MİLLENNİUM







STIEG LARSSON

Millennium (1 & 2 & 3)

IV of *Millennium*

Stieg Larsson

Derecelendirme: ★★★★★

Etiketler: Polisiye, Macera, Dedektif

Millennium #1 Ejderha Dövmeli Kız

Millennium #2 Ateşle Oynayan Kız

Millennium #3 Arı Kovanına Çomak Sokan Kız

Millennium #1 Ejderha Dövmeli Kız

41 ülkede rekor satış yapan kitaplarının başarısını göremeden 50 yaşında hayata veda eden İsveçli gazeteci Stieg Larsson'un zihne kazınacak sahneler, çarpıcı ve canlı karakterler, okurları adeta yerlerine çivileyecek sürükleyici bir kurgu ile her sayfasını ağır ağır ve dokuyarak yazdığı Millennium serisinin ilk kitabı Ejderha Dövmeli Kız'ı okuduktan sonra, Gefle Dagblad gibi 'bundan daha iyisi yapılamaz' diyebilirsiniz. Ama bu erken bir karar olabilir. Son sözü söylemeden ikincisini beklemenizi tavsiye ederiz. "Olağanüstü... Okuyucular kitabı okurken yerlerinden bile kıpırdayamayacak." -SUNDAY TIMES "Bu kitabı okumaya başladığınızda, ilk adımı hiç atmamış olmayı dileyeceksiniz. Çevreniz kararacak ve kendinizi öykünün içinde bulacaksınız..." -BILD AM SONNTAG "Bu kitap kendisi için söylenen her bir övgü sözcüğünü hak ediyor... Üçlemenin

geri kalan iki kitabı bunun yarısı kadar bile iyi olsa, Larsson bize müthiş bir miras bırakmış olacak." -SHARON WHEELER "Larsson'un bu kitabı saatli bir bomba gibi..." -BOB CORNWELL "Hipnotize edici." -USA TODAY "Tam bir dinamit." -LIZ SMITH "Çılgınca... Müthiş bir gerilim." -THE WASHINGTON POST "Büyük bir açlıkla okunacaktır..." -OBSERVER "Larsson'un kitapları hayatımız için bir tehlike oluşturuyor. Parklar okuyucularla tıka basa dolacak, çalışma dünyası altüst olacaktır. Bütün bunların nedeni hiç kimsenin kitabı elinden bırakamamasıdır." -BAMS

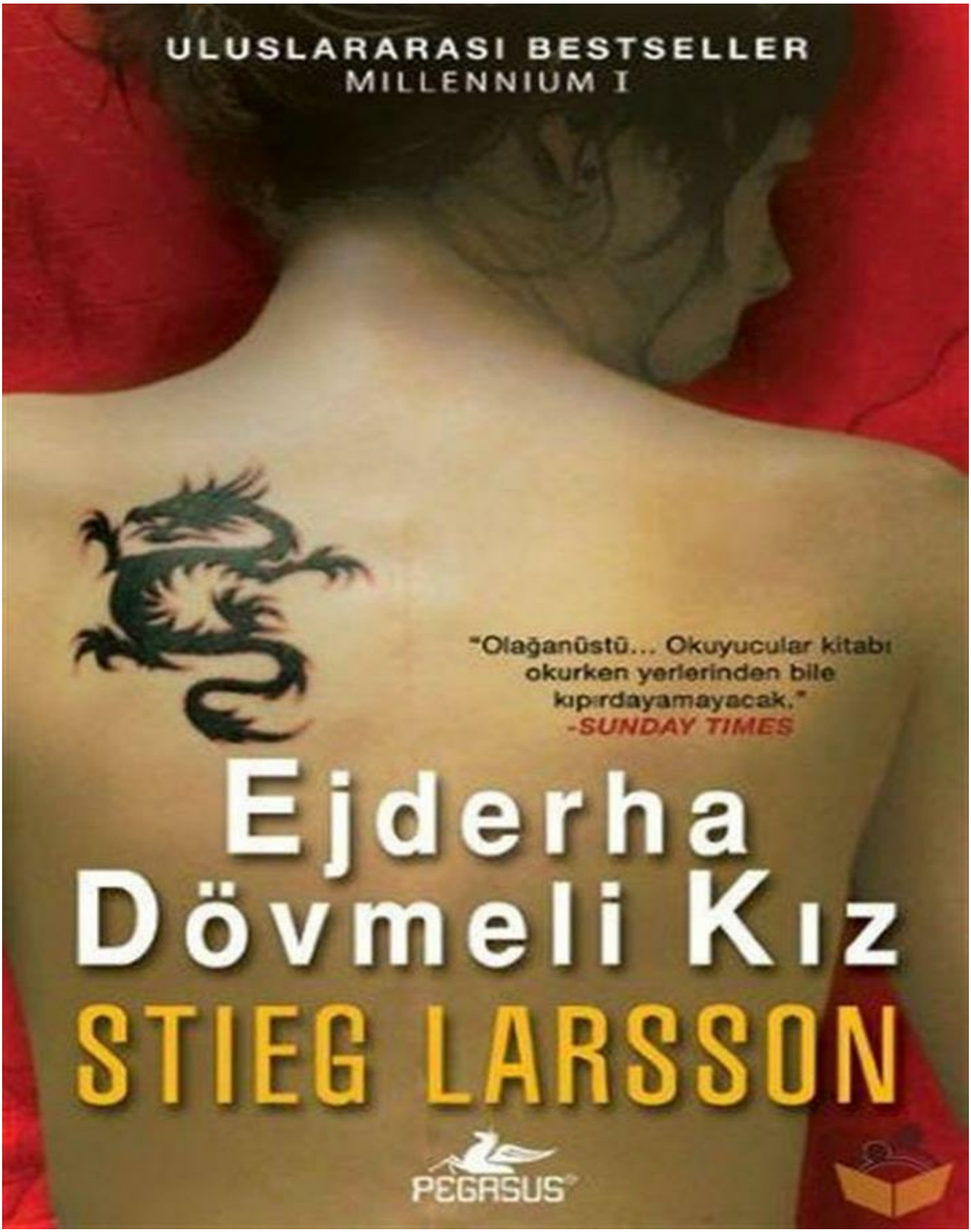
Millennium #2 Ateşle Oynayan Kız

"İlkinden daha etkileyici ve daha şaşırtıcı... Bu roman okurları esir edecek." -SUNDAY TIMES "Eğer hâlâ Ejderha Dövmeli Kız'ı okumadıysanız, bu övgüyü okumayı bırakın ve bir tane alıp okumaya başlayın... Eğer Ejderha Dövmeli Kız'ı okumayı bitirdiyseniz, o zaman hiçbir şey ikincisini almaktan sizi alıkoyamaz." -ERICA MARCUS "Ateşle Oynayan Kız az bulunan bir şey... serinin ilk kitabından daha iyi olan bir roman..." -LOUISE FRANCE, OBSERVER "Etkileyici, bu kitap için sabahlamaya değer." -ENTERTAINMENT WEEKLY "Etkileyici bir iş... Tırnak yedirten bir cinayet ve sırlar." -PEOPLE "Bu kitabı bitirene kadar uyumayı unutacaksınız." -DALLAS MORNING NEWS "Zekice... Beni esir etti ve gözümü kırpmadan okudum." -ALAN CHEUSE, SAN FRANCISCO CHRONICLE "Kurgunun ölümsüzlüğüne hoş geldin, Lisbeth Salander!" -MARIO VARGAS LLOSA, EL PAIS "Dünyanın en başarılı suç romanı yazarı olarak memnuniyetle Larsson'u gösterebilirim." -SLATE

Millennium #3 Arı Kovanına Çomak Sokan Kız

"Sizi uyarıyoruz: Millennium üçlemesi kesinlikle bağımlılık yapıcı." -The Guardian "Dönüp tekrar tekrar okumak istiyorsunuz. Millennium üçlemesi bu milenyumun en iyi üçlemesi." -John Timpane, Philadelphia Inquirer "Stieg Larsson'u okumak, sert bir kahve gibi sizi canlandırır... Kitaplar sıra dışı bir şekilde aksiyon dolu ve düpedüz bağımlılık yaratıcı. Larsson son derece zeki bir aktivist ve feminist olmanın yanı sıra Tanrı vergisi bir aksiyon yazarlığı

yeteneğine de sahip..." -David Kamp, New York Times "Kasırga gücünde bir roman. Alexandre Dumas'ın Üç Silahşörler'ini veya Charles Dickens'ın romanlarını aynı hararetli heyecanla okumuştum. Olağandışı... Hiç gocunmadan söylüyorum: Muhteşem." - Mario Vargas Llosa, El Pais "Larsson üstün bir yazar. Kurgunun birçok katmanını sıkıca bir ipe bağlıyor ve sayfa sayfa okuyucuyu sürüklüyor. Kitabın sonu, böyle bir seride isteyebileceğiniz her şeyi size veriyor." -Leonard Zeskind, Kansas City Star "Her yeni nesil Salander ve Blomkvist'i bir gün okuyacak ve onların dünyasına kapılacak." - Sarah Weinman, BN.com "Şu anda yaşadığımız hayatı yüzlerce ve yüzlerce heyecanlı sayfada yeniden keşfetmek isteyen kimse bu üçlemeyi kaçırmasın. Son kitabın muhteşem bir kurgusu var. Kitap, çağdaş edebiyatın en mükemmel sonlarından birine doğru ilerledikçe kitap hiç bitmesin istedim." -Alan Cheuse, Chicago Tribune "Kalbinizi durduracak sahnelerde polisiye edebiyatın en unutulmaz karakterleriyle tanışmaya hazırlanın. Bu kitap Larsson'un ismini edebiyatın en orijinal ve tutkulu seslerinden biri olarak tarihe kazıyor." -Ellen Shapiro, People "Millennium serisi dünya çapında benzersiz bir yayıncılık mucizesi." -Kate Mosse "Hayranlarını hayal kırıklığına uğratmayacak; bu kitabı da gecenin ilerleyen saatlerine dek okuyacaksınız. ... İsveçli bir bilgisayar manyağının bizi soluksuz bırakabileceğini kim düşünebilirdi ki?" -Daily Express "Olağanüstü... Okuyucular kitabı okurken yerlerinden bile kıpırdayamayacak. " -Sunday Times


ULUSLARARASI BESTSELLER
MILLENNIUM I
"Olağanüstü... Okuyucular kitabı okurken yerlerinden bile kıpırdayamayacak."
-SUNDAY TIMES
Ejderha Dövmeli Kız
STIEG LARSSON
PEGASUS

Pegasus Yayınları: 226

Bestseller Roman: 63

STIEG LARSSON

EJDERHA DÖVMELİ KIZ

Özgün Adı:

MÂN SOM HATAR KVINNOR

THE GIRL WITH THE DRAGON TATTOO



GİRİŞ

1 KASIM CUMA

Her yıl olan şey yine olmuştu. Çiçeğin alıcısı şimdi seksen ikinci yaşma basıyordu. Paketi açtı ve kağıtları toplayıp bir kenara bıraktı. Ardından telefon ahizesini kaldırdı, emekliliğinden sonra Siljan'a yerleşen cinayet masası komiserinin telefon numarasını çevirdi. Bu iki adam yalnızca aynı yıl değil, aynı günde de doğmuşlardı; birbirleriyle bağlantıları göz önüne alındığında bu, hayaün bir cilvesi olmalıydı. On bire doğru, postalar dağıtıldıktan sonra, telefonun çalacağını bilen eski cinayet masası komiseri, sabah kahvesini içerek bekliyordu. Ama telefon bu defa kez erken bir saatte, on buçukta çaldı. Ahizeyi kaldırdı, kendini tanıtmaya gerek duymadan "Merhaba!" dedi. "Yine geldi." "Bu defa ne?"

"Türünü bilmiyorum. Araştırtacağım. Ama beyaz renkli bir çiçek."

"Sanırım yine mesaj yok."

"Hayır, yalnızca çiçek. Çerçevesi geçen sene gönderilenle aynı. Kendi kendinize monte edebildiğiniz şu ucuz çerçevelerden." "Nereden postalanmış?"

"Stockholm'den." "Yazı tarzı?"

"Her zamanki gibi, büyük harflerle yazılmış. Düz ve şık harfler."

Söylenecekler söylenmişti. İkisi de birkaç dakika sustular. Emekli cinayet masası komiseri sırtını oturduğu sandalyeye yaslayarak piposunu tüttürdü.

Artık ondan ne olayın çözülmesine yarayacak ne de olaya yeni bir ışık tutacak keskin sorular sormasının beklenmediğini biliyordu. O günler çok gerilerde kalmıştı. İki yaşlı adam arasındaki telefon konuşması, dünyada başka hiç kimsenin bir gıdım bile ilgilenmediği bir sır üzerine, bir çeşit ritüele dönüşmüştü.

Latince adı Leptospermum (Myrtaceae) rubineüe idi. Süpürge otununkilere benzeyen yeşil yaprakları, iki santim uzunluğunda beş beyaz taç yapraklı çiçeğiyle sıradan, çalımsı bir bitkiydi. Yaklaşık on iki santim uzunluğundaydı.

Kökeni Avustralya'nın çalılık ve dağlık bölgelerine uzanıyordu. Gür çalıların arasında yetişen bu çiçeğe Avustralya'da Desert Snoıu (Çöl Karı) deniliyordu. Upp-sala'daki botanik bahçesinde çalışan uzmanın raporuna göre bu çiçek, sıradan bir çiçek değildi ve İsveç'te nadiren yetiştirilebiliniyordu. Genellikle, Yeni Zelanda'da çok görülen kuzeni Leptospermum scopariiım'la karıştırılırdı. Uzmana göre Rubinette'nin taç yapraklarının ucunda, ona

pembemsi bir hava veren mikroskobik pembe noktalar vardı.

İddiasız bir çiçekti. Hiçbir ticari değeri yoktu. Bilinen hiçbir tıbbi özel iği olmadığı gibi kafa da buldurmuyordu. Ne baharat olarak tüketilebilir ne de bitkisel boya üretiminde kullanılabilirdi. Yalnızca Ayers Rock Irmağı'nın etrafındaki bitki örtüsünü kutsal kabul eden Avustralya'nın yerli halkı Aborjinler için anlamlı bir çiçekti. Bunun dışında çiçeğin varlık nedeni, büyüleyici güzel iğiyle çevresini mest etmek gibi görünüyordu.

Uppsalalı botanikçiye göre Avustralya'da bile az rastlanılan bu çiçeğe, İskandinavya'da rastlamak olağanüstü bir şeydi. Botanikçinin kendisi hiç rastlamamış ama sorduğu arkadaşlarından, bu bitkinin Göteborg'daki bir bahçede yetiştirilmeye çalışıldığını duymuştu. Öyleyse özel çiçek hayranları ve amatör botanikçilerin kendi özel küçük limonluklarında yetiştirdikleri de düşünülebilirdi. Yumuşak ve kuru bir iklime ihtiyaç duyduğu için bu çiçeği İsveç'te büyütmek çok zordu, kış aylarında kapalı bir yere taşınmalıydı.

Kireçli toprak bu çiçeğe uygun değildi ve doğrudan köklerinden sulanmalıydı. Kısacası bu çiçeği yetiştirmek ustalık gerektiriyordu.

İsveç'te az rastlanılan bu çiçeğin, eldeki örneğinin nereden geldiğini araştırmak teorik açıdan kolay görünse de pratik olarak imkansızdı. Ne başvurulacak bir kayıt ne

de araştırma yapmak için izin vardı. Genel olarak kaç özel yetiştiricinin bu zor yetiştirilir çiçekle uğraştığını hiç kimse bilmiyordu. Bir kişiden yüzlerce kişiye kadar çiçeksever, tohumu yada fidesini elde etmiş olabilirdi. Avrupa'nın herhangi bir köşesindeki özel bir yetiştiriciden ya da botanik bahçesinden alınması, hatta posta kanalıyla ısmarlanması da mümkündü. Avustralya'ya yapılan bir seyahat esnasında alınmış da olabilirdi. Küçük limonluklarında ya da oturma odalarının pencerelerindeki saksılarda bu çiçeği yetiştiren binlerce İsveçlinin arasında, yaşlı adama gönderilen çiçeğin izini sürmek, tabiri caizse umutsuz bir çabaydı.

Yaşlı adama, doğum günü olan her 1 Kasım'da, pamukla doldurulmuş posta paketleri içinde, bu tür egzotik çiçekler postalanıyordu. Türleri her seferinde değişse de, hepsi de güzel, eşi az bulunur çiçeklerdi. Kurutulmuş, bir suluboya kağıdının üzerine özenle yapıştırılmış, camlanmış ve 29x16 santimetre çapında basit bir çerçeveyle çerçevelenmişlerdi. Çiçeklerin bu tuhaf öyküsünü çok az sayıda insan biliyordu, basına ya da kamuoyuna bu konuda hiçbir açıklama yapılmamışta. Her yıl hiç sekmeden gönderilen bu çiçekler, otuz yıl önce birçok araştırmacının ilgisini çekmişti. Cinayet masası laboratuvarmın uzmanları, parmak izi uzmanları, el yazısı uzmanları ve özel dedektiflerin yanı sıra, çiçekleri alan yaşlı adamın bir grup akraba ve arkadaş çevresi de bu çiçekler üzerinde araştırma yapmışlardı. Ama şimdi bu dramın yalnızca üç aktörü vardı; yaşlı bir doğum günü çocuğu, emekli bir cinayet masası komiseri ve tabi ki

hediyeyi gönderen meçhul şahıs. İlk iki kişi artık saygı duyulacak bir yaşa ulaştıkları ve o kaçınılmaz sona hazırlandıklarına göre, bu işle ilgilenenlerin sayısı iyice azalacak demekti.

Emekli cinayet masası komiseri çok şey görüp geçirmişti. Polislik mesleğindeki ilk işini hâlâ hatırlıyordu; zilzurna sarhoş bir makinisti kendisine ve başkalarına zarar vermesine fırsat vermeden yakalayıp kodese atmıştı. Meslek hayatı boyunca kaçak avlananları, karısını dövenleri, dolandırıcıları, araba hırsızlarını ve içkili araba kul ananları içeri attırmış; hırsızlar, soyguncular, içki kaçakçıları, tecavüzcüler ve bir de dengesiz bir bombacıyla karşı karşıya gelmişti. Dokuz cinayet soruşturmasına katılmıştı. Bunların beşinde, vicdan azabı çeken katil er polisi arayarak karılarını, kardeşlerini ya da bir yakınlarını öldürdüklerini kendileri itiraf etmişlerdi. İki cinayet katillerin izi sürülerek birkaç gün içinde, biri de cinayet masasının iki yıllık araştırmasının sonucu çözülebilmişti.

Dokuzuncu cinayet yalnızca polis açısından çözülmüştü; katilin kim olduğu biliniyordu ama delil er çok zayıf olduğu için savcı davayı rafa kaldırmış, faili ceza almadan dava zaman aşımına uğramışü. Her şeye rağmen etkileyici bir kariyeri vardı, üstesinden geldiği şeylere bakılırsa memnun olmalıydı. Ama o memnun değildi.

Omuzlarında bir yük gibi duran Kurutulmuş Çiçek Davası yıllardır içini kemirip duruyordu. Bu davaya, diğer hiçbir davayla karşılaştırılamayacak kadar zaman

harcamıştı ama sonuç tam bir hüsrandı.

Durumun mantık dışı bir yanının olması da işin cabasıydı. Meslek hayatında ve emekliliğinden sonra bu dava üzerine, kelimenin tam anlamıyla binlerce kez düşünmüş ama bir cinayet işlenip işlenmediğinden bile emin olamamıştı.

Bu iki yaşlı adam, kurutulmuş çiçekleri göndereninbunları çerçevelerken eldiven kullandığını, ne camda ne de çerçevede parmak izi bulamayacaklarını biliyorlardı. Göndericinin izini sürmenin imkansız olduğunu öğrenmişlerdi artık. Çerçeveler dünyanın dört bir tarafındaki milyonlarca fotoğrafçı ya da kırtasiyecilerin herhangi birinden alınmış olunabilirdi. Yani ortada sürülebilecek bir iz yoktu. Her paket değişik bir yerden postalanıyordu. Çoğunun üzerinde Stockholm posta damgası vardı.

Üç defa Londra'dan, iki defa Paris'ten, iki defa Kopenhag'dan, bir kez Madrid'den, bir kez Bonn ve bir kez de -en ilginci buydu- Florida Eyaleti'nin Pensacola şehrinden postalanmıştı. Bu şehrin adını ilk defa duyan cinayet masası komiseri, nerede olduğunu bulabilmek için atlasa başvurmak zorunda kalmıştı.

Emekli komisere "hoşça kal" deyip telefonu kapatan seksen iki yaşındaki doğum günü çocuğu, henüz adını bile bilmediği güzel ama anlamsız Avustralya çiçeğine uzun süre baktı. Sonra gözlerini yazı masasının arkasındaki

duvara çevirdi. Orada camlanıp çerçevelenmiş, ilk dört sırasında onar, en alt sırada dört olmak üzere beş sıra kurutulmuş çiçek asılıydı. En baştaki sıranın dokuzuncu çerçevesi boştu. Desert Snow kırk dördüncü çiçek olarak duvardaki yerini aldı.

Bu defa daha önceki yıllardan farklı bir şey yaşandı. Yaşlı adam birden bire ağlamaya başladı. Neredeyse kırk dört yıl sonra ilk kez kapıldığı bu duygu patlamasına kendisi de şaşıracaktı.

I. BÖLÜM

20 ARALIK CUMA

Mahkemenin nasıl sonuçlanacağı önceden belliydi; söylenebilecek her şey söylenmişti. Ceza alacağından hiç şüphesi yoktu. Yazılı kararı, cuma sabahı saat onda eline geçmiş, şimdi yalnızca mahkeme salonunun önündeki koridorda bekleyen muhabirlere açıklama yapmak kalmıştı.

Kapı aralığından muhabirlere bakan Mikael Blomkvist birkaç saniye tereddüt etti. Mahkemenin verdiği karar üzerine konuşmak istemiyordu ama sorulardan kaçmamazdı. O -ve herkes- bu soruların sorulması ve cevaplanması gerektiğini biliyordu. "Suçlu olmak böyle bir şey," diye düşündü, "mikrofonun yanlış tarafında

bulunmak." Huzursuzdu, omuzlarını dikleştirdi, gülümsemeye çalıştı. Muhabirler de ona gülümsediler ve neredeyse utangaç bir ifadeyle başlarını eğerek dostça selamladılar.

"Dur bir bakalım... Aftonbladet, Expressen, TT, TV4... Sen neredensin?

Oo, Dagens Industri'den. Vay be, demek ben bu kadar ünlü oldum," dedi Mikael Blomkvist.

"Bize birkaç dakika ayır, Kaile Blomkvist," dedi akşam gazetelerinden birinin muhabiri.

Blomkvist, lakabını duyduğunda her zaman yaptığı gibi aldırmaz görünmek için kendini zorladı. Bu lakabı gazeteciler ona yirmi yıl önce takmışlardı. O zamanlar yirmi üç yaşındaydı. Bir gazetede geçici bir iş bulmuş ve daha işe başlar başlamaz, iki yıl boyunca dikkat çekici beş büyük soyguna imza atmış bir çeteyi, şans eseri açığa çıkartmıştı. Beş soygunun beşini de bu çetenin yaptığına dair hiçbir şüphe yoktu; soygun için küçük yerleşim yerlerini seçen çete üyeleri, bir seferinde aynı anda iki bankayı birden soymuşlardı. Yüzlerine Disney maskeleri taktıkları için polis, güç anlaşılır bir polis mantığıyla bu çeteye Kaile-Anka çetesi adını vermişti.

Ama basın onlara Ayı Çetesi diyordu. İki soygun sırasında çevredeki insanların can güvenliğini hiçe sayarak sağa sola ateş etmeleri ve tesadüfen bankanın önünden

geçenleri ya da meraklıları tehdit etmeleri göz önüne alınırsa, bu daha isabetli bir isimdi.

Altıncı soygun, yaz ortasında Östergötland'daki bir bankada yapılmıştı.

Soygun esnasında tesadüfen bankada bulunan yerel radyonun muhabirlerinden biri, soyguncular bankayı terk eder etmez, meslek aşkıyla telefona sarılarak canlı yayınına bağlanmıştı.

O günlerde Mikael Blomkvist, Katrinaholm yakınlarında bir yazlıkta kalıyordu. Kız arkadaşının ailesine ait olan bu yazlığa birkaç gün geçirmek için gelmişti. Soygunlarla gördüğü insanlar arasında nasıl olup da bağlantı kurabildiğini polislere açıklayamayacaktı ama radyoda haberleri dinlerken yüz metre ilerideki bir yazlıkta kalan dört genç dikkatini çekmişti. Bu gençleri, birkaç gün önce kız arkadaşıyla dondurmacı dükkanına giderken de görmüştü, çayırda badminton oynuyorlardı.

Üzerlerinde yalnızca şort vardı, gelişmiş kas yapılarına bakılırsa vücut geliştiriyor olmalıydılar. Bu dört gençte dikkat çeken bir şey vardı; belki de bunun nedeni yakıcı güneşin altında, zaman öldürür gibi değil de vahşi bir iştahla oynamalarıydı.

Banka soyguncusu olduklarından şüphelenmek için hiçbir neden yoktu.

Ama yine de Mikael, gençlerin kaldığı kulübeyi gören bir tepeye çıkıp oturmuş ve kulübeyi gözetlemeye başlamıştı. Kulübe boş gibiydi. Yaklaşık kırk dakika sonra gençlerin Volvo'su avluya girip park etmişti. Arabadan çıkan gençlerin aceleleri var gibiydi, el erindeki spor çantalarına bakılırsa plajdan dönüyor olmalıydılar. Ama kulübeye giren gençlerden biri arabaya geri dönmüş ve bir şey alarak üzerini hemen spor bir ceketle örtmüştü.

Mesafe çok uzak olmasına rağmen Mikael bunun, bir yıllık askerlik boyunca neredeyse evli olduğu bir AK 4 olduğunu anlamakta zorlanmamış, hemen polisi arayıp gördüklerini anlatmıştı. Gençlerin yazlığının etrafında, basının yoğun bir ilgiyle izlediği, üç günlük bir polis kuşatması başlamıştı. Tabi Mikael Blomkvist, olayın mimarı olarak ilk sırayı almanın yanı sıra, çalıştığı akşam gazetesinden, bu hizmetinden dolayı yüklü bir para da alacaktı.

Polisler operasyon merkezini, Mikael'in oturduğu yazlığın hemen önündeki tarlada duran bir karavana kurmuşlardı.

Mikael'e, genç bir gazetecinin gereksindiği ünü işte bu Ayılar Çetesi olayı kazandırmıştı. Bu ünün arkasında akşam gazetelerinden birinin Kaile Blomkvist olayı çözdü diye başlık atmasının büyük payı vardı. Yaşlı bir köşe yazarı, Astrid Lindgren'in genç dedektif kahramanı, Kalle'ye bir dolu göndermede bulunduğu alaycı bir yazı kaleme almıştı. Üstüne üstlük makalenin yayınlandığı

sayfanın hemen yanma Mikael'in, ağzı yarı açık, parmağıyla bir yeri işaret ederken çekilmiş, sanki üniformalı bir polis memuruna bilgi veriyormuş izlenimi veren kötü bir resmini basmışlardı.

Gerçekteyse o resim çekilirken, Mikael polis memuruna tuvaletin yolunu gösteriyordu.

Mikael Blomkvist, ön adı Carl'ı hayatı boyunca ne kul anmış, ne de Cari Mikael Blomkvist adıyla bir metni imzalamıştı ama o günden sonra gazeteci arkadaşları arasında Kaile Blomkvist diye ünlenecekti; bunda bir parça alaycılık vardı, düşmanca olmasa da pek dostça değildi. Mikael'in Astrid Lindgren'e sözü yoktu, onun kitaplarını severdi ama bu lakaptan nefret ediyordu. Ona karşı takınılan alaycı tavrın sönmeye yüz tutması ve ciddi gazeteci kimliğini kazanması için çok uzun bir zaman geçmesi gerekmişti.

Ama kendisine bu isimle hitap edildiğinde hâlâ tüyleri diken diken olurdu.

İşte bu tepkiyi gizleyebilmek için kendini gülümsemeye zorlayarak, gözlerini soruyu soran muhabire dikti ve: "Eh, sen bir şeyler uydur artık. Ne de olsa bu konuda oldukça ustasın," dedi.

Sesinin tonu itici değildi. Bütün muhabirler birbirlerini az çok tanıyorlardı.

Üstelik Mikael'in en zalim muhalifleri o sabah mahkemeye gelmemişlerdi.

Orada bulunan gazetecilerden biriyle birkaç yıl önce birlikte çalışmış, bir partide karşılaştığı diğerini de - TV4'ün kadın muhabirini- tavlamak için epeyce çaba sarf etmişti.

"Seni içerde epey hırpalamışlar gibi" dedi Dagens Industri'nin muhabiri, belli ki yeni yetme biriydi.

"Eh, biraz," diye kabul endi Mikael. Aksini iddia edecek durumda değildi.

Ama bunu izleyen soru evlere şenlikti: "Kendini nasıl hissediyorsun?" Bu soru karşısında ne Mikael ne de orada bulunan eski gazeteciler gülümsemekten kendilerini alamadılar. Mikael TV4'ün muhabiriyle göz göze geldi. Gazeteci camiası benzer bir sorunun, o zamana kadar yalnızca bir kez, o da bir spor muhabiri tarafından ipi henüz göğüslemiş ve soluk soluğa kalmış bir atlete sorulduğunu iddia edeceklerdi. Mikael ciddi bir ifade takındı:

"Mahkeme lehimde karar vermediği için doğal olarak üzüldüm," dedi.

"Üç ay hapis cezası ve 150.000 kron para cezası. Oldukça ağır bir karar," dedi TV4'ün muhabiri. "Hayat devam ediyor."

"Wennerström'den özür dileyecek misiniz? Elini sıkacak mısınız?"

"Hayır, sanmıyorum. Wennerström'ün iş ahlakına dair görüşlerimde dikkate değer bir değişiklik olmadı."

"Yani hâlâ onun bir dolandırıcı olduğunu mu iddia ediyorsunuz?" diye aceleyle sordu Dagens Industri'nin muhabiri.

Bu sorunun ardında yıkıcı bir manşet kokusu hissediliyordu ve eğer muhabir elindeki mikrofonu hevesle uzatarak niyetini açığa vurmasaydı Mikael'in bu tuzağa düşmesi işten bile değildi. Wennerström'ün onurunu zedelediği gerekçesiyle daha biraz önce ceza almıştı. Üstelik Mikael bu karara itiraz etmeyi düşünmüyordu. Eğer iddiasını daha mahkeme binasının merdivenlerinde tekrarlama ihtiyatsızlığını gösterirse hali ne olurdu? Bu soruya kaçamak bir cevap verdi:

"Elimdeki bilgileri yayınlamak için iyi nedenlerim olduğu kanısındaydım.

Ama mahkeme benim görüşlerime itibar etmedi, tabi ki mahkemeye saygı göstermek durumundayım. Şimdi ne yapacağımıza karar vermeden önce, mahkeme kararını yazı kurulumuzda adamakıllı değerlendireceğiz.

Söyleyebileceğim daha fazla bir şey yok."

"Ama bir gazetecinin iddiasını ispat etmesi gerektiğini

nasıl unutursun?" dedi TV4'ün muhabiri keskin bir tonla. Bu soruya nasıl cevap verilirdi ki?

Muhabir kadının yüzünde tarafsız bir ifade olsa da Mikael, gözlerindeki hayal kırıklığını ve uzaklığı ayırt edebilmişti.

Oradaki muhabirlerin hepsi -Dagens Industri'nin muhabiri hariç- böyle bir soruya makul bir cevap verilemeyeceğini bilecek kadar tecrübelilerdi.

"Ekleyebileceğim bir şey yok," diye tekrarladı Mikael. TV4'ün muhabiri mahkeme binasının önünde Mikael'i tekrar durdurdu ve bu defa sorularını kamera önünde sıralamaya başladı. Mikael içini acıtan soruları bir süre daha cevaplamak zorunda kaldı. Aslına bakılırsa muhabir kadın, ona hak ettiğinden daha iyi davranıyor, çok yıpratmamaya özen gösteriyordu.

Kadının arkasında durup, onları izleyen muhabirler artık yeterince tatmin olmuşlardı. Mikael her ne kadar bu davanın yılın medya olayı olduğunu düşünmese de, gazetelerin manşetten vereceği kesindi.

Yalnız kaldığında biraz yürümeyi düşündü ama rüzgarlı bir aralık günüydü, üstelik söyleşi yapılırken yeterince üşümüştü. Kararsız bir şekilde dikilirken arabasından çıkan Wil iam Borg'u gördü. Muhabirler Mikael'le söyleşi yaparlarken, Wil iam arabasının içinde beklemişti. Göz göze geldiklerinde Mikael'e gülümsedi:

"Buraya sırf seni elinde o dosyayla görmek için geldim," dedi.

Mikael cevap vermedi. Birbirlerini on beş yıldır tanıyorlardı. Bir sabah gazetesinde geçici ekonomi muhabiri olarak birlikte çalışmışlardı. Bu kısa süreli birliktelikte, belki de kimyaları uyuşmadığı için, ömür boyu sürecekbir düşmanlığın temeli aülmıştı. Mikael'in gözünde Borg sahtekar, dar kafalı, intikamcı, ahmakça şakalarıyla etrafını yıldıran, yaşlıları ve kendinden daha tecrübeli gazetecileri aşağılayan biriydi. Özel ikle yaşlı kadın gazetecileri sevmezdi. İlk kavgalarından sonra bir sürü saçmalıkla devam eden çekişmeleri, aralarında kişisel bir husumete yol açmıştı.

Geçen yıllarla birlikte zaman zaman karşı karşıya gelen Mikael ve Wil iam Borg, 1990'lann sonunda artık birbirlerinin yeminli düşmanıydılar.

Mikael ekonomi muhabirleri hakkında bir kitap yazmış ve bu kitabında, altını Borg'un imzaladığı ahmakça makalelerden hatırı sayılır miktarda alıntı yapmışta. Mikael'e göre Borg, bir dot-com şirketi hakkında olguları kıçından anladığı cafcaflı ve övgü dolu makaleler kaleme aldıktan hemen sonra şirket iflas etmişti. Mikael'in bu analizleri Borg'un tabi ki hoşuna gitmemiş, Stockholm'ün güney semtindeki bir meyhanede tesadüfen karşı karşıya gelen ikilinin, yumruk yumruğa kavga etmesine ramak kalmıştı. O günden sonra gazeteciliği bırakan Wil iam Borg, sanayici Hans-Erik Wennerstrom'e bağlı şirketlerden

birinde -dolgun bir maaşla- danışmanlık yapmaya başlamıştı.

Mikael arkasını dönüp gitmeden önce uzun süre bakıştılar. Yalnızca Mikael'in içine düştüğü durumdan keyif aldığını göstermek için mahkeme binasına gelmek, tam da Borg'a yakışan bir davranıştı.

Mikael oradan bir an önce uzaklaşmak için durağa ilk gelen otobüse atladı. Fridhemsplan'da indi, bir süre ne yapacağına karar veremeden bekledi. Mahkeme kararının yazılı olduğu dosyayı hâlâ elinde tutuyordu.

Sonunda polis merkezinin garajına giden yeraltı tünelinin yanındaki Kcıfe Anna'ya yöneldi.

Kafe latte ve sandviç ısmarladıktan hemen sonra radyoda öğlen haberleri başladı. Mikael'in davasına, Kudüs'te gerçekleştirilen bombalı intihar saldırısı ve hükümetin yapı endüstrisindeki kartelleşmeyi incelemek için bir komisyon atadığı haberlerinden sonra üçüncü sırada yer verildi.

Millennium dergisinin genel yayın yönetmeni Mikael Blomkvist, sanayici Hans-Erik Wennerstrom'e ağır iftirada bulunmaktan bu sabah üç ay hapis cezasına çarptırıldı. Minosa davası olarak adlandırılan olay hakkında kaleme aldığı makalede Blomkvist, Wennerström'ün Polonya'da yatırım yapmak için devletten aldığı parayı silah ticaretine yatırdığını iddia etmişti.

Mikael Blomkvist hapis cezansmın yanı sıra 150.000 kron para cezasına da çarptırıldı. Wennerström'ün avukatı Bertil Camnermarker müvekkilinin karardan memnun olduğunu açıkladı.

Karar yirmi altı sayfaydı. İş adamı Hans-Erik Wennerström'ün açtığı ağır hakaret davasında Mikael'in on beş defa suçlu bulunmasının gerekçelerini yazıyordu. Mikael Blomkvist kaybettiği her dava için on bin kron para ve altı gün hapis cezasına çarptırılmıştı. Ayrıca mahkeme masraflarını ve kendi avukatının vekalet ücretini de ödeyecekti. Kararı okuyan Mikael, toplam borcunun ne kadar tutacağını hesaplamak bile istemiyor, daha da kötü olabilirdi diye düşünüyordu. Mahkeme onu yedi konuda suçsuz bulmuştu.

Mahkeme kararı okunurken midesine kramplar girmesine çok şaşırmıştı.

Çünkü dava açıldığında, eğer bir mucize gerçekleşmezse, mutlaka ceza alacağını biliyordu. Artık sızlanmanın faydası yoktu, buna alışması gerekti.

İki gün süren mahkeme boyunca ve şu an elinde tuttuğu kararın kesinleşmesini beklediği on bir günlük sürede oldukça sakindi. Ama şimdi bedenini bir huzursuzluk kaplamıştı.

Lokmaları boğazında çoğalıyordu. Sandviçi bir kenara bıraktı.

Bir haberden dolayı ilk defa ceza alıyordu. Aldığı hapis cezası pek önemli sayılmazdı. Ama ekonomik açıdan bakıldığında oldukça ciddi bir cezaydı. Millennium'un kaynaklan sınırlı, diğer dergilerle karşılaştırıldığında satış rakamları çok düşüktü -kendi yağında kavruluyordu- ama yine de bu karar, dergi için dünyanın sonu demek değildi. Asıl sorun Mikael'in yazar ve genel yayın yönetmeni olmasının yanı sıra, aptal bir şekilde, derginin ortaklarından biri de olmasıydı. Yani 150.000 kronluk cezayı kendi cebinden ödeyecekti, bu da birikimlerinin suyunu çekmesi demekti. Dergi yalnızca mahkeme masraflarını ödeyecekti ki, akıllı bir bütçeyle bu hal edilebilirdi.

Evini satmak zorunda kalma ihtimali canını acıttı. 1980'lerin sonunda, bir süre dolgun bir maaşla iş bulduğunda bir ev alma hevesine kapılmış, birçok daireye baktıktan sonra Belman Sokağı'nın hemen başında 65 metrekarelik bir çatı katı bulabilmişti. Dairenin eski sahibi, daireyi daha oturulabilir bir hale sokmak için restorasyon faaliyetlerine giriştikten hemen sonra, bir dot-com şirketinde bulduğu bir iş için yurt dışına taşınmış, Mikael'e evin yarım kalan işlerini bitirmek kalmıştı. Bu nedenle ev ona ucuza mal olmuştu. İç mimarın çizimlerini beğenmeyen Mikael, her işi kendi yapmış, parasını banyo ve mutfağa yatırarak geri kalanını boş vermişti.

Yerlere parke döşemek yerine eski tahtaları zımparalamış ve iki odalı daire yapma planını bir tarafa bırakarak, bombeli duvarları düzeltmeden, üzerlerini

beyaza boyamış ve çatlakların üzerini Emanuel Brenson'un iki suluboya tablosunun arkasına gizlemişti. Sonuçta kitaplıklarla böldüğü tek odadan, biri yatak odası olmak üzere iki oda çıkartmıştı. Oturma odasının bir köşesinde küçük bir mutfak vardı. İki pencereden biri çatıya diğeri de Riddarfjârden ve Gamla Stan'a bakıyordu. Bir parça deniz ve belediye binası da görüyordu. Bugünün koşul arında böyle bir daireye sahip olmak kolay değildi ve Mikael bu daireyi elden çıkartmak istemiyordu.

Ama daireyi kaybetme riski, zedelenen ve tamiri -tabi mümkünse- yıllar alacak mesleki onurunun yanında hiçbir şeydi.

Söz konusu olan güvendi. Görünür bir gelecekte birçok yazı işleri sorumlusu, onun imzaladığı bir şeyi yayınlamakta tereddüt edecekti. Basın dünyasında, bir kazaya kurban gittiğini düşünecek yeterince arkadaşı hâlâ vardı ama artık hata yapma lüksü hiç kalmamıştı.

Ne kadar aşağılanmıştı, eli çok güçlü olmasına rağmen, Armani kostümlü bir gangster bozuntusuna karşı kaybetmişti. Soysuz bir borsa spekülatörüne karşı... Mahkeme boyunca sırıtan, ünlü bir avukata sahip bir züppeye karşı...

Nasıl olmuştu da bu duruma düşmüştü?

Her şey bir tesadüf eseri başladı.

Wennerström olayının temeli bir buçuk yıl önce, Yaz Ortası Bayramı'nda, bir yelkenlinin kaptan köşkünde atıldı. Mikael'in gazetecilik okulundan, çok "malumatfuruş" olan eski bir arkadaşı - şimdi il meclisinde danışmandı- kız arkadaşım etkilemek için birkaç günlüğüne bir yelkenli kiralamış ve Stockholm takımadalarında romantik bir gezi planlamıştı.

Okumak için Halstahammar'dan Stockholm'e yeni taşınan kız, biraz nazlandıktan sonra, kız kardeşi ve kız kardeşinin erkek arkadaşının da gelmesi kaydıyla ikna olmuştu. Halstahammar'dan gelen bu üç kişi daha önce yelkenliye hiç binmemişlerdi. Ama asıl sorun Blomkvist'in eski arkadaşının coşkusu kadar tecrübesinin olmamasıydı. Yolculuktan üç gün önce, telaş içinde Mikael'i aramış, yelkenliden anlayan biri olarak bu yolculuğa katılması için ikna etmeye çalışmıştı.

Öneriyi önce soğuk karşılayan Mikael, yeme, içme ve eğlenceli bir yolculuk sözü alınca, birkaç gün kafa dinlerim diye düşünerek arkadaşının ısrarlarına boyun eğmişti. Ama bu sözlerin hiçbiri gerçekleşmediği gibi, yolculukları Mikael'in hayal bile edemeyeceği bir felaketle sonuçlanacaktı.

Güzel ve kısmen daha az tehlikeli olan Bullandö'den Frusundleden'e uzanan hatta yalmzca dokuz deniz mili hız yapmalarına rağmen, "malumatfuruş"un kız arkadaşını deniz tuttu. Üstelik kızın kardeşi erkek arkadaşı ile kavga etmeye başladı . ve içlerinden hiçbiri yelkencilik hakkında

en küçük bir şey bile öğrenmeye ilgi göstermedi. Çok geçmeden yelkenliyi yalmzca Mikael'in idare etmesinin beklendiği anlaşıldı, diğerleri iyi niyetli ama genellikle yararsız öğütler vermekle yetiniyorlardı. Ângsö'deki bir koyda geçirdikleri ilk geceden sonra Mikael, yelkenliyi Frusundleden limanına çekmeye ve oradan otobüsle eve dönmeye karar verse de, eski arkadaşımn yalvarıp yakarmaları, onu bu kararını uygulamaktan alıkoydu.

Ertesi gün boş yer bulabilecekleri kadar erken bir saatte, on ikiye doğru Arholma'daki limana yanaştılar. Mikael sarı bir M-30'un yalnızca büyük yelkenlerini kullanarak limana girdiğini fark ettiğinde kahvaltılarını yeni bitirmişlerdi. Dümendeki adam, demirleyebileceği boş bir yer bakımrken yelkenli zarifçe süzülüyordu. Etrafına göz gezdiren Mikael M-30'un girebileceği tek yerin kendi Scampi'leriyle sancak tarafındaki katamaran arasındaki boşluk olduğunu gördü. İki yelkenli arasında, M-30'un ancak zar zor girebileceği bir boşluk vardı. Geminin kıç tarafında ayağa kalkan Mikael, M-30'un dümencisine bu yeri işaret etti; yelkenlideki adam elini kaldırarak teşekkür ettikten sonra iskeleye doğru çark etti. Motoru çalıştırma zahmetine katlanmayan, yalnız bir yelkenci diye düşündü Mikael.

Çapanın zinciri sakırdadı ve arkasından denize salındı. Kızarmış bir ıstakoza benzeyen yelkenci bir yandan dümeni idare ederken diğer yandan da halatı eline almıştı.

Mikael küpeştenin üzerine çıkıp elini uzatarak halatı alabileceğini işaret etti. Adam dümeni kırarak, Scampi'nin

kıç tarafına, hiçbir sorun yaşamadan usulca yanaştı. Birbirlerini tanıdıklarını ancak adam halatı Mikael'e atarken fark ettiler.

"Merhaba Roban," dedi Mikael. "Motoru çalıştırsan da limandaki bütün gemilerin boyalarım kazımasan olmaz mıydı?"

"Merhaba Micke... Ben de bu adamı bir yerlerden tanıyorum diye düşünüyordum. Eğer çalıştırabilseydim tabi ki motoru kul anırdım. Ne yazık ki iki gün önce Rödlöge civarında bozuldu." İskele parmaklıklarının üzerinden el sıkıştılar.

Uzun yıllar önce, yetmişli yıllarda, KungsLolmen Lisesi'nde okurken Mikael Blomkvist ve Robert Lindberg yakın arkadaşlardı. Ama okul arkadaşlıkları genellikle mezuniyetten sonra biterdi. Onların da okuldan sonra yol arı ayrılmış, yirmi yıl içinde en fazla beş ya da bilemedin altı defa görüşebilmişlerdi. Arholm iskelesinde tesadüfen karşılaştıklarında birbirlerini en azından yedi yıldır görmemişlerdi. Robert'in kıvırcık saçları ve sakal arı uzamış, teni güneşten kıpkırmızı olmuştu.

Mikael'in birdenbire keyfi yerine geldi. "Malumatfuruş" arkadaşı ve onun aptal arkadaşları, adanın öteki tarafındaki pazaryerine dikilen Yaz Ortası Bayramı direğinin etrafında dans etmeye gitmişlerdi. M- 30'un baş tarafına oturan iki eski arkadaş, ringa balığı yiyip kadehleri devirerek koyu bir okul sohbetine daldılar.

Akşamın geç saatlerinde Arholm sivrisineklerine karşı verdikleri savaşı kaybederek kabine taşındılar, önemli sayıda kadeh yuvarladıktan sonra arkadaş sohbeti iş dünyasının moral ve etik sorunlarına kaydı. İkisi de bir biçimde kariyerlerini ulusal ekonomiye yöneltmişlerdi. Robert Lindberg liseden sonra Ticaret Yüksek Okulu'na girmiş, oradan da banka dünyasına adım atmıştı. Mikael Blomkvist'in yolu gazetecilik yüksekokuluna düşmüş, meslek hayatının önemli bir bölümünü banka ve iş dünyasının şüpheli işlerini açığa vurmaya adamıştı. Sohbet doksanlı yılların ballı azil akdi anlaşmaları etrafında dönüyordu. En çok dikkat çeken birkaç anlaşmayı kahramanca savunduktan sonra bardağını yere bırakan Lindberg, iş dünyasında ipliği pazara çıkartılmamış rüşvetçi bir soysuzun olduğunu söyledi. Mikael'e ciddi bir ifadeyle bakarak:

"Sen araştırmacı bir gazetecisin, ekonomik yolsuzluklar üzerine bir sürü şey yazıyorsun da Hans-Erik Wennerström hakkında niçin yazmıyorsun?" dedi.

"Onun hakkında yazılacak bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Kazı... Kazı tanrı aşkına. SIB (Endüstri Destek Kurumu-ç.n.) programı hakkında neler biliyorsun?"

"Eh işte, eski doğu bloğu ülkeleri ayaklarının üzerinde durabilsin diye doksanlı yıllarda yapılmış bir çeşit yardım programıydı. Ama birkaç yıl içinde durduruldu. Üzerinde

durulacak bir şey değil."

"SIB, onlarca İsveçli şirket temsilcisi tarafından yürütülen devlet destekli bir projeyi idare ediyor. Bu kurum, Polonya ve Baltıkülkeleri hükümetleriyle yapılan anlaşmalar çerçevesinde yapılan birçok proje için devlet garantisi aldı. Bu projenin bir köşesinde, doğudaki işçi hareketini İsveç modeliyle güçlendirebilmek için LO (İsveç İşçi Sendikaları Birliği-çn) duruyor. Proje biçimsel olarak, doğudaki hükümetlerin kendi kendine kalkınma çabasına yardım etme prensibi üzerine inşa edildi. Ama pratikte bu, İsveçli şirketlerin devlet desteğiyle doğudaki şirketlere ortak olması anlamına geliyor.

Hıristiyan Partili o lanet olası bakan, bu projenin en ateşli destekçisi. Lafta Krakovv'da bir atık kağıt fabrikası, Riga'da metal endüstrisi donanımı, Talin'de bir çimento fabrikası vb kurulacaktı. Paraların kimlere dağıtılacağına da banka ve endüstri dünyasının kodamanlarından oluşan SIB yönetimi karar veriyor." "Yani halktan alınan vergilerin."

"Toplam maliyetin % 50'si devlet, diğer yarısı da lafta banka ve sanayiciler tarafından karşılanacaktı. Bu projenin iddia edildiği gibi idealist bir tarafı hiç olmadı. Bankalar ve şirketlerin tek derdi vardı; bal ı kazançlar elde etmek. Yoksa bu tür bir proje umurlarında bile olmazdı."

"Ne kadar bir paradan bahsediyoruz?"

"Hele bir dinle. İsveç'in güvenilir şirketlerinin SIB aracılığıyla doğu pazarına girmesi amaçlanmıştı. ABB, Skanska gibi ağır topların. Başka bir deyişle vurguncu şirketler bu işten uzak tutulacakta."

"Ne yani, Skanska'ran vurgunculuk yapmadığını mı iddia ediyorsun?

Çocuklarından birinin, bir çırpıda yarım milyar kaldırmasını sağladığ' için yöneticisini kovan onlar değil miydi? Ayrıca Londra ve Oslo'daki histerik emlak ticaretlerine ne demeli?"

"Dünyanın bütün şirketlerinde bu tür sahtekarlar tabi ki var ama sen benim ne demek istediğimi anlıyorsun. Skanska hiç değilse bir şeyler üretiyor. İsveç endüstrisinin bel kemiği." "Peki, şu Wennerstrom'ün bu tablodaki yeri ne?"

"Wennerstrom joker gibi bir şey. Yani hiçbir yerden gelmeyen bir adam, ağır sanayi endüstrisinde hiçbir geçmişi yok, aslına bakılırsa bu tabloda yer almaması gereken biri. Ama borsada büyük bir servet edindi ve güvenilir şirketlere yatırım yaptı. Arkadan dolaştı diyebiliriz."

Mikael bardağına Reimerholm konyağı doldurup, sırtını kamaramn duvarına yasladı ve Wennerstrom hakkında bildiklerini yokladı. Norland'da bir yerlerde doğan Wennerstrom, yetmişli yıllarda doğduğu bölgede bir

yatırım şirketi kurmuştu. Biraz para kazandıktan sonra Stockholm'e taşınmış ve seksenli yıllarda müthiş bir kariyer edinmişti. Önce Wennerstromgruppen diye bir şirket kurmuş, Londra ve New York'da da faaliyete başladıktan sonra Wennerstrom Group adını alan bu şirket, Beijer'le birlikte anılmaya başlamıştı. Hisse senedi ve tahvil piyasasında tatlı kazançlar edinen Wennerstrom çok geçmeden, Stranvâgen'deki çatı katlarında oturan bir avuç milyarder gibi, basının ünlüler sayfasındaki yerini almıştı. Vârmdö'de muhteşem bir villası ve zora düşen bir tenis yıldızından aldığı yirmi üç metrelik motorlu lüks bir yatı vardı. Tam bir hesap adamıydı.

Seksenli yıllar bu tür hesap adamları ve emlak vurguncularının altın yıllarıydı. Wennerström'ün yükselişi pek göze batmamış, "Büyük Adamlar"ın arasında kaynayıvermişti. Zaten ne Stenbeck gibi abartılı jestleri, ne de Barnevik gibi gazetelerde boy gösterme hevesi vardı. Emlak işini bir tarafa bırakmış ve eski doğu bloğu ülkelerinde yoğun bir yatırım faaliyetine girişmişti. Doksanlı yıllarda anlı şanlı firmaların balonları patlayıp, şirket yöneticileri birer birer ballı azil anlaşmaları yaparken, Wennerström grubu şaşırtıcı bir şekilde ilerleme sağlamışta. Hiçbir skandala da bulaşmamıştı. Üstelik bu grup hakkında, Financial Times'da, "Başarılı Bir İsveç Öyküsü" başlıklı bir makale de yayınlamıştı.

"1992 yılıydı," diye tekrar söze girdi Lindberg. "Wennerström birdenbire SLB'le ilişkiye geçti, bir proje sunarak para talebinde bulundu. Görünüşe göre bu proje,

Polonya'daki gıda sektörünü desteklemek için ambalaj üretmeyi amaçlıyordu." "Yani konserve endüstrisi."

"Tam değil ama öyle bir şeyler. SIB'den kimleri tanıdığı hakkında bir fikrim yok ama 60 milyon kronu pat diye cebine indirdi."

"Bak artık heyecanlı olmaya başladı. Bırak tahmin edeyim; bu para bir daha gün yüzüne çıkmadı."

"Yanlış tahmin," dedi Robert Lindberg. Anlamlı bir gülümsemeyle konyağından birkaç yudum aldı.

"Sonra o klasik ekonomik raporlardan biri hazırlandı. Wennerström gerçekten de Polonya'mn Lodz kentinde bir ambalaj fabrikası ve Minos diye bir şirket kurmuştu. 1993 yılı boyunca SIB'e çok parlak birkaç rapor gönderildikten sonra hatlar kesildi ve 1994'te Minos birdenbire çöktü."

Robert Linberg şirketin nasıl birdenbire çöktüğünü göstermek için elindeki boş bardağı pat diye yere vurdu.

"Sorun, projelerin nasıl yürütüleceğine dair SIB'in bir sisteminin olmamasıydı. O günleri hatırlarsın; Berlin duvarı çöktüğünde herkes iyimserdi. Demokrasi tesis edilecekti, nükleer savaş tehdidi yok olmuş ve Bolşevikler bir geceden sabaha gerçek birer kapitaliste dönüşmüştü. Batılı ülkeler doğuda demokrasiyi perçinleyecekti. Bütün kapitalistler yeni Avrupa'yı kurmak için kol arını sıvamışlardı."

"Kapitalistlerin sosyal konulara bu kadar istekli olduğunu bilmiyordum."

"İnan bana, bu tatlı bir kapitalizm düşüydü. Rusya ve eski doğu bloğu ülkeleri -Çin'den sonra- dünyanın en bakir ikinci pazarıydı. Sanayicilerin hükümetlerle bir sorunu yoktu, özel ikle de yatırımların yalnızca küçük bir bölümünü karşılamak durumunda kalan şirketlerin. SIB bu dönemde vergi gelirlerinden 30 milyar kron gibi bir meblağı yutmuştu. Bu paralar kazanç olarak geri dönecekti. Teorik olarak bu kurum, devlet kontrolünde olacaktı ama şirketlerin SIB yönetimindeki etkisi öylesine büyüktü ki pratikte kendi başlarına hareket etmeye başlamışlardı." "Anlıyorum. Peki, burada da bir öykü yok mu?"

"Biraz sabret. Proje faaliyete geçtiğinde finans sorunu yoktu. İsveç henüz faiz şokuyla tanışmamıştı. Hükümet, İsveç şirketlerinin eski doğu bloğunda tesis edilen demokrasiye verdikleri büyük destekten çok hoşnuttu." "Yani burjuva hükümeti."

"Buna politikayı karıştırma. Söz konusu olan para olduğunda, iktidarda sosyal demokratların mı yoksa burjuvaların mı olduğunun hiç önemi yok. Kısaca tam gaz ileri. Arkasından döviz sorunu baş gösterdi ve sonra da birkaç aptal yeni demokrat... Yeni Demokrasi Partisi'ni hatırlıyorsun değil mi? İşte onlar SIB'in neyle uğraştığına dair bir bakış açısının olmadığını iddia ederek sorun çıkarttılar. SIBTe SIDA'yı (İsveç Uluslararası Yardım Fonu-

ç.n.) birbirine karıştırıyor, SIB'in projelerinin, SIDA'nın Tanzanya'daki projeleri gibi, o lanet iyiliksever yardım projelerinden olduğunu sanıyorlardı. 1994 baharında SIB'in faaliyetlerini araştırmak üzere müfettişler atandı. İncelenmeye alman projelerin arasında Minos da vardı."

"Ve Wennerström paraların nerelere harcandığını gösteremedi."

"Tersine. Wennerström, 54 milyon kronu Minos'un ne tür yatırımlara harcadığını ayrıntılı bir şekilde rapor etti. Ama geri kalmış Polonya'da, modern bir ambalaj endüstrisinin başarılı olmasını engel eyen haddinden fazla yapısal sorunla karşılaşmışlardı ve onların ambalaj sanayi, Almanlar'ın ambalaj sanayi ile rekabet edemiyordu. Almanlar, bütün doğu bloğunu satın almada çok daha başarılıydılar." "Wennerström'ün 60 milyon kron aldığını söylemiştin."

"Evet öyle. SIB bunu faizsiz kredi olarak vermişti. Tabi şirketin paraların bir kısmını belirli bir sürede ödeyeceğini hesaplıyorlardı. Ama Minos iflas etmiş, proje başarısızlığa uğramıştı ve bunun için Wennerström suçlanamazdı. Hemen devlet garantileri devreye girdi ve Wennerström zarar etmedi. Yani Minos'un iflasıyla kaybolan paralar geri ödenmeyecekti. Ayrıca aynı miktarda bir parayı kendi sermayesinden kaybettiğini de gösterebilmişti."

"Dur bakalım, doğru anlamış mıyım; hükümet, halktan aldığı vergileri ve diplomatlarını eski doğu bloğunun

kapılarını patronlara açmak için kullandı. İşadamları bu paraları aldılar ve ortak yatırımlar için kullandılar, arkasından da sıkı bir vurgunla döndüler. Başka bir deyişle her zaman yaptıklarını yaptılar. Birileri kazanır, birileri de hesapları öder ve biz kimin hangi rolü üstlendiğini biliyoruz."

"Sen tam bir kötümsersin. Krediler devlete geri ödenecek."

"Kredilerin faizsiz olduğunu söylemiştin. Bu, vergi veren vatandaşların bu kaymeden pay almayacağı anlamına gelir. Wennerström 60 milyon almış ve bunun 54'ünü yatırıma çevirmiş. Geriye kalan 6 milyona ne oldu?"

"SIB projelerini incelemek için komisyon atanır atanmaz, Wennerström SIB'e 6 milyonluk bir geri ödeme çeki gönderdi. Böylece hiçbir hukuki problem kalmadı." Robert Lindberg sustu, gözlerini Mikael'e dikti.

"Wennerström SIB'in bir miktar parasını ziyan etmiş gibi görünüyor ama Skanska'da kaybolan yarım milyarla ya da ABB yöneticisinin bir milyara yakın azil anlaşmasıyla karşılaştırıldığında - ki bu kamuoyunu gerçekten rahatsız etmişti- Wennerström'ün yaptıklarının haber değeri yok," dedi Mikael. "Okuyucular beceriksiz spekülatör haberlerine doydu. Bu öyküde başka bir şey var mı?"

"Daha iyiye gidiyor."

"Wennerström'ün Polonya'da yaptığı bütün bu şeyleri nereden biliyorsun?"

"Doksanlı yıllarda Handelsbank'da çalıştım. Banka adına SIB'in faaliyetlerini kim araştırdı, tahmin et?" "Öyle mi? Devam et."

"Yani... Özet olarak, SIB, Wennerström'den bir rapor aldı. Kağıtlar imzalandı, yatırımdan artan paralar geri ödendi. Özel ikle bu alb milyon kronun geri ödenmesi çok kurnazca bir davranıştı. Eğer biri bir torba para vermek için kapma gelmişse, pirincinde taş aramazsın."

"Konuya gel."

"Ama sevgili Blomkvist, konu tam da bu. SIB Wennerström'ün raporundan tatmin olmuştu. İşler kötü gitmişti ama ortada eleştirilecek bir şey yoktu. Faturaları, transfer edilen paraları ve bütün belgeleri incelemiştik. Hepsi de son derece düzgündü. Ben böyle olduğuna inanmıştım, şefim inanmışü, SIB inanmıştı ve hükümetin de bir itirazı yoktu."

"Peki, bit yeniği neredeydi?"

"İşte şimdi bu öykünün en hassas noktasına geldik," diyen Lindberg, sanki birdenbire ayılmıştı: "Sen gazeteci olduğuna göre şimdi anlatacaklarım offthe record."

"Bırak bu ayakları. Oturup bana bir şeyler anlatıyorsun ve arkasından da bu bilgileri kul anamayacağımı

söylüyorsun?"

"Şimdiye kadar anlattıklarım herkesin bildiği şeylerdi. Canın isterse o raporları sen de kontrol edebilirsin. Hikayenin geri kalanım... Henüz anlatmadığım kısmım da yazabilirsin ama anonim bir kaynaktan duyduğunu belirtmelisin."

"Bak sen, bende şu "off the record" terimin, sana bir sır verecek kadar güvenilirsin ama bunları yazma anlamına geldiğini sanırdım."

"Sıçarım terminolojisine. Ne istiyorsan yaz ama ben anonim kaynağım. Anlaştık mı?"

"Kesinlikle," dedi Mikael: Verdiği sözün nasıl bir hata olduğunu daha sonra anlayacaktı.

"Tamam, dinle o zaman. Minos'un öyküsü on yıl önce sahnelendi, tam duvar yıkıldıktan ve Bolşevikler güvenilir kapitalistlere dönüşmeye başladıktan sonra. Wennerström'ün ticari faaliyetlerini araştıranlardan biri olarak ben bu öyküde hep bir bityeniği olduğunu düşünüyordum."

"İyi de, bunu araştırma yaparken niçin belirtmedin?"

"Şefimle konuşmayı düşündüm. Ama iğne ucu kadar olsun somut bir delil yoktu. Bütün kağıtlar kusursuzdu. Altlarını imzalamaktan başka bir şey yapamazdım. Ama basında ne zaman Wennerström adına rastlasam Minos'u

düşünüyordum."

"Ee?"

"Birkaç yıl sonra, doksanlı yılların ortalarında, bankam WennerströmTe bir işe girişti. Büyük bir işe. Ama iyi gitmedi."

"Paralarınızı iç etti?"

"Hayır, o kadar kaba değil. İki taraf da iyi kazandı. Daha çok... Nasıl ifade etsem bilemiyorum. Bak şimdi istemesem de işverenim hakkında konuşmaya başladım. Ama bende bıraktığı izlenim -kalıcı ve kesin diyebilirim- pek olumlu değildi. Wennerström basın tarafından müthiş bir kahin olarak sunuldu. Ve bu ünle yaşıyor. Bu onun en sağlam sermayesi."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Benim izlenimime göre bu adam iyi bir blöfçü. Öyle ekonomik bir dahi filan değil. Aksine, birtakım konularda çok da cahil. Yalnızca keskin görüşlü birkaç genç savaşçı danışmanı var. Ama onun kişiliğini hiç mi hiç sevmedim."

"Anlıyorum."

"Birkaç yıl önce bambaşka bir konu için Polonya'ya gittim. Lodz'dan birkaç yatırımcıyla birlikte akşam yemeği yiyecektik, tesadüfen valiyle aynı masaya düştüm. Polonya ekonomisini ayakları üzerine dikmenin ne kadar zor

olduğu gibi konular üzerine konuşuyorduk. Nasıl olduysa sözü Minos projesine getirmiştim. Vali neden bahsettiğimi anlamamış gibiydi, sanki Minos'un adını ilk defa o masada duyuyordu... Bir süre sonra bunun hiçbir boka yaramayan bir iş olduğunu haürladı. Bir kahkahayla konuyu geçiştirdi ve... Harfi harfine aktarıyorum: "İsveçli yatırımcıların yapıp yapacağı buysa, ülkeniz kısa sürede iflas eder," dedi. Beni dinliyor musun?"

"Lodz Valisi bayağı akıllı adammış. Devam et."

"Bu söyledikleri kafamın bir yerine çakılı kaldı. Ertesi gün, sabah katılacağım bir toplantının dışında bir işim yoktu. Şeytan dürttü Minos'un kapanan fabrikasını görmek için Lodz'un hemen dışındaki köye gittim. O anlı şanlı Minos fabrikası bir viraneydi. Derme çatma bir tuvalet, ahırdan bozma bir yemekhane vs. Fabrika dedikleri yerde, el ili yıllarda Kızıl Ordu'nun oluklu sacla yaptığı eski bir depo. Önünde biraz Almanca bilen bir bekçiyle karşılaştım, kuzeni Minos fabrikasında çalışmış. Hemen yakınlarda bir yerde oturuyormuş, bu adamla görüşmeye gittik. Bekçi çevirmenlik yaptı."

"Adamın neler anlattığını duymak ister misin?"

"Sabırsızlanıyorum."

"Minos 1992 sonbaharında faaliyete geçmiş. En fazla on beş çalışanı varmış ve bunların çoğu da moruk kadmlarmış. Yaklaşık 150 papel aylık alıyorlarmış. Önce

hiçbir makine yokmuş, bu nedenle çalışanlar köhne yapıyı temizlemenin dışında bir şey yapmıyormuş. Ekim başında Portekiz'den üç karton makinesi gelmiş. Kirli, paslı ve çok eski model ermiş. Hurda fiyatı birkaç bin papeli geçmezmiş. Makineler çalışıyor ama çok sık bozuluyormuş. Yedek parça filan olmadığından, sık sık işlere ara veriliyormuş. genellikle çalışanlardan biri makineyi üstünkörü tamir ediyormuş."

"İşte şimdi bir öyküye benzemeye başladı," dedi Mikael. "Peki, Minos'ta ne üretiyorlarmış?"

"1992'de ve 93'ün yarısında bildiğimiz yiyecek paketleri, yumurta kartonu gibi şeyler üretmişler. Sonra da kağıt torba. Ama fabrikada sürekli olarak hammadde kıtlığı varmış. Yani hiçbir zaman büyük çaplı bir üretim yapılmamış."

"Yani öyle büyük bir yatırım havası yok."

"Bir hesap yaptım: İki yıllık kira masrafı 15 bin papel civarında olmalıydı, hadi aylıklar da en fazla 150.000 olsun -bu konuda cömert davramyorum-makinelerin tutarı ve taşınması... Yumurta kartonlarını taşıyan kamyonet derken, eh, yaklaşık 250.000 diyelim. Buna izin için gerekli harcamaları ve iki ülke arasında yapılan seyahat masraflarını da ekle... Görünüşe göre birkaç sefer İsveç'ten birileri köye uğramış, yani bilemedin en fazla bir milyon. 1993 ortalarında, işçi başı fabrikanın kapandığını söylemiş ve bundan kısa bir süre sonra da Macaristan'dan

gelen bir kamyon makineleri alıp gitmiş. Elveda Minos."

Mikael, o yaz akşamım sık sık düşünmüştü. Arada bir çe-kişseler de, tıpkı lise yıllarında olduğu gibi arkadaşça konuşmuşlardı. O yıllarda benzer sorunlarla boğuşuyorlardı ama artık birbirlerinden tamamıyla farklı iki insandılar. O akşam Mikael, lise yıllarında onları yakın arkadaş yapan şeyin ne olduğunu bir türlü hatırlayamamıştı. Robert sessiz, çekingen bir çocuktu.

Kızlar konusunda inamlmaz utangaçtı. Şimdi oldukça başarılıydı... Yani banka dünyasının basamaklarım tırmanabilmişti. Arkadaşının kendinden çok farklı bir dünya görüşüne sahip olduğuna dair hiçbir kuşkusu yoktu.

Mikael nadiren sarhoş olana kadar içerdi ama o akşam, başarısız bir yelken macerasından sonra eski bir arkadaşıyla karşılaştığında, konyak şişesinin dibini bulmuşlardı. Belki de okul yıllarının üslubuna dönme nedenleri buydu. Mikael, Robert'in Wennerström hakkında anlattıklarım önce pek ciddiye almamıştı ama daha sonra gazetecilik içgüdüsü uyanıvermişti. Birden Robert'in anlattıklarım dikkatle dinlemeye başlamış, olayın mantığım anlamaya çalışmıştı.

"Dur biraz," dedi Mikael. "Wennerström borsa spekülatörleri arasında başta gelen bir isim. Eğer yanılmıyorsam o bir milyarder..."

"Wennerström Group tahminen 200 milyarlık bir servetin üzerinde oturuyor. Şimdi sen bana bir milyarderin nasıl olup da 50 milyon gibi önemsiz bir meblağı dolandırmaya tenezzül ettiğini soracaksın."

"Yok, daha çok bu kadar açık bir dolandırıcılıkla şirketinin temiz adım riske atmasımn nedenini merak ediyorum."

"Bunun açık bir dolandırıcılık olduğunu söyleyebilir miyiz bilmiyorum; SIB yönetimi, bankacılar, hükümet, parlamento inceleme komisyonu, hepsi de Wennerström'ün raporunu onayladılar."

"Ama yinede risk almak için küçük bir meblağ."

"Kesinlikle. Ama bir düşün; Wennerström Group bütün kârları vurguna dayanan bir yatırım şirketi... Değerli kağıtlar, tahviller, döviz...Wennerström, SIBTe 1992'de ilişki kurdu. Yani tam da piyasanın dibe vurduğu zaman. 1992 sonbaharım hatırlıyor musun?"

"Hatırlamaz mıyım? Değişken faiz kredisiyle ev almıştım ve Ekim ayında faizlerin yüzde 500'e fırlamasıyla bir yılda yüzde 19 faiz ödemiştim."

"Hmmm, ne günlerdi," diye gülümsedi Robert. "O yıl ben de dibe vurmuştum. Hans-Erik Wennerström de diğer piyasa aktörleri gibi aym problemlerle boğuşuyordu. Şirketin değişik türden kağıtlara milyarlarım bağlamıştı

ama ne tuhaf ki nakit sıkıntısı vardı. Artık istedikleri kadar borç alamıyorlardı. genellikle bu gibi durumlarda eldeki gayrimenkullerden birkaçı satılarak yaraya merhem olması beklenir ama 1992'de emlak piyasası da dibe vurmuştu."

"Nakit sorunu?"

"Kesinlikle. Bu yalnızca Wennerström'ün yaşadığı bir sorun değil, her iş adamının sorunuydu..."

"İş adamı deme. Onlara ne dersen de ama iş adamı deme, gerçek iş adamlarını aşağılamış olursun."

"Pekala... Her borsa spekülatörünün nakit sorunu vardı... Şimdi bu cepheden bak; Wennerström 60 milyon kron aldı. Bunun altısını geri ödedi ama üç yıl sonra. Minos için bir milyondan fazla harcamış olamazlar. O yıllarda 60 milyonun yalnızca faizi bile üç yılda servet ederdi. Bu paraları nasıl yatırdıklarına bağlı olarak iki ya da on kat arttırmış olabilirler. Yani öyle tavşan boku bir para değil. Hadi şerefe."

2. BÖLÜM

20 ARALIK CUMA

Elli altı yaşında olan Dragan Armansky, Hırvatistan'da

doğmuştu. Babası Beyaz Rusya'da yaşayan Ermeni kökenli bir Yahudi, annesi de Yunan kökenli Bosnalı bir Müslümandı. Kültürel terbiyesini annesinden alan Dragan, basının Müslümanlar olarak kategorize ettiği heterojen bir grubun içinde büyümüştü. İsveç Göçmen Bakanlığı'nın kayıtlarına -nedendir bilinmez- Sırp diye kaydedilmişti. İsveç vatandaşı olduğunu teyit eden pasaporttaki fotoğrafına bakılırsa, köşeli yüzlü, güçlü çeneli, koyu sakallı ve şakakları ağarmış bir adamdı. Araplıkla hiçbir ilişkisi olmasa da ona genellikle Arap diye hitap ediliyordu. Değişik ırkların bir tür kesişme noktasını temsil eden Armansky, kendilerine ırk biyologu diyen manyakların büyük bir ihtimal e insan kerestesi diyebileceği bir tipti.

Görünüşü bir parça Amerikan filmlerindeki ikinci sınıf mafya babası tiplemelerine benzese de, mafya babalığıyla hiçbir ilişkisi yoktu. Yetenekli bir şirket ekonomisti olan Armansky, 1970'li yılların başlarında, Milton Güvenlik Şirketi'nde muhasebe asistanı olarak işe başlamış ve otuz yıl içinde şirketin CEO'luğuna ve operasyon şefliğine yükselmişti.

Güvenlik sorunlarına duyduğu ilgi, zamanla gelişerek büyük bir tutkuya dönüşmüştü. Bu, strateji oyunu gibi bir Şeydi; tehditleri tanımlamayı, karşı stratejiler üretmeyi, endüstri casuslarından, şantajcılardan ve hırsızlardan her zaman bir adım önde olmayı gerektiriyordu. İşe yeni başladığında, bir müşterisinin yaratıcı bir muhasebe aracılığıyla nasıl ustaca dolandırıldığını keşfeden Dragan, bu sahtekarlığın arkasında organize bir grubun varlığını da

ispat edebilmişti. Bu olayın üzerinden otuz yıl geçmesine rağmen, güvenlik önlemlerindeki küçük deliklerin kapatılmaması halinde ne tür sorunların yaşanabileceğini hiç unutmamıştı. Zamanla, basit hesap adamlığından, şirketin kaydettiği gelişmede pay sahibi önemli bir aktöre dönüşmüş ve ekonomik sahtekarlıklara karşı uzmanlaşmıştı. Beş yıl içinde şirketin yönetici kadrosunun arasında yer almış, bir on yıl sonra da -hiçbir muhalefetle karşılaşmadan- şirketin yöneticisi olmuş ve Milton Güvenlik Şirketi'ni İsveç'in en becerikli, en saygın güvenlik şirketlerinin arasına sokmayı başarmıştı.

Milton Güvenlik Şirketi'nin üç yüz seksen çalışanının yanı sıra, üç yüz kadar da dışardan yardım eden güvenilir elemanı vardı. Ama Falck ya da İsveç Güvenlik Servisi ile karşılaştırıldığında hâlâ küçük bir şirketti.

Armansky çalışmaya başladığında şirketin adı Fredrik Milton Genel Güvenlik Anonim Şirketi'ydi ve müşterilerinin çoğu mağaza bekçisi ya da kaslı güvenlik elemanlarına ihtiyaç duyan alışveriş merkezleriydi.

Armansky'nin yöneticiliğinde şirket, uluslararası faaliyet gösterebilmek için, ismini Milton Security olarak değiştirmiş ve en son teknoloji ürünlerine yatırım yapmıştı. Personel politikasını değiştiren Armansky, meslekten atılmış gece bekçileri, üniforma fetişistleri ve jimnastikçilerin yerine işinin ehli, becerikli elamanlar almış; eski polisleri, terörizm konusunda bilgi sahibi siyaset bilimcilerini, kişisel koruma uzmanlarını,

istihbaratçıları ve her şeyden önce telefon ve bilgisayar uzmanlarını şirketin bünyesine katmışü. Büyüyen şirket; Solna'dan, Stockholm'ün merkezindeki Slussen'e taşınmıştı.

Doksanlı yıllara adım aüldığında Milton Security, değişik müşteri gruplarına, orta büyüklükteki şirketlere ve çok zengin özel kişilere hizmet sunabilecek bir donanıma sahip olmuştu. Yeni zengin olmuş rock yıldızları, borsa spekülatörleri ve yüksek tazminatlarla işlerinden ayrılmış şirket yöneticileri Milton'un müşterileri arasındaydı. Şirket faaliyetleri, özel korumalar temin etmek ve dış ülkelerde, özelikle de Ortadoğu'da faaliyet gösteren İsveç şirketlerinin güvenlik sorununu çözmeye yoğunlaşmıştı.

Milton'un gelirlerinin % 70'likbir kısmı bu hizmetlerden elde ediliyordu.

Armansky'nin yöneticilik yaptığı yıllarda şirketin cirosu % 40 artarak yıllık kazancı 2 milyar krona yaklaşmıştı. Güvenlik gerçekten de kârlı bir iş koluydu.

Şirket faaliyetleri üç temel alana ayrılmıştı; düşünülebilir ya da muhayyel tehlikelere karşı güvenlik danışmanlığı; güvenlik kameraları, hırsız ya da yangın alarmı, elektronik kilitleme mekanizması ve bilgisayar donanımı kurulmasını içeren karşı önlemler seksiyonu; gerçek ya da hayali tehditlerle karşı karşıya olan şirket ya da özel şahısları korumak için özel güvenlik.

Özel güvenlik pazarı on yıl içinde kırk kattan daha fazla büyümüştü. Bu alanın en yaygın müşterileri, son yıllarda ortaya çıkan, bir biçimde zengin olmuş kadınlardı. Eski erkek arkadaşları, kocaları ya da onları televizyonda görüp de dar kazaklarına ya da dudak boyalarının rengine vurulan serserilere karşı korunmak için şirkete başvuruyorlardı. Milton Security Avrupa ve ABD'de faaliyet gösteren tanınmış güvenlik şirketleriyle de işbirliği yapıyor ve İsveç'i ziyaret eden uluslararası ziyaretçilerin de güvenliğini sağlıyordu. Örneğin Trollhâttan'da iki aydır süren bir film çekimine katılan, tanınmış Amerikalı bir aktrisin ajansı, kadının statüsü gereği korunması gerektiğini düşünerek şirkete başvurmuştu. Amerikalı aktris, otelin etrafında yaptığı, o eşi benzeri olmayan gezintilerini şirketin aldığı önlemler sayesinde yapabilmişti.

Yalnızca birkaç kişinin çalıştığı, PU ya da PUnd (Özel Araştırma) denilen, kısmen daha küçük, dördüncü bir bölüm daha vardı, bu bölüme şirket jargonunda esrarkeşler deniliyordu.

Armanksy bu bölümden pek hoşlanmazdı. Bir kere ekonomik açıdan çok kârlı değildi, üstelik gizli izleme cihazları yerleştirmekten ve teknik bilgiden daha çok değerlendirme yeteneği ve beceri gerektiriyordu. Kişisel araştırma başvuruları; eğer basit kredi bilgilerinin, iş başvurusunda bulunanların geçmişlerinin, bir şirket çalışanının şirket bilgilerini dışarı çıkartıp çıkartmadığının ya da bir suça bulaşıp bulaşmadığının araştırılmasıysa,

ancak o zaman kabul ediliyordu. Bu gibi durumlarda operasyon faaliyetlerinin bir bölümünü esrarkeşler üstlenirdi.

Bu bölümün müşterileri kişisel problemlerini şirkete taşıdıkları gibi, boş konuşmaya da çok hevesli olurlardı. Kızımın arkadaşlık yaptığı serserinin kim olduğunu öğrenmek istiyorum... Karımın ihanet ettiğini düşünüyorum...

Oğlum iyi çocuk ama kötü arkadaşları var... Bana şantaj yapıyorlar...

Armansky bu tür başvuruları genellikle reddederdi. Ona göre yetişkin bir kız, canı hangi serseriyi istiyorsa onunla arkadaşlık yapma hakkına sahipti, sadakatsizlik sorunlarını da eşler kendi aralarında çözmeliydiler. Bu tür gizli araştırmalar, Milton Security'nin hukuki olarak başını ağrıtabilecek ve skandallara sürükleyebilecek potansiyel tehlikelerle de doluydu. Bu nedenle Armansky, toplam cirodaki payı ne olursa olsun, bu tür işlere karşı çok dikkatli davranırdı.

Aksi gibi o sabah önüne gelen başvuru, böylesi kişisel bir araştırmayla ilgiliydi. Armansky rahat koltuğuna yaslanmadan önce kırışmasın diye pantolonunu düzeltti. Kendinden otuz iki yaş daha küçük olan meslektaşı Lisbeth Salander'i şüpheyle inceledi ve belki de bininci defa prestij sahibi bir güvenlik şirketinde ondan daha yetenekli bir elemanın ortaya çıkmayacağına karar verdi. Ona karşı hâlâ

mantıklı ya da mantıksız-birtakım şüpheler duysa da, meslek hayatında karşılaştığı en yetenekli araştırmacı tartışmasız Lisbeth Salander'di. Salander dört yıldır ona çalışıyordu. Bu sürede üstlenip de başaramadığı ne bir iş vardı ne de baştan savma bir rapor yazmıştı.

Tersine, yazdığı bütün raporlar yalnızca onun klasında birinin yazabileceği kalitedeydi. Armansky, bu kızın özel bir yeteneğinin olduğuna ikna olmuşu. Kredi bilgileri toplamayı ya da polis kayıtlarını incelemeyi kim olursa olsun yapardı ama hayal gücüne başvuran Salander, her zaman istenilenden daha fazlasıyla gelirdi. Armansky onun bunu nasıl başardığını hiçbir zaman anlayamamıştı. Bazen onun bilgi toplama yeteneğinin bir tür büyücülük olduğunu düşünürdü. Salander bürokrasinin tuttuğu arşivlerin içini dışını bilir, en karanlık adamlar hakkında bile bilgi toplamayı becerirdi.

Daha da önemlisi, araştırdığı kişinin en gölgede kalmış alanlarında bile gezinebilirdi. Ortaya çıkartılması gereken bir pisliğin varlığını sezdiğinde, güdümlü bir füze gibi hedefe kilitlenirdi. O her zaman becerikliydi.

Lisbeth'in hazırladığı raporlar, radarlarına yakalananlar için tam bir felaket olabilirdi. Armansky'nin, hatırladığı her seferde hâlâ terlediği bir olay vardı. Bir ilaç şirketi toplu ilaç alımından önce, ilaç sektöründe çalışan bir araştırmacı hakkında bilgi talep etmişti. Bu, rutin bir kontroldü. Ancak bir hafta içinde sonuçlanması beklenen araştırma daha uzun sürmüştü. Dört hafta süren bir

sessizlikten sonra bütün sıkıştırmalara aldırmayan Salander, araştırdığı adam hakkında kapsamlı bir raporla çıkagelmişti. Adam sübyancıydı, Talin'de fahişeliğe zorlanan on üç yaşında kızlardan biriyle en az iki defa birlikte olmuştu. Ayrıca birlikte yaşadığı kadının kızıyla da uygunsuz bir ilişki kurduğuna dair işaretler vardı.

Salander'in bazı özel ikleri Armansky'yi zaman zaman sıkıntıya sokardı.

Örneğin sübyancı olayı da bunlardan biriydi. Hazırladığı raporun içeriği hakkında ne önceden telefon açarak Armansky'i uyarmış, ne de odasına gelip görüşme talep etmişti. Aksine hiçbir uyarıda bulunmadan bir akşam, tam da Armansky ışıkları söndürüp evine gitmeye hazırlanırken, bir nükleer bomba kadar tehlikeli bu raporu Armansky'nin masasına bırakıvermişti.

Raporu çantasına koyan Armansky, onu ancak Lidingö'deki villasının oturma odasında, karısıyla bir şişe şarap içip televizyon seyrederken inceleyebilmişti.

Rapor her zamanki gibi dipnotlar, alıntılar ve gösterdiği kaynaklarla neredeyse bilimsel bir kesinlikle hazırlanmıştı. İlk sayfalarda adamın geçmişi, eğitimi, kariyeri, ekonomik durumu anlatılıyordu. 24. sayfada Salander -bir ara başlık açarak- sanki adamın Solentuna'da oturduğunu ya da mavi bir Volvosu olduğunu anlatır gibi tarafsız bir ifadeyle bombalarını patlatarak, adamın Talin'e yaptığı seks seyahatlerini anlatıyordu. İddialarını desteklemek için,

içinde on üç yaşındaki kızın adamla çekilmiş fotoğraflarının da olduğu kapsamlı bir ek dosya hazırlamıştı. Fotoğraflar Talin'deki bir otelin koridorlarında çekilmişti. Adamın eli, kızın kazağının içindeydi. Lisbeth Salander bir biçimde kızla da ilişki kurmuş ve yaptığı ayrıntılı konuşmaları bir kasete kaydetmişti.

Rapor tam da Armansky'nin kaçınmaya çalıştığı türden bir sıkıntıya neden olmuştu. Önce doktorunun midesindeki yara için verdiği tabletten birkaç tane almak zorunda kalmış, arkasından da bilgi talep eden müşteriyi çağırarak tatsız bir konuşma yapmıştı. En sonunda da -müşterisinin isteksizliğine rağmen- elindeki belgeleri derhal polise teslim etmişti. Bu rapor Milton Security'yi suçlama ve karşı suçlamalardan oluşacak bir karmaşanın içine çekebilirdi. Eğer belgeler gerçeği yansıtmıyorsa ya da adam mahkeme tarafından suçsuz bulunursa, şirket hakkında bir dizi karşı dava açılabilirdi. Yani tam bir kabustu.

Bununla birlikte Armansky'i en çok rahatsız eden şey Salander'in dikkat çekici duygu yoksunluğu değildi. Söz konusu olan şey imajdı. Milton'un dengeli, muhafazakar bir imajı vardı. Salander'in resimdeki yeriyse züccaciyeci dükkanına girmiş fil gibiydi.

Solgun, hastalıklıymış gibi zayıf, saçları kısacık kesilmiş, burnuna ve kaşlarına piercing takmış bu kızın en becerikli araştırmacısı olmasına alışmakta güçlük

çekiyordu Armansky. Salander'in boynunda, iki santim uzunluğunda bir yaban arısı, sol kolunun pazısı ve bileğinde de kol bandı dövmeleri vardı. Ayrıca -Salander'in askılı elbise giydiği bir gün- sol kürek kemiğinde büyük bir ejderha dövmesi olduğunu da görmüştü. Saçlarının doğal rengi kırmızıydı ama o kuzguni siyaha boyuyordu. Bu haliyle, bir grup hard rockçıyla bir hafta cümbüş yapıp, uzun süre uyuduktan sonra yeni uyanmış birine benziyordu.

Yemekle bir sorunu olmadığı gibi abur cubur şeyler yemekte de üstüne yoktu. Yani o doğuştan zayıftı, kadın olduğu ancak ince kemik yapısından, bileklerinden, küçük el erinden ve elbisesinin altından zar zor görünen göğüslerinden anlaşılabiliyordu. Yirmi dört yaşındaydı ama on dört yaşında bir kız çocuğu gibi görünüyordu.

Ağzı geniş, burnu küçüktü. Kemikli yanakları, ona bir parça oryantalist bir hava veriyordu. Sanki bir örümcek gibi hızlı ve sessiz hareket ediyordu.

Bilgisayarınbaşmda çalışırken parmaklarının tuşların üzerinde uçtuğunu sanırdınız. Sahip olduğu vücutla moda dünyasında kariyer yapması imkansızdı ama yüzü, doğru bir makyaj ve yakın çekimle her türlü reklam afişine yerleştirilebilirdi.

Makyajı -bazen dudaklarını itici bir siyaha boyasa da- dövmeleri, burnundaki ve kaslarındaki piercinglerle... Hmm... Anlaşılmaz bir şekilde çekici bir kadındı.

Aslında Dragan Armansky'nin böyle biriyle çalışması şaşırtıcı bir şeydi.

Normalde Armansky'nin görmeyi arzu edebileceği, hele iş önerebileceği biri hiç değildi.

Milton Security'e ayak işlerini yapsın diye alınmıştı. Yaşlı J. F. Milton'un özel işlerine bakan, yarı emekli avukat Holger Palmgren ondan; biraz sorunlu olsa da zeki bir kız diye bahsetmiş, Armansky'den ona bir şans vermesini rica etmişti. Armansky gönülsüz de olsa söz vermişti. Çünkü Palmgren, hayır sözcüğünü ısrarını iki katma çıkartmak için bir çeşit teşvik gibi görenlerdendi, bu tür insanlara hiç direnmeden evet demek daha hayırlıydı. Armansky, Palmgren'in kendini sorunlu gençlere ve diğer sosyal saçmalıklara adadığını biliyordu ama ne olursa olsun hükmüne güvenilirdi.

Lisbeth Salander'i görür göremez verdiği sözden pişman olmuştu.

Armansky'nin gözünde bu kız yalnızca sorunlu değil, sorun kavramının kendisiydi. Ortaokulu terk etmiş, her türlü eğitimden yoksun biriydi.

İlk aylarda tam gün çalışıyordu, tabi onun yaptığına tam gün çalışma denebilirse. Arada bir, iş yerinde boy gösteriyordu işte. Kahve yapıyor, postaları alıyor, fotokopi makinesiyle ilgileniyordu. İş saatleri ya da çalışma rutinlerini hiç mi hiç ciddiye almıyordu.

Buna mukabil çalışma arkadaşlarını sinir etme konusunda üstüne yoktu.

Kısa zamanda beyni iki hücreli kız lakabıyla ünlenmişti; hücrelerden biri nefes almasına, diğeri de ayakta durmasına yarıyordu. Kendisi hakkında asla konuşmazdı. Onunla konuşmaya çalışan iş arkadaşları, çok nadir yanıt alabildikleri için hemen pes ederlerdi. Şakaya karşı asla hoşgörü göstermezdi, şakaya yeltenene ya kocaman gözlerle boş boş bakar ya da rahatsızlığını açık bir şekilde gösterirdi.

Bununla birlikte, eğer biri onunla dalga geçmeye kalkarsa birdenbire öylesine değişiverirdi ki, işyerinin genel jargonunda bu değişimi adlandıracak hiçbir şey bulamazdınız. Onun davranışları ne güven ne de arkadaşlık telkin ederdi, kısa zamanda Milton'un koridorlarında başıboş dolaşan, dışlanmış bir kediye dönüşmüştü.

Bir ay süren kesintisiz bir karmaşadan sonra Armansky, yol vermek için onu bürosuna çağırmıştı. Armansky'nin sayıp döktüğü suçlarını sessizce dinleyen Salander'in, hiç itiraz etmediği gibi, yüzü bile değişmemişti.

Armansky onun davranış bozukluklarını anlatıp bitirerek, yeteneklerini daha iyi değerlendirebilecek başka bir şirkette iş bulması faslına geldiğinde, Salander sözünü kesivermişti. Armansky onun ağzından ilk defa bir sözcükten fazlasının çıktığını duyacaktı:

"Bak, eğer bir bekçi istiyorsan işçi bulma kurumuna gidip önüne gelen birini alıp dönebilirsin. Ben her şey ve herkes hakkında istihbarat toplayabilirim ama sen bana posta ayıklatmaktan başka bir şey yaptıramayacak kadar aptalsın."

Armansky, kızı şaşkınlıktan dilini yutarak nasıl dinlediğini hâlâ hatırlıyordu.

"O senin moruk, doc.com şirketinin yönetime almayı düşündüğü o züppeler hakkında değersiz bir rapor hazırlamak için tam üç hafta harcadı. Şimdi önünde duran o boktan raporun fotokopisini ben yaptım."

Gözlerini rapora diken Armansky, ilk defa sesini yükselterek: "Gizli bir raporu okuyamazsın," demişti.

"Aslında öyle olması gerekir ama senin şirketinde güvenlik zafiyeti var. Senin direktiflerine göre o raporu kendinin kopya etmesi gerekirdi ama dün bara gitmeden önce bu işi bana yıktı. Ayrıca daha önce hazırladığı bir raporu da, birkaç hafta önce yemekhanede, bir masanın üzerinde buldum."

"Ne yaptın, ne yaptın?" diye şaşkınlıkla patlamıştı Armansky.

"Sakin ol. Onu kasasına koydum."

"Özel belge kasasının şifresini sana mı verdi?" diye solumuştu Armansky.

"Yok, tam öyle değil. Ama bilgisayarının şifresiyle birlikte bir kağıda not edip yazı masasının altına yapıştırmış. Neyse, asıl sorun senin bu kokmuş özel dedektifinin araştırdığı kişi hakkında beş para etmez bir rapor hazırlamış olması. Örneğin adamın kumar borçlarının olduğunu, elektrik süpürgesi gibi kokain çektiğini ve ayrıca kız arkadaşının yediği dayaklar nedeniyle kadın sığınma merkezine başvurduğunu da atlamış."

Salander susmuş, Armansky birkaç dakika sessizce söz konusu raporun sayfalarını karıştırmıştı. İyi hazırlanmış gibiydi, anlaşılır cümleler kurulmuş, bir sürü kaynak gösterilmiş, arkadaşları ve tanıdıklarından adam hakkında görüş alınmıştı. En sonunda Armansky başını rapordan kaldırmış ve yalnızca "Kanıtla," demişti.

"Ne kadar zamanım var?"

"Üç gün. Eğer bunu Cuma günü öğleden sonraya kadar başaramazsan işten atılacaksın."

Üç gün sonra Salander, hazırladığı raporu tek bir söz bile etmeden Armansky'nin masasına bırakmıştı. Ayrıntılı kaynaklarla beslenmiş olan raporda, o güvenilir yupi, güvenilmez bir alçağa dönüşmüştü. Armansky, hafta sonu tatilinde Salander'in raporunu birkaç defa okumuş, pazartesi gününün önemli bir bölümünü gönülsüz de olsa iddialarının doğruluğunu araştırmaya adamıştı. Daha araştırmanın başında da kızın bilgilerinin doğru olduğunu

anlamıştı.

Armansky, kızı bu kadar yanlış değerlendirdiği için kendi kendine kızmıştı. Onu bir ahmak, hatta bir gerizekalı yerine koymuştu. Okulu asmaya daha ilkokulda başlamış, hiçbir diploması olmayan birinin; yalnızca gramer olarak değil, içerik olarak da kusursuz gözlemlere dayanan böylesi bir raporu yazabileceğini hiç beklememişti. Kısaca kızın bu yeteneği nereden edindiğini bir türlü anlayamamıştı.

Milton Security çalışanlarından hiç kimsenin, Kadın Sığınma Merkezi'ndeki bir doktorun gizli raporundan alıntı yapamayacağından emin olan Armansky, Salander'e bunu nasıl olup da başardığını sorduğunda, kaçamak bir yanıt almıştı. "Kaynaklarımı deşifre edemem." Armansky zamanla Lisbeth Salander'in çalışma metodunu, ne onunla ne de başka biriyle tartışmak istemediğini anlayacaktı. Bu Armansky'i endişelendirse de, endişesi Salander'i sınama arzusuna karşı koyamayacak düzeyde değildi.

Konuyu birkaç gün düşünüp tartmıştı.

Holger Palmergren'in, kızı ona gönderirken söylediği bir sözü hatırlıyordu: Herkese bir şans verilmelidir. Aldığı İslami terbiyeyi düşündü, dışlanmışlara yardım etmek tanrısal bir görevdi. Aslına bakılırsa o, tanrıya inanmazdı, on yaşından beri bir kez olsun camiye gitmemişti ama Lisbeth Salander onun gözünde yardım ve desteğe ihtiyacı olan biriydi. Geride bıraktığı on yıllarda bu türden bir yardım yapmamıştı.

Lisbeth Salander'i işten atmak yerine özel bir görüşmeye Çağırmış ve kızın gerçekte ne kadar sorun olabileceğini anlamaya çalışmıştı. Bu görüşmede Salander'in duygusal olarak sakatlanmış olduğuna dair kanıları pekişmekle birlikte, bu aksi kızın içinde zeki bir insanın saklı olduğunu da keşfetmişti. Huysuz ve can sıkıcı olduğunu düşünse de, ondan hoşlandığını -büyük bir şaşkınlıkla- fark etmişti.

Bu görüşmeyi izleyen aylarda Armansky, Lisbeth Salander'i koruyucu kanatlarının atma almıştı. Eğer kendine karşı dürüst olması gerekirse kız, onun bir tür sosyal hobisi olmuştu. Salander'e daha kolay araştırma görevleri veriyor, nasıl davranması gerektiğine ilişkin öğütlerde bulunuyordu. Salander onu sabırla dinliyor ama yine de kendi bildiğini yapıyordu. Armansky, Milton'un teknik sorumlusundan kıza temel bilgisayar kursu vermesini rica etmişti; teknik sorumlunun, biraz tedirgin bir ifadeyle, kızın temel bilgisayar bilgisinin şirkette çalışan diğer elemanlardan çok daha iyi olduğunu rapor etmesi için, Salander'in bilgisayarın başında yarım gün geçirmesi yetmişti.

Çok geçmeden Armansky, iletişim kurma zorluğuna rağmen Salander'in, iç eğitim ve cezbedici yöntemlerle Milton'un çalışma rutinlerine uyum sağlamasının mümkün olabileceğini anlayabilmişti. Ama rahatsız edici bir ikilemle de karşı karşıya kalmıştı.

Salander, şirket çalışanları için bir tür sinir abidesiydi.

Armansky, çalışanlardan hiçbirinin işyerine canlarının istediği saatte gelip gitmesine izin vermez, bunu yapan biri olursa hemen uyarırdı. Ama Lisbeth Salander'in ne herhangi bir ültimatomu ne de işten atılma tehdidini takmayacağını da anlamıştı. Yani ya ondan kurtulmak ya da nasılsa öyle kabul etmek zorundaydı.

Armansky'nin bu genç kıza karşı neler hissettiğini bilmemek gibi büyük bir sorunu daha vardı. Tam bir baş belası olan bu kız, ne kadar iticiyse o kadar da çekiciydi. Bu seksüel bir çekicilik değildi, en azından Armansky böyle düşünüyordu. Göz ucuyla baktığı kadınlardan yalnızca sarışın, düzgün vücutlu, dolgun dudaklı olanları ilgisini çekerdi. Ayrıca yirmi yıldır, orta yaşın biraz üzerinde de olsa, bütün isteklerini doyuran Ritva adında Finli bir kadınla evliydi. Karısını hiç aldatmamıştı. Bazen . . . karısının yanlış anladığı istisnalar olmamış değildi ama mutlu bir evliliği ve Salander'in yaşlarında iki kızı vardı. Ne olursa olsun, sıska oğlan çocuklarına benzeyen düz göğüslü kızlara ilgisi yoktu. Onun zevkine hitap etmezlerdi.

Ama yine de Lisbeth Salander hakkında hayaller kurmaya başlamış ve ona karşı bütünüyle ilgisiz olmadığını kendi kendine itiraf etmişti. Kızın çekiciliğinin, kendisi için bütünüyle yabancı bir yaratık olmasından kaynaklandığını düşünüyordu. Bu açıdan bakıldığında bir Yunan amforasına resmedilmiş masal perisine de aşık olabilirdi. Armansky'yi büyüleyen ama paylaşamayacağı, gerçek olmayan bir hayatı temsil ediyordu Salander.

Üstelik bu hayatı paylaşmayı Armansky'ye yasaklamıştı da.

Bir seferinde Armansky, Gamla Stan semtinde bir kafenin bahçesinde otururken, Lisbeth Salander sallanarak gelmiş, servis tezgahının karşısında bir masaya oturmuştu. Masada bir oğlanla iki kız daha vardı. Hepsinin giysisi birbirine benziyordu. Armansky merakla Salander'i gözlemeye başlamıştı. Tıpkı işteki gibi içine kapanık görünüyordu ama masalarmdaki mor saçlı kızın anlattıklarını neredeyse hep gülümseyerek dinlemişti.

O an Armansky, bir gün işe saçları yeşile boyanmış, yıpranmış bir kot pantolon ve üzerine resimler çizilmiş deri bir ceketle gitse Salander'in nasıl bir tepki vereceğini merak etmişti. Onu eşitiymiş gibi kabul eder miydi?

Belki...

O, etrafındaki her şeyi beni ilgilendirmez tavrıyla kabul eder gibiydi. Ama çok büyük ihtimal Armansky'ye bakıp sırıtacaktı.

Sırtı Armansky'ye dönük oturan Salander, bir kez bile dönüp bakmamıştı. Görünüşe göre orada olduğundan habersizdi. Armansky tuhaf bir şekilde onun varlığından rahatsız olmuştu. Bir süre sonra ayağa kalkıp fark edilmeden sıvışmaya çalışırken, Salander birdenbire geriye dönmüş ve doğrudan doğruya Armansky'ye bakmıştı. Sanki orada oturduğu sürece onun varlığından haberdar

olduğunu, radarlarının onu keşfettiğini söyler gibiydi. Salander başını öylesine ani çevirmişti ki, Armansky kızın bakışlarını bir saldırı gibi algılamış, hiç görmemiş gibi davranarak kafeyi hızlı adımlarla terk etmişti. Salander onu selamlamamış ama gözleriyle izlemiş, Armansky köşeyi dönüp kaybolana kadar da sırtını yakmayı sürdürmüştü.

Salander ya hiç gülmez ya da nadiren gülerdi. Bununla birlikte Armansky, onun tavrının gittikçe yumuşadığını not etmişti. En hafif deyimiyle Salander'in, kuru bir mizah anlayışı vardı. Ender görülen bu gibi durumlarda dudaklarına yamuk, alaycı bir gülümseme yerleşirdi.

Bazen onun bu duygusal eksikliği Armansky'yi öylesine kışkırtırdı ki, kızı tutup sarsmayı, kabuğunun altına nüfuz etmeyi, arkadaşlığını, hiç olmazsa saygısını kazanmayı isterdi.

Bir seferinde, Salander'in işe başlamasından dokuz ay sonra, ona duygularını açmaya çalışmıştı. Bir Aralık akşamı, Milton Security'nin düzenlediği Noel eğlencesi sırasındaydı. Armansky ilk defa sarhoş olmuştu.

Ortada yakışıksız bir durum yoktu. Yalnızca Salander'e ondan ne kadar hoşlandığını anlatmaya çalışmıştı. Daha çok da ona karşı nasıl şefkat duyduğunu, bir sorunu olursa hiç çekinmeden kendisine başvurabileceğini belirtmek istemişti. Hatta kızı kucaklamaya bile yeltenmişti. Tabi ki arkadaşlık adına.

Salander kendini Armansky'nin beceriksiz kucaklama girişiminden kurtarmış ve hemen eğlenceyi terk etmiş, ertesi gün de ne işe gelmiş ne de telefonunu açmıştı. Salander'in yokluğu Armansky için bir çeşit işkenceye dönüşmüştü, kişisel bir cezaya. Duygularını tartışabileceği hiç kimse yoktu.

Lisbeth Salander'in onun üzerinde ne kadar etkili olduğunu, korkunç bir açıklıkla ilk defa o zaman anlamıştı.

Üç hafta sonra, bir Ocak akşamının geç saatlerinde, Armansky yıllık bilançoları gözden geçirirken, Salander geri dönmüştü.

Armansky'nin odasına tıpkı bir hayalet gibi fark edilmeden girmiş, Armansky onun kapının biraz önünde, yarı karanlıkta dikilip kendisini gözlediğini ansızın fark etmişti. Ne kadar zamandır orada dikildiğini bilmiyordu.

"Kahve ister misin?" diye soran Salander elindeki kahve fincanını Armansky'e uzatmıştı. Dili tutulmuş bir vaziyette fincanı alan Armansky, kızın ayağıyla kapıyı kapatmasıyla rahatlama ve korkuyu aynı anda yaşamıştı. Salander, Armansky'nin masasının önündeki koltuğa kurulup, doğrudan doğruya Armansky'nin gözlerinin içine bakmıştı. Arkasından da şakaya vurmaya ya da kıvırmaya meydan vermeyecek bir ifadeyle, o yasak soruyu sormuştu.

"Dragan, bana sulanıyor musun?"

Armansky donup kalmış, umutsuz bir şekilde ne cevap vereceğini düşünmeye başlamıştı. Aklına ilk gelen şey incinmiş biri olarak duygularını inkar etmekti. Ama kızın bakışlarını gördükten sonra bunun iyi bir fikir olmadığını anlamış, üstelik kendisine ilk kez kişisel bir soru yönettiğinin ayrımına varmıştı. Kız çok ciddiydi, eğer Armansky işi şakaya vurmaya kalkarsa, bunu bir tür aşağılama olarak kabul edecekti. Salander onunla konuşmak istiyordu ve kim bilir bu soruyu sorma cesaretini ne kadar uzun bir sürede toplamıştı. Armansky elindeki kalemi yavaşça masaya bırakmış ve koltuğuna yaslanmıştı. Artık rahatlamıştı.

"Bu kanıya nereden vardın?"

"Bakışlarından, orada öylece oturup bana bakmama tarzından. Ve bana dokunmak için elini uzatmak üzere olup kendini engel ediğin anlardan."

Armansky birdenbire kıza gülümsemişti.

"Sana bir parmağımı bile dokundursam, elimi ısıracağına dair bir duygu var içimde."

Salander gülmemiş, cevap beklemişti.

"Lisbeth, ben senin patronunum, beni cezp etsen bile bir şey yapamam."

Salander hâlâ bekliyordu.

"Laf aramızda... Evet, senden etkilendiğim zamanlar oldu. Bu nasıl bir şey açıklayamam, ama öyle. Kendime bile açıklayamadığım bir nedenle senden çok hoşlanıyorum. Ama sana sulanmadım."

"İyi. Çünkü böyle bir şey asla olmayacak."

Armansky birden gülmeye başlamışşü. Salander ilk defa ona kişisel bir şey söylemişti, bir erkeğin duymak isteyeceği en olumsuz şey olsa da öyleydi. Armansky en uygun sözcükleri bulmaya çalışmıştı.

"Lisbeth, el inin üzerinde bir ihtiyarla ilgilenmemeni anlayabiliyorum."

"Ellinin üzerinde, üstelik benim şefim olan bir ihtiyara ilgi duymam."

Salander bir elini kaldırmışta: "Bekle, bırak konuşayım. Sen bazen çok ahmak ve rahatsız edecek kadar bürokrat olabiliyorsun. Ama aynı zamanda çekici bir adamsın da ve... Ben de benzer duygular hissedebilir... Ama sen benim patronumsun. Üstelik eşini de tanıdım, seninle çalışmak, bu işi kaybetmemek istiyorum, her şeyi birbirine karıştırmak büyük bir aptallık olur." Armansky susmuş, nefes bile almıyordu.

"Benim için yaptıklarını fark etmiyor, minnettarlık duymuyor değilim. Önyargılarını yenerek bana bir şans verdin, bunu takdirle karşılıyorum. Ama seninle sevgili

olmak istemiyorum. Ayrıca bana babalık da yapmaya kalkma."

Salander susmuştu. Bir süre sonra Armansky umutsuzca iç çekerek "Peki benden ne istiyorsun?" demişti.

"Senin yanında çalışmak istiyorum. Eğer senin için bir mahsuru yoksa."

Armansky başını sal amış ve olabildiği kadar dürüst bir şekilde cevap vermişti: "Benim yanımda çalışmanı çok istiyorum. Ama bana karşı bir çeşit arkadaşlık ... güven duymanı da istiyorum." Salander başını sallamıştı.

"İnsanı arkadaşlığa yüreklendirenlerden değilsin," diye eklemişti Armansky. Salander'in yüzü biraz bulutlansa da Armansky inatla devam etmişti: "Hayatına kimsenin karışmamasını istemeni anlayabiliyorum, bunu yapmamaya gayret göstereceğim. Ama sana karşı duygularımı da engel eyemem, buna itirazın var mı?"

Salander uzun bir süre düşünmüş, arkasından ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak Armansky'ye sarılmış, Armansky şok olmuştu.

Salander onu bıraktığında kızın elini tutmuş;

"Arkadaş olabilir miyiz?" diye sormuştu. Ve Salander bir kez daha başını sallamıştı.

Salander ona ilk ve son kez o zaman şefkat göstermiş,

ilk ve son kez o zaman dokunmuştu. Armansky bu anı sıcak bir am olarak hatırlayacaktı.

Bu olayın üzerinden geçen dört yıl içinde Salander, özel yaşamı ya da geçmişi hakkında Armansky'ye hemen hiçbir şey anlatmamıştı. Yalnızca bir seferinde Armansky, Salander hakkında daha fazla bilgi toplamak için, Avukat Holger Palmgren'le uzun bir konuşma yapmanın yanı sıra - avukat onu gördüğüne şaşırmamıştı- kendi esrarkeşler sanatına da başvurmuştu.

Edindiği bilgiler pek de güven artırıcı değildi. Ama yaptığı araştırmalar hakkında Salander'e ne tek bir söz etmiş ne de onun özel hayatını araştırdığını bilmesini istemişti. Bunun yerine endişesini gizlemiş, dikkatini artırmıştı.

O tuhaf akşam sona ermeden Salander ve Armansky bir anlaşmaya varmışlardı. Kız, bundan sonra şirket adına serbest araştırmalar yapacak, bir görev üstlensin ya da üstlenmesin garanti olarak küçük bir aylık alacak, gerçek maaşı ise yaptığı iş başına belirlenecekti.

Salander Armansky'yi utandıracak ya da Milton Security'yi skandala sürükleyecek bir şey yapmama kaydıyla nasıl biliyorsa öyle çalışacaktı.

Armansky için bu anlaşma, kendisinin, şirketin ve Salander'in haklarını gözeten pratik bir çözümdü. Böylece sıkıntılı PU bölümündeki işçi sayısını, rutin işlere bakıp

kredi bilgilerini kontrol eden yaşlı bir personel e sınırlayabilecek, bütün karmaşık ve incelik isteyen işleri Salander'e ve serbest çalışan diğer elemanlara yıkabilecekti. Üstelik şirkete dışarıdan iş yapan bu sözleşmeli elemanlar -eğer bir soruna yol açarlarsa- kendi davranışlarından kendileri sorumlu olacak, onların davranışları Milton Security'i bağlamayacaktı. Ama Armansky sık sık Salander'e başvuracağı için, Salander iyi para alacaktı. Aslında bu, oldukça yüklü bir meblağ olabilirdi ama Salander canının istediği zaman çalışıyordu. Armansky'e karşı, 'işine gelmiyorsa atarsın' tavrındaydı.

Armansky onu olduğu gibi kabul etmişti ama müşterilerle karşılaşmasına izin vermiyordu. Çok özel durumlarda bu kural geçerli değildi ve o günkü görev maalesef böyle bir istisnaydı.

O gün Lisbeth Salander siyah bir tişört giymişti. Tişörtün üzerinde köpek dişleri dışarı fırlamış bir ET resmi vardı, resmin altında / am also alien (Ben de uzaylıyım) yazıyordu. Bundan başka kenarları tiftiklenmiş siyah bir etek, göbeğine kadar gelen yıpranmış bir deri ceket, demir perçinlerin olduğu bir kemer, ağır bir Dock-Marten postalı ve üzerinde yeşil yuvarlak çizgiler olan kırmızı bir diz altı çorabı giymişti. Öylesine bir renk cümbüşüyle makyaj yapmıştı ki, görenler onun renk körü olduğunu düşünürlerdi. Yani evlere şenlik süslenmişti.

Armansky iç çekerek gözünü Salander'in üzerinden alıp klasik giysili, gözlükleri kalın çerçeveli adama çevirdi.

Altmış sekiz yaşında olan Avukat Dirch Frode, raporu hazırlayan elemana bazı sorular sormak için toplantı yapmakta ısrar etmişti. Armansky Salander'in grip olduğu, seyahate çıktığı ve başka bir işle çok meşgul olduğu gibi çeşitli bahanelerle bu toplantıdan kaçınmaya çalışmıştı. Frode bütün bu bahaneleri sükunetle karşılamış, acelesinin olmadığını, birkaç gün bekleyebileceğini söylemişti.

Armansky'nin cinleri tepesine çıkmış, kendi kendine küfürler etmiş ama sonunda onları bir araya getirmekten başka bir çarenin olmadığını anlamıştı. Ve işte şimdi Avukat Froda hiç saklamaya gerek duymadığı bir dikkatle, Lisbeth Salander'e büyülenmiş gibi bakıyordu. Salander de soğuk bir ifadeyle onu inceliyordu.

Armansky bir kez daha iç çekti ve Salander'in masasının üzerine bıraktığı, kapağında CARL MIKAEL BLOMKVİST yazan dosyaya baktı. İsmin altına, düzgün harflerle adamın vatandaşlık numarası yazılmışta.

Armansky, dosyanın üzerindeki ismi yüksek sesle okuduğunda Avukat Frode o büyülenmiş halinden uyandı ve bakışlarını Armansky'ye çevirdi.

"Evet, Mikael Blomkvist hakkında bana neler anlatacaksınız?" dedi.

"Bayan Salander anlatacak, raporu o hazırladı," diye düzelten Armansky, bir saniye tereddüt ettikten sonra, güven aşılamaya çalıştığı ama daha çok da çaresiz bir özür

gibi beliren bir gülümsemeyle devam etti: "Onun gençliği sizi yanıltmasın. Kesinlikle en iyi araştırmacımız."

"Eminim öyledir," dedi Frode tam tersini düşündüğünü ima eden kuru bir tonla. "Anlatsın bakalım neler bulmuş."

Avukat Frode'nin Lisbeth Salander'e nasıl davranması gerektiğini bilmediği çok açıkta. Bu nedenle daha çok bildiği alanda dolaşıyor, sanki Salander orada değilmiş gibi, sorularını Armansky'ye yöneltiyordu. İki adam konuşurken çikletinden kocaman bir balon yapıp gürültüyle patlatan Salander, Armansky'nin ağzını açmasına fırsat vermeden, "Müşterine uzun mu yoksa kısa mı bir özet istediğini sorar mısın?" dedi.

Avukat Frode boka bastığının hemen farkına varmışta.

Sıkıcı bir sessizlikten sonra Lisbeth Salander'e dönen Frode, babacan bir sesle durumu düzeltmeye çalıştı.

"Hanımefendi ulaştığı sonuçlara ilişkin sözlü bir açıklama yaparlarsa çok memnun olurum," dedi. Salander, Avukat Frode'yi çiğ çiğ yemeyi düşünen vahşi bir hayvana benziyordu. Bir an öylesine düşmanca baktı ki, Frode'nin sırtından soğuk terler boşandı. Ama Salander'in ifadesi öylesine bir hızla yumuşadı ki Frode, acaba o bakışlar hayal miydi diye düşünmekten kendini alamadı. Salander şimdi tam bir iş kadını gibi konuşuyordu.

"Başlangıç olarak, görev tanımının muğlaklığını bir

tarafa bırakırsak, bunun öyle karmaşık bir iş olmadığını söylememe müsaade edin. Blomkvist hakkında 'her şeyi bilmek' istemişsiniz ama tam olarak neyin peşinde olduğunuza dair küçük bir ipucu bile vermemişsiniz. Bu nedenle, onun hayatından bir derleme yaptım. Rapor 193 sayfa tuttu ama bunun yaklaşık 120 sayfası adamın yazdığı makaleler ya da onu konu edinen gazete kupürlerinden ibaret. Blomkvist kamuoyunun tanıdığı biri, öyle gizlemesi gereken çok fazla bir şey yok."

"Yani, gizlemesi gereken bir şeyler var?" dedi Frode.

"Herkesin sırları vardır," diye yanıtladı Salander tarafsız bir ifadeyle.

"Önemli olan bunları bulup gün yüzüne çıkartmak."

"Müsaade edin de biz de bilelim."

"Mikael Blomkvist 18 Ocak 1960 doğumlu, yani kırk üç yaşında. Borlânge'de doğmuş ama orada hiç oturmamış. Babası Kurt ve Annesi Anita Blomkvist çocukları olduğunda otuz beş yaşındalarmış. Artık ikisi de yaşamıyor. Makine ustası olan babası, işi gereği çok dolaşan bir adammış. Annesi, benim öğrenebildiğim kadarıyla ev kadınlığının dışında bir şey yapmamış. Mikael okula başladığında Stockholm'e taşınmışlar. Ondan iki yaş küçük Annika adında bir kız kardeşi var, avukat. Birkaç tane amcası ve birkaç da kuzini var. Kahve servisi yapacak mısın?"

Bu soru Armansky'e yönetilmişti. Armansky bu toplantı için hazırlattığı kahve termosunun kapağını aceleyle açarken, Salander'e devam etmesini işaret etti.

"Yani aile 1966 yılında Stockholm'e taşınmış. Lil a Essingen'e yerleşmişler. Blomkvist ilkokulu Bromma'da, liseyi Kungsholmen'de okumuş. Liseyi 4,9 gibi oldukça yüksek bir dereceyle bitirmiş. Lise yıllarında kendini müziğe adamış ve Boostrap adlı bir rock grubunda bas çalmış ve 1979'da radyolarda yayınlanan bir kırk beşlikleri varmış. Liseden sonra metroda biletçi olarak çalışmış, para biriktirip yurt dışına gitmiş. Bir yıl yurt dışında kalmış. Göründüğü kadarıyla daha çok Asya' da; Hindistan ve Tayland' da dolaşmış, Avustralya'ya kadar da uzanmış. Yirmi bir yaşında Stockholm'de gazetecilik okuluna başlamış ama bir yıl sonra eğitimine ara verip askere gitmiş. Askerliğini piyade er olarak oldukça maço bir birlikte, Kiruna'da yapmış ve çok iyi bir derece almış. Askerlikten sonra gazetecilik okulunu bitirerek muhabirlik yapmaya başlamış. Ne kadar ayrıntıya girmemi istersin?"

"Senin önemli bulduğun şeyleri anlat."

"Tamam. Biraz çokbilmiş biri. Bugüne kadar başarılı bir gazeteciymiş.

1980 yılında bir sürü geçici işte çalışmış, önce taşra gazetelerinde, sonra da Stockholm'de. Raporda bir liste var. Ayı Çetesi olayıyla büyük bir çıkış yakalamış, soyguncu çeteyi o açığa çıkarmış."

"Kaile Blomkvist," dedi Frode.

"Kendine takılan lakaptan nefret ediyor, bu çok anlaşılır bir şey. Eğer biri bana Pippi Uzun Çorap adını yakıştırsa ve bunu gazetelere yazsaydı herhalde ağzını dağıtırdım."

Salander, yutkunan Armansky'ye karanlık bir bakış fırlattı. Lisbeth Salander'in Pippi Uzun Çorap'a benzediğini birkaç defa düşünmüş olan Armansky, onu bu konuda şaka yapmaktan alıkoyan sezgilerine şükrederken, parmağını çay karıştırır gibi çevirerek Salander'e devam etmesini işaret etti.

"Bir kaynağa göre Blomkvist o günden sonra hep polis muhabiri olmak istemiş, bir akşam gazetesinde geçici olarak böyle bir görev üstlenmiş ama daha çok politika ve ekonomi muhabirliğiyle ünlenmiş. Genellikle serbest çalışmış. Kadrolu olarak çalıştığı tek iş seksenli yılların sonunda bir akşam gazetesiymiş. 1990 yılında istifasını verip Millennium adlı aylık bir derginin kurucularından biri olmuş. İlk başlarda pek kabul görmeyen bu dergi, kendini kanatları altına alacak güçlü bir yayıncı şirket bulamamış. Zamanla baskı sayısı artmış ve bugün 21.000'e ulaşmış. Yazı işleri buradan yalnızca birkaç blok ötede, Götgatan'da."

"Sol bir dergi."

"Bu'sol' kavramını nasıl tanımladığmızabağlı.Millennium, daha çok toplumsal

eleştiri dergisine benziyor. Ama büyük ihtimal anarşistler; Arena ve Ordfront dergilerini olduğu gibi bu dergiyi de burjuva pisliği olarak adlandırırken, Konservatif Gençlik Örgütü'ndekiler dergi yönetiminde Bolşeviklerin olduğunu düşünüyordur. Blomkvist'in, sol dalganın yükseldiği lise yılları da dahil, politikayla aktif olarak ilgilendiğini gösteren hiçbir şey yok.

Gazetecilik yüksekokulunda okurken, sendikalist hareketin aktif üyelerinden bir kızla birlikteymiş.Bu kız şimdi sol parti milletvekili. Blomkvist'in, iş dünyasındaki rüşvet ve dalavereleri ortaya çıkaran röportajlarından dolayı solcu damgası yediğini düşünüyorum. Birçok şirket yöneticisi ve politikacının ipliğini pazara çıkarmış -bence bunu kesinlikle hak etmişlerdir- ve birçoğunun istifa etmesine ya da mahkemeye düşmesine neden olmuş. Bunların en çok bilinenlerinden Arboga davasında da sağa bir mil etvekili istifa etmek zorunda kalırken, eski bir belediye meclisi üyesi de zimmetine para geçirmekten hapsi boylamış. Bir suçu eleştirdiği için ona solcu damgasını vurmak bir parça zorlama gibi geliyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Devam et."

"İki kitap yazmış. Biri Arboga Olayı hakkında, diğeri de üç yıl önce yayınlanan Tapınak Şövalyeleri adlı, ekonomi muhabirliğini konu edinen bir kitap. Bu son kitabı okumadım ama eleştirmenlere bakılırsa tartışmalı bir kitapmış. Medyada bir parça gürültü koparmış."

"Para durumu?" diye sordu Frode.

"Zengin değil ama açlıktan da ölmüyor. Vergi beyanlarını rapora ekledim. Bankada yaklaşık 250.000 kronu var, bir kısmını emeklilik sigortasına, bir kısmını da faize yatırmış. Ayrıca seyahat ve iş masrafları için kullandığı 100.000 kronluk başka bir hesabı ve borçları ödenmiş bir dairesi var -Bel mangatan'daki 65 metrekarelik- ne kredi ne de başka bir borcu yok."

Salander bir parmağını havaya kaldırarak devam etti.

"Bir mülkü daha var, Sandhamn'da, üzerinde depodan çevrilmiş 30 metrekarelik bir kulübe bulunan deniz kenarında bir arazi, köyün en popüler yerinde. Göründüğü kadarıyla sıradan, ölümlü insanların da arazi satın alabildiği kırklı yıllarda amcalarından biri almış, miras yoluyla Blomkvist'e geçmiş. Kız kardeşi, babasından kalan Lilla Essingen'deki daireyi, Mikael Blomkvist de üzerinde kulübe olan araziyi almış. Bugünkü değeri ne bilmiyorum - kesin birkaç milyon eder-ama oraya sık gittiğine bakılırsa satmayı düşünmüyordun"

"Gelirleri?"

"Millennium'un ortaklarından. Maaşı yalnızca 12.000 kron civarında. Diğer kazançları serbest gazetecilikten geliyor ve bu aydan aya değişiyor. En büyük kazancını, birçok basın kuruluşuna iş yaparak üç yıl önce elde etmiş; yaklaşık 450.000 kron. Geçen yıl serbest gazetecilikten

120.000 kron kazanmış."

"Şimdi 150.000 kron para cezası, artı avukat vesair masrafları ödemek zorunda," diye araya girdi Frode, "hepsinin toplamı epeyce bir meblağ tutacaktır, ayrıca hapis cezasını çekerken gelirlerinden de olacak."

"Bu da beş parasız kalacağı anlamına gelir," dedi Salander.

"Sence dürüst biri mi?" diye sordu Frode.

"Tabiri caizse, en büyük sermayesi dürüstlüğü. İş dünyasının ahlak bekçisi olarak tanınıyor, değişik konularda görüşlerine başvurmak için sık sık televizyon kanal arına davet ediliyor."

"Bugün aldığı cezadan sonra, herhalde bu sermayeden geriye çok şey kalmayacak," dedi Dirch Frode düşünceli bir ifadeyle.

"Bir gazeteciden tam olarak nelerin beklendiğini bildiğimi iddia edemem ama yediği bu şamardan sonra Usta Dedektif Blomkvist'in, gazetecilik büyük ödülünü almak için uzun süre beklemeyi göze alması gerekir. Kendini tam bir aptal konumuna düşürdü," dedi Salander. "Eğer kişisel düşüncelerimi açıklamama izin varsa..."

Armansky kaşlarını çattı. Lisbeth Salander şimdiye kadar, araştırdığı hiç kimse için kişisel görüş belirtmemişti. O yalnızca buz gibi gerçeklerle ilgilenirdi.

"Wennerström olayına el atmak benim görevlerim arasında değildi ama mahkemeyi izledim. Kabul etmeliyim ki çok şaşırdım. Bana her şey yanlışmış gibi geldi, hem de her Şey... Mikael Blomkvist'in başını duvara çarpacağı bir şeyi yayınlaması karakterine pek uygun değil."

Salander boynunu kaşıdı. Frode sabırla dinliyordu. Armansky yanılıyor muydu, yoksa Salander devam edip etmeme konusunda gerçekten de tereddüt mü ediyordu? °nun tanıdığı Salander asla kararsız ya da ikircikli olamazdı. Salander en sonunda kararını vermiş gibiydi.

"Bu söyleyeceklerim protokol dışı... Wennerström davasını iyice incelemedim ama ben Kaile Blomkvist'in...Özür dilerim, Mikael Blomkvist'in üçkâğıda getiriliğini düşünüyorum. Bana göre bu işin içinde bir iş var."

Şimdi oturduğu yerden sıçrama sırası Frode'ye gelmişti. Meraklı gözlerini Salander'e dikti. Armansky, Salander raporunu sunmaya başladığı bütün bir süre içinde avukatın ilk defa nezaket icabının ötesinde bir ilgi gösterdiğini fark etti ve Frode'ninbu ilgisini kafasına kaydetti. Daha doğrusu, diye düşündü Armansky, Frode, Wennerström olayıyla değil, Salander'in ima ettiği şu üçkağıt olayıyla ilgilendi.

"Ne demek istiyorsun?" diye merakla sordu Frode.

"Elimde somut hiçbir delil yok ama Blomkvist'in

aldatıldığından kesinlikle eminim."

"Seni böyle düşünmeye sevk eden şey ne?"

"Geçmişte yaptığı işlere bakılırsa Blomkvist çok dikkatli bir gazeteci. Tartışmalı bir konuyu ortaya dökerken hep çok sağlam belgelere dayanmış. Mahkeme salonuna giderek davayı baştan sona izledim. Hiç itiraz etmiyordu, savaşmadan teslim olmuş gibiydi. Bu, onun karakterine hiç uymuyor. Eğer mahkemeye inanmamız gerekirse; Mikael Blomkvist bir masal uydurmuş ve hiçbir kanıta dayanmadan, sanki bir intihar bombacısı gibi, sonunu düşünmeden yayınlamış. Açıkçası bu, Blomkvist'in karekteriyle çelişiyor."

"Peki, sence ne oldu?"

"Yalnızca tahmin yürütebilirim. Blomkvist öyküsünün doğruluğuna inanıyordu ama ne olduysa oldu elindeki belgeler sahte çıktı. Ya Blomkvist kaynağına çok fazla güvendi ya da birileri onu bilinçli olarak yanlış bir yöne sevk etti. Yani çok karışık bir durum. Başka bir olasılık da, ciddi bir tehdide maruz kaldı ve bu tehdide karşı koymak yerine, beceriksiz bir aptal gibi görünmeyi göze alarak havlu attı. Ama dediğim gibi bunlar benim kurgularım."

Salander raporu hakkında açıklamalara devam etmeye hazırlanırken, Dirch Frode elini kaldırarak onu engelledi. Bir süre sessiz kaldı, parmaklarını koltuğunda kenarına trampet çalar gibi vurdu ve sonunda çekimser bir ifadeyle

Salander'e döndü. "Eğer Wennerström olayının düğümünü çözme işini sana verirsek... Bir şey bulma olasılığın ne kadar yüksek?" "Bunu bilemem. Belki de bulunacak bir şey yoktur."

"Ama belki de bir girişimde bulunmak istersin?"

Salander omuzlarını silkti. "Buna ben karar veremem. Dragan Armansky'ye çalışıyorum. Hangi işi alacağıma ancak o karar verir. Ayrıca bu, ne tür bir bilgiye ulaşmak istediğine bağlı."

"Müsaade ederseniz şöyle ifade edeyim... Ben bu görüşmenin aramızda kalacağını varsayıyorum?" Armansky başını sal ayarak onayladı. "Bu dava hakkında bir şey bilmiyorum ama Wennerström'ün başka durumlarda kuşkuya yer vermeyecek kadar namuslu davranmadığından eminim. Wennerström olayı, Mikael Blomkvist'in hayatını bütünüyle değiştirdi ve ben senin kurgularında bir doğruluk payı olup olmadığım merak ediyorum."

Görüşmenin yönü beklenmedik bir şekilde başka bir seyir almış ve Armansky hemen dikkat kesilmişti. Dirch Frode'nin Milton Security'den istediği şey, muhtemelen Mikael Blomkvist'in bir biçimde tehdit edildiği için kendini savunmadığı, bitmiş bir davanın yeniden deşilmesiydi. Bu durum, Milton Şirketi'nin Wennerström imparatorluğunun avukatlarıyla karşı karşıya gelmesi gibi potansiyel bir risk içeriyordu. Armansky, Lisbeth

Salander'i, kontrol edilemez bir roket gibi böyle bir işin içine salmayı hiç düşünmüyordu.

Sorun yalnızca şirket çıkarlarının gözetilmesi değildi. Tamam, Salander, Armansky'nin ona karşı endişeli bir baba gibi davranmasını istemediğini belirtmişti. Yaptıkları anlaşmadan sonra Armansky, böyle davranmamaya özen gösteriyordu ama bunu açıkça belli etmese de Salander için endişelenmekten kendini alamıyordu. Bazen kendini, Salander'i kendi kızlarıyla karşılaştırırken yakalıyordu. Kendini, kızlarının özel hayatına gereksiz yere müdahale etmeyen iyi bir baba gibi görüyor ama kızlarının Salander gibi davranmalarını ya da onun gibi bir hayat yaşamalarını asla kabul etmeyeceğini de biliyordu.

Hırvat -ya da bir ihtimal Bosnalı ya da Ermeni- yüreğinin derinliklerinden Salander'in hayatının bir felakete sürüklendiği inancını bir türlü atamıyordu. Onun gözünde Salander, ona kötülük yapmak isteyenler için kusursuz bir kurbandı. Bir sabah birinin Salander'e bir kötülük yaptığı haberiyle uyanmaktan korkuyordu.

"Böyle bir araştırma pahalıya patlar," dedi Armansky uyarıcı bir tonla, Frode'nin isteğinde ne kadar ciddi olduğunu ölçmeye çalışıyordu.

"Bir fiyat belirleriz," dedi Frode. "Gerçekleşmesi imkansız bir şey istemem ama senin meslektaşının, tam da senin söylediğin gibi, becerikli biri olduğu ortada."

"Ne dersin Salander?" diye kaşlarını kaldırarak sordu Armansky. "Yapacak başka işim yok.

"Tamam. Ama işin şekline ilişkin anlaşmalıyız. Raporunun geri kalanını duyalım."

"Özel hayatı hakkında daha fazla bir şey yok. 1986'da Monika Abrahamson adlı bir kadınla evlenmiş. Aynı yıl bir kızları olmuş, adını Pernilla koymuşlar. Şimdi on altı yaşında. Evlilikleri uzun sürmemiş; 1991'de boşanmışlar. Abrahamson yeniden evlenmiş ama göründüğü kadarıyla Blomkvist'le arkadaşlığı sürüyor. Kız annede kalıyor, Blomkvist'le o kadar sık görüşmüyor." Biraz daha kahve alan Frode, Salander'e döndü.

"Konuşmanın başında herkesin bir sırrı olduğunu ima etmiştin. Blomkvist'e ait bir sır buldun mu?"

"Demek istediğim, her insanın özel kalmasını düşündüğü şeyler vardır, bunları pek de açığa vurmazlar. Blomkvist açık ki birtakım kadınlarla görüşüyor. Birçok aşk, çok sayıda da geçici ilişkiler yaşamış. Kısaca cinsel hayatı çok renkli. Ama yıllardır hayatında olan ve oldukça sıradışı ilişki kurduğu biri var."

"Nasıl yani?"

"Millennium"un sorumlu yazı işleri müdürü Erika BergerTe ilişkisi var; Berger üst sınıftan biri, annesi İsveçli, babası İsveç'e yerleşmiş bir Belçikalı. Birbirlerini

gazetecilik okulunda okudukları yıllardan tanıyorlar, daha o zaman başlayan ilişkilerini bugüne kadar sürdürmüşler."

"Bunda bir olağanüstülük göremiyorum," dedi Frode.

"Evet, öyle. Ama Erika Berger, sanatçı Gereger BeckmanTa evli.

Bu adam, halka açık yerlerde bir sürü tuhaf şey yapan yarım ünlü biri."

"Başka bir deyimle kadın sadakatsiz."

"Hayır. Beckman karısının BlomkvistTe ilişkisini biliyor. Bir tür menage a trois, yani tarafların rıza gösterdiği bir ilişki. Kadın bazen Blomkvist, bazen de kocasının yanında geceliyor. Bu işi nasıl yürüttüklerini tam olarak bilmiyorum ama Blomkvist'in AbrahamsonTa ilişkisinin bitme nedenlerinden biri bu."

3. BÖLÜM

20 ARALIK CUMA- 21 ARALIK CUMARTESİ

Mil enntUm dergisinin yazı işleri bürosu Götgatan'm merkezinde, Greenpeace lokalinin üstündeydi. Büronun kirası, dergi için oldukça pahalıydı ama Erika, Mikael ve Kristen bu büroyu elde tutma konusunda anlaşmışlardı.

Çok üşümüş olduğu açıkça bel i olan Mikael Blomkvist yazı işleri odasına girdiğinde, onun öğle üzeri geleceğini uman Erika Berger kırgın bir ifadeyle saatine göz attı. Beşi on geçiyordu, Stockholm'ün üzerine karanlık çökeli çok olmuştu.

Erika'nın bir şey demesine fırsat vermeden "Özür dilerim," diye söze girdi Mikael. "Mahkemenin ağırlığı üzerime çöktü. Biraz yalnız kalmak istedim. Uzun bir yürüyüşe çıktım, bir yerlerde oturup düşündüm."

"Kararı radyodan dinledim. TV 4'deki kadın arayarak bir yorum yapmamı istedi."

"Ne dedin?"

"Yaklaşık olarak kararlaştırdığımız şeyleri; mahkeme kararını okumadan bir açıklama yapmayacağımızı. Yani hiçbir şey söylemedim. Ve ben hâlâ bunun yanlış bir strateji olduğunu düşünüyorum. Zayıf bir konuma çekilerek basın desteğini kaybediyoruz. Herhalde bu akşam televizyon kanal arında bir şeyler yayınlayacaklardır."

Mikael surat asarak başını salladı. "Sen iyi misin?"

Mikael omuzlarını silkti, pencere kenarında duran sevdiği koltuğa oturdu. Erika'nm odası Sparta stili döşenmişti; bir yazı masası, kul anışlı kitaplıklar ve ucuz büro mobilyaları. İki rahat ve bir de süper avangart koltukla, bir sehpanın dışında, bütün mobilyalar İKEA'dan

alınmıştı. Erika yazı masasından uzaklaşmak istediği zamanlarda -bu sık olurdu- koltuklardan birine ayaklarını uzatarak oturur bir şeyler okurdu. Mikael karanlık caddede telaşla dolaşan insanlara bakıyordu. Noel alışverişi hız kazanmıştı.

"Sanırım bu da geçer," dedi. "Ama şu an kendimi sıkı bir dayak yemiş gibi hissediyorum."

"Evet, öyle denilebilir. Bu hepimiz için geçerli. Janne Dahlman bugün eve erken gitti."

"Sanırım davanın sonucundan hoşlanmamıştır."

"Janne'nin o çok iyimser insanlardan biri olduğu söylenemez."

Mikael başını salladı. Janne Dahlman dokuz aydır Millennium dergisinin yazı işleri kurulundaydı. İşe tam da Wennerström olayının hız kazandığı ve yazı işlerinin kendini bir krizin içinde bulduğu günlerde başlamıştı. Mikael, onu işe alırlarken Erika ve kendinin ne düşündüklerini hatırlamaya çalıştı. Tabi ki becerikli biriydi, TT'de, akşam gazetelerinde ve Eko Radyo kanalında çalışmıştı. Ama akıntıya karşı koyabilecek biri değildi. Mikael içten içe onu işe aldıklarına defalarca pişman olmuştu. Her şeyi, her zaman mümkün olan en negatif terimlerle ifade eden Dahlman'm, moral bozmada üstüne yoktu.

"Christer'den haber aldın mı?" diye sordu Mikael gözlerini caddeden ayırmadan.

Fotoğraf editörlüğü ve mizampaj alığın yanı sıra, derginin üçüncü ortağı da olan Christer Malm, kız arkadaşı ile birlikte tatildeydi.

"Telefon açtı. Sana selam söyledi."

"Bence onu genel yayın yönetmeni yapmalıyız."

"Yapma Micke, bu işe başlarken burnuna birkaç yumruk almayı hesaba katmış olmalısın. Bu da işin bir parçası."

"Evet, haklısın. Ama o makaleyi ben yazdım ve yayın yönetmenliğini yaptığım dergide yayınlandı. Birdenbire her şey değişiverdi. Demek ki yanlış hesap yapmışım."

Erika Berger, bütün bir gün içinde büyüyen endişenin patlama noktasına geldiğini hissetti. Mikael son haftalarda -mahkeme başlamadan önce- ruh gibi dolaşıyordu. Ama hüsrana uğradığını düşünen Mikael'i, hiçbir zaman şimdiki kadar karamsar ve kederli görmemişti. Masadan kalktı, Mikael'in kucağına oturup kollarını boynuna doladı.

"Mikael, dinle beni. Neler olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ben de senin kadar sorumluyum. Şimdi fırtınaya karşı koymalıyız."

"Karşı konulacak bir fırtına yok. Bu kararla enseme bir basın kurşunu sıkıldı. Artık Millennium'un yayın

yönetmeni olarak kalamam. Derginin inandırıcılığı söz konusu. Bu durumdan en hafif hasarla kurtulmanın tek yolu benim dergiden ayrılmam. Bunu benim kadar sen de biliyorsun."

"Eğer bütün suçu senin üstlenmene izin vereceğimi düşünüyorsan benim hakkımda hiçbir bok öğrenmemişin demektir."

"Senin nasıl biri olduğunu biliyorum Ricky. İş arkadaşlarına karşı aptal bir sadakatin var. Eğer Wernerström'ün avukatlarıyla savaşmayı seçersen, senin güvenilirliğin de sarsılacak. Daha akıllıca bir plan yapmalıyız."

"Ve sen bu daha akıllıca planın Millennium'dan istifa c-tmen ve benim seni attığım görüntüsünü vermek olduğunu düşünüyorsun?"

"Bunu yüz defa konuştuk. Mil enniutn'un yaşayıp yaşamayacağı artık sana bağlı. Christer harika biri ama aynı zamanda yalnızca fotoğraflardan ve sayfa düzeninden anlayan lanet olası bir saftorik, milyarderlerle nasıl kavga edilebileceğini bilemez. Kavga ona göre bir şey değil. Yükünün artacağının farkındayım ama ben bir süre Millennium'dan uzaklaşmalıyım; yayın yönetmenliğini, muhabirliği ve yönetim kurulu başkanlığını bırakmalıyım. Benim payımı sen alırsın. Wennerström onun ne haltlar karıştırdığım bildiğimi biliyor. Eminim ki, ben Millennium'dz kaldığım sürece, dergiyi çökertmek için

elinden geleni yapacaktır. Baskılara dayanacak gücümüz yok."

"Peki, ama niçin bütün bildiklerimizi yayınlamıyoruz? Bırakalım inceldiği yerden kopsun."

"Çünkü hiçbir bok kanıtlayanlayız, zaten bu nedenle bütün güvenilirliğimi kaybetmedim mi? Bu raundu Wennerström kazandı. Artık bitti. Bunu kabul et."

"Tamam. Diyelim buradan kovuldun. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Yangın yerine döndüm. Ne derler, yolcu yolunda gerek. Bir süre kendime zaman ayıracağım. Sonra bakarız."

Erika, Mikael'in başını göğsüne yasladı, saçlarını okşamaya başladı. Uzun süre hiç konuşmadan öylece kaldılar.

"Bu akşam sana arkadaşlık yapmamı ister misin?"

"Evet. Greger'e telefon açıp, bu gece senin benim yanımda kalacağım söyledim bile."

Odada bir tek sokak lambalarından sızan ışık vardı. Erika, saat iki civarında uykuya dalmıştı ama Mikael hâlâ uyanıktı. Yarı karanlıkta Erika'yı inceliyordu. Battaniye göbeğine kadar sıyrılmıştı, Mikael onun alçalıp yükselen göğsüne bakü. Rahatlamış, midesindeki o düğüm

çözülmüştü. Yirmi yıl, diye düşündü Mikael. Yirmi yıldır Erika'yla ilişkisi vardı. Eğer böyle devam ederse cinsel ilişkileri en az bir yirmi yıl daha sürebilirdi. Başka insanlarla ilişkilerinde sıkıntılı durumlara yol açsa da, birlikteliklerini saklamak için hiçbir zaman ciddi bir çaba sarf etmemişlerdi. Tanıdık çevrelerde dedikodularının yapıldığını, ne tür bir ilişkilerinin olduğunun merak edildiğini biliyorlardı; o da, Erika da bu tür sorulara ya gizemli cevaplar verir ya da hiç aldırmazlardı. Erika'yla ortak bir tanıdıklarının düzenlediği partide tanışmışlardı. Gazetecilik yüksekokulunda ikinci sınıf öğrencisiydiler, ikisinin de düzenli bir ilişkileri vardı. Bütün bir akşam birbirlerine abartılı bir şekilde kur yapmışlardı. Belki de her şey yalmzca bir şaka olarak başlamıştı. Mikael bundan çok emin değildi.

Ama partiden ayrılmadan önce birbirlerine telefon numaralarım vermişlerdi. Daha o zaman, bu işin yatağa uzanacağım ikisi de anlamıştı, bir hafta içinde öyle de olmuştu.

Mikael, bunun bir aşk olmadığından emindi; en azından onları ortak bir eve, ipotek ödemelerine, Noel ağacı ve çocuklara taşıyan klasik aşklardan değildi. Seksenli yıllarda, dikkat etmeleri gereken başka ilişkileri yokken, ortak bir eve taşınmak için gerekçeler de üretmişlerdi. Mikael bunu istiyordu ama Erika her seferinde son anda vazgeçmiş, birlikte yaşamanın, birbirlerine aşık olmalarına yol açarak ilişkilerini mahvetme riski taşıdığım söylemişti.

İlişkilerinin cinsellik ya da bir ihtimal cinsel çılgınlıkla ilgili olduğunu ikisi de kabul etmişti. Blomkvist bir zamanlar, Erika'ya duyduğu çılgın arzudan daha fazlasını başka bir kadına duyup duyamayacağım sık düşünürdü. Ama artık bu tür meraklan bırakmıştı. Kısacası işlevsel bir ilişkileri vardı. Eroin bağımlılığı gibi bir bağımlılıktı onlarınkisi.

Bazen evli bir çiftmiş gibi sık buluşuyor, bazen de tekrar bir araya gelmeleri haftalar ya da aylar alabiliyordu. Ama tıpkı alkol bağımlılarının belirli bir süre perhiz yaptıktan sonra içki dükkanına dönmesi gibi, daha fazlası için birbirlerine dönüyorlardı.

Tabi böyle yürümedi. Sanki acı üretmek için kurulmuş bir ilişkiydi.

Hem Mikael, hem de Erika insafsızca çiğnenmiş sözler, tarumar olmuş ilişkiler bırakmışlardı arkalarında. Erika'yla ilişkisini kopartamadığı için Mikael'in evliliği yıkılmıştı. Karısı Monika'ya Erika hakkında hiç yalan söylememişti ama Monika, evlenip çocukları olduğundan ve neredeyse aynı zamanda Erika, Greger Berman'la evlendiğinden, bu ilişkinin artıkgeridekaldığını düşünmüştü. Mikael debunainanıyordu. Evliliğinin ilk yıllarında Erika'yla yalnızca mesleki nedenlerle bir araya gelmişler, sonra da Millennium dergisini çıkartmaya başlamışlardı. Birkaç hafta gibi bir sürede ilişkilerine dair bütün kurguları çökmüş, bir akşam Erika'nın yazı masasının üzerinde şehvetle sevişmişlerdi. Bunu acılı bir

süreç izlemişti, Mikael bir yandan karısıyla yaşayıp, kızının büyüdüğünü görmek isterken, diğer yandan karşı koyamadığı bir istekle Erika'nın çekim alanına giriyordu. Aslında bu durumdan kurtulmayı gerçekten istese kurtulabilirdi. Sonunda, tıpkı Lisbeth Salander'in tahmin ettiği gibi, Mikael'in sürekli ihaneti Monica'nm evliliği bitirmesine yol açmıştı.

Tuhaf olanı Greger Beckman'ın, Mikael ve Erika'nın ilişkilerini itirazsız kabul enmesiydi. Erika, Mikael'le yürüttüğü ilişki konusunda her zaman açık davranmış, ilişkileri yeniden başlar başlamaz Greger'e anlatmıştı. Belki de sanatçı ruhunun zorlamasıyla bunu dert etmemişti Greger. Eserleriyle ya da bir ihtimal kendisiyle meşgul biri olarak karısının bir başkasıyla ilişkisini itirazsız kabul enmişti.

Hatta Erika tatilinin bir yarısını Greger'le geçirirken, diğer yarısını sevgilisinin Sandham'daki yazlığında geçiriyordu. Mikael, Gerger'den pek de hoşlanmıyor, Erika'nın ona duyduğu aşkı bir türlü anlayamıyordu. Ama Greger'in, Erika'yla sürdürdükleri ilişkiye itiraz etmemesine sevinmişti.

Bununla birlikte Greger'in, bu ilişkiyi evliliklerine bir tat katsın diye kabul ettiğinden şüpheleniyordu. Ama bu konuyu Erika'yla hiç konuşmamıştı.

Gözünü uyku tutmayan Mikael, sabahın dördünde ayağa kalktı. Mutfak masasının başına oturup kararı

baştan sona okudu. Arholm'da eski arkadaşıyla buluşması, kaderin bir cilvesi olmalıydı.

Robert Lindberg'in, Wennerström'ün dalaverelerini, içkili kafayla bir şey anlatmış olmak için mi, yoksa o yazsın diye mi anlatıp anlatmadığından hiçbir zaman emin olamamıştı.

İlk yönelimi birinci şıktı ama bir yelkenlide bir gazeteciyle karşılaşır karşılaşmaz, fırsattan yararlanıp özel ya da ticari nedenlerle, çevirdiği dolapları anlatarak Wennerström'e zarar vermeyi düşünmesi de muhtemeldi. Robert ondan daha ayık olmalıydı ki, anlattığı şeylerin en can alıcı noktasında gözlerini kocaman açarak, Mikael'den o büyülü sözü almış, böylece açık adres olmaktan çıkıp anonim bir kaynağa dönüşmüştü. Söz aldıktan sonra Robert için artık ne anlattığının önemi yoktu; Mikael onun kimliğini hiçbir zaman açığa vurmayacaktı.

Eğer Arholm'deki buluşma, Mikael'in dikkatini bir yöne çekmek için bir fesatçı tarafından ayarlandıysa, Robert rolünü harika oynamışta. Bu konuda hiç kuşkusu yoktu. Ama Arholm'deki buluşma yalnızca bir tesadüftü.

Mikael'in, Hans-Erik Wennerström gibi adamlardan ne kadar iğrendiğini bilmiyordu Robert. Yıllarca sürdürdüğü araştırmalarından sonra Mikael,. soysuz olmayan tek bir banka direktörü ya da şirket yöneticisi bulunmadığına ikna olmuştu.

NeLisbethSalander'invarlığındannedekendisi hakkında verdiği rapordan haberdardı. Bunun için sevinmeliydi. Ama eğer o raporu okusaydı, hesap adamlarına karşı duyduğu nefretin, sol radikalizmle hiçbir ilgisinin bulunmadığı tespitine hak verirdi. Politikaya ilgisiz değildi ama bütün politik "izm"leri büyük bir kuşkuyla karşılardı.

Katıldığı tek genel seçimlerde -1982- içine çok sinmese de oyunu sosyal demokratlara vermişti. Ne olursa olsun sosyal demokratlarla geçecek üç yılın, Gösta Bohman'm maliye bakanlığı, Thorbjörn Fâl din'in ya da Ola Ul sten'in başbakanlığında geçecek bir üç yıldan daha kötü olmayacağını düşünmüştü. Büyük bir coşku duymadan oyunu Olof Palme'ye vermiş, karşılığında başbakan cinayeti, artı Bofors ve Ebbe Carlsson skandali almıştı.

Mikael, ahlaken sakatlanmış olduklarım düşündüğü ekonomi muhabirlerinden nefret ediyordu. Basit bir denklemi vardı: Bir banka müdürü aptalca spekülasyonlarla milyonları heba ediyorsa, hemen işinden atılmalıydı. Bir şirket yöneticisi şirketim soyuyorsa içeri tıkılmalıydı. Bir ev sahibi, genç kiracıları bir oda bir tuvalet için kara para ödemeye zorluyorsa, bir ağaca asılıp maskara edilmeliydi.

Mikael Blomkvist'e göre bir ekonomi muhabirinin görevi faiz krizine yol açan kodamanlarla, insanların küçük birikimlerini aptal dot-com şirketlerinde iç edenlerin sahtekarlıklarım incelemek ve açığa vurmaktı. Politika-muhabirleri bakanları ve mil etvekil erini izleyip

attıkları her yanlış adımı nasıl halka duyuruyorlarsa, ekonomi muhabirleri de aynı acımasızlıkla şirket yöneticilerinin ipliklerini pazara çıkartmalıydılar. Politika muhabirlerinin bir parti liderini ikonlaştırdığı görülmemişken, ülkenin en önemli basın organlarında çalışan ekonomi muhabirlerinin, orta halli kodamanlara niçin rock yıldızlanymış gibi davrandıklarım bir türlü anlayamıyordu.

Ekonomi muhabirleri dünyasındaki dik başlı tutumu nedeniyle meslektaşlarıyla defalarca kapışmış; bunlardan biri, William Borg, en amansız düşmanı olmuştu. Mikael sözünü sakınmıyor, meslektaşlarım görevlerine ihanet edip, sermaye kodamanlarının işlerine bakmakla suçluyordu. Üstlendiği sosyal eleştirmen statüsü, Mikael'i televizyonda yapılan oturumlarının huysuz katılımcısı yapmıştı. Eğer bir şirket yöneticisinin yaptığı bir sahtekarlık açığa çıkarsa, televizyon kanal arı yorum yapması için onu çağırıyorlardı.

Tabi bu tutumu ona diş bileyen düşmanlarının sayısını artırmıştı. Mikael o akşam hangi redaktörlerin şampanya köpürttüklerini tahmin etmekte hiç güçlük çekmiyordu.

Erika, bir gazetecinin nasıl olması gerektiği konusunda onunla aym görüşleri paylaşıyordu. Daha gazetecilik yüksekokulunda okurken, dürüst bir gazete hayali kurarak avunmuşlardı.

Mikael'in düşünebileceği en iyi gazete patronu

Erika'ydı. İş arkadaşlarıyla sıcak bir ilişki kurup, onlara güven veren iyi bir organizatördü ama çatışmaktan da çekinmez, gerektiğinde çelik eldivenler giyebilirdi. En önemlisi de bir somaki sayımn içeriğinin ne olması gerektiğine dair müthiş bir sezgisi vardı. Sık sık tartışsalar da, birbirlerine karşı sarsılmaz bir güven duyarlardı. İkisi birlikte yenilmez bir takımdı. Mikael bir arkeolog titizliğiyle öyküyü ortaya çıkartır, Erika da paketleyip piyasaya sürerdi.

Millennium ortak hayal eriydi. Ama Erika'mn para bulma yeteneği olmasa bu hayal asla gerçekleşmezdi. İşçi sınıfından gelen bir adamla, üst sımftan gelen bir kadın güzel bir ikili olmuştu. Erika dergi için gereken parayı ailesinden bulmuştu.

Anaparayı o koymuş, babası ve tanıdıklarını ikna ederek hatırı sayılır bir miktarı, bu projeye yatırmalarını sağlamıştı.

Mikael, Erika'nın Millennium için yatırım yaptığı üzerine çok düşünmüştü. Millennium'a ortak -büyük ortak- ve kendi dergisinin patronuydu. Bu ona itibar kazandırmanın yanı sıra, başka bir yerde edinilmesi zor bir şöhret de sağlıyordu. Okulu bitirdikten sonra, Mikael'den farklı olarak televizyona yönelmişti. Alımlıydı, ekranda harika görünüyordu, rekabet edebilecek durumdaydı. Üstelik bürokratların arasında çok iyi ilişkileri vardı. Eğer bu yolda devam etseydi, hatırı sayılır bir maaşla bir televizyon kanalının başına geçeceği kesindi. Ama o,

bunun yerine Millennium'a yatırım yapmayı tercih etmişti. Millennium, Midsommarkransen semtindeki bir binanın dar, dökük bir bodrum katında temeli atılmış yüksek riskli bir projeydi. Ama birkaç yıl içinde -doksanlı yıllarda-Södermalm semtinin Götgatsbacken sokağında daha geniş, daha şık bir büroya taşınacak kadar başarı sağlamıştı.

Dergiye ortak olması için Christer Malm'i ikna eden de Erika'ydı; Christer, erkek arkadaşıyla birlikte "eve konuk olduk" röportajlarına katılıp eğlence sayfalarında boy gösteren, teşhir düşkünü ünlü bir homoseksüeldi. Basının ona gösterdiği ilgi, Arnold Magnuson'la aynı eve taşındıklarında başlamıştı. 'Arn' diye adlandırılan Arnold, ilk ciddi çıkışır kendi kendini oynadığı diziyle yapan, Kraliyet Tiyatros oyuncusuydu. Christer ve Arn'm hayatı basının tefrik haberlerinin vazgeçilmez konusuydu.

Otuz altı yaşındaki Christer Malm, popüler bir fotoğrafçı ve tasarımcıydı. Millennium'un modern tasarımı onun eseriydi. Sahibi olduğu şirketin bürosu Millennium'un yazı işleriyle aynı kattaydı. Her ay, bir haftanın her yarım gününü, Millennium"un tasarımına harcıyordu.

Bunun dışında Millennium'un ikisi tam gün, üçü yarım gün ve bir de stajyer olarak çalışan beş elemanı daha vardı. Gelirleriyle giderleri hiçbir zaman denk gelmeyen ama epeyce saygın bir dergiydi Millennium. Çalışanları da dergiden memnundu.

Kendi yağında kavrulan derginin, zamanla hem baskı sayısı hem de reklam gelirleri yükselmeye başlamış, açık sözlü ve gerçeklere bağlı bir dergi diye ünlenmişti.

Şimdi büyük ihtimal bu ününü kaybedecekti. Mikael, Erika'nm akşam formüle edip TT'ye yol adığı ve daha şimdiden Afonbladet'in web sayfasına konulan kısa basın bültenini okudu.

MAHKUM OLAN YAYIN YÖNETMENİ MILLENNIUM'DAN AYRILIYOR:

Stockholm(TT). Millennium dergisinin sorumlu yazı işleri müdürü ve büyük ortağı Erika Berger, Mikael Blomkvist'in genel yayın yönetmenliği görevinden istifa ettiğini bildirdi, Mikael Blomkvist'in Millennium'dan kendi isteği ile ayrıldığını belirten Erika Berger, Mikael'in son günlerde yaşanan dramatik olaylardan yıprandığını, dinlenmeye ihtiyacı olduğunu ve Mikael'den boşalan görevi kendisinin üstleneceğini açıkladı.

Mikael Blomkvist, 1990'h yıllarda faaliyete başlayan Millennium dergisinin kurucularındandı. Erika Berger, Wennerström Olayı olarak adlandırılan davanın, derginin geleceğini etkilemeyeceğini düşünüyor.

Derginin her ay olduğu gibi önümüzdeki ay da yayınlanarak normal akışına devam edeceğini belirten Erika Berger; Mikael Blomkvist'in derginin gelişiminde çok büyük katkılarının olduğunu ama artık başka bir sayfa

açılacağını söyledi.

Wennerström Olayı'nın bir dizi talihsiz duruma yolaçtığını ifade eden Erika Berger, Hans-Erik Wennerström'ün karşı karşıya kaldığı tatsız durum nedeniyle de üzüntülerini belirtti. Mikael Blomkvist'e ulaşılamadığı için olay hakkında yorumu alınamadı.

"Bu beni deli ediyor," demişti Erika basın bültenini gönderirken.

"Birçokları bundan, senin beceriksiz bir aptal, benim de fırsattan yararlamp soğukkanlı bir şekilde ensene kurşun sıkan şeytan kadın olduğum sonucunu çıkartacak."

"İyi ya, hiç değilse arkadaşlarımıza dedikodu yapacakları yeni bir malzeme vereceğiz," diye işi şakaya vurmaya çalışmıştı Mikael.

Erika için bu, hiç de komik değildi. "Bir B planım yok ama bence yanlış bir şey yapıyoruz."

"Tek çözüm bu," demişti Mikael. "Eğer dergi batarsa, şimdiye kadar harcadığımız bütün emekler boşa gider. Daha şimdiden bir sürü kaybımız oldu. Yeri gelmişken, bilgisayar şirketi nasıl gidiyor?"

Mikael bir kolunu Erika'ya dolayıp kendine doğru çekmiş ve devam etmişti.

"Bir gün Hans-Erik Wennerström'ü öyle bir

çivileyeceğiz ki, Wal Street sal anacak. Ama daha zamanı değil. Önce Millennium'u hedef tahtası olmaktan kurtarmalıyız. Sarsılan güvenilirliğini bütünüyle yere serme riskini alamayız."

"Bütün bunları ben de biliyorum, ama lanet bir orospu gibi görünmek de istemiyorum, eğer aramızda bir uyuşmazlık, varmış gibi davramrsak, sen de boktan bir duruma düşeceksin."

"Ricky, birbirimize güvendiğimiz sürece bir şansımız var. Sağırmışız gibi davranmalıyız, şimdi geri çekilme zamanı."

Erika, Mikael'in mantıklı düşündüğünü çaresiz kabullenmişti, söyledikleri acı ama gerçekti.

4. BÖLÜM

23 ARALIK PAZARTESİ- 26 ARALIK PERŞEMBE

Erika, hafta sonu tatilini Mikael Blomkvist'le birlikte geçirdi. Yataktan bir tek tuvalete gitmek ve yemek yapmak için kalktılar. Yalnızca sevişmemiş, gelecek üzerine saatlerce konuşarak, içinde bulundukları durumu, ihtimal eri ve imkanları tartmışlardı. Pazartesi sabahı gün ışır ışımaz -Noel arifesinde- Erika, Mikael'e bir elveda öpücüğü kondurdu -until the next time- ve kocasının yanına döndü.

Mikael o günü bulaşıkları yıkayıp, dairesini temizlemek ve yazı işlerine gidip çalışma odasım toplamakla geçirdi. Gazeteyle bağlarım kopartma konusunda bir saniye bile tereddüt etmemiş ama Millennium'un yayın yönetmenliğinden ayrılmasının önemine Erika'yı güçlükle ikna edebilmişti. Bundan sonra Belmangatan'daki kendi dairesinde çalışacaktı.

Noel nedeniyle kapalı olduğundan Millennium'daki odasını toplarken yalmzdı. Telefon çaldığında kitap ve kağıtlarını bir kutuya yerleştiriyordu.

"Mikael Blomkvist'le görüşecektim," dedi hevesle telefonun ucundaki adam.

"Benim,"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Benim adım Dirch Frode."

Mikael ismi ve saati otomatik olarak kaydetti. "Ben avukatım. Seninle konuşmayı çok isteyen bir müvekkilim var."

"İyi, müvekkiliniz arasın."

"Demek istediğim sizinle buluşmak istiyor."

"Tamam, o zaman büroya gönderin ama biraz çabuk olun; eşyalarımı topluyorum."

"Müvekkilim renin onu ziyaret etmeni arzu ediyor. Hedestad'da oturuyor, trenle yalnızca üç saat."

Mikael kağıtlarını ayırma işine ara verdi. Basının, akla ziyan ihbarlarda bulunan meczupları kendine çekmek gibi bir yeteneği vardı. Dünyanın her köşesinde, gazetelerin yazı işleri ufologlar, grafologlar, scientologistler, paranoidler ve akla gelebilecek her türden komplo teorisyenlerinden telefonlar alırlardı.

Mikael, yazar Kari Alvar'm ABF binasımn konferans salonunda, Olof Palme'nin birinci ölüm yıldönümünde verdiği semineri hatırladı.

Ciddi bir seminerdi. LennartBodström'le birlikte, Palme'nin yakın arkadaşları da salondaydı. Hayret edilecek kadar çok da amatör araştırmacı vardı. Seminer bitip de o zorunlu soru cevap anı geldiğinde kırk yaşlarında biri kadın, kaptığı mikrofonun sesini neredeyse duyulmayacak kadar alçaltmıştı. Kadının bu hareketi, bu haliyle bile, başlı başına bir vakaydı ama kadın; "Olof Palme'yi kimin öldürdüğünü biliyorum," diye iddialarım sıralamaya başladığında hiç kimse şaşırmamıştı. Moderatör, bir parça alaycı bir ifadeyle, böylesi önemli bir bilgiyi hemen Palme cinayetini araştırmai komisyonuyla paylaşmasını önerdiğinde, kadın neredeyse zor duyulur bir sesle: "Yapamam, çok tehlikeli!" diye yanıtlamıştı.İşte bunun için Mikael, Dirch Frode'nin, İsveç İstihbarati Teşkilatı'nın gizli bir beyin kontrolü deneyi yaptığı türünden bir "gerçeği" açıklamak isteyen meczuplardan biri olmadığından emin

değildi.

"Ben ev ziyaretleri yapmıyorum," dedi kısaca.

"Öyleyse bir istisna için seni ikna etmem gerekiyor. Müvekkilim seksen yaşının üzerinde, Stockholm'e gelmek onu çok yorar. Eğer ilgileniyorsan çaresine bakarız ama eğer lütfedip siz gelebilirseniz..."

"Müvekkilinizin adı ne?"

"Sanırım araştırmalarınız sırasında adını işitmişinizdir. Henrik Vanger."

Mikael şaşkınlıktan dilini yutuyordu. Henrik Vanger... Bu adı tabi ki duymuştu. Vanger Şirketler Grubu'nun eski yöneticisiydi. Bir zamanlar kereste fabrikaları, ormancılık, madencilik, çelik sanayi, metal sanayi, tekstil, üretim ve ihraç sanayi denildiğinde hemenbu grup akla gelirdi. Henrik Vanger eski sanayicilerin büyük isimlerindendi, rüzgarda eğilmeyen, geleneklere bağlı, namuslu bir aile babası diye ünlenmişti. Tıpkı MoDo'nun Matts Carlgren'i ve eski Elektrolux'un Hans Werthen'i gibi, o da İsveç sanayinin köşe taşlarmdandı. Halk Evleri sanayinin belkemiği ve daha fazlasıydı.

Ama Vanger Grubu -hâlâ bir aile şirketiydi- son yirmi beş yıldır yeniden yapılanmayla boğuşuyordu; faiz krizi, borsa krizi, Asyalı rakipleri, ihraç sorunları ve diğer bir sürü can sıkıcı sorun Vanger'i durgunluğa sürüklemişti.

Şirketin şimdiki CEO'su Martin Vanger vardı. Mikael, televizyon kanal arından birinde gördüğü gür saçlı, tıknaz bir adamla bu isim arasında bir bağ kurabiliyor ama adam hakkında çok fazla şey bilmiyordu. Henrik Vanger yirmi yıldır ortalarda yoktu, Mikael onun yaşayıp yaşamadığından bile emin değildi.

"Henrik Vanger benimle niçin görüşmek istiyor?" diye sordu doğal olarak.

"Bu konuda bilgi veremeyeceğim için üzgünüm. Ben uzun yıllardır Henrik Vanger'in avukatlığım yapıyorum ama ne istediğini kendisi anlatmak istedi. Bununla birlikte, sizinle bir iş görüşmesi yapacağını söyleyebilirim."

"İş? Vanger Şirketi'nde çalışmak aklımın ucundan bile geçmez. Basın sekreteri mi arıyorsunuz?"

"O türden bir iş değil. Nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum ama Henrik Vanger'in sizinle buluşup özel bir konuyu görüşmek istediğini söyleyebilirim."

"Çok gizemli konuşuyorsunuz."

"Bunun için özür dilerim. Ama sizi Hedestad'a gelmeye ikna etmemin bir yolu var mı? Tabi yol parasıyla birlikte makul bir yol uk da ödeyeceğiz."

"Uygun olmayan bir zamanda aradınız. Yapmam gereken çok iş var ve... Samrım son günlerde benim hakkımda aülan başlıkları okumadınız."

"Wennerström Olayı?" diye birden güldü telefonun öteki ucundaki Dirch Frode. "Evet, bir parça eğlence değeri vardı. Gerçeği söylemek gerekirse, Henrik Vanger'in sizi fark etmesinin nedeni mahkemeye duyulan bu ilgi oldu."

"Öyle mi? Henrik Vanger kendisini ne zaman ziyaret etmemi istiyor?" diye merakla sordu Mikael.

"Mümkün olan en kısa zamanda. Yarın Noel Akşamı, sanırım başka planlarınız vardır. Ertesi güne ne dersiniz? Ya da daha sonra?"

"Yani o kadar acele? Üzgünüm ama eğer böyle bir ziyareti yapmamı gerektirecek bir ipucu veremezseniz o zaman... "

"Lütfen, bu davetin çok ciddi bir şey olduğuna sizi temin ederim. Henrik Vanger sizinle yalnız konuşmak istiyor. Eğe" ilgilenirseniz size bir iş önerecek. Ben yalnızca aracıyım. Konuyu o anlatacak."

"Doğrusu bugüne kadar böylesi tuhaf bir telefon görüşmesi yapmadım. İzin ver biraz düşüneyim. Sana nasıl ulaşa bilirim?"

Mikael telefonu kapattıktan sonra, bir süre dağımk masasına baktı.

Henrik Vanger'in onunla niçin buluşmak istediğini hayal bile edemediği gibi, Hedestad'a gitmek gibi bir niyeti de yoktu, ama avukat Frode onu meraklandırmayı

başarmıştı.

Bilgisayarını açtı, www.google.com'a girerek Vanger Şirketi'ni aramaya başladı. Yüzlerce sayfa geldi. Vanger Şirketi artık o görkemli günlerini geride bırakmış olsa da, hâlâ basında adı sık geçiyordu. Şirketi analiz eden düzinelerce makaleyi kaydetti ve arkasından da sırasıyla Dirch Frode, Henrik Vanger ve Martin Vanger'i arattırdı.

Vanger şirketinin yeni CEO'su Martin Vanger çalışkan birine benziyordu. Avukat Dirch Frode'nin düşük bir profili vardı, Hedestad Golf Kulübü'nün yönetim kurulu üyeliğinin yam sıra, Rotary kulübünün de üyesiydi. Henrik Vanger'in adı, yalmzca Vanger Şirketi'nin geri plamnı anlatan makalelerde geçiyordu. Bununla birlikte, iki yıl öce, Hedestad'da yayınlanan yerel gazete Hedestad Kurier, eski sanayi devinin 80. yaş gününe geniş yer ayırmıştı.

Mikael işine yarayacağım düşündüğü makalelerden bir kısmının çıktısını aldı, elli sayfalık bir dosya olmuştu. Sonra yazı masasını topladı ve doldurduğu kutuları alarak eve yollandı.

Lisbeth Salander, Noel akşamım Upplandsvâsby'deki Âppelviken yaşlılar evinde geçirdi. Noel hediyesi olarak Âhlens'ten İngiliz Noel çörekleri ve Dior'un emi de toilette parfümünden almıştı. Kahvesini içerken, hantal parmaklarıyla hediye paketinin düğümünü çözmeye çalışan kırk altı yaşındaki kadım seyrediyordu. Salander'in bakışlarında Şefkat vardı ama karşısında duran yabancı

kadının annesi olmasına hâlâ şaşırıyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın, bu kadının görünüşü ya da kişiliğiyle, kendisi arasında en küçük bir bağ bile kuramamıştı.

Paketi açmayı bir türlü beceremeyen anne sonunda pes etti, çaresiz bir ifadeyle pakete bakmaya başladı. İyi günlerinden birinde değildi. Lisbeth Salander, masanın üzerinde duran makası alıp uzattığında annesi birden uykudan uyanır gibi oldu. "Benim aptal olduğumu düşünüyor olmalısın?"

"Hayır anne, sende bir sorun yok, hayat adil değil."

"Kız kardeşinle görüşüyor musun?"

"Uzun süredir görüşmedim."

"Hiç ziyaretime gelmiyor."

"Biliyorum anne. Beni de ziyaret etmiyor."

"Çalışıyor musun?"

"Evet, kendime bakabiliyorum."

"Nerede oturuyorsun? Nerede oturduğunu bile bilmiyorum."

"Senin Lundgatan'daki eski dairende oturuyorum. Birkaç yıldır oradayım. Kira sözleşmesini kendi üzerime aldım."

"Yaza doğru belki ziyaretine gelirim."

"Tabi ya... yaza."

Annesi sonunda hediye paketini açabilmişti. Hayranlıkla kokladı. "Teşekkürler Camil a," dedi.

"Lisbeth... Ben Lisbeth'im. Camilla kız kardeşim."

Anne utanmıştı. Lisbeth televizyon odasına geçmeyi önerdi.

Mikael Blomkvist Noel akşamı, Sollentuna'da bir villada oturan eski karısı Monika ve kızım görmeye gitti. Monika'yla kızları Pernilla'ya ne alınması gerektiğini tartıştıktan sonra, büyüklüğü ancak bir kibrit kutusu kadar olan ama Pernilla'mn bütün CD koleksiyonunu - oldukça yüklü bir koleksiyondu-içine alabilecek bir iPod'da karar kılmışlardı. Yani iyi para harcamıştı.

Baba kız, Pernilla'nın üst kattaki odasında bir saat vakit geçirdiler.

Mikael ve Monika ayrıldıklarında Pernilla beş yaşındaydı, bu ayrılıktan iki sene soma Monika yeniden evlenmişti. Pernilla'yla Mikael ancak ayda bir kez görüşüyorlardı. Ama bu, ne Mikael görüşmekten kaçındığı, ne Monika engel olduğu, ne de Pernilla babasıyla görüşmekten hoşlanmadığı için böyleydi. Pernilla ve babası birlikte iyi vakit geçiriyor, genellikle çok iyi anlaşıyorlardı.

Monika evlendikten sonra, Mikael ne kadar sık birlikte olacaklarının kararım kızına bırakmıştı. Pernilla onlu yaşlarının başlarındayken neredeyse bütün ilişkileri kopmuş ama son iki yılda daha çok görüşmeye başlamışlardı.

Mahkemeyi başından sonuna izleyen Pernilla'nın babasına güveni tamdı; ona göre babası suçsuzdu ama bunu ispatlayamıyordu.

Babasına başka bir sınıfta okuyan bir oğlandan bahseden Pernilla -muhtemelen erkek arkadaşıydı- herhangi bir dinsel inancı olmamasına rağmen yerel kiliseye üye olduğunu söylediğinde Mikael şaşırmış ama bu konuda yorum yapmaktan kaçınmıştı.

Mikael, Monika'nın akşam yemeği teklifini geri çevirdi. Noel akşamım birlikte geçirmek için, yuppi semtlerinden Stâkef te ailesiyle birlikte yaşayan kız kardeşine söz vermişti.

Erika'yla kocası da Mikael'i, Noel'i birlikte geçirmek için Saltsjöbaden'deki evlerine davet etmişlerdi. Mikael bu daveti de teşekkür ederek geri çevirmişti. Bu üçlü ilişkide, Bergman'ın iyi niyetli tutumunun da bir sımrı olması gerektiğini düşünüyordu, üstelik bu sınırı zorlamaya hiç niyeti yoktu. Davetin kocasından geldiğini inkâr eden Erika, Mikael'i üçlü bir ilişkiye cesaret edememekle suçlarken, Mikael aldırmamıştı, Noel akşamım sevgilisinin kocasıyla geçirmek... Bu kadarı da fazlaydı. Ayrıca onun

bön bir heteroseksüel olduğunu bilen Erika'nın daveti de ciddi değildi.

Mikael, kız kardeşi Annika Blomkvist'in kapısını çaldığında, kız kardeşinin İtalyan asıllı kocası Giannini, iki çocukları ve birtakım akrabalarımn toplandığı masamn başında Noel jambonunu kesmek üzereydi. Yemek boyunca mahkeme hakkında sorulan soruları cevaplamamn yanı sıra, bir sürü iyi niyetli ama bütünüyle anlamsız öğüde de muhatap oldu Mikael.

Karar hakkında yorum yapmayan tek kişi kız kardeşiydi; aslına bakılırsa yorum yapabilecek tek kişi de oydu. Hukuk denizine yelken açan Annika, yerel bir mahkemede kâtiplik, savcı asistanlığı gibi işler yaptıktan sonra birkaç yıl önce, birkaç arkadaşıyla birlikte Kungsholmen'de bir hukuk bürosu açmıştı. Aile hukuku üzerine kendini geliştiren küçük kız kardeşi Annika'nın, nasıl olup da birdenbire tanınmış bir feminist ve kadın hakları savunucusu bir avukat olarak, gazetelerin sayfalarında ve televizyon kanal arının tartışma programlarında boy göstermeye başladığım anlayamamışta Mikael. Annika, kocaları ya da eski erkek arkadaşları tarafından tehdit edilip örselenen kadınları savunuyordu.

Mikael kahve servisini hazırlamasına yardım ederken, Annika kolunu tutup nasıl olduğunu sordu. Mikael kendini bok çuvalı gibi hissettiğini söyledi.

"Başka bir sefere gerçek bir avukat bul."

"Sorun avukat değildi." "Peki neydi?"

"Başka bir zaman konuşalım kardeş."

Annika, Noel çörekleri ve kahvelerle mutfaktan çıkmadan önce, ağabeyini kucaklayıp yanağına bir öpücük kondurdu.

Saat yediye yaklaşırken, Mikael özür dileyerek telefon etmesi gerektiğini söyledi. Dirch Frode'yi aradı, geriden bir konuşma çağıltısı geliyordu.

"İyi Noeller," dedi Frode. "Kararını verdin mi?"

"Yapacak bir işim yok. Üstelik bende merak uyandırmayı basardın. Eğer sizin için uygunsa Noel'in ikinci günü gelebilirim.

"Harika, harika. Kararından ne kadar memnun olduğumu bilemezsin. Özür dilerim, çocuklarım ve torunlarım beni ziyarete geldiler, ne dediğini çok zor duyuyorum. Zaman konusunu kararlaştırmak için seni yarın arayabilir miyim?"

Daha akşam bitmeden, Mikael Blomkvist verdiği karardan pişman olmuştu ama tekrar telefon açıp kararım geri alması da biçimsiz olacakta. Noel'in ikinci günü, 26 Aralık sabahı erkenden kuzeye doğru giden trene bindi. Ehliyeti vardı ama araba almaya hiç heves etmemişti.

Yolun kısa olduğunu söyleyen Frode haklıydı. Uppsala'yı geçtikten kısa bir süre sonra, kuzey sahillerine inci gerdanlık gibi sıralanan küçük sanayi şehirleri ışımaya başlamışta. Hedestad bunların en küçüklerindendi, Gâvle'nin bir saatten biraz daha fazla kuzeyindeydi.

Noel'in ikinci gecesi yoğun kar yağmıştı ama şimdi gökyüzü berrakta. İstasyonda onu buz gibi bir hava karşıladı. Trenden dışarıya adımım atar atmaz, kuzey için yanlış kıyafetler seçtiğini anladı. Neyse ki, çok beklemesi gerekmedi. Onu nazik bir gülümsemeyle karşılayan Frode'nin arkasına takıldı, hızlı adımlarla istasyondan çıkıp sıcak Mercedes'e bindiler. Hedestad'ın içinde hummalı bir kar temizleme faaliyeti vardı. Frode küçük kar yığınlarının arasından arabayı dikkatle sürüyordu. Stockholm'den yalnızca üç saat uzakta olmasına rağmen, kar buraya egzotik bir hava vermişti, neredeyse yabancı bir dünya gibiydi. Mikael göz ucuyla avukata bakü; köşeli dağınık bir yüz, beyaz sert kıllı saçlar, kaim bir gözlük ve güçlü bir burun.

"Hedestad'a ilk defa mı geliyorsunuz?" diye sordu Frode. Mikael başım salladı.

"Eski bir sanayi şehri. Çok büyük değil, nüfusu yalmzca 24.000.

Ama insanlar buradan hoşlanıyorlar. Henrik, Hedeby Adası'nda oturuyor, şehrin güney ucunda."

"Sen de mi burada oturuyorsun?" diye sordu Mikael.

"Öyle oldu. Skâne'de doğdum ama 1962 yılında okulu bitirir bitirmez Vanger için çalışmaya başladım. Ticaret avukatıyım, zamanla Henrik'le aramızda bir arkadaşlık gelişti. Aslında emekliyim, şimdi tek müvekkilim Henrik. Tabi o da emekli. Bana o kadar sık işi düşmez."

"Artık yalmzca ünü lekelenmiş gazetecileri ayartıyorsun."

"Kendini küçümseme. Hans-Erik Wennerström'e karşı bir maç kaybetmiş olan tek kişi sen değilsin."

Mikael, Frode'ye şüpheyle baktı, dediği şeyi nasıl yorumlaması gerektiğinden emin değildi.

"Bu davetin Wennerströmle bir ilgisi var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Frode. "Henrik Vanger'in, Wennerström'ün arkadaş çevresiyle direkt bir ilişkisi yok, mahkemeyi ilgiyle izledi ama seninle başka bir konuda konuşmak istiyor."

"Anlatmak istemediğin bir konuda."

"Benim üstüme vazife olmayan bir konuda diyelim. Henrik Vanger'in evinde geceleyebilirsin, senin için misafir odasını hazırladık. Ama istemezsen şehir merkezindeki büyük otelden yer ayırtabiliriz."

"Bakalım, belki de akşam treniyle geri dönerim."

Hedeby'ün girişindeki karlar hâlâ temizlenmemişti. Frode arabayı donmuş teker izlerinin üzerinden sürüyordu. Kasabanın merkezi, bir caddenin etrafına sıralanmış eski ahşap binalarıyla klasik Baltık Körfezi stilindeydi. Ahşap binaların gerisinde daha modern ve daha büyük vil alar vardı. Hedeby Köyü anakaradan başlıyor, bir köprüyle engebeli bir adaya doğru uzamyordu. Köprünün hemen yanında, anakara tarafında, küçük, beyaz taş bir kilise vardı. Onun tam karşısında eski ışıklı reklamlardan biri parlıyordu; Sussanne'nin Yeri.

Kafe-Pastane. Frode yüz metrelik düz bir yoldan sonra sola döndü, içinde taş bir binanın olduğu, karı yeni kürenmiş bir bahçeye girdi.

Bina, malikane demek için küçük ama diğer binalardan, sahibinin nüfuzuna ilişkin açık bir fikir verecek kadar büyüktü.

"İşte Vanger çiftliği," dedi Frode. "Bir zamanlar çok canlı bir yerdi ama şimdi yalmzca Henrik ve hizmetçiler var. Bir sürü de misafir odası."

Arabadan indiler. Frode kuzeyi işaret etti.

"Geleneklere göre Vanger Şirketi'ni kim yönetiyorsa o, bu binada kalır ama Martin Vanger daha modern bir evde oturmak istediği için yarımadamn ucunda yeni bir villa

yaptırdı."

Mikael etrafına bakarken Frode'nin davetini hangi akla uyup da kabul ettiğini düşünüyordu. Eğer mümkünse hemen o akşam Stockholm'e geri dönmeye karar verdi. Antreye çıkan taş merdiveni tırmanırken kapı açıldı. Mikael internette resimlerini gördüğü Henrik Vanger'i hemen tamdı.

Resimlerde göründüğü kadar genç değildi ama seksen iki yaşındaki biri için de şaşılacak kadar dinçti; kaslı ve sağlam bir vücut, kırış kırış bir yüz, genlerinde kel iğin olmadığının işareti geriye taranmış gür beyaz saçlar. Ayağında iyi ütülenmiş siyah bir pantolon, üzerinde beyaz bir gömlek ve biraz yıpranmış bir hırka vardı.

Bıyıkları inceydi, gözlerinde ince çelik köprülü bir gözlük vardı.

"Ben Henrik Vanger," diye selam verdi. "Davetimi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Merhaba. Şaşırtıcı bir davetti."

"Soğukta kalmayın, buyrun. Misafir odasını hazırlattım; banyo yapmak ister misin? Akşam yemeğini biraz geç yiyeceğiz. Bu hamm Anna Nygren, bana bakıyor."

Mikael paltosunu alıp gardıroba asan altmış yaşlarındaki, kısa boylu kadının elini aceleyle sıktı. Kadın, ayakları üşümesin diye Mikael'e terlik verdi.

Mikael kadına teşekkür edip Henrik Vanger'e döndü. "Akşam yemeğine kadar kalır mıyım emin değilim. Bu, biraz da bu oyunun nereye kadar uzayacağına bağlı."

Henrik Vanger, Dirch Frode'yle göz göze geldi. Bu iki adam arasında Mikael'in yorumlayamadığı bir uyum vardı.

"Sanırım sizi yalnız bırakacağım," dedi Dirch Frode. "Torunlarım yıkmadan önce eve dönmeliyim." Mikael'e döndü.

"Karşıda, köprünün sağ tarafında oturuyorum. Buradan yürüyerek beş dakika; pastaneden denize doğru inerkenj üçüncü vil a. Eğer bana ihtiyaç duyarsanız bir telefon açmanız yeter."

Mikael bir fırsatını bulup ceketinin cebindeki kayı cihazının düğmesine bastı. Henrik Vanger'in ne istediğ' hakkında hiçbir fikri yoktu ama Hans-Erik Wennerström olayından sonra, önemli görüşmeleri belgelemeye karar vermişti, Hedestad'a aldığı bu ansız davet kesinlikle bu kategoriye dahildi.

Eski sanayici, Dirch Frode'nin sırtını 'güle güle' babından sıvazladı, dikkatini tekrar Mikael'e yöneltmeden önce dış kapıyı kapadı.

"Sanırım en iyisi doğrudan konuya girmek. Bu bir oyun değil. Seninle konuşmak istedim ama biraz uzun bir konuşma olsun diye düşünmüştü'm. Kararım vermeden

önce söyleyeceklerimi dinlemeni rica ediyorum. Sen bir gazetecisin, ben de sana bir iş vermek istiyorum. Yukarı, çalışma odama çıkalım, Anna kahve masasını hazırladı."

Henrik Vanger yolu gösterdi, Mikael onu izledi. Binanın dar bölümünde, kırk metre kadar uzun bir odaya girdiler. Duvarlardan biri on metre uzunluğunda tavana kadar yükselen bir kitaplıkla kaplanmıştı. Rafları roman, biyografi, tarih, ticaret ve sanayi hakkında yazılmış bilimsel kitapların yanı sıra, A4 büyüklüğünde dosyalarla tıka basa doluydu. Kitaplar belirli bir düzenle yerleştirilmemişti, süs olsun diye alınmadıkları belliydi.

Mikael, kütüphaneye bakarak Henrik Vanger'in iyi bir okuyucu olduğuna karar verdi. Kütüphanenin karşısındaki duvarın önünde meşeden yapılmış koyu renkli bir yazı masası vardı. Oturamn yüzü odaya bakacak şekilde yerleştirilmişti. Masamn arkasındaki duvara özenle sıralanmış bir çiçek koleksiyonu vardı. Kurutulup çerçevelenmişlerdi.

Odanın penceresi, köprü ve kiliseye bakıyordu. Anna, oturma grubunun önündeki sehpaya, fincan, termos, ev yapımı çörekler ve kurabiyeler koymuştu.

Henrik Vanger'in oturmaya davet eden işaretini görmezlikten gelen Mikael, oda içinde merak dolu gezisini sürdürerek kütüphane ve kurutulmuş çiçek koleksiyonunu inceledi. Yazı masası oldukça düzenliydi, bir köşesinde üst üste koyulmuş kağıtlar vardı. Masanın en uç tarafında

çerçevelenmiş, siyah saçlı, genç bir kızın fotoğrafı duruyordu. Güzel bir kızdı, bakışlarında muzır bir ifade vardı; canlar yakacak bir kız diye düşündü Mikael. Bel i ki bir merasim fotoğrafıydı, sararmış olmasına bakılırsa uzun yıllar önce çekilmişti.

Mikael birden, Henrik Vanger'in kendisini izlediğini fark etti. "Onu hatırladın mı Mikael?" diye sordu Vanger.

"Hatırlamak?"

"Onunla karşılaştın. Sen bu odaya daha önce de girdin."

Mikael çevresine baktı, başını iki yana sal adı.

"Evet ya, nasıl hatırlayacaksın. Ben babanı tanırdım. Ellili ve atmışlı yıllarda Kurt Blomkvist, döşemeci ve makine teknisyeni olarak benim yaramda çalışmıştı. Yetenekli biriydi, eğitimine devam edip makine mühendisi olsun diye çok dil dökmüştüm. Sen 1963 yazını burada geçirmiştin. Hedestad'daki kağıt fabrikasının makinelerini yeniliyorduk. Ailenin oturabileceği bir ev bulmakta güçlük çekmiş, sonunda bu sorunu, sizi yolun karşı tarafındaki küçük ahşap eve yerleştirerek çözmüştük. Pencereden o evi görebilirsin."

Henrik Vanger yazı masasına gitti ve çerçeveli resim aldı.

"Bu Harriet Vanger, kardeşim Richard Vanger'in torunu. O yaz birçok defa sana bakmıştı. Üç yaşına girmek

üzereydin. Ya da belki de üç yaşındaydm, tam hatırlayamıyorum. Harriet'de on üçündeydi."

"Affedersin ama ben bu söylediklerinin hiçbirini hatırlamıyorum."

Mikael, Henrik Vanger'in anlattıklarının doğruluğundan emin değildi.

"Seni anlıyorum. Ama ben seni hatırlıyorum. Harriet'in peşinde bahçede koşturup dururdun. Ayağın takılıp düştüğünde çığlıklarını duyardım. Bir defasında sana bir hediye verdiğimi hatırlıyorum, çocukluğumdan kalma, tenekeden yapılmış sarı bir traktördü, sevinçten çıldırmıştın. Sanırım seni bu kadar sevindiren rengiydi."

Mikael donup kalmıştı. O sarı traktörü hatırlıyordu. Büyüdüğünde odasındaki kütüphanenin rafında süs olarak duruyordu. "Hatırladın mı? Oyuncağı çıkartabildin mi?"

"Evet hatırlıyorum. Belki de onun şimdi Stockholm'de, Mariatorget'teki oyuncak müzesinde durduğunu bilmek seni sevindirir. On yıl önce müzeye bağışladım."

"Gerçekten mi?" dedi memnun bir ifadeyle Vanger. "Dur sana göstereyim... "

Yaşlı adam kitaplığa gidip alt raflardan birinden bir fotoğraf albümü aldı. Mikael onun eğilmekte güçlük çektiğini, doğrulurken de kitaplıktan destek aldığım fark etti. Henrik Vanger albümü karıştırırken Mikael'e

oturmasını işaret etti. Ne aradığını biliyordu.

Bulduğunda albümü servis masasımn üzerine açtı. Amatörce çekilmiş, alt tarafı gölgeli bir fotoğrafı gösterdi. Ön planda şaşkın bir ifadeyle kameraya bakan, sarışın, kısa pantolonlu bir çocuk vardı.

"İşte bu sensin. Annenle baban geride, bahçe sandalyelerinde oturuyorlar. Harriet biraz annenin arkasında kalmış, babanın solundaki çocuk Harriet'in kardeşi, bugün Vanger şirketin yöneticisi olan Martin Vanger."

Mikael, anne babasını tanımakta güçlük çekmedi. Annesinin hamile olduğu bel iydi, yani kız kardeşi yoldaydı. O, karışık duygularla resmi incelerken, Henrik Vanger fincanlara kahve doldurup, çörek tabağım önüne itti. "Babanın öldüğünü biliyorum.

Annen yaşıyor mu?"

"Hayır," dedi Mikael. "Üç yıl önce öldü."

"Hoş bir kadındı. Onu çok iyi hatırlıyorum."

"Ama beni buraya eski anıları ve ailemi konuşmak için çağırmadığından eminim."

"Çok haklısın. Bir haftadır sana ne söyleyeceğim konusunda hazırlanmıştım ama şimdi seni karşımda görüne» tam olarak nereden başlamam gerektiğine karar

veremedim. Sanırım buraya gelmeden önce hakkımda bir şeyler okumun sundur. Bir zamanlar İsveç endüstrisi ve pazarı üzerinde çok büyük bir etkim olduğunu biliyorsundur. Ama şimdi yaşlandım, sanırım yakında öleceğim, belki de ölüm, yapacağım konuşma için harika bir çıkış noktası olabilir."

Koyu filtre kahvesinden bir yudum alan Mikael, bu öykünün nereye varacağını merak ediyordu.

"Kalçalarım ağrıyor, artık uzun yürüyüşler yapamıyorum. Bir gün yaşlı insanların güçlerinin nasıl çekildiğini sert de anlayacaksın ama henüz hasta ya da bunamış değilim. Aklım ölümde değil ama yolun kısaldığım kabul etmem ge reken bir yaştayım. Hayatınızın muhasebesini yapıp, nelerin' eksik kaldığım araştırmamz gereken bir an vardır. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Mikael başını sal adı. Henrik Vanger o kadar açık ve kararlı bir ifadeyle konuşuyordu ki, Mikael onun bunak ya da mantıksız biri olmadığım anlamıştı. "Ben daha çok benimle niçin görüşmek istediğinizi merak ediyorum," diye tekrarladı.

"Seni buraya, bahsettiğim muhasebeye yardımcı olmanını rica etmek için çağırdım. Eksik kalmış birkaç şey var."

"Niçin ben? Demek istediğim... Sana yardımcı

olabileceği ğimi düşündüren şey ne?"

"Ben tam bir danışman bulmam gerektiğini düşünürker Wennerström olayıyla birlikte haberlerde adın geçmeye başlamıştı.

Tabi senin kim olduğunu biliyordum. Kim biliri belki de daha küçücükken dizlerime oturduğun için sana yakınlık duydum," Vanger sanki bir şeyi önlemek istermiş gibi elini kaldırdı, "hayır, beni yanlış anlama. Bana yardım etmeni istememin duygusal bir nedeni yok. Yalnızca, illa da seninle bağlantıya geçmemin içgüdüsel nedenlerini anlatıyorum."

Mikael arkadaşça güldü. "Oturduğum dize dair bel eğimde en küçük bir iz bile yok. Ama benim o çocuk olduğumu nasıl çıkartabildin? Demek istediğim, çok zaman geçmiş."

"Özür dilerim, beni yanlış anladın. Baban Zarinde şirketinde atölye şefi olarak işe başladığında Stockholm'e taşınmıştınız. O zaman Vanger topluluğunun birçok şirketi vardı, babana o işi ben bulmuştum. Eğitimi yoktu ama ben neler yapabileceğim biliyordum.

Zarinde'ye gittiğim her seferinde babanla buluşuyordum. Yakın arkadaş değildik ama karşılaştığımızda oturup konuşurduk. Onunla en son ölmeden bir yıl önce karşılaşmıştım, senin gazetecilik yüksekokuluna başladığım anlatmıştı. Çok gururluydu. Şu

soygun çetesi olayıyla adın bütün ülkeye yayıldı; Kaile Blomkvist ve bütün o hikayeler. Seni hep izledim, makalelerini okudum. Yani Mil enniıım'un sadık bir okuyucusuyum."

"Anlıyorum. Ama benden istediğin ne?"

Henrik Vanger kısa bir süre el erine baktıktan sonra küçük yudumlarla kahvesini içmeye başladı, sanki olaya girmek için biraz zaman kazanmak ister gibiydi.

"Mikael, bu konuya girmeden önce seninle bir anlaşma yapmak istiyorum. Senden yapmam istediğim iki şey var. Biri yapar gibi görüneceğin, diğeri de gerçekten yapacağın bir iş."

"Ne tür bir anlaşma olacak?"

"Sana iki bölümden oluşan bir öykü anlatacağım. Birinci bölümü Vanger ailesi ile ilgili. Bu, işin bahane kısmı. Uzun, karanlık bir öykü, gerçeği süslememeye çalışacağım. Öykünün ikinci bölümü benim asıl mevzuum. Sanırım anlatacağım öyküyü bir parça, nasıl desem... Kaçık bulacaksın. Senden, bu işi yapıp yapmayacağına karar vermeden önce beni sonuna kadar dinlemeni istiyorum; senden ne istediğimi de, sana ne önereceğimi de anlatacağım."

Mikael iç çekti. Henrik Vanger'in ne istediğini kısa ve özlü anlatarak, akşam trenine yetişmesine imkan vermek

gibi bir niyetinin olmadığı çok açıktı. İçinden bir ses eğer şimdi Dirch Frode'yi arayıp, kendisini istasyona götürmesini rica etse, motoru donduğu için arabanın çalışmadığı cevabım alacağını söylüyordu.

Belli ki bu yaşlı adam, onu nasıl oltaya takacağını uzun süre düşünmüştü. Mikael odaya girdikten sonra yaşadığı heri şeyin, önceden düzenlenmiş bir mizansen olduğu duygusuna. kapılmıştı.

Henrik Vanger onu çocukluğundan tanıdığı sürpriziyle giriş yapmış, fotoğraf albümünü açıp annesiyle babasının fotoğraflarım göstermiş, babasıyla iyi arkadaş olduğunun altını çizmiş, Mikael'in neler yaptığım bildiğini, kariyerini takip ettiğini söyleyerek gururunu okşamıştı..| Bütün bu anlatılanların içinde sağlam bir gerçeğin yam sıra, psikolojinin temel öğeleri de vardı. Başka bir deyişle Henri Vanger, kapalı kapılar ardında Mikael'den çok daha çeti adamlarla boy ölçüşmüş, yılların tecrübesine sahip iyi bi manipülatördü. Onun İsveç'in sanayi devlerinden biri olması, hiç de tesadüf değildi.

Bütün bunlardan Mikael, Henrik Vanger'in, büyük ihtimal yapmayı aklının ucundan bile geçirmediği bir şe isteyeceği sonucunu çıkartmıştı. Şimdi geriye bunun ne olduğunu söyletmek, teşekkür ederek geri çevirip, akşam trenine yetişmek kalmıştı.

"Sory, no deal," (Üzgünüm, anlaşma yok) diye yanıtladı Mikael ve saatine baktı. "Yirmi dakikadır buradayım. Sana

ne istediğini anlatmak için tamı tamına otuz dakika veriyorum. Sonra bir taksi çağırıp eve döneceğim."

Mikael, bu amansız endüstri devinin, gücünün doruğundayken başına bir talihsizlik geldiğini ya da inatçı, genç bir yönetim kurulu üyesinin hışmına uğradığını düşünüyordu. Henrik Vanger'in dudakları acı bir gülümsemeyle burkuldu. "Anlıyorum."

"Dolambaçlı yol ardan gitmene gerek yok. Sen benden ne istediğini söyle ben de, yapıp yapamayacağıma karar vereyim, bu kadar basit."

"Eğer seni otuz dakika içinde ikna edemezsem, otuz günde de ikna edemeyeceğimi söylemek istiyorsun."

"Öyle bir şey."

"Ama anlatmak istediğim öykü gerçekten uzun ve karmaşık."

"Kısalt ve sadeleştir. Biz gazeteciler öyle yaparız. Yirmi dokuz dakikan kaldı."

Henrik Vanger bir elini kalırdı. "Yeter. Ne demek istediğini anladım. Hemen sadede gelmemi istiyorsun. Ama bu kadar abartılı davranma. Benim araştırma yapabilecek ve eleştirel düşünebilecek birine ihtiyacım var, aynı zamanda dürüst de olmalı. Sanırım sen böylesin, yağcılık yok. İyi bir gazetecinin sahip olması gereken özel ikler bunlar olmalı. kapmak Şövalyeleri kitabım büyük bir

ilgiyle okudum. Yazdıkların bütünüyle doğru. Seni çok iyi tanıyorum. Eğer doğru anladıysam Wennerström davasından sonra çalıştığın dergiden kovulmuşsun ya da kendi isteğinle ayrılmışsın. Bu, kısa zamanda iş bulamayacağın anlamına gelir, yani ekonomik bir sorun yaşadığım bilmek için kâhin olmaya gerek yok."

"Ve sen, benim içinde bulunduğum zor durumdan faydalanmak istiyorsun, öyle mi?

"Belki de öyle. Ama Mikael... Sana Mikael diyebilirimi değil mi? Ne yalan söylemeyi ne de bahaneler üretmeyi düşünüyorum. Bu tür şeyler için çok yaşlıyım. Anlattığım' şeylerden hoşlanmazsan beni başından savabilirsin. O zaman benim için çalışabilecek başka birini bulurum.

"Tamam, bana önereceğin iş ne?"

"Vanger ailesi hakkında ne biliyorsun?"

Mikael ellerini iki yana açtı. "Eh işte, pazartesi günü Frode beni aradığında internetten okuyabildiğim kadarım. Seni, Vanger Grubu'nun bir zamanlar İsveç'in en büyük endüstri gruplarından biri olduğunu, bugün epeyce küçüldüğünü. Martin Vanger'in şirketin başında olduğunu. İşte bir parça daha ama nereye gelmek istiyorsun?"

"Martin iyi bir insan ama... Aslına bakılırsa hafif rüzgar yelkencisi. Sallanan bir şirketi yönetebilecek kapasitesi yok. Her şeyi modernize etmek, belli alanlara yönelmek

istiyor -doğru da düşünüyor- ama düşüncelerini hayata uygulamakta güçlük çekiyor, daha da kötüsü finans sorununu çözemiyor. Yirmi beş yıl önce Vanger Grubu, Wallenberglerin ciddi bir rakibiydi. Bütün İsveç'te 40.000 civarında çalışanımız vardı. Yatırımlar yapıyor, yeni iş alanları yaratıyor, ülkeye gelir sağlıyorduk. Bugün çalışanlarımızın çoğu Kore ve Brezilya'da. Son bir iki yıl içinde 10.000 işçilik bir kapasiteye! geriledik -eğer Martin yelkenleri rüzgarla dolduramazsa belki de bu sayı 5.000'e inecek, yani bir çeşit küçük üreti endüstrisi konumuna çekileceğiz. Başka bir deyişle, Vanger Şirketi tarihin çöplüğünü boylamak üzere."

Mikael başını sallayarak onayladı. Bilgisayarın başına, oturup Vanger şirketi hakkında bilgi edinmeye çalışırken, o da yaklaşık olarak Henrik Vanger'in çizdiğine benzer bir tablo görmüştü.

"Vanger Şirketi hâlâ ülkedeki en köklü aile şirketlerinden biri. Otuza yakın aile üyesi gruba ait şirketlerde pay sahibi. Grubun her zaman en güçlü tarafı buydu ama aynı zamanda zayıf tarafı da."

Henrik Vanger kısa bir süre soluklandıktan sonra duygu yüklü bir tonla devam etti.

"Mikael, sorularım daha soma sorabilirsin ama Vanger ailesinin üyelerinin çoğundan nefret ettiğimi söylerken bana inanmalısın. Akrabalarımın büyük bir bölümü haydutlar, paragözler, zorbalar ve beceriksizlerden

oluşuyor. Ben bu şirketi tam otuz beş yıl yönettim. Bütün bu süre zarfında ailenin diğer üyeleriyle amansız bir çatışma yaşadım. En büyük düşmanlarım rakip şirketler ya da hükümetler değil, bu adamlar oldu."

Henrik, bir süre daha susup soluklandıktan sonra devam etti.

"Senden iki şey istediğimi söylemiştim. Birincisi Vanger ailesinin tarihi ya da biyografisini yazmanı istiyorum. Daha sade bir deyimle benim otobiyografim diyebiliriz. Bu biyografi, suya sabuna dokunmayan bir şey olmayacak; nefret, aile kavgaları ve intikamların tarihi olacak. Günlüklerimi ve kişisel arşivimi senin hizmetine vereceğim. İstediğin kadar derinlere dalmakta özgürsün, bulduğun her pisliği hiç sakınmadan yazabilirsin. Samrım bizimkiyle karşılaştırıldığında Shakespeare'in eserleri basit aile piyesleri gibi kalır."

"Niçin?"

"Ne niçin? Vanger ailesi hakkında bir skandal öyküsü yayınlatmayı istemem mi? Yoksa bunu sana yazdırmak istememin nedeni mi?"

"Sanırım her ikiside."

"Dürüst olmak gerekirse yayınlanıp yayınlanmaması umurumda bile değil. Ama bu ailenin tarihinin yazılması gerektiğini düşünüyorum, tek bir tane basılıp kraliyet

kütüphanesine konulsa bile yeter. Öldüğümde benim tarihime herkes ulaşabilsin istiyorum. Bunun çok basit bir nedeni var; intikam."

"Kimden intikam almak istiyorsun?"

"Bana inanmak zorunda değilsin ama her ne kadar bir endüstri patronu, bir kapitalistsem de hep namuslu bir insan olmaya gayret ettim. Verdiği söze sadık bir adam diye anılmaktan hep gurur duydum. Asla politik oyunlar girmedim. Sendikalarla yaptığım pazarlıklarda hiç sorun yaşamadım. Tage Erlander bile bana saygı duyardı. Benir için ahlakın bir önemi vardı; ekmek parası peşinde koşa binlerce insanın sorumluluğunu taşıyordum, çalışanlarıma özen gösteriyordum. Tuhaf ama bambaşka bir insan olsa da. Martin de benzer bir tutum içinde. O da doğru neyse onu yapmaya çalışıyor. Belki her zaman başarılı değil ama beni utandıracak çok az şey yaptı. Ne üzücü ki ben ve Martin aile içinde birer istisnayız," diye devam etti Henrik Vanger "Vanger Şirketi'nin bugün meteliksiz kalmasının bir sürü nedeni var ama en önemli neden akrabalarımın birçoğunu-kısa vadeli düşünmesi ve tamahkarlığı. Eğer önerdiğim işi üstlenirsen, akrabalarımın şirketi nasıl batağa sürüklediklerini tam olarak anlatacağım."

Mikael bir süre düşündü.

"Tamam. Ben de sana açık olacağım. Bu tür bir kitaW yazmak aylar alır. Bunu yapmak için ne isteğim ne de

gücün* var."

"Sanırım seni ikna edebilirim."

"Bundan pek de emin değilim. Ama benden iki şey istediğini söylemiştin. Bu anlattığın bir çeşit maskelemeydi. Gerçek amacın ne?"

Henrik Vanger zahmetle ayağa kalktı ve masada duran Harriet Vanger'in fotoğrafım alıp Mikael'in önüne koydu.

"Aile biyografisini yazmanı istememin asıl nedeni, gazeteci gözüyle aile üyelerinin bir haritasını çıkartmana imkan sağlamak. Bu biyografi, ailenin köklerine inmen için sana bahane sağlayacak. İstediğim asıl şey, bir gizi çözmen. İşte görevin bu."

"Giz?"

"Şöyle ki... Harriet, kardeşim Richard'ın torunu. Biz beş kardeştik. En büyüğümüz Richard 1907 doğumlu. Ben en küçükleriyim, 1920'de doğdum. Tanrımn nasıl olup da böylesi bir grup kurduğunu bir türlü anlayamıyorum..."

Henrik Vanger birkaç saniye ipin ucunu kaçırmış, kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. Biraz bocaladıktan sonra Mikael'e dönerek kararlı bir sesle devam etti.

"Kardeşim Richard Vanger'i anlatmama izin ver. Yazmanı istediğim aile günlüğünden bir özet."

Henrik boşalan kahve fincamnı doldurup Mikael'e uzattı.

"1924'te, on yedi yaşındayken Richard, sıkı bir nasyonalist ve Yahudi düşmam olarak, İsveç'in ilk Nazi gruplarından isveç Nasyonal Sosyalist Özgürlük Derneği'ne kaydoldu. Nazilerin özgürlük sözcüğünü propagandalarının merkezine yerleştirmeyi başarmış olmaları etkileyici değil mi?"

Henrik Vanger bir fotoğraf albümü daha alıp sayfalarım karıştırmaya başladı.

"İşte bak, Richard veteriner Birger Furugârd'la yan yana. Bu adam otuzlu yılların en büyük Nazi gruplarından Furugârd hareketinin lideriydi. Ama Richard onu terk etti, birkaç yıl sonra da İsveç Faşist Savaş Örgütü'ne kaydoldu, ulusumuz için utanç verici bir leke olacak olan Per Engdahl ve diğerleriyle tanıştı."

Albümün sayfalarını karıştırdı. Richard Vanger'in üniformalı fotoğrafının olduğu bir sayfada durdu.

"1927'de -babamın karşı çıkmasına rağmen- gönül üj olarak askere yazıldı. Otuzlu yıl arda birçok Nazi grubunda! çalıştı. Hastalıklı komplo teorileri üreten bütün grupların listesinde onun adına rastlayacağından emin olabilirsin. 1933 yılında Lindholm Hareketi'ni, yani Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi'ni kurdu. İsveç'teki Nazi hareketlerini ne kadar bilirsin?"

"Bir tarihçi değilim ama bir parça kitap okudum."

"1939'da İkinci Dünya Savaşı patlak verdi, arkasından da Finlandiya'da kış savaşı. Lindholm Hareketi'nin birçok üyesi gönüllü olarak Finlilerin safına katıldı. Richard da onlardan biriydi; İsveçli gruplara komuta ediyordu. Sovyetlerle anlaşma imzalanmadan hemen önce, 1940 Şubatı'nda savaş] meydanında öldü. Nazi hareketi onu şehit ilan etti, daha; sonra adına bir savaş örgütü kuruldu. Hâlâ birtakım aptallar, bir kilisede toplanıp Richard Vanger'in ölüm yıldönümünü anarlar."

"Anlıyorum."

"1926'da, o zaman on dokuzundaydı, Margareta adında, Falun'lu bir öğretmenin kızıyla beraberdi. Politik nedenleri bir araya gelmişlerdi. 1927'de Gotfried adını verdikleri bif] oğul arı oldu ve evlendiler. Otuzlu yıl arın ortalarında karısı ve çocuğunu Hedestad'a yerleştiren kardeşim Gâvle'deki tümene katıldı. Boş zamanlarda oraya buraya koşturarak Nazi misyonerliği yaptı. 1936'da babamla ciddi bir kavga ettiler^ bu kavgadan sonra babam ona verdiği ekonomik desteği bütünüyle kesti. Artık kendi başının çaresine bakacaktı. Ailesiyle birlikte Stockholm'e taşındı, yoksul uk içinde yaşadı."

"Kendi parası yok muydu?"

"Şirketteki hissesi bağlıydı. Ailenin izni olmadan satamazdı. Bütün bunların yanı sıra, Richard zalim bir aile

reisiydi de. Karısını dövüyor, çocuğunu örseliyordu. Richard öldüğünde çocuk on üçüne basmıştı; sanırım babasının öldüğü gün onun en mutlu günüydü. Babam, Richard'ın dul karısına ve çocuğuna acıdığı için onları Hedestad'a getirip bir apartman katına yerleştirdi. Margareta'nın iyi bir yaşam sürdürmesine dikkat etti."

"Richard ne kadar karanlık ve fanatikdiyse, Gottfried de o kadar tembel di. On sekizine bastığında onu kanatlarımın altına aldım -ne de olsa yeğenimdi- aramızdaki yaş farkının çok büyük olmadığım hatırlatmalıyım. Ben ondan yalnızca yedi yaş daha büyüktüm ve şirketin başında bulunuyordum. Babamdan sonra bütün işleri benim üstleneceğim açıktı, Gottfried daha çok dışardan biri olarak görülüyordu."

Henrik Vanger bir süre düşündü.

"Babam torununa karşı nasıl davranması gerektiğini kestiremediğinden, bu görev bana düşmüştü. Ona şirkette iş verdim. Savaş sonrasıydı. İşini iyi yapmaya çalışıyor ama dikkatini toplamakta güçlük çekiyordu, sallapati, çekici, eğlenceye ve kadınlara düşkündü; bazen çok içiyordu. Ona karşı duygularımı açıklamakta güçlük çekiyorum... Beceriksiz değildi ama güvenilir de değildi, beni çok kez derin hayal kırıklıklarına uğrattı. Zamanla alkolik olup çıktı. 1965 yılında da denizde boğularak öldü. Hedeby Adası'nın öteki tarafında bir kulübe yaptırmıştı, oraya sık sık içmeye giderdi. İçkiliyken denize düşmüş."

"Yani Harriet ve Martin'in babası oydu?"

"Evet. Gottfried, 1940'h yıl arda, savaştan sonra AlmanA ya'dan İsveç'e gelen Isabella Koening adında genç bir kadınla tanışmıştı. Isabella gerçekten de güzel bir kadındı.. Demek istediğim, tıpkı Greta Garbo ya da Ingrid Bergme gibi büyüleyici bir güzelliği vardı. Harriet, babasından daha çok annesine benziyor. Senin de gördüğün gibi daha on. dördündeyken bile çok güzel bir kızdı."

Mikael ve Henrik Vanger fotoğrafa dikkatle baktılar.

"Bırak da devam edeyim. 1928 doğumlu olan Isabella hâlâ yaşıyor. Dur bakalım... Savaş başladığında on bir yaşındaydı, Berlin'e bombalar yağarken on bir yaşındaki bazı kızın neler hissedeceğini tahmin edebilirsin. Sanırım İsveç'e ayak bastığında cennete geldiğini düşünmüştür. İşin kötüsü Gottfried'in şımarıklığı ona da bulaşmıştı; savurgandı sürekli eğlence peşinde koşuyordu, bazen o ve Gottfried karı kocadan daha çok içki arkadaşlarına benziyorlardı. Isabel İsveç'in içinde ve dışında sık sık seyahate çıkıyor, sorumluluk duygusundan gittikçe daha çok uzaklaşıyordu.

Tabi onların bu tutumu çocuklarını da etkiledi. 1948'de Martin, 1950'de dâfl Harriet dünyaya geldi. Anneleri durmadan yalnız bırakırken, babaları da alkolizmin sınırına dayanmıştı. Yani kaotik bir ortamda büyüdüler."

"1958'de olaya müdahale ettim. O zaman Hedestad'ın içinde oturuyorlardı, onları buraya taşınmaya zorladım. Artık canıma tak etmiş, bu kısır döngüye bir son vermek istemiştim. Martin ve Harriet az ya da çok, kendi kendilerini idare edebiliyorlardı." Henrik Vanger saatine baktı.

"Otuz dakikam bitmek üzere ama öykünün de sonun geliyorum. Biraz daha süre verebilir misin?"

Mikael başını sal ayarak onayladı.

"Devam et."

"Kısaca; Vanger soyunu sürdürmek gibi aptalca saplantıları olan kardeşlerim ve ailenin öteki üyelerinin aksine, benim çocuğum yoktu. Gottfried ve Isabella buraya taşındılar ama evlilikleri çatırdamaya başlamıştı. Buraya taşındıktan bir yıl sonra, Gottfried adanın öte yakasındaki kulübeye taşınıp uzun süre tek başına yaşadı. Ancak havalar soğuduğunda buraya, Isabella'nın yanına dönüyordu. Martin ve Harriet'in sorumluluğunu ben üstlendim, onları olmayan çocuklarımın yerine koydum."

"Martin... Doğrusunu söylemek gerekirse bir aralar onun babasının izinden gideceği korkusuna kapıldım. Zayıf, içine kapanık biriydi ama aynı zamanda dışa dönük, coşkulu da olabiliyordu. Onlu yaşlarında yorucu bir çocuktu ama sonra kendine çeki düzen verip üniversiteye başladı. O biraz... Neyse, Vanger Grubu'nun başında şimdi

o var ki bu da geçer not aldığını gösterir."

"Peki, Harriet?" dedi Mikael.

"O benim gözbebeğimdi. Geleceğini garanti altına alarak, kendine güven duymasını sağladım. Birbirimizi sevdik. Onu kendi kızım gibi gördüm, o da anne babasından çok bana yakınlaştı. Bilirsin işte...Harriet çok özel biriydi. Tıpkı kardeşi gibi o da içine kapanıktı, bir ara onlu yaşlarında kendini dine verdi, ailenin diğer üyeleriyle arasına mesafe koydu. Ama çok yetenekliydi. Dehşet bir zekası vardı. Karakteri güçlü, ahlakı sağlamdı. On, on beş yaşlarına geldiğinde kardeşi, vasatın üzerine çıkamayan kuzenleri ve bütün yeğenlerimden farklı olarak- onun bir gün Vanger şirketlerinin başına geçeceğine ya da önemli bir görev üstleneceğine inancım tamdı."

"Peki, ne oldu?"

"İşte sana vermek istediğim asıl göreve geldik. Senden Harriet Vanger'i aileden kimin öldürdüğünü ve sonra da kırk yıl boyunca kimin beni çıldırtmaya çalıştığını bulmanı istiyorum."

5. BÖLÜM

26 ARALIK PERŞEMBE

Henrik Vanger konuşmaya başladığından beri, Mikael'i ilk kez şaşırtmayı başarmıştı. Mikael doğru anlayıp anlamadığından emin olmak için, yaşlı adama son söylediklerini bir kez daha tekrarlattı.

Vanger sülalesi hakkında okuduğu şeylerin arasında, Henrik'in bahsettiği cinayete dair en küçük bir ima bile yoktu.

"1966'nın 22 Eylülü'ydü. On altısına basan Harriet, lise ikiye gidiyordu. Bir cumartesi günüydü. O gün hayatımın en acı günü olacakü. Şimdiye kadar defalarca düşündüğüm için, o gün yaşananları dakikası dakikasına anlatabilirim... Asıl önemli olanın dışındaki her şeyi." Eliyle bir daire çizdi.

"Akrabaların büyük bir bölümü bu evde toplanmıştı. Her yıl tekrarlanan o iğrenç akşam yemeği davetlerinden biriydi. Vanger Şirketi ortaklarının toplanıp, aile içi sorunları tartıştığı bu geleneksel yemekli toplantıyı büyükbabam başlatmıştı. Bu toplantılar genellikle az ya da çok mide bulandıran hadiselerle sonlarındı. Bu geleneğe 1980'de son verildi, daha doğrusu Martin o tarihten itibaren, şirketin sorunlarının yalnızca olağan yönetim

kurulu ve olağan genel kurul toplantılarında görüşülmesine karar verdi. Onun aldığı en iyi karar da buydu. Bu vesileyle aile, yirmi yıldır bu tür toplantı kepazeliklerinden uzak kaldı... "

"Harriet'in öldürüldüğünü söylemiştin..."

"Bekle. Bırak da neler olduğunu anlatayım. Dediğim gibi bir cumartesiydi. Aynı zamanda bir bayram günüydü, Çocuk Bayramı. Jimnastik kulübü Hedestad'ın merkezinde, çocukların yapacağı bir geçit töreni düzenlemişti. Harriet Oı gün şehre inmiş, birkaç okul arkadaşıyla birlikte geçit törenini seyretmişti. Hedeby'e öğleden sonra, ikiyi biraz geçe döndü; akşam yemeğine beşte oturulacaktı, bu yemeğe ailenin diğer gençleriyle birlikte Harriet de katılacaktı."

Henrik Vanger ayağa kalktı, Mikael'e kendini izlemesinj işaret ederek pencereye gitti, parmağı ile bir yeri gösterdi.

"Saat 14.15'te, Harriet eve geldikten yalnızca birka dakika sonra, köprüde dramatik bir olay meydana geldi Hedeby Adası'nda, Östergârd denilen küçük bir çiftlikt oturan Gustav Aransson adlı bir çiftçi, köprüye döneri dönmez adaya mazot taşıyan bir tankerle kafa kafaya çarpıştı. Olayın tam olarak nasıl olduğu bir türlü anlaşılamadı -o güra sis falan yoktu, görüş mesafesi oldukça iyiydi-ama iki arabada çok hızlı olduğundan, kaza tam bir felakete sonuçlandı. Tankerin sürücüsü çarpışmaktan kaçınmak için gayrihtiyari direksiyonu

kırmış, köprünün parmaklıklarına çarparak devrilmişti. Köprüyü enlemesine kaplayan tankerin arkası köprüden dışarı taşmıştı... Köprünün demir korkulukl arındaa biri tankerin gövdesine saplandığı için tankerdeki mazoi dışarı fışkırmaya başlamıştı. Direksiyonun başında sıkışın kalan Gustav Arranson, acı dolu çığlıklar atıyordu. Tankerin şoförü de yaralanmış ama kendi kendine arabadan dışarı çıkabilmişti." Yaşlı adam bir süre düşündü ve tekrar yerine oturdu.

"Bu kazanın Harriet olayıyla doğrudan bir ilgisi yok. Ama dolaylı olarak çok dikkate alınması gerekiyor. Kazadan sonra tam bir karmaşa yaşandı, insanlar yardım etmek için köprüye koşuşturuyorlardı. Ciddi bir yangın tehlikesi vardı. Polis ambulans, itfaiye, basın, meraklılar kısa zamanda olay yerine gelmişlerdi. Tabi bütün bu kalabalık, köprünün anakara tarafında toplanmıştı; ada tarafındaki bizler Aransson'u hurdaya dönmüş arabadan çıkartabilmek için elimizden geleni yapıyorduk ama bu o kadar kolay değildi. Fena sıkışmış ve ciddi yaralanmıştı."

"Onu kol gücüyle sıkıştığı yerden almaya çalıştık ama başaramadık. Metal bıçkısı ya da buna benzer bir şeyle adamı sıkıştıran parçaları kesmek gerekiyordu. Ama herhangi bir kıvılcım çıkması riskini göze alamadığımızdan bir şey yapamıyorduk; tanktan sızan mazot gölünün tam ortasındaydık. Bir patlama hepimizin sonunu getirirdi. Üstelik devrilen tanker bütün yolu kapattığı için anakaradan yardım da alamıyorduk, tankerin üzerinden tırmanarak geçmek de mayınların

üzerinden geçmek gibi bir şeydi."

Mikael hâlâ, yaşlı adamın -ilgisini çekmek için- önceden özenle kurgulanmış bir öyküyü anlattığını düşünüyordu. Aynı zamanda Henrik Vanger'in, dinleyicinin dikkatini çekmeyi başaran harika bir öykü anlatıcısı olduğunu da kabul ediyordu. Ama yaşlı adamın anlattığı öykünün nereye çıkacağını hâlâ kestirememişti.

"Bu kazanın en manidar tarafı köprünün yirmi dört saat kapalı kalmasıydı. Pazar günü geç saatlerde, içinde kalan yakıti boşalttıktan sonra, tankerin enkazını kaldırarak köprüyü trafiğe ancak açabildiler. Bu yirmi dört saatlik sürede, Hedeby Adası'nın dış dünyayla bağlanüsı fiili olarak kesilmişti. Anakaraya ancak kilisenin yanındaki küçük limandan kalkan yangın botlarıyla geçilebiliyordu. Ama bu bot, birkaç saat boyunca yalnızca kurtarma ekipleri için Çalıştı; ancak cumartesi akşamı geç saatlerde diğer insanları da karşı tarafa taşımaya başladı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Mikael başını sal adı: "Sanırım Harriet'in başına bir şey geldi ve adada şüphelenilecek az sayıda insan vardı. Yani ada çapında bir tür kapalı oda gizemi."

Henrik Vanger anlamlı bir ifadeyle gülümsedi.

"Mikael, ne kadar doğru düşündüğünü tahmin bile edemezsin. Yeri gelmişken, Dorothy Sayer'i ben de okudum; Neyse. Olay şöyle gelişti: Harriet adaya ikiyi on

geçe geldi: Çocukları ve evlilik dışı birliktelikleri de hesaba katarsa yaklaşık kırk civarında misafir vardı. Buna buranın ahalisi de eklediğimizde bu sayı altmış beş ya da o civarda bir şeydi Bunların bir kısmı -burada geceleyecek olanlar- komşu çiftliklere ya da buradaki misafir odalarına yerleşmekle meşguldü."

"Harriet eskiden yolun karşısında, ailesiyle birlikti küçük bir evde oturuyordu. Anlattığım gibi, babası Gottfrie ve annesi Isabella'nın dengesiz davranışları nedeniyle çok acı çektiğini görebiliyordum. Kendini derslerine veremiyordu, 1964'te -o zaman on dördündeydi-benim yanıma taşınmasına izin verdim. Yukarda bir odaya yerleşti. Son iki senesi orada geçirdi. Yani o gün de o odada kalacaktı. Bahçede büyük kardeşlerimden biriyle, Harald Vanger'le karşılaşı biraz çene çaldığını biliyoruz. Daha sonra bu odaya gelere! benimle bir şey konuşmak istediğini söyledi. O anda başım çok kalabalıktı, ona ayıracak vaktim yoktu. Ama mühim bi|j şeyler olduğunu sezdiğimden, kısa zamanda onu odasında ziyaret edeceğime dair söz verdim. Başım sal adı ve kapıda; çıktı. Bu onu son görüşümdü. Bundan birkaç dakika sonri köprüden bir gürültü geldi ve o gün için yaptığımız bütün planları alt üst eden bir kargaşa başladı."

"O nasıl öldü?"

"Bekle. Göründüğünden daha karmaşık olduğu içij| her şeyi kronolojik düzeninde anlatmalıyım. Köprüde kaz olduğunda insanlar neyle uğraşıyorlarsa bırakıp olay

yerine koştular. Ben... Sanırım denetimi ele alıp birkaç saat süren hummalı bir kurtarma operasyonuna giriştim. Anlatılanlara göre kazadan hemen sonra Harriet de köprüye gelmiş; birkaç kişi onu görmüş. Tankerin patlama riskini göz önüne alarak Aronsson'u arabadan çıkartmak için çalışanların dışında herkesin köprüden uzaklaşmasını emretmiştim. Kaza yerinde beş kişi kalmıştık. Ben, Kardeşim Harald, çiftlikte yanımızda çalışan Magnus Nilsson, balık limanımn hemen yanında oturan marangoz Sixten Nordlander ve Jerker Aronsson adlı bir çocuk. Bu sonuncusu daha on altısında olduğundan oradan uzaklaştırmam gerekirdi ama arabanın içinde sıkışmış olan Aronsson'un yeğeniydi, bisikletle şehre inerken kazaya rastlamıştı."

"Yaklaşık 14.40'ta Harriet mutfaktaymış. Bir bardak süt içip, aşçılarımızdan AstridTe biraz gevezelik etmiş. Mutfak penceresinden köprünün üzerindeki kargaşayı görmüşler.

"14.55'te Harriet bahçeye çıkmış. Orada annesi Isabella ile karşılaşmış ama konuşmamışlar. Birkaç dakika sonra Hedeby Kilisesi'nin papazı Otto FalkTa karşılaşmış. O zamanlar papaz evi, bugün Martin Vanger'in villasının bulunduğu yerde, yani köprünün bu tarafındaydı. Soğuk algınlığı nedeniyle yatağa düşen papaz, kaza anında evinde uyuyormuş; kaza haberini alır almaz köprüye doğru yola çıkmış. Harriet onu durdurup bir şeyler konuşmak istemiş ama papaz sonra konuşuruz deyip aceleyle yoluna devam etmiş. Onu hayattayken gören son insan da bu Otto Falk."

"Nasıl öldü?" diye tekrar sordu Mikael.

"Bilmiyorum," dedi Henrik Vanger acı dolu bir bakışla. Aransson'u arabadan saat beş civarında çıkartabildik, durumu pek iç açıcı değildi ama hayatta kaldı. Saat alta civarında yangın tehlikesi bertaraf edilmişti. Adanın ana karayla ilişkisi hâlâ kopuktu ama ortalık sakinleşmişti. Harriet'in yokluğunu, saat sekiz civarında, gecikmiş akşam yemeği için masaya oturmadan önce fark ettik. Kuzenlerinden birini onu çağırması için odasına gönderdim, geri geldiğinde Harriet'i bulamamıştı. Fazla dert etmedim; yürüyüşe çıkmıştır ya da yemeğe oturulduğundan haberi yoktur diye düşündüm. Bütün bir akşam aile içinde baş gösteren sorunlarla ilgilendim. Ertesi sabah Isabella onu aramaya başladığında, nerede olduğunu hiç kimsenin bilmediğini ancak o zaman fark ettik. En son bir gün önce görmüşlerdi." Kollarını iki yana açan Henrik:

"İşte o gün Harriet Vanger geride hiçbir iz bırakmadan kayboldu."

"Kayboldu!" tekrarladı.

"Bugüne kadar ona dair minnacık bir iz bile bulamadık."

"Peki, ama eğer dediğin gibi kaybolduysa, onu birinin öldürüp öldürmediğini nasıl bilebilirsin?"

"İtirazını anlıyorum. Ben de senin gibi düşündüm. Eğer bir insan hiçbir iz bırakmadan kaybolduysa dört olasılık

vardır: İsteyerek izini kaybettirmiş, bir yerde saklanmaktadır; başına bir kaza gelmiş ve ölmüştür; intihar etmiştir veya son olarak bir cinayete kurban gitmiştir. Ben bütün bu olasılıkları tarttım."

"Ama birinin onu öldürdüğünü düşünüyorsun. Niçin?"

"Çünkü en mantıklı sonuç bu," Henrik Vanger bir parmağını tuttu.

"İlk başta kaçmış olmasını umdum. Ama ilerleyen günlerde fikrim değişti. Demek istediğim, oldukça korunaklı bir çevrede yetişmiş on alü yaşındaki bir kız, ne kadar kurnaz olursa olsun, hiç fark edilmeden saklanmayı nasıl başarabilir? Nereden para bulur? Herhangi bir yerde bir iş bulduysa bile vergi beyannamesi ya da bir adresi olmaz mı?" Vanger ikinci parmağını da tuttu.

"Düşündüğüm ikinci şey, bir kazaya kurban gitmiş olmasıydı. Benim için bir şey yapar mısın? Yazı masasımn üst çekmecesinde bir harita var."

Mikael haritayı alıp servis sehpasının üzerine serdi. Bu, Hedeby Adası'mn haritasıydı. Uzunluğu yaklaşık üç kilometre, en geniş yerinde eni yarım kilometre kadardı. Adanın önemli bir bölümü ormanlıktı. Yerleşim yerleri küçük limanın etrafında toplanmıştı. Tanker kazasında yaralanan talihsiz Aronsson'un çiftliği Östergârden, adanın öteki tarafındaydı.

"Adayı terk etmemiş olduğunu aklından çıkarma," dedi Henrik Vanger. "Her yerde olduğu gibi bu adada da insanlar kazaya kurban gidebilir. Üzerinize yıldırım düşebilir ama o gün şimşek çakmıyordu. Bir at sizi tepebilir, bir kuyuya düşebilirsiniz ya da bir kayadan aşağı yuvarlanabilirsiniz. Burada bir kazaya uğramanın yüzlerce yolu var. Bunların çoğunu düşündüm." Üçüncü parmağını tuttu.

"Üçüncü bir ihtimal intihar etmesi ama eğer öyle olsaydı, bu kadar küçük bir alanda cesedin bulunması gerekirdi." Henrik Vanger elini açıp haritanın ortasına vurdu.

"O kaybolduktan sonra adanın her tarafını karış karış aradık. Adamlarım her hendeğin, her kayalığın, her toprak parçasının, yıkılmış ağaç altlarının altını üstüne getirdi. Her binayı aradık, bacalara baktık, kuyulara indik, ahırları, tavan aralarını her yeri gözden geçirdik."

Yaşlı adam gözlerini dışarıdaki karanlığa çevirdi. Sesi alçalmış, daha samimi bir ton almıştı.

"Bütün bir sonbahar onu aradım, bütün o insanlar aramaya son verdiklerinde ben devam ettim. O zamanlar kendimi işime vermek zorunda değildim. Adayı bir baştan diğer başa dolaşmaya başladım. Ona ait bir ize rastlamadan kış bastırdı. Baharla birlikte tekrar onu aramaya koyuldum, ta ki onu aramanın artık akıl dışı olduğunu kabul edene kadar. Yaz geldiğinde üç tecrübeli ormancı

tuttum, ceset bulmak için eğitilmiş köpeklerle işe koyuldular. Adanın her bir metrekaresini didik didik ettiler. Birinin ona kötülük yapmış olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Adamlar aramalarını birinin onu öldürüp gömmüş olabileceğini de göz önüne alarak sürdürdüler. Üç ay boyunca aradılar. Ama Harriet'ten geriye hiçbir iz bulamadık. Sanki buhar olup uçmuştu."

"Birkaç olasılık düşünebilirim," diye söze girdi Mikael. "Buyurun, lütfen."

"Kazayla boğulmuş ya da denize atlayarak intihar etmiş olabilir. Burası bir ada, su çok şeyi saklayabilir."

"Olabilir, ama bu teoride de bir sürü boşluk var. Şöyle düşünelim: Eğer Harriet kazayla boğulmuşsa mantıken, bunun köye yakın bir yerde olması gerekirdi. Köprüde meydana gelen dramatik olayı hatırla; bu adada bu tür! kazalara çok ender rastlanır, böyle bir durumda, on alü yaşındaki meraklı bir kızın adanın öteki tarafına gezintiye çıkacağını düşünemiyorum."

"Ama daha da önemlisi," diye devam etti, "burada öyle; dikkate değer bir akıntı yok, o mevsimde rüzgarlar kuzeyden ya da kuzeydoğudan eser. Eğer suya bir şey düşerse, anakaranın sahillerine vurur, bütün sahilde evler var. Bunu düşünmediğimizi sanma; denize girilebilecek bütün yerleri araşürdık. Ayrıca Hedestad Dalgıç Kulübümden gençleri tuttum. Bütün bir yaz boğazı ve sahil eri taradılar... Eğer denizde olsaydı onu kesinlikle

bulurduk."

"Başına başka bir yerde kaza gelmiş olamaz mı? Tamam, köprü kapalıymış ama ana karayla ada arasında büyük bir mesafe yok. Yüzerek ya da kayıkla geçmiştir."

"Eğer senin dediğin gibiyse -Eylül ayımn sonlarında denizin yüzülemeyecek kadar soğuk olması bir tarafa- birinin onu mutlaka görmesi gerekti. Köprünün yanında düzinelerce göz vardı, ana kara tarafindaysa iki ya da belki üç yüz insan kıyı boyunca toplanmış kurtarma çalışmalarını seyrediyordu.

"Sandal?"

"Yok. O zaman Hedeby Adası'nda tam on üç sandal vardı. Bunlardan çoğu çoktan karaya çekilmişti. Eski kayıkhanenin yanındaki küçük limanda Petterson'un iki sandalı sudaydı. Adadaki yedi kayıktan beşi karaya çekilmişti. Papaz evinin aşağısında karaya çekilmiş başka bir kayık daha vardı ve biri de sudaydı. Östergârd çiftliğinin orada bir motorlu sandal vardı. Bütün tekneler kontrol altında, olmaları gereken yerlerdeydi. Ayrıca karşı tarafa geçseydi, kayığı ya da sandalı her neyse karşı da bırakması gerekirdi ki böyle bir şey yoktu."

Henrik Vanger dördüncü parmağını da tuttu.

"Geriye akla uygun tek bir olasılık kalıyor; Harriet kendi isteğiyle ortadan kaybolmadı. Biri onu öldürdü ve cesedini

gömdü."

Lisbeth Salander, Noel'in ikinci gününü Mikael Blomkvist'in ekonomi muhabirliği hakkında yazdığı tartışmalı kitabı okuyarak geçirdi. 210 sayfalık kitabın başlığı Tapınak Şövalyeleri, alt başlığı da Ekonomi Muhabirlerine Dersleriydi. Christer Malm'm yaptığı kitap kapağında Stockholm borsa binasının resmi vardı. Malm PhotoShop'la çalışmıştı, dikkatli bir göz binanın, temeli olmadığını, boşlukta yükseldiğini görebilirdi. Kitabın içeriğini anlatabilmek için bundan daha iyi bir kapak düşünülemezdi.

Salander, Blomkvist'in harika bir yazar olduğunu anlamıştı.

Dolambaçsız, anlaşılır bir dil e yazıyordu. Ekonomi muhabirliğinin labirentlerini bilmeyen biri bile anlayar okuyabilirdi. Acı, alaycı bir tonu vardı ama en önemlisi ikna ediciydi.

Blomkvist'in sözünü esirgemediği ilk bölüm, bir tür savaş ilam gibiydi. Son yirmi yılda İsveç ekonomi muhabirliğinin, eleştirel düşünceden yoksun, kendini beğenmiş bir grup yeteneksiz dalkavuğun eline geçtiğini iddia ediyordu. Birçok ekonomi muhabiri şirketyöneti çileri ve borsa spekülatörlerinin verdiği bilgileri -bu bilgilerin yanlışlığı ve aldatıcılığı çok açık olmasına rağmen- hiç itiraz etmeksizin yayınlamışlardı. Bununla birlikte bu tür ekonomi muhabirleri ne saf ne de

ekonomikonusundacahildiler, isteseler görevbilinciylehareket edebilir, mesleklerine ihanet etmez, özenli bir araştırmayla doğru bilgilere ulaşıp, doğru şeyler yazabilirlerdi.

Muhabir olarak adlandırılmayı hak etmeyenlerle karıştırılmamak içiri Blomkvist, kendisine ekonomi muhabiri denilmesinden çok kez utanç duyduğunu yazıyordu.

Ekonomi muhabirlerinin çalışma tarzını, adliye ya da dış haber muhabirlerininkiyle karşılaştırıyordu. Büyük bir gazetenin adliye muhabirinin, örneğin bir cinayet davasında, savunma tarafının ya da kurbanın ailesinin görüşlerini almadan yalnızca savcının görüşlerine başvurarak neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair bir fikre varması nasıl mümkün değilse, ekonomi muhabirleri için de aynı şey söz konusuydu.

Kitabın geri kalan bölümü iddialarım destekleyen kanıtlarla doluydu. Aralarında Finans Tidningen, Dagens Endüstri ve TV'de A-Ekonomi'nin de olduğu altı büyük yayın organının tanınmış dot-com şirketi hakkında yaptıkları haberlerin incelenmesine uzunca bir bölüm ayrılmıştı. Gerçekle yazılıp söylenenler arasında bir karşılaştırma yapmadan önce, muhabirlerin adı geçen şirket hakkında yazıp söyledikleri özetlenmiş, alıntılar yapılmıştı. Daha sonra! ciddi bir gazetecinin sorması gereken ama bir sürü ekonomi muhabirinin sormaktan kaçındığı basit soruları bir bir sıralamıştı. Sıkı bir iş

çıkartmıştı.

Başka bir bölümde Telia hisselerinin piyasaya sürümünü ele almıştı; kitabın en alaycı bölümü de buydu. Mikael'in özel ikle gıcık olduğu Wil iam Borg başta olmak üzere, tanınmış birçok ekonomi muhabiri eleştiri yağmuruna tutulmuştu. Kitabın bir bölümü de İsveçli ekonomi muhabirleri ile yabancı muhabirlerin yetenek düzeylerinin karşılaştırılmasına ayrılmıştı. Mikael, Finacial Times, The Economist ve birkaç Alman gazetesinde çalışan ciddi ekonomi muhabirlerinin benzer konuları nasıl ele aldıklarım incelemişti, karşılaştırma İsveçli muhabirlerin aleyhineydi. Son bölümde bu acıklı durumdan kurtulmak için ne gibi önlemler alınması gerektiğine dair öneriler vardı. Kitabın son sözü girişine bağlanmıştı: Eğer bir parlamento muhabiri, parlamentoda alınan kararları, ne kadar saçma olup olmadıklarına bakmadan ve hiçbir eleştiriye tabi tutmadan aktarır ya da bir politika muhabiri yargı yeteneğinden yoksunsa, bu muhabirler ya işten atılırlar ya da kızağa çekilirler.

Buna karşın olayı eleştirel bir yaklaşımla ele alma ve buldukları şeyleri okuyucuya doğru yansıtma gibi normal gazetecilik ahlakına, ekonomi muhabirlerinin dünyasında rastlayamazsınız. Bu dünyada en başarılı sahtekarlar ödül endirilir. Gazetecilik mesleğine duyulan son güven kırıntıları burada toprağa gömülmekte, geleceğin İsveç'i bu pisliğin üzerinde filizlenmektedir.

Kitabın üslubu çok keskindi ama boş laf yoktu.

Salander, meslek yayın organı Journalist'te, ekonomi gazetelerinde, günlük gazetelerin baş ve ekonomi sayfalarında sürdürülen hararetli tartışmaların nedenini anlamakta güçlük çekmemişti.

Kitapta çok az sayıda ekonomi muhabirinin adı zikredilmekle birlikte, dar bir mesleki çevre söz konusu olduğundan kimlerin kastedildiğini de anlayabilmişti. Blomkvist, keskin düşmanlar edinmiş, bunun karşılığını Wennerström davası hakkında yapılan düzinelerce kötücül yorumla almıştı.

Salander, kitabın arka kapağını çevirdi, yazarın portresine baktı.

Cepheden çekilmiş bir fotoğraftı. Sanki fotoğraf çekilmeden hemen önce bir rüzgar esip dağıtmış ya da daha büyük bir olasılıkla fotoğrafı çeken Christer Malm düzenlemiş gibi, koyu sarı kakülü gelişigüzel alnına dökülmüştü Mikael'in. Kameraya alaycı bir gülümsemeyle bakıyordu, gözlerinde çekici ama aynı zamanda çocuksu bir izlenim yaratmayı amaçlamış bir ifade vardı. Üç ay cezaevinde kalmak için yola çıkmış çok yakışıklı bir adam.

"Merhaba Kaile Blomkvist," dedi resme dikkatle bakan Salander.

"Kendine hayransın, değil mi?"

Öğle yemeği saatinde iBook'unu açtı, Eudora mail

programını girerek tek bir satır yazdı:

"Zamanın var mı?"

Altına "Wasp" diye imzaladı ve güvenlik nedeniyle kripto programı PGP'le

Plaque_xyz_666@hotmail.com adresine postaladı.

Daha sonra siyah kotunu, kalın postallarını, sıcak polar kazağını ve koyu renk balıkçı ceketini giydi. Bu giysilere uygun, solgun sarı el örgüsü eldivenlerini eline geçirdi, başlığını taktı, atkısını sarındı.

Kaslarındaki ve burnundaki piercingleri çıkarttı, dudaklarına hafif, pembe bir ruj sürdükten sonra aynada yüzünü inceledi. Hafta sonu gezmeye çıkan herhangi bi kadına benziyordu ama giysileri düşman hatlarının gerisind keşfe çıkan birinin kamuflaj giysileri gibiydi.

Zinkensdam'da

Östermalmstorg'e giden metroya bindi. Metrodan çıktığında Stransvâgen'e döndü. Orada, iki araba yolunun ortasındaki ağaçlıklı yaya yolu boyunca, evlerin numaralarını okuyarak yürüdü.

Djurgârden Köprüsü'ne yakın bir yerden, bir binanın kapısını gözlemeye başladı. Daha sonra binamn olduğu tarafa geçti ve giriş kapısından birkaç metre ilerde durdu.

Noel'in ikinci günüydü. Hava oldukça soğuktu. Rıhtımda yürüyüşe çıkmış insanlar vardı ama binaların önünde uzanan kaldırım boştu.

Djurgârden tarafından elinde bastonla yaklaşan yaşlı kadını görene kadar -yarım saat- inatla bekledi. Kadın durdu, başını nazikçe eğerek selam veren Salander'i bir süre şüpheyle inceledikten sonra selamına karşılık verdi. Sanki bu genç kızın kim olduğunu çıkartmaya çalışır gibiydi. Salander kadına arkasını dönüp binanın kapısından birkaç adım uzaklaşn, buluşacağı kimse henüz gelmemiş de zaman öldürüyormuş gibi ileri geri dolaşmaya başladı.

Bastonlu kadın binanın kapısına ulaşmış, ağır hareketlerle kapı kodunu tuşluyordu. Salander'in kapı kodunun 1260 olduğunu öğrenmesi zor olmadı.

Binanın kapısına gitmeden önce beş dakika bekledi. Kapı kodunu tuşladı, içeri girdi, merdivenlerin başında durup etrafı inceledi.

Antrenin biraz ilerisinde bir güvenlik kamerası vardı, aldırışsız bir ifadeyle kameraya bakti. Milton Security'nin pazarladığı, ancak kapı zorlanıp içeri girildiğinde ya da alarm Çaldığında devreye giren kameralardandı. İçeri doğru solda, Şifreyle çalışan eski bir asansör vardı; kapı kodunu asansörün kapısındaki tuşlarda denedi, aynıydı. Üstelik bodrum katı ve Çöp odasının kapısı da aynı kodla açılıyordu. Hata, hem de büyük hata.

Bodrum katını araştırmak için üç dakika harcadı, çamaşır odasının ve geri dönüşüm çöplerinin konulduğu odanın kapıları açıktı. Daha sonra Milton'un kilit uzmanından "ödünç" aldığı maymuncukla binanın yönetim bürosu olduğunu düşündüğü kapının kilidini açtı. Bodrum katımn dip tarafında hobi lokali vardı. Sonunda aradığı şeyi buldu; binanın elektrik trafosu görevini gören küçük bir oda. Elektrik sayaçlarım, sigorta ve bağlantı kutusunu kontrol etti.

Sonra sigara paketi büyüklüğünde Canon marka dijital bir fotoğraf makinesi çıkarttı, ilgilendiği şeylerin üçer fotoğrafını çekti.

Yukarı çıktığında binada oturanların listesinin olduğu plakete birkaç saniye göz attı, aradığı isim en üsteydi: Wennerström.

Sonra binadan çıkarak, National Museum'a doğru hızlı adımlarla yürüdü, ısınmak için müzenin kafeteryasına girip bir fincan kahve içti. Yarım saat kadar sonra kalktı, güneye, evine döndü.

Plaque_xyz_666@hotmail.com'dan cevap gelmişti. PGP'de deşifre etti. Çok kısa bir mesajdı: 20

6. BÖLÜM

26 ARALIK, PERŞEMBE

Mikael Blomkvist'in koyduğu otuz dakikalık zaman sınırı çoktan aşılmış, saat dört buçuğu bulmuştu. Artık ikindi treninin adı bile edilemezdi ama sekiz buçukta kalkan akşam trenine hâlâ yetişebilirdi. Mikael pencerenin önüne dikildi, ensesini ovuşturarak köprünün öteki tarafındaki kilisenin aydınlatılmış cephesine baktı.

Henrik Vanger ona yerel ve ulusal gazetelerde çıkan haberlerle, makale kupürlerini biriktirdiği bir dosya göstermişti. Görünüşe bakılırsa Harriet Vanger -tamnmış bir sanayici ailenin iz bırakmadan kaybolan kızları-basımn çok ilgisini çekmişti. Ama ne bir ceset bulunmuş, ne de tahkikat yapanlar kızın bir cinayete kurban gittiğine dair bir kamta ulaşmışlardı. Söz konusu kayıp ülkenin en önde gelen sanayici ailesinin kızı da olsa, Harriet Vanger davası otuz altı yıldan daha fazla bir zamandır rafa kaldırılmıştı. Altmışlı yılların sonlarında yayınlanan gazetelerdeki genel kam, kızın boğulduğu ve cesedinin denizde kaybolduğu yönündeydi; her ailenin başına gelebilecek bir trajediydi.

Blomkvist yaşlı adamın anlattığı öyküden etkilenmiş ama yaşlı adam tuvalete gitmek için ara verdiğinde tekrar o, Şüpheci haline dönmüştü. Öyküsünü henüz bitirmemiş olan yaşlı adama, sonuna kadar dinleme sözü vermişti.

"Sana göre kıza ne oldu?" diye sordu odaya dönen Henrik vanger'e.

"Normalde bu adada sürekli kalan yaklaşık yirmi beş kişi var ama olayın olduğu gün, aile toplantısı nedeniyle altmış kişi vardı. Bunlardan yirmi ya da yirmi beşi şu ya da bu şekilde olayın dışında tutulabilir. Ben geri kalanlardan birinin -ve büyük ihtimal aileden birinin- Harriet'i öldürüp, cesedini gömdüğünü düşünüyorum."

"Bir düzine itirazım var."

"Benim vaktim var."

"Eh, eğer biri onun cesedini gömmüş olsaydı, anlattığın türden bir aramada bulunması gerekirdi."

"Aslında arama faaliyeti benim anlattığımdan çok daha kapsamlıydı. Harriet'in bir cinayete kurban gittiğini düşünmeye başladığımda, cesedinin nasıl kaybedilmiş olacağına] dair ihtimal eri gözden geçirdim. Şimdi anlatacağım şeyi isi pat edemem ama hiç değilse mantık sınırları içinde."

"Tamam, anlatın."

"Harriet saat 15.00 civarında kayboldu. 14.55 civarında! köprüye doğru koşan Papaz Otto Faik onu gördü. Yaklaşık aynı saatte yerel gazetenin foto muhabiri olay yerine geldi ve, bir saat boyunca fotoğraflar çekti. Biz -polis de diyebiliriz- bu fotoğrafları inceledik. Harriet hiçbirinde yoktu. Bununla birlikte köyün diğer sakinleri -çok küçük çocukların dışında hiç değilse bir fotoğraf karesinde vardı."

Henrik Vanger yeni bir fotoğraf albümü alıp Mikael'in önüne koydu.

"Bunlar o gün çekilen fotoğraflar. İlk fotoğraf Hedestad'ın merkezinde, Çocuklar Bayramı'nda yapılan geçit töreninde çekilmiş.

Bu da geçit töreninden, yaklaşık 13.15'de çekilmiş bu karede Harriet'i görebiliyorsunuz."

Bir binanın üst katlarından birinden çekildiği belli ol fotoğraf, geçit töreninin yapıldığı caddeyi gösteriyordu; üz rinde palyaçoların ve mayolu kızların dans ettiği kamyon ge çerken çekilmişti. Kaldırımlar izleyicilerle doluydu. Henrik Vanger kalabalığın içinde birini işaret etti.

"Bu Harriet. Kaybolmadan yaklaşık iki saat önce birkaç okul arkadaşıyla birlikte şehre inmişti. Bu onun son resmi. Ama ilginç bir fotoğraf daha var."

Henrik Vanger albümün sayfalarını çevirdi. Albümde köprüdeki felaketten çekilmiş yaklaşık yüz seksen fotoğraf vardı; altı rulo.

Öyküyü dinledikten sonra birdenbire bütün bu siyah beyaz resimlerle karşılaşmak Mikael'i zorlamıştı. Fotoğrafları çeken kişi, olay sırasında ortaya çıkan karmaşayı iyi yansıtmışü. Fotoğrafların çoğu, devrilen mazot tankerinin etrafındaki çalışmalarla ilgiliydi. Mikael, mazota bulanmış Henrik Vanger'i ayırt etmekte güçlük

çekmedi.

Henrik o zamanlar kırk beşindeydi.

"Bu kardeşim Harald." Henrik Wanger'in kardeşim dediği ceketli adam, Aronsson'un sıkıştığı arabaya doğru eğilmiş, bir şeyi işaret ediyordu. "Kardeşim Harald çok müşkül bir adam ama onu şüpheliler listesinden düşebiliriz. Ayakkabılarını değiştirmek için çiftliğe gitmek zorunda kaldığı kısa anın dışında hep köprüdeydi."

Henrik Vanger sayfaları çevirmeye devam etti. Mazot tankına odaklanmış fotoğraflardan Aronsson'un hurdaya dönen arabasına, oradan kıyıda toplanmış meraklılara, geniş açıdan çekilmiş olanlardan, yakın plandan çekilmiş olanlara, fotoğraftan fotoğrafa geçiyordu.

"Bu çok ilginç bir fotoğraf," dedi Vanger. "Çıkartabildiğimiz kadarıyla 15.40 ya da 15.45'te çekilmiş, yani Harriet papazla karşılaşmadan yaklaşık kırk beş dakika önce. Bizim eve bak, ikinci katın ortasındaki pencereye. Bu Harriet'in odası. Bir önceki resimde pencere kapalıydı ama bu fotoğrafta açık."

"Yani Harriet'in odasında o saatte biri vardı?" dedi Mikael. "Çok kişiye sordum; bunun kim olduğunu bulamadık."

"Bu da pencereyi ya Harriet'in açtığını, yani o saatte henüz hayatta olduğunu ya da birilerinin sana yalan

söylediğini gösterir. Ama bir katil niçin onun odasına girip de pencereyi açsın? Ya da birileri niçin yalan söylesin?"

Henrik Vanger başını iki yana sal adı. Bunun bir cevabı, yoktu.

"Harriet saat 15.00'te ya da biraz sonrasında kayboldu. Bu resimler o saatlerde kimin nerede bulunduğuna dair bir parça fikir veriyor. İşte bu nedenle bir kısım insanları şüpheliler listesinin dışında tutuyorum. Bir takım insanları da aynı nedenle; o saatlerde fotoğraflarda olmadıkları için, şüpheliler listesine kaydediyorum."

"Ama niçin ortada bir ceset yok? Bu soruyu ortada bıraktın. Doğal olarak buna mantıklı bir cevap verilmesi gerektiğini düşünüyorum. Basit bir hokkabazlık numarasıyla kaybedilemeyeceğine göre..."

"Buna dair çok gerçekçi birkaç yorum var. Katil saat 15.00 civarında harekete geçti. Kadın ya da erkek her kimse bu cinayeti herhangi bir aletle işlemedi; öyle olsa kan izine rastlardık. Bana göre Harriet boğularak öldürüldü. Cinayet; burada, bahçe duvarlarının gerisinde işlendi; fotoğraflarda görünmeyen, binanın gözlerden uzak kanadında. Papazın evinden buraya kestirme bir patika var, Harriet en son bu patika'da görüldü. Bugün orada küçük bir çiçek tarhı ve çimenlik var ama altmışlı yıl arda arabaların park ettiği çakıllık bir yerdi. Katilin yalmzca arabasının bagajını açıp Harriefin cesedini içine atması yeterdi. Harriet'i aramaya: başladığımız o gün, cinayet

ihtimali hiçbirimizin aklında yoktu. Arama faaliyetlerini kıyı şeridinde, evlerde ve köye en yakın ormanlık alanlarda sürdürüyorduk."

"Yani araba bagajlarını kontrol etmediniz."

"Ve ertesi günün akşamı, köprü açıldığında katil, arabasının bagajına koyduğu cesetle köprüden geçti. Cesedi başka bir yere gömdü."

Mikael başını sal adı. "Arama ekibinin burnunun önünden? Eğer böyleyse çok soğukkanlı bir katille karşı karşıyayız demektir."

Henrik Vanger acı acı güldü. "Tam da şimdi Vanger ailesinin birçok üyesini tarif ettin."

Akşam saat altıya kadar tartıştılar. Anna kuş üzümü jöleli kızarmış tavşanla, haşlanmış patates servisi yaptı. Henrik Vanger yemeğin yanına bir şişe kırmızı şarap açtı. Mikael son trene hâlâ yetişebilirdi. Artık toparlama zamanı geldi diye düşündü.

"İtiraf etmeliyim ki etkileyici bir öyküydü. Ama bunları bana niçin anlattığını hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Nedenini daha önceden söyledim. Yeğenimi öldüren soysuz katilin peşindeyim, senden yardım istiyorum."

"Nasıl?"

Henrik Vanger elindeki çatal ve bıçağı bıraktı. "Mikael, neredeyse otuz yedi yıldır Harriet'e ne olduğunu düşünmekten perişan oldum. Bütün bu yıl ar boyunca boş zamanlarımdan çok daha fazlasını onu bulmaya harcadım."

Sustu, gözlüğünü aldı. Gözlerini merceklerden birinin üzerine dikti. Sanki görünmez bir lekeyi arar gibiydi. Sonra bakışlarını Mikael'in üzerine çevirdi.

"Eğer dürüst konuşmak gerekirse şirketin yönetimini Harriet kaybolduğu için bıraktım. Yakınımda bir katil olduğunu biliyordum, gerçeği aramak benim için ağır bir yüke dönüşmüştü. Daha kötüsü bu yük zamanla hafiflemedi, tersine ağırlaştı. Yetmişli yıl arda her şeyi bırakma isteğine kapıldım. İşte tam o anda Martin yönetime adım attı, gittikçe daha fazla benim görevlerimi üstlenmeye başladı. Hâlâ yönetim kurulundayım ama elli yaşıma bastıktan sonra hiçbiri şey yapmadım. Son otuz altı yıldır Harriet'i düşünmediğim; bir günüm bile geçmedi. Belki de bunun bir saplantı olduğunu düşünüyorsundur. En azından akrabalarımın çoğu böyle düşünüyor. Göründüğü kadarıyla da öyle."

"Korkunç bir olay."

"Daha da fazla. Benim hayatımı mahvetti. Zamanla! bu gerçeği daha açık görmeye başladım. Kendini iyi tanır! mısın?"

"Eh, sanırım."

"Ben de tanırım. Olup bitenleri unutamam. Zamanla motivasyonum değişti. İlk başlarda beni bu çabaya iten şey belki de acıydı. Hiç değilse cesedini bulup cenaze töreni, yapmak istiyordum."

"Ne değişti?"

"Artık daha çok o kanlı katili bulmak istiyorum. Ama ne tuhaftır ki bu arayış beni yutan bir hobiye dönüştüJ Yaşlandıkça daha çok böyle oldu."

"Hobi?"

"Evet, bu sözcüğü bilerek seçtim. Polis araştırması fos çıktığında, araştırmalara ben devam ettim. Sistematik, bilimj sel bir yol izlemeye çalıştım. Toplayabileceğim bütün bilgirjj leri topladım; bütün bu fotoğrafları, polis raporlarını, o gürl alınan ifadeleri. Yani neredeyse yarı yaşamımı, bu bir günüri bilgilerini toplamaya adadım."

"Otuz üç yıl geçmiş, katilin de ölmüş olabileceğini hesaba katıyorsundur herhalde."

"Hiç sanmam."

Mikael bu kararlı ifade karşısında şaşırdı.

"Hadi yemeğimizi bitirelim, konuya sonra döneriz. Öykümün tamamlanması için yalnızca bir ayrıntı kaldı.

Çok şaşırtıcı bir ayrıntı."

Lisbeth Salander otomatik vitesli Corrolan'ı, Sundbyberg tren istasyonunun önüne park etti. Bu Toyota'yı MiltonSecurity'nin araba parkından ödünç almıştı. Aslına bakılırsa bundan hiç kimsenin haberi yoktu ama Armansky, Milton'un arabalarını kul anamayacağına dair bir şey de söylememişti. Er ya da geç kendime ait bir arabam olmalı diye düşündü Salander. Arabası yoktu ama yazları kul andığı bir motosikleti vardı; ikinci el bir Kawasaki 125. Kışları bodrum katındaki bisiklet odasına koyuyordu.

Högklinta Sokağı'na girdi. Tam saat altıda bir binanın kapıcı zilini çaldı. Birkaç saniye sonra kapı otomatik olarak açıldı, iki kat yukarıya çıktı, üzerinde Svensson yazan kapı zilini çaldı.

Svensson'un kim olduğu ya da daha önce bu dairede böyle birinin gerçekten yaşayıp yaşamadığına dair hiçbir fikri yoktu. "Merhaba, Plaque," dedi kapıyı açan oğlana.

"Wasp... Ancak işin düştüğünde beni ziyarete gelirsin."

Lisbeth Salander'den üç yaş daha büyük olan Plaque 1,89 boyunda ve 152 kilo ağırlığmdaydı. 1,54 boyunda ve 42 kilo ağırlığında olan Lisbeth, kendini onun yanında cüce gibi hissederdi.

Daire her zamanki gibi karanlıktı; Plaque'nin Çalışma

odası olarak da kul andığı yatak odasından hole süzülen ışığın dışında hiçbir ışık yoktu. İçeride küflü, boğucı bir koku vardı.

"Plaque, bir kez olsun yıkanmaya ne dersin, burası ahır gibi kokuyor. Eğer bir gün dışarı çıkacak olursan sana sabun denilen bir şeyi tavsiye edebilirim; dükkanlarda satılır."

Dudaklarında solgun bir gülümseme beliren Plaque Salander'e mutfağa gelmesini işaret etti. Lambaları yakmadan mutfak masasının başına oturdu. Mutfak, sokak lamba smdan gelen ışıkla aydınlanıyordu.

"Ben de öyle aman aman temiz değilim ama eğer eski bir un torbasından ölmüş solucan kokusu geliyorsa ağzını kapatıp çöpe atıyorum."

"Benim malulen emekli olduğumu unutma," dedi Plaque "Sosyal özürlüyüm."

"Bunun için devlet sana bir ev verip arkasından da seni unuttu ya. Komşularının şikayet edeceğinden ve sosyal büronun bir müfettiş göndereceğinden hiç mi korkmuyorsun. Belki de seni akıl hastanesine kapatırlar."

"Bana bir şey getirdin mi?"

Lisbeth Salander ceketin cebinden 5000 kron çıkarttı. "Ancak bu kadar biriktirebildim. Bunlar benim paralarım, harcama olarak düşemem."

"Ne istiyorsun?"

"İki ay önce bahsettiğin o elektronik manşeti."

"Halle'mi?" Plaque gülümseyerek masanın üzerine bir kutu koydu.

"Nasıl kullanılıyor?"

Plaque'nin anlattıklarını bir saat boyunca dikka dinleyen Salander, manşetleri test etti. Plaque belki sosyal özürlüydü ama bir dahi olduğu tartışılmazdı.

Henrik Vanger durdu, Mikael'in dikkatini çekene kadar bekledi. Mikael kol saatine baktı. "Çok şaşırtıcı bir detaydan bahsetmiştin?" dedi.

Henrik Vanger başını sal adı. "Benim doğum günüm 1 Kasım. Harriet sekiz yaşındayken bana bir doğum günü hediyesi vermişti, bir tablo. Basit bir çerçevenin içinde camlanmış kuru bir çiçek."

Henrik Vanger masanın arkasına geçip duvarda asılı olan ilk çiçeği işaret etti. Çan çiçeği. Çerçevesi amatörce, sallapati monte edilmişti.

"Bu, bana verdiği ilk tabloydu. 1958'de aldım." İkinci tabloyu işaret etti.

"1959, düğün çiçeği. 1960, papatya. Bunu bir gelenek haline getirmişti. Yazları içine kurutulmuş çiçek koyduğu

bir tablo hazırlar, doğum günlerimde bana hediye ederdi. Onları her zaman bu duvara asardım. 1966'da kaybolduğunda bu gelenek bozulmuştu."

Henrik Vanger sustu ve sıra sıra dizilmiş tabloları işaret etti.

Mikael ürperdi. Bütün bir duvar kurutulmuş çiçek tabloları ile doluydu.

"1967'de, o kaybolduktan bir yıl sonra, doğum günümde bu çiçeği aldım: Menekşe."

"Bunu nasıl aldın?" diye sordu Mikael kısık bir sesle.

"Bir hediye kağıdına sarılmış, pamuklu zarfa koyulup postalanmış. Stockholm'den. Ne gönderenin adı ne de bir mesaj."

"Yani demek istiyorsun ki..." diye ellerini açtı Mikael.

"Tam da öyle. Her lanet doğum günümde. Ne hissettiğimi anlıyor musun? Bu bana yönelmiş bir şey, katil bana işkence etmek istiyor. Bunun böyle olabileceğini düşünmek beni perişan ediyor. Harriet'in bana acı çektirmek için ortadan kaldı rıldığmı düşünmek. Harriet'e özel bir düşkünlüğüm olduğı onu kendi kızım gibi gördüğüm bir sır değildi."

"Benim ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Mikael keskin bir tonla.

Lisbeth Salander, Corolla'yı Milton Security'nin garajın park ettikten sonra, önce büroların olduğu kata çıkıp tuvale gitmeye karar verdi.

Garajdan yukarı çıkan asansör kapısın! kendi kod anahtarıyla açtı, güvenliğin olduğu ikinci kattaki an giriş kapısından geçmemek için üçüncü kata çıktı. Tuvaletten sonra kahve makinesinden bir bardak kahve aldı. Bu makineyi Armansky Lisbeth'in -sırf ondan beklendiği için- asla kahve yapmayacağına emin olduktan sonra almıştı. Sonra çalışma odasına geçti, deri ceketini çıkartıp bir sandalyenin üzerine; astı. Odası altı metre kare cam bir bölmeden ibaretti. Odada bir masa, eski model bir PC, bir sandalye, çöp kovası, telefon! ve bir de kitaplık vardı. Kitaplıkta telefon katalogları, üç tane! de boş dosya duruyordu. Masanın çekmecelerinde kul anılma birkaç kurşunkalem, ataşlar ve not defteri vardı. Penceredeki saksı çiçeğinin yaprakları solmuştu. Lisbeth Salander sanki ilk] defa görüyormuş gibi düşünceli bir ifadeyle çiçeği inceledi. Bir süre sonra kararlı bir hareketle çiçeği alıp çöp kovasına attı.

Salander'in büroda pek işi olmaz, senede en çok alta ya da yedi defa uğrardı. Bu da genel ikle bir raporu teslirij etmeden önce kontrol etmek için olurdu. Dragan Armansky; onun kendine ait bir odası olması gerektiğini düşünmüştü. Ona göre, her ne kadar serbest çalışsa da, bir odasının olması, Salander'in kendini şirketin bir parçası olarak görmesini! sağlayacaktı. Salander'se Armansky'nin bu davranışının: gerisinde onu kontrol altında tutmak

isteği olduğundanA şüpheleniyordu. Daha önce ona, meslektaşlarıyla paylaşacağı umuduyla, koridorun en sonunda daha büyük bir oda verilmişti. Ama Salander o odaya asla adım atmadığından, Armansky koridorun diğer ucundaki bu odaya taşınmasına müsaade etmişti.

Lisbeth Salander, Plaque'den aldığı manşetleri çıkardı masaya koydu ve alt dudağını ısırarak düşünmeye başladı.

Saat yirmi üçü biraz geçiyordu. Katta yalnız başınaydı. Birdenbire kendini çok bitkin hissetti.

Bir süre sonra kalktı, koridorun sonlarındaki Armansky'nin odasına gitti. Kapısı kilitliydi. Etrafını kolaçan etti. Aslına bakılırsa Noel'in ikinci günü bu saatlerde koridorda birinin belirmesi pek olası değildi. Kapıyı birkaç yıl önce gizlice kopya ettirdiği şirketin ana anahtarıyla açtı.

Armansky'nin odası bir yazı masası, ziyaretçi koltukları ve bir köşede sekiz kişilik toplantı masasının olduğu geniş bir odaydı.

Düzenli ve temizdi. Bu odayı uzun zamandır incelememişti ama şimdi el erindeydi... Bir saat kadar Armansky'nin çalışma masasına oturdu, masadaki kağıtları karıştırdı; bir şirkette yürütülen casus avını, bir hırsız çetesinin kasıp kavurduğu şirkete under cover (el altından) kimlerin yerleştirildiğini ve eski kocasının çocuğunu kaçırmasından korkan bir kadının sorununu

çözmek için ne tür gizli önlemler alındığını okuyup bilgilerini tazeledi.

En sonunda bütün kağıtları daha önce nasıl arsa öyle yerleştirdi.

Odadan çıkıp kapıyı kilitledi. Asansörle tekrar garaja indi ve evine yol andı. O gün yapmış olduğu şeylerden hoşnut olmuştu.

Çalışma masasının başına oturan Henrik Vanger, bütün itirazlarını karşılamaya hazır olduğunu ifade eden gözlerle Mikael'e baktı ve:

"Bir gün gerçeği ortaya çıkartabilecek miyiz bilemiyoru ama mezarı boylamadan önce son bir deneme daha yapm istiyorum," dedi. "Kısaca senden istediğim bu, bütün kanıtları gözden geçirmen."

"Ama bu akıl kârı değil," dedi Mikael. "Niçin akıl kârı değil ki?"

"Seni yeterince dinledim. Henrik, acını anlıyorum, a ben de sana karşı dürüst olacağım. Benden istediğin şey benim vakit, senin de de para kaybetmenden başka bir işe yaramaz. Cinayet masası polislerinin ve bu tür işlerde uzmanlaşmış bir sürü insanın, çok büyük imkanlarla yıllardır çözemedikleri bir olayı bir sihir yaparak çözmemi istiyorsun. Kırk yıl önce işlenmiş bir cinayetin faillerini ortaya çıkartmamı bunu nasıl yapabilirim?"

"Alacağın ücreti henüz tartışmadık," dedi He: Vanger.

"Gerek yok."

"Eğer hayır diyorsan seni zorlayamam. Ama teklifimi bir dinle.

Dirch Frode'yle bir sözleşme hazırladık bile. Ayrıntıları tartışabiliriz ama çok basit bir sözleşme; yalnızca senin imzan eksik."

"Henrik, bu çok anlamsız. Ben bu gizemi çözemem."

"Sözleşmeye göre çözmen de gerekmiyor. Send yalnızca yapabileceğinin en iyisini yapmanı istiyorum. Eğer başaramazsan tanrı -ya da tanrıya inanmıyorsan- kader istemiyor demektir."

Mikael iç çekti. Gittikçe daha çok huzursuzlaşıyo Hedeby'den hemen ayrılmak istiyordu ama yine de boyun eğdi. "Tamam, anlat o zaman."

Bir yıl boyunca Hedeby'de kalıp çalışmam, Harriet'in kaybolmasıyla ilgili bütün belgeleri satır satır incelemeni istiyorum.

Her şeyi yeni bir bakış açısıyla gözden geçirmeni. Tıpkı bir araştırmacı gazetecinin yapacağı gibi, bütün eski kararları sorgulamam istiyorum. Benim, polisin ve diğer araştırmacıların gözden kaçırdığı şeyleri bulmam."

"Yani kariyerimi, her şeyi bırakıp bir yılımı havaya savurmamı istiyorsun."

Henrik Vanger ansızın güldü.

"Kariyerine gelince, şu an için askıya alınmış olduğu konusunda sanırım hemfikir olabiliriz." Mikael'in buna verebileceği bir cevap yoktu.

"Hayatının bir senesini satın almak istiyorum. Bu bir iş, hiç kimsenin teklif edemeyeceği bir maaş öneriyorum. Aylık 200.000 kron ödeyeceğim, eğer bir yıl burada kalıp çalışırsan 2,4 milyon kron alacaksın."

Mikael'in dili tutulmuştu.

"Ben hayalci değilim. Başarma şansının çok zayıf olduğunu biliyorum ama eğer bu muammayı çözersen sana bu paranın iki katını ödeyeceğim, yani 4,8 milyon kron. Bırak biraz cömert davranıp şuna düz hesap 5 milyon kron diyelim."

Henrik Vanger geriye yaslandı ve başım bir yana eğdi.

"Paraları, dünyamn neresinde olursa olsun istediğin banka hesabına yatırırım. Ya da istiyorsan bir çantada eline veririm, bunu vergi dairesine bildirip bildirmemek sana bağlı."

"Bu... Akıl kârı değil," diye kekeledi Mikael.

"Niçin?" dedi Vanger sakince. "Seksenin üzerindeyim. Akıl sağlığım da hâlâ yerinde. İstediğim gibi harcayacağım bir servetim var. Hiç çocuğum yok, üstelik bu paraları nefret ettiğim alcrabalarıma miras bırakmak gibi bir niyetim de yok. Bir vasiyet hazırladım: Paralarımın önemli bir kısmını WWF'ye bağışlıyorum. Bana yakın olan az sayıda insan da sıkı bir pay alacak; Anna bunlardan biri."

Mikael başını sal adı.

"Beni anlamaya çalış. Yaşlıyım ve çok geçmeden öleceği Bu dünyada istediğim tek bir şey var; kırk yıl boyun bana eziyet eden sorunun cevabı. Bu cevabı alabileceği sanmıyorum ama son bir çabada bulunmak için yeterince servetim var. Bu servetin bir bölümünü bu amaç için harcamak, niçin akıl dışı olsun ki? Bu benim Harriet'e borcum. Kendime olan borcum."

"Bir hiç için milyonlarca kron harcayacaksın. Yani şimdi yapmam gereken tek şey bu sözleşmeyi imzalamak ve bir yı| boyunca yan gelip yatmak, öyle mi?"

"Yan gelip yatmayacaksın. Aksine; şimdiye kadar çalıştığından çok daha fazla çalışacaksın."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü sana, bu dünyada her şeyden çok daha fazla istediğin ama parayla asla satın alamayacağın bir şeyi verebililrim."

"Bu ne ola ki?" Henrik Vanger gözlerini kıstı.

"Sana Hans-Erik Wennerström'ü verebilirim. Onun brl dolandırıcı olduğunu kanıtlayabilirim. O, otuz beş yıl önce kariyerine benim yammda başladı, onun başını bir tepside sana sunabilirim. Bu sırrı çöz, o zaman mahkemede aldığın yenilgiyi yılın röportajına dönüştürebilirsin."

7. BÖLÜM

3 OCAK CUMA

Erika kahve fincanını masaya koydu, Mikael'e sırtını dönerek pencere kenarına dikildi, Gamla Stan'a (Eski Şehir-bir semt-çn) bakmaya başladı. 3 Ocak, saat sabahın dokuzuydu. Yeni yıl tatilinde yağan karlar erimişti.

"Bu manzarayı her zaman sevdim," dedi Erika. "Böyle bir daire için Saltsjöbaden'i terk edebilirim."

"Anahtarın var. Canın ne zaman isterse sırçaköşkünden buraya taşınabilirsin," dedi Mikael. Bavulunu kapatıp hole koydu. Erika döndü, inanmaz gözlerle Mikael'e baktı.

"Ciddi olamazsın," dedi. "En ağır krizimizi yaşarken iki bavul hazırlıyorsun ve Tjottahejti'ye yerleşmeye gidiyorsun."

"Hedestad'a. Trenle birkaç saat. Ayrıca sonsuza kadar

orada kalmayacağım."

"Ulan Batur'a da gidebilirdin. Bunu, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaçtı diye yorumlayacaklarını anlamıyor musun?"

"Evet, tam da öyle yapıyorum. Ayrıca bu yıl aldığım hapis cezasını da yatacağım."

Mikael'in koltuğunda oturan Christer Malm huzursuz olmuştu.

Millennium kurulduğundan beri Mikael ve Erika'nın defa bir konuda anlaşamadıklarına şahit oluyordu. Bütün bu sürede ayrılmaz bir ikili olmuşlardı. Bazen aralarında Şiddetli tartışmalar yaşandığı da olurdu ama somut sorunlar üzerine kopan bu tür fırtınalar, birbirlerine sarılıp soluğu bir barda ya da yatakta almadan önce dinerdi. Tamam, sonbahar boyunca ortamın pek neşeli olduğu söylenemezdi ama şimdi? sanki aralarında uçurum açılmış gibiydi. Christer Malm, bunun Millennium için sonun başlangıcı olup olmadığını, merak ediyordu.

"Başka bir seçeneğim yok," dedi Mikael. "Başka bir seçeneğimiz yok."

Bir fincan kahve alıp mutfak masasının başına oturdu. Onun karşısına geçen Erika, Christer'e döndü: "Sen ne diyorsun?" diye sordu.

Christer el erini iki yana açtı. Bu soruyu bekliyor ve bir

tavır almak zorunda kalmaktan korkuyordu. Her ne kadar üçüncü ortakdıysa da, Millennium'un Erika ve Mikael de olduğunu herkes gibi o da biliyordu. İlk defa, hem de konuda birbirlerinden çok farklı düşünürken, onun görüşü soruyorlardı.

"Açık konuşmak gerekirse," dedi Christer, "benim ne düşündüğüm ikinizin de umurunda değil."

Sonra sustu. O resim yapmaktan hoşlanır, grafik çizmeği severdi.

Kendim asla bir sanatçı olarak görmemişti ama çok yetenekli bir tasarımcı olduğunu biliyordu. Bununla birlikte entrika ve politik davranma konusunda çok berbattı.

Erika ve Mikael birbirlerine baktılar. Erika'nın bakışları soğuk ve öfkeli, Mikael'inkiler düşünceliydi.

Bu bir kavga değil, diye düşündü Christer. Bu bir ayrılık. Sessizliği Mikael bozdu.

"Tamam, son bir kez daha gerekçelerimi söylememe izi ver."

Gözlerini Erika'nın gözlerine dikti. "Birinci olarak; bu Millennium'u terk ettiğim anlamına gelmez. Bu dergi için deliler gibi çalıştık."

"Ama artık yazı işlerinde olmayacaksın, bütün yükü

ben ve Christer üstleneceğiz. Kendi kendim sürgün ettiğinin farkında değil misin?"

"İkinci olarak; biraz ara vermek zorundayım Erika. Artık bir işe yaramam. Bütünüyle tükendim. Hedestad'ta paralı bir tatil yapacağım... şu anda en çok ihtiyaç duyduğum şey de bu."

"Bütün bunlar çok aptalca, Mikael. Bir UFO'da çalışmaya başlasan daha iyi."

"Biliyorum. Ama yalmzca kıçımın üzerinde oturarak bir yılda 2,4 milyon kron alacağım, üstelik bu süreyi boşa harcamayacağım. Üçüncü olarak; Wennerström'e karşı birinci raundu kaybettim, nakavt oldum. İkinci raund çoktan başladı; o, Millennium'u sonsuza kadar batırmak için elinden geleni yapacaktır. Çünkü bu dergi, bu kadroyla ayakta kaldığı sürece, adım adım izleneceğini bilecek."

"Bunu ben de biliyorum. Son yarım yılın bilançosunda reklam gelirlerinin ne kadar düştüğünü gördüm."

"Gördün mü? İşte bu nedenle ben yayın yönetmenliğini bırakmak zorundayım. Adam beni gördüğünde kırmızı görmüş boğa gibi oluyor. Söz konusu olan bensem, tam bir paranoyak gibi davranıyor. Burada kaldığım sürece dergiye karşı yürüttüğü kampanyaya ara vermeyecek. Biz kendimizi üçüncü raunda hazırlamalıyız. Eğer Wennerström'e karşı en küçük bir şans elde etmek istiyorsak, geri çekilip yepyeni bir strateji geliştirmeliyiz.

Başına indireceğimiz bir çekiç bulmalıyız. İşte önümüzdeki bir yıl benim işim bu olacak."

"Bütün bunları anlıyorum," dedi Erika. "Tatile çık, başka bir ülkeye git, bir ay bir kumsalda yat. İspanyol kadınlarının aşk hayatlarım araştır. Dinlen. Sandhamn'da kıyıya otur, dalgaları seyret."

"Ve geri döndüğümde hiçbir şey değişmemiş olsun: Wennerström Millennium'u ezecek, bunu biliyorsun. Onu engelleyecek, ona karşı kullanacağımız bir şey bulmalıyız."

"Bunu Hedestad'da bulacağını sanıyorsun?"

"Gazete kupürlerini araştırdım. Wennerström 1969'la 72 arasında Vanger Şirketine çalışmış. Grubun yönetici kadro sunda yer almış, stratejik yatırımların sorumluluğunu üstlenmiş ve çok kısa zamanda işinden olmuş. Henrik Vanger'i onun hakkında bir şey biliyor olduğu ihtimalini yok sayamayız."

"Tamam da, eğer otuz yıl önce bir şey yapmış olsa bil bunu nasıl ispatlarız?"

"Henrik Vanger benimle bir söyleşi yapıp bildiği heıA şeyi anlatma sözü verdi. Aklını kaybolan akrabasına takmış. İlgilendiği tek şey buymuş gibi görünüyor, eğer öyleyse Wennerström'ü yakmak zorunda, büyük ihtimal öyle de yapaJ cak. Ne olursa olsun bu fırsatı kaçıramayız. Wennerström'ün yediği haltları kayıt cihazı eşliğinde

anlatmaya yanaşan tek kişi o oldu."

"Eğer o kızın katilinin Wennerström olduğunu bile kanıt-lasan bir işe yaramaz. Bu kadar zaman geçtikten sonra hiçbir şey olmaz. Wennerström mahkemede başımızı yer."

"Bak bu düşünce beni etkiledi ama üzgünüm, Harriet kaybolduğunda Wennerström yüksek ticaret okulunda! öğrenciydi ve Vanger Şirketi'yle hiçbir bağı yoktu." Mikael; bir süre sustu. "Erika, Millennium'u bırakmayacağım amal sanki bırakmışım gibi görünmesi çok önemli. Sen ve Christe dergiyi götürmek zorundasınız. Eğer yapabilirseniz. Eğer Wennerström'le bir barış antlaşması yapma fırsatı ele geçirebilirseniz... Bunu yapın. Ben yazı işlerinde olduğum sürece bunu yapamazsınız."

"Tamam, durumumuz çok boktan ama bence Hedestad'a samanlıkta iğne aramaya gidiyorsun."

"Daha iyi bir önerin var mı?"

Erika omuzlarım silkti. "Şimdi yeni haber kaynakları arıyor olmalıydık. Öyküyü yeni baştan kurmalıydık ve bu defa işi sağlama almalıydık."

"Ricky, bu öykü öldü."

Erika başını ellerinin arasına aldı. Konuşurken Mikael'in bakışlarından kaçınmak istiyordu.

"Sana korkunç kızıyorum. Bu öyküyü yanlış yazdığın için değil...Bunda benim de sorumluluğum var. Yayın yönetmenliğini bıraktığın için de değil... Bu durumda alınabilecek en akıllı karar bu. Seninle benim aramda bir iktidar savaşı varmış gibi göstermeyi de kabul enebilirim... Benim yalnızca zararsız bir sürtük olduğumu ve asıl tehlikenin sen olduğunu Wennerström'e inandırmanın mantığını da anlayabilirim."

Bir süre durdu, başını kaldırıp öfkeli gözlerle baktı.

"Ama bence yanlış düşünüyorsun. Wennerström bu hileyi asla yutmayacak. Mil enniium'u batırmak için ne gerekiyorsa yapmaya devam edecek. Tek fark, şu andan itibaren onunla yalnız başıma kavga etmek zorunda kalacağım. Sana en çok da şimdi ihtiyacımız olduğunu biliyorsun. Tamam, ben Wennerström'e karşı bu savaşı severek sürdürürüm. Ama senin gemiyi birdenbire terk ediyor olman beni ifrit ediyor. Tam da kavganın en çetin anında bize ihanet ediyorsun."

Mikael bir elini uzatıp Erika'nın saçlarım okşadı.

"Yalnız değilsin. Arkanda Christer ve yazı işlerinin diğer elemanları var."

"Janne Dahlman değil. Ayrıca onu işe aldığımız için pişmanım. Yetenekli biri ama yarardan çok zarar veriyor. Ona güvenmiyorum. Bütün bir sonbahar sinsi bir neşeyle dolaşıp durdu. Bunun nedeni senin rolünü üstlenmeyi

umması mı, yoksa yazı işlerinin diğer üyeleriyle yaşadığı karakter uyuşmazlığı mı bilemiyorum."

"Korkarım haklısın," dedi Mikael.

"Ne yapmalıyım. Onu sepetleyecek miyim?"

"Erika, sen sorumlu yazı işleri müdürü ve Millennium'un büyük ortağısın. Eğer gerekiyorsa onu atabilirsin."

"Daha önce hiç kimseyi işten atmadık Micke ve şimdi bu kararı da benim üstüme yıkıyorsun. Artık yazı işlerine gitmenin hiçbir zevki kalmadı."

Christer Malm birdenbire ayağa kalktı.

"Eğer trene yetişmek istiyorsan acele etmelisin," dedi. İtiraz etmeye hazırlanan Erika'yı elini kaldırarak susturdu. "Dur Erika, bana ne düşündüğümü sormuştun. Boktan bir durumdayız, bunu biliyorum. Ama eğer Mikael söylediği gibiyse -o kadar berbat bir haldeyse- o zaman hiç değilse kendisi için gitmeli. Ona çok şey borçluyuz."

Mikael ve Erika şaşkınlıkla Christer'e bakarken, o göz ucuyla Mikael'e baktı. Utangaç bir ifadesi vardı.

"Millennium siz demeksiniz, bunu ikiniz de biliyorsunuz. Ben yalmzca ortaklarından biriyim, bana karşı her zaman dürüst oldunuz, bu dergiyi sevdim ama ne zaman isterseni benim yerime başka birini alabilirsiniz.

Bana ne düşündüğümü sormuştunuz, işte öğrendiniz. Janne Dahlman konusunda sizinle hemfikirim. Eğer onu kovman gerekiyorsa Erika, bunu senin için ben yapabilirim. Yeter ki geçerli bir neden bulalım."

Durup soluklandıktan sonra devam etti.

"Mikael'in tam da şimdi gidiyor olmasımn çok talihsiz; bir durum olduğu konusunda sana kaülıyorum. Ama sanırım başka bir seçeneğimiz de yok." Mikael'e baktı. "Seni istasyona bırakacağım. Erika ve ben sen geri dönene kadar dayanacağız." Mikael başını yavaşça sal ayarak onayladı.

"Onun geri gelmeyeceğinden korkuyorum," dedi Erika Berger sessizce.

Dragan Armansky, öğleden sonra bir buçukta telefon açarak Salander'i uyandırdı.

"Ne var?" diye sordu uyku sersemi Salander. Ağzında katran tadı vardı.

"Mikael Blomkvist. Müşterimizle şimdi konuştum, Avukat Frode'yle."

"Ee?"

"Wennerström araştırmasını bırakmamızı istedi."

"Bırakmak? Ben işe başladım bile."

"İyi, ama Frode artık ilgilenmiyor."

"Hepsi bu mu?"

"Karar onun. Eğer araştırmamızı istemiyorsa istemiyor demektir."

"Ücret konusunda anlaşmıştık."

"Ne kadar zaman harcadın?"

Lisbeth Salander bir süre düşündü. "Yaklaşık üç tam gün."

"40.000 kronluk bir tavan fiyatında anlaşmıştık. 10.000 kronluk bir fatura yazacağım; yarısını sen alırsın, üç gün için kabul edilebilir bir miktar. İşi o verdiği için bunu ödemek zorunda."

"Topladığım belgeleri ne yapacağım?"

"Dramatik bir şey var mı?"

Salander yine düşündü. "Hayır."

"Frode rapor istemedi. Bırak raflarda kalsın, belki bir daha gelir. Yoksa atarsın gider. Önümüzdeki hafta sana yeni bir iş vereceğim."

Armansky telefonu kapattıktan sonra Lisbeth Salander elinde ahizeyle bir süre bekledi. Sonra oturma odasımn bir

köşesinde duran çalışma masasına gitti, duvara raptiyelediği notlarına ve masasının üzerindeki kağıt demetine baktı. Şimdiye kadar gazete kupürleri toplamış, internetten bilgiler indirmişti. Duvardaki notları ve masamn üzerindeki kağıtları toplayıp masasının çekmecesine koydu.

Mikael Blomkvist'in mahkemedeki tuhaf davramşı onun için ilginç bir çağrı olmuştu, ayrıca Lisbeth Salander başladığı bir işi yarım bırakmazdı. İnsanların her zaman bir sırrı vardır. Önemli olan bunların ne olduğunu ortaya çıkartmaktır.

II. KISIM

SONUÇ ANALİZLERİ

3 0cak-17Mart

İsveçte'ki kadınların % 46'sı bir erkek tarafından darp ediliyor.

8. BÖLÜM

3 OCAK CUMA - 5 OCAK PAZAR

Mikael Blomkvist ikinci defa Hedestad tren istasyonuna indiğinde gökyüzü pastel mavi, hava da buz gibi soğuktu. İstasyonun cephesindeki termometre -15 dereceyi gösteriyordu. Mikael'in ayaklarında bu havalara uygun olmayan ince ayakkabılar vardı.

Daha önceki ziyaretinden farklı olarak onu bekleyen biri de yoktu.

Dirch Frode'ye yalnızca hangi gün geleceğini bildirmiş ama hangi trenle geleceğini söylememişti. Ne de olsa

Hedeby'e giden bir otobüs vardır diye düşünmüştü ama şimdi iki ağır bavul ve bir omuz çantasıyla otobüs durağı aramaya hiç isteği yoktu. Bunun yerine istasyonun öteki tarafındaki taksi durağına yürüdü.

Noel'le yeni yıl arasında kuzey sahil erine deli gibi kar yağmıştı, kenara köşeye yığılmış kar yığınlarına bakılırsa, Hedestad'ın belediye işçileri sıkı çalışmışlardı. Mikael, cama asılı kimlikten adının Hüseyin olduğunu öğrendiği şoföre kışın nasıl geçtiğini sordu. Şoför yayvan bir kuzey aksanıyla yıllardır böylesi bir kar fırtınasının görülmediğini, Noel'de Yunanistan'a gitmediği için kendine çok kızdığını söyledi.

Mikael taksiyi Henrik Vanger'in yeni kürenmiş bahçesine yöneltti, bavul arım parke taşlarının üzerine bıraktı. Hedestad'a doğru kaybolan taksinin arkasından bakarken içine bir yalnızlık çöktü.

Üstelik kararsızdı da. Belki de bütün bu projenin bir tür çılgınlık olduğunu söyleyen Erika haklıydı.

Arkasında kapının açıldığım duyup döndü. Kapıda yakası kürklü kalın deri bir ceket, ağır postallar ve kulaklıklı beresiyle Henrik Vanger duruyordu. Mikael'in üzerinde kot pantolonla, ince bir deri ceket vardı.

"Eğer buralarda yaşayacaksan bu mevsimde daha sağlam giyinmeyi öğrenmelisin," dedi Henrik, Mikael'in elini sıkarken. "Büyük binada kalmak istemediğinden emin

misin? İstemiyorsun? İyi o zaman, hadi gel de seni yeni evine yerleştirelim." Mikael'in Dirch Frode ve Henrik VangerTe yaptığı anlaşmanın bir maddesi de, işlerini kendi yapacağı ve istediği zaman girip çıkabileceği bir yerde yaşamaktı. Henrik Vanger, Mikael'e köprüye doğru öncülük etti, köprüye yakın ahşap bir kulübenin önünde durdular. Bahçedeki karlar yeni temizlenmişti. Kulübenin kapısı kilitli değildi. Küçük bir hole girdiler, bavul arı yere bırakan Mikael rahat bir nefes aldı.

"Misafir kulübesi dediğimiz yer burası, uzun süre kalmayı düşünen misafirler için ayrıldı. Sen ve ailen 1963'te burada oturdunuz. Köyün en eski yapılarından biri ama restore edildi. Gunnar Nilsson -benim kahyam- bu sabah sobayı yaktı."

Elli metrekarelik kulübe, iki küçük oda ve bir mutfaktan ibaretti.

Kulübenin neredeyse yarısını kaplayan mutfakta modern bir elektrik ocağı, bir buzdolabı ve kapının yanındaki duvara dayalı eski bir demir soba vardı.

"Eğer çok soğuk olmazsa sobayı kul anman gerekmez.. Holde hazırlanmış odunlar var, odunluk evin arkasında. Burası güzden beri boştu, ısıtmak için sobayı bu sabah yaktık Ama normalde elektrikli radyatör yeter. Üzerine elbise yığmamaya bak, yanabilir."

Mikael başını sallayarak etrafım inceledi. Pencereler üç

ayrı cepheyi görüyordu; mutfak penceresi, otuz metre kad ilerideki köprüye bakıyordu. Mutfakta diğer eşyaların yanı sıra birkaç büyük mutfak dolabı, sandalyeler, eski bir kanepe ve üzerinde gazetelerin olduğu bir raf vardı. En üstte 1967 tarihli Se gazetesi duruyordu.

Yemek masasına yakın biri köşeye, yazı masası olarak kul anılabilecek küçük bir masa konulmuştu.

Mutfağa giriş kapısının bir tarafında demir bir soba diğer tarafmdaysa, iki küçük odaya açılan kapılar vardı. Dış duvara daha yakın olan sağdaki oda, diğerinden daha küçüktü. Burada bir yazı masası, bir sandalye ve bir duvarım boydan boya kaplayan kitaplık vardı. Çalışma odası olarak düşünülmüştü. Holle çalışma odasının arasındaki oda, içinde iki kişilik küçük bir yatak, bir komodin ve bir de gardırobun bulunduğu yatak odasıydı. Duvarlarında natürmort tablolar asılıydı. Eşyalar ve duvar kağıtları biraz eski ve renkleri atıktı ama oda temizdi. Döşemesi sabunla silinmişti. Yatak odasından, tuvalet ve banyoya geçilebiliyordu.

"Tek problem su olabilir," dedi Henrik Vanger. "Bu sabah kontrol ettiğimizde akıyordu ama borular çok yüzeyde olduğu için soğuk havalarda donuyor. Holde bir kova duruyor, eğer sular akmazsa gelip bizden alabilirsin."

"Telefona ihtiyacım olabilir," dedi Mikael.

"Sipariş verdim. Yarın gelip bağlarlar. Evet, nasıl

buldun? Eğer fikrini değiştirirsen büyük binaya taşınabilirsin."

"Burası mükemmel," dedi Mikael. Bununla birlikte üstlendiği şeyin akıl kârı olup olmadığından hâlâ emin değildi.

"İyi. Birkaç saat daha hava aydınlık olacak. İstersen köyü görmen için bir tur atabiliriz. Daha kaim çoraplar ve çizme giymeni öneririm.

Holdeki dolapta bulabilirsin." Mikael denildiği gibi yaptı, zaten hemen ertesi sabah Hedestad'a inip, uzun iç donla, sağlam, kışlık bir ayakkabı almaya karar vermişti.

Yaşlı adam geziye, komşuları tanıtarak başladı. Yolun hemen karşı tarafında, "kahya" diye seslendiği yardımcısı Gunnar Nilsson oturuyordu. Mikael, çok geçmeden bu adamın yalnızca Hedeby'deki binaların bakımından değil, Hedestad'm içindeki birçok binanın yönetiminden de sorumlu olduğunu öğrenecekti.

"Babası Magnus Nilsson, altmışlı yıllarda benim kahyamdı.

Köprüde meydana gelen kazada bana yardım edenlerden biri de oydu. Hâlâ hayatta ama emekli oldu, şimdi Hedestad'da oturuyor. Bu evde de Gunnar ve karısı Helen oturuyor. Çocukları başka yerlere taşındı."

Henrik Vanger tekrar konuşmaya başlamadan önce

durup biraz düşündü.

"Mikael, burada bulunmanın resmi nedeni biyografimi yazmak için bana yardım etmen. Bu sana bütün karanlık köşelere bakma ve istediğine soru sorma imkanı verecek. Asıl görevin senin, benim ve Dirch Frode'nin arasında kalacak. Bu konuyu bir tek biz biliyoruz."

"Anlıyorum. Ama daha önce söylediğimi bir kez daha tekrar etmek istiyorum; bu bir zaman kaybı. Ben bu gizi çözemem."

"Senden tek istediğim bir denemen. Ama yakınımızdaki insanlarla konuşurken çok dikkatli olmalıyız."

"Tamam."

"Gunnar şimdi elli altı yaşında, demek ki Harriet kaybolduğunda on dokuzundaydı. Cevabım hiç alamadığım bir soru var; Harriet ve Gunnar'm nasıl bir ilişkilerinin olduğu. İyi arkadaşlardı, sanırım aralarında çocuksu, romantik bir şeyler de vardı. En azından Gunnar, Harriet'le çok ilgileniyordu. Harriet'in kaybolduğu gün, köprüdeki kaza nedeniyle adamn anakarayla ilişkisi kesildiğinden Hedestad'taydı. Harriet'le yakın ilişkisi göz önüne alınarak Gunnar'm üzerine daha çok gidildi. Tabi onun için çok can sıkıcı bir durumdu ama polis o gün nerede olduğuna dair gösterdiği şahitleri kontrol etti, verdiği bütün bilgiler doğruydu. Bütün günü arkadaşlarıyla geçirmiş ve akşam geç bir saatte adaya

dönmüş."

"Gördüğüm kadarıyla o gün adada kimin nerede olduğu ve ne yaptığım listelemişsin."

"Doğru. Devam edelim mi?"

Vanger Çiftliği'nin yanındaki tepenin başında durdular. Henrik Vanger aşağıdaki eski balıkçı limanını işaret etti.

"Hedeby Adası'ndaki her şey, Östergârden'deki çiftlik ve köydeki birkaç evin dışında, Vanger ailesine ait... Daha doğrusu bana. Balıkçı limanının yanındaki kulübeler de özel mülk ama kışları genel olarak boştur. O uzakta gördüğün, bacasından duman çıkan hariç."

Mikael iliklerine kadar üşümüştü.

"Ne acı ki, o viranede oturan biri var. Eugen Norman. Yetmiş yedi yaşında, bir çeşit ressam. Bana göre resimleri çok kitsch ama doğa ressamı olarak ün yapmış. Köyün en tuhaf adamı."

Henrik Vanger, Mikael'i peşine takıp buruna kadar yürüttü ve yol boyunca her evi tek tek anlattı. Bütün köy, yolun batı tarafına sıralanmış altı, doğu tarafına sıralanmış dört evden ibareti. Mikael'in yerleştiği eve en yakın olan ilk ev Henrik Vanger'in kardeşi Harald'mdı. İki katlı taş bir binaydı. İlk bakışta terk edilmiş gibi görünüyordu; pencerelerinin perdeleri kapalıydı, ön cephesi yarım metre yüksekliğinde karla kaplıydı. Bir tek

giriş kapısının önündeki karlar temizlenmişti.

"Harald yalnız yaşıyor. Onunlahiçbir zaman anlaşamadım. Şirket hakkında yaptığımız kavgaların dışında -ortaklardan biri de o- altmış yıldır neredeyse hiç konuşmadık. Benden büyük, doksan bir yaşında. Beş kardeşimden bir tek o hayatta. Daha sonra ona dair ayrıntılı bilgi vereceğim. Tıbbı bitirdi, daha çok Uppsala'da bulundu. Buraya yetmiş yaşına bastığında döndü."

"Anladığım kadarıyla aranız iyi değil ama komşusunuz."

"Bana göre iğrenç biri. Uppsala'da kalmasını dilerdim, ama işte burada. Şimdi kötü biri gibi mi görünüyorum?"

"Kardeşinden hoşlanmayan biri gibisin."

"İlk yirmi beş yılımı, anlayış göstermek ve yalmzca akraba olduğumuz için Harald gibileri affetmekle geçirdim. Ama sonra akrabalığın sevginin garantisi olmadığını keşfettim. Artık Harald'ı savunmak için fazla bir nedenim kalmadı."

İkinci evde Harriet Vanger'in annesi Isabella oturuyordu.

"Yetmiş beşine bastı ama hâlâ şık, zarif ve süsüne düşkün. Bütün köyde Harald'la konuşan tek kişi o. Arada bir ziyaret eder ama çok fazla ortak noktaları yok." "Harriet'le ilişkisi nasıldı?"

"İyi soru? Bu cadı da benim şüpheliler listemde. Onun Harriet'i sık sık yalnız bıraktığım anlatmıştım. Tam olarak bilemiyorum, sanırım sorumluluk alabilecek olgunlukta değildi. Harriet'le çok yakın değildilerse de, düşman da değillerdi. Isabella bazen çetin ceviz olmaya soyunur ama beceremez, bu tavır üzerinde sırıtır. Onunla karşılaştığında ne demek istediğimi anlarsın."

Isabella'nın komşusu Harald Vanger'in kızı Cecilia Vanger'di.

"Evliyken Hedestad'da oturuyordu. Ama yirmi yıl önce boşandı. Oturduğu evi ben verdim. Cecilia öğretmen, birçok bakımdan babasının tam tersi. Onun da-zorunda kalmadıkça-babasıyla konuşmadığım eklemeliyim."

"Kaç yaşında?"

"1946 doğumlu. Yani Harriet kaybolduğunda yirmi yaşındaydı. Evet ya, adadaki misafirlerden biri de oydu." Bir süre düşündü.

"Cecilia kararsız biri gibi görünebilir ama oldukça zeki. Onu küçümseme. Eğer gerçekte ne yaptığını anlayabilecek biri varsa, o Cecilia'dır. Akrabalarımın içinde en çok saygı duyduğum insanın da Cecilia olduğunu söyleyebilirim." "Bu, ondan şüphelenmediğin anlamına mı gelir?"

"Öyle diyemem. Senin, benim ne düşündüğüme ya da neye inandığıma bakmaksızın değerlendirme yapmanı

istiyorum."

Cecilia'nın evine en yakın ev de Henrik Vanger'e aitti. Daha önceleri Vanger Şirketi'nin yönetiminde çalışan yaşlı bir çifte kiralamıştı. Hedeby'e 1980'de taşınmışlardı, yani Harriet'in kaybolmasıyla bir ilgileri olamazdı. Onların evlerinin yanındaki ev Cecilia Vanger'in kardeşi Birger Vanger'indi. Uzun yıl ardır boş duruyordu. Birger Vanger, Hedestad'ta modern bir vil ada oturuyordu.

Yol boyunca uzanan evlerin çoğu, önceki yüzyıldan kalma sağlam taş evlerdi. Son ev diğerlerinden farklıydı, beyaz tuğladan yapılmış duvarları, koyu renk pencere pervazlarıyla modern bir mimarisi vardı. Konumu çok iyiydi. Blomkvist, üst katın harika bir manzaraya baktığını kestirebiliyordu, doğuda denize, kuzeyde de Hedestad'a.

"Burada Martin Vanger oturuyor, Harrief in kardeşi, Vanger şirketinin CEO'su. Daha önce burada papaz evi vardı ama 1970'de çıkan bir yangınla kısmen harap oldu. Martin 1978'de şirketin başına geçtiğinde bu villayı yaptırdı."

Yolun doğuya doğru uzak tarafındaki evde, Henrik'in kardeşi Greger'in dul eşi Gerda Vanger'le oğlu Alexander oturuyorlardı.

"Gerda hastalıklı biri. Romatizmayla başı dertte. Alexander, Vanger Şirketi'nin küçük hissedarlarından ama kendi küçük şirketi ve restoranlarıyla uğraşıyor. Yılın

birkaç ayını Barbados'ta geçiriyor, orada turizm sektörüne yatarım yaptı."

Henrik VangerTe Gerda'ran evlerinin arasındaki iki küçük binayı aile üyeleri misafirhane olarak kul anıyordu. Henrik'in evinin öteki tarafında, şirketten emekli olmuş birinin karısıyla birlikte oturduğu bir bina daha vardı. Ama çift, kışları İspanya'da geçirdikleri için şimdi boştu.

Ada turuna başladıkları yol ayrımına döndüklerinde göreceklerini görmüşlerdi. Hava kararıyordu. İnisiyatifi Mikael aldı.

"Henrik, ben yalnızca bu girişimin bir sonuç vermeyeceğini söyleyebilirim ama beni ne için işe aldıysan onu yapacağım. Biyografini yazacağım. Seni memnun etmek için Harriet Vanger hakkındaki bütün materyali baştan sona, olabildiğince dikkatli bir gözle elden geçireceğim. Benim bir dedektif olmadığımı anlamam istiyorum, yani benden mantık dışı beklentilerin olmasın."

"Benim bir şey beklediğim yok. Yalnızca gerçeği ortaya çıkartmak için son bir girişimde daha bulunmak istiyorum."

"İyi."

"Ben gece adamıyım," dedi Henrik Vanger. "Bana öğleden itibaren ulaşabilirsin. Yukardaki çalışma odasını düzenleyeceğim, istediğin zaman kullanabilirsin."

"Gerek yok, teşekkür ederim. Misafirhanede bir oda var, orada çalışırım."

"Nasıl istersen."

"Seninle konuşmam gerekirse bunu senin çalışma odanda yaparız ama daha bu akşamdan seni sorulara boğacak değilim."

"Anlıyorum."

"Bütün o belgeleri okumak haftalar alabilir. İki cepheden çalışmalıyız. Gün içi birkaç saat buluşur, söyleşi yapar ve biyografin için materyal toplarız. Harriet'le ilgili kafama takılan bir şey olursa, bunu seninle paylaşırım."

"Akıllıca görünüyor."

"Ben serbest çalışırım, belirli bir çalışma saatine bağlı kalamam."

"Bu senin bileceğin bir şey."

"Aldığım cezadan dolayı birkaç ay cezaevinde kalacağım. Ne zaman olur bilemiyorum ama karara itiraz etmeyi de düşünmüyorum.

Yani büyük ihtimal bu, bu yıl içinde olacak." Henrik Vanger bir kaşını kaldırdı.

"Talihsiz bir durum. Zamanı geldiğinde bu sorunu

çözeriz. Erteleme için başvurabilirsin."

"Eğer izin verirlerse ve ben yeterli malzemeyi toplamış olursam biyografini yazmaya cezaevinde de devam ederim. Neyse, bunu o gün geldiğinde düşünürüz. Bir şey daha var; ben hâlâ Millennium'un ortaklarından biriyim. Dergi şimdi ciddi bir krizle karşı karşıya. Eğer benim Stockholm'de olmamı gerektiren bir durum ortaya çıkarsa, bu işi bırakıp gitmek zorunda kalabilirim."

"Seni köle olarak işe almadım. Üstlendiğin şeyi sağlam ve tutarlı bir şekilde yapmam istiyorum. Ama nasıl çalışacağına sen karar vereceksin, çalışma saatlerini de canın nasıl istiyorsa öyle ayarlayabilirsin. Eğer ara vermen gerekirse ver ama işi savsakladığım fark edersem, sözleşmemizi çiğnediğini düşünürüm."

Mikael başım sal ayarak onayladı. Henrik Vanger, köprüye doğru bakıyordu. Oldukça zayıftı. Mikael birden onun hüzünlü bir bostan korkuluğuna benzediğini fark etti.

"Millennium'a gelince, nasıl bir kriz yaşadığını konuşalım, belki bir biçimde yardımcı olabilirim."

"Bana yardımcı olmanın en iyi yolu, Wennerström'ün kafasını gümüş bir tepside bana hemen sunmandır."

"Yo, hayır, bunu yapmayı düşünmüyorum," dedi yaşlı adam ve Mikael'e sert bir ifadeyle baktı. "Bu işi,

Wennerström'ün kirli çamaşırlarım ortaya dökme sözü verdiğim için kabul endiğini biliyorum. Eğer bunu şimdi yaparsam, camn ne zaman istiyorsa işi bırakabilirsin. Bu bilgileri bir yıl soma alacaksın."

"Henrik, bunu söylediğim için beni bağışla ama bir yıl daha yaşayacağından emin değilim."

Henrik Vanger iç çekti, düşünceli bir ifadeyle başım balıkçı limanına çevirdi.

"Anlıyorum. Dirch FrodeTe konuşacağım, bir yol bulur muyuz göreceğiz. Ama Millennium'a başka şekilde de yardım edebilirim. Anladığım kadarıyla reklam gelirleri düşüyor."

"Reklamlar aktüel bir sorun ama kriz bundan daha derinlere uzanıyor. Güvenilirlik sorunu. Eğer insanlar dergiyi almazlarsa ne kadar reklam aldığımızın bir önemi kalmaz."

"Sanırım öyle olur. Ama ben hâlâ, her ne kadar pasif olsam da, oldukça büyük bir şirketin yönetim kurulundayım. Bizim de reklam vermemiz gerekiyor. Neyse, bu sorunu sonra konuşalım. Akşam yemeğini benimle... "

"Hayır. Önce bir yerleşeyim, küçük bir alışveriş yapıp, şöyle bir etrafa da bakacağım. Yarın da Hedestad'a inip biraz kışlık kıyafet alırım."

"İyi fikir."

"Harriet hakkında tuttuğun arşivi bana göndermeni istiyorum."

"İcabına bakılacak..."

"Büyükbir dikkatle... Sanırım."

Mikael misafir kulübesine döndüğünde dişleri soğuktan birbirine çarpıyordu. Pencerenin dışındaki termometre eksi 15'i gösteriyordu.

Şu yirmi dakikalık yürüyüşteki kadar daha önce üşümüş müydü hatırlayamıyordu.

Hemen yerleşme işine koyuldu. Elbiseleri bavuldan çıkarıp gardıroba yerleştirdi. Tuvalet malzemelerini banyo dolabına koydu.

Dört köşeli ve tekerlekli bavuldan kitaplar, cd, cd çalar, küçük Sony marka bir kayıt cihazı, not defterleri, bir mikro yazıcı, taşınabilir mürekkepli yazıcı, Minolta marka dijital fotoğraf makinesi ve bir yıllık sürgün yerinde bulamayacağım düşündüğü diğer şeyleri çıkarttı.

Kitap ve cd'leri Hans-Erik Wennerström hakkında araştırmaların olduğu iki dosyayla birlikte çalışma odasındaki kitaplığa koydu. Bu dosyalar pek işine yaramazdı ama atmaya da kıyamamıştı. Bu iki dosya bir şekilde kariyerinin devamı için yapı taşlarına

dönüşmeliydi.

En son çantasını açtı, iBook'unu çıkartıp çalışma masasımn üzerine koydu. Soma durdu, koyun gibi bir suratla etrafına baktı. The benefits ofliving countryside (Şehir dışında yaşamanın faydaları).

Birden internet bağlantısının olmadığını fark etti.

Mutfağa geçti, cep telefonundan telefon idaresini aradı. Biraz uğraştıktan soma Henrik Vanger'in ısmarladığı şeylerden haberdar olan birini buldu. ADSL hattının kapasitesini sordu, Hedeby adasına kadar kablo döşeyebilirlerdi ama birkaç gün alırdı.

İşini bitirdiğinde saat dördü biraz geçiyordu. Ayağına tekrar dolapta bulduğu kalın çorapları ve çizmeleri giydi, üzerine ekstra bir kazak geçirerek dışarı çıkmaya hazırlandı. Dış kapıya geldiğinde durdu; evin anahtarlarını almamıştı. Stockholm'de edindiği içgüdüleri, kapıyı kilitlemeden bırakmaya karşı koyuyordu. Tekrar mutfağa girdi, etrafı araştırmaya başladı. Sonunda bir çiviye asılı anahtarı buldu.

Termometre eksi 17'ye düşmüştü. Hızla köprüyü geçti, küçük bir tepeyi tırmanarak, kilisenin önünden devam etti. Yaklaşık üç yüz metre ilerideki Konsum mağazasına girdi. Aldığı iki kağıt torba dolusu eşyayı eve taşıdıktan sonra geri döndü. Köprüyü bir kez daha geçip, hemen yam başındaki Sussanne'nin Yeri'ne girdi. Tezgahın gerisinde

elli yaşlarında bir kadın vardı. Kadına adını sordu - Sussanne'ydi- kendini tanıtarak bundan sonra oranın müdavimi olacağım söyledi. İçerde ondan başka müşteri yoktu. Sussanne'nin ikram ettiği kahvenin yanına bir sandviç ısmarladı, bir de eve götürmek için somun satın aldı. Gazetelerin durduğu köşeden Hedestad Kuriren'i alıp köprüye ve kilisenin aydınlatılmış ön cephesine bakan bir masaya oturdu. Manzara, bir yılbaşı kartına benziyordu. Gazeteyi okuması dört dakika sürdü. İlgisini çeken tek haber Birger Vanger adlı yerel politikacının -Liberal Parti üyesi-Hedestad'a bir teknoloji geliştirme merkezi açacağıydı. Mikael kapanış saatine, 6.00'ya kadar kafede oturdu.

Akşam yedi buçukta Erika'yı aradı ama telefonu kapalıydı. Mutfak kanepesine oturdu, eline bir kitap aldı. Arka kapak yazısına bakılırsa, bu kitap genç bir feministin sansasyonel çıkış romamydı. Yazarın Paris seyahatinde cinsel hayatına bir düzen verme çabasını anlatıyordu. Mikael, kendi cinsel deneyimlerini hem de lise düzeyinde bir üslupla pazarlayan birine nasıl olup da feminist denildiğini merak etti. Belli ki denilemezdi. Romanı, yazarı yeni bir Carina Rudberg diye lanse edildiği için almıştı. Gerek biçimi gerekse de içeriğiyle Rudberg'le aralarında hiçbir benzerlik kurulamayacağım anlaması için çok fazla okuması gerekmedi. Çok geçmeden de bir tarafa bıraktı, onun yerine 1950 tarihli Rekordmagasin dergisinde yayınlanan Hopalong Cassidy hakkında yazılmış macera öyküsünü okudu.

Yarım saatte bir, boğuk bir kilise çanı sesi geliyordu. Yolun diğer tarafında oturan Gunnar Nilsson'un evinin penceresinde ışık vardı ama kimse görünmüyordu. Harald Vanger'in evi karanlıklar içindeydi.

Dokuz civarı, bir araba köprüyü geçerek buruna doğru kayboldu.

Gece yarısı kilisenin cephesini aydınlatan ışıklar söndü. Belli ki Hedeby'ün Ocak başlarındaki hafta sonu eğlencesi, ancak bu saatlere kadar sürüyordu. Tuhaf bir sessizlik vardı.

Erika'yı bir daha aradı, yine kapalıydı. Mesaj bıraktı, ışığı söndürüp yatağa girdi. Uykuya dalmadan önce, Hedeby'de çıldırma riskinin oldukça yüksek olduğunu düşünüyordu.

Kesif bir sessizliğe uyanmak tuhaf bir duyguydu. Bir saniyeden daha kısa bir sürede derin bir uykudan, kesin bir uyanıklığa geçti.

Yattığı yerden sessizliği dinledi. Oda soğuktu. Başını çevirip komodinin üzerindeki kol saatine baktı. Yediyi sekiz geçiyordu, daha önce hiç bu kadar erken kalkmamıştı. İki masa saatini birden kurar, yine de uyanmakta güçlük çekerdi. Şimdi kendi kendine uyanmıştı, üstelik yorgun da değildi.

Kahve suyunu koyduktan sonra duşa girdi. Birden

kendisiyle dalga geçme isteğiyle dolmuştu. Kaile Blomkvist'in el değmemiş yerlere keşif gezisi.

Duş musluğuna küçük bir dokunuşla su, haşlayıcı bir sıcaklıktan buz gibi soğuğa geçiyordu. Kahvaltı masasında sabah gazetesi yoktu. Tereyağı buz tutmuştu. Mutfak malzemelerinin olduğu çekmecede peynir bıçağı yoktu. Dışarısı hâlâ zifiri karanlıktı. Termometre eksi 21'i gösteriyordu. Günlerden cumartesiydi. Hedestad'a giden otobüs durağı Konsum mağazasının önündeydi.

Mikael sürgün hayatına, şehre inip alışveriş yapma planını gerçekleştirmekle başlayacaktı. Tren istasyonunun karşısında otobüsten indi, şehirde şöyle bir tur attı. Bir çift sağlam postal, iki uzun iç don, birkaç tane fanila, bir kalın gocuk, sıcak tutacak bir başlık ve bir çift de eldiven aldı. Elektronik malzemelerin satıldığı bölümde, portatif antenli, taşınabilir bir televizyon buldu. Satıcı televizyonun, Hedeby Adası'nda hiç değilse İsveç televizyon kanalını çekeceğine garanti veriyordu. Mikael eğer sabanın dediği gibi çıkmazsa ödediği parayı geri alacağına yemin ederek televizyonu da yüklendi.

Kütüphaneye uğrayıp üyelik kartı çıkarttı. Elizabeth George'unbütün polisiyelerini istedi. Bir kırtasiyeciye uğrayıp kalem ve not defteri, sonra da bütün bu satın aldıklarını taşıyabilmek için büyük bir spor çanta aldı.

Tütüncüye de uğradı; aslında sigar ayı onyıl öncebır akmıştı ama birdenbire nikotin ihtiyacı hissetmişti. Sigara

paketini açmadan ceketinin cebine koydu. Son olarak gözlükçüye uğradı ve lens suyu aldı ve yeni lensler ısmarladı.

Saat iki civarında Hedeby'e geri döndü. Tam aldığı kıyafetlerin fiyat etiketlerini sökerken, dış kapının açıldığını duydu. El i yaşlarında, sarışın bir kadın, mutfak kapısının kenarına vurduktan sonra beklemeden içeri girdi. Bir elinde çörek dolu bir tabak vardı.

"Merhaba, sana hoş geldin demek istedim. Adım Helen Nilsson, yolun karşı tarafında oturuyorum, yani komşuyuz." Mikael kadının elini sıkarak kendini tanıttı.

"Evet ya, seni televizyonda görmüştüm. Akşamları misafir kulübesinde ışık yanması doğrusu güzel bir şey."

Mikael kahve suyu koydu, kahve davetine itiraz etmekle birlikte masaya oturan kadın, göz ucuyla dışarı bakıp:

"Henrik geliyor, kocamla birlikte. Sanırım sana birtakım kutular getiriyorlar," dedi.

Bir el arabasını sürükleyen Henrik Vanger ve Gunnar Nilsson dış kapıda durdular. Mikael, kutuları taşımaya yardıma olmak için aceleyle dışarı çıktı. Kutuları demir sobanın yanma yığdılar. Mikael kahve fincanlarını çıkarttıktan sonra Helen'in getirdiği keki kesti.

Gunnar ve Helen Nilsson hoş insanlardı. Mikael'in Hedestad'a niçin geldiğini merak eder gibi değil erdi.

Henrik Vanger'e çalıştığını bilmeleri onlar için yeterli bir açıklama olmalıydı. Henrik Vanger'in NilssonTarla kurduğu ilişkinin samimiyetine bakılırsa, efendiyle çalışanlarının arası gayet iyiydi. Köy hakkında ve Mikael'in şu an oturduğu evi kimin yaptığını konuşuyorlardı. Nilsson çifti, ev konusunda Vanger'in bel eğinin onu yanılttığını iddia ederken; Henrik Vanger, Gunnar'la ilgili komik bir hikaye anlattı: Gunnar bir akşam eve dönerken köprünün öte yakasında oturan köyün delisinin, şimdi Mikael'in oturduğu kulübeye pencereden girmeye çalıştığını görmüş, adamın yanma giderek kapının kilitli olmadığını, oradan girebileceğini söylemiş. Mikael'in küçük televizyonunu şüpheli gözlerle inceleyen Gunnar, eğer izlemek istediği bir program olursa akşamları onlara gelebileceğini söyledi. Çanak antenleri vardı.

Henrik Vanger, Nilsson çifti gittikten sonra bir süre daha Mikael'in yanında kaldı. Getirdiği arşivi Mikael'in tasnif etmesi daha uygundu, bir sorun yaşarsa eve gelip ona sorabilirdi. Mikael teşekkür edip, bir çözüm bulunur diyerek Vanger'i yolcu etti.

Mikael yalnız kaldığında karton kutuları çalışma odasına taşıdı ve gözden geçirmeye başladı.

Yeğeninin kaybolmasından sonra Vanger, otuz altı yıl süren özel bir araştırma yapmıştı. Mikael bunun, hastalıklı bir takıntının mı, yoksa zamanla entelektüel bir oyuna dönüşen bir çabanın ürünü mü olduğuna bir türlü karar veremiyordu. Ama yaşlı adamın bir arkeolog titizliğiyle

çalıştığı ortadaydı; yedi raf dolusu materyal toplamıştı.

Araştırmanın ana gövdesi, Harriet'in kaybolması hakkında polis araştırmalarını içeren yirmi altı dosyaydı. Mikael "sıradan" bir kayıp vakası hakkında bu kadar çok araştırma materyali olmasını anlamakta zorluk çekiyordu. Ama bir yandan da Henrik Vanger'in, Hedestad polisini akla gelen ve gelmeven bütün ipuçlarını araştırmaya yöneltmek için, bütü ağırlığını kullanmış olacağını kestirebiliyordu.

Polis araştırmalarının dışında gazete kupürlerinin olduğu dosyalar, fotoğraf albümleri, haritalar, Hedestad ve Vanger Şirketi hakkında yazılar, Harriet Vanger'in günlüğü (çok kısa bir günlüktü) okul kitapları, hastane raporları ve buna benzer başka şeyler de vardı. Ayrıca her biri yüz sayfalık, A4 boyutunda, kitap gibi ciltlenmiş on altı belge daha vardı. Bunlar, soruşturma hakkında Henrik Vanger'in tuttuğu bir tür seyir defteriydi. Yaşlı adam bu defterlere kendi düşüncelerini, spekülatif akıl yürütmelerini, olayın kör noktalarını ve gözlemlerini düzgün bir el yazısıyla kaydetmişti.

Mikael bunları şöyle bir karıştırdı. Metinlerin edebi üslubuna bakarak, bunların düzinelerce eski not defterinden temize çekilmiş olabileceğini düşündü. Son olarak Vanger ailesi hakkında tutulmuş onlarca dosya vardı; bu dosyadaki sayfalar daktilo ile yazılmıştı, uzun bir çalışmanın ürünü oldukları belli oluyordu.

Henrik Vanger, kendi akrabaları hakkında da araştırma yapmıştı.

Saat yedi civarında dış kapıdan gelen ısrarlı miyavlama sesiyle dosyaların başından kalkan Mikael kapıyı açtı, açar açmaz da tekir bir kedi hızla içeri daldı.

Kedinin arkasından bakan Mikael kendi kendine: "O da haklı," dedi.

Bir süre etrafı koklayarak dolaşan kedi, bir tabağa konulan sütü bir çırpıda yalayıp içtikten sonra, mutfaktaki divanın üzerine sıçradı ve kıvrılıp yattı. Oradan inmeye hiç niyeti yoktu.

Mikael dosyalar hakkında bir fikir edinip anlaşılır bir sırayla raflara dizdiğinde saat onu geçiyordu. Mutfağa geçti, kahve suyu koyup iki sandviç hazırladı. Kediye biraz sosis ve bir parça da ciğer ezmesi verdi. Bütün gün yemek yemeyen Mikael'in, tuhaf bir şekilde canı yemek de istememişti. Hazırladığı sandviçleri yedikten sonra cebinden sigara paketini çıkartıp bir sigara yaktı.

Cep telefonunda mesaj olup olmadığını kontrol etti. Erika aramamıştı, ona bir kez daha ulaşmayı denedi ve yine telesekreter mesajı aldı; aboneye şu an ulaşılamıyor...

Mikael, özel araştırma görevine Henrik Vanger'den ödünç aldığı Hedeby haritasını inceleyerek başladı. Henrik Vanger'le yaptığı ada turunun bilgileri henüz tazeyken,

haritanın üzerinde kimin nerede oturduğunu işaretledi. Vanger klanının kişi galerisi bir hayli kabarıktı; kimin kim olduğunu anlaması zaman alacaktı.

Gece yarısına doğru sıcak tutacak giysiler giydi, yeni aldığı kalın botları ayağına geçirip dışarı çıktı. Köprüyü geçtikten sonra, kilisenin önünden geçip boğaza doğru uzanan yola girdi. Boğaz ve eski liman buz tutmuştu ama ilerilerde kara bir kemer gibi uzanan suyu görebiliyordu. Kilisenin cephesini aydınlatan ışıklar söndüğünden etraf kararmıştı. Soğuk ve yıldızlı bir geceydi.

Birden bir karamsarlığa kapıldı. Henrik Vanger'e nasıl kandığına, bu tuhaf işi nasıl olup da kabul endiğine bir türlü akıl erdiremiyordu.

Bunun zaman kaybından başka bir şey olmadığını söyleyen Erika haklıydı. Stockholm'de kalmalı -sözgelimi Erika'yla yatakta olmalı- ve Hans Erik Wennerström'e karşı vereceği savaşın planlarını yapmalıydı. Ama bu konuda da isteksizdi, ayrıca nasıl bir karşı strateji geliştirmesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Eğer o an gündüz vakti olsaydı Henrik Vanger'in yanına gidip sözleşmeyi iptal ettirir ve hemen Stockholm'e dönerdi. Ama Vanger Çiftliği çoktan karanlığa gömülmüştü. Kilisenin yanındaki tepeden adadaki bütün evler görülebiliyordu. Harald Vanger'in evinin ışıkları da sönmüştü. Ama burunun en ucundaki Martin Vanger'in villasında, Cecilla Vanger'in evinde ve kiraya verilmiş olan

evde ışık vardı.

Küçük tekne limanında, ressam Eugen Norman'ın kulübesinin de ışığı yanıyor, kulübenin bacasından yoğun, kıvılcımlı bir duman yükseliyordu. Sussanne'nin Yeri'nin üst katında da ışık vardı. Acaba Sussanne orada mı yaşıyordu, eğer öyleyse o da kendisi gibi yalnız mıydı?

Pazar sabahı geç saatlere kadar uyuyan Mikael, korkunç bir gürültüyle uyandı. Nerede olduğunu ve gürültünün ayine davet eden kilise çanlarından geldiğini anlaması kısa sürdü. Saat on bire geliyor olmalıydı. Geceleyin kapıldığı karamsarlık duygusundan hâlâ kurtulamamışü, bir süre yatakta kaldı. Yatak odasının kapısından gelen ısrarlı miyavlama sesiyle kalktı, dış kapıyı aralayıp kedinin çıkmasına izin verdi.

Saat on iki civarında duş aldıktan sonra kahvaltı yapb. Kararlı bir ifadeyle çalışma odasına gitti. Polis soruşturmasının ilk dosyasını aldı. Arkasından tekrar tereddüde kapıldı. Pencereden Sussanne'nin Yeri tabelası görünüyordu, dosyayı çantasına koydu, sokak kıyafetlerini giyindi. Kafe tıka basa müşteriyle doluydu. Şimdi kafasını meşgul eden, Hedeby gibi bir delikte bir kafe, varlığını nasıl sürdürür sorusunun cevabını almıştı. Sussanne, kilise ziyaretçileri, cenaze ahalisi ve diğer organizasyonlar konusunda uzmanlaşmıştı.

Biraz yürümeye karar verdi. Konsum pazar günleri kapalıydı, Hedestad'a giden yolda birkaç yüz metre

yürüdü, oradaki bir benzinlikten birkaç gazete aldı. Hedeby'de bir saat dolaşarak anakara tarafını tanımaya çalıştı. Kilise ve konsumun yakın çevresindeki şehrin merkezinde, iki katlı eski taş evler vardı. Mikael bunların 1910 ya da 1920'li yıllara ait olabileceklerini düşünüyordu.

Şehrin kuzey girişinde, çocuklu aileler için yapılmış oldukça bakımlı apartmanlar yükseliyordu. Kilisenin güneyinde kıyı boyunca uzanan vil alar vardı. Hedeby'ün, Hedestad'm yöneticileri ve memurlarının oturduğu nezih bir yerleşim yeri olduğu belliydi.

Mikael geriye dönerek köprüye doğru yürüdü, Sussanne'nin Yeri boşalmış, Sussanne masaları temizlemekle uğraşıyordu. "Pazar telaşı," dedi kafeye girdiğinde.

Sussanne başını sal ayarak onayladı ve alnına düşen saçlarını kulağının arkasına topladıktan sonra "Merhaba Mikael," dedi.

"Adımı hatırladın."

"Hatırlamamak ne mümkün," dedi Sussanne. "Önceki yılki dava sırasında seni televizyonda görmüştüm."

Mikael biraz utanmıştı. "Haberlerde bir şeyler bulmak zorundalar," diye mırıldanarak, köprüye bakan masaya oturdu. Sussanne'nin bakışlarıyla karşılaştığında gülümsedi.

Öğleden sonra saat üçte, Sussanne o gün için kapanış saatinin geldiğini bildirdi. Kilise ziyaretinin yarattığı koşuşturmadan sonra yalnızca birkaç müşteri daha uğramıştı. Mikael, Harriet Vanger'in kaybolması hakkında polisin yaptığı araştırma raporunun yaklaşık beşte birini okuyabilmişti. Dosyayı kapattı, çantasına koydu, kafeden çıktı, hızlı adımlarla köprüyü geçip evine yöneldi.

Kedi, merdivenlerde bekliyordu, Mikael kimin kedisi olduğunu merak ederek etrafına bakındı, belli ki sahipsizdi. Kapıyı açıp içeri aldı, ne de olsa ona arkadaşlık ediyordu.

Bir kez daha Erika'ya ulaşmayı denedi ama telefonu hâlâ kapalıydı. Demek ki Mikael'e çok kızmışü. Yazı işleri bürosunu ya da Erika'nın evini arayabilirdi ama inat edip aramadı. Şimdiye kadar yeterince mesaj bırakmıştı. Erika'yı boş verip kahve suyu koydu, mutfak divanına uzanmış olan kediyi biraz ileri itti ve masanın üzerine dosyayı açtı.

Hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak için dikkatle okumaya başladı.

Akşamın geç saatlerinde dosyayı kapattığında not defterinin birkaç sayfası aldığı notlarla dolmuştu. Bunlar, hatırlatma notları ve diğer dosyalarda cevabını bulmayı umduğu sorulardı. Belgeler tarih sırasına göre tasnif edilmişti. Mikael bunların Henrik Vanger tarafından mı düzenlendiği, yoksa atmışlı yıllardaki polislerin çalışma

sisteminin bir ürünü mü olduğundan emin değildi.

Dosyanın ilk sayfasında, kayıp ihbarı hakkında tutulan raporun fotokopisi vardı. İhbar Hedestad polis merkezine telefonla yapılmıştı.

Telefona cevap veren polis memuru raporun altını 'Gp. Ryttinger' adıyla imzalamıştı, Mikael bunu 'görevli polis' diye yorumladı.

İhbarda bulunan Henrik Vanger'di. 23 Eylül 1966, saat 11.14 tarihli kayıt raporuna adresi ve telefon numarası da eklenmişti. Rapor oldukça kısaydı:

Hrk. Vanger telefon açarak kardeşinin (?) kızı Harriet Ulrika Vanger'in -15 Ocak 1950 doğumlu (16 yaşında) Hedeby Adasında oturur- Cumartesi öğleden sonraki saatlerden beri kayıp olduğunu, ailenin çok endişelendiğini bildirdi.

Rapordaki nota göre; P-014'e (Polis arabası? Devriyesi? Botu?) 11.20 'de olay yerine gitmesi emredilmişti.

Saat 11.35'te, Ryttingen'in el yazısından daha zor okunur bir elyazısıyla düşülmüş bir not daha vardı. Polis Magnusson'un raporu: Hedeby'e giden köprü hâlâ kapalı. Geçişler botlarla yapılıyor.

Saat 11.35'te Ryttinger geri dönmüştü: H-by'den telefon açan Magnusson, 16 yaşındaki Harriet Vanger'in cumartesi öğle saatlerinden beri kayıp olduğunu doğruladı. Aile çok

endişeliymiş.

Harriet'in gece evde kalmadığına inanıyorlarmış. Köprüdeki kaza nedeniyle adayı terk etmiş de olamazmış. Görüşüne başvurulan aile üyelerinden hiçbirinin HV'nin nerede olduğuna dair bir fikri yokmuş.

Saat 12.19: G.M'ye konu hakkında telefonla bilgi verildi.

Son not saat 13.24'de düşülmüştü: G.M, H-by'de. Olay yerinde, işe el koydu.

İkinci sayfada, G.M. kısaltmasıyla, bir botla Hedeby Adası'na geçerek Harriet Vanger olayının araştırılmasını üstlenen ve olayla ilgili resmi rapor tutan cinayet masası komiseri Gustaf Morel 'in kastedildiği anlaşılıyordu. Gereksiz kısaltmaların olduğu ilk rapordan farklı olarak Morell'in raporu daktiloyla, anlaşılır bir tarzda yazılmıştı.

Devam eden sayfalarda ne tür somut adımların atıldığı anlatılıyordu.

Raporda, Mikael'i şaşırtan bir ayrıntı zenginliği vardı.

Morel sistematik bir yol izlemişti. Önce Henrik Vanger ve Harriet'in annesi Isabella Vanger'in ifadelerine başvurmuştu. Daha sonra sırasıyla, Harald Vanger, Greger Vanger, Harriet" kardeşi Martin Vanger ve Annita Vanger'le konuşmuşu, Mikael, bütün bu görüşmelerin önem sırasına göre yapıldığı sonucunu çıkardı.

Raporlara bakılırsa, ailedeki statüsü dul bir kraliçeye benzeyen Henrik Vanger'in annesi Ulrike Vanger'in olaya dair verebileceği hiçbir bilgi yoktu. O akşam erkenden yatmış ve Harriet'i de birkaç gündür görmemişti. Komiserle görüşmesinin nedeni, yalnızca görüşlerini aktarmakmış gibi görünüyordu. Bu görüşleri de polisin hemen harekete geçmesini istemekten ibaretti.

Henrik Vanger'in ağabeyi Harald Vanger, etkili aile üyeleri listesinde ikinci sıradaydı. Harriet Vanger'i Hedestad'daki festivalden döndükten sonra kısa bir süre görmüştü ama "köprüdeki olaydan sonra hiç görmemiş ve şimdi nerede olduğm dair bir fikri yok" tu.

Harald ve Henrik Vanger'in kardeşi Greger Vanger, on alü yaşındaki kayıp kızı, Henrik Vanger'in odasında gördüğünü, kızın Hedestad'daki festivalden döndükten sonra Henrik'l konuşmak için randevu istediğini söylemişti. Greger, kızı ki saca selamlamış ama konuşmamışlardı. Kızın nerede olabileceğine dair bir fikri yoktu ama ona göre kız, büyük ihtim kimseye haber vermeme sorumsuzluğunu göstererek bir arkadaşının yanma gitmişti ve çok geçmeden ortaya çıkacak ama eğer dediği gibiyse kızın adayı nasıl terk etmiş olabileceğine dair bir cevabı yoktu.

Martin Vanger'le yapılan görüşme çok kısa sürmüş Uppsala Lisesi'nde son sınıf öğrencisiydi, orada Haral Vanger'in yanında kalıyordu. Harald'ın arabasında yer olmadığı için trene binmek zorunda kalmış ve Hedestad'a

geç saatlerde inmişti. Köprüdeki kaza nedeniyle Hedeby'e ancak akşamın geç saatlerinde botla geçebilmişti. Onun ifadesine başvurulmasının nedeni, kız kardeşinin evden kaçma gibi bir planı vardıysa ona sezdirmiş olabileceği ihtimaliydi. Harriet'in annesi bu soruya tepki duymuştu ama Komiser Morel 'e göre, o an umut edilebilecek en iyi şey, kızın evden kaçmış olmasıydı. Martin yaz tatilinden beri kız kardeşiyle hiç konuşmamıştı ve elinde anlatmaya değer bir bilgi yoktu.

Harald Vanger'in kızı Annita Vanger, rapora yanlışlıkla Harriet'in "kuzeni" olarak kaydedilmişti, doğrusu Harriet'in kuzeninin kızı olmalıydı. Stockholm Cniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisiydi ve yaz tatilini Hedeby'de geçirmişti. Harriet'le neredeyse yaşıttılar ve çok yakın arkadaş olmuşlardı. Babasıyla birlikte adaya cumartesi günü gelmişlerdi, Harriet'le buluşmayı iple çekmiş ama buna fırsat bulamamışta. Annita Vanger çok endişeleniyordu çünkü ona göre Harriet, aileye haber vermeden bir yere gitmezdi. Onun bu görüşünü Henrik ve Isabella da paylaşıyordu.

Komiser Morell, aile üyeleriyle görüşürken bir yandan da Magnusson ve Bergman'ın ekibine -ekip 104- hava kararmadan bir arama grubu kurmaları emri vermişti. Köprü hâlâ trafiğe kapalı olduğundan anakaradan destek almak oldukça zordu. İlk arama grubunda her yaştan kadın ve erkek olmak üzere otuza yakın insan vardı. Balıkçı limanındaki boş kulübeler, kıyı şeridi, köyün yakınındaki ve balıkçı limanının üst tarafında, Güney Dağı denilen

ormanlık alan araştırılmıştı. Güney Dağı denilen yerin aranma nedeni, birinin ortaya attığı, köprüde olup bitenleri izlemek için Harriet'in oraya tırmanmış olabileceği ihtimaliydi. Kuzey çiftliği ve Harriet'in bazen uğradığı, adanın öteki tarafında bulunan Gottfried'in kulübesine de bakılmıştı.

Akşam saat on civarında, karanlığın bastırmasıyla bir sonuç almamadan arama faaliyetlerine ara verilmişti. O gece ısı sıfır derecelere düşmüştü.

Komiser Morell ana karargahını, Henrik Vanger'in hizmetine sunduğu, çiftlik evinin alt katındaki salona kurmuştu. Morel bir dizi önlem almıştı.

Isabella Vanger'in eşliğinde Harriet'in odasını incelemiş, Harriet Vanger'in kaçmış olabileceğine dair bir işaret, eksik elbiseler, çanta vb. şeyler araştırmıştı. Isabella Vanger'in bu konuda pek de yardımcı olduğu söylenemezdi, kızının gardırobundan habersizdi. Genel ikle kot pantolon giyerdi ama bütün kot pantolonlar da birbirine benzerdi.

Harriet'in el çantası yazı masasının üzerindeydi. Çantada kimliği, içinde dokuz kron elli öre olan cüzdanı, bir tarak, bir ayna ve bir de mendil vardı. Araştırmadan sonra Harriet'in odası kapatılmıştı.

Morel , diğer aile üyelerini ve çalışanları da sorgulamıştı. Bunların bir kısmı özenle kaydedilmişti.

İlk arama grubu moral bozucu bir sonuçla döndüğünde, komiser daha sistemli bir arama yapma kararı vermiş; birçok yere başvurarak destek talebinde bulunmuştu. Ormanda Yön Bulma Kulübü'yle ilişkiye geçmiş, üyelerinin arama faaliyetine katılmasını sağlamalarını istemişti. Gece yarısı, çoğunluğu gençlerden oluşan elli üç aktif sporcunun, ertesi sabah saat 7.00'de Vanger çiftliğinde olacağı haberini almıştı. Henrik Vanger, Vanger Grubu'na ait kağıt fabrikasında çalışan el i işçiyle bu gruba destek vermiş, arama çalışmasına katılanların yiyecek ve içecek sorunlarını hal etmişti.

Mikael Blomkvist, olay dolu o yirmi dört saatte adada neler yaşanmış olabileceğini kafasında canlandırabiliyordu. Köprüdeki kaza büyük bir telaşa yol açmış olmalıydı. Ana karadan destek almanın güçlüğü yanı sıra, aynı yerde ve hemen hemen aynı saatlerde meydana gelen iki dramatik olay arasında bağ da kurmuş olmalıydılar. Hatta Morel, yakıt tankerinin enkazı kaldırılırken, Harriet Vanger'in kötü bir tesadüf eseri tankerin altında kalmış olabileceğini düşünerek köprüye gitmişti. Mikael'in Morel 'de bulabildiği tek mantık dışı davranış da buydu. Çünkü kızın olaydan sonra adada görüldüğünün ispatı vardı. Komiser Morell, akla uygun bir açıklama yapmaksızın, bu iki olay arasında bir biçimde bir bağ olduğunu düşünüyordu.

Karmaşayla geçen ilk günün sonunda, olayın hızla çözüm kazanacağına ilişkin umutlar kaybolarak, yerini iki spekülasyona bırakmışü. O gün adayı fark edilmeden terk

etmenin bütün zorluklarına rağmen Morell, kızın evden kaçmış olma ihtimalini yok saymak istemiyordu. Harriet Vanger'in ada dışında da aranmasına karar vermiş ve Hedestad'daki gezici ekiplere kayıp kız konusunda uyanık olmaları emrini vermişti. Ayrıca cinayet masasındaki arkadaşlarından, kayıp kızı görüp görmediklerini öğrenmek için otobüs şoförleri ve tren istasyonu görevlileriyle konuşmalarını istemişti.

Bu yöndeki araşürmalardan olumsuz sonuçlar gelmeye başladığında Harriet Vanger'in bir kazaya kurban gitmiş olma ihtimali kuvvet kazanmaya başlamış, devam eden günlerde araştırma daha çok bu ihtimal üzerinden yürütülmüştü.

Kızın kaybolmasını izleyen ilk iki günde arama zinciri - Mikael'in anlayabildiği kadarıyla- son derece profesyonelce çalışmıştı. Arama faaliyetlerini, bu gibi olaylarda tecrübe sahibi olan polis ve itfaiyeciler yönetmişti. Hedeby Adası'nda erişilmesi zor birkaç ormanlıkbölge olsa da, adanın yüzölçümü küçük olduğu için bütün ada özenle taranabilmişti. Bir polis botuyla birlikte, Petterson'a ait iki bot adanın etrafını dolaşarak kıyıları kontrol etmişti.

İkinci gün arama faaliyetine katılanların sayısı azalülmış, erişilmesi ve girilmesi zor bölgelere, özellikle de "İstihkam" denilen yere -İkinci Dünya Savaşı sırasında sahil koruma için yapılmıştı-yeni bir arama için ekipler gönderilmişti.

Köydeki bütün evler, kuyular, rüzgar korunakları köşe bucak aranmıştı.

Resmi tutanaklarda, üçüncü gün son verilen aramaların yarattığı hayal kırıklığı okunabiliyordu. Gustaf Morel o zaman, doğal olarak, farkında değildi ama ulaşılabilecek son noktaya ulaşmışü. Şaşkındı, ikinci adımın ne olması gerektiği ya da araştırmaların nerede sürdürülmesi gerektiğine dair bir şey belirtmemişti. Harriet Vanger buhar olup uçmuş gibiydi ve işte Henrik Vanger'in kırk yıl boyunca sürdürdüğü araştırma böyle başlamıştı.

9. BÖLÜM

6 OCAK PAZARTESİ-8 OCAK ÇARŞAMBA

Mikael, dosyaları geç saatlere kadar okudu. İsa Yortusu'nun 13. günü yataktan geç saatlerde kalktı. Henrik'i ziyaret etmek için dışarı çıkü. Henrik Vanger'in evinin önünde deniz mavisi eski model bir Volvo duruyordu. Mikael tam Henrik Vanger'in kapışım çalacaktı ki, kapı açıldı ve içeriden el i yaşlarında bir adam çıktı. Neredeyse çarpışacaklardı. Adamın çok acelesi var gibiydi.

"Evet? Size yardımcı olabilir miyim?"

"Henrik Vanger'i ziyaret edecektim," dedi Mikael.

Adamın bakışları aydınlandı. Gülümsedi ve elini uzattı.

"Siz Henrik'in biyografisine yardımcı olan Mikael olmalısınız."

Mikael başıyla onayladı ve adamın elini sıktı. Belli ki Henrik Vanger, Mikael'in adada bulunmasına bahane sağlayan öyküyü yaymaya başlamıştı. Adam oldukça şişmandı -yıllar boyunca ofis ve toplantı odalarında oturmaktan olmalıydı- ama Mikael, adamın yüz ifadesinin Harriet Vanger'i araştırdığını hemen anlayabilmişti.

"Adım Martin Vanger," diyen adam, Mikael'in tahminini doğruladı.

"Hedestad'a hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim."

"Bir süre önce seni televizyonda görmüştüm."

"Görünüşe göre bunu herkes yapmış."

"Wennerström... Bu evde pek de popüler sayılmaz."

"Henrik biraz bahsetti. Öykünün devamını bekliyorum, "Seni işe aldığını Henrik birkaç gün önce anlattı," Martin Vanger birden bir kahkaha attı. "Bu işi büyük ihtimal Wennerström için kabul etmiş olabileceğini de söyledi."

Mikael, gerçeği söylemeye karar vermeden önce bir süre

tereddüt etti.

"Önemli bir neden. Ama dürüst olmak gerekirse bir süre Stockholm'den uzaklaşmam gerekiyordu ve birden karşıma Hedestad çıktı. Sanırım böyle oldu. Bu dava hiç olmamış gibi davranamam. Cezaevine gireceğim." Martin Vanger birden ciddileşti.

"İtiraz edemez misin?"

"Bu durumda bir faydası olmaz." Martin Vanger saatine baktı.

"Bu akşam Stockholm'e gideceğim, acele etmeliyim. Birkaç gün sonra döneceğim. Bir akşam bana yemeğe gel. O mahkemede neler olduğunu dinlemeyi çok isterim."

El sıkışarak vedalaştılar. Volvo'nun kapısını açan Martin; Vanger durdu ve Mikael'e dönüp: "Henrik ikinci katta. Hemen çıkıver."

Henrik Vanger çalışma odasındaki koltuklardan birine oturmuş gazete okuyordu. Önündeki sehpada Hedestad-Kurier, Dagens İndustri, Svenska Dagbladet ve akşam gazeteleri vardı. "Kapıda Martin'le karşılaştım."

"İmparatorluğu kurtarma telaşına kapılmış," dedi Henrik Vanger ve kahve termosunu havaya kaldırdı. "Kahve?"

"Çok iyi olur," dedi Mikael. Oturdu ve Henrik Vanger'in

niçin bu kadar endişeli göründüğünü merak etti.

"Gazetede adın geçiyor," dedi Vanger.

Ve bir akşam gazetesini Mikael'in önüne itti. Kısa Basın Macerası diye bir başlık vardı. Metni daha önce Finansmagasi-net Monopolde çalışmış olan bir köşe yazarı kaleme almıştı. Adam, herhangi bir sorunla ilgilenen herkesi alaycı bir tonla yerin dibine batırmakla ünlenmişti -feministler, ırkçılık karşıtları, çevreciler- herkes onun alaycı tonundan payına düşeni alırdı. Bununla birlikte kendine ait tek bir görüşü dahi yoktu. belli ki şimdi basın eleştirmenliğine soyunmuştu; Wennerström davası sürerken bütün ateşini Millennium'a yöneltmiş, Mikael'in tam bir aptal, Erika Berger'in de beceriksiz bir basın sürtüğü olduğunu yazmıştı.

"Dedikodulara göre, genel yayın yönetmeninin kısa etekli bir feminist olmasına ve TV'de dudaklarını ileriye doğru uzatarak konuşmasına rağmen, Millennium iflasın eşiğindeymiş. Yazı işlerinin başarıyla pazarladığı, "araştırmacı genç gazetecilerle, iş dünyasındaki haydutları açığa çıkaran dergi" imajıyla bugüne kadar ayakta kalmışlardı. Bu reklam numaralarını genç anarşistler belki yutuyorlardı ama mahkemeye sökmedi. Ve şimdi Kaile Blomkvist de bunu anlamış oldu."

Mikael Erika'dan bir mesaj var mı diye telefonunu kontrol etti.

Mesaj yoktu. Henrik Vanger hiç konuşmadan Mikael'i inceliyordu; Mikael birden yaşlı adamın ondan sessizliği bozmasını beklediğini hissetti.

"Gerzeğin teki," dedi Mikael.

Henrik Vanger güldü ve duygusal olmayan bir yorum yaptı: "Öyle olmalı. Ama mahkemede ceza alan o değil."

"Haklısın. Hiçbir zamanda almayacak. Hiçbir zaman kendine ait bir fikir beyan etmez ama sürüye katılıp, mümkün olan en aşağılayıcı sözlerle son taşı atan hep o olur."

"Hayatım boyunca bu tür çok insanla karşılaştım. Sana iyi bir öğüt vereyim -benden öğüt almaya ihtiyacın varsa tabi - bırak istediği kadar hırlasın, aldırma, hiçbir şeyi de unutma, fırsatını bulduğunda eski hesapları görürsün. Ama avantaj ondayken değil." Mikael onu kayıtsızca dinliyordu.

"Benim çok düşmanım oldu. Yılların bana öğrettiği bir şey var; kaybedeceğin kesinken asla savaşa girme. Ama seni aşağılamış olan hiç kimseyi de affetme. Zamana bırak ve güçlü olduğun zaman saldır. Artık karşılık vermene gerek kalmasa da yap bunu."

"Bilgece öğütlerin için teşekkürler. Şimdi akrabalarını anlatmanı istiyorum."

Mikael, sehpanın üzerine bir kayıt cihazı koydu ve

düğmesini açtı.

"Neleri merak ediyorsun?"

"İlk dosyayı okudum; Harriet'in kaybolması ve ilk günlerdeki arama faaliyetlerini. Ama o kadar çok Vanger adı geçiyor ki, kimin kim olduğunu anlamakta güçlük çekiyorum."

Lisbeth Salander, yaklaşık on dakikadır üzerinde Avukat N. E. Bjurman yazan pirinç plakete gözünü dikmiş bekliyordu. Koridorda yalnızdı. Sonunda zili çaldı ve kapı kilidinde bir anahtar döndü.

Günlerden salıydı. Bu onların ikinci buluşmasıydı ve Lisbeth'in içinde kötü bir şeyler olacağı hissi vardı.

Korktuğu, Avukat Bjurman değildi. Lisbeth ne insani lardan ne de başka bir şeyden korkardı. Ama bu yeni vasisine karşı derin bir huzursuzluk hissediyordu. Bjurman'ın selefi, Avukat Holger Palmgren, başka bir kumaştandı; açıksözlü, nazik ve dost canlısıydı. İlişkileri üç ay önce Palmgren'ir beyin kanaması geçirmesiyle kopmuş ve Lisbeth, bir türlü akıl sır erdiremediği bürokratik mutabakatlar sonucu Bjurman'a miras kalmıştı. Lisbeth Salander sosyal ve psikolojik gözetimin nesnesi olduğu on iki yıl boyunca -bunun iki yılı çocuk kliniğinde geçmişti- "Peki, bugün nasılsınız?" gibi basit bir soruyu bile cevaplayamamıştı.

Mahkemenin küçük yaştaki çocukları koruma yasasına dayanarak, Uppsala'daki St. Stefan Çocuk Kliniği'nde gözetim alüna alınmasına karar verdiğinde Lisbeth Salander on üçünü yeni doldurmuştu. Karar, psikolojik rahatsızlığı bulunduğu ve okul arkadaşlarına, hatta bir ihtimal kendi kendine zarar verebileceği varsayımına dayandırılmıştı.

Bu varsayım, dikkatli bir analizden daha çok ampirik gözlemlere dayandırılmıştı. Bir doktorun ya da devlet memurlarından herhangi birinin duygusal, ruhsal ya da fiziksel durumunu anlamak için kurmaya çalıştığı diyalog girişimler karşısında Lisbeth, her defasında suratını asıp susmuş, gözlerini yere, tavana ya da duvarlara dikmişti.

Psikolojik testlere katılmayı, kol arını göğsüne kavuşturup kararlı bir ifadeyle reddetmişti. Onu ölçmek, tartmak, duygusal haritasını çıkartmak, terbiye etmek için gösterilen çabalara karşı gösterdiği direnci okulda da sürdürmüştü. Makamlar onu bir okul salonuna götürüp sıraya zincirleyebilirdi ama kulaklarım kapamasını ve eline kalem almayı reddetmesini engelleyemezlerdi. İlkokulu diploma almadan terk etmişti.

Zihinsel gelişimini de ölçmekte güçlük çekiliyordu. Kısaca Lisbeth Salander, kolay idare edilir bir çocuk değildi.

On üçüne bastığında, ergenlik çağma gelene kadar çıkarlarım ve malvarlığını korumak üzere güvenilir bir vasi tayin edilmesine de karar verilmişti. Bu güvenilir

adam, Avukat Holger Palmgren'di.

Palmgren her türlü zorluğa rağmen, psikiyatristlerin ve uzman doktorların başaramadığını başarabilmişti. Yalnızca Salander'in güvenini kazanmakla kalmamış, alçakgönüllü bir yakınlık da kurabilmişti.

Lisbeth on beşine bastığında doktorlar, artık toplum ya da kendisi için acil bir tehdit oluşturmadığına dair az ya da çok fikir birliğine varmışlardı. Lisbeth'in ailesi uyumsuz kategorisine sokulmuştu ve başka akrabası da yoktu. Bu durumda onun iyiliği düşünülerek, Uppsala'daki çocuk psikiyatrisi kliniğinden, onu evlatlık edinecek bir aile aracılığıyla topluma salmaya karar vermişlerdi.

Bu, kolay bir yolculuk olmayacaktı. Onu evlatlık alan ilk ailenin yamndan iki hafta sonra kaçmış, ikinci ve üçüncü ailelerinde de kısa zamanda haklarından gelmişti. Bunun üzerine Palmgren, Lisbeth'le ciddi bir konuşma yaparak, eğer böyle devam ederse tekrar çocuk kliniğine kapatılacağım söylemişti. Bu korkunç tehdit işe yaramış, Lisbeth dördüncü aileyi kabul enmişti. Bu aile Stockholm'ün Midsommarkran-sen semtinde oturan yaşlı bir çiftti.

Bu, Lisbeth'in uslandığı anlamına gelmiyordu. On yedisinde dört defa polis merkezini boylamış ve iki defasında aşırı alkol aldığı, bir defasında da uyuşturucu kul andığı için acile yatırılmıştı. Bunlardan birinde, Söder Mâlarstrand'da park edilmiş bir arabamn arka koltuğunda,

elbiseleri dağınık ve alkolden kendinden geçmiş vaziyette bulunmuştu. Yanında ondan çok yaşlı ve kendisi kadar sarhoş bir adam vardı.

Son vukuatı on sekizine basmadan hemen önceydi. Bu; defa ayıktı ve Gamla Stan'daki metro istasyonunun girişinde-bir yolcunun kafasına tekme atmıştı. Bu defa, yaralamadan' mahkemeye sevk edilen Salander savunmasında, adamın kendisini mıncıkladığını, ayrıca görünüş itibarıyla on sekizinde gençbir kızdan daha çok on iki yaşındaki bir kız çocuğuna benzediğinden, adamın pedofil eğilimleri olabileceğini söylemişti. Şahitlerin ifadesi onu doğruladığından, savcı beraatım istemiş ama geçmişini göz önüne alan yerel mahkeme, akıl sağlığımnincelenmesinekararvermişti. Lisbeth mutadı üzere sorularını cevaplamayı reddederek araştırmaya katılan doktorlarla işbirliği yapmamıştı. Bunun üzerine Sosyal Büro'nun atadığı doktorlar, "hastanın gözetim altında tutulması" kararım vermişti.

Oturduğu sandalyede kol arını kavuşturup, alt dudağım sarkıtarak soruları cevaplamayı reddeden genç bir kızın neyinin gözetleneceği açık değildi. Ama içinde bulunduğu psikolojik rahatsızlık, bakım altına alınmasını gerektiriyordu. Yani doktorların raporuna göre Lisbeth'in özel bir psikiyatri kliniğine kapatılması gerekiyordu. Sosyal Büro görevlisi de, doktorların bu kararma katıldığım belirten ayrı bir rapor yazmıştı.

Rapor'da Lisbeth'in, alkol ya da uyuşturucu kul anma

riskinin çok yüksek olduğu ve kendini kontrol edemediği iddia ediliyordu. Rapor, oldukça yüklü tanımlarla doluydu; içe dönük, çekingen, empatiden yoksun, kendi benine kapanmış, psikopat, asosyal, diyaloga ve eğitime kapalı. Bu raporu okuyan biri, Lisbeth'in vahim düzeyde bir geri zekalılık sorunu olduğu sonucunu çıkartabilirdi. Sosyal Büro'nun sokak görevlilerinin onu Mariatorget civarında değişik erkeklerle dolaşırken gördüğü, bir defasında Tantolunden'de durdurulup üzerinin arandığı ve bir kez de yanında kendinden çok yaşlı bir adamla görüldüğü de rapora eklenmişti. Rapora göre Lisbeth Salander ya fahişelik yapıyor ya da herhangi bir biçimde fahişelik yapma riski taşıyordu.

Mahkeme -onun geleceği hakkında karar verecek kurum- sanki onun hakkında zaten vermiş olduğu kararı destekleyecek bilgileri toplamış gibiydi. Bu kızın sorun olduğu ve mahkemenin, psikiyatrların ve sosyal görevlilerin tavsiyelerine uyacağı gün gibi ortadaydı. Gamla Stan'daki olaydan sonra çocuk psikiyatrisi kliniğine kapatılmış olan Lisbeth Salander, duruşmanın yapılacağı gün mahkeme salonuna getirilmişti. Kendini toplama kampına kapatılmış, ertesi günü çıkartamayacak bir mahkum gibi hissediyordu. Mahkeme salonunda gördüğü ilk kişi Holger Palmgren'di. Palmgren'in orada vasisi olarak değil, avukatı olarak bulunduğunu anlaması çok zaman almamıştı. O an Palmgren'in bambaşka bir tarafını görecekti.

Lisbeth, Palmgren'in açıkça onun tarafında yer aldığını

ve bir yere kapatılma önerisine şiddetle karşı çıktığını şaşkınlıkla izlemişti.

Kaşlarını çatarak şaşkınlığını gizlemiş ve bütün konuşmaları dikkatle dinlemişti. Salander'in bir kuruma kapatılmasını öneren raporun altında imzası olan Doktor Jesper H. Löderman'ı, sorularıyla iki saat boyunca terleten Palmgren, gerçekten harikaydı. Raporu didik didik etmiş ve doktordan her iddiasımn bilimsel açıklamasını yapmasını talep etmişti. Sonuçta hasta, hiçbir teste katılmaya yanaşmadığından, doktorların raporlarını, bilimsel verilerin değil, tahminlerinin üzerine inşa ettikleri ortaya çıkmıştı.

Son oturumda Palmgren, zorla kapatmanın yalnızca benzer durumlar için parlamentonun aldığı kararları çiğnemekle kalmayıp, politikacılar ve basının dikkatinden kaçmayacağım da ima etmişti.

Yani başka bir çözümün bulunması herkes için daha hayırlıydı. Bu tür davalar için alışılmadık sertlikteki üslubu hakimleri huzursuz etmişti.

Çözüm için bir orta yol bulundu: Mahkeme Lisbeth Salander'in psikolojik sorunlarına rağmen, durumunun bir kuruma kapatılmasını gerektirecek kadar vahim olmadığına karar vermiş ama Sosyal Büro görevlisinin vasi atama önerisini de dikkate almışta. Mahkeme başkam, o zamana kadar Lisbeth'in vasiliğini yapan Holger Palmgren'e dönmüş ve zehirli bir gülümsemeyle bu görevi

tekrar üstlenmeye gönüllü olup olmadığım sormuştu. Holger Palmgren'in geri basacağı ve bu görevi başkasımn sırtına yıkmaya çalışacağından emin gibiydi ama Palmgren Bayan Salander'in vasisi olmayı severek kabul edeceğini söylemişti. Yalmzca bir koşulu vardı:

"Lisbeth Salander'in bana inanması ve gözetmeni olmamı gönüllü olarak kabul etmesi."

Bunları Salander'e bakarak söylemişti. Lisbeth Salander, gün boyu dinlemek zorunda kaldığı bütün o konuşmalardan biraz sersemlemiş gibiydi. O ana kadar hiç kimse onun ne düşündüğünü sormamıştı. Holger Palmgren'e uzun süre baktıktan sonra, evet anlamında başım sallamıştı.

Palmgren, sosyal görevliyle avukat arası tuhaf bir karışımdı. Bir zamanlar sosyal büronun başına atanmış ve neredeyse bütün hayatını sorunlu çocukların idaresine adamışta. Avukatla, vasiliğini üstlendiği, tarif edilemez ölçüde sorunlu çocuk arasında, gönülsüz bir saygıyla başlayan ilişki, en sonunda arkadaşlığın sınırlarına gelip dayanmıştı.

İlişkileri, Salander'in on üçüne bastığı yıldan itibaren on bir yıl devam etmişti. Salander bir gün, aylık randevulardan birini kaçırdığı için, Palmgren'in evine gitmişti. İçerden sesler gelmesine rağmen kapı açılmadığından, su borusundan üçüncü katın balkonuna tırmanmıştı. Palmgren holde yatıyordu, bilinci yerindeydi

ama geçirdiği beyin kanaması nedeniyle ne konuşabiliyor ne de hareket edebiliyordu. Salander telefon açarak ambulans çağırmış ve endişeden midesine kramplar girerek Söder Hastanesi'ne onunla birlikte gitmişti. Üç gün boyunca, yoğun bakımın kapısından neredeyse hiç ayrılmamıştı. Yoğun bakım odasına girip çıkan doktor ve hemşirelerin attığı her adımı, sahibi için endişelenen sadık bir köpek gibi izlemişti. Koridorda sanki ruhunu kaybetmiş gibi ileri geri dolaşmış, yamna yaklaşan her doktora kaşlarım çatarak bakmıştı.

Sonunda bir doktor -adını hiç öğrenememisti- onu bir odaya almış ve Palmgren'in durumunun çok kritik olduğunu, uyanabileceğim beklemediklerini söylemişti. Salander ne ağlamış ne de yüzünde herhangi bir acı ifadesi belirmişti. Hiçbir şey söylemeden hastaneyi terk etmiş ve bir daha dönmemişti.

Sosyal Güvenlik Bürosu beş hafta sonra Lisbeth Salander'i, yeni vasisiyle yapacakları toplanüya çağırmıştı. Bu çağrıyı aldığında ilk tepkisi boş vermektiyse de, Palmgren, her davranışının bir sonucu olacağını kafasına çakmış olduğundan fikrini değiştirmişti. Eyleme geçmeden önce sonuçlarım kestirmesi gerektiğini öğrendiği için, durumunu tartmış ve içinde bulunduğu açmazdan kurtulmanın en kestirme yolunun, söylediklerini dinlermiş gibi görünerek Sosyal Güvenlik Bürosu elemanlarım hoşnut etmek olduğuna karar vermişti.

Aralık ayında -Mikael Blomkvist hakkında yürüttüğü araştırmaya kısa bir ara verdiğinde- Bjurman'm S.t Eriksplan'daki bürosunda uysal bir şekilde oturuyordu. Sosyal Güvenlik Kurumu'nun temsilcisi yaşlı kadın, Salander hakkında tutulan yüklü dosyayı Avukat Bjurman'a vermişti. Salander'e nazik bir ifadeyle hatırım soran kadın, aldığı cevaptan memnun gibiydi. Salander'i yarım saat içinde Bjurman'ın vesayetine teslim ederek çıkmıştı.

Lisbeth Salander, elini sıktığı beş saniyelik sürede Bjurman'dan hoşlanmadığına karar vermişti.

Salander, dosyasım okuyan Bjurman'ı göz ucuyla incelemişti: Yaşı ellinin üzerinde. Sportif bir vücut; salı ve cumaları tenis. Sarışın. İnce saçlı. Çenesinde küçük bir gamze var. Boss parfümü. Mavi takım. Sarı iğneli kırmızı kravat. Üzerinde NEB harfleri olan tuhaf kol manşetleri. Çelik çerçeveli gözlük. Gri gözler. Sehpanın üzerindeki dergilere bakılırsa avcılık ve atıcılıktan hoşlanıyor.

Palmgren, on yıl boyunca her buluşmalarında Salander'e kahve ikram ederek onunla sohbet etmişti. Salander bakımevinden kaçtığında ya da sistematik bir şekilde okulu astığında bile Palmgren soğukkanlılığım kaybetmemişti. Bir tek, Gamla Stan'da kendisini mıncıklayan o pisliği tekmelediği için gözaltına alındığında rahatsız olmuştu. Ne yaptığının farkında mısın? Bir insanı yaraladın Lisbeth.

Tıpkı yaşlı bir öğretmen gibiydi ve Salander bütün azarlamalarına sabırla katlanmıştı.

Bjurman'ın sohbete ayıracak vakti yoktu. Lisbeth Salander'in kendi bütçesini idare etmesine izin veren Holger Palmgren'in, vasilik yasalarım çiğnediğine hemen karar vermişti. Kızı bir çeşit sorguya almıştı. Ne kadar kazanıyorsun? Kazancının ve harcamalarının bir dökümünü istiyorum. Kimlerle arkadaşlık ediyorsun? Kiranı zamanında ödüyor musun? Alkollü içki içiyor musun? Yüzündeki piercinglere Palmgren mi izin verdi? Kendi temizliğini yapabiliyor musun? Fuck you.

Olup biten bütün o kötü şeylerden sonra Palmgren, Salander'in vasisi olmuştu. Ayda bir kez hatta bazen iki kez buluşmaları gerektiğine karar vermişti. Salander, Lundgatan'a taşındıktan sonra da neredeyse komşu olmuşlardı. Palmgren birkaç sokak ötede, Horsgatan'da oturuyordu. Bazen tesadüfen karşılaşıp Giffi ya da yakınlarda başka bir kafede oturup kahve içiyorlardı. Palmgren onun hayatına girmeye asla teşebbüs etmemiş, yalmzca doğum günlerinde küçük hediyeler alarak ziyaret etmişti. Bununla birlikte Salander ne zaman isterse onu ziyaret edebiliyordu, bu ayrıcalığım nadiren kul anırdı ama güneye taşındıktan sonra Noel akşamlarım onunla kutlamaya başlamıştı. Her Noel, annesini ziyaret ettikten sonra, Palmgren'in evine gider, Noel yemeği yiyip satranç oynarlardı.

Satranç'a karşı pek bir ilgisi yoktu ama kural arı

öğrendikten sonra hiçbir partiyi kaybetmemişti. Lisbeth Salander, yalmz geçirdiği bu tür bayramlarda Palmgren'e eşlik etmeyi görev bellemişti.

Kendini ona karşı hep borçlu hissetmişti ve o, borcunu asla unutmazdı.

Lundgatan'da annesine ait olan daireyi de, Lisbeth bir daireye ihtiyaç duyana kadar, Palmgren kiraya vermişti. Kırk dokuz metrekare büyüklüğündeki daire, biraz dökünttüydü ama önemli olan başının üzerinde bir tavan olmasıydı.

Palmgren artık yoktu ve Lisbeth'in toplumla arasındaki bağ kopmuştu. Bjurman, Palmgren'le karşılaştırılacak türden biri değildi.

Noel akşamlarını onunla kutlayamazdı. Bjurman'ın ilk işi, Lisbeth'in Handelsbanken'deki hesabının kul anımına ilişkin yeni kural ar koymak olmuştu. Oysa vasilik yasasım esneten Palmgren, Lisbeth'in kendi bütçesini yönetmesinde hiçbir mahsur görmemişti. Faturalarım kendi ödüyor, biriktirdiği paraları canı nasıl istiyorsa öyle harcayabiliyordu.

Lisbeth, BjurmanTa Noel'den bir hafta önceki ikinci buluşmasına, Palmgren'in kendisine güvendiğini ve bunun bir soruna yol açmadığını anlatmak için hazırlanmıştı. Palmgren, onun özel hayatına karışmaz, kendi kendini yönetmesine izin verirdi.

"Sorunlardan biri de bu," diye cevapladı Bjurman ve orta parmağım kıvırarak Lisbeth'in dosyasına vurdu. Bir vasinin, yasalara göre neler yapması gerektiği ve kural ar üzerine uzun bir nutuk çektikten sonra, yeni bir düzenleme yapacaklarım bildirdi.

"Seni serbest bırakmış, öyle değil mi? Bunu nasıl yapabildiğini çok merak ediyorum."

Çünkü o neredeyse kırk yılım sorunlu çocuklara adamış çılgın bir sosyal demokrattı.

"Ben artık bir çocuk değilim," dedi Lisbeth Salander, sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi.

"Evet, çocuk değilsin. Ama beni vasi tayin ettiler, bu görevde olduğum sürece hukuki ve ekonomik olarak senden ben sorumluyum."

İlk önlem olarak Bjurman, Lisbeth adına yeni bir hesap numarası açtıracak ve Lisbeth, Milton Güvenlik şirketine, kendisine yapacakları ödemeleri bu hesap numarasına yatırmalarım bildirecekti. Salander o güzel günlerin geride kaldığım seziyordu; bundan böyle onun faturalarım Avukat Bjurman ödeyecek ve Lisbeth'e her ay belirli bir miktar cep harçlığı verecekti. Ayrıca Lisbeth, harcamalarımn detaylı hesabım da verecekti. Bjurman, Lisbeth'e -yiyecek, kıyafet, sinema vs için-1.400 kron haftalık vermeye karar vermişti.

Lisbeth ne kadar çalıştığına bağlı olarak yıllık 160.000 kron kadar kazanabiliyordu. Tam gün çalışarak ve Armansky'nin önerdiği her işi kabul enerek bu miktarı rahatlıkla iki katına çıkartabilirdi. Ama çok az gideri olduğu için, öyle çok paraya ihtiyacı yoktu, kendi istediği kadar çalışıyordu. Kaldığı dairenin aylık gideri iki bin kron civarındaydı, oldukça az kazanmasına rağmen hesabında 90.000 kron birikmişti ve artık bu hesabı kul anamayacaktı.

"Yani senin paralarımn tasarruf hakkı bende," dedi Bjurman.

"Geleceğin için bir kenara para ayırmalıyız. Ama endişelenme; bu işi ben çekip çevireceğim."

On yaşımdan beri kendimi ben çekip çeviriyorum, seni pislik!

"Sosyal davranışlarına dikkat ettiğin sürece bir yere kapatılman gerekmez ama toplum senden sorumlu."

Lisbeth'i, Milton Security'de ne yaptığına dair dikkatle sorguladı.

Lisbeth bu konuda içgüdüsel olarak yalan söyledi. Sorulan Milton'da ilk haftalarda yaptıklarını anlatarak cevapladı. Avukat Bjurman, onun gelen postaları ayırıp, kahve yaptığına ikna oldu; biraz ahmak biri için uygun bir işti. Lisbeth'in verdiği cevaplardan tatmin olmuştu.

Lisbeth niçin yalan söylediğini tam olarak bilmiyordu ama bunun akıllı bir tutum olduğundan kesinlikle emindi. Şu Avukat Bjurman, nesli tükenmek üzere olan böceklerden biri bile olsa, üzerine basıp ezmekte hiç tereddüt etmezdi.

Henrik Vanger'in yanında beş saat kadar kaldıktan sonra kulübesine dönen Blomkvist, gecenin önemli bir kısmım ve bütün bir salı gününü notlarım temize çekmenin yanı sıra, Vanger sülalesinin soyağacını çıkartmaya harcadı. Henrik Vanger'in anlattığı aile öyküsü, aile hakkındaki resmi bilgilerden dramatik olarak farklıydı.

Mikael her ailenin arka bahçesine bir iskelet gömüldüğünü biliyordu ama Vanger ailesinin arka bahçesinde kocaman bir mezarlık vardı.

Mikael asıl görevinin, Vanger ailesinin biyografisini yazmak değil, Harriet Vanger 'in başına ne geldiğini araştırmak olduğunu kendi kendine sık sık hatırlatmak zorunda kalıyordu. Bunun, kıçının üzerinde oturarak bir yılı havaya savurmaktan başka bir anlamı olmadığını söylemekle birlikte görevi kabul etmişti. Henrik Vanger'in biyografisi yalnızca bir bahaneydi. Bir yıl sonra, Dirch Frode'nin yazıp kendinin imzaladığı sözleşmeye göre, akla ziyan maaşım alarak çekip gidecekti. Ama asıl kazancı - öyle olmasını umuyordu-Henrik Vanger'in, Hans-Erik Wennerström hakkında, vereceğini iddia ettiği o değerli bilgi olacaktı.

Ama Henrik Vanger'i dinledikten sonra, bu bir yılın hiç de boşa geçmek zorunda olmadığını anlamaya başlamıştı. Vanger ailesi hakkında yazılacak bir kitap, bu bir yıla değerdi, kısacası iyi bir öyküydü.

Harriet Vanger'in katilini bulmak şöyle böyle aklına geliyordu, eğer kız saçma bir kazaya kurban gitmemiş ya da başka bir şekilde kaybolmayıp gerçekten öldürülmüşse. Mikael, on altı yaşındaki bir kızın kendi isteği ile evden kaçıp, otuz altı yıl boyunca bütün bürokratik denetim sistemlerini atlatarak saklanamayacağı konusunda Henrik Vanger'le hemfikirdi. Bununla birlikte kaçmış olma ihtimalini de yok saymıyordu, belki Stockholm'e gitmiş, belki orada başına bir şey gelmişti; uyuşturucu, fahişelik, tecavüz ya da bir kaza.

Ama Henrik Vanger, Harriet'in öldürüldüğünden ve katilin aileden biri olduğundan emindi, bir ihtimal katil başka biriyle de işbirliği yapmışü. Tezinin temel dayanağı, Harriet Vanger'in adamn anakarayla ilişkisinin kesildiği ve herkesin gözünün o dramatik kazaya çevrildiği saatlerde kaybolmuş olmasıydı.

Gizemli bir cinayeti çözmeye çalışmasının akla ziyan bir çaba olduğunu söyleyen Erika haklıydı. Ama Mikael Blomkvist, Harriet Vanger'in yazgısının aile için, özel ikle de Henrik Vanger için önemli bir dönüm noktası olduğunu anlamaya başlamıştı. Doğru ya da yanlış, Henrik Vanger'in ailesine yönelttiği suçlamalar aile tarihi için çok önemliydi. Otuz yıldan fazla bir süredir aile toplantılarında

açıkça dil endirdiği bu suçlamalar, ilişkileri zehirleyerek gruba ait şirketlerin dengesini bozmuştu. Harriet'in kaybolmasına dair yapılacak bir araştırma, başlı başına bir bölüm tutabilir, hatta aile tarihinin mihenk taşı olabilirdi ve sürüsüne bereket kaynak vardı. İster asıl görevi olan Harriet olayı, isterse yalnızca aile günlüğünün yazılması olsun, en akıllı yöntem, önce sülalenin şeceresini çıkartmaktı. Henrik Vanger'le bütün gün yaptığı konuşma buna yönelikti.

Vanger sülalesi, kuzinlerin çocukları ve onların çocukları da hesaba katıldığında yüzlerce kişiden müteşekkildi. Sülale o kadar büyüktü ki, Mikael'in iBook'unda bir veri tabanı hazırlaması gerekiyordu. Bunun için NotePad (www.ibirum.se) programını kullandı, bu programı Stockholm'daki Kraliyet Teknik Üniversitesi'nden iki öğrenci üretmiş ve düşük bir ücretle shareware olarak pazarlamışlardı. Veritabamnda her aile üyesi için bir dosya açılacaktı.

Sülalenin kökleri 1500'lü yılların başlarına kadar uzanıyordu. O zamanki adları Vangeersad'tı. Henrik Vanger'e göre bu isim, Flemenkçe van Geerstad'dan geliyor olabilirdi; eğer öyle idiyse köklerini 1000'li yıllara kadar izlemek mümkündü.

Daha yakın zamanlara gelindiğinde Kuzey Fransa'dan izlenebiliyorlardı. 1800'lerin başlarında, Kral Jean Baptiste Bernadotte zamanında İsveç'e gelmişlerdi. Alexanre Vengeerstad askerdi, kral a kişisel bir tanışıklığı yoktu ama

başarılı bir garnizon komutam olarak dikkatleri üzerine ; çekmiş ve 1818 yılında sadakatinin karşılığı olarak Hedeby'de bir çiftlik verilmişti. Ayrıca Alexandre Vangeerstad'ın kendi serveti de vardı, Norrland'da hatırı sayılır bir ormanlık araziyi satın alabilmişti. Oğlu Adrian Fransa'da doğmuştu ama babasının çağrısı üzerine çiftliği yönetmek için, Paris'in salonlarından çıkıp, kuzeyin bir köşesindeki Hedeby'e gelmişti. Kıta Avrupası'ndan ithal ettiği yeni yöntemlerle tarım ve ormancılıkla uğraşmış ve etrafında Hedestad'ın gelişeceği bir de kağıt fabrikası kurmuştu.

Alexandre'nin torunu Henrik, soyadlarını Vanger olarak kısaltmıştı.

Rusya'yla ticareti geliştirmiş; Baltık ülkeleri, Almanya ve 1800'ün başlarında çelik endüstrisinin geliştiği İngiltere arasında çalışan bir filo kurmuştu. Henrik Vanger, aile şirketinin faaliyet alanlarım çeşitlendirmiş, mütevazı bir madencilik faaliyetinin yam sıra, Norrland'ın ilk metal endüstrisi kompleksini de kurmuştu. Geride bıraktığı iki oğlu, Birger ve Gottfried, finans devi Vanger sülalesinin temellerini atmışlardı.

"Eski miras kural arım bilir misin?" diye sormuştu Henrik Vanger Mikael'e.

"Pek ilgilenmedim."

"Anlıyorum. Ben bile anlamakta güçlük çekiyorum.

Birger ve Gottfried kedi ve köpek gibiydiler, aile şirketinde iktidar ve etkiyi artırmak için verilen kavgaların öncüleri onlardı. Bu kavgalar, şirketin varlığım potansiyel olarak tehdit ediyordu. Bunun nedeni, babalarının -ölmeden hemen önce- ailenin bütün üyelerinin şirketten belirli bir pay almalarına olanak sağlayan bir tür miras sistemi kurmuş olmasıydı. İyi bir düşünceydi ama şöyle bir duruma yol açmıştı; aile dışından şirkete kazamlabilecek yetenekli insanların ve muhtemel ortakların önü kesilmiş, şirket yönetimi şu ya da bu ölçüde oy sahibi olan bütün aile üyelerinden teşekkül edilmişti."

"Bu kural bugün de geçerli mi?"

"Evet. Eğer bir aile üyesi payını satmak isterse, bunu aileden birine satmak zorunda. Yıllık şirket toplantıları el iye yakın aile üyesiyle yapılıyor. Martin'in hissesi yüzde on: Hisselerimin bir kısmım, aralarında Martin'in de bulunduğu aile üyelerine sattığım için benim payım yüzde beş. Kardeşim Harald'ın hissesi yüzde yedi, ama şirket toplantılarına katılanlarının çoğu yüzde bir ya da yüzde yarım hisse sahibiler."

"Bak bunu bilmiyordum. Bir parça Orta Çağ sistemini anıştırıyor."

"Tam bir çılgınlık. Yani bugün Martin yeni bir şirket politikası geliştirmek isterse, ortakların hiç değilse yüzde 20-25'inin desteğini garantilemek için sıkı bir kulis faaliyeti yürütmek zorunda. Müttefikler, fraksiyonlar ve

dalaverecilerden oluşan yamalı bir bohça."

"Gottfried geride çocuk bırakmadan 1901 yılında öldü. Yo...Affedersin, dört kızı vardı ama o zamanlar kadınlar hesaba katılmazdı. Kızlar da pay sahibiydiler ama miras işlerini ailenin erkekleri yürütürdü. Kadınlar oy hakkım kazandıklarında, samrım 1900'lerde, şirket yönetiminde de yer alabildiler."

"Çok liberal bir tutum."

"Alay etmeyin. O zamanlar başka zamanlardı. Her neyse, Gottfried'in kardeşi Birger'in üç oğlu vardı; Johan, Fredrik ve Gideon Vanger. Hepsi de 1800'li yıl arın sonlarında doğmuşlardı. Gideon'u hesaptan düşebiliriz; bütün hisselerini satıp Amerika'ya göçtü, yani ailemizin bir dalı da orada. Johan ve Fredrik, şirketi modernleştirip Vanger Grubu'nu kurdular."

Henrik Vanger bir fotoğraf albümü açmış ve aile üyelerinin fotoğraflarını göstererek anlatmaya devam etmişti. 1900'ün başlarında çekilmiş bir fotoğrafta, çeneleri güçlü, saçları ıslatılıp arkaya taranmış, objektife bakan iki adam vardı. Çok ciddi bir ifadeleri vardı.

Johan Vanger ailenin dahi çocuğuydu. Mühendislik okumuş, makine sanayini geliştiren buluşlar yapıp, patentini almıştı. Grubun temel işi demir-çelik üretimiydi ama örneğin tekstil gibi başka alanlara da el atmışlardı. Johan Vanger 1956'da öldüğünde geride, şirket

toplantılarına katlan üç kız bırakmışü; Sofia, Mârit ve İngrid.

"Fredrik Vanger benim babamdı. İş dünyasımn ve endüstrinin lideriydi, Johan'ın buluşlarını kazanca çevirdi. 1964'te öldü. El ili yıl arda günlük işleri bana devretmiş olsa da, ölene kadar şirket yönetiminde aktif rol üstlendi. O da tıpkı, kendinden önceki kuşaklar gibiydi ama bir farkı vardı. Johan Vanger'in hiç erkek çocuğu yoktu,"

Henrik Vanger kocaman göğüslü, geniş kenarlıklı şapkalar giymiş ve el erinde şemsiyeler olan üç kadın fotoğrafı göstermişti; "Ama Fredrik'in -benim babamın- yalmzca erkek çocukları oldu. Biz beş kardeştik. Richard, Harald, Greger, Gustav ve ben."

Mikael aile üyelerini birbirine karıştırma riskine karşı A4 boyutunda kağıtlara bir aile şeceresi çıkartıp birbirine bant-ladı. 1966 yılında adada yapılan toplantıya katılan bütün aile üyelerinin isimlerini kalın harflerle yazdı. Bu isimler, hiç değilse teorik olarak, Harriet Vanger'in kaybolmasıyla ilgili olabilirdi.

On iki yaşının altında olan çocukları bir tarafa bıraktı, şüphelilere akla uygun bir sınır çekilmeliydi. Biraz düşündükten soma Henrik Vanger'in adım da çizdi; eğer yaşlı adamın yeğeninin kaybolmasıyla bir ilgisi vardıysa, o zaman son otuz altı yıldır gösterdiği tutum psikopatolojinin alamna girerdi. Mantıki olarak Henrik Vanger'in annesi de -1966 yılında saygı duyulacak bir

yaşta, seksen bir yaşındaydı- bu işin dışında tutulmalıydı. Geriye, Henrik Vanger'in anlattıklarına göre "şüpheliler" listesinde olmaları gereken yirmi üç kişilik bir grup kalıyordu. Bunlardan yedisi ölmüş ve geriye kalanların bir kısmı da epeyce yaşlanmıştı.

Buna karşın Mikael, Harriet Vanger'in kaybolmasının arkasında aile üyelerinin bulunduğuna dair Henrik Vanger'in inancım paylaşmaya çok gönül ü değildi. Bu listeye başkaları da eklenmeliydi.

Dirch Frode 1962 yılında Henrik Vanger'in avukatlığım yapmaya başlamıştı. Aile üyeleri bir tarafa, o zaman çiftlikte kimler çalışıyordu? "Kahya" Gunnar Nilsson... Kendini temize çıkartacak şahidi var ya da yok... O zaman on dokuz yaşındaydı ve babası Magnus Nilsson da, tıpkı ressam Eugen Norman ve Papaz Otto Faik gibi büyük ihtimal Hedeby Adası'ndaydı. Faik evli miydi? Östergârd Çiftliği'nin sahibi Martin Aronsson, keza oğlu Jerker Aronsson da adadaydı ve

Harriet'in yetişme döneminde yakınında bulunmuştu... Ne tür bir ilişkileri vardı? Martin Aronsson evli miydi? Çiftlikte başka insanlar var mıydı?

FREDRIK VANGER (1886-1964) esi Ulrika (1885-1069)

JOHAN VANGER (1884-1956) esi Gerda (1888-1960)

Richard (1907-1940) eşi Margareta (1906-1959)

Sofia (1909-1977) esi Ake Sjögren (1906-1967)

Gottfried (1927-1965) și Isabel a (1928-)

Martin (1948-) Harriet (1950— ?)

Magnus Sjögren (1929-1977)

Sara Sjögren (1931-)

Erik Sjögren (1951-)

Hakan Sjöeren (1955-)

Harald (1911-) și Ingrid (1925-1992)

Birger (1939)

Cecilia (1946-)

Anita (1948-)

Märit (1911-1988) esi Algot Günther (1904-1987)

Ossian Günther (1930-) esi Agnes (1933-)

Jakob Günther (1952-)

Greger (1912-1074) și Gerda Ingrid (1916-1990) esi Harry (1922-)

Alexander (1946-)

Karlman (1912-1984)

Gunnar Karlman (1948 -)

Maria Karlman (1944-)

Gustav (1918-1955) eşi ve çocuğu yok.

Henrik (1920-) eşi Edith (1921-1958) çocuğu yok.

Mikael bütün isimleri yazdığında "şüpheliler" grubunun listesi kırk kişiye çıkmıştı. En sonunda bilgisayarın başından öfkeyle kalktı.

Saat sabahın üç buçuğunu bulmuştu ve termometre hâlâ eksi yirmi biri gösteriyordu. Soğukların ardı kesilmeyecek gibiydi.

Bel mansgatna'daki yatağım özlemeye başlamıştı.

Mikael Blomkvist, çarşamba sabahı kapının çalmasıyla, saat dokuzda uyandı. Telefon ve ADSL bağlantısı için gelmişlerdi. Saat on birde dış dünyayla bağlantısı sağlandı, artık kendim mesleki donanım açısından eksik hissetmiyordu. Buna karşılık telefonları hâlâ sessizdi. Erika bir haftadır telefonlarına cevap vermiyordu. Çok kızmış olmalıydı. Mikael'in de keçi inadı tutmuş, iş telefonundan aramamıştı. Erika cep telefonunda onun aradığım görüyordu, arayıp aramamak onun sorunuydu. Belli ki istemiyordu.

Mikael mail erini kontrol etti. Son bir haftada 350 mail gelmişti.

Bunların bir kısmım ayırdı, bir kısmı spam ya da üyesi olduğu mail gruplarından geliyordu. Açtığı ilk maildemokrat88@yahoo.com adresinden gelmişti ve şöyle bir şeydi: UMARIM KIÇINLA PENİS EMERSİN KOMÜNİST DOMUZU. Mikael bunu "ENTELEKTÜEL ELEŞTİRİ" başlıklı dosyaya kaydetti.

Erika.berger@mz7Zettmu7n.se adresine kısa bir mail gönderdi.

"Merhaba Ricky. Telefonlarıma cevap vermediğine göre cammı alacak kadar kızgın olmalısın. Yalnızca artık internet bağlantımın olduğunu ve beni affettiğinde ulaşabileceğini bildirmek istedim.

Hedeby'ü sorarsan, görülmeye değer rustikbir yer/M."

Öğle yemeği saatinde iBook'unu çantasına koyup Sussanne'nin Yeri'ne gitti ve her zaman oturduğu masaya oturdu. Ismarladığı kahve ve sandviçi getiren Susane, meraklı gözlerle Mikael'in bilgisayarına baktı ve ne yapüğını sordu. Mikael ilk defa sığındı ve Henrik Vanger'in biyografisini yazdığım söyledi. Birbirlerine latife yaptılar. Sussanne, aile hakkında gerçekleri öğrenmek isterse kendisine başvurabileceğini söyledi.

"Vangerler'e otuz beş yıl hizmet ettim ve aile hakkında

çok dedikodu biliyorum," dedi ve sal anarak mutfağa gitti.

Mikael'in yaptığı aile tablosu, Vanger sülalesine sürekli yeni üyelerin katıldığını gösteriyordu. Çocuklar, torunlar, torunların torunları bunları tabloya ekleme gereği duymadı-Fredrik'le Johan Vanger'in etrafında sonradan doğmuş elliye yakın insan vardı. Mikael ayrıca aile üyelerinin yaşam sürelerinin oldukça uzun olduğunu da görmüştü. Fredrik Vanger yetmiş sekiz, Johan'sa yetmiş iki yıl yaşamışlardı, Ulrika Vanger seksen dört yaşında ölmüştü. Hayatta olan kardeşlerden Harald Vanger doksan bir, Henrik Vanger'sa seksen iki yaşındaydı.

Tek istisna Henrik Vanger'in kardeşi Gustav'dı, otuz yedi yaşındayken akciğer iltihaplanmasından ölmüştü. Henrik Vanger, Gustav'ın hep hasta olduğunu ve ailenin diğer 5 üyelerinden farklı bir yol izlediğini söylemişti. Evlenmemişti ve çocuğu yoktu.

Sülalenin genç ölen diğer üyelerinin, ölüm nedenleri hastalık değildi. Richard Vanger gönüllü olarak katıldığı Fin savaşında otuz üç yaşında ölmüştü. Gotfried Vanger, Henrik'in babası, kızı kaybolmadan bir yıl önce denizde boğulmuştu. Harriet, kaybolduğunda on altısındaydı. Mikael ailenin bu dalının, dede, baba ve çocuk, kazaya kurban gittiklerini not etti. Richard'dan geriye kalan tek kişi Martin Vanger, elli beş yaşında, bekardı ve çocuğu yoktu. Henrik Vanger, Martin'in Hedestad'da bir kadınla evlilik dışı bir ilişki yaşadığım söylemişti.

Kız kardeşi kaybolduğunda Martin on dokuz yaşındaydı.

Şüpheliler listesinden adı düşecek az sayıdaki yakın akrabadan biri de oydu. Harriet'in kaybolduğu o sonbahar, Uppsala'da lise son sınıf öğrencisiydi. Aile toplantısına altıda katılacaktı, ama Hedestad'a ikindi üzeri gelmiş ve kız kardeşinin yok olduğu saatlerde köprünün anakara tarafında, kazayı izleyenler arasında kalmıştı.

Mikael, aile tablosunda bir özelliği daha not etmişti. Birincisi evlilikler ömür boyu sürüyordu; Vanger sülalesinden hiç kimse ne boşanmış ne de bir tarafın gençken ölmesi halinde bile yeniden evlenmişti. Cecilia Vanger birkaç yıl önce kocasından ayrı yaşamaya başlamıştı ama Mikael'in bildiği kadarıyla hâlâ boşanmamışlardı.

Diğer bir özellik de sülalenin "erkek" ve "kadın" tarafının coğrafi dağılımıydı. Fredrik Vanger'in soyundan gelenler, Henrik Vanger de bu gruba dahildi, şirkette geleneksel bir yöneticilik pozisyonuna sahip olmanın yanı sıra, Hedestad'da ya da yakınlarında oturuyorlardı. Ama yalnızca kadın mirasçılardan oluşan Johan Vanger kolu, evlenerek ülkenin diğer coğrafyalarına dağılmışlardı; başta Stockholm olmak üzere, Malmö, Göteborg ve bir kısmı da yurt dışına yerleşmişler, Hedestad'a yalnızca yaz tatillerinde ya da önemli şirket toplantılarına geliyorlardı. Tek istisna İngrid Vanger'di, Hedestad Kuriren'nin baş redaktörü olan oğluyla birlikte Hedestad'da oturuyordu.

Özel bir dedektif gibi çalışan Henrik'e göre "Harriet'in öldürülmesinin temel nedeni" belki de şirketin yapısında aranmalıydı. Harriet'in onun için ne kadar özel biri olduğu herkesin bildiği bir gerçekti, belki de onu Henrik'e zarar vermek için öldürmüşlerdi ya da Harriet, şirket hakkında önemli bir bilgiye ulaşmış ve bu nedenle birileri için tehdit haline gelmişti. Bunlar dayanaksız spekülasyonlardı ama yine de bu spekülasyonlara dayanarak "potansiyel şüpheli" on üç kişi belirlenmişti.

Mikael'in Henrik Vanger'le dünkü konuşmasında aydınlanan başka bir nokta daha vardı. Yaşlı adam daha konuşmaya başlar başlamaz ailesi hakkında, Mikael'e çok tuhaf gelen, aşağılayıcı ve küçümseyici bir dil kullanmıştı. Mikael başlarda bunu, Harriet'in kaybolmasıyla ilgili olarak ailesi duyduğu şüpheler nedeniyle, yaşlı adamın yargı gücünü etkilenmiş olabileceğine vermişti. Ama daha sonra bütün bu değerlendirmelerini, şaşırtacak kadar açık bir zihinle yaptığını anlamaya başlamıştı.

Ortaya sosyal ve ekonomik olarak çok başarılı ama gündelik hayatları açısından açık ve net bir işlev bozukluğu olan bir aile resmi çıkmıştı.

Henrik Vanger'in babası soğuk ve duygusuz bir adamdı, çocukların yetiştirilmesi işini karısına bırakmıştı. Çocuklar on altısına gelene kadar babalarıyla çok az bir araya gelebilmişlerdi. Özel aile toplantılarına çocukların da katılması beklenir ama pek öyle görünür olmaları da istenmezdi. Babasımn herhangi bir sevgi ifadesinde

bulunduğuna dair Henrik Vanger'in en küçük bir anısı bile yoktu; bununla birlikte ne kadar beceriksiz biri olduğunu babasımn ağzından sık duymuş ve hep yıkıcı bir eleştirinin hedef tahtası olmuştu. Ama dayak ender vakaydı, aslında dayağa gerek de kalmazdı. Babasının saygısını ancak Vanger Şirketi'ne katkıda bulunmaya başladığı yıllarda kazanmıştı.

En büyük ağabeyi Richard, babasına başkaldırmışü. Bir kavgadan sonra -kavganın nedeni aile içinde hiç konuşulmamıştı- okumak bahanesiyle Uppsala'ya taşınmış, Fin Savaşı'na gönüllü yazılıp siperlere sürükleyen Nazi kariyerine de orada başlamıştı.

Yaşlı adam, iki kardeşinin daha benzer bir yol izlediğini anlatmıştı. Harald ve Greger, 1930 yılında ağabeylerinin; izinden Uppsala'ya gitmişlerdi. Bu iki kardeş birbirine çok yakındı ama Henrik, ilişkilerinin derecesini bilemiyordu. Per Engdahl'ın, Yeni İsveç adlı faşist hareketine katılmışlardı. Harald Vanger, Per Engdahl'ın sadık bir izleyicisi olmuş, önce İsveç Ulusal Birliği, daha sonra İsveç Muhalefeti ve son olarak da II. Dünya Savaşı'nın bitiminden hemen sonra kurulan Yeni İsveç Hareketi örgütlerinde yer almıştı. Harald'ın bu son örgütte üyeliği, Per Engdahl'ın öldüğü 1990 yılma kadar sürmüş ve bütün bu süre zarfında, kış uykusuna yatmış olan, İsveç faşizminin önemli finansal kaynaklarından biri olmuştu.

Harald Vanger, Uppsala'da tıp okumuş ve okulu bitirir bitirmez ırk temizliği ve ırk biyolojisi ile uğraşan grupların

arasını boylamıştı. İsveç Irk Biyolojisi Enstitüsü'nde çalıştığı yıllarda, istenmeyen halk gruplarımn kısırlaştırılmasma yönelik kampanyanın en önde gelen savunucularından biri olmuştu.

Alıntı, Henrik Vanger, bant 2,02950:

Harald çok ileri gitmişti. 1937'de Halkın Yeni Avrupa'sı adlı kitabın yazarlarından biri de oydu; müstear adı Tanrıya Şükür'dü. Bunu ancak 1970'de öğrendim. Bende bir kopyası var, istersen okuyabilirsin. İsveç dilinde yayınlanan en iğrenç kitaplardan biri. Harald bu kitapta yalnızca kısırlaştırmayı değil ötenaziyi de savunuyor; yani onun estetik zevkini rahatsız eden ve kafasındaki mükemmel İsveçli resmine uymayanların ölmelerine aktif yardımı. Başka bir deyimle, akademik olarak beş para etmez bu kitapta, kitlesel katliamları savunuyordu, bir sürü tıbbi gerekçeye başvurmuştu. Sakatları yok edin. Sami halkının yayılmasına müsaade etmeyin; o halkta Moğol kanı var. Psikolojik hastalığı olanlar için ölüm bir kurtuluş değil mi? Hafifmeşrep kadınlar, Tatarlar, Çingene ve Yahudiler... İşte tahmin edersin. Kardeşimin fantezilerine göre Dalama'da da bir Auschwitz kurulmalıydı.

Greger Vanger savaştan sonra önce öğretmenlik yapmış ve daha sonra Hedestad'da lise müdürü olmuştu. Onun savaştan sonra Naziliği bıraktığını, hiçbir partiye üye olmadığını düşünen Henrik, kardeşinin ölümünden sonra -1974- yazışmalarını incelediğinde, 1950 yılında politik

açıdan etkisiz ama kafadan çatlak bir tarikat olan Kuzey Nasyonal Partisi, KNP'ye üye olduğunu öğrenmişti. Ölene kadar da bu partinin üyesi kalmıştı.

Alıntı, Henrik Vanger, kaset 2, 04167:

"Neticede, kardeşlerimden üçü, başka alanlarda ne kadar sağlıklılardı bilmem ama politik olarak hastaydılar."

Henrik Vanger'in gözünde bir parça sempatiyi hak eden tek kardeşi, 1955'te akciğer iltihaplanmasından ölen Gustav'dı. Politikaya ilgi duymayan Gustav, dünyaya sırtını dönmüş bir sanatçı ruhuna sahipti. Ne ticarete ne de Vanger Şirketi'nde çalışmaya istek duymuştu. Mikael, Henrik Vanger'e:

"Şimdi yalnızca sen ve Harald hayattasımz. Harald, Hedeby'e niçin döndü?" diye sormuştu.

"1979'da, yetmişine basmadan hemen önce döndü. Burada evi var."

"Nefret edilen bir kardeşle bu kadar yakın olmak biraz tuhaf değil mi?"

Henrik Vanger ona şaşkın bir ifadeyle bakmış:

"Beni yanlış anlamışsın. Kardeşimden nefret etmiyorum. Herhalde ona acıyorum. Tam bir kaçık, ben ondan değil o benden nefret ediyor," demişti.

"Senden nefret mi ediyor?"

"Kesinlikle. Bence buraya taşınmasının nedeni de bu. Bana duyduğu nefreti daha yakın mesafeden göstermek için buraya taşındı."

"Senden niçin nefret ediyor?"

"Çünkü ben evlendim."

"Bence bunun biraz açıklanması gerekir."

Henrik Vanger'in ağabeyleriyle olan ilişkisi erken kopmuş. Kardeşlerin içinde iş adamlığına hevesli bir tek oymuş, babasının son umudu. Politikaya ilgi duymamış ve Uppsala'ya gitmekten kaçımp, Stockholm'de ekonomi okumuş. On sekizine bastıktan sonra bütün bayram ve yaz tatillerim Vanger Grubu'na ait herhangi bir şirketin ofisinde ya da yönetiminde çalışarak geçirmiş. Aile şirketinin bütün girdi ve çıktılarım öğrenmiş.

10 Haziran 1941'de -II Dünya Savaşı'nm en ateşli zamanında- Vanger Şirketi'nin Hamburg'daki ticaret bürosuna altı haftalığına gönderilmiş. O zaman henüz yirmisindeymiş. Vanger Şirketi'nin Almanya'daki temsilcisi, şirketin eski tüfeklerinden Hermann Lobach ona akıl hocalığı etmiş.

"Seni ayrıntılarla yormak istemiyorum ama benim Almanya'ya gittiğim günlerde, henüz doğu cephesi yoktu ve Stalin ile Hitler iyi arkadaşlardı. Herkes Hitler'in

yenilmez olduğunu düşünüyordu. Bir şey duygusu... İyimserlikle çaresizlik karışımı bir şey vardı. Aradan yarım yüzyıl geçmiş olsa da, bu havayı tammlayacak bir sözcük bulmakta zorlanıyorum. Beni yanlış anlama, hiçbir zaman Nazi sempatizanı olmadım, Hitler benim gözümde gülünç bir operet figürüydü. Ama Hamburg'da yaşayan sıradan insanların, geleceğe dair iyimserliğinin bulaşmasım engellemek de çok zordu. Savaşın gittikçe daha yakınlarına gelmesine ve benim orada olduğum sürede Hamburg'a birkaç defa bomba yağdırılmasına rağmen, insanlar bunun geçici bir rahatsızlık olduğunu düşünüyordu; çok geçmeden barış ilan edilecek ve Hitler Yeni Avrupa'sım tesis edecekti. İnsanlar Hitler'in tanrı olduğuna inanmak istiyordu. Çünkü yürütülen propaganda buydu."

Henrik Vanger, fotoğraf albümlerinden birini açtı.

"Hermann Lobach bu. 1944'te kayboldu, büyük ihtim, bir hava akınında ölmüş olabilir. Yazgısının ne olduğu hakkında bir şey öğrenemedik. Hamburg'da kaldığım süre boyunca ona çok yakındım. Ailesiyle birlikte oturduğu evde kalıyordum. Hamburg'un nezih semtlerinden birinde, şık bir apartmanda oturuyorlardı. Her gün birlikteydik. Ben ne kadar Nazi'ydiysem o da o kadar Nazi'ydi ama rahat etmek için partiye üye olmuştu. Üyelik karü bütün kapıları açıyor ve Vanger Şirketi adına yaptığı işlerde kolaylık sağlıyordu. Ne isterlerse yapıyorduk. Yük vagonları üretiyorduk, -bu vagonların Polonya'ya gidip gitmediğini hep merak etmişimdir- üniformalarının üretildiği fabrikalara kumaş satıyorduk, radyo yapımında

kullandıkları tüpleri bizden alıyorlardı ama bunları ne için kullandıklarını resmi olarak bilmiyorduk. Harmann Lobach, o limanda nasıl sözleşme yapılacağım iyi biliyordu; eğlendirici ve geçimliydi. Mükemmel Nazi. Bir süre sonra, umutsuz bir çabayla bir sırrı korumaya çalıştığım öğrenecektim.

22 Haziran 1941'de gece yarısı, Hermann Lobach yatak odamın kapısını çalarak beni uyandırdı. Benim yatak odam, karısının yatak odasımn yanındaydı. Sessiz olmamı, giyinmemi ve onu izlememi işaret etti. Bir kat aşağı inip sigara salonuna oturduk. Hiç uyumamış olduğu belli oluyordu. Radyo onun odasındaydı, dramatik bir şey olduğunu anlamıştım.

Barbarossa Harekâtı başlamıştı. Yaz ortası tatilinde Almanya, Rusya'ya saldırmıştı."

Henrik Vanger 'ne yaparsın' der gibi ellerini açtı.

"Hermann Lobach iki kadeh çıkarttı ve ağızlarına kadar içkiyle doldurdu. İyice sarsılmıştı. Ona bunun ne anlama geldiğini sorduğumda, açık bir şekilde bunun Almanya'nın ve Nazizmin sonu demek olduğunu söyledi. Onun görüşünü yarı yarıya paylaşıyordum -Hitler yenilmez kabul ediliyordu ya- ama Lobach Almanya'nın çöküşüne kadeh kaldırdı ve arkasından esas konuya geldi."

Mikael dinlemeye devam ettiğini gösteren bir işaret yaptı.

"İlk olarak babamla ilişki kurup direktif almanın imkansız olduğunu anlara ama kendi inisiyatifine dayanarak, benim Almanya'yı mümkün olan en kısa zamanda terk etmem gerektiğine karar vermişti. İkinci olarak benden istediği bir şey vardı."

Henrik Vanger sararmış bir fotoğraf gösterdi. Üzerinde yarı profilden poz vermiş, siyah saçlı bir kadın vardı.

"Hermann Lobach kırk yıldır evliydi ama yarı yaşında bir kadına ölümcül bir şekilde sevdalanmıştı. Basit, yoksul bir terzi kadına. Lobach, kadını koruması altına almış ve hali vakti yerinde olan erkeklerin yaptığı gibi, bürosuna yakın bir yerde ev tutup kadını yerleştirmişti. 1921 yılında kadından bir kız çocuğu olmuş, adım Edith koymuştu."

"Yaşlı zengin adam, yoksul genç kadın ve aşklarının meyvesi bir çocuk, bu tür bir ilişki 1940T1 yıllarda bile öyle büyük bir skandal değildi," diye yorum yaptı Mikael.

"Doğru. Ama bir sorun vardı. Kadın Yahudi'ydi ve Lobach, Nazi Almanya'sında, Yahudi bir kızın babası olmuştu. Yani fiili olarak ırkına ihanet etmişti."

"Ah... İşte bu, durumu değiştirir. Ne oldu?"

"Edith'in annesi 1939'da tutuklandıktan sonra kaybolmuş, yazgısının ne olduğunu tahmin edebiliriz. Kadımn bir kızının olduğunu biliyorlarmış ve ellerindeki Yahudilerin listesinde adı yokmuş, Gestapo'nun kaçak

Yahudileri arayan bölümü peşine düşmüş. 1941 yazında, benim Hamburg'a ayak bastığım hafta, Edith'in annesinin Herman Lobach'la olan ilişkisi keşfedilmiş ve Lobach'ı sorguya çağırmışlar. İlişkilerini ve çocuğun babası olduğunu itiraf etmiş ama kızı on yıldır görmediğini ve nerede olduğuna dair bir fikri olmadığım söylemiş."

"Peki, kız neredeymiş?"

"Kızı Lobach'ın evinde her gün görüyordum. Yirmi yaşında, hoş, sessiz bir kızdı. Temizlik yapıyor ve akşamları yemek servisine yardımcı oluyordu. Yahudi avı başladıktan birkaç yıl sonra, 1937'de, Edith'in annesi yardım etmesi için Lobach'a yalvarmış. Lobach da yardım etmiş. Evlilik dışı kızını diğerlerinden ayırt etmiyordu. Edith'i düşünülebilecek en son yerde saklamıştı; herkesin burnunun dibinde. Sahte belgeler düzenlemiş ve kızı hizmetçi olarak eve almıştı."

"Karısı kızın kimliğini biliyor muydu?"

"Hayır, bilmiyordu."

"Sonra ne oldu?"

"Dört yıl boyunca gayet iyi gitmiş. Ama benimle konuşurken Lobach'ın etekleri tutuşmuştu. Gestapo'nun kapıya dayanması an meselesiydi. Bütün bunları ben İsveç'e dönmeden yalnızca birkaç hafta önce anlattı. Sonra kızı çağırıp benimle tanıştırdı. Kız o kadar utangaçtı ki, göz

göze gelmeye cesaret edemiyordu. Kızın hayatım kurtarmam için bana yalvardı."

"Nasıl kurtaracaktın?"

"Her şeyi ayarlamıştı. Yaptığı plana göre, ben üç hafta daha Hamburg'da kalacak, sonra bir gece treniyle Kopenhag'a gidecek ve oradan vapurla İsveç'e geçecektim. Savaş zamamnda bile kısmen tehlikesiz bir yolculuktu. Bu konuşmadan iki gün sonra, Vanger şirketine ait bir yük gemisinin Hamburg'dan İsveç'e gideceğini öğrendik. Lobach beni bu gemiyle yollamak istedi, çok beklemeden Alman topraklarım terk edecektim. Ama bu değişikliğin güvenlik servisi tarafından onaylanması gerekiyordu; yalnızca basit bir formaliteydi. Lobach beni bu gemiye bindirmek istiyordu."

"Sanırım Edith'le birlikte."

"Edith, içinde makine parçaları yüklü üç yüz konteynırdan birinin içine saklanarak gemiye sokuldu. Benim görevim, eğer Alman karasularım terk etmeden önce keşfedilirse onu korumak ve kaptanın bir delilik yapmasını engellemekti. Bir sorun yaşanmazsa, Alman kara sularım terk edene kadar bekleyip, sonra kızı konteynırdan çıkartacaktım."

"Evet."

"Kolay bir yolculuk olacakmış gibi görünüyordu ama

tam bir karabasana dönmüştü. Geminin kaptam Oskar Granath patronuna karşı sorumluluğunun dışında hiçbir şey düşünmeyen kibirli bir adamdı. Haziran sonu akşamlarından birinde, saat dokuz civarında Hambug limanından ayrıldık. Tam limandan çıkarken hava saldırısı alarmı verildi. Gelenler İngiliz uçaklarıydı ve baş hedeflerden biri limandı. Gümbürtü başladığında, nerdeyse altıma kaçırmak üzere olduğumu söylersem abartmış olmam. Ama bir biçimde kurtulduk, motorun bozulmasına ve gecenin bir yarısında kopan fırtınaya rağmen ertesi gün öğlen vakti Karlskrona'ya yanaştık. Şimdi kıza ne olduğunu soracaksın."

"Sanırım ne olduğunu biliyorum."

"Tabii babam küplere binmişti. Aptalca davranışım nedeniyle her şeyi risk altına sokmuştum ve kız derhal geri gönderilecekti, düşün 1941'de. Ama ben tıpkı Lobach'ın kızın annesine bağlandığı gibi, kıza ölümcül bir aşkla bağlanmıştım. Edith'e evlenme teklif ettim ve babama bir ültimatom verdim; ya bu evliliği kabul edecek ya da aile şirketi için başka bir yük hayvanı bulacaktı. Diz çöktü."

"Ama kız öldü."

"Evet, çok genç öldü. 1958'de. Yaklaşık on altı yıldır birlikteydik. Doğuştan kalp sorunu vardı ve benim kısır olduğum ortaya çıkmıştı, hiç çocuğumuz olmadı. İşte kardeşim bunun için benden nefret ediyor."

"Edith'le evlendiğin için mi?"

"Onun deyimiyle "pis bir Yahudi orospu"yla evlendiğim için. Ona göre ben ırkımıza, köklerimize, ahlakımıza ve onun temsil ettiği her şeye ihanet etmiştim."

"Ama bu delilik."

"Ben bundan daha iyi ifade edemezdim."

10. BÖLÜM

9 OCAK PERŞEMBE - 31 OCAK CUMA

Hedestad-Kuriren'e bakılırsa, Mikael'in orada geçirdiği o ilk ay bilinen en soğuk kıştı ya da Henrik Vanger'in dediğine göre 1942'de savaş yıllarında yaşanan kıştan beri böylesi bir kış yaşanmamıştı.

Söylenenleri ciddiye alıyordu. Hedeby'e geldikten yalnızca bir hafta sonra, paçalı donlar, yün çoraplar ve üst üste iki fanila giymesi gerektiğini öğrenmişti. Ocak ayının ortasında birkaç gün dehşet soğuk olmuş, derece eksi otuz yediyi göstermişti. Mikael böyle bir soğuğa, askerliğini yaptığı Kiruna bölgesinde bile şahit olmamıştı. Bir sabah uyandığında su boruları donmuş, Gunnar Nilsson yemek yapması ve yıkanması için iki kocaman bidon su getirmişti. Felç edici bir soğuk vardı. Pencere camımn iç tarafında buz çiçekleri oluşmuş, Mikael odun sobasını ne kadar yakarsa yaksın üşümekten kurtulamamıştı. Günlerinin önemli bir kısmını evin arka tarafındaki depoda odun kırmakla geçirmişti.

Bazen canına tak etmiş, bir taksi çağırıp istasyona gitmeyi ve güneye giden bir trene atlamayı düşünmüştü. Ama bu duyguya yakalandığı her seferde üzerine ekstra bir kazak daha geçirmiş, battaniyeye sarınıp mutfak

masasının başına oturmuş, kahve içerek polis tutanaklarını okumuştu.

Mikael, Hedeby'deki insanları tanımaya başlamıştı. Martin Vanger, verdiği sözü tutarak Mikael'i akşam yemeğine çağırmıştı. Yemekte kızarmış geyik eti ve kırmızı İtalyan şarabı vardı. Bekar sanayi patronunun sevgilisi Eva Hassel de akşam yemeğinde onlara eşlik ediyordu. Sıcakkanlı, hoş sohbet bir kadındı. Mikael onu çok çekici bulmuştu. Diş doktoruydu, Hedestad'ın içinde oturuyor, yazlarını Martin Vanger'le geçiriyordu. Mikael, Eva'yla Martin'in birbirlerini çok uzun yıllardır tanıdıklarını, birlikte olmaya başladıklarında da evlenmek için bir neden görmediklerini öğrenecekti.

"O benim diş doktorum," diye bir kahkaha attı Martin Vanger.

"Bu kaçık aileden biriyle evlenmek bana göre değil," dedi Eva ve Martin'in dizine dostça bir şaplak vurdu.

Martin Vanger'in villasının modern bir mimarisi vardı; siyah, beyaz ve krom rengi mobilyalarla döşenmişti.

Mutfak, meslekten aşçıların gereksindiği malzemelerle donatılmıştı. Oturma odasında birinci sınıf bir müzik seti ve Tommy Dorsey'den John Coltrane'ye kadar harika bir caz koleksiyonu vardı. Martin Vanger zengin bir adamdı, evini pahalı ama kullanışlı malzemelerle donatmıştı. Yine de evin çok da soğuk bir havası vardı. Duvardaki tablolar

basit taklitlerdi, İKEA'da bulunan ucuz posterlere benziyordu; güzel ama sahte. Kitaplıklarda, en azından Mikael'in gördüğü odada, dağınık vaziyette ansiklopediler ve yılbaşlarında alınan -daha iyisi akıllara gelmediği için- hediyelik cinsten kitaplarla doluydu. Evin haline bakan Mikael, Martin Vanger'in iki kişisel ilgisini tespit etmişti; müzik ve yemek. Müziğe olan ilgisi üç bine yakın long play'le ortadaydı. İkinci ilginin göstergesi de Martin'in kemerinden taşan göbeğiydi.

Martin Vanger'in kişiliğinde basitlik, zeka ve yumuşak-başlılık bir araya gelmişti. İşleri yolunda gitmeyen bir CEO olduğunu anlamak için büyük bir analiz yeteneği gerekmiyordu. Night in Tunisia'yı dinlerlerken konu Vanger Şirketi'ne gelmişti, Martin Vanger, şirketi ayakta tutmak için çabaladığını saklamıyordu. Konu seçimi Mikael'i şaşırtmıştı:

Martin Vanger, akşam yemeğine davet ettiği kişinin pek tanımadığı bir ekonomi muhabiri olduğunu biliyordu ama yine de şirketinin iç sorunlarını, tedbirsiz bir açık kalplilikle ortaya dökmekten çekinmiyordu. Belki de Mikael'i, Henrik Vanger için çalıştığından, aileden biri gibi görüyordu. Martin Vanger, Henrik'in görüşlerini paylaşıyor, şirketin şu an içinde bulunduğu durum için ailenin kendi kendini suçlaması gerektiğini söylüyordu. Bununla birlikte, aileye karşı yaşlı adam kadar öfkeli ve aşağılayıcı değildi. Daha çok ailenin tedavi edilemez çılgınlığı ile eğlenir gibiydi. Eva Hassel arada bir başını sallayarak Martin'i onaylıyor ama yorum yapmıyordu. Bu

konuları daha önce konuştukları belliydi.

Martin Vanger konuyu aile biyografisine getirdi ve Mikael'e nasıl gittiğini sordu.

Mikael gülümseyerek sülalenin bütün üyelerinin adını öğrenmenin bile zor olduğunu, uygun bir zamanda Martin'le aile hakkında bir söyleşi yapmak istediğini söyledi. Birkaç defa konuyu yaşlı adamın takıntısına, Harriet'in kaybolması konusuna getirmeye çalıştı. Henrik Vanger'in, Martin'i, kız kardeşi Harriet hakkındaki teorileriyle bunaltmış olduğunu tahmin edebiliyordu ama ailenin tarihini yazacak olan birinin kayıp kız konusundan kaçınamayacağını da Martin'in bilmesi gerektiğini düşünüyordu. Martin'in bu Harriet hakkında konuşmaya pek de istekli olmadığını anladığından, bu konuyu bıraktı. Birkaç kadeh daha votka yuvarlayan Mikael, sabahın ikisinde kalktı. Hoş bir gece geçirmişti.

Adaya geldiği günün ikinci haftasında, bir öğle vakti kapısı çalındı. Mikael kapağını yeni açtığı dosyayı -yedinci dosyaydı- bir kenara koydu, çalışma odasının kapısını kapattı ve dış kapıyı açmaya gitti. Kapıda kürklere sarınmış, elli yaşlarında bir kadın vardı.

"Merhaba. Sana hoş geldin demek istedim. Adım Cecilia Vanger."

El sıkışıp içeri girdiler. Mikael kahve fincanlarını çıkarttı. Cecilia Vanger, Nazi Harald Vanger'in kızı,

açıksözlü ve birçok bakımdan hoş bir kadındı. Henrik Vanger, Cecilia'dan beğeniyle bahsetmiş, komşu olmasına rağmen babasıyla görüşmediğini söylemişti. Cecilia gerçek ziyaret sebebine gelinceye kadar oradan buradan konuştular.

"Anladığım kadarıyla aile hakkında bir kitap yazıyormuşsun. Bu iyi bir düşünce mi emin değilim ama senin nasıl bir insan olduğunu görmek istedim."

"Şey, beni Henrik işe aldı. Bu onun öyküsü diyebiliriz."

"Ama bizim iyi kalpli Henrik'imiz aile söz konusu olduğunda pek tarafsız olamaz."

Mikael soran gözlerle kadına baktı, ne demeye çalıştığını tam olarak anlayamamıştı.

"Vanger ailesi hakkında bir kitap yazılmasını istemiyorsun?"

"Öyle bir şey demedim. Ayrıca benim ne düşündüğümün bir önemi de yok. Ama daha şimdiden bu ailenin bir parçası olmanın zorluğunu anlamışsındır."

Henrik'in ona ne anlattığı, Cecilia'nın onun görevine dair ne kadar çok şey bildiği hakkında Mikael'in bir fikri yoktu. Ellerini iki yana açtı.

"Henrik Vanger'le ailenin tarihini yazmak konusunda bir sözleşme yaptım. Onun, ailenin birçok üyesi hakkında

oldukça keskin görüşleri var ama ben kendimi belgelenebilir şeylerle sınırlayacağım."

Cecilia Vanger'in dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi.

"Ben yalnızca bu kitap piyasaya çıktığında başka bir ülkeye iltica etmem gerekecek mi onu öğrenmek istedim?"

"Hiç sanmam," dedi Mikael. "Okuyucu, ak koyunla kara koyunu birbirinden ayırt edebilecektir."

"Örneğin babamı?"

"Şu Nazi'yi mi?" dedi Mikael. Cecilia kaşlarını çattı.

"Babam deli. Kapı komşusu olmamıza rağmen senede bir kez ya görüşüyor ya görüşmüyoruz."

"Onunla niçin görüşmek istemiyorsun?"

"Bir dakika, soru yağmuruna başlamadan bir şeye karar vermeliyiz; söyleyeceklerimi yazacak mısın? Yoksa bir aptal yerine konulma korkusu yaşamadan seninle konuşabilecek miyim?"

Mikael biraz tereddüt etti, kendini nasıl ifade edeceği konusunda kararsızdı.

"Benim görevim, Bernadotte zamanında İsveç'e ilk ayak basan Alexandre Vangeersad'la başlayıp, bugüne kadar

ailenizin tarihini anlatan bir kitap yazmak. Bu kitap, şirket imparatorluğunun onlarca yıllık serüvenini anlatacak, tabii niçin çöktüğünü ve aile içi çatışmaları da. Böyle bir kitapta yüzeye vurmuş pislikleri yazmaktan kaçınamazsmız. Ama bu, aileye kara çalacağım ya da karikatürize edeceğim anlamına gelmez. Örneğin Martin Vanger'i sempatik bir insan olarak gördüm ve öyle anlatacağım."

Cecilia Vanger bir yorum yapmadı.

"Bildiğim kadarıyla sen öğretmen..."

"Daha da kötüsü, Hedestad Lisesi'nde müdürüm."

"Affedersin.Henrik Vanger seni seviyor, evlenip boşanmışsın...Sanırım senin hakkında bildiklerim bundan ibaret. Tabii ki benimle, söylediklerinin yazılacağı ya da afişe olacağın korkusu yaşamadan konuşabilirsin. Ama bir gün mutlaka senin kapını çalıp, belki de beni aydınlatabileceğini umduğum özel bir konuda görüşlerine başvuracağım. İşte o bir röportaj olacak ve sorularımı cevaplayıp cevaplamamaya sen karar vereceksin."

"Yani seninle konuşabilirim... Siz gazetecilerin dediği gibi; off the record."

"Tabii ki."

"Yani bu konuşma off the record?"

"Sen bir fincan kahve içmek için ziyarete gelmiş bir komşusun, hepsi bu."

"İyi. O zaman sana bir soru sorabilirim?"

"Lütfen."

"Bu kitapta Harriet Vanger'e ne kadar yer ayrılacak?"

Mikael alt dudağını ısırdı ve birkaç saniye tereddüt ettikten sonra rahat bir ifadeyle cevap verdi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse hiçbir fikrim yok, sanırım bir bölüm tutar. Kuşkusuz dramatik bir olay, hiç değilse Henrik Vanger çok etkilenmiş."

"Ama sanırım buraya bu konuyu araştırmak için gelmedin?"

"Böyle düşünmene neden olan şey ne?"

"Eh, Gunnar Karlsson'un buraya dört kutu belge taşıdığı bir sır değil. Henrik'in yıllardır yürüttüğü özel araştırmalarının belgeleri olmalı. Henrik'in bu belgeleri koyduğu Harriet'in eski odasına şöyle bir göz attım, yerlerinde olmadıklarını gördüm."

Cecilia Vanger hiç de aptal değildi.

"Bunu benimle değil Henrik Vanger'le konuşmalısın, dedi Mikael. "Ama tabii ki Henrik, Harriet'in kaybolması

hakkında bir şeyler anlattı, ben de bu belgelere göz atmanın ilginç olacağını düşündüm."

Cecilia'nın yüzünde tekrar o soğuk gülümseme belirdi.

"Bazen kimin daha çılgın olduğunu düşünüyorum... Babam mı, yoksa amcam mı? Harriet olayını belki binlerce kez konuşmak zorunda kalmışımdır."

"Sence ona ne oldu?"

"Bir röportaj sorusu mu?"

"Hayır," diye güldü Mikael. "Merak sorusu."

"Ben de senin bir kaçık olup olmadığını merak ediyordum. Henrik'in açıklamalarını yuttun mu yoksa onunla dalga mı geçiyorsun diye merak ediyorum?"

"Henrik'in kaçık mı olduğunu söylüyorsun?"

"Beni yanlış anlama; Henrik tanıdığım en sıcak ve en düşünceli insanlardan biri. Ama bu konuda takıntısı var."

"Ama bu takıntının gerçek bir temeli de var. Harriet gerçekten kaybolmuş."

"Bu öyküye ifrit oluyorum. Yıllarca hayatımızı zehirledi ve zehirlemeye de devam ediyor," birden ayağa kalktı ve kürkünü aldı. "Şimdi gitmeliyim. Sen hoş birine benziyorsun. Martin de benim gibi düşünüyor ama her

zaman böyle düşünmez. Ne zaman istersen bana kahve içmeye gelebilirsin. Neredeyse her akşam evdeyim."

"Teşekkürler," dedi Mikael. Cecilia dış kapıya doğru giderken Mikael arkasından bağırdı: "Röportaj sorusu olmayan soruyu cevaplamadın."

Cecilia bir süre kapıda durdu ve arkasını dönmeden cevap verdi.

"Harriet'e ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sanırım, bir gün nasıl olduğunu öğrendiğimizde hepimizi şaşırtacak, basit bir kazaya kurban gitti."

Sonra Mikael'e dönüp baktı, yüzünde ilk defa sıcak bir gülümseme belirmişti.

Mikael mutfak masasının başında bir süre hiç hareketi etmeden oturarak, Cecilia Vanger'in, Harriet'in kaybolduğu gün adada olan aile üyeleri tablosundaki yeri üzerine düşündü.

Eğer Cecilia Vanger'le bu ilk karşılaşmasına hoş bir şey denilebilirdiyse, Mikael'in, Isabella Vanger'le ilk karşılaşması için başka bir şey söylemek gerekirdi. Harriet Vangerin annesi -şimdi yetmiş beşindeydi- Henrik Vanger'in söylediği gibi felaket şık bir kadındı. Bir parça Lauren Bacall'ın yaşlılığını andırıyordu, ince yapılıydı. Mikael onunla bir sabah, Sussanne'nin Yeri'ne giderken karşılaşmıştı. Üzerinde siyah! İran kürkü ve kürke uyan bir

başlık vardı. Siyah bir bastona dayanarak yürüyen Isabella, yaşlı bir vampire benziyordu. Hâlâ göz alıcı bir güzelliği vardı ama bir yılan kadar da zehirliydi. Belli ki şöyle bir gezintiye çıkmış, şimdi evine dönüyordu. Dört yol ağzından Mikael'e seslendi.

"Hey, genç adam. Buraya gel."

Bu emredici sesi duymamak imkansızdı. Mikael etrafına bakındıktan sonra, sesin kendini çağırdığı sonucuna vardı ve; kadına doğru yürüdü.

"Ben Isabella Vanger," dedi.

"Merhaba, Mikael Blomkvist."

Isabella, Mikael'in uzattığı eli havada bıraktı.

"Bizim aile sorunlarımıza burnunu sokan tip sen misin?
"

"Eh, aile hakkında yazacağı kitaba yardımcı olmak için Henrik Vanger'le anlaşan tip benim."

"Ailemizin işleri seni ilgilendirmez."

"Hangisi? Henrik Vanger'in benimle sözleşme yapması mı yoksa benim bu sözleşmeyi kabul etmem mi? İlk söylediğim Henrik'in sorunu, ikinci de benim bileceğim bir şey."

"Ne demek istediğimi çok iyi anladın. İnsanların benim hayatıma burnunu sokmasından hoşlanmam."

"Tamam, senin hayatına burnumu sokmayacağım. Diğer sorunu da artık Henrik'le halledersin."

Isabella birden bastonu, ortasından tutarak havaya kaldırdı ve sapını Mikael'in göğsüne dayadı. Zayıf bir dokunuştu ama Mikael şaşkınlıkla bir adım geriledi.

"Benden uzak dur," diyen Isabella, topuklarının üzerinde döndü ve evine doğru yürüdü. Mikael bir çizgi roman kahramanıyla karşılaşmış gibiydi. Bakışlarını kaldırdığında çalışma odasının penceresinden Henrik Vanger'in onları izlediğini gördü. Henrik elindeki kahve fincanını, alaycı bir ifadeyle, şerefe der gibi kaldırdı. Mikael iki elini yanlarına sarkıttı, başım salladı ve kahveye doğru yürüdü.

Orada bulunduğu bir aylık sürede Mikael, adadan yalnızca bir günlüğüne ayrıldı. Dirch Frode'den ödünç aldığı Mercedes'le, karla kaplı tarlaların arasından geçen yoldan, Siljan Körfezi'ne, cinayet masası komiseri Gustaf Morell'le bir akşam yemeği için buluşmaya gitti. Yolculuk boyunca, soruşturma tutanaklarından hareketle, kafasında Morell'in resmini çizmeye çalışan Mikael, yavaş hareket eden, hareketlerinden de yavaş konuşan sırım gibi bir yaşlıyla karşılaştı.

Not defterinde Morell için hazırladığı on soru vardı. Bu

soruları araştırma tutanaklarım okurken hazırlamıştı. Morell, Mikael'in sorduğu her soruya didaktik cevaplar verdi. Bir süre sonra not defterini bir kenara bırakan Mikael, bu soruların emekli komiserle buluşmak için yalnızca bir bahane olduğunu söyledi. Asıl niyetinin onunla biraz sohbet etmek, ve yalnızca bir sorunun cevabını almak olduğunu söyledi: Soruşturma tutanağına koymadığı ya da kağıda dökmediği ve şimdi kendisiyle paylaşabileceği bir şey var mıydı?

Tıpkı Henrik Vanger gibi Morell'de, otuz altı yıl boyunca Harriet'in kaybolması konusuna kafa yormuş olduğundan, Mikael bir dirençle karşılaşacağını bekliyordu. Öyle ya, bir yeniyetme gelmiş ve Morell'in bile içinde kaybolduğu çalılıklarda dolaşmaya başlamıştı. Ama Morell'de düşmanca tutumun kırıntısı bile yoktu. Cevap vermeden önce piposunu özenle doldurup yaktı.

"Tabii düşündüğüm bazı şeyler var. Ama o kadar zayıf ve kaygan ki nasıl formüle edeceğimi bilemiyorum."

"Sence Harrief e ne oldu?"

"Bana göre öldürüldü. Bu konuda Henrik'le hemfikirim. Akla uygun tek açıklama bu. Ama nedenini asla anlayanıadık. Bence özel bir nedenle öldürüldü; yani bir çılgınlık anı ya da tecavüz girişimi gibi bir şey değil. Eğer nedeni bulabilseydik kimin öldürdüğünü de ortaya çıkartabilirdik."

Morell bir süre düşündü.

"Cinayet aniden işlenmiş olabilir. Demek istediğim, katil köprüdeki kazanın yarattığı kargaşadan yararlanmış olabilir. Cesedi saklamış ve bir fırsatını bulduğunda da, biz kızı ararken, başka bir yere götürmüş olabilir."

"Öyleyse soğukkanlı bir katille karşı karşıyayız demektir."

"Bir ayrıntı var: Harriet, Henrik'in odasına gelmiş ve onunla konuşmak istediğini söylemiş. Üzerine düşündüğümde bu bana tuhaf çok tuhaf geldi. Harriet, Henrik'in etrafında bir sürü akrabanın olduğunu biliyordu. Benim görüşüme göre birini tehdit etmek istedi, bildiği şey her neydiyse Henrik'e anlatabileceğini ima etti ve katil...Bunu ciddiye aldı."

"O gün Henrik'in başına toplanmış bir sürü akraba vardı."

"Odada Henrik'in dışında dört kişi daha varmış. Kardeşi Greger, kuzeninin oğlu Magnus Sjögren, Harald'ın oğlu Birger ve kızı Cecilia. Ama bunun bir anlamı yok. Düşün ki Harriet, birinin şirketin paralarını zimmetine geçirdiğini keşfetti, yalnızca bir varsayım. Bunu aylardır biliyordu ve hatta bu kişiyle birkaç defa bu konuda tartıştı. Ona baskı yapmayı denemiş ya da ona acımış olabilir ama adam Harrief in kendisini ele verip vermeyeceğinden emin değildir. Harriet artık bunu anlatmaya karar vermiş ve

adama da söylemiştir, çaresiz kalan adam da onu öldürmüştür."

"Adam sözcüğünü kullanıyorsun."

"İstatistiklere göre katillerin çoğu erkek. Ama tabii Vanger sülalesinde bir sürü eli maşalı cadaloz da var."

"Isabella ile karşılaştım."

"Cadalozlardan biri de o. Ama başkaları da var. Cecilia Vanger'in de pençeleri keskindir. Sara Sjögren'le karşılaştın mı?" Mikael başıyla onayladı. "Sofia Vanger'in kızı, Henrik'in kuzenlerinden biri. Çok itici ve acımasız bir kadından bahsediyoruz. Malmö'de oturuyor ama Harriet'i öldürmesi için bir neden bulamadım."

"Evet."

"Sorun şu ki, ne kadar ince eleyip sık dokusak da cinayet nedenini bulamadık. En önemlisi bu. Eğer cinayet nedenim bulursak, kimin işlediğini ve nasıl işlediğini de buluruz."

"Bu olayın çözülmesi için çok emek sarf ettin. İzini sürmediğin bir şey kaldı mı?"

Gustaf Morell başını iki yana salladı.

"Yo hayır, Mikael. Bu olaya sonsuz zaman harcadım ve izini sürmediğim hiçbir şey kalmadı. Hatta terfi ettirilip Hedestad'dan taşındıktan sonra bile bu olayla ilgilendim."

"Taşınmak?"

"Evet, ben Hedestad'lıyım. 1963-68 arası orada çalıştım. Ardından komiserliğe terfi ettim ve kariyerimin geri kalan bölümünü Gâvle'de tamamladım ama Gâvle'deyken bile Harriet olayının izini sürüyordum."

"Bunun arkasında Henrik Vanger'in olduğunu tahmin edebilirim."

"Tamam, o da var. Ama yalnızca o değil. Harriet olayının sırrı beni hâlâ cezbediyor. Demek istediğim... İşte böyle bir şey. Her polisin çözülmemiş bir davası vardır. Hedestad'da olduğum günlerde yaşlı meslektaşlarımın Rebecka olayından nasıl bahsettiklerini duyardım. Özellikle Torstensson adlı bir polis memuru -öleli çok oluyor- bu olayın peşini yıllarca bırakmamıştı. Boş zamanları ve tatillerde bile. Her fırsatta olay hakkındaki dosyaları indirir ve düşünmeye başlardı."

"O da mı kayıp kız vakasıydı?"

Komiser Morell bir süre ne sorduğunu anlamamış gibi baktıktan sonra gülümsedi, Mikael'in iki olay arasında bir bağ aradığını fark etmişti.

"Hayır, bunu aklından geçen nedenle anlatmadım. Bir polisin ruh dünyasını anlayasın diye anlattım. Rebecka olayı Harriet dünyaya gelmeden çok önce yaşandı ve uzun yıllar önce zaman aşımına uğradı. 1940 yılında

Hedestad'da bir kadına tecavüz edildi ve öldürüldü. Bu tür olaylara sık rastlanılırdı. Her polis meslek yaşamı boyunca bu türde bir olaya rastlar ama demek istediğim, insana yapışıp derisinin içine işleyen bazı olaylar vardır. Bu kız vahşice öldürülmüştü. Katil kızı bağlamış ve başım kor halindeki kömürlerin içine sokmuştu. Kim bilir zavallı kız ölmeden önce ne kadar acı çekmişti."

"Tanrı belasını versin."

"Evet. Çok sadistçeydi. Olay yerine giden ilk polis memuru zavallı Torstensson'du ve bu olay çözülemedi, Stockholm'den destek almasına rağmen çözülemedi. Ve Torstensson bu olayı hiç unutamadı."

"Anlıyorum."

"Harriet de benim Rebeka'ın. Ama onun nasıl öldürüldüğünü bile bilmiyoruz. Teknik olarak bir cinayet işlenmiş olduğunu bile ispat edemeyiz. Ama bu olayı hiç unutamadım."

Bir süre düşündü.

"Cinayet masası polisleri dünyanın en yalnız insanlarıdır. Kurbanın arkadaşları çok üzülürler ama er ya da geç -birkaç hafta ya da birkaç ayda- tekrar gündelik hayatlarına dönerler. Kurbamn en yakın akrabaları için bu süre daha uzun olsa da, onlar da acının üstesinden gelebilirler. Yaşam devam eder. Ama çözülmemiş bir

cinayet, insanın içini kemirir. En sonunda kurbanı düşünen, kurban için adaletin yerini bulmasım isteyen tek bir insan kalır; cinayet soruşturmasını yürüten polis memuru."

Hedeby Adası'nda yaşayan Vanger sülalesinden üç kişi daha vardı. Bunlardan biri Henrik'in üç numaralı kardeşi Greger'in oğlu Alexander'di, 1900'lü. yılların başlarından kalma, yeni restore edilmiş ahşap bir binada oturuyordu. Henrik, Alexander'in şimdi Batı Hint Adası'nda olduğunu söylemişti. Orada en sevdiği işi yapıyor, denizde yelken açıyor ve her türlü didişmeden uzak, zaman öldürüyordu. Mikael, Henrik'in bu çocuk hakkında fazla konuşmamasından, Alexander'in sorunlu biri olduğu sonucunu çıkartmıştı. Yalnızca, Harriet kaybolduğunda bu çocuğun yirmi yaşında ve adada olduğunu söylemekle yetinmişti.

Alexander'in annesi, Greger Vanger'in dul eşi seksen yaşındaki Gerda da adada yaşıyordu; hastaydı ve genellikle yataktaydı.

Adada yaşayan üçüncü aile üyesi Harald Vanger'di. Adadaki ilk ayında Mikael, bu ırk biyologunun gölgesini bile görmemişti. Mikael'in en yakın komşusu olan Harald Vanger'in evi, pencerelerindeki hiç açılmayan koyu renk perdeleriyle kasvetli, uğursuz bir görünüme sahipti. Mikael, bu evin önünden geçtiği birkaç seferde perdelerin bir parça kımıldadığım hissetmiş, bir gece de geç bir vakit yatağa gitmeye hazırlanırken, Harald'ın evinin üst

katlardaki bir odasının biraz aralık olan perdesinden ışık sızdığını görmüştü. Mikael karanlıkta mutfak penceresinin önüne dikilmiş, yirmi dakika boyunca büyülenmiş gibi o ışığı seyretmiş, sonra titreyerek yatağına girmişti. Ertesi sabah perde iyice kapatılmıştı.

Harald Vanger görünmez adam gibiydi ama bedeni ortalarda olmasa da, köydeki hayatların bir kısmına damgasını vurmuş olan ruhu hep hissediliyordu. Mikael'in hayal dünyasında Harald, perdelerin arkasına saklanmış etrafı gözleyen ve kapandığı delikte kendini mistik şeylere adamış, kötülük dolu bir Gollüm olarak şekilleniyordu.

Harald Vanger'i günde bir kez ev yardımı servisinden biri ziyaret ediyordu. Bu, köyün diğer tarafında oturan yaşlı bir kadındı. Harald, bahçede biriken karların temizlenmesine müsaade etmediği için, kadın elinde yiyecek torbalarıyla, karlara bata çıka kapıya ulaşabiliyordu. Mikael, karların niçin temizlenmediğini sorduğunda "kahya" Gunnar Nilsson başını iki yana sallamıştı. O hiç değilse kapının önündeki karları küremeyi önermişti ama Harald, hiç kimsenin bahçesine adım atmasını istemiyordu. Harald Vanger'in, Hedeby'e döndüğü ilk kış, Gunnar Nilsson diğer bütün evlerin girişindeki karları temizlediği gibi, Harald'ın bahçesindeki karları da temizlemek için traktörle bahçe girişine gelmişti. Ama bunu gören Harald Vanger hemen dışarı fırlamış ve bağırıp çağırarak Nilsson'u uzaklaştırmıştı.

Daha da kötüsü Gunnar Nilsson, Mikael'in evinin

önündeki karları da kaldıramıyordu çünkü bahçe kapısı traktörün giremeyeceği kadar dardı.

Ocak ayının ortasında Mikael avukatından, üç aylık cezasını çekmek için ne zaman cezaevine girmesi gerektiğini araştırmasını istemişti. Bu sorundan en kısa zamanda kurtulmak istiyordu. Cezaevine girmenin sandığından da kolay olduğunu öğrendi. Ceza aldıktan birkaç hafta sonra karar onanmış ve 17 Mart'ta Östersund'daki Rullåker Cezaevi'nin kapısında olması istenmişti. Burası hafif suçluların kaldığı yarı açık bir cezaeviydi. Mikael'in avukatı, cezanın biraz indirilebileceğini de söylemişti.

Mikael bu haberi pek de coşkuyla karşılamamış, "iyi" demekle yetinmişti. Sonra mutfak masasının başına oturmuş arada bir ortaya çıkıp, geceyi Mikael'in evinde geçiren kahverengi çizgili kediyi okşamıştı. Yolun karşısında oturan Helen Nilsson, kedinin adının Tjorven olduğunu söylemişti, kimseye ait değildi ve canının istediği yere gidiyordu.

Mikael işvereniyle neredeyse her akşam buluşuyordu. Bazen kısa bir konuşmayla yetiniyor, bazen de saatlerce oturup Harriet Vanger'in kaybolmasına ilişkin muhtemel bütün ayrıntıları tartışıyorlardı.

Genellikle Mikael bir teori ortaya atıyor, Henrik Vanger de bu teoriyi çürütüyordu. Mikael üstlendiği işle arasına bir mesafe koymaya çalışıyordu ama bazen kendini Harriet

olayının gizine kapılmaktan alıkoyanıiyordu.

Erika'ya, Hans-Erik Wennerström'e karşı bir mücadele stratejisi geliştirme sözü vermişti. Ama Hedeby'de geçirdiği ilk ayda, onu mahkemeye götüren dosyaların kapağım bile açmamış, aksine bu sorundan uzak durmuştu. Wennerström ve içine düşmüş olduğu durumu düşündüğü her seferinde derin bir karamsarlığa kapılan Mikael'in, neredeyse bedeninden bütün gücü çekiliyordu. Sakin bir kafayla düşündüğü bazı anlarda, kendisinin de Henrik gibi çılgınlaşıp çılgınlaşmayacağını merak ediyordu. Mesleki kariyeri iskambilden şato gibi çökmüş ve çareyi bir hayalet avlamak için küçük bir köye sığınmakta bulmuştu. Ayrıca Erika'yı da çok özlüyordu.

Henrik Vanger, araştırma ortağını, belli etmediği bir endişeyle izliyordu. Blomkvist'in bazen dengesini kaybettiğinin farkındaydı. Ocak sonlarında yaşlı adam kendini de şaşırtan bir karar verdi. Telefon ahizesini kaldırdı ve Stockholm'ü aradı. Yirmi dakikalık konuşmanın önemli bir bölümü Mikael Blomkvist üzerineydi.

Erika'nın öfkesinin dinmesi neredeyse bir ayı buldu. Ocak ayının son akşamlarından birinde, saat sekiz otuzda Mikael'i aradı.

"Gerçekten de orada kalmak istiyorsun," dedi selam yerine. Mikael için bu telefon öylesine şaşırtıcıydı ki, önce ne diyeceğini bilemedi.

Sonra gülümsedi ve battaniyesine sıkıca sarındı.

"Merhaba Ricky. Bence sen de denemelisin."

"Niçin? Tanrının başı boş bıraktığı bir yerde yaşamamn neresi güzel?"

"Biraz önce dişlerimi buz suyuyla fırçaladım. Dolgularım sızlıyor."

"Beter ol. Ama Stockholm de buz gibi."

"Anlat."

"Sürekli reklam veren müşterilerimizin üçte ikisini kaybettik. Hiç kimse açık konuşmuyor ama..."

"Biliyorum. Gemiyi terk eden o farelerin bir listesini yapıyorum. Bir gün ipliklerini pazara çıkartacağız."

"Micke.. .Yaptığım hesaplara göre, eğer yeni reklam müşterileri bulamazsak ancak sonbahara kadar dayanabiliriz. Kısaca durumumuz bu."

"Her şey değişecek."

Erika telefonun diğer ucunda yorgun bir kahkaha attı. "Oturduğun o cehennemden konuşması kolay."

Erika susmuştu.

"Erika ben..."

"Biliyorum. A man's gotta do what a man's gotta do and all that crap. (Bir adam ne yapması gerekiyorsa onu yapar. Gerisi hikaye) Bir şey demen gerekmez. Biraz orospuluk yapıp telefonlarına cevap vermediğim için beni affet. Yeniden başlayanıaz mıyız? Seni ziyaret etmeye gelebilir miyim?"

"Ne zaman istersen."

"Kurtlar için yanıma tüfek almalı mıyım?"

"Gerek yok. Birkaç kızak köpeği kiralarız. Ne zaman geliyorsun?"

"Cuma akşamına ne dersin?"

Mikael için hayat birdenbire sonsuz bir ışığa boğulmuştu.

Giriş kapısının önündeki dar bir alan hesaba kaülmazsa, bütün bahçe neredeyse bir metre karla kaplıydı. Mikael uzun süre, kar küreğini endişeli gözlerle inceledikten sonra Gunnar Nilsson'a gidip, ziyareti boyunca Erika'nın BMW'sini onların garajına park edip edemeyeceklerini sordu. Nilsson sorun olmadığını söyledi, garajlarında iki arabalık yer vardı, ayrıca motor ısıtıcılarım da kullanabilirlerdi.

Öğleden sonra yola çıkan Erika, akşam saat altı

civarında Hedestad'a ulaşmıştı. Birkaç saniye birbirlerini inceledikten sonra uzun süre kucaklaştılar.

Karanlık çöktüğünden, kilisenin aydınlatılan cephesinden başka bir yer görülmüyordu, Konsum ve Susane'nin Yeri kapanmak üzereydi. Aceleyle eve gittiler. Mikael akşam yemeği hazırlarken etrafı karışüran Erika, 1950'li yıllardan kalan Rekordmagasinet dergileri hakkında yorum yaptıktan sonra, çalışma odasına geçmiş ve masamn üzerinde yığılı duran dosyalara gömülmüştü. Yemekte kuzu pirzolası, mayonez soslu patates ve kırmızı şarap vardı.

Mikael, Millennium konusunu açmak istedi ama Erika'nın şimdi bunu konuşmaya pek isteği yoktu. Bunun yerine, iki saat boyunca Mikael'in nasıl olduğu ve ne yaptığı konuşuldu. Daha sonra yatağın iki kişiyi alabilecek kadar büyük olup olmadığını kontrol ettiler.

Lisbeth Salander'in Avukat Nils Bjurman'la cuma günü yapacağı üçüncü görüşmenin saati değiştirilip, beşe alınmıştı. Salander, bir önceki görüşme saatinde avukat bürosuna geldiğinde, onu misk kokulu parfüm sürmüş elli yaşlarındaki sekreter kadın karşılamıştı. Salander saat beşte geri geldiğinde, Bjurman'dan hafif bir içki kokusu yayılıyordu. Eliyle Salander'e oturmasını işaret etmiş, onun oradaki varlığını tekrar keşfedene kadar, dalgın bir ifadeyle önündeki kağıtları karıştırmışta.

Yeni bir sorgu daha başlamıştı. Bu defa sorgulanan şeyi

Salander'in cinsel hayatıydı. Salander bunun kesinlikle özel hayatına ait olduğuna inanıyor ve kimseyle tartışmayı düşünmüyordu.

Daha sonra aralarında geçen konuşmayı tarttığında, yanlış davrandığım anlayacaktı. Önce sessizce oturmuş ve soruları yanıtlamaktan kaçınmıştı. Bjurman onun bu çekingenliğini utangaçlığına, geri zekalılığına ya da saklayacak bir şeyi olduğuna yormuş ve cevap vermesi için sıkıştırmıştı. Avukatın pes etmeye hiç de niyetli olmadığım anlayan Salander, psikolojik profiline uygun düşeceğini hesapladığı saf ve tutarsız cevaplar vermişti. Magnus'tan bahsetmiş; kendisiyle aynı yaşta bir bilgisayar programcısı olduğunu, kendisine centilmence davrandığım, arada bir sinemaya ve arada bir de yatağa gittiklerim anlatmıştı. Magnus onun o anda hayal dünyasında yarattığı bir figürdü ama Bjurman, kızın cinsel haritasını çıkartmak için bunu bir fırsat olarak görmüş ve sorularını sıralamaya başlamıştı.

Ne kadar sık seks yapıyorsunuz?

Arada bir.

İnisiyatifi kim ele alıyor, sen mi yoksa o mu?

Ben.

Kondom kullanıyor musunuz?

Tabii, HIV'i duymuştu.

En sevdiğin pozisyon ne?

Eh, sanırım sırtüstü uzanmak.

Oral seksten hoşlanıyor musun?

Böğ, dur biraz...

Hiç anal seks yaptınız mı?

"Hayır, arkadan düzülmenin hiç de hoş olmadığını düşünüyorum

ama bu lanet soruların anlamı ne?"

Bjurman'a karşı ilk defa kontrolü elden kaçırıyordu. Soruları cevaplarken, duygularını ele vermesinden kaçınmak için gözlerini yere çevirmişti. Başım kaldırıp Bjurman'a baktığında, yazı masasımn arkasında sırıttığını gördü. Lisbeth Salander, hayatının dramatik bir dönüm noktasında olduğunu anlamıştı. Avukatın bürosunu iğrenerek terk ettti. Bu tür şeylere hazır değildi. Palmgren asla bu tür sorular sormazdı ama eğer Salander'in kafasına bir şey takılırsa, ona her zaman ulaşabilirdi. Bu da çok nadir olurdu.

Bjurman Serious Pain in The Ass'dı ve Salander'e göre Majör Problem olma yolundaydı.

11. BÖLÜM

1 ŞUBAT CUMARTESİ -18 ŞUBAT SALI

Cumartesi gününün o kısa aydınlık saatlerinde Mikael'le Erika, balıkçı limammn önünden geçerek, Östergârd çiftliğine uzanan yolda yürüyüşe çıktılar. Bir aydır orada bulunmasına rağmen Mikael, adanın içlerine doğru hiç yürümemişti. Kar fırtınaları ve korkutucu soğuk onu alıkoymuştu. Ama o cumartesi hava güneşli ve güzeldi. Sanki Erika kendisiyle birlikte baharı amştıran bir şeyler getirmişti. Yalnızca beş derecelikbir soğuk. Yolun iki tarafında bir metre yüksekliğinde karlar yığılmıştı. Kulübeleri geride bırakır bırakmaz, sık bir ormanlık alana gelmişlerdi. Mikael, kulübelerin arkasında yükselen Söderberg'in göründüğünden daha yüksek ve daha geçilmez bir yer olmasına şaşırmışta. Kısa bir süre Harriet Vanger'in çocukluğunda burada ne kadar oynamış olabileceğini düşündü ama hemen arkasından kızı kafasından sildi. Birkaç kilometre yürüdükten sonra orman bitmiş, çitlerle çevrili bir yere gelmişlerdi. Östergârd çiftliği burada başlıyordu. Çitlerin ortasında beyaz ahşap bir bina ve bir de ahır vardı. Oradan geri döndüler.

Vanger çiftlik evinin önünden geçerlerken, Henrik Vanger üst kattaki odasının pencere camına vurarak yukarı gelmelerini işaret etti. Mikael ve Erika birbirlerine baktılar.

"Bir endüstri deviyle buluşmak ister misin?" diye sordu Mikael.

"Isırır mı?" "Cumartesileri değil."

Henrik onları çalışma odasının kapısında karşılayıp ellerini sıktı.

"Sizi tamdım," dedi Erika'ya. "Bayan Berger olmalısınız.

Mikael, Hedeby'i ziyaret edeceğinizden hiç bahsetmedi."

Erika'nın en büyük özelliklerinden biri, değişik insanlarla çok çabuk kaynaşmasıydı. Mikael onun beş yaşındaki çocukları etkisi altına alıp, on dakika içinde annelerini terk etmeye hazır hale getirdiğine şahit olmuştu. Seksen yaşındaki ihtiyarlar da bundan istisna değildi. İki dakika sonra Erika ve Henrik, Mikael'i bütünüyle unutmuşlar ve sanki birbirlerini çocukluklarından beri tanıyormuş gibi kaynatmaya başlamışlardı.

Erika konuşmasına, yazı işleri sorumlusunu baştan çıkarttığı için, Henrik Vanger'i kınayarak başlamıştı. Yaşlı adam, basma yaptığı açıklamalarından anladığı kadarıyla Erika'nın onu işten atığım, eğer bunu yapmamış olsaydı bile, yazı işlerinde dengeyi sağlamak için uygun bir fırsatta safra gibi atacağını söyleyerek yanıtladı. Erika yaşlı adamın iddiasını kısa bir süre tarttı ve sorgulayan gözlerle Mikael'i inceledi. Her neyse diye devam etti Henrik Vanger,

bir süre yaşayacağı gösterişsiz bir köy hayatı Blomkvist'e iyi gelirdi. Erika bu fikre katıldı.

Beş dakika boyunca oldukça rahatsız edici sözcüklerle Mikael'in yanlışlarını tartıştılar. Mikael oturduğu koltukta geriye yaslanarak bütün bu aşağılamalara aldırmıyormuş gibi davrandı ama Erika çok kapalı bir ifadeyle, onun gazeteci olarak eksikliklerini ima ettiğinde - bu imalar pekala seksüel performansıyla ilgiliymiş gibi de yorumlanabilirdi- alnını kırıştırdı. Henrik Vanger, başını geriye atarak kahkahayı koyuverdi.

Mikael şaşırmıştı; hakkındaki yorumlar yalnızca bir şakaydı ama Henrik Vanger'in böyle doğal ve rahat davrandığını da ilk defa görüyordu. Mikael elli -yok, otuz- yıl önceki Henrik Vanger'i gözlerinin önüne getirdi; herhalde çok çekici ve baştan çıkartıcıydı. Karşısına çok kadın çıkmış olmalıydı ama o, neredeyse yarım yüz yıldır bekar yaşıyordu.

Kahvesinden bir yudum alan Mikael, kulaklarını dikti. Sohbet birden ciddileşmiş, Millennium konusuna gelmişti.

"Mikael'den anladığım kadarıyla dergide sorunlarınız var.

Erika göz ucuyla Mikael'e baktı. Bunu fark eden Henrik, "Endişelenme, iç işlerinizi anlatmadı ama tıpkı Vanger şirketleri gibi, sizin derginin de sorun yaşadığım anlamamak için kör ve sağır olmak gerek," dedi.

"Sanırım durumu düzeltmenin bir yolunu bulacağız," diye dikkatli bir cevap verdi Erika.

"Bundan çok kuşkuluyum," dedi Henrik.

"Niçin?"

"Bırak bir hesap yapalım, kaç işçiniz var, altı? Ayda bir 21.000 baskı yapıyorsunuz, matbaa, dağıtım, büro masrafları... Her şeyi hesaba katarsak ayakta kalmak için on milyon kronluk bir ciro yapmalısınız. Bunun yarısı reklamlardan gelmeli."

"Ee?"

"Hans-Erik Wennerström kinci, dar kafalı bir iblistir, yani yaptıklarınızı o kadar kolay unutmaz. Son aylarda ne kadar reklam kaybımz oldu?"

Erika, endişeli gözlerle Henrik Vanger'i süzdü. Mikael toparlanmış, nefesini tutmuştu. Millennium"u konuştukları her ftrsatta yaşlı adam, ya rahatsız edici yorumlar yapmış ya da derginin içinde bulunduğu durumun, Mikael'in Hedestad'da yapacağı işi olumsuz etkileyeceğinden bahsetmişti. Mikael ve Erika derginin kurucusu ve ortaklarıydı ama yaşlı adam yalnızca Erika'ya yönelmişti, yani bir patron diğer bir patrona. Birbirlerine gönderdikleri sinyalleri, Mikael ne anlayabiliyor ne de yorumlayabiliyordu. Belki de bunun nedeni, onun Norland'lı yoksul bir işçi ailesinden gelmesiydi. Erika'ysa,

aile ağacımn kökleri değişik ülkelere uzanan, görgülü bir üst sımf kızıydı.

"Biraz daha kahve alabilir miyim?" diye sordu Erika. Henrik hemen fincamm doldurdu. "Tamam, dersine iyi çalışmışsın. Evet, kan kaybediyoruz. Ee?"

"Ne kadar dayanabilirsiniz?"

"Altı ay, bilemedin dokuz ay. Daha uzun dayanmaya yetecek sermayemiz yok."

Pencereden dışarı bakan yaşlı adamın ifadesini okumak mümkün değildi.

"Bir zamanlar benim de gazete sahibi olduğumu biliyor muydunuz?"

Mikael ve Erika başlarım salladı. Henrik Vanger güldü.

"Kuzeyde yayınlanan altı günlük gazetenin sahibiydik. 1950-60 arasında. Babamın fikriydi; basını arkana almamn politik faydalarımn olduğunu düşünüyordu. Hedestad Kuriren'nin ortaklarından biri hâlâ biziz. Hissedarlardan oluşan yönetimin başında Birger Vanger var." Mikael'e dönerek, "Harald'ın oğlu," diye ekledi.

"Ayrıca belediye yönetiminde," dedi Mikael.

"Bu gazetenin yönetiminde Martin de var. Birger'i doğru yolda tutmak için."

"Peki, gazeteleri niçin bıraktınız?" dedi Mikael.

"1960'lardaki yeniden yapılanma süreci bunu gerektiriyordu. Gazete yayınlamak bizim için ihtiyaçtan çok hobi gib bir şeydi. Bütçede kısıntıya giderken sattığımız ilk şey gazeteler oldu. 1970'li yıllarda. Ama bir gazete yönetmek nasıl bir şeydir bilirim... Özel bir soru sorabilir miyim?"

Soru Erika'ya yöneltilmişti. Erika kaşlarını kaldırdı ve evet anlamında bir jest yaptı.

"Bunu Mikael'e hiç sormadım, eğer isterseniz yanıtlamayabilirsiniz. Bu bataklığa nasıl yuvarlandınız? Bunun bir öyküsü var mı, ya da?"

Mikael ve Erika birbirlerine baktılar. Şimdi de Mikael'in yüz ifadesi okunamıyordu. Erika konuşmadan önce bir süre düşündü.

"Bir öykümüz var. Ama çok değişik bir öykü."

Henrik Vanger, Mikael bile hiçbir şey anlamamışken, Erika'nın ne söylemek istediğini tam olarak anlamış gibi başım salladı.

"Bu konuyu tartışmak istemiyorum," diye araya girdi Mikael. "Bir araştırma yaptım ve bir makale yazdım. Her türlü kaynağa sahiptim. Ama işler sarpa sardı."

"Yazdıklarının kaynağı gerçekten de var mıydı?"

Mikael başım salladı. Henrik Vanger'in sesi birden sertleşti.

"Böyle bir mayına basmış olduğunuzu anlamamış gibi davranamam. Sizin öykünüze benzer, hatırlayabildiğim tek vaka, 1960'da Express Gazetesi'nin başına gelen Lundahl olayıdır. Siz gençler hatırlar mısınız bilmiyorum? Sizin kaynağımz da mı mitomandı?" Başını iki yana salladı, Erika'ya döndü, sesini alçaltarak: "Ben gazete sahibiydim ve yine olabilirim. Bir ortağa daha ne dersiniz?" diye sordu.

Soru bulutsuz gökyüzünde çakan bir şimşek gibi aniden gelmişti ama Erika şaşırmış görünmüyordu.

"Nasıl yani?" diye sordu.

Henrik Vanger başka bir soruyla karşılık vererek bu soruyu cevaplamaktan kaçındı. "Hedestad'da ne kadar kalacaksın?"

"Yarın ayrılıyorum."

"Bu akşam yemeğe gelip -tabi Mikael'le- yaşlı bir adamı sevindirmek ister misin? Saat yediye ne dersin?"

"İyi bir saat. Memnuniyetle geliriz. Ama sana sorduğum soruyu cevaplamaktan kaçındın. Millenniium'a niçin ortak olmak istiyorsun?"

"Cevaptan kaçınmadım. Daha çok yemekte tartışırız diye düşündüm. Ne istediğimi tam olarak anlatmadan

önce avukatım Dirch Frode ile tartışacağım. Şunu söyleyebilirim ki yatırım yapacak param var. Eğer dergi başarılı olur da tekrar kazanmaya başlarsa, ben de kazanırım. Eğer kaybederse... Eh, iyi günlerimde bundan daha büyük kayıplarım oldu."

Mikael tam ağzını açacaktı ki, Erika elini onun dizine koyarak engelledi.

"Ben ve Mikael bütünüyle bağımsız kalabilmek için çok emek sarf ettik."

"Boş laf. Hiç kimse tam bağımsız olamaz. Ama dergiyi ele geçirmenin peşinde değilim ve içeriğini nasıl belirleyeceğiniz de umurumda değil. Stenbeck denilen iblis Modern Zamanlar'ı çıkartarak puan topladı, ben de Millennium'un arkasında durabilirim. Üstelik iyi bir dergi."

"Bunun Wennerström'le bir ilgisi var mı?" diye sordu] Mikael.

Henrik Vanger gülümsedi.

"Mikael, ben seksenimi geçtim. Yapmadığım için pişmani olduğum şeyler ve yeterince rezil etmediğim için pişman olduğum insanlar var. Yeri gelmişken -Erika'ya doğru eğildi-* bu dergiye yatırım yapmak için hiç değilse bir koşulum var."

"Söyle de bilelim."

"Mikael Blomkvist yazı işlerinin başına tekrar dönmeli."

"Hayır," diye hemen itiraz etti Mikael.

"Evet," dedi Henrik Vanger kararlı bir ifadeyle. "Vanger Şirketi'nin Millennium'u desteklediği ve senin tekrar işe döndüğünü bir basın bildirisi ile açıkladığımızda, Wennerström kalp krizi geçirecektir. Kesinlikle çok açık sinyaller göndermeliyiz; bunun bir el değiştirme anlamına gelmediğini ve yayın politikasının aynen süreceğini herkesin bilmesi gerekir. Reklamlarını geri çekmeyi düşünenler, bu düşüncelerini bir kez daha tartacaklardır. Ve Wennerström öyle her şeye kadir biri değil. Onun da düşmanları var. Bize reklam vermek isteyen çok şirket çıkacaktır."

"Bu da ne oluyor şimdi," dedi Mikael, Erika dış kapıyı kapatır kapatmaz.

"Sanırım buna, bir iş anlaşması için sondaj çalışması diyorlar," dedi Erika. "Henrik Vanger'in bu kadar tatlı biri olduğunu anlatmamıştın."

Mikael, Erika'nın önüne dikildi. "Ricky, bu konuşmanın nereye varacağını çok iyi biliyordun."

"Hey, tatlı çocuk. Saat daha üç ve akşam yemeğinden önce eğlenmek istiyorum."

Mikael öfkeden köpürüyordu. Ama Erika'ya karşı öfkesini korumayı hiçbir zaman başaramamıştı.

Erika siyah bir elbise, beline kadar bir ceket ve tesadüfen çantasım boylamış olan topuklu ayakkabılarım giymişti. Siyah bir pantolon, gri bir gömlek ve gri ceket giyen Mikael, Erika'nın ısrarıyla koyu bir kravat da takmıştı. Henrik Vanger'in kapısını tam saatinde çaldılar. Misafirlerin arasında Dirch Frode'yle birlikte Martin Vanger de vardı. Henrik'in dışında bütün erkekler kravatlıydı.

"Seksenin üzerinde olmamn avantajlarından biri de kimsenin ne giydiğinizle ilgilenmemesi," dedi Vanger. Gömleğinin yakasına papyon takmış ve üzerine kahverengi hırkasını giymişti.

Erika'nın yemek boyunca keyfi yerindeydi.

Konuşma ancak şöminenin olduğu salona geçip, bardaklarına konyak doldurduklarında ciddiyet kazandı. Masaya bir anlaşma taslağı koymadan önce iki saat kadar tartıştılar.

Dirch Frode, tamamı Henrik Vanger'e ait olan bir şirket kuracak, bu şirketin yönetiminde Henrik, Frode ve Martin Vanger yer alacaklardı. Şirket, dört yıl boyunca Millennium'vm gelir ve giderleri arasındaki açığı kapatmak için belirli bir miktar para yatıracak, bu paralar dergiye Henrik Vanger'in kişisel gelirlerinden aktarılacaktı. Karşılık olarak Henrik Vanger'in dergi yönetiminde dikkate değer bir yeri olacaktı. Dört yıllık bir sözleşmeydi ama Millennium iki yıl sonra sözleşmeyi tek taraflı iptal

edebilecekti. Daha önce iptal etmeleri halinde, Henrik Vanger'in yatırdığı paraları geri ödeyecekleri için, dergiye pahalıya patlayacaktı.

Henrik Vanger'in ani ölümü durumunda, yönetimdeki yerini, yaptıkları sözleşmenin süresi dolana kadar Martin Vanger alacak, sözleşme süresinin bitiminde yenilenip yenilenmeyeceğine Martin'in kendisi karar verecekti. Martin Vanger'in, Hans Erik Wennerström'ün hesabımn kesilecek olması ihtimalinden zevk aldığı ortadaydı. Mikael, onların arasında ne geçmiş olduğunu daha çok merak etmeye başlamıştı.

Kabataslak bir anlaşma yapıldıktan sonra, Martin konyak bardaklarını doldurdu. Henrik Vanger, Mikael'e doğru eğilerek, bu sözleşmenin aralarındaki anlaşmayı hiçbir şekilde etkilemeyeceğini fısıldadı.

Dergideki bu yeni düzeni, basının ilgisini daha çok çekmesi için Mikael Blomkvist'in cezaevine gireceği gün - Mart ayının ortasında- ilan etmeye karar verdiler. Bu yeni durumun olumsuz bir olayla birlikte açıklanmasının, Mikael'in muhaliflerini şaşırtarak, dikkatleri Henrik Vanger'e yöneltmenin dışında, halkla ilişkiler açısından yanlış bir tutum olduğu aşikardı. Ama yine de bunun manüklı bir tutum olduğu konusunda herkes hemfikir olmuştu. Millennium'un yazı işlerinin üzerinde dalgalanan felaket bayrağı indirilecek ve derginin dişe diş mücadele edecek bir koruyucuya kavuştuğu ilan edilecekti. Vanger Şirketi ne kadar kriz içinde olursa olsun hâlâ gerektiğinde

saldırıya geçebilecek kadar ağırlığı olan bir şirketti.

Bütün konuşma bir tarafta Erika, diğer tarafta Martin ve Henrik arasında geçmiş, Mikael'e fikrini soran olmamıştı.

Mikael ve Erika ancak gecenin geç saatlerinde kulübeye dönebilmişlerdi. Mikael başım Erika'nın göğsüne yaslamış uzanırken, gözlerinin içine bakarak:

"Henrik ve sen bu konuyu ne kadar zamandır tartışıyordunuz?" diye sordu.

"Yaklaşık bir haftadır," diye gülümsedi Erika.

"Christer'in bundan haberi var mı?"

"Elbette."

"Benim niçin hiç haberim olmadı?"

"Seninle bu konuyu niçin tartışmalıyım ki? Sorumlu yazı işleri müdürlüğünden istifa ettin, yazı işleri ve yönetimdeki görevlerinden ayrıldın ve gelip ormamn ortasına yerleştin."

Mikael bir süre düşündü.

"Yani bir aptal gibi muamele görmeyi hak ettiğimi söylüyorsun?"

"Oo, evet," dedi kararlı bir sesle.

"Bana gerçekten kızmışsın."

"Mikael, kendimi hiç senin yazı işlerinden ayrıldığın günkü kadar kırgın, terkedilmiş ve ihanete uğramış hissetmemiştim. Daha önce sana hiç bu kadar öfkelenmemiştim."

Erika, Mikael'in saçlarından sıkıca tuttu ve yataktan aşağı yuvarladı.

Erika'nın adadan ayrıldığı pazar günü Mikael, çok öfkeli olduğu Henrik Vanger'le ya da akrabalarından biriyle karşılaşmamak için Hedestad'a gitti. Bütün öğleden sonrayı şehirde tur atarak geçirdi. Kütüphaneye uğradı ve bir pastanede oturup bir fincan kahve içti. Akşam olduğunda sinemaya gidip, bir yıldır gösterimde olmasına rağmen fırsat bulup izleyemediği Yüzüklerin Efendisi'ni seyretti. Orclar'ın insanlardan daha basit, daha az karmaşık yaratıklar olduklarını düşündü.

Hedestad'daki gezisine McDonalds'a giderek son verdi ve son gece otobüsüyle Hedeby Adası'na döndü. Kahve pişirdi, mutfak masasına oturup bir dosyayı açtı. Sabahın dördüne kadar okudu.

Harriet Vanger olayının soruşturma tutanaklarında birçok soru işareti vardı. Mikael, belgeleri inceledikçe bu soru işaretleri daha da artıyordu. Ama Mikael'in kendi

çabasıyla keşfettiği bu sorular, araştırma için devrim sayılacak şeyler de değildi. Bunların çoğu komiser Gustaf Morell'in uzun zamandır, özellikle de boş zamanlarında yapmış olduğu araştırmaların ürünüydü.

Hayatının son zamanlarında Harriet Vanger değişmişti. Bunların bir kısmı o yaşlardaki gençlerde görülen değişiklikle açıklanabilirdi. Harriet büyüyordu. Okul arkadaşları, öğretmenleri ve aile üyelerinin gözlemlerine göre gittikçe daha çok içine kapanmaya başlamıştı.

İki yıl önce yaşam dolu bir kız çocuğu olan Harriet, çevresiyle arasına görünür bir mesafe koymaya başlamışta. Okul arkadaşlarıyla ilişkisini hâlâ sürdürüyordu ama bir kız arkadaşının deyimiyle, bu ilişki artık "kişisel" değildi. Morell, Harriet'in arkadaşının kullandığı bu terimi not edip daha fazla açmasını isteyecek kadar önemsemişti. Cevap olarakHarriet'in kendisi hakkında konuşmayı bıraktığı, dedikodu yapmadığı ve arkadaşlarına güvenmediği açıklaması gelmişti.

Harriet Vanger, Hıristiyan geleneklerini, ancak o yaştaki çocukların bilebileceği kadar biliyordu; pazar ayinleri, akşam duaları ve vaftiz töreni. Son yıllarında da dinsel inancı artmış gibiydi. Kutsal Kitabı okuyor ve düzenli olarak kiliseye gidiyordu. Ama bütün bir ilkbahar boyunca, Vanger ailesinin ahbaplarından olan Hedeby Adası papazı Otto Falk'ın vaiz verdiği kiliseye değil, Hedestad'daki Pentecostal cemaatinin kilisesine gitmişti. Bu da çok uzun sürmemişti. İki ay sonra bu cemaati terk

etmiş, Katolik inancım yansıtan kitaplar okumaya başlamıştı.

Onlu yaşlarda ateşli bir dindarlık? Belki... Ama Vanger ailesinden hiç kimse dikkate değecek ölçüde dindar olmamışta, bu nedenle Harriet'in düşüncelerini yöneten dürtüleri ortaya çıkartmak bir hayli güçtü. Onun tanrıya duyduğu ilginin bir açıklaması, babasının bir kazaya kurban gitmesiyle ilgili olabilirdi. Kısaca Gustaf Morell, Harriet'in hayatım baskı altına alan ya da etkileyen bir şeylerin varlığım hissetmiş ama bunların ne olduğunu anlayamamıştı. Henrik Vanger gibi Komiser Morell de, sırrını açıklamış olabileceği umuduyla Harriet'in arkadaşlarıyla konuşmaya hatırı sayılır bir vakit harcamıştı.

En çok da, 1966 yazım Hedeby Adası'nda geçiren, Harald Vanger'in kızı Anita Vanger üzerinde durulmuştu. Harriet'in kendinden iki yaş daha büyük olan Anita'yla yakın arkadaş olduğu düşünülüyordu. Ama Anita'dan da dişe dokunur bir şeyler öğrenilememişti. O yaz arkadaşlık etmişler, yüzmüşler, yürüyüşe çıkmışlar, sinema, pop grupları ve kitaplar üzerine konuşmuşlardı.

Anita direksiyon talimi yaparken, Harriet sık sık onu izlemişti. Bir seferinde evden çaldıkları bir şişe şarapla kafaları çekmişlerdi. Ayrıca Hedeby Adası'nın en uç tarafındaki Gottfried'in kulübesinde birkaç hafta yalnız başlarına kalmışlardı. Bu turistik binayı, Harriet'in babası 1950'li yılların başında yaptırmıştı.

Harriet Vanger'in özel düşünceleri ve duygulan etrafındaki sorular yanıtsız kalmıştı. Bununla birlikte Mikael rapordaki bir çelişkiyi not etti: Arkadaşları ve aile üyeleri Harriet'in içine kapandığım söylerken, Anita Vanger böyle bir şey hissetmemişti. Mikael bir fırsatta bu konuyu Henrik Vanger'e sormaya karar verdi.

Daha somut bir soru işareti de, Harriet Vanger'in cep! takvimindeki şaşırtıcı bir sayfaydı. Morell'in çok ilgilendiği bu takvimi Harriet, kaybolmadan bir yıl önce Noel hediyesi olarak almıştı. Güzel, ciltli bir cep takvimiydi. Takvimin yarısına toplantı saatlerini, lisedeki imtihan günlerini, ödev günlerini vb. şeyleri günü gününe kaydetmişti. Takvimde günlük tutmak için epeyce sayfa ayrılmış olsa da, Harriet pek bir şey yazmamıştı. Ocak ayında hevesli birkaç kısa notla günlük tutmaya başlamış; kimlerle buluştuğunu ve gördüğü filmler hakkındaki yorumlarım yazmışta. Daha sonra, okul bitimine kadar kişisel hiçbir şey yazmamıştı. O zamanlar büyük ihtimal -bu notların nasıl yorumlandığına bağlıydı-adı belirtilmeyen bir çocukla uzaktan ilgilenmeye başlamıştı.

Ama asıl muamma, telefon kayıtlarmdaydı. Aile üyelerinin, okul arkadaşlarının, birtakım öğretmenlerinin, kilise cemaatinden birkaçının ve çevresindeki tamnmış kişilerin telefonları alfabetik sırayla özenle kaydedilmişti. Ama takvimde telefon kayıtları için ayrılmış sayfaların en sonunda, alfabetik sıraya bağlı olmaksızın kaydedilmiş beş telefon numarası daha vardı. Bunlardan üçü kadındı ve ikisinin de yalnızca baş harfleri kaydedilmişti.

Magda-32016

Sara-32109

RJ-30112

RL-32027

Mari-32018

32 ile başlayan beş rakamlı numaralar, 1960'lı yıllarda Hedestad'a aitti. Bunlardan farklı olan 30Tu numara, Hedestad yakınlarındaki Norrbyn'nün alan koduydu. Sorun, Harriet'in tanıdık çevresinden hiç kimsenin, bu telefon numaralarının sahiplerini tanımamalarıydı. Komiser Morell, Harriet'in bütün tanıdıklarını bu konuda sistematik biçimde sorgulamış ama bir yere ulaşamamıştı.

İlk numara "Magda" umut vaat eder gibiydi. Park Sokağı 12 numarada oturan bir kumaş ve terzi dükkanına aitti. Telefon, Margot Lundmark adına kayıtlıydı. Margot'un arada bir dükkanda çalışan annesinin adı Magda'ydı. Bununla birlikte, altmış yaşındaki Magda, Harriet Vanger'in kim olduğunu bilmiyordu. Ayrıca Harriet'in bu dükkana uğradığı ya da alışveriş yaptığını gören de yoktu. Üstelik Harriet dikiş işleriyle de ilgilenmezdi.

Harriet'in 'Sara' adına kaydettiği ikinci telefon numarası, demir yolunun öteki tarafındaki Vâststan'da oturan iki küçük çocuk sahibi Toresson ailesine aitti. Anders ve Monica Toresson'un çocukları Peter ve Jonas, o

zamanlar anaokuluna gidiyorlardı. Ailede hem Sara adında biri yoktu, hem de Harriet Vanger'in adım yalnızca basında çıkan haberlerden duymuşlardı. Harriet ve Toresson ailesi arasındaki bağ çok zayıftı. Harriet dokuzuncu sınıf öğrencisiyken, kaybolmadan bir yıl önce, çatı ustası olan Anders, okulun çatışım aktarmıştı. Her ne kadar olağandışı olsa da, orada karşılaşmaları teorik açıdan mümkündü.

Geriye kalan üç telefon numarasının durumu da aynıydı. RL kısaltmasıyla kaydedilen 32027 nolu telefon Rosmarie Larsson'a aitti. Ama bu kadın, Harriet kaybolmadan yıllar önce ölmüştü.

Komiser Morell, 1966-67 kışı boyunca zamanının önemli bir bölümünü Harriet'in bu isim ve numaraları niçin kaydettiğini anlamaya ayırmıştı.

Akla gelen ilk ihtimal, bu telefon numaralarının bir tür şifre olmasıydı. Bu nedenle Morell, onlu yaşlardaki bir kızın nasıl bir şifreleme yapmış olabileceğini çözmeye çalışmıştı. 32 Hedestad'ın kod numarası olduğu için, bundan sonra gelen üç rakamla değişik kombinasyonları denemiş ama ne 32601 ile ne de 32160 ile Magda adlı birine ulaşabilmişti. Yeterli sayıda olasılığı denemesi halinde, er ya da geç Harriet'le ilgili bir bağlantıya ulaşabileceğini uman Morell, bir numeroloji sistemi de geliştirmişti. Örneğin 32016'nın son üç rakamın her birini artırarak 32127 yapmış; bu numara onu Dirch Frode'nin Hedestad'daki avukatlık bürosuna götürmüştü.

Sorun yalnızca bu tür bir bağlantının hiçbir anlam ifade etmemesiydi. Ayrıca beş numarayı birden açıklayabilecek bir kodlama sistemine de ulaşamamıştı.

Araştırmasının kapsamını genişleten Morell, rakamların başka bir anlamı var mı diye de düşünmüştü. 1960'lı yılların plaka numaraları bölgeyi belirten harflerden ve beş rakamdan oluşurdu. Bu da işe yaramamıştı.

Bunun üzerine rakamları bir kenara bırakıp, isimler üzerine yoğunlaşmıştı. Hedestad'da oturan bütün Mari, Magda, Saraiarla, ad ve soyadlarmın kısaltması RL ve RJ olanları araştırmış; üç yüz yedi kişilik bir liste yapmıştı. Bunlardan yirmi dokuzunun şu ya da bu şekilde Harriet'le ilişkisi vardı; örneğin dokuzuncu sınıftan bir arkadaşının adı Roland Jacobsson'du, RJ. Ama bu ilişkilerin hepsi de yüzeyseldi ve Harriet liseye başladıktan sonra kopmuştu. Ayrıca telefon numaralarıyla bir bağlantıları da yoktu.

Kısaca bu telefon numaralarımn sırrı çözülememişti.

Lisbeth'in Avukat Bjurman'la dördüncü buluşması, daha önce kararlaştırılmış bir buluşma değildi. Zorunda kaldığı için bu buluşmayı Lisbeth talep etmişti.

Şubat ayının ikinci haftasında dizüstü bilgisayarı bir kazaya kurban giden Lisbeth, birilerini öldürme arzusuna kapılacak kadar öfkelenmişti. Bir toplantıya kahlmak için bisikletiyle Milton Security'ye gelmiş ve bisikletini

bırakmak için şirketin garajına girmişti. Geri geri çıkan koyu kırmızı bir Saab, Lisbeth'in bisikletini kilitlerken yere bıraktığı sırt çantasım çiğnemişti. Arabaya arkası dönük olan Lisbeth, sırt çantasından gelen çatırüyı duyup baktığında, hiçbir şey fark etmeyen araba sürücüsü, garajın çıkışında kaybolup gitmişti.

Lisbeth Salander'in sırt çantasında, 2002'de üretilmiş 35 ekran, 25 Gb harddisk ve 420 MB RAM ile donatılmış beyaz iBook 600'ü vardı. Satın aldığı sıralarda, Apple'ın dizüstü modellerinin teknoloji harikasıydı bu alet. Bilgisayar ekipmanları, onun masraf listesinde her zaman mübalağalı bir yer tutardı...

Sırt çantasım açtığında bilgisayarının kapağının kırıldığını gördü.

Bilgisayarı çalıştırmak için düğmesine bastı ama bir ölüm soluğu bile duymadı. Bilgisayarından geriye kalanları alıp, hiç değilse harddiskini kurtarabilmek umuduyla Brànnkyrkagatan Caddesi'ndeki Timmys Macjesus Shop'a gitti. Timmy, bilgisayarın orasını burasını kurcaladıktan sonra başım sallayarak;

"Sorry, umutsuz vaka," dedi. "Bunun için iyi bir cenaze töreni düzenleyebilirsin?"

Bilgisayarın kaybı sinir bozucuydu ama bir felaket de değildi. Lisbeth Salander, satın aldıktan sonra bu bilgisayarla çok iyi geçinmişti. Bütün dokümanlarım

yedeklemişti, üstelik evinde kullanabilir halde eski bir Mac G3Te, beş yıllık Toshiba laptop'u vardı. Ama onun -lanet olsun- hızlı ve modern bir bilgisayara ihtiyacı vardı.

Gözünün düşünülebilecek en iyi modele yönelmesi beklenmedik bir şey değildi: 100 GHz hızlandırılmış PowerPC 7451 işlemcisi, alüminyum kasası, 960 MB RAM belleği ve 60 GB sabit diskiyle yeni Apple Powerbook G4. CD ve DVD yazabiliyor, Blue Tooth kullanabiliyor. Hepsinden önemlisi, laptop dünyasında bir ilk teşkil ederek, başta PC yandaşlarım ve başka herkesi şoke eden, 1440 x 900 piksellik çözünürlükteki NVIDA grafik kalitesiyle 43 cm'lik ekran.

Bu taşırulabilir bilgisayarların Rolls Royce'uydu. Ama Lisbeth Salander'i asıl baştan çıkartan şey, klavyesinin ışıklandırılmış olmasıydı, klavyenin tuşlarım karanlıkta da görebilirdi. Bunu daha önce niçin akıl edememişlerdi ki?

İlk görüşte aşık olmuştu. Fiyatı 38.000 kron artı KDV. Sorun buydu.

Yine de Macjesus'a bu bilgisayardan ısmarladı, sürekli oradan alışveriş yaptığı için biraz indirim yaptırabilmişti. Bir hesap yaptı. Yeni alacağı bilgisayarın bir kısmım, eski bilgisayarının sigortasından gelen parayla karşılardı ama tabii o paradan zarara katılma payım düşeceklerdi, yani 18.000 kron eksikti. Evde, bir kahve kavanozunda 10.000 kronu vardı. Ama bu da yetmiyordu. Vasisi Avukat Bjurman'a lanetler yağdırdıysa da, bağrına taş basarak

aradı. Hesapta olmayan birtakım harcamalar için paraya ihtiyacı olduğunu söyledi. Bjurman o gün hiç vakit ayıramayacağını söyledi. Salander 10.000 kronluk bir çek yazmanın yalnızca yirmi dakikasını alacağım söyleyerek üsteledi. Bjurman önce öyle gelişigüzel para veremeyeceğini söyledi ama bir süre düşündükten sonra akşam yedi buçuğa randevu verdi.

Mikael, kendini bir cinayet soruşturmasım değerlendirebilecek yetenekte görmese de, komiser Morell'in dürüst ve olağanüstü özenli bir araştırma yapmış olduğunu anlayabiliyordu. Polis araştırmasını bir kenara koyduğunda bile Morell, Henrik'in özel notlarında sık sık karşısına çıkıyordu. Bu iki insan arasında bir çeşit arkadaşlık oluşmuştu. Mikael, Henrik gibi Morell'in de bu olayı saplantı haline getirip getirmediğini merak etmeye başlamıştı. Morell'in hemen hiçbir şeyi gözden kaçırmadığı ortadaydı. Ama Harriet Vanger'e ne olduğunun cevabı, bu kusursuz araştırmalarda bile bulunamamıştı. Düşünülebilecek bütün sorular sorulmuş ve akla ziyan olanlar da dahil bütün ipuçları araştırılmıştı.

Mikael henüz bütün polis raporlarını okumamıştı ama okudukça ipuçları ve bilgiler daha da bularuklaşıyordu.

Kendinden öncekilerin gözden kaçırdığı bir şey bulacağını uman Mikael, soruna nasıl yaklaşması gerektiğini bilemiyordu. En sonunda bir karara varmıştı; kendi adına izleyebileceği en akılcı yol, şüphelilerin bu olaya karışmalarını gerektiren psikolojik nedenleri

araştırmaktı.

En önemli soru işareti Harriet'in kendisiydi. Nasıl bir kızdı?

Mikael, öğleden sonra saat beş civarında, Cecilia Vanger'in evinin ikinci kat penceresinde ışık yandığım gördü. Saat yedi otuzda Cecilia'nın kapısını çaldığında TV'de haberler yeni başlamıştı. Cecilia üzerinde sabahlıkla kapıyı açtı, sarı bir havlu sardığı saçları ıslaktı. Mikael rahatsız ettiği için özür dileyerek geri dönmek için bir hamle yaptı ama Cecilia onu içeri davet edip mutfağa aldı. Kahve suyu koyduktan sonra birkaç dakikalığına üst kata çıktı. Geri döndüğünde üzerinde bir kot pantolon ve kareli gömlek vardı.

"Beni ziyaret etmeye cesaretinin olmadığını düşünmeye başlamıştım."

"Gelmeden önce telefon etmeliydim ama ışığının yandığım görünce seni ziyaret etmeye karar verdim."

"Senin ışığın bütün bir gece yanıyor ve gece yarıları sık sık yürüyüşe çıkıyorsun. Gece kuşu?"

Mikael omuzlarım silkti, "Biraz öyle oldum."

Mutfak masasının kenarında duran birkaç okul kitabını inceledi.

"Hâlâ derslere giriyor musun?"

"Hayır, müdür olarak buna pek fırsatım olmuyor. Ama daha önce tarih, toplumbilim ve din dersi öğretmenliği yaptım. Artık birkaç yılım kaldı.

"Kaldı?"

Cecilia gülümsedi.

"Elli altı yaşındayım. Emekliliğime çok kalmadı."

"Elliden fazla göstermiyorsun, daha çok kırklı yaşlarda gibisin."

"Yağlama, yağlama. Sen kaç yaşındasın?"

"Kırkın üzerinde," diye gülümsedi Mikael.

"Daha biraz önce yirmindeydin? Ne çabuk geçiyor. Yani zaman." Mikael'e kahve dolduran Cecilia aç olup olmadığını sordu. Mikael gelmeden biraz önce yediğini söyledi, bir parça doğruydu da. Yemek yapmaya üşenmiş ve sandviç yapıp yemişti ama aç değildi.

"Evet, ziyaretinin sebebi ne? Sorgu vakti geldi mi?"

"Dürüst olmak gerekirse... Buraya seni sorgulamaya gelmedim.

Sanırım sadece ziyaret etmek istedim." Cecilia Vanger birden gülümsedi.

"Hapis cezasına çarptırıldın, Hedeby'e taşındın, Henrik'in en gözde hobisi için belgeleri inceliyorsun, geceleri uyumuyorsun, buz gibi havalarda gece yürüyüşlerine çıkıyorsun... Atladığım bir şey var mı?"

"Hayatım boka batıyor," diye gülümsedi Mikael.

"Hafta sonu ziyaretine gelen kadın kimdi?"

"Erika... Millennium'un baş redaktörü."

"Kız arkadaşın mı?"

"Tam değil. Evli. Arkadaştan daha fazla bir şeyim, bir tür nöbetçi sevgili."

Cecilia ağız dolusu kahkaha attı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Söylediğin şey. Nöbetçi sevgili. Bu deyimden hoşlandım."

Mikael de güldü. Cecilia Vanger'den hoşlanmıştı. "Benim de bir nöbetçi sevgilim olmalıydı," dedi Cecilia.

Terlikleri atıp ayaklarım Mikael'in dizlerine koydu. Mikael otomatik olarak Cecilia'nın ayaklarını tuttu ve tenine dokundu. Bir süre tereddüt etti; hiç beklemediği bir şeyle karşı karşıya olduğunu hissetti, bilinmeyen sulara yolculuk yapıyordu. Ama Cecilia'nın ayak tabanlarına

masaj yapmaya başladı.

"Ben de evliyim," dedi Cecilia Vanger.

"Biliyorum. Vanger klanında boşanma olmaz."

"Kocamla yaklaşık yirmi yıldır görüşmüyorum."

"Niçin?"

"Bu seni ilgilendirmez. Uzun zamandır... Hmm, yaklaşık üç yıldır seks yapmadım."

"Bak buna şaşırdım."

"Niçin? Bir tür arz talep sorunu. Kesinlikle bir erkek arkadaş, koca ya da birlikte yaşayacağım birini istemiyorum. Halimden oldukça hoşnutum. Kiminle seks yapacağım? Okuldaki öğretmenlerden biriyle mi? Hiç sanmam. Öğrencilerden biriyle? Dedikoducu teyzeler için harika bir öykü olur. Eğer soyadımz Vanger'se gözaltındasınızdır ve Hedeby Adası'nda yalnızca akrabalar ve evli insanlar yaşar." Cecilia eğildi ve Mikael'in boynunu öptü.

"Seni şaşırttım mı?"

"Hayır. Ama bunun iyi bir düşünce olduğundan emin değilim.

Amcan adına çalışıyorum."

Cecilia, Mikael'in dizlerine oturdu ve dudaklarından öpmeye başladı. Islak saçları şampuan kokuyordu. Mikael beceriksizce Cecilia'nın gömleğinin düğmelerini açıp, omuzlarından aşağı sıyırdı. Sutyeni yoktu. Cecilia göğüslerini emen Mikael'e sıkıca sarıldı.

Avukat Bjurman masanın etrafından dolaşıp, Lisbeth'e hesap bilançosunu gösterdi. Lisbeth artık kendi tasarrufunda bulunmayan hesabım zaten kuruşuna kadar biliyordu. Lisbeth'in arkasına dikilen Bjurman, birden ensesini okşamaya başladı. Daha sonra elini kızın sol omzundan aşırıp sağ göğsünün üzerine koyarak öylece bekledi, Lisbeth itiraz etmeyince de kızın göğsünü sıktı. Lisbeth hiç hareket etmedi. Bjurman'ın nefesini ensesinde hissediyor ve masamn üzerinde duran mektup açacağına bakıyordu; isterse onu kapabilirdi.

Ama yapmadı. Holger Palmgren, birlikte olduğu yıllarda, hiç değilse içgüdüsel davranışların sorun yaratacağını öğretmişti ve bu sorunlar istenmeyen sonuçlar doğururdu. Ve Lisbeth sonuçlarım hesaplamadan hiçbir şey yapmazdı.

Bjurman'ın yaptığı şeyin hukuki ifadesi, bakımına bırakılmış birine cinsel açıdan uygunsuz davranışta bulunmaktı. Bjurman, bu davramşından dolayı teorik olarak iki yıl hapis cezası alabilirdi; yalnızca birkaç saniye sürdü. Ama bu birkaç saniye, sınırın bir daha geri dönülmez şekilde geçilmesi için yeterliydi. Lisbeth Salander için bu, düşman birliklerinin askeri güç gösterisi

anlamına geliyordu. Aralarındaki dikkatle düzenlenmiş hukuki ilişkiyi bir tarafa bırakırsak, Lisbeth savunmasız olarak Bjurman'ın insafına terk edilmişti. Birkaç saniye sonra göz göze geldiklerinde Bjurman'ın dudakları yarı aralıktı, Lisbeth onun yüzündeki arzuyu okuyabiliyordu. Kendi yüzündeyse hiçbir ifade yoktu.

Bjurman masayı dolaşarak tekrar rahat koltuğuna gömüldü.

"Sana istediğin zaman para verememe," dedi birdenbire. "Böylesi pahalı bir bilgisayarı ne yapacaksın ki? Bilgisayar oyunları oynayabileceğin çok daha ucuzları var."

"Daha önce olduğu gibi paramı nasıl harcayacağıma kendim karar vermek istiyorum."

"İşler nasıl gelişir göreceğiz. Önce sosyal biri olmayı öğreneceksin, insanlarla anlaşabılmeyi."

Avukat Bjurman'ın gülümsemesi, bir ihtimal Lisbeth'in ifadesiz gözlerinin arkasındaki düşünceyi okumak için sönmüştü.

"Sen ve ben iyi arkadaş olabiliriz," dedi Bjurman. "Birbirimize güvenmek zorundayız."

Cevap alamayınca kendini daha açık ifade etti.

"Sen artık yetişkin bir kızsın, Lisbeth." Lisbeth başım salladı.

"Buraya gel," dedi Bjurman bir elini uzatarak.

Lisbeth ayağa kalkıp ona doğru gitmeden önce, birkaç saniye gözünü mektup açacağına dikti. Sonuçlar. Bjurman, Lisbeth'in elini tuttu ve apış arasına bastırdı. Lisbeth koyu renk gabardin pantolonun altından Bjurman'ın erkeklik organım hissetti.

"Eğer sen bana karşı iyi olursan, ben de sana karşı iyi olurum," dedi Bjurman.

Lisbeth taş gibi kaskatı kesilmişti. Bjurman diğer elini kızın boynuna dolayarak diz çöktürdü. Lisbeth'in yüzü şimdi onun apış arasına bakıyordu.

"Bunu daha önce yaptın değil mi?" diyerek fermuarım açtı Bjurman. Sanki biraz önce yıkanmış gibi sabun ve su kokuyordu.

Lisbeth başını bir yana çevirdi ve kalkmaya çalıştı ama Bjurman onu sıkıca tuttu. Lisbeth'in onunla baş etmesi imkansızdı, doksan beş kiloluk bir adama karşı 45 kiloluk bir kız. Bjurman iki eliyle Lisbeth'in başını kavrayarak yüzünü çevirdi, göz göze geldiler.

"Eğer sen bana karşı iyi olursan ben de sana karşı iyi olurum," diye tekrar etti. "Eğer benimle kavga edersen, seni ömür boyu deliler evine kapatırım. Bunu istemezsin değil mi?"

Lisbeth cevap vermedi.

"Bunu istemezsin değil mi?" diye tekrar etti Bjurman. Lisbeth başım iki yana salladı.

Bjurman, Lisbeth bakışlarım yere indirene kadar bekledi -bunu bir çeşit teslimiyet gibi yorumlamıştı- sonra daha yakınına çekti. Lisbeth dudaklarım araladı ve erkeklik organım ağzına aldı. Bjurman bir eliyle Lisbeth'in ensesini sıkarken, diğer eliyle de başını apış arasına bastırıyordu. Lisbeth, on dakika boyunca inamlmaz bir kusma isteğiyle sarsılmışta. Bjurman tam boşalırken Lisbeth'in başım apış arasına öylesine bastırmıştı ki, neredeyse nefesi kesiliyordu.

İstediğini alan Bjurman, Lisbeth'in bürosunun karşısındaki tuvalete gitmesine müsaade etti. Bütün bedeni titreyen Lisbeth yüzünü yıkadı ve gömleğine bulaşan lekeleri silmeye çalıştı. Ağzındaki tadı yok edebilmek için orada duran diş macunundan ağzına bolca sıkarak çiğnedi. Geriye döndüğünde, Bjurman hiçbir şey olmamış gibi masasında oturuyor ve önündeki kağıtları karıştırıyordu.

"Otur Lisbeth," dedi yüzüne bakmaksızın. Sonunda başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Şimdi büyüdün, öyle değil mi?" dedi. Lisbeth başım salladı.

"O zaman büyüklerin oyunlarından oynamalısın," dedi Bjurman. Sesinin tonu küçük bir çocuğa hitap eder gibiydi.

Lisbeth bir şey demedi. Alnında küçük bir çizgi belirmişti.

"Bizim oyunlarımızdan başkalarına bahsetmenin iyi bir fikir olmadığım düşünüyorum. Bir düşün... Kime inamrlar? Akli dengenin yerinde olmadığına dair raporlar var."

Lisbeth susarken Bjurman devam etti.

"Senin sözüne karşı benim sözüm. Sence kiminki daha ağır basar?"

Cevap alamayan Bjurman iç çekti. Lisbeth'in öylece durup hiçbir şey söylemeden bakması onu sinirlendirmişti ama kendine hakim oldu.

"İki iyi arkadaş olabiliriz, sen ve ben," dedi. "Bence bugün bana gelmen akıllıca bir davramştı. İstediğin zaman bana gelebilirsin."

"Bilgisayar için 10.000'e ihtiyacım var," dedi Lisbeth alçak bir sesle. Sanki bütün bunlar yaşanmadan önceki konuşmaya dönmüş gibiydi.

Avukat Bjurman kaşlarım kaldırdı. İnatçı orospu. Bu kız tam bir geri zekalı. Lisbeth tuvaletteyken yazmış olduğu çeki uzattı. Ama bir orospudan daha iyi; ücreti kendi parasından alıyor. Yüzünde küstah bir gülümseme belirdi. Lisbeth çeki aldı ve gitti.

12. BÖLÜM

19 Şubat, Çarşamba

Eğer Lisbeth Salander normal bir vatandaş olsaydı, Avukat Bjurman'ın bürosunu terk eder etmez, polisi arayıp tecavüz ihbarında bulunurdu. Boynunda ve boğazındaki morluklar, bedeni ve elbisesindeki sperm lekeleri teknik bir kanıt için yeterliydi. Bjurman diğer bütün tecavüzcülerin yaptığı gibi, 'o istedi' ya da 'beni baştan çıkarttı' diye kıvırsa bile, vasilikten hemen alınmasını gerektirecek kadar yasaları çiğnemiş olacaktı. Suç duyurusunda bulunması durumunda Lisbeth Salander'i savunmak için, tecavüz konusunda yeterince tecrübeli bir avukat bulunabilirdi. Bu da sorunun esasım tartışmak için bir fırsat yaratırdı; yani mahkemenin verdiği "gayrı mümeyyiz" kararım.

1989 yılından beri, yetişkin insanlar için artık "gayrı mümeyyiz" kavramı kullanılmıyor.

Sosyal korumamn iki düzeyi var; kayyumluk ve vasilik.

Kayyumluk; birçok nedenle gündelik hayatını sürdüremeyenlere birinin gönüllü yardım etmesi, faturalarım ödeyip sağlığına dikkat etmesidir. Genellikle sorunlu kişinin bir akrabası ya da bir tanıdığı kayyum tayin edilir. Eğer böyle biri yoksa kayyum tayin etme işini Sosyal İşler Müdürlüğü yapar. Kayyumluk, vasiliğin bir parça yumuşatılmış halidir. Bu durumda sorunlu kişi, kendi birikimlerini kendi kontrol edebilir ve hakkında

alınan kararlara katılır.

Vasilik bu kontrolün bir parça daha sert olmasıdır, bu durumda sorunlu kişinin -gayrı mümeyyiz- kendi gelirleri üzerindeki tasarruf hakkı ve değişik konularda karar verme hakkı elinden alınır. Yani sorunlu kişinin bütün hukuki haklan başkasına devredilir. İsveç'te yaklaşık 4000 kişiye vasi atanmıştır. Vesayeti gerektiren en yaygın neden psikolojik bir hastalık, alkol ya da uyuşturucunun neden olduğu psikolojik sorunlardır. Şaşırtıcı olansa, bu kişilerin çoğunun göreli olarak genç -otuz beş ya da biraz altında- olmasıdır. İşte bunlardan biri de Lisbeth Salander'di.

Bir insanın kendi hayatım kontrol hakkım elinden almak... Bir demokrasiye bundan daha ağır bir tecavüz düşünülemezdi. Hele ki genç insanlar söz konusu olduğunda. Alman önlemlerin ne kadar iyi niyetli ve sosyal olarak mantıklı olduğu düşünülse de bu böyleydi. İşte bu nedenle vasilik sorunu, gülünç kararlarla kuşatılmış, Vesayet Makamı tarafından denetlenen, politik olarak duyarlı bir konuydu. Bu makam valiliğe bağlıydı, valilik de kamu denetçisine hesap veriyordu.

Vesayet Makamı çok zor koşullar altında faaliyet yürütüyordu. Ama şaşırtıcı bir biçimde böylesine duyarlı bir konunun üstesinden gelebiliyor, basma çok az sayıda şikayet ya da skandal yansıyordu.

Sorunlu bir kişinin parasını zimmetine geçiren ya da evini satıp parasım cebine atan vasi ya da kayyuma açılmış

davalar yok değildi ama sayısı oldukça azdı. Bunun da iki nedeni olabilirdi: Ya makamlar işlerini mükemmel yapıyordu ya da sorunlu kişiler, şikayetlerini gazetecilere ve makamlara duyurma imkanından yoksundu.

Vesayet Makamı, vesayet altına alman kişinin, vesayetten kurtulmasım gerektirecek bir gelişme olup olmadığım anlamak için her yıl yeni bir araştırma yapmakla yükümlüydü. Ama Lisbeth Salander, psikolojik testleri inatla reddettiği için -doktorlarından nazik bir iyi günler sözcüğünü bile esirgiyordu- Vesayet Makamı onun durumunu değiştirecek bir neden görmüyordu.

Bununla birlikte, vesayet yasasına göre vasi, özel durumlara göre davranabilirdi. Bu yasayı Salander lehine yorumlayan Holger Palmgren, Lisbeth'e kendi bütçesini ve hayatım idare etme serbestliği tanımıştı. Vesayet Dairesi'nin bütün kurallarım harfi harfine yerine getiren Palmgren, her ay düzenli olarak verdiği raporların yanı sıra, özenle hazırlanmış yıllık bir rapor da veriyordu. Ama Lisbeth'e herhangi bir genç kadına nasıl davranırsa öyle davranıyor, onun yaşam tarzı ve arkadaş çevresine karışmıyordu. Palmgren'e göre, genç bir kadının burnuna piercing takması ya da boynuna dövme yaptırması, yalnızca onu ilgilendirirdi. Lisbeth Salander'le çok iyi anlaşıyor olmasımn nedeni de, Palmgren'in bu tutumunu mahkemede inatla savunmuş olmasıydı. Holger Palmgren vasisi olduğu sürece, Lisbeth'in hukuki durumuna ilişkin uzun boylu düşünmesine gerek kalmıyordu. Ama Avukat Nils Bjurman, vasilik yasasını Palmgren'den çok farklı

yorumlamıştı.

Lisbeth Salander diğer insanlardan çok farklı biriydi. Yasalar konusundaki bilgisi sınırlıydı. Hukuk, onun için derinleşmesini gerektirmeyen bir alandı ve polise karşı hemen hiç güveni yoktu. Onun için polis, en hafif deyimle düşman kuvvetiydi, gözaltına alır ve aşağılardı. Polisle en son Mayıs ayında, Götgatan Caddesi'nden Milton Security'ye giderken karşılaşmıştı. Birdenbire miğferli bir polisle göz göze gelmiş ve onu kışkırtacak hiçbir şey yapmamasına karşın omzuna bir cop yemişti. İlk düşüncesi elindeki kola şişesiyle karşı saldırıya geçmek olmuştu. Neyse ki polis, topukları üzerinde dönmüş ve Lisbeth'in saldırmasına fırsat vermeden kaybolmuştu. Lisbeth daha sonra caddenin ilerisinde bir gösteri olduğunu öğrenecekti.

Cinsel tecavüzde bulunduğu için Bjurman'ı polise şikayet etmek... Onun defterinde buna yer yoktu. Ayrıca neyi şikayet edecekti? Bjurman göğsünü tutmuştu. Hangi polis olursa olsun ona baktığında, minyatür memeler görecek ve birinin bu memelere el atmış olmasına ihtimal vermeyecekti. Eğer böyle olmuşsa bile, biri böyle bir zahmete katlandığı için Lisbeth'in gurur duyması gerektiğini düşünecekti. Şu emme işi; Lisbeth'in sözüne karşı Bjurman'ın sözü... Genellikle başkalarının sözü onunkinden daha ağır basardı. Polis bir seçenek değildi.

Bjurman'ın bürosunu terk ettikten sonra polise gitmek yerine evine gitti, duş aldı, salatalık turşulu ve peynirli iki

sandviç yedi. Sonra oturma odasındaki yıpranmış koltuğa oturarak düşünmeye başladı. Herhangi bir insan, belki de duygusal tepki eksikliği nedeniyle onu suçlayabilir; bir tecavüze bile duygusal reaksiyon göstermeyecek kadar anormal olduğunu düşünebilirdi.

Lisbeth'in öyle geniş bir tanıdık çevresi yoktu, ayrıca bu insanlar, şehrin çevresindeki korunaklı villalarda oturan orta sımf mensupları da değildi. On sekiz yaşında olan Lisbeth Salander'in çevresinde, herhangi bir şekilde cinsel ilişkiye zorlanmış biri de yoktu. Kendinden biraz daha büyük oğlanların bir parça zor kullandıkları durumlar olmuş ve onlara anladıkları dilden cevap vermişti. Ama bildiği kadarıyla ağlamalar ve öfke patlamalarına yol açan bu tür olaylar polise aksettirilmiyordu.

Lisbeth Salander'in dünyasında bu tür şeyler eşyanın tifl biaündandı. Özellikle de yıpranmış siyah deri bir ceket giyen kaşlarının kenarında piercing takılı, sosyal statüsü sıfır olan bir kız olarak Lisbeth kolay bir avdı.

Bunun için sular seller gibi gözyaşı dökecek değildi.

Ama onu erkeklik organım emmeye zorlayan Avukat Bjurman'ın cezasız kalması da söz konusu olamazdı. Lisbeth Salander haksızlığı asla sineye çekmezdi, affetmek onun doğasına aykırıydı.

Hukuki durumunun ne kadar boktan olduğunun farkındaydı.Kendini bildi bileli, nedensiz şiddet uygulayan

zor bir insan olarak damgalanmıştı. Daha ilkokula giderken okul hemşiresi onun hakkında rapor yazmıştı. Bir sımf arkadaşım elbise asacağına doğru itip başının kanamasına neden olduğu için evine yollanmıştı. O çocuğu hâlâ öfkeyle hatırlıyordu; David Gustavsson adında, sürekli Lisbeth'e bir şeyler atıp alay eden şişko bir çocuktu; geleceğin tacizci adaylarmdandı. O zamanlar Lisbeth, daha 'taciz' sözcüğünün anlamım bile bilmiyordu. Ama ertesi gün okula geri döndüğünde, David denilen o oğlan, tehditler savurarak intikam yeminleri etmiş, bunun üzerine önce bir sağ çakan Lisbeth, elindeki golf topunun da yardımıyla onu yere sermişti. Tabii bu, yeni bir yaralama vakası olarak dosyasına eklenmişti.

Okulun öğütlediği sosyal davranış kuralları, Lisbeth'i her zaman şaşırtmıştı. O kendi işine bakıyor, başkalarımn ne yaptıklarıyla ilgilenmiyordu. Ama yine de onu rahat bırakmayacak biri kesinlikle bulunuyordu.

Ortaokulda sımf arkadaşlarıyla şiddetli kavgaya tutuştuğu için, birkaç defa evine gönderilmişti. Ondan çok daha güçlü olan oğlanlar çokgeçmeden, bu sıska kızla kavgaya tutuşmamn akıl kârı bir şey olmadığım öğrenmişlerdi. Sınıftaki diğer kızlardan farklı olarak Lisbeth hiç geri basmıyor, kendini korumak için yumruğunu ya da başka bir silahı kullanmaktan kaçınmıyordu. Etrafta, aşağılanmaktansa ölene kadar dayak yemeyi göze almış birinin tavrıyla dolaşıyordu.

Ayrıca intikamım da alıyordu.

Altıncı sınıfa giderken, kendinden çok daha büyük ve güçlü bir oğlan çocuğu ile kavga etmek zorunda kalmıştı. Fiziksel olarak o çocukla boy ölçüşebilecek durumda değildi. Oğlan ilk başta onu birkaç defa yere yuvarlamakla yetinmiş, Lisbeth karşı saldırıya geçtiğinde de tokatlamıştı ama Lisbeth pes etmemişti. Oğlan, ne kadar üstün durumda olursa olsun, bu deli kızın saldırılarını engelleyemiyordu, bir süre sonra sınıftaki diğer çocuklar da bu işin çok ileri gittiğini düşünmeye başlamışlardı. Lisbeth'in savunmasız olduğu çok açıktı ve bu duruma seyirci olmak içlerini acıtıyordu. En sonunda oğlan sıkı bir yumruk atarak Lisbeth'in dudağını yarmış ve ona yıldızları saydırmıştı. Jimnastik salonunun arkasında öylece bırakmışlardı. Lisbeth iki gün okula gelememişti. Üçüncü günün sabahı, kendine acı çektiren düşmanını elinde bir beyzbol sopasıyla beklemiş ve sopayı kulağının üzerine indirerek intikamını almıştı. Bunun üzerine müdürün odasına çağrılmış ve polise başvurulmuştu. Bu da özel bir sosyal araştırmayla sonuçlanmıştı.

O günden sonra okul arkadaşları onun deli olduğuna karar vermiş ve buna göre davranmaya başlamışlardı. Lisbeth'i bir baş belası gibi gören öğretmenlerinde, ona karşı belli belirsiz bir sempati uyanmıştı. Konuşkan bir öğrenci değildi, el kaldıran öğrencilerden de değildi. Öğretmenleri doğrudan ona soru yönelttiklerinde de genellikle cevap vermezdi. Bunun, cevabı bilmediğinden mi, yoksa başka bir nedenden mi kaynaklandığını kimse bilmiyordu. Bir sorun olduğu kuşkusuzdu ama kendi aralarında defalarca tartışmalarına karşın, hiçbir

öğretmen bu problemli kızın sorumluluğunu üstlenmek istemiyordu. Herkesin sırt çevirdiği bu kızın, sınıfta küskün bir sessizlikle oturmasına aldıran yoktu.

Bir seferinde, onun özel durumunu bilmeyen bir vekil öğretmen, bir matematik sorusunu cevaplaması için baskı yapmış; sinir krizleri geçiren Lisbeth öğretmeni yumruklayıp tekmelemişti. Bu, onun o okuldaki son günü olmuş, başka bir okula gönderilirken sınıf arkadaşlarından hiçbiri güle güle dememişti. O, tuhaf davranışları olan, sevilmeyen bir kız çocuğuydu.

Düşünmek bile istemediği bütün bu kötülükler, on yaşma basarken olmuştu. Son öfke patlaması, dosyasında iddia edilen "uyumsuz" kız kanısının pekişmesine neden olmuş, o günden sonra hukuki olarak 'deli' -evet, deli- olarak tanımlanmıştı. Acayip bir yaratık. Lisbeth Salander'in, değişik biri olduğunu bilmesi için rapora ihtiyacı yoktu. Bununla birlikte vasisi, istediği zaman parmağının ucunda oynatabileceği Holger Palmgren olduğu sürece, hiçbir şeyden endişelenmiyordu.

Bjurman'ın ortaya çıkmasıyla birlikte beliren "gayrı mümeyyiz" ilan edilme tehdidi, omuzlarında dramatik bir yük olmuştu. Kime dönerse dönsün, görünmez tuzaklarla karşılaşıyordu. Kavgayı kaybederse ne olacaktı? Islahevine mi yoksa akıl hastanesine mi kapatılacaktı? Bu bir seçenek olamazdı.

Gecenin ilerlemiş bir saatiydi. Mikael ve Cecilia yatakta

sessizce uzanıyorlardı. Bir bacağını ve kolunu Mikael'e dolamış olan Cecilia, başını kaldırıp Mikael'in yüzüne baktı.

"Teşekkürler. Sevişmeydi uzun zaman olmuştu. Yatakta mükemmelsin."

Mikael gülümsedi. Bu tür cinsel komplimanlar ona çocuksu bir mutluluk verirdi.

"Benim için beklenmedik ama hoş bir şeydi," dedi Mikael.

"Bunu memnuniyetle tekrarlayabiliriz, eğer sen de istersen."

"Bir sevgili istediğini söylemiyorsun değil mi?"

"Nöbetçi bir sevgili," dedi Cecilia Vanger. "Ama uyku dalmadan evine gitmeni istiyorum. Yarın erken kalkmak ve kendime çeki düzen vermeden önce seni görmek istemiyorum. Ayrıca bütün bir köye birlikte olduğumuzu anlatmasan iyi olur."

"Bunu aklına bile getirme."

"Özellikle de Isabella'nın bilmesini istemiyorum. Orospunun teki."

"Yani en yakın komşun... Onunla karşılaştım."

"Evet, neyse ki kapısı kapıma bakmıyor. Mikael, ağzını

sıkı tut, lütfen."

"Ağzımı sıkı tutacağım."

"Teşekkürler. İçki içiyor musun?"

"Bazen."

"Cinli bir şeyler içmek istiyorum. Sen de ister misin?"

"Memnuniyetle."

Cecilia yatak örtüsünü beline doladı ve alt kata indi. Mikael bu fırsatı değerlendirip banyoya girdi ve kısa bir duş aldı. Cecilia'nın kitaplığını incelerken, Cecilia bir sürahi buzlu su, iki bardak cin ve limonla döndü. Şerefe kadeh kaldırdılar.

"Buraya niçin geldin?" diye sordu Cecilia.

"Özel bir nedeni yok. Yalnızca..."

"Evde oturmuş Henrik'in araştırmalarını okuyordun ve kalkıp bana geldin. Kafandan neler geçtiğini hesaplamak içi özel bir yetenek gerekmiyor."

"Sen onları okudun mu?"

"Bir kısmını. Gençliğimin yarısı onunla geçti. Harriet muammasına bulaşmadan Henrik'le arkadaşlık etmeni imkanı yok ki."

"Gerçekten büyüleyici bir olay. Demek istediğim, bütün bir adada kapalı oda esrarı ve soruşturmada normal mantık kurallarına göre işleyen hiçbir şey yok. Bütün sorular cevapsız kalıyor, bütün ipuçları boşluğa götürüyor."

"Mmm, bir tür takıntıya dönüşmesinin nedeni de bu."

"Sen o gün adadaydın değil mi?"

"Evet. Buradaydım ve bütün o karmaşayı yaşadım. Aslında Stockholm'de kalıp ders çalışmam gerekiyordu. Keşke o hafta sonu buraya gelmeseydim."

"Harriet nasıl biriydi gerçekten? Görünüşe göre herkes onu çok değişik yorumluyor."

"Bu off the record mu, yoksa..." "Off the record."

"Harriet'in kafasının içinde ne vardı hiçbir fikrim yok. Sanırım sen son yılını soruyorsun. Bir gün sofu bir dinci oluyor, ertesi gün tam bir orospu gibi makyaj yapıp, en dar süveterini giyerek okula gidiyordu. Çok mutsuz olduğunu anlamak için psikolog olmaya gerek yoktu. Ama dediğim gibi ben burada yaşamıyordum, bunlar duyduğum dedikodular."

"Sorununu tetikleyen neydi?"

"Tabii Gottfried ve Isabella. Evlilikleri karmakarışıktı. Ya çok iyi vakit geçiriyor ya da kavga ediyorlardı. Tabii

fiziki kavga değil. Gottfried, öyle kadınlara vuracak bir insan değildi, ayrıca Isabella'dan da korkardı. Isabella'nın kötü bir mizacı var. Gottfried atmışların başında adanın en ucundaki kulübeye taşındı, yani şu ya da bu biçimde oraya yerleşti. Isabella o kulübeye adımını bile atmadı. Gottfried arada bir köyde görünüyordu, pejmürde bir hali vardı. Sonra içkiyi bırakn, yeniden şık kıyafetler giymeye başladı ve işlerini yürütmeye çabaladı."

"Harriet'le ilgilenen biri var mıydı?"

"Tabii ki Henrik. Harriet en sonunda onun yanma taşındı. Ama Henrik'in o sıralar büyük işadamı rolünü oynamakla meşgul olduğunu unutma. Sık sık seyahate gidiyor, Harriet ve Martin'e vakit ayıramıyordu. O günlerde önce Uppsala, sonra da Stockholm'de yaşadığım için nasıl olduğunu tam olarak bilemiyorum. Ama bu arada şunu belirtmeliyim ki, Harald gibi bir babanın yanında ben de kolay bir çocukluk yaşamadım. Bir süre sonra asıl sorunun Harriet'in hiç kimseye açılmaması olduğunu anladım. Durumu idare ediyor ve sanki mutlu bir aile hayatı varmış gibi davranıyordu."

"Yadsıma."

"Evet öyle. Ama babası boğulduktan sonra değişti. Artık her şey yolundaymış gibi davranmıyordu. O güne kadar o... Nasıl anlatacağımı bilemiyorum... Çok yetenekli ve fazlasıyla olgundu ama en önemlisi tam anlamıyla bir genç kızdı. Okulda çok başarılıydı, bütün sınavlarda tam not

alıyordu ama sanki ruhunu kaybetmiş gibiydi."

"Babası nasıl boğuldu?"

"Gottfried? Çok sıradan bir kazaya kurban gitti. Kulübesinin önündeki iskeleden denize düştü. Pantolonunun fermuarı açık ve kanında yüksek düzeyde alkol vardı. Nasıl olduğunu tahmin edersin işte. Onu Martin buldu."

"Bunu bilmiyordum."

"Çok komik bir durum. Martin çok iyi bir insan oldu. Ama eğer bana otuz beş yıl önce onu sorsaydm, tam psikologluk derdim."

"Nasıl yani?"

"Bu durumdan acı çeken tek insan Harriet değildi. Martin de yıllarca suskun ve içine kapanık yaşadı, asosyal biriydi. Yani her iki çocuk da sorunluydu. Aslında hepimiz sorunluyduk. Benim de babamla sorunlarım vardı... Sanırım onun nasil bir kaçık olduğunu anlamışsındır. Kız kardeşimin de, kuzenim Alexander'in de sorunları vardı. Vanger ailesinde genç olmak oldukça zordu."

"Kız kardeşine ne oldu?"

"Anita Londra'da yaşıyor. 1970'lerde bir İsveç seyahat acentesinde çalışmak için gitti ve orada kaldı. Aile ile hiç tanıştırmadığı bir adamla evlenip boşandı. Şimdi British

Airways'te üst düzey bir görevi var. Onunla iyi anlaşıyoruz ama öyle sık görüşmüyoruz, ancak iki yılda bir, bir araya geliyoruz. Hedestad'a hiç gelmiyor."

"Niçin?"

"Babamızın kaçık olduğunu söylesem yeter mi?"

"Ama sen burada kaldın."

"Ben ve kardeşim Birger."

"Politikacı olan."

"Dalga mı geçiyorsun? O kendini, geleceği olan çok önemli bir politikacıymış gibi görüyor. Eğer burjuvalar kazanırsa, bakan bile olacağını düşünüyor. Aslına bakılırsa İsveç'in bir köşesinde, ortalama yeteneği olan küçük bir belediye meclis üyesi. Olup olabileceği de bu. Birger benden ve Anita'dan daha büyük. Onunla pek yakın olamadık."

"Vanger ailesindeki her üyenin birbirinden hiç hoşlanmaması beni çok eğlendiriyor."

"Bu çok da doğru değil. Ben Martin ve Henrik'e bayılırım. Nadiren bir araya gelsek de, kız kardeşimle her zaman çok iyi anlaştım. Isabella'dan iğreniyorum, Alexander'la pek anlaşamadım, babamla konuşmuyorum. Yani yaklaşık olarak sülalenin yüzde ellisinden hoşlanıp, ellisinden hoşlanmıyorum. Birger... Mmm, kötü bir insan olmaktan daha çok kendini beğenmiş bir tembel. Ama

senin ne demek istediğini anlıyorum. Biraz şöyle bak: Vanger ailesi üyeleri, açıksözlü olmayı çok küçük yaşlarda öğrenir ne düşünüyorsak onu söyleriz."

"Evet, hemen konuya girdiğinizi fark ettim." Mikael eli uzatıp Cecilia'nın göğsüne dokundu. "Seni ziyaretimin üzerinden on beş dakika geçmeden beni yatağa attın."

"Dürüst olmak gerekirse daha seni ilk gördüğümde yatakta nasıl olduğunu düşünmüştüm ve bunu test etmek iyi oldu."

Lisbeth Salander, hayatında ilk defa birinden tavsiye almak istiyordu. Ama bunun için, sırlarını açabilecek kadar güvenilir birine ihtiyacı vardı. Bu kim olabilirdi? İnsanlarla ilişkisi pek de iyi sayılmazdı. Kafasına kaydettiği adresleri şöyle bir gözden geçirdi, oldukça cömert bir yargıyla, tamdık diyebileceği on kişi tespit etti.

Şu ya da bu biçimde sürekli yanında olan Plague ile konuşabilirdi. Ama Plague kesinlikle bir arkadaş sayılmazdı ve Lisbeth'in sorununu çözebilecek en son insandı. Plague bir alternatif olamazdı.

Lisbeth Salander'in cinsel hayatı, Avukat Bjurman'a yansıttığı kadar mütevazı değildi. Bununla birlikte cinselliğini her zaman (hiç değilse genel olarak) kendi belirlediği koşullarda yaşıyordu. On beş yaşından bu yana elliye yakın ilişkisi olmuştu. Yani her bir yıl için beş kişi, bu da seksi zaman öldürmek için eğlenceli bir yol olarak gören

ve yalnız yaşayan bir kız için anlaşılabilir bir şeydi. Ama bu geçici partnerlerinin çoğuyla, iki yıllık bir sürede birlikte olmuştu. Bunlar onlu yaşlarım geride bırakacağı o çalkantılı yıllarda olmuştu, artık reşit olması gerekiyordu. Lisbeth Salander'in bir yol ayrımına geldiği, kendi hayatım kontrol edemediği, dosyasına eklenen uyuşturucu, alkol ve değişik kurumlarda gözetim altına alınma vakalarıyla geleceğinin şekillendiği yıllardı. Yirmi yaşına basıp da Milton Security'de çalışmaya başladıktan sonra, önemli ölçüde durulmuş ve -kendine göre- hayatının kontrolünü ele almıştı.

Artık kendine bir barda üç bira ısmarlasın diye birini memnun etmeye ihtiyacı yoktu. Neredeyse adını bile bilmediği bir takım sarhoş erkeklerle eve giderek kendini aşağılamaktan hiç de memnun değildi. Son yıllarda düzenli olarak ilişkide olduğu bir tane seks partneri vardı ve artık, dosyasında ima edildiği gibi, önüne gelenle yattığı söylenemezdi.

Onun için seks, pek de sağlam olmayan bir arkadaş grubu arasında söz konusu olan bir şeydi. O, bu grubun üyesi değildi; gruba yalnızca Cilla Noren'i tamdığı için kabul edilmişti. Cilla'yla, Holger Palmgren'in üstelemesiyle, eksik derslerini tamamlamak için yetişkinler okuluna gittiği yıllarda tanışmıştı. Cilla, erik kırmızısı saçlarının buklelerini siyaha boyanıış, siyah deri pantolonlu, burnu piercingli, tıpkı Lisbeth'inki gibi kemeri perçinlerle dolu bir kızdı. İlk derste birbirlerini şüphe ve öfkeyle süzmüşlerdi.

Lisbeth'in bir türlü anlayanıadığı bir nedenle arkadaşlık etmeye başlamışlardı. Özellikle o yıllarda Lisbeth, kolaylıkla arkadaşlık yapılabilecek biri değildi ama Cilla onun sessizliğine aldırmamış, kolundan tutup bara götürmüştü. Lisbeth, varoşlarda yaşayan hard rock hayram dört genç kızın kurduğu Evil Fingers grubuna onun aracılığı ile katılmıştı. On yıl sonra daha da büyüyen bu arkadaş çetesi, salı akşamları Kvarnen kafesinde buluşup kocaman bardaklarda biraları devirirken, erkeklerin ne kadar boktan oldukları, feminizm, beş köşeli yıldız, müzik ve politika hakkında konuşuyorlardı. Yani adlarına uygun yaşıyorlardı.

Kendini grubun içinde bulan Salander, konuşmalara nadiren katılıyordu. Ama bütün bir akşam sessizce birasım içen ve istediği zaman gruba katılıp çıkan bu kızı olduğu gibi kabullenmişlerdi. Her ne kadar Salander nadiren icabet etse de doğum günü, sıcak şarap partileri gibi eğlencelere de çağrılıyordu.

Beş yıl boyunca arkadaşlık ettiği Evil Fingers'in kızları değişmeye başlamıştı. Saç renkleri normalleşiyor ve herkesin giyindiği mağazalardan giyiniyorlardı. Okula gidiyor ya da çalışıyorlardı, hatta kızlardan biri anne de olmuştu. Lisbeth, birazcık olsun değişmeyen tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu, bu da hep aynı yerde saydığı anlamına gelirdi.

Ama bir araya geldiklerinde hâlâ eğlenebiliyorlardı. Lisbeth'in herhangi bir şekilde birliktelik duygusu

hissettiği bir çevre varsa, o da Evil Fingers'dı. Erkek arkadaşları da bu kızların tanıdık çevresindendi.

Evil Fingers onu dinlerdi. Ayrıca arka da çıkarlardı. Ama mahkemenin hakkında verdiği akli dengesi yerinde değil kararından habersizlerdi. Onlar da kendisine yan gözle baksınlar istemiyordu.

Onlar da alternatif olamazdı.

Adres defterinde eski okul günlerinden bir arkadaşı da kayıtlı değildi. Herhangi bir destek grubuyla ya da politik bir çevreyle de ilişkisi yoktu. Bu durumda Avukat Bjurman'la yaşadığı sorunu kime anlatacaktı?

Belki de biri vardı. Uzun süre Dragan Armansky'e güvenip güvenemeyeceğini tarttı; kapısını çalıp, içinde bulunduğu zor durumu anlatabilir miydi? Armansky, herhangi bir sorunu olursa tereddüt etmeden kendisine başvurabileceğini söylemişti. Lisbeth onun samimi olduğundan emindi.

Bir seferinde Armansky de onu mıncıklamıştı ama bu biraz . . .

kötü niyetten ya da güç gösterisinden uzak arkadaşça bir mıncıklamaydı. Yine de ondan yardım isteyemezdi. Armansky onun patronuydu ve ona borçlu kalmak istemiyordu. Lisbeth, vasisi Bjurman değil de Armansky olsaydı, hayatının nasıl bir görünüm alacağını hayal etti.

Birden gülümsedi. Bu düşünce pek de hoş değildi, büyük ihtimal Armansky işini çok ciddiye alacak ve onu şefkatle boğacaktı. Bu da... Hmmm, alternatif olabilirdi.

Kadın sığınma evinden haberdar olmasına rağmen, buraya başvurmayı aklına bile getirmemişti. Onun gözünde burası kurbanlar içindi ve kendini hiçbir zaman bir kurban olarak görmemişti. Geriye bir tek her zaman yaptığını yapmak kalmıştı; işi kendinin üstlenmesi ve kendi sorununu kendisinin çözmesi. Bu kesinlikle tek alternatifti. Yani Bjurman'ın sonu hayırlı olmayacaktı.

13. BÖLÜM

20 ŞUBAT, PERŞEMBE-7 MART, CUMA

Şubat ayının son haftasında, Lisbeth Salander kendi vekaletini üstlenerek, 1950 doğumlu Nils Erik Bjurman'a karşı özel davasım ele aldı. Her gün yaklaşık on altı saat çalışarak, o güne kadar yapılmış en kapsamlı kişi araştırmasını yaptı. Ulaşabildiği bütün arşivleri ve incelemeye açık belgeleri gözden geçirdi. Bjurman'ın en yakın akraba ve arkadaşlarım araştırdı. Ekonomik durumuna baktı, üstlendiği bütün görevlerin ve en ince detaylarına kadar kariyerinin bir haritasını çıkarttı.

Sonuç tam bir hayal kırıklığıydı.

Baroya kayıtlı bir avukattı. Ticaret hukuku hakkında uzun ve fevkalade sıkıcı bir kitap yazmıştı. Lekesiz bir ünü vardı. Hakkında hiç şikayet yoktu. Bir seferinde, on yıl kadar önce, bir apartman dairesinin satışında vergi kaçırdığı iddiasıyla baroya şikayet edilmiş ama suçsuz bulunarak siciline hiçbir şey eklenmemişti. Ekonomik durumu iyiydi; varlıklı bir adamdı, sahip olduğu malların değeri en az on milyon krondu. Vergilerini düzenli ödüyordu. Greenpeace ve Af Örgütü'ne üyeydi. Kalp ve Ciğer Vakfı'na para yardımında bulunuyordu. Basında nadiren boy gösteriyordu ama birkaç kez üçüncü dünyadaki mahkumların içinde bulunduğu durumu protesto eden makaleler yazmıştı. Odenplan yakınlarında, Upplansgatan'da beş odalı bir dairesi vardı ve bağlı olduğu ev kurumunun sekreteriydi. Boşanmıştı ve hiç çocuğu yoktu.

Lisbeth, araştırmasını Bjurman'ın ayrıldığı eşinin üzerinde yoğunlaşürdı. Adı Elena'ydı; Polonya'da doğmuş ama bütün hayatı İsveç'te geçmişti. Rehabilitasyon merkezinde çalışıyordu. Ne mutlu ki Bjurman'dan ayrılıp başka bir avukatla evlenmişti. Buradan da çıkartılacak bir şey yoktu. On dört yıl evli kaldıktan sonra kavgasız gürültüsüz boşanmışlardı.

Avukat Bjurman, adaletle sorun yaşayan bir sürü gencin düzenli olarak gözetimini üstlenmişti. Lisbeth Salander'in velayetini üstlenmeden önce dört gence daha vasilik yapmıştı. Söz konusu gençlerin yaşları küçüktü ve reşit olduklarında basit bir mahkeme kararıyla Bjurman'ın

görevi sona ermişti. Ama bu gençler daha sonra avukat olarak Bjurman'ı seçmişlerdi, yani aralarında bir sorun yaşanmadığı ortadaydı. Eğer Bjurman, korumasına verilen insanlardan faydalandıysa bile yüzeye vurmuş bir şey yoktu. Lisbeth ne kadar derine inerse insin buna dair bir işaret bulamadı. Bu dört kişi, kendilerine kız ya da erkek arkadaşlar bulmuş, işe girmiş, ev tutmuş ve kredi kartları edinmiş, kısacası düzenli bir hayat kurmuşlardı.

Lisbeth, bu dört kişiyi tek tek arayarak kendini sosyal hizmet uzmanı olarak tamtü. Daha önce bir vasinin korumasına verilen çocukların, diğer çocuklardan farklı olarak hayatlarım nasıl düzenlediklerine dair bir araştırma yapıyordu. Tabii bu araştırmaya katılanların isimleri kesinlikle gizli kalacaktı. Telefonda anket yaptığı bu kişilere on soru sordu. Soruların çoğu vasilik kurumunun nasıl çalıştığına dair fikirlerini almak üzere formüle edilmişti. Lisbeth bu sorularla, hiç değilse birkaçından Bjurman'a karşı bir şeyler alabileceğini umuyordu. Ama hiçbirinin onun hakkında söyleyeceği kötü bir şey yoktu.

Lisbeth Salander, Bjurman hakkında araştırmasını bitirdikten sonra, topladığı bütün dokümanları naylon bir torbaya doldurdu ve holde duran gazete dolu diğer yirmi torbanın yanına koydu. Göründüğü kadarıyla Avukat Bjurman lekesizdi. Kısacası geçmişinde Lisbeth'in ona karşı kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Lisbeth, onun iğrenç bir böcek olduğunu biliyordu ama bunu diğer insanlara da kanıtlayabileceği delillerden yoksundu.

Geriye diğer alternatifi değerlendirmek kalmıştı. Yaptığı analizlerden sonra, bu alternatif ona gittikçe daha çekici gelmeye başlamıştı; ya da hiç değilse çok gerçekçi bir alternatif. Bu adam onun hayatından çıkmalıydı. Ani bir kalp krizi. End of problem. Ama elli beş yaşındaki iğrenç bir adam bile, durup dururken kalp krizi geçirmezdi.

Bu işin organize edilmesi gerekiyordu.

Mikael Blomkvist, Cecilia Vanger'le olan ilişkisini büyük bir gizlilikle sürdürüyordu. Cecilia'run kuralları vardı: Hiç kimse onların buluştuğunu bilmeyecekti. Mikael, Cecilia'yı ancak o arzu edip aradığında ziyaret edecekti. Cecilia'run evinde gecelemeyecekti.

Mikael onun tutumu karşısında şaşırmış ve hayrete düşmüştü. Sussanne'nin Yeri'nde karşılaştıklarında Cecilia, nazik ama mesafeli davranmışta. Ama yatak odasında dizgini enemez bir arzusu vardı.

Mikael onun özel hayatını kurcalamak istemiyordu ama Vanger ailesindeki her bireyin özel hayatım didik didik etmek için işe alınmıştı. Bir gün, Harriet kaybolduğunda Hedeby Adası'nda olan Alexander, Birger ve diğer aile üyelerinin geçmişleri hakkında konuşurlarken Mikael, Henrik Vanger'e, Cecilia'nın durumunu da sordu.

"Cecilia? Bence onun Harriet'in kaybolmasıyla bir ilgisi yok."

"Bana geçmişini anlat."

"Okulunu bitirdikten sonra buraya taşındı ve öğretmen olarak işe başladı. Vanger Şirketi'nde çalışan Jerry Karlsson adında bir adamla tanıştı ve evlendiler, mutlu bir evliliklerinin olduğunu düşünüyordum. Ama birkaç yıl geçtikten sonra, her şeyin yolunda olmadığını anlamaya başladım; adam Cecilia'yı dövüyordu. Bildik öykülerden biri işte... Adam onu döverken o, sadık bir şekilde adamı savunuyordu. Ama bir gün adam ona sıkı bir dayak attı. Cecilia'yı hastaneye kaldırdılar. Onunla konuşup yardım önerdim. Hedeby Adası'na taşındı ve o günden sonra onunla karşılaşmayı reddetti. Adamı işten attırdım."

"Ama hâlâ onunla evli."

"Bu, evliliğe nasıl baktığına bağlı. Cecilia'nın niçin boşan- madığını bilmiyorum. Belki de bir daha asla evlenmek istemediği içindir, bu nedenle boşanma konusu gündeme gelmemiş olabilir."

"Şu Jerry Karlsson, onun..."

"... Hariet olayıyla bir ilişkisi olabilir mi? Hayır, 1966'da Hedestad'da oturmuyordu ve henüz şirkette çalışmaya başlamamıştı."

"Peki."

"Mikael, ben Cecilia'yı severim. Biraz zor biri olsa da, akrabalarımın arasındaki az sayıda iyi insanlardan biridir."

Lisbeth Salander, bir hafta boyunca Avukat Bjurman'ı ortadan kaldırma planları yaptı. İçlerinden en gerçekçi olanında karar kılmadan önce bütün seçenekleri enine boyuna tartı. Güdülerinle hareket etme: İlk aklına gelen, bir tür kaza hazırlamaktı ama daha sonra pekala bir cinayete kurban gidebileceğini de düşündü.

Dikkat etmesi gereken tek şey vardı: Onun ölümüyle kendisi arasında hiçbir bağ kurulmamalıydı. Polislerin şu ya da bu şekilde onu da sorgulayacakları kesindi. Bjurman'ın faaliyetleri incelenirken, er ya da geç onun adı da gündeme gelecekti. Ama Bjurman'ın önceki ve şimdiki müvekkilleri arasında, bu cinayetle ilgili akla gelebilecek en son kişi o olacaktı. Onunla yalnızca birkaç kez buluşmuştu ve Bjurman herhalde onu kendisini emmeye zorladığını not defterine kaydetmemişti -Lisbeth buna ihtimal vermiyordu- yani onu öldürmesi için bir nedeni yoktu. Ayrıca müvekkillerinden birinin onu öldürmüş olacağına dair de hiçbir kanıt bulunamayacaktı. Eski kız arkadaşları, akrabaları, tanıdıkları, meslektaşlarıyla da cinayet arasında bir bağ kurulamayacaktı. Katille maktulün birbirini tanımadığı, o 'random violence' (rastgele şiddet) denilen cinayet sınıfına kaydedilecekti.

Eğer Lisbeth'in adı anılırsa, yalnızca, raporlarda yazıldığı gibi reşit olmayan, zihinsel özürlü, çaresiz bir kızı göreceklerdi. Yani Bjurman, zihinsel özürlü bir kızın gerçekleştiremeyeceği kadar karmaşık bir cinayete kurban gitmeliydi.

Silah kullanmayacaktı. Silah temin etmesi zor değildi ama polis, piyasada dolaşan silahların izini sürmek konusunda epeyce uzmanlaşmıştı.

Bıçak olabilirdi, herhangi bir dükkandan bir bıçak temin etmenin hiçbir zorluğu yoktu ama bu seçeneği de eledi. Hiç fark ettirmeden ona yanaşıp bıçağı sırtına saplasa bile, hemen ve sessizce öleceğinin bir garantisi yoktu, hatta öleceğinin bile. Bu durumda dikkat çekici bir boğuşmaya neden olabilir, üstelik elbisesine kan bulaşıp kanıt oluşturabilirdi.

Bir çeşit bomba kullanmayı düşündü ama bu da sorunu dallandırıp budaklandırırdı. Bir bomba imal etmesi büyük bir sorun değildi, internette bir sürü tarif dolaşıyordu. Ama bombayı yerleştirmek için, suçsuz insanların zarar görmeyeceği bir yer bulmak sorun olabilirdi. Ayrıca bu durumda da ada mın öleceğine dair bir garanti yoktu.

Lisbeth bütün bunları düşünürken telefon çaldı. "Merhaba Lisbeth. Sana vereceğim bir iş var.

"Vaktim yok."

"Ama çok önemli bir iş."

"Meşgulüm."

Ahizeyi kapattı.

En sonunda aklına daha önce hiç düşünmediği bir

seçenek geldi: Zehir. Bu seçeneği niçin aklına getirmediğine şaşırdı. İyice düşündüğünde, bunun mükemmel bir seçenek olduğuna karar verdi.

Lisbeth Salander, birkaç gün uygun zehri bulabilmek için internette gezindi. Bir sürü alternatif vardı. İçlerinden bir tanesi bilimin şimdiye kadar tanıdığı en öldürücü zehirdi: Hidrosiyanür asit. Bu, çok bilinen prusik asitten daha öldürücüydü.

Hidrosiyanür, boya sanayi gibi, kimyasal sanayinin birçok dalında tamamlayıcı olarak kullanılıyordu. Birkaç miligramı bir insam öldürmek için yeterliydi; orta büyüklükteki bir kentin su şebekesine bir litre katmak, o kenti yok etmeye yeterdi.

Bu nedenle, bu maddenin dolaşımının sıkı bir güvenlik kontrolüne tabi olması anlaşılır bir şeydi. Ama herhangi bir mutfakta, sınırsız miktarda elde etmek mümkündü. Bunun için yalnızca bir parça laboratuvar gereci yeterdi. Bu da birkaç yüz krona elde edilebilirdi. Bu iş için gerekli bileşim maddeleri de, temizlik malzemeleri satılan herhangi bir dükkandan alınabilirdi. Nasıl üretileceğinin bilgisi de zaten internette vardı.

Başka bir olasılık da nikotindi. Bir karton sigaradan birkaç miligram damıtılabilir, kaynatılarak ağdalı bir sıvıya çevrilebilirdi. Daha iyisi, elde edilmesi biraz daha zor olsa da, deri tarafından emilebilen nikotin sülfattı. Eline lastik bir eldiven geçirip, su tabancasıyla Bjurman'ın

yüzüne püskürtebilirdi. Yirmi saniyede bilincini kaybeder ve birkaç saniyede de öteki dünyayı boylardı.

Lisbeth Salander, o güne kadar herhangi bir boyacı dükkanından alınabilecek malzemelerin, ölümcül bir silaha çevrilebileceğinden habersizdi. Birkaç günlük araştırmadan sonra, Bjurman'dan kurtulmak için teknik bir engelin olmadığına ikna olmuştu.

Geriye iki sorun kalıyordu: Bjurman'ın ölümü, kendi hayatının kontrolünün kendisinin eline geçeceği anlamına gelmezdi, gelenin gideni aratmayacağının garantisi de yoktu. Sonuç analizi.

Onun, bir biçimde vasisini kontrolü altına alması gerekiyordu. Bütün bir akşam oturma odasındaki yıpranmış koltukta oturdu ve düşündü. Akşamın bitiminde, zehirleyerek öldürme planından vazgeçerek başka bir plan düşünmeye başladı.

Yeni bulduğu plan çok cazip değildi, üstelik Bjurman'ın tekrar harekete geçeceği hesabı üzerine inşa edilmişti ama bu gerçekleşirse Lisbeth kazanacaktı.

En azından o, öyle düşünüyordu.

Şubat ayının sonlarında Mikael, Hedeby Adası'ndaki günlerini bir rutine oturtmuştu. Her sabah dokuzda uyanıyor, kahvaltı ediyor ve on ikiye kadar çalışıyor, bu sürede kafasına yeni şeyler kaydediyordu. Sonra havanın

nasıl olduğuna bakmaksızın, bir saatlik yürüyüşe çıkıyordu. Öğleden sonra evde ya da Sussanne'nin Yeri'nde çalışmaya devam ediyordu. Ya öğleden önce okuduğu belgeleri gözden geçiriyor ya da Henrik'in biyografisiyle ilgili bir şeyler yazıyordu. Üçle altı arasındaki süreyi mutlaka kendine ayırıyordu. Bu saatlerde alışveriş yapıyor, çamaşır yıkıyor, Hedestad'a iniyordu. Saat yedi civarında Henrik Vanger'i ziyaret ediyor ve kafasında beliren soruları soruyordu. Saat onda tekrar eve dönüyor, gecenin biri ya da ikisine kadar Henrik'in dokümanlarını sistematik olarak inceleyerek çalışmaya devam ediyordu.

Biyografi işinin bu kadar iyi gitmesine kendisi de şaşırmışü. Daha şimdiden, ailenin tarihine ilişkin yüz yirmi sayfalık bir taslak çıkarmıştı. Bu yüz yirmi sayfa, Jean Babtiste Bemadotte'nin İsveç'e ilk ayak bastığı 1920'li yılları kapsıyordu. Sonraki tarihleri daha yavaş ve her sözü tartarak yazıyordu.

Hedestad Kütüphanesi aracılığıyla, o günlerdeki Nazizmi anlatan, aralarında Helene Lööw'ün Gamalı Haç ve Wasa Bağı adıyla yayınlanan doktora tezinin de olduğu kitaplar ısmarlamıştı. Ayrıca Henrik ve kardeşleri hakkında kırk sayfalık bir taslak da yazmıştı, bu taslakta öykünün etrafında örüldüğü kişi olarak Henrik'e özel bir yer ayırmıştı. Araştırmasını yapacağı konulara ilişkin uzun bir liste yapmıştı; o zamanlarını şirketleri nasıldı, nasıl çalışırlardı vb. Vanger ailesinin, İvar Kreguer imparatorluğu ile derin ilişkiler içinde olduğunu da keşfetmişti. Bu, mutlaka araştırılması gereken yan konular

dan biriydi. Mikael'in yaptığı hesaplara göre, yaklaşık üç yüz sayfa daha yazması gerekiyordu. 1 Eylül'de incelemesi için Henrik'e bir taslak vermeyi planlamıştı, böylece sonbahar boyunca yazdıklarını gözden geçirebilecekti.

Bununla birlikte Harriet Vanger olayı hakkında bir mil metre bile ilerleyememişti. Çok kapsamlı olan bütün o be geleri inceleyip, ayrıntılar hakkında ne kadar kafa yorarsa yorsun, daha önce yapılan araştırmayla tezat oluşturacak bir şeye ulaşamamıştı.

Şubat sonlarında, bir cumartesi günü Henrik Vanger'le uzun bir konuşma yaptı ve Harriet konusundaki bu durumu anlattı. Yaşlı adam sabırla onun sözlerini bitirmesini bekledi.

"Kısaca Henrik... Soruşturma dosyasında dibine kadar gidilmemiş hiçbir şey bulamadım."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de kendimi perişan edene kadar bu konuya kafa yordum. Ama yine de bir şeyi atlamış olduğumuzdan eminim. Hiçbir cinayet kusursuz olamaz."

"Biz hâlâ ortada bir cinayet olup olmadığından bile emin değiliz."

Henrik Vanger iç çekti ve dargın bir şekilde ellerini açtı.

"Devam et," dedi. "İşi bitir."

"Boşuna çabalıyoruz."

"Belki de öyle ama havlu atma." Mikael iç çekti.

"Telefon numaraları," dedi birden.

"Evet."

"Onların bir anlamı olmalı."

"Evet."

"Ama ne olduklarını çözemiyoruz."

"Hayır."

"Ya da yanlış çözüyoruz."

"Kesinlikle."

"Onlar telefon numarası değil. Başka bir şey olmalılar."

"Belki de."

Mikael tekrar iç çekti ve çalışmaya devam etmek içi evine döndü.

Lisbeth onu arayıp daha fazla paraya ihtiyacı olduğunu söylediğinde, Avukat Bjurman rahat bir nefes almıştı. Lisbeth, kararlaştırdıkları son randevuyu, çalışmak zorunda olduğunu söyleyip özür dileyerek ertelediği için

Bjurman biraz endişelenmişti. Yoksa Lisbeth, idare edilmesi imkansız, sorunlu bir çocuk mu olmak üzereydi? Ama son randevuya gelmediği için harçlık da alamamıştı, er ya da geç Bjurman'ın kapısını çalacaktı. Bjurman, kızın olanları birine anlatmış olabileceğinden de endişeleniyordu.

İşte bu nedenle, Lisbeth'in paraya ihtiyacı olduğunu söylediği o kısa telefon konuşmasım, her şeyin yolunda olduğuna yorumlamıştı. Ama yine de bu kız dizginlenmek' diye düşünüyordu Bjurman. Aralarında olumlu bir ilişkinin gelişmesi için, önce kararları kimin verdiğini iyice anlaması gerekiyordu. İşte bunun için Lisbeth'e bürosuna değil, Odenplan'daki evine gelmesini söylemişti. Bu istek karşısında Lisbeth, olur demeden önce bir süre susmuştu; Lanet olası puşt.

Lisbeth'in plam, önceki randevularda olduğu gibi bürosunda buluşmaktı. Ama bilmediği bir alanda buluşmaya zorlanmıştı. Bir cuma akşamıydı. Binanın ana kapısının şifresini almış ve anlaştıkları saatten yarım saat sonra, sekiz otuzda Bjurman'ın zilini çalmıştı. Bu yarım saatlik süreyi karanlıkta, merdivenlerde durarak plamm yeniden gözden geçirmek için kullanmıştı. Her şeyi yeniden tartmış ve gerek duyduğu cesareti toplamıştı.

Akşam saat sekiz civarında, Mikael bilgisayarım kapattı ve dışarı çıkmak için giyindi. Çalışma odasındaki ışığı açık bıraktı. Dışarıda gökyüzü açık, hava sıfır dereceydi. Hızlı adımlarla yokuşu tırmandı, Henrik Vanger'in evinin

önünden geçti ve Ösrtergârd Çiftliği'ne yöneldi. Henrik'in evini geride bırakır bırakmaz sola döndü ve sahil boyunca uzanan engebeli patikada yürümeye başladı. Şamandıralar parlıyor ve Hedestad'ın ışıkları karanlıkta güzel bir görüntü oluşturuyordu. Temiz havaya ihtiyacı vardı ama daha çok da Isabella Vanger'in üzerine çevirdiği gözlerinden kaçınmak istiyordu. Martin Vanger'in evinin yarandan yukarı döndü ve sekiz buçuk civarında Cecilia Vanger'in evine geldi. Hemen yatak odasına geçtiler.

Haftada bir ya da iki kez buluşuyorlardı. Cecilia onun kendini sürgün hissettiği bu yerde yalnızca sevgilisi değil, sır ortağı da olmuştu. Harriet Vanger olayım onunla konuşmak, Henrik'le konuşmaktan daha faydalıydı.

Lisbeth'in yaptığı plan, daha baştan çuvallamaya başlamıştı.

Bjurman kapıyı üzerinde bir sabahlıkla açtı. Geç geldiği için Lisbeth'e daha şimdiden kızmıştı, içeri girmesini işaret etti. Lisbeth'in üzerinde siyah bir kot pantolon, siyah bir tişört ve olmazsa olmaz deri ceketi vardı. Ayağına siyah botlarını geçirmişti, ince şeritli sırt çantasını yanına almıştı.

"Saate bakmayı bile öğrenemedin mi?" diye azarladı Bjurman. Lisbeth hiçbir şey demedi. Etrafına baktı. Daire tahmin ettiği gibiydi. Gelmeden önce şehir planlama arşivine girip kontrol etmişti. Huş ve kayın ağacından yapılmış açık renk mobilyalarla döşenmişti.

"Gel," dedi Bjurman yumuşak bir sesle ve bir elini Lisbeth'in omzuna koyup holden içeri götürdü. Boş laf yok. Yatak odasının kapısını açtı. Lisbeth'den neler yapmasını beklediğine dair hiç şüphe yoktu.

Lisbeth çabucak etrafına göz attı. Tipik bekar erkek odasıydı. Paslanmaz çelikten yatak başlıkları olan iki kişilik bir yatak, bir komodin, loş ışık yayan yatak lambaları, bir tarafında ayna olan bir gardırop, kapıya yakın köşede duran bambu koltuk ve küçük bir masa. Bjurman elinden tutup Lisbeth'i yatağa götürdü.

"Anlat bakalım bu defa paraya niçin ihtiyacın var? Bilgisayar şeyleri mi?"

"Yemek," dedi Lisbeth.

"Tabii ya. Ne aptalım, son buluştuğumuzda bunu unutmuşum."

Bir elini çenesinin altına koyup Lisbeth'in başını kaldırdı, göz göze geldiler. "Nasılsın?" Lisbeth omuzlarını silkti.

"Bir önceki sefer söylediklerimi düşündün mü?"

"Neleri?"

"Lisbeth, olduğundan daha aptal görünme. İkimizin iyi arkadaş olup birbirimize yardımcı olmamızı istiyorum."

Lisbeth cevap vermedi. Bjurman, bir tokat atıp onu hayata döndürmemek için kendini zor tutuyordu.

"Önceki sefer oynadığımız oyunundan hoşlandın mı?"

"Hayır."

Bjurman kaşlarını çattı.

"Aptallık etme Lisbeth."

"Yiyecek için paraya ihtiyacım var."

"Şimdi bir önceki buluşmamızı konuşuyoruz. Sen beni memnun edersen, ben de seni memnun ederim. Ama eğer benimle kavga edersen..." Çenesini sıktı, Lisbeth başını çevirerek Bjurman'ın elinden kurtuldu.

"Paramı istiyorum. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Ne istediğimi çok iyi biliyorsun." Kızı omzundan tuttu ve yatağa çekti.

"Bekle," dedi Lisbeth aceleyle. Yazgısını kabullenmiş bir bakış fırlattı ve sonra iç çekti. Sırt çantasını ve üzerinde demir perçinler olan deri ceketini çıkarttı, etrafına bakındı. Deri ceketini bambu koltuğa, sırt çantasını da yuvarlak masanın üzerine bıraktıktan sonra yatağa doğru çekingen birkaç adım attı. Sonra korkmuş gibi birden durdu. Bjurman ona doğru yaklaştı.

"Bekle," dedi Lisbeth bir kere daha. Sesinin tonu sanki onu doğru davranmaya davet eder gibiydi. "Paraya ihtiyacım olduğu her seferde seni emmek istemiyorum."

Bjurman'ın yüz ifadesi değişti. Kıza bir tokat attı. Lisbeth'in öfkeden gözleri dönmüştü. Omuzlarından tutan Bjurman, bir şey yapmasına fırsat vermeden onu yüzüstü yatağa itti. Lisbeth böyle bir şiddete hazırlıklı değildi. Dönmeye çalışırken yatağa çıkan Bjurman kalçalarının üzerine oturdu, kollarını arkaya kıvırdığı Lisbeth'i yatağa bastırdı.

Tıpkı ilk seferde olduğu gibi, Lisbeth'in onunla fiziki olarak baş etmesi imkansızdı. Ona karşı yapabileceği tek şey, tırnaklarını ya da başka bir şeyi gözlerine sokmaktı. Planladığı senaryo çoktan suya düşmüştü. Bjurman tişörtünü sıyırırken Lanet olsun, diye düşündü Lisbeth. Boyundan büyük bir işe kalkışmış olduğunu dehşetle fark etmişti.

Bjurman'ın komodinin çekmecesini açtığını duydu. Seslere bakılırsa metal bir şeyler çıkartmıştı. Önce ne olduğunu anlayanıadı, sonra bir bileğine kelepçe geçirdiğini fark etti. Lisbeth'in kelepçelediği kolunu kaldıran Bjurman, kelepçenin diğer ucunu yatak başlığının bir tarafına geçirdi. Sonra diğer elini de yatak başlığının diğer ucuna kelepçeledi. Kızın botlarını ve pantolonunu çıkartması uzun sürmedi. Sonunda külotunu da çıkarttı, bir parmağına takıp havaya kaldırdı.

"Bana itaat etmeyi öğreneceksin Lisbeth" dedi.

"Sana büyüklerin nasıl oynadıklarını öğreteceğim. Bana karşı nazik olmazsan cezalandırılacaksın. Ama nazik olursan arkadaş olacağız."

Sonra tekrar bacaklarını açıp kızın üzerine oturdu.

"Demek anal seksten hoşlanmıyorsun," dedi.

Lisbeth bağırmak için ağzını açü. Bjurman saçlarından çekerek kızın başını kaldırdı ve külotunu zorla ağzına tıktı. Lisbeth, Bjurman'ın ayak bileklerine bir şey taktığını fark etti. Sonra bacaklarını ayırdı ve yatağın ayak ucundaki iki korkuluğun iki yanına sıkıca bağladı. Şimdi Lisbeth bütünüyle savunmasızdı. Onun odada gezindiğini duyuyor ama tişörtünü başına geçirdiği için hiçbir şey göremiyordu. Birkaç dakika bekleyerek geçti. Zor nefes alıyordu. Sonra müthiş bir acıyla sarsıldı, Bjurman kıçına zorla bir şey sokuyordu.

Mikael'in evinde gecelemeyeceğine dair Cecilia'nın koyduğu kural hâlâ geçerliydi. Mikael, gecenin ikisinde tekrar giyinirken, Cecilia yattığı yerden, dudağında hafif bir gülümsemeyle onu izliyordu.

"Senden hoşlanıyorum, Mikael. Arkadaşlığından hoşlanıyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum."

Cecilia onu yatağa çekti ve Mikael'in henüz üzerine giydiği gömleği çıkarttı. Mikael bir saat daha orada kaldı.

Gece geç saatte Harald Vanger'in evinin önünden geçerken, üst kattaki perdelerin oynadığım düşündü. Ama çok karanlık olduğu için bundan çok emin olamadı.

Lisbeth Salander, cumartesi sabahı dört civarında giysilerini giydi.

Deri ceketi ve sırt çantasını aldı, dış kapıya doğru topallayarak yürüdü. Orada onu Bjurman karşıladı, duş almış ve giyinmişti.

Lisbeth'e 2500 kron verdi.

"Seni evine bırakayım," diye kapıyı açtı.

Lisbeth kapımn eşiğinden dışarı çıktı ve yüzünü Bjurman' a döndü. Bedeni çok kırılgan görünüyordu ve yüzü ağlamaktan şişmişti. Onun bakışlarıyla karşılaşan Bjurman geriledi. Hayatı boyunca böylesine nefret dolu bakışlar görmemişti. Salander, dosyasında yazdığı gibi akıl hastası biri gibi görünüyordu.

"Hayır," dedi Salander zor duyulur bir sesle.

Bjurman bir elini onun omzuna koydu. "Emin misin?"

Lisbeth başını salladı. Bjurman omzunu sıktı. "Anlaşmamızı unutma. Gelecek cumartesi buraya

geleceksin."

Lisbeth tekrar başım salladı. Bjurman omzunu bir kez daha sıktı ve gitmesine izin verdi.

14. BÖLÜM

8 MART CUMARTESİ -17 MART PAZARTESİ

Lisbeth Salander, bütünbir haftayı acılar içinde yatarak geçirdi. Anüsünde, vajinasmda ve diğer birçok yerinde iyileşmesi zaman alacak yaralar vardı. Bjurman'ın bürosundaki tecavüzle karşılaştırılamayacak şeylere maruz kalmıştı; bu artık zorlama, aşağılama değil sistematik bir şiddet uygulamasıydı.

Lisbeth, Bjurman'ı küçümsediğini, bütünüyle yanlış değerlendirdiğini iş işten geçtikten sonra anlamıştı. Bjurman'ın yönetmekten hoşlanan, iktidar düşkünü biri olduğunu düşünmüştü ama böylesi sadist olabileceğini aklına bile getirmemişti. Birkaç kez Bjurman'ın kendisini öldüreceğini düşünmüş, bir ara Bjurman yastığı yüzüne bastırdığında, bilincini kaybeder gibi olmuştu.

Ama ağlamamıştı.

Fiziki acıların verdiği yaşlar hesaba katılmazsa, bir damla bile gözyaşı dökmemişti. Bjurman'ın evinden

ayrıldıktan sonra sendeleyerek bir taksi durağına gitmiş, evine taksiyle dönmüştü. Merdivenleri çıkarken çok zorlanmıştı. Duşa girmiş, bedenindeki kanları temizlemiş, sonra yarım litre suyla uyku ilacı içmiş, yatağına girip battaniyeyi başına kadar çekmişti.

Pazar günü öğle üzeri uyandı. İçinde bir boşluk vardı. Başı, eklemleri ve vücudunun alt tarafında ağrılar vardı. Yataktan kalkü, bir bardak kefir içip elma yedi. Sonra iki uyku hapı daha alıp tekrar yattı.

Ancak salı günü yataktan kalkabildi. Dışarı çıktı ve bir paket hazır pizza aldı. Eve döndüğünde ikisini mikro firma koydu ve termosa kahve doldurduktan sonra bilgisayarın başına oturdu ve gece yarısına kadar internette dolaşıp, sadizmin psikopatolojisi üzerine yazılanları okudu.

ABD'de bir kadın grubunun yayınladığı makale ilgisini çekti. Yazarlara göre sadistler "ilişki"ye geçecekleri insanları dikkatli bir sezgiyle ayırt ediyorlar, en gözde kurbanlarını, çaresiz olduklarını düşündükleri için, gönüllü olarak onların ayağına giden insanlardan seçiyorlardı. Yalnız başına yaşayanıayan, bağımlı insanlar konusunda uzmanlaşan sadistlerin, en uygun kurbanı seçme konusunda uğursuz bir yetenekleri vardı.

Avukat Bjurman, kurban olarak Lisbeth'i seçmişti.

Lisbeth, düşüncelere daldı. Bu, başkalarının onu nasıl gördüğünü anlatıyordu.

Cuma günü, uğradığı ikinci tecavüzden bir hafta sonra, Lisbeth, Hornstul'da dövme yapan bir dükkanın kapısını çaldı. Daha önceden telefon açıp randevu almıştı. Dükkanda ondan başka müşteri yoktu. Dükkan sahibi onu tanıyordu.

"Orada deri çok ince. Canını çok acıtır," dedi.

"Önemi yok," dedi Lisbeth, pantolonunu çıkardı ve bacağını uzattı.

"Tamam, bir spiral. Bir sürü dövmen var, bir tane daha istediğinden emin misin?"

"Hatırlamak için," dedi Lisbeth.

Mikael Blomkvist, cumartesi günü on ikide, kapanış saatinde Sussanne'nin Yeri'nden ayrıldı. O saate kadar iBook'undaki notlarını temize çekmişti. Eve gitmeden önce Konsum mağazasına uğrayıp yiyecek ve sigara aldı. Kızarmış patates, sosis ve kırmızı pancar yemeğini yeni keşfetmişti. Daha önce bunlardan hiç hoşlanmazdı ama her nedense kırdaki bir kulübede iyi gidiyordu.

Akşam saat yedi civarında, mutfak penceresinin önüne dikilmiş düşünüyordu. Cecilia onu aramamıştı. Onu, o gün ekmek almak için kafeye geldiğinde şöyle bir görmüştü, dalgın gibiydi. Bu cumartesi akşamı aramayacak gibi görünüyordu. Mikael göz ucuyla hiç kullanmadığı küçük televizyona bakü. Sonra mutfak sedirine oturdu ve Sue

Grafton'un bir polisiyesini okumaya başladı.

Lisbeth Salander, cumartesi akşamı kararlaştırdıkları gibi Xils Bjurman'ın Odenplan'daki dairesine geldi. Bjurman onu yüzünde bir gülümsemeyle nazik bir şekilde içeri davet etti.

"Nasılsın sevgili Lisbeth?" diye sordu.

Lisbeth cevap vermedi. Bjurman bir kolunu kızın boynuna doladı.

"Sanırım son geldiğinde biraz sert davrandım," dedi. "Uslanmış gibisin."

Lisbeth'in çarpık bir gülümsemeyle karşılık vermesi Bjurman'ı pirelendirdi. Bu karı deli. Bunu unutmamalıyım. Lisbeth'in uslandığından emin olamadı.

"Yatak odasına gidecek miyiz?" diye sordu Lisbeth.

Ne de olsa zamane kızı işte... Daha önce olduğu gibi, elini omzuna atıp yatak odasına götürdü. Bugün ona karşı daha dikkatli olacağım. Güvenini kazanacağım. Lisbeth gelmeden kelepçeleri çekmeceden çıkartmış, komodinin üzerine koymuştu. Bjurman bir şeylerin ters gittiğini ancak yatağa yaklaştıklarında fark etti.

O Lisbeth'i değil, Lisbeth onu yatağa götürüyordu. Birden durdu. Lisbeth'in ceketinin cebinden bir şey çıkarttığını şaşkınlıkla izledi, önce bunun bir cep telefonu

olduğunu düşündü, sonra kızın gözlerine baktı.

"İyi geceler de," dedi Lisbeth.

Elektrik tabancasını Bjurman'ın sol koluna dayadı ve düğmesine bastı. 75.000 volt. Bjurman'ın bacakları kıvrılmaya başladığında elektrik tabancasını omzuna bastırarak Bjurman'ı yatağa doğru sürdü.

Cecilia Vanger biraz çakırkeyifti. Mikael'i aramamaya karar vermişti. İlişkilerinin tuhaf bir yatak güldürüsüne dönüştüğünü düşünüyordu. Mikael ona gelirken, fark edilmemek için dolambaçlı yolları kullamyor, kendisi de arzularını kontrol edemeyen liseli bir kız çocuğu gibi davramyordu. Son günlerdeki davramşları çok mantıksızdı.

Mikael'den çok hoşlanması da başka bir sorundu. Bu onu yaralayabilirdi. Uzun süre oturup düşündü, keşke Mikael Blomkvist Hedeby'e hiç gelmemiş olsaydı. Bir şişe şarap açtı ve iki kadeh içti. Televizyonu açıp haberleri dinlemeye çalıştı ama Başkan Bush'un, niçin Irak'ı bombalayıp yerle bir etmesi gerektiğine dair "sağduyulu" açıklamalarından bıkıp hemen kapattı. Oturma odasındaki koltuğa geçip Gellert Tamas'ın Laser Mannen kitabını okumaya başladı. Birkaç sayfa okuduktan sonra kitabı bıraktı, konusu babasım hatırlatmıştı. Onun hayal dünyasım merak ediyordu.

Son kez 1984 yılında görüşmüşlerdi, kardeşi Birger'le

babası Hedestad'ın kuzeyinde ava çıkarlarken, o da katılmıştı. Birger, yeni av köpeğini deneyecekti; bir İsveç zağarıydı. O zamanlar Harald Vanger yetmiş üç yaşındaydı ve Cecilia, çocukluğunu karabasana çevirip, gençlik hayatını da etkilemiş olan bu adamın deliliklerini kabul edebilmek için elinden geleni yapıyordu.

Cecilia'nın çok kırılgan olduğu zamanlardı. Üç ay önce kocasıyla evleri ayırmışlardı. Aile içi şiddet kulağa ne de kaba geliyordu. Bu sözcük onun için, yumuşak ama sürekli bir şiddeti içeriyordu. Tokatlar, şiddet dolu itip kakmalar, dengesiz tehditler... Kocasının uyguladığı şiddetin bir açıklaması yoktu. Fiziki olarak zarar verecek ölçüde şiddete nadiren başvururdu, yumrukla vurmaktan kaçınırdı. Cecilia bu kadarına alışmıştı.

Hayatları, Cecilia'nın tokada tokatla karşılık verdiği güne kadar böyle sürüp gitmişti. Ama o gün kendini bütünüyle kaybeden kocasımn fırlattığı makas, Cecilia'nın omzuna saplanmıştı.

Paniğe kapılıp pişmanlık krizleri geçiren kocası, onu hemen hastaneye götürmüştü. Ve orada, acilde çalışan personelin yalan olduğunu hemen anladığı talihsiz bir kaza masalı uydurduğunda, Cecilia çok utanmıştı. Yarasına on iki dikiş atılan Cecilia, iki gün hastanede yatmıştı. Onu hastaneden Henrik Vanger almış, kendi evine götürmüş ve o günden sonra Cecilia, kocasıyla bir daha hiç konuşmamıştı.

Babası ve kardeşiyle birlikte ormana gittikleri o günü hiçbir zaman unutmayacaktı:

Güneşli sonbahar günüydü. Harald Vanger'in keyfi yerindeydi ve kızına neredeyse dostça davranıyordu. Ama birdenbire, tam ormamn ortasında, ağzını bozup Cecilia'yı aşağılamaya başladı. Kızının yaşam tarzı ve cinsel eğilimleri konusunda oldukça kaba yorumlar yaparak, onun gibi bir orospunun kocasım elbette elinde tutamayacağım söyledi.

Görünüşe göre kardeşi, babasımn ağzından çıkan her sözün, Cecilia'nın üzerinde nasıl kırbaç gibi sakladığını fark edemiyordu. Kahkahalar atarak elini babasımn omzuna koyan Birger, kadınların nasıl olduklarını bildiğim söyleyerek, kendince ortamı yumuşatmaya çalışıyordu, Cecilia'ya neşeli bir bakış fırlattıktan sonra, Harald Vanger'e eğleneceği küçük bir iş vermeyi önerdi.

Bir saniyelik bir süre -donmuş bir saniye- Cecili Vanger, kardeşi ve babasına baktı ve birden elinde dolu b! çifte tüfek olduğunu fark ederek gözlerini kapadı. O an yapmayı düşündüğü tek şey, tüfeği doğrultup iki namlusun birden ateşlemekti. İkisini de öldürmek istiyordu ama tüfe ayaklarının dibine bırakn, dönüp arabaları park ettikleri ye gitti. Arabasına atladı, onları baş başa bırakarak evine döndü. O günden sonra babasıyla yalnızca birkaç defa konuştu, o da zorunda kaldığı için. Ne babasının evine girmesine müsaad etti, ne onun evine adımını attı...

Hayatımı mahvettin, diye düşündü Cecilia Vange Çocukluğumdan beri hayatımı mahvettin.

O akşam sekiz buçukta, telefonun ahizesini kaldır Cecilia Vanger, Mikael'i aradı ve gelmesini rica etti.

Avukat Nils Bjurman acılar içinde kıvranıyor, kasları on dinlemiyordu, bedeni felç olmuş gibiydi. Bilinci belki yerindeydi ama aklı karışmıştı, neler blduğunu tam olarak bilemiyordu. Yavaş yavaş kendini toparlamaya başladığında, yatakta çırılçıplak uzandığını ve ellerinin karyolanın demirine kelepçelendiğini fark etti. Bacakları acı verecek kadar ayrılmış ve ayak bileklerinden de yatağa bağlanmıştı. Vücudunun değişik yerlerinde elektrik tabancasının açtığı yanık yaraları vardı.

Lisbeth Salander bambu koltuğu yatağın yanma çekmiş, botlarını yatağa uzatarak oturmuş sigara içiyordu. Bjurman konuşmaya çalışnğmda ağzının bantlanmış olduğunu fark etti. Başını çevirdi, Lisbeth komodinindeki her şeyi altüst etmişti.

"Oyuncaklarını buldum," dedi Salander. Elinde tuttuğu kırbaçla, yerde duran vibratör koleksiyonunu, at gemlerini ve lastik maskeleri işaret etti. "Bu ne işe yarıyor?" dedi. Plastikten yapılma kaba bir kıç tıkacını eline almıştı. "Boş ver, konuşmaya yeltenme... Ne dediğini duymuyorum. Geçen hafta bunu mu kullandın? Başını salla yeter." Bjurman'a doğru eğilip cevap bekledi.

Nils Bjurman birden göğsünü delen soğuk bir acı hissetti ve kıvranmaya başladı. Kelepçelerden kurtulmaya çalıştı, olmadı. Kontrol onda. İmkansız. Lisbeth Salander eğilip ükacı anüsüne yerleştirdiğinde hiçbir şey yapamadı. "İşte böyle seni Sadist," dedi Lisbeth. "İnsanların içine bir şey sokmaktan hoşlanıyorsun değil mi?" Gözlerini Bjurman'a dikmişti, yüzü ifadesiz bir maske gibiydi. "Yağlamadan, öyle değil mi?"

Lisbeth Salander tıkacı zorla anüsüne sokarken, Bjurman deliler gibi kıvranıyor ama atmaya çalıştığı çığlıklar ağzına yapıştırılmış banün altında boğuluyordu.

"Mızırdanmayı bırak," dedi Lisbeth ve onun sesini taklit ederek, "eğer bırakmazsan seni cezalandırırım," diye ekledi.

Ayağa kalktı ve yatağın etrafını dolaştı. Bjurman çaresiz gözlerle onu izliyordu... Bu ne halt karıştırıyor?

Lisbeth Salander, oturma odasındaki 32 ekran televizyonu itekleyerek yatak odasına getirdi, DVD çaları yere koydu. Bjurman'a döndü, kırbacı hâlâ elinde tutuyordu.

"Bütün dikkatinizi bana vermenizi rica edebilir miyim?" dedi. "Konuşmaya çalışma, başını sallaman yeter. Ne söylediğimi duyuyor musun?" Bjurman başını salladı.

"İyi." Eğildi ve yerden sırt çantasını aldı. "Bunu hatırladın mı?" Bjurman başını salladı. "Önceki hafta

buraya geldiğimde bu yanımdaydı. Pratik bir şey. Milton Security'den ödünç aldım." Çantanın kenarındaki fermuarı açtı. "Bu dijital bir video kamera. Tv 3'deki Insider programım seyrediyor musun? Bu tür bir çantayı, gizli kamerayla bir şeyler kaydetmek isteyen edepsiz muhabirler taşır." Çantanın fermuarım kapattı.

"Objektifi nerde diye merak ediyorsun? İşte işin inceliği de bu. Geniş açılı fiber optik. Objektifi çantanın bir kopçası gibi görünüyor. Belki de hatırlıyorsundur, sen beni mıncıklamaya başlamadan önce çantayı masanın üzerine koymuş ve objektifin yatağa dönük olmasına dikkat etmiştim."

Bir CD çıkarttı ve DVD çalara yerleştirdi. Sonra bambu koltuğu çevirdi ve yüzü ekrana dönük oturdu. Bir sigara yaktı ve kumanda aletinin düğmesine bastı. Avukat Bjurman, Lisbeth'e kapıyı açan kendini gördü.

Saate bakmayı bile öğrenemedin mi? diye azarlayarak selamlıyordu Lisbeth'i.

Lisbeth bütün filmi seyrettirdi. Doksan dakika sürmüştü. Son sahnede çırılçıplak olan Avukat Bjurman, sırtım karyolanın korkuluğuna dayanıış, elinde bir bardak şarap, elleri arkasından bağlı vaziyette iki büklüm uzanan Lisbeth'i seyrediyordu.

Lisbeth Tv'yi kapattı, on dakika boyunca Bjurman'a bakmadan sessizce oturdu. Bjurman kımıldamaya bile

cesaret edemiyordu. Lisbeth ayağa kalktı ve banyoya gitti. Geri döndüğünde bambu koltuğa oturdu. Sesi zımpara kağıdı gibiydi.

"Önceki hafta bir hata yaptım," dedi. "Beni tekrar seni emmeye zorlayacağım düşünmüştüm. Bu zaten yeterince iğrenç bir şeydi. Ama yine de üstesinden gelebilirdim. Senin nasıl iğrenç bir adam olduğunu ispatlayacak delili kolayca elde edebileceğimi sanmıştım. Yanlış değerlendirmişim, senin nasıl hasta ruhlu olduğunu anlayanıamışım."

"Açık konuşacağım," diye devam etti Lisbeth. "Bu video, bakımını üstlendiğin, yirmi dört yaşındaki zeka özürlü bir kıza nasıl tecavüz ettiğini gösteriyor. Gerektiğinde benim nasıl bir zeka özürlü olacağımı tahmin bile edemezsin. Bu videoyu kim seyrederse seyretsin, senin yalnızca bir kusmuk değil, nasıl bir sadist olduğunu da anlayacaktır. Bu filmi ikinci kez ve umarım son kez izledim. Çok eğitici, değil mi? Tahminime göre bu videoyu seyrettikten sonra, beni değil seni bir yerlere kapatırlar. Bana katılıyor musun?"

Lisbeth bekledi. Bjurman hiç tepki göstermedi ama Lisbeth onun nasıl titrediğini görebiliyordu. Kırbacı aldı ve Bjurman'ın erkeklik organına hafifçe vurdu.

"Bana katılıyor musun?" diye daha yüksek sesle tekrarladı.

Bjurman başım salladı.

"İyi. Demek ki bu konuda anlaştık." Koltuğu yatağa yaklaştırdı, gözlerini Bjurman'ın gözlerine dikti.

"Peki, sence şimdi ne yapmalıyız?" Bjurman cevap vermedi. "İyi bir fikrin var mı?" Cevap alamayınca elini uzattı, Bjurman'ın testislerini avuçladı ve avukatın yüzü acıdan çarpılana kadar sıktı.

"Bir fikrin var mı?" diye tekrarladı. Bjurman başım salladı.

"İyi. Eğer ilerde bir fikrin olursa, bilesin ki bu beni dehşet kızdırır." Lisbeth sırtını koltuğa yasladı ve bir sigara daha yaktı. "Şimdi neler yapacağını anlatayım. Gelecek hafta, kıçına saplanmış şu kocaman şeyi sıçar sıçmaz, bankadaki hesabımı benim -yalnızca benim- kullanacağıma dair talimat vereceksin. Ne dediğimi anladın mı?" Bjurman başım salladı.

"Akıllı çocuk. Bir daha beni asla aramayacaksın. Eğer camm isterse ben seni ararım. Yani sana ziyaret yasağı koydum." Bjurman başını defalarca salladı ve derin bir nefes aldı. Beni öldürmeyecek.

"Eğer benimle ilişkiye geçmeye çalışırsan, bu videonun kopyaları Stockholm'deki bütün basın organlarına iletilecek. Anladın mı?" Bjurman yine defalarca başını salladı. Bu kaseti ondan almalıyım. "Sosyal İşler

Müdürlüğü'ne yılda bir kez, benim ne kadar iyi olduğumu rapor edeceksin. Çok normal bir hayatımın olduğunu, sürekli bir işim olduğunu, kendimi iyi idare ettiğimi ve davranışlarımda hiçbir anormallik olmadığını yazacaksın."

Bjurman başını salladı.

"Her ay, benimle buluştuğuna dair yazılı bir rapor hazırlayacaksın. Davranışlarımın ne kadar olumlu olduğunu, her şeyin ne kadar yolunda olduğunu ayrıntılı bir şekilde anlatacaksın. Bir kopyasını da bana göndereceksin. Anladın mı?" Bjurman başını salladı. Lisbeth adamın alnında biriken terlere ilgisizce baktı.

"Birkaç yıl sonra, şuna iki diyelim, hakkımda verilen "gayrı mümeyyiz" kararının kaldırılması için mahkemeden görüşme talebinde bulunacaksın. Dayanak olarak her ay tutmuş olduğun raporları göstereceksin. Benim bütünüyle normal olduğuma dair yeminler edebilecek bir kafa doktoru bulacaksın, işin gücün bu olacak. Yani benim reşit ilan edilmem için elinden geleni yapacaksın."

Bjurman başını salladı.

"Biliyor musun niçin elinden geleni yapacaksın? Çünkü bunun için muazzam bir nedenin var. Eğer başarısız olursan, bu videoyu herkesin izlemesini sağlarım."

Bjurman, Lisbeth'in ağzından çıkan her sözcüğü dikkatle dinliyordu. Lisbeth'in kendini sağ bırakmakla

büyük bir hata işlediğini düşünüyordu. Bunları sana yedireceğim lanet olası sürtük. Er ya da geç. Seni mahvedeceğim. Ama Lisbeth'in sözlerini başını hararetle sallayarak onaylamaya devam etti.

"Benimle ilişkiye geçmeye teşebbüs edersen de aynı şey olacak." Lisbeth elini bıçak gibi boğazına dayayıp, kesme işareti yaptı. "O zaman dairene de, mesleğine de ve ülke dışındaki bankalarda yatan milyonlarına da veda edersin."

Lisbeth paralardan bahsettiğinde Bjurman'ın gözleri büyüdü. Bunu nasıl bilebilir?

Lisbeth gülümsedi ve bir sigara daha yaktı. Sonra sigarayı halının üzerine attı ve topuğuyla ezdi.

"Buranın ve büronun anahtarlarının birer örneğini istiyorum." Bjurman'ın kaşları çatıldı. Lisbeth ona doğru eğildi ve mutlu bir ifadeyle gülümsedi.

"Bundan sonra hayatını kontrol altında tutacağım. Hiç beklemediğin bir anda, belki yatıp uyuyorken, elimde bununla yatak odanda dikiliyor olacağım." Elektrik tabancasını havaya kaldırdı. "Gözüm üzerinde olacak. Seni eğer bir kızla yakalarsam -gönüllü olup olmadığı fark etmez- eğer bir kadınla yakalarsam..." Elini yanlamasına boğazına götürüp tekrar kesme işareti yaptı.

"Eğer ölürsem... Eğer bir kazaya uğrarsam, bir araba ya da başka bir şey bana çarparsa... O zaman bu videonun

birer kopyası gazetelere yollanacak. Artı, senin nasıl bir vasi olduğunu ayrıntılarıyla anlatan bir yazı da."

"Bir şey daha var." Eğildi ve yüzünü Bjurman'ın yüzüne iyice yaklaştırdı, "Eğer bana bir daha dokunursan seni öldürürüm. Bana inan."

Avukat Bjurman bundan emin oldu. Lisbeth'in gözünde blöf yaptığına dair en küçük bir işaret yoktu.

"Deli oluğumu unutma." Bjurman başını salladı.

Lisbeth onu düşünceli bir ifadeyle süzdü.

"İkimizin iyi birer arkadaş olacağını hiç sanmıyorum," dedi ciddi bir sesle. "Şimdi uzandığın yerden, seni öldürmediğim için ne büyük bir aptallık yaptığımı düşünerek seviniyorsun. Şimdi benim esirim olsan da, kontrolün bir gün senin eline geçeceğini, öldürmediğime göre, yapacağım tek şeyin seni özgür bırakmam olduğunu düşünüyorsun. Yani tekrar benim üzerimde iktidar kuracağına dair umut dolusun, öyle değil mi?"

Bjurman'ın bütün bedeni sarsıldı, birden kötü bir şeyler olacağım sezmişti.

"Şimdi aramızda yaptığımız anlaşmayı hep hatırlayasm diye sana bir hediye vereceğim."

Lisbeth dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle yatağa çıktı ve Bjurman'ın bacaklarının arasına diz çökerek

oturdu. Bjurman kızın ne demek istediğini anlamamış ama müthiş bir korkuya kapılmıştı.

Lisbeth'in elindeki iğneleri görünce, başım geriye attı ve Lisbeth bir dizini apış arasına bastırıp onu vazgeçirene kadar kıvrandı.

"Kımıldama. Bunları ilk defa kullanıyorum."

Lisbeth iki saat boyunca bütün dikkatini vererek çalıştı. İşini bitirdiğinde Bjurman'ın kımıldamaya bile takati kalmamıştı. Sanki bütün duyguları ölmüş gibiydi.

Lisbeth yataktan indi, başım yan yatırıp eserini eleştirel gözlerle inceledi. Sanatsal yetenekleri sınırlıydı, eğri büğrü harfler çok empresyonist görünüyordu. Mesajım dövme olarak kazırken, kırmızı ve mavi kullanmıştı. Büyük harflerle beş satır olan mesajı sığdırabilmek için, göğsünden erkeklik organının olduğu yere kadar geniş bir alanı kullanmak zorunda kalmıştı: BEN SADİST BİR DOMUZUM, BİR KUSMUK VE BİR TECAVÜZCÜYÜM.

Lisbeth iğnelerini ve boya tüplerini toplayıp çantasına koyduktan sonra, lavaboya gidip ellerini yıkadı. Yatak odasına döndüğünde kendini çok iyi hissediyordu.

"İyi geceler," dedi.

Bjurman'ın bir elindeki kelepçeyi çözdü ve odadan ayrılmadan önce kelepçenin anahtarım Bjurman'ın karnına koydu. Getirdiği video kasetini ve Bjurman'ın

anahtar demetini de alarak çıktı gitti.

Gece yarısından sonra, bir sigarayı paylaşarak içerlerken Mikael, Cecilia'ya bir süre görüşemeyeceklerini söyledi. Cecilia yüzünü ona döndü.

"Bu ne demek şimdi?" diye sordu.

Mikael utanmış gibiydi.

"Pazartesi günü üç aylığına cezaevine gireceğim."

Daha fazla açıklamaya gerek yoktu. Cecilia uzun süre sessiz kaldı. Ağlamaklı olmuştu.

Lisbeth Salander, pazartesi sabahı odasımn kapışım çaldığında, Dragan Armansky onun geleceğinden umudunu kesmeye başlamıştı. Lisbeth'i Ocak ayımn başlarında, Wennerström araştırması ertelendikten sonra hiç görmemişti ve ne zaman telefon açsa ya hiç cevaplamamış ya da meşgul olduğunu söyleyerek telefonu hemen kapatmıştı.

"Bana vereceğin bir iş var mı?" dedi Lisbeth, gereksiz selamlaşma faslını atlayarak. Armansky başını salladı.

"Merhaba. Seni görmek ne iyi. Öldüğünü ya da başına bir şey geldiğini düşünmeye başlamıştım."

"Araştırmam gereken şeyler vardı."

"Araştırman gereken ne de çok şeyin oluyor. "Acil bir işti. İşte geri döndüm. Bana vereceğin bir iş v mı?"

Armansky başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Şu an yok."

Lisbeth sakin gözlerle onu inceledi. Bir süre sonra sessi ligi bozup konuşan Armansky oldu.

"Lisbeth, seni sevdiğimi ve sana severek iş verme istediğimi biliyorsun. Ama iki aydır ortalarda yoktun ve bir sürü iş yığıldı. Kısaca sana itimat olmuyor. Bu nedenle seni yerini alacak başka insanlar buldum ve şu anda sana verecek bir iş yok."

"Sesini açabilir misin?"

"Ne?"

"Radyonun."

...Millennium dergisi. Kıdemli sanayici Henrik Vanger'in Millennium dergisine ortak olduğu ve yönetiminde yer aldığı açıklaması, derginin eski genel yayın yönetmeni Mikael Blomkvist'in, Hans-Erik Wennerström davasından dolayı aldığı üç aylık hapis cezasını çekmek için cezaevine girdiği gün yapıldı. Millennium 'un şimdiki genel yayın yönetmeni Erika Berger, bir basın toplantısı yaparak, Blomkvist'in cezasını çektikten sonra tekrar derginin başına geçeceğini açıkladı.

"İşe bak," dedi Lisbeth Salander. Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki, Armansky onun yalnızca dudaklarının kımıldadığım görebildi. Lisbeth ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

"Bekle. Nereye gidiyorsun?"

"Eve. Bazı şeyleri kontrol etmeliyim. Bir iş olduğunda beni ara."

Millennium"un Henrik Vanger'le güçlendirildiği haberi, Lisbeth Salander'in tahmin ettiğinden çok daha büyük bir olaydı. Daha şimdiden Aftonbladet'in internet sayfasında Henrik Vanger'in kariyeri özetlenmiş ve sanayi devinin yirmi yıla yakın bir süreden sonra ilk defa halkın önüne çıktığı yazılmıştı. Onun Millennium'di ortak olduğu haberi, Peter Wallenberg'hin ya da Erik Penser'in birdenbire ortaya çıkıp da, ETC'nin ortağı ya da Ordfront dergisinin sponsoru olması kadar inanılmaz bir olay olarak değerlendiriliyordu.

Bu olay o kadar büyüktü ki, Rapport 19.30 haberlerinde bu olaya üçüncü sırada yer vermiş ve üç dakika ayırmışü. Erik BergerTe Millennium'un yazı işleri odasında bir mülakat yapılmıştı. Yani Wennerstrom olayı tekrar gündeme gelmişti.

"Geçen yıl, mahkemenin bizi iftiradan suçlu bulmasına yol açan büyük bir yanlış yaptık. Böyle olduğu için elbette üzgünüz ve bu sorunu daha uygun bir zamanda yeniden ele alacağız."

"Yeniden ele alacağız derken neyi kastediyorsun?"

"Demek istediğim, zamanla bu olayı bir de bizim cephemizden anlatacağız, bu henüz yapılmadı."

"Ama bunu mahkemede yapabilirdiniz."

"Yapmamayı tercih ettik. Ama tabii ki araştırmacı gazeteciliğimizi sürdüreceğiz."

"Bu, ceza almanıza neden olan iddiaların arkasında durduğunuz anlamına mı geliyor?"

"Bu konuda bugün bir yorum yapmayacağım."

"Mahkemeden sonra Mikael Blomkvist'i işten attın."

"Bütünüyle yanlış. O zamanki basın bildirimizi oku. Blomkvist biraz dinlenmek istedi. Bu yıl işinin başına geri dönecek."

TV kamerası yazı işleri odasının içini dolaşırken, muhabir, pervasız ve tavizsiz Millennhtm dergisinin fırtınalı öyküsünü anlatıyordu. Mikael Blomkvist'e ulaşmak mümkün olmadığından onun görüşüne başvurulamamıştı. Mikael, Jâmtland bölgesinin Östersund kasabasına bir mil uzakta, bir ormanın ortasındaki Rullâker cezaevine kapatılmıştı.

Yazı işleri odasının açık kapısının önünden geçen Dirch Frode'yi fark eden Salander, kaşlarını kaldırdı ve düşünceli

bir şekilde alt dudağını ısırdı.

Haber açısından oldukça yoksul bir pazartesiydi ve dokuz haberlerinin dört dakikası Henrik Vanger'e ayrılmıştı. Hedestad'daki bölgesel televizyon kanalının stüdyosunda onunla bir röportaj yapılmıştı. Haberlere, 'yirmi yıllık sessizlikten sonra efsane sanayici Henrik Vanger tekrar sahneye çıktı' diye başlamışlardı. Röportaj'dan önce, siyah beyaz televizyon döneminde çekilmiş görüntülerin eşliğinde, Vanger'in hayatı hakkında kısa bir sunum yapılmıştı. Eski görüntülerde Henrik Vanger, Tage Erlander'le birlikte bir fabrikanın açılışını yapıyordu. Bu girişten sonra kamera, bir koltukta bacak bacak üzerine atıp sakince arkasına yaslanmış olan Henrik Vanger'e yöneldi. Üzerinde koyu kahverengi rahat bir ceket, san bir gömlek ve ince, yeşil bir kravat vardı. Zayıf ve artık hiç kimsenin korkmadığı bir korkuluğa benziyordu ama kendini oldukça anlaşılır ve emin ifade ediyordu. Ayrıca dobraydı da. Muhabir onu Millennium'a ortak olmaya ikna eden şeyin ne olduğunu sorarak başladı.

"Millennium yıllardır büyük bir ilgiyle izlediğim iyi bir dergi. Bu dergi susturulmaya çalışılıyor. Dergiyi batırmak için reklam boykotu kampanyaları düzenleyen önemli düşmanları var."

Muhabirin böylesi bir cevap beklemediği ortadaydı ama zaten yeterince sıradışı olan bu öykünün, tahmin edilemeyen boyutları olduğunu da sezmişti.

"Sizce bu kampanyanın arkasında kimler var?"

"Millennium'un dikkatle araştıracağı şeylerden biri de bu. Ama bu arada Millennium'un ilk salvoda batmayacağını söylememe izin verin."

"Dergiye ortak olmanızın nedeni bu mu?"

"Eğer kişisel çıkar hesabı olanların, beğenmediği sesleri susturmasına müsaade edilirse bu, ifade özgürlüğü açısından çok kötü sonuçlara yol açacaktır."

Henrik Vanger, sanki bütün hayatı boyunca radikal bir ifade özgürlüğü savaşçısıymış gibi konuşuyordu. Cezaevindeki ilk gününde, televizyon odasına törenle girmiş olan Mikael Blomkvist'in, duydukları karşısında ağzı açık kalmışta. Cezaevi arkadaşları onu yan gözlerle süzüyorlardı.

Akşamın geç saatlerinde, küçük bir masa, bir sandalye ve duvara monte edilmiş kitap rafıyla küçük bir otel odasını andıran hücresinde yatağa uzanan Mikael, bir haberin nasıl pazarlanacağı konusunda Henrik ve Erika'nın ne kadar haklı olduklarını düşünüyordu. Millennium'a karşı bir tutum değişikliği olduğunu daha şimdiden görebiliyordu. Henrik Vanger'in ortaya çıkması Hans-Erik Wennerström'e karşı savaş ilamndan başka bir şey değildi. Mesaj çok açıktı; artık altı çalışanı ve yıllık cirosu Wennerström Grubu'nun verdiği bir öğle yemeği masraflarına eşit olan bir dergiye karşı savaşmıyordu. Eski

görkemli günlerini geride bırakmış olsa da, çetin bir ceviz olan Vanger Şirketi'yle karşı karşıyaydı. Wennerström şimdi bir seçim yapmak zorundaydı: Ya geri basacak ya da Vanger Şirketi'yle savaşmayı da göze alacaktı.

Henrik Vanger, televizyonda kavgaya hazır olduğu mesajım vermişti. Belki Wennerström'e karşı şansı yoktu ama bu savaş, Wennerström için pahalıya patlayacaktı.

Erika sözcükleri dikkatle seçerek konuşmuştu. Aslın bakılırsa bir şey söylememişti ama derginin Wennerström davası hakkında "henüz kendi sözünü söylemediği" iddias söyleyecek bir şeyi varmış izlenimini yaratmışta. Tamam Mikael yargılanmış, ceza almış ve şimdi cezaevine girmişti, Erika için bunların hiçbir önemi yoktu. Doğrudan ifade etmiyordu ama onun suçsuz olduğunu ve gerçeğin de göründüğünden farklı olduğunu ima etmişti.

Erika'nın, 'suçsuz' sözcüğünü açık bir şekilde telaffu etmemesi, Mikael'in suçsuzluğunu her zamankinden dah net bir şekilde vurgulamıştı. Mikael'in Mülenniutriun gem yayın yönetmenliğine tekrar döneceğinin kesin bir dille ifade edilmesi, derginin utanacak bir şey yapmadığının altının çizilmesi demekti. Halkın gözünde güvenilirlik sorunları yoktu. Komplo teorilerinden herkes hoşlanırdı, ayrıca para babası bir sanayici ile harbi ve yakışıklı bir yayın yönetmeni arasındaki çatışmada nerede duracakları da belliydi. Ama basımn anlatılan öyküyü kolay satın almayacağı da belliydi. Görüldüğü kadarıyla Erika, dikkafalılık edebilecek eleştirmenlerin silahlarım

ellerinden almıştı.

Bütün bunlar, durumu kökünden değiştirmemiş ama dergiye zaman kazandırmış ve güçler dengesini bir parça etkilemişti. Mikael, Wennerström'ün huzursuz bir akşam geçirdiğini tahmin edebiliyordu. Wennerström, onların ne kadar çok ya da az şey bildiklerini bilemezdi, ikinci hamleyi yapmadan önce bunu hesaba katmak zorundaydı.

Erika önce kendisiyle, sonra da Henrik Vanger'le yapılan röportajı seyrettikten sonra, sert bir ifadeyle televizyona bağlı videoyu kapattı. Saatine baktı, sabahın dördüne yaklaşıyordu. Mikael'i aramak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Ama o şimdi bir hücredeydi ve cep telefonunun yanında olması ihtimali yoktu. Saltsjöbaden'deki evine geldiğinde kocası çoktan uyumuştu. İçki dolabına gitti ve bardağına hatırı sayılır miktarda Aberlour doldurdu, sadece yılda bir ya da iki defa içerdi. Sonra pencere kenarına oturdu, Saltsjö'ye ve Skure Boğazı'nın girişinde göz kırpan deniz fenerine bakmaya başladı.

Henrik Vanger'le anlaşma yaptıkları gün, Mikael'le ciddi bir ağız dalaşı yapmışlardı. Daha önceden de didişirlerdi ama bunlar, özel bir yazıyı dergide hangi köşeye koyacakları, derginin tasarımı, haber kaynaklarının güvenilirliklerinin değerlendirilmesi ve dergi üzerine daha binlerce konuya ilişkin olurdu. Ama Henrik Vanger'in misafir kulübesinde yaptıkları kavga, prensipler üzerineydi ve sağlam bir yerde durmadığı konusunda

uyanmasını sağlamıştı.

"Şimdi ne yapacağımı bilemiyorum," demişti Mikael. "Henrik Vanger otobiyografisini yazmam için benimle anlaştı. Şimdiye kadar gerçek olmayan bir şeyi yazmam konusundaki zorlamalarına ya da beni yönlendirme çabalarına katlanabildim. Ama şimdi bize ait olan bir şeyin ortağı oldu, üstelik dergiyi ekonomik olarak kurtarmamn biricik yolu da bu.

Birdenbire kendimi iki koltukta birden otururken buldum. Bu, meslek ahlakı açısından hiç de kabul edilebilir bir duru değil."

"Daha iyi bir önerin var mı?" diye sormuştu Erika. "Eğer varsa, sözleşmeyi yazıp da imzalamadan önce yumurtla."

"Ricky; Vanger, Wennerström'e karşı duyduğu kişisel husumetine bizi alet ediyor."

"Eee ne olmuş? Wennerström'e karşı bizim de özel bir husumetimiz var."

Mikael, Erika'ya sırtını dönmüş ve bir sigara yakmıştı. Ağız dalaşları Erika yatak odasına geçip, soyunup yatağa uzanana kadar sürmüştü. İki saat sonra Mikael de gelip yatağa girdiğinde de uyuyormuş gibi yapmıştı.

O akşam DN gazetesinin muhabiri de aynı soruyu yöneltmişti: "Bu durumda Millennium'un bağımsız olduğu söylenebilir mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Sorunun yeterince açık olduğunu düşünen muhabir kaşlarını kaldırmış ama yine de sözcüklerin üzerine basarak tekrar etmişti.

"Millennium'un bir görevi de şirketleri mercek altına almak. Vanger Şirketi'ni titizlikle araştırabileceğine artık nasıl güvenebiliriz?" Erika, sanki bu soruyu hiç beklemiyormuş gibi muhabire şaşkın bir yüz ifadesiyle bakmıştı.

"Tanınmış bir sanayici sahneye girdiği için Millennium'un güvenilirliğinin azalacağını mı iddia ediyorsun?"

"Evet, Vanger Şirketi'ni araştırmak söz konusu olduğunda güvenilir olmayacağınız çok açık."

"Sence bu yalnızca Millennium için mi geçerli?"

"Affedersiniz?"

"Demek istediğim, sen de büyük ölçüde ekonomik bağımlılığı olan bir gazetede çalışıyorsun. Sana göre Bonnier Grubu'nun çıkardığı gazetelerin hiçbirine güvenmemeli miyiz? Aftonbladet'in elektronik endüstrisi konusundaki araştırmalarına güvenmemeli miyiz? Metro'nun sahipleri de Stenbeck Grubu. Sence sırtını büyük finans gruplarına dayamış olan İsveç'teki hiçbir gazeteye güvenmemeli miyiz?"

"Hayır, tabii ki bunu demek istemedim."

"Peki, o zaman bir ekonomik destek buldu diye, Millennium'un güven sorunu yaşayacağını ima etmenin nedeni ne?"

Bunun üzerine muhabir ellerini havaya kaldırmış: "Tamam, bu soruyu geri alıyorum," demişti. "Hayır. Geri alma. Söylediklerimi tam olarak yazmanı istiyorum ve şunu da ekle; eğer Dagens Nyheter, Vanger Şirketi'yle daha fazla ilgilenirse, biz de aynısını Bonnier Şirketi için yapacağız."

Ama tüm bu yaşananlarda ahlaki bir açmaz vardı; Mikael, Henrik Vanger için çalışıyordu, Henrik Vanger de Millennium'u ekonomik olarak çökertebilecek bir pozisyon edinmişti. Bir gün Henrik ve Mikael'in araları bozulursa ne olacaktı?

En önemlisi; bağımsız bir yayın yönetmenliğinden, rüşvete bulaşmış birine dönüştüğü şu anda, kendi güvenilirliğine biçtiği değer neydi? Ne muhabirin sorusundan, ne de verdiği cevaptan hoşlanmıştı.

Lisbeth Salander internetten çıktı ve bilgisayarını kapattı. İşsiz ve açtı. Avukat Bjurman artık geçmişte bıraktığı önemsiz bir rahatsızlık kaynağı haline geldikten ve bankadaki hesabımn kontrolünü ele geçirdikten sonra işsizlik, o kadar dert değildi. Açlığına karşı mutfağa gidip kahve suyu koyarak önlem almaya başladı. Kaynamış

yumurta, peynir ve havyarla üç tane sandviç yaptı, saatler sonra ilk defa yemek yiyecekti. Sandviçlerini, topladığı bilgileri gözden geçirirken oturma odasındaki koltukta yedi.

Hedestad'h Dirch Frode, Hans-Erik Wennerström'e iftira attığı gerekçesiyle ceza alan Mikael Blomkvist hakkında araşürma yapması için Lisbeth'i tutmuştu. Şimdi aylar sonra, Hedestad'dan Henrik Vanger diye biri çıkıyor, Millennium dergisinin yönetimine giriyor ve dergiyi çökertmek için bir komplo olduğunu iddia ediyordu. Aym gün Mikael Blomkvist cezaevine giriyordu. Bütün bunların içinde en etkileyici olansa, finans dergisi Monopol'un internet sayfasında bulduğu Hans-Erik Wennerström hakkında iki yıl önce yazılmış olan 'iki boş el' başlıklı makaleydi. Görünüşe göre Hans-Erik Wennerström, finans adamı olarak kariyerine 1960'lı yılların sonunda Vanger Şirketi'nde başlamıştı.

Bu iki olayın birbirine bağlı olduğunu anlamak için üstün zekalı olmaya gerek yoktu. Bir yerlere bir ceset gömülmüştü ve Salander gömülmüş cesetleri gün yüzüne çıkartmaya bayılırdı. Ayrıca yapacak daha iyi bir işi de yoktu.

3. KISIM

BİRLEŞME 16 Mayıs-11 Temmuz

İsveç'te kadınların % 13'ü ağır cinsel şiddete maruz kalıyor.

15. BÖLÜM

16 MAYIS, CUMA - 31 MAYIS, CUMARTESİ

Mikael Blomkvist iki ay sonra, 16 Mayıs'ta cezaevinden salıverildi. Cezaevine girdiği gün, olumlu sonuçlanacağına dair çok fazla umut beslemese de, ceza indirimi için başvurmuştu. İsteğinin kabul edilmesinin hukuki nedenini hiçbir zaman öğrenemeyecekti ama belki de erken tahliye edilmesinin nedeni, tatil haklarını kullanmaması ve yer sorunuydu. Otuz kişilik cezaevinde kırk mahkum vardı. Nedeni ne olursa olsun, eski bir Polonyalı mülteci olan ve Mikael'in çok iyi anlaştığı cezaevi müdürü Peter Sarovvsky Mikael'in cezasının indirilmesini önermişti.

Cezaevinde sakin ve huzurlu günler geçirmişti. Sarovvsky'nin dediğine göre, o cezaevi ağır suçlular için

değil, serseriler ve içkili araba kullananlar için yapılmıştı. Cezaevindeki gündelik rutinler, öğrenci yurtlarındaki yaşamı hatırlatıyordu. Yarıdan fazlası ikinci kuşak göçmen olan kırk bir mahkum, Mikael'in gözünde bir tür yabana kuşlar koleksiyonuydu ve kendisi de koleksiyona dahildi. Televizyonda adı geçen tek mahkum da oydu, bu ona özel bir statü kazandırmıştı ama mahkumlardan hiçbiri, onu ciddi bir suçlu gibi görmüyordu.

Cezaevi müdürü de öyle görmüyordu. Daha cezaevine geldiği ilk gün Mikael müdüriyete çağrılmış, terapi, yetişkinler lisesinde kurs ya da işe hazırlanma konusunda yardım teklif edilmişti. Mikael sosyal uyum gibi bir sorun yaşamadığım, okul işini çok uzun yıllar önce hallettiğini ve halihazırda bir işinin olduğunu söyleyerek teşekkür etmişti. Buna karşılık kitabım tamamlayabilmesi için iBook'unu hücresine almasına izin vermelerini istemiş, bu isteği hiç sorun çıkartılmadan kabul edilmişti. Sorovvsky çalınma ya da biri tarafından bozulması ihtimaline karşı, bilgisayarını koyabileceği kilitlenebilir bir dolap bile ayarlamıştı. Aslında mahkumlardan hiçbiri böyle bir şey yapmazdı, hatta daha çok Mikael'i koruyorlardı da.

Kısaca, günde yaklaşık altı saatini Vanger ailesinin biyografisini yazmaya ayıran Mikael, bu iki ayı rahat geçirmişti. Yazma işi, yalnızca birkaç saat süren temizlik ya da etkinlikle kesiliyordu. Mikael ve iki cezaevi arkadaşı, bunlardan bingili kökenliydi, her gün cezaevinin jimnastik salonunun temizliğini yapıyorlardı. Etkinlik denilen şey, televizyon izlemek, iskambil oynamak ya da hafif ağırlık

çalışması yapmaktan ibaretti. Mikael iyi poker oynadığını keşfetmişti ama yine de her gün elli avro kaybediyordu. Cezaevi kuralları, beş kronun üzerinde kumar oynanmasına izin vermiyordu.

Cezasının indirildiği ve erken tahliye olacağı haberi ona bir gün önce bildirilmişti. Sarowsky onu odasına çağırmış ve bir bardak içki ikram etmişti. O akşam Mikael, özel eşyalarım ve notlarını toplayarak hazırlanmıştı.

Mikael tahliye olduktan sonra doğrudan Hedeby'e gitti. Köprüden geçerken bir miyavlama sesi duydu, koşarak gelen sarman kedi bacaklarına dolanarak ona hoş geldin dedi.

"Tamam, hadi gel bakalım. Ama evde süt yok."

Mikael valizlerini boşalttı, sanki tatilden dönmüş gibiydi. Sarovvsky ve mahkum arkadaşlarım özlediğini fark etti. Rullâker'den hoşlanmış olması ona çok tuhaf geliyordu. Bu kadar erken tahliye olmayı beklemediği için, kimseye haber verememişti.

Saat akşamın altısını biraz geçiyordu. Dükkanlar kapanmadan önce gidip temel ihtiyaçlarını aldı. Eve döndüğünde cep telefonundan Erika'yı aradı. Geçici olarak ulaşılamıyordu. Ertesi gün araşırız diye mesaj bıraktı.

Daha sonra Henrik Vanger'in evine gitti, Henrik aşağı kattaydı.

Mikael'i görünce kaşlarım çattı, ilk sözü: "Kaçtın mı?" oldu.

"Erken tahliye edildim."

"Sürpriz diye buna derim."

"Benim için de öyle. Benim de dün akşam haberim oldu."

Bir süre birbirlerine baktılar. Sonra yaşlı adam kollarım kocaman açıp kucaklayarak Mikael'i şaşırttı.

"Ben de şimdi yemek yiyecektim. Hadi bana eşlik et."

Anna gözleme ve sos hazırlamıştı. Yemek odasında kalıp iki saat boyunca konuştular. Mikael aile biyografisinde nereye geldiğini ve ne tür eksik ve boşluklar olduğunu anlattı. Harriet Vanger konusu açılmadı, sohbet genel olarak Millennium dergisine yönelmişti.

"Üç yönetim kurulu toplantısı yaptık. Bayan Berger ve ortağı Christer Malm iki toplantıyı burada yapma inceliğini gösterdiler. Stockholm'de yapılan üçüncü toplantıya benim adıma Dirch Frode katıldı. Keşke bu kadar yaşlı olmasaydım, uzun yol beni yoruyor. Ama yazın orada olmaya çalışacağım."

"Sanırım toplantıları burada yapabilirler," dedi Mikael. "Gazete ortaklığı nasıl bir şey?"

Henrik Vanger'in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi.

"Yıllardır yaptığım işlerin en eğlencelisi diyebilirim. Hesaplara şöyle bir baktım, oldukça iyi görünüyor.

Sandığımdan daha az harcayacağım gibi... Gelirle gider arasındaki fark azalıyor."

"Erika'yla bu hafta konuştum. Reklam gelirleri artmaya başlamış." Henrik Vanger başını sallayarak Mikael'i onayladı.

"Bir kıpırdama var ama biraz zaman alacak. İlk başta destek olmak için, Vanger Grubu reklam sayfaları satın aldı. Ama daha şimdiden iki eski müşteri -cep telefonu ve seyahat şirketi- geri döndü." Henrik'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Wennerström'ün eski düşmanlarına biraz kişisel yatırım da yapıyoruz tabii ve inan oldukça kabarık bir liste."

"Wennerström hakkında bir şey duydun mu?"

"Hayır, özel bir şey yok. Ama Wennerström'ün Millennium'a karşı boykot örgütlediği bilgisini sızdırdık. Bu onu pirelendirecektir. Bu konuda ona soru soran bir gazeteciyi paylamış."

"Bu sana keyif veriyor."

"Keyif yanlış bir kelime. Bu işe yıllarca önce el

atmalıydım." "Wennerstöm'le aranızda ne geçti sahiden?"

"Hiç heveslenme. Önümüzdeki yıl öğrenirsin."

Mikael dokuz civarında Henrik'ten ayrıldı, havada bahar kokusu vardı. Bir süre tereddüt ettikten sonra, Cecilia Vanger'in kapısını çaldı.

Neyi ummuş olduğundan emin değildi. Cecilia Vanger çok şaşırmıştı, huzursuz bir ifadeyle Mikael'i hole aldı. Ne yapacaklarını bilmeden öylece durdular. Cecilia da 'kaçtın mı' diye sordu ve Mikael olanları ona da anlattı.

"Bir merhaba demek istedim. Uygunsuz bir zamanda mı geldim?"

Cecilia gözlerini kaçırdı. Mikael, onun kendisini görmüş olmaktan pek de memnun olmadığını fark etti.

"Hayır, hayır, içeri gel... Kahve içer misin?"

"Memnuniyetle."

Mutfağa geçtiler. Cecilia sırtım Mikael'e dönmüş kahve suyu koyuyordu. Mikael ona doğru gitti ve elini omzuna koydu. Cecilia kasıldı.

"Cecilia aslında bana kahve ikram etmek istemiyor gibisin.

"Bir ay sonra geleceksin diye bekliyordum," dedi Cecilia.

"Beni şaşırttın."

Mikael ondaki isteksizliği hissetti ve yüzünü görebilmek için önüne geçti. Bir süre öyle durdular. Cecilia gözlerini kaçırdı.

"Cecilia, kahveyi boş ver. Neyin var onu anlat."

Cecilia başını salladı ve derin bir nefes aldı.

"Mikael gitmeni istiyorum. Bir şey sorma. Yalnızca git."

Mikael önce kulübesine doğru yürüdü, kapıya vardığında bir süre durdu, biraz tereddüt ettikten sonra içeri girmekten vazgeçti ve köprüye doğru yürüyüp suyun kenarında bir taşa oturdu. Bir sigara yaktı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı, Cecilia'nın davranışlarmdaki bu dramatik değişimin nedeni neydi?

Birden bir motor sesi duydu, büyük beyaz bir tekne köprünün altından geçmiş boğaza giriyordu. Dümeninde Martin Vanger vardı, bir kayaya çarpmamak için dikkatle suyu kontrol ediyordu. Bu on iki metrelik, büyük bir tekneydi. Mikael ayağa kalktı ve sahil boyunca yürümeye başladı. Motorlu ve yelkenli birçok tekne, daha şimdiden suya indirilmişti. Çoğu Petterson teknesiydi, içlerinden biri I.F klasmdaydı. Diğer tekneler daha büyük ve daha pahalı şeylerdi. Bir tane de Halbery Rassy vardı. Hedeby marinasma bağlı teknelere bakarak, klas farkı ayırt edilebilirdi. Martin Vanger'in teknesi, çevresindekilerin en

büyüğü ve en pahalısıydı.

Mikael, Cecilia Vanger'in evinin yakınından geçerken durdu ve ışık yanan üst kat penceresine göz ucuyla baktı. Sonra eve dönüp kahve suyu koydu. Su kaynarken çalışma odasına göz attı.

Cezaevine gitmeden önce Harriet Vanger hakkındaki dosyaları tekrar Henrik'e taşımıştı. Bu dosyaları boş bir evde uzun süre tutmak pek akıllıca bir davranış olmayacaktı. Cezaevine giderken, yanma yalnızca Pienrik Vanger'in soruşturma hakkında tutmuş olduğu beş defteri almıştı ve şimdi bu defterde yazılanları ezbere biliyordu. Fotoğraf albümlerinden birini kitaplığın en üst rafında unuttuğunu fark etti.

Albümü alıp mutfağa döndü. Bir fincan kahve alıp, masanın başına oturdu ve albümün sayfalarını çevirmeye başladı.

İçinde Harriet'in kaybolduğu gün çekilmiş fotoğraflar vardı. İlk önce Harriet'in kaybolmadan önce çekilen son fotoğrafına baktı. Çocuklar Bayramı'nda Hedestad'da yapılan geçit töreninde çekilmişti. Bu fotoğrafın arkasından, köprüdeki tanker kazasına ait 180 fotoğraf geliyordu. Mikael, daha önce bu fotoğrafları bir mercekle teker teker incelemişti. Şimdi onlara yorgun bir ifadeyle bakıyordu, fikir verecek yeni bir şey bulamayacağından emindi. Birden, Harriet Vanger muammasından bıkkınlık duygusuna kapıldı ve albümü öfkeyle kapadı.

İçinde bir huzursuzlukla mutfak penceresinin yanına dikildi ve karanlığa bakmaya başladı.

Sonra bakışlarını tekrar albüme çevirdi. Sanki daha önce görmediği bir şey görmüş gibi, nedenini açıklayanıadığı tuhaf bir duyguya kapılmıştı. Sanki görünmez bir yaratık kulağına fısıldamış, ensesindeki saçları hafifçe oynamıştı.

Tekrar oturdu ve albümü açtı. Köprüde çekilmiş her fotoğrafı teker teker incelemeye başladı; mazota bulanmış genç Hemik Vanger ve henüz karşılaşmadığı genç Harald Vanger'e baktı. Köprünün parçalanmış korkuluklarına, binalara, pencerelere ve fotoğraflarda görünen arabalara baktı. Kalabalığın arasından, o zaman yirmili yaşlarda olan Cecilia Vanger'i ayırt etmekte güçlük çekmedi. Üzerinde açık renk bir elbise ve koyu bir ceketle yirmiden fazla resimde görülüyordu.

Onu heyecanlandıran bir şey vardı. Yaşadığı bütün o yıllar, Mikael içgüdülerine güvenmeyi öğrenmişti. Bu albümde ilgisini çeken bir şey vardı ama ne olduğunu tam olarak bilemiyordu.

Saat on bire gelirken Mikael mutfak masanın başında hâlâ fotoğraflara bakıyordu. Birden dış kapının açıldığım duydu.

"Girebilir miyim?" dedi Cecilia Vanger ve cevap beklemeden mutfağa girip Mikael'in karşısına dikildi.

Mikael tuhaf bir deja vu'ya kapılmıştı. Cecilia'nın üzerinde tıpkı 1966'da çekilmiş olan fotoğraflardaki gibi ince, açık renk bir elbise ve gri mavi bir ceket vardı.

"Sorun sensin," dedi Cecilia.

Mikael ne dediğini anlayamamıştı.

"Özür dilerim ama bu akşam kapımı çaldığında beni çok şaşırttın. Şimdi çok mutsuzum ve uyuyamıyorum."

"Niçin mutsuzsun?"

"Anlamıyor musun?"

Mikael başını salladı.

"Anlatacağım ama gülmeyeceksin."

"Söz, gülmeyeceğim."

"Geçen kış seni baştan çıkardığımda, çılgınca davranmıştım. Eğlenmek istiyordum, hepsi buydu. O gün çok içmiştim ve seninle uzun süreli bir ilişki düşünmüyordum. Nöbetçi sevgilim olduğun o günlerin, hayatımın en eğlenceli günleri olduğunu bilmeni isterim."

"Benim içinde çok eğlenceliydi."

"Mikael, sana ve kendime hep yalan söyledim. Cinsellik konusunda hiçbir zaman öyle serbest olamadım, hayatım

boyunca yalnızca beş kişiyle yattım. İlk ilişkimi yirmi birimde yaşadım. Sonra yirmi üçümde kocam olacak kusmukla ve arkasından, birkaç yıl arayla, üç erkekle daha. Ama sende beni çeken bir şey var. Kısaca kendime dur diyemedim. Belki hiçbir şey istemediğinden."

"Cecilia, açıklama yapman gere..."

"Şşş, sözümü kesme. Yoksa bunları bir daha hiç anlatamam." Mikael sustu.

"Cezaevine girdiğin gün o kadar mutsuzdum ki. Birden yok olmuştun, sanki hiç var olmamışsın gibi. Kulüben karanlığa bürünmüştü, yatağım soğuk ve boştu. Birdenbire o elli altı yaşındaki teyzeye dönmüştüm."

Bir süre sustu ve Mikael'in gözlerine baktı.

"Ben sana aşık oldum. Bir anlamı yok ama oldum işte. Ama burada geçici olduğunu, bir gün bütünüyle hayatımdan çıkıp gideceğini, benimse hayatım boyunca burada kalacağımı düşündüm. Bu içimi öylesine acıttı ki, cezaevinden döndüğünde bir daha seninle buluşmamaya karar verdim."

"Üzgünüm."

"Senin hatan değil." Bir süre sustular.

"Bu akşam sen gittikten sonra oturup hüngür hüngür ağladım. Hayatıma yeniden bir düzen verebilmeyi diledim

ve bir karara vardım."

"Nasıl bir karar?"

Cecilia gözlerini masaya indirdi.

"Bir gün buradan gideceksin diye senden uzak duramam, bu delilik. Mikael, tekrar başlayabilir miyiz? Bu akşam olanları unutabilir misin?"

"Unuttum bile," dedi Mikael. "Ama bütün bunları bana anlattığın için sağol."

Cecilia hâlâ masaya bakıyordu.

"Eğer beni istiyorsan, ben çok istiyorum."

Birden başını kaldırdı. Sonra yatak odasına yöneldi. Ceketini çıkartıp yere atmıştı, başının üzerinden elbisesini sıyırıyordu.

Mikael ve Cecilia dış kapının açılıp birinin mutfağa girmesiyle aynı anda uyandılar. Yere ağır bir şey bırakılmıştı. Sonra yatak odasının kapısında Erika belirdi, yüzündeki gülümseme donup kalmıştı.

"Ah, tanrım," diyerek bir adım geriledi.

"Merhaba Erika," dedi Mikael.

"Merhaba. Özür dilerim. Öyle içeri daldığım için

binlerce kez özür dilerim. Kapıyı çalmam gerekirdi."

"Kapıyı kilitlemeliydik. Erika... Cecilia Vanger. Cecilia... Erika Berger, Millennium'un baş redaktörü."

"Merhaba," dedi Cecilia.

"Merhaba," dedi Erika. Sanki ne yapması gerektiğine karar verememiş gibiydi. Gidip iyi yetişmiş bir insan olarak Cecilia'nın elini sıkmalı mı yoksa çekip gitmeli miydi. "Şey... Ben biraz hava alsam iyi olur."

"Kahve koymaya ne dersin?" dedi Mikael ve komodinin üzerindeki saate baktı. On ikiyi geçiyordu.

Erika başım salladı ve yatak odasının kapısını kapattı. Mikael ve Cecilia birbirlerine baktılar. Cecilia huzursuz olmuştu. Gece sevişmişler ve sabahın dördüne kadar konuşmuşlardı. Daha sonra Cecilia orada uyumak istediğini ve artık Mikael'le düzüştüğünü kim bilirse bilsin dert etmediğini söylemişti. Arkasını dönüp yatmış, Mikael de ona sarılmış, uyuyup kalmışlardı.

"Endişelenme, bir şey yok," dedi Mikael. "Erika evli, benim kız arkadaşım da değil. Arada bir buluşuruz ama seninle birlikte olup olmadığım umurunda bile değildir. Şimdi yalnızca çok utandı."

Bir süre sonra mutfağa geçtiklerinde Erika, kahve, meyve suyu, peynir ve kızarmış ekmekle bir kahvaltı masası hazırlamıştı. Cecilia, Erika'ya doğru gidip elini

uzattı.

"İçerde biraz aceleye geldi. Yeniden merhaba."

"Lütfen kusuruma bakma Cecilia, içeri pat diye dalıverdim," diyen Erika'nın gözlerinde derin bir mahcubiyet vardı.

"Tanrı aşkına, unut gitsin. Şimdi kahvaltımızı yapalım."

"Merhaba,'" dedi Mikael ve oturmadan önce Erika'yı kucakladı.

"Buraya nasıl geldin?"

"Tabii ki arabayla. Mesajım bu gece ikide aldım, telefon açtım ama..."

"Telefonu kapatmıştım," dedi Mikael ve Cecilia'ya bakıp gülümsedi.

Kahvaltıdan sonra Erika, Henrik Vanger'i ziyaret edeceğini söyleyerek izin istedi ve Cecilia'yla Mikael'i baş başa bıraktı. Mikael, kahvaltı masasım toplayan Cecilia'nın beline kollarını doladı.

"Şimdi ne olacak?" dedi Cecilia.

"Hiçbir şey. İşte bu kadar... Erika benim en iyi arkadaşım. Yirmi yıldır arkadaşız ve büyük ihtimal bir yirmi yıl daha sürer. Ama hiçbir zaman bir çift olmadık ve

hiçbir zaman birbirimizin aşklarına engel olmadık."

"Biz aşık mıyız?"

"Ne olduğumuzu bilmiyorum ama birbirimizden hoşlandığımız ortada."

"Bu gece nerede uyuyacak?"

"Ona bir oda ayarlarız. Henrik'in evinde bir misafir odası vardır. Benim yatağımda uyuyamaz." Cecilia bir süre düşündü.

"Ben bu duruma katlanabilir miyim, bilmiyorum. Sen ve Erika bu tür şeylere alışık olabilirsiniz. Ama ben, bilemiyorum. .. Ben hiçbir zaman..." başını iki yana salladı. "Şimdi eve gidiyorum. Bu durumu bir süre düşünmem gerek."

"Cecilia bana daha önce sordun ve ben sana Erika'yla olan ilişkimi anlattım. Onun varlığının senin için bir sürpriz olmaması gerek."

"Doğru. O Stockholm'de, yeterince uzaktayken aldırmayabilirdim ama..."

Cecilia ceketini giydi.

"Tuhaf bir durum," dedi ve gülümsedi. "Bu akşam bana yemeğe gel. Erika'yı da al. Sanırım ondan çok hoşlanacağım."

Erika nerede geceleyeceği sorununu çoktan çözmüştü. Daha önce, Henrik Vanger'le görüşmek için Hedeby'e geldiği günlerde Henrik'in misafir odalarından birinde kalmıştı. Henrik'e tekrar bu odada kalıp kalamayacağım sorduğunda, Henrik gizleyemediği bir coşkuyla ne zaman isterse kalabileceğini söylemişti.

Bu tür formaliteler halledildikten sonra Mikael ve Erika bir yürüyüşe çıktılar, kapanmadan hemen önce Sussanne'nin Yeri'nin terasına oturdular.

"Sinirimden kuduruyorum," dedi Erika. "Özgürlüğe hoş geldin demek için kalkıp buraya geliyorum ve seni köyün femme fatale'siyle yatakta buluyorum."

"Özür dilerim."

"Peki, sen ve şu Miss Big Tits ne zamandan beri..." Erika işaret parmağını salladı.

"Yaklaşık olarak, Henrik dergiye ortak olduğu günden beri."

"Bak sen."

"Ne demek bak sen?"

"Yalnızca merak."

"Cecilia iyi bir kadın. Ondan hoşlanıyorum."

"Bir şey demedim canım. Yalnızca kızdım. Yakınımda şeker var ama ben perhiz yapmak zorundayım. Cezaevi nasıldı?"

"Çok iyi bir tatil gibi. Dergi ne alemde?"

"Daha iyi. Sınırda bir yerde patinaj yapıyoruz, ama bu yıl ilk defa reklam gelirlerimiz arttı. Her ne kadar bir yıl önceki gelirlerimizin altında olsak da, yukarı doğru bir çıkış var. Henrik'in sayesinde. Tuhaf olanı abone sayısında artış olması."

"Bu tür dalgalanmalar hep olur."

"Ama birkaç yüz aşağı, birkaç yüz yukarı oynar. Oysa son üç ayda abone sayımız üç bine çıktı. İstikrarlı bir artış var, son haftada iki yüz elli civarında bir artış oldu. Önce bunun bir tesadüf olduğunu düşündüm ama artmaya devam ediyor. Şimdiye kadar olduğundan çok daha fazla baskı yapmaya başladık. Yani reklamdan aldığımızdan daha fazlası derginin satışından geliyor. Ayrıca eski abonelerimiz de aboneliklerini düzenli bir şekilde yeniliyorlar."

"Bunun nedeni ne olabilir?" diye sordu Mikael.

"Bilmiyorum. Hiçbirimiz bilemiyoruz? Bir reklam kampanyası yürütmedik. Christer yeni aboneler üzerine bir hafta süren rasgele bir araştırma yaptı. İlk olarak yeni aboneler kazanmışız. İkinci olarak bunların % 70'i kadın.

Üçüncü olarak çoğu kenar semtlerde oturan orta gelir gruplarından, kalifiye iş sahibi; öğretmen, orta düzey yönetici ve memur."

"Büyük sermayeye karşı orta sınıf devrimi?"

"Bilemiyorum. Ama böyle devam ederse abone profilimiz önemli ölçüde değişecek. Bir hafta önce bir yayın kurulu toplantısı yaptık ve dergiye kısmen yeni unsurlar eklemeye karar verdik. Memur Sendikası'yla işbirliği yaparak, sendikal konularda ve buna benzer diğer alanlarda daha fazla makale yayınlamak istiyorum. Ama yanı sıra, örneğin kadın sorunları gibi konularda röportajlalar da yayınlamalıyız."

"Bence bu konunda dikkatli olmak gerek," dedi Mikael. "Eğer şimdi abonelerimiz artıyorsa bu, derginin bu halinden memnun olunduğunu gösterir."

Cecilia Vanger, hoş olmayan bir sohbette girme riskinden kaçınmak için akşam yemeğine Henrik Vanger'i de davet etmişti. Güveç yapmış ve yanına da bir şişe kırmızı şarap açmıştı. Erika ve Henrik, Millennium dergisinin gösterdiği gelişme ve yeni aboneler üzerine konuşuyorlardı ama sohbet yavaş yavaş başka şeylere kaymaya başlamıştı. Erika birden Mikael'e döndü ve çalışmasının ne durumda olduğunu sordu.

"Aile biyografisinin taslağı bitmek üzere,sanırım bir ay gibi bir sürede, gözden geçirsin diye Henrik'e

verebileceğim."

"Addams ailesinin ruhuna adanmış bir biyografi," diye gülümsedi Cecilia.

"Bir takım tarihi bakış açıları var tabii," dedi Mikael. Cecilia göz ucuyla Henrik Vanger'e baktı.

"Mikael, aile biyografisi EJenrik'in umurunda bile değil. Onun ilgilendiği tek şey Harriet olayım çözmen."

Mikael bir şey demedi. Cecilia'ya Harriet olayından bahsetmişti. Her ne kadar açıkça itiraf etmese de, Mikael'in asıl görevinin bu olduğunu keşfetmişti Cecilia. Ama Mikael bu konu hakkında konuştuklarım Henrik'e söylememişti. Henrik'in çalı gibi kaşlarından biri hafifçe kalktı. Erika susuyordu.

"Lütfen," dedi Cecilia Henrik'e. "Ben aptal değilim. Mikael'le ne tür bir anlaşma yaptığım bilmiyorum ama onun burada bulunma nedeni Harriet, öyle değil mi?"

Henrik başım salladı ve göz ucuyla Mikael'e baktı.

"Sana onun zeki olduğunu söylemiştim," dedi ve Erika'ya döndü.

"Sanırım Mikael burada ne aradığım sana anlatmıştır." Erika başıyla onayladı.

"Ve samrım sen de bunun saçma bir çaba olduğunu

düşü- nüyorsundur. Hayır, cevap vermen gerekmez. Tamam, mantıksız ve saçma bir çaba. Ama yine de bilmek zorundayım."

"Benim bu konuda bir fikrim yok," dedi Erika diplomatik bir ifadeyle.

"Elbette var," dedi Henrik ve Mikael'e döndü. "Yaklaşık yarım yıl geçti. Anlat, daha önce araşürıp da bulamadığımız bir şey keşfettin mi?"

Mikael, Henrik'le göz göze gelmekten kaçındı. Aklına hemen bir gece önce fotoğraf albümüne bakarken kapıldığı tuhaf duygu geldi. Bu duygu bütün bir gün onu izlemiş ama albümü tekrar açıp bakmaya vakti olmamıştı. Hayal görüp görmediğinden emin değildi ama bir şeyin dikkatini çektiğini kesinlikle biliyordu. Belirleyici bir sonuca ulaşmak üzere olduğunu sezmişti. Sonunda bakışlarını Henrik Vanger'e çevirdi ve başım iki yana salladı.

"Hiçbir şey bulamadım."

Mikael'deki değişikliği sezen yaşlı adam, dikkatli bir yüz ifadesiyle Mikael'e baktı. Mikael'in cevabı üzerine yorum yapmaktan kaçındı ve yalnızca başını salladı.

"Siz gençler ne yaparsınız bilmem ama benim kalkma zamamm geldi. Yemek için teşekkürler Cecilia. İyi geceler Erika. Yarın gitmeden önce bana uğra."

Henrik Vanger dış kapıyı kapadığında etrafa bir

sessizlik çöktü.

Sonunda sessizliği Cecilia bozdu.

"Mikael, bu neydi şimdi?"

"Bu, Henrik Vanger'in bir sismograf kadar duyarlı olduğunu gösteriyor. Dün akşam sen bana geldiğinde oturmuş fotoğraf albümüne bakıyordum."

"Ee?"

"Bir şey gördüm. Ne olduğunu bilemiyorum, şu diye işaret edecek durumda değilim. Bir düşünce ama kaçıp gidiverdi."

"Ama ne düşünmüştün?"

"Gerçekten bilemiyorum. Sonra sen geldin ve ben... Hmmm...Düşünecek daha neşeli şeyler buldum."

Cecilia kızardı. Bakışlarım Erika'dan kaçırarak kahve suyu koymak için mutfağa gitti.

Sıcak ve güneşli bir Mayıs günüydü. Her taraftan yeşillik fışkırmaya başlamıştı. Mikael, eski bir bahar şarkısını mırıldanmaya başladı: Çiçeklerin mevsimi geliyor.

Erika, Henrik'in misafir odasında gecelemişti. Akşam yemeğinden sonra Mikael, Cecilia'ya arkadaş isteyip

istemediğini sormuştu. Cecilia bir konferans için hazırlandığını, kendini yorgun hissettiğini ve uyumak istediğini söylemişti.

Erika pazartesi sabahı erkenden yola çıktı.

Mikael Mart ayımn ortasında, cezaevine girmek için adadan ayrılırken, kırlarda hâlâ kalın bir kar örtüsü vardı, şimdiyse huş ağaçları yeşillenmiş, kulübesinin etrafındaki çimenler boy atmışlardı. İlk defa bütün adayı görme fırsatına sahip olmuştu. Saat sekiz civarında Anna'ya uğrayıp bir termos rica etti. Yataktan yeni kalkmış olan Henrik'le ayaküstü bir sohbetten sonra, ada haritasım alarak çıktı. Bakmak istediği ilk yer, Harriet kaybolmadan önce bir süre orada kaldığı için polis araştırmasında adı sık anılan Gottfried'in kulübesiydi. Henrik, bu kulübenin Martin Vanger'e ait olduğunu ama genellikle boş durduğunu söylemişti. Arada bir aileden birileri orada kalıyordu.

Mikael, Martin Vanger'i Hedestad'daki işine gitmek üzereyken yakaladı. Ziyaret nedenini anlattı ve kulübenin anahtarım rica etti. Mikael'e eğlenceli bir gülümsemeyle bakan Martin:

"Sanırım aile biyografisinde Harriet Vanger bölümüne geldin," dedi.

"Yalnızca şöyle bir gezmek istedim..."

Martin bir süre beklemesini rica etti ve eve girip anahtarla döndü.

"Bir mahsuru yok değil mi?"

"Benim için hiçbir mahsuru yok, eğer canın isterse oraya taşınabilirsin. Adanın öteki tarafında olmasını hesaba katmazsak, senin şu anda kaldığın yerden daha güzel bir yer."

Mikael eve dönüp kahve ve birkaç sandviç hazırladı. Yola çıkmadan önce bir şişeye su doldurdu, kahve termosu ve sandviçlerle birlikte sırt çantasına yerleştirdi. Hedeby Adası'nın kuzey kıyıları boyunca uzanan dar, otlarla kaplı patikaya girdi. Gottfried'in kulübesi köyden iki kilometre uzaktaki bir burundaydı. Rahat bir yürüyüşle otuz dakikada oraya ulaştı.

Martin Vanger haklıydı; patika birdenbire deniz kenarında yemyeşil bir alana açılmıştı. Ortada Hede Irmağı'nı, solda Hedestad limanım ve sağda endüstri limanını gören harika bir manzara vardı. Gottfried'in kulübesinde kimsenin oturmamasma şaşırdı. Karartılmış kaba tomruklardan yapılmış, kiremit çatılı, pencereleri yeşile boyalı sevimli bir kulübeydi. Önünde güneş alan küçük bir verandası da vardı. Kulübenin ve önündeki bahçenin uzun süredir bakım görmediği belliydi. Kapı ve pencere pervazlarının boyaları pul pul dökülmeye başlamıştı, daha önce çimlerle kaplı olduğu belli olan bahçede, bir metre boyunda otlar vardı. Burayı temizlemek

için bir günlük sıkı bir çalışma yeterdi.

Mikael kapıyı açıp içeri girdi ve pencereleri açtı. Kulübe, otuz beş metrekarelik eski bir depodan bozulmuş gibiydi. İçerisi tahta kaplı ve kapımn iki kenarında suya bakan geniş pencerelerin olduğu tek bir odadan ibaretti. Bir merdivenle, kulübenin yansım kaplayan yatak odasına çıkılıyordu. Merdivenin altında propan gazıyla çalışan bir ocak, bir yemek tezgahı ve bulaşık lavabosu vardı. Basit döşenmişti; bütün mobilya, soldaki pencerenin yanında duvara bitişik bir sedir, derme çatma bir yazı masası, Hint meşesinden yapılma raflar, üç gardırop, kapının sağ tarafında duran yuvarlak bir yemek masası ve beş tahta sandalyeden ibaretti. Duvarın kısa tarafında bir de şömine vardı.

Elektrik yoktu. Bunun yerine birkaç fotojen lambası vardı. Pencerelerden birinin kenarında, Grundig marka eski bir radyo duruyordu, anteni kırılmıştı. Mikael çalıştırmak için düğmesine bastı ama çalışmadı.

Dar merdiveni tırmanıp yatak odasına baktı; iki kişilik bir yatak, çarşafsız bir döşek ve bir de komodin vardı.

Mikael bir süre kulübeyi araştırdı. Komodinin çekmecelerinde yalnızca bir havlu ve hafif küf kokulu yatak örtüsünden başka bir şey yoktu. Gardıropta yalnızca eski iş elbiseleri, bir tulum, bir çift lastik çizme, bir çift eski spor ayakkabı ve bir de fotojen lambası vardı. Yazı masasımn çekmecelerindeyse yazı kağıtları,

kurşunkalemler, boş bir bloknot, bir iskambil kağıdı ve birkaç ayraç. Mutfak dolabında porselen tabaklar, kahve fincanları, bardak, mum, birkaç paket tuz, çay poşetleri ve buna benzer şeyler vardı. Mutfak masasımn üzerinde, içinde çatal bıçak olan bir kutu duruyordu.

Yazı masasımn üzerindeki raflardaysa, entelektüel âleme dair izler vardı. Mikael bir sandalyenin üzerine çıkıp, bu izlere yakından baktı. En alttaki rafta Se, Rekordmagasinet, Tidsfördriv ve Lektyr dergilerinin 1950'li yılların sonu, 60'ların başına ait eski sayıları, 65-66'lı yıllara ait Bildjournalen, Mitt Livs Novel ve Fantom, Romans gibi birkaç da çizgi roman vardı. Mikael, 1964 yılında çıkmış Lektyr dergilerinden birini alıp baktı, dergideki poster kızları oldukça masum görünüyorlardı.

Elliye yakın da kitap vardı. Bunların neredeyse yarısı Wahlström'ün Manhattan serisinden cep kitaplarıydı: Mickey Spillane'nin Merhamet Bekleme'si, Bertil Hegland'ın klasik baskısı. Mikael ayrıca bir dizi Kitty, Enid Blyton'un Beş Ünlü Öykü'sü ve Sivar Ahlru'un Metro'nun Gizemini de bulmuştu. Astrid Lindgren'in Şamatalı Köy, Kaile Blomkvist, Rasmits ve Uzun Çoraplı Pippi kitaplarını gördüğünde, Mikael'in yüzünde özlem dolu bir gülümseme belirdi. En üst rafta kısa dalga radyo, astronomi ve kuşlar hakkında yazılmış kitapların yanı sıra, Kötülük İmparatorluğu başlıklı Sovyetler Birliği hakkında bir kitap; Kış Savaşı, Luther'in İlmihali, ilahiler ve Eski Ahit (Tevrat, Zebur-ç.n.) ve Yeni Ahit'in (İncil-ç.n.) birlikte basıldığı Kutsal Kitap vardı.

Mikael Kutsal Kitabı açü ve ilk sayfaya yazılı notu okudu: Harriet Vanger, 12/5 1963. Harriet bunu kiliseye kabul töreninde almıştı.

Kulübenin tam arkasında odunların yanı sıra tırmık, çekiç, çivi, rende, bıçkı gibi aletlerin konulduğu bir depo vardı. Tuvalet yirmi metre ileride, doğu tarafındaydı. Mikael bir sandalye alıp verandaya çıktı ve termostan bir fincan kahve doldurdu. Bir sigara yaktı ve çalıların arkasındaki Hedestad Koyu'na bakmaya başladı.

Gottfried'in kulübesi beklediğinden çok daha mütevazıydi. Harriet ve Martin'in babası, 1950'li yıllarda evliliği çatırdamaya başladığında buraya taşınmıştı. Burada yaşamış, içmiş ve içkiliyken iskeleye yakın bir yerde suya düşüp boğulmuştu. Yazın burada yaşamak çok keyifli olmalıydı ama kışın havalar sıfır derecelere inmeye başladığında tam bir işkenceye dönüşebilirdi. Henrik'in anlattıklarına göre, Gottfried -çok içtiği için zaman kesintiye uğrasa da- 1964 yılına kadar Vanger Şirketi'nde çalışmaya devam etmişti. Bu kulübede yaşıyor olmasına rağmen işe her zaman temiz, tıraşlı, takım elbise ve kravatla gelmişü. Bütün bunlar kişisel bir disiplinin işaretleriydi.

Burası aynı zamanda Harriet'in de sık ziyaret ettiği ve kaybolduktan sonra aranan ilk yerdi. Henrik, kaybolmasından önceki yıl Harriet'in bu kulübeye çok sık geldiğini söylemişti. Büyük ihtimal bunun nedeni kafasını dinleme isteğiydi. Son yazında her gün köye inse de, üç ay

boyunca burada yaşamıştı. Arkadaşı, Cecilia'nın kardeşi Anita Vanger de altı hafta onun misafiri olmuştu.

Burada yalnız başına ne yapıyordu? Hayatımın Öyküsü ve Romans dergileriyle Kitty kitapları onun olmalıydı. Belki kroki defteri de onundu. Ama Kutsal Kitap'ın ona ait olduğu ortadaydı.

Yasını tutmak için babasının boğulduğu yere yakın mı olmak istemişti? Burada bulunmasının nedeni bu kadar basit miydi? Yoksa kapıldığı dinsel düşüncelerle mi ilgiliydi? Kulübe sade ve basitti, acaba burada kendini manastıra kapanmış gibi mi görüyordu?

Mikael, güney doğuya doğru sahil boyunca yürüdü. Ama derin çukurlar ve sık çalılar nedeniyle fazla ilerleyemedi. Tekrar kulübeye döndü ve Hedeby'e giden yola girip bir süre yürüdü. Haritaya göre, ormanın içinden İstihkam denilen yere giden küçük bir patika olması gerekiyordu. Bodur çalıların arasından bu patikayı bulması yirmi dakikasını aldı. İstihkam, İkinci Dünya Savaşı yıllarından kalma kıyı savunması için yapılmış, beton sığmaklar, makineli tüfek yuvaları ve bir de karargahın olduğu bir yerdi. Her tarafım çalı, ağaç ve otlar kaplamıştı.

Mikael patikadan, deniz kenarındaki bir açıklıkta duran kayıkhaneye yürüdü. Kayıkhanenin yanında eski bir tekne kalıntısı vardı. Tekrar İstihkam'a döndü ve çitlerle karşılaşana kadar dar bir patikada yürüdü. Östergârd çiftliğinin arka tarafına çıkmıştı.

Ormanın içinden kıvrılarak giden, arada bir de Doğu Çiftliği'nin tarlalarına paralel uzanan patikayı izledi. Yürümesi oldukça zor bir patikaydı. Önüne çıkan bataklıkların etrafından dolaşmak zorunda kalıyordu. En sonunda, hemen başında bir samanlığın olduğu başka bir bataklığa geldi. Patikanın sonunu görebiliyordu, Doğu Çiftliği'ne giden yolun yüz metre kadar gerisindeydi.

Yolun öteki tarafında Söderberg Tepesi vardı. Mikael, keskin bir bayıra yönelip tepeye tırmandı. Söderberg, bir tarafı suya dik inen kayalık bir tepeydi. Mikael, sırtı aşıp tekrar Hedeby'e doğru yürümeye başladı. Yazlık kulübelerin üst tarafında durdu ve manzarayı seyretti; eski liman, kilise ve kendi kulübesini görebiliyordu. Bir kayanın üzerine oturup, termosunda kalan son kahveyi içti.

Cecilia Vanger uzak duruyor, Mikael de bu konuda ısrarcı davranmıyordu. Ama bir hafta geçtikten sonra gidip kapısını çaldı. Cecilia onu içeri aldı ve kahve suyu koydu.

"Benim çok tuhaf olduğumu düşünüyor olmalısın, liseli kızlar gibi davranan elli altı yaşında bir öğretmen."

"Cecilia, yetişkin bir insan olarak istediğin gibi davranma hakkına sahipsin."

"Biliyorum. Bu nedenle seninle buluşmamaya karar verdim. Ben bunun altından..."

"Bir açıklama yapmak zorunda değilsin. Umarım hâlâ arkadaşızdır."

"Arkadaş olarak kalmamızı çok istiyorum. Ama seninle bir ilişki sürdüremem. Bu konuda hiçbir zaman iyi olmadım. Sanırım bir süre dinlenmek istiyorum."

16. BÖLÜM

1 HAZİRAN PAZAR -10 HAZİRAN SALI

Harriet Vanger olayı hakkında altı ay boyunca boş yere kafa patlatan Mikael, nihayet Haziran ayımn ilk haftasında, üç yeni yapboz parçası bulmayı başarmıştı. Bunun ikisini kendi başına bulmuş, üçüncü için yardım almıştı.

Erika'nın ziyaretinden sonra fotoğraf albümünü önüne almış ve dikkatini çeken şeyin ne olduğunu bulmak için saatlerce her resmi tek tek incelemişti. En sonunda albümü bir tarafa bırakmış ve kendini bütünüyle aile biyografisinin yazılmasına adamıştı.

Haziran ayında bir gün Hedestad'ın merkezine inmek için otobüse bindi. Otobüs İstasyon Caddesi'ni döndüğünde, Mikael birdenbire kafasım meşgul eden şeyin ne olduğunu anladı. İçinde sanki bulutsuz gökyüzünde şimşek çakar gibi bir ışık patladı. O kadar afallamıştı ki,

inmeyi unutup son durak olan tren istasyonuna kadar gitti ve oradan, aklına gelen şeyin doğru olup olmadığım kontrol etmek için, hemen Hedeby'e döndü.

Kafasını meşgul eden şey, albümün ilk başındaki, Harriet'ten kalan son fotoğraftı. Çocuk Bayramı'nda, İstasyon Caddesi'nde yapılan geçit töreninde çekilmişti. Albümde bu fotoğraftan başka, geçit töreninde çekilmiş ikinci bir fotoğraf daha yoktu. Diğer fotoğrafların hepsi - yüz seksen fotoğraf- köprüdeki kazanın fotoğraflarıydı. Şimdiye kadar albüme bakan Mikael'in tahminine göre diğerleri, tüm dikkatlerini köprüdeki kazadan sonra, seyir için toplanmış insanlara vermişlerdi. Kazadan birkaç saat önce çekilmiş, geçit törenim seyreden insanların olduğu bu fotoğrafta dramatik bir şey yoktu.

Henrik Vanger büyük ihtimal bu fotoğrafa, Harriet'ten kalan son hatıra diye binlerce kez özlemle bakmıştı ve muhtemelen çok uzaktan çekilmiş olduğu için, Harriet'in insan denizinin içinde kaybolmuş olmasına hayıflanmıştı.

Ama Mikael'in huzursuzluğunun nedeni bu değildi.

Fotoğraf, caddenin karşı tarafından, büyük ihtimal bir binanın ikinci katından çekilmişti. Geçit törenine katlan kamyonlardan birini geniş açıdan görüyordu. Kamyonun kasasımn üzerinde, parlak mayo ve harem elbiseli kadınlar, izleyicilere şekerler atıyorlardı. Birkaçı dans eder gibiydi. Kamyonun önünde hoplayıp zıplayan üç palyaço vardı.

Harriet, kaldırım boyunca dizilmiş olan seyircilerin ilk sırasındaydı. Hemen yanında üç sınıf arkadaşı ve etraflarında da yüzlerce Hedestadlı vardı.

Mikael'in bilinçaltına not edip, bir türlü ne olduğunu çıkartamadığı şey, tam bu resmin çekildiği yerden otobüsle geçerken yüzeye çıkmıştı.

Töreni seyreden halk ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyordu. Tenis maçı seyredenler, her zaman tenis topunu ya da buz hokeyi seyredenler, hokey diskini izlerlerdi. Fotoğrafın en solundakiler önlerinden geçen palyaçolara bakıyorlardı. Kamyona yakın olanlarsa kamyon kasasmdaki yarı çıplak kadınlara. Yüzlerinde bir hoşnutluk ifadesi vardı. Çocuklar elleriyle işaret ediyor, bazıları gülüyordu. Yani herkesin neşesi yerindeydi.

Bir kişi dışında.

Sınıf arkadaşları ve yanlarındaki insanlar palyaçolara bakarken, Harriet Vanger yan tarafta bir yere bakıyordu. Yüzü sağa otuz, otuz beş derecelik bir açıyla yukarı doğru dönüktü. Bakışları caddenin öteki tarafında, fotoğrafta görünmeyen bir yere kilitlenmişti.

Mikael, merceği alıp ayrıntıları incelemeye başladı. Fotoğraf, detaylar konusunda yeterince emin olamayacağı kadar uzaktan çekilmişti ama yanındaki insanlardan farklı olarak, Harriet'in yüzünde neşe yoktu. Dudakları gerilmiş, gözleri kocaman açılmıştı. Kolları iki yanına sarkıyordu.

Mikael albümden resmi çıkartü, şeffaf bir dosyaya koydu ve otobüse atlayıp Hedestad'a döndü. İstasyon Caddesi'nde otobüsten indi ve fotoğrafın çekildiğini tahmin ettiği yerde durdu. Burası Hedestad'ın merkezi denilen yerin en köşesindeki iki katlı ahşap bir binamn önüydü. Bir video dükkanı ve Sundröms Herrmode adlı bir erkek giyim mağazasımn bulunduğu binamn kapısının üzerinde, 1932 yılında inşa edildiğini gösteren bir plaket vardı. Kapıdan içeri girdi, içerden iki katlı olan giyim mağazasının üst katına spiral bir merdivenle çıkılıyordu.

Merdivenin en başında meydana bakan iki pencere vardı.

Fotoğrafçı burada durmuş olmalıydı.

"Size nasıl yardım edebilirim?" dedi yaşlı bir butik görevlisi. Mikael şeffaf dosyadan resmi çıkarttı. İçeride çok az insan vardı.

"Şey, yalnızca bu fotoğrafın nereden çekilmiş olabileceğini araştırıyorum. Pencereyi açabilir miyim?"

Kadının olurunu alarak pencereyi açtı ve fotoğrafı önüne tuttu. Harriet'in durduğu yeri tam olarak görebiliyordu. Fotoğrafta Harriet'in tam arakasında duran ahşap bina yıkılmış, yerine dört köşeli tuğla bir bina yapılmıştı. 1966'da kırtasiye dükkanı olan eski binamn yerine inşa edilen bu binada, şimdi sağlık ürünleri satan bir dükkan ve solaryum merkezi vardı. Mikael pencereyi

kapattı ve verdiği rahatsızlık için kadından özür diledi.

Caddeye indi, Harriet'in, fotoğrafta durduğu yerde durdu. Giyim mağazasının ikinci kat penceresiyle, önünde durduğu solaryumun kapısı arasında bir kerteriz belirledi. Başını çevirip, fotoğrafta Harriet'in baktığı yere baktı. Çıkartabildiği kadarıyla Harriet, giyim mağazasının olduğu sıranın köşesindeki binaya bakıyor olmalıydı.

Orada ne gördün, Harriet?

Mikael fotoğrafı sırt çantasına koydu ve Demiryolu Parkı'na girdi, orada bir kahvenin bahçesine oturup kahve ısmarladı. Birden sarsılmış olduğunu hissetti.

İngilizce neıu evideıice (yeni kanıt) denilen şeyin İsveççe'de daha değişik bir tınısı vardı: "Yeni maddi kanıt." Otuz yedi yıllık bir araştırma sırasında hiç kimsenin keşfedemediği yeni bir şeyi keşfetmişti.

Gerçi bu keşfin bir değeri olup olmadığından, o kadar da emin değildi. Ama yine de anlamlı olduğunu hissediyordu.

Harriet'in kaybolduğu o Eylül günü, birçok açıdan dramatikti.

Bayram nedeniyle Hedestad'ın cadde ve sokaklarında genç, yaşlı binlerce insan olmalıydı. Hedeby Adası'nda Vanger sülalesinin yıllık toplantısı vardı. Bu iki şey, bölgedeki gündelik rutini zaten değiştirmişken, köprüdeki kaza da bütün bunların üzerine tüy dikmiş ve her şeyi

gölgesinde bırakmıştı. Cinayet masası komiseri Morell, Henrik Vanger ve diğerleri, Harriet vakasını araştırırken bütün dikkatlerini Hedeby Adası'ndaki olaylara vermişlerdi. Hatta Morell, Harriet'in kaybolmasıyla, köprüdeki kaza arasında bir bağ olduğu duygusundan kendini kurtaramadığını yazmıştı. Mikael bunun yanlış bir varsayım olduğunu şimdi anlamıştı.

Harriet'in kaybolmasıyla sonuçlanan olaylar zinciri, Hedeby Adası'nda değil, saatler önce Hedestad'da başlamıştı.

Harriet Vanger gördüğü birinden ya da bir şeyden korkmuş ve eve dönüp doğrudan Henrik Vanger'e gitmiş ama ne yazık ki onunla konuşamamıştı. Sonra köprüdeki kaza meydana gelmiş ve arkasından katil harekete geçmişti.

Mikael bir soluk aldı. İlk defa Harriet'in öldürülmüş olabileceğini düşünüyordu. Sonunda Henrik'in tezini o da kabul etmişti. Harriet öldürülmüştü ve Mikael onun katilini arıyordu.

Tekrar polis raporlarına döndü. Binlerce sayfanın içinde, Harriet'in Hedestad'da geçirdiği saatlere ayrılmış çok az şey vardı.

Harriet'in birlikte olduğu üç sınıf arkadaşı teker teker sorgulanmış, gözlemleri not edilmişti. Sabahın dokuzunda Demiryolu Parkı'nın önünde buluşmuşlardı. Kızlardan biri

pantolon alırken, arkadaşları da ona eşlik etmişlerdi. EPA mağazasının restoranında kahve içmiş, sonra spor sahasına gitmiş, karnaval alamnda ve balık havuzlarının etrafında dolaşmış, bu sırada birkaç okul arkadaşlarına rastlamışlardı. Saat on ikiden sonra Çocuk Bayramı yürüyüşünü seyretmek için, şehir merkezine gitmişlerdi. İki civarında Harriet birdenbire eve dönmek zorunda olduğunu söylemiş, üç arkadaş demiryolu istasyonunun yanındaki bir otobüs durağında birbirlerinden ayrılmışlardı.

Arkadaşlarından hiçbiri olağanüstü bir şey sezmemişti. İçlerinden biri, İnger Stenberg, Harriet Vanger'de son yılda ortaya çıkan değişikliği "resmi'leşmişti diye açıklamıştı. Kızın anlattığına göre Harriet o gün, her zaman olduğu gibi sessizmiş ve onları nereye giderlerse izlemiş.

Komiser Morell, eğlence yerinde yalnızca selamlaştıklan da dahil, o gün HarrietTe karşılaşan herkesle konuşmuştu. Kaybolduktan sonra Harriet'in fotoğrafı yerel gazetelerde yayınlanmış, o gün onu gören herkes polisle ilişkiye geçmiş ama hiç kimse olağanüstü bir durum sezmediğini söylemişti.

Mikael o akşamı, ulaşmış olduğu bu yeni şeyi nasıl formüle edeceği üzerine kafa yorarak geçirmişti. Ertesi sabah Henrik Vanger'i kahvaltı sofrasında ziyaret etti.

"Vanger ailesinin Hedestad Kuriren'la hâlâ ilişkisi olduğunu söylemiştin."

"Doğru."

"Gazetenin fotoğraf arşivini incelemek istiyorum. 1966 yılının." Henrik Vanger elindeki süt şişesini masaya bıraktı ve dudaklarını sildi.

"Mikael, ne keşfettin?"

Mikael yaşlı adamın gözlerinin içine baktı.

"Somut bir şey yok. Ama sanırım olayların nasıl geliştiğini yanlış yorumladık."

Fotoğrafı Henrik'e gösterdi ve çıkarttığı sonucu anlattı. Henrik bir süre sustu.

"Eğer düşündüklerim doğruysa, o gün yalnızca Hedeby Adası'nda ne olduğuyla değil, Hedestad'da da neler olduğuyla ilgilenmeliyiz," dedi Mikael. "Bu kadar süre geçtikten sonra neler yapabiliriz bilmiyorum ama o gün Çocuk Bayramı kutlamalarında çekilmiş ama yayınlanmamış çok sayıda fotoğraf olmalı. Bu fotoğraflara bakmak istiyorum."

Henrik Vanger, mutfakta duvara monte edilmiş olan telefondan Martin Vanger'i aradı ve Hedestad-Kuriren'in fotoğraf bölümü şefinin kim olduğunu sordu. On dakika içinde doğru kişi bulundu ve gerekli izin alındı.

Hedestad-Kuriren'in fotoğraf bölümünün altmış yaşındaki şefi Madeleine Blomberg'e herkes Maja diyordu.

Mikael'in meslek kariyeri boyunca karşılaştığı ilk kadın fotoğraf şefiydi. Bu meslekte, fotoğraf sanatının erkek işi olduğuna inanılırdı.

Cumartesi olduğu için gazetede kimse yoktu ama gazeteye beş dakikalık bir mesafede oturan Maja, Mikael'le gazete binasının kapısında buluştu. Gazetede çok uzun bir geçmişi vardı. İşe 1964 yılında düzeltmen olarak başlamış, sonra film tabetme işine geçmiş, birkaç yılını karanlık odada geçirmiş ve arada bir ekstra elemana ihtiyaç duyulduğunda da fotoğrafçı olarak görevlendirilmişti. Zamanla fotoğraf editörlüğüne yükselmiş, on yıl önce fotoğraf bölümünün baş editörü emekliye ayrıldığında, bu görevi o üstlenmişti. Tabii bu afili unvanın altında koca bir imparatorluk yoktu. Fotoğraf bölümü on yıldır reklam bölümüyle birleştirilmişti, herkes nöbetleşerek birbirinin görevini yapıyordu.

Mikael, fotoğraf arşivinin nasıl düzenlendiğini sordu.

"Çok karışık olduğunu söyleyebilirim. Bilgisayar ve dijital fotoğraf kullanmaya başladıktan sonra her şeyi CD'lere yüklemeye başladık. Eski önemli fotoğrafları tarayıp elektronik ortama kaydetsin diye bir stajyeri görevlendirdik ama arşivdeki fotoğrafların yalnızca çok az bir bölümü kataloglandı. Eski fotoğraflar negatif dosyalarında, çekildikleri tarihlere göre tasnif edildi. Bir kısmı burada, bir kısmı da çatı katındaki depoda duruyor."

"1966 yılında, Çocuk Bayramı'nda yapılan geçit töreni

fotoğraflarıyla ilgileniyorum, daha doğrusu o hafta çekilen bütün fotoğraflarla."

Maja, Mikael'e soran gözlerle baktı.

"Yani Harriet Vanger'in kaybolduğu hafta çekilen fotoğraflar demek istiyorsun?"

"Bu öyküyü biliyorsun?"

"Bir insan bütün ömrü boyunca Hedestad Kuriren'nde çalışır da bu konuyu bilmez mi? Konunun bu olduğunu Martin Vanger bu tatil sabahı, daha beni arar aramaz anladım. 1960'lı yıllarda bu konuyla ilgili haber ve makalelerin düzeltmelerini ben yapmıştım. Bu konuyu niçin deşiyorsun? Ortaya yeni bir şey mi çıktı?"

Belli ki Blomberg'in haber alma duyuları gelişmişti. Mikael gülümseyerek başını salladı ve ona cover story'sini anlattı.

"Hayır, Harriet'e ne olduğunun cevabını bulabileceğimden şüpheliyim. Bu bir muamma, ben Henrik Vanger'in otobiyografisini yazıyorum. Tabii bunu yazarken Harriet Vanger'in kaybolma öyküsünü görmezlikten gelemem. Ben o güne dair Harriet ve arkadaşlarının olduğu fotoğrafların peşindeyim."

Blomberg kuşkuyla baktı ama Mikael'in açıklaması mantıklıydı, ayrıca onun işini sorgulayacak durumda da değildi.

Gazetede çalışan bir fotoğrafçı, ortalama olarak her gün iki ila on rulo fotoğraf çekerdi. Büyük bir olay olduğunda bu, iki katına çıkabilirdi. Her ruloda otuz altı poz vardı, yani bir gazeteye her gün üç yüzden fazla fotoğraf girmesi olağandışı bir şey değildi, bunlardan çok azı yayınlanırdı. İyi organize olmuş bir fotoğraf bölümü, bu film rulolarını altışarlı parçalar halinde keser ve negatif klasörlerine yerleştirirdi. Yaklaşık olarak her rulo, negatif klasöründe bir sayfa tutardı. Her klasörde yaklaşık yüz rulo film olurdu. Bir yılda yirmiyle otuz arası böyle klasör hazırlanırdı. Zamanla, hiçbir ticari değeri olmayan klasörlerin sayısı öylesine artardı ki, yazı işlerinin odasının rafları bunları almaya yetmezdi. Bununla birlikte fotoğrafları çekenler ve fotoğraf redaktörleri bu fotoğrafların değer biçüemez tarihi dokümanlar olduğuna inanırlar ve bir tanesini bile atmazlardı.

Hedestad Kıiriren, 1922'de kurulmuştu ve 1937 yılından beri fotoğraf bölümü vardı. Gazetenin deposunda, tarihlerine göre tasnif edilmiş, yaklaşık bin iki yüz fotoğraf klasörü vardı. 1966 yılına ait fotoğraflar dört basit klasörde toplanmıştı.

"Bunları nasıl gözden geçireceğim?" dedi Mikael. "Sanırım ışıklı bir masaya oturup, ilginç bulduklarımın birer kopyasını almam gerekecek."

"Artık karanlık oda kullanmıyoruz. Her şey taranıyor. Negatif tarayıcının nasıl kullanıldığını biliyor musun?"

"Evet, fotoğraflarla çalıştım, benim de Agfa marka bir negatif tarayıcım var. PhotoShop'la çalışıyorum."

"Demek ki siz de bizim kullandığımız makineleri kullanıyorsunuz?"

Blomberg, küçük yazıişleri bürosunda hızlı bir tanıtım turu attırdıktan sonra, Mikael'e ışıklı masanın başında bir yer açtı ve tarayıcıyı çalıştırdı. Mutfaktaki kahve otomatını da gösterdi. Mikael kendi başına çalışacak ama yazıişleri bürosundan ayrılmadan önce gelip kapıyı kilitlesin ve alarmı devreye soksun diye Maja'yı arayacaktı. Neşeli bir ifadeyle "iyi eğlenceler," diyen Maja, Mikael'i yalnız başına bıraktı.

Mikael'in bütün klasörleri incelemesi saatlerini aldı. 1966'da Hedestad Kuriren'rim iki fotoğrafçısı vardı. Çocuk Bayramı'nın kutlandığı gün için görevlendirilmiş olan Kurt Nylund, Mikael'in tanıdığı biriydi. O zamanlar yirmi yaşında olan Kurt Nylund, sonradan Stockholm'e taşınmış, saygın bir basın fotoğrafçısı olarak tanındıktan sonra, Marieberg'deki Basın Fotoğrafı Şirketi'nde çalışmaya başlamıştı. Mikael ve Nylund'un yolları, Millemiiuıriun Basın Fotoğrafı Şirketi'nden fotoğraf satın aldığı 1990'lı yıllarda birkaç kez kesişmişti. Mikael onu zayıf ve seyrek saçlı biri olarak hatırlıyordu. Çocuk Bayramı şenliğinde, birçok basın fotoğrafçısının yaptığı gibi, çok sabit renkli olmayan gün ışığı filmi kullanmıştı.

Mikael negatifleri alıp ışıklı masaya koyarak, bir

mercekle kare kare incelemeye başladı. Negatif filmleri okuyabilmek, belirli bir rutini gerektiren bir çeşit sanattı ve Mikael bu sanattan yoksundu. Bir süre sonra, işe yarar bir şeyler elde edebilmek için her fotoğrafı tarayıp, bilgisayar ekranında incelemesi gerektiği sonucuna varmıştı. Bu, saatler alacağı için, önce dikkatini çeken fotoğrafları incelemeye karar verdi.

İşe tanker kazasıyla ilgili fotoğrafları eleyerek başladı. Bu arada, Henrik Vanger'in yüz seksen fotoğraftan oluşan albümünde eksikler olduğunu fark etti; ona resimleri kopya eden -büyük ihtimal Nylud'du- net ya da yaymlanamayacak kadar kötü olduğunu düşündüğü yaklaşık otuz fotoğrafı bir tarafa ayırmıştı.

Mikael, Hedestad Kuriren'nin bilgisayarından çıktı ve tarayıcıyı kendi iBook'una bağladı. Fotoğrafları taramak iki saatini aldı.

Fotoğraflardan biri hemen dikkatini çekmişti. Saat 15.10-15.15 arasında, tam da Harriet'in kaybolduğu saatlerde, biri onun odasının penceresini açmıştı. Henrik Vanger, bunun kim olduğunu çıkartabilmek için boş yere çabalamıştı. Şimdi Mikael'in bilgisayar ekranında tam o anda çekilmiş olması gereken bir fotoğraf vardı. Bu bir figür, bir yüzdü ama zoom yapılmamıştı ve silikti. Bu fotoğrafın analizini sonra yapmak üzere, diğer fotoğrafları bilgisayarına yükledi.

Ondan sonraki saatlerini, Çocuk Bayramı'nda çekilmiş

fotoğrafları incelemeye ayırdı. Kurt Nylund altı rulo, yaklaşık iki yüz fotoğraf çekmişti. Ellerinde balonlarla çocuklar, büyükler, kalabalık sokaklar, satıcılar, geçit alayı ve ödül töreninden enstantaneler vardı.

Mikael, en sonunda bütün fotoğrafları taramaya karar verdi. Altı saat sonra bilgisayarına ancak doksan tanesini kaydedebilmişti. Gazeteye bir daha gelmesi gerekecekti.

Akşam dokuz civarında Maja'yı aradı, yardımları için teşekkür etti ve otobüse binip Hedeby Adası'na döndü.

Ertesi sabah saat dokuzda tekrar gazeteye geldi.

Maja kapıyı açtığında, gazetede hâlâ hiç kimse yoktu. Mikael o günün Hamsin Yortusu olduğunun ve gazetenin salı gününden önce yayınlanamayacağmm farkında değildi. Bir önceki gün oturduğu masaya oturdu ve bütün gününü fotoğrafları tarayıp, kendi bilgisayarına yüklemeye verdi. Akşam altı olduğunda Çocuk Bayramı'nda çekilen yaklaşık kırk fotoğraf kalmıştı. Mikael negatifleri inceledi ve tatlı çocuk yüzlerini ve sahne alan sanatçıların fotoğraflarını, işine yaramayacağı için bir kenara ayırdı. Sokakların ve kalabalıkların fotoğraflarını taradı.

Hamsin Yortusu'nun ikinci gününü, yeni elde ettiği fotoğrafları incelemeye ayırdı. İki şey keşfetmişti. İlk keşfinde şaşkınlıktan donup kalmış, ikincisinde kalp atışları hızlanmıştı.

İlk keşfi Harriet Vanger'in odasının penceresinde görünen yüzdü. Hareketli bir çekim olduğu için bulanık çıkmıştı. Fotoğrafı çeken kilise yokuşunda durmuş, objektifi köprüye yöneltmişti. Geri planda binalar vardı. Mikael yalnızca söz konusu pencereyi koruyarak, fotoğrafın diğer kısımlarını kesti ve en kaliteli görüntüyü elde edene kadar kontrast ve ışık ayarı yaptı. Sonuçta siyah beyaz, kumlu bir perde, bir kolun bir kısmı ve bulanık, yarım ay gibi görünen bir yüzün olduğu bir fotoğraf ortaya çıktı.

Bu yüzün, kuzguni saçları olan Harriet Vanger'e ait olmadığını çıkarabiliyordu, açık renk saçlı birine aitti.

Daha karanlık bölümlerde ağız, burun ve gözleri ayırt edebiliyordu ama yüzün çizgilerini ayırt etmek imkansızdı ama bir kadın olduğundan emindi, resmin daha aydınlık bölümündeki omuz ve saçların dökümü bunun bir kadın olduğuna işaret ediyordu. Mikael ayrıca açık renk elbise giymiş olduğunu da ayırt edebilmişti.

Penceredeki kadının boyunu tahmin etmeye çalıştı; bir yetmiş boylarında olmalıydı.

Köprüdeki kazadan sonra çekilen diğer fotoğrafları da incelediğinde, penceredeki kadının tahmin ettiği kişi olduğunu anladı: Bu, o zamanlar yirmi yaşında olan Cecilia Vanger'di.

Kurt Nylund, Sundström erkek giyim mağazasının

ikinci kat penceresinden tam on sekiz fotoğraf çekmişti. Bunlardan on yedisinde Harriet Vanger görülebiliyordu.

Harriet ve kız arkadaşları İstasyon Caddesi'ne, Kurt Nylund fotoğraf çekmeye başladığında gelmişlerdi. Mikael bu fotoğrafların beş dakikalık bir sürede çekilmiş olabileceklerini hesapladı. İlk fotoğraf Harriet ve arkadaşları caddeye girerken çekilmişti. 2-7 arasındaki fotoğraflarda geçit törenini izliyorlardı. Daha sonraki fotoğraflarda, caddenin altı metre kadar iç tarafındaydılar. Son fotoğrafta, büyük ihtimal bu biraz arayla çekilmişti, arkadaş grubu ortada yoktu.

Mikael, Harriet'in olduğu fotoğraflardan bir seri yaptı ve göbek hizasından keserek, en iyi kontrasta ulaşmak için üzerlerinde çalıştı. Bunları özel bir dosyaya taşıdı, Graphic Converter programını açtı ve resim gösterme fonksiyonunu çalıştırdı. Sonuç olarak her resmin iki saniyelik aralıklarla arka arkaya geçtiği sessiz bir film çıktı. Harriet profilden resme giriyor. Harriet duruyor ve caddeden aşağı bakıyor. Harriet arkadaşlarına bir şey söylemek için ağzını açıyor. Harriet gülüyor. Harriet sol elini kulağına götürüyor. Harriet'in yüzü yirmi derecelik bir açıyla kameranın sol tarafına dönüyor ve Harriet birdenbire şaşırıyor. Dudakları gerilip çizgi halini alıyor. Bakışları takılıyor. Yüzünün ifadesinden... Ne okunuyor? Acı, şaşkınlık, öfke? Harriet gözlerini yere indiriyor. Harriet kayboluyor.

Mikael bu sekansları defalarca izledi.

Sonuçta her şey onun formüle ettiği teoriyi doğruluyordu: Hedestad'daki İstasyon Caddesi'nde bir şeyler olmuştu.

Harriet caddenin öteki tarafında bir şey... Birini görüyor. Şoka uğruyor. Sonra Henrik Vanger'le özel olarak konuşmak istiyor ama konuşma fırsat olmuyor. Arkasından da geride hiçbir iz bırakmadan kayboluyor.

O gün bir şey olduğu açıktı ama fotoğraflar bunun ne olduğunu açıklamıyordu.

Mikael, salı sabahı kahve ve sandviçle kahvaltı yaptı. Hem morali bozuk, hem de coşkuluydu. Böylebir şeyin olabileceğini aklından bile geçirmezken yeni kanıtlar bulmuştu. Ama bunlar olaylar zincirini aydınlatmakla birlikte, Mikael'i, Harriet olayının çözümüne bir milimetre olsun yaklaştırmamışü.

Cecilia Vanger'in bu olaydaki rolünü anlamak için kafa patlatıyordu. Henrik Vanger, o gün adada bulunanları, hiçbirini sakınmadan dosyasına kaydetmişti. Cecilia bir istisna değildi. 1966 yılında Uppsala'da yaşıyordu ama olayın olduğu o uğursuz cumartesi gününden iki gün önce adaya gelmişti. Isabella Vanger'in misafiri olmuştu. Olayın olduğu günün sabahı Harriet Vanger'i görmüş olabileceğini ama onunla konuşmadığını söylemişti. Birtakım işleri için Hedestad'a inmişti. Orada Harriet'e hiç rastlamamış ve saat bir civarında, yaklaşık olarak Kurt Nylund'un İstasyon Caddesi'nde fotoğraf çektiği saatlerde,

adaya geri dönmüştü. Elbiselerini değiştirmiş ve iki civarında akşam yemeği masasının hazırlanmasına yardım etmişti.

Bu ifadeler oldukça muğlaktı. Zaman söz konusu olduğunda, özellikle de adaya saat kaçta döndüğüne ilişkin, hep yaklaşık saatler vermişti. Ama Henrik Vanger bile, onun yalan söylediğine dair herhangi bir imada bulunmamışta. Cecilia, Henrik Vanger'in en sevdiği akrabalardan biriydi. Ayrıca Mikael'in sevgilisiydi. Bu konuda objektif olması imkansızdı, hele onun bir katil olduğunu hiç düşünemezdi.

Ama şimdi, onun hiçbir zaman Harriet'in odasında olmadığı yönündeki ifadesini yalanlayan, bulanık bir resim ortaya çıkmıştı. Mikael, bunun ne demek olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Eğer bu konuda yalan söylediysen, başka ne yalanlar söyledin?

Mikael kafasında, Cecilia hakkında bildiklerinin bir özetini yaptı. Büyük ihtimalle, geçmişte yaşadıkları ve uzun süredir yalnız olması yüzünden, içine kapamk biriydi. Düzenli bir cinsel hayatı olmamıştı ve insanlarla yakınlaşmakta zorlanıyordu. Hep mesafeliydi ve bir kez olsun kendini serbest bıraktığında, geçici olarak adada bulunan bir adamın, Mikael'in kollarına atılmıştı. Sonra hayatına nasıl ansızın girdiyse, ansızın da kaybolabileceğinden korktuğu için ilişkilerini bitirdiğini

söylemişti. Mikael'e göre kendisiyle ilişkiye girmek için adım atmaya cesaret etmesinin nedeni de buydu. Orada geçici olarak bulunduğu için, onun hayatını değiştirmesinden korkmasına gerek yoktu. İç çekti ve psikolojik tahlillerini bir kenara bıraktı.

Mikael ikinci keşfini gece yarısı yapmıştı: Harriet muammasının anahtarı -buna kesinlikle emindi- Harriet'in Hedestad'da, İstasyon Caddesi'nde gördüğü şeydi. Mikael, bir zaman makinesi icat edip, Harriefin arkasına geçerek onun baktığı yere bakamayacağı için bunun ne olduğunu asla bilemeyecekti.

Ama birden beyninde bir şimşek çaktı, alnına vuran Mikael bilgisayarını açtı. İstasyon Caddesi'nde çekilmiş ama kesilmemiş resimlere bir daha baktı... İşte!

Harriet Vanger'in arkasında, yaklaşık bir metre kadar sağda genç bir çift duruyordu. Adam çizgili bir gömlek, kadın da açık renk ceket giymişti. Kadının elinde bir fotoğraf makinesi vardı. Mikael fotoğrafı büyüttü, fotoğraf makinesi flaşlı Kodak İnstamatic'e benziyordu, iyi fotoğraf çekemeyenler için üretilmiş şu ucuz makinelerden.

Kadın fotoğraf makinesini çene hizasında tutuyordu. Sonra, tam Harriet'in yüz ifadesinin değiştiği anda, fotoğraf makinesini kaldırmış ve palyaçoları çekmişti.

Mikael, kameranın pozisyonu ile Harriet'in bakış hattı arasındaki açıyı hesapladı. Neredeyse aynı yöne

çevrilmişlerdi.

Mikael'in kalp atışları hızlandı. Geriye yaslandı ve gömleğinin cebinden sigara paketini aldı. Biri fotoğraf çekmişti. Ama bu kadını nasıl bulacaktı? Onun çektiği fotoğraflara nasıl ulaşacakta? Her şeyden önce, çektiği fotoğrafları tabettirmiş miydi? Ettirdiyse bu fotoğraflar hâlâ duruyorlar mıydı?

Mikael, Kurt Nylund'un çektiği fotoğrafların olduğu dosyayı açta. Her fotoğrafı büyütüp her milimetresini dikkatle inceledi. En son fotoğrafta bu çiftle yine karşılaştı. Kurt Nylund'un, elinde balon, yüzünde sonsuz gülümsemeyle poz veren başka bir palyaçoyu çektiği fotoğrafta onlar da çıkmıştı. Fotoğraf, eğlencelerin düzenlendiği spor sahasının önündeki park alanında çekilmişti. Saat ikiden sonra olmalıydı. Daha sonra Nylund'a tanker kazasını haber vermişler, o da Çocuk Bayramı eğlencelerini bırakıp kaza yerine gitmişti.

Kadın neredeyse kalabalığın arasında kaybolmuştu ama çizgili gömlekli adam açıkça ortadaydı. Elinde anahtarlar, kapisini açmak için bir arabaya eğilmişti. Ama kamera palyaçoya odaklandığı için araba silik çıkmıştı. Plakasının bir bölümü görünmüyordu ama AC3 gibi bir şeyle başlıyordu.

1960'lı yılların plakaları, alındığı bölgenin harf koduyla başlardı. Mikael, çocukluğunda hangi arabanın nereden geldiğini bu harflere bakarak kestirmeye çalışırdı. AC,

Vâsterbotten bölgesinin harf koduydu.

Sonra Mikael başka bir şey daha gördü: Arabanın arka camında küçük bir reklam pulu vardı. Oraya odaklandı ama yazılar bulanıklaşıp kayboldu. Mikael reklam pulunu kesti; kontrast ve ışık ayarı yaparak uğraşmaya başladı. Bu, epeyce bir zamanını aldı. Yazıları hâlâ okuyanıiyordu ama silik şekillerin hangi harfler olabileceğini çıkartmaya çalışıyordu. Birçok harf şaşırtıcı bir şekilde aynı gibiydi. O harfi D, B, E de olabilirdi ve diğer harfler için de durum aynıydı. Kalem ve kağıtla, bu harfler üzerine bir süre çalıştıktan sonra anlaşılır bir şeyler ortaya çıkartabilmişti.

R JÖ ER T FAB K S

Gözleri yaşarana kadar fotoğrafa baktı. Sonra ne yazdığını görebildi. NORSJÖ KERESTE FABRİKASI. Bunu izleyen küçük harflerle yazılanları çıkartması imkansızdı ama büyük ihtimal adres ve telefon numarası vardı.

17. BÖLÜM

11 HAZİRAN ÇARŞAMBA—14 HAZİRAN CUMARTESİ

Yapbozun üçüncü parçasını hiç beklemediği bir yerden buldu.

Bütün bir gece resimler üzerinde çalıştıktan sonra,

ertesi gün öğle sonrasına kadar uyudu. Baş ağrısıyla uyandı, bir duş aldı ve Sussanne'nin Yeri'ne gidip kahvaltı yaptı. Düşüncelerini toparlamakta zorlanıyordu. Aslında gidip Henrik Vanger'e neler bulduğunu rapor etmesi gerekiyordu ama o, Cecilia Vanger'in evine gitti ve kapısını çaldı. Harriet'in odasında ne işinin olduğunu ve orada olmadığına dair niçin yalan söylediğini sormak istiyordu. Ama kapı açılmadı.

Tam oradan ayrılıyordu ki bir ses duydu.

"Senin orospu evde değil!"

Gollüm deliğinden çıkmıştı; uzundu, yaklaşık iki metre, ama yaşlılıktan beli bükülmüştü, gözleri Mikael'in gözlerinin hizasmdaydı. Derisinde yaşlılık lekeleri vardı. Pijamalarının üzerine kahverengi bir sabahlık giymişti ve bir bastona dayanıyordu. Hollywood filmlerinden fırlamış, yaşlı, kötülük dolu tiplerden birine benziyordu.

"Ne dedin?"

"Senin orospu evde değil dedim."

Mikael, Harald Vanger'e doğru gidip neredeyse burun buruna geldi.

"O bahsettiğin senin öz kızın, iğrenç yaratık."

"Geceleri gizlice buraya gelen ben değilim," dedi Harald Vanger dişsiz ağzını yayarak. İğrenç kokuyordu. Mikael

etrafından dolaştı ve arkasına bakmadan yoluna devam etti. Henrik Vanger'e gitti ve onu çalışma odasında buldu.

"Biraz önce kardeşinle karşılaştım," dedi öfkesini gizleyemeden.

"Harald'la mı? Bak sen, demek deliğinden çıkmaya cesaret edebildi? Senede bir kez çıkabiliyor."

"Cecilia'nın kapısını çalıyordum, birden o ortaya çıktı. Ve aynen aktarıyorum, 'orospu evde değil' dedi."

"Tam da Harald'a uygun bir söz."

"Kendi kızına orospu diyor."

"Bunu yıllardır yapıyor. İşte bunun için birbirleriyle konuşmuyorlar."

"Niçin?"

"Cecilia yirmisindeyken bekaretini kaybetti. Harriet kaybolduktan sonraki yaz, Hedestad'da bir aşk ilişkisi oldu."

"Ee?"

"Aşık olduğu adam, Peter Samuelsson, Vanger Şirketi'nde ekonomi asistanı olarak çalışıyordu. Zeki çocuktu. Şimdi ABB şirketinde çalışıyor. Eğer benim bir kızım olsaydı damadım olmasından gurur duyabileceğim

biriydi. Tabii bir yanlışı vardı."

"Düşündüğüm şey olduğunu söyleme?"

"Harald onun kafatasını ölçtü ya da köklerini araştırdı ve çeyrek Yahudi olduğunu keşfetti."

"Aman tanrım."

"Harald o günden sonra kızma orospu demeye başladı."

"Cecilia'yla benim birlikte olduğumuzu biliyor..."

"Sanırım bunu, tanrıya şükür olsun ki her akşam saat sekizde yatıp uyuduğu ve hiç kimse de ona bir şey anlatmadığı için, Isabella'nın dışında herkes biliyordur. Büyük ihtimal Harald senin attığın her adımı izlemiştir."

Mikael oturdu, aptal bir görünümü vardı.

"Yani herkesin bunu bil..."

"Elbette."

"Ve sen buna alınmadın?"

"Lütfen Mikael, bu beni ilgilendirmez."

"Cecilia nerede?"

"Okul tatile girdi. Kız kardeşini ziyaret etmek için, geçen

cumartesi Londra'ya uçtu. Sonra da tatil için... Hmm, sanırım Florida'ya gidecek. Bir ay sonra geri gelir."

Mikael daha da aptallaşmıştı.

"Yani ilişkimizi rafa kaldırdık."

"Anlıyorum ama yine de bu beni ilgilendirmez. İşler nasıl gidiyor?" Mikael, Henrik'in termosundan kendine kahve doldurdu ve yüzünü yaşlı adama çevirdi.

"Yeni şeyler buldum, samrım bir arabaya ihtiyacım olacak." Mikael uzun bir süre ulaştığı sonuçlan anlattı.

Çantasından bilgisayarını çıkarttı, fotoğraflar eşliğinde Harriet'in İstasyon Caddesi'nde nasıl davrandığına dair fikirlerini belirtti. Ayrıca seyirciler arasındaki çiftten, kadının elindeki fotoğraf makinesinden, arabalarından ve arabanın arka camına yapıştırılmış olan reklam pulundan bahsetti. Mikael anlatacaklarmıbitirdiğinde, Henrik Vanger fotoğraflara bir kez daha bakmak istedi. Mikael isteğini yerine getirdi.

Henrik Vanger gözlerini bilgisayar ekranından çevirdiğinde yüzü kül gibi olmuştu. Mikael paniğe kapıldı ve elini onun omzuna koydu. Henrik Vanger bir şey yok der gibi elini salladı ve bir süre sessizce oturdu.

"Benim artık imkansız olduğunu düşündüğüm bir iş basardın. Yepyeni şeyler keşfettin. Bundan sonraki adım ne?"

"Kadının çektiği fotoğrafı bulmalıyım, eğer hâlâ duruyorsa."

Mikael, Henrik Vanger'e penceredeki kadından bahsetmedi. Bu, onun yeterince objektif olmadığının göstergesiydi.

Mikael dışarı çıktığında Harald Vanger ortalarda yoktu, muhtemelen deliğine geri çekilmişti. Köşeyi döndüğünde, verandasının korkuluklarında birinin oturduğunu gördü; sırfa/ ona dönük gazete okuyordu. Kısa bir süre, Cecilia Vanger mi diye düşündü ama değildi. Biraz yaklaştığında, korkuluklarda oturan siyah saçlı kızın kim olduğunu çıkarttı.

"Merhaba baba," dedi Pernilla Abrahamsson.

Mikael kızını kucakladı.

"Sen nereden çıkün böyle?"

"Tabii ki evden. Sekellfteâ'ya gidiyorum. Bu gece buradayım."

"Burayı nasıl buldun?"

"Annem burada olduğunu biliyordu. Oradaki kafeye nerede oturduğunu sordum. Burayı gösterdiler. Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

"Elbette sevindim. Hadi içeri gel. Keşke önceden haber

verseydin de yemeklik bir şeyler alsaydım."

"Buraya ani bir kararla geldim. Cezaevinden çıkışını kutlamak istiyordum ama beni aramadın."

"Özür dilerim."

"Önemli değil. Annem hep kendi düşüncelerinle meşgul olduğunu anlatmıştı."

"Benim için böyle mi diyor?"

"Eh, yaklaşık böyle şeyler. Ama boş ver. Ben seni seviyorum ya."

"Ben de seni seviyorum, ama bilirsin işte..."

"Biliyorum. Sanırım bunu anlayacak kadar büyüdüm."

Mikael çay demledi ve yiyecek bir şeyler hazırladı. Birden kızının doğru söylediğini fark etmişti. Artık o küçük bir kız çocuğu değildi, on yedisine basmak üzereydi. Artık ona küçük bir kızmış gibi davranmamalıydı.

"Eee, nasıldı?"

"Ne nasıldı?"

"Cezaevi." Mikael güldü.

"Eğer ücretli bir tatil gibi olduğunu, kendimi

düşünmeye ve yazmaya verdiğimi söylersem inanacak mısın?"

"Kesinlikle. Bence cezaevi ve manastır arasında büyük bir fark yok, insanlar manastıra da kendilerini geliştirmek için giderler."

"Eh, öyle de bakılabilir. Umarım baban cezaevi müşterisi olduğu için sorun yaşamamışsındır?"

"Hiç yaşamadım. Seninle her zaman gurur duydum ve her fırsatta, inandığın şeyleri savunduğun için cezaevine girdiğinin alfanı çizdim."

"İnandıklarım?"

"TV'de Erika Berger'i izledim."

Mikael sarardı. Kızı onu sütten çıkmış ak kaşık sanıyordu.

"Pernilla, ben o kadar masum değilim. Neler olduğunu anlatamayacağım için üzgünüm ama suçsuz yere cezalandırılmadım. Hakimler ellerindeki kanıtlara dayanarak hüküm verdiler."

"Ama sen gerçek hikayeyi anlatmadın."

"Hayır, çünkü kanıtlayamazdım. Boş yere gürültü çıkarttım ve bu nedenle de cezaevini boyladım."

"İyi. O zaman şimdi bana bir cevap ver: Wennerström bir dolandırıcı mı, değil mi?"

"Şimdiye kadar tanıdığım en büyük dolandırıcı."

"Bak işte, bu bana yeter. Sana bir hediye aldım."

Çantasından bir paket çıkarttı. Mikael paketi açtı, bu bir The Best of the Eurythmics CD'siydi. Pernilla, bunun bir zamanların favori grubu olduğunu biliyordu. Mikael kızını kucakladı, bilgisayarını çalıştırıp CD'yi yerleştirdi, birlikte Sweet Dreams'i dinlediler.

"Skellefteâ'da ne yapacaksın?"

"Hayatın Işığı adlı bir cemaatin düzenlediği yaz okulu var," dedi Pernnila sanki dünyanın en doğal şeyinden bahseder gibi.

Mikael ürperdiğini hissetti.

Harriet'le kızı arasında ne kadar da çok benzerlik vardı. Pernilla, Harriet'in kaybolduğu yaşta, on alusındaydı. İkisi de babalarından ayrı yaşıyorlardı. Her ikisi de tuhaf tarikatların çekimine kapılmışlardı. Harriet bölgesel bir cemaatin, Pernilla da en az Hayatın Işığı kadar çılgın bir tarikatın.

Mikael kızında uyanan bu dinsel ilgiye karşı ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Onun nasıl istiyorsa öyle yaşama hakkını çiğnemekten korkuyordu ama Hayaün Işığı

tarikatı onun ve Erika'nın, Millennium'da rezil etmekten çekinmeyecekleri bir tarikattı. Bu konuyu ilk fırsatta Pernilla'nın annesiyle konuşmaya karar verdi.

Pernilla'ya yatağını veren Mikael, geceyi mutfaktaki divanda geçirdi.

Ağrıyan bir boyun ve sızlayan kaslarla uyandı. Pernilla yola çıkmakta acele ediyordu, Mikael kahvaltıdan sonra kızını istasyona götürdü. Trenin kalkmasına biraz zaman vardı, kahve alıp peronun sonlarında bir banka oturdular ve hemen her şey hakkında konuştular. Tren gelmeden hemen önce Pernilla birdenbire:

"Skellefteå'ya gitmemden hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Mikael nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

"Endişe edecek bir şey yok," dedi Pernilla. "Ama sen Hıristiyan değilsin değil mi?"

"Hayır, en azından iyi bir Hıristiyan değilim."

"Tanrıya inanmıyorsun?"

"Evet, inanmıyorum ama senin inancına saygı duyuyorum. Herkesin inanacak bir şeylere ihtiyacı var."

Tren perona girdiğinde, birbirlerine uzun süre sarıldılar. Pernilla vagona adım attığında geriye döndü ve:

"Baba, sana din propagandası yapmayacağım. Neye inanırsan inan benim için fark etmez, seni her zaman seveceğim. Ama Kendi Kutsal Kitap eğitimine devam etmeni istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Duvarındaki alıntıyı gördüm," dedi Pernilla. "Ama niçin o kadar kasvetli ve nevrotik? Öptüm. Hoşçakal."

El salladı ve kayboldu. Mikael peronda şaşkın bir şekilde durup, kuzeye doğru uzaklaşan treni seyretti. Ancak tren gözden kaybolduktan sonra kızının ne demek istediğini düşündü ve kalbine bir ağırlık çöktü.

Mikael tren istasyonundan aceleyle çıktı, saatine baktı. Hedeby Adası'na giden otobüsün kalkmasına daha yirmi dakika vardı. Bu kadar süre beklemeye tahammülü yoktu. İstasyon meydanının öteki tarafındaki taksi durağına gitti ve kuzey aksanı konuşan Hüseyin'i buldu.

On dakika sonra evine gelmişti. Hemen çalışma odasına girdi. Not kağıdını yazı masasına bantlamıştı:

Magda-32016

Sara-32109 / RJ- 30112

RL-32027

Mari-32018

Etrafına baktı. Sonra Kutsal Kitabı nerede bulabileceği aklına geldi. Not kağıdını yanına aldı, pencerenin kenarındaki kutuya koyduğu anahtarları buldu ve hızlı adımlarla Gottfried'in kulübesine doğru yola çıktı. Raftan Harriet'in Kutsal Kitabı'nı alırken neredeyse elleri titriyordu.

Harriet'in kaydettikleri telefon numaraları değildi. Tevrat'ın Levililer bölümündeki ayetlere işaret ediyordu.

(Magda) Tevrat; 20. bölüm, 16. ayet:

Bir kadın cinsel ilişki kurmak amacıyla bir lıayvana yaklaşırsa, kadım da hayvanı da kesinlikle öldüreceksiniz. Ölümü hak etmişlerdir.

(Sara) Tevrat; 21. bölüm, 9. ayet:

Bir kahinin kızı fahişelik yaparak kendini kirletirse, hem kendini hem de bahasını rezil etmiş olur. Yakılmalıdır.

(RJ) Tevrat; 1. bölüm, 12. ayet:

Kişi, hayvanı parçalayıp, iç yağını ve başını ayıracak; kahin bunları sunakta yanan odunların üzerine yerleştirecek.

(RL) Tevrat; 20. bölüm, 27. ayet.

Cincilik yapan ve ruh çağıran, ister erkek olsun, ister

kadın olsun kesinlikle öldürülecektir. Onları taşlayacaksınız. Ölümü hak etmişlerdir.

(Mari) Tevrat; 20. bölüm, 18. Ayet.

Eğer biri aybaşı olan bir kadınla yatarsa ve cinsel organının dış dudaklarını kana boyarsa ve kuyusunu kapatırsa ve kadın kendi kuyusunun kanına bulamışa, ikisi de kendi halkı tarafından yok edilecektir.

Mikael dışarı çıkıp verandaya oturdu. Harriet'in telefon defterine özenerek yazdığı rakamların bunları işaret ettiği tartışmasızdı. Eski Ahit'teki her alıntının altını özenle çizmişti. Mikael bir sigara yaktı ve kuşları dinlemeye başladı.

Rakamları çözmüştü. Ama isimler hâlâ belirsizdi. Magda, Sara, Mari, RJ ve RL.

Mikael'in beyninde bir şimşek çaktı ve bir uçurum açıldı. Komiser Morell'in anlattığı Hedestad'da çıkan yangının kurbanlarını hatırladı.

Rebecka olayı; Kişi hayvanı parçalayıp, iç yağını ve başını ayıracak; kahin bunları sunakta yanan odunların üzerine yerleştirecek. 1940'lı yılların sonlarında, Rebecka adlı kıza tecavüz edilmiş ve başı ateşe sokularak öldürülmüştü.

Rebecka. RJ. Kızın soyadı neydi?

Harriet nasıl bir belaya bulaşmıştı?

O gün öğle sonrası Mikael kapısını çaldığında, vücudunda biraz kırgınlık hisseden Henrik Vanger yatmış dinleniyordu. Anna yanında birkaç dakika kalması kaydıyla, Mikael'i içeri aldı.

"Yaz gribi," dedi Henrik Vanger burnunu çekerek. "Ne istiyorsun?"

"Bir sorum var."

"Evet?"

"1940'lı yıllarda Hedestad'da bir cinayet işlenmiş, bu konuda herhangi bir bilgin var mı? Rebecka adında bir kızı, başını şömineye sokarak öldürmüşler."

"Rebecka Jacobson," dedi Henrik Vanger bir saniye bile tereddüt etmeden. Bu isim hiç aklımdan çıkmadı ama yıllardır bahsedildiğini de duymadım."

"Ama cinayeti biliyorsun?"

"Hem de detaylarına kadar. Rebecka Jocobson öldürüldüğünde yirmi üç ya da yirmi dört yaşlarmdaydı. Sanırım... 1949 yılıydı. Benim de biraz katkıda bulunduğum kapsamlı bir soruşturma yapılmıştı."

"Senin?" diye şaşkınlıkla sordu Mikael.

"Evet. Rebecka, Vanger Şirketi'nde büro işlerinde çalışıyordu.

Alımlı, çevresinde sevilen bir kızdı. Ama bu da nereden çıktı şimdi?" Mikael ne diyeceğini bilemedi. Ayağa kalkıp pencereye doğru gitti. "Bilemiyorum. Henrik, sanırım bir şeylere ulaştım ama önce enine boyuna düşünmeliyim."

"Rebecka ve Harriet olayı arasında bir bağ mı olduğunu ima ediyorsun? İki olay arasında on yedi yıl fark var."

"Bırak da önce bir düşüneyim. Kendini daha iyi hissedersen yarın sabah uğrarım."

Mikael ertesi gün Vanger'e hiç uğrayanıadı. Saat gecenin birine yaklaşırken, o hâlâ mutfak masasının başında Harriet'in İncil'ini okuyordu. Köprüden hızla geçen bir arabanın sesini duydu ve mutfak penceresine bir ambulansın mavi ışığı yansıdı.

İçini kaplayan kötü duygularla dışarı fırlayarak ambulansın nereye gittiğine baktı. Henrik Vanger'in evinin önünde durmuştu. Alt katın ışıkları yanıyordu. Verandanın basamaklarından iki hamlede indi ve Vanger'in büyük salonunun girişinde çok sarsılmış olan Anna NygrenTe karşılaştı.

"Kalp," dedi Anna. "Bir süre önce beni uyandırdı, kalbinin ağrıdığını söyledi ve yere yığıldı."

Mikael kollarını sadık hizmetçinin boynuna doladı,

ambulans görevlileri bir sedyeye yatırdıkları, hiçbir yaşam belirtisi göstermeyen Henrik'le dışarı çıkana kadar öylece bekledi. Arkalarında, oldukça stresli olduğu belli olan Martin Vanger duruyordu. Anna çağırır çağırmaz koşup gelmişti, ayağında terlikler vardı, pantolonunun fermuarını çekmeyi unutmuştu. Mikael'i şöyle bir selamlayıp Anna'ya döndü.

"Ben hastaneye gidiyorum. Birger'i ara. Cecilia'ya da ulaşmaya çalış," diye talimat verdi. "Dirch Frode'ye de haber ver."

"Frode'ye ben giderim," dedi Mikael. Anna müteşekkir bir şekilde başını salladı.

Mikael parmağını Dirch Frode'nin zilinin üzerine koyduğunda, gece yarısı çalman kapı genellikle kötü bir haberin işaretidir, diye düşünüyordu. Uykulu Frode kapıda görünene kadar birkaç dakika bekledi.

"Kötü haberlerim var. Henrik Vanger'i hastaneye kaldırdılar. Sanırım kalp krizi geçiriyor. Martin sana haber vermemi istedi."

"Aman tanrım," dedi Dirch Frode ve kol saatine baktı. "Bugün ayın 13'ü ve Cuma."

Mikael tekrar eve döndüğünde saat gecenin iki buçuğuydu. Bir süre düşündü ve Erika'yı daha sonra haberdar etmeye karar verdi. Ancak ertesi sabah saat on

civarında Frode'yi arayıp, Henrik Vanger'in hâlâ hayatta olduğundan emin olduktan sonra, Erika'yı arayıp Millennium'un yeni ortağının kalp krizi nedeniyle hastaneye kaldırıldığını haber verdi. Bu beklenmedik bir şey değildi ama yine de büyük bir endişeyle karşılandı.

Akşamın ileri bir saatinde Dirch Frode, Mikael'e geldi ve Henrik Vanger'in sağlık durumu hakkında ayrıntılı bilgi verdi.

"Yaşıyor ama durumu iyi değil. Ciddi bir kalp krizi geçirdi, ayrıca bedeni de iltihaplanmış."

"Onu gördün mü?"

"Hayır. Yoğun bakımda. Martin ve Birger başında bekliyor."

"Ne kadar şansı var?"

Dirch Frode ileri geri sallandı.

"Kalp krizini atlattı, bu iyiye işaret. Henrik'in bünyesi gerçekten de sağlamdır. Ama artık yaşlı. Bekleyip göreceğiz."

Bir süre sessizce oturup derin düşüncelere daldılar. Mikael kahve yaptı. Frode perişan bir haldeydi.

"Şimdi ne olacağına dair birkaç soru sormak zorundayım," dedi Mikael.

Frode başını kaldırıp ona baktı.

"Seninle yaptığımız sözleşme değişmeyecek. Henrik yaşasın ya da yaşamasın bu yılın sonuna kadar geçerli. Endişelenmene gerek yok."

"Endişelenmiyorum, sormak istediğim bu değildi. Onun yokluğunda çalışmalarımı kime rapor edeceğim."

Dirch Frode iç geçirdi.

"Mikael, Harriet Vanger olayının Henrik için bir tür zaman geçirme olduğunu benim kadar sen de biliyorsun."

"O kadar emin olma, Dirch."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yeni kanıtlar buldum, dedi Mikael. Dün bir kısmını Henrik'e anlattım. Korkarım kalp krizini bu tetiklemiştir."

Dirch Frode, Mikael'e tuhaf bir bakış fırlattı.

"Şaka yapıyorsun."

Mikael başını iki yana salladı.

"Dirch, son günlerde resmi makamların otuz beş yılda ulaşmış olduklarından çok daha önemli ipuçları buldum. Benim sorunum, Henrik'in yokluğunda bulgularımı kiminle paylaşacağımı hiç konuşmamış olmamız."

"Bana anlatabilirsin."

"İyi. Ama bu fotoğraflarla anlatmalıyım. Zamanın var mı?"

Mikael yeni bulgularını mümkün olduğu kadar açık bir dille anlattı. İstasyon Caddesi'nde çekilmiş olan resim serisini gösterdi ve çıkarttığı sonuçları açıkladı. Daha sonra kızının, telefon defterindeki notların şifresini nasıl çözdüğünden bahsetti. Son olarak da, 1949 yılında vahşi bir cinayete kurban giden Rebecka JacobssonTa ilgili bağlantıya işaret etti.

Anlatmadığı tek şey Cecilia Vanger'in, Harriet'in odasının penceresinde görünen yüzüydü. Cecilia'yı şüpheliler arasında koymadan önce onunla konuşmak istiyordu.

Frode'nin alnı endişeyle kırışmıştı.

"Rebecka cinayetiyle, Harriet'in kaybolması arasında bir bağ mı var diyorsun?"

"Bilmiyorum. Olamazmış gibi görünüyor. Ama Harriet'in onun isminin baş harflerini -RJ- yangın kurbanlarına gönderme yaparak telefon defterine kaydettiği de ortada. Rebecka olayının Vanger ailesiyle bir ilişkisi olduğu da açık; kız Vanger Şirketi'nde çalışmış."

"Peki bunları sen nasıl açıklıyorsun?"

"Açıklayanıyorum. Ama araştırmalarıma devam etmek istiyorum. Seni Henrik'in temsilcisi olarak kabul ediyorum. Onun adına sen karar vermelisin."

"Belki de polise başvurmalıyız."

"Hayır. Hiç olmazsa Henrik izin vermeden olmaz. Rebecka cinayeti yıllar önce zaman aşımına uğradı ve polis soruşturması rafa kaldırıldı. Kırk beş yıl önce işlenmiş bir cinayet için yeni bir araştırma yapmazlar."

"Anlıyorum. Ne yapacaksın?"

Mikael ayağa kalktı ve mutfakta bir tur attı.

"Önce fotoğrafların izini sürmek istiyorum. Harriet'in gördüğünü biz de görürsek... Sanırım bütün olanların anahtarı bu. İkinci olarak Norsjö'ye ve izlerin beni götüreceği diğer yerlere gitmek için bir arabaya ihtiyacım var. Üçüncü olarak İncil'den yapılan alıntıların peşine düşeceğim. Alıntılardan biriyle vahşice işlenen bir cinayet hakkında bir bağ kurabildik. Geriye dört alıntı kaldı. Bunları yapabilmek için... Gerçekten yardıma ihtiyacım var."

"Ne tür bir yardıma?"

"Araştırma yapabilecek bir yardımcıya ihtiyacım var, eski gazete arşivlerini didik didik edip Magda, Sara ve diğer isimlere ulaşabilecek birine. Eğer düşündüklerim doğruysa, Rebecka'dan başka kurbanlar da olmalı."

"Yani başka birini daha bu sırra ortak..."

"Acilen yapılması gereken bir sürü iş var. Eğer bir polis olsaydım bir işbölümü yapar zamanı ve imkanları daha etkili kullanırdım. Arşiv araştırması yapabilecek yetenekli ama aynı zamanda da güvenilir birine ihtiyacım var."

"Anlıyorum... Aslında böyle birini tanıyorum. Senin hakkında araştırma yapan kız," diye ağzından kaçırdı Frode.

"KİM NE YAPTI?" diye öfkeyle sordu Mikael.

Dirch Frode susması gereken bir şeyi nasıl böyle açığa vurduğuna hayıflandı. Artık yaşlanıyorum, diye düşündü.

"Sadece yüksek sesle düşündüm. Bir şey yok," diye kıvırmaya çalıştı.

"Benim hakkımda araştırma yaptırdın ha?"

"Dramatize etme Mikael. Seni işe almak istiyorduk, ne tür bir insan olduğunu araştırdık."

"Demek Henrik Vanger'in benimle nasıl ilişki kuracağını iyi bilmesinin nedeni bu. Ne kadar derin bir araştırmaydı?"

"Oldukça derin."

"Millennium sorununa da girildi mi?"

Dirch Frode omuzlarını silkti. "O zaman aktüeldi."

Mikael bir sigara yaktı. Bu, beşinci sigarasıydı. Sigara artık bir alışkanlık olmak üzereydi.

"Yazılı bir rapor mu aldınız?"

"Mikael bunu dert etmen gereksiz."

"O raporu okumak istiyorum."

"Lütfen, önemli bir şey değil. Seni işe almadan önce biraz araştırma yaptık, hepsi bu."

"Ben o raporu okumak istiyorum," diye tekrarladı Mikael.

"Buna ancak Henrik karar verebilir."

"Öyle mi? O zaman ben de şöyle diyorum: O raporu bir saat içinde elime vereceksin. Aksi halde bu akşam Stockholm'e giden ilk trene atlar çekip giderim. O rapor nerede?"

Dirch Frode ve Mikael bir süre bakışlarıyla birbirlerini tarttılar.

Sonra derin bir iç çeken Frode gözerini kapadı.

"Evde çalışma odamda."

Harriet Vanger olayı, Mikael'in karıştığı, tartışmasız en karmaşık olaydı. Özellikle de son bir yılda -Hans-Erik Wennerström hakkında yayınlanan yazıdan beri- uzun, engebeli bir yola girmişti ve henüz bu yolun sonu da görülmemişti.

Geri dönülmez bir hata yapan Dirch Frode, akşam saat altıda Lisbeth Salander'in hazırladığı raporu Mikael'e vermek zorunda kalmıştı. Bu, yüz sayfalık makale, belge ve Mikael'in hayatına dair diğer ayrıntıların fotokopilerinin de eklendiği, seksen sayfalık bir rapordu. İnsanın kendisi hakkında hazırlanmış, biraz otobiyografik, biraz istihbarat raporuna benzeyen bir şeyi okuyor olması tuhaf bir deneyimdi. Mikael, raporun ayrıntılar açısından ne kadar zengin olduğunu okudukça şaşkınlıktan şaşkınlığa düşüyordu. Lisbeth Salander, onun artık tarihe karıştığını düşündüğü şeyleri bile kazıp çıkartmıştı. Bir zamanlar ateşli bir sendikalistken, şimdi memuriyetten politikacı olan gençlik aşkını bile keşfetmişti. Bu kız kimlerle konuşmuştu? Mikael'in de üyelerinden biri olduğu ve yaşayan bir ruhun hatırlamasının imkansız olduğunu düşündüğü rock grubu Bootstrap'ı da bulmuştu. Ekonomik durumunu en ince detaylarına kadar incelemişti. Bütün bunları nasıl başarmıştı?

Bir gazeteci olarak, yıllarca kişiler hakkında her yeri kazıyıp bilgi toplayan Mikael'in, bu kızın yaptığı işin kalitesini değerlendirebilecek tecrübesi vardı. Onun gözünde Lisbeth Salander, kuşkusuz müthiş bir araştırmacıydı. Kendisinin, hiç tanımadığı biri hakkında,

böylesi kapsamlı bir rapor hazırlayıp hazırlayanıayacağından emin değidi.

Ayrıca Mikael, Henrik Vanger'le birlikteyken Erika'yla aralarına bir çeşit mesafe koyuyor olmalarının gereksizliğini de anlamıştı. Raporda Greger Beckman, Erika ve kendisinin yıllardır yaşadıkları üçlü ilişkiden de bahsediliyordu. Lisbeth Salander, Millennium'un durumu hakkında da rahatsız edecek kadar isabetli değerlendirmeler yapmıştı. Demek ki Henrik Vanger, Erika'yı arayıp ortaklık teklif ettiğinde, ne kadar kötü durumda olduklarını biliyordu. Ne tür bir oyun oynuyordu bu adam?

Wennerström olayını özet geçmişti ama mahkemelerden en az birini izlemiş olduğu açıktı. Mikael'in mahkemedeki tuhaf davranışının, savunma yapmayı reddetmesinin altını çizerek, bir soru işareti koymuştu. Bu kız her kimse akıllı biriydi. Devam eden satırlarda Mikael yerinden fırladı, gözlerine inanamıyordu. Lisbeth Salander, mahkemenin kararından sonra neler olabileceğine dair kısa bir değerlendirme yapmıştı. Millennium'un genel yayın yönetmenliğinden ayrıldığında yayınladıkları basın bildirisini, neredeyse sözcüğü sözcüğüne öngörmüştü.

Ama bütün bunları, Mikael'in ilk taslakta yazdığı gibi ifade etmişti. Mikael raporun kapağına tekrar baktı. Mahkeme kararını aldığı günden üç gün öncesinin tarihi vardı. Bu imkansız.

O basın bildirisi, bu dünyada bir tek yerde vardı; Mikael'in bilgisayarında. İş yerindeki bilgisayarında değil, dizüstü bilgisayarında. Bu taslağın çıktısı alınmamıştı. Erika Berger'de bile bir kopyası yoktu. Üstelik bu konuda hiç konuşmamışlardı.

Mikael, Lisbeth'in yaptığı araştırmayı yavaşça bir kenara koydu. Sigara isteğine direnerek ceketini giydi ve aydınlık geceye çıktı. Boğaz boyunca kıyıyı takip ederek yürüdü, Cecilia Vanger'in bahçesinin ve Martin Vanger'in villasının önündeki lüks motorbotun önünden geçti. Ağır adımlarla yürüyor ve düşünüyordu. Sonunda bir taşa oturdu ve Hedestad Koyu'nda göz kırpan deniz fenerine baktı. Bunun bir tek açıklaması vardı:

Benim bilgisayarıma girdin bayan Salander, dedi kendi kendine.

Sen lanet bir hackersin.

18. BÖLÜM

18 HAZİRAN ÇARŞAMBA

Lisbeth Salander rüyasız bir uykudan birdenbire uyandı. Hafif bir mide bulantısı vardı. Mimmi'nin çoktan işe gitmiş olduğunu bilmesi için başını çevirip bakmasına gerek yoktu. Geriye havaya asılı kokusu kalmıştı. Lisbeth önceki akşam, Evil Fingers'ın Kvarnen'de yaptığı haftalık salı toplantısında çok fazla bira içmişti. Bar kapanmadan önce ortaya çıkan Mimmi, Lisbeth'le birlikte eve gelip, yatağına girmişti.

Mimmi'den farklı olarak Lisbeth, kendini ciddi bir lezbiyen gibi görmüyordu. Hetero, homo ya da biseksüel olup olmadığı üzerine hiçbir zaman kafa yormamıştı. Etiketler umurundabile değildi, kimin gecesini kiminle geçirdiği yalnızca o insanların sorunuydu. Eğer seçim yapma hakkı olursa erkekleri tercih ederdi, hiç değilse şimdiye kadar böyle yapmıştı. Tek sorun, avanak olmayan ve yatakta iyi olan birini bulmaktı. Mimmi, onu tahrik edebilen tatlı bir orta yoldu. Onunla bir yıl önce bir festivalde, bira çadırında karşılaşmıştı. Evil Fingers'la tanıştırdığı tek kişi de oydu. İlişkileri bir yıldır sürüyordu ama bu ilişki, ikisi için de hâlâ bir çeşit zaman öldürmeydi. Lisbeth için Mimmi, yanında uzanabileceği yumuşak, sıcak bir bedendi. Ama aynı zamanda yanında uyanabileceği ve

hatta kahvaltı yapabileceği biriydi de.

Komodinin üzerindeki saat dokuz buçuğu gösteriyordu. Lisbeth onu uyandıran şeyin ne olduğunu düşünüyordu ki kapı zili çaldı. Yatakta şaşkınlıkla doğruldu. Bu saatte onun kapısını çalacak hiç kimse yoktu. Uyku sersemi çarşafa sarındı, sallanarak gitti ve kapıyı açtı. Açar açmaz da Mikael'le göz göze geldi. Tuhaf bir panik duygusuyla bir adım geriledi.

Neşeli bir ifadeyle "Günaydın, Bayan Salander," dedi Mikael.

"Gördüğüm kadarıyla akşamdan kalmasınız. Girebilir miyim?"

Cevap beklemeden içeri girdi ve kapıyı kapattı. Mikael, yere saçılmış elbiseleri, içleri gazete dolu bir yığın torbayı meraklı gözlerle incelerken, Lisbeth'in dünyası tersine dönmüştü; nasıl, ne, kim? Mikael, Lisbeth'in şaşkın yüzüne neşeli bir bakış fırlattı.

"Henüz kahvaltı yapmamış olduğunu düşünerek birkaç sandviç aldım. Biftekli, hindili ve bir de avokadolu vejetaryen sandviç. Biftekten hoşlanır mısın bilmiyorum."

Mikael mutfağa daldı ve kahve makinesini buldu. "Kahve nerede?" diye bağırdı. Lisbeth holde donmuş kalmışta, kahve sürahisinin çalkalandığını duyduğunda kendine geldi ve hızla mutfağa yöneldi. "Dur! Dur"

Bağırdığını düşünerek sesini alçaltta.

"Böyle pat diye içeri dalıp, sanki bu evde yaşıyormuş gibi davranamazsın. Ben seni tanımıyorum."

Mikael kahve sürahisindeki suyu kahve makinesine boşaltırken durdu ve başını Lisbeth'e çevirdi. Ciddi bir ifadeyle:

"Yanlış! Beni başkalarının tanıdığından çok daha iyi tanıyorsun. Öyle değil mi?" dedi.

Sonra ona sırtını döndü, kahve suyunu koydu ve dolapları açıp kapayarak kahve aramaya başladı.

"Yeri gelmişken, senin nasıl çalıştığını biliyorum. Sırlarını biliyorum."

Lisbeth Salander gözlerini kapadı. Sanki ayağının altından yer çekiliyordu. Zihni felç olmuş gibiydi. Akşamdan kalmaydı. Gerçeküstü bir durum yaşıyordu, beyni çalışmayı reddediyordu. Araştırdığı bir insanla ilk defa yüz yüze geliyordu. Nerede yaşadığımı biliyor! İşte onun mutfağındaydı. Bu imkansızdı. Bu olmamalıydı. Benim kim olduğumu biliyor! Birden sarındığı yatak örtüsünün üzerinden kaydığını fark etti ve düzeltip daha sıkı sarındı. Mikael bir şey söylemiş ama Lisbeth ne dediğini anlamamıştı.

"Konuşmalıyız," diye tekrarladı Mikael. "Ama sanırım önce bir duş almalısın."

Lisbeth mümkün olduğu kadar sağduyulu konuşmaya çalıştı.

"Bak, eğer kavga etmeyi düşünüyorsan, kavga etmen gereken kişi ben değilim. Ben, bana verilen işi yaptım. Patronumla konuşmalısın."

Mikael kollarım yukarı kaldırarak ellerini açtı. Silahsızım. Evrensel bir barış işareti.

"Dragan Armansky'le konuştum. Aklıma gelmişken onu aramanı istedi, dün akşam cep telefonunu hiç açmadın."

Mikael ona doğru yaklaştı. Lisbeth bir tehlike sezmiyordu ama yine de birkaç santim geri çekildi. Mikael hafifçe koluna dokundu ve banyonun kapısını işaret etti. Lisbeth, iyi niyetle bile olsa, kendine dokunulmasından nefret ederdi.

"Kavga etmeye gelmedim," dedi Mikael sakin bir sesle. "Ama seninle konuşmayı çok istiyorum. Uyandığında diyelim. Sen üstünü giyerken kahve hazır olur ama önce duş. Vamoose!"

Lisbeth isteksizce ona uydu. Lisbeth Salander istemediği bir şeyi asla yapmaz diye düşündü.

Banyoya girdiğinde sırtım kapıya yasladı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Tahmin edemeyeceği kadar sarsılmıştı.

Kendini patlamaya hazır bir balon gibi hissediyordu. Harala gürele geçen bir geceden sonra duş yalnızca iyi bir tavsiye değil, zorunluluktu da. Duştan sonra yatak odasına süzüldü, pantolonunu ve göğsünde Armageddon was yesterday, today we have a serious problem (Armageddon dündü, bugün ciddi bir sorunumuz var) yazan tişörtünü giydi.

Bir süre düşündükten sonra deri ceketini aradı, bir sandalyenin üzerinde duruyordu. Cebinden elektrik tabancasını aldı, bataryasını kontrol etti ve pantolonunun arka cebine soktu. Bütün daireyi güzel bir kahve kokusu sarmıştı. Derin bir nefes aldı ve mutfağa geçti.

"Sen hiç temizlik yapmaz mısın?" diye sordu Mikael.

Bulaşık lavabosunu bulaşıklarla doldurmuş, sigara tablalarını boşaltmış, eski süt paketini çöpe atmış, mutfak masasının üzerinde duran beş haftalık gazeteleri kaldırmış, masayı silmiş, kahve fincanlarıyla -sandviç aldım derken şaka yapmamıştı- sandviçleri yerleştirmişti. Mimmi'yle geçirdiği geceden sonra gerçekten acıkmış olan Lisbeth'e, sandviçler çok davetkar gelmişti. İyi, bakalım bunun sonu nereye varacak? Mikael'in karşısına oturdu.

"Sorumu cevaplamadın; biftekli, hindili ya da vejetaryen?"

"Biftekli."

"O zaman ben de hindiliyi alıyorum."

Arada bir birbirlerini inceleyerek, hiç konuşmadan kahvaltılarını yaptılar. Lisbeth biftekli sandviçini yedikten sonra, vejetaryen olanın da yarısını yedi. Pencere kenarında duran buruşmuş sigara paketini aldı ve bir sigara yaktı.

"Tamam," diye sessizliği bozdu Mikael, "belki araştırma konusunda senin kadar iyi değilim, ama şimdi ne vejetaryen, ne de - Dirch Frode'nin sandığı gibi- anoreksi olmadığını öğrendim. Bunu, senin hakkında tutacağım rapora kaydedeceğim."

Salander önce dik dik baktı ama Mikael'in kendisiyle dalga geçtiğini anladığında bakışları yumuşadı. Mikael'in çok eğlendiği belliydi. Lisbeth, onun yüzündeki gülümsemeye çarpık bir gülümsemeyle karşılık vermekten kendini alamadı. Çok saçma bir durumdu. Lisbeth kahvesinden bir yudum aldı. Mikael'in gözlerinde dostça bir ifade vardı, ne olursa olsun kötü bir insan olmadığı belliydi. Zaten araştırmalarında da onun kız arkadaşlarına kötü davrandığına dair bir iz bulamamıştı. Birden onun hakkında her şeyi bildiğini hatırladı. Bilgi iktidardır.

"Niçin sırıtıyorsun?" diye sordu.

"Özür dilerim. Buraya böyle gelmeyi hiç hesaplamamıştım. Seni korkutmak gibi bir niyetim de yoktu ama belli ki öyle oldu. Kapıyı açtığındaki yüz ifadeni

görmeliydin. Çok matraktı."

Sessizlik. Lisbeth Salander, Mikael'in davetsiz arkadaşlığını kabul edilebilir bulduğunu şaşkınlıkla fark etmişti, en azından rahatsız olmamıştı.

"Herhalde özel yaşamımı deştiğin için senden intikam alacağımı düşünüyorsundur," dedi Mikael neşeyle. "Benden korkuyor musun?"

"Hayır," dedi Salander.

"İyi. Buraya sana kötülük yapmaya ya da seninle kavga etmeye gelmedim."

"Eğer böyle bir şeye kalkışırsan karşılığını alırsın."

Mikael ona dikkatle baktı; yaklaşık 1.50 boyundaydı. Doğrusu karşı koyabilecek bir hali yoktu. Ama gözleri ifadesiz ve sakindi.

"Bunu düşünme," dedi Mikael. "Kötü bir niyetim yok. Seninle konuşmam gereken şeyler var. Eğer gitmemi istiyorsan söylemen yeter." Bir süre düşündü. " Çok tuhaf bir... boş ver," cümlesini tamamlamadı.

"Ne?"

"Çok aptalca gelebilir ama daha dört gün önce senin varlığından bile habersizdim. Sonra benim hakkımda tuttuğun raporu okudum," - çantasını karıştırıp çıkardı-

"çok eğlendiğimi söyleyemem."

Mikael sustu ve bir süre mutfak penceresinden dışarı baktı. "Bir sigara alabilir miyim?" Lisbeth paketi onun önüne itti.

"Daha önce birbirimizi tanımadığımızı söyledin, ben de hayır tanıyoruz dedim." Raporu işaret etti. "Seninle boy ölçüşemem, yalnızca adresini, doğum gününü ve buna benzer şeyleri öğrenmek için rutin bir araştırma yaptım ama sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun. Yalnızca çok yakın arkadaşlarımın bilebileceği çok özel şeyleri de. Ve ben şimdi senin mutfağında oturmuş kahvaltı yapıyorum. Yalnızca yarım saattir biraradayız. Ama içimde sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşsuz gibi bir duygu var. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Lisbeth başım salladı.

"Çok güzel gözlerin var," dedi Mikael.

"Seninkiler de içten," dedi Lisbeth. Mikael bunu derken, Lisbeth'in alay edip etmediğini anlayamadı.

Sustular.

Kaile Blomkvist. Lisbeth onun takma adım hatırladı ve bunu yüksek sesle söylemek için, içinden gelen isteği bastırdı ve birden ciddileşti. Mikael'in gözlerinde bir yorgunluk vardı. Eve zorla girdiği andaki kararlılığı kaybolmuştu. Şaklabanlığı da yok olmuştu ya da şimdilik

bir kenara koymuştu. Lisbeth onun ilk defa kendisini büyük bir ciddiyetle, derinlemesine incelediğini fark etti. Kafasının içinden neler geçtiğini anlayamıyordu ama ziyaretinin ciddi bir nedeni olduğu belliydi.

Lisbeth Salander, sakinliğinin yüzeysel olduğunu ve sinirlerini tam olarak kontrol edemediğini biliyordu. Blomkvist'in beklenmeyen ziyaretinden, daha önce hiç olmadığı kadar sarsılmıştı. Ekmeğini insanların özel yaşamlarını izlemekten kazanıyordu. Dragan Armansky'nin hesabına yaptığı şeyi hiçbir zaman gerçek bir iş gibi değil, daha çok bir hobi, bir tür zaman öldürme gibi görmüştü.

Ama şu bir gerçekti ki -bunu keşfedeli çok zaman olmuştu- başka insanların özel yaşamlarını didiklemekten ve gizlemeye çalıştıkları şeyleri açığa vurmaktan zevk alıyordu. Bu, şu ya da bu biçimde, kendini hatırladığı günden beri böyleydi. Bunu şimdi de sürdürüyorsa, yalnızca Armansky istediği için değil, zevk aldığı içindi de. Onun için bu bir çeşit eğlence, tıpkı bilgisayar oyunu gibi bir şeydi ama burada gerçek insanlar söz konusuydu. Ve şimdi onun hobilerinden biri, onun mutfağında oturmuş ve ona sandviç sunmuştu. Çok saçma bir durumdu.

"İlgimi çeken bir şey var," dedi Mikael. "Benim hakkımda Dirch Frode için araştırma yaparken... Bunu ne için kullanacakları hakkında bir fikrin var mıydı?"

"Hayır?"

"Dirch Frode, daha doğrusu onun patronu, bu araştırmayı bana bir görev vermek için yaptırdı."

"Anlıyorum."

Mikael beli belirsiz gülümsedi.

"Seninle bir gün başka insanların özel hayatım didiklemenin ahlaki boyutlarını konuşuruz. Ama şimdi başka bir sorunum var... Bana verilen ve anlaşılmaz bir nedenle kabul ettiğim iş, şimdiye kadar üstlenmiş olduğum işlerin tartışmasız en saçması. Sana güvenebilir miyim Lisbeth?"

"Nasıl yani?"

"Dragan Armansky senin çok güvenilir biri olduğunu söyledi. Ama ben yine de sana soruyorum. Sana başkasına anlatılmaması gereken birtakım sırlar vereceğim, hiç kimsenin bilmemesi gereken."

"Dur biraz. Yani sen Dragan Armansky'le konuştun ve seni buraya o gönderdi."

Canına okuyacağım, seni, aptal Ermeni.

"Yok, tam öyle değil. Birilerinin adreslerine ulaşabilecek tek insan sen değilsin, adresini kendim buldum. Nüfus kayıtlarını araştırdım. Üç tane Lisbeth Salander vardı, ikisini çabuk eledim. Ama dün Armansky'le buluştum ve uzun uzun konuştuk. O da ilk başta, tıpkı senin gibi, özel

hayatıma girdiğiniz için kavga edeceğimi düşündü ama sonunda meşru bir iş için orada olduğuma ikna oldu."

"Ne tür bir iş?"

"Dediğim gibi, Dirch Frode'nin patronu bana bir iş verdi. Şimdi çok hızlı sonuç alacak, yetenekli bir araştırmacıya ihtiyaç duyduğum bir noktaya geldim. Frode senin bu işlerde uzman olduğunu söyledi. Daha doğrusu ağzından kaçırdı, benim hakkımda araştırma yaptığını kendim buldum. Dün Armansky'le konuştum ve ne istediğimi anlattım. Onay verdi ve sana telefonla ulaşmaya çalıştı ama sen hiç cevap vermedin... İşte, şimdi buradayım. İstersen Armansky'yi arayıp kontrol edebilirsin."

Lisbeth'in, Mimmi'nin de katkılarıyla oluşmuş elbise yığınlarının arasından telefonunu bulması, birkaç dakikasını aldı. Mikael onun mahcup araştırmasını büyük bir ilgiyle izlerken, bir yandan da dairenin içinde şöyle bir tur attı. Mobilyalar çöp konteynırından bulunmuş gibiydi. Çalışma odasında etkileyici bir (stateoftheart) PowerBook vardı. Bir rafta da CD çalar. Bununla birlikte CD koleksiyonunun etkileyici olduğu söylenemezdi. Mikael'in şimdiye kadar adlarını hiç duymadığı, başka dünyalardan kaçmış yaratıkların acınacak durumda birkaç CD'si... Belli ki müzikle çok da ilgili değildi.

Telefonunu bulan Salander, Armansky'nin onu, yedisi akşam, ikisi de sabah olmak üzere dokuz defa aradığını gördü. Mikael kapının kenarına yaslanıp onu izlerken,

Salander, Armansky'yle konuşuyordu.

"Benim... Üzgünüm, ama kapalıydı... Bana iş vermek istediğini biliyorum... Hayır... Burada, oturma odamda..." Sesini yükseltti. "Dragan, akşamdan kalmayım ve başım ağrıyor, dırdırı bırak, işe evet dedin mi demedin mi? Teşekkürler."

Lisbeth Salander, oturma odasını dolaşan Mikael'i göz ucuyla izledi. Raflardaki CD'lerini inceliyor, kitaplarını karıştırıyordu, üzerinde etiket olmayan kahverengi bir ilaç şişesini merakla ışığa tutmuştu. Mikael tam şişenin kapağını açacakken, Lisbeth ona doğru gidip elinden aldı ve mutfağa geçip masanın başına oturdu. Mikael de gelip oturana kadar alnına masaj yaptı.

"Kurallar çok basit," dedi Lisbeth. "Benimle ya da Dragan Armansky'le konuştukların dışarıya sızmaz. Milton Security'nin konunun gizliliğine bağlı kalacağını garanti eden bir sözleşme imzalarız. İşi alıp almayacağıma, ancak işin ne olduğunu öğrendikten sonra karar veririm. Ama bana anlatacağın hiçbir şeyi, işi kabul edeyim ya da etmeyeyim, başkasına anlatmam. Tabii senin ağır bir suç işlememen şartıyla. Böyle bir şey olursa ben Armansky'ye, o da polise başvurur."

"İyi," dedi Mikael. Biraz tereddütlüydü. "Armansky'nin sana vereceğim işin mahiyetini anlayıp anlamadığından emin değilim..."

"Tarihi bir araştırma yapmamı istediğini söyledi."

"Evet, doğru. Ama bir katili teşhis etmeme yardımcı olmanı istiyorum."

Bütün detaylarıyla Harriet Vanger olayım anlatmak, Mikael'in bir saatten daha fazla zamanını aldı. Geriye hiçbir şey bırakmadan her şeyi anlattı. Lisbeth'i işe almak için Frode'nin onayım almıştı, bunun için ona tam olarak güvenmesi gerekti.

Cecilia Vanger'le ilişkisini, Harriet Vanger'in odasımn penceresini gösteren bir fotoğrafta onu nasıl teşhis ettiğim ve çözümleyebildiği kadarıyla Cecilia'nın kişisel özelliklerini de anlattı. Cecilia'nın baş şüphelilerden biri olduğunu, artık kendi kendine itiraf etmeye başlamıştı. Ama henüz genç yaşta bir kızken, katille nasıl bir ilişkisinin olabileceğini bilemiyordu.

Sözlerini bitirdiğinde Lisbeth'e, Harriet'in telefon defterindeki listenin bir fotokopisini verdi.

Magda-32016

Sara-32109

RJ-30112

RL-32027

Mari-32018

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"RJ'nin kim olduğunu buldum. Rebecka Jacobson. Levicitus'un ayetlerinde bahsedilen bir olayla bağlantı kurdum. Bu kız, tıpkı alıntıda bahsedildiği gibi, başı kor halinde ateşe sokularak öldürülmüş. Eğer düşündüğüm gibiyse, dört kurban daha bulmamız gerek: Magda, Sara, Mari ve RL."

"Onların da öldüğünü düşünüyorsun? Yani öldürüldüklerini?"

"1950'li yıllarda ve belki de 60Tarda seri cinayetler işleyen bir katil var. Ve bu, bir biçimde Harriet Vanger olayıyla da bağlantılı. Hedestad Kuriren'nin eski sayılarını taradım. HedestadTa bağlantılı bulduğum tek grotesk cinayet, Rebecka cinayeti oldu. Senden, ayetler ve isimlerle bağlantılı olduğunu düşündüğüm cinayetlere ulaşana kadar, gerekirse bu araşürmayı bütün İsveç'e yaymanı istiyorum."

Lisbeth Salander, ifadesiz bir sessizlikle o kadar uzun süre düşündü ki, Mikael sabırsızlanarak oturduğu yerde kımıldamaya başladı. Artık yanlış birini seçip seçmediğini düşünmeye başlamışken, Lisbeth başım kaldırdı ve:

"Tamam. İşi alıyorum. Ama Armansky'le sözleşme imzalaman gerek," dedi.

Dragan Armansky, Mikael'in Hedestad'a götürüp Dirch

Frode'ye imzalatması için, yazmış olduğu sözleşmenin bir çıktısını aldı. Lisbeth Salander'in odasının önüne geldiğinde, odanın cam duvarımn arkasından Mikael ve Lisbeth'e baktı. Lisbeth'in PowerBook'una eğilmişlerdi. Oldukça samimiydiler. Mikael bir elini Lisbeth'in omzuna koymuş -ona dokunmuştu- bir şey işaret ediyordu. Armansky durup onları izlemeye başladı.

Mikael bir şey söyledi, Salander şaşırmış gibiydi. Sonra da kahkahalar atarak güldü.

Lisbeth'in güvenini kazanmak için yıllardır çaba sarf eden Armansky, Lisbeth'in güldüğünü ilk defa duyuyordu. Mikael onu çok kısa bir süredir tanımasına rağmen, birlikte gülüyorlardı.

Birden Mikael'e karşı, kendisini de şaşkınlığa düşüren, güçlü bir nefret duygusuyla dolduğunu fark etti. Öksürdükten sonra odaya girdi ve plastik bir dosyaya koyduğu sözleşmeyi Lisbeth'in masasına bıraktı. O gün öğleden sonra Mikael, kısa bir süreliğine Millennium'a uğradı. Masasını toplayıp Milleıinium'daki odasını boşalttığı -Noel'den hemen önceki- günden beri ilk ziyaretiydi.

O çok tanıdık merdivenleri çıkarken, birden kendini derginin yabancısı gibi hissetti. Kapı kodunu değiştirmemişlerdi. Sessizce içeri girdi ve durup bir süre etrafına baktı.

Burası L şeklinde büyük bir salondan düzenlenmişti. Girişte, pek de kullanışlı olmayan geniş bir hol vardı, buraya ziyaretçiler için bir koltuk takımı konulmuştu. Koltukların arkasında küçük bir mutfak, tuvaletler, kitap ve arşivlerin durduğu iki küçük depo vardı. Ayrıca stajyerler için de küçük bir masa. Girişin sağ tarafında, cam duvarlarla ayrılmış bölüm, Christer Malm'ın, kendine ait şirketin işleri için de kullandığı stüdyosuydu; seksen metrekarelik bu bölümün merdivenlere açılan ayrı bir kapısı da vardı. Sol taraftaki 150 metrekarelik yazı işleri bölümünün cam duvarları Götgatan'a bakıyordu.

Buranın tasarımı Erika'ya aitti, üç çalışan için cam duvarlarla birbirinden ayrılan üç ayrı oda yaptırmış, geriye kalan bölüm de diğer üç çalışana ayrılmıştı. Dipteki en büyük odayı kendine ayırmış ve Mikael'e de diğer uçtaki odalardan birini vermişti. Girişten görülen tek oda da burasıydı. Mikael'in odasına kimse taşınmamıştı.

Diğerlerinden biraz bağımsız olan üçüncü oda, yıllardır başarıyla reklam müdürlüğü yapan altmış yaşındaki Sonny Magnusson'a aitti. Erika onu, daha önce yıllarca çalıştığı şirketten kriz nedeniyle çıkartıldığında bulmuştu. Aslına bakılırsa o zaman Sonny, işe alınacak yaşın üzerindeydi.

Ama Erika ona elini uzatmış, maaş, artı aldığı reklamlardan da yüzde vermişti. Son bir yılda reklam gelirleri dolayısıyla Sonny'nin geliri de düşmüştü. Ama Sonny, başka bir iş bakmayı hiç düşünmemiş, kemerini

sıkmış ve sadakatini sürdürmüştü. Bu felakete neden olan benden farklı olarak, diye düşündü Mikael.

Sonunda cesaretini topladı ve yazı işleri bölümüne girdi. Telefonla konuşan Erika'yı görebiliyordu. İçerde yalnızca iki kişi daha vardı. Bunlarda biri Monika Nilsson'du. Otuz yedi yaşında, başarılı bir politika muhabiri olan Monika Nilsson, Mikael'in şimdiye kadar gördüğü en nursuz kinikti. Dokuz yıldır Millennium'da çalışıyordu ve son derece başarılıydı. Yazı işlerinin en genç çalışanı, yirmi altı yaşındaki Henry Cortez de oradaydı. İki yıl önce gazetecilik yüksekokulunu bitirir bitirmez stajyer olarak gelmiş ve Millennium'dan başka bir yerde çalışmak istemediğini söylemişti. Erika'nın bütçesi onu işe almaya uygun değildi ama ona bir köşede bir masa göstermiş ve serbest muhabir olarak işe almıştı.

Monika ve Henry, Mikael'i görür görmez birer sevinç çığlığı attılar. Yanaklarına öpücükler kondurup, sırtını şaplakladılar ve hemen, geri dönüp dönmediğini sordular. Mikael iç geçirip, altı ay daha Norrland'da kalması gerektiğini, yalnızca bir merhaba demek ve Erika'yla konuşmak için geldiğini söyledi.

Mikael'i gördüğüne Erika da sevinmişti. Kahvelerini alıp Erika'nın odasına geçtiler. Erika ilk olarak Henrik Vanger'in sağlık durumunu sordu. Dirch Frode'nin anlattığı kadarıyla durumu ciddi ama hâlâ hayattaydı.

"Burada ne işin var?"

Mikael biraz mahcup olmuştu. Birkaç sokak aşağıdaki Milton Security'ye uğramış ama buraya gelmeye son anda karar vermişti. Erika'ya bilgisayarına giren hacken işe aldığını açıklamasının biraz zor olacağını düşünerek, Stockholm'e Vanger'le ilgili bir iş için geldiğini ve hemen döneceğini söyledi. Arkasından da işlerin nasıl gittiğini sordu.

"Eğer son aldığımız şu nahoş haberi bir tarafa bırakırsak, hem reklâmlarda hem de abone sayımızda artış var ama ufukta endişe bulutları da belirdi."

"Öyle mi?"

"Janne Dahlman."

"Oo, tabii."

"Henrik Vanger'in dergiye ortak olduğunu duyurduktan hemen sonra, Nisan ayında onunla bir konuşma yapmak zorunda kaldım. Doğasında mı bir karamsarlık var, yoksa daha ciddi bir şey mi bilmiyorum. Bir şeyler karıştırıyor ama."

"Ne oldu?"

"Ona hâlâ güvenemiyorum. Henrik Vanger'le anlaşma yaptıktan sonra, ben ve Christer, artık kapanma riskini atlattığımızı bütün çalışanlara mı yoksa yalnızca ..."

"Bir kısmına."

"Aynen öyle. Belki biraz paranoyakça ama Dahlman'ın haberi dışarı sızdırmasından korktum. Böylece anlaşmayı resmi olarak açıklayana kadar hiç kimseye söylememeye karar verdik. Yani bir ay boyunca kimseye bir şey sezdirmedik."

"Sonra?

"Eh, yazı işlerindekilerin bir yıl boyunca duydukları tek iyi haberdi. Dahlman'ın dışında herkes havalara uçtu. Yani... Tabii dünyanın en kalabalık yazı işleri ekibi değiliz... Demek istediğim üç kişi sevindi, artı stajyerler. Yalnızca bir kişi bu anlaşmayı daha önce söylemeyip de gizlediğimiz için küplere bindi."

"Haksız da değil..."

"Biliyorum ama günlerce sızlanarak bütün çalışanların morallerini altüst etti. İki hafta dayandıktan sonra pisliği ofisime çağırdım ve anlaşma haberini daha önce açıklamamamın nedeninin, ona duyduğum güvensizlik olduğunu ve haberi dışarı sızdıracağından korktuğumu söyledim."

"Peki, ne yaptı?"

"Tabii çok üzüldü ve rahatsız oldu. Ama geri adım atmadım ve bir ültimatom verdim... Ya diline kilit vuracak ya da yeni bir iş aramaya başlayacaktı."

"Ee?"

"Diline kilit vurdu. Ama kendini zor tutuyor ve onunla diğer çalışanlar arasında gerilimli bir hava var. Christer ona tahammül edemiyor ve bunu açıkça gösteriyor."

"Dahlman'dan şüphelenmenin nedeni ne?" Erika iç çekti.

"Bilemiyorum. Bir yıl önce onu işe aldığımızda, WennerströmTe kavgaya başlamıştık. En küçük bir kanıtım yok ama içimde onun bize çalışmadığına dair bir his var."

Mikael başını salladı.

"Hislerine güven."

"Belki de yalnızca ortalıkta dolaşarak havayı zehirleyen bir tip."

"Muhtemelen öyle ama onu işe almakla yanlış bir şey yaptığımıza dair seninle aym fikirdeyim."

Yirmi dakika sonra Mikael, Dirch Frode'nin karısından ödünç almış olduğu arabayla kuzeye doğru yola koyulmuştu. Bu, kadının hiç kullanmadığı, on yaşında bir Volvo'ydu. Mikael'e ne zaman isterse kullanabileceği söylenmişti.

Eğer Mikael dikkatle bakmasa küçük değişikliklerin farkına varmayabilir, ayrıntıları kaçırabilirdi. Kağıt demeti hatırladığından daha değişik duruyordu. Bir dosya raftan

biraz taşmıştı. Yazı masasının çekmecesi tam kapatılmıştı; Mikael, Hedeby'den Stockholm'e gitmek üzere evden ayrılırken çekmecenin biraz aralık olduğundan emindi.

Bir süre oturup yanılıyor muyum diye düşündükten sonra eve birinin girmiş olduğundan emin oldu.

Verandaya çıkıp etrafına baktı. Giderken kapıyı kilitlemişti ama kapının kilidi şu eski, bir tornavidayla kolayca açılabilecek kilitlerdendi. Ayrıca kim bilir kaç kişide daha anahtar vardı. Tekrar içeri girdi ve eksik bir şey var mı diye çalışma odasını dikkatle gözden geçirdi. Her şey tamam gibiydi.

Ama birinin eve girip, kağıt ve dosyaları karıştırdığı kesindi. Stockholm'e giderken akıllılık edip bilgisayarını yanına aldığı için sevindi. Kafasına takılan iki soru vardı: Kimdi? Ve bu meçhul ziyaretçi ne kadar şey öğrenebilmişti?

Cezaevinden çıktıktan sonra, Henrik Vanger'e bıraktığı dosyalardan bir kısmını tekrar kulübeye getirmişti. Bunların arasında yeni bulduğu belgeler yoktu. Yazı masasının üzerinde duran not defterine kaydettiği şeyler kimsenin anlamayacağı şekilde şifrelenmişti, yani defter sır vermezdi. Peki masasını karışüran kişi de sır mıydı?

Geride bıraktığı tek önemli şey, telefon listelerinin olduğu kağıtla, atıf yapılan ayetlerden alıntılardı. Eve giren her kimse, onun Kutsal Kitap'taki kodu çözmüş olduğunu

artık biliyor demekti.

Kim?

Henrik Vanger hastanedeydi. Anna'dan şüphelenmeye gerek yoktu. Dirch Frode? Ama ona her şeyi bütün ayrıntılarıyla zaten anlatmıştı. Cecilia Vanger? Florida seyahafinden vazgeçerek, kız kardeşiyle birlikte Londra'dan dönen Cecilia'yla henüz karşılaşmamış, yalnızca arabayla köprüden geçerken görmüştü.

Martin Vanger? Harald Vanger? Henrik Vanger'in kalp krizi geçirdiği günden bir gün sonra düzenlenen, Mikael'in davet edilmediği aile toplantısında ortaya çıkan Birger Vanger? Alexander Vanger? Isabella Vanger?

Frode bunlardan hangileriyle konuşmuştu? Ne gaflar yapmıştı? Endişeli akrabalardan kaç tanesi Mikael'in büyük buluşundan haberdardı?

Akşam saat sekiz civarında Hedestad'daki çilingiri aradı ve yeni bir kilit ısmarladı. Çilingir ancak ertesi sabah gelebilecekti. Mikael hemen gelmesi halinde iki kat ödeme yapacağını söyleyerek, adamdan saat on otuz civarında gelme sözü aldı.

Çilingiri bekleyen Mikael, saat sekiz buçukta Dirch Frode'nin kapısını çaldı. Kapıyı Frode'nin karısı açü, onu evin arka tarafındaki bahçeye davet edip soğuk bira ikram etti. Mikael, Dirch Frode'ye Henrik Vanger'in sağlığını

sordu.

Dirch Frode başını iki yana salladı.

"Ameliyat ettiler. Koroner damarında tıkanma varmış. Doktora göre, şu birkaç gün kritik olmakla birlikte, büyük ihtimal atlatırmış."

Bir süre biralarını içerek düşündüler.

"Onunla konuşabildin mi?"

"Hayır. Hiç konuşabilecek durumda olmadı. Stockholm nasıl geçti?"

"Lisbeth Salander işi kabul etti. İşte Dragan Armansky'le yapılan sözleşme. İmzalayıp, geri göndereceksin." Sözleşmeye şöyle bir göz atan Frode:

"Çok pahalı bir kız," dedi.

"Henrik'e dokunmaz."

Frode başını salladı, göğüs cebinden kalemini çıkarttı ve imzasını attı.

"Ben en iyisi Henrik henüz hayattayken imzalayayım da bitsin dedi. "Posta kutusunun önünden geçecek misin?"

Mikael gece yarısı yatağa girdi ama uyuyanıadı. Hedeby Adası'na geldiği günden bugüne kadar, bütün zamanını

tarihte kalmış tuhaflıkları araştırmakla geçirmişti. Ama eğer şimdi biri, gizlice evine girip çalışma odasını karıştıracak kadar buradaki varlığıyla ilgileniyorsa, şimdiki zamana sandığından çok daha fazla yaklaşmış demekti.

Birden kafasında bir şimşek çaktı ve ilgilendiği şeyle ilgilenen başka birinin daha olabileceğini düşündü. Henrik Vanger'in, birdenbire Millennium'da boy göstermesine Hans Erik Wennerström kayıtsız kalamazdı. Yoksa bu tür düşünceler paranoyanın başladığına mı işaret ediyordu?

Mikael yataktan kalktı, çıplak vaziyette mutfak penceresini yanına dikildi ve düşünceli bir şekilde köprünün öte yakasındaki kiliseye bakmaya başladı. Bir sigara yaktı.

Lisbeth Salander'i çözememişti. Bütünüyle sıra dışı biriydi. Konuşurken birdenbire susuyor, uzun aralıklar bırakıyordu. Evi, kaosun sınırlarını aşacak kadar dağınıktı. Holde eski gazeteleri koyduğu bir sürü torba vardı. Mutfağı en az bir yıldır temizlik görmemişti. Elbiseleri tavana kadar üst üste yığılmıştı. Büyük ihtimal onu uyandırdığı sabah, bütün geceyi barda geçirmişti. Boynundaki mor leke, geceyi biriyle geçirdiğine işaret ediyordu. Bir sürü dövmesi, yüzünde ve kim bilir başka nerelerinde bir sürü de piercingi vardı. Kısacası özel biriydi.

Ama diğer yandan da Armansky, onun şirketin en yetenekli araştırmacısı olduğuna garanti vermişti. Zaten

kendisi hakkında tuttuğu rapor da bunu doğruluyordu. Tuhaf bir kız.

Lisbeth Salander, PovverBook'unun başına oturmuş, Blomkvist'le yaşadıklarını düşünüyordu. Şimdiye kadar hiç kimse, o izin vermeden, kapısının eşiğini aşamamıştı. Ve bunu yapmaya teşebbüs eden, kapısına uzattığı elini kaybetmeyi göze almalıydı. Mikael hiç umursamadan onun hayatına dalmış ve Lisbeth yalnızca zayıf bir itirazla yetinmişti.

Mikael onun hayatına pat diye dalmakla da yetinmemiş, dalga da geçmişti.

Böyle bir durumda kafasındaki silahın emniyet düğmesini hemen açardı. Ama ne düşmanca bir tutum ne de bir tehdit sezmişti. Aslına bakılırsa Mikael ona dalaşmakta haklıydı da, gizlice bilgisayarına girdiği için polise bile başvurabilirdi. Ama bunun yerine sanki bu, bir tür şakaymış gibi davranmıştı.

Aralarındaki en duyarlı tartışma konusu bu olmuştu. Mikael bu konuyu açmaktan kaçınır gibiydi ama Lisbeth sormaktan kendini alamamıştı.

"Benim ne yaptığımı bildiğini söyledin."

"Sen bir hackersin. Bilgisayarıma girdin."

"Bunu nasıl anladın?"

Lisbeth hiçbir iz bırakmadığından kesinlikle emindi. Bu, ancak çok büyük bir güvenlik şirketinin, başka bir bilgisayara girdiği anda, onun harddiskini taramasıyla anlaşılabilirdi.

"Bir hata yaptın," demişti Mikael ve Lisbeth'in raporunda alıntı yapbğı metnin yalnızca kendi laptopunda olduğunu açıklamıştı.

Lisbeth Salander uzun süre sessiz kalmış, sonra başını kaldırıp ifadesiz gözlerle Mikael'e bakmaya başlamıştı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sormuştu Mikael.

"Bu da benim sırrım. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Mikael omuzlarını silkmiş.

"Ne yapabilirim ki? Aslına bakılırsa insanların özel hayatlarını deşmenin ahlaki boyutları ve tehlikeleri üzerine seninle konuşmam gerekirdi ama..."

"Bir gazeteci olarak her zaman yaptığın gibi mi?"

"Elbette. Gazetecilerin, gazetecilik ahlakına bağlı kalmalarını gözeten bir ahlak komisyonunun varlık nedeni de bu. Örneğin bankacılık sektöründen bir soysuz hakkında yazı yazarken, cinsel hayatını konu dışı tutarım. Bir dolandırıcının lezbiyen ya da köpeğiyle cinsel ilişkide olup olmadığı, ya da buna benzer şeyler, ne kadar doğru olursa olsun beni ilgilendirmez. Soysuzların da özel

hayatlarını saklı tutma hakları var, ayrıca insanların hayat tarzlarına saldırarak onlara zarar vermek çok ucuz bir davranış. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet."

"Yani sen benim özel hayatıma girdin. İşverenimin benim kiminle cinsel ilişkim olduğunu bilmesi gerekmez. Bu benim sorunum."

Lisbeth Salander'in yüzü çarpık bir gülümsemeyle bölünmüştü.

"Bundan bahsetmemeliydim diye mi düşünüyorsun?"

"Benim durumunda biri için çok da önemli değil. Erika'yla ilişkimi şehrin yarısı biliyor. Ama bu bir ilke sorunu."

"İyi o zaman, senin bahsettiğin şu ahlak komisyonunun ilkeleri gibi, benim de birtakım ilkelerimin olduğunu bilmen belki seni eğlendirir. Ben bunlara Salander ilkeleri diyorum. Benim için bir soysuz her zaman soysuzdur. Eğer hak ediyorsa, bütün kirli çamaşırlarını açığa çıkartarak ona zarar veririm. Yaptıklarının karşılığı olarak."

"Tamam," diye gülümsemişti Mikael. "Ben de senden farklı düşünmüyorum, ama..."

"Ama'sı şu ki, biri hakkında araştırma yaparken onun hakkında ne düşündüğümü ben de dikkate alırım. Tarafsız

değilim. Eğer iyi bir insansa raporumun tonunu yumuşatırım."

"Gerçekten mi?"

"Senin raporunda bunu yaptım. Seks hayatın hakkında bir kitap yazabilirdim. Frode'ye, Erika Berger'in geçmişinde Club Xtreme'in olduğunu, 80'li yıllarda B.D.S.M'de vakit geçirdiğini de anlatabilirdim ki bu, senin ve onun arasındaki ilişkiyi hesaba katarsak, kaçınılmaz olarak birtakım tuhaf düşüncelere yol açabilirdi."

Mikael, önce Lisbeth'in gözlerine, sonra başını çevirip pencereden dışarı bakmış ve bir kahkaha atmıştı.

"Sıkı çalıştığın belli. Peki bunları raporuna niçin yazmadın?"

"Sen ve Erika yetişkin insanlarsınız, birbirinizden hoşlandığınız da ortada. Yatakta ne yaptığınız da beni ilgilendirmez. Anlatacağım şeyler Erika'ya zarar verebilir ya da biri bunları ona baskı yapmak için kullanabilirdi. Kim bilir, Dirch Frode nasıl biridir bilmiyorum, belki de bu bilgiler Wennerström'ün eline geçebilirdi."

"Ve sen Wennerström'ün eline koz vermek istemiyorsun?"

"Eğer seninle onun arasındaki kavgada taraf olmak durumunda kalsaydım, ringde senin köşende dururdum."

"Ben ve Erika bir... Bizim ilişkimiz..."

"Sizin ne tür bir ilişkinizin olduğu umurumda bile değil. Ama bilgisayarını hacklediğim için ne yapmayı düşündüğünü hâlâ söylemedin."

"Lisbeth, buraya sana şantaj yapmaya gelmedim. Sana baskı yapmak gibi bir niyetim yok. Bir araştırma için senden yardım istemeye geldim. Kabul eder ya da etmezsin. Eğer hayır dersen, çekip gider ve başkasını bulurum ve beni bir daha hiç görmezsin." Bir süre düşünmüş ve gülümsemişti. "Ama eğer seni bir daha bilgisayarımda bulursam, yani..."

"Yani?"

"Benim hakkımda çok şey biliyorsun, bir kısmı özel şeyler. Umarım bu bilgileri bana ya da Erika'ya zarar vermek için kullanmazsın."

Lisbeth yalnızca boş gözlerle bakmıştı.

19. BÖLÜM

19 HAZİRAN PERŞEMBE - 29 HAZİRAN PAZAR

Mikael, Henrik'in sağlık haberlerini beklediği iki günü elindeki belgeleri inceleyerek geçirdi. Dirch Frode'yle yakın temastaydı. Perşembe akşamı misafir kulübesine gelen

Frode, krizi atlacak gibi göründüğünü söyledi.

"Çok halsiz ama bugün biraz konuşabildim. Mümkün olan en kısa zamanda seninle görüşmek istiyor."

24 Haziran'da Mikael, Hedestad Hastanesi'ne gitti ve Henrik'in tedavi gördüğü bölümü buldu. Mikael'in önüne dikilen Birger Vanger, öfkeli bir ifadeyle Henrik Vanger'in ziyaretçi kabul edecek durumda olmadığını söyledi. Mikael, belediye meclis üyesini sakin bir şekilde süzerek:

"Çok tuhaf," dedi, "Henrik, benim bugün kendisini ziyaret etmem için haber göndermişti."

"Sen aileden biri değilsin, burada seni ilgilendiren bir şey yok."

"Aileden biri olmadığım doğru. Ama ben Henrik Vanger için çalışıyorum ve ancak ondan emir alırım."

Eğer Dirch Frode tam o anda Henrik'in odasından çıkmasaydı, bu söz düellosu ciddi bir hal alabilirdi.

"Oo, demek geldin. Henrik de şimdi seni sormuştu."

Frode kapıyı açtı, Mikael, Birger Vanger'in önünden geçerek odaya girdi.

Henrik şu son bir haftada sanki on yaş yaşlanmış gibiydi. Gözkapakları yarı kapalıydı, burnunda oksijen hortumları vardı, saçları her zamankinden daha dağınıktı.

Henrik'in kolunu tutmak isteyen Mikael'i engelleyen hemşire:

"İki dakika," dedi. "Daha fazla değil. Ve üzmeyin."

Mikael başını salladı ve Henrik'in yüzünü görecek şekilde yerleştirerek ziyaretçi sandalyesine oturdu. Ona karşı kendisini de şaşırtan bir şefkat duygusuyla dolmuştu, elini uzattı ve yaşlı adamın gevşek elini sıktı. Henrik Vanger, "Yeni bir şey var mı?" dedi zayıf bir sesle.

Mikael başını salladı.

"Sen iyileşir iyileşmez bir rapor vereceğim. Henüz bütün bilmeceyi çözemedim ama izleyebileceğimiz yeni ipuçları buldum. Bir ya da iki haftaya kadar bizi bir yere götürüp götürmeyeceklerini göreceğiz."

Henrik Vanger başını sallamaya çalıştı. Ama anladığını ancak gözlerini kırparak ifade edebildi.

"Birkaç günlüğüne buralardan ayrılmak zorundayım." Henrik Vanger'in kaşları çatıldı.

"Yok, gemiyi terk etmiyorum. Araştırma yapmak için gitmek zorundayım. Dirch Frode'yle, ona rapor vermek konusunda anlaştım, sence uygun mu?"

"Dirch... Benim vekilim... Her konuda." Mikael, Henrik'in elini sıktı.

"Mikael... Eğer ben... Atlatamazsam... Senin bu işi bitirmeni istiyorum... Ne olursa olsun."

"Söz veriyorum, bitireceğim."

"Dirch'te... Her türlü yetki var."

"Henrik, senin iyileşmeni istiyorum. Eğer bu işte bu kadar mesafe almışken ölmeye kalkarsan sana çok kızarım."

"İki dakika," diye hatırlattı hemşire.

"Şimdi gitmeliyim. Başka bir sefer daha uzun konuşuruz." Koridorda bekleyen Birger Vanger, elini omzuna koyarak Mikael'i durdurdu.

"Henrik'i daha fazla rahatsız etmeni istemiyorum. O çok ağır hasta, herhangi bir şekilde üzülmemeli ve rahatsız edilmemeli."

"Endişeni anlıyor ve saygı duyuyorum. Onu rahatsız etmeyeceğim."

"Henrik'in küçük hobisini deşmen için seni tuttuğunu herkes biliyor: Harriet. Dirch Frode, kalp krizi geçirmeden önce Henrik'in seninle konuşup heyecanlandığını söyledi. Kalp krizine sen neden olmuşsun."

"İlk başta ben de öyle sanmıştım ama Vanger'in kalp damarları tıkanmış. Tuvalete giderken de kalp krizi

geçirebilirdi. Artık bunu biliyoruz."

"Ne haltlar karıştırdığını bilmek istiyorum. İçinde eşindiğin şey benim ailem."

"Dediğim gibi... Ben Henrik adına çalışıyorum. Aile adına değil."

Belli ki Birger Vanger, birinin ona karşı koymasına alışık değildi. Bir süre nefret dolu gözlerini dikip Mikael'e baktı, bu haliyle burnundan soluyan bir geyiğe benziyordu. Sonra döndü ve Henrik'in odasına girdi.

Mikael bir gülme isteğine kapıldı ama kendini engelledi. Henrik'in hasta yatağında -kim bilir belki de ölüm yatağı olacaktı- yattığı odanın önünde gülmek olmazdı. Birden 1960 yılında yardım olsun diye dağıtılan Lennart Hyland'ın kafiye alfabesinden kısa bir şiiri hatırladı. Okumayı ve yazmayı öğrendiği bu alfabeyi hatırlamasına bir türlü anlam veremedi. Söz konusu şey G harfiyle ilgiliydi. G. Bir geyik ormanda yalnız başına oturuyor, ağaçları biçen acemi avcıya gülerek bakıyor.

Mikael hastanenin kapısında Cecilia Vanger'le karşılaştı. Tatilini yarıda kesip dönen Cecilia'yı cep telefonundan defalarca aramış ama bir cevap alamamıştı. Ayrıca birkaç defa kapısını çaldığında da evde bulamamıştı.

"Merhaba Cecilia," dedi Mikael. "Henrik'in başına

gelenler için üzgünüm."

"Teşekkür ederim," dedi Cecilia.

Mikael onun duygularını okumaya çalıştı ama ne bir uzaklık ne de yakınlık hissetti.

"Konuşmalıyız," dedi Mikael.

"Seni bu şekilde dışladığım için üzgünüm. Öfkeni anlıyorum ama şimdi kendime bile tahammül edemiyorum."

Mikael, Cecilia'nın kolunu tuttu ve gülümsedi.

"Bekle... Beni yanlış anlamışsın Cecilia. Sana kesinlikle kızmadım. Umarım hâlâ arkadaşızdır... Ama eğer bunu istemiyorsan... Kararın buysa, yalnızca saygı duyarım."

"İlişki konusunda iyi değilim," dedi Cecilia.

"Ben de değilim," dedi Mikael ve başıyla hastanenin kafeteryasını işaret etti. "Bir kahve içelim mi?"

Cecilia bir süre tereddüt etti. "Hayır, bugün olmaz. Henrik'i ziyaret etmeye geldim."

"İyi ama seninle konuşmam gerek. İş icabı."

Birden gardını alan Cecilia "Ne demek istiyorsun?" dedi.

"İlk karşılaştığımız günü hatırlıyor musun, Ocak ayında beni ziyarete geldiğin günü? Sana konuştuklarımızın off the record olduğunu ve eğer aksi olursa seni önceden uyaracağımı söylemiştim. Harriet'le ilgili."

Cecilia'nın yüzü öfkeden kızardı.

"Seni kusmuk."

"Cecilia, seninle konuşmamı gerektirecek bilgilere ulaştım." Cecilia bir adım geriledi.

"O lanet olası Harriet avının, Henrik için bir çeşit terapiye dönüştüğünü hâlâ anlayanıadm mı? Belki de yalnızca bu nedenle ölmek üzere olduğunu, hayallere ve sahte ümitlere kapılmaması gerektiğini?"

"Belki bu Henrik için bir hobi ama şimdi ben otuz beş senedir ulaşılamamış bilgilere ulaştım. Cevaplanmamış bir sürü soru var ve Henrik beni bunun için tuttu."

"Eğer Henrik ölürse bu araştırma hemen son bulur. Sen de kuyruğunu kıçına kıstırıp, burnunu çeke çeke gidersin," dedi Cecilia Vanger ve hızla uzaklaştı.

Her yer kapalıydı. Hedestad neredeyse terk edilmiş gibiydi. Belli ki herkes Yaz Ortası Bayramı şenlikleri için yazlıklarına çekilmişti. Mikael en sonunda açık bir yer bulabildi, Şehir Oteli'nin terası. Kahve ve sandviç ısmarlayıp gazeteleri açtı. Dünyada önemli bir şey olmamıştı.

Gazeteleri bir kenara bırakıp Cecilia Vanger'i düşünmeye başladı. Kaybolduğu gün, Harriet'in odasının penceresini açanın Cecilia olabileceğine dair şüphelerini ne Henrik ne de Frode ile paylaşmıştı. Onu şüpheli ilan etmekten imtina etmişti, belki de zarar vermek isteyeceği son kişi oydu. Ama er ya da geç bu soru cevaplanmalıydı.

Bu konuyu bir kenara bırakma ve Yaz Ortası akşamını Vanger ailesinden başka bir konuyla geçirme kararı vermeden önce bir saat düşündü. Telefonu suskundu. Erika uzaklarda bir yerlere gitmiş, kocasıyla hoşça vakit geçiriyordu ve Mikael'in konuşabileceği başka kimse de yoktu.

Öğleden sonra dört civarında Hedeby'e döndü ve bir karar daha verdi; sigarayı bırakacaktı. Askerliğini yaptığı günden beri - Wennerström olayı yaşanana kadar- düzenli bir şekilde, Söder Mâllarstrand kıyılarında koşmuş, spor yapmıştı. Cezaevine girdikten sonra, daha çok bir terapi olarak, yeniden ağırlık çalışmaya başlamış, cezaevinden çıktıktan sonraysa neredeyse hiç egsersiz yapmamıştı. Şimdi yeniden başlamanın vakti gelmişti. Kararlı bir şekilde spor giysilerini giydi ve Gottfried'in kulübesine doğru hafif bir koşuya başladı, İstihkam'a doğru döndü ve oldukça engebeli bir patikaya girdi. Askerlikten beri kır koşusu yapmamıştı ama düz alanda koşmaktansa ormanlık alanda koşmayı her zaman daha çok sevmişti. Östergârden çiftliğini çevreleyen çitler boyunca koşarak köye geri döndü. Kulübesine adım attığında her tarafı çizilmiş, nefesi kesilmişti.

Saat altı civarında duşa girdi. Duştan sonra patates haşladı, hardallı ringa balığı, yumurta ve yeşil soğanlı sandviç hazırlayıp verandadaki külüstür masaya kuruldu. Bardağına şnaps doldurup kendi kendine kadeh kaldırdı. Val McDermid'in The Mermaids Singing adlı polisiyesini okumaya başladı.

Saat yedi civarında onu ziyarete gelen Dirch Frode, ağır gövdesini Mikael'in karşısındaki sandalyeye yerleştirdi. Mikael ona da bir bardak şnaps doldurdu.

"Bugün duyguları ayağa kaldırmışsın," dedi Frode.

"Sanırım öyle oldu."

"Birger Vanger kibirli bir maskaradır."

"Biliyorum."

"Ama Cecilia öyle değildir ve sana ateş püskürüyor." Mikael başını salladı.

"Beni, ailenin işlerine burnunu sokmayı bırakmanı söylemekle görevlendirdi."

"Anlıyorum. Peki, sen ne diyorsun?"

"Bana göre Henrik'in senden istediği şeyler çok açık. Seninle yaptığımız sözleşmede formüle ettiğimiz talimatlar, o değiştirmediği sürece yürürlüktedir. Ben senden, sözleşmede belirtilen görevleri yerine getirmen

için elinden geleni yapmanı bekliyorum."

Mikael başını gökyüzünde toplanmaya başlayan yağmur bulutlarına çevirdi.

"Hava bozuyor," dedi Frode. "Eğer fırtına koparsa, senin arkanda olacağım."

"Sağ ol."

Bir süre sessizce oturdular.

"Biraz daha içki alabilir miyim?" diye sordu Frode.

Dirch Frode ayrıldıktan yalnızca birkaç dakika sonra, Martin Vanger arabasını misafir kulübesinin karşısındaki yolun kenarına park etti. Mikael'e doğru yönelip selam verdi. Martin'in Yaz Ortası Bayramı'nı kutlayan Mikael, bir bardak içki ister misin, diye sordu.

"Teşekkür ederim ama içmesem daha iyi olur. Yalnızca elbiselerimi değiştirmek için geldim. Tekrar şehre döneceğim, Eva'yla buluşacağız."

Mikael bir süre bekledi.

"Cecilia'yla konuştum. Şimdi biraz sinirli, Henrik ve o birbirlerine çok yakınlar. Umarım onun kusuruna bakmazsın. .. Hoş olmayan bir şeyler söylerse."

"Ben Cecilia'yı çok seviyorum."

"Biliyorum. Ama bazen aptallık yapabilir. Yalnızca geçmişi karıştırmandan hoşlanmadığını bilmeni istedim."

Mikael iç çekti. Görünüşe göre Henrik'in onu niçin işe aldığını bütün Hedestad biliyordu.

"Bu konuda sen ne düşünüyorsun?" Martin iki elini yanlarına açtı.

"Henrik yıllardır Harriet olayıyla ilgileniyor, bu onun için bir takıntı oldu. Bilemiyorum... Harriet benim kız kardeşimdi ama bir biçimde de benden çok uzaktı. Dirch Frode seninle, ancak Henrik'in iptal edebileceği bir sözleşme imzalandığını söylüyor ve bence, şu içinde bulunduğu durumda bu sözleşmenin iptali ona yarardan çok zarar verir."

"Yani devam etmemi istiyorsun?"

"Bir yere ulaştın mı?"

"Üzgünüm, Martin. Eğer Henrik'in izni olmadan sana bir şey anlatırsam sözleşmeyi ihlal etmiş olurum."

"Anlıyorum," diyen Martin birden gülümsedi. "Henrik biraz komplo teorisyenidir. Senden yalnızca onu boş yere ümitlendirmemeni rica ediyorum."

"Bunu yapmayacağıma söz veriyorum. Ona yalnızca ispat edebildiğim şeyleri sunacağım."

"İyi. Yeri gelmişken, düşünmemiz gereken başka bir sözleşme daha var. Henrik hasta olduğu ve Millennium'un yönetimindeki görevlerini yerine getiremeyeceği için bu işi ben üstleneceğim."

Mikael dikkat kesildi.

"Sanırım bir toplantı yapıp bu durumu gözden geçirmemiz gerekecek."

"İyi fikir. Ama bildiğim kadanyla bir sonraki yönetim kurulu toplantısının 1 Ağustos'ta yapılması zaten karara bağlandı."

"Biliyorum ama belki daha erken bir tarihe almalıyız." Mikael nazik bir şekilde gülümsedi.

"Mümkün ama ben bunu tartışmak için doğru adres değilim. Dergideki görevimi Aralık ayında bıraktım ve yönetimde olan sizler üzerinde bir etkim yok. Bu konuyu Erika BergerTe tartışmanı öneririm."

Martin Vanger böylesi bir cevap beklemiyordu. Bir süre düşündükten sonra:

"Sanırım haklısın," dedi. "Erika'yla konuşacağım."

Hoşçakal yerine, Mikael'in omzuna hafifçe vurdu ve arabasına binip gitti.

Mikael düşünceli gözlerle, uzaklaşan arabayı izledi.

Açıkça ifade edilmiş bir şey yoktu ama bariz bir tehdit kokusu da sezilmiyor değildi. Martin Vanger terazinin bir kefesine Millennium"u koymuştu. Mikael bir kadeh daha içki aldı ve yeninden Val McDermid'e döndü.

Saat dokuz civarında sarman kedi tekrar ortaya çıkarak Mikael'in ayağına sürtünmeye başladı. Mikael kedinin kulağının arkasını kaşırken:

"Şu Yaz Ortası akşamında bizden başka sıkılan yok, değil mi?" dedi.

Yağmur damlaları düşmeye başladığında Mikael içeri girip uzandı.

Kedi dışarıda kalmayı tercih etmişti.

Lisbeth Salander, Yaz Ortası gününü Kawasaki'sini elden geçirmeye ayırdı. 125 cc hafif sıklet bir şeydi, belki dünyanın en havalı mobileti değildi ama ona aitti ve ancak başa çıkıyordu. Her bir cıvatasını elden geçirerek kendi başına tamir etmiş ve trafiğe çıkabilecek hale getirmişti.

Akşama doğru başına kaskmı takıp, deri giysilerini giydikten sonra Appelviken Huzurevi'ne doğru yola çıktı.

O akşamı huzurevinin bahçesinde annesiyle birlikte geçirdi. Bir parça endişeliydi ve vicdan azabı çekiyordu. Annesi her zaman olduğundan çok daha fazla yabancıydı. Birlikte oldukları üç saat boyunca yalnızca birkaç kelime etmişlerdi, Lisbeth birkaç defa annesinin kiminle

konuştuğunun farkında olmadığı duygusuna kapılmıştı.

Mikael birkaç gününü plakası AC harfleriyle başlayan arabayı teşhis etmeye harcadı. Bir sürü sıkıntı yaşadıktan sonra, Hedestad'daki emekli bir tamirciden Ford Aglia olduğunu öğrendi. Böyle bir markanın varlığını ilk defa duyuyordu. Daha sonra trafik şubesinde, araba kayıtlarıyla ilgilenen memurla ilişkiye geçerek, plakası AC3'le başlayan 1966 model Ford Aglia'ların listesini istedi. Memur konuyla ilgili araştırmalar yaptıktan sonra, kayıtlarda bu türden arkeolojik bir kazı yapmanın mümkün olduğunu, ancak zaman almasının yanı sıra, bir parça da kişilerin gizliliği yasasını çiğnemek gerektiğini söyledi.

Yaz Ortası Bayramı tatilinden birkaç gün sonra Mikael, Frode'nin eşinden ödünç aldığı Volvo'ya bindi ve E4 üzerinden kuzeye doğru yola çıktı. Hızlı araba kullanmayı hiçbir zaman sevmemişti, şimdi de normal bir hızla direksiyon sallıyordu. Hârnösandbron yakınlarında mola verip, bir benzinlikte kahve içti.

İkinci durağı Umeâ'yda, bir motelin önünde park edip tabldot yedi.

Sonra bir yol haritası alıp Skellefteâ'ya doğru yoluna devam etti. Skellefteâ'dan sola dönüp Norsjö yoluna girdi. Oraya akşamüzeri saat altı civarında ulaştı ve Norsjö Oteli'nde bir oda tuttu.

Ertesi gün erken saatlerde araştırmalarına başladı.

Norsjö Kereste Fabrikası'nın telefonu kataloglarda yoktu.

Resepsiyonda duran yirmili yaşlardaki kız da böyle bir fabrikanın varlığından habersizdi.

"Kim bilebilir?"

Kız şaşkın bir ifadeyle bir süre bekledikten sonra, telefon açıp babasına soracağını söyleyerek gözden kayboldu. İki dakika sonra geri geldiğinde, fabrikanın 1980 başlarında kapanmış olduğunu söyledi. Eğer Mikael bu fabrika hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsa Burman adında biriyle konuşmalıydı. Ustabaşı olarak o fabrikada çalışmış olan Burman, Solvândan Sokağı'nda oturuyordu.

Norsjö bir ana caddenin etrafına kurulmuş küçük bir kasabaydı.

Kasabanın bütün dükkanları bu caddenin üzerindeydi ve bütün sokaklar da bu caddeye açılıyordu. İsabetli bir fikirle bu caddeye Büyük Cadde adı verilmişti. Kasabanın doğu girişinde küçük bir endüstri bölgesi ve bir de hara vardı. Baü çıkışındaysa güzel, ahşap bir kilise. Ayrıca kasabada biri Misyoner, diğeri de kutsal ruhun belaları def edici gücüne inanan Kutsal Ruh Kilisesi olmak üzere iki kilise daha vardı. Otobüs durağındaki reklam panosuna Av Müzesi ve Kayak Müzesi'nin reklam afişleri asılmıştı. Yaz Ortası şenliklerinde asıldığı belli olan, Veronika adlı şarkıcının konser afişi de hâlâ duruyordu. Kasabanın bir

tarafından diğerine yirmi dakikada yürünebilirdi.

Solvândan Sokağı, Mikael'in kaldığı otele yaklaşık beş dakika uzaklıkta, müstakil evlerden ibaret bir sokaktı. Mikael, Burman'ın kapısını çaldığında açan olmadı. Saat sabahın sekiz buçuğuydu, Burman ya işe gitmiş ya da eğer emekliyse, bir iş için dışarı çıkmış olabilirdi.

Mikael'in ikinci durağı Büyük Cadde üzerindeki nalburiye dükkanıydı. Norsjö'de yaşayan biri mutlaka herhangi bir şekilde nalburiye dükkanına uğramıştır diye düşünmüştü Mikael. Dükkanda iki satıcı vardı; Mikael sormak için daha yaşlısına, ellilerinde gösteren adama yöneldi.

"Merhaba, 1960'lı yıllarda burada oturduklarını düşündüğüm bir çifti arıyorum. Adam, Norsjö Kereste Fabrikası'nda çalışmış olabilir. Çiftin adları ne bilmiyorum ama elimde 1966 yılında çekilmiş iki fotoğrafları var."

Adam fotoğrafları uzun süre ve dikkatle inceledikten sonra başını iki yana sallayarak ne kadını ne de erkeği tanımadığım söyledi.

Mikael öğle yemeği olarak otobüs durağının yanındaki büfede sosis ekmek yedi. O zamana kadar belediye, kütüphane ve eczanede de şansım denemişti. Yemeğini yedikten sonra araştırmaya devam etti. Polis karakolunda kimse yoktu. Mikael rasgele yaşlı insanlara da sormaya başladı. Sorduğu iki yaşlı kadın fotoğraftaki çifti

tanımıyorlardı ama iyi bir tavsiyede bulundular.

"Fotoğraflar 66 yılında çekildiğine göre, bu çift altmışlı yaşlarda olmalı. En iyisi, Solbacke Sokağı'ndaki yaşlılar evine sorun."

Mikael yaşlılar evinin resepsiyonunda duran otuzlu yaşlardaki kadına kendini tanıttıktan sonra, orada bulunma nedenini anlattı. Kadın gözlerini kısarak Mikael'i şüpheyle süzdükten sonra isteğini kabul etti. Önüne düşüp, yaşlıların vakit öldürdükleri salona götürdü. Mikael yarım saat boyunca yetmiş ve üzeri yaşlardaki insanlara fotoğrafları gösterdi. Hepsi de yardımsever insanlardı ama içlerinden hiçbiri, 1966 yılında Hedestad'da çekilmiş olan fotoğraflardaki çifti tanımıyordu.

Saat beş civarında tekrar Solvândan Sokağı'na gitti ve Burman'ın kapışım bir kez daha çaldı. Bu defa daha şanslıydı.

İkisi de emekli olan Bay ve Bayan Burman evlerine dönmüşlerdi. Mikael'i mutfağa davet ettiler. Bayan Burman kahve suyu koyarken, Mikael ziyaretinin nedenini anlattı. Diğerlerinde olduğu gibi, bu girişiminden de sonuç alamadı. Bay Burman başını kaşıdı, piposunu yaktı, resimleri dikkatle inceledi ve bir süre sonra resimlerdeki çifti tanımadığını söyledi. Çift birbirleriyle Norsjö bölgesinin diyalektiyle konuşuyor, Mikael onları anlamakta zaman zaman güçlük çekiyordu. Bayan Burman, fotoğraflardaki kadın üzerine yorum yaparken,

kıvırcık saçlı yerine, 'dağınık kafa' diyordu.

"Evet, arabanın camındaki pulun fabrikaya ait olduğu konusunda çok haklısın," dedi Bay Burman karısına. "Bunu ayırt edebildiğin için çok zekisin ama sorun şu ki bu pullardan doğudan batıya her tarafta var. Fabrikadan kereste alanlara, doğramacılara, makinistlere ve başka bir sürü insana dağıttık."

"Bu çifti bulmak sandığımdan da zormuş," dedi Mikael. "Onları niçin bulmak istiyorsun?"

Mikael soranlara gerçeği anlatma kararı vermişti. Fotoğraftaki çift konusunda söyleyeceği her yalan güvensizliğe yol açacak ve durumu daha da karıştıracaktı.

"Uzun bir hikâye. 1966'da Hedestad'da vuku bulan bir olayı araştırıyorum. Zerre kadar bir ihtimal de olsa, bu çiftin olayı aydınlatabileceğini düşünüyorum. Bu çift şüpheli değil. Ayrıca ellerinde bir suçun çözümüne yarayabilecek kanıt olduğunu bile bilmiyorlar."

"Bir suç? Ne tür bir suç?"

"Üzgünüm ama bundan daha fazlasını anlatamam. Birinin birdenbire ortaya çıkıp, kırk yıl önce çekilmiş bir fotoğraftaki insanları aramasının çok tuhaf bir şey olduğunun farkındayım ama henüz çözülemeyen bu olaya ilişkin, son günlerde yeni ipuçları açığa çıktı."

"Anlıyorum. Belli ki olağanüstü bir işin peşindesin."

"Kereste fabrikasında kaç kişi çalışıyordu?"

"Normal zamanlarda kırk kişi. Ben 1950'li yılların ortalarında, on yedi yaşındayken işe başladım ve fabrika kapanana kadar da çalıştım. Sonra da nakliye işine girdim."

Burman bir süre düşündü.

"Resimdeki adamın bizim fabrikada çalışmadığını kesinlikle söyleyebilirim. Belki nakliye işinde çalışmıştır ama öyle de olsa tanımam gerekirdi. Tabii bir ihtimal daha var; babası ya da bir akrabası fabrikada çalışmıştır ve fotoğraftaki araba da onlardan birinindir."

"Anlıyorum. Bir sürü ihtimal var. Bu konuda kimlerle konuşabilirim, bir önerin var mı?"

"Var," dedi Burman. "Yarın öğleden önce bana uğra, şöyle bir dolaşıp birkaç morukla konuşuruz."

Lisbeth Salander, bir anlamda metodolojik bir sorunla karşı karşıyaydı. Kişiler hakkında bilgi toplama konusunda uzmandı. Ama bunu hayatta olan insanların kimlik ve vergi numaralarından hareketle yapardı. Eğer araştırma yaptığı kimse, bilgisayar kayıtlarında varsa -ki herkes kayıtlıydı-onun ağına düşmekten kurtulamazdı. Söz konusu kişinin internet bağlantısı, elektronik posta adresi ve kendine ait bir sitesi varsa, bu kişinin bütün sırlarına ulaşabilirdi. Şimdiye kadar araştırdığı insanların neredeyse tamamının bilgilerine internet üzerinden

ulaşmıştı.

Mikael'in ona verdiği iş bütünüyle farklıydı. Üstlendiği görev, en basit deyimiyle, elindeki çok zayıf bilgilerle dört insanın kimliklerine ulaşmaktı. Üstelik bu insanlar yıllarca önce ölmüşlerdi ve büyük ihtimal bilgisayar kayıtları da yoktu.

Mikael, Rebecka Jacobsson olayına dayanarak, bu dört kişinin de bir cinayete kurban gittiğini ileri sürüyordu. Yani bu durumda sonuca bağlanmamış polis araştırmalarına ulaşmak gerekiyordu. Bu cinayetlerin, 1966 yılında işlenmiş olabileceği tezinin dışında da, ne zaman ya da nerede işlendiğine dair hiçbir bilgi yoktu. Lisbeth, şimdiye kadar hiç karşılaşmadığı bir durumla karşı karşıyaydı.

Bu işin altından nasıl kalkacağım?

Lisbeth bilgisayarını açtı ve www.google.com arama motoruna bağlandı, arama sözcüğü olarak (Magda) + (cinayet) yazdı.

Yapabileceği en basit arama tarzı buydu. Şaşırarak karşısına bir sürü soruşturma vakasının çıküğmı gördü. İlk olarak Karlstad'da yayın yapan Vârmland TV kanalının 1999 yılında Vârmland cinayetleri başlığı ile yayınladığı yayın serisini kontrol etti. Daha sonra Vârmland Folkblad adlı gazetede kısa bir tanıtım yazısı buldu. Vârmland Cinayetleri serisinde bu akşam, Karlstad polisinin yıllarca

uğraşıp çözemediği, Ranmotrask'de işlenen Magda Lovisa Sjöberg cinayeti ele alınıyor. 1960 Nisan'ında, bir çiftçinin eşi olan 46 yaşındaki Lovisa Sjöberg, vahşi bir cinayete kurban gitti. Muhabir Claes Gunnar, kurbanın son saatlerini ve polisin katili bulmak için gösterdiği sonuçsuz çabayı masaya yatıracak. İşlendiği zaman büyük bir infiale yol açan bu cinayeti kimin işlemiş olabileceğine dair çeşitli teoriler ortaya atılmıştır. Bu gün saat 20.00'da yayınlanacak programa, gençliğinde bu cinayeti işlemekle suçlanmış olan maktulün yeğeni katılarak, bu suçlamaların hayatını nasıl mahvettiğini anlatacak.

Ama işine yarayacak asıl bilgiyi Varmlandskultıtr dergisinde yayınlanan "Lovisa Olayı Bütün Bölgeyi Sarstı" başlıklı makalede buldu. Bu makalenin tamamı internet sayfasına konulmuştu. Lovisa'nın kocası, orman işçisi Holger Sjöberg'in, işten sonra saat beş civarında eve döndüğünde karışım nasıl bulduğu, saklanamayan bir neşe ve iç gıcıklayıcı bir üslupla anlatılıyordu. Kadın ağır cinsel şiddete maruz kalmış, bıçaklanmış ve bedenine dirgen saplanarak öldürülmüştü. Cinayet, çiftliğin ahırında işlenmişti. Cinayetin en dikkat çekici yanı, katilin işini bitirdikten sonra kurbanım dizüstü duracak şekilde, atların olduğu bölmeye bağlamış olmasıydı.

Daha sonra çiftlikteki hayvanlardan birinin, bu bir inekti, boğazına bıçak saplanarak yaralandığını da keşfetmişlerdi.

İlk başta kadının kocasından şüphelenmişler ama adam

cinayetin işlendiği saatlerde nerede olduğunu ispat etmişti. Sabahın altısında, iş arkadaşlarıyla birlikte çiftlikten 40 kilometre uzaktaki ormana çalışmaya gitmişti. Lovisa'nın sabah saat on civarında hayatta olduğuna dair kanıtlar vardı, komşu çiftlikten bir kadın o saatlerde onu ziyaret etmişti. Cinayetin işlendiği çiftlikle en yakın komşu çiftlik arasında 400 metrelik bir mesafe vardı. Bu nedenle cinayete ilişkin hiç kimse ne bir şey duymuş ne de görmüştü.

Kadının kocasına dair şüpheler, yok olduktan sonra, polis soruşturması öldürülen kadının yeğeninin üzerinde yoğunlaşmıştı. Söz konusu şahsın defalarca mahkemelerle başı belaya girmişti.

Sürekli bir para sıkıntısı vardı ve birkaç defa halasından küçük miktarlarda borç almıştı. Olay anında nerede olduğuna dair zayıf kanıtları vardı. Bir süre tutuklu kaldıktan sonra, delil yetersizliğinden serbest bırakılmışta. Ama köylülerin çoğu onun suçlu olduğunu düşünüyordu.

Polis, araştırmalarım başka izler üzerinden de sürdürmüştü. Bir süre o bölgelerde görülen bir çerçinin izi sürülmüştü. Söylentilere göre bu adam hırsızlık turuna çıkmış "o hırsız hynetli çingene"lerden biriydi. Ama bu söylentiler, vahşi cinayetin işlendiği çiftlikten bir şey çalınmamış olmasını açıklayamıyordu.

Bir süre de komşu çiftlikten bir adamın üzerinde durulmuştu. Yalmz yaşayan bu adam, gençliğinde

arkasında homoseksüel bir ilişki olduğu iddia edilen bir cinayet nedeniyle sorgulanmışta. O zamanlar eşcinsellik bir suçtu. Çevre ahalisine göre bu adamın "tuhaf" bir ünü vardı. Ama büyük ihtimal homoseksüel olan bir adamın, niçin bir kadına cinsel saldırıda bulunup öldürmüş olabileceğinin de bir açıklaması yoktu. Bu soruşturmaların hiçbirinden bir sonuç çıkmamıştı.

Lisbeth Salander, Harrief in telefon defterindeki listeyle bu cinayet arasında açık bir bağ bulunduğunu düşünüyordu. Tevrat'tın Levililer bölümünden yapılan alıntı şöyleydi: 20:16—"Bir kadın cinsel ilişki kurmak amacıyla bir hayvana yaklaşırsa, kadını da hayvanı da kesinlikle öldüreceksiniz. Ölümü hak etmişlerdir."

Bir çiftlik ahırında öldürülen ve atların olduğu bölüme bağlanan bu kadının adının Magda olması bir tesadüf olamazdı.

Bir tek sorun, Harriet'in telefon defterine kadımn adım niçin Lovisa değil de Magda diye kaydettiğiydi. Magda, kadının ön adıydı ve radyo programlarının ilan edildiği sayfaya kadının tam adı yazılmamış olsaydı, Lisbeth bu olayı gözden kaçırabilirdi.

Bu durumda en önemli soru: 1949 yılında işlenen Rebecka ve 1960 yılında işlenen Magda Lovisa cinayetiyle, Harriet'in kaybolması arasında bir bağ olup olmadığıydı. Eğer böyleyse, Harriet bu cinayetler arasındaki bağı nasıl kurmuştu?

Burman, Mikael'i Norsjö'nün içinde yorucu bir cumartesi gezisine çıkarttı. Öğleden önce Burman'ın evine yürüyüş yolu mesafesinde oturan, fabrikanın beş eski işçisini ziyaret ettiler. Bunlardan üçü Norsjö'nün merkezinde, diğer ikisi d kenar mahallesi Sörbyn'de oturuyorlardı. Ziyaret ettikleri herkes onlara kahve ikram edip, fotoğraflara dikkatle baktılar ve fotoğraflardaki kişileri tanımadıklarını söylediler.

Burman ailesinin evinde basit bir öğle yemeği yedikten sonra, bu defa arabayla tur atmaya başladılar. Daha önce kereste fabrikasında çalışanların oturduğu, Norsjö civarındaki dört köyü ziyaret ettiler. Burman her yerde sıcak bir şekilde karşılanıyordu ama işe yarar bir bilgiye ulaşamadılar. Mikael, Norsjö'ye yaptığı seyahatin boşuna olduğunu düşünerek umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı.

Öğleden sonra dört civarında, Norsjö'nün kuzeyindeki Norsjövallen'de kırmızı bir çiftlik evinin önüne arabasını park eden Burman, Mikael'i fabrikadan emekli hızarcı ustası Henning Forsman'la tanıştırdı.

"Tabii ya, bu Asar Brânnlund'un delikanlısı," dedi Henning Formsan, Mikael'in gösterdiği fotoğrafa bakar bakmaz. Bingo.

"Öyle mi, şimdi bu Assar'ın oğlumu?" dedi Burman. Mikael'e döndü "Bizim müşterimizdi," diye ekledi.

"Onu nerede bulabiliriz?"

"Delikanlıyı mı? Oo, kazı yapman gerekecek. Adı Gunnar, Boliden'e çalışıyordu. 1970 yılında bir dinamit kazasında öldü." Kahretsin.

"Ama karısı hâlâ yaşıyor; resimdeki kadın. Adı Mildred, Bjursele'de yaşıyor."

"Bjursele?"

"Bastutrâsk yolundan on kilometre uzakta. Köyün girişindeki, o uzun, kırmızı boyalı harap binalardan birinde oturuyor. Sağdan üçüncü binada. Onları çok iyi tanırım."

"Merhaba, adım Lisbeth Salander. 1900'lü yıllarda kadınlara karşı kullanılan şiddet konusunda bir tez hazırlıyorum. Tezim için, Landskrona polis merkezini ziyaret edip 1957 yılında gerçekleşmiş bir olayla ilgili polis tutanaklarını okumak istiyorum. Kırk beş yaşındayken bir cinayete kurban giden Rakel Lunda olayıyla ilgili. Bu tutanakların bugün nerede bulunduğuna dair bir fikrin var mı?"

Bjursele, Vâsterbotten kırsalında reklam afişi gibi bir yerdi. Köy gölün bir tarafına, birbirine çok yakın yarım ay gibi sıralanmış yirmi evden ibaretti. Köyün tam ortasında bir yol ayrımı ve iki tabela vardı. Tabelanın biri Hemmingen'i -11 km- diğeri de Bastutrâk'i -17 km- gösteriyordu. Yol ayrımının hemen yanında küçük bir köprü vardı. Köprünün altından geçen ırmak, Bjur Irmağı olmalıydı. Yazın en sıcak günleriydi ve her yerde bir tablo

güzelliği vardı.

Mikael arabasını, sağdan üçüncü evin çaprazındaki, artık kapanmış olan Konsum mağazasının bahçesine park etti. Evin kapısını çaldı ama evde kimse yoktu. Hemmingen'e doğru bir saat yürüdü. Irmağın coşkuyla aktığı bir yerden geçti. İki kedi ve bir karacaya rastladı ama geri dönene kadar hiç kimseyle karşılaşmadı. Mildred Brânndlund hâlâ eve dönmemişti.

Köprünün yanındaki bir direğe yapıştırılmış, BTCC'ye davet eden bir bildiri gördü, bunu Bjursele Tukting Car Championship 2002 olarak yorumladı. Buz tutmuş bir gölün üzerinde, birbirlerini saf dışı bırakana kadar araba çarpışürmak bir çeşit kış eğlencesi olmalıydı.

Mikael akşamın dokuzuna kadar bekledikten sonra pes etti ve Norsjö'ye döndü. Gecikmiş akşam yemeğini yedi, yatağa uzanıp Val McDermid'ın son bölümünü okudu.

Ürperticiydi.

Akşam saat on civarında Lisbeth Salander, Harriet Vanger'in listesindeki isimlerden birine daha ulaştı. Saatler süren bir araştırmadan ve bulduklarını ince eleyip sık dokuduktan sonra bu sonuca ulaşmıştı.

Kestirme bir yol bulmuştu. Failleri bulunmamış cinayetler hakkında aralıklarla yayınlanmış makaleler vardı. Bir akşam gazetesinin ekinde, 1999 yılında,

'Aramızda Serbestçe Dolaşan Kadın Katilleri Var' başlığıyla yayınlanmış bir makale buldu. Makale genel bir özet yapmıştı ama dikkat çekici cinayetlere ilişkin isim ve resimler vardı. Nortâlye'de Solveig olayı, Norrköping'de Annita, Helsingborg'de Margareta cinayetleri ve daha birçok cinayet ele almıyordu.

Anlatılan en eski olay 1960 yıllarmdandı. Bu yıllarda işlenen hiçbir cinayet, Lisbeth'in Mikael'den aldığı listedekilere uymuyordu. Ama Lisbeth'in dikkatini çeken bir olay vardı.

1 Haziran 1962'de Göteborg'da oturan Lea Person adlı otuz iki yaşındaki bir fahişe, annesini ve annesinin bakımını üstlendiği oğlunu görmek için Uddevalla'ya gitmişti. Orada birkaç gün kalmış, bir pazar akşamı annesini kucaklayıp hoşçakal dedikten sonra, Göteborg'a giden trene binmek için evden çıkmıştı. İki gün sonra, terk edilmiş bir endüstri bölgesindeki bir konteynırın arkasında cesedini bulmuşlardı. Lea'ya tecavüz edilmiş ve ağır işkence yapılmıştı. Büyük bir infiale yol açan bu cinayet gazetede tefrika edilmiş ama katil bulunamamışü. Harriet'in listesinde Lea diye biri yoktu, ayrıca bu cinayet Tevrat'tan yaptığı alıntılara da uymuyordu.

Bununla birlikte Lisbeth'in antenlerini dikmesine neden olan tuhaf bir durum vardı. Lea'nın cesedinin on metre uzağında, içinde güvercin olan bir çiçek saksısı bulmuşlardı. Güvercinin boynu, saksının altındaki delikten geçirilen bir iple bağlanmış, saksı da iki tuğla

arasında yakılan bir ateşin üzerine konulmuştu. Güvercine yapılan eziyetle, Lea cinayeti arasında ilişki olduğunu kanıtlayacak bir şey yoktu; çocukların iğrenç ve zalim oyunlarından biri olabilirdi ama basın bu olayı 'Güvercin Cinayeti' başlığıyla duyurmuştu.

Lisbeth Salander Kutsal Kitabı hiç okumamıştı, ayrıca evinde de yoktu ama o akşam Högalind Kilisesi'ne gitti ve biraz dil dökerek bir Kutsal Kitap ödünç aldı. Kilisenin önündeki bir banka oturdu ve Levililer bölümünü okumaya başladı. On ikinci bölümün sekizinci ayetine geldiğinde kaşlarını çattı. Bu bölüm çocuk doğurduktan sonra, annenin arındırılmasını anlatıyordu.

Eğer kadının kuzu alacak gücü yoksa, biri yakmalık sunu, öbürü günah sunusu olmak üzere iki kumru ya da iki güvercin yavrusu getirecek. Kahin kadını arıtacak ve kadın temiz ayılacaktır.

Lea, Harriet Vanger'in telefon defterinde pekâlâ Lea 31208 olarak kaydedilmiş olabilirdi.

Lisbeth Salander birden, daha önce yapmış olduğu hiçbir araştırmanın, şimdi üstlendiği kadar çok boyutlu olmadığının ayrımına vardı.

Mikael pazar günü saat dokuzda kapısını çaldığında, ikinci evliliğinden sonra soyadı Berggren plan Mildred Brânnlund kapıyı açtı. Fotoğrafta olduğundan yaklaşık kırk yıl daha yaşlı ve aynı ölçüde kilolu görünse de Mikael

onu hemen tanıdı.

"Merhaba, adım Mikael Blomkvist. Siz de Mildred Berggren olmalısınız."

"Evet, benim."

"Bu saatte kapınızı çaldığım için özür dilerim ama açıklaması oldukça zor olan bir konu için izinizi sürdüm," Mikael gülümsedi. "İçeri girip biraz zamanınızı alabilir miyim?"

Kocası ve otuz beş yaşındaki oğlu da evde olan Mildred, çok tereddüt etmeden Mikael'i içeri davet edip mutfağa aldı. Mikael mutfaktakilerin elini sıktı. Son yirmi dört saatte, daha önce hiç içmediği kadar kahve içmişti ama bu durumda kahve teklifini geri çevirmenin pek de nazik bir davranış olmayacağını biliyordu. Mildred kahve fincanlarını masaya koyduktan sonra oturdu ve Mikael'e nasıl yardımcı olabileceğini sordu. Mikael onun Norsjö diyalektini anlamakta güçlük çektiği için, Mildred standart İsveççe'yle sorusunu tekrarladı.

Mikael derin bir nefes aldıktan sonra, "Uzun ve tuhaf bir hikaye," dedi. "1 Ekim 1966'da, o zamanki kocan Gunnar Brännlund'la birlikte Hedestad'daymışınız."

Mildred şaşırmıştı. Başını sallayarak onaylamadan önce, Mikael İstasyon Caddesi'nde çekilmiş fotoğrafı masaya koyana kadar bekledi.

"Bu fotoğraf o gezide çekilmiş. Hatırladınız mı?"

"Ah, tanrım," dedi Mildred. "Asırlar önceydi."

Mildred'in yeni kocası ve oğlu da yanma oturmuş fotoğrafa bakıyorlardı.

"Balayı seyahatine çıkmıştık. Arabayla... Stockholm ve Sigtuna'ya gitmiştik. Eve dönerken de bir yerlerde durmuştuk. Hedestad mı demiştin?"

"Evet, Hedestad. Bu fotoğraf yaklaşık saat bir civarında çekilmiş. Seni bulmak için çok çaba sarf ettim, inanın çok kolay olmadı."

"Eski bir fotoğrafımı buluyorsun ve beni aramaya başlıyorsun. Bunu nasıl başardığını hayal bile edemiyorum."

Mikael park yerinde çekilmiş olan fotoğrafı da masaya koydu.

"Daha sonraki saatlerde çekilmiş olan bu fotoğraf sayesinde izini sürebildim."

Mikael, arabanın arka camına yapıştırılmış olan Nörsjö Kereste Fabrikası pulu üzerinden, Burman'a nasıl ulaştığını, onun aracılığıyla Norsjövallen'de yaşayan Henning Forsman'ı nasıl bulduğunu ve nasıl oraya geldiğini anlattı.

"Sanırım böylesi bir araştırma için iyi bir nedenin vardır."

"Evet. Senin biraz yan tarafında duran bu kız, Harriet Vanger. O gün ortadan kaybolmuş, genel kanıya göre bir cinayete kurban gitmiş. İzin verirseniz neler olduğunu göstermek istiyorum."

Mikael iBook'unu çıkarttı, bilgisayarı çalıştırırken nasıl bir bağlantı araştırdığını anlattı. Sonra Harriet'in yüz ifadesinin nasıl değiştiğini gösteren fotoğraf serisini izletti.

"Eski resimleri incelerken seni keşfettim. Elinde bir fotoğraf makinesiyle Harriet'in biraz çaprazında duruyorsun. Fotoğraf makinenin objektifi onun baktığı yöne çevrilmiş gibi. Orada ne gördüyse, o şey Harriet'in yüz ifadesinin değişmesine neden olmuş. Bir mucize beklediğimin farkındayım ama ziyaretimin sebebi belki sende o gün çekilmiş fotoğrafların olabileceği umudu."

Mildred'in üzüntülerini belirterek fotoğrafların uzun yıllar önce kaybolduğu, film rulolarının hiçbir zaman tabettirilmediği ya da fotoğrafları çöpe attığını söylemesine kendini hazırlamıştı Mikael. Ama Mildred açık mavi gözlerini Mikael'e dikti ve sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, tatil fotoğraflarını elbette sakladığını söyledi.

Bir odaya gitti ve birkaç dakika sonra içinde bir sürü fotoğraf albümünün olduğu bir kutuyla geri döndü. Tatil

fotoğraflarını bulmaları biraz zaman aldı. Hedestad'da çekilmiş üç fotoğraf vardı. Ana caddeyi gösteren fotoğraf bulanıktı. Bir fotoğrafta Mildred'in eski kocası, diğerinde de yürüyüş alayına katılmış olan palyaçolar vardı.

Mikael fotoğrafları hevesle incelemeye başladı. Ama fotoğraflar hiçbir şey söylemiyordu.

20. BÖLÜM

1 TEMMUZ SALI, 2 TEMMUZ ÇARŞAMBA

Mikael Hedestad'a döndüğü günün sabahı ilk iş olarak, Henrik'in durumunu öğrenmek için Dirch Frode'ye gitti. Geride bıraktıkları hafta içinde yaşlı adamın sağlığı dikkate değer ölçüde iyileşmişti.

Hâlâ biraz kırılgan ve halsizdi ama yatağında doğrulabiliyordu.

Durumu artık o kadar kritik değildi.

"Tanrıya şükür," dedi Mikael. "Meğerse onu çok seviyormuşum."

Dirch Frode başını salladı.

"Biliyorum. Henrik de seni seviyor. Norland seyahati nasıl geçti?"

Başarılı ama tatmin edici değil. Bunu daha sonra açıklarım. Şimdi sana sormam gereken bir şey var."

"Buyur."

"Eğer... Henrik ölürse, Millennium'a ne olur?"

"Hiçbir şey. Yönetime Martin girer."

"Peki, Harriet olayının peşini bırakmazsam, Martin'in Millennium'a zarar verme olasılığı var mı?"

Dirch Frode, Mikael'e keskin bir bakış fırlattı.

"Ne oldu?"

"Henüz olan bir şey yok."

Martin, Yaz Ortası Bayramı'nın akşamı Martin'le yaptığı konuşmayı anlattı.

"Norsjö'den buraya dönerken Erika telefon açtı. Martin onu arayıp, bana mutlaka yazı işlerinde olmam gerektiğini söylemesini rica etmiş."

"Anlıyorum. Tahminimce ona bunu Cecilia söyletmiştir. Ama Martin'in sana baskı yapacağım hiç sanmam. Bu konuda çok dürüsttür. Ayrıca, unutma ki Millennium'un hissesini satın alırken kurduğumuz küçük şirketin yönetiminde ben de varım."

"Peki nazik bir durum ortaya çıkarsa senin tavrın ne olur?"

"Sözleşmede ne yazıyorsa ona bağlı kalırım. Ben Henrik adına çalışıyorum. Onunla kırk beş yıldır arkadaşız. Bu tür konularda aramızda tam bir uyum vardır. Eğer Henrik ölürse, onun kurmuş olduğumuz şirketteki payı Martin'e değil bana kalır. Dört yıl boyunca Millennium'a. arka çıkmak için su geçirmez bir sözleşmeyle bağlandık. Eğer Martin bir hınzırlık yapmak isterse -ki bunu yapacağım sanmıyorum- büyük ihtimal dergiye verilen reklamların frenine basar."

"Millennium'un varlığı reklamlara bağlı."

"Evet, ama bir de şöyle bak... Bu tür ıvır zıvır şeylerle uğraşmak zaman ister. Martin şimdi sanayi cephesinde ölüm kalım savaşı veriyor, günde on dört saat çalışıyor. Başka bir şeyle uğraşmaya vakti yok."

Mikael bir süre düşündükten sonra:

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi. "Beni ilgilendirmediğini biliyorum ama şirketin genel durumu nasıl?"

Dirch Frode ciddi bir ifade takındı.

"Birtakım sorunlarımız var."

"Tamam, yani bir ekonomi muhabiri olarak bunu ben de biliyorum. Demek istediğim, ne kadar ciddi?"

"Aramızda kalacak?"

"Kesinlikle."

"Son haftalarda elektronik endüstrisinden iki büyük siparişi kaybettik ve Rusya pazarından atılmak üzereyiz. Ekim ayında Örebro ve Trolhâttan'da 1600 işçinin işine son vereceğiz. Bundan sonra uzun yıllardır şirkete emek vermiş çok kişiye ikramiye vermeyeceğiz. Kapattığımız her fabrika, şirkete duyulan güvenin içini boşaltıyor."

"Yani Martin Vanger baskı altında."

"Üzerinde öküz yüküyle yük var ve yumurta kabuklarının üzerinde yürüyor."

Mikael eve döndüğünde Erika'yı aradı. Erika yazı işlerinde yoktu, o da Christer Malm'la konuştu.

"Durum şu: Dün Norsjö'den dönerken Erika telefon açü. Martin Vanger onu aramış ve ondan yazı işlerinde bana çok iş düştüğünü söyleyerek oraya gelmemi sağlamasım istemiş."

"Bana göre de sana çok ihtiyaç var."

"Anlıyorum. Ama Henrik'le çiğneyemeyeceğim bir sözleşme yaptım. Martin, yaptığım işe son verip buralardan defolmamı isteyen biri adına konuşuyor. Yani burayı terk etmem için öyle bir öneriyle geliyor."

"Anlıyorum."

"Erika'ya ancak buradaki işlerimi bitirdikten sonra Stockholm'e geleceğimi söyle. Daha önce değil."

"Senin gibi çılgınını da görmedim. Neyse, dediklerini Erika'ya ileteceğim."

"Christer. Burada bir şeyler oluyor ve geri basmayı düşünmüyorum."

Christer derin bir iç çekti.

Mikael gidip Martin'in kapısını çaldı. Kapıyı açan Eva Hasel onu sıcak bir ifadeyle karşıladı.

"Merhaba. Martin evde mi?"

Eva'nın cevap vermesine gerek kalmadan elinde çantayla Martin kapıya çıktı. Eva'yı yanağından öptü ve Martin'i selamladı.

"Büroya gidiyorum. Benimle konuşmak mı istiyorsun?" "Eğer acelen varsa sonra da konuşabiliriz." "Şimdi konuşalım."

"Henrik'in bana verdiği görevi tamamlamadan Stockholm'e dönüp Millenniiurida çalışmaya başlamayacağım. Bu yılın bitiminden önce beni hesaba katma diye seni bilgilendiriyorum."

Martin bir süre yerinde kımıldandı.

"Anlıyorum. Senden kurtulmak istediğimi düşünüyorsun." Bir süre sustu, "Mikael, bunu sonra konuşalım. Benim Millmnium'un yönetiminde oyun oynayacak vaktim yok. Doğrusunu istersen Henrik'in önerisini kabul etmemeliydim. Ama inan ki Millennium'un yaşaması için elimden geleni yapacağım."

"Bundan hiç şüphem olmadı," dedi Mikael nazik bir ifadeyle.

"Eğer önümüzdeki hafta buluşabilirsek, derginin ekonomik durumunu ayrıntılı olarak gözden geçirebiliriz ve olayı nasıl gördüğümü anlatabilirim. Ama hemen bir şey söylemem gerekirse, anahtar kişilerinden birinin Hedeby Adası'nda tembel tembel oturmasına Millennium"un lüksü yok derim. Bu dergiden hoşlanıyorum ve birlikte gücüne güç katacağımıza inanıyorum ama bunun için çalışmamız gerekiyor. Şimdi bir sadakat sorunu yaşıyorum. Ya Henrik'in dileklerini gerçekleştireceğim ya da Millennium'un yönetimindeki görevlerimi yerine getireceğim."

Mikael eşofmanlarını giydi, önce İstihkam'a doğru koşup oradan Gottfried'in kulübesine kıvrıldı ve deniz kanarını izleyerek yavaş tempoda kulübesine döndü. Dirch Frode bahçedeki masanın üzerine oturmuş onu bekliyordu. Mikael su içip, terini kurulayana kadar da sabırla bekledi.

"Bu sıcakta koşmak pek de sağlıklı değil."

"Boş versene," dedi Mikael.

"Yanılmışım. Martini kışkırtan Cecilia değil. Seni katrana ve tüye buladıktan sonra, muhtemelen bir direğe bağlayıp yakmaları için Vanger klanını harekete geçiren Isabella. Birger de onu destekliyor."

"Isabella?"

"O küçük düşünen, kötü kalpli biridir ve insanlardan pek hoşlanmaz. Şimdi nefretini sana yöneltmiş gibi. Sana iş vermesi için Henrik'i aldatan bir dolandırıcı olduğunu ve kalp krizi geçirmesi için heyecanlandırdığını iddia ediyor."

"Buna inanan var mı?"

"Bu tür uğursuz söylentilere inanmaya hazır birileri her zaman vardır."

"Ben onun kızma ne olduğunu ortaya çıkartmaya çalışıyorum, o ise benden nefret ediyor. Eğer onun yerinde ben olsaydım çok farlı davranırdım."

Saat iki civarında Mikael'in cep telefonu çaldı.

"Merhaba, adım Conny Torsson. Hedestad Kuriren'nde çalışıyorum. Birkaç soruyu cevaplamaya vaktin var mı? Hedeby Adası'nda yaşadığınıza dair bir tüyo aldık."

"Bak sen! Demek ki tüyo makineniz çok ağır işliyor. Ben yılbaşından beri buradayım."

"Bunu bilmiyordum. Hedestad'da ne yapıyorsunuz?"

"Yazıyorum ve bir çeşit ücretli tatil yapıyorum."

"Ne yazıyorsunuz?"

"Üzgünüm. Yayınlandığında okursunuz."

"Cezaevinden yeni çıktınız..."

"Ee?"

"Belge sahtekarlığı yapan gazeteciler için ne düşünüyorsunuz?"

"Aptal olduklarını."

"Yani kendinizin de aptal olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Niçin öyle düşüneyim ki? Ben belge sahtekarlığı yapmadım."

"Ama iftiradan hüküm giydiniz."

"Eee?"

Muhabir Conny Torsson o kadar uzun süre bekledi ki, Mikael onu itelemek zorunda kaldı.

"İftiradan hüküm giydim, belge sahtekarlığından değil."

"Ama belge yayınladınız."

"Eğer mahkeme kararını tartışmak için aradıysanız, bir yorum yapmayacağım."

"Gelip sizinle bir söyleşi yapabilir miyim?"

"Üzgünüm ama bu konuda söyleyecek bir şeyim yok."

"Yani mahkeme kararını tartışmak istemiyorsunuz?"

"Nihayet anlayabildin," dedi Mikael ve telefonu kapadı.

Bilgisayarın başına geçmeden önce oturup bir süre düşündü. Lisbeth Salander kendisine tarif edilen yolu izleyerek Kawasaki'sini küçük köprünün üzerinden sürüp Hedeby Adası'na geçti. Soldaki ilk evin önünde durdu. Dünyanın yolunu gelmişti. Ama ona görev verenler ödeme yaptığı sürece Kuzey Kutbu'na bile giderdi. Ayrıca E 4'de gazlamak da çok zevkliydi. Motorsikletini park etti ve çantasını motorsiklete bağlayan kayışı çözdü.

Mikael kapıyı açıp ona el salladı. Dışarı çıkıp motorsikletini büyük bir şaşkınlıkla inceledi. Bir ıslık çaldı ve:

"Motorsiklete biniyorsun?" dedi.

Lisbeth Salander bir şey demedi ama motorsikletinin

gidonunu tutup gaz pedalına basan Mikael'i dikkatle takip etti. Birinin ona ait bir şeye dokunmasından hoşlanmazdı. Ama Mikael'in yüzündeki haşarı çocuk gülümsemesini, affedici bir neden olarak yorumladı. Motorsikletle ilgilenenler genelikle onun hafif sıkletine küçümseyici bir ifadeyle bakarlardı.

"On dokuzumdayken benim de motorsikletim vardı," dedi Mikael ve Lisbeth'e döndü. "Geldiğin için teşekkürler. İçeri gel de eve yerleşmene yardımcı olayım."

Mikael yolun karşı tarafındaki NilssonTardan portatif bir yatak alıp çalışma odasına yerleştirmişti. Lisbeth Salander kulübeyi şüpheyle inceledikten sonra, herhangi bir tuzak kokusu sezmediği için rahatladı. Mikael;

"Eğer duş almak istersen," diye banyoyu gösterdi.

"Üzerimi değişeceğim. Bu deri elbiselerden kurtulmalıyım."

"İyi. Sen üzerini değiştirirken ben de akşam yemeği hazırlarım." Mikael kırmızı şarap sosuyla kuzu pirzolası kızarttı ve Lisbeth duş alıp elbiselerini değiştirirken, bahçedeki masayı hazırladı. Güneş batmak üzereydi. Lisbeth ayakları çıplak, üzerinde siyah bir kombinezon ve yıpranmış, kısa, kort bir şortla dışarı çıktı. Yemek güzel kokuyordu, Lisbeth iki kocaman porsiyon devirdi. Mikael kaçamak ve hayran bakışlarla Lisbeth'in sırtındaki dövmeye bakıyordu.

"Beş artı üç," dedi Lisbeth. "Senin Harriet'in listesinde beş olay var. Bence bu listeye üç olay daha eklenmeliydi."

"Dinliyorum."

"Yalnızca on bir gündür çalışıyorum, henüz bütün polis araştırmalarına ulaşamadım. Birçok olayın raporları devlet arşivine kaldırılmış, bir kısmı hâlâ polis arşivlerinde. Üç gün boyunca birçok polis bölgesini dolaştım ama daha ulaşmam gereken yerler var. Listedeki beş olayı da çözdüm."

Lisbeth masaya, A4 boyutunda yaklaşık yüz sayfalık, bir tomar kağıt koydu ve bunları hızla tasnif etti.

"Kronolojik bir sıra izleyelim." Mikael'e bir liste verdi.

1949- Rebecka Jacobsson, Hedestad (30112)

1954-Mari Holmberg, Kalmar (32018)

1957- Rakel Lunde, Landskrona (32027)

1960- (Magda) Lovisa Sjöberg, Karlstad (32016)

1960- Liv Gustavsson, Stockholm (32016)

1962- Lea Person- Uddevalla (31208)

1964- Sara Witt- Ronneby (32109)

1966- Lena Andersson, Uppsala (30112)

"Bu serideki ilk olay 1949 yılında meydana gelen Rebecka Jacobsson olayı gibi görünüyor, bunun ayrıntılarını biliyorsun. Bulduğum ikinci olay Mari Holmberg olayı. Otuz iki yaşında bir fahişe olan bu kadın 1954 Ekim'inde Kalmar'daki evinde öldürülmüş. Tam olarak ne zaman öldürüldüğünü bilemiyorlar, onu bulana kadar biraz zaman geçmiş. Büyük ihtimal öldürüldükten on gün sonra bulmuşlar."

"Ve onunla Harriet'in listesi arasında bir bağ buldun?"

"Bağlanmış ve ağır işkence yapılmış ama ölüm nedeni boğulma. Katil, kadın bağını boğazına tıkamış."

Mikael Kutsal Kitabın atıfta bulunulan bölümünü okumadan önce bir süre sessizce bekledi. Tevrat, 20:18:

"Eğer biri aybaşı olan bir kadınla yatarsa ve cinsel organının dış dudaklarını kana boyarsa ve kuyusunu kapatırsa ve kadın kendi kuyusunun kanına bulanma, ikisi de kendi halkı tarafından yok edilecektir."

Salander başını salladı.

"Harriet Vanger de aynı bağlantıyı kurmuş. Tamam. Diğeri."

"Mayıs 1957, Rakel Lunde, kırk beş yaşında. Temizlikçi olarak çalışıyormuş, biraz tuhaf bir kadın. Falcılık

yapıyormuş. Tarot, el falı türünden şeyler hobisiymiş. Landskrona'nın biraz dışında oldukça ıssız bir yerde oturuyormuş, sabahın erken saatlerinde öldürülmüş. Cesedi çıplakmış, evin arka bahçesinde çamaşır kurutmak için dikilen direklerden birine bağlanmış. Ağzı bir bantla kapatılmış. Ölüm nedeni taşlanmaymış. Vücudu kırık ve çürüklerle kaplıymış."

"Lanet olsun. Lisbeth, bu çok iğrenç bir şey."

"Daha da kötüsü var. Harriet'in listesindeki ismin baş harfleri bu kadına uyuyor R.L. İncil'deki alıntıyı buldun mu?"

"Çok açık. Cincilik yapan ya da ruh çağıran, ister erkek ister kadın olsun kesinlikle öldürülecektir. Onları taşlayacaksınız. Ölümlerinden kendileri sorumludur."

"Sırada Karlstad'ın dışında Ranmo'da oturan Lovisa Sj öberg var. Harriet'in Magda olarak kaydettiği kadın. Tam adı Magda Lovisa ama herkes ona Lovisa diyormuş."

Lisbeth, Karlstad cinayetinin tuhaf ayrıntılarım anlatırken, Mikael dikkatle dinliyordu. Lisbeth sigara yaktığında, Mikael alabilir miyim anlamında paketi işaret etti. Lisbeth paketi onun önüne sürdü.

"Yani katil bir hayvana da mı saldırmış?"

"İncil'de işaret edilen ayet, eğer bir kadın hayvanla cinsel ilişkiye girerse ikisinin de öldürüleceğini söylüyor."

"Ama bu kadının bir inekle seks yapmış olması... Bu imkansız."

"Kutsal Kitabın buyrukları sözcüğü sözcüğüne yorumlanmış olabilir. Eğer kadın bir hayvanla içli dışlı olmuşsa yeter, bir çiftçinin karısı da herhalde bunu her gün yapmak zorunda."

"Tamam. Devam et."

"Harriet'in listesine göre sırada Sara var. Kimliğini Sara Witt olarak teşhis ettim. Otuz yedi yaşında, Roneby'de oturuyor. Ocak 1964'de öldürülmüş. Yatağa bağlanmış. Cinsel tecavüze uğramış, ölüm nedeni boğulma. Katil boğazım sıkmış. Ayrıca yangın da çıkartmış. Belli ki evi yakıp kül etmek istemiş, biraz ateş kendi kendine söndüğü, biraz da itfaiye çabuk yetiştiği için amacına ulaşamamış."

"Bağlantı?"

"Listen to this (Bunu bir dinle). Sara Witt hem bir papazın kızıymış, hem de bir papazla evliymiş. Kocası hafta sonunda uzaklara bir yere gitmiş."

"Eğer bir papazın kızı fahişelik yaparak, kendinin ve babasının namusunu kirletirse; ateşte yakılacaktır. Tamam. Listeye uyuyor. Daha fazla olay bulduğunu söylemiştin."

"Harriet'in listesinde olmalıydı diye düşündüğüm, tuhaf bir şekilde işlenmiş üç kadın cinayeti daha var.

Bunlardan biri Liv Gustavsson adında genç bir kadın. Yirmi iki yaşında ve Farsta'da oturuyormuş. At sever bir kızmış, yarışlara katılmış ve gelecek vaat ediyormuş. Ayrıca kız kardeşiyle birlikte pet shop işletiyormuş."

"Evet."

"Cesedini işlettikleri dükkanda bulmuşlar. İşten sonra muhasebe yapmak için dükkanda yalnız kalmış. Katili içeri o almış olmalı. Tecavüz edilmiş ve boğularak öldürülmüş."

"Harriet'in listesine uygun gibi görünmüyor."

"Eğer şu anlatacaklarım olmasaydı, haklı olabilirdin. Katil, kızın vajinasına bir muhabbet kuşu sokmuş ve arkasından da dükkandaki bütün hayvanları; kedileri, kaplumbağaları, beyaz fareleri, tavşanları ve kuşları serbest bırakmış. Hatta akvaryumdaki balıkları bile. Yani ertesi gün dükkana gelen kız kardeş, hiç de hoş olmayan bir görüntüyle karşılaşmış."

Mikael başını salladı.

"1960 Ağustos'unda öldürülmüş, Magda Lovisa cinayetinden dört ay sonra. İki olayın kurbam da işleri gereği hayvanlarla haşır neşir olan kadınlar ve kurban edilen hayvanlar var. Karlstad'daki inek hayatta kalmayı başarmış ama bir ineği yalnızca bir bıçak darbesiyle öldürmenin ne kadar zor olduğunu düşünebiliyorum. Yani muhabbet kuşunu öldürmek daha kolay. Ayrıca bir hayvan

kurbanı daha var."

"Kim?"

Lisbeth, kayıtlara 'Güvercin Cinayeti' olarak geçen, Lea Persson cinayetini anlattı. Mikael öyle uzun süre susup düşüncelere daldı ki, bu durum karşısında Lisbeth Salander bile sabırsızlandı.

"Tamam," dedi sonunda. "Senin teorini kabul ediyorum. Geriye bir olay kaldı."

"Benim bulabildiğim bir olay. Gözümden kaçmış daha kaç olay var bilemiyorum."

"O olayı anlat."

"1966 Şubat'ı, Uppsala. En genç kurban, on yedisinde bir lise öğrencisi, Lena Andersson. Bir sınıf eğlencesinden sonra kaybolmuş ve üç gün sonra Uppsala Ovası'nda bir hendekte bulunmuş. Başka bir yerde öldürüldükten sonra oraya atılmış. Bu cinayet basında epeyce gürültü koparmış ama nasıl öldürüldüğü hiç yazılmamış. Ben patologun raporunu okudum. İnanılmaz bir işkenceye maruz kalmış. Ellerinde ve göğüslerinde ağır yanık yaraları varmış, vücudunun değişik bölümleri defalarca yakılmış. Parafin lekelerinden, mum kullanıldığı sonucunu çıkartmışlar. Ama elleri kömüre döndüğü için, katil kızın ellerini daha güçlü bir ateşe tutmuş olmalıymış. Ayrıca katil, kızın başını kesip bedeninin yanına koymuş."

Mikael sararmıştı.

"Aman Tanrım," dedi.

"Kutsal Kitap'ta buna uyan bir şey bulamadım. Ama Yakmalık Sunu ve Günah Sunusu üzerine bir sürü bölüm var ve birçok yerde de, başını bedeninden ayırarak hayvan -genellikle de boğa- kurban edilmesi öneriliyor. Ateşin kullanılması, Hedestad'da işlenen ilk cinayeti, Rebecka cinayetini hatırlatıyor."

Akşama doğru, sivrisinekler sürüler halinde uçuşmaya başladığında, masayı toplayıp mutfağa geçtiler ve konuşmaya orada devam ettiler.

"Eski Ahit'te her olayı harfi harfine karşılayan bir pasaj bulmamış olmanın önemi yok. Sorun bu değil. Bunlar Eski Ahifte yazılanların grotesk bir parodisi, hatta bizim konteksimizin tamamen dışında," dedi Mikael.

"Haklısın. Hiçbir mantığı da yok. Örneğin aybaşı olan kadınla yatan bir erkeğin, o kadınla birlikte öldürüleceği pasajı. Eğer bunu harfi harfine yorumlamış olsaydı, katilin kendini de öldürmesi gerekirdi."

"Peki, bu bizi nereye götürüyor?"

"Senin Harriet, ya Eski Ahit'ten pasajlar seçip bunlarla duyduğu cinayetler arasında bağ kurmayı hobi edindi ya da cinayetler arasında bir bağ olduğunu biliyordu."

"1949'la 1966 arasında, daha önce ya da daha sonra da olabilir, kolunun altına bir Eski Ahit alan tımarhanelik, sadist bir katil, etrafta dolaşıp en az on yıl boyunca kadınları öldürsün ve bu cinayetler arasında hiç kimse bir bağ kuramasın? Bu bana çok inanılmaz geliyor."

Lisbeth Salander sandalyeden kalkti ve bir fincan kahve daha aldı. Bir sigara yaktı. Kendi kendine küfreden Mikael de, Lisbeth'in paketinden bir sigara aşırdı.

Bir parmağını havaya kaldıran Lisbeth "Hayır, çok da inanılmaz değil," dedi. "İsveç'te, 1900'lü yıllarda, birçok kadın cinayete kurban gitmiş ve failleri bulunmamış. Kriminoloji profesörü Persson, bir seferinde TV'de İsveç'te çok az sayıda seri katil olduğunu söylemişti. Ama biz henüz keşfedilmemiş seri katiller olduğunu biliyoruz."

Mikael başını sallayarak onu onaylarken, Lisbeth bir parmağını daha havaya kaldırdı.

"Bu cinayetler uzun aralıklarla ve birbirlerine çok uzak bölgelerde işlendi. 1960'da kısa aralıklarla işlenen iki cinayet var ama göreli olarak değişik koşullarda; Karlstad'daki çiftçinin karısı ve Stockholm'de öldürülen yirmi iki yaşındaki at sever kız."

Üçüncü parmak.

"Ortada kesin bir model yok. Cinayetler değişik biçimlerde işlenmiş ve katil kendini tammlayan belirgin

bir işaret bırakmamış. Ama bazı şeyler birçok olayda tekrar ediyor: Hayvan, ateş, tecavüz. Ve senin dediğin gibi Kutsal Kitap'ta işaret edilen şeylerin parodisi. Ama belli ki hiçbir polis araştırması bu cinayetlerle Kutsal Kitap arasında bir bağ kurmamış."

Mikael göz ucuyla Lisbeth'i inceliyordu. Zayıf bedeni, siyah kombinezonu, dövmeleri ve yüzündeki piercinglerle Hedeby adasındaki bu misafir kulübesine, en hafif deyimiyle, uymuyordu. Mikael yemek sırasında onunla sohbet etmeye çalışmış ama Lisbeth sessiz kalmış, neredeyse sohbete hiç katılmamıştı. Ama iş yaparken tepeden tırnağa profesyonel kesiliyordu. Stockholm'deki evi darmadağımk olmasına karşın kafasının içi son derece düzenliydi. Tuhaf.

"Uddevalla'da, terk edilmiş bir sanayi bölgesinde öldürülen fahişeyle, Roneby'de boğulup öldürüldükten sonra evi ateşe verilen papazın karısı arasında bir bağ kurmak oldukça zor görünüyor. Eğer Harriet'in bize verdiği anahtar olmasaydı, demek istiyorum."

"Ki bu bizi başka bir soruya yöneltiyor," dedi Lisbeth.

"Harriet'in bu işlere nereden merak sardığı? Çok korunaklı bir bölgede yaşayan on altı yaşında bir kız?"

"Bunun tek bir cevabı var," dedi Lisbeth. "Vanger ailesi ile cinayetler arasında bir bağ olmalı."

Saat akşamın on birine gelirken onlar hâlâ cinayetler serisini konuşuyorlardı. Öylesine ince ayrıntıları üzerine tartışıyorlardı ki, Mikael'in aklı karışmıştı. Gözlerini ovdu, gerindi ve Lisbeth'e biraz yürümeye bir itirazı olup olmadığım sordu. Lisbeth'in bakışlarından, bu öneriyi zaman kaybı olarak gördüğü anlaşılıyordu ama bir süre düşündükten sonra kabul etti. Mikael ona sivrisineklere karşı uzun bir pantolon giymesini tavsiye etti.

Küçük tekne limammn yanından geçip, Martin Vanger'in evinin olduğu buruna doğru yöneldiler. Mikael tek tek evleri işaret ederek hangisinde kimin oturduğunu anlatıyordu. Cecilia Vanger'in evini işaret ederken bir parça tereddüt etti. Bunu fark eden Lisbeth göz ucuyla ona baktı.

Martin Vanger'in yatının yanından geçip buruna geldiler ve orada bir taşa oturup, paylaşarak bir sigara içtiler.

"Cinayetler arasında bir bağlantı daha var," dedi Mikael birdenbire. "Belki de bunu fark etmişsindir."

"Ne?"

"İsimler."

Lisbeth Salander bir süre düşündükten sonra, başım iki yana salladı.

"Bütün isimler Kutsal Kitap'tan alma."

"Yok, değil," dedi Lisbeth. "Ne Liv ne de Lena ismi Kutsal Kitap'ta yok."

Mikael ısrar etti. "Var. 'Liv' hayat demek, Kutsal Kitap'taki karşılığı Eva. Hadi kafanı çalıştır Sally, Lena neyin kısaltması?"

Lisbeth Salander öfkeyle yüzünü buruşturup içinden küfür etti. Mikael'in ondan daha hızlı düşünmüş olmasından rahatsız olmuştu. "Magdalena," dedi.

"İlk fahişe, bakire Maria... Bu listede çok var. Tuhaf bir durum, büyük ihtimal bir psikologu hemen kendine çekerdi. Ama ben bu konuda farklı bir şey düşünüyorum."

Lisbeth sabırla Mikael'in gerisini getirmesini bekledi.

"Hepsi de Klasik Yahudi adları. Vanger sülalesi manyak Yahudi düşmanları, Naziler ve fesat teorisyenlerinden fazlasıyla nasiplenmiş bir aile. Doksan küsur yaşında olan Harald Vanger, 1960'lı yıllarda oldukça formundaymış. Onunla bir kez karşılaştım, tıslayarak kızının bir orospu olduğunu söyledi. Kadınlarla bir sorunu olduğu çok açık."

Kulübeye geri döndüklerinde sandviç hazırlayıp, kalan kahveyi ısıttılar. Mikael, Armansky'nin en gözde araştırmacısının getirdiği yaklaşık beş yüz sayfalık rapora göz ucuyla bakarak:

"Rekor sayılabilecek kadar kısa bir zamanda harika bir iş çıkartmışsın," dedi. "Bu rapor ve buraya gelip bana bilgi

verme inceliğini gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Şimdi ne olacak?"

"Yarın sabah Dirch Frode'yle konuşup paranı ayarlayacağım."

"Onu demek istemedim."

Mikael Lisbeth'e baktı.

"Şey... Sanırım senden istediğim şeyi yerine getirdin."

"Henüz bitirmedim."

Mikael mutfak divanına yaslandı ve Lisbeth'le göz göze geldi. Lisbeth'in bakışlarında bir şey okuyanıiyordu. Yarım yıl boyunca Harriet olayını tek başına araştırmıştı ama şimdi birdenbire başka biri daha çıkmış -deneyimli bir araştırmacı-ve konuya dahil olmuştu. İçgüdüleriyle bir karar verdi.

"Biliyorum. Bu hikaye benim de canımı sıkıyor. Yarın Dirch Frode'yle konuşup, bir ya da iki hafta daha sana...Hımm, araştırma yardımcısı olarak ihtiyacımız olduğunu söyleyeceğim. Sana Armansky'ye ödediği kadar öder mi bilmiyorum ama dişe dokunur bir aylık alman için baskı yaparız."

Lisbeth Salander birdenbire gülümsedi. Kesinlikle bu işin dışında kalmak istemiyordu, bedava çalışmaya bile

razıydı.

"Gözlerim kapanıyor," dedi. Başka bir şey demeye gerek görmeden odasına girdi ve kapıyı kapattı.

İki dakika sonra kapıyı açarak başını dışarı uzattı.

"Bence yanılıyorsun. Karşı karşıya olduğumuz Eski Ahit'i yanlış yorumlayan manyak bir katil değil. Kadınlardan nefret eden basit bir soysuz."

21. BÖLÜM

3 TEMMUZ, PERŞEMBE-10 TEMMUZ PERŞEMBE

Lisbeth Salander, Mikael'den önce, sabahın altısında uyandı. Kahve suyu koyduktan sonra duşa girdi. Mikael saat yedi buçukta uyandığında, Lisbeth, Mikael'in bilgisayarını açmış Harriet Vanger dosyasının özetini okuyordu. Mikael yatak çarşafı belinde, gözlerini ovuşturarak mutfağa geldi.

"Ocakta kahve var," dedi Lisbeth.

Mikael, Lisbeth'in omuzları üzerinden ne okuduğuna baktı.

"O belgelere girmek için şifre koymuştum."

"Word'un koruma şifresini kırmak için internetten program indirmek yalnızca otuz saniyeni alır," dedi Lisbeth.

"Neyin sana neyin bana ait olduğu konusunda konuşmamız gerekir," dedi Mikael ve duşa girdi.

Mikael duştan çıktığında, Lisbeth onun iBook'unu kapatmış, çalışma odasındaki yerine koymuş ve kendi PovverBook'unu açmıştı. Mikael bilgisayarındaki bilgileri, Lisbeth'in kendi bilgisayarına çoktan aktarmış olduğundan kesinlikle emindi.

Lisbeth Salander ahlaki ve etik değerler bakımından oldukça liberal olan bir enformasyon bağımlısıydı.

Mikael kahvaltı masasına henüz oturmuştu ki kapı çaldı. Martin Vanger'di. Suraümn aşıklığına bakan Mikael bir an Henrik Vanger'in ölüm haberini getirdiğini düşündü.

"Hayır, Henrik dünkü gibi. Buraya geliş nedenim başka. İçeri girebilir miyim?"

Mikael onu içeri aldı ve Lisbeth Salander'i araştırma asistanı olarak tanıttı. Lisbeth endüstri patronuna şöyle yarım gözle bakıp başıyla selamladı ve tekrar bilgisayarına döndü. Lisbeth'i alışkanlıkla selamlayan Martin Vanger o kadar dalgındı ki, sanki onun farkına varmamış gibiydi. Mikael bir fincan kahve koyup, oturmasını rica etti.

"Sorun ne?"

"Hedestad-Kuriren'e abone değilsin, değil mi?"

"Hayır. Bazen Sussanne'nin Yeri'nde şöyle bir göz atıyorum."

"Yani bu sabah yazılanları okumadın?"

"Sanki okumam gerekirmiş gibi bir halin var."

Martin Vanger elindeki gazeteyi Mikael'in önüne yaydı. On sayfada iki sütuna yayılan ve dördüncü sayfada devam eden haberin başlığı şöyleydi:

İFTİRADAN HÜKÜM GİYEN GAZETECİ BURADA SAKLANIYOR.

Metnin yanında Mikael'in tam kulübesinden çıkarken çekilmiş bir fotoğraf vardı. Fotoğraf köprünün öte yakasından tele objektifle çekilmişti.

Muhabir Conny Torsson kes yapıştır yöntemiyle kendince başarılı sayılabilecek, hakaret dolu bir Mikael portresi çıkartmıştı. Wennerström olayını, Mikael'in Millennium'u utanç içinde terk ettiğini, cezaevinden yeni çıktığını yazmışta. Metin Mikael'in Hedestad Kur iren'e yorum yapmaktan kaçındığı yolunda klasik gazeteci iddiasıyla bitiyordu.

Metinde kullanılan tona bakan herhangi bir Hedestad

sakini, kaçınılmaz olarak Stockholm'lü birinci sınıf bir haydutun aralarında dolaştığı sonucunu çıkartacaktı. Metindeki hiçbir iddia için dava açılamazdı ama Mikael'i zan altında bırakıyordu. Kullanılan fotoğrafın dili de, metnin dili de bir teröristi lanse ederken kullanılan o bildik dildi. Millennium güvenilirliği olmayan "ajitatör bir dergi" olarak tanımlanmıştı. Mikael'in ekonomi muhabirliği konusunda yazdığı kitap için, saygın gazeteciler hakkında yazılmış "tartışmalı iddialar" derlemesi deniliyordu.

"Mikael, bu makaleyi okuduğumda neler hissettiğimi anlatabilecek sözcük bulamıyorum. İğrenç bir şey."

"Bu ısmarlama bir şey," dedi Mikael sakin bir ifadeyle. Martin Vanger'e sorgulayan gözlerle baktı.

"Umarım bununla en küçük bir ilgimin dahi olmadığım biliyorsundur? Gazeteyi okurken içtiğim kahve boğazıma düğümlendi."

"Kim?"

"Bu sabah birkaç telefon açtım. Conny Torsson yalnızca yaz dönemi çalışacak olan bir amatör. Bu görevi ona Birger vermiş."

"Birger'in yazı kurulu üzerinde bir etkisi olmadığım düşünüyordum. Ne de olsa belediye meclisinde oturan bir politikacı."

"Biçimsel olarak bir etkisi yok. Johan Vanger'le

evlenerek Vanger soyadım alan İngrid Vanger'in oğlu Gunnar Karlman gazetenin genel yayın yönetmeni Birger ve Gunnar eski arkadaşlar."

"Anlıyorum."

"Torsson hemen işten atılacak."

"Kaç yaşında?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse bilmiyorum. Onunla hiç karşılaşmadım."

"Onu işten atma. Telefonda sesi çok genç geliyordu ve çok tecrübesiz."

"Yaptığı şeyin sonuçlarına katlanmalı."

"Eğer bana sorarsan ortada tuhaf bir durum var. Vanger ailesinin sahibi olduğu bir gazetenin genel yayın yönetmeni, Henrik Vanger'in ortak, senin de yönetiminde olduğun bir dergiye karşı saldırıya geçiyor. Yani bu genel yayın yönetmeni Karlman, sana ve Henrik'e saldırıyor."

Mikael'in sözlerini tartan Martin Vanger, ağır ağır başım salladı.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Sorumluyu içimizde aramalıyım. Karlman, şirketin ortaklarından ve her zaman arkamdan ateş etmiştir. Ama bu yapılan daha çok, hastane koridorunda terslediğin Birger'in intikam arayışı gibi

görünüyor. Sen onun ayağına batmış bir dikensin."

"Biliyorum. İşte bu nedenle bu işte en masum kişi Torsson. Genç bir muhabirden genel yayın yönetmeninin emrettiği bir şeyi reddetmesini beklemek, ondan çok fazla şey istemek olur."

"Yarın çıkacak gazetenin birinci sayfasında senden özür dilemelerini isteyebilirim."

"Yapma. Bu, durumu daha da vahim hale getirecek bir savaşa katılmak olur."

"Yani hiçbir şey yapmayayım mı diyorsun?"

"Hiçbir faydası olmaz. Karlman mesele çıkarabilir. En kötüsü de seni, özgür basını susturmak isteyen haydut bir gazete sahibi gibi lanse edebilir."

"Özür dilerim Mikael ama sana katılmıyorum. Benim de kamuoyu yaratmaya hakkım var. Bana göre bu makale kötü koku yayıyor. Benim de kendi kişisel tavrımı koyma hakkım var. Üstelik Millenmum'un yönetiminde Henrik'in yerine ben varım. Görevim itibarıyla bu tür şeylerin cevapsız kalmasına müsaade edemem."

"Tamam."

"Yani cevap hakkı isteyeceğim. Ve Karlman'ın ne kadar aptal olduğunu göstereceğim. Bunun için kendini suçlasın."

"Peki, nasıl istiyorsan öyle davran."

"Bu iğneleyici saldırıyla hiçbir ilgim olmadığım anlaman da benim için çok önemli."

"Sana inanıyorum."

"Ayrıca, bu konuya şimdi girmek istemiyorum ama hazır birbirimizle konuşmaya başlamışken tekrarlayayım. Dışarıya karşı tek bir cephe olduğumuzu göstermek açısından, senin Millennium'daki görevine dönmen gerekir. Sen uzakta olduğun sürece bir sürü dedikodu dolaşacak. Ben Millennium'a güveniyorum ve bu savaşı birlikte kazanacağımıza inanıyorum."

"Senin bakış açım anlıyorum. Ama şimdi de ben seninle aym fikirde değilim. Henrik'le yaptığım sözleşmeyi çiğneyemem. Doğrusu çiğnemek de istemiyorum. Anlıyor musun? Onu gerçekten seviyorum. Ve şu Harriet olayı..."

"Evet?"

"Senin için ne kadar yorucu olduğunu anlıyorum. Henrik'in yıllarca bu konuya takılmış olduğunu da tahmin edebiliyorum."

"Aramızda kalsın, Henrik'i ben de seviyorum, o benim akıl hocam. Ama Harriet olayı takıntısına gelince, artık inatçılığın sınırlarını zorlamaya başladı."

"Bu işe başladığımda ben de boşa kürek çektiğimi

düşünüyordum. Ama binbir zahmetle yeni belgeler bulduk. Sanırım sonuç almamn eşiğine geldik, belki ne olduğu sorusunun yanıtını bulabileceğiz."

"Ne bulduğunuzu anlatmak istemiyorsun?"

"Sözleşmeye göre Henrik'in onayı olmadan bu konuyu kimseyle konuşamam."

Martin Vanger çenesini eline dayadı. Mikael onun gözlerinde şüphe okudu. Sonunda Martin bir karara varmıştı.

"Tamam, o zaman en iyisi şu Harriet bilmecesini mümkün olan en kısa zamanda çözelim. Şöyle diyeyim; bu sorunu tatmin edici bir şekilde çözüp, Millennium'daki işinin başına dönebilmen için sana her türlü desteği vereceğim."

"Harika. Seninle de kavga etmek istemiyorum."

"Buna gerek yok. Sana tam destek veriyorum. Eğer bir sorunla karşılaşırsan bana gelebilirsin. Herhangi bir şekilde yoluna çıkmaması için Birger'e baskı yapacağım. Sakin olması için de Cecilia'yla konuşacağım."

"Sağ ol. Ona birtakım sorular sormak istiyorum ama bir aydır beni görmezlikten geliyor."

Martin Vanger birden gülümsedi.

"Belki de konuşacağımz başka meseleler vardır. Beni buna karıştırmayın."

El sıkışıp ayrıldılar.

Lisbeth Salander, Mikael'le Martin arasındaki diyalogu sessizce dinlemişti. Martin çıktıktan sonra uzamp Hedestad Kuriren'ni aldı ve şöyle bir göz gezdirdikten sonra hiçbir yorum yapmadan geri bıraktı.

Mikael oturmuş düşünüyordu. Gunnar Karlman, 1942 doğumlu olduğuna göre, 1966 yılında yirmi iki yaşında olmalıydı. Harriet kaybolduğunda adada olanlardan biri de oydu.

Kahvaltıda sonra Mikael, araştırma asistamndan polis raporlarım okumasım rica etti. Belgeler arasında bir eleme yaparak, Harriet olayına odaklanmış dosyaları, köprüdeki kazadan sonra çekilmiş fotoğrafları ve Henrik Vanger'in özel araştırma raporlarının özetini Lisbeth'e verdi.

Mikael daha sonra Dirch Frode'ye uğradı ve Lisbeth'le bir aylık yeni bir iş sözleşmesi yapılmasını istedi.

Kulübeye geri döndüğünde, Lisbeth bahçeye taşınmış ve polis raporlarına gömülmüştü. Mikael mutfağa gidip kahve suyu kaynabrken, mutfak penceresinden Lisbeth'i incelemeye başladı. Sanki raporlara şöyle bir göz atar gibiydi, her sayfa için on ya da on beş saniye harcıyordu. Mekanik olarak sayfaları çevirip duruyordu. Mikael onun

raporları böyle savsaklıyor olmasına şaşırdı; kendi hazırladığı raporun mükemmelliği ile şu andaki hali arasında müthiş bir çelişki vardı. Mikael iki kahve fincam alıp bahçeye, Lisbeth'in yanına gitti.

"Harriet hakkında yazdığın şeyleri, bizim bir seri katil aramaya başlamamızdan önce mi yazdın?"

"Evet. Önemli olduğunu düşündüğüm şeyleri not aldım, Henrik Vanger'e soracağım soruları ve diğer bazı şeyleri. Henüz ham olduğunu fark etmişsindir. Şimdiye kadar karanlıkta el yordamıyla yol almaya ve bir öykü oluşturmaya çalıştım. Bu, aynı zamanda Henrik Vanger biyografisinin bir bölümü olarak."

"Peki şimdi?"

"Daha önceki bütün araştırmalar Hedeby Adası'na odaklanmış. Ama şimdi öykünün, sabahın erken saatlerinde Hedestad'da başladığına ikna oldum. Bu, bakış açışım genişletiyor."

Lisbeth başım sallayarak bir süre düşündü.

"Bu resimlere ulaşmış olman takdire şayan bir şey."

Mikael şaşırmış ve gururu okşanmıştı. Lisbeth Salander boş yere övgüler düzecek birine benzemiyordu. Diğer taraftan, gazetecilik mesleği açısından düşünülürse gerçekten iyi iş çıkartmıştı.

"Ayrıntıları anlatma sırası sende. Norsjö'ye kadar izini sürdüğün fotoğraflardan bir şey çıktı mı?"

"Bu fotoğrafları bilgisayarıma girip incelemediğini mi söylüyorsun?"

"Vaktim yoktu. Ayrıca kafanda neler olduğunu ve ne tür sonuçlara ulaşüğını senden duymayı tercih ederim."

Mikael iç çekerek iBook'unu çalıştırdı ve fotoğraf dosyasını açtı."

"Norsjö ziyareti başarılıydı ama tam bir hayal kırıklığıyla sonuçlandı. Fotoğraflarıbuldum ama fazlabir şey söylemediler. Şu kadın, Mildred Bergen, tatil fotoğraflarının hepsini bir albüme özenle yerleştirerek saklamış. Bu fotoğraflar da onların arasındaydı. Ucuz bir renkli filmle çekilmiş. Tabii otuz yedi yıl sonra renkler solup sararmış. Ama Mildred bir ayakkabı kutusunda negatiflerini de saklamış. Ödünç almama izin verdi. Onları da tarayıp kaydettim. İşte Harriet'in gördüğü şey bu."

Mikael HARRIETlbd-19.eps olarak kaydettiği resmin üzerine tıkladı.

Resme bakan Lisbeth, Mikael'in hayal kırıklığını anladı. Geniş açıdan, bir yere odaklanmadan çekilmiş, Çocuklar Bayramı şenliği yürüyüşüne kaülan palyaçoları gösteren bir resimdi. Geri planda Sundström'ün erkek giysisi mağazası görünüyordu. Mağazanın önündeki kaldırımda

onlarca izleyici vardı.

"Bence Harriet bu kişiye bakıyordu. Bunu bir yandan, nereye baktığını bulmak için yaptığım nirengi noktası çalışmasından - caddenin kesiştiği yere doğru bir çizgi çektimdiğer yandan da kameraya doğrudan bakan tek kişinin bu olmasından çıkarttım. Yani gözlerini Harriet'e dikmiş."

Lisbeth'in gördüğü, karşı kaldırımın çaprazında, izleyicilerin biraz arkasında duran belirsiz bir figürdü. Üzerinde omuzlarında kırmızı eklemeleri olan koyu bir mont, muhtemelen kot kumaşından koyu renk pantolon vardı. Resim daha da bulanıklaştı.

"Bu bir erkek. Yaklaşık bir seksen boyunda. Normal yapılı. Koyu sarı, düz kesilmiş biraz uzun saçları var. Ama yüzünü de, yaşını da ayırt etmek imkansız. Onlu yaşlarda da, orta yaşlarda da olabilir."

"Resimle oynayabiliriz..."

"Oynadım. Hatta bu konularda şeytani bir becerisi olan Millennium'daki Christer Malm'a bile yolladım." Mikael yeni bir fotoğrafın daha üzerine tıkladı. "Şimdiye kadar elde ettiğim en iyi sonuç bu. Ne yapalım ki fotoğrafların çekildiği makine kalitesiz ve mesafe çok uzak."

"Fotoğrafı kimseye gösterdin mi? Belki vücudunun duruşundan tanıyabilirler."

"Dirch Frode'ye gösterdim. Kim olduğu hakkında bir fikri yok."

"Sanırım Hedestad'ın en uyanığı Dirch Frode değil."

"Hayır ama ona ve Henrik Vanger'e çalışıyorum. Etrafa yaymadan önce Henrik'le konuşmak istiyorum."

"Belki de yalnızca bir izleyicidir."

"Mümkün. Öyleyse de Harriet'in tuhaf bir tepki göstermesine neden olmuş."

Daha sonraki günlerde Mikael ve Lisbeth, neredeyse uyku dışındaki bütün zamanlarım Harriet olayına ayırdılar.

Raporları okuyan Lisbeth, Mikael'i soru yağmuruna tutuyor, Mikael de cevaplamaya çalışıyordu.

Tek bir gerçek olması gerektiği için, tereddütlü ya da belirsiz bir cevap, argümanlarım derinleştirmeye götürüyordu. Bir günün tamamım köprü kazasının aktörlerini incelemeye ayırdılar.

Lisbeth Salander gittikçe daha fazla Mikael'le ters düşmeye başlamıştı. Polis raporlarına yalnızca şöyle bir göz atmış olmasına karşın her zaman en şüpheli ve tartışmalı ayrıntılara takılıyor gibiydi.

Öğleden sonraları, bahçe oturulamayacak kadar sıcak

olduğunda çalışmaya ara veriyorlardı. Birkaç kez kanalda yüzdüler, birkaç kez da Sussanne'nin Yeri'nin terasına gittiler. Sussanne birdenbire Mikael'e karşı, saklamaya gerek duymadığı bir soğuklukla davranmaya başlamıştı. Mikael bunun Lisbeth'den kaynaklandığım düşünüyordu. Dışarıdan bakan biri açısından, reşit demek için bin şahit isteyen Lisbeth, Mikael'le birlikte yaşıyordu. Bu da Mikael'i, Sussanne'nin gözünde orta yaşlı bir kız avcısına dönüştürmüş olmalıydı.

Mikael akşam koşularına devam ediyordu. Lisbeth o nefes nefese döndüğünde bir yorum yapmıyordu ama taş ve kütüklerin arasında koşmayı da bir tatil etkinliği olarak görmediği açıktı.

"Ben kırk küsur yaşındayım, eğer kocaman bir göbeğim olsun istemiyorsam spor yapmak zorundayım."

"Öyle mi?"

"Sen hiç spor yapmaz mısın?"

"Arada bir boks yaparım."

"Boks?"

"Evet, eldivenlerle."

Duşa giren Mikael, Lisbeth'i ringde hayal etmeye çalışıyordu. Kendisiyle alay edip etmediğinden emin değildi. Bunu anlamanın kolay bir yolu vardı. Duştan

çıktığında Lisbeth'e sordu.

"Hangi klasmanda boks yapıyorsun?"

"Klasmanı yok. Zaman zaman güneydeki bir boks kulübündeki çocuklarla yapıyorum."

'Buna niçin şaşırmadım?' diye düşündü Mikael. Ama hiç değilse Lisbeth, ilk defa kendisi hakkında bir şey anlatmıştı. Mikael onun hakkındaki temel bilgilerden hâlâ yoksundu; nasıl olmuş da Armansky'nin yanında çalışmaya başlamıştı, eğitimi neydi, anne babası ne yapardı? Mikael özel hayatı hakkında bir şey sorduğunda, hemen midye gibi kapanıyor ya tek kelimelik cevaplar veriyor ya da bütünüyle duymazlıktan geliyordu.

Bir öğle sonrası, Lisbeth Salander ortaya bir dosya koyup kaşlarım çatarak Mikael'e baktı.

"Otto Falk hakkında ne biliyorsun? Şu papaz."

"Çok şey değil. Bu yılın başlarında yeni papazla birkaç kez konuştum. Falk'ın hâlâ hayatta olduğunu ve Hedestad'da bir huzurevinde kaldığım söyledi. Alzheimer hastasıymış."

"Nereliymiş?"

"Hedestad'lı. Uppsala' da okumuş, tekrar eve döndüğünde otuz yaşlarındaymış."

"Bekarmış ve Harriet'le arkadaşlık ediyormuş."

"Niçin soruyorsun?"

"Aynasızın, şu Morell denilen adamın, sorguda ona karşı çok yumuşak davrandığını fark ettim."

"1960'lı yıllarda papazların toplumdaki saygınlığı şimdi olduğundan çok farklıydı. Doğal olarak burada, adada yaşıyordu, yani iktidara yakın."

"Polis, papazın evini ne kadar dikkatli aradı acaba merak ediyorum. Resimlere bakılırsa büyük ahşap bir bina, bir cesedi bir süre saklamak için bir sürü yer olmalı."

"Doğru. Ama onun seri katil olabileceği ya da Harriet'in kaybolmasıyla ilgisi olduğuna dair hiçbir emare yok."

"Aslına bakılırsa var," dedi Lisbeth çarpık bir gülümsemeyle. "Her şeyden önce bir papaz ve papazların Eski Ahitle diğer insanlardan farklı bir ilişkisi var. İkinci olarak Harriet'i en son görüp, onunla konuşan da o."

"Ama hemen kaza yerine gitmiş ve saatlerce orada kalmış. Olay yerinde çekilen bir sürü fotoğrafta o var. Özellikle de Harriet'in kaybolmuş olacağı saatlerde o kaza mahallinde."

"Pöh, ben onun bu kanıtlarını boşa çıkartabilirim. Ama benim asıl düşündüğüm şey bu değil. Bu öykü, sadist bir kadın düşmam hakkında."

"Evet?"

"Ben bir kez... Biraz vaktim olduğunda, geçen ilkbahar, bambaşka bir nedenle sadistler hakkında bir şeyler okudum. Okuduğum metinlerden biri FBI'ın el kitabıydı. Orada iddia edildiğine göre, ele geçirilen seri katillerin çoğu sorunlu ailelerden çıkıyormuş ve daha çocukluklarında hayvanlara işkence ediyorlarmış. Ayrıca Amerikalı seri katillerin çoğu kundakçılıktan tutuklanmışlar."

"Yani Günah Sunusu ve Yakmalık Sunu demek istiyorsun?"

"Evet. Harriet olayıyla bağı olduğunu düşündüğümüz cinayetlerin bir kısmında hem hayvanlara yapılan eziyet, hem de ateş var. Beni düşündüren şey, 1970'lerin sonunda papazın evinin yanmış olması." Mikael bir süre düşündükten sonra.

"Zayıf bir tez," dedi.

"Sana katılıyorum. Ama not etmeye değer. Raporlarda yangına neyin yol açmış olduğuna dair hiçbir şey bulamadım, 1960'lı yıllarda böylesi gizemli başka yangınlar da var mıydı merak ediyorum. Ayrıca o yıllarda, bu bölgelerde hayvanlara eziyet etme ya da sakatlama vakalarına rastlanıp rastlanılmadığını da."

Hedeby Adası'ndaki yedinci gününün akşamı Lisbeth,

odasına gidip yattığında Mikael'e biraz kızgındı. Bir hafta boyunca uyanık olduğu her dakikayı onunla geçirmişti. Normal durumda başına ağrılar girmesi için, bir insanla yalnızca yedi dakika geçirmesi bile yeterdi.

Sosyal ilişkilerde pek iyi olmadığını çok önce keşfetmiş ve tek kişilik bir hayat kurmuştu. Eğer insanlar onu rahat bırakırlarsa, böylesi bir hayattan ve kendi işini kendi yapmaktan memnundu. Ama ne yazık ki toplum onu anlayabilecek akıldan yoksundu. Bu nedenle sosyal kurumlara karşı kendini korumak zorunda kalıyordu; çocuk bakımevleri, ıslahevleri, polisler, küratörler, psikologlar, psikiyatriler, öğretmenler, yirmi beş yaşma gelmesine rağmen onu barlara almak istemeyen kapı bekçileri (Kvarnen'dekiler hariç, onlar artık Lisbeth'i tanıyorlardı) onu bir türlü rahat bırakmıyorlardı. Lisbeth'in hayatını yönetmekten daha iyi bir şey yokmuş gibi davranan kocaman bir ordu vardı. Halbuki imkan verseler, o istediği gibi yaşayabilecekti.

Ağlamanın faydasız olduğunu çok erken öğrenmişti. Ayrıca herhangi bir sorununa birinin dikkatini çektiği her seferde, sorunun daha vahim bir hal aldığım da anlamıştı. Bu nedenle kaçınılmaz olduğunu düşündüğü yöntemlerle, Avukat Bjurman'a gösterdiği gibi, kendi sorununu kendi çözüyordu.

Diğer bütün insanlar gibi, cevaplamak istemediği sorular sorarak özel hayatına burnunu sokma alışkanlığı, Mikael Blomkvist'te de vardı. Bununla birlikte karşılaştığı

diğer erkeklerden farklı davranıyordu.

Lisbeth sorduğu şeyleri duymazlıktan geldiğinde, ısrar etmiyor, yalnızca omuzlarını silkip onu rahat bırakıyordu. Şaşırtıcı.

Mikael'e karşı aldığı ilk önlem, kulübedeki ilk sabahında, onun bilgisayarındaki bütün bilgileri kendi bilgisayarına aktarmak olmuştu. Yani, artık bütün belgelere sahip olduğu için, Mikael'in onu bu davadan uzaklaştırmasının bir anlamı olmayacaktı.

O sabah Mikael uyandığında, saklamaya gerek görmeden iBook'undaki belgeleri okumasının nedeni de buydu. Lisbeth onun küplere binmesini bekliyordu. Ama Mikael, alaycı bir ifadeyle bir şeyler mırıldanmış, sonra duşa gitmiş ve duştan sonra da oturup Lisbeth'in okumuş olduğu belgeler üzerine konuşmaya başlamıştı. Şu Mikael tuhaf bir adamdı. Lisbeth neredeyse onun kendine güvendiğine inanacaktı.

Ama Mikael'in, Lisbeth'in yetenekli bir hacker olduğunu bilmesi ciddi bir durumdu. Lisbeth, işinin icabı ve hobi olarak yaptığı işin hukuki boyutlarının farkındaydı. Bir bilgisayara yasa dışı girmenin iki yıla kadar cezası vardı. Lisbeth bu konuda çok duyarlıydı, bir yere kapatılmak istemiyordu. Hapis cezası alması, bilgisayarını ve ardından da belki de en iyi yaptığı işi kaybetmesi anlamına gelirdi. Bilgileri nasıl topladığını Dragan Armansky'ye ya da bir başkasına anlatmayı aklının ucundan bile geçirmemişti.

Tek istisna Plaque ve tipkı Lisbeth gibi profesyonel düzeyde hackerlardı. Birçoğu Lisbeth'i yalnızca 'Wasp'tan tanıyordu. Kim olduğunu ve nerede oturduğunu bilmiyorlardı. Yani onun sırrını öğrenmiş olan tek kişi Kaile Blomkvist'di.

Onun bu sırrı öğrenmesinin nedeni, Lisbeth'in bu işe yeni başlayan on iki yaşındaki çocukların bile yapmayacakları bir hatayı yapmış olmasıydı. Bu hata, beyninin solucanlar tarafından kemirildiğinin ve bir dayağı hak ettiğinin kanıtıydı. Ama Mikael bunu öğrendiğinde çıldırmamış, yeri göğü yıkmamış, üstelik Lisbeth'e iş vermişti. Mikael'e biraz kızgın olmasının nedeni şuydu:

Gece sandviçlerini yedikten ve Lisbeth odasına çekilmeden hemen önce, Mikael ona damdan düşer gibi iyi bir hacker olup olmadığını sormuştu. Lisbeth kendini bile şaşırtan bir cevap vermiş: "Sanırım İsveç'in en iyisiyim. Benim düzeyimde iki ya da üç kişi daha vardır," demişti.

Verdiği cevabın doğruluğundan şüphesi yoktu. Daha önceleri Plaque ondan daha iyiydi ama Lisbeth onu çoktan geride bırakmıştı.

Bununla birlikte, bunu açık etmek ona çok tuhaf gelmişti. Daha önce yapmadığı bir şeydi. Hatta bu tür konulara bile girmezdi. Mikael'in onun yeteneğinden etkilenmesi hoşuna gitmişti. Ama Mikael'in bu yeteneği nereden edindiğini soracak kadar ileri gitmesi bu

hoşnutluk duygusunu yok etmiş, ne cevap vereceğini bilememişti. Sana ne. Her zaman vardı işte. Hiçbir şey demeden gidip yatmıştı.

Mikael onun hoşnutsuzluğunu artırmamak için, sorusunu cevaplamadan gidip yatmasına aldırmamıştı. Lisbeth yattığı yerden, mutfağı toplayıp, bulaşıkları yıkayan Mikael'in çıkarttığı sesleri dinliyordu. Her zaman Lisbeth'den daha geç yatıyordu. Ama şimdi o da yatmak üzereydi. Lisbeth onun önce banyoya, sonra da yatak odasına girip kapışım kapattığım duydu. Bir süre sonra da gıcırtılardan, duvarın öteki tarafında Lisbeth'inkinden yarım metre uzakta olan yatağına girdiğini anladı.

Birlikte kaldıkları bir haftalık sürede Mikael, Lisbeth'le hiç flört etmemişti. Onunla birlikte çalışmış, sorular sormuş, yanlış cevaplar aldığında bir parmağını kıvırıp şakadan başına vurmuş ama Lisbeth ona hatasını gösterdiğinde de takdir etmişti. Kahrolası adam, ona insan gibi davranıyordu.

Birden Mikael'in arkadaşlığından hoşlandığım hatta belki de ona güvendiğini hissetti. Şimdiye kadar, belki Holger Palmgren dışında, hiç kimseye güvenmemişti. Palmgren'e duyduğu güven de başka bir şeydi.

Yataktan kalkıp pencerenin önüne dikildi ve karanlığa bakmaya başladı, içinde bir huzursuzluk vardı. Bildiği en zor şey, bir insanın karşısında ilk defa soyunmaktı. Zayıf bedeninin itici olduğunu düşünüyordu. Göğüsleri acınacak

durumdaydı. Üzerinde konuşulmaya değer kalçaları yoktu. Yani kendi gözünde bir erkeğe sunabileceği bir şeyi yoktu. Ama bütün bunların dışında diğer kadınlar gibi bir kadındı, diğerleriyle aynı arzular, aym cinsel isteklere sahipti. Karar vermeden önce yirmi dakika boyunca pencerenin önünde dikildi.

Libseth Salander yatak odasının kapışım açtığında, Mikael yatağına uzanmış Sara Paratsky'nin bir romanını okuyordu. Yatak çarşafını beline dolamış olan Lisbeth, kapısının önünde bir süre sessizce durdu. Sanki bir şey düşünür gibiydi.

"Bir şey mi oldu?" dedi Mikael.

Lisbeth başını salladı.

"Ne var?"

Lisbeth ona doğru gitti, elindeki kitabı alıp komodinin üzerine koydu. Sonra eğildi ve dudaklarından öptü. Ne istediğini bundan daha açık gösteremezdi. Mikael'in yatağına çıkıp oturdu ve araştıran gözlerle bakmaya başladı. Bir elini çarşafın üzerinden Mikael'in karnına koydu. İtiraz etmediğini gördüğünde eğildi ve bir göğsünü yavaşça ısırdı.

Mikael iyice afallamıştı. Birkaç saniye sonra omuzlarından tutup yüzünü görebilmek için Lisbeth'i doğrulttu.

"Lisbeth... Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Birlikte iş yapıyoruz."

"Seninle sevişmek istiyorum ve bu yaptığımız işe bir zarar vermez ama eğer beni buradan kovarsan seninle külahları değişiriz."

"Ama biz birbirimizi yeterince tanımıyoruz."

Lisbeth birden, sanki öksürür gibi bir kahkaha attı.

"Senin hakkında araştırma yaparken, bunun senin için bir sorun olmadığım gördüm. Aksine elin hep kadınların üzerinde olmuş. Sorun ne? Senin için yeterince seksi değil miyim?"

Mikael başım iki yana salladı ve uygun bir sözcük aradı ama bir şey bulamadı. Lisbeth, onun üzerindeki örtüyü çekti ve üzerine oturdu.

"Prezervatifim yok," dedi Mikael.

"Siktir et."

Mikael uyandığında Lisbeth çoktan kalkmıştı. Mutfakta kahve suyu koyduğunu duydu. Saat yediye geliyordu. Yalnızca iki saat uyumuş olan Mikael, yatakta kalıp gözlerini kapadı.

Bu kızı bir türlü anlayanıamıştı. Şimdiye kadar bir bakışla bile olsun kendisiyle ilgilendiğini ima etmemişti.

"Günaydın," dedi Lisbeth kapı aralığından. Sanki bir parça da gülümsemişti.

"Merhaba," dedi Mikael.

"Süt bitmiş. Benzinliğe gidiyorum. Onlar yedide açılıyor."

Miakel'in cevap vermesine tirsat vermeden döndü. Mikael onun ayakkabılarını giydiğini ve kaskını alıp çıktığını duydu. Gözlerini kapadı. Sonra dış kapının tekrar açıldığını duydu, birkaç saniye içinde Lisbeth kapı aralığında göründü. Bu defa gülümsemiyordu. "Kalk da dışarı bak," dedi tuhaf bir sesle.

Mikael hemen ayaklandı ve pantolonunu giydi. Gece birileri kulübelerini ziyaret etmiş ve bir hediye bırakmıştı. Verandada yarı kömüre dönmüş bir kedi cesedi vardı. Bacağı ve ayakları kesilmiş, derisi yüzülmüş, bağırsakları ve karm dışarı çıkartılarak, ateşte kızartıldığı belli olan cesedinin yanma bırakılmıştı. Kedinin kafasını Lisbeth'in motorsikletinin selesine koymuşlardı. Mikael, kırmızı kahverengi derili kediyi hemen tanımıştı.

22. BÖLÜM

10 TEMMUZ, PERŞEMBE

Kahvaltılarını sütsüz kahveyle, hiç konuşmadan, bahçede yaptılar. Mikael bir çöp torbasıyla gelip ortadan kaldırmadan önce, Lisbeth dijital bir fotoğraf makinesiyle kendilerine bırakılmış olan o uğursuz hediyenin fotoğraflarını çekti. Mikael kediyi ödünç aldığı arabamn bagajına koydu ama ne yapması gerektiğinden emin değildi. Akla gelen en uygun şey, polise hayvan eziyeti ve tehdit ihbarında bulunmasıydı. Ama bunun nasıl bir tehdit olduğunu açıklamakta zorlanacaktı.

Saat sekiz buçuk civarında köprüden geçen Isabella Vanger, onları görmezden gelmişti.

"Kendini nasıl hissediyorsun," dedi Mikael Lisbeth'e.

Lisbeth "İyi," dedi ve Mikael'i şaşkın gözlerle süzdü. İşe bak.

Benim ürktüğümü düşünüyor.

"Piçin birinin, yalnızca bizi uyarmak için suçsuz bir kediye yapmış olduğu eziyeti gördüğümde, elime sopa almayı düşündüm."

"Bunun bir uyarı olduğunu düşünüyorsun?"

"Daha iyi bir açıklaman var mı? Sence ne anlama geliyor?"

"Bu öyküden ne çıkacağım bilmiyorum ama birini böyle bir manyaklığı yapmasına neden olacak kadar

endişelendirdiğimiz ortada. Bir sorun daha var."

"Biliyorum. 1954 ve 1960'da yapılanla aym türden Yakmalık Sunu. Ama elli yıl önce faaliyette olan bir katilin, hâlâ ortalarda dolaşıp da kapının eşiğine işkence edilmiş hayvan cesedi bırakmış olması akla uygun gelmiyor."

Mikael başım salladı.

"Bu durumda geriye Harald Vanger ve Isabella Vanger kalıyor. Johan Vanger tarafında birkaç eski akraba daha var ama onlar bu civarlarda oturmuyorlar."

Mikael iç çekti.

"Isabella bir kediyi öldürebilecek kadar kötü bir kadın ama 1950'li yıllarda ortalarda dolaşıp da kadınları öldürmüş olamaz. Harald Vanger... Bilemiyorum, yürümeye bile takati yokmuş gibi görünüyor, bu durumda onun, gece bir kedinin peşinden koşup yakalayarak, hayvam bu duruma soktuğunu düşünmek biraz zor."

"Eğer tabii iki kişi değillerse. Biri yaşlı, diğeri daha genç."

Mikael duyduğu bir araba sesine doğru döndü. Cecilia Vanger arabasıyla köprüden geçiyordu. Harald ve Cecilia, diye düşündü ve aklına bir soru takıldı; birbirleriyle görüşmeyen, neredeyse hiç konuşmayan baba kız aynı arabada? Martin Vanger'in onunla bu konuyu konuşacağı sözünü vermesine karşın, Cecilia Mikael'in telefonlarım

hâlâ yanıtsız bırakıyordu.

"Derinlere daldığımızı ve ilerleme kaydettiğimizi bilen birileri olmalı," dedi Salander ve kalkıp kulübeye girdi. Geri döndüğünde deri motorsiklet giysilerini giymişti.

"Stockholm'e gidiyorum. Akşama dönerim."

"Orada ne yapacaksın?"

"Bir şeyler alacağım. Bir kediyi böylesine bir işkenceyle öldüren manyak, adam ya da kadın, her kimse gelecek sefer bize de saldırır. Ya da biz uyurken evi ateşe verir. Hedestad'a gidip iki yangın tüpü ve iki de yangın alarmı almanı istiyorum. Yangın tüplerinden biri halon gazlı olsun."

Başka bir şey demeden kaskını başına geçirdi, motoru gazladı ve köprüden geçip kayboldu.

Mikael, Hedestad'a giderken benzinlikte durup kedinin cesedini koyduğu torbayı bir çöp bidonuna atb. Hedestad'da iki yangın tüpü ve iki de yangın alarmı aldı ve arabanın bagajına koydu. Arabaya binip hastaneye doğru yola çıktı. Dirch Frode'ye telefon açıp, hastanenin kafeteryasına inmesini istemişti. Sabah olanları anlattığında Dirch Frode'nin benzi attı.

"Mikael, bu öykünün bu kadar tehlikeli olabileceğini bilmiyordum."

"Niçin? Bir cinayeti çözmeye çalışıyoruz."

"Ama kim? Bu akıl alır bir şey değil. Eğer senin ve Bayan Salander'in hayatını tehdit eden bir şey varsa, bu işe bir son vermeliyiz. Ben Henrik'le konuşurum."

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Bir kalp krizi daha geçirmesi riskini alamam."

"Durmadan seni soruyor."

"Ona selamımı ve düğümü çözmeye başladığımı söyle."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Birkaç sorum var. İlk olay Henrik kalp krizi geçirdikten hemen sonra oldu, ben Stockholm'deyken. Biri kulübeye girip, çalışma odamı karıştırdı. Telefon numaralarının şifresini çözdüğüm ve İstasyon Caddesi'ndeki fotoğraflara ulaştığım günlerde. Bunu yalnızca sana ve Henrik'e anlattım. Hedestad Kuriren'nin arşivlerine girmemi sağladığı için Martin de biliyordu. Başka kaç kişi biliyor?"

"Şey, Martin'in kimlerle konuşmuş olduğunu bilemiyorum. Ama Birger ve Cecilia biliyorlar. Birbirleriyle, senin fotoğrafların peşinde olduğunu konuştuklarım duydum.

Alexander bile bundan haberdar. Ayrıca Gunnar ve Helena Nilsson da. Henrik'i ziyarete geldiklerinde konuşulanlara şahit oldular ve Anita Vanger."

"Anita? Londra'daki kız mı?"

"Cecilia'nın kız kardeşi. Henrik'in kalp krizi geçirdiğini duyunca Cecilia'yla birlikte geldi. Bildiğim kadarıyla adaya uzak bir otelde kalıyor. Cecilia gibi o da babasıyla karşılaşmak istemiyor. Ama bir hafta önce, Henrik yoğun bakımdan çıktıktan sonra, geri döndü."

"Cecilia nerede kalıyor? Bu sabah onu arabayla köprüden geçerken gördüm. Ama evinin ışıkları hiç yanmıyor."

"Ondan mı şüpheleniyorsun?"

"Yok, yalnızca nerede kaldığını merak ettim."

"Kardeşi Birger'in yanında. Henrik'i ziyaret edebilmek için, buraya yürüyüş mesafesi uzakta kalıyor."

"Şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır ama yukarıda Henrik'in yanında değil."

"Verdiğin bilgiler için sağ ol," dedi Mikael ve kalktı.

Vanger sülalesi Hedestad Hastanesi'nin etrafını kuşatmıştı. Mikael, Birger Vanger'i girişteki asansörlere giderken gördü. Onunla karşılaşmayı hiç istemiyordu, ortadan kaybolana kadar bekledi ama daha önce Cecilia'yla karşılaştığı ana giriş kapısında, bu defa da Martin Vanger'le karşılaştı. Selamlaşıp, el sıkıştılar.

"Henrik'i ziyaretten mi geliyorsun?"

"Hayır, Dirch Frode'yle şöyle ayaküstü bir konuştum."

Martin yorgun ve uykusuz görünüyordu. Mikael birden onun, birbirlerini tanıdıkları şu yarım yılda gözle görülür bir şekilde yaşlanmış olduğunu fark etti. Vanger Şirketi'ni kurtarma çabasının bir faturası olmalıydı. Ayrıca Millennium'a ortak olan Henrik, ona yeni bir yük yüklemişti.

"İşler nasıl gidiyor?" diye sordu Martin.

Mikael onun buradaki işlerini yüzüstü bırakıp Stockholm'e gitmek gibi bir niyetinin olmadığını hemen anlamıştı.

"Eh işte. Her geçen gün daha bir ilginç olmaya başladı. Henrik iyileştiğinde merak ettiği şeylerin cevabını bulacağımı umuyorum."

Birger Vanger yolun karşı tarafında, hastaneye beş dakikalık yürüyüş mesafesinde, beyaz tuğladan yapılmış sıra evlerden birinde oturuyordu. Hedestad limanını da gören deniz manzaralı bir evdi.

Mikael kapısını çaldığında açan olmadı. Bunun üzerine cep telefonundan Cecilia'yı aradı ama yine cevap yoktu. Bir süre arabada oturdu ve parmaklarıyla direksiyona vurarak bekledi. Birger Vanger'in kara listede adı yoktu. 1939 doğumluydu ve Rebecka Jacobsson öldürüldüğünde

yalnızca on yaşındaydı. Ama Harriet kaybolduğunda yirmi yedisindeydi.

Henrik Vanger'e göre, Harriet'le öyle sıkı fıkı değildi. Uppsala'da ailesinin yanında yetişmiş ve şirkette çalışmak için Hedestad'a gelmiş ama birkaç yıl sonra politikaya atılmıştı. Lena Andersson cinayeti işlendiğinde Uppsala'daydı.

Mikael neler olduğunu çözememişti ama kedi olayı havaya asılı bir tehdit olduğu duygusu yaratmış ve fazla zamanları olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Harriet kaybolduğunda otuz yedi yaşında olan Hedeby'in eski papazı Otto Falk, şimdi yetmiş ikisindeydi. Henrik'ten daha gençti ama zihinsel yetileri açısından kötü durumdaydı. Mikael onu, Svalan'daki huzurevinde ziyaret etti. Yaşlılar evi şehrin öteki tarafında, Hede Irmağı'nın biraz yukarısında, sarı tuğladan yapılmış bir binaydı. Mikael resepsiyonda kendini tanıttı ve Otto Falk'la görüşmek istediğini söyledi. Papazın Alzheimer olduğunu bildiğini söyleyerek, iletişim kurma imkanının olup olmadığını da sordu. Bir başhemşire, papaza üç yıl önce Alzheimer teşhisi konulduğunu ve hastalığın şimdi daha da kötüleştiğini açıkladı. Ama iletişim kurulabiliyordu. Yalnızca yakın bellek sorunu vardı, bazı akrabalarını taruyanıiyor ve belleği gittikçe daha fazla sisle kaplanıyordu. Hemşire, papazın cevaplayanıayacağı sorularla karşılaştığında endişe krizine yakalanabileceği konusunda Mikael'i uyardı.

Yaşlı papaz, diğer üç hasta ve bir bakıcıyla birlikte bir bankta oturuyordu. Mikael onunla konuşmaya çalışarak bir saat geçirdi.

Papaz Falk, Harriet'i çok iyi hatırladığını iddia ediyordu. Adını duyduğunda yüzü aydınlanmış ve Harriet'ten övücü sözlerle bahsetmişti. Mikael papazın, Harriet' in otuz yedi yıldır kayıp olduğunu unutmuş olduğunu anlamıştı. Harriet'ten sanki çok yakın bir zamanda görmüş gibi söz ediyordu. Ona selamlarını iletip, kendisini ziyarete gelmesini rica ettiğinde, Michael bunu yapacağına söz verdi.

Harriet'in kaybolduğu gün olanları anlatmasını isteyince, papaz şaşkın şaşkın bakmaya başladı. Belli ki köprüdeki kazayı hatırlamıyordu. Ancak konuşmalarının sonuna doğru, Mikael'in kulaklarını dikmesine neden olan bir şey söyledi.

Mikael konuşmayı Harriet'in dinsel eğilimlerine getirdiğinde, Papaz Falk düşüncelere dalmış, sanki yüzü bulutlanmıştı. İleri geri sallanmaya başlamış ve birden başını kaldırıp Mikael'e bakmış ve kim olduğunu sormuştu. Mikael kendini tekrar tanıttığında, yaşlı adam bir süre daha düşünmüştü.

Sonra başını sallamış ve rahatsız bir ifadeyle, Mikael'in dikkatini çeken o şeyleri söylemişti.

"O hâlâ yolunu arıyor. Kendine dikkat etmeli, onu

uyarmalısın."

"Niçin uyarmalıyım?"

Papaz birden huzursuz oldu. Kaşlarını çatıp başını salladı.

"Sola scriptura'yı okumalı ve sujficienta scripturae'yı anlamalı. Sola fide'yi ancak bu yolla canlı tutabilir. Josef bunları kesinlikle hesaba katmıyor. Bunlar hiçbir zaman kilisenin kanonları arasına girmedi."

Mikael papazın söylediklerinden hiçbir şey anlamadı ama aceleyle not aldı. Papaz Falk ona doğru eğildi ve samimi bir ifadeyle fısıldadı:

"Sanırım o bir Katolik. Büyüyü seviyor ve hâlâ tanrısını bulamadı. Ona yol göstermek gerek."

Katolik sözcüğünün Falk'ta kötü bir çağrışım yaptığı belliydi.

"Ben onun Pentekostal hareketiyle ilgilendiğini sanıyordum?"

"Hayır, Pentekostalis değil. O, yasak gerçeğin peşinde. O iyi bir Hıristiyan değil."

Daha sonra papaz Mikael'i de ne konuştuklarını da unuttu ve diğer hastalarla konuşmaya başladı.

Mikael öğleden sonra saat iki civarında Hedeby Adası'na döndü ve gidip Cecilia Vanger'in kapısını çaldı, evde yoktu. Bir kez daha telefonla ulaşmayı denedi ama boşunaydı.

Yangın alarmlarının birini mutfağa, diğerini de hole monte etti. Yangın tüplerinden birini yatak odasının önündeki demir sobanın yanına, diğerini de banyo kapısının yanma koydu. Daha sonra sandviç ve kahve yaptı, bahçeye çıkıp Papaz Falk'la yaptığı konuşmayı iBook'una kaydetti. Uzun süre düşündükten sonra bakışlarını kiliseye yöneltti.

Hedeby'in yeni papaz evi, kiliseye birkaç dakikalık yürüyüş mesafesi uzakta, bildik modern villalardandı. Mikael saat dört civarında Papaz Margareta Strandh'ın kapısını çaldı ve teolojik bir konuda fikir almaya geldiğini söyledi. Mikael'le yaklaşık aynı yaşlarda olan Strandh, siyah saçlı bir kadındı. Üzerinde kot pantolon ve yumuşak kumaştan bir gömlek vardı. Ayaklan çıplaktı, ayak tırnaklarını boyanıştı. Mikael onunla birkaç defa Sussanne'nin Yeri'nde karşılaşmış ve Papaz Falk hakkında ayaküstü konuşmuştu. Mikael'i sıcak karşılayan Strandh, onu bahçeye davet etti.

Mikael papazla yaptığı konuşmayı, Falk'ın neler söylediğini anlattı ve söylediklerinin anlamını bilmediğini ekledi. Margareta Strandh, papazın söylediklerini sözcüğü sözcüğüne tekrar etmesini rica etti ve Mikael denileni yaptı. Strandh bir süre düşündü.

"Hedeby Adası'nda üç yıl önce göreve başladım. Doğrusunu söylemek gerekirse Papaz Falk'la hiç karşılaşmadım. Ben gelmeden çok önce emekliye ayrılmıştı ama anladığım kadarıyla Yüksek Kilise'ye bağlı. Sola spricture, 'yalnızca Kutsal Kitap'abağlı kal' demek. Sufficientia scripturae, Kutsal Kitap'a harfiyen inanalar için, Kutsal Kitap'ın yeterli olduğunu anlatmak için kullanılır. Sola fide, yalnızca inanç ya da saf inanç demek."

"Anlıyorum."

"Yani bunlar temel kanonlar. Yani kilisenin temel platformu ve hiçbir olağanüstülükleri yok. Kısaca şunları söylemiş: İncili oku, sana gerekli bilgiyi verecektir ve temiz inanca taşıyacaktır."

Mikael biraz mahcup olmuştu.

"Bu konuşmanın ne tür bir bağlamda geçtiğini söyleyebilir misin?"

"Onun uzun yıllar önce tanıdığı ve şimdi hakkında bir şeyler yazdığım birini sormuştum."

"Bir dinsel yol arayıcı?"

"Öyle bir şey."

"Tamam. Sanırım bağlantıyı anlayabiliyorum. Papaz Falk iki şey daha söylemiş: Josef bunları kesinlikle dışlıyor ve bunlar hiçbir zaman kanon olarak kabul görmedi. Yanlış

duymuş olmayasın? Josefus değil de Josef dediğinden emin misin? Gerçi ikisi de aynı kişi."

"Yanlış duymuş olmam imkansız," dedi Mikael. "Dinlemek istersen görüşmeyi teybe kaydetmiştim."

"Hayır, sanırım gerek yok. Bu iki cümle neyi amaçladığını gösteriyor. Josefus Yahudi bir vakanüvisti. Bunlar hiçbir zaman kanon olmadı derken, hiçbir zaman Musevi kanonlarından olmadı demek istemiş olabilir."

"Bunun anlamı ne?" Margareta güldü.

"Papaz Falk, söz konusu kişinin ezoterik kaynaklara sevdalandığını iddia etmiş, daha doğrusu Apokrifa'ya. Apokryphos sözcüğü 'gizli' demek, yani Apokrifa'lar, bazı teologların tartışmalı olduğunu, bazılarının da Eski Ahit'e dahil olması gerektiğini düşündükleri gizli kitaplar. Tobit, Judit, Ester, Baruk, Syrak ve diğer bazı kitaplar şüpheli kabul edilir."

"Cehaletimi bağışlayın. Apokrifa'ları duymuştum ama hiç okumadım. Bunların ne özelliği var?"

"Bence hiçbir özellikleri yok ama şimdiki Eski Ahit'ten daha sonra yazılmışlar. Bu nedenle Musa'nın kitabından çıkartılmışlar. Yahudi alimleri bunların içeriğinden şüpheye düştükleri için değil, yalnızca kutsal vahiy tamamlandıktan sonra yazıldıkları için. Bununla birlikte Apokrifa'lar, Eski Ahit'in eski Yunanca çevirilerinde var.

Örneğin Romen-Katolik kilisesi bunları şüpheli karşılamaz."

"Anlıyorum."

"Ama Protestan Kilisesi için tartışmalı metinler. Reformasyon yıllarında teologlar Eski Ahit'e başvurdular. Martin Luther, Reformasyonun İncili'nden Apokrifa'ları çıkarttı ve daha sonra Kalvin, bunların kesinlikle inanç için temel olmayacaklarını açıkladı. Yani bunlar, Claritas Scriptuare'yle -Kutsal Kitap'ın kesinliği- çelişkili ya da çatışan şeyler."

"Başka bir deyişle sansürlü kitaplar."

"Kesinlikle. Örneğin bu kitaplar büyü yapılabileceği, bazı durumlarda yalan söylenebileceği gibi, Kutsal Kitap'ın dogmatik olarak yorumlayanları rahatsız eden şeyleri savunur."

"Yani Apokrifalar'ın dindar birinin okuma listesinde olması düşünülemez ve Papaz Falk gibileri bu tür şeylerden huzursuz olurlar."

"Kesinlikle. Eğer İncil'le ya da Katolik inancıyla ilgileniyorsanız, Apokrifalar'la karşılaşmamanız neredeyse imkansız. Özellikle de ezoterik bilgilerle uğraşanlar mutlaka okumalı."

"Sizde bunlardan bir örnek var mı?"

Margareta bir kahkaha daha attı. Çıngıraklı, dostça bir kahkahaydı.

"Elbette. Apokrifalar İncil Komisyonu tarafından 1980'li yıllarda yayınlandı."

Lisbeth Salander özel konuşmak istediğini söylediğinde, Armansky meraklanmıştı. Kapıyı kapattı ve ziyaretçi koltuğunu göstererek Lisbeth'den oturmasını istedi. Lisbeth, Blomkvist adına yaptığı işin sonuçlandığını söyledi, Dirch Frode ay sonunda ödeme yapacaktı ama Lisbeth bu araştırmada kalmaya karar vermişti. Bunun karşılığında Mikael ona çok az bir maaş öneriyordu.

"Serbest çalışacağım," dedi Lisbeth. "Bugüne kadar seninle yaptığımız sözleşmenin gereği olarak senin verdiklerinin dışında iş almadım. Şimdi eğer kendi başıma iş alırsam bizim ilişkimiz zedelenir mi bunu öğrenmek istiyorum."

Dragan Armansky omuzlarını silkti.

"Sen sözleşmeli personelsin, kendi hesabına istediğin işi alabilirsin. Senin para kazanman beni mutlu eder. Ama bizden müşteri yürütmen de bize karşı sadakat kurallarını çiğnemektir."

"Böyle bir niyetim yok. Blomkvist'le yaptığımız sözleşmede istenilenleri yerine getirdim. O iş bitti. Bu davayla gönüllü olarak ilgileniyorum. Bedava çalışacağım."

"Hiçbir işi bedava yapma."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Bu öykünün nasıl biteceğini merak ediyorum. Mikael Blomkvist'i, Dirch Frode'yle konuşup araştırma asistanı olarak sözleşmemi uzatması için konuşmaya ikna ettim."

Sözleşmeyi Armansky'e uzattı. Armansky şöyle bir göz attı.

"Bu maaşa çalışacağına bedava da çalışsan olur. Lisbeth, sen yetenekli bir kızsın. Cep harçlığına çalışman gerekmez. Eğer benim yanımda tam gün çalışırsan çok daha fazla kazanacağını biliyorsun."

"Tam gün çalışmak istemiyorum ama sana sadık kalacağım Dragan. Burada işe başladığım günden beri bana karşı harika davrandın. Bu tür bir sözleşmeye rızan olup olmadığını öğrenmek istedim, aramızda bir sürtüşme olsun istemem."

"Anlıyorum." Dragan bir süre düşündü. "Sorun değil. Sorduğun için teşekkür ederim. Eğer gelecekte de bu tür durumlar ortaya çıkarsa, herhangi bir yanlış anlaşılma olmasın diye sormanı isterim."

Lisbeth Salander, bir süre eklenmesi gereken bir şey var mı diye düşündü. Gözlerini Armansky'ye dikip hiçbir şey söylemeden baktı. Sonra ayağa kalktı ve her zaman olduğu gibi vedalaşma törenine gerek duymadan dışarı çıktı.

Duymak istediği şeyi duyduktan sonra Armansky'yi unutmuştu. Lisbeth'in uzaklaşmasını seyreden Armansky'nin yüzünde sakin bir gülümseme belirmişti. Lisbeth'in onun görüşüne başvurmuş olması bile, sosyalleşme sürecinin doruğuydu.

Fransız empresyonistlerinin eserlerinin sergileneceği müzenin güvenliği hakkında raporların olduğu dosyayı açtı. Daha sonra dosyayı bir kenara bıraktı ve biraz önce Salander'in çıktığı kapıya baktı. Lisbeth'in, Mikael Blomkvist'le çalışırken nasıl gülüyor olabileceğini düşündü. Kendi kendine mi büyüdüğünü yoksa Mikael Blomkvist'in mi onu baştan çıkarttığını merak ediyordu. Birden bir endişeye de kapılmıştı. Lisbeth Salander'in ideal bir kurban olduğu duygusundan hiç kurtulamamıştı. Ve şimdi ıssız bir yerde bir deliyi arıyordu.

Lisbeth Salander, kuzeye doğru giderken ani bir dürtüyle direksiyonu Âppelviken huzurevine kırdı ve annesini ziyaret etti. Yaz Ortası Bayramı'nı saymazsa, annesini Noel'den beri ziyaret etmediği için vicdan azabı çekiyordu. Birkaç hafta içinde yaptığı bu yeni ziyaret onun için bir rekordu.

Annesi oturma salonundaydı. Lisbeth annesiyle tam bir saat vakit geçirdi, onu huzuevinin arka bahçesindeki ördek havuzunun etrafında yürüyüşe çıkarttı. Annesi onu hâlâ kız kardeşiyle karıştırıyordu. Her zaman olduğu gibi uzaklardaydı ama biraz huzursuz olduğu da açıktı.

Lisbeth hoşçakal derken annesi elini bırakmadı. Lisbeth kısa zamanda tekrar ziyarete geleceği sözünü verdi. Ama annesi endişeli ve mutsuz bir ifadeyle süzdü Lisbeth'i.

Sanki gelmekte olan felaketi sezmiş gibiydi.

Mikael kulübenin arkasındaki bahçeye oturup iki saat boyunca Apokrifaları okudu ama zaman kaybı duygusunun dışında bir şeye ulaşamamıştı.

Bununla birlikte kafasında bir şimşek çaktı. Acaba Harriet ne kadar dindardı? İncil'e karşı ilgisi, kaybolmadan bir yıl önce başlamıştı. Bir sürü cinayetle Eski Ahit'ten yaptığı alıntılar arasında bağ kurmuş, arkasından da yalnızca İncil'i değil, Apokrifalar'ı da düzenli olarak okumuş ve Katolik inancına ilgi duymaya başlamıştı.

Yoksa o, şimdi Mikael ve Lisbeth'in yaptığı araştırmayı otuz yedi yıl önce mi yapmıştı? Eski Ahit'i dinsel nedenlerle değil de, bir katili bulmak için mi okumuştu? Papaz Falk, Lisbeth'in iyi bir Hıristiyan olmaktan daha çok bir arayıcı olduğunu ima etmişti.

Mikael'in düşünceleri Erika'dan gelen telefonla dağıldı.

"Önümüzdeki hafta Greger'le tatile çıkacağımızı söylemek için aradım. Dört hafta yokum."

"Nereye gideceksiniz?"

"New York'a. Orada Greger'in bir sergisi olacak. Oradan

da Karaib Adaları'na gideceğiz. Greger'in bir tanıdığının Antigua'da bir evi varmış, iki hafta orada kalacağız."

"Harika. Size iyi eğlenceler. Greger'e selam söyle."

"Üç yıldır gerçek bir tatil yapamadım. Yeni sayı hazır ve neredeyse gelecek sayıyı da bitirdik. Yayın yönetmenliğini senin yapmanı isterdim. Neyse, Christer yapacağına söz verdi"

"Yardıma ihtiyaç duyarsa beni arasın. Janne Dahlman'la ne yaptınız?"

Erika bir süre tereddüt etti.

"Önümüzdeki hafta o da tatile çıkıyor. Henry'yi geçici yayın yönetmeni sekreteri olarak görevlendirdim. Christer ve o işleri idare edecekler."

"Tamam."

"Dahlman'a güvenmiyorum. Ama kendi işlerini yapıyor. Ağustos'ta döneceğim."

Saat yedi civarında, Mikael beşinci kez Cecilia'yı aradı. Kendisini araması için mesaj da bırakmış ama bir cevap alamamıştı.

Kararlı bir ifadeyle Apokrifalar'ı kapattı ve spor kıyafetlerini giydi.

Günlük koşu turuna çıkmadan önce kapıyı kilitledi.

Bir süre sahil boyunca koştuktan sonra ormana girdi. Çalıların ve devrilmiş ağaçların arasından mümkün olduğu kadar hızla geçti, İstihkam'a geldiğinde nefes nefese kalmıştı. Eski makineli tüfek yuvalarından birinin önünde durdu ve birkaç dakika kaslarını gevşetti.

Keskin bir patlama sesi duymasıyla, bir kurşunun başından birkaç santimetre yukarıya, gri betona saplanması bir oldu. Arkasından da başında bir acı hissetti, betondan kopan bir parça derin bir yara açmıştı.

Mikael kendine sonsuz gelen bir süre, felç olmuş gibi kaldı.

Arkasından hemen siperin içine atladı ve kalçalarının üzerine düştü. Aynı anda ikinci kurşun da aülmış ve sipere atlamadan önce yaslandığı duvara saplanmıştı.

Mikael doğruldu ve etrafına baktı. Siperin tam ortasında duruyordu. Sağa ve sola uzanan bir metre derinliğinde, iki yüz metre uzunluğunda dar geçitler vardı. Mikael eğilerek labirentin içinden güneye doğru koşmaya başladı.

Birden Kiruna'daki piyade okulunda yaptıkları tatbikatları yöneten Albay Adolfsson'un o taklit edilemez sesini duydu. Mikael, eğer delinsin istemiyorsan, şu lanet olası başını eğ. Aradan yirmi yıl geçmesine rağmen, Albay

Adolfsson'un kumanda ettiği tatbikatları hâlâ anımsıyordu.

Altmış metre kadar koştuktan sonra durdu ve derin bir nefes aldı. Kendi soluğundan başka bir şey duymuyordu. İnsan gözü, hareketleri, şekil ve biçimleri olduğundan daha hızlı algılar. Keşfe çıktığında yavaş hareket et. Mikael başını biraz kaldırıp dikkatle dışarı baktı. Güneş doğrudan gözüne geldiği için ayrınüları seçemiyordu ama bir hareket de göremiyordu.

Başını tekrar içeri çekti ve son siperin içinde koşmaya devam etti. Düşmanın silahının ne kadar iyi olduğunun önemi yok. Seni göremezse vuramaz. Korun, korun, korun. Görünmediğinden emin ol.

Östergârden çiftliğinden yaklaşık üç yüz metre uzaktaydı. Ondan kırk metre uzakta oldukça sık çalıların ve fundalıkların olduğu bir alan vardı. Ama bu çalılıklara ulaşabilmesi için siperlerden çıkıp, dik bir yokuştan inmesi gerekiyordu ki bu durumda görünmesi kaçınılmazdı. Ama tek yol da buydu. Arkasında deniz vardı.

Mikael çömelip düşündü. Şakağının acısını yeni hissetmeye başlamıştı, ciddi bir kanaması vardı ve tişörtü sırılsıklam kan olmuştu. Kurşun parçası ya da betondan kopan bir parça, şakağında derin bir sıyrık açmıştı. Kendini durumunu tartmaya vermeden önce sıyrık yarasının kanaması durmaz, diye düşündü. Tek bir kurşun kaza kurşunu olabilirdi. Ama iki kurşun, birinin onu öldürmek

istediği anlamına gelirdi. Ateş edenin hâlâ yukarda olup olmadığından emin değildi. Belki de silahını tekrar doldurmuş ve Mikael'in ortaya çıkmasını bekliyordu.

Sakin olup rasyonel düşünmeye çalıştı. Ya orada bekleyecek ya da bir biçimde dışarı çıkacaktı. Eğer ona ateş eden hâlâ bekliyorsa, son alternatif pek de uygun değildi. Ama çıkmazsa da siperler boyunca yürüyüp onu bulabilir ve daha yakından ateş edebilirdi.

Ama kadın ya da erkek, her kimse sağa mı yoksa sola mı gittiğimi bilemez. Silah belki de av tüfeğiydi. Büyük ihtimal dürbünlüydü de. Bu da ateş eden her kimdiyse, gözünü dürbünden ayırmadan Mikael'i aradığı için, görüş açısını daraltmış demekti.

Sıkıntılı bir durumdaysan, inisiyatifi ele al. Bu, beklemekten daha iyiydi. İki dakika boyunca kulaklarını açıp sesleri dinledi ve sonra siperden çıkıp mümkün olduğu kadar hızla dik bayırdan aşağı inmeye başladı.

Yolu yarılamıştı ki üçüncü defa ateş edildi, kurşun arka tarafında bir yerlere saplanmıştı. Kendini hemen bir çalı örtüsünün arkasına attı ve bir ısırganotu denizinin içine yuvarlandı. Sonra ayaklarının üzerine doğruldu, zikzaklar çizerek iki büklüm koşmaya başladı. Elli metre sonra durdu, etrafı dinledi. Birden istihkam tarafından gelen bir ses duydu: Kırılan bir dal sesi. Yüzüstü uzandı.

Albay Adolfsson'un favori sözlerinden biri de

'dirseklerinizin üzerinde sürünün'dü. Mikael çalılık ve fundalıkların içine yüz elli metre kadar dalmıştı. Dalları ve yaprakları sallamamaya dikkat ederek sessizce hareket ediyordu. Bir ara çalıların arasında bir çatırtı duydu. İlk aklına gelen adamın ona yaklaşıyor olduğuydu, belki de yirmi metre kadar sağ tarafındaydı. Yere çömeldi ve kımıldamadan bekledi. Bir süre sonra başını biraz kaldırdı ve etrafı gözledi ama bir şey göremedi. Uzun süre gergin sinirlerle öylece bekledi. Kaçmaya ya da eğer üzerine geliyorsa düşmanına karşı umutsuz bir saldırıya hazırdı. Daha uzak bir mesafeden ikinci bir çatırtı duydu. Sonra sessizlik.

Burada olduğumu biliyor. Ama bir yerde durmuş, lıareket etmemi bekliyor ya da geri çekildi?

Östergârd çiftliğinin çitlerine gelene kadar çalıların ve otların arasında dikkatle ilerledi.

Şimdi ikinci kritik aşamadaydı. Çitlerin kenarı boyunca bir patika vardı. Çiftlik evini görebiliyordu; dört yüz metre kadar ilerde, alçak bir bayırın üzerindeydi. Evin sağ tarafında otlayan inekler vardı.

Niçin silah seslerini duyup da, ne oluyor diye bakmaya gelen olmadı? Yaz. Bu saatte evde olmayabilirler.

Otlakların arasından geçmesi söz konusu bile olamazdı, bütünüyle korunaksız bir yerdi ama çitler boyunca uzanan patikanın ilerisinde bir dere vardı. Karşı tarafa geçerse, atış

mesafesinin dışına çıkabilirdi. Çalıların arasından çam ormanlarının başladığı yere kadar dikkatle geri çekildi.

Geniş bir yay çizip, Östergârden çiftliğinin etrafından dolaşarak ve Söderberget Tepesi'ne yöneldi. Çiftlik evinin önünde araba yoktu. Söderberget Tepesi'ne çıktığında durdu ve Hedeby'e bakmaya başladı. Küçük limandaki eski kayık evlerinin etrafında yazlıkçılar vardı. Mayolu birkaç kadın, iskelede oturmuş birbirleriyle konuşuyorlardı. Bir yerlerden ızgara kokusu geliyordu. Birkaç çocuk iskelenin yanında, suda oynuyorlardı.

Mikael saatine baktı, sekizi biraz geçiyordu. İlk kurşun atıldıktan bu yana elli dakika geçmişti. Gunnar Nilsson ayağında şort, üzeri çıplak, bahçesindeki çimenleri suluyordu. Ne kadar zamandır oradasın? Henrik Vanger'in evi zaten boştu. Harald Vanger'in evi her zamanki gibi terk edilmiş görünüyordu. Birden Isabella Vanger'i gördü. Bahçesinin arkasında biriyle konuşuyordu. Bunun hastalıklı Gerda Vanger olduğunu anlaması zaman aldı. 1922 doğumlu olan Gerda, Henrik'in evinin biraz uzağında, oğlu Alexander Vanger'le birlikte oturuyordu. Mikael onunla hiç karşılaşmamış, birkaç defa bahçesinde görmüştü. Cecilia Vanger'in evi de terk edilmiş gibi görünüyordu. Ama birden mutfak penceresinde bir ışığın yandığını gördü. O evde. Bana ateş eden bir kadın mıydı? Cecilia Vanger'in tüfek kullanabileceğine dair en küçük bir kuşkusu yoktu. Martin Vanger'in arabası evinin önündeydi. Ne kadar zamandır evdesin?

Yoksa onu vurmaya çalışan, şimdiye kadar aklına bile getirmediği başka biri miydi? Frode? Alexander? Bir sürü ihtimal vardı.

Söderberget Tepesi'nden aşağı indi ve köye giden yola girdi ve hiç kimseyle karşılaşmadan evine yöneldi. Kulübesinin kapısı aralıktı. Gayriihtiyari eğildi. Sonra bir kahve kokusu duydu ve mutfak penceresinden Lisbeth Salander'in siluetini gördü.

Mikael'in geldiğini duyan Lisbeth, dönüp baktı ve taş kesildi. Mikael'in, artık pıhtılaşmaya yüz tutmuş kanla kaplı yüzü korkunç görünüyordu. Beyaz tişörtünün sol tarafı kana bulanmıştı. Başına bir çaput bastırıyordu. Lisbeth'in bir şey demesine fırsat vermeden, "Yalnızca oluk gibi kanayan bir sıyrık ama tehlikeli değil," dedi Mikael.

Lisbeth hemen erzak dolabına gidip ilk yardım kutusunu getirdi. İçinde yalnızca birkaç yara bandı, sivrisinek ısırığına karşı ilaç ve bir de sargı bezi vardı. Mikael elbiselerini çıkarıp yere attı, banyoya girdi ve aynada yüzüne baktı.

Alnında üç santim uzunluğunda derin bir sıyrık vardı. Hâlâ kanıyordu ve dikilmesi gerekiyordu. Ama yara bandı yapıştırırsam da iyileşebilir diye düşündü. Bir havluyu ıslatıp yüzünü temizledi. Havluyu şakağına basürarak duşun altına girdi ve gözlerim kapadı. Banyo fayansına sert bir yumruk attı, parmaklarının boğumları yüzüldü. Fuck you, seni mutlaka bulacağım.

Lisbeth koluna dokunduğunda sanki elektrik çarpmış gibi sarsıldı, dönüp öyle bir öfkeyle baktı ki, Lisbeth bir adım geriledi. Sonra bir sabun uzatıp, hiçbir şey demeden tekrar mutfağa döndü.

Duştan sonra Mikael sıyrığın üzerine üç yara bandı yapıştırdı. Yatak odasına gidip mavi bir kot pantolon ve temiz bir tişört giydi, fotoğrafların çıktısını koyduğu dosyayı yanına aldı. Öfkeden titriyordu.

Lisbeth'e, "Bir yere kımıldama," diye kükredi ve dışarı çıktı.

Cecilia Vanger'in evine gidip kapı zilini çaldı. Yarım dakika sonra kapı açıldı.

"Seninle konuşmak istemiyorum," dedi Cecilia kapıyı açar açmaz. Sonra Mikael'in yüzüne baktı, yarası tekrar kanamaya ve yara bandının altından sızmaya başlamıştı.

"Ne oldu?"

"Bırak içeri gireyim. Konuşmalıyız."

"Konuşacak bir şey yok."

"Hayır var, ya içeri girmeme müsaade edersin ya da burada merdivenlerde konuşuruz."

Mikael'in sesindeki kararlılığı hisseden Cecilia, yana çekilip onu içeri aldı. Mikael doğrudan mutfağa gidip

masanın başına oturdu.

"Ne oldu?" diye tekrar sordu Cecilia.

"Harriet Vanger olayının deşilmesinin benim için zaman kaybı, Henrik içinse bir çeşit terapi olduğunu iddia ediyordun. Belki de öyledir ama bir saat önce biri kafama bir delik açmaya çalıştı. Ve önceki gece verandaya parçalanmış bir kedi cesedi atıldı."

Cecilia bir şey demek istedi ama Mikael onu susturdu.

"Cecilia, senin özel sorunlarının da, neler kurduğunun da ve benden birdenbire nefret etmenin de içine sıçarım. Bir daha asla senin yanma yanaşmayacağım, seni rahatsız edeceğimden ya da peşine düşeceğimden korkmana gerek yok. Ne seni ne de Vanger ailesinden herhangi birini görmemiş olmayı isterdim. Ama sorularıma bir cevap istiyorum. Ne kadar çabuk cevaplarsan benden o kadar çabuk kurtulursun."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Bir: Bir saat önce neredeydin?" Cecilia'nın yüzü karardı.

"Hedestad'daydım. Buraya yarım saat önce geldim."

"Nerede olduğuna dair bir şahidin var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Ayrıca beni böyle sorgulayanıazsın."

"İki: Harriet'in kaybolduğu gün, onun penceresinde işin neydi?"

"Ne?"

"Soruyu duydun. Yıllar boyunca Henrik, Harriet'in kaybolduğu o kritik dakikalarda, odasının penceresini kimin açmış olabileceğini merak edip durdu. Bunu kimse üzerine alınmadı. Ama biri yalan söylüyor."

"Peki sana bunu benim yaptığımı düşündüren lanet olası şey ne?"

Solgun fotoğrafları masanın üzerine koyan Mikael "Bu fotoğraflar," dedi.

Cecilia masaya doğru gitti ve fotoğrafları inceledi. Mikael onun yüzünde şaşkınlık ya da korku okuyacağını sanıyordu. Cecilia başını kaldırıp ona baktı. Mikael'in yüzünden ince bir şerit kan akıp gömleğine damladı.

"O zaman adada altmış insan vardı," diye devam etti Mikael. "Yirmi sekizi kadındı. Beş ya da altı kişinin omuzlarına kadar sarı saçları vardı. Bunlardan yalnızca biri açık renk elbise giymişti."

Cecilia resme dikkatle baktı.

"Ve bunun ben olduğumu düşünüyorsun?"

"Eğer sen değilsen bunun kim olduğunu söylemeni

istiyorum. Bu fotoğraf daha önce bilinmiyordu. Buna birkaç hafta önce ulaştım ve o günden sonra seninle konuşmak istedim. Belki ben bir aptalım ama bu resmi ne Henrik'e ne de başka birine gösterdim. Çünkü seni şüpheliler arasına sokmaktan ya da sana zarar vermekten ölümüne korkuyordum. Ama şimdi bir cevap istiyorum."

"Bir cevap alacaksın." Resmi aldı ve Mikael'e uzattı. "Ben o gün Harriet'in odasına hiç girmedim. Resimdeki kişi ben değilim. Onun kaybolmasıyla uzaktan yakından hiçbir bağlantım yok."

Dış kapıya gitti.

"Cevabını aldın işte. Şimdi gitmeni istiyorum. Bence yaranı bir doktora göstermelisin."

Lisbeth Salander, Mikael'i Hedestad Hastanesi'ne götürdü. Yaranın kapanması için iki dikiş ve adam gibi bir yara bandı yetti. Isırgan otları ve dikenlerin, ellerinde ve boynunda yarattığı sıkıntılar için kortizonlu merhem verdiler.

Hastaneden çıkıp arabaya oturduklarında, Mikael uzun süre polise gidip gitmemeyi düşündü. Ama birden gözlerinin önüne gazetelerin atacağı başlıklar geldi. İftiradan hüküm giyen gazeteciyi vurmaya çalıştılar.

"Eve sür," dedi Lisbeth'e.

Hedeby'e geldiklerinde hava kararmıştı, Lisbeth

Salander'in istediği de buydu. Masaya bir spor çantası koydu.

"Milton Security'den birkaç şey ödünç aldım. Bunları devreye sokmanın zamanı geldi. Sen kahve suyu koy."

Evin çevresine pille çalışan, harekete duyarlı dört detektör yerleştirdi. Eğer biri eve yedi metreden fazla yaklaşırsa, bu detektörler Mikael'in yatak odasına yerleştirdiği alıcıya sinyal göndereceklerdi. Ayrıca evin önündeki ve arkasındaki iki ağaca, ışığa duyarlı iki de kamera yerleştirdi. Bunlar da gördükleri şeyi, holdeki bir dolaba yerleştirdiği, bir PC dizüstü bilgisayara ileteceklerdi. Kameraları, yalnızca merceği açıkta kalacak şekilde kamufle etti.

Kapının üzerindeki tahta kuş yuvasına üçüncü bir kamera daha yerleştirdi. İçinden kablo geçirebilmek için bir matkapla deldi. Bu kameranın objektifi, bahçe kapısından itibaren evin giriş kapısına kadar olan yolu tarayacak, saniyede bir alçak çözünülürlü resim gönderecek ve gardıroba yerleştirdiği başka bir PC dizüstü bilgisayarın hard diskine kaydedecekti.

Arkasından da hole, ağırlığa duyarlı bir paspas yerleştirdi. Eğer biri IR detektörlerini atlatarak eve girmeyi başarırsa, bu paspasa ayağını basar basmaz 115 desibel şiddetinde siren çalmaya başlayacaktı. Lisbeth, Mikael'e gardıroba yerleştirdiği kutunun içindeki anahtarları kullanarak detektörleri nasıl devre dışı bırakabileceğini

gösterdi. Ayrıca bir de gece görüş dürbünü getirmişti, onu da çalışma odasındaki masaya koydu.

"Hiçbir şeyi tesadüfe bırakmıyorsun," dedi Mikael ve ona bir fincan kahve verdi.

"Bir şey daha var. Bu işi çözene kadar koşu yok."

"Buna inanabilirsin. Koşma isteğini birden kaybettim."

"Ben şaka yapmıyorum. Önce tarihi bir muammayla başladı, sonra bu sabah verandaya parçalanmış bir kedi cesedi bırakıldı ve arkasından da biri kafana bir delik açmaya çalışü. Bence iz üzerindeyiz."

Akşam yemeğini yedikten sonra Mikael'in üzerine ağır bir yorgunluk çöktü, ayrıca başı da zonkluyordu. Konuşmaya takati olmadığı için gidip yattı.

Lisbeth Salander gecenin ikisine kadar belgeleri okudu. Harriet olayı gittikçe daha tehlikeli ve karmaşık bir hal almaya başlamıştı.

23. BÖLÜM

11 TEMMUZ, CUMA

Mikael perdelerin arasından sızıp, doğrudan yüzüne düşen güneşle sabahın altısında uyandı. Başı sızlıyordu.

Şakağındaki yara bandına dokundu, yarası acıdı. Lisbeth bir kolunu onun karnına atmış, yüzüstü uyuyordu. Mikael, Lisbeth'in omzundaki ejderha dövmesine baktı.

Sonra dövmelerini saymaya başladı. Omzundaki ejderha ve boynundaki arı dövmesinin dışında, sol ayak bileğini ve sol pazısını bilezik gibi saran iki dövme daha vardı. Ayrıca kalçasına bir Çin sembolü, bir baldırına da gül işlenmişti. Ejderha dövmesinin dışındakiler daha ölçülü ve küçüktü.

Mikael dikkatle yataktan çıktı ve perdelerdeki açıklığı kapattı. Tuvalete gittikten sonra, ayaklarının ucuna basarak tekrar yatak odasına döndü, Lisbeth'i uyandırmamaya dikkat ederek yatağa girdi.

Bir saat sonra bahçedeki kahvaltı masasına oturdular. Lisbeth başını kaldırıp Mikael'e bakarak, "Bu bilmeceyi nasıl çözeceğiz?" diye sordu.

"Önce elimizdeki somut bilgileri bir araya getirelim. Sonra daha fazlasını bulmaya çalışalım."

"Bu somut gerçeklerden biri de, birinin senin peşinde olduğu."

"Benim için sorun şu; niçin? Harriet olayının gizini çözmek üzere olduğumuzdan mı, yoksa şimdiye kadar ortaya çıkmamış bir seri katili ortaya çıkartacak olmamızdan mı?"

"Bence bu iki şey birbirine bağlı."

Mikael başını sallayarak Lisbeth'i onayladı.

"Eğer Harriet, bir seri katilin olduğunu keşfettiyse, bu katil tanıdığı çevreden olmalı. 1960'lı yılların kişiler galerisine bakarsak, iki düzine muhtemel aday var. Bugün bunların arasından Harald Vanger'in dışında hayatta kalan yok. Ben doksan beş yaşına basacak bir adamın, elinde silah Frös Ormanı'nda koşturabileceğine ihtimal vermiyorum. Onun tüfek kaldırmaya bile gücü yoktur. Galeridekilerin çoğu ya bugün herhangi bir tehlike yaratamayacak kadar yaşlı ya da 50'lerde birini öldüremeyecek kadar gençler. Yani tekrar başa döndük."

"Ama ortada işbirliği yapan iki kişi de olabilir. Biri yaşlı biri genç."

"Harald ve Cecilia. Sanmam. Bence penceredeki kadının kendisi olmadığını söylerken doğru söylüyordu."

"Peki, kim o zaman?"

Mikael iBook'unu açtı. Birkaç saat boyunca, köprüdeki olaydan sonra çekilen fotoğrafları ayrıntılı bir şekilde incelediler.

"Köydeki bütün insanların olay yerine gelmiş olabileceklerinden başka bir şey düşünemiyorum. Olay eylül ayında olmuş. Çoğunun üzerinde ceket ya da kazak var. Uzun sarı saçlı ve açık renk elbiseli yalnızca bir kişi

var."

"Cecilia Vanger birçok fotoğrafta görülüyor. Sanki sürekli hareket halinde. Burada Isabella'yla konuşuyor. Burada Papaz Falk'la birlikte. Burada ortanca kardeşi Greger Vanger'le."

"Dur bir," dedi Mikael birdenbire. "Greger'in elindeki ne?"

"Dört köşeli bir şey. Bir çeşit kutuya benziyor."

"Bu bir Hasselblad. Demek ki onda da bir fotoğraf makinesi varmış."

Resimlere bir kez daha baktılar. Greger, çoğu silik çıkmış başka fotoğraflarda da vardı. Ama bir fotoğrafta, elinde dört köşe bir şey tuttuğu çok açık görülüyordu.

"Haklısın. Bu bir fotoğraf makinesi."

"Yani yeni bir fotoğraf avına daha çıkacağız."

"Tamam, buna bakarız," dedi Lisbeth. "Şimdi bırak da hipotezimi açıklayayım."

"Buyur."

"Genç kuşaktan biri, eski kuşaktan birinin seri katil olduğunu biliyor ama aile şerefinin lekelenmemesi ya da bilmediğimiz başka bir nedenle bunun ortaya çıkmasını

istemiyor. Yani bir katil, bir de susarak suç ortaklığı yapan iki kişi var. Katil artık yaşamıyor, diğeri olayın açığa çıkmaması için bizi bu olayın peşini bırakıp buradan gitmeye zorluyor."

"Bunu ben de düşündüm.Ama niçin kapımıza parçalanmış bir kedi bıraksın? Bu, yalnızca bir katilin varlığı konusunda yürüttüğümüz tezleri pekiştirir."

Lisbeth Salander geriye yaslandı, kiliseye bakarak İncil'den ezbere bir alıntı okumaya başladı.

"Ve boğayı Tanrı'nın önünde boğazlayacak. Harun soyundan gelen kahinler kanı sunağın her tarafına dökecekler. Kişi kurbanın başını kesip, etini yağından ayırarak parçalayacak."

Lisbeth sustu. Mikael'in heyecanla kendisini izlediğini fark etmişti.

Mikael Eski Ahit'i açtı ve Levililer bölümünü buldu.

"On ikinci ayeti de biliyor musun?"

Lisbeth cevap vermedi.

"Ve kişi..." diye başladı Mikael ve Lisbeth'e devam etmesini işaret etti.

"Ve kişi onu parçalara ayıracak, başını gövdesinden, etini yağından ayıracak; ve kahin sunağın önündeki ateşin

üzerine yerleştirecek."

Bunlar Lisbeth'in dudaklarından buz gibi bir sesle dökülüyordu.

"Sonraki ayet."

Lisbeth birden ayağa kalktı.

"Lisbeth... fotografik bir belleğin var," dedi Mikael hayranlıkla. "Demek araştırmaların sayfalarını on saniyede okumanın nedeni buydu."

Lisbeth'in ilk tepkisi sert oldu. Mikael'e şaşkın ve öfkeli gözlerle baktı ve birden arkasını dönüp koşarak bahçe kapısından dışarı fırladı.

"Lisbeth," diye bağırdı Mikael arkasından.

Ama Lisbeth cevap vermeden gözden kayboldu.

Mikael, Lisbeth'in bilgisayarını içeri taşıdı, alarm düğmelerini kurdu, dış kapıyı kilitledi, Lisbeth'i aramaya çıktı. Yirmi dakika sonra onu küçük tekne limanının yanındaki iskelede buldu. Ayaklarını suya sarkıtarak oturmuş sigara içiyordu. Mikael'in geldiğini duyunca omuzları bir parça gerilmişti. Mikael iki metre arkasında durdu.

"Ne yanlış yaptığımı bilmiyorum ama her neyse seni üzmek istemedim."

Lisbeth cevap vermedi.

Mikael gidip onun yanına oturdu, elini çekinerek omzuna koydu.

"Lütfen Lisbeth, konuş benimle." Lisbeth başını çevirdi, ona baktı.

"Konuşacak bir şey yok, ben tuhaf bir kızım işte."

"Keşke senin belleğinin yarısı kadar bir belleğim olsaydı." Lisbeth sigaranın izmaritini suya attı.

Mikael bir süre hiçbir şey demeden öylece durdu. Ne diyebilirim? Sen normal bir kızsın. Biraz farklı olmanın hiçbir mahsuru yok. Sen kendini nasıl görüyorsun gerçekten?

"Seni görür görmez farklı biri olduğunu anlamıştım," dedi Mikael. "Biliyor musun? Birinden görür görmez hoşlanmayalı çok zaman geçmişti."

Limanın öteki tarafında, bir kulübeden çıkan birkaç çocuk suya atladı. Evinin önüne bir sandalye atmış oturan ressam Eugen Norman -Mikael onunla henüz hiç konuşmamıştı- piposunu tüttürerek Mikael ve Lisbeth'e bakıyordu.

"Eğer kabul edersen seninle arkadaş olmayı çok istiyorum," dedi Mikael. "Şimdi kulübeye dönüp yeni bir kahve yapacağım. Canın ne zaman isterse gel."

Mikael ayağa kalktı, Lisbeth'i kendi haline bırakarak yürümeye başladı. Eve giden yolu yarılamıştı ki, arkasından ayak sesleri duydu. Gelen Lisbeth'ti. Hiç konuşmadan eve doğru yürüdüler.

Evin kapısına geldiklerinde Lisbeth, Mikael'i durdurdu.

"Bir şey düşündüm," dedi. "Biz hep bu olanların Eski Ahit'in bir parodisi olduğunu düşündük. Her kimse, bir kedi parçaladı ama sanırım bir boğaya bunu yapması zor olduğu için kediyi tercih etti. Yani yine de temel öğretiyi izledi. Şimdi merak ettiğim."

Başını çevirip kiliseye baktı.

"...Ve kanını mucize alanının girişindeki sunağın etrafına dökecek..."

Köprüyü geçip kiliseye gittiler. Mikael giriş kapısını kontrol etti. Kilitliydi. Bir süre etrafta dolaşıp mezar taşlarını incelediler, sonra sudan biraz uzaktaki şapele geldiler. Birden Mikael'in gözleri açıldı. Burası bir şapel değil, eskiden ölülerin gömüldüğü kilise mahzeniydi. Giriş kapısının üzerine Vanger ismi ve Mikael'in ne olduğunu bilmediği Latince bir kıta kazınmıştı.

"Zamanın sonuna kadar dinlen," yazıyor dedi Lisbeth. Mikael şaşkın gözlerle ona baktı. Lisbeth omuzlarını silkti. "Bu kıtayı bir yerde okumuştum."

Mikael birden ağız dolusu gülmeye başladı. Lisbeth

önce gerilip ona öfkeyle baktı ama Mikael'in ona değil içlerinde bulundukları duruma güldüğünü anlayınca rahatladı.

Mikael kapıyı yokladı, burası da kapalıydı. Bir süre düşündükten sonra, Lisbeth'e oturup beklemesini söyledi. Gidip Anna Nygren'in kapısını çaldı. Vanger ailesinin mezarlığına bakmak istiyordu, acaba Henrik'in mezarlığın anahtarını nereye koyduğunu biliyor muydu? Anna'nın tereddüt ettiğini gören Mikael, ona Henrik için çalıştığını hatırlattı. Anna gidip yazı masasının çekmecesinde duran anahtarı getirdi.

Mikael ve Lisbeth, mezarlığın kapısını açar açmaz doğru düşündüklerini anladılar. İçerde ağır bir yanık et kokusu ve kömüre dönmüş et parçaları vardı. Ama kediye işkence eden her kimse, içeride ateş yakmamıştı. Bir köşede kayakçıların kayaklarını yağladıkları türden bir balmumu lambası vardı.

Lisbeth cebinden dijital bir fotoğraf makinesi çıkarttı, birkaç resim çektikten sonra balmumu lambasını aldı.

"Bu bir kanıt olabilir. Belki de üzerinde parmak izi var."

"Niye olmasın, Vanger ailesinin üyelerinden bize parmak izlerini vermelerini isteyebiliriz," dedi Mikael alaycı bir ifadeyle. "Özellikle bunu Isabella'dan istemek eğlenceli olur."

"Her şeyin bir yolu var."

Yerde henüz bütünüyle kurumamış olan küçük bir kan gölü ve bir de büyük ihtimal kedinin başını kesmekte kullanılmış olan demir makası vardı.

Mikael etrafı incelemeye başladı. En büyük lahit Alexandre Vangeersad'a aitti, yerde eski aile üyelerine ait dört küçük mezar vardı. Belli ki diğer aile üyeleri krematoryumda yakılmışlardı. Duvardaki küçük oyuklarda, aile üyelerinden otuzunun adı vardı. Aile kroniğini bilen Mikael, aile mezarlığında yer almayan aile üyelerinin nereye gömülmüş olabileceklerini merak ediyordu. Belki de onlar buraya gömülecek kadar önemli görülmemişlerdi.

Köprüden geçerlerken Mikael, "Şimdi artık biliyoruz," dedi.

"Tam bir çılgının peşindeyiz."

Durdu ve köprü korkuluğuna yaslandı.

"Eğer yalnızca bizi korkutmak isteyen kafadan çatlak biri olsaydı, kediyi bir garajda ya da ormanda parçalardı. Ama o, bu işi aile mezarlığında yaptı. Zor bir iş. Nasıl bir risk aldığını bir düşünsene. Yaz ayındayız, insanlar geceleri dışarı yürüyüşe çıkıyorlar. Kuzey ve güney Hedeby arasındaki kestirme yol mezarlıktan geçiyor. Kapıyı kapatmış olsa bile, kedi çığlık atmış ve yanık kokusu dışarı

yayılmış olmalı."

"Bir erkek."

"Dün gece Cecilia'nın elinde bir balmumu lambasıyla dolaştığını sanmıyorum."

"Ben Dirch Frode ve senin Henrik de dahil buradaki hiç kimseye güvenmiyorum. Bunlar fırsat bulduklarında seni kazıklarlar. Neyse, şimdi ne yapıyoruz?"

Mikael bir süre düşündü sonra, "Senin hacker olduğunu kaç kişi biliyor?" diye sordu

"Hiç kimse."

"Yani benim dışımda demek istiyorsun?"

"Nereye gelmek istiyorsun?"

"Benimle misin bilmek istiyorum. Bana güveniyor musun?"

Lisbeth uzun süre Mikael'e baktıktan sonra omuzlarını silkti.

"Bunun için yapabileceğim bir şey yok."

"Bana güveniyor musun?" diye üsteledi Mikael.

"Sonuna kadar."

"İyi. Hadi şimdi Dirch Frode'ye gidelim."

Lisbeth Salander'i ilk defa gören Bayan Frode'nin gözleri faltaşı gibi açıldı ama yine de nazikçe gülümseyerek onları evin arka bahçesine buyur etti. Lisbeth'i gören Dirch Frode'nin yüzü ışımıştı. Ayağa kalktı ve onları nazikçe selamladı.

"İyi ki geldin," dedi. "Hem geçen kış, hem de şimdi yaptığın harika iş için sana teşekkür etme fırsatı bulamadığım için vicdan azabı çekiyordum."

Lisbeth kuşkuyla kaşlarını çattı. "Bu benim işim, bunun için para alıyorum," dedi. "Demek istediğim bu değil. Seni ilk gördüğümde önyargılarım vardı. Bunun için özür diliyorum."

Mikael şaşırmıştı. Dirch Frode, hiç gerekmemesine karşın yirmi beş yaşında, dövmeli ve piercing'li bir kızdan özür dilemişti! Avukat, Mikael'in gözünde birdenbire birkaç basamak yükseldi.

Frode Mikael'e baktı.

"Alnına ne yaptın?"

Mikael olanları özetledi. İstihkam'ın orda birinin ona üç kurşun sıktığını anlattığında Frode yerinden sıçradı. Gerçekten endişelenmiş gibiydi.

"Bu gerçekten çılgınlık," dedi. Bir süre susup gözlerini

Mikael'e dikti. "Üzgünüm ama bu işe bir son vermeliyiz. Hayatınızı riske atamam. Henrik'le konuşup sözleşmeyi iptal ettireceğim."

"Otur," dedi Mikael.

"Anlamıyor musun ki."

"Benim anladığım, Lisbeth'le birlikte bu işin arkasında kim olduğunu bulmaya çok yaklaştığımızdan, birinin paniğe kapılıp çılgınca davranmaya başladığı. Birkaç sorumuz var: Vanger ailesinin mezarlığının kaç anahtarı var ve bu anahtarlar kimlerde?"

Frode bir süre düşündü.

"Doğrusunu söylemek gerekirse bilmiyorum. Sanırım aileden birçok kişi oraya girebilir. Henrik'in anahtarı olduğunu biliyorum, arada bir Isabella da oraya girer ama kendi anahtarı var mı yoksa Henrik'ten mi alıyor bilmiyorum."

"Tamam. Sen hâlâ Vanger Şirketi'nin yönetimindesin. Şirket arşivi var mı? Şirket hakkında çıkan yazıların ya da bilgilerin toplandığı, kütüphane ya da benzeri bir şey."

"Evet var. Hedestad'daki ana büroda."

"Bunları incelemek istiyoruz. Eski çalışanlar için haber bültenleri gibi şeyler de var mı?"

"Bir kez daha bilmediğimi söylemeliyim. Hiç değilse otuz yıldır arşive girmedim. Ama arşiv sorumlusu Bodil Lindgren adında bir kadın var, onunla konuşabilirsin."

"Onu arayıp Lisbeth'in, hemen bugün öğleden sonra arşivi ziyaret edeceğini söyleyebilir misin? Vanger Şirketi hakkında eskiden çıkmış haberleri okuması gerekiyor. İlginç bulduğu her şeyi okuyabilmesi çok önemli."

"Sorun değil. Başka?"

"Köprü olayını görüntüleyen fotoğraflarda Greger Vanger'in elinde bir Hasselblad fotoğraf makinesi olduğu görülüyor. Demek ki o gün, o da fotoğraf çekmiş. O öldükten sonra bu fotoğraflar kimde kalmış olabilir?"

"Bilemiyorum ama tahminen ya dul karısında ya da oğlundadır. Alexander'i arayıp sorarım."

Frode'den ayrılıp eve dönerlerken, "Arşivde ne arayacağım?" diye sordu Lisbeth Salander.

"Gazete kupürlerini ve basın bültenlerini. Cinayetlerin işlendiği 1950 ve 60'lı yıllara ait her şeyi gözden geçirmeni istiyorum. Dikkate değer bulduğun her şeyi not et. Bence bu işi, en iyi sen yaparsın. Anladığım kadarıyla benden çok daha iyi bir belleğin var."

Lisbeth, Mikael'in omzuna bir yumruk attı. Beş dakika sonra hafif sıklet Kawasaki'siyle köprüden geçmiş, Hedestad'a gidiyordu.

Mikael, Alexander'ın elini sıkarak selamlaştı. Mikael'in adada geçirdiği günlerin çoğunda Alexander seyahatteydi. Onunla yalnızca ayaküstü görüşebilmişti. Harriet kaybolduğunda Alexander yirmisindeydi.

"Dirch Frode eski resimlere bakacağını söyledi."

"Babanın bir Hasselblad'ı varmış."

"Doğru. Hâlâ duruyor ama hiç kimse kullanmıyor."

"Henrik adına Harriet olayını araştırdığımı biliyorsundur."

"Evet ve bir sürü insanın bundan hiç memnun olmadığını da biliyorum."

"Bırak olmasınlar. Bu senin bana bir şey göstermene engel olmaz sanırım?"

"Boş ver, ne istiyorsun?"

"Babanın Harriet'in kaybolduğu gün çektiği fotoğrafları."

Tavan arasına çıktılar. Alexander'in, içinde bir sürü fotoğrafın olduğu bir karton kutuyu bulması fazla zaman almadı.

"Bu kutuyu eve götürebilirsin. Eğer o güne dair bir fotoğraf varsa bu kutunun içindedir."

Mikael bir saat boyunca kutudaki fotoğrafları tasnif etti. Greger Vanger'in, 1940'lı yıllarda İsveç'in en ünlü Nazisi Sven Olof Lindholm'le çektirdiği fotoğraflar gibi, klanın tarihi açısından oldukça önemli fotoğrafları bir kenara ayırdı.

Greger Vanger'in çektiği anlaşılan bir sürü aile fotoğrafı vardı; aile toplantıları, tipik tatil fotoğrafları; ırmakta balık avlarken, İtalya seyahatinde Pisa Kulesi'ne yaslanıp poz vermiş aile üyeleri vb.

Mikael yakıt tankının devrildiği gün çekilmiş dört fotoğraf buldu. Fotoğraf makinesi harikaydı ama Greger kötü bir fotoğrafçıydı. Ya yakıt tankına zum yapmış ya da izleyenleri arkadan çekmişti. Fotoğraflardan birinde yarım profil görünen Cecilia Vanger vardı.

Mikael bu fotoğrafları tarayıp bilgisayara kaydetti. Ama bir işe yaramayacaklarını biliyordu. Fotoğrafları tekrar kutuya yerleştirdi ve bir sandviç yapıp düşünerek yemeye başladı. Saat üç civarında Anna Nygren'e gitti.

"Henrik'in, Harriet olayıyla ilgili hazırladığı fotoğraf albümünün dışında başka albümleri de var mı?"

"Evet, Henrik her zaman fotoğraflara ilgi duymuştur. Çalışma odasında bir sürü albüm var."

"Bana gösterebilir misin?"

Anna Nygren tereddüt etti. Tamam, aile mezarının

anahtarını vermişti; nihayetinde orası Tanrı'nın yönetimindeydi ama Mikael'i, Henrik'in odasına sokmak bambaşka bir şeydi. Tanrı'nın koruyuculuğu oraya kadar uzanmazdı. Mikael, eğer tereddüt ediyorsa Dirch Frode'yi arayıp sormasını önerdi. Anna sonunda gönülsüz de olsa Henrik'in çalışma odasının kapısını açtı. Yerde neredeyse bir metre boyunda, yan yana ve üst üste dizilmiş fotoğraf albümleri vardı. Mikael, Henrik'in çalışma masasına oturdu ve ilk fotoğraf albümünü açtı.

Henrik Vanger, bütün aile resimlerini saklamıştı. Birçoğu onun zamanından önce çekilmiş fotoğraflardı. Bazılarında, 1870'li yılların sert erkekleri, haşin bakışlı kadınları vardı. Henrik'in anne babasıyla ve akrabalarının resimleri de bu albüme konulmuştu. Bunlardan bir tanesi 1906 yılının Yaz Ortası Bayramı'nda, Sandhamn'da çekilmiş Henrik'in babası ve yakın arkadaşlarının olduğu bir fotoğraftı. Yine Sandshamn'da çekilmiş olan bir başkasında, Fredrik Vanger, karısı Ulrika Vanger, Anders Zorn ve Albert Engström, üzerinde açık şarap şişelerinin olduğu bir masanın önünde duruyorlardı. Mikael'in dikkatini çeken fotoğraflardan birinde de onlu yaşlardaki Henrik Vanger kostümle bisiklete biniyordu. Fabrika ve şirket bürolarında çekilmiş bir dolu fotoğraf vardı. Mikael, savaşın en yakıcı yıllarında Henrik ve sevgilisi Edith Lobach'ı, Almanya'dan Karlskrona'ya getiren kaptan Oskar Granath'ın da bir fotoğrafını bulmuştu.

Anna, Mikael'e bir fincan kahve getirmişti. Teşekkür eden Mikael fotoğraflara bakmaya devam etti. Sıra modern

zamanlarda çekilen fotoğraflara gelmişti. Henrik'i güçlü günlerinde fabrika açılışlarında ya da Tage Erlander'le el sıkışırken gösteren fotoğrafları geçti. 60'lı yılların başında çekilen bir fotoğrafta Marcus Wallenberg ve Henrik yan yanaydı. Birbirlerini keskin bakışlarla süzen iki kapitalistin birbirlerini sevmedikleri ortadaydı.

Albümün sayfalarını çevirdi, Henrik'in kurşunkalemle Aile konseyi 1966 yazdığı sayfaya gelince durdu. Bu sayfadaki iki renkli fotoğrafta sigara içerek çene çaldıkları anlaşılan, ailenin Johan Vanger kolundan erkekler vardı. Bu fotoğrafları inceleyen Mikael; Henrik, Harald ve Greger'i tanıyabilmişti. Başka iki fotoğrafta da bir akşam yemeğinde bir araya gelmiş, fotoğraf makinesinin objektifine bakan kırka yakın kadın ve erkek vardı. Mikael birden bu fotoğrafların, köprüdeki olayın meydana geldiği günün akşamı, henüz Harriet'in kaybolduğu anlaşılmadan önce çekilmiş olduğunu fark etti. Evet, bu fotoğraflar Harriet'in de katılması gereken akşam yemeğinde çekilmişti. Fotoğraftakilerin yüzlerini okumaya çalıştı. Acaba buradaki erkeklerin arasında Harriet'in kaybolduğunu bilen var mıydı? Bir cevap bulamadı.

Birden içtiği kahve boğazına kaçtı, öksürdü ve sandalyeden ayağa fırladı.

Masanın kısa kenarında açık renk elbisesiyle Cecilia oturuyor ve objektife bakarak gülümsüyordu. Hemen yanı başında uzun sarı saçlı ve açık renk elbiseli başka bir kadın daha vardı. Sanki birbirlerinin ikiziydiler. Şimdi yapbozun

parçası yerini bulmuştu: Harriet'in penceresinde görülen kadın Cecilia değil, ondan iki yaş daha küçük olan ve şimdi Londra'da yaşayan, kız kardeşi Anita'ydı.

Lisbeth ne demişti? Cecilia birçok fotoğrafta var. Sanki değişik gruplar arasında gidip geliyormuş gibi. Demek ki böyle değildi. Ortada birbirine çok benzeyen ve tesadüf eseri aynı karede yan yana gelmemiş olan iki kişi vardı. Uzaktan çekilmiş siyah beyaz fotoğraflarda, bu ikisi birbirinden ayırt edilemiyordu. Büyük ihtimal Henrik iki kız kardeşi birbirinden ayırt edebilmişti ama Mikael ve Lisbeth, birbirlerine çok benzeyen bu iki kişiyi ayırt edememişlerdi, hiç kimseye sormadıkları için de yanıldıklarını anlayanıamışlardı.

Mikael sayfayı çevirdiğinde tüylerini diken diken eden başka bir fotoğrafla karşılaştı. Sanki odada soğuk bir rüzgar esmişti.

Bu sayfada Harriet kaybolduktan bir gün sonra başlatılan arama çalışmalarında çekilmiş fotoğraflar sıralanmıştı. Genç Komiser Gustaf Morell, içlerinde iki üniformalı polisin de bulunduğu, çizmeli bir gruba talimat veriyordu. Henrik Vanger, dizlerine kadar uzanan bir yağmurluk giymiş ve başına da kısa kenarlı bir İngiliz şapkası takmıştı.

Resmin sol tarafında, yapılı, sarı saçları boynuna kadar uzanan genç bir adam duruyordu. Üzerinde, omuzları kırmızı yanıalı, siyah bir mont vardı. Net bir fotoğraftı.

Mikael bu adamı hemen tanımıştı ama iyice emin olmak için fotoğrafı aldı, Annika Nygren'in yanına gidip o adamı tanıyıp tanımadığını sordu.

"Tabii, bu Martin. Sanırım o zamanlar on sekizindeydi."

Lisbeth Salander, Vanger Şirketi hakkındaki basın kupürlerini yıl sırasına göre okuyordu. Okumaya 1949 yılından başlamıştı. Ama kupürlerin saklandığı devasa bir arşiv vardı. Söz konusu dönemin gazetelerinde, neredeyse her gün, şirket hakkında bir haber yayınlanmıştı. Yalnızca ulusal basında değil, yerel gazetelerde de. Ekonomik analizler, sendikalar, pazarlıklar, grev ve lokavt tehditleri, fabrika satın almalar, fabrika kapatmalar, bütçe açıklamaları, şirket yöneticilerinin değişmesi, yeni üretilmeye başlayan ürünler. Bir haberler yığını. Klik. Klik. Klik. Beyni müthiş bir hızla çalışan Lisbeth, dikkatini yoğunlaştırdığı sarı sayfaları yalayıp yutuyordu.

Bir saat sonra aklına yeni bir fikir geldi. Arşiv Şefi Bodil Lindgren'e, Vanger Grubu'nun 1950-60 arası fabrika ya da şirketlerinin yerleri gösteren bir harita olup olmadığını sordu.

Bodil Lindgren, Lisbeth Salander'i şüpheci, soğuk bir ifadeyle süzdü. Yabancı birinin şirkete ait en kutsal mekana, arşive girip, canının istediği belgeye bakmasından hiç de hoşnut değildi. Üstüne üstlük bu kız, on beş yaşlarında çılgın bir anarşiste benziyordu. Ama Dirch Frode ona yoruma açık olmayan bir emir vermişti. Lisbeth

Salander canı ne istiyorsa onu inceleyebilecekti ayrıca bu iş çok acildi. Lisbeth Salander'in istediği yıllık raporları getirdi. Her yıllığın sonuna, şirketin İsveç'teki şubelerini gösteren bir harita eklenmişti.

Haritaları inceleyen Lisbeth, şirketin birçok yerde fabrikaları, büroları ve satış noktaları olduğunu gördü. Cinayetlerin işlendiği her yerde Vanger şirketlerinin varlığını gösteren bir, bazen daha fazla kırmızı işaret vardı.

İlk bağlantıyı 1957 yılıyla kurdu. V&C İnşaat Şirketi, Karlskrona'da bir iş merkezi kurmak için birkaç milyon kronluk bir iş anlaşması yaptıktan hemen sonra, Rakel Lunda cinayeti işlenmişti. Vanger&Carlen İnşaat Şirketi, Vanger Grubu'na aitti. Karlskrona'da yayınlanan yerel gazete, sözleşme imzalamak için şehre gelen Gottfried Vanger'le bir söyleşi yapmıştı.

Lisbeth, Landskrona'daki emniyet müdürlüğü arşivinde okuduğu, sararmış polis raporunu hatırladı. Rakel Lunda, boş zamanlarında temizlik işi yapıyordu. V&C'de de çalışmıştı.

Mikael, akşam saat yedi civarında Lisbeth'in cep telefonunu defalarca aradı ama Lisbeth'in telefonu kapalıydı. Belli ki arşivde çalışırken rahatsız edilmek istemiyordu.

Kulübenin içinde huzursuz bir şekilde dolaşıp duran Michael, Harriet'in kaybolduğu günlerde Martin'in neler

yaptığına dair Henrik'in tuttuğu notları çıkartmıştı.

Martin Vanger, 1966 yılında, Uppsala'da lise son sınıf öğrencisiydi. Uppsala. Lena Adersson, on yedi yaşında lise öğrencisi. Başı bedeninden ayrılmış.

Henrik bir seferinde bahsetmişti ama Mikael, Martin hakkındaki satırları bulmak için not defterine başvurdu. Martin içine kapanık bir çocuktu. Onun için endişeleniyorlardı. Babası denizde boğularak öldüğünde, Isabella onu Uppsala'ya yollamıştı. Mekan değişikliği iyi gelecekti; orada Harald Vanger'in yanında kalmıştı. Harald ve Martin? İnsanın inanası gelmiyordu.

Uppsala'dan Hedestad'daki toplantıya gelirlerken arabada yer kalmadığından, Martin trenle yolculuk yapmıştı. Ama ilk treni kaçırmış, Hedestad'a öğleden sonra ayak basmış ve köprüdeki kaza nedeniyle adaya ancak akşam altı civarında geçebilmişti. Bu nedenle Henrik, onu şüpheliler listesinin en altlarına yerleştirmişti.

Martin Vanger, o gün Harriet'i hiç görmediğini iddia etmişti. Bu bir yalandı. Hedestad'a söylediğinden erken inmiş, İstasyon Caddesi'nde kız kardeşiyle karşı karşıya gelmişti. Mikael bunu, yaklaşık kırk yıldır saklı kalmış olan bir fotoğraf aracılığıyla ispatlayabiliyordu.

Kardeşini gören Harriet şoke olmuş, Hedeby Adası'na dönmüş,

Henrik'le konuşmaya çalışmış ama konuşamadan kaybolmuştu. Neler anlatacaktın? Ama Uppsala'daki Lena Andersson senin listende yok. Bu olaydan haberin olamazdı.

Mikael için bütün taşlar hâlâ yerine oturmamıştı. Harriet gündüz üç civarında kaybolmuştu. Martin'in o saatlerde adada olmadığı kanıtlanabiliyordu.

Kilisenin önündeki yokuşta çekilen fotoğrafların bir çoğunda o da vardı. Bu durumda adadaki Harriet'e bir şey yapması imkansızdı.Yapbozun bir parçası hâlâ eksikti. Bir suç ortağı? Annita Vanger?

Arşivleri inceleyen Lisbeth, Gottfried Vanger'in her geçen yıl, şirket içindeki pozisyonunun değiştiğini fark etmişti. 1927 doğumluydu. Yirmi yaşında Isabella'yla karşılaşmış ve kısa bir süre sonra Isabella hamile kalmış, 1948 yılında Martin'in doğumuyla, iki gencin evlenmesi kaçınılmaz olmuştu.

Gottfried yirmi iki yaşına bastığında, Vanger Grubu'nun ana bürosunda, Henrik Vanger'in yanında çalışmaya başlamıştı. Yetenekli biriydi, istikbali parlak görünüyordu. Yirmi beş yaşında, şirketin yatırım bölümünün yardımcı şefliğine yükselerek, yönetimdeki yerini sağlamlaştırmıştı. Yani yükselen bir yıldızdı.

1950 ortalarında kariyerinde bir duraklama olmuştu. İçiyordu. Isabella'yla evliliği çatırdıyordu. Çocukların,

Harriet ve Martin'in durumu iyi değildi. Henrik işe el koymuştu. 1956 yılında bir yatırım şefi yardımcısı daha atanmış, Gottfried bir yerlerde içerken onun işlerini yeni atanan kişi yapmaya başlamıştı.

Ama ne olursa olsun Gottfried, Vanger soyadını taşıyordu. Ayrıca çekiciydi ve belagati yerindeydi. Görünüşe göre 1957 yılı boyunca bütün ülkeyi dolaşmış, yeni fabrikaların açılmasına nezaret etmiş, yerel anlaşmazlıkları çözmüş ve şirket yönetiminin dikkate aldığı bir imaj yaratmıştı. Sorunlarınızı dinlemek üzere oğullarımızdan birini size gönderiyoruz. Sizi ciddiye alıyoruz.

Lisbeth, cinayetlerle şirket arasındaki bağlantıyı akşama doğru, saat yedi civarında kurdu. Gottfried Vanger'in, Vanger Grubu'nun satın aldığı yerel bir kereste fabrikasıyla ilgili pazarlıklara katılmak için Karlstad'a gittiğinin ertesi günü, çiftçinin karısı Magda Lovisa Sjöberg'in cesedi bulunmuştu.

Bundan yalnızca on beş dakika sonra, Lisbeth üçüncü bağlantıyı keşfetti. Uddevalla'daki yerel bir gazete, 1962 yılında, Lea Preson'un kaybolduğu gün, Uddevalla limanının inşası konusunda Gottfried Vanger'le bir söyleşi yapmıştı.

Bodil Lindgren saat yedi civarında arşivi kapatıp eve gideceğini bildirdiğinde, Lisbeth tıslayarak,anahtarı bırakması halinde kendisi için bir mahsuru olmadığını,

çıkarken kapıyı kendisinin de kilitleyebileceğini söyledi. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, Dirch Frode'yi arayıp ona yeni talimatlar verdirerek, kadının cinlerini tepesine çıkarttı. Frode, eğer isterse Lisbeth'in bütün gece arşivde kalabileceğini belirtti. Acaba Bayan Lindgren kapı bekçisini arayıp, Lisbeth'i istediği zaman dışarı çıkartmasını rica edebilir miydi?

Lisbeth üç saat sonra, sekiz cinayetin beşinin, Gottfried'in ziyaretinden bir gün önce ya da sonra işlendiğini tespit etmişti. Ama 1949-54 arasında işlenilen cinayetlerle ilgili bir bilgi edinememişti. Gottfried'in bir gazete kupüründeki resmini incelemeye başladı. Koyu sarı saçlı, ince, yakışıklı biriydi; Rüzgar Gibi Geçti'deki Clark Gable'a benziyordu.

1942 yılında Gottfried yirmi iki yaşındaydı. ilk cinayet Hedestad'da işlenmişti. Maktul Rebecka Jacobsson, Vanger Şirketi'nde çalışıyordu. Nerede buluştunuz? Ona ne söz verdin?

Lisbeth Salander alt dudağını ısırdı. Son cinayet 1966 Şubatı'nda Uppsala'da işlenmiş ama Gottfried Vanger 1965 yılında boğularak ölmüştü. Acaba on yedi yaşındaki lise öğrencisi Lena Andersson'u listeye ekleyerek bir yanlış mı yapmıştı. Hayır. işaretler tam olarak aynı değildi ama ortada aynı Kutsal Kitap parodisi vardı. Bu cinayet de bir öncekilerle bağlantılı olmalıydı.

Saat dokuzda hava kararmaya ve soğumaya başlamıştı.

Biraz da yağmur atıştırıyordu. Martin Vanger'in Volvo'su köprüden geçip burunda kaybolurken, Mikael mutfak masasının başına oturmuş parmaklarıyla trampet çalıyordu. Şimdi bir karar vermek zorundaydı. Ama ne yapacağını bilemiyordu. Bütün bedeni sorgulama arzusuyla yanıyordu, yüzleşme arzusuyla.

Ama eğer Martin Vanger, kız kardeşinin yanı sıra Uppsala'daki genç kızı da öldüren manyak bir katilse, üstelik öldürmek kastıyla kendisine ateş eden de oysa, karşı karşıya gelmenin akıllı bir davranış olmayacağını biliyordu. Bütün bunlara karşın Martin, Mikael'i sanki bir mıknatısmış gibi çekiyordu. Ayrıca Mikael onun, kendisinin olayları çözdüğünü bilmediğini düşünüyordu. Bir bahaneyle... Örneğin, Gottfried'in kulübesinin anahtarını bırakmak için ona uğrayabilirdi. Mikael kapısını kilitledi, ağır adımlarla buruna doğru yürümeye başladı.

Harald Vanger'in evi, her zaman olduğu gibi karanlıklar içindeydi. Henrik Vanger'in evinin bir tek iç bahçeye bakan penceresinde ışık vardı. Anna yatmış olmalıydı. Isabella'nın evinde hiç ışık yoktu. Cecilia evde değildi.Alexander Vanger'in evinin, yalnızca üst kat pencerelerinde ışık yanıyordu ama onunkinin hemen yanında, Vanger ailesinden olmayanların oturduğu iki ev karanlıktı. Ortada hiç kimse yoktu.

Martin Vanger'in evinin önüne geldiğinde kararsız kalmıştı, cep telefonunu çıkartıp bir kez daha Lisbeth'i aradı, Lisbeth'in telefonu hâlâ kapalıydı. Çalmasın diye

kendi telefonunu da kapattı.

Alt katta ışık yanıyordu. Mikael çimlerin üzerinden sessizce yürüyerek, mutfak penceresine birkaç metre kala durdu. Hiçbir şey göremiyordu. Evin etrafını dolaşarak bütün pencereleri kontrol etti ama Martin Vanger'i yine de göremedi. Bununla birlikte garajın yanındaki küçük kapı aralıktı. Deli olma! Garaja şöyle bir göz atma arzusuna engel olamadı.

Gözüne ilk çarpan şey, bir marangoz tezgahının üzerinde, ağzı açık duran bir kutu av tüfeği mermisiydi. Tezgahın altında da iki benzin bidonu vardı. Yeni bir gece ziyareti hazırlıkları mı, Martin?

"İçeri gel, Mikael. Seni buraya gelirken gördüm."

Mikael'in yüreği ağzına geldi. Başını yavaşça sesin geldiği yöne çevirdi, Martin garajdan eve açılan kapının önünde, yarı karanlıkta duruyordu.

"Kendine engel olamadın değil mi?"

Sesi sakin, neredeyse dostçaydı.

"Merhaba, Martin."

"Hadi içeri gel," diye tekrarladı Martin. "Buradan."

Bir adım ileri attı, sol elini davetkar bir jestle uzatmıştı. Sağ elini kaldırdığında, Mikael elinde mat bir metalin

parladığını gördü.

"Elimde bir Glock var. Aptallık etme. Bu mesafeden ıskalamam." Mikael yavaşça ona doğru yaklaştı. Yanına vardığında gözlerinin içine bakmaya başladı.

"Buraya gelmek zorundaydım. Cevaplanması gereken bir sürü soru var."

"Anlıyorum. Hadi bu kapıdan."

Mikael gönülsüzce içeri girdi. Burası mutfağa açılan hole gidiyordu ama Mikael hole girmeden önce Martin elini onun omzuna koyarak durdurdu.

"Hayır, oraya değil. Sağa. Kapıyı aç."

Mikael bodruma inen merdivenleri yarılamışken, Martin Vanger elektrik düğmesini çevirerek ışıkları açtı. Sağda kazan dairesi vardı. Karşıdan çamaşır deterjanı kokusu geliyordu. Martin onu sola doğru yöneltti. Burası, eski mobilya ve kutuların konulduğu depoydu. İleride üzerinde sağlam bir kilit olan çelik bir kapı vardı.

Martin, "Tut," diyerek Mikael'e bir demet anahtar fırlattı.

"Aç."

Mikael kapıyı açtı.

"Solda elektrik düğmesi var."

Mikael cehennemin kapısını açmıştı.

Saat dokuz civarında Lisbeth, arşivin önündeki koridorda duran otomattan kahve ve sandviç aldıktan sonra belgeleri

karıştırmaya devam etti. Bütün dikkatini, 1954 yılının Kalmar'ında Gottfried'den bir iz bulabilmeye vermişti. Ama hiçbir iz bulamadı.

Bir ara Mikael'e telefon etmeyi düşündü ama bunu yapmadan önce belgeleri biraz daha incelemeye karar verdi.

Oda yaklaşık elli metrekareydi. Mikael buranın evin kuzey ucundaki kısa cephesine düştüğünü kestirdi. Martin kişisel işkence odasını özenle düzenlemişti. Soldaki duvarda zincirler, tavanda ve yerde prangalar vardı. Bir masanın kenarlarına kurbanları bağlamak için deri kayışlar perçinlenmişti. Videolar ve kayıt stüdyosu da unutulmamıştı. Odanın en dibine, "misafirlerini" kapatabilmek için, çelik bir kafes yerleştirmişti. Kapının sağ tarafına bir yatak koymuş ve orayı televizyon köşesi yapmıştı. Bir rafa bir sürü video kaseti sıralanmıştı.

Odaya girer girmez, Martin silahı Mikael'e doğrultarak yüzüstü yere uzanmasını emretti. Mikael itiraz etti.

"Sen bilirsin, ben de dizine ateş ederim."

Namluyu Mikael'in dizine yöneltti. Mikael emre uydu. Başka bir alternatifi de yoktu.

Mikael, Martin'in birkaç saniye olsun dikkatinin dağılmasını umuyordu. Martin'e karşı girişeceği bir kavgayı kazanacağından emindi. Aslında yukarda Martin elini omzuna koyduğunda bu şansı yakalamış ama tereddüt etmişti. Martin bir daha ona bu kadar yaklaşmamıştı. Mikael yere uzandı.

Martin ona doğru yürüdü, ellerini arkadan kelepçeledi. Önce bacaklarının arasına bir tekme attı sonra da her tarafına şiddetli tekmeler atmaya başladı.

Bundan sonra olacaklar tam bir karabasandı. Martin, mantıklı bir insanla akıl hastası biri arasında gidip geliyordu. Bazen çok sakinleşiyor, arkasından sanki kafese kapatılmış bir hayvan gibi ileri geri dolaşmaya başlıyordu. Arada bir durup Mikael'i tekmeliyordu. Mikael başına tekme almamak için kıvrılıp bükülmenin dışında bir şey yapamıyordu.

İlk yarım saatte tek bir kelime etmeyen Martin'le ilişki kurmak imkansızdı. Sonra biraz sakinleşmeye başladı. Gidip bir zincir getirdi. Mikael'in boynuna doladıktan sonra zinciri yerdeki bir halkaya kilitledi. On beş dakika kadar ortadan kayboldu. Geri geldiğinde elinde bir şişe su vardı. Bir sandalyeye oturdu, suyunu içerek Mikael'i süzmeye başladı.

"Biraz su alabilir miyim?" dedi Mikael.

Martin eğildi, Mikael'in şişeden içmesine müsaade etti.

"Teşekkür ederim."

"Sürekli aynı nezaket, Kalle Blomkvist."

"Beni niçin tekmeliyorsun?"

"Çünkü beni çok sinirlendirdin. Cezayı hak ediyorsun. Niçin evine dönmedin ki? Sana Millennium'da ihtiyaç vardı. Ben çok ciddiydim. Dergiyi çok büyük bir şey yapabilirdik. Yıllarca birlikte çalışabilirdik."

"Sanırım artık şansımı kaybettiğimi düşünüyorsundur."

Martin bir kahkaha attı.

"Üzgünüm, Mikael. Artık buradan sağ çıkmayacağını anlamışsındır."

Mikael başını salladı.

"Bana nasıl ulaştınız, sen ve buraya getirdiğin o anoreksik hayalet?"

"Harriet'in kaybolduğu gün neler yaptığın konusunda yalan söyledin. Çocuk Bayramı yürüyüşü yapılırken Hedestad'da olduğunu ispatlayabilirim. Orada durup

Harriet'e bakarken çekilmiş fotoğrafın var."

"Bunun için mi Norsjö'ye gittin?"

"Evet, fotoğrafı almak için. O zaman tesadüfen Hedestad'da bulunan bir çift çekmiş."

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

Mikael onu durdurmak, en azından kurşuna dizilmesini geciktirmek için ne söylemesi gerektiğini dikkatle düşündü.

"O fotoğraflar şimdi nerede?"

"Negatifler? Hedestad'daki Handelsbank'ta bir kasada. Bir banka kasası kiraladığımı bilmiyordun, değil mi?" diye yalan söyledi Mikael. "Şurada burada da kopyaları var. Benim ve Lisbeth'in bilgisayarında, Millennium'un fotoğraf bölümünde, Lisbeth'in çalıştığı Milton Security'nin sunucusunda."

Martin Vanger susup, Mikael'in blöf yapıp yapmadığını anlamaya çalıştı.

"Salander ne kadarını biliyor?"

Mikael cevaplamakta tereddüt etti. Şu anda tek kurtuluş umudu Lisbeth Salander'di. Eve dönüp de onu bulamayınca ne yapacaktı?

Martin Vanger'in montlu fotoğrafını mutfak masasının üzerine koymuştu. Bağlantı kurabilir miydi?

Birilerine haber verir miydi? O, polisi arayacak tiplerden değildi. Martin Vanger'in kapısını çalarak, Mikael'in nerede olduğunu sorma ihtimali tam bir karabasandı.

"Cevap ver," dedi Martin buz gibi bir sesle.

"Düşünüyorum. Benim bildiklerimi Lisbeth de biliyor, belki de daha fazlasını. Sanırım böyle. O çok zeki. Lena Andersson bağını o kurdu."

"Lena Andersson?"

Martin çok şaşırmış gibiydi.

"1966 Şubatı'nda, Uppsala'da işkence ederek öldürdüğün on yedi yaşındaki kız. Onu unuttuğunu söyleme."

Martin Vanger ilk defa biraz olsun sarsılmıştı. Bunun ortaya çıkabileceğini hesaba katmamıştı. Harriet'in listesinde Lena Andersson yoktu.

"Martin," dedi Mikael, sesine mümkün olduğu kadar kararlı bir tını yüklemeye çalışarak. "Martin, artık her şey bitti. Beni öldürebilirsin ama her şey bitti. Artık bu işi bir sürü insan biliyor."

Martin ayağa fırladı ve odada dolaşmaya başladı. Birden duvara bir yumruk attı.

Onun psikopatça davrandığını unutmamalıyım. Kedi. Kediyi buraya getirebilirdi ama aile mezarlığına götürdü. Akılcı davranmıyor.

"Bence yalan söylüyorsun. Yalnızca sen ve Salander biliyorsunuz. Başka kimseyle konuşmadınız, yoksa buraya çoktan polisler gelmişti. Misafir kulübesini kül edersem, bütün kanıtlar havaya uçar."

"Ya yanılıyorsan?" Martin gülümsedi.

"Eğer yanlıyorsam gerçekten de her şey bitmiş demektir. Ama yanıldığımı sanmıyorum. Ben bu riski göze alıyorum.

Başka ne seçeneğim var ki?" Bir süre düşündü. "Tek zayıf bağ, o kaltak iskelet. Onu buldum mu bu iş biter."

"Öğle üzeri Stockholm'e gitti." Martin güldü.

"Öyle mi? Peki o zaman, nasıl oluyor da akşam vakti Vanger Şirketi'nin arşivinde oturuyordu?"

Mikael'in kalbi iki misli atmaya başladı. Biliyordu. Her zaman biliyordu.

"Haklısın. Stockholm'e gitmeden önce arşive de uğrayacaktı. Akşama kadar orada kaldığını bilmiyordum."

"Bırak bu palavraları. Arşiv şefi beni aradı, Dirch Frode'nin arşivde ne kadar istiyorsa o kadar kalması için Lisbeth'e müsaade edilmesini emrettiğini söyledi. Demek ki gece eve dönecek. Bekçi, o şirketi terk eder etmez beni arayacak."

4. KISIM

11 TEMMUZ - 30 ARALIK

Yapılan araştırmalara göre İsveç'te cinsel şiddete maruz kalan kadınların % 92'si en son yaşadıkları cinsel şiddeti polise bildirmemişlerdir.

24. BÖLÜM

11 TEMMUZ, CUMA - 12 TEMMUZ, CUMARTESİ

Martin Vanger eğildi, Mikael'in ceplerini karıştırdı ve evin anahtarını buldu.

"Kapının kilidini değiştirtmeniz zekiceydi. Kız arkadaşın eve döndüğünde onunla ilgileneceğim."

Mikael hiçbir şey demedi. Bir sürü ticari savaşa girmiş, tecrübeli bir pazarlıkçı olan Martin Vanger, daha önceki blöfünü görmüştü.

"Niçin?"

"Ne niçin?"

"Bütün bunlar." Mikael başıyla odayı gösterdi.

Martin eğilip Mikael'in çenesinden tutarak başını kaldırdı, gözlerine baktı.

"Çünkü çok kolay," dedi. "Kadınlar durmadan kaybolurlar. Hiç kimse onların yokluğunu hissetmez. Göçmenler. Rusya'dan gelen orospular. Her yıl İsveç'ten binlerce insan gelip geçiyor."

Mikael'in çenesini bıraktı, ayağa kalktı. Sanki çok önemli bir gerçeği açıklamış gibi kurumluydu.

Martin'in sözleri Mikael'e bir yumruk gibi gelmişti.

Tanrım. Bu tarihi bir muamma değil. Martin bugün de kadınları öldürüyor. Ve ben tam olayın üstüne düştüm...

"Şu an bir misafirim yok. Ama sen ve Henrik bütün bir kış ve ilkbahar oturmuş çene çalarken, burada bir kızın hapsedildiğini bilmek belki seni eğlendirir. Beyaz Rusyalı İrina adlı bir kızdı. Sen benimle yukarıda akşam yemeği yerken, o bu kafeste kapalıydı. Hoş bir akşamdı, değil mi?"

Martin Vanger masanın üzerine oturdu, ayaklarını sallamaya başladı. Mikael gözlerini kapadı. Birden boğazında bir yanma hissetti, yutkunmakta zorlandı.

"Cesetleri ne yapıyorsun?"

"Aşağıda, iskelenin yanında bir teknem var. Açık denize çıkıyorum. Babamın aksine ben hiçbir iz bırakmıyorum. Ama o da becerikliydi. Kurbanlarını İsveç'in değişik

bölgelerinden seçiyordu." Yapbozun parçaları yerini bulmaya başlamıştı.

1949'dan 65'e kadar işlenen cinayetlerin gerisinde o vardı, Gottfried Vanger. Arkasından 1966'da Uppsala'da işlediği cinayetle, görevi Martin Vanger devralmıştı.

"Babana hayransın değil mi?"

"Bu işi bana o öğretti. On dördüme bastığımda beni eğitti."

"Uddevalla. Lea Persson."

"Evet. O işe ben de katıldım. Ama yalnızca izledim."

"1964, Sara Witt, Roneberg."

"O zaman on altı yaşındaydım. İlk defa bir kadınla cinsel ilişkiye giriyordum. Gottfried bana nasıl yapacağımı gösterdi. Boğazını sıkarak öldürdüm."

Övünüyor. Aman Tanrım, ne lanet bir aile.

"Bizim ruh hastası olduğumuzu düşünüyorsun herhalde?"

Martin omuzlarını silkti.

"Sen sıradan birisin Mikael. Tanrısal iradenin, insanın yaşamı ve ölümü üzerinde kesin bir kontrolü olduğunu

anlayabileceğini sanmıyorum."

"Kadınlara işkence edip öldürmekten zevk alıyorsun Martin."

Şirket patronu, gözlerini duvardaki boş bir noktaya dikip bir süre düşündü. Sonra dudaklarında hoş bir gülümseme belirdi.

"Ben öyle düşünmüyorum. Eğer içinde bulunduğum durumun entelektüel analizini yaparsam tecavüzcü bir seri katilden çok, seri rehinciyim ben. Yani diyebilirim ki ölüm, suçumu gizlemenin doğal sonucu. Anlıyor musun?"

Mikael nasıl cevap vereceğini bilemiyordu, yalnızca başını salladı.

"Benim davranışlarım, elbette toplumun onaylayacağı şeyler değil. Ama benim suçum, her şeyden önce toplumun geleneklerine karşı işlenmiş bir suç. Ölüm, misafirliğin sonu oluyor, misafirlerimden yorulduğumda baş gösteriyor. Onların hayal kırıklıklarını görmek çok büyüleyici bir şey."

"Hayal kırıklığı?"

"Kesinlikle. Hayal kırıklığı. Beni hoşnut ederlerse hayatta kalacaklarını umuyorlar. Kurallarıma uymaya başlıyorlar. Bana güveniyor, benimle arkadaşlık kurmaya çalışıyorlar. Son anlarına kadar arkadaşlığın bir anlamı olmasını umuyorlar. Hayal kırıklığı, aldatıldıklarını

anladıklarında birdenbire ortaya çıkıyor."

Martin Vanger masanın etrafından dolaştı ve gidip çelik kafese sırtını yasladı.

"Senin gibi küçük burjuva geleneklerine tapınan birinin anlayabileceğini hiç sanmıyorum ama birini rehin almayı planlamak çok heyecan verici bir şey. Ani bir istekle olmaz, böyle davranan insanlar yakayı hemen ele verirler. Benim için birini rehin almak, binlerce detayın hesaplanmasını gerektiren bir sanat. Avını iyi tanımalı, hayatının haritasını çıkartmalısın. Kimdir? Hangi çevreden gelir? Ona nasıl ulaşılır? Bütün bunları hesaplarım. Gelecekte yapılacak bir polis araştırmasında ismimin ortaya çıkmamasını nasıl garantiye alırım, hiçbir iz bırakmadan avımla yalnız kalmak için ne yapmam gerekir?"

Yeter, diye düşündü Mikael. Martin Vanger rehin alma ve cinayetlerden bahsederken neredeyse akademik bir tonda konuşuyordu.

"Bunlar seni ilgilendiriyor mu, Mikael?"

Eğildi ve Mikael'in yüzünü okşadı. Dikkatli, neredeyse şefkatli bir okşamaydı.

"Bu işin yalnızca bir şekilde sonuçlanacağını biliyorsundur.

Sigara içmemin bir mahsuru var mı?"

"Bana da bir tane verebilirsin."

Martin iki sigara yaktı, birini Mikael'in dudaklarına tutuşturup bir nefes çekmesine müsaade etti.

"Teşekkürler," dedi Mikael alışkanlıkla.

Martin yine bir kahkaha attı.

"Bak işte. Daha şimdiden aşağılamanın prensiplerine sen de uymaya başladın. Senin hayatın benim elimde Mikael. Seni canım ne zaman isterse o zaman öldüreceğimi biliyorsun. Hayatının kalitesini yükseltme görevini bana devrettin, bunu mantıklı bir gerekçe ve biraz iltifatla yaptın. Ödülünü alacaksın."

Mikael'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Saat on biri çeyrek geçe Lisbeth Salander, şişede kalan son suyu da tepesine dikti ve bir sayfa daha çevirdi. Mikael'den farklı olarak bütün gün kendini kahveye boğmamıştı ama herhangi bir bağlantı bulduğunda gözleri faltaşı gibi açılıyordu.

Klik!

İki saattir Vanger Şirketi'nin dört bir tarafta çıkarttığı personel bültenlerini okuyordu. Ana bültenlerinin adı Şirket Haberleriydi ve üzerinde grubun logosu vardı; ucu ok gibi uzanmış, rüzgarda dalgalanan İsveç bayrağı. Bu bültenin, şirketin reklam bürosu tarafından hazırlandığı

belliydi. Metin, çalışanların kendilerini büyük bir ailenin üyeleriymiş gibi görmeleri için kaleme alınmıştı.

1967 yılındaki spor tatilinde Henrik Vanger, şirketin ana merkezinde çalışan elli kişiyi, aileleriyle birlikte Hârjadalen Kayak Merkezi'ne davet ederek büyük bir jest yapmıştı. Bu davet, şirketin bir önceki yılı rekor kârla kapatmasının ödülüydü. Şirketin PR bölümü de bu davete katılmış, fotoğraflar çekip röportajlar yapmıştı.

Kayak pistinde çekilmiş, altlarına eğlendirici metinler yazılı bir sürü fotoğraf göze çarpıyordu. Birçokları, barın etrafına dizilmiş, kahkahalar atıp içki bardaklarını havaya kaldırarak eğleniyorlardı. Henrik Vanger'in kırk yaşındaki Ulla-Britt Mogren'e yılın personeli ödülünü verdiği, iki tane de yemekli tören fotoğrafı vardı. Kadına 500 kron ikramiye ve cam bir kase verilmişti.

Ödül töreni otelin terasında yapılmıştı, fotoğrafta törene katılanlardan yirmisi görülüyordu.

Henrik Vanger'in hemen arkasında uzun, açık renk saçlı biri vardı. Omuzları yanıalı bir mont giymişti. Bülten siyah beyaz basıldığı için yanıaların rengi belli değildi ama Lisbeth bunun kırmızı olduğuna kalıbını basardı.

Fotoğrafın altındaki metin ilişkiyi ortaya koyuyordu: En sağdaki, Uppsala da okuyan on dokuz yaşındaki Martin Vanger. Daha şimdiden geleceğin şirket yöneticilerinden biri olacağı söyleniyor.

"Got you," dedi Lisbeth alçak bir sesle.

Masa lambasını söndürdü, bültenleri masanın üzerinde darmadağınık bırakıp kalktı. Şu Bodil denilen sürtük toplasın.

Yan kapıdan park alanına çıktı. Motorsikletine giderken, arşivden ayrıldığını bekçiye söylemek için söz verdiği aklına geldi. Durup etrafa bir göz attı. Bekçi, binanın öteki tarafındaydı. Bu da binanın etrafından dolaşmasını gerektiriyordu. Siktir et, dedi kendi kendine.

Motorsiklete binmeden önce cep telefonundan Mikael'i aradı. Ama aboneye ulaşılamadığı cevabını aldı. Bununla birlikte, Mikael'in saat üç buçuktan dokuza kadar, en az otuz defa kendini aramış olduğunu fark etti. Son iki saat hiç aramamıştı.

Lisbeth misafir kulübesinin telefonunu çaldırdı ama oradan da cevap alamayınca yüzü asıldı. Bilgisayar çantasını motorsiklete sıkıca bağladı, kaskını taktı ve gazladı. Hedestad'ın girişinde, endüstri bölgesindeki şirketin ana binasından Hedeby Adası'na geçmesi on dakikasını aldı. Mutfakta ışık yanıyordu ama kimse yoktu. İlk başta Mikael'in Dirch Frode'ye gitmiş olabileceğini düşünerek oraya doğru yöneldi ama daha köprüye gelmeden Dirch Frode'nin suyun öteki tarafındaki villasında ışık yanmadığını gördü. Kol saatine baktı, 11.40'ı gösteriyordu.

Tekrar eve dönüp gardırobu açarak, dışarıya yerleştirdiği güvenlik kameralarının yolladığı görüntüleri kaydeden PC'yi aldı. Bir süre neler olduğunu izledi.

Mikael 15.32'de eve gelmişti. Saat 16.03'te bahçede kahve içiyordu. Bir haritayı inceliyordu. Bahçede oturduğu bir saatlik sürede üç defa telefon açmıştı, bunlar Lisbeth'in telefonundaki cevapsız aramaların saatiyle tutuyordu.

Saat 17.21'de yürüyüşe çıkmış, on beş dakika sonra geri dönmüştü.

Saat 18.20'de bahçe kapısına gitmiş, köprüye doğru bakmıştı.

Saat 21.03'te dışarı çıkmış ve geri dönmemişti.

Lisbeth hemen, bahçe kapısını ve yolu gözleyen kameralardan gelen görüntüleri izledi. Etrafta kimler dolaşmış görmek istiyordu.

Saat 19.12'de Gunnar Nilsson evine gelmişti.

Saat 19.42'de Östergârd çiftliğine ait bir Volvo, Hedestad'a doğru gitmişti.

Aynı araba saat 20.02'de geri dönmüştü. Benzinlikteki dükkandan bir şey almaya gitmiş olmalılar.

Daha sonra tam saat 21.00'de Martin Vanger'in arabası kameranın görüş alanına giriyordu. Bundan üç dakika

sonra da Mikael ayrılmıştı.

Bir saat kadar sonra, saat 21.50'de Martin birdenbire objektifin görüş alanına giriyordu. Evin girişinde bir dakika kadar duruyor, evi kolaçan ediyor ve sonra mutfak penceresinden içeri bakıyordu. Arkasından verandaya çıkıyor, kapıyı yokluyor, cebinden bir anahtar çıkartıp kapıyı açmaya çalışıyor, kapı kilidinin değiştirildiğini fark ediyordu. Bir süre öylece dikildikten sonra, dönüp gidiyordu.

Lisbeth'in bedeninde soğuk bir ürperti dolaştı.

Martin Vanger, bir kez daha Mikael'i odada bırakıp çıkmıştı. Mikael çok rahatsız bir durumdaydı. Elleri arkasından kelepçelenmiş, boynuna dolanan zincirin uçları yerdeki bir halkaya bağlanmıştı. Parmaklarıyla kelepçeye dokunabiliyor ama onu çıkartamayacağını biliyordu. Kelepçe bileklerini öylesine sıkıyordu ki, elleri uyuşmaya başlamıştı.

Hiçbir şansı yoktu. Gözlerini kapadı.

Martin Vanger'in ayak seslerini duyduğunda ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi. Mikael'in görüş alanına girdiğinde endişeli görülüyordu.

"Rahatsız mısın?"

"Evet," dedi Mikael.

"Senin suçun. Evine dönmeliydin."

"Niçin öldürüyorsun?"

"Bu benim seçimim. Seninle bütün bir gece davranışımın ahlaki ve entelektüel temellerini tartışabilirim ama bu bir şeyi değiştirmez. Şöyle bakmaya çalış; insan, üzeri deri bir kabukla kaplı etten ve kemikten ibaret. Bir kısmı tarih kitaplarına geçer. Bir kısmı da hiçbir iz bırakmadan ölür gider."

"Sen yalnızca kadınları öldürüyorsun?"

"Bizim gibi katiller için öldürmek bir eğlencedir, bu yalnızca bana özgü bir hobi değil. Biz hayatı mükemmel yaşıyoruz."

"Ama niçin Harriet? O kız kardeşindi?" Martin'in yüz ifadesi birdenbire değişti. Bir adımda Martin'in yanına geldi ve saçlarını kavradı.

"Ona ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?" diye soludu Mikael.

Saç köklerinde duyduğu acıdan kurtulmak için başını çevirmeye çalıştı. Zincir boynunu sıktığı için vazgeçti.

"Sen ve Salander, ne buldunuz?"

"Saçımı bırak da konuşalım."

Martin saçını bıraktı, sandalyeyi Mikael'in önüne çekip, bacak bacak üzerine atarak oturdu. Birden, bir bıçak çıkartarak Mikael'in bir gözünün altına dayadı. Mikael onunla göz göze gelmeye çabaladı.

"Harriet'e ne oldu?"

"Anlamıyorum. Onu da sen öldürdün sanıyordum."

Martin Vanger gözlerini dikip uzun süre Mikael'e baktı. Sonra gevşedi. Ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. Bıçağı yere koydu, bir kahkaha atarak Mikael'e döndü.

"Harriet, Harriet, hep şu Harriet. Biz onunla konuşmayı denedik. Gottfried onu eğitmeye çalıştı. Bizden biri olduğuna, kendi görevini kabullendiğine inandık. Ama o yalnızca sıradan bir kaltaktı. Kontrolüm altında tuttuğumu düşünüyordum. Ama o Henrik'e anlatmaya yeltendi, ona güvenilmeyeceğini anlamıştım. Er ya da geç anlatacaktı."

"Ve sen de onu öldürdün."

"Öldürmek istedim. Öldürmeyi düşündüm ama geç kalmıştım. Adaya geçemiyordum."

Mikael'in beyni bütün bu bilgileri kaydetmek istiyordu ama sanki ekranında information overload yazıyordu. Martin Vanger kız kardeşinin başına ne geldiğini bilmiyordu.

Birden ceketinin cebinden telefonunu çıkardı, kontrol etti ve sandalyenin üzerine, silahın yanına koydu.

"Artık bu işe bir son vermenin zamanı geldi. Bu akşam senin şu anoreksik karganın da işini bitirmem gerek."

Bir dolabı açtı ve bir ucu ilmikli, ince, deri bir kayış çıkartıp, Mikael'in boynuna geçirdi. Zincirlerini çözüp, Mikael'i ayağa kaldırdı ve iterek duvara dayadı. Deri kayışın ucunu Mikael'in başının üzerindeki bir halkadan geçirdi ve çekerek gerdi. Mikael ayak parmaklarının üzerinde durmak zorunda kaldı.

"Çok mu sıkıyor? Nefes alamıyor musun?" Deri kayışı biraz gevşetti ve ucunu duvarın biraz aşağısındaki başka bir halkaya bağladı. "Hemen boğulmanı istemiyorum."

İlmik Mikael'in boynunu öyle sıkıyordu ki, bir şey söylemesi imkansızdı. Martin dikkatle eserini incelemeye başladı.

Birden Mikael'in pantolonunu çözdü, külotuyla birlikte aşağı çekip ayaklarından çıkarttı. Dengesini kaybeden Mikael, tekrar parmaklarının üzerine doğrulana kadar birkaç saniye kayışın ucunda asılı kaldı. Martin Vanger bir dolabı açtı, bir makas çıkarttı. Mikael'in tişörtünü aşağıdan yukarı kesti, parçalarını yere attı. Sonra birkaç adım geri çekilip kurbanını seyretmeye başladı.

"Daha önce buraya hiç erkek getirmemiştim," dedi ciddi

bir sesle. "Daha önce hiçbir erkeğe dokunmamıştım. Babamdan başka. O benim görevimdi."

Mikael'in şakakları zonkluyordu. Boğulma riskini göze almadan ağırlığını ayaklarına vermesi imkansızdı. Arkasındaki beton duvarda parmaklarıyla tutunabileceği bir yer aradı ama bulamadı.

"Zamanı geldi," dedi Martin Vanger.

Duvardaki halkadan sarkan kayış şeridi tutup aşağı doğru çekti. Mikael boynundaki düğümün boğazına gömülmeye başladığını hissetti.

"Bir erkeğin tadını her zaman merak etmişimdir."

Kayışa daha sıkı asıldı ve birden Mikael'in dudaklarını öptü. Aynı anda odada soğuk bir ses yankılandı.

"İğrenç pezevenk, bu bok deliğinde benim borum öter."

Mikael kırmızı bir sisin ardından Lisbeth'in sesini duydu. Gözlerini kapının girişinde duran Lisbeth'e odaklamayı başardı. Kız ifadesiz bir yüzle Martin Vanger'e bakıyordu.

"Hayır... Kaç," diye kısık bir sesle bağırdı Mikael. Martin Vanger'in yüzünü göremiyor ama nasıl şoke olduğunu tahmin edebiliyordu. Bir süre sanki zaman durmuş gibiydi. Martin tabureye bıraktığı silaha uzandı.

Lisbeth Salander yanında getirdiği golf sopasını sallayarak hızlı birkaç adım attı. Demir sopa havada bir yay çizip Martin Vanger'in köprücük kemiğine indi. O kadar güçlü bir darbeydi ki, Mikael kırılan kemik sesini duydu. Martin acı dolu bir çığlık attı.

"Acıdan hoşlanıyor musun?" dedi Lisbeth.

Sesi zımpara kağıdı gibiydi. Mikael, onun saldırıya geçtiği andaki yüz ifadesini yaşadıkça unutmayacaktı. Dişleri vahşi bir hayvanın dişlerine benziyordu, gözleri siyah bir kömür gibi parlıyordu. Avına odaklanmış şimşek hızında bir tarantula gibi hareket ediyordu. Havada ikinci defa yay çizen golf sopası, bu defa Martin'in kaburga kemiğine indi.

Martin tabureye takılıp yere yuvarlanırken, taburenin üzerindeki silah Lisbeth'in ayaklarının dibine düştü. Bir ayağıyla silahı Martin'den uzaklaştıran Lisbeth, ayaklarının üzerine doğrulmaya çalışan Martin'e üçüncü bir darbe indirdi. Bu darbe kalçasına gelmişti. Martin'in gırtlağından korkunç bir ses yükseldi. Dördüncü darbe kürek kemiğine isabet etti.

"Lisbeth," diye soludu Mikael.

Şakaklarında öylesine dayanılmaz bir ağrı vardı ki, bilincini kaybetmek üzereydi.

Lisbeth ona döndü, yüzünün kıpkırmızı olduğunu

gördü; Mikael'in gözleri fal taşı gibi açılmış, dili dışarı fırlamak üzereydi.

Lisbeth hızla etrafına baktı, yerdeki bıçağı gördü. Sonra bakışlarını Martin Vanger'e çevirdi. Dizlerinin üzerine doğrulmuş, bir kolu yana sarkarak Lisbeth'ten uzaklaşmaya çalışıyordu. Kısa sürede bir sorun yaratabilecek durumda değildi. Lisbeth golf sopasını elinden yere bıraktı, bıçağı aldı. Sivri ama kör bir bıçaktı. Deri şeridi kesip Mikael'i yere indirmesi birkaç saniye aldı. Ama ilmik Mikael'in boynuna iyice gömülmüştü.

Lisbeth Salander tekrar Martin Vanger'e baktı. Ayağa kalkmış ama iki büklümdü. Lisbeth onu boş verip parmaklarını Mikael'in boğazındaki ilmiğin altına sokmaya çalıştı. İlmik Mikael'in boğazına öylesine gömülmüştü ki, kesemezdi. Bıçağın ucunu, Mikael'in boğazıyla ipin arasına biraz sokarak genişletmeye çalıştı. Biraz uğraştıktan sonra boynundan çıkartabildi. Mikael hırıltıyla soludu.

Kısa bir süre Mikael, ruhu ve bedeninin birleştiği duygusuna kapıldı. Kısa bir an görüşü berraklaşmış ve odadaki uçuşan her bir toz tanesini bile ayırt edebilmişti. İşitme duyusu mükemmel bir hal almış, tüm solumalarını ve elbiselerden çıkan her bir hışırtıyı duyabilmişti. Salander'in ter kokusunu, deri ceketinden yayılan kokuyu alabilmişti. Sonra bu an dağıldı, beynine tekrar kan gitmeye başladı, rengi yerine geldi.

Lisbeth Salander başını odaya çevirdiğinde Martin

Vanger kapıdan sıvışıyordu. Lisbeth hemen ayağa kalktı, silahı aldı, emniyet düğmesini açtı, namluda mermi var mı diye kontrol etti. Mikael onun daha önce silah kullandığını anlamıştı. Etrafına göz gezdiren Lisbeth, masada duran kelepçe anahtarını Mikael'e doğru attı.

"Onu yakalayacağım," diye bağırarak kapıdan fırladı.

Mikael onu durdurmak için bağırmak istediyse de, Lisbeth kapıda kaybolurken, boğazından yalnızca hırıltılı bir ses çıktı.

Martin Vanger'in tüfeğinin de olduğunu unutmayan Lisbeth Salander, mutfakla garaj arasındaki geçitte ilerlerken silahını atışa hazır tutuyordu. Bir ara durdu, kulaklarını açıp dinledi ama avının nerede olduğunu açığa vuran bir ses duyanıadı. İçgüdüleri onu mutfağa yönlendirmişken, bahçede bir arabanın çalıştırıldığını duydu. Geri döndü ve garaj kapısından dışarı fırladı. Henrik Vanger'in evinin önünden geçip, köprüye doğru giden arabayı gördü. Tabancasını pantolonunun arka cebine soktu, kaskı takmaya boş verip motorsikletini çalıştırdı. Birkaç saniye içinde köprüyü geçti. Martin E4 yoluna çıkmak için göbekten dönerken, Lisbeth'le aralarında doksan saniyelik bir mesafe vardı. Lisbeth onu göremiyordu. Frene bastı, motoru kapattı ve etrafı dinledi.

Gökyüzü ağır bulutlarla kaplıydı. Ufuktaki belli belirsiz ışımaya bakılırsa şafak sökmek üzereydi. Sonunda bir motor sesi duyan Lisbeth, E4'ten güneye doğru giden

Martin'in arabasını gördü. Motorsikletini çalıştırdı, gazladı, viyadüğün altından geçti. Otoyola çıkan viraja kadar seksen kilometre hız yaptı. Şimdi önünde dümdüz bir yol vardı. Yolu boş gören Lisbeth, sonuna kadar gaza bastı. Yol, uzun bir dönemeçle bir sırta doğru bükülmeye başlamışken, Lisbeth'in hızı saatte 170 kilometreyi bulmuştu. Zaten hafif sıkletinin yapabileceği maksimum hız da buydu. Sırttan aşağı bu hızda indi. İki dakika sonra Martin'in arabasına dört yüz metre kadar yaklaşmıştı. Durum analizi. Şimdi ne yapacağım?

Hızını 120 km'ye indirdi, aradaki mesafeyi korumaya çalıştı. Birkaç keskin virajı dönerken, Martin'in arabasını birkaç saniyeliğine gözden kaybetti. Düz bir yola girdiklerinde, aralarında artık iki yüz metre kadar bir mesafe kalmıştı. Martin, Lisbeth'in motorsikletinin ışığını görmüş olmalıydı, uzun bir viraja girdiğinde hızını artırdı. Lisbeth de ibreyi dipledi ama virajlarda hızını kesmek zorunda kalıyordu.

Uzaktan bir kamyon ışığı gördü. Bu ışığı Martin Vanger de görmüştü. Birden hızını artırdı, kamyonla arasında beş yüz metre kala, kamyonun olduğu şeride geçti. Lisbeth kamyonun fren yaptığını ve ışıklarını çılgınlar gibi yakıp söndürdüğünü gördü. Ama Martin'in Volvo'suyla aralarındaki mesafe birkaç saniyede kapanmış, bir çarpışma kaçınılmaz hale gelmişti.

Martin Vanger, arabasını doğrudan kamyonun üzerine sürerek müthiş bir gürültüyle çarptı.

Lisbeth frene bastı. Kamyonun haşat olmuş arabayı onun şeridine sürüklediğini gördü. Birkaç saniye sonra olay yerindeydi. Hızını artırdı, kamyonun kasasına çarpmamak için motorsikletini yolun en kenarından sürerek devam etti. Kamyonun ön tarafından alevler yükseliyordu.

Yüz elli metre kadar gittikten sonra durdu, geriye dönüp baktı. Kamyonun şoförü direksiyonun ters tarafındaki kapıdan dışarı atlamıştı. Lisbeth tekrar gaza bastı, güneye doğru iki kilometre kadar uzakta olan Âkerby'e geldiğinde sola döndü, E4'e paralel uzanan eski yola girip kuzeye yöneldi. Tepeye çıktığında, kaza yerinde iki arabanın durduğunu gördü. Martin'in kamyonun altına sıkışan arabası alevler içindeydi. Bir adam, elindeki küçük yangın tüpüyle alevleri söndürmeye çalışıyordu.

Lisbeth, çok geçmeden normal hızda Hedeby Köprüsü'nü geçti, motorsikletini misafir kulübesinin önüne park ettikten sonra Martin Vanger'in evine gitti.

Mikael hâlâ kelepçelerle uğraşıyordu. Elleri, anahtarı tutamayacak kadar uyuşmuştu. Lisbeth kelepçeleri çıkarttı ve elinin damarlarında tekrar kan dolaşmaya başlayan Mikael'i kucakladı.

"Martin?" dedi Mikael kısık bir sesle.

"Öldü. E4'ün birkaç kilometre güneyinde, arabasını yüz elli kilometre hızla bir kamyonun üzerine sürdü."

Mikael gözlerini Lisbeth'e dikti. Gitmesiyle dönmesi arasında yalnızca birkaç dakika geçmişti.

"Biz. Polisi aramalıyız," diye fısıldadı. Ve sonra şiddetli bir öksürüğe tutuldu.

"Niçin?" diye merakla sordu Salander.

Mikael on dakika ayağa kalkamadı. Sırtını duvara dayayıp oturdu. Boynunu ovuşturdu, beceriksiz bir şekilde elindeki şişeyi ağzına dayayıp su içmeye çalıştı. O kendini toparlayana kadar Lisbeth sabırla bekledi ve bu süreden düşünmek için faydalandı.

"Hadi giyin."

Lisbeth, Mikael'in yırtık tişörtüyle kelepçelerin, bıçağın ve golf sopasının üzerindeki parmak izlerini silip, su şişesini aldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Hadi giyin. Hava aydınlanıyor. Acele et."

Mikael güçlükle ayaklarının üzerinde doğrularak, külotunu ve pantolonunu giydi. Spor ayakkabılarını ayağına geçirdi. Mikael'in çoraplarını alıp cebine sokan Lisbeth ona destek oldu.

"Burada nerelere dokundun?"

Mikael etrafına bakıp hatırlamaya çalıştı. Kapı ve anahtarlar dışında hiçbir şeye dokunmamıştı. Lisbeth anahtarları, Martin Vanger'in sandalyenin arkasına astığı ceketinin cebinde buldu.

Kapı kolunun ve elektrik düğmesinin üzerini özenle silerek ışıkları kapattı. Mikael'in bodrum merdivenlerinden çıkmasına yardım etti, golf sopasını olması gereken yere koyup dönene kadar kendini beklemesini söyledi. Geri döndüğünde elinde Martin Vanger'e ait olan koyu renk bir tişört vardı.

"Şunu giy. Birinin seni sabahın köründe çıplak görmesini istemiyorum."

Mikael şok geçirdiğinin farkındaydı. Lisbeth inisiyatifi ele almıştı, Mikael onun emirlerine itirazsız itaat ediyordu. Martin Vanger'in evinden çıktılar. Lisbeth Mikael'e sürekli destek oluyordu. Misafir kulübesinin önüne geldiklerinde durdu ve Mikael'e dönüp:

"Eğer biri bizi görmüşse ve bu gece ne yaptığımızı sorarlarsa, buruna doğru bir gezintiye çıktık ve seks yaptık," dedi.

"Lisbeth ben böyle diye."

"Hadi sen duşa gir. Hemen."

Elbiselerini çıkartmasına yardım ederek Mikael'i banyoya soktu. Sonra mutfağa geçip kahve suyu koydu,

peynir, ciğer ezmesi ve salatalık turşusuyla iki büyük sandviç hazırladı. Masanın başına oturmuş düşünürken, Mikael topallayarak mutfağa geldi. Lisbeth, onun bedenindeki çürük ve sıyrıkları inceledi. Boğazının çevresinde ilmikten kalan kara bir leke vardı ve boğazının sol tarafında bıçakla açılmış bir çizik.

"Hadi yatağa," dedi Lisbeth.

Mikael'in yaralarına kompres yaptı. Sonra kahve ve sandviç getirdi.

"Aç değilim," dedi Mikael.

"Başlatma tokluğuna da ye şunu!"

Mikael bir süre gözlerini kapadı. Sonra yatakta doğruldu ve sandviçinden bir lokma aldı. Boğazı sızlıyor, lokmasını yutmakta zorlanıyordu.

Lisbeth banyoya gidip tuvalet çantasından bir kutu kaplan yağı getirdi.

"Kahve biraz beklesin. Hadi şimdi yüzüstü yat bakalım."

Beş dakika boyunca kaplan yağıyla Mikael'in önce sırtına, sonra sırtüstü çevirerek göğsüne masaj yaptı.

"Bir süre mor lekelerle gezmek zorunda kalacaksın."

"Lisbeth polisi aramalıyız."

"Hayır," dedi Lisbeth. Sesinde Mikael'i şaşırtan bir öfke vardı. "Eğer polisi ararsan ben bu işte yokum. Benim polislerle işim olmaz. Martin Vanger öldü. Bir araba kazasında öldü.

Arabada yalnızdı. Şahitler var. Bırak da o işkence odasını polisin kendisi ya da başka biri bulsun. Bu odanın varlığını köydeki diğer insanlar gibi biz de bilmiyoruz."

"Niçin?"

Lisbeth bu soruyu duymazlıktan gelip masaja devam etti.

"Lisbeth hiç değilse."

"Eğer böyle sızlanmaya devam edersen, seni gerisin geri Martin'in deliğine tıkıp zincirlerim."

Lisbeth konuşurken, Mikael bayılır gibi uykuya daldı.

25. BÖLÜM

12 TEMMUZ, CUMARTESİ - 14 TEMMUZ, PAZARTESİ

Mikael sabaha karşı beş civarında irkilerek uyandı, sanki boğazını sıkan bir ilmik vardı. Kurtulmak için ellerini boğazına götürdü. Lisbeth, ellerini tutarak onu sakinleştirdi. Mikael gözlerini açtığında bir sis perdesinin

arkasından bakar gibiydi.

"Senin golf oynadığını bilmiyordum," diye mırıldandı ve tekrar gözlerini yumdu. Lisbeth onun uyuduğundan emin olana kadar başında bekledi. Sonra bir kez daha incelemek için Martin Vanger'in bodrumuna döndü. İşkence aletlerinin dışında, şiddet içeren pornografik dergi koleksiyonu ve poloraid resimlerin yapıştırıldığı bir fotoğraf albümü buldu.

Herhangi bir günlük yoktu. Ama üzerine kadın fotoğraflarının yapıştırıldığı A4 boyutunda iki dosya vardı. Her fotoğrafın altına, resimdeki kadınlar hakkında, el yazısıyla notlar düşülmüştü. Lisbeth bunları, ikinci katın holündeki bir masanın üzerinde bulduğu, Martin Vanger'e ait dizüstü bilgisayarla birlikte, naylon bir torbanın içine koyup eve döndü. Mikael uyurken, Martin Vanger'in evinden aldığı dosyaları ve bilgisayarı inceledi. Saat altıyı biraz geçe bilgisayarın düğmesini kapattı. Bir sigara yaktı, alt dudağını ısırarak düşünmeye başladı.

Mikael'le birlikte seri katil olduğunu düşündükleri bir adamın peşine düşmüşler, ama hiç beklemedikleri bir şeyle karşılaşmışlardı. Düşsel güzellikteki bir adada, Martin Vanger'in evinin bodrumunda, ne tür dehşet sahnelerinin yaşandığını hayal bile edemiyordu.

Olup bitenleri anlayabilmek için kafasını zorladı.

Martin Vanger, 1960 yılından beri kadınları

öldürüyordu. Son on beş yıl içinde her yıl, periyodik olarak bir ya da iki cinayet işlemişti. Bu cinayetler öylesine ustalıkla işlenmişti ki, hiç kimse cinayetler arasında bağ kurarak, ortada seri bir katil olduğundan şüphelenmemişti. Bu nasıl mümkündü?

Yanıtın bir kısmı Lisbeth'in, Martin'in evinden aldığı dosyalardan çıkartılabilirdi.

Martin Vanger, kurbanlarının bir kısmını arkadaş çevrelerinden, bir kısmını hiçbir sosyal ilişkisi bulunmayan İsveç'e yeni gelmiş göçmenlerin arasından, bir kısmını da toplumdan dışlanmış, geçmişlerinde eroin kullanan ya da fahişelik yapan kadınların arasından seçmişti.

Lisbeth, cinsel sadizm hakkında yaptığı araştırmalardan, katillerin kurbanlarına ait birtakım objeler biriktirdiklerini biliyordu. Bu tür objeler sayesinde, anılarını tazeleyip zevk alıyorlardı. Martin Vanger, bir tür ölüm defteri tutmuştu. Kurbanlarını kategorilere ayırmış, onlara notlar vermişti. Çektikleri acıları tarif etmiş, acıya karşı gösterdikleri tepkileri not ederek görüşlerini yazmış, işlediği cinayetleri video filmleri ve fotoğraflarla belgelemişti.

Amaç şiddet uygulamak ve öldürmek olsa da Lisbeth, Martin Vanger'in asıl çabasını avını ele geçirmeye yönelttiği sonucunu çıkartmıştı. Bilgisayarında yüzlerce kadına ait bilgileri kaydettiği bir veritabanı kurmuştu. Bu

veritabanına Vanger Şirketi'nde çalışan kadınların yanı sıra, sık ziyaret ettiği restoranlardaki kadın garsonlar, otellerin resepsiyonlarında çalışan kadınlar, sigorta kurumunun kadın çalışanları, iş arkadaşlarının sekreterleri ve diğer bir sürü kadın kayıt edilmişti. Görünüşe bakılırsa Martin Vanger, neredeyse karşılaştığı her kadını kaydetmişti.

Listesini tuttuğu kadınlardan yalnızca birkaç tanesini öldürmüştü ama çevresindeki bütün kadınları potansiyel kurban olarak kaydedip araştırmıştı. Listedeki ayrıntılara bakılırsa bu iş, hesaplanamayacak miktarda zaman ayırıp tutkuyla bağlandığı bir tür hobiydi.

Evli mi yoksa bekar mı? Çocukları ya da ailesi var mı? Nerede çalışır? Nerede oturur? Arabasının markası ne? Eğitimi ne? Saç rengi? Derisinin rengi? Görünümü?

Kayıtları dikkatle inceleyen Lisbeth, bütün bu potansiyel kurbanların Martin Vanger'in cinsel fantezilerinde önemli bir yer tuttuğu sonucunu çıkarttı. Martin önce bir avcı, sonra bir katildi.

Belgeleri okuyup bitiren Lisbeth, dosyaların birinde küçük bir zarf buldu. Zarfın içinden çok fazla dokunulmuş ve sararmış iki fotoğraf çıktı. Bunlar siyah saçlı bir kızın fotoğraflarıydı. Fotoğraflardan birinde, kız masada oturuyordu. Koyu renk pantolon giymişti, üst tarafı çıplaktı. Göğüsleri küçük ve dikti. Yüzünü yana çevirmiş, bir kolunu fotoğraf makinesinden korunmak için

kaldırmıştı. Fotoğrafı çeken, onu hazırlıksız yakalamış olmalıydı. Diğer fotoğrafta bütünüyle çıplaktı. Mavi çarşaf serili bir yatağa yüzüstü uzanmıştı. Yüzünü bu fotoğrafta da saklamıştı.

Lisbeth, fotoğrafları tekrar zarfa koyup pantolonunun arka cebine soktu. Dosyaları sobaya atıp yaktı. Külleri karıştırarak geriye bir şey kalıp kalmadığını kontrol etti. Hâlâ atıştıran yağmurun altında kısa bir gezintiye çıktı ve Martin Vanger'in dizüstü bilgisayarını köprünün altında denize attı.

Sabahın yedi buçuğunda Dirch Frode kapıyı çaldığında, Lisbeth mutfakta bir sigara yakmış kahve içiyordu. Frode'nin beti benzi atmıştı, derin bir uykudan uyandırıldığı belliydi.

"Mikael nerede?" "Hâlâ uyuyor."

Dirch Frode bir sandalye çekip oturdu. Lisbeth ona bir fincan kahve doldurdu.

"Martin bu gece bir trafik kazasında ölmüş."

"Yazık oldu," diyen Lisbeth, kahvesinden bir yudum aldı. Dirch Frode şaşkınlıkla bakakaldı.

"Ne?"

"Kötü çarpıştı. Ne üzücü bir durum."

"Sen ne olduğunu biliyor musun?"

"Arabasını bir kamyonun üzerine sürdü. Yani intihar etti. Basın, ruhsal gerilim, sarsılan bir imparatorluk. Bunlara dayanamazdı. Bana göre en azından bütün gazetelerin birinci sayfalarında boy gösterecekti."

Dirch Frode sanki beyin kanaması geçirir gibiydi. Aceleyle ayağa kalktı, yatak odasına gitti ve kapıyı açıp içeri girdi.

"Bırak da uyusun," dedi Lisbeth sert bir sesle.

Frode hâlâ uyuyan Mikael'e baktı. Yüzündeki morlukları, bedenindeki çizikleri ve boğazındaki ilmik izini gördü. Lisbeth kolundan tutarak onu yatak odasından çıkarttı ve kapıyı kapattı. Tekrar mutfağa dönen Frode divana çöktü.

Lisbeth Salander o gece olanları kısaca özetledi. Martin Vanger'in dehşet odasının nasıl bir şey olduğunu ayrıntılı bir şekilde tarif etti, Mikael'i ilmik yapılıp boynuna geçirilmiş bir kayışla nasıl bulduğunu, Vanger Grubu'nun başındaki adamın, onun çıplak bedeninin karşısında nasıl durduğunu anlattı. Ayrıca şirketin arşivinde neler bulduğunu, Martin'in babasının en azından yedi kadını öldürmüş olabileceğini de anlattı.

Anlatılanları soluksuz dinleyen Frode, birkaç dakika dilini yutmuş gibi oturduktan sonra derin bir nefes aldı,

yavaşça başını sallayarak:

"Şimdi biz ne yapacağız?" diye sordu.

"Bu benim sorunum değil," dedi Lisbeth duygusuz bir sesle.

"Ama."

"Ben Hedestad'a hiç ayak basmadım."

"Anlamadım."

"Hiçbir koşul altında polis raporlarında yer almak istemiyorum. Benim bu olayla hiçbir bağlantım yok. Eğer bu öykünün içinde adım geçerse, burada bulunduğumu inkar eder ve hiçbir soruyu yanıtlamam."

Dirch Frode soran gözlerle Lisbeth'e baktı.

"Anlayamıyorum."

"Anlaman gerekmez."

"Peki ben ne yapacağım?"

"Buna sen karar vereceksin, yeter ki beni ve Mikael'i bu olayın dışında tut."

Dirch Frode ceset gibi sararmıştı.

"Şöyle bak: Bildiğin tek şey Martin Vanger'in bir trafik kazasında öldüğü. Onun çılgın bir katil olduğunu bilmiyorsun, evinin bodrumunda bir işkence odası kurduğunu da hiç duymadın," dedi Lisbeth ve elindeki anahtarları masaya bırakarak devam etti.

"Birileri o odayı keşfedene kadar vaktin var. Belki bu, biraz zaman alır."

"Polise haber vermek zorundayız."

"Zorundayız değil. Eğer canın istiyorsa sen polise gidebilirsin. Karar senin."

"Bunu halının altına süpüremeyiz."

"Ben sana halının altına süpürmeni önermiyorum. Yalnızca beni ve Mikael'i bu işe karıştırma diyorum. İşkence odasını keşfettiğinde ne yapacağına, bundan kimlere bahsedeceğine sen karar vereceksin."

"Eğer Martin senin söylediğin gibi kadınları kaçırıp öldüren bir katilse... Çocuklarının nerede olduğunu bilmeyen endişeli aileler olmalı. Bunun için bu konuda susa..."

"Haklısın. Ama bir sorun var. Cesetler ortada yok. Belki bir sandıkta kimlik ya da onlara ait başka bir şeyler bulabilirsin. Belki kurbanların bir kısmı video filmlerinden teşhis edilebilir. Ama hemen bugün karar vermen gerekmiyor. Biraz düşün."

Dirch Frode paniğe kapılmış gibiydi.

"Aman Tanrım. Bu Vanger Grubu'nun ölüm ilanı. Bir sürü ailenin ekmek kapısı kapanacak, eğer Martin'in."

Ahlaki bir açmaz içine düşen Dirch Frode, oturduğu yerde ileri geri sallanmaya başlamıştı.

"Bir mesele de bu. Oğlunun mirasçısı Isabella Vanger olacağına göre, Martin'in hobisinden ilk onun haberdar edilmesi uygun düşmez."

"Gidip bakmalıyım."

"Bence bugün o odadan uzak durmalısın," dedi Lisbeth sert bir sesle. "Yapman gereken bir sürü şey var. Önce Henrik'i bilgilendirmelisin. Sonra yöneticinizin sıradan bir trafik kazasında ölmesi halinde yapman gerektiği gibi, yönetim kurulunu acil toplantıya çağırmalısın."

Dirch Frode, Lisbeth'e hayranlıkla baktı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Eski bir avukattan önüne çıkan her problemi çözecek bir planı yapması beklenirdi ama bu durum karşısında ne yapacağını bilemez bir haldeydi. Genç bir kız ona neler yapması gerektiğini anlatıyordu. Bu kız bir biçimde kontrolü ele geçirmiş, kendisinin bir türlü düşünemediği bir davranış stratejisi geliştirmişti.

"Peki Harriet?"

"Ben ve Mikael henüz Harriet olayında kesin bir sonuca

varmadık. Ama Henrik'e bu konuyu çözeceğimizi söyleyebilirsin."

Mikael saat dokuzda uyandığında, radyoların ana haberlerinde Martin Vanger'in beklenmeyen ölümü vardı. Tanınmış sanayicinin aşırı hız yaptığı ve bilinmeyen bir nedenle karşı şeride geçip bir kamyona çarptığı söyleniyordu.

Arabada tek başınaydı. Yerel radyo Vanger Grubu'nu saran endişeden ve bu ölümün şirket açısından ne tür ekonomik sorunlara yol açacağından bahseden ekstra bir program yapmıştı.

Öğle programında, şoke olmuş bir şehir başlığı altında Vanger Grubu'nun acil sorunlarını özetledi. Yalnızca Vanger Şirketi'nde çalışan 3000 işçinin değil, Hedestad bölgesinde yaşayan 21.000 kişinin geleceği de, şu ya da bu şekilde şirketin geleceğine bağlıydı. Vanger Şirketi'nin CEO'sunun ölmesinin yanı sıra, daha önceki CEO'su da kalp krizi geçirmiş hastanede yatıyordu. Yani şirket, en kritik günlerini yaşıyordu.

Mikael Blomkvist, Hedestad polisine giderek o gece yaşadıklarını anlatabilirdi ama Lisbeth her şeyi kendi istediği gibi yönlendirmişti. Mikael polisi hemen aramadığı için, geçen her dakika bunu yapmasını daha da zorlaştırıyordu. Bütün bir sabahı mutfak masasının başında oturarak geçirdi, dışarıda yağan yağmuru ve kasvetli bulutları izledi. Saat on civarında hızını artıran

yağmur, öğleyin durdu, yükünü boşaltan bulutlar hafiflemişti. Mikael bahçeye çıkıp sandalyelerin ve masanın üzerini kuruladı. Sonra mutfaktan bir fincan kahve alıp oturdu. Üzerine rengi atmış bir tişört giymişti.

Martin'in ölümü, Hedeby'deki gündelik hayatın üzerine bir gölge gibi çökmüştü. Isabella'nın evinin önü başsağlığına gelen akrabaların arabalarıyla dolmuştu. Araba sayısı durmadan artıyordu. Lisbeth gelişmeleri soğuk bir ifadeyle seyrederken, Mikael ses çıkarmadan oturuyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Lisbeth.

Mikael cevap vermeden önce bir süre düşündü ve:

"Sanırım olayın şokunu hâlâ üzerimden atamadım," dedi. "Çok çaresizdim. Birkaç saat boyunca öleceğimi düşündüm. Ölümün kapıma dayandığını hissediyor ama hiçbir şey yapamıyordum."

Bir elini uzatıp Lisbeth'in dizine koydu.

"Sağ ol," dedi. "Eğer sen gelmeseydin beni öldürecekti."

Lisbeth'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

"Ama... Ona yalnız başına saldıracak kadar çılgın olmana hâlâ akıl erdiremiyorum. Orada yerde yatarken, masada bırakmış olduğum resmi görüp bir bağlantı kurman ve polisi araman için o kadar çok dua ettim ki."

"Eğer işi polise havale etseydim, şimdi hayatta olmayacaktın. O manyağın seni öldürmesine müsaade edemezdim."

"Polisten bu kadar kaçınmanın nedeni ne?"

"Resmi dairelerle ilişki kurmam."

"Niçin?"

"Bu bana kalsın. Çırılçıplak soyularak duvara asılmış bir gazeteci görüntüsü, senin kariyerin için de pek iyi bir not olmazdı. Eğer Kalle Blomkvist kimliğinden hoşlanmıyorsan, kendine yeni bir lakap bulman gerek."

Mikael sorgulayan gözlerle Lisbeth'e baktı ve bu konuyu bir kenara bıraktı.

"Bir sorunumuz var," dedi Lisbeth.

Mikael başını salladı: "Evet. Harriet'e ne olduğu."

Lisbeth masanın üzerine iki fotoğraf koydu ve bu fotoğrafları nerede bulduğunu anlattı. Mikael fotoğrafları dikkatle inceledikten sonra:

"Bu o olabilir," dedi. "Kesin bir şey diyemem ama bedeni ve saçları daha önce gördüğüm resimlerdekine benziyor."

Mikael ve Lisbeth, bir saat kadar bahçede oturup bilgi kırıntılarını bir araya getirdiler. Her ikisi de değişik

açılardan, cinayetlerle Martin Vanger arasında bağ kurmuşlardı.

Lisbeth, Mikael'in mutfak masasına bıraktığı fotoğrafı görmemişti. Mikael'in aptalca bir şey yapıp Martin'e gitmiş olabileceği sonucunu, evin etrafına yerleştirdiği kameralardaki görüntüleri inceleyerek çıkarmıştı. Sahil boyunca yürüyerek Martin'in villasına gitmiş, bütün pencereleri yoklamış evde hayat belirtisi görememişti. Sonunda ikinci katın balkonuna tırmanıp, açık bırakılmış olan kapıdan içeri girmişti. Evi oda oda dikkatle incelemesi çok zaman aldığından bodruma inen merdivenleri geç keşfetmişti. Martin dikkatsiz davranıp dehşet odasına açılan kapıyı biraz aralık bıraktığı için, durumun vahametini anlayabilmişti.

Mikael, Martin'in anlattıklarının ne kadarını duymuş olduğunu sordu.

"Çok değil. Seni duvara asmadan önce, Harriet'in başına ne geldiğini sorarken oradaydım. Silah niyetine kullanabileceğim bir şeyler aramak için birkaç dakikalığına yukarı çıkmıştım. Bir gardıropta o golf sopasını buldum."

"Martin Vanger'in, Harriet'in akibetine dair hiçbir fikri yoktu," dedi Mikael.

"Ona inandın mı?"

"Evet," dedi Mikael hiç tereddüt etmeden. "Martin

Vanger çılgın bir kokarcadan daha çılgın. Bu benzetmeleri neremden çıkarıyorum? Ama işlediği bütün suçları kabul etti. Hiç sakınmadan konuştu. Sanırım beni etkilemeye çalışıyordu. Ama Harriet'e ne olduğunu, o da en az Henrik Vanger kadar merak ediyordu."

"Eee. Bu, bizi nereye götürür?"

"1949 ve 65 yılları arasında işlenen cinayetlerin failinin Gottfried Vanger olduğunu biliyoruz."

"Tamam. O da Martin Vanger'i yetiştirdi."

"Sakat bir aileden bahsediyoruz," dedi Mikael. "Martin'in gerçekten de hiçbir şansı yoktu."

Lisbeth, Mikael'e tuhaf bir bakış fırlattı.

"Martin bana -gereksiz olduğunu düşünse de- ergenliğe adım atar atmaz, babasının ona öldürmeyi öğrettiğini anlattı. 1964 yılında babası, Uddevalla'da Sara adındaki kızı öldürürken o da oradaymış. Cinayete aktif olarak katılmış. Daha on altısındayken."

"Ee?"

"Homoseksüel olmadığını, babasının dışında hiçbir erkeğe dokunmadığını anlattı. Bundan. Şey. Babasının ona tecavüz ettiği sonucunu çıkarttım. Bu cinsel taciz uzun süre devam etmiş olmalı. İşte babası onu böyle yetiştirmiş."

"Boş laf," dedi Salander. Sesi birden buz gibi olmuştu. Mikael şaşırmıştı. Lisbeth'in sabit bakışlarında zerre kadar sempati yoktu. "Martin de diğer insanlar gibi reddetme şansına sahipti. Kendi seçimini yaptı. Yalnızca hoşuna gittiği için tecavüz etti ve öldürdü."

"Tamam, dediğin gibi olsun. Ama tıpkı Gottfried'in Nazi babasının baskısı altında yetiştiği gibi, Martin de baskı altında bir çocuktu ve babasından çok etkilenmişti."

"Öyle mi? Yani sen Martin'in kendi iradesinin olmadığını ve insanların nasıl yetiştirilirlerse öyle olacaklarını mı düşünüyorsun?"

Mikael'in yüzüne dikkatli bir gülümseme yerleşti.

"Bu o kadar nazik bir konu mu?"

Lisbeth'in gözleri öfkeyle alevlendi. Mikael aceleyle devam etti.

"İnsanların yalnızca yetiştirilme tarzlarından etkilendiklerini iddia etmiyorum ama bunun çok büyük payı olabilir diyorum. Gottfried'in babası ona yıllarca dayak atmış. Bu tür şeyler iz bırakır."

"Boş laf," diye tekrarladı Lisbeth. "Bu dünyada dayak yiyen tek çocuk Gottfried değil. Bu ona kadınları öldürme hakkı vermez. O, seçimini kendi yaptı. Bunlar Martin için de geçerli."

Mikael bir elini kaldırdı.

"Şimdi bunun için kavga etmeyelim."

"Kavga ettiğim yok. Yalnızca suçu başka şeylerde aramanın, zavallı ve ödlekçe bir tutum olduğunu düşünüyorum."

"Tamam. Yaptıklarından kişisel olarak sorumlular. Bu konuyu sonra tartışırız. Şimdi durum şu; Gottfried öldüğünde Martin on yedisindeydi, kendine yol gösterecek biri yoktu. Babasının izinden yürümeye çalıştı. 1966 Şubatı'nda, Uppsala'da."

Mikael sigara almak için Lisbeth'in paketine uzandı.

"Gottfried'in ne tür güdülerini doyurmaya çalıştığı ve kendi davranışını nasıl yorumlamış olabileceğini tartışmayacağım. Şu cezalandırma ve arıtmaya ilişkin dinsel saçmalıklar üzerine belki psikiyatristlerin bir açıklaması vardır. Bunlar beni ilgilendirmiyor. O bir seri katildi."

Durup bir süre düşündü.

"Kadınları öldüren Gottfried, davranışlarına dinsel bir gerekçe bulmuş. Ama Martin'in sığındığı hiçbir gerekçe yok gibi. İyi planlanmış sistematik cinayetler işlemiş. Üstelik bu hobisini gerçekleştirebilmek için parası da vardı ve babasından daha zekice davranmış. Gottfried'in geride bıraktığı her ceset, polisin araştırma yapması ve ona dair iz

bulması riskini taşıyor, hiç değilse cinayetlerle arasında bir bağ kurabilmeleri ihtimalini artırıyordu."

"Martin evini 1970'li yıllarda yaptırdı," dedi Lisbeth düşünceli bir ifadeyle.

"Sanırım, Henrik 1978'de yaptırdığını söylemişti. Büyük ihtimal ses geçirmeyen, penceresiz ve çelik kapılı işkence odasını yaptırırken, önemli evrak ya da buna benzer şeyleri saklama gerekçesine sığınmıştır."

"Yani bu oda yirmi beş yıldır var."

Bir süre sustular. Mikael düşsel güzellikteki bir adada bulunan bu evde, çeyrek yüzyıl boyunca ne tür gaddarlıkların yaşandığını düşündü. Martin'in video film koleksiyonlarını izlemiş olan Lisbeth'in bunları düşünmesine gerek yoktu. Mikael, düşünürken gayri ihtiyari elini boynuna götürmüştü.

"Kadınlardan nefret eden Gottfried, bu nefretini tecavüz ettiği oğluna da aşılamış. Ama dahası da var; sanırım Gottfried, oğlunun kendi sapkın dünya görüşünü paylaşmasını da hayal etmiş. Kız kardeşine, Harriet'e ne olduğunu sorduğumda Martin; onunla konuşmaya çalıştık. Ama o da diğerleri gibi sıradan bir kaltak olduğu için, konuştuklarımızı Henrik'e anlatmaya kalktı, dedi.

"Bunları ben de duydum, bodruma indiğimde. Yani şimdi Harriet'in, Henrik'le konuşmak istediği konuyu

biliyoruz."

Mikael alnını kırıştırdı.

"Tam değil," dedi ve bir süre düşündü. "Kronolojik düşün. Gottfried'in oğluna tam olarak ne zaman tecavüz ettiğini bilmiyoruz ama 1962 yılında Uddevalla'da Lea Persson'u öldürürken Martin'de onun yanındaymış. Gottfried 1965'te boğularak ölmeden önce, Martin'le birlikte Harriet'le konuşmaya çalıştılar. Bu bize nasıl bir ipucu verir?"

"Gottfried yalnızca Martin'e değil, Harriet'e de tecavüz etti."

Mikael başını sallayarak onayladı.

"Gottfried öğretmen, Martin de öğrenciydi. Harriet'se onların. Ne denir?. Oyuncağı mı?"

"Gottfried, Martin'i kız kardeşine tecavüz etmeye yönlendirdi," diyen Lisbeth fotoğrafları işaret etti. "Bu fotoğraflardan, yüz ifadesini göremediğimiz için, Harriet'in nasıl tepki gösterdiğini bilemiyoruz ama objektiften kaçınmaya çalışıyor."

"Diyelim ki 1964 yılında, Harriet on dördündeyken başladı. Harriet karşı koydu, Martin'in deyimiyle 'kabul edemedi'. Onları, yaptıklarını açığa vurmakla tehdit etti. Martin'in bu durumda yapabileceği bir şey yoktu, babası ne istiyorsa onu yaptı. O ve babası bir çeşit. Harriet'i de içine

katmaya çalıştıkları anlaşma yapmışlardı."

"Notlarında Harriet'in 1964 kışında, Henrik Vanger'in yanına taşındığını yazmışın."

"Henrik, ailede yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezmiş. Ama bunun nedeninin Gottfried ve Isabella arasındaki didişmeden kaynaklandığını düşünmüş. Sakin bir ortamda, kendini derslerine verebilsin diye Harriet'i yanına almış."

"Gottfried ve Martin için beklenmedik bir durum olmalı bu. Artık onun hayatını istedikleri gibi kontrol edemezlerdi. Ama fırsat buldukça. Sence bu işi nerede yapmışlardır?"

"Sanırım Gottfried'in kulübesinde... Bu fotoğrafların orada çekildiğinden hemen hemen eminim. Gözlerden uzak bir kulübe. Bu iş için biçilmiş kaftan. Sonra Gottfried son içkisini içiyor ve ilkel bir şekilde boğularak ölüyor."

Lisbeth düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yani Gottfried kızına tecavüz etti ama onu cinayetlerinin suç ortağı yapamadı."

Mikael zayıf noktalarının bu olduğunu biliyordu. Harriet, Gottfried'in kurbanlarının listesini tutmuş ve bu cinayetlerle Kutsal Kitap'tan yaptığı alıntılar arasında bağ kurmuş ama ancak kaybolmadan önceki son yılında, Gottfried öldükten sonra, Kutsal Kitap'ı okumaya

başlamıştı. Mikael bir süre düşündü ve mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştı.

"Harriet, Gottfried'in yalnızca aile içi tecavüzcü değil, manyak bir seri katil olduğunu zamanla keşfetmiştir."

"Cinayetlerden ne zaman haberdar olduğunu bilmiyoruz. Gottfried boğulmadan hemen önce keşfetmesi mümkün, eğer Gottfried bir günlük tutuyor ya da cinayetler hakkında çıkan gazete yazılarını biriktiriyorduysa muhtemelen bunları görmüştür. İz sürmesini tetikleyen bir şeyler olmalı."

"Tabii ya," diyerek Lisbeth'i onayladı Mikael.

"Ama ancak bir yıl sonra harekete geçiyor."

"Babanın erkek kardeşine tecavüz ettiğini ve bir seri katil olduğunu birdenbire keşfetsen sen ne yapardın?"

"İpini çekerdim iblisin," dedi Lisbeth tereddüt etmeden. Mikael, Lisbeth'in bunu yapacağından emindi, şakası olmadığını öğrenmişti artık. Martin Vanger'e saldırdığı andaki yüz ifadesini hatırladı. Dudaklarında neşeden yoksun bir gülümseme belirdi.

"İyi ama Harriet senin gibi değildi. Onun bir şey yapmasına fırsat kalmadan, Gottfried 1965 yılında öldü. Isabella da Martin'i Uppsala'ya gönderdi. Belki de Noel ya da diğer tatillerde Martin adaya geldi ama Harriet'le çok sık karşılaşamadı. Harriet onunla arasına mesafe koydu."

"Ve Kutsal Kitap'ı okumaya başladı."

"Ve de bildiğimiz kadarıyla dinsel nedenlerle okumadı. Belki de babasının ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordu. 1966 yılındaki Çocuk Bayramı'na kadar kafa yordu. Birden İstasyon Caddesi'nde kardeşini gördü. Bir şey konuştular mı, bilmiyoruz. Ama ne olduysa oldu ve Harriet, Henrik'le konuşmak için eve dönmeye karar verdi."

"Sonra da ortadan kayboldu."

Olaylar zincirini gözden geçirdikten sonra, yapbozun kalan parçalarını biraraya getirmek artık o kadar da zor değildi. Mikael ve Lisbeth eşyalarını topladılar. Mikael, Dirch Frode'yi aradı ve Lisbeth'le birlikte bir süre adadan ayrılacaklarını bildirdi ama yola çıkmadan önce kesinlikle Henrik'i görmek istiyordu.

Mikael, Frode'nin Henrik'e neler anlattığını merak ediyordu.

Avukatın sesindeki huzursuzluktan endişeye kapılmıştı. Frode bir süre lafı geveledikten sonra, Henrik'e yalnızca Martin'in araba kazasından bahsettim dedi.

Mikael, arabasını Hedestad Hastanesi'nin önüne park ederken yeniden gök gürlemeye başlamış, gökyüzü ağır bulutlarla kaplanmıştı. Çiselemeye başlayan yağmurun altında aceleyle hastaneye girdi.

Henrik Vanger üzerinde sabahlıkla, pencerenin yanında duran bir masaya oturmuştu. Kuşkusuz hastalık izleri vardı ama yaşlı adamın yüzüne biraz renk gelmiş, kendini toparlamaya başlamıştı. El sıkıştılar. Mikael özel hemşireden bir süre kendilerini yalnız bırakmasını rica etti.

"Benden uzak durdun."

Mikael başını salladı.

"Bilerek yaptım. Akrabaların buraya adım atmamamı istedi. Ama şimdi hepsi Isabella'nın yanındalar."

"Zavallı Martin," dedi Henrik.

"Henrik, bana Harriet'in başına ne geldiğini bulma görevini verdin. Acı bir gerçekle karşılaşmamayı mı umuyordun?"

Yaşlı adam bir süre Mikael'e baktıktan sonra gözleri büyüdü.

"Martin?"

"O da bu öykünün bir parçası." Henrik Vanger gözlerini kapadı.

"Şimdi bir şey sormak istiyorum," dedi Mikael.

"Evet?"

"Ne olduğunu hâlâ bilmek istiyor musun? İçini acıtsa da, gerçekler tahmin ettiğinden çok daha kötü de olsa?"

Henrik gözlerini açıp uzun süre Mikael'e baktıktan sonra başını salladı.

"Her şeyi öğrenmek istiyorum. Sana verdiğim görev buydu."

"Tamam. Harriet'e ne olduğunu biliyorum. Ama yapbozun küçük bir parçası hâlâ kayıp."

"Anlat."

"Hayır. Şimdi olmaz. Daha dinlenmen gerek. Doktor krizi atlattığını söylüyor, iyileşiyormuşsun."

"Bana çocukmuşum gibi davranma."

"Henüz her şey olgunlaşmadı. Yalnızca tahminlerim var. Gidip o son parçayı da bulacağım. Döndüğümde sana bütün öyküyü anlatacağım. Biraz zaman alabilir. Ama geri döneceğimi ve gerçeği öğreneceğini bilmeni istedim."

Lisbeth motorsikletini kulübenin güneş almayan tarafına çekerek üzerine branda örttü. Sonra da arabaya Mikael'in yanına oturdu. Sağanak, fırtınayla güçlenerek geri dönmüştü. Gâvle'nin güneyine geldiklerinde yağmur şiddetini öylesine artırmıştı ki, Mikael önündeki yolu zor ayırt edebiliyordu. Ne olur ne olmaz diye direksiyonu bir benzinliğe kırdı. Kahve içerek yağmurun hafiflemesini

beklediler. Stockholm'e akşam yedi civarında ulaşabildiler. Mikael, Lisbeth'i oturduğu apartmanın kapı kodunu verdikten sonra Stockholm'ün merkezinde bıraktı. Mikael adım attığında dairesi ona biraz yabancı geldi.

Lisbeth, Plague'i ziyaret etmek için Sundbyberg'e gitmişti. Mikael onu beklerken elektrik süpürgesiyle dairesinin tozlarını aldı ve biraz temizlik yaptı. Lisbeth gece yarısı geldi, daireyi köşe bucak inceledikten sonra pencerenin önüne dikilerek uzun süre Slusen manzarasına baktı.

IKEA'dan alınmış gardırop ve kitaplıklardan bir paravanla ayrılmış olan yatak odasında soyundular ve birkaç saat uyudular.

Ertesi gün on iki civarında Londra'nın Gatwick Havaalanına indiler. Mikael, Hyde Park'ın hemen yanındaki James Oteli'nde yer ayırtmıştı. Daha önceki Londra seyahatlerinde kaldığı, Bayswater'deki köhne otellerle karşılaştırılırsa, James harika bir oteldi. Seyahat ve otel masrafları Dirch Frode'nin hesabından ödeniyordu.

Öğleden sonra saat beşte Lisbeth ve Mikael, otelin barında içkilerini yudumlarken, yanlarına otuz yaşlarında bir adam geldi. Neredeyse bütünüyle dazlak, sarı sakallı bir adamdı. Üzerinde çok bol duran bir ceket, kot pantolon ve yelkenci ayakkabısı vardı. Lisbeth'e bakarak, "Wasp?" dedi.

"Trinity?" dedi Lisbeth ve başlarıyla birbirlerini

selamladılar. Adam Mikael'in adını sormadı.

Dışarı çıktılar. Volkswagen marka bir minibüste bekleyen iş ortağını, Bob the Dog diye tanıttı Trinity. Minibüse sürmeli yan kapısından binerek duvarlarına monte edilmiş portatif koltuklara oturdular. Bob, Londra trafiğinde seyrederken Wasp ve Trinity konuşmaya başladılar.

"Plague, bir crash-bang job'dan bahsetti."

"Telefon dinleme ve e-postaların incelenmesi. Sanırım bunu çok çabuk ya da onun uygulayacağı baskıya bağlı olarak, en fazla birkaç gün içinde ayarlayabilirsin?" Lisbeth başparmağıyla Mikael'i işaret etti. "Başarabilir misiniz?"

"Köpeklerin piresi var mı?" diye cevapladı Trinity.

Anita Vanger, Londra'nın kuzeyindeki nezih banliyö semtlerinden St Albans'ta oturuyordu. Minibüsü evin yakınına park edip beklemeye başladılar. Anita akşam yedi civarında eve geldi. Duş almasını, yemek yemesini ve televizyonun karşısına geçip oturmasını bekledikten sonra Mikael, Anita'nın kapısını çaldı.

Cecilia Vanger'e ikiziymiş gibi benzeyen Anita kapıyı açtı.

Yüzünde nazik bir soru işareti vardı.

"Merhaba Anita. Adım Mikael Blomkvist. Henrik Vanger

seni ziyaret etmemi rica etti. Sanırım Martin'in başına gelenleri duymuşundur."

Anita'nın yüzündeki şaşkınlığın yerini ihtiyatlı bir ifade aldı.

Mikael'in kim olduğunu çok iyi biliyordu. Cecilia Vanger'le sürekli haberleştiğine göre, Mikael hakkında pek de iyi izlenimleri olmamalıydı. Ama Henrik Vanger adı onu Mikael'i içeri davet etmeye mecbur ediyordu. Oturma odasına geçtiler. Mikael etrafını inceledi, oldukça zevkli döşenmiş bir odaydı. Şöminenin üzerinde Anders Zorn imzasını taşıyan bir taş baskı vardı.

"Sizi böyle zamansız rahatsız ettiğim için beni affedin ama yolum Londra'ya düştü işte. Aslında size telefonla ulaşmaya çalıştım."

"Anlıyorum. Sorun nedir?"

"Cenaze törenine katılmayı düşünüyor musunuz?"

"Hayır, ben ve Martin birbirimize çok yakın değildik, ayrıca buradan ayrılamam."

Mikael başını salladı. Anita Vanger otuz yıldır Hedestad'dan ayrıydı. Babası Hedeby Adası'na taşındıktan sonra, oraya neredeyse adımını bile atmamıştı.

"Harriet Vanger'e ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Artık gerçekleri konuşmanın zamanı geldi Anita."

"Harriet mi? Ne demek istediğinizi anlayamadım."

Mikael onun sahte şaşkınlığı karşısında gülümsedi.

"Ailede Harriet'e en yakın olan sendin. O, korkunç öyküyü anlatmak için sana başvurdu."

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Belki de öyle," dedi Mikael usulca. "Anita, sen o gün onun odasındaydın. Elimde kanıt olarak fotoğrafın var. Birkaç gün sonra Henrik'e vereceğim rapora bu fotoğrafı da ekleyeceğim ve o bu fotoğrafı görecek. En iyisi neler olduğunu bana anlatman."

Anita Vanger ayağa kalktı. "Hemen evimi terk et."

Mikael de ayağa kalktı.

"Tamam ama er ya da geç benimle konuşacaksın."

"Sana anlatacak hiçbir şeyim yok."

"Martin öldü," dedi Mikael üzerine basarak. "Sen Martin'den hiç hoşlanmadın. Sanırım Londra'ya yalnızca babanın değil, Martin'in yüzünü de görmemek için taşındın. Bu da olup bitenlerden senin de haberdar olduğunu gösterir ve bu bilgiyi sana verebilecek tek kişi Harriet'ti. Sorun şu; sen bunları öğrendiğinde ne yaptın?"

Anita Vanger kapıyı Mikael'in yüzüne kapadı.

Lisbeth, Mikael'in gömleğinin altına yerleştirdiği mikrofonu alırken mutlu bir gülümsemeyle; "Kapıyı kapatır kapatmaz telefona sarıldı," dedi.

"Avustralya'da bir yeri aradı," diyen Trinity kulaklıklarını çıkartıp, minibüsün içindeki küçük çalışma masasına koydu. "Bölge kodunu araştıracağım." Dizüstü bilgisayarını açtı.

"İşte, Northern Territory'nin kuzeyindeki Alice Springs'te, Tennant Creek denilen bir bölge, şu numarayı aramış. Konuşmalarını dinlemek ister misin?"

Mikael başını salladı. "Avustralya'da şimdi saat kaç?"

"Sabahın beşi."

Trinity dijital kayıt cihazını çalıştırdı ve hoparlöre bağladı. Karşı taraf ahizeyi kaldırmadan önce telefon sekiz defa çaldı. Aralarında İngilizce konuşuyorlardı.

"Merhaba. Benim."

"Hımm, ben sabah kuşuyum ama..."

"Seni dün arayacaktım... Martin öldü. Arabasını bir kamyonun üzerine sürüp intihar etti."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra biri boğazını temizler gibi bir ses geldi, bu daha çok "İyi" demiş gibi yorumlanabilirdi.

"Ama bir sorunumuz var. Henrik'in işe aldığı iğrenç bir gazeteci biraz önce beni ziyaret etti. 1966'da neler olduğunu merak ediyor. Bir şeyler biliyor gibi."

Bir sessizlikten sonra emredici bir ses duyuldu.

"Anita. Şimdi telefonu kapat. Bir süre birbirimizi aramayalım."

"Ama."

"Neler olduğunu mektupla anlat," diyen ses, telefonu kapattı.

"Akıllı kız," dedi Lisbeth hayranlık dolu bir sesle.

Lisbeth ve Mikael saat on bir civarında otellerine döndüler. Resepsiyon görevlisinin yardımıyla Avustralya'ya giden ilk uçakları araştırdılar. Ancak ertesi akşam 19.05'te New South Wales üzerinden Canberra'ya giden uçaktan yer ayırtabildiler.

Lisbeth Salander ilk defa Londra'ya geliyordu. Sabah Tottenhamn Road'dan Soho'ya kadar yürüdüler. Old Compton Street'te bir kafeye oturup caffe latte içtiler. Saat üçte çantalarını almak için otele döndüler. Mikael hesabı öderken, telefonunu kontrol eden Lisbeth bir mesaj geldiğini gördü.

"Dragan Armansky onu aramamı istiyor."

Lisbeth resepsiyondaki telefondan patronunu aradı. Biraz uzaktan onu izleyen Mikael, Lisbeth'in yüzünün donduğunu fark ederek ona doğru yaklaştı.

"Ne oldu?"

"Annem ölmüş. Ben Stockholm'e gidiyorum."

Mikael çok mutsuz görünen Lisbeth'e sarıldı. Lisbeth iterek onu kendinden uzaklaştırdı.

Otelin barına oturup bir kahve içtiler. Mikael, Avustralya biletlerini iptal edip onunla Stockholm'e dönmeyi teklif etti.

"Hayır," dedi Lisbeth. "Bu işin peşini bırakamayız. Sen Avustralya'ya gideceksin."

Otelin önünde vedalaştılar ve iki değişik havaalanına giden iki ayrı otobüse bindiler.

26. BÖLÜM

15 TEMMUZ, SALI - 17 TEMMUZ, PERŞEMBE

Mikael'in Canberra'dan bindiği uçak, öğleyin geç saatlerde Alice Springs'e indi. Şimdi ya charter uçağa binecek ya da araba kiralayıp kuzeye doğru dört yüz kilometre yol kat edecekti. Araba kiralamayı tercih etti.

Canberra Havaalanı'na indiğinde, Plague ya da Trinity'nin gizemli uluslararası ilişkilerinden birinin, üzerine 'Joshua' yazıp -bu, Kutsal Kitap'tan alınmış bir isimdi- enformasyon masasına bıraktığı zarf Mikael'i bekliyordu.

Anita'nın Londra'dan aradığı telefon numarası, Cochran Çiftliği adında bir koyun çiftliğine aitti.

Zarfta, Cochran Çiftliği ve Avustralya'nın koyun endüstrisi hakkında kısa bilgiler vardı.

"Avustralya: Nüfus 18 milyon. 53.000 çiftlikte 120 milyon koyun yetiştiriliyor. Bu endüstrinin yıllık ihracatı 3,5 milyar dolar. Bu ihracatın 700 milyon tonu et ve giyim sanayi için deri ihracatından oluşuyor. Et ve yün üretimi ülke ekonomisinde önemli bir yer tutuyor. 1891 yılında Jeremy Cochran tarafından kurulan Cochran Çiftliği, 60.000 merinos koyunuyla ülkenin beşinci büyük tarım işletmesi. Şirket, koyun üreticiliği dışında inek, domuz ve tavuk yetiştiriciliği de yapıyor. Yıllık cirosu oldukça iyi görünen Cochran Çiftliği Şirketi, başta ABD, Japonya, Çin ve Avrupa olmak üzere birçok yere ürün ihraç ediyor."

Kısa notların arasındaki kişi analizleri daha da etkileyiciydi.

1972 yılında şirket, Raymond Cochran'dan -Oxford Üniversitesi mezunu- Spencer Cochran'a devrolmuştu. 1994'te Spencer öldükten sonra da şirketi karısı

devralmıştı. Kadının, Cochran Çiftliği'nin web sitesinden indirilmiş silik bir fotoğrafı vardı. Bir koyunu okşamak için eğilen kadının kısa, sarı saçları vardı ve yüzünün bir yarısı gölgeliydi. Joshua'ya göre Spencer'la 1971 yılında İtalya'da evlenmişlerdi.

Mikael gecelemek için, Wannado adlı çorak bir şehirde durdu. Bir birahaneye oturup koyun bifteği yedi ve üç bardak da bira devirdi. Çok tuhaf bir aksanla konuşan birahane sakinleri ona mate diyorlardı. Mikael sanki Crocodile Dundee film setine girmişti.

Gecenin geç bir saatinde, uyumadan önce, New York'ta bulunan Erika Berger'i aradı.

"Üzgünüm Ricky ama o kadar meşguldüm ki seni bir türlü arayamadım."

"Hedestad'da neler dönüyor?" diye patladı Erika. "Christer aradı. Martin Vanger trafik kazasında ölmüş."

"Boş ver, uzun bir öykü."

"Telefonunu niçin açmıyorsun? Son birkaç gündür deliler gibi seni arayıp duruyorum."

"Burada çalışmıyor."

"Neresi orası?"

"Alice Springs'in yaklaşık iki yüz kilometre kuzeyinde

bir yerdeyim. Yani Avustralya'da."

Mikael, Erika'yı şaşırtmayı şimdiye kadar çok az başarabilmişti.

Ama bu defa Erika'nın sesi bir süre kesildi.

"Avustralya'da işin ne? Sormama müsaade varsa tabii."

"Üstlendiğim görevi sonlandırmaya çalışıyorum. Birkaç gün içinde İsveç'e dönerim. Henrik Vanger'den aldığım işi bitirmek üzere olduğumu söylemek için aradım."

"Yani şu Harriet olayını çözdün mü?"

"Öyle gibi."

Mikael ertesi gün, on iki civarında Cochran Çiftliği'ne ulaştığında, Anita Cochran'ın 120 kilometre batıdaki, Makawaka adlı üretim bölgesinde olduğunu öğrendi. Doğru yolu bulabilmek için, saat dörde kadar bir sürü tozlu yola girip çıktı. Bir grup koyun yetiştiricisinin bir jeep'in etrafına toplanıp kahve içtikleri bir çiftlik girişinde durdu. Arabadan inip kendini tanıttı ve Anita Cochran'ı aradığını söyledi. Adamlar, kararları onun verdiği belli olan iri yarı bir adama göz ucuyla baktılar. Üst tarafı çıplak olan bu adamın, bir tişörtün örtebileceği yerleri dışında her tarafı kahverengiydi. Başında bir kovboy şapkası vardı.

"Well mate, bu tarafa doğru otuz kilometre gidersen patronu bulursun," diyerek parmağıyla işaret etti.

Mikael'in arabasına küçümseyerek bakıyordu, bu tür bir Japon oyuncağı ile yola çıkmanın pek de akıllı bir davranış olmadığını düşünüyor olmalıydı. Yanık tenli atlet, kendisinin de o tarafa gideceğini söyledi. Eğer isterse Mikael'i de yanına alabilirdi. Mikael teşekkür etti ve dizüstü bilgisayarının olduğu çantayı alıp adamın jeepine bindi.

Kendini Jeff diye tanıtan adam, istasyonda 'Studs Manager' olduğunu söyledi. Mikael bunun ne tür bir iş olduğunu anlamamıştı. Göz ucuyla Mikael'e bakan adam bunun banka müdürü gibi bir şey olduğunu açıkladı. Ama onlar para değil koyunları yönetirlerdi ve Avustralya'da çiftliğe istasyon denilirdi.

Jeff, yirmi derece eğimli yolda, saatte yirmi kilometre hız yaparken konuşmaya devam ettiler. Mikael bu yola, kiraladığı arabayla çıkmadığı için talih yıldızına şükrediyordu. Aşağıdaki koyakta ne olduğunu sordu. 700 koyunun yayıldığı bir otlak vardı.

"Anladığım kadarıyla Cochran Çiftliği büyük bir işletme."

"Avustralya'nın en büyüklerinden biriyiz," dedi Jeff, övüngen bir sesle. Yalnızca burada, Makwaka Bölgesi'nde 9.000 koyunumuz var. Ama New South Wales ve Batı Avustralya'da da istasyonlar kurduk. Yani yaklaşık 63.000 koyun sahibiyiz."

Koyaktan çıkıp, engebeli ama daha uysal bir araziye

geldiklerinde silah sesleri duyuldu. Etrafta koyun leşleri, kocaman ateşler ve bir düzine de çiftlik işçisi vardı. Herkesin elinde bir tüfek, koyun katliamı yapılmaktaydı.

Bu görüntü karşısında Mikael gayriihtiyari Eski Ahit'teki 'Yakmalık Sunu' bölümünü hatırladı.

Adamların arasında, ayağında kot pantolon ve üzerinde çizgili beyaz bir gömlek olan kısa sarı saçlı bir kadın duruyordu. Jeff arabayı bu kadının birkaç metre uzağına park etti.

"Hi boss. We got a tourist," dedi.

Mikael jeep'ten indi ve gözlerini kadına dikti. Kadın da sorgulayan bakışlarını ona çevirmişti.

"Merhaba Harriet. Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu," dedi Mikael İsveççe.

Anita Cochran'ın yanındakiler Mikael'in ne dediğini anlamasalar da, patronlarının nasıl tepki verdiğini görmüşlerdi. Bir adım gerileyen Anita'nın yüzü dehşetle gerilmişti. Ondaki bu değişimi gören adamları birden ciddileştiler ve patronlarını rahatsız ettiği anlaşılan bu tuhaf yabancıya karşı, her an saldırabilecek bir tavra büründüler. Arkadaşça ifadesi birdenbire kaybolan Jeff, Mikael'e doğru bir adım attı.

Mikael dünyanın bir ucunda, elleri tüfekli ve tere bulanmış koyun çobanları tarafından kuşatılmıştı.

Anita'nın bir işaretiyle onu paramparça edebilirlerdi.

Kısa bir sürede hava değişti. Anita'nın bir elini kaldırma-sıyla, adamlar birkaç adım geriledi. Mikael'e yaklaşan Anita gözlerini gözlerine dikip bir süre baktı. Yüzü terli ve kirliydi. Mikael, sarı saçlarının köklerine doğru koyulaştığını fark etti. Şimdi daha yaşlı ve daha zayıf olsa da, konfirmasyon töreninde çekilen fotoğrafın vaat ettiği güzellikte bir kadındı.

"Daha önce karşılaştık mı?" diye sordu Harriet Vanger.

"Tabii. Adım Mikael Blomkvist. Bir yaz, ben üç yaşındayken bana çocuk bakıcılığı yapmıştın. Sen o zaman on iki ya da on üçündeydin."

Harriet'in bakışları birkaç saniye içinde aydınlandı. Mikael'i hatırlamış ve şaşırmıştı.

"Evet, ne istiyorsun?"

"Harriet ben senin düşmanın değilim. Buraya sana zarar vermeye gelmedim. Ama konuşmalıyız."

Harriet, Jeff'e dönüp işleri ele almasını söyledikten sonra, Mikael'e kendini takip etmesini işaret etti. Küçük bir koruluğun yanındaki beyaz çadırlara kadar iki yüz metre yürüdüler. Harriet, külüstür bir masanın yanındaki portatif sandalyeyi işaret ederek, Mikael'den oturmasını istedi. Bir kaba su doldurup yüzünü yıkadıktan sonra çadıra girip gömleğini değiştirdi. Soğutucudan iki bira alıp

Mikael'in karşısına oturdu.

"Hadi. Konuşalım."

"Koyunları niçin vuruyorsunuz?"

"Salgın hastalık. Sanırım çoğu sağlıklı ama hastalığın yayılması riskini göze alamayız. Bir hafta içinde 600 kadarını yok etmek zorundayız. Anlayacağın havamda değilim."

"Kardeşin bir hafta önce, arabasını bir kamyonun üzerine sürerek intihar etti."

"Duydum."

"Biliyorum, Anita Vanger, seni aradı."

Sorgulayan gözlerle uzun süre Mikael'e baktıktan sonra başını salladı Harriet. Apaçık ortada olan şeyleri inkar etmenin artık bir anlamı yoktu.

"Beni nasıl buldun?"

"Anita'nın telefonunu dinledik." Mikael de yalan söyleme gereği duymamıştı. "Ölmeden önce kardeşinle birkaç dakika geçirdik."

Harriet Vanger'in suratı asıldı. Mikael onunla göz göze geldi. Boynuna bağladığı komik fuları çıkarttı, gömleğinin yakasını kıvırıp boynundaki izi gösterdi. Hâlâ kırmızı ve

iltihaplıydı. Büyük ihtimal bu izi, Martin Vanger'den bir anı olarak bütün ömrünce taşıyacaktı.

"Kardeşin boynuma bağladığı derin bir kayışla beni bir halkaya astı. Neyse ki arkadaşım zamanında yetişip hakkından geldi de boğulmaktan kurtuldum."

Harriet'in gözlerinde bir ateş parladı.

"En iyisi şu öyküyü baştan anlat."

Mikael'in olup bitenleri anlatması, bir saatten fazla sürdü. Kim olduğunu ve ne iş yaptığını anlatarak başladı. Harriet'i aileden birinin öldürdüğünden emin olan Henrik'in polis araştırmaları tıkandıktan sonra, kendi başına yıllar boyunca sürdürdüğü özel araştırmaları, ona bu görevi nasıl verdiğini; bilgisayarını açıp İstasyon Caddesi'nde çekilen fotoğrafları göstererek, bu fotoğraflara nasıl ulaştığını, Lisbeth'le birlikte iki kişi oldukları anlaşılan seri katillerin izlerini nasıl sürdüklerini anlattı.

O konuşurken karanlık bastırmıştı. İşe son veren adamlar, ateş yakıp yemek hazırlıklarına girişmişlerdi. Mikael, Jeff'in onlara yakın durup, şefini korumak için bir gözünü üzerlerinden ayırmadığını fark etti. Aşçı, Mikael ve Harriet'e yemek verdi. Birer bira daha açtılar.

Mikael anlatacaklarını bitirdiğinde bir süre susan Harriet, "Aman Tanrım," dedi.

"Uppsala'daki cinayeti gözünden kaçırmışsın."

"Fark bile etmedim. Babam öldüğü ve bütün bu cinayetler son bulduğu için mutluydum. Martin'i hiç böyle dü... O öldüğü için de üzülmüyorum."

"Seni anlıyorum."

"Ama benim hayatta olduğumu nasıl anladın?"

"Neler olup bittiğini ortaya çıkardıktan sonra, gerisini tahmin etmek hiç de zor değildi. Ortadan kaybolmak için yardıma ihtiyacın vardı. Anita Vanger senin sırdaşındı, yani yardım isteyebileceğin tek kişi oydu. Onunla iyi bir arkadaşlık kurmuş ve yazı birlikte geçirmiştiniz. Gottfried'in kulübesinde. Ona güvenebilirdin, ehliyeti de vardı."

Harriet ona ifadesiz bir yüzle baktı.

"Şimdi yaşadığımı öğrendin, ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Henrik'e anlatacağım. O, bunu bilmeyi hak ediyor."

"Sonra? Sen bir gazetecisin."

"Harriet, seni teşhir etmek gibi bir niyetim yok. Bu sıkıntılı öyküde, bilmeleri halinde gazeteciler cemiyetinin beni dışarı atmasına yetecek kadar meslek ilkelerini çiğnedim," diyen Mikael, işi şakaya vurarak devam etti: "Bir ilke daha çiğnersem kıyamet kopmaz, ayrıca eski bakıcımı öfkelendirmek de istemem."

Mikael'in bu sözleri Harriet'i rahatlatmamıştı.

"Gerçeği kaç kişi biliyor?"

"Yaşadığını? Şimdilik sen, ben, Anita ve ortağım Lisbeth. Dirch Frode, bütün öykünün yaklaşık üçte ikisini biliyor ama o hâlâ senin 1960'lı yıllarda öldüğünü sanıyor."

Harriet gözlerini karanlığa dikmiş, bir şey düşünür gibiydi. Harriet'in yarım metre uzağındaki çadıra dayadığı tüfeğe bakan Mikael'in içini bir huzursuzluk kapladı. Başını iki yana sallayarak bu saçma duyguyu kovdu ve yeni bir konuya girdi.

"Ama nasıl oldu da Avustralya'da koyun yetiştiriciliğine başladın? Anladığım kadarıyla adadaki kazanın ertesi günü, köprü açıldığında, Anita seni arabasının bagajında adadan çıkarttı."

"Bagajda değildim, üzerime bir battaniye örtüp arka koltukların üzerine uzanmıştım. Hiç kimsenin dikkatini çekmedi. Adaya geldiğinde Anita'ya olanları anlatıp kaçmam gerektiğini söylemiştim. Dediğin gibi güvenebileceğim biriydi. Bana yardım etti ve yıllar boyunca sırrıma sadık kaldı."

"Niçin Avustralya?"

"İsveç'i terk etmeden önce birkaç hafta Anita'nın öğrenci yurdundaki odasında kaldım. Anita cömertlik edip bütün parasını bana verdi. Pasaportunu da. Birbirimize çok

benziyorduk, yalnızca saçlarımı sarıya boyanıam gerekti. Dört yıl İtalya'da bir manastırda kaldım; rahibe olarak değil. Manastırda huzur bulmak isteyenlere kiralanan odalar vardı. Sonra bir tesadüf eseri Spencer Cochran'la karşılaştım. Benden birkaç yaş büyüktü, İngiltere'de okuduğu okuldan yeni mezun olmuş, Avrupa seyahatine çıkmıştı. Birbirimize aşık olduk. İşte bu kadar. Anita Vanger 1971 yılında onunla evlendi. Onunla evlendiğime hiç pişman olmadım. Harika bir insandı. Ne yazık ki sekiz yıl önce öldü ve kendimi birden çiftlik sahibi buldum."

"Ama pasaport? Birilerinin iki Anita Vanger olduğunu keşfetmesi gerekirdi?

"Hayır, niçin keşfetsinler ki? Anita Vanger adında İsveçli bir kadın, Spencer Cochran adında Avustralyalı bir adamla evleniyor. Bu kadının, Londra ya da Avustralya'da yaşıyor olması kimi ilgilendirir ki? Londra'da Cochran'ın müstakbel eşi, Avustralya'da da hemen yanındaki eşiydim. Canberra ve Londra'daki bilgisayar kayıtları karşılaştırılmıyor. Ayrıca kısa zamanda Cochran soyadıyla Avustralya pasaportu aldım. Her şey planlandığım gibi yürümüştü. Tek sorun, eğer Anita evlenmek isterse ne yapacağımızdı. Benim evliliğim İsveç kayıtlarına da geçmişti."

"O da evlenmedi."

"Evlenebilecek birini bulamadığını iddia ediyor. Ama evlilikten benim için kaçındığını biliyorum. O gerçek bir

arkadaş."

"Peki senin odanda ne işi vardı?"

"O gün pek mantıklı davranamıyordum. Martin'den ödüm kopuyordu, Uppsala'da kaldığı sürece bu korkuyu kendimden uzaklaştırabilmiştim. Ama onu o caddede birdenbire karşımda görünce, hayatım boyunca güvende olamayacağımı anlamıştım. Olup bitenleri Henrik'e anlatmakla kaçmak arasında gidip geliyordum. Henrik'in benimle konuşmaya zamanı yoktu, bir süre köyün içinde ne yapacağımı bilmeden dolaştım. Benim dışımda herkes köprüdeki olayla meşguldü. Benim kendi dertlerim vardı, neredeyse köprüdeki olayın bilincinde bile değildim. Sanki her şey gerçek dışıydı. Gerda ve Alexander'in evlerinin bahçesindeki küçük misafir kulübesine yerleşmiş olan Anita'yla karşılaştığımda, artık ne yapacağıma karar vermiştim. Bana yardım etmesini rica ettim. Onun kulübesine girdim ve burnumu bile dışarı çıkartmadım. Ama evden almam gereken bir şey vardı; her şeyi yazdığım bir günlük. Ayrıca elbiseye de ihtiyacım vardı, onları bana Anita getirdi."

"Sanırım pencereyi de merakına yenilip olay yerine bakmak için açtı." Mikael bir süre düşündü. "Düşünmeme rağmen Henrik'e niçin gitmediğini hâlâ anlayanıiyorum."

"Sence niçin gitmemişimdir?"

"Gerçekten bilemiyorum. Eğer neler döndüğünden

haberdar olsaydı, Henrik kesinlikle sana yardım ederdi, üstelik bunu seni ele vermeden yapardı. Her şey gizlice çözülür, Martin derhal etkisiz hale getirilir, psikolojik tedaviye tabi tutulurdu."

"Sen işin aslını anlamamışsın."

Mikael o ana kadar yalnızca Gottfried'in, Martin'e yaptığı cinsel saldırıyı söz konusu etmiş, Harriet'in durumunu konu dışı tutmuştu.

"Gottfried Martin'e cinsel saldırıda bulundu," dedi dikkatle. "Bunu sana da yapmış olabileceğinden şüpheleniyorum."

Harriet Vanger bunu, önce yüzünde en küçük bir mimik değişmeden karşıladı. Sonra derin bir nefes aldı ve elleriyle yüzünü kapadı. Biraz uzaktan onları izleyen Jeff, birkaç saniye içinde yanlarına gelip Harriet'e her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Harriet ona bakıp hafifçe gülümsedi. Sonra Mikael'in şaşkın bakışları altında ayağa kalktı ve Studs Manager'ine sarılıp yüzüne bir öpücük kondurdu. Ellerini Jeff'in omzundan çekmeden başını Mikael'e çevirdi.

"Jeff, bu Mikael, eski bir... arkadaş. Bir sürü sorun ve kötü haber getirdi ama o yalnızca bir elçi, elçiyi vuramayız değil mi? Mikael, bu Jeff Cochran. En büyük oğlum. Bir oğlum ve bir kızım daha var."

Jeff otuz yaşlarında göründüğüne göre Harriet, evlendikten hemen sonra hamile kalmış olmalıydı. Mikael ayağa kalktı, Jeff'e elini uzatarak, annesinin canını sıktığı için üzüldüğünü ama maalesef başka çaresinin de olmadığını söyledi. Harriet bir süre konuştuktan sonra Jeff'i yolladı. Tekrar Mikael'in karşısına oturduğunda bir karar vermiş gibiydi.

"Artık daha fazla yalan yok. Her şey geride kaldı. Sanırım 1966'dan beri, bir biçimde bugünü bekledim. En büyük korkum bir gün birinin karşıma çıkıp bana gerçek adımla hitap etmesiydi. Biliyor musun? Birdenbire bir şey oldu. Bütün korkularımdan kurtuldum. Suçum zaman aşımına uğradı. İnsanların ne düşüneceği umurumda bile değil."

"Suç?" dedi Mikael şaşkınlıkla.

Harriet ısrarla Mikael'e baktı ama o hâlâ neden bahsettiğini anlayamamıştı.

"On altı yaşındaydım. Korkuyordum. Utanıyordum. Çaresizdim. Korkunç yalnızdım. Olanları bir Martin, bir de Anita biliyordu. Anita'ya yalnızca tecavüz olayını anlatabildim, babamın manyak bir kadın katili olduğunu anlatacak cesaretim yoktu. Anita bunu hiç bilmedi. Ama yumurta gelip kapıya dayandığında, Henrik'e anlatmaya cesaret edemediğim korkunç suçlarımı da Anita'ya anlattım. Beni affetsin diye durmadan Tanrı'ya yalvardım. Ve dört yıl bir manastırda saklandım."

"Harriet, senin baban tecavüzcü bir katildi. Bunda senin bir suçun yok."

"Biliyorum. Bana bir yıl boyunca tecavüz etti. Bundan kurtulabilmek için her şeyi... Ama o benim babamdı. Onun kabul edebileceği bir neden göstermeden karşı koyanıazdım. Rol yaptım, sanki her şey yolundaymış gibi davrandım. Onunla yalnız kalmamaya özen gösterdim. Tabii neler olduğunu annem biliyor ama aldırmıyordu."

"Isabella biliyor muydu?" Harriet'in sesi sertleşti.

"Tabii ki biliyordu. Ailede içinde yaşanıp da onun bilmediği hiçbir şey yoktu. Ama sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor, tatlı canını sıkıntıya sokmuyordu. Babam bana, oturma odasında onun gözlerinin önünde tecavüz etse bile görmezlikten gelirdi. Ne benim ne de kendi yaşamında bir sorun olduğunu kabul edebilecek olgunlukta değildi."

"Onunla karşılaştım. Cadının teki."

"Hep öyleydi. Babamla ilişkisi üzerine çok düşündüm. Anladığım kadarıyla ben doğduktan sonra cinsel ilişkileri son bulmuştu. Babamın etrafında bir sürü kadın vardı ama tuhaf bir şekilde Isabella'dan korkuyordu. Ondan uzak duruyor ama boşanmaya da yanaşmıyordu."

"Vanger ailesinde boşanma olmaz." Harriet ilk kez güldü.

"Evet ya, boşanamazlar. Neyse, sorun şuydu ki yaşadıklarımı hiç kimseye anlatamazdım. O zaman bütün dünya duyacaktı. Okul arkadaşlarım, bütün akrabalar."

Mikael bir elini onun elinin üzerine koydu.

"Harriet, çok üzgünüm."

"İlk tecavüz ettiğinde daha on dördümdeydim. Bir sonraki yıl, sık sık beni yaşadığı kulübeye götürdü. Bir çoğunda Martin de oradaydı. İkimizi de bir şeyler yapmaya zorlardı. Martin, kendini rahatlatırken Gottfried kollarımı sıkıca tuttu. Babam öldüğünde Martin onun yerini almaya hazırdı. Benden onun sevgilisi olmamı bekledi, isteklerine doğal olarak boyun eğmem gerektiğini düşünüyordu. Böyle bir durumda seçim şansım yoktu. Dediklerini yapmak zorundaydım. Bir işkencecinin pençesinden kurtulduğumu düşünürken, diğerinin pençesine düşmüştüm ve yapabileceğim tek şey onunla yalnız kalmamaya dikkat etmekti."

"Henrik bu duruma."

"Hâlâ anlamıyorsun."

Harriet sesini yükseltmişti. Adamlarının göz ucuyla kendilerine baktıklarını fark eden Harriet, Mikael'e doğru eğildi ve sesini alçaltarak;

"Bütün kartlar masada. Nasıl oynayacağını sen düşün."

Kalktı, çadıra girip iki bira daha getirdi. Mikael tek bir söz etti.

"Gottfried."

Harriet başını salladı.

"Henrik'in seyahatte olduğu bir gün, 7 Ağustos 1965'te, babam beni zorla kulübesine götürdü. İçti, bana tecavüz etmeye çalıştı, beceremeyince, öfkeden çılgına döndü. Yalnız kaldığımız her seferde bana karşı kaba ve pervasızdı ama bu defa kendi sınırlarını aşmıştı. İçime işedi. Sonra da, bana neler yapmak istediğini söyledi. Bütün bir akşam öldürdüğü kadınları anlattı. Yaptıklarıyla övünüyordu. Kutsal Kitap'tan alıntılar yaptı. Saatlerce anlattı. Anlattıklarının yarısını anlamadım ama başka bir şeyi iyice anlamıştım; kafadan kontak olduğunu."

Birasından bir yudum aldı.

"Gece yarısı bir öfke krizine yakalandı. İyice zıvanadan çıkmıştı. Asma kattaki yataktaydık. Boynuma bir tişört doladı ve bütün gücüyle sıkmaya başladı. Mosmor olmuştum. Beni öldürmek istediğinden hiç kuşkum yoktu, ilk defa o gece tecavüzünde tam bir başarı sağladı."

Harriet başını kaldırıp Mikael'e baktı. Bakışlarında yalvaran, beni anla diyen bir şeyler vardı.

"O kadar sarhoştu ki, elinden kurtulabildim. Hemen aşağı atladım, panik içinde kaçmaya başladım.

Çırılçıplaktım, nereye olduğunu bilmeden koşuyordum, iskelede durdum. Yalpalayarak peşimden gelmişti."

Mikael birden daha fazla anlatmamasını dilediğini fark etti.

"O ayyaş moruğu suya itebilecek kadar gücüm vardı. Bir kayık küreğiyle bastırarak, çırpınması bitene kadar suyun altında tuttum. Yalnızca birkaç saniye sürdü."

Sustuğunda kulakları rahatsız eden bir sessizlik çöktü.

"Başımı kaldırdığımda Martin'i gördüm. Dehşetle gerilmiş yüzünde hastalıklı bir sırıtma vardı. Ne kadar zamandır oradaydı, bizi ne kadar gözlemişti bilmiyordum. O anda onun insafına kalmıştım. Yanıma geldi, saçımdan tutup kulübeye, Gottfried'in yatağına sürükledi. Ellerimi bağladı ve babamın cesedi suda yüzerken bana tecavüz etti. Hiç karşı koyamadım."

Mikael gözlerini kapadı. Harriet'i kendi haline bırakmadığı için utanıyordu. Harriet, sesini toplayarak devam etti.

"O günden sonra onun kölesi olmuştum. Ne derse yapıyordum. Sanki felç olmuş gibiydim. Isabella, Gottfried'in trajik ölümünden sonra çevre değiştirmesinin iyi geleceğini düşünerek Martin'i Uppsala'ya yolladığı için aklımı koruyabildim. Tabii bunu, bana ne yaptıklarını bildiği için yapmıştı. O, sorunları böyle çözerdi. Martin'in

bu karardan hoşnut olmadığını anlamışsındır."

Mikael başını salladı.

"Bir sene sonra Noel tatilinde adaya gelmiş, ama ben ondan uzak durmayı başarabilmiştim. Noel'le yılbaşı arasındaki tatilde Henrik'le Kopenhag'a gittim. Yaz tatilinde de Anita gelmişti. Ona açıldım. Beni hiç yalnız bırakmadı, Martin'in bana yaklaşmasına engel oldu."

"Ve onunla İstasyon Caddesi'nde karşılaştın."

"Ben onun aile toplantısına gelmeyeceğini, Uppsala'da kalacağını duymuştum. Fikrini değiştirmişti. Birden caddenin karşısında bana baktığını gördüm, gülümsüyordu. Karabasan gibiydi. Babasını öldürmüştüm ama oğlundan asla kurtulamayacaktım. O zamana kadar yalnızca intihar etmeyi düşünmüştüm. Ama birden fikrimi değiştirip kaçmaya karar verdim."

Rahatlamış bir ifadeyle Mikael'e baktı.

"Gerçeği anlatabilmek güzel bir duygu. İşte artık her şeyi öğrendin. Bu bilgiyi nasıl kullanacaksın?"

27. BÖLÜM

26 TEMMUZ, CUMARTESİ - 28 TEMMUZ, PAZAR

Mikael sabah saat dokuzda, Lisbeth Salander'i Landgatan'daki evinin önünden alıp Kuzey Mezarlığı'ndaki krematoryuma götürdü. Tören boyunca ona eşlik etti. Törende yalnızca onlar, bir de papaz vardı ama cenaze töreninin sonlarına doğru Dragan Armansky de kapıda göründü. Bir baş işaretiyle Mikael'i selamlayıp Lisbeth'in arkasında durdu ve bir elini ürkerek omzuna koydu. Lisbeth gelenin kim olduğunu biliyormuş gibi, arkasına bakmadan başını sallayarak selam verdi. Sonra da Mikael ve Armansky orada yokmuş gibi kendi içine kapandı.

Lisbeth, annesi hakkında hiç kimseyle konuşmamıştı. Ama papazın, huzurevinden kadın hakkında bilgi aldığı açıktı. Mikael'in anlayabildiği kadarıyla, beyin kanamasından ölmüştü. Lisbeth bütün bir tören boyunca hiç konuşmadı. Lisbeth'le iki defa göz göze gelen kadın papaz, ikisinde de ne söyleyeceğini şaşırdı. Lisbeth ona ifadesiz gözlerle bakıyordu. Tören bittiğinde hiçbir şey demeden kiliseden çıktı gitti. Derin bir nefes alan Mikael ve Dragan göz ucuyla birbirlerine baktılar. Lisbeth'in kafasında neler döndüğünü ikisi de bilmiyordu.

"Durumu çok kötü," dedi Dragan.

"Öyle," dedi Mikael. "Senin gelmen iyi oldu."

"Bundan çok emin değilim."

Armansky gözlerini Mikael'e dikti.

"Kuzeye gideceksiniz, değil mi? Gözünü ondan ayırma."

Mikael, Lisbeth'e dikkat edeceğine söz verdi. Kilisenin kapısında ayrıldılar. Lisbeth çoktan arabanın içine girmiş, Mikael'i bekliyordu.

Motorsikletini ve Milton Security'den aldığı malzemeleri geri getirmek için Mikael'le Hedestad'a gitmek zorundaydı. Uppsala'dan geçerlerken sessizliğini bozdu ve Avustralya seyahatinin nasıl geçtiğini sordu. Mikael, Stockholm Havaalanı'na dün akşam inmiş, ancak birkaç saat uyuyabilmişti. Harriet'in öyküsünü anlattı. Lisbeth yarım saat boyunca tek bir söz etmeden dinledikten sonra,

"Fahişe," dedi. "Kim?"

"Harriet Kaltak Vanger. Eğer 1966'da bir şey yapsaydı, Martin otuz yedi yıl boyunca o kadar kadına tecavüz edip öldüremeyecekti."

"Harriet babasının işlediği cinayetleri biliyormuş ama Martin'in neler yaptığına dair hiçbir fikri yokmuş. Eğer dediklerini yapmazsa babasını boğarak öldürdüğünü açığa vurmakla tehdit ederek ona tecavüz eden ağabeyinden kaçmış."

"Boş laf."

Daha sonra susup Hedestad'a kadar hiç konuşmadılar. Lisbeth'in bütün aksiliği üzerindeydi. Önceden kararlaştırdığı toplantıya geciken Mikael, onu Hedeby

Adası'na giden yol ayrımında bırakırken Lisbeth'e dönene kadar onu bekleyip beklemeyeceğini sordu.

"Burada gecelemeyi mi düşünüyorsun?"

"Sanırım öyle."

"Seni beklememi mi istiyorsun?"

Mikael arabadan çıktı, gidip kollarını Lisbeth'in boynuna doladı.

Lisbeth onu şiddetle itti. Mikael bir adım geriledi.

"Lisbeth, sen benim arkadaşımsın."

"Bu akşam yanında düzecek birisi bulunsun diye kalmamı mı istiyorsun?"

Mikael gözlerini ona dikip uzun süre baktı. Sonra arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Arabanın camını açtı. Lisbeth'in tutumundaki düşmanlık çok açıktı.

"Senin arkadaşın olmak istiyorum," dedi. "Eğer sen başka türlü düşünüyorsan beni beklemene gerek yok."

Mikael, Dirch Frode'yle birlikte hastanedeki odasına girdiğinde, Henrik elbiselerini giymiş oturuyordu. Mikael yaşlı adama sağlığını sordu.

"Yarın Martin'in cenazesine katılmama izin

verebileceklerini söylüyorlar."

"Dirch sana neler anlattı?" Henrik başını yere eğdi.

"Martin ve Gottfried'in yaptıklarını anlattı. Bu kadarını hayal bile edemezdim."

"Harriet'e ne olduğunu öğrendim."

"Nasıl ölmüş?"

"Ölmemiş. Hâlâ yaşıyor. Seni görmeyi çok istiyor, eğer sen de istersen."

Henrik ve Dirch Frode şeytan çarpmışa dönmüşlerdi.

"Onu buraya gelmeye zor ikna ettim. Ama yaşıyor, sağlığı yerinde ve burada, Hedestad'da. Bu sabah geldi ve sanırım bir saate kadar buraya gelir. Yani, eğer görüşmek istiyorsan."

Mikael bütün öyküyü, baştan sona bir kez de onlara anlattı. Henrik onu sanki vaaz veren İsa'yı dinliyormuş gibi dikkatle dinledi. Arada bir sorular sordu ya da anlamadığı bir yeri tekrarlamasını rica etti. Dirch Frode tek bir kelime etmedi.

Mikael anlatacaklarını bitirdiğinde, yaşlı adam sessizliğe gömüldü. Her ne kadar doktorlar, Henrik Vanger'in toparlandığını söyleseler de, anlattıklarının yaşlı adama ağır geleceğinden korkmuştu Mikael. Ama Henrik

hiçbir duygu belirtisi göstermemiş, yalnızca sesi biraz boğuklaşmıştı.

"Zavallı Harriet. Keşke bunları bana anlatabilseydi." Mikael saatine baktı. Beşe dört vardı.

"Onunla karşılaşmak istiyor musun? Neler yaptığını öğrendiğinde onu istemeyeceğinden korkuyor."

"Peki çiçekler?" dedi Henrik.

"Uçakla gelirken onu da sordum. Ailede sevdiği tek kişi senmişsin. Tabii çiçekleri o yolluyormuş. O çiçekleri aldığında onun yaşadığını ve iyi durumda olduğunu anlamanı umuyormuş. Ortaya çıkmadan yapabileceği tek şey buymuş. Ama tek haber kaynağı Anita, okulunu bitirir bitirmez başka bir ülkeye yerleşip, Hedestad'a hiç uğramadığından, burada neler yaşandığını hiç öğrenememiş. Senin ne kadar acı çektiğini ve o çiçekleri seninle dalga geçmek için katilinin gönderdiğini düşüneceğini tahmin edememiş."

"Sanırım çiçekleri Anita aracılığıyla gönderiyordu."

"Evet, Anita bir uçak şirketinde çalıştığı için, iş icabı bir sürü ülkeyi dolaşıyormuş. Çiçekleri gittiği yerlerden o postalamış."

"Peki, Anita'nın ona yardım ettiğini nasıl anladın?"

"Harriet'in odasının penceresinde göründüğü fotoğrafı

vardı."

"Ama o da işin içinde olabilir. katil olabilirdi. Harriet'in yaşadığını nasıl anladın?"

Mikael, Henrik'e uzun süre baktı ve sonra Hedestad'a döndüğünden beri ilk defa gülümsedi.

"Anita, Harriet'in ortadan kaybolmasına yardım etmiş olabilirdi ama katil olamazdı."

"Bundan nasıl emin olabildin?"

"Çünkü bu öykü, o lanet olası kapalı oda muamması öykülerinden biri değil. Eğer Anita, Harriet'i öldürmüş olsaydı cesedi çoktan bulunmuştu. Yani mantıklı tek sonuç, onun Harriet'in kaçmasına yardımcı olmasıydı. Evet, onu görmek istiyor musun?"

"Elbette, Harriet'i elbette görmek istiyorum."

Mikael girişteki asansörlerin yanında bekleyen Harriet'in yanına gitti. Önce onu tanıyanıadı. Bir gün önce, Stockholm'deki Arlanda Havaalanı'nda birbirlerinden ayrıldıktan sonra, Harriet saçlarını tekrar eski rengine, siyaha boyatmıştı. Üzerinde siyah bir pantolon, beyaz bir bluz ve oldukça şık, gri bir ceket vardı. Çok çekici görünüyordu. Mikael eğildi, onu cesaretlendirmek için yanağına bir öpücük kondurdu.

Mikael kapıyı açıp Harriet'i odaya buyur ederken,

Henrik oturduğu koltuktan ayağa kalktı. Harriet derin bir nefes alıp odaya girdi.

"Merhaba Henrik," dedi.

Yaşlı adam onu tepeden tırnağa süzdü. Sonra yanına gidip yanaklarından öptü. Mikael, Dirch Frode'ye başıyla işaret etti, onları yalnız bırakarak odadan çıktılar.

Mikael, Hedeby Adası'na geldiğinde Lisbeth Salander güvenlik kameralarını, elbise ve tuvalet çantasını toplayıp gitmişti.

Onun yokluğunu hisseden Mikael, sıkıntıyla kulübeyi dolaştı. Her şey birdenbire yabancılaşmış, gerçekliğini kaybetmişti. Çalışma odasındaki kağıt yığınına baktı. Bunları tekrar Henrik'e götürmek için kutulamayı düşünüyordu. Ama şimdi bunu yapacak hali yoktu. Markete gidip akşam yemeği için süt, peynir ve ekmek aldı. Geri döndüğünde kahve suyu koydu ve çıkıp bahçeye oturdu. Akşam gazetesini açarak okumaya başladı. Hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

Saat beş buçukta köprüden geçen taksi üç dakika sonra geri dönerken, Mikael arka koltukta oturan Isabella'nın silüetini gördü. Dirch Frode, bahçe koltuğunda uykuya dalmış olan Mikael'i uyandırdığında saat yediye geliyordu.

"Henrik'le Harriet ne durumda?"

"Her musibette bir hayır vardır," dedi Dirch Frode,

kontrol etmeye çalıştığı bir gülümsemeyle. "Düşünsene, Isabella hışımla Henrik'in odasına daldı. Senin tekrar kulübeye geldiğini görmüş ve çıldırmış. Artık şu Harriet saçmalığından bıktığını ve üstüne vazife olmayan şeylere burnunu sokarak oğlunun ölümüne senin neden olduğunu söyledi."

"Eh, haksız da sayılmaz."

"Henrik'e seni derhal buradan defetmesini ve onun da artık bir hayaletin peşinden koşmayı bırakmasını emretti."

"Vay vay."

"Odada oturan kadına göz ucuyla olsun bakmadı. Herhalde hastane personelinden biri sandı. Harriet'in ayağa kalkarak annesine baktığı ve ‘ınerhaba anne' dediği o anı hiç unutmayacağım."

"Ee, Isabella ne yaptı?"

"Isabella'yı tekrar hayata döndürmek için doktor çağırmak zorunda kaldık. Şimdi onun Harriet olduğunu kabul etmiyor, senin Harriet'im diyen bir sahtekarı ortaya çıkarttığını iddia ediyor."

Dirch Frode, Mikael'i olanlardan haberdar ettikten sonra, Harriet'in ölüler arasından döndüğü haberini vermek için aceleyle Cecilia ve Alexander'in yanlarına gitti.

Lisbeth Salander, Uppsala'nın yakınlarında bir

benzinliğe girdi, motorsikletinin deposunu doldurdu. Oraya kadar, hiç arkasına bakmadan kararlı bir şekilde gelmişti. Hesabı ödeyip beklemeden motorsikletine atladı. Benzinliğin çıkışında durdu, yola çıktığı andaki kararlılığı kaybolmuştu.

Morali hâlâ berbat durumdaydı. Hedeby Adası'nı terk ederkenki o müthiş öfkesi, yol boyunca yavaş yavaş erimişti. Mikael Blomkvist'e niçin bu kadar öfke duyduğunu bilmiyordu, daha doğrusu içindeki öfkenin ona karşı olduğundan bile emin değildi.

Henrik Çakal Vanger'i, Harriet Kaltak Vanger'i, Dirch Puşt Frode'yi ve Hedeby Adası'ndaki küçük krallıklarında birbirine kumpas kuran bütün o lanet olası Vanger klanını düşündü. Onun yardımına ihtiyaç duymuşlardı. Normalde bırakın sırlarını açmayı, ona selam bile vermezlerdi.

Bok çuvalları.

Derin bir nefes alıp o sabah gömülen annesini düşündü. Bu çok kötü olmuştu. Merak ettiği soruların cevabını artık alamayacağına göre, yaralarını hiçbir zaman saramayacaktı.

Cenaze töreninde arkasında duran Dragan Armansky'yi düşündü. Ona bir şey söylemeliydi, hiç değilse orada olduğunu bildiğini belirten bir jest yapmalıydı. Ama bunu yapması durumunda Armansky, onun yaşamını düzene sokmaya çalışacaktı. Eğer bir parmağını uzatsa o bütün

kolunu almaya çalışacaktı ve onu hiçbir zaman anlayamayacaktı.

Hâlâ onun vasisi olan Avukat Nils Pezevenk Bjurman'ı düşündü. Artık zararsız hale gelmişti ve Lisbeth'in emirlerine harfiyen uyuyordu.

Yatıştırılamaz bir nefretle dolarak dişlerini sıktı.

Mikael Blomkvist'i; gözetim altında olduğunu ve bütün bir hayatının bir sıçan deliğinde geçtiğini öğrendiğinde ona nasıl davranacağını düşündü.

Öfkesi ona yönelik değildi, bunu anlıyordu. Tam birilerini öldürmek istediği bir zamanda, yanı başında onu bulmuş, bütün öfkesini ona kusmuştu. Ona lanetler okuması anlamsızdı.

Mikael'e karşı, nefretle iç içe geçmiş bir sevgi duyuyordu. Özel hayatına burnunu sokmuştu. Ama yine de onunla birlikte çalışmaktan zevk almıştı. Bu bile tuhaf bir şeydi... Biriyle birlikte çalışmak. Buna alışık değildi ama beklentilerinin aksine sorun yaşamamış, Mikael onun yaptığı işe karışmamıştı.

Peki onun yüzüne tekme atma isteği de nereden geliyordu?

Derin bir iç çekti ve mutsuz gözlerini E4'ten geçen kamyona dikti.

Saat akşamın sekizini vurduğunda, Mikael hâlâ bahçede oturuyordu. Bir motorsiklet sesi duydu, başını çevirdiğinde köprüden geçen Lisbeth'i gördü. Lisbeth kulübenin önüne park edip kaskını çıkarttı. Masanın üzerindeki boş kahve sürahisini alıp mutfağa gitti. Dışarı geldiğinde deri motorsiklet giysilerini çıkartmış, ayağına bir kot pantolon geçirmiş ve üzerinde I can be a regular bitch. Just try me yazan bir tişört giymişti.

"Ben şimdi Stockholm'e ulaşmışındır diye düşünüyordum."

"Uppsala'dan döndüm."

"Sıkı bir gezinti."

"Kıçıma ağrılar girdi."

"Niçin geri döndün?"

Lisbeth cevap vermedi. Mikael üstelemeden kahvesini içmesini bekledi. On dakika sonra Lisbeth sessizliğini bozdu.

"Seninle arkadaşlık etmekten hoşlanıyorum," dedi gönülsüzce.

Bunlar daha önce ağzına bile almayacağı şeylerdi.

"Seninle. Seninle birlikte çalışmak ilginçti."

"Ben de seninle birlikte çalışmaktan hoşlanıyorum," dedi Mikael.

"Hmm."

"Doğrusu, daha önce senin gibi inanılmaz yetenekli biriyle hiç çalışmadım. Tamam, lanet olası bir hacker'svn ve bir telefon açmanla Londra'da yirmi dört saat boyunca birilerinin telefonlarını dinletebildiğin şüpheli çevrelerle ilişkin var ama sonuç almayı biliyorsun."

Lisbeth masaya oturduktan sonra ilk defa başını kaldırıp Mikael'e baktı. Mikael onun birçok sırrını öğrenmişti.

"Önemli bir şey değil. Bilgisayarlardan anlıyorum. Bir metni okumak ve neler yazdığını anlamakla ilgili bir sorunum yok."

"Fotografik bir bellek," dedi Mikael sakince.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama sanırım öyle. Yalnızca bilgisayarlar ve telefon şebekelerini değil; motorsiklet, TV, elektrik süpürgesi, kimyasal işlemler ve astrofizik formüllerini de bilirim. Yani anormal biri, bir tür ucube."

Mikael kaşlarını çattı ve uzun süre sessiz kaldı.

Asperger sendromu, diye düşündü. Ya da benzer bir şey. Başkalarına boş bir vızıltı gibi gelen soyut nedenleri

anlayabilen bir yetenek.

Lisbeth gözlerini masaya dikti.

"Başkaları böyle bir yeteneğe sahip olabilmek için neler vermezdi," dedi Mikael.

"Bunları konuşmak istemiyorum."

"Tamam, bu konuyu geçelim. Niçin geri döndün?"

"Bilmiyorum. Belki de yanlış yaptım."

Mikael ona dikkatle baktı.

"Lisbeth, bana arkadaşlık sözcüğünün anlamını söyler misin?"

"Birinden hoşlanmak."

"Tamam da, birinden niçin hoşlanırsın?"

Lisbeth omuzlarını silkti.

"Bana göre arkadaşlık iki şeyin üzerinde yükselir," dedi Mikael. "Saygı ve güven. Bu iki şeyden biri eksikse arkadaşlık bağı kurulamaz. İnsan birine saygı duyabilir ama yanı sıra güven de duymazsa arkadaşlık çatlamaya başlar."

Lisbeth sessizliğini bozmadı.

"Kendin hakkında benimle konuşmak istememeni anlarım ama bana güvenip güvenmediğine karar vermek zorundasın. Seninle arkadaş kalmak istiyorum ama bunu tek taraflı yapamam."

"Seninle sevişmekten hoşlanıyorum."

"Seksin arkadaşlıkla bir ilgisi yok. Tamam, arkadaşlar da birbirleriyle seks yapabilirler ama Lisbeth eğer seninle seks yapmakla arkadaşlık arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, neyi seçeceğim konusunda hiç tereddüt etmem."

"Anlamadım. Benimle sevişmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Mikael susup dudaklarını ısırdı. Sonunda bir iç çekti ve:

"İnsan birlikte çalıştığı biriyle cinsel ilişkiye girmemeli," diye mırıldandı. "İşleri karıştırmaktan başka bir işe yaramıyor."

"Erika'yla bulduğunuz her fırsatta düzüşüyor musunuz, yoksa ben mi yanılıyorum? Üstelik Erika evli bir kadın."

"Ben ve Erika. Onunla ilişkimiz iş ortaklığı yapmamızdan çok önce başladı. Medeni durumu da seni ilgilendirmez."

"Öyle mi? Birdenbire kendinden bahsedilmesini istemez oldun. Şu arkadaşlık dediğin şeyin bir ayağı güven değil

miydi?"

"Evet, ama şimdi burada söz konusu olan bir arkadaşının arkasından konuşmamak. O zaman onun güvenini kötüye kullanmış olurum. Senin arkandan da Erika'yla konuşmam."

Lisbeth bir süre düşündü. Sohbet sıkıcı bir hal almaya başlamıştı.

Bu tür konuşmalardan hoşlanmazdı.

"Seninle sevişmek hoşuma gidiyor," dedi yeniden.

"Benim de. Ama ben baban olacak yaştayım."

"Sıçarım yaşına."

"Aramızdaki yaş farkını gözardı edemezsin. Sürekli bir ilişki için uygun bir yaş farkı değil."

"Sürekli ilişkiden bahseden kim?" dedi Lisbeth. "Çarpık cinsel ilişkilerin büyük rol oynadığı bir işi yeni sonuçlandırdık. Eğer bana kalsa bu adamları birer birer ortadan kaldırırdım."

"Hiç uzlaşmazsın değil mi?"

"Hayır," dedi Lisbeth. Dudaklarında gülümseme denilemeyecek tuhaf bir ifade vardı. "Ama neyse ki sen onlara benzemiyorsun."

Ayağa kalktı. "Şimdi gidip duş alacağım. Sonra da çırılçıplak yatağına yatacağım. Eğer bu iş için çok yaşlı olduğunu düşünüyorsan, gidip portatif yatakta yatarsın."

Mikael onun arkasından baktı. Salander'in kişiliğini çözemiyordu ama utanmazlığı aşikardı. Onunla girdiği her tartışmayı kaybediyordu. Kahve fincanlarını toplayıp mutfağa götürdükten sonra yatak odasına gitti.

Ertesi gün saat onda yataktan kalktılar. Birlikte duş alıp, kahvaltı yaptılar. Saat on birde Dirch Frode arayıp Martin'in cenaze töreninin saat ikide yapılacağını haber vererek törene gelip gelmeyeceklerini sordu.

"Şaka mı bu?" dedi Mikael.

Dirch Frode'nin ricası üzerine saat altıda buluşmaya karar verdiler.

Mikael birkaç saatini belgeleri ayırıp değişik kartonlara koyarak, Henrik'in çalışma odasına taşımaya ayırdı. Geriye bir tek not tuttuğu defterler ve yarım yıldır kapaklarını bile açmadığı Hans-Erik Wennerström davasının dosyaları kalmıştı. Derin bir iç çekip onları da çantasına koydu.

Dirch Frode ancak saat sekiz civarında gelebildi. Üzerinde hâlâ tören elbisesi vardı, çok huzursuz görünüyordu. Mutfak masasına oturdu ve Lisbeth'in uzattığı kahve fincanını minnetle aldı. Mikael, Harriet'in ortaya çıkmasını ailenin nasıl karşıladığını sorarken,

Lisbeth masanın bir kenarına oturup bilgisayarını açtı.

"Martin'in ölümünü gölgede bıraktığını söyleyebilirim. Şimdi onun varlığını basın da keşfetti."

"Peki bu durumu nasıl açıkladınız?"

"Harriet yerel gazeteyle bir röportaj yaptı. Ailesiyle anlaşamadığı için evden kaçtığını söyledi. Ama Vanger Şirketi kadar cirosu olan bir şirketi yönettiğine göre, her nereye kaçtıysa işleri rast gitmiş olmalı."

Mikael ıslık çalarak hayretini belirtti.

"Avustralya koyunlarının çok para ettiğini biliyordum ama bir koyun çiftliğin bu kadar para kazanacağını tahmin edemezdim."

"Çiftlik işleri çok harika durumda ama tek gelir kaynağı değil. Cochran Şirketi madencilik, tekstil, imalat, ulaşım, elektronik ve daha bir sürü başka alanda da faaliyet gösteriyor."

"Hoppala. Ee şimdi ne olacak?"

"Doğrusunu sorarsan ben bilmiyorum. Bütün gün birileri gelip durdu, uzun yıllardan sonra bütün aile bir araya toplandı. Fredrik ve Johan Vanger'in akrabaları, yeni kuşaktan yirmi ve üstü yaşlarda bir sürü insan. Bu akşam Hedestad'da sanırım kırka yakın Vanger var, bir kısmı hastanede Henrik'in başını şişiriyor, diğerleri de büyük

otelde Harriet'in."

"Harriet büyük olay. Peki Martin işini kaç kişi biliyor?"

"Şimdilik ben, Harriet ve Henrik. Üçümüz bir araya gelip uzun süre konuştuk. Şu Martin hakkında. Sapıklıkları her şeyi gölgeledi. Şirkette de büyük bir krize yol açtı."

"Anlıyorum."

"Doğal selef yok ama Harriet bir süre Hedestad'da kalacak. Bir sürü şeyin yanı sıra kimin neye ne kadar sahip olduğunu ve mirasın nasıl dağıtılacağını da araştırmak zorundayız. Eğer Harriet buradan kaçmasaydı, payına oldukça yüklü bir miras düşecekti. Tam bir karabasan."

Mikael güldü. Ama Frode'nin gülecek hali yoktu.

"Isabella çöktü. Hastaneye yatırdık. Harriet onu ziyaret etmeyi reddediyor."

"Haklı."

"Bununla birlikte Anita, Londra'dan geliyor. Gelecek hafta aile meclisi toplanacak. Yirmi beş yıl sonra ilk defa Anita da katılacak."

"Yeni CEO kim olacak?"

"Bu işe Birger talip ama söz konusu bile edilemez. Bu işi şimdilik hasta yatağından Henrik üstlenecek, dışarıdan ya

da aileden birini."

Frode cümlesini tamamlamadı. Mikael kaşlarını çattı.

"Harriet? Ciddi olamazsın."

"Niçin olmasın? Oldukça yetenekli ve saygın bir iş kadınından bahsediyoruz."

"Ama onun Avustralya'da ilgilenmesi gereken bir şirketi var."

"Evet, ama onun yokluğunda işleri oğlu Jeff Cochran yönetebilir."

"O, koyun çiftliğinde studs manager. Eğer doğru anladıysam o, koyunların uygun eşlerle çiftleşmesine nezaret ediyor."

"Ama Oxford'un ekonomi, Melbourne'ün de hukuk bölümünden mezun."

Mikael onu Harriet'e götüren terli ve kaslı adamı, çizgili bir takım elbisenin içinde düşünmeye çalıştı. Niçin olmasın?

"Bütün bunlar bir çırpıda çözüm bulmaz," dedi Frode. "Ama Harriet harika bir CEO olur. Doğru bir ekiple şirketi, içinde bulunduğu krizden kurtarabilir."

"Ama tecrübesi."

"Tamam, tecrübesiz. Uzun yıllar sonra ortaya çıkıp da şirketin bütün süreçlerine nüfuz edemez. Ama Vanger Şirketi uluslararası faaliyet gösteren bir şirket. Tek kelime bile İsveççe bilmeyen Amerikalı birini de CEO olarak atayabilirdik. Buna ticaret deniliyor."

"Er ya da geç, Martin'in evinin bodrumundaki odayla yüzleşmek zorunda kalacaksınız."

"Biliyorum. Ama Harriet'i yok etmeyi göze almadan bu konuda bir şey söyleyemeyiz. Bu konuda karar verecek kişinin ben olmadığıma seviniyorum."

"Lanet olsun Dirch, Martin'in bir seri katil olduğunu gizleyemezsiniz."

Frode diken üzerinde oturur gibiydi. Mikael de pirelenmişti.

"Mikael, ben. Oldukça sıkıntılı bir pozisyondayım."

"Anlat bakalım."

"Henrik'ten bir mesaj getirdim. Basit bir mesaj. Şimdiye kadar yaptığın şeyler için teşekkür ediyor ve sözleşmede yazan koşulları yerine getirilmiş kabul ediyor. Yani seni diğer görevlerinden affediyor, artık Hedestad'da kalıp çalışmana gerek yok. Demek ki hemen Stockholm'e gidip işinin başına dönebilirsin."

"Yani sahneden çekilmemi istiyor?"

"Kesinlikle öyle değil. Gelecekte neler yapılacağını konuşmak için onu ziyaret etmeni istiyor. Millennium'un yönetimindeki görevlerini hiçbir engelle karşılaşmadan yürütebilmeyi umuyor. Ama..."

Dirch Frode şimdi çok daha huzursuz bir ifadeyle kıvrandı.

"Ama artık Vanger ailesinin tarihini yazmamı istemiyor."

Frode başını salladı. Bir not defteri çıkardı, açtı ve Mikael'e uzattı.

"Sana bir mektup yazdı."

Sevgili Mikael,

Senin dürüstlüğüne saygı duyuyor ve ne yazman gerektiğini söyleyerek seni aşağılamak istemiyorum. Ne istiyorsan yazıp yayınlayabilirsin. Bu konuda sana baskı yapmayı aklımdan bile geçirmiyorum.

Eğer sözleşmede bahsedilen işe devam etmek istersen, bu sözleşme hâlâ geçerli.

Vanger ailesinin tarihini yazıp bitirmek için elinde yeterince belge var.

Mikael, bütün hayatım boyunca hiç kimseye hiçbir konuda yalvarmadım. İnsanların her zaman ahlak ve

inançlarına bağlı kalması gerektiğini düşündüm. Ama şu an başka bir seçeneğim yok.

Arkadaşın ve Millennium'un ortağı olarak, Gottfried ve Martin olayını açığa vurmaman için sana yalvarıyorum. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama bu karanlıkta başka bir çıkış yolu göremiyorum. İki kötü şey arasında seçim yapmak zorundayım, bu durumda yalnızca kaybedenler olacak.

Harriet'e daha fazla acı çektirecek bir şey yazmaman için yalvarıyorum. Basının diline düşmenin nasıl bir şey olduğunu yaşadığın için iyi biliyorsundur. Durumun o kadar vahim olmamasına rağmen sana karşı yürütülen kampanyaya bakarak, gerçeklerin öğrenilmesi halinde Harriet'e karşı nasıl bir kampanya yürütülebileceğini tahmin edebilirsin. O, kırk yıl boyunca zaten yeterince acı çekti, kardeşi ve babasının işlediği suçlar için yeni acılar çekmesine gerek yok. Ayrıca bu öykünün Vanger Şirketinde çalışan binlerce kişi için yaratacağı sorunları da dikkatle düşünmeni rica ediyorum. Bu öykü Harriet'i tarumar etmenin yanı sıra bizi de yıkacaktır.

Henrik.

"Ayrıca Henrik, bu öyküyü yayınlamaman halinde ortaya çıkacak ekonomik kayıplarını karşılamayı da taahhüt ediyor. İstediğin kadar ekonomik talepte bulunabilirsin."

"Yani rüşvetle çenemi kapatmak istiyor. Ona böyle bir teklifi hiç duymamış olmayı dilediğimi söyle."

"Bu durum senin için olduğu kadar, Henrik için de can sıkıcı. Seni çok seviyor ve arkadaşı gibi görüyor."

"Henrik Vanger çok kurnaz bir sahtekar," dedi Mikael. Öfkeden köpürüyordu. "Bu olayı örtbas etmek istiyor. Benim de onu sevdiğimi biliyor ve bunu kullanmaya kalkıyor. Bir yandan istersem bu öyküyü yayınlayabileceğimi söylerken, diğer yandan Millennium'daki durumunu gözden geçireceğini söyleyerek aba altından sopa gösteriyor."

"Harriet'in ortaya çıkması her şeyi değiştirdi."

"Ve şimdi bana fiyat biçmeye kalkıyor. Harriet'i afişe etmeyi düşünmüyorum ama biri Martin'in bodruma kapattığı kadınlardan bahsetmek zorunda. Dirch, kaç kadının boğazlandığını bile bilmiyoruz. Onların hakkını kim savunacak?"

Lisbeth Salander bilgisayarından başını kaldırdı. Dirch Frode'ye dönüp ürkütücü bir sesle:

"Şirketinizden hiç kimse, rüşvet vererek beni susturmayı düşünmedi mi?" dedi.

Onu bir kez daha görmezlikten gelme hatasına düşen Frode çok şaşırmıştı.

"Eğer Martin Vanger yaşasaydı bütün kirli çamaşırlarını ortaya dökerdim," diye devam etti Lisbeth. "Mikael'in sizinle nasıl anlaştığına bakmaksızın, onun hakkındaki bilgileri en ince detaylarına kadar en yakın akşam gazetesine yollardım. Eğer yakalayabilseydim, onu o işkence deliğindeki masaya bağlar, kıçına iğneler batırırdım. Ama ne yazık ki öldü."

Mikael'e döndü:

"Ben sonuçtan memnunum. Ne yaparsak yapalım, Martin'in kurbanlarına verdiği zararları tamir edemeyiz. Ama şimdi ilginç bir durumla karşı karşıyasın. Suçsuz kadınlara zarar verebilirsin, özellikle de buraya gelirken arabada hararetle savunduğun Harriet'e. Şimdi benim sorum şu, en kötü olan ne? Martin Vanger'in kulübede Harriet'e tecavüz etmesi mi, yoksa senin onu gazetelere afişe etmen mi? Nazik bir ikilemle karşı karşıyasın. Belki de şu senin gazeteciler cemiyetinin ahlak kurulu bir yol gösterebilir."

Lisbeth sustuğunda Mikael onunla göz göze gelmemek için başını masaya eğmişti.

"Ama ben bir gazeteci değilim," dedi Lisbeth.

"Ne istiyorsun?" dedi Frode.

"Martin kurbanlarını videoya kaydetmiş. Mümkün olduğu kadarını teşhis edip ailelerine uygun bir tazminat

ödemenizi istiyorum. Ayrıca Vanger Grubu'nun, İsveç'teki Kadın Sığınma Merkezi ve Genç Kadınlar Merkezi'ne her yıl ikişer milyon kron bağış yapmasını."

Frode kafasında bir hesap yaptıktan sonra başını sallayarak onayladı.

"Bununla yaşayabilir misin, Mikael?" diye sordu Lisbeth.

Mikael ne diyeceğini bilemiyordu. Bütün meslek hayatını başkalarının saklamaya çalıştığı bu tür şeyleri açıklamaya adamıştı. Martin Vanger'in bodrumunda işlenen suçları karartmaya ahlakı el vermezdi. O güne kadar bildiği şeyleri açıklamayı ilke edinmiş ve meslektaşlarını gerçekleri açıkla-mamakla suçlamıştı. Ama şimdi kendini birdenbire bugüne kadar duyulmamış boyutlarda, uğursuz bir cover up tartışmasının içinde bulmuştu.

Uzun süre konuşmadan oturdu. Sonunda başını salladı.

"İyi o zaman," dedi Dirch Frode, Mikael'e döndü. "Henrik'in önerdiği ekonomik tazminata gelince."

"Kıçına sokabilir," dedi Mikael. "Dirch, şimdi gitmeni istiyorum. Senin durumunu anlıyorum ama şimdi sana da, Henrik'e de, Harriet'e de çok kızgınım. Eğer gitmezsen arkadaşlığımız bozulacak."

Dirch Frode masadan kalkmadı ve kalkacağına dair bir

işaret de yoktu.

"Şimdi gidemem," dedi. "Henüz konuşacaklarım bitmedi. Hoşuna gitmeyecek bir mesaj daha var. Henrik bu akşam iletmem için ısrar etti. Eğer istersen yarın sabah hastaneye gidip onun derisini yüzebilirsin ama şimdi beni dinlemelisin."

Mikael başını kaldırıp Frode'nin gözlerinin içine baktı.

"Bütün hayatım boyunca şu anki kadar zorlanmadım," dedi Frode. "Ama içinde bulunduğumuz durumdan ancak kesin bir samimiyetle ve bütün kartları masaya açarak kurtulabiliriz."

"Samimiyet ha? Gözlerimi yaşartıyorsun."

"Henrik, Noel'de sen bu işi almaya ikna ettiğinde," dedi Frode, Mikael'in alaycılığını görmezlikten gelerek, "ne o ne de ben bir sonuç alacağını sanıyorduk. Ama umutsuz da olsa son bir çabaydı işte. Henrik senin durumunu analiz etmişti, özellikle de Bayan Salander'in hakkında tuttuğu rapora dayanarak. Senin tecrit edilmişliğine oynadı, iyi bir para teklif etti ve en önemlisi oltaya uygun bir yem taktı."

"Wennerström," dedi Mikael.

Frode başını salladı.

"Blöf mü yaptınız?"

"Hayır, hayır," dedi Frode.

Lisbeth kulaklarını dikip dikkatle dinlemeye başlamıştı.

"Henrik verdiği sözleri tutacak," dedi Frode. "Bir söyleşi yaparak Wennerström'e karşı açık saldırıya geçecek. Ayrıntılarını sonra öğrenirsin ama kabaca söylersek HansErik Wennerström, Vanger Şirketi'nin ekonomi bölümünde çalışıyordu. Milyonlarca kronu döviz spekülasyonunda kullandı. Bunu, döviz kurları ortalığı kasıp kavurmadan çok önce yaptı. Ne buna yetkisi vardı ne de ve şirket yönetiminden izin almıştı. İşleri kötü gitti, yedi milyon kron içeri girdi ve bunu kapatabilmek için defterlerde sahtecilik yapmanın yanı sıra, daha vahim bir spekülasyona yöneldi. Her şey ortaya çıktığında şirketten atıldı."

"Bu işten kişisel bir kazanç elde etti mi?"

"Evet, yaklaşık yarım milyon kronu iç etti. İronik olansa, bu paranın Wennerström Grubu'nun başlangıç sermayesi olmasıydı. Bunların hepsini belgeledik. Eğer istersen bu belgeleri kullanabilirsin, Henrik seni açıkça destekleyecektir. Ama..."

"Ama bu bilgiler değersiz," dedi Mikael yumruğunu masaya vurarak. "Bunlar otuz yıl önce olup bitmiş şeyler, yani kapanmış bir dava."

"Wennerström'ün bir dolandırıcılığını kanıtlayan bir

belge alacaksın."

"Bu Wennerström'ü yalnızca biraz rahatsız eder ama ona kamıştan üflenen bezelyenin vereceği kadar zarar verir. Omuzlarını silkip kartları yeniden karıştırır, Henrik Vanger'in ondan iş çalmaya çalışan yaşlı bir hırsız olduğunu, spekülasyon işine onun emriyle girmiş olduğunu iddia eder. Suçsuzluğunu kanıtlayanıasa bile, tarihin tozlu sayfalarında kalmış bu davayı kimse ciddiye almaz."

Dirch Frode oldukça mutsuz görünüyordu.

"Beni dolandırdınız," dedi Mikael.

"Mikael. Niyetimiz bu değildi."

"Hata bende; bir hiç için umuda kapıldım, bu tür bir şeyle karşılaşacağımı kestirmeliydim." Birden bir kahkaha attı. "Henrik eski kulağı kesiklerden. Beni güzel yemledi, ne duymak istiyorsam onu söyledi."

Mikael ayağa kalktı, mutfak tezgahına doğru gitti. Sonra Frode'ye döndü ve bütün duygularını bir kelimede özetledi.

"Defol."

"Mikael... Böyle olduğu için üzgü..."

"Defol. Dirch."

Lisbeth Salander, Mikael'in yanına mı gitsin, yoksa onu kendi haline mi bıraksın karar veremedi. Ceketini alıp tek bir söz etmeden dışarı çıkan Mikael, onu bu dertten kurtardı.

Bir saatten fazla bir süre mutfakta bir ileri bir geri dolaşan Lisbeth, can sıkıntısını gidermek için tabakları toplayarak yıkadı; normalde bu işi Mikael'e bırakırdı. Arada bir mutfak penceresine gidip dışarı baktı.

Artık endişesi dayanılmaz bir hal alınca, deri ceketini alıp Mikael'i aramak için dışarı çıktı.

Önce kulübelerinin pencerelerinde ışık olan küçük tekne limanına indi ama Mikael ortalarda yoktu. Akşamları yürüyüş yaptıkları, deniz boyunca uzanan patikadan yürümeye başladı. Martin Vanger'in evi karanlıklar içinde, sanki terkedilmiş gibiydi. Daha önce Mikael'le birlikte oturdukları burundaki kayalığa kadar yürüdükten sonra geri döndü.

Yönünü kiliseye çevirdi. Mikael orada da yoktu. Bir süre durup ne yapması gerektiğini düşündü. Geri dönüp motorsikletin çantasından el lambasını aldı, tekrar deniz kıyısı boyunca yürümeye başladı. Gottfried'in kulübesine giden patikayı bulması için biraz zaman harcaması gerekti. Epeyce yürüdükten sonra ağaçların arkasından kulübeyi gördü. Mikael orada da yoktu ve kulübenin kapısı kilitliydi.

Tekrar köye dönerken durdu ve buruna doğru döndü.

Harriet'in babasını suya ittiği iskelenin yanında Mikael'in silüetini gördüğünde derin bir nefes aldı.

Mikael'in yanına gidip usulca oturdu. Bir süre sonra Mikael sessizliğini bozdu.

"Özür dilerim. Bir süre yalnız kalmam gerekiyordu."

"Biliyorum."

Lisbeth iki sigara yakıp birini Mikael'e verdi. Mikael başını çevirip ona baktı. Lisbeth Salander karşılaşmış olduğu en yabani insandı. Özel hayatı hakkında konuşmak istediği her seferde Mikael'i duymazlıktan gelmiş, her türlü sempati girişimini geri çevirmişti. Hayatını kurtarmış ve şimdi de gecenin bir yarısı gelip onu burada bulmuştu. Mikael bir kolunu Lisbeth'in beline doladı.

"Şimdi fiyatımın ne olduğunu biliyorum," dedi. "O kadınlara ihanet ettik. Her şeyi karanlığa boğacaklar. Martin'in bodrumundaki her şey yok edilecek."

Lisbeth hiçbir şey demedi.

"Erika haklıydı," diye devam etti Mikael. "Eğer bir aylığına İspanya'ya tatile gidip, İspanyol kızlarıyla yatıp kalktıktan sonra geri dönsem ve Wennerström olayını yeniden ele alsam çok daha iyi olacaktı."

"Eğer İspanya'ya gitseydin, Martin Vanger bodrumunda faaliyetlerini hâlâ sürdürecekti."

Uzun süre öylece oturduktan sonra Mikael ayağa kalktı ve eve dönmeyi önerdi.

Mikael, Lisbeth'ten önce uyudu. Bir süre onun solumalarını dinleyen Lisbeth kalktı ve mutfağa geçip kahve suyu koydu. Işıkları yakmadan masanın başına oturdu. Bir sigara yakıp düşünmeye başladı. Vanger ve Frode'nin, Mikael'i dolandırdıklarından emindi. Aldatmak onların doğasında vardı. Ama bu onun değil Mikael'in sorunuydu. Ya da öyle miydi?

Sonunda bir karar verdi. Sigarasını söndürdü, yatak odasına gitti. Lambayı yaktı ve uyandırana kadar Mikael'i sarstı. Saat sabahın iki buçuğuydu.

"Ne oldu?"

"Bir şey sormak istiyorum. Hadi kalk."

Mikael doğrulup oturdu ve uykulu gözlerle Lisbeth'e baktı.

"Yargılanırken. Kendini niçin savunmadın?"

"Uzun bir öykü, Lisbeth."

"Anlat. Benim vaktim var."

Mikael bir süre ne demesi gerektiğini düşündü ve gerçeği anlatmakta karar kıldı.

"Savunacağım bir şey yoktu. Makalede yazdığım bilgiler yanlıştı."

"Senin bilgisayarına girdiğimde Erika Berger'le yazışmalarını okudum. Wennerström olayına ilişkin bir sürü belgenin varlığına rağmen, siz mahkemenin pratik ayrıntıları üzerine konuşup durdunuz ama bir türlü asıl konuya girmediniz. Yolunda gitmeyen neydi?"

"Lisbeth, bunu anlatamam. Erika ve ben gerçekte neler olduğunu anlatmamız halinde güvenilirliğimizin daha da sarsılacağı sonucuna vardık."

"Dinle beni Kalle Blomkvist, dün oturup arkadaşlık, güven ve ne boksa onların üzerine bir sürü nutuk atıp durdun. Anlatacaklarını internette yayınlayacak değilim."

Mikael defalarca itiraz etti. Saati bahane etti, bu konuyu konuşmaya tahammül edemediğini söyledi ama Lisbeth ona boyun eğdirene kadar inat etti. Mikael kalktı, lavaboya gidip yüzünü yıkadı. Mutfağa geçip kahve suyu koyduktan sonra yatağa döndü ve eski okul arkadaşı Robert Lindberg'in iki yıl önce, Arholm'daki marinada sarı bir Mâller-30'da, merakını nasıl uyandırdığını anlattı.

"Arkadaşın sana tezgah mı kurdu?"

"Hayır, ne biliyorsa onu anlattı. Verdiği bilgilerin hepsini SIB'in kontrolörüne doğrulattım. Hatta Polonya'ya gidip anlı şanlı Minos Şirketi'nin derme çatma kulübesinin

olduğu yerdeki şirket tabelasının fotoğraflarını çektim. Şirketin işe aldığı bir sürü insanla röportaj yaptım. Hepsi de bendeki bilgileri doğruladı."

"Anlayamıyorum."

Mikael iç çekti ve bir süre sustu.

"Elimde harika bir öykü vardı. Henüz Wennerström'ün kendisiyle yüz yüze gelmemiştim ama elimdeki bilgiler o kadar su götürmezdi ki, yayınlamam halinde onu silkeleyeceğim kesindi. Belki dolandırıcılıktan yargılanmazdı -çünkü iş kontrolörler tarafından onaylanmıştı- ama saygınlığını zedelerdim."

"Nerede yanlış yaptın?"

"Neyin peşinde olduğum bir yerden kulağına çalındı ve varlığımdan haberdar oldu. Ardından bir sürü tuhaf şey yaşandı. Önce, telefon kulübelerinden açtıkları için izi sürülmesi imkansız tehdit telefonları almaya başladım. Erika'yı da tehdit ettiler: 'Bu işin peşini bırak yoksa göğüslerini bir ağılın kapısına çivileriz' türünden bildik tehditler. Tabii Erika çok endişelendi."

Lisbeth'in paketinden bir sigara aldı.

"Arkasından çok ürkütücü bir şey geldi başıma. Bir gün gecenin geç bir saatinde derginin olduğu binadan ayrıldığımda iki adamın saldırısına uğradım. Birkaç yumruk attılar. Böyle bir saldırıyı hiç beklemiyordum, yere

yuvarlandım. Kim olduklarını çıkartamadım. Ama biri motorsiklet çetesi üyesine benziyordu."

"Sonra?"

"Bunların Erika'nın öfkeden çılgına dönmesi, benim de inatçılığımın tutması dışında bir etkisi olmadı. Millennium'daki önlemleri artırdık. Ama bütün bu saldırılarla, öykünün ağırlığı arasında bir orantısızlık vardı. Olanları anlamakta zorlanıyorduk."

"Ama senin yayınladığın öykü çok başkaydı."

"Kesinlikle. Birden bir fırsat yakaladık, bir kaynağa ulaştık, Wennerström'ün çevresinden Deep Throat lakaplı biri.

"Bu adam kelimenin tam anlamıyla korkudan altına ediyordu. Onunla, pek bilinmeyen bir otelin bir odasında buluştum. Minos işinden elde edilen paraların Yugoslavya'da silah ticaretine yatırıldığını söyledi. Wennerström, aşırı sağcı Ustaşa örgütüyle iş yapmıştı. Üstelik adam, iddialarını kanıtlayacak yazılı belge de verebiliyordu."

"İnandınız mı?"

"Çok zeki bir adamdı. Verdiği bilgilerle bizi bu öyküyü doğrulatabileceğimiz yeni bir kaynağa yöneltti. Hatta Wennerström'ün en yakın adamının, silahları satın alan adamla el sıkışırken çekilmiş bir fotoğrafına bile ulaştık.

Elimizdeki kanıtların çok sağlam olduğunu düşünerek yayınladık."

"Ama hepsi de düzmeceydi."

"Tepeden tırnağa düzmeceydi," diye onayladı Mikael. "Elimizdekiler iyi düzenlenmiş sahte belgelerdi. Wennerström'ün avukatı, Wennerström'ün en yakın adamıyla Ustaşa liderini el sıkışırken gösteren fotoğrafın fotomontaj olduğunu ispat etti. İki ayrı resim PhotoShop marifetiyle bir araya getirilmişti."

"Çok etkileyici," dedi Lisbeth.

"Değil mi ya. Nasıl aldatıldığımızı iş işten geçtikten sonra anladık. Wennerström, kendisine zarar verecek orijinal öykümüzü eşi benzerine rastlanmayacak bir sahtekarlıkla geri plana itti. Biz de bu zokayı yutup, suçsuzluğunu ispatlayacağı sahte öyküyü yayınlayarak, onun mazlum rolüne yatıp puan toplamasını sağladık. Şeytani bir plan kurmuştu."

"Wennerström'ün sizi manipüle ettiğine dair hiçbir kanıtınız olmadığı için de gerçeği anlatamadınız."

"Eğer gerçeği anlatıp, bundan Wennerström'ü sorumlu tutacak bir aptallığa kalkışsaydık bile, kimseyi inandıramazdık. Bunu; suçu masum bir sanayicinin üzerine atarak, kendimizi kurtarmak için gösterdiğimiz umutsuz bir çaba olarak yorumlayacaklardı."

"Anlıyorum."

"Wennerström kendini katmerli korumaya almıştı. Dolandırıcılığı ortaya çıksaydı, düşmanlarından birinin ona bok atmaya çalıştığını iddia edecek ve daha önce hakkında düzmece bir belge yayınladığımız için Millennium'a kimse inanmayacaktı."

"Ve sen kendini savunmak yerine ceza almayı kabullendin."

"Bunu hak ettim," dedi Mikael öfkeli bir sesle. "Birinin onurunu lekeleme suçu işledim. İşte her şeyi öğrendin. Şimdi uyuyabilir miyim?"

Mikael lambayı söndürdü. Lisbeth onun yanına uzanıp bir süre sessizce bekledikten sonra,

"Wennerström bir gangster," dedi.

"Biliyorum."

"Demek istediğim gerçek bir gangster. Rus mafyasından Kolombiyalı eroin tüccarlarına kadar herkesle iş yapıyor."

"Nasıl yani?"

"Frode'ye raporumu teslim ettiğimde bana ekstra bir iş daha vermiş, mahkemede neler olduğunu araştırmamı istemişti. Tam o işe başlamıştım ki, Armansky telefon açıp işi iptal etti."

"Öyle mi?"

"Sanırım bu araştırmayı, sen Henrik'in teklifini kabul ettiğin için iptal ettiler. Artık gerek kalmamıştı."

"Ee?"

"Eh işte, ben aldığım işi yarım bırakmaktan hoşlanmam. Geçen ilkbahar Armansky bana yeni bir iş vermediği için birkaç hafta boştaydım. Ben de iş olsun diye Wennerström davasını biraz deştim."

Mikael doğrulup yatağa oturdu, lambayı yaktı ve Lisbeth'e bakmaya başladı. Lisbeth'in gözlerinden suçluluk okunuyordu.

"Bir şey bulabildin mi?"

"Sabit diskini benim bilgisayarıma kopyaladım. Onun gerçek bir gangster olduğuna dair sürüsüne bereket kanıt var."

28. BÖLÜM

29 TEMMUZ SALI-24 EKİM CUMA

Mikael Blomkvist, Lisbeth'in bilgisayarından üç gün boyunca çıktılar alıp karton kutulara doldurdu. Sorun, ayrıntıların sürekli değişmesiydi. Londra'da tahvil ticareti.

Paris'te bir acente aracılığıyla döviz ticareti. Gibralta'da paravan şirketler. New York'taki Chase Manhattan Bankası'ndaki hesap numarasında birden ikiye katlanan meblağ.

Ve bir sürü şaşırtıcı soru: Şili'nin başkenti Santiago'da hesabında beş yıldır hiç dokunulmamış 200.000 kron yatan ticaret şirketi; on iki değişik ülkede buna benzer otuza yakın şirket ve bu şirketlerin ne yaptığına dair en küçük bir ipucu bile yoktu. Beklemeye alınmış şirketler? Neyi bekliyorlar? Başka bir iş için paravan şirket? Bilgisayar, Wennerström'ün kafasında ne dolaplar çevirdiğinin cevabını vermiyordu, belki de Wennerström neler yapacağını ezbere bildiği için, bunları elektronik ortamda belgelemeye gerek duymamıştı.

Salander'e göre bu tür soruların çoğu, asla cevaplanamazdı. Mesajı görüyorlar ama ellerinde bir anahtar olmaksızın anlamını çözemiyorlardı. Wennerström imparatorluğu soğan gibiydi, bir kabuğunu soyduğunuzda karşınıza diğer kabuk çıkıyordu. Birbirine sahip şirketler labirentiydi. Şirketler, hesaplar, fonlar, tahviller. Böyle bir durumda hiç kimse -belki de Wennerström'ün kendisi bile- böyle bir manzaraya tam olarak hakim olamazdı. Wennerström imparatorluğu çok özel bir durumdu.

Bununla birlikte bir model, daha doğrusu modeli andıran bir şey vardı. Birbirine sahip bir dolu şirket. Wennerström imparatorluğunun değeri, kimin yaptığına

ve nasıl hesapladığına bağlı olarak 100 milyarla 400 milyar arasında değişiyordu. Ama bütün şirketler birbirinin sahibiyken onların değeri nasıl belirlenebilirdi?

Lisbeth, bunu sorduğunda Mikael acı dolu bir yüzle bakarak "çok ezoterik" dedi ve tekrar banka hesaplarına döndü.

Lisbeth Salander'in, Mikael'in uyanık geçirdiği bütün zamanını yutacak olan bombayı patlattığı günün sabahı, Hedeby Adası'ndan aceleyle ayrılmışlardı. Doğrudan Lisbeth'in evine gitmişler, bilgisayarının başına oturmuşlar ve iki gün boyunca Lisbeth'in öncülüğünde Wennerström evreninde dolaşmışlardı. Mikael'in soracağı çok şey vardı. Bunlardan biri yalnızca merak ettiği bir şeydi.

"Lisbeth, onun bilgisayarını nasıl kontrol edebiliyorsun?" "Meslektaşım Plague küçük bir şey icat etti. Wennerström'ün evde ve bürosunda çalıştığı IBM laptopu var. Yani bütün bilgiler tek bir harddiskte kayıtlı. Evinde geniş bant internet sistemi bağlantısı var. Plague geniş bant kablosunun etrafına bağlanan bir çeşit manşet icat etti, ben bu aleti onun adına test ettim. Wennerström'e gelen ya da onun gönderdiği her şey bu manşete kaydoluyor ve oradan da bir bilgisayar sunucusuna gönderiliyor."

"Güvenlik duvarı yok mu?"

Lisbeth gülümsedi.

"Tabii ki var. Zaten asıl başarı, bu manşetin bir çeşit güvenlik duvarı işlevi görmesi. Bunun için bir bilgisayarı hacklemek biraz zaman alıyor. Diyelim ki Wennerström'e bir mail gönderiliyor,

Plague'nin manşetine kaydolan bu maili biz, daha Wennerström'ün güvenlik duvarım aşmadan önce okuyoruz. Ama asıl zekicesi maillerin yeniden yazılıp, birkaç baytlık bir kaynak kodu eklenerek gönderilmesi. Bilgisayarına bir şey yüklediği her seferinde bu tekrar ediliyor. Daha da iyisi resimler. Nette çok dolaşıyor. Porno resimleri topladığı her seferinde ya da yeni bir ana sayfa açtığında birkaç sıra kaynak kod ekliyoruz. Bilgisayarını ne kadar kullandığına bağlı olarak saatler ya da günler sonra Wennerström, her bitin başka bir bite bağlandığı üç megabaytlık bir program indiriyor."

"Ve?"

"Son parçalar da yerini bulduğunda, program onun internet programıyla birleşiyor. Bilgisayarı bloke olmuş sanıyor ve yeniden başlatıyor. Yeniden başlatırken yeni bir software programı yükleniyor. O Microsoft Explorer kullanıyor. Ama bilgisayarını tekrar çalıştırdığında aslında, desktopunda görünmeyen, sanki Explorer çalışırmış gibi görünen ama bir sürü başka iş de yapan, bütünüyle başka bir program çalıştırıyor. Bu program önce onun güvenlik duvarımn kontrolünü ele geçiriyor ve her

şeyin yolunda gitmesini garanti ediyor. Sonra da bilgisayarım tarıyor ve sörf yaparken fareyi tıkladığı her seferde parça parça bilgiler gönderiyor. Bir süre sonra, ne kadar sörf yaptığına bağlı olarak bir yerdeki sunucuya, hard diskindeki bilgiler aktarılıyor. Arkasından da sıra HT'ye geliyor."

"HT?"

"Pardon. Plague buna HT diyor. Hostile Takeover."

"Anlıyorum."

"Bundan sonraki işlemler daha da nazik şeyler. Süreç tamamlandığında, Wennerström'ünbiri kendi hesabına diğeri de sunucunun hesabına çalışan, eksiksiz iki harddiski oluyor. Bilgisayarını çalıştırdığında ayna bilgisayarı da çalıştırıyor.

Aslında artık kendi bilgisayarında değil sunucuda çalışıyor. Bilgisayarı bir parça yavaşlıyor ama dikkat çekecek kadar değil. Sunucuya bağlandığımda onun o an neler yaptığını izleyebiliyorum. Wennerström, bilgisayarının tuşuna her bastığında, ben bunu kendi bilgisayarımda görüyorum."

"Sanırım senin arkadaşın da hacker."

"Londra'daki telefon dinleme işini o ayarladı. Bir parça sosyal özürlü, hiç kimseyle görüşmez ama internet konusunda bir efsane."

"Tamam," dedi Mikael gülümseyerek.

"İkinci soru: Wennerström işini daha önce neden anlatmadın?"

"Hiç sormadın ki?"

"Yani sana sormasaydım -düşün ki seninle hiç karşılaşmadık- Wennerström'ün bir gangster olduğu bilgisinin üzerine, oturup Millennium'un iflasını seyredecek miydin?"

"Hiç kimse benden Wennerström'ün ipliğini pazara çıkartmamı istemedi," dedi Lisbeth ukala bir sesle.

"Evet, ama ya isteseydi?"

"Anlattım ya,"

Mikael ısrar etmedi.

Wennerström'ün bilgisayarının harddiskini -yaklaşık beş gigabyte- onlarca CD'ye kaydeden Lisbeth, kendini şu ya da bu şekilde Mikael'in evine taşınmış gibi hissediyordu. Mikael'in sorduğu soruları sabırla cevaplıyordu.

"Bütün kirli çamaşırlarını ortaya döken bu belgeleri nasıl olur da bir harddiske yükleyecek kadar aptallaşır, bir türlü anlayamıyorum," dedi Mikael. "Eğer herhangi bir şekilde polisin eline geçerse..."

"İnsanlar her zaman mantıklı düşünmezler. Bence polisin bir gün gelip de bilgisayarına el koyabileceği ihtimali hiç aklına gelmemiştir."

"Bütün şüphelerin dışında yani. Tamam, onun kibirli bir piç olduğu ortada ama etrafında, bilgisayarını nasıl kullanması gerektiğini anlatacak güvenlik danışmanları da mı yok? Bilgisayarında 1993'e kadar uzanan belgeler var."

"Bilgisayarı yeni. Bir yıl önce piyasaya sürüldü ama bütün eski bilgileri CD'lere kaydetmek yerine harddiske kaydetmiş. Ama en azından şifreleme programı kullanıyor."

"Ama sen onun bilgisayarına girip yazdığı her şifreyi okuyabilirken bunun hiçbir anlamı yok."

Mikael ve Lisbeth, Stockholm'e döndükten dört gün sonra, gecenin saat üçünde arayan Christer Malm, Mikael'i uyandırdı.

"Bu gece Henry Cortez kız arkadaşıyla birlikte bir bardaydı."

"Öyle mi?" dedi Mikael uykusunu açmaya çalışarak.

"Evlerine dönerlerken Merkez Bar'a da uğradılar."

"Baştan çıkarmak için iyi bir yer değil."

"Dinle. Janne Dahlman tatil iznini kullanıyor. Henry

birden onun barda olduğunu keşfetti, yanında da bir adam vardı."

"Eee?"

"Henry'nin gözü bu adamı bir yerlerden ısırdı: Krister Söder."

"Bu ismi bir yerden tanır gibiyim ama..."

"Wennerström Grubu'nun çıkarttığı Finansmagasinet Monopol dergisinde çalışıyor."

Mikael doğrulup yatakta oturdu.

"Orada mısın?"

"Evet buradayım. Bunun öyle özel bir anlamı olmayabilir. Söder sıradan bir gazeteci, belki de Dahlman'ın eski bir arkadaşıdır."

"Belki de ben biraz paranoyağım. Üç ay önce Millennium serbest çalışan bir gazeteciden bir röportaj satın aldı. Bu röportajı yayınlamadan bir hafta önce, Söder neredeyse bizimkiyle aynı başka bir röportaj patlattı. Bir cep telefonu şirketinin hatalı parça kullandığına dair verilen raporun karartılmasıyla ilgili bir şeydi."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ama bu tür şeyler olur. Erika'yla konuştun mu?"

"Hayır, hâlâ dönmedi, önümüzdeki haftadan önce de dönmeyecek."

"Sen bir şey yapma. Ben seni ararım," dedi Mikael ve telefonu kapattı."

"Sorun ne?" dedi Lisbeth.

"Millennium. Şöyle bir uğramam gerek. Gelmek ister misin?"

Yazı işleri bürosu boştu. Janne Dahlman'ın bilgisayarının şifresini çözmek Lisbeth Salander'in yalnızca üç dakikasını aldı. İki dakikada da Dahlman'ın bilgisayarındaki bilgileri Mikael'in iBook'una aktardı.

Dahman'ın maillerinin çoğu büyük ihtimal kendi dizüstü bilgisayarmdaydı ve buna ulaşmaları imkansızdı. Ama Lisbeth, Dahlman'ın Millennium"daki masaüstü bilgisayarından, Millennium.se adresinin yanı sıra bir de özel hotmail hesabı açıldığını keşfetmişti. Bu hesabın şifresini çözmesi ve son bir yılda yaptığı yazışmaları indirmesi yalnızca altı dakikasını aldı.

Dahlman hem Millennium'un durumu hakkında bilgi sızdırmış, hem de Erika Berger'in hangi sayıda hangi röportajlara yer vereceğine dair Finansmagasinet Monopol dergisinin yazı işlerini haberdar etmişti. En azından geçen sonbahardan beri casusluk yaptığı açıktı.

Bilgisayarları kapatıp tekrar Mikael'in evine döndüler

ve birkaç saat uyudular. Mikael saat on civarında Christer Malm'ı aradı.

"Dahlman'ın Wennerström'e çalıştığına dair kanıtlarım var."

"Biliyordum. Tamam, o yaşlı domuzu bugün kapı dışarı edeceğim."

"Sakın ha. Sakın hiçbir şey yapma."

"Niçin?"

"Christer, bana güven. Dahlman'ın tatili ne zaman bitiyor?"

"Pazartesi."

"Bugün yazı işlerinde kaç kişi var?"

"Personelin yarısı yok."

"Saat ikide bir toplantı düzenle. Neyle ilgili olduğunu söyleme. Ben geliyorum."

Konferans masasının etrafında altı kişi toplanmıştı. Christer Malm çok yorgun görünüyordu. Ancak yirmi dördündeki insanların yaşadığı türden bir aşka tutulan Henry Cortez kendi dünyasındaydı. Monika Nilsson şaşkındı; Christer Malm toplantının gündemine dair tek bir kelime etmemişti ama o olağanüstü bir şeyler döndüğünü

anlamasına yetecek kadar bir süredir orada çalışıyordu ve onu bilgi akışının dışında tuttukları için de rahatsızdı. Toplantıyı bütünüyle normal karşılarmış gibi görünen tek kişi, abonelik vs. gibi basit kırtasiye işlerini yapan ve haftada iki gün çalışan İngela Oskarsson'du. Aslına bakılırsa, iki yıl önce doğum yapmış, sonrasında gerilimsiz tek bir günü bile geçmemişti. Toplantıya katılan ikinci part-time eleman, serbest gazetecilik yapan Lotta Karim'di. O da Henry gibi, sözleşmeyle yeni işe başlamıştı. Christer, Sonny Magnusson'u da işe koşmayı başarmıştı.

Mikael söze oradakileri selamlayıp, bir yıl boyunca işten uzak kaldığı için özür dileyerek başladı.

"Bugün benim ya da Christer'in henüz Erika'yla konuşamadığımız bir konuyu tartışacağız ama benim görüşlerimin Erika'yı da bağlayacağını söyleyebilirim. Bugün Millennium"un geleceğine karar vereceğiz."

Sustu ve söylediklerinin akıllarda yer etmesini bekledi.

"Son bir yılı oldukça zor geçirdik. Bu sıkıntılı durum karşısında başka bir yerde iş aramamanız, beni şaşırttığı kadar gururlandırdı da. Bunun için ya kafayı yemiş ya da çok sadık olmalısınız. Sanırım bu dergide çalışmaktan hoşlanıyorsunuz da. Bu nedenle kartları masaya açıp, sizden son bir fedakarlık daha isteyeceğim."

"Son bir fedakarlık?" diye merakla sordu Monika Nilsson. "Sanki gazeteyi kapatacakmışsın gibi konuştun?"

"Kesinlikle," dedi Mikael. "Tatili bittiğinde Erika, sıkıntılı bir yazı işleri toplantısı yapacak ve Millennium'un kapatılıp işinize son verildiğini bildirecek."

Hava birden ağırlaştı. Christer Malm bile bir an Mikael'in ciddi olduğunu düşündü. Sonra herkes Mikael'in gülümsediğini gördü.

"Bütün bir sonbahar ikili bir oyun oynayacaksınız. Durum şu ki bizim sevgili yazı işleri sekreterimiz Janne Dahlman, ikinci bir iş olarak Hans-Erik Wennerström'e bilgi sızdırıyor. Yani demek oluyor ki düşmanımız derginin mutfağında neler hazırlandığından günü gününe haberdar oluyor. Son bir yıllık süredeki gerileyişimizin nedeni de bu. Hatırlasana Sonny, bize reklam verme konusunda olumlu düşünen bir kısım insanlar birdenbire geri çekilmişti."

Janne Dahlman yazı işlerinde hiçbir zaman tutulmadığı için bu haber şok yaratmadı. Mikael homurtuları kısa kesti.

"Bunları size kesinlikle güvendiğim için anlatıyorum. Düzgün insanlar olduğunuzu biliyorum. İşte bu nedenle, bu sonbaharda sahneleyeceğimiz piyeste size de bir rol düşüyor. Wennerström'ün derginin batmak üzere olduğuna inanması çok önemli. İşte sizin işiniz bu; onu buna inandırmak."

"Pek gerçek durumumuz ne?" diye sordu Henry Cortez.

"Durum şu: Hepimiz için zor bir yıl oldu ve henüz

sıkıntılarımızı atlatamadık. Yaşadıklarımıza göre, Millennium'un tabutunun çivilenmesi gerekiyordu. Ama bunu hiç kimsenin yapamayacağına garanti veriyorum. Bugün bir yıl öncekinden daha güçlüyüz. Bu toplanüdan sonra iki ay daha ortadan kaybolacağım. Ekim sonuna doğru geri dönerim. İşte o zaman Wennerström'ün kanatlarını yolacağız."

"Bu nasıl olacak?" diye merakla sordu Cortez.

"Üzgünüm Henry ama bunu şimdi açıklayanıam. Wennerström hakkında yeni bir öykü yazacağım. Bu defa daha doğru bir yol izleyeceğiz. Sonra da dergide Noel hazırlıklarına başlayacağız. Ana yemek olarak iyi kızarmış Wennerström, tatlı olarak da birkaç eleştirmen yiyeceğiz."

Ortam birden neşelenmişti. Mikael kendini onların yerine koyup, söylediklerini nasıl karşılamış olabileceklerini düşündü. Şüpheyle? Belki de. Ama belli ki onların nezdinde hâlâ güvenilirliği vardı. Elini kaldırdı:

"Bunu başarabilmek için Wennerström'ün Millennium'un batacağına kesinlikle inanması gerekir. Karşı kampanyaya başlaması ya da son anda kanıtları yok etmesini istemiyorum. Bunun için, işe sonbahardan sonra çalışacağınız bir senaryo yazmakla başlayacağız. Birinci olarak burada tartıştığımız hiçbir şey yazılmayacak, elektronik posta aracılığı ile ya da bu odada bulunanların dışında hiç kimseyle tartışılmayacak. Dahlman'ın bilgisayarlarımızı ne kadar kontrol ettiğini bilmiyoruz ama

çalışma arkadaşlarımızın özel elektronik postalarına ne kadar kolay ulaşılabileceğini artık biliyorum. Kısacası bu işi hep sözlü yürüteceğiz. Eğer tartışmak istediğiniz bir şey olursa Christer'e başvuracak ve onun evinde buluşacaksınız ve bu çok gizli yapılacak."

Mikael yazı tahtasına "e-posta yok," yazdı.

"İkinci olarak dırdır edeceksiniz; Janne Dahlman'ın yanında benim hakkımda atıp tutacaksımz. Tabii abartmayın, doğanızdaki hinliğe biraz yol verin yeter. Christer, seninle Monika arasında ciddi bir ayrılık baş göstersin. Hayal gücünü kullan ve nedeni konusunda gizemli bir havaya bürün, hepiniz birbirinizle biraz çekişin."

Yazı tahtasına "hinlik" yazdı.

Üçüncü olarak: Sen Christer, Erika döndüğünde ona neler olduğunu anlat. Janne Dahlman'ı, Vanger Şirketi'yle yaptığımız sözleşmenin -ki gayet iyi gidiyor- Henrik Vanger'in ağır hastalığı ve Martin'in intiharı nedeniyle, bozulduğuna inandırsın."

Tahtaya "yanıltıcı bilgi" yazdı.

"Ama o sözleşme sağlam, değil mi?" diye sordu Monika.

"Bana güven," dedi Blomkvist. "Vanger Grubu, Millennium düzlüğe çıkana kadar destek vermeye devam edecek. Birkaç hafta sonra, Ağustos sonu diyelim, Erika bir

toplantı düzenleyecek ve işten eleman çıkarılacağım bildirecek. Bunun yalancıktan bir şey olduğunu bir tek siz bileceksiniz, buradan defolup gidecek tek kişi Janne Dahlman. Ama siz oyununuza devam edeceksiniz. Yeni bir iş aramaya başladığınızı ve Millennium'un boktan bir referans olduğu falan söyleyin."

"Bu oyunun Millennium'u kurtaracağına inanıyor musun?" diye sordu Sonny Magnusson.

"Kurtaracağını biliyorum. Sonny, senin son aylarda reklam gelirleri ve abone sayısının düştüğüne dair sahte bir rapor hazırlamam istiyorum."

"Eğlenceli bir oyuna benziyor," dedi Monika. "Bu oyunu yalnızca yazı işleri bürosunda mı oynayacağız, yoksa dışarıya da taşıyacak mıyız?"

"Yazı işlerinde kalacak. Eğer başka bir yerde yazılmaya başlarsa, o zaman bunu kimin yaptığını bileceğiz. Eğer biri bize bu konuda soru sorarsa; bu tür dedikodulara nasıl inanırsınız, Millennium asla batmayacak diyeceğiz. Eğer Dahlman bunu dışarıya sızdırırsa harika olacak. Her şey sona erdiğinde tam bir aptal durumuna düşecek. Dahlman'a ne kadar aptalca ama inandırıcı bilgi verirseniz o kadar iyi."

Bir saat boyunca nasıl bir senaryo sergileyeceklerim tartışarak, kimin hangi rolü oynayacağına karar verdiler.

Toplantıdan sonra Mikael ve Christer Malm birlikte çıkıp, Hornsgatan Caddesi'nde bir kafeye oturdular.

"Christer, Erika'yı havaalamnda karşılayıp durumdan haberdar etmelisin. Onu bu oyuna katılma konusunda ikna etmek gerek. Benim tanıdığım Erika, Dahlman'ı hemen haşlamak isteyecektir, bunu engellemelisin. Wennerström'ün işkillenerek kanıtları ortadan kaldırmasını istemiyorum."

"Tamam."

"Ayrıca Erika'nın PGP programı yükletmesini ve kullanmayı öğrenene kadar e-posta kullanmaktan kaçınmasına dikkat et. Büyük ihtimal Wennerström, Dahlman aracılığıyla bütün mailleşmeleri okuyacaktır. Senin ve diğerlerinin de bilgisayarlarınıza PGP şifreleme programını yüklemenizi istiyorum. Ama bu, sıradan bir şeymiş gibi görülmeli. Sana bir bilgisayar firmasından ilişkiye geçeceğin bir isim vereceğim, yazı işlerindeki bütün bilgisayarları ve iletişim ağını gözden geçirecek. Servise dahilmiş gibi yeni bir yazılım programı yükleyecek."

"Elimden geleni yapacağım. Mikael, tam olarak neyin peşindesin?"

"Wennerström'ün. Onu bir ahırın kapısına çivileyeceğim."

"Nasıl?"

"Üzgünüm. Bunu nasıl yapacağım bana kalsın. Yalnızca daha önce ortaya çıkarttığımız şeyin, şimdi bulduğumuz kanıtlar karşısında çocuk oyuncağı olduğunu söyleyebilirim."

Christer Malm biraz huzursuz olmuş gibiydi. "Ben sana hep güvendim Mikael. Ama sen benim sana güvendiğim kadar bana güvenmiyor gibisin?"

Mikael bir kahkaha attı.

"Bunu da nereden çıkardın? Ama şu an iki sene hapis cezası alabileceğim ağır bir suç işlemekteyim. Kaynaklarım biraz şüpheli... Yani Wennerström'ün kullandığı metotlar ne kadar şıksa, benimkiler de o kadar şık. Seni, Erika'yı ya da Millennium'da çalışan başka birini bu işe bulaştırmak istemiyorum."

"Beni endişelendirmeyi çok iyi başarıyorsun."

"Endişelenme. Erika'ya sıkı bir öykü çıkaracağımızı söyleyebilirsin. Çok sıkı bir öykü."

"Erika neyin peşinde olduğunu bilmek isteyecektir."

Mikael bir süre düşündükten sonra gülümsedi.

"Erika'ya, bu ilkbahar benden habersiz Henrik Vanger'le sözleşme yaparak, artık yönetimde yer almayan, sıradan,

serbest bir gazeteci olduğumu öğrettiğini söyle. Dolayısıyla neler yaptığım konusunda ona bilgi verme zorunluluğum da yok. Ama eğer yapması gerektiği gibi davranırsa, öykünün içeriği hakkında ilk olarak onu haberdar edeceğime söz veriyorum."

"Küplere bineceği kesin," dedi Christer neşeli bir ifadeyle.

Mikael, Christer Malm'a karşı yeterince dürüst davranmadığının farkındaydı. Erika'yla karşılaşmaktan da bilerek kaçmıyordu. Aslında onunla hemen temas kurmalı ve neler olduğunu kendisi anlatmalıydı. Ne var ki bunu yapmak istemiyordu. Eli defalarca telefona gitmiş, Erika'nın numarasını çevirmiş ama her seferinde pişmanlık duyup vazgeçmişti.

Sorunun ne olduğunu biliyordu. Gözlerinin içine bakacak cesareti yoktu.

Hedestad'da yaptığı uzlaşma, gazetecilik mesleği açısından kabul edilebilir bir şey değildi. Bunu ona yalan söylemeden nasıl açıklayacağını bilemiyordu ve şimdiye kadar ona yalan söylemeyi aklının ucundan bile geçirmemişti.

Daha da önemlisi, bir yandan Wennerström'ün hakkından gelmeye çalışırken, diğer yandan Erika'yla ağız dalaşı yapacak takati yoktu. Onunla karşı karşıya gelmekten de, telefonunu kapatarak konuşmaktan

kaçınmasının da nedeni buydu. Bunun geçici bir durum olduğunu biliyordu.

Yazı işleri toplantısından hemen sonra Mikael, bir yıldır uğramadığı, Sandhamn'daki kulübesine taşındı. Yanına iki kutu bilgisayar çıktısı ve Lisbeth Salander'in verdiği CD'leri almıştı. Kulübeye kapandı, iBook'unu açtı ve yazmaya başladı. Her gün kısa bir yürüyüş yapıyor, gazete ve yiyecek aldıktan sonra telcrar eve dönüyordu. Limanda hâlâ yelkenliler vardı ve babalarının botlarını almış olan gençler, her zamanki gibi Dalgıçlar Barı'nda körkütük sarhoş olana kadar içiyorlardı. Mikael çevresinin pek de farkında değildi. Gözünü açar açmaz bilgisayarının başına geçiyor ve yorgunluktan yatağa düşene kadar çalışıyordu.

Genel yayın yönetmeni erika.berger@millennium.se 'den, izne ayrılmış sorumlu yazı işleri müdürü mikael.blomkvist@millennium.se'ye şifrelenmiş mesaj.

[Mikael. Neler döndüğünü bilmek istiyorum. Tanrı aşkına, tatilden gelir gelmez bir kaosun içine düşüyorum. Dahlman'ın ikili oynadığım açığa çıkartmışsın. Martin Vanger ölmüş. Harriet Vanger yaşıyormuş. Hedeby'de neler oluyor? Sen neredesin? Elinde bir öykü var mı? Niçin telefonunu açmıyorsun? E.

Hamiş: Christer'in zevkle ilettiği kinayeni kaydettim. Bunu sana yedireceğim. Bana cidden kızgın mısın?]

mikael.blomkvist@millennium.se >den

<erika.berger@mi\\enrnum.se>ye

[Merhaba Ricky. Tanrı aşkına, sana kızgın değilim. Son gelişmelerden seni haberdar edemediğim için beni affet. Ama son birkaç ayda hayatım altüst oldu. Buluştuğumuzda sana her şeyi anlatacağım ama maille anlatamam. Şimdi Sandlıamn'dayım. Elimde bir öykü var ama bu, Harriet Vanger değil. Şimdilik bilgisayarıma yapışmam gerekiyor. Sonra her şey bitecek. Bana güven. Öpüp kucaklarım. M]

< erika.berger@millennium.se >den

< mikael.blomkvist@millennium.se >ye

[Sandhamn? O zaman hemen ziyaretine geliyorum]

<mikael.blomkvist@millenmum.se>den

<erika.berger@millennium.se> ye

[Şimdi olmaz. Birkaç hafta sabret, hiç değilse yazımı bitirene kadar. Ayrıca başka bir ziyaretçi bekliyorum.]

<erika.berger@millenn[um.se>den

< mikael.blomkvist@millennium.se >ye

[O zaman elbette uzak duracağım. Ama neler çevirdiğini bilmeliyim. Henrik Vanger tekrar Vanger Şirketi'nin başına geçmiş ve telefonlarımı cevaplamıyor. Eğer yaptığımız sözleşme bozulduysa bunu bilmeliyim. Şimdi ne yapacağımı

bilemiyorum. Derginin yaşayıp yaşamayacağını bilmeliyim. Ricky.

Hamiş: Kız kim?]

<mikael.blomkvist@millennium.se>den

<erika.berger@millennium.se>ye

[Birincisi: Henrik'in desteğini çekmeyeceğinden emin olabilirsin. Ağır bir kalp krizi geçirdi ve her gün yalnızca kısa bir süre çalışabiliyor. Martin 'in ölümü ve Harriet'in ortaya çıkmasından sonra baş gösteren karmaşanın, bütün gücünü tükettiğini tahmin edebiliyorum.

İkincisi: Millennium yaşayacak. Hayatımızın en önemli haberi üzerine çalışıyorum, yayınladığımızda Wennerström'ü tarihe gömeceğiz.

Üçüncüsü: Benim hayatım altüst oldu ama sen, ben ve Millennium hâlâ varız, hiçbir şey değişmeyecek. Bana güven. Öpücükler/Mikael.

Hamiş: İlk fırsatta sizi tanıştıracağım. Beynine kuşku tohumları ekecek biri.]

Lisbeth Salander, Sandhamn'a geldiğinde saçı sakalı birbirine karışmış ve gözleri çökmüş bir Mikael'le karşılaşü. Salander'i aceleyle kucaklayarak kahve suyu koymasını ve üzerine çalıştığı metni bitirene kadar beklemesini rica etti.

Etrafına şöyle bir göz gezdiren Lisbeth, kulübeden hoşlanmıştı. Bir iskelenin hemen başına kondurulmuş olan kulübe, denize yalnızca iki metre uzaktaydı. Otuz metrekare genişliğinde ve yüksek tavanlı kulübenin çatı katında, spiral bir merdivenle çıkılan yatak odası vardı. Mikael'in birkaç santim başını eğmesi gerekirken Lisbeth ayakta durabiliyordu. Yatak iki kişinin rahatlıkla yatabileceği kadar genişti.

Dış kapının hemen yanında denize bakan kocaman bir pencere vardı. Mikael mutfak masasını, çalışma masası olarak da kullanıyordu. Masanın hemen yanındaki raf, Elvis Presley ve hardrock CD'leriyle doluydu. Bunlar Lisbeth'in müzik zevkine pek de uygun değillerdi.

Ön cephesi camlı şömine, sabun taşından yapılmıştı. Bunların dışında elbise ve yatak çarşaflarının koyulduğu büyük bir gardırop, bir perdeyle kapatılmış olan girintide bulaşık lavabosu ve küvet vardı. Kulübe bu haliyle zekice düzenlenmiş bir yelkenli kabinine benziyordu.

Lisbeth, Mikael hakkında yaptığı araştırmadan bu kulübenin tasarımını ve içerideki mobilyaları onun yaptığını biliyordu. Bunları Sandhamn'ı ziyaret eden ve Mikael'in el becerisine hayran kalan bir tanıdığının gönderdiği mailden öğrenmişti. Kulübedeki her şey temiz, iddiasız ve basitti. İşte Lisbeth, bu kulübeyi tam da böyle olduğu için sevmişti.

Lisbeth, iki saat sonra Mikael'i bilgisayarını öfkeyle

kapattıracak kadar rahatsız etmeyi başarmıştı. Tıraş olduktan sonra Lisbeth'i Sandhamn turuna çıkarttı. Hava yağmurlu ve rüzgarlı olduğu için kısa sürede tekrar eve döndüler. Mikael neler yazdığını anlattı ve Lisbeth ona Wennerström'ün bilgisayarlarından indirilmiş yeni bilgilerin olduğu CD'leri verdi.

Daha sonra Mikael'i yatak odasına sürükledi ve elbiselerini çıkartmaya zorlayarak daha da rahatsız etti. Lisbeth gece yarısı uyandığında yatakta yalnızdı. Aşağı baktığında, Mikael'in çoktan bilgisayarın başına geçtiğini gördü. Lisbeth ellerini başına dayayıp uzun süre onu seyretti, oldukça mutlu görünüyordu. Lisbeth de birdenbire kendini tuhaf bir şekilde mutlu hissetti.

Lisbeth Salander beş gün sonra Stockholm'e dönmek zorunda kaldı. Dragan Armansky acil bir iş için çağırmıştı. Bu iş için on bir gün çalışıp raporunu verdikten sonra tekrar Sandhamn'a döndü. Mikael'in bilgisayarının yanında duran çıktılar bi hayli çoğalmıştı.

Lisbeth bu gelişinde dört hafta kaldı. Belirli bir düzen kurabilmişlerdi. Sabah saat sekizde yataktan kalkıyorlar, kahvaltı yapıp bir saat kadar birlikte vakit geçirdikten sonra Mikael işinin başına dönüyor, öğleden sonra geç saatlere kadar çalışıyordu. Sonra yürüyüşe çıkıyor ve gevezelik ediyorlardı. Mikael çalışırken Lisbeth yatağa uzanıp kitap okuyor ya da internette dolaşıyor, Mikael'i rahatsız etmemeye gayret ediyordu. Akşam yemeğini çok geç yiyorlar ve ondan sonra inisiyatifi ele alan Lisbeth,

Mikael'i yatağa sürüklüyor ve bütün dikkatini kendisine vermesini sağlıyordu.

Lisbeth sanki bütün hayatı boyunca ilk defa tatile çıkmış gibiydi.

<erika.berger@millennium.se> den mikael.blomkvist@millennium.se ye şifreli mesaj.

[Merhaba M. Bu resmi bir yazışma. Dahlman istifa dilekçesi verdi. Üç hafta sonra Finansmagasinet Monopol dergisinde çalışmaya başltt>or. Senin istediğin gibi yaptım ve ona hiçbir şey söylemedim. Diğerleri de üzerlerine düşen oyunları oynayarak ortada dolaşıyorlar. E.

Hamiş: Herkesin neşesi yerinde gibi. Henry ve Lotta birkaç gün önce aralarında kavga çıkartıp birbirlerine bir şeyler attılar. Dahlman'la öyle açıkça dalga geçtiler ki, bunun bir oyun olduğunu anlayamamasına çok şaştım.]

< mikael.blomkvist@millennium.se> den

<erika.berger@millennium.se>ye

[Ona başarılar dile ve bırak gitsin. Ama gümüş takımlarım da dolaba kilitlemeyi unutma. Kucaklarım.]

<erika.berger@mi\lennium.se>den

< mikael.blomkvist@millennium.se>ye

[İki hafta sonra baskıya girecek olmamıza rağmen yazı işleri sekreterinden yoksunum, araştırmacı gazetecim Sandhamn'da oturuyor ve benimle konuşmayı reddediyor. Micke ocağına düştüm. Gelemez misin? Erika.]

< mikael.blomkvist@millennium.se >den

< erika.berger@millennium.se >ye

[Birkaç hafta daha dişini sık, sonra limana yanaşacağız. Kasım sayısının hazırlıklarına başla, şimdiye kadar yaptıklarımızdan çok değişik olacak. Kırk sayfalık bir metin hazırlıyorum. M]

<erika.berger@millennium.se>den

<mikael.blomkvist@millenmum.se>ye

[40 SAYFA!!! Kafayı mı yedin?]

<mikael.blomkvist@mil\ennium.se>den

<erika.berger@millermium.se> ye

[Özel bir sayı olacak. Üç haftaya daha ihtiyacım var. Benim için şunları yapabilir misin: 1- Millennium adıyla bir yayınevi markası tescil ettir. 2- ISBN numarası al. 3- Christer yeni yayınevimiz için şık bir logo hazırlasın. 4- Cep kitabı formatında ve ucuza kitap basacak bir matbaa bul. Ayrıca ilk kitabımızı basmak için paraya ihtiyacımız olacak. Öptüm/ Mikael]

< erika.berger@millennium.se >den

< mikael.blomkvist@millennium.se>ye

[Özel sayı. Yayınevi. Para. Emrin olur efendim. Başka bir isteğin var mı? Slussen Meydanı'nda çıplak dans etmemi de ister misin? E.

Hamiş: umarım neyaptığınıbiliyorsundur amaben Dahlman'la ne yapacağım ?]

< mikael.blomkvist@millennium.se>den < erika.berger@millennium.se >ye

[Dahlman'a bir şey yapma. Bırak gitsin. Monopol uzun süre yaşayanıayacak. Yeni sayıya fazla serbest iş alma. Yeni bir yazı işleri sekreteri işe al, tanrının belası. M

Hamiş: Slussen Meydanı? Hiç de fena olmaz.]

< erika.berger@millennium.se >den

< mikael.blomkvist@millennium.se>ye

[Slussen Meydanı'nı düşünde görürsün. Ama ben şimdiye kadar kimseyi sensiz işe almadı m/Ricky.j]

< mikael.blomkvist@millennium.se>den

< erika.berger@millennium.se >ye

[Ve kimi işe alacağımız konusunda her zaman hemfikir olduk. Sen kimi işe alırsan al şimdi de öyle olur. Wennerström'ü çivileyeceğiz. Hepsi bu. Şimdi bırak da işimi yapayım.M]

Ekim başında Lisbeth Salander, Mikael'in dikkatini Hedestad Kuriren'ıiin internet sayfasında gördüğü bir habere çekti. Isabella Vanger kısa bir hastalıktan sonra hayatını kaybetmişti. Yeni ortaya çıkan kızı Harriet Vanger onun yasını tutuyordu.

< erika.berger@millennium.se >den

< mikael.blomkvist@millennium.se>ye şifreli mesaj.

[Merhaba Mikael.

Harriet Vanger bugün yazı işlerine beni ziyaret etmeye geldi. Gelmeden yalnızca beş dakika önce aradığı için hazırlıksız yakalandım. Şık giyinen, güzel ve soğuk bakışlı bir kadın.

Bundan sonra Henrik'in temsilcisi olarak Martin Vanger'in dergi yönetimindeki yerini kendisinin alacağını söyledi. Nazik ve dostça davrandı. Vanger Grubu'nun bizimle yaptığı anlaşmadan caymayacağını ve bütün ailenin Henrik'in dergiye karşı üstlendiği yükümlülüklere tam destek verdiğini belirtti. Yazı işleri bürosunda dolaşarak durumun nasıl olduğunu görmek istedi.

Ona gerçek durumu anlattım. Kendimi sanki ayağımı

basacak sağlam bir yerden yoksunmuş gibi hissettiğimi, seni Sandhamn'da ziyaret etmemi yasakladığını, Wennerström'ün tabutuna çivi çakma niyetinin dışında ne iş yaptığını bilmediğimi anlattım (Sanırım bunları anlatmam gerekirdi. Ne de olsa yönetim kurulunda). Bir kaşını kaldırdı ve başaracağından şüphelenip şüphelenmediğimi sordu. Buna ne cevap verilir ki? Vaziyeti bilsem daha sakin olurdum diye cevapladım. Aman... Tabii ki sana güveniyorum. Ama beni çıldırtıyorsun.

Senin neyle uğraştığını bilip bilmediğini sordum. Bildiğini inkar etti ama senin, onun üzerinde çok becerikli ve yenilikçi düşünebilen (bu onun sözü) biri izlenimi bıraktığım söyledi.

Ben de Hedestad'da dramatik bir şeyler yaşandığının farkında olduğumu ve Harriet Vanger olayını merak etmekten öleceğimi söyledim. Kısacası kendimi çok aptal hissettim. O da senin bana bir şey anlatıp anlatmadığım sordu. İkimizin arasında çok özel bir ilişkinin olduğunun farkındaymış ve bir süre sonra neler olduğunu bana kesinlikle anlatılmışsın. Arkasından da bana güvenip güvenemeyeceğini sordu. Ne denebilir? Millennium'/f» yönetiminde ve sen beni hiçbir şey anlatmadan terk edip gittin.

Bir de tuhaf bir şey söyledi. Ne seni ne de onu çok sert yargılamamamı rica etti. Sana minnettarmış ve benimle arkadaş olmayı çok arzu ediyormuş. Eğer sen anlatamazsan, olanları ilk fırsatta o anlatacakmış. Yarım saat önce başımı döndürüp gitti. Sanırım ondan hoşlandım ama güvenebileceğimden emin değilim/ Erika.

Hamiş: Seni özledim. İçimde Hedestad'da sanki uğursuz bir şeyler yaşandığı duygusu var. Christer sende tuhaf bir iz gördüğünü söylüyor... İp izi? Boynunda?]

< mikael.blomkvist@millennium.se >den

<erika.berger@ millennium.se >ye

[Merhaba Ricky. Harriet'in öyküsü tahmin edemeyeceğin kadar acı ve perişan bir öykü. En iyisi bunu sana onun anlatması. Ben bunu anlatabileceğimi sanmıyorum.

Yeri gelmişken, ona güvenebilirsin. Bana müteşekkir olduğunu söylerken doğru söylüyor. İnan bana, hiçbir zaman Millennium'a zarar verecek bir şey yapmayacak. Eğer ondan hoşlanıyorsan arkadaş ol, yok eğer hoşlanmıyorsan işi oluruna bırak. Ama saygıyı hak eden biri. Bagajı yüklü bir kadın ve ben ona büyük bir sempati duyuyorum. M]

Mikael ertesi gün başka bir mail aldı.

<harriet.vanger @vangerindustries.com>dan

<mikael.blomkvist@ millennium.se>ye

[Merhaba Mikael. Haftalardır sana yazmak için fırsat kolluyo-rum ama sanki günler yeterince uzun değil, saatler çabucak bitiyor.

Hedeby'den öyle alelacele ayrıldın ki sana elveda deme fırsatı bırakmadın.

İsveç'e döndüğümden beri şaşkınım ve oldukça ağır bir işle karşılaştım. Vanger Şirketi tam bir kaos yaşıyor. Henrik'le birlikte işleri yoluna koyabilmek için epeyce çabalamamız gerekti. Dün Millennium'u ziyaret ettim, derginin yönetiminde Henrik'i ben temsil edeceğim. Henrik senin ve derginin durumu hakkında beni ayrıntılı olarak bilgilendirdi.

Umarım karşına böyle çıkmış olmama bir itirazın yoktur. Eğer beni (ya da Vanger sülalesinden herhangi birini) yönetimde görmek istemezsen seni anlayabilirim ama Millennium için her şeyi yapacağıma seni temin ederim. Sana çok şey borçlu biri olarak, bu konuda elimden geleni yapacağımdan emin olmanı istiyorum. Arkadaşın Erika Berger'i gördüm. Üzerinde nasıl bir izlenim bıraktığımı bilemiyorum ama olanları ona anlatmamana şaşırdım.

Eğer Vanger ailesinden birini görmeye tahammül edebilirsen, seninle arkadaşlık etmeyi canı gönülden diliyorum. Sıcak selamlar. Harriet.

Hamiş: Anladığım kadarıyla Erika ve Sen, dosyasını yeniden açıp Wennerström'ün hakkından gelmek istiyorsunuz. Dirch Frode, Henrik'in seni nasıl aldattığını anlattı. Ne diyebilirim ki? Üzgünüm. Eğer benim yapabileceğim bir şey olursa lütfen ara.]

<mikael.blomkvist@mi\lennium.se>den

<lıarriet.vanger@vangerindustries.com>a

[Merhaba Harriet. Hedeby'den çok acele ayrıldım ve şimdi yapmam gereken işi yapıyorum. Yazdığım metni baskıya girmeden önce okuma fırsatı bulacaksın ama son bir yılda yaşadığım yıpratıcı sorunları kısa zamanda unutabileceğimi sanmıyorum.

Umarım sen ve Erika arkadaş olabilirsiniz. Millennium 'un yönetimine gelmene benim bir itirazım yok. Erika'ya neler olduğunu anlatacağım. Ama şimdi buna ne gücüm ne de vaktim var. Önce biraz dinlenmek istiyorum.

Haberleşiriz. Selamlar. Mikael]

Lisbeth Salander, Mikael'in yazdıklarıyla pek ilgilenmiyordu. Mikael'in bir şey söylediğini duyup başını kaldırdı ama ne dediğini anlamamıştı.

"Affedersin. Sesim biraz yüksek çıktı. Çok iğrenç bir şey dedim."

"İğrenç olan ne?"

"Wennerström yirmi iki yaşında garson bir kızla ilişkiye girmiş ve kızı hamile bırakmış. Avukatla yaptığı yazışmaları okumadın mı?"

"Lütfen Mikael, o harddiskte on yıllık yazışmalar, mailler, sözleşmeler, seyahat organizasyonları ve kim bilir daha neler var. Wennerström beni altı gigabaytlık saçmalıkları okuyacak kadar cezbetmiyor. Sadece merak ettiğim için minnacık bir bölümünü okudum ve bu onun

bir gangster olduğunu anlamama yetti."

"Tamam. Kız 1977'de hamile kaldığında bir çeşit tazminat istemiş, Wennerström, kızı kürtaja ikna edebilmek için avukatını araya sokmuş. Sanırım bir miktar para vererek bu işten sıyrılmaya çalışmış ama kız bu teklife pas vermemiş. Bunun üzerine, ikna olup da Wennerström'ü rahat bırakana kadar bir küvet dolusu bastırılmış ve Wennerström manyağı bu ikna yöntemini maille avukatına yazmış.

Şifreli bir mail ama yine de zekasının ne düzeyde seyrettiğine dair bir fikir veriyor."

"Kıza ne olmuş?"

"Kürtaj yaptırarak Wennerström'ü mutlu etmiş."

On dakika kadar sustuktan sonra gözleri bulutlanan Lisbeth, "Kadınlardan nefret eden bir adam daha," diye mırıldandı. Mikael onu duymadı.

Mikael'den CD'leri alan Lisbeth, birkaç gün boyunca Wennerström'ün e-postalarmı ve dokümanları dikkatle okudu. Mikael aşağıda masa başında çalışırken o, çatı katında PovverBook'u dizinde Wennerström'ün tuhaf imparatorluğunu düşünüyordu.

Birden bir türlü kurtulamadığı bir fikre kapıldı. Daha çok da bu fikre daha önce niçin ulaşmamış olduğunu merak ediyordu.

Ekim sonunda Mikael, yazdığı son sayfanın da çıküsını aldıktan sonra, sabah saat on birde bilgisayarım kapattı. Çatı katma Lisbeth'in yanma çıktı, yazdıklarını Lisbeth'e verdi ve yatıp uyudu. Lisbeth onu akşamüstü uyandırarak okuduğu metin hakkındaki düşüncelerini söyledi.

Gece saat ikiden sonra Mikael yazdıklarını yedekledi.

Ertesi sabah kulübenin pencere kepenklerini kapatıp, kapışım kilitledi. Lisbeth'in tatili bitmişti. Stockholm'e doğru yola çıktılar.

Vaxholm arabalı vapurunda kahve içerlerken, Mikael nazik bir konuya girdi.

"Erika'ya ne anlatacağım konusunda aramızda anlaşmamız gerek. Bütün bu belgeleri nereden bulduğumu açıklamazsam metnimi yayınlamayı reddedecektir."

Erika Berger. Mikael'in uzatmalı sevgilisi ve genel yayın yönetmeni. Lisbeth onunla hiç karşılaşmamıştı ve kesinlikle karşılaşmak da istemiyordu. Onun varlığı tanımlayanıadığı bir rahatsızlık kaynağıydı.

"Benim hakkımda ne biliyor?"

"Hiçbir şey," diye iç çekti Mikael. "Aslına bakılırsa yazdan beri Erika'yla karşılaşmaktan kaçındım. Hedestad'da olanları anlatamadığım için felaket utanıyorum. Bu kadar ketum davrandığım için çok öfkeli. Tabii Sandhamn'da olduğumu, bu metni hazırladığımı

biliyor ama içeriği hakkında bir bilgisi yok."

"Hımm."

"Birkaç saat sonra bu metin eline geçecek ve beni cadı gibi sorgulayacak. Sorun şu, ben ne diyeceğim?"

"Ne diyeceksin?"

"Gerçeği anlatacağım." Lisbeth'in kaşları çatıldı.

"Lisbeth, ben ve Erika neredeyse her zaman kavga ederiz. Bu bizim için bir tür iletişim tarzı. Ama birbirimize koşulsuz güveniriz. Erika kesinlikle güvenilir biri ve sen de kaynaksın. Kaynağını açıklamaktansa ölmeyi tercih eder."

"Kaç kişiye daha anlatman gerekiyor?"

"Yalnızca Erika'ya ve bu bilgi ikimizle birlikte mezara gidecek. Ama eğer sen istemezsen Erika'ya da anlatmam. Ama olmayan bir kaynak uydurarak yalan da söyleyemem."

Lisbeth, Grand Hotel'in önündeki limana yaklaşana kadar düşündü. Sonuç analizi yaptı ve sonunda gönülsüz de olsa Erika'yla karşılaşmaya razı oldu.

Mikael aradığında Erika Berger, yazı işleri sekreteri olarak işe almayı düşündüğü Malin Erikson'la öğle yemeğindeydi. Yirmi dokuz yaşındaki Malin, beş yıldır değişik yerlerde serbest çalışıyordu. Hiçbir zaman düzenli

bir iş bulamamıştı ve artık bulacağına dair umutlarını kaybetmeye başlamışü. Millennium iş ilanı vermemiş, Malin'i Erika'ya haftalık bir dergide çalışan arkadaşı tavsiye etmişti. Erika geçici olarak üstlendiği bir işin bittiği gün Malin'i aramış, Millennium'da çalışmak ister mi diye sormuştu.

"Üç aylık geçici bir iş," dedi Erika. "Ama anlaşırsak sürekli de olabilir."

"Millennium' un çok geçmeden batacağına dair dedikodular duydum."

Erika gülümsedi. "Dedikodulara kulak asma."

"Şu yerine geçeceğim adam, Dahlman..." Malin tereddüt etti. "Hans Erik-Wennerström'ün dergilerinden birinde işe başlıyormuş..."

Erika başını salladı. "Wennerström'le aramızın bozuk olduğu bir sır değil. Onun Millennium'da çalışanları kara listeye aldığı da ortada."

"Yani Millennium'da işe başlarsam ben de o listeye kaydolacağım."

"Büyük ihtimal öyle olacak."

"Ama Dahlman, Finansmagasinet'de işe başladı."

"Şöyle açıklayabilirim; Dahlman, Wennerström'den

değişik işler için para alıyordu. Sen hâlâ işle ilgileniyor musun?"

Malin Erikson bir süre düşündükten sonra başını salladı.

"Ne zaman başlamamı istiyorsun?"

İşte Mikael tam o an telefon açmış ve iş görüşmesini sonlandırmıştı.

Erika, Mikael'in dairesinin kapısını, kendinde bulunan yedek anahtarla açtı. Yaz Ortası Bayramı'nda yazı işleri bürosunda yaptıkları o kısa görüşmeden sonra, hiç karşı karşıya gelmemişlerdi. Oturma odasına girdiğinde hastalıklı denecek kadar zayıf, siyah deri ceketli bir kız ayaklarını kahve sehpasına uzatmış koltukta oturuyordu. Kızla göz göze gelmeden önce onun on beş yaşlarında olduğunu düşünmüştü. Mikael bir sürahi kahve ve kurabiyelerle oturma odasına geldiğinde, Erika hâlâ bu yaratığı incelemekteydi. "Seni sıkıntıya soktuğum için beni affet," dedi Mikael.

Erika başını yana eğip incelemeye başladı; Mikael'de bir değişiklik vardı. Bitkin ve hatırladığından daha zayıftı. Erika'dan kaçırdığı bakışlarında bir mahcubiyet vardı. Erika boynuna baktı, biraz kararmış da olsa ip izi çok açıktı.

"Sana anlatmaktan kaçındım, çünkü içindeki rolümle hiç de gurur duymadığım uzun bir öykü. Neyse bunu sonra

konuşuruz... Şimdi sana bu genç bayanı takdim etmek istiyorum. Erika, bu Lisbeth Salander. Lisbeth, Millennium"un baş redaktörü ve benim en iyi arkadaşım Erika Berger."

Şık kıyafetler içindeki Erika'ya şöyle bir göz atan Lisbeth, kendinden çok emin görünen bu kadının, onun en iyi arkadaşı olamayacağına on dakika içinde karar verdi.

Toplantı beş saat sürdü. Erika iki defa telefon açarak diğer randevularını erteledi. Mikael'in eline verdiği metnin, değişik bölümlerini okuması bir saat sürdü. Binlerce soru sorduktan sonra bunların cevaplanmasımn haftalar alacağının farkına vardı. Önemli olan metnin kendisiydi. Eğer bu metindeki iddiaların çok küçük bir bölümü bile doğruyduysa, yeni bir durum ortaya çıkmış demekti. Erika bakışlarını Mikael'e çevirdi. Onun dürüst bir insan olduğundan hiçbir zaman kuşkulanmamıştı ama şimdi biraz kafası karışmıştı. Wennerström onu ezdiği için, Mikael bunları hayal dünyasında üretmiş olabilir mi diye düşünürken, Mikael onun önüne iki kutu dolusu belge koydu. Erika’nın rengi attı. Elbette bu belgeleri nasıl elde ettiğini bilmek istiyordu.

Erika'yı, bütün toplantı boyunca tek bir kelime bile etmeyen bu tuhaf kızın, Hans Erik Wennerström'ün bilgisayarlarındaki bütün bilgilere ulaşabildiğine ikna etmek biraz zaman aldı. Üstelik yalnızca Wennerström'ün değil, avukatlarının ve çalışma arkadaşlarının da bilgisayarlarına girilebiliyordu.

Erika'nın ilk tepkisi, yasal olmayan yollardan elde edilen delillerin kullanılamayacağım hatırlatmak oldu.

Pekala da kullanabilirlerdi. Mikael kaynaklarım açıklama gibi bir zorunluluklarının olmadığına işaret etti. Wennerström'ün bilgisayarlarına girip, harddisklerindeki bilgileri bir CD'ye yükleyen birilerine ulaşmış olabilirlerdi.

Erika sonunda, eline nasıl bir silah geçtiğini anlayabilmişti. Bitkin düşmüştü ama hâlâ soruları vardı. Sadece nereden başlayacağım bilemiyordu. Koltuğa yaslandı ve kollarım açtı.

"Mikael, Hedestad'da neler oldu?"

Lisbeth Salander ona hızlı bir bakış fırlattı. Bir süre hiçbir şey söylemeden bekledikten sonra, Mikael karşı bir soru sordu.

"Harriet Vanger'le nasıl gidiyor?"

"İyi. Sanırım. İki kez buluştuk. Geçen hafta yönetim kurulu toplantısı için ben ve Christer, Hedestad'a gittik. Şarap içip sarhoş olduk."

"Toplantı nasıl geçti?"

"Sözünde duruyor."

"Ricky, sana neler olduğunu anlatmaktan kaçınmak için bahaneler bulmama kızdığını biliyorum. Şimdiye kadar

birbirimizden sır saklamadık. Ama... şimdi sana anlatmakta güçlük çektiğim, zor bir dönem geçirdim."

Erika gözlerini Mikael'in gözlerine dikti. Mikael'in içini dışım biliyordu ama şimdi gözlerinde daha önce hiç görmediği yabancı bir ifade vardı. Sanki neler olduğunu sormaması için ona yalvarıyordu. Salander aralarındaki bu sessiz diyalogu tarafsız bir ifadeyle izliyordu. Bu diyalogun parçası değildi.

"O kadar mı kötüydü?"

"Kötüden de beter. Bu konuşma beni korkutuyor. Sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum ama bütün ilgimi Wennerström'e yönelterek aylarca duygularımı bastırmaya çalışüm. Henüz hazır değilim. Olanları benim yerime Harrief in anlatmış olmasım dilerdim."

"Boynundaki iz ne?"

"Orada hayatımı Lisbeth kurtardı. Eğer yetişmeseydi şimdi hayatta olmayacaktım."

Erika'nın gözleri açıldı. Deri ceketli kıza baktı.

"Ve şimdi onunla bir anlaşma yapmalısın. Bizim haber kaynağımız o."

Erika bir süre düşündü ve arkasından Mikael'i, Lisbeth'i hatta kendini bile şaşırtan bir şey yaptı. Lisbeth'in gözlerini hep üzerinde hissetmişti. Düşmanca dalgalar

yayan sessiz bir kızdı.

Erika ayağa kalktı masanın etrafından dolaştı ve gidip Lisbeth'e sarıldı. Lisbeth oltaya takılmış bir solucan gibi kıvrandı.

29. BÖLÜM

1 KASIM CUMARTESİ - 25 KASIM SALI

Lisbeth Salander, Hans-Erik Wennerström'ün imparatorluğunda sörf yapıyordu. Yaklaşık on bir saat bilgisayarın ekranına kilitlendi. Sandhamn'da geçirdiği son haftada, beyninin keşfedilmemiş bir köşesinde ortaya çıkan bir fikir gelişmiş ve manik bir meşguliyete dönüşmüştü. Dört hafta boyunca evine kapandı. Armansky'nin telefonlarına aldırmadı. Her gün on ya da on beş saatini bilgisayar ekranının karşısında geçiriyor, bunun dışında uyanık kaldığı saatlerde de hep aynı konuyu düşünüyordu.

Geçen ay Mikael'le bir ya ya da iki defa görüşmüştü. O da kendini Millennium'a vermişti. Haftada birkaç defa telefon görüşmesi yapıyorlar ve Lisbeth, Mikael'i Wennerström'ün faaliyetleri ve yazışmaları hakkında bilgilendiriyordu.

Lisbeth her ayrıntıyı belki yüz kez ele almıştı. Bir şeyi

atlamaktan korkmuyordu ama bütün o karışık ilişkilerin birbirine nasıl bağlandığından emin değildi.

Sürekli kılık değiştiren bu çok tartışmalı imparatorluk, biçimsiz canlı bir organizmaya benziyordu. Opsiyon, tahvil, esham, ortaklık, kredi faizi, gelir faizi, mevduat, banka hesabı, para transferi ve binlerce şeyden vücut bulan devasa bir organizma. Ekonomik gelirlerinin çok büyük bir bölümü, birbirine sahip olan paravan şirketlere yatırılmıştı.

Ekonomistlerin Wennerström Grubu hakkında yaptıkları fantastik analizlere göre, grubun değeri 900 milyar krondu. Bu rakamlar bir kandırmaca, en azından abartılıydı. Ama Wennerström'ün yoksul olmadığı da ortadaydı. Lisbeth Salander, gerçek rakamların 90-100 milyar krona çıkabileceğini hesaplıyordu ki bu, hiç de küçümsenecek bir rakam değildi. İyi bir muhasebeci, grubun bütün gelirlerini ancak bir yılda hesaplayabilirdi. Salander, dünyanın dört bir tarafında gruba ait üç bin civarında banka hesabı ve hisse tespit etmişti. Wennerström öylesine kapsamlı bir dolandırıcılık faaliyeti yürütüyordu ki, bu onu bir suçlu olmaktan çıkartıp iş adamı kılığına sokuyordu.

Wennerström organizmasının çekirdek bir yapısı da vardı. Üç şey hiyerarşik olarak sürekli ortaya çıkıyordu: Vergi dairesi müfettişlerinin araştırmalarına açık bilançosu ve İsveç'teki muhasebesi tutulmuş hilesiz, sağlam malvarlıkları; Amerika'da sağlam bir şirket ve

temel olarak New York'taki bir bankada yürütülen mali faaliyetler. Asıl öykü Cebelitarık, Güney Kıbrıs ve Macao gibi yerlerde faaliyet gösteren paravan şirketlerdeydi. Wennerström, yasa dışı silah ticaretinden gelen kirli paraların temizlendiği bir tür çamaşırhane gibiydi. Bu paralar, Kolombiya ve Rusya'da kural dışı ticaret yaptığı aşikar şüpheli şirketlerce aklanıyordu.

Cayman Adaları'ndaki anonim hesap çok özeldi. Wennerström tarafından kişisel olarak kontrol edilen bu hesap, bütün faaliyetlerin dışında tutulmuştu. Bağladığı binlerce işten Wennerström'ün payına düşen yüzdeler, paravan bir şirket aracılığıyla bu hesapta toplanıyordu.

Salander vecd halinde çalışıyordu. Konto-klik-e-post-klik-bilanço- klik. Son yapılan para transferlerini not ediyordu. Japonya'da yapılan küçük bir işlemin izini sürdü. Paralar Japonya'dan Singapur'a, oradan da Lüksemburg üzerinden Cayman Adaları'na aktarılmıştı. Artık işlerin nasıl yürütüldüğünü anlayabiliyordu. Sanki sanal bir gerçekliğin organik parçalarından biri olmuştu. Küçük değişiklikler. En son e-posta. Bu akşam saat onda konuyla ilgisiz kısa bir mesaj gönderildi. PGP şifre programı, peh, peh, bilgisayarındaki her şeyi açık bir şekilde okuyabiliyorken bu bir şaka olmalıydı:

Berger reklamlar hakkında didişmeyi bıraktı. Teslim bayrağını mı çekti, yoksa başka bir halt mı karıştırıyor? Yazı işlerindeki kaynağım iflasın eşiğine geldiklerine dair garanti veriyor ama görünüşe göre yazı işlerine yeni birini

alıyorlar. Neler olduğunu araştır. Son haftalarda Blomkvist, Sandhamn'daki kulübesine kapanıp deliler gibi çalıştı ama ne yazdığını hiç kimse bilmiyor. Son günlerde yazı işlerinde boy göstermeye başladı. Gelecek sayıda yazılacakların bir kopyasını elde edebilir misin?/HEYY!

Dramatik bir şey yok. Bırak kafasını çatlatsın. Senin suyun çoktan ısındı moruk.

Sabah saat beş buçukta bilgisayarı kapattı ve yeni bir sigara paketi aramaya başladı. Gece boyunca dört, yok, beş şişe kola içmişti, altıncıyı aldı ve kanepeye oturdu. Üzerinde yalnızca külot ve yıkanmaktan rengi atmış, göğsünde Kül them ali and let God sort them out yazılı, Soldier of Fortune Magazine"nin reklam tişörtü vardı. Biraz üşümüştü, bir battaniyeye sarındı.

Sanki uygun olmayan, büyük ihtimal yasadışı bir madde kullanmış da uçar gibiydi. Bakışlarını pencereden dışarı, sokak lambasının ışığına dikti. Sakin bir şekilde oturuyor ama beyni zehir gibi çalışıyordu. Anne-M'Ar-kız kardeş-fc//fc-Mimmi-klik- Holger Palmgren. Evil Fingers. Ve Armansky. İş. Harriet Vanger. Klik Golf sopası. Klik. Avukat Nils Bjurman. Klik. Uğraşmasına rağmen bir türlü unutamadığı lanet olası ayrıntılar.

Bjurman'ın bir kadının önünde soyunup soyunmadığını, eğer soyunmuşsa karnındaki dövmeyi nasıl izah etmiş olabileceğini merak ediyordu. Ve doktor ziyaretinde soyunmaktan nasıl kaçınacağım...

Ve Mikael Blomkvist. Klik.

Bazen ukalalık yapsa da, onun iyi bir adam olduğuna karar vermişti. Daha da kötüsü bazı temel ahlaki konularda dayanılmaz naifti. Doğasında anlama ve affetme vardı, insanların davranışlarım psikolojik nedenlerle açıklamaya ve anlamaya çalışıyor, yırtıcı hayvanların yalnızca bir dilden anladığım bir türlü kavrayanıiyordu. Lisbeth, onu düşündüğü her seferinde beceriksiz bir koruma içgüdüsüne kapılıyordu.

Ne zaman uykuya dalmıştı bilmiyordu ama sabah dokuzda boynu ağrıyarak uyandı, başı kanepenin arkasındaki duvara dayalıydı. Sallanarak yatağa geçti, odasına tekrar uyudu.

Tartışmasız hayatlarının en önemli öyküsüydü. Erika Berger, bir buçuk yıldır ilk defa bu kadar mutluydu. Ancak mutfağında şimdiye kadar hiç kimsenin bilmediği çok özel bir haber hazırlayan bir yayın yönetmeni bu kadar mutlu olabilirdi. Lisbeth Salander cep telefonundan aradığında Mikael, Erika'yla birlikte yazdığı metne son rötuşları yapıyordu.

"Wennerström'ün, sürekli bir şeyler yazmandan endişelenmeye başladığını söylemeyi unuttum."

"Nereden biliyorsun? Şey, boş ver. Ne yapmayı düşündüğünü biliyor muyuz?"

"Nix. Yalnızca mantıksal bir tahmin."

Mikael bir süre sustu ve birden "matbaa!" diye patladı.

Erika kaşlarım çattı.

"Eğer yazı işlerinde işi bu kadar sıkı tutarsanız, fazla bir seçeneği yok. Eğer ağır toplarından biri, gece ziyaretine gelmeyi düşünmüyorsa."

Mikael, Erika'ya döndü. "Bu sayı için yeni bir matbaa bul. Hemen. Sonra Dragan Armansky'i ara; önümüzdeki hafta için gece bekçileri göndersin." Lisbeth'e döndü. "Teşekkürler Sally."

"Bunun değeri ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Verdiğim tüyonun değeri?"

"Bunu bir kahve içerek konuşalım. Şimdi."

Hornsgatan'da bir kafede buluştular. Salander oldukça ciddi görünüyordu. Yanındaki iskemleye oturan Mikael, bir parça endişelenmişti. Lisbeth her zaman yaptığı gibi doğrudan konuya girdi.

"Borç almak istiyorum."

Yüzünde o en aptal gülümsemelerinden biri beliren

Mikael cüzdanına uzandı.

"Tabii. Ne kadar?"

"120.000 kron."

"Oyy." Mikael cüzdanı cebine soktu. "Üzerimde o kadar para yok."

"Şaka yapmıyorum. 120.000 krona ihtiyacım var, altı haftada öderim. Bir yatırım fırsatı elde ettim ve başvuracağım başka biri yok. Hesabında şu an yaklaşık 140.000 kronun var. Geri ödeyeceğim."

Mikael, Lisbeth'in şifresini hacklemiş olmasına ses etmedi. "Benden borç alman gerekmez," dedi. "Senin payını henüz tartışmadık ama eline şimdi ihtiyaç duyduğundan fazlasının geçeceği kesin."

"Pay?"

"Sally, Henrik Vanger'den manyak bir para alacağım, bu yılın sonunda hesabımıza aktarılacak. Sen olmasan ben ölmüş olacaktım ve Millennium diye bir şey de kalmayacaktı. Bu parayı seninle paylaşacağım. Yarı yarıya."

Lisbeth Salander sorgulayıcı gözlerle baktı. Alnında bir çizgi belirmişti. Mikael onun verdiği bu sessiz aralara alışkındı. Sonunda başını iki yana salladı.

"Senin paranı istemiyorum."

"Ama..."

"Senden tek bir kron bile almayacağım." Dudaklarına o çarpık gülümseme yerleşmişti. "Hediye formuna bürünüp doğum günümde verileceklerin dışında hiçbir şey almayacağım."

"İçimde şu doğum gününü hiçbir zaman öğrenemeyeceğime dair bir his var."

"Araştırmacı gazeteci sensin. Bul."

"Ben ciddiyim Lisbeth, alacağım parayı paylaşmak istiyorum."

"Ben de ciddiyim. Senin paranı istemiyorum. 120.000 kron borç vermeni istiyorum ve buna yarın ihtiyacım var."

Mikael Blomkvist susup düşünmeye başladı. Payının miktarını bile sormadı. "Sana bu parayı seve seve veririm. Şimdi bankaya gideceğiz ve istediğin miktarı alacaksın. Ama bu yılın sonunda şu senin payını tekrar konuşacağız. Ellerini kaldırdı. "Sahi senin doğum günün ne zaman?"

"Walpurgis Gecesi. Uygun değil mi? O gün bacaklarımın arasına bir süpürge alıp uçuyorum."

Akşam yedi buçukta Zürich Havaalanı'na inen Lisbeth Salander, bir taksiye atlayıp Matterhorn Oteli'ne gitti.

Irenne Nesser adıyla bir oda ayırttırmıştı. Resepsiyona Norveç pasaportunu uzattı. Irenne Nesser'in omuzlarına dökülen sarı saçları vardı. Peruğu Stockholm'den almış ve Mikael'den aldığı paranın 10.000 kronunu, Plague'nin internet ağındaki ilişkileri aracılığıyla, iki pasaport temin etmekte kullanmıştı.

Hemen odasına çıktı, kapıyı kilitledi ve soyundu. Yatağa uzandı ve gecesine 1600 kron ödediği odanın tavanına bakmaya başladı. İçi boşalmış gibiydi. Aldığı borcun daha şimdiden yarısını harcamıştı, son kuruşuna kadar kendi birikimlerini de eklemesine rağmen oldukça sınırlı bir bütçesi vardı. Kafasına üşüşen düşünceleri kovdu ve hemen uyudu.

Sabah saat beş civarında uyandı. Duş aldı, ten rengi bir krem ve pudrayla, boynundaki dövmeyi maskeledi. Listesindeki ikinci iş, otelin bir hayli pahalı olan güzellik salonunda sabahın altı buçuğunda yer ayırtmaktı. Sarı bir peruk daha aldı, bu defaki daha kısaydı. Sonra manikür yaptırdı ve uçları çiğnenmiş tırnaklarının üzerine pembe takma tırnaklar taktırdı. Takma kirpikler, biraz daha pudra, allık, ruj ve biraz daha boya... Her şey 8000 krona halloldu.

Monica Sholes adına düzenlenmiş kredi kartıyla ödeme yaptı ve kimliğini teyit etmek için, bu isme düzenlenmiş İngiliz pasaportunu gösterdi.

İkinci durağı otelin bulunduğu caddenin yüz elli metre

aşağısındaki Camile House of Fashion isimli elbise butiğiydi. Bir saat sonra siyah çizmeler, kum rengi etek ve buna uygun bir bluz, göbek hizasında ceket ve başında bereyle dışarı çıktı. Bütün giysiler pahalı markalardandı. Seçimi satıcıya yaptırmıştı. Çok özel deri bir portföy ve Samsonite marka küçük bir seyahat çantası da almıştı. Bütün bu kıyafetleri, kulağına bir çift küpe ve boynuna sade, altın bir kolye takarak tamamlamıştı. Bunlar için de kredi kartıyla 44.000 kron ödemişti.

Boy aynasında göğüslerini gören Salander'in nefesi tutulmuştu. Bu göğüsler de en az Monica Sholes kimliği kadar sahteydi. Lateksten yapılmış bu göğüsleri, Kopenhag'da tra-vestilerin alışveriş yaptığı bir butikten satın almıştı.

Şimdi savaşa hazırdı.

Dokuzu biraz geçe, Monika Sholes adına yer ayırttığı iki sokak ötedeki nezih Zimmertal Oteli'ne gitti. Yeni aldığı seyahat çantasım - içinde İsviçre'ye gelirken kullandığı çanta vardı- odasına taşıyan oğlana cömert bir bahşiş verdi. Suit, geceliği yalnızca 22.000 kronluk küçük bir odaydı. Yalnızca bir gece için kiralamıştı. Etrafım gözden geçirdi. Penceresi harika bir Zürich manzarasına bakıyordu. Manzaraya hiç ilgi göstermeyen Lisbeth, aynamn karşısına geçti ve beş dakika boyunca kendini inceledi. Görüntüsü bütünüyle yabancıydı. Kocaman göğüslü, sarı, kısa sekreter saçlı Monica Sholes yüzüne Lisbeth'in bir ayda sürdüğünden daha fazla boya

sürmüştü. Sanki bir... Farklı görünüyordu...

Saat dokuz otuzda, iki fincan kahve, çörek ve reçelle otelin barında kahvaltı yaptı. Bu kahvaltı 210 krona patlamıştı. Are these people nuts?

Saat onda kahve fincanını masaya koyan Monica Sholes, cep telefonunu çıkardı. Modem bağlantısı için Havai'de bir numarayı aradı. Üç sinyalden sonra bağlantı tonu duyuldu ve modem bağlandı. Monica Sholes altı rakamlı kodu tuşladı ve Lisbeth Salander'in bu amaçla yazdığı programı harekete geçirmek için SMS'le komutlar gönderdi. Servis sağlayıcı Honolulu'daki bir üniversiteye kayıtlıydı. Gönderdiği komutla anonim bir web sitesi harekete geçti. Basit bir programdı. Tek işlevi Hollanda'da internet hizmeti sunan basit ve genel bir programı harekete geçirmek için komut vermekti. Bu programın amacı da Hans-Erik Wennerström'ün bilgisayarlarınm hard disklerinden yansıyan bilgileri bulmak ve dünyanın değişik bölgelerindeki, yaklaşık üç bin banka hesabını denetleyen programın kontrolünü ele geçirmekti.

Hesaplardan biri çok dikkat çekiciydi. Lisbeth, Wennerström'ün bu hesabı haftada birkaç kez kontrol ettiğini tespit etmişti. Wennerström, bilgisayarım çalıştırır çalıştırmaz her şeyin yolunda olup olmadığım anlamak için bu dosyayı kontrol ediyordu. Muhtemel küçük değişiklikleri gösteren program, son altı ayda hesaptaki küçük dalgalanmaları rapor ediyordu. Eğer Wennerström son kırk sekiz saat içinde bu programa girip ödeme emri

verir ya da hesaptan hesaba para aktarırsa, program bunun gerçekleştiğini haber veriyordu. Aslında bu değişim yalnızca Hollanda'daki ayna harddiskte görülecekti.

Monica Sholes programın çalıştığı sinyalini veren kısa sinyalleri duyduğunda telefonu kapattı.

Zimmertal Oteli'nden çıktı ve caddenin karşısındaki Bank Hauser General'e doğru yürüdü. Müdür Wanger'le saat onda randevusu vardı. Kararlaştırılan saatten üç dakika önce bankadaydı. Bu süreyi, özel hesap danışmanlarının çalıştığı bölüme giden koridoru gözleyen kameralara poz vererek geçirdi.

"Birtakım işlemler için yardıma ihtiyacım var," dedi Monica Sholdes Oxford İngilizcesiyle. Portföyünü açtığında, üzerinde Zimmertal Oteli'nin ismi yazılı kalemi "kazayla" yere düşürdü. Banka Müdürü Wanger, kalemi yerden alıp nazikçe ona uzattı. Monica, dudaklarında beliren çapkın bir gülümsemeyle masada duran not defterine hesap numarasını yazdı.

Ona hızlı bir bakış fırlatan Müdür Wanger, onu önemli bir kodamanın ukala kızı kategorisine dahil edecekti.

"Bu Cayman Adası'ndaki Bank of Kroenenfela"de bulunan hesapların numarası. Otomatik transfer sıralı bir şifreyle gerçekleşiyor."

"Fräulein Sholes, sanırım bu şifreler yanınızdadır."

Aber natürlich, dedi Sholes, bagajında yalnızca okul Almancası'nın olduğunu gösteren kırık bir aksanla.

On altı sayılık numara serisini ezbere okumaya başladı. Banka Müdürü Wanger, yorucu bir öğlen geçireceğini anlamıştı ama transferlerden alınacak yüzde dörtlük ücret, öğle yemeğinden vazgeçmeye değerdi.

İşlemler, Lisbeth'in düşündüğünden fazla zaman aldı. Saat on ikiden sonra, hesapladığı süreyi biraz geçe, bankadan ayrıldı ve Zimmertal Oteli'ne geri döndü. Resepsiyona kendini gösterdikten sonra odasına çıktı ve elbiselerini çıkardı. Lateks göğüslerini korudu ama kısa sekreter saçlarını, Irenne Nesser'in omuzlarına kadar dökülen sarı saçlarıyla değiştirdi. Üzerine daha samimi elbiseler giydi: Yüksek topuklu ayakkabılar, siyah pantolon, basit bir tişört, Stockholm'deki Malungsboden mağazasından alınmış hoş bir deri ceket. Aynanın karşısına geçip kendini inceledi. Hırpani sayılmazdı ama artık zengin bir mirasyediye de benzemiyordu. Irenne Nesser odadan çıkmadan önce, ince plastik bir dosyaya koyduğu tahvilleri tasnif etti.

Saat biri beş geçe, birkaç dakika gecikmeyle, Bank Hauser General'den yalnızca yetmiş metre kadar uzakta olan Bank Dorffman'a girdi. Irenne Nesser'in, Banka Müdürü Hasselmann'la randevusu vardı. Geciktiği için özür diledi. Norveç aksanıyla kusursuz bir Almanca konuşuyordu.

"Önemli değil, Fräulein," dedi Müdür Hasselmann. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir hesap açtırmak istiyorum. Bozdurmak istediğim özel tahvillerim var."

Irenne Nesser elindeki dosyayı masaya koydu.

Hasselman şöyle bir göz gezdirdi, önce hızlı sonra daha yavaş.

Bir kaşını kaldırdı ve yüzünde nazik bir gülümseme belirdi.

İnternet aracılığıyla işlem yapabileceği, beş haneli bir hesap açtı. Hesap, Lisbeth'in yerel bir borsa simsarına Mikael'den aldığı paraların 50.000 kronuyla Cebelitarık'ta kurdurduğu paravan şirket adına açılmıştı. Nesser, elli tahvili paraya çevirtip bu hesaba yatırdı. Her tahvil bir milyon kron değerindeydi.

Bank Doffmann'daki işlemler de tahmininden uzun sürmüş ve belirlediği zaman şeması aksamıştı. Bankalar çok geçmeden kapanacağı için önceden hesapladığı son işleme vakit kalmamıştı. Bu nedenle Irenne Nesser, Hotel Matterhorn'a geri döndü, bir saat kadar barda oturup kendini gösterdi. Başı ağrıdığı için erken yatmaya karar verdi, resepsiyondan baş ağrısı hapı aldı ve sabah saat sekizde uyandırmalarını söyleyerek odasına çıktı.

Saat beşe yaklaşıyordu ve Avrupa'da bütün bankalar

kapanırken, Amerika kıtasındaki bankalar açılmıştı. İrene Nesser bilgisayarını açıp mobil telefon aracılığıyla internete bağlandı. Ve bir saat boyunca Bank Doffman'daki hesabını boşalttı.

Paraları küçük parçalara ayırdı ve dünyanın dört bir tarafındaki hayali şirketlerin faturalarını ödedi. İşini bitirdiğinde, bu paralar tuhaf bir şekilde Cayman Adası'ndaki Bank of Kroenefeld'e geri transfer edildi ama bu defa o günkü işlemler sırasında kullandığından başka bir hesaba.

İrene Nesser artık bu meblağın güven altına alındığından ve izinin sürülemeyeceğinden emindi. Hesaptan bir ödeme yaptı; cüzdanındaki kredi kartının hesabına bir milyon kron yatırdı. Hesap Cebelitarık'ta kayıtlı olan Wasp Enterprises adlı anonim bir şirkete aitti.

Birkaç dakika sonra Matterhorn Oteli'ne ait barın yan kapısından, kısa kesilmiş sarı saçlı bir kız çıktı. Zimmertal Oteli'nin kapısından içeri giren Monika Sholes, resepsiyon görevlisini nazik bir şekilde selamlayıp odasımn anahtarını aldı.

Monica Sholes'in savaş giysilerini giydi. Makyaj yaptı, boynundaki dövmenin üzerine kalın bir tabaka cilt kremi sürdü ve otelin restoranına inip müthiş lezzetli bir balık yedi. 1.200 kron değerinde, daha önce adım bile duymadığı yıllanmış bir şişe şarap istedi. Bir bardak içtikten sonra masada bırakarak otelin barına geçti. Bara geçmeden önce

personelin dikkatini çekecek miktarda bahşiş de bırakmıştı.

Aristokrat bir aileden geldiği her halinden anlaşılan - adını belleğine yerleştirmeye gerek duymadığı- sarhoş bir İtalyan'ın üç saat boyunca kur yapmasına müsaade etti. Monica ısmarladıkları iki şişe şampanyadan yalnızca bir kadeh içti.

Saat on bire gelirken sarhoş bar arkadaşı, masamn üzerinden eğilerek Monika'nın bir göğsünü küstahça sıktı. Monika adamın elini tutup mutlu bir ifadeyle masaya indirdi. Lateks olduğunu anlamadığını fark etmişti. Bir ara öyle gürültülü konuşmaya başladılar ki, diğer müşteriler biraz rahatsız oldu. Artık kızmaya başladıklarını fark eden Monika, gece yarısına doğru arkadaşım kolundan tutup kaldırarak odasına çıkmasına yardım etti.

Genç İtalyan tuvalete girdiğinde Monika bir kadeh kırmızı şarap doldurdu. Toz haline getirilip bir kağıdın içine koyulmuş olan bir tablet Rahypnol'u şarabın içine boşalttı. Adam bu şarabı içtikten sonra zavallı bir şekilde yatağa yığılıp kaldı. Monika genç adamın kravatını gevşetti, ayakkabılarını çıkarttı ve üzerine battaniye örttü. Banyoya girip şarap kadehini yıkadı, sildi ve odayı terk etti.

Ertesi sabah saat altıda odasına kahvaltı getirtti, baş döndürücü bir bahşiş verdi ve saat altı buçukta hesabı kapatarak Zimmertal'ı terk etti. Odasım terk etmeden önce beş dakika boyunca kapı kolunu, gardıropları, klozeti,

telefon ahizesini ve odada dokunmuş olduğu her şeyi silerek parmak izlerini yok etti.

İrenne Nesser, uyandırıldıktan yarım saat sonra, sekiz buçukta, hesabı kapatarak Matterhorn Oteli'nden ayrıldı. Bir taksi tutup tren istasyonuna gitti ve çantalarım emanet dolabına kilitledi. Ondan sonraki saatleri, dokuz özel bankayı ziyaret edip, Cayman Adaları'ndaki özel tahvilleri dağıtarak geçirdi. Öğleden sonra saat üçte elindeki tahvillerin yaklaşık yüzde onunu paraya çevirmiş ve otuza yakın hesaba yatırmıştı. Geri kalan tahvilleri paketledi ve bir bankanın kasasında dinlenmeye bıraktı.

İrenne Nesser'in Zürich'te birkaç yeri daha ziyaret etmesi gerekiyordu ama acele etmedi.

Saat beş buçukta bir taksiye atlayıp havaalamna gitti. Orada tuvalete girerek Monica Sholes'in pasaportunu ve kredi kartım bir makasla kesip küçük parçalara ayırdıktan sonra klozete atıp sifonu çekti. Makası çöp kutusuna attı. 11 Eylül 2001'den sonra, bagajında kesici alet bulundurmak hiç de hoş karşılanmıyordu.

Lufthansa Hava Yolları'nın GD 890 sayılı uçağıyla Oslo'ya indikten sonra, Oslo tren istasyonuna giden otobüse bindi. Orada bir tuvalete girerek elbiselerini tasnif etti. Monica Sholes'e ait her şeyi ayırarak -peruk, marka elbiseler, vs - üç plastik torbaya koydu ve istasyondaki değişik çöp kutularına attı. Boş Samsonit seyahat çantasını bozukbir emanet kutusuna koydu. Altın zincir ve küpe gibi

izi sürülebilir şeyler tuvaleti boylamıştı.

İrene Nesser kısa bir tereddütten sonra lateks göğüsleri korudu.

McDonalds'a girip bir hamburger yerken, lüks deriden evrak çantasmdakileri seyahat çantasına aktardı. Evrak çantasını masanın altına sokuşturup oradan ayrıldı. Bir büfeden cafe latte aldı. Stockholm'e giden gece trenine koştu. Ucu ucuna yetişmişti, biner binmez tren hareket etti. Yataklı vagondan yer ayırtmıştı.

Kompartımanın kapısını kapattığında, iki gündür yüksek seyreden adrenalinin ilk defa normal düzeye indiğini hissetti. Kompartıman penceresinin camını açtı, sigara yasağını hiçe sayarak bir sigara yaktı ve tren Oslo'dan ayrılırken kahvesini yudumladı.

Herhangi bir ayrıntıyı unutup unutmadığını kontrol etmek için, kafasındaki listeyi aklından geçirdi. Bir süre sonra kaşlarını çattı ve ceketinin ceplerini karıştırmaya başladı. Üzerinde Zimmertal Oteli'nin adı olan kalemi çıkardı, düşünceli bir ifadeyle inceledikten sonra pencereden dışarı attı.

On beş dakika sonra yatağa girdi ve hemen uykuya daldı.

SONSÖZ

DENETLEYİCİNİN ANLATIMI

27 KASIM PERŞEMBE- 30 ARALIK SALI

Millennium'un Kasım'ın son haftasında yayınlanan, Hans-Erik Wennerström'ü konu edindiği kırk yedi sayfalık özel sayısı saatli bomba gibi patladı. Ana metnin altını Erika ve Mikael birlikte imzalamışlardı. İlk birkaç saat şaşkınlık yaşayan basın organları, bu atlatma haber karşısında nasıl tavır takınacaklarına karar veremediler. Bir yıl önce, benzer bir haberin altına imza atan Mikael Blomkvist iftiradan hapse mahkum olmuş ve göründüğü kadarıyla Millennium dergisindeki işinden atılmıştı. Bu nedenle güvenilirliği oldukça alt seviyede seyrediyordu. Şimdi aynı dergide, aynı gazeteci, mahkumiyetine yol açanlardan çok daha ağır ithamlarla boy gösteriyordu. İddiaların bir kısmı her türlü sağduyuyu zorlayacak kadar saçmaydı. İsveç basını kuşkuyla beklemeyi seçmişti.

Ama TV4'ün sunucusu, akşam haberlerinin büyük bir bölümünü bu habere ayırmış, Blomkvist'in iddialarının en çarpıcı bölümlerini on bir dakika boyunca özetlemişti. Erika Berger, birkaç gün önce öğle yemeği yediği bu kadına özel bir öncelik vermişti.

TV4'ün atlatma haberinden sonra devlet kanalları, bu haberi verebilmek için akşam dokuz haberlerine kadar

beklemek zorunda kalmışlardı. TT haber ajansı bile, ‘ınahkum olan gazeteci, sanayiciye ağır suçlamalar yöneltti' gibi dikkatli bir başlıkla ilk bu haberi geçmişti. Haber metni, televizyon haberlerinin kısa bir özetiydi. Ama TT'nin habere yer vermesi, o zaman kadar Millennium'un iddialarını görmezlikten gelen tutucu sabah gazetelerinde ateşli bir faaliyete yol açmış ve düzinelerce yerel gazete, baskıdan hemen önce birinci sayfalarını değiştirmek zorunda kalmıştı.

Liberal sabah gazetesi Millennium'un haberini, bizzat genel yayın yönetmeninin kaleme aldığı baş makalede yorumlamıştı. Bu yayın yönetmeni makaleyi yazdıktan sonra bir akşam yemeği davetine katılırken, TV4 akşam haberlerinin büyük bölümünü Millennium"un ortaya çıkarttığı skandala ayırmıştı. Bu haberleri hafife alan Liberal sabah gazetesinin yayın yönetmeni sekreterinin, Blomkvist'in "iddialarının gerçek olabileceği" yönündeki ateşli telefonlarına aldırmamış, artık klasikleşmiş bir ifadeyle "boş laf, eğer öyle olsaydı bizim ekonomi muhabirlerimiz çoktan ortaya çıkartırdı" diye cevap vermişti. Sonuç olarak, Millennium'un iddialarım ciddiye almayan basından gelen tek ses de, bu liberal yayın yönetmeninin baş makalesiydi. Makalede, Millennium'un kişisel intikam peşinde olduğu, şapşal bir gazetecilik anlayışıyla suç işlediği ifadelerine yer veriliyor ve namuslu bir vatandaşa karşı yöneltilen suçlamalara karşı savcıları göreve çağrılıyordu. Onun tartışmaya tek katkısı da buydu.

O akşam Millennium'un yazı işleri bürosu doluydu.

Aslında büroda yalnızca Erika Berger'in ve telefonlara cevap vermesi için -yeni işe alınan- Malin Eriksson'un olması kararlaştırılmıştı. Saat ona gelmesine rağmen çalışanların bir kısmı bürodan ayrılmamış, üstelik dört eski personel ve yarım düzine serbest gazeteci de büroya gelmişti. Akşam gazetelerinden birinde çalışan eski bir tanıdığı, Ekonomi Mafyası başlığı altında Wennerström olayına on altı sayfa ayırdıkları gazetenin taslağım gönderdiğinde, Christer Malm bir şişe şampanya açtı. Ertesi gün akşam gazeteleri piyasaya çıktığında, eşine az rastlamr bir sürek avı başlamıştı.

Basında çıkan haberleri okuyan Malin Eriksson, Millennium'da çalışmamn çok zevkli olacağı sonucuna varmıştı.

Haberin çıktığı günün haftası îsveç Borsası sarsılmış, polis olayı araştırmaya başlamış, savcılar göreve çağrılmış ve hisse senetleri panik içinde satılmaya başlamıştı. İki gün içinde Wennerström olayı, hükümetin sorunu haline dönüşmüş, Maliye Bakam olay hakkında açıklama yapmak zorunda kalmıştı.

Basının başlattığı sürek avı, Millennium'un iddialarını, çok ağır suçlamalar içermesine rağmen, hiç sorgulamadan yuttukları anlamına geliyordu. Ama ilk Wennerström olayından farklı olarak, bu defa Millennium çok ciddi belgeler ortaya koymuştu: Wennerström'ün mailleri, bilgisayarlarından kopyalanmış Cayman Adaları'nda ve iki düzine ülkedeki gizli hesapların bilançoları, gizli

anlaşmalar ve biraz dikkatli bir gangsterin asla harddiskine kaydetmeyeceği daha bir sürü aptallıklar. Millennium'un iddialarımn yüksek mahkemede ele alınacağı da çok açıktı; davamn er ya da geç orada sonuçlanacağına dair herkes hemfikirdi. 1932 yılında yaşanan Kreuger olayından sonra, İsveç finans dünyasında bu çapta bir olay yaşanmamıştı. Wennerström olayı, Götebank'ı tarumar etmiş ve Trustor sahtekarlığım gölgede bırakmıştı. Bu, şimdiye kadar hiçbir sahtekarın başvurmaya cesaret edemeyeceği kadar büyük bir dolandırılıcılıktı.

Ekonomi muhabirlerinin, bir olayı anlatırken 'sistemli sahtekarlık', ‘ınafya ve gangster dünyası' sözcüklerini kullanmaları, İsveç tarihinde vaki değildi. Wennerström'den, genç borsa simsarlarının yer aldığı yakın çevresinden, ortaklarından ve Armani kostümlü avukatlarından, bir soyguncu çetesi ya da eroin tüccarlarından bahsedilir gibi bahsediliyordu.

Basının sürek avına başladığı ilk günler, Mikael Blomkvist ortalarda görünmemişti. Ne mail ne de telefonla ulaşılabiliyordu. Mülenniiım adına bütün açıklamaları Erika Berger yapıyordu. Ulusal basına, önemli yerel basma ve sayısı giderek artan yabancı basına açıklama yapmaktan kızgın bir kediye dönmüştü. Mülenniiım'un nasıl olup da, bu çok gizli tutulması gereken belgeleri ele geçirdiği sorulduğunda dudaklarına gizemli bir gülümseme yerleşiyordu: "Kaynağımızı tabii ki açıklayamayız."

Wennerström hakkında geçen yıl yapılan açıklamanın niçin fiyaskoyla sonuçlandığı sorulduğunda, gizemli havası daha da artacaktı. Gerçeğin tamamını anlatmasa bile, yalan da söylemiyordu. Offthe record, burnuna mikrofon dayanma-mışsa, acele bir akıl yürütmeyle yanlış çıkarsamalara yol açabilecek birkaç bilgi kırıntısı ortaya atıyordu. Mikael'in ilk davada, savunma yapması halinde kurtulması mümkünken, bundan kaçınıp hapis ve para cezasına gönüllü katlandığı yönünde söylentiler yayılmıştı. Bu söylentilere göre, elindeki belgeleri mahkemeye sunması halinde kaynağı kaçınılmaz olarak ortaya çıkacağı için kendini feda etmişti. Kaynağını deşifre etmek yerine cezaevine girmeyi tercih eden Amerikan basınındaki örneklerle kıyaslanan Mikael, onu utandıran yağlı sözcüklerle pohpohlanıp, kahraman mertebesine oturtuluyordu. Ama şimdi yanlış anlaşılmaları düzeltmenin sırası değildi.

Bir konuda herkes hemfikirdi: Millennium'a bu belgeleri Wennerström'ün en yakın çevresinden biri vermiş olmalıydı. The Deep Throcıt'un kim olduğuna dair hararetli bir tartışma başlamıştı. Kimilerine göre bu, Wennerström'e diş bileyen bir çalışma arkadaşı, kimilerine göre kokain bağımlısı kızı, kimilerine göre de başka bir aile bireyiydi. Yani ortada bir sürü aday vardı. Bu konuda ne Erika Berger, ne de Mikael Blomkvist yorum yapmıştı.

Millennium'un özel sayısı yayınlandıktan üç gün sonra, akşam gazetelerinden biri Millennium'un İntikamı başlığıyla çıktığında, artık kazandıklarını düşünen

Erika'nın keyfine diyecek yoktu. Gazete, Mülenniiım ve çalışanlarından övgüyle söz etmesinin yanı sıra, haberin yanına Erika'nın güzel çizilmiş resmini de koymuştu. Ona hemen 'araştırmacı gazetecilerin kraliçesi' adı verilmişti. Bu, eğlence sayfaları için oldukça sıkı bir rütbeydi, üstelik Büyük Gazetecilik Ödülü'nden de bahsediliyordu.

Millennium'un ilk top ateşinden beş gün sonra, Mikael Blomkvist'in yazdığı Mafyanın Bankerleri adlı kitap dağıtıma girdi. Mikael'in hummalı bir çalışmayla Eylül-Ekim aylarında Sandhamn'da yazdığı bu kitap, büyük bir gizlilik ve aceleyle Morgongâva'daki Hallvigs Reklam yayınevinde basılmıştı. Mülenniiım logosuyla yayınlanan ilk kitaptı. İlk sayfasında şifreli bir ithaf vardı: Bana golf sporunun faydalarını gösteren Sally'ye.

Karton kapaklı, altı yüz on beş sayfalık tuğla gibi bir kitaptı.

Zarar etmemek için yalnızca iki bin adet basmışlardı ama birinci baskı yalnızca birkaç gün içinde tükendi. Erika Berger, on bin adet daha basılmasını sağladı.

Eleştirmenler Mikael Blomkvist'in bu defa belge yayınlamaktan çekinmeyip fazlasıyla kanıt gösterdiğini yazdılar. Bu konuda bütünüyle haklıydılar. Kitabın üçte biri, Wennerström'ün bilgisayarlarının hard disklerinden alınmış eklerden oluşuyordu. Kitabın yayınlandığı gün, Mülenniiım. kendi web sayfasına, Wennerström'.in bilgisayarlarından kopyalanmış belgeleri içeren bir PDF

dosyası eklemişti. İlgilenen herkes bu sayfaya girip kaynakları kontrol edebilirdi.

Mikael'in ortalarda gözükmemesi, Erika'yla birlikte kararlaştırdıkları bir basın stratejisiydi. Ülkedeki bütün basın organları onun peşindeydi. İlk defa kitabı piyasaya sürüldüğünde ortaya çıktı ve TV4'teki kadınla özel bir röportaj yaparak, devlet kanallarım bir kez daha atlatmasına imkân verdi. Ama bu önceden kararlaştırılmış, danışıklı soruların yöneltildiği, düzmece bir röportaj değildi.

Ortaya çıkmasıyla ilgili röportajı banttan seyreden Mikael, özellikle bir cevabını çok sevmişti. Röportaj Stockholm Borsası'nın düşüşe geçtiği, sıkışan para babalarımn üzerimize gelirseniz kendimizi pencerelerden atarız blöfünden medet umduğu günlerde, canlı yayınlanmıştı.

Mikael'e İsveç ekonomisinin çökmeye başlamasından Millennium'un sorumlu olup olmadığı sorulmuştu.

"İsveç ekonomisinin çöküşe geçtiği iddiası boş bir iddia," diye yanıtlamıştı hiç beklemeden.

Muhabirin kafası karışmış gibiydi. Bu, beklediği kalıba uygun bir cevap değildi. Ezberi bozulmuş, röportaja doğaçlama devam etmek zorunda kalmıştı. İkinci soru tam da Mikael'in beklediği gibiydi: "İsveç borsa tarihinin en ağır çöküşünü yaşıyoruz ve sen buna boş laf diyorsun?"

"İki şeyi birbirinden ayırmak zorundayız: İsveç ekonomisi ve İsveç borsasını. İsveç ekonomisi, bu ülkede her gün yeniden üretilen ürün ve hizmetlerin toplamıdır. Ericksson'un telefonları, Volvo'un arabaları, Scan'ın piliçleri ve Kiruna'dan Skövde'ye yapılan nakliyatlar, işte İsveç ekonomisi bu. Ve bu ekonomi bir hafta önce ne kadar güçlü ya da zayıftıysa, bugün de o kadar güçlü ya da zayıf."

Kadın, bir yudum su içerek bu cevabı yutmaya çalışmıştı.

"Borsa bütünüyle başka bir şey. Orada bir ekonomi yok, ne üretim ne de hizmet. Orası birtakım adamların, şu ya da bu şirketin, şu kadar milyar değerinde olduğu ya da olmadığına saat saat karar verdiği bir fantezi dünyasıdır. Gerçekle uzaktan yakından bir ilgisi olmadığı gibi, İsveç ekonomisiyle de bir ilgisi yoktur."

"Yani borsanın bir taş gibi düşmeye başlamasının hiç önemi yok mu diyorsun?"

"Evet, hiç önemi yok," demişti Mikael yorgun ve tevekkül sahibi bir kahin sesiyle. Şimdi söyleyeceği şeyler bir sene boyunca defalarca alıntılanacaktı:

"Bu, bir sürü dalaverecinin hisse senedi paylarını İsveç'teki şirketlerinden Almanya'ya aktarmalarının dışında bir anlam ifade etmiyor. Bunlar, her ciddi muhabirin ortaya çıkartıp vatan hainleri yaftasıyla teşhir etmesi gereken insanlar. Müşterilerinin kâr hırslarım

doyurmak için, sistemli bir biçimde ve büyük ihtimal bilinçli olarak, İsveç ekonomisine zarar veriyorlar."

Bu cevap karşısında TV4'ün muhabiri tam da Mikael'in beklediği soruyu sorma gafletinde bulunmuştu.

"Yani bugün yaşadıklarımızda basının sorumluluğu yok diyorsun?"

"Aksine, basımn olağanüstü sorumluluğu var. En az yirmi yıldır, bir sürü ekonomi muhabiri Hans-Erik Wennerström'ün işlerini kontrol etmekten kaçındılar. Bununla da yetinmeyip, adamın prestij kazanması ve ideal bir iş adamı portresi çizmesine yardımcı oldular. Eğer bu gazeteciler son yirmi yılda işlerini adam gibi yapsalardı, bugün yaşadıklarımızı yaşamayacaktık."

Blomkvist'in ortaya çıkması bir dönüm noktası oldu. Millennium o bir haftalık sürede tavan yapmıştı. Ama Mikael'i televizyonda sakin bir şekilde iddialarını savunurken izleyen Erika Berger, hem haberin tuttuğunun hem de derginin fantastik iddialarının gerçek olduğunun ayrımına ilk defa o zaman varmıştı. Mikael'in tutumu, habere yeni bir yön kazandırıyordu.

Bu röportajdan sonra Wennerström olayı, basının ekonomi sayfalarından, suçları araştıran muhabirlerin masalarına taşınmış, gazetelerin yayın yönetmenlerine yeni bir düşünce tarzı getirmişti. Daha önceleri polis muhabirleri, eğer söz konusu olan Rus mafyası ya da sigara

kaçakçılığı yapan Yugoslavlar değilse, ekonomik suçları ya hiç yazmaz ya da nadiren yazarlardı. Bu muhabirlerden borsadaki karışık işleri araştırmaları hiç beklenmezdi. Ama Mikael'in röportajından sonra bir akşam gazetesi, konut sektöründe faaliyet gösteren ve şimdi Alman hisse senetleri almaya hazırlanan birkaç emlak devinin portesini çizdi. Gazete Ülkelerini Satıyorlar başlığıyla çıktı. Adı geçen emlakçılardan yorum istenmiş, hiçbiri açıklama yapmaya yanaşmamıştı. Ama o gün hisse senedi satışları önemli ölçüde düşmüş ve birkaç emlakçı yurtsever havalarına bürünerek, akıntıya karşı koymaya başlamıştı.

Bu gelişmeleri gülerek izliyordu Mikael.

Millennium'un yaptığı haberin baskısı öylesine etkili olmuştu ki, derin bir endişeye kapılan bir sürü siyah kostümlü adam -bunlar birbirlerine meslektaş derlerdi- İsveç finans dünyasının çekirdeğinde tesis edilmiş olan çok özel kuralları çiğnemeye başlamışlardı.

Emekli Volvo şefleri, şirket yöneticileri ve banka şefleri televizyon kanallarında boy gösterip, zararı sınırlandırmak için soruları cevaplandırıyorlardı. Durumun ciddiyetine işaret ediyor, Wennerström Grubu'yla aralarına en kısa sürede mesafe koymaktan ve hisse senetlerini ellerinden çıkartmaktan bahsediyorlardı. Wennerström (bu konuda ağız birliği etmişlerdi) ne olursa olsun gerçek bir sanayici değildi ve kulüpte hiçbir zaman ciddi kabul görmemişti. İçlerinden biri, Wennerström'ün Norrland'lı bir işçi ailesinden geldiğini hatırlatarak, başarının başını

döndürmüş olabileceğini söyledi. Bir başkasına göre Wennerström olayı yalnızca kişisel bir trajediydi. Başka biri de Wennerström hakkında her zaman şüphe duymuş olduklarını keşfetti; övüngen ve şımarıktı.

İlerleyen haftalarda, Millennim'un yayınladığı belgeler dikkatle incelendikten ve bütün parçalar bir araya getirildikten sonra, Wennerström imparatorluğunun, merkezinde mafyanın yer aldığı bir tür karanlık şirketler topluluğu olduğuna karar verildi. Bu şirketler, yasadışı silah ticaretinden, Güney Amerika'da eroin ticaretine, New York'ta kadın ticaretinden, Meksika'da çocukların cinsel istismarına kadar bir sürü kirli dolap çeviriyordu. Wennerström imparatorluğuna ait Kıbrıs'ta kayıtlı bir şirketin, Ukrayna'daki kara pazardan uranyum almaya çalıştığının ortaya çıkarılması insanları telaşlandırmıştı. Nerede kirli bir iş varsa, altından bu imparatorluğa ait paravan bir şirket çıkıyordu.

Erika Berger, Wennerström hakkında yazdığı kitabın, Mikael'in şimdiye kadar yazdıklarının en iyisi olduğuna karar vermişti. Üslubu biraz dağınık, hatta biraz yavandı - edebiyat yapmaya vakti de yoktu- ama ateşli bir kitap çıkmıştı ortaya. Bu kitabı yazarken Mikael'in eski kini depreştiği için, okuyucunun onun duyduğu öfkeyi hissetmemesi imkansızdı.

Mikael, Kvarnen Barı'nın dış kapısında, bir tesadüf eseri eski hasmı olan ekonomi muhabiri William Borg'la karşılaştı. Mikael, Erika Berger, Christer Malm, Lucia

Tatili'nden faydalanarak, derginin diğer çalışanlarıyla birlikte, şirket hesabina felekten bir gece çalmaya çıkmışlardı. Borg'un yanında, Salander yaşlarında körkütük sarhoş bir kız vardı.

Mikael onu görür görmez durdu. William Borg, her zaman sinirlerini oynatmıştı, kötü bir şey dememek ya da yapmamak için kendini dizginledi. Karşı karşıya durup bakışlarıyla birbirlerini tarttılar.

Mikael'in ona duyduğu nefret çok aşikardı. Erika bu maço pozlara bir son vermek için, kolundan tutup Mikael'i bara soktu.

Mikael ilk fırsatta Lisbeth Salander'den, Borg hakkında bir araştırma yapmasım istemeye karar vermişti. Yalnızca iş olsun diye.

Basında fırtınalar koparken, olayın kahramanı Hans-Erik Wennerstrom ortalarda yoktu. Millennium'un yayınlandığı gün, başka bir nedenle düzenlediği basın toplantısında yorum yapmaya mecbur kalmış; suçlamaların mesnetsiz, belge diye yayınlanan şeylerin de sahte olduğunu iddia etmiş ve bunları yayınlayan gazetecinin daha önce iftiradan hüküm giydiğini hatırlatmıştı.

O günden sonra basının soruları yalnızca avukatları yanıtlamıştı. Mikael'in kitabı yayınlandıktan iki gün sonra, Wennerstrom'ün İsveç'i terk ettiğine dair söylentiler

yayılmaya başladı. Akşam gazeteleri kaçtı diye başlık atmışlardı. Mali polis sorgulamak için harekete geçtiğinde, Wennerstrom'ün ülkede olmadığı kesinleşti. Kasım ayının ortalarında hakkında arama emri çıkartıldı ve yılbaşından önce interpol aracığıyla da aranmaya başladı. Aynı gün Wennerström'ün en yakın danışmanı, Arlanda Havaalanı'nda, Londra'ya giden bir uçağa binmek üzereyken gözaltına alındı.

Birkaç hafta sonra İsveçli bir turistin, Wennerström'ü Barbados'un başkenti Bridgetown'da, bir arabadan inerken gördüğü haberi yayıldı. Bu turist, iddialarını doğrulamak için gömleğinin düğmeleri açık, beyaz pantolonlu, güneş gözlüklü bir adamın oldukça uzaktan çekilmiş bir fotoğrafım da göndermişti. Fotoğraftaki adamın kimliği hakkında kesin bir şey söylenemezdi ama Karaib Adaları'nda bile Wennerström'ün izini süren akşam gazeteleri bu fotoğrafa yer vermişlerdi. Kaçak milyarder daha bir sürü yerde görülecekti.

Altı ay sonra polis araştırmaları son bulacaktı. Hans-Erik Wennerström, Victor Fleming adıyla yaşadığı Marbela'daki dairesinde ölü bulunmuştu. Yakın mesafeden, kafasına üç el ateş edilmişti. İspanyol polisi bunun bir hırsızlık vakası olduğu ihtimali üzerinde duruyordu.

Wennerström'ün ölümü, Lisbeth Salander için sürpriz değildi. Cayman Adaları'ndaki paralar olmadan Kolombiyalılar'a borcunu ödeyemeyeceği için, böyle bir

şeyi her an bekliyordu.

Eğer biri zahmet edip de sorsaydı, Wennerström'ün hangi gün nerede olduğunu hiç şaşmadan söyleyebilirdi. İnternet aracılığıyla ülkeden ülkeye umutsuz kaçışını izlemiş, internete bağlanabildiği her yerden panik içinde gönderdiği e-postaları okumuştu. Kaçak eski milyarderin, aym bilgisayarı kullanacak kadar aptal olabileceğine Mikael Blomkvist bile inanamazdı.

Lisbeth Salander altı ay sonra Wennerström'ü izlemekten yorulmuştu. Geriye bir tek kendisinin ne kadar ileri gideceği sorusu kalmıştı. Wennerström'ün soysuzun biri olduğu ortadaydı ama onun kişisel düşmanı değildi ve bu işe karışmayı düşünmüyordu. Mikael'e tüyo verebilirdi ama o, büyük ihtimal bundan bir öykü çıkartmakla yetinecekti. Polise bildirse, oradan da birileri Wennerström'ü uyarıp kaçmasını sağlayacaktı. Ayrıca polisle ilişkiye geçmeye prensip olarak karşıydı.

Ama Wennerström'ün hâlâ ödenmemiş hesapları vardı. Su dolu küvete bastırılan yirmi iki yaşındaki, hamile garson kızı düşünüyordu.

Wennerström öldürülmeden dört gün önce bir karara varmıştı.

Wennerström'ün nerede saklandığını bilmek isteyenlerin başında geldiğini düşündüğü, Miami'de yaşayan bir avukatı aradı. Sekreteri ile konuştu ve avukata

şifreli bir mesaj iletmesini istedi. îsim Wennerström, adres Marbela. Hepsi buydu.

Erika Berger ve Christer Malm geleneksel yeni yıl hazırlıkları yaparken Mikael, Erika'nın koltuğuna oturmuş, sıcak şarap içerek onları izliyordu. Çalışanlara ve serbest gazeteci sözleşmesiyle iş yaptıkları personele yeni yıl hediyeleri hazırlanıyordu. Bu seneki hediyeler, üzerinde Millennium logosu olan omuz çantalarıydı. Hediyeleri paketledikten sonra oturup matbaalara, fotoğrafçılara ve meslektaşlarına göndermek üzere tebrik kartları yazmaya başladılar, iki yüze yakın kart göndereceklerdi. Mikael son kalan boş kartı aldı ve kendi yazdı: Mutlu Noeller ve mutlu yıllar. Geçen yıl yapmış olduğun muhteşem katkılar için teşekkürler.

Kartın altına kendi imzasını attı ve adres hanesine 'Finansmagasinet Monopol eliyle Janne Dahlman' yazdı.

Mikael akşam eve döndüğünde, postaneden bir paketi olduğuna dair ihbar kağıdı aldı. Ertesi gün gidip hediye paketim aldı ve dergiye geldiğinde açtı. Paketin içinde bir sivrisinek ilacı ve bir şişe Reimersholm likörü vardı. Paketin içinden çıkan notta: Eğer başka bir planın yoksa, Yaz Ortası Bayramı'nda Arholma'ya demirleyeceğim, yazıyordu. Notun altında eski okul arkadaşı Robert Lindberg'in adı vardı.

Millennium genel olarak Noel'den bir hafta önce başlamak üzere, yılbaşı sonrasına kadar tatile girerdi. Ama

bu yıl öyle olmamıştı. Yazı işleri bürosunda çalışan az sayıdaki personel, müthiş bir baskı altındaydı. Hâlâ dünyanın dört bir köşesinden gazeteciler arıyordu.

Noel akşamından bir gün önce Mikael Blomkvist tesadüfen, Financial Times'da çıkan bir makaleyi okudu. Wennerström imparatorluğunun çöküşü üzerine bir inceleme yaptıran Uluslararası Bankalar Komisyonu'nun raporu özetlenmişti. Makalede komisyonun, deşifre edilmeden önce Wennerström'ün uyarılmış olabileceği iddiası üzerinde duruyordu.

Cayman Adaları'ndaki Kronenfeld bankasında bulunan 260 milyon dolarlık hesap -yaklaşık iki milyar İsveç kronu- Millennium yayınlanmadan bir gün önce boşaltılmıştı.

Paralar yalnızca Wennerström'ün tasarrufunda olan bir sürü değişik banka hesabına dağıtılmıştı. Paraları çekmesi için kişisel olarak bu bankalara gitmesi de gerekmiyordu. Dünyanın herhangi bir yerindeki bir bankaya transfer etmesi için clearing code'u girmesi yeterliydi. Paralar İsviçre'den transfer edilmişti, işbirliği yaptığı bir kadın, ona ait fonları anonim tahvillere dönüştürmüştü. Bütün clearing code'lar doğru verilmişti.

Bu kadın hakkında arama kararı çıkartan Avrupa Polis Teşkilatı, Monica Sholes' e ait çalınmış bir pasaport kullandığını ve Zürich'in en lüks otellerinden birinde kaldığını bildirmişti. Kameraya takılan görüntüye göre bu kadın; kısa boylu, kısa sarı saçlı, geniş dudaklı, dik göğüslü,

şık giyimli ve altın takılı biriydi.

Mikael Blomkvist kadının resmine önce şöyle bir göz attı ve arkasından yüz ifadesini daha dikkatli inceledi. Birkaç saniye sonra yazı masasının çekmecesinden merceği çıkardı ve kadının yüzündeki detayları seçmeye çalıştı.

Sonra gazeteyi bir kenara koydu ve bir süre sessizce oturdu. Arkasından da öyie bir kahkaha attı ki, Christer Malm başını uzatarak ne olduğunu sordu. Mikael bir şey yok der gibi elini salladı.

Mikael, Noel günü öğle üzeri, kızı Pennilla ve eski eşi Monika'yı ziyaret etmek için Ârsta'ya gitti. Birbirlerine hediyeler verdiler. Mikael ve Monika, kızlarına çok arzu ettiği bilgisayarı almışlardı. Monika, Mikael'e bir kravat; kızı da polisiye yazarı Âke Edvvardsson'unbir kitabım almıştı. Mukiminin'un basında edindiği yer nedeniyle, önceki Noel'den farklı olarak keyifleri yerindeydi.

Birlikte öğle yemeği yediler. Mikael göz ucuyla kızını inceledi. Hedestad'da yaptığı beklenmedik ziyaretinden sonra onu görmemişti. Birden aklına kızının Skelletâ'daki dinsel tarikata duyduğu aşırı ilgi hakkında eski eşiyle konuşmamış olduğu geldi.

Harriet Vanger olayında onu doğru iz üzerine sürmüş olan şeyin, kızının Kutsal Kitap bilgisi olduğunu da anlatmamıştı. O günden sonra kızıyla hiç konuşmadığı için

de vicdan azabı çekiyordu.

İyi bir baba değildi.

Yemekten sonra yanaklarım öperek kızıyla vedalaşü ve Ârsta'dan ayrıldı. Slussen'de Lisbeth Salander'le buluştu ve birlikte Sandhamn'a gittiler. Millennium bombası patladıktan bu yana neredeyse hiç görüşmemişlerdi. Noel akşamı geç vakit Sandhamn'a indiler ve Noel tatilini orada geçirdiler.

Mikael'in her zamanki gibi hoş bir arkadaşlığı vardı. Ama Lisbeth aldığı 120.000 kronluk borcun karşılığı olarak çek verdiğinde, Mikael'in sorgulayıcı bakışlarından huzursuz oldu. Yine de bir şey demedi.

Trovil'e kadar yürüyüp geri döndüler (Lisbeth için bu yalnızca vakit kaybıydı). Bir kır lokantasında Noel yemeği yedikten sonra, Mikael'in kulübesine gidip şömineyi yaktılar, pikaba bir Elvis plağı koydular ve seviştiler.

Lisbeth'in Mikael'le sevgili olarak bir sorunu yoktu. Yatakta gayet iyiydiler. Bu bütünüyle bedensel bir birliktelikti ve Mikael onu evcilleştirmeye asla teşebbüs etmemişti.

Lisbeth'in sorunu Mikael'e karşı hissettiği duyguların tercümesini yapamamasıydı. Ergenlik çağına geldikten sonra, hiç kimseyi Mikael'i olduğu kadar hayatına yaklaştırmamışü. İtiraf etmesi gerekirse, Mikael'de onun

savunma mekanizmalarını aşarak, özel işleri ve duyguları konuşmaya zorlayan bir yetenek vardı. Her ne kadar sorularımn çoğunu duymazdan gelse de, ölümle tehdit edilse bile başka birine asla anlatmayacağı kişisel şeyleri ona anlatmıştı. Bu onu korkutuyor, kendini onun karşısında çıplak ve insafına bırakılmış hissediyordu.

Ama aym zamanda ona karşı -şimdi onu seyredip, minik horultularını dinlerken olduğu gibi- başka bir insana karşı hayatı boyunca duymadığı koşulsuz bir güven duyuyordu. Mikael Blomkvist'in onun hakkında öğrendiği şeyleri, kendisine karşı kullanarak zarar vermeyeceğinden kesinlikle emindi. Bu onun doğasına aykırıydı.

Tartışmadıkları tek şey birbirleriyle ilişkileriydi. Lisbeth buna cesaret edememiş, Mikael de bu konuyu hiç açmamıştı.

Noel'in ikinci günü korkunç bir gerçeğin farkına vardı. Bunun nasıl olduğunu, üstesinden nasıl geleceğini bilemiyordu. Yirmi beş yıllık hayatında ilk defa aşık olmuştu.

Mikael'in ondan iki kat daha yaşlı olması umurunda bile değildi. İsveç'te şu anda hakkında en çok yazılan insan olmasımn, hatta Neıosıueek'e kapak yapılmasının da hiçbir önemi yoktu, bunlar yalnızca pembe diziydi. Mikael Blomkvist ne bir erotik fantezi ne de gündüz düşüydü. Ama bu ilişki son bulmalıydı, yürümesi imkansızdı. Mikael onunla ne yapsmdı ki? Mikael için o, hayatı fare deliğinde

geçmeyen birini bulana kadar, zaman öldürdüğü biriydi.

Ama o an aşkın, kalbin parçalanması gibi bir şey olduğunu anlamıştı.

Mikael öğle üzeri uyandığında, Lisbeth kahve yapmış ve kahvaltı masasını hazırlamıştı. Masaya oturan Mikael, Lisbeth'in davranışlarındaki değişikliği hemen fark etti, sanki bir parça uzaktı. Canını sıkan bir şey olup olmadığını sorduğunda, sanki ne sorulduğunu anlamamış gibi Mikael'e boş boş baktı.

Noel tatilinin bittiği gün Mikael, Hedestad'a giden trene bindi. Üzerinde sağlam kılık kıyafetler ve ayağında kışlık ayakkabılar vardı. Onu istasyonda karşılayan Dirch Frode, basında gösterdiği başarılardan dolayı sakin bir ifadeyle tebrik etti. Ağustos ayında terk ettikten sonra Hedestad'a ilk defa ve neredeyse bir yıl önce gelmiş olduğu günde ayak basıyordu. El sıkışıp, nazikçe konuştular ama aralarında, Mikael'i rahatsız eden adı konulmamış bir şey vardı.

Her şey hazırlanmıştı, Dirch Frode'nin evindeki iş görüşmesi yalnızca birkaç dakika sürdü. Frode paraları yurt dışında münasip bir bankaya yatırmayı önerdi ama Mikael, herhangi bir ödeme gibi bu paraların da şirketine yatırılmasını istedi.

"Başka türlü olmasını hazmedemem," dedi Frode'yi merakta bırakan ses tonuyla.

Mikael'in ziyaret nedeni yalnızca ekonomik değildi. Lisbeth'le birlikte Hedeby'den alelacele ayrıldıkları için, misafir kulübesinde elbise, kitap gibi özel eşyaları kalmıştı.

Henrik Vanger'in sağlık durumu hâlâ nazik olmakla birlikte hastaneden eve taşınmıştı. Sürekli yanında kalan hemşire, uzun yürüyüşler yapmasına, merdiven çıkmasına itiraz ederek canım sıkıyordu. Üstelik tam da Noel'le yılbaşı arasındaki günlerde, hafif bir soğuk algınlığına yakalandığı için, yataktan kalkmamasını emretmişti.

"Üstelik pahalı da," diye yakındı Henrik Vanger.

Yaşlı adamın hayatı boyunca kaçırmış olduğu vergileri düşünerek, hemşireye ödediği parayı çok bulmasım garipsedi Mikael. Henrik Vanger ekşi bir suratla Mikael'i süzdükten sonra bir kahkaha attı.

"Lanet olsun, aldığın her bir kronu hak ettin. Buna değdiğini biliyorum," dedi.

"Dürüst konuşmak gerekirse, bu olayı çözeceğime hiç inanmamıştım."

"Sana teşekkür etmek gibi bir niyetim yok."

"Ben de bunu beklemiyorum."

"İyi para aldın."

"Şikayetçi değilim."

"Bana bir iş yaptın ve karşılığım aldın."

"Ben buraya işimin sona erdiğini söylemeye geldim." Henrik Vanger dudaklarını büzdü.

"Vanger ailesinin tarihini yazman için anlaşmıştık."

"Biliyorum. Ama yazmayacağım. Bu öyküyü yazamam. Son yıllarda yaşanan en can alıcı olayları bir tarafa bırakarak Vanger ailesinin öyküsünü, yazamam; Harriet'i, babasını, bütün o cinayetleri yazmadan olmaz. Bodrumunda neler yaşandığını yazmadan Martin'in şirket yöneticiliğinden nasıl bahsedebilirim? Ayrıca Harrief in hayatını mahvetmeden de yazamam bunu."

"İçine düştüğün açmazı anlıyorum ve yaptığın seçim için sana müteşekkirim."

"Yani bu öyküyü bırakıyorum." Henrik Vanger başını salladı.

"Seni tebrik ederim" dedi Mikael. "Beni rüşvete bulaştırmayı basardın. Seninle yaptığımız konuşmaların notlarım ve bütün ses kayıtlarını yok edeceğim."

"Ben senin rüşvete bulaştırıldığım düşünmüyorum." "Ben öyle hissediyorum, ki büyük ölçüde doğru."

"Gazeteci ya da insan olmak arasında bir seçim yapman gerekiyordu. Eğer gazetecilik rolünü seçseydin ve Harriet'in suçlu ya da benim boktan bir adam olduğuma

inansaydm, kesinlikle eminim ki senin sessizliğini satın alamazdım."

Mikael bir şey demedi.

"Cecilia'yla bütün bu yaşananlar hakkında konuştuk. Artık Frode'nin ve benim bir ayağımız mezarda. Aileden birilerinin Harriet'e yardımcı olması lazım. Cecilia yönetimde aktif bir rol üstlenecek. Bundan sonra şirketi o ve Harriet yönetecek."

"O, olayları nasıl karşıladı?"

"Tabii şok geçirdi. Bir süre yurtdışına çıktı. Bir ara bir daha geri gelmeyecek diye korktum."

"Ama geldi."

"Martin, Cecilia'nın ailede anlaşabildiği az sayıda insandan biriydi. Hakkındaki gerçeği öğrendiğinde sarsıldı. Bu aile için neler yaptığım Cecilia da biliyor."

Mikael omuzlarım silkti.

"Teşekkürler, Mikael," dedi Henrik.

"Bu öyküyü yazmamamın başka bir nedeni de, Vanger ailesinden tiksinmem," dedi Mikael.

Ortaya çıkan sessizliği konuyu değiştirerek bozdu.

"Yirmi beş yıl sonra yeniden CEO olmak nasıl bir şey?"

"Yalnızca geçici bir şey ama yine de... Daha genç olmayı dilerdim. Şimdi günde yalnızca üç saat çalışabiliyorum. Bütün toplantıları bu odada yapıyoruz ve eğer biri sorun çıkartacak olursa, Dirch Frode benim adıma müdahale ediyor."

"Gençlerin ödü patlıyordun Dirch Frode'nin yalnızca ekonomik danışmanın değil, aym zamanda senin adına sorun çözen biri olduğunu anlamam uzun zaman aldı."

"Kesinlikle öyle. Ama bütün kararlar Harriet'le birlikte almıyor, ofiste işleri yürütecek kişi o."

"O nasıl?"

"Hem annesinin hem de kardeşinin payı, miras olarak ona kaldı. Şirketin yaklaşık yüzde otuz üçü onun kontrolünde."

"Yeterli mi?"

"Bilemiyorum. Birger direniyor, Harriet'e çelme atmaya çalışıyor. Birdenbire önemli adam olma imkanına kavuştuğunu sanmaya başlayan Alexander, Birger'le iş birliği yapıyor. Kardeşim Harald kanser, uzun süre yaşayacağım sanmıyorum. Yüzde yedi gibi büyük bir hissesi var ki bu çocuklarına kalacak. Cecilia ve Anita, Harriet'le iş birliği yaparlar."

"O zaman şirketin yüzde kırkını kontrol edeceksiniz."

"Daha önce aile içinde böylesi bir oy tekeli hiç olmadı. Oy kullanmak için yüzde bir ya da iki yeterliydi. Şubat'tan sonra benim yerimi Harriet alacak."

"Bu onu sevindirmemiştir."

"Hayır, ama zorunlu. Yeni ortak ve yeni kanlara ihtiyacımız var. Onun Avustralya'daki şirketiyle de işbirliği yapabiliriz. Alternatifler var."

"Harriet şimdi nerede?"

"Şansın yok. Londra'da. Ama seninle buluşmayı çok ister."

"Eğer senin yerine geçerse Ocak ayında yapılacak yönetim kurulu toplantısında görüşeceğiz."

"Biliyorum."

"Ona selamlarımı ve atmışlı yıllarda yaşananları Erika Berger dışında kimseyle konuşmayacağımı söyle."

"Biliyorum ve bunu Harriet de biliyor. Sen ahlaklı bir adamsın."

"Ama ona, bugünden itibaren atacağı her yanlış adımın dergide yazılacağım da söyle. Vanger Şirketi'ne ayrıcalık tanıyamayız."

"Onu uyaracağım."

Yaşlı adam arada bir uyuklamaya başladığından, Mikael oradan ayrıldı. Eşyalarını toplayıp iki bavula doldurdu. Misafir kulübesinin kapışım son kez kapattı ve bir süre tereddüt ettikten sonra, gidip Cecilia Vanger'in kapısını çaldı. Evde değildi. Cep defterini çıkarıp bir sayfa yırttı ve bir şeyler karaladı. Beni bağışla. Umarım senin için her şey yolunda gider. Yazdığı notu kartvizitiyle birlikte posta kutusuna bıraktı. Martin Vanger'in villası boşaltılmıştı. Mutfak penceresinde elektrikli bir Noel mumu yanıyordu.

Mikael akşam treniyle Stockholm'e döndü.

Noel'le yılbaşı arasındaki günlerde Lisbeth Salander, dış dünyayla ilgisini kesmişti. Ne telefonlarını cevaplıyor ne de bilgisayarını açıyordu. İki gün boyunca elbiselerini yıkadı, döşemeleri fırçalayıp, dairesine çekidüzen verdi. Bir yıldır biriken pizza kutularını paketleyip çöpe attı. Ağzına kadar dolu yedi siyah çöp torbasını ve eski gazeteleri doldurduğu yirmiye yakın kağıt torbayı dışarı taşıdı. Sanki yeni bir hayata başlamaya karar vermiş gibiydi. Uygun bir daire bulursa satın alacaktı ama o güne kadar şimdi oturduğu daireyi pırıl pırıl yapıp eskinin anılarından kurtulmak istiyordu.

İşlerini bitirdiğinde felç olmuş gibi oturdu ve derin düşüncelere daldı. Daha önce hiç böyle bir özlem duymamıştı. Mikael Blomkvist'in kapışım çalmasım ve... Ne? Onu kucaklayarak kaldırmasını? Arzuyla yatak

odasına taşıyıp elbiselerini çıkartmasını? Hayır, o yalnızca onun yanında olmasını istiyordu. Seni olduğu gibi seviyorum dediğini duymak istiyordu. Dünyasında ve hayatında özel bir yerinin olduğunu söylemesini. Yalnızca arkadaşlık ve dostluk değil, bir aşk işareti de vermesini istiyordu.

Çıldırmak üzereyim, diye düşündü.

Kendine güvenmiyordu. Mikael insanlarla dolu bir dünyada yaşıyordu; saygın bir işi, düzenli bir hayatı ve bir sürü meziyeti vardı. Tanıdıkları bir şeyler yapıyor, televizyonlarda boy gösteriyor, gazetelere başlık oluyorlardı. Beni ne yapacaksın ki? Lisbeth Salander'in korkusu, fobi düzeyinde, en karanlık ve büyük korkusu, başkalarımn onun duygularına güleceğiydi. Sanki birdenbire, binbir emekle inşa ettiği kendine güven duygusu yerle bir olmuştu.

Kararını verdi. Bunun için gerekli olan cesareti toplaması saatler almıştı ama Mikael'le buluşup neler hissettiğini anlatmak zorundaydı. Başka türlüsü dayanılmazdı.

Kapısını çalmak için bir bahaneye ihtiyacı vardı. Ona Noel hediyesi vermemişti ama ne alacağım da bilemiyordu. Bir eskici dükkanında 1950'li yıllardan kalma, üzerlerine kabartmalar işlenmiş tenekeden reklam tabelaları görmüştü. Bunlardan birinin üzerinde gitarım kalçasına dayanıış Elvis Presley resmi ve içinde Heart

Break Hotel yazan konuşma balonu vardı. İç dekorasyondan hiç anlamazdı ama bu tabelanın Sandhamn'daki kulübe için biçilmiş kaftan olacağını düşünüyordu. Tabela 780 krondu, prensipleri gereği pazarlık yapıp, fiyatı 700 krona indirtti. Paketletti, koltuğunun altına aldı ve Mikael'in Bellmansgatan'daki evine doğru yola çıktı.

Honsagatan'a geldiğinde başını tesadüfen Kaffebar'a çevirdi ve Mikael'le Erika'run dışarı çıktığını gördü. Mikael bir şey söyledi, Erika kahkaha atarken elini onun beline dolayarak yanağını öptü. Brankyrkagatan Sokağı'ndan aşağı yürüyüp, Belmansgatan Sokağı'na dönerek kayboldular. Vücut dilleri hiç yoruma yer bırakmıyordu; akıllarında ne olduğu çok açıktı.

İçi berbat bir acıyla dolan Lisbeth, adımını atarken donmuş, hareket yeteneğini kaybetmişti. Bir yanı arkalarından koşmak istiyordu. Teneke tabelayı paketinden çıkartmak ve keskin tarafıyla Erika Berger'in başım gövdesinden ayırmak istiyordu. Düşünceler beyninde uçuşurken hiçbir şey yapmadı. Durum analizi. Sonunda sakinleşti.

Salander, sen zavallı bir aptalsın, dedi yüksek sesle.

Topuklarının üzerinde döndü ve yeni temizlediği evine doğru yürüdü.

Zinkensdamm'a geldiğinde kar yağmaya başladı. Elvis'i

çöp kutusuna attı.

BİTTİ

1954 yılında doğan Larsson Afrika'da savaş muhabirliği yapmış, ülkesinde çok ünlü olan başarılı bir gazeteci ve aşırı sağa karşı mücadele veren Expo dergisinin de yazı işleri müdürüydü. Bir bilimkurgu hayranıydı ama bunun izlerine "Millennium"da rastlanmıyor. Ondan geriye, bütün dünyada kitapları üzerine yazılmış onlarca makaleyi süsleyen, üstte de bir kopyası görülen ve bizi kibar görünümlü, saçları 1980'lere özgü şekilde taranmış bir adamla tanıştıran tek bir fotoğraf kaldı. Fazla bir şey değil ama bir efsane doğurmak için yeterli: Larsson üçlemesini yazarken öldü ve klasik fanteziye göre üçlemenin bir de devamı var. Dördüncü bir cilt, bir yerlerde saklı duran bir metin, günün birinde er geç ortaya çıkacak olan bir karalanmış sayfalar yığını...


ULUSLARARASI BESTSELLER
MILLENNIUM II
"İlkinden daha etkileyici
ve daha şaşırtıcı...
Bu roman okurları esir edecek."
-SUNDAY TIMES
Ateşle
Oynayan Kız
STIEG LARSSON
PEGASUS

Pegasus Yayınlan: 262

Bestseller Roman: 91

ATEŞLE OYNAYAN KIZ

STIEG LARSSON

Özgün Adı: FLICKAN SOM LEKTE MED ELDEN

THE GIRL WHO PLAYED WITH FİRE

Yayın Yönetmeni: Özkan Özdem

Kitap Editörü: Zeynep Tür

Bilgisayar Uygulama: Meral Gök

Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası

Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.

No: 12/204-232 Topkapı/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Haziran 2010

ISBN: 978-605-4263-68-4

PEGASUS YAYINLARI © Norstedts Agency, 2006

Bu kitabın Türkçe Yayın hakları Northern Ajans aracılığıyla Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan

kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No; **12177**

PEGASUS YAYINLARI

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

STIEG LARSSON

Millennium Serisi - 2

ATEŞLE OYNAYAN KIZ



İsveççeden Çeviren:

ALİ ARDA

PEGASUS YAYINLARI

Ömer Türkeş'e katkılarından dolayı teşekkür ederiz...

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ

KISIM 1

DÜZENSİZ DENKLEMLER

1. BÖLÜM
2. BÖLÜM
3. BÖLÜM

KISIM 2

RUSYA'DAN SEVGİLERLE

4. BÖLÜM
5. BÖLÜM
6. BÖLÜM
7. BÖLÜM
8. BÖLÜM
9. BÖLÜM
10. BÖLÜM

KISIM 3

SAÇMA DENKLEMLER

11. BÖLÜM
12. BÖLÜM
13. BÖLÜM
14. BÖLÜM
15. BÖLÜM
16. BÖLÜM
17. BÖLÜM
18. BÖLÜM
19. BÖLÜM
20. BÖLÜM

KISIM 4

BİTİRİCİ DARBE

21. BÖLÜM
22. BÖLÜM
23. BÖLÜM
24. BÖLÜM
25. BÖLÜM
26. BÖLÜM
27. BÖLÜM
28. BÖLÜM
29. BÖLÜM
30. BÖLÜM
31. BÖLÜM
32. BÖLÜM

GİRİŞ

Çelik çerçeveli dar bir yatağın üzerine yatırılmış, deri kayışlarla göğsünden bağlanmıştı. Kayışlar göğüs kafesini sıkıyordu. Kolları iki yanına uzatılarak, bileklerinden yatağa kelepçelenmişti.

Artık kurtulmaya çalışmıyordu. Uyanıktı ama gözlerini kapamıştı. Zaten gözlerini açsa da fark etmezdi, kapının üzerinden sızan zayıf ışığın dışında, oda kapkaranlıktı. Ağzında kötü bir tat vardı, dişlerini fırçalamayı özlüyordu.

Kulağı ayak seslerindeydi, adamın geldiğini ancak seslerden anlayabiliyordu. Saat kaçtı, bilmiyordu. Adam, ziyaretini geciktirmiş gibiydi. Yataktaki ani bir titreşimle gözlerini açtı. Sanki binanın bir yerinde bir makine çalışıyordu. Birkaç saniye geçtikten sonra böyle bir sesi gerçekte duyup duymadığından emin olamadı.

Kafasına bir gün daha kaydetti.

Kırk üç gündür tutsaktı.

Başını çevirip yastığa sürterek burnundaki kaşıntıyı gidermeye çalıştı. Terliyordu. Oda sıcak ve boğucuydu. Üzerindeki sade geceliğin etekleri belinin altında toplanmıştı. Kalçalarını kaldırdı, orta ve işaret parmağıyla geceliğin bir kenarını kavrayabildiği kadar kavrayıp yanlara çekiştirdi. Bunu diğer tarafta da yapmaya çalıştı. Başaramadı, geceliğin etekleri

hâlâ belinde toplanmış halde duruyordu. Altındaki döşek topak topaktı, rahatsızdı. Normalde hiç dert etmeyeceği küçük şeyler, dış dünyayla bütün ilişkilerinin kesildiği bu durumda gittikçe daha fazla sorun oluyordu. Kayışlar hareket etmesine imkân verecek kadar gevşekti, yan dönebiliyordu ama bu durumda bir eli geride kalıp uyuştuğu için rahat edemiyordu.

Korkmuyordu. Yalnızca bastırdığı öfkesi gittikçe artıyordu.

Başına gelecekleri düşünerek kıvranıyordu. Çaresizliğinden nefret ediyordu. Zaman öldürmek ve içinde bulunduğu durumu unutmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, bilinçaltına attığı endişesi bir yolunu bulup dışarı sızıyor, etrafını bir gaz bulutu gibi kuşatıyor, gözeneklerinden vücuduna sızan bir zehir gibi tehdit ediyordu. Bu endişeden kurtulmanın en iyi yolu ona güç veren bir şeyler hayal etmekti. Gözlerini kapayarak benzin kokusunu hatırlamaya çalıştı.

Adam penceresi açık bir arabada oturuyor. Kız arabaya doğru koşuyor. Arabanın penceresinden adamın üzerine benzin serperek bir kibrit çakıyor. Bir saniyelik bir iş. Alevler yükseliyor. Adam acılar içinde kıvranıyor, kız onun nasıl dehşet çığlıkları attığını duyuyor. Etrafı yanık etle, kömür haline gelen koltuktan yayılan, keskin bir plastik kokusu sarıyor.

Belli ki biraz uyuklamıştı, ayak seslerini duymamış ama kapı açıldığında tamamen uyanmıştı. Odaya dolan ışık gözlerini kamaştırdı.

Adam gelmişti işte.

Uzun boyluydu. Kız onun yaşını bilmiyordu, Cüsseli biriydi, kıvırcık saçları kızıl kahverengiydi, siyah çerçeveli gözlükleri, seyrek keçi sakallı vardı. Tıraş losyonu kokuyordu.

Kız *bu kokudan nefret ediyordu.*

Adam yatağın ayakucuna dikilerek uzun süre kıza baktı. Kız onun *sessizliğinden nefret ediyordu.*

Adamın yüzü kapıdan sızan ışığın gölgesinde kalmıştı, yalnızca silueti görünüyordu. Birden konuşmaya başladı. Her sözcüğün üzerine titizlikle basan, karanlık, anlaşılır bir ses tonu vardı.

Kız onun *sesinden nefret ediyordu.*

"Bugün senin doğum günün," dedi kıza. Kutlamak için gelmişti. Sesinde ne bir düşmanlık ne de alay vardı. İfadesiz bir sesti. Kız onun gülümsediğini hissetti.

Kız *ondan nefret ediyordu.*

Adam yaklaşıp yatağın başucuna geçti. Elinin tersini kızın alnına koydu, nemliydi, parmaklarını alnında sürükleyerek saçlarına doğru götürdü/büyük ihtimalle bu bir tür dostluk göstergesiydi. Kıza doğum günü hediyesi.

Kız onun *dokunuşlarından nefret ediyordu.*

Adam onunla konuşuyordu. Kız dudaklarının hareket ettiğini görüyordu ama kulaklarını ona kapatmıştı. Dinlemek istemiyordu. Cevap vermek istemiyordu. Adam sesini yükseltti. Sanki birbirlerini anlıyorlarmış gibi konuşuyordu. Birkaç dakika sonra sustu. Kız onun bakışlarını görmezlikten geldi. Adam omuzlarını silkerek, kızı bağlayan kayışlarla uğraşmaya başladı. Göğsündeki kayışı biraz daha sıkıp yüzüne doğru eğildi.

Kız başını çevirdi, mümkün olduğu kadar ondan uzaklaşmaya çalıştı. Dizlerini çenesine doğru çekerek şiddetli bir tekme savurdu, gırtlağını hedeflemişti, böyle bir şeye hazırlıklı olan adam geriye çekildiğinden, yalnızca çenesine dokunabildi. Kız tekrar tekme atmaya çalıştı ama adam artık onun vuruş alanının

dışındaydı.

Kız bacaklarını indirdi.

Yatak örtüsü yere düşmüş, kızın geceliği beline kadar sıyrılmıştı.

Adam bir süre hiçbir şey söylemeden bekledi. Sonra yatağın ucuna gidip kızın ayaklarını bağladı. Kız ayaklarını kurtarmaya çalışmış ama adam bir eliyle kızın ayak bileğini sıkıca tutup, diğer eliyle dizine bastırarak önce bir ayağını, sonra da diğer ayağını bağlamayı başarmıştı.

Kız artık bütünüyle savunmasızdı.

Adam yere düşen örtüyü alıp kızın üzerine örttü. İki dakika kadar kızı inceledi. Saklamaya çalışsa da, kız onun tahrik olduğunu hissedebiliyordu. Kamışının kalktığı, elini uzatıp kıza dokunmak istediği kesindi.

Ama yapmadı, arkasını dönüp dışarı çıkarak kapıyı kapattı. Kız kapıyı kilitlediğini duydu, aslında bu gereksizdi, bağlarından kurtulması imkânsızdı.

Bir süre kapının üzerinden sızan ışığa baktı. Sonra sağa sola hareket ederek kayışların ne kadar sağlam bağlandığını anlamaya çalıştı. Dizlerini bir parça bükebiliyordu ama o zaman kayışlar ayak bileklerini kesiyordu. Çabalamaktan vazgeçti. Hareket etmeden hiçliğe bakmaya başladı.

Gözlerini kapadı. Bir bidon benzinle bir kutu kibrit hayal etti.

Benzine bulanmış adamı görüyor, hayal ettiği kibrit kutusunu elinde hissedebiliyordu. Kutuyu salladı. Kibritlerin sesini duydu. Kutuyu açarak bir kibrit çöpü seçti. Adam kıza bir şeyler söylüyordu, kız aldırmadı, kulaklarını ona kapadı. Kibrit çöpünü kutunun eczalı kısmına sürterken adamın yüz ifadesinin ne hal

aldığına baktı. Kutuya sürtünen kibrit çöpünün sesini duydu, kükürt kokusunu aldı. Sanki bir şimşek çakmıştı. Parlayan alevleri gördü.

Gülümsedi, güçlenmişti.

O gece on üçüncü yaş günüydü.

KISIM 1

DÜZENSİZ DENKLEMLER

16-20 ARALIK

Denklemler, bilinmeyenlerinin en yüksek katsayılarına göre sınıflandırılır. Eğer bu bir ise, birinci dereceden denklem denir. İki ise ikinci dereceden denklem olur ve böyle gider. Birden yüksek dereceli bilinmeyeni olan denklemlerde çok çeşitli değerler çözüm olabilir. Bu değerlere kök denir.

Birinci derece denklem (lineer ya da doğrusal denklem):

3x9 = 0 (kök: x = 3)

1. BÖLÜM

16 ARALIK, PERŞEMBE-17 ARALIK, CUMA

Lisbeth Salander güneş gözlüğünü burnunun ucuna indirdi, güneşten kamaşan gözlerini kısarak, otelin yan kapısından çıkıp havuzun kenarındaki yeşil beyaz çizgili plaj sandalyelerine yürüyen kadına baktı. 32 numaralı odada kalan kadın, gözlerini yere dikmişti, adımları kararsızdı.

Salander daha önce onu uzaktan, şöyle bir görmüş, yaşını otuz beş diye tahmin etmişti ama görüntüsüne bakarak yirmi beşten elliye kadar tahmin yürütebilirdi. Omuzlarına kadar dökülen saçları kahverengi, yüzü ovaldı. Kadın dergilerindeki iç çamaşırı mankenlerine benzer bir vücudu vardı. Sandaletleri ve bikinisi siyahtı, güneş gözlüğü biraz mora çalıyordu. Amerikalıydı, güneyli aksanıyla konuşuyordu. Ella Carmichael'in barındaki barmene işaret etmeden önce sarı şapkasını çıkartıp, oturduğu plaj sandalyesinin yanına attı.

Lisbeth Salander elindeki kitabı dizine koydu, kahvesinden bir yudum alıp sigara paketine uzandı. Bakışlarını ufka yöneltti. Havuzun yanındaki terastaydı. Oturduğu yerden, oteli çevreleyen duvarların önünde yükselen ormangülleriyle palmiyelerin arasından bir parça deniz görülüyordu. Kuzeye,

Saint Lucia'ya ya da Dominik'e doğru giden bir yelkenli, daha uzakta, güneye, büyük ihtimal Guyana veya komşu ülkelerden birine giden büyük bir yük gemisi vardı. Öğle sıcağına karşı koymaya çalışan hafif esintiye rağmen, Salander'in alnından kaşlarına ter süzülüyordu. Güneşte kızarmayı sevmiyor, günlerini daha çok gölgede geçiriyordu. Buna rağmen teni çikolata gibi olmuştu. Üzerinde haki bir şortla, siyah bir bluz vardı. Barın yanındaki hoparlörden yayılan tuhaf, metalik davul seslerini dinledi. Müziğe hiçbir zaman ilgi duymayan Salander, Sven-Ingvars ile Nick Cave'i birbirinden ayıramazdı ama şimdi bu davul sesine bayılmıştı. Benzin bidonundan müzik aleti yapılması inanılmaz bir şeydi, daha da inanılmazı bu bidondan, başka hiçbir şeye benzemeyen, tuhaf bir sesin çıkmasıydı. Bu çok büyüleyiciydi.

Birden, bir huzursuzluk hissiyle bakışlarını, şimdi portakal rengi bir şey içen kadına çevirdi.

Kadınla bir alıp veremediği yoktu. Yalnızca burada niçin kaldığım merak ediyordu. Dört gecedir, çiftin buraya geldiği günden beri, hemen yanındaki odada yaşanan şiddetli kavga seslerini dinliyordu. Ağlamalar, bağırmalar, fısıltılar ve bazen de tokat sesleri duymuştu. Bu tokatları atan adam büyük ihtimal kadının kocasıydı kırk yaşlarındaydı. Eski stil ortadan ayırdığı, düz siyah saçları vardı, sanki iş icabı Grenada'daydı. Salander'in onun ne iş yaptığına dair bir fikri yoktu ama adam her sabah grand tuvalet giyiniyor, otelin barında kahve içtikten sonra, çantası elinde bir taksiye binip gidiyordu.

Öğlen geç saatlerde otele dönüyor, yüzüyor ve havuzun başında oturan karısına eşlik ediyordu. Baş başa uzun süre yemek yemelerine bakan biri aşk dolu bir birlikteliklerinin olduğunu düşünebilirdi. Kadın, belki içkiyi bir ya da iki kadeh fazla kaçırıyordu ama dikkat çekecek kadar sarhoş olmuyordu.

Salander'in kaldığı odanın yanında kavga, hiç sekmeden akşamın on-onbirinde başlıyordu. Tam da Lisbeth'in matematiğin gizlerini konu edinen bir kitabı eline alıp uzandığı saatlerde. Ortada şiddetli bir dayak yoktu. Lisbeth'in duvarın bu tarafından anlayabildiği kadarıyla sinir bozucu, yapışkan bir kavgaydı. Geçen gece merakını yenemeyip balkona çıkmış, çiftin kaldığı odanın açık duran balkon kapısından gelen sesleri dinleyerek kavganın nedenini anlamaya çalışmıştı. Adam bir saat boyunca odada ileri geri dolaşmış, alçağın teki olduğunu, kadınla yaşamayı hak etmediğini itiraf etmişti. Kadına ısrarla, benim bir düzenbaz olduğumu kabul et, demişti. Kadın bunu reddetmiş, hayır demiş, onu sakinleştirmeye çalışmıştı. Adam kadını sarsarak ısrarını sürdürmüş ve en sonunda istediği cevabı almıştı: *Evet sen bir düzenbazsın.* Bunun üzerine adam, kadına zorla söylettirdiği bu sözleri yeni bir saldırı için kullanmış, kadının yaşam tarzı ve karakterini suçlamaya başlamıştı: "Sen bir orospusun." Eğer bu sözcük Salander'e karşı sarf edilse hiç tereddüt etmeden ağzının payını verirdi. Ama neyse ki böyle bir şey söz konusu değildi, yani kişisel bir sorun yapmasına gerek yoktu. Yine de bir biçimde müdahale edip etmemekte, kararsız kalmıştı.

Lisbeth adamın hınç dolu konuşmalarını bir tokat sesi duyana kadar şaşkınlıkla dinlemişti. Tam koridora çıkıp kapılarını tekmelemeye karar vermişti ki sesler kesilivermişti.

Şimdi havuzun başındaki kadını incelerken omzunda mor bir leke, kalçasında ise bir sıyrık gördü. Bunların dışında dikkat çekici bir şey yoktu.

Lisbeth dokuz ay önce, Roma'nın Leonardo da Vinci Havaalanında beklerken bir koltukta bulduğu *Popular Science*

dergisini okumuş ve birden, sferik astronomiye karşı ilgi duymaya başlamıştı. İçgüdüleri onu Roma'daki üniversite kitabevine götürmüş, bu konuyu işleyen önemli birkaç kitap satın almıştı. Ama epeyce güç bir konu olan sferik astronomiyi anlayabilmesi için matematiğin gizemli derinliklerine dalması gerekiyordu. Son aylarda yaptığı seyahatlerde, kaldığı şehirlerin üniversite kitapçılarına uğrayarak konuya ilişkin yeni kitaplar edinmişti.

Aldığı kitapların çoğunun paketlerini bile açmıyordu, okuduklarını da herhangi bir sistemden yoksun ve belirli bir amaca yönelmeden, öylesine okuyordu. Miami'deki üniversite kitabevinden L.C. Parnault'nun *Dimensions in Mathematics* (Harvard University, 1999) adlı kitabını alana kadar böyle devam etti. Bu kitabı Florida Keys'e gitmeden ve Karayip Adaları'nda dolaşmaya başlamadan hemen önce bulmuştu.

Guadeloupe (iğrenç bir çöplükte iki gece), Dominik (eğlenceli ve sakin beş gün), Barbados (kendisini çok kötü hissettiği bir Amerikan otelinde bir gün) ve Santa Lucia (dokuz gün) adalarını dolaşmıştı. Eğer kaldığı otelin barını işgal eden mankafa gençlerden biriyle dalaşmasa, Santa Lucia'da daha fazla kalabilirdi. Ama en sonunda sabrı taşmış, adamın başına bir tuğla geçirdikten sonra hesabı ödeyerek otelden ayrılıp, Grenada'nın başkenti St. George'a giden bir gemiye binmişti. Gemiden inene kadar, Grenada diye bir ülkenin varlığından habersizdi.

Grenada'ya bir kasım sabahı saat on civarında ayak bastığında, tropik bir yağmur yağıyordu. *The Carabian Traveller'dan* öğrendiğine göre Grenada bir baharat adasıydı. Dünyanın en büyük Hindistan cevizi üretimi bu adada yapılıyordu. Adanın nüfusu 120.000'di ama Kanada, ABD ve İngiltere'de yaşayan, yaklaşık 200.000 Grenadalı vardı. Bu da,

adadaki iş imkânları hakkında açık bir fikir veriyordu. Bütün bir ada, sönmüş bir volkanın, Grand Etang'ın etrafındaki dağlık bir araziden ibaretti.

Grenada halkı, Fransız devriminden etkilenerek, Julian Fedon adında azat edilmiş bir kölenin öncülüğünde, 1795'te ayaklanmıştı. Adaya çıkan İngiliz askerleri, ayaklanan yerli halkı kesip biçerken, ayaklanmacılara destek veren az sayıda yoksul beyaza da acımamıştı. Ayaklanma bastırılmış ama bir türlü ele geçirilemeyen Fedon, Grand Etang dağlık bölgesine çekilerek, halkın gözünde, Robin Hood benzeri bir kahramana dönüşmüştü.

Bundan iki yüz yıl kadar sonra, avukat Maurice Bishop öncülüğünde bir devrimci ayaklanma daha yaşanmıştı. Turist rehberine göre Bishop, Küba ve Nikaragua'daki komünist diktatörlüklelerin kışkırtmasıyla ayaklanmıştı. Ama Lisbeth adadaki ilk günlerinde, evini kiraladığı Philip Campbell'dan -bu adam öğretmen, kütüphaneci ve aynı zamanda Baptist vaiziydi- bambaşka bir öykü dinlemişti. Bishop çok sevilen bir liderdi, kafasını UFO'lara takıp, uçan daireleri yakalamak için oldukça zayıf ulusal bütçeden hatırı sayılır bir harcama yapan manyak bir diktatörü devirmişti. Ekonomik eşitliği sağlamak için çabalayan Bishop, 1983 yılında öldürülmeden önce, cinsiyetler arası eşitliği sağlayan bir anayasanın da öncülüğünü yapmıştı.

Bishop öldürüldükten sonra, aralarında dışişleri bakanı, kadın hakları bakanı ve sendika liderlerinin de olduğu 120 kişi daha katledilmiş, hemen arkasından da, ABD Grenada'yı işgal etmişti, işgalden sonra, işsizlik oranı yüzde altıdan yüzde ellilere fırlamış, ülkenin en önemli gelir kaynağı kokain ticareti olmuştu. Turist rehberinden yazılanları duyduğunda başını iki

yana sallayan Campbell, tehlikeli yerleri sayarak, karanlık bastıktan sonra eğer soyulmak istemiyorsa buralardan uzak durmasını öğütledi Lisbeth'e. Ayrıca dikkat etmesi gereken kişiler de vardı.

Genelde bu tür öğütler Lisbeth'in bir kulağından girer diğerinden çıkardı. Ama şimdi bu öğütlere gerek bile yoktu. Saint George'un güneyindeki Grand Anse Beach'e daha ilk görüşte vurulduğundan Grenada'nın karanlık yerlerinden uzak duruyordu. On kilometre uzunluğundaki bu kumsalda yalnız başına saatlerce yürüyebilirdi. Grand Anse yakınlarındaki Amerikan otellerinden birinde, Keys'te, oda kiralamıştı. Orada kaldığı yedi hafta boyunca kumsalda yürümüş, bol bol, tadı frenküzümüne benzeyen chinup yemişti.

Henüz turizm mevsimi olmadığından otelin ancak üçte biri doluydu. Huzurunu bozan ve matematik öğrenimini aksatan tek şey komşu odada baş gösteren terördü.

Mikael Blomkvist:, Lisbeth Salander'in Lundagatan'daki dairesinin zilini çaldı. Kapının açılmasını beklemiyordu ama ayda bir kez, belki bulurum umuduyla, Lisbeth'in kapısını yoklamayı alışkanlık haline getirmişti. Kapıdaki posta deliğinin kapağını iterek içeri baktı, bir sürü reklam broşürü yığılmıştı. Saat akşamın onuydu, karanlık nedeniyle, son gördüğünden bu yana posta yığınında bir şey değişip değişmediğini çıkartamadı.

Merdivenlerde bir süre kararsızlıkla bekledikten sonra, öfkeli ve dargın bir halde binadan ayrıldı. Ağır adımlarla Bellmansgatan'daki dairesine döndü. Kahve suyu koyduktan sonra, akşam gazetelerine göz atarak televizyon haberlerini beklemeye başladı. Keyfi yoktu, Lisbeth'in hangi cehenneme

gittiğini merak ediyordu. Bir parça endişeliydi de, belki bininci defa kendi kendine neler olduğunu sormuş, ancak bir cevap bulamamıştı.

Bir yıl önce, Noel tatilinde, Lisbeth'i Sandhamn'daki yazlığına davet etmişti. Orada uzun yürüyüşlere çıkmışlar, başlarından geçen dramatik olaylar üzerine sakince tartışmışlardı. O zamanlar Mikael daha sonra hayatının en önemli krizi diye adlandıracağı bir sorunla boğuşuyordu. İftiradan hüküm giymiş, birkaç ayını cezaevinde geçirmiş, gazetecilik kariyerinin dibine vurmuş ve yayın yönetmenliği görevinden istifa ederek kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp *Millennium* dergisinden ayrılmıştı. Ama birden her şey değişmişti. Önde gelen sanayi patronlarından Henrik Vanger'in biyografisini yazma görevini üstlenmiş bunu bir çeşit bol kazançlı terapi gibi kabullenmişti ne var ki bu görev umutsuz bir seri katil avına dönüşmüştü.

İşte bu av sırasında tanışmıştı Lisbeth Salander'le. Bunları düşünürken, sol kulağının hemen altındaki, o günlerden kalan yara izine gitti eli. Lisbeth yalnızca katilin izini sürmesine yardım etmemiş, kelimenin tam anlamıyla hayatını da kurtarmıştı.

Lisbeth, olağanüstü yetenekleriyle Mikael'i defalarca şaşırtmıştı; fotografik bir belleğe sahip olmasının yanı sıra, bir bilgisayar dahisiydi de. Mikael bilgisayar konusunda kendisini yetenekli sayardı ama Lisbeth bilgisayarı sanki şeytanla işbirliği yapmış gibi kullanabiliyordu. Çok geçmeden, onun dünyanın sayılı *hacker*'larından biri olduğunu öğrenecekti Mikael. Kendilerini *hackerlığa* adamış uluslararası özel bir grup için bir tür efsaneydi. *Wasp* takma adıyla ünlenmişti.

Lisbeth'in, başkalarının bilgisayarlarında canının istediği gibi dolaşabilme yeteneği sayesinde elde ettiği belgelerle,

Wennerström olayında aldığı yenilgiyi zafere çevirebilmişti Mikael. Polis akademilerinde finansal suçların araştırılmasına örnek gösterilen bu atlatma haber sayesinde, TV oturumlarının en çok aranan konukları arasına katılmıştı.

Patlattığı bu haber, bir yıl önce, onu fazlasıyla tatmin etmişti. Hem gazetecilik kariyerini kurtarmış, hem de intikam almıştı. Ama bu keyif uzun süre devam etmeyecekti. Daha birkaç hafta geçmeden hem gazetecilerin hem de mali polisin, haber kaynağı konusunda ardı arkası kesilmeyen sorularına muhatap olacaktı. *Üzgünüm ama haber kaynağım hakkında konuşmak istemiyorum.* İngilizce yayınlanan *Azerbaijan Times*'in muhabirinin, yalnızca bu aptal soruyu sormak için onca yol kat etmesiyle iyice çileden çıkan Mikael, röportajları minimum seviyeye indirmiş, son aylarda kendisini telefonla arayıp ikna eden *TV4'ün* kadın muhabiri dışında kimsenin sorularını cevaplamamıştı. Bu da soruşturmanın yeni bir yön alması vesilesiyle gerçekleşmişti.

Mikael'in TV4'ün muhabirine ayrıcalık tanımasının bir nedeni vardı. Habere hak ettiği değeri veren ilk muhabirdi. Eğer bu kadın, *Millennium*'un yayınladığı belgelere akşam haberlerinde yer vermeseydi, belki de istedikleri etkiyi elde edemeyeceklerdi. Mikael'in daha sonra öğrendiğine göre, habere geniş yer ayırmaya ikna etmek için, *TV4'ün* yayın kuruluyla bir hayli didişmesi gerekmişti. Hiç kimse *Millennium*'un "soytarısına" şöhret kazandırmak istemiyordu. Kanalın avukatlarının bu habere izin verip vermeyecekleri haber saatine kadar belirsizdi. Yaşlı meslektaşlarından çoğu, başparmaklarını aşağı çevirerek yanlış yaptığı, bu haberle kariyerini sona erdireceği uyarısını yapmıştı. Ama bu kadın sağlam durmuş, haberi yayınlayarak yılın habercilik olayına katkıda bulunmuştu.

Haberin yayınlandığı ilk hafta, gelişmeleri yakından takip etmişti. Aslına bakılırsa bu haberle yakından ilgilenen tek

muhabir de oydu. Mikael'in gözlemlerine göre ancak yılbaşından bir hafta kadar önce, haber yeni bir boyut kazandıktan sonra erkek muhabirler de işe el atmışlardı. Dedikodulara göre yılbaşında, bu tür önemli bir haberi ancak çok tecrübeli ekonomi muhabirlerinin izleyebileceği gerekçesiyle kadını ekarte etmişlerdi. Bu tür büyük öyküler Gotland'dan, Bergslagen'den ya da hangi cehennemden gelirse gelsin bir yeniyetmenin harcı değildi. İşte bu nedenle *TV4'ten* arayıp da yorum istediklerinde Mikael, soruları bu kadın muhabirin sorması kaydıyla cevap vereceğini söylemişti. Somurtkan bir sessizlikle geçen birkaç günün sonunda TV4'ün efendileri diz çökmüşlerdi.

Lisbeth Salander'in hayatından çıkmasıyla, Mikael'in Wennerström olayına duyduğu ilgi azalmıştı. Lisbeth'in niçin böyle yaptığım hâlâ anlayamıyordu.

En son Noel akşamından iki gün sonra görüşmüşlerdi. Yılbaşından bir gün önce, akşamın geç bir saatinde Mikael onu telefonla aramış ama cevap alamamıştı.

Yılbaşı akşamı gidip iki defa kapısını çaldığında da, kapı açılmamıştı. İlk seferinde dairede ışık yanarken, ikincisinde sönüktü. Yeni yılın ilk gün bir kez daha şansını denemişti ama sonuç alamamıştı. Telefon açtığı her seferinde de aboneye ulaşılamıyor mesajını alıyordu.

İzleyen günlerde onu iki defa görmüştü. Telefonlarına cevap alamayınca, ocak ayı başlarında, gidip Lisbeth'in kapısının önündeki merdivenlere oturmuş, yanında getirdiği kitabı okuyarak dört saat beklemişti. Saat akşamın on birine yaklaşırken, kahverengi bir karton kutuyla çıkagelen Lisbeth, Mikael'i fark eder etmez durmuş, "Merhaba Lisbeth." diyen Mikael'i şefkat ve dostluktan uzak bir ifadeyle bir süre süzdükten sonra yanından geçip anahtarını kapının kilidine sokmuştu.

"Bir fincan kahve ikram eder misin?" diye sormuştu Mikael.

Lisbeth yüzünü ona dönmüş, "Defol. Seni bir daha görmek istemiyorum." diye tıslamıştı.

Arkasından da neye uğradığını şaşıran Mikael'in yüzüne kapıyı kapayarak içeriden kilitlemişti.

Bundan üç gün sonra bir kez daha karşılaşmışlardı. Mikael, Slussen'den T-central'a gidiyordu. Tren Gamla Stan'da durduğunda peronda bekleyen Lisbeth'i görmüştü, yalnızca iki metre uzağındaydı. Onu tam trenin kapıları kapanırken fark etmişti. Sanki boşluğa bakarmış gibi beş saniye Mikael'e bakan Lisbeth, arkasını dönüp yürümüş, tren hareket ettiğinde görüş alanından çıkmıştı.

Mesaj çok açıktı; Lisbeth, Mikael Blomkvist'le görüşmek istemiyordu. Onu tıpkı bilgisayarından bir dosyayı silip atar gibi, hiçbir açıklamaya gerek duymadan hayatından silip atmıştı. Daha sonra da telefon numarasını değiştirmiş, Mikael'in gönderdiği maillere hiç cevap vermemişti.

Derin bir iç çeken Mikael televizyonu kapattı, gidip pencerenin önünde dikilerek dışarıya bakmaya başladı.

Nerede yanlış yaptığını düşünüyordu. İnat edip, Lisbeth'in kapısını bu kadar sık çalmakla hata mı etmişti? Bir kadın onu görmek istemediğini sezdirdiğinde hiç ısrar etmez, o ilişkiye hemen son verirdi. Onun gözünde birinin kararına saygı göstermemekle, o kişinin kendisine saygısızlık aynı şeydi.

Lisbeth'le sevişmişlerdi. Lisbeth'in isteğiyle başlayan cinsel ilişkileri altı ay sürmüştü. Lisbeth bu ilişkiyi, başladığı gibi bitirmek istiyorduysa, Mikael'in bir diyeceği yoktu. Bu onun sorunuydu. Eski erkek arkadaş rolünü üstlenmek eğer çoktan bu pozisyona düşmediyse Mikael için dert değildi. Onu şaşırtan

Lisbeth'in ondan birdenbire uzaklaşmasıydı. Lisbeth'e âşık değildi çok farklı iki insandılar ama ondan hoşlanıyordu ve bu problem, kızın yokluğu içini acıtıyordu. Arkadaşlıklarının karşılıklı olduğunu düşünmüştü. Kısacası, kendini aptal gibi hissediyordu.

Pencerenin önünde uzun süre dikildi. En sonunda kesin bir karar verdi.

Eğer Lisbeth Salander, metroda karşılaştıklarında olduğu gibi, bir selamı bile esirgeyecek kadar Mikael'den uzaklaştıysa arkadaşlıkları derin yara almış demekti ve bu yara iyileştirilemezdi. Bundan böyle onunla ilişkiye geçmeye çalışmayacaktı.

Lisbeth Salander kol saatine baktı, on buçuğa geliyordu. Hiç hareket etmeden gölgede oturmasına rağmen ter içinde kalmıştı. Üç uzun satıra sığan matematik formülünü belleğine kaydettikten sonra *Dimensions in Mathematics* kitabını kapattı, masada duran oda anahtarıyla sigara paketini alarak kalktı.

Odası iki katlı otelin ikinci katındaydı. Elbiselerini çıkartıp duşa girdi.

Tavanın hemen altında yirmi santim uzunluğunda bir kertenkele kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Lisbeth de aynı şekilde karşılık verdi ama hayvanı ürkütecek bir şey yapmadı. Adanın her tarafında kertenkeleler vardı, pencerelerden, kapı altlarından ya da banyodaki havalandırma deliklerinden odalara dalıyorlardı. Kendisini rahat bıraktıkları sürece Lisbeth'in bir itirazı yoktu. Su soğuktu ama öyle buz gibi de değildi. Serinleyene kadar beş dakika duşun altında kaldı.

Duştan çıkıp odaya girdiğinde gardırop aynasının karşısına geçip çıplak bedenini inceledi. Hâlâ 1.50 boyunda ve 40 kilo civarındaydı. Buna karşı yapabileceği bir şey yoktu. Kolları, bacakları ve minik elleri oyuncak bebeklerinkine benziyordu, kalçalarıysa neredeyse yoktu.

Ama şimdi memeleri vardı.

Eskiden memeleri, sanki buluğ çağına yeni girmiş bir kız çocuğununki gibi minikti, düzdü. Yani gülünç durumdaydılar, çıplak görünmekten kaçınmasının nedeni de buydu.

Ama şimdi durum farklıydı. Bomba gibi değillerse de (çöp gibi bedeninde komik duracağından fazla büyüttürmek istememişti) orta boy, yuvarlak ve dolgunlardı. Temkinle ve makul ölçülerde büyütülmüşlerdi. Ama yine de, hem görüntü hem de kendine duyduğu güven açısından, önemli bir değişiklikti.

Yeni göğüsleri forma girene kadar Cenova'nın dışında bir klinikte beş hafta geçirmişti. Bu iş için Avrupa'nın en ünlü kliniğini ve doktorunu seçmişti. Doktoru Allessandra Perrini'ye göre karizmatik, çetin ceviz bir kadındı Lisbeth'in göğüsleri aşırı derecede küçük kalmıştı, dolayısıyla tıbbi nedenlerle de büyütülmeliydiler.

Acılı bir nekahet dönemi geçirmişti Lisbeth, ama göğüsleri şimdi doğal ve göze hoş görünüyordu, ameliyat yaraları da neredeyse fark edilmiyordu. Kararından bir an bile pişmanlık duymamıştı. Sonuçtan memnundu. Ameliyatın üzerinden altı ay geçse de, aynanın karşısında göğüslerine bakarken hâlâ keyifleniyor, morali yükseliyordu.

Cenova'daki klinikte dokuz dövmesinden birini de sildirmişti; boynunun sol tarafındaki, iki buçuk santimetrelik arı dövmesini. Dövmelerini, özellikle de sol kürek kemiğindeki ejderha

dövmesini seviyordu ama yine de arı dövmesinden kurtulmak işlemişti. Bu dövme görünür bir yerdeydi, eşkâline ilişkin kolay bir ipucuydu. Lisbeth Salander kolay tarif edilebilsin istemiyordu. Arı dövmesi lazerle silinmişti, parmağını boynuna dokundurduğunda ondan geriye kalan izi hissedebiliyordu. Ancak güneş yanığı boynunda, bir parça daha açık duran izi fark edebilmek için dikkatle bakmak gerekti, ilk bakışta ayırt edilemezdi. Cenova seyahati ona 190.000 krona patlamıştı.

Şimdiki ekonomik durumu göz önüne alındığında, önemli bir miktar değildi.

Aynanın önünde düş kurmayı bıraktı, kilotunu ve sutyenini giydi. Cenova'daki klinikten ayrıldıktan iki gün sonra, yirmi beş yıllık hayatında ilk defa kadın iç çamaşırları satan bir butiğe girmiş, daha önce hiç ihtiyaç duymadığı giysiler almıştı. Şimdi, yirmi altısına basarken sutyen kullanmaya başlamıştı, bundan zevk de alıyordu.

Ayağına bir kot pantolon, üzerine de göğsünde *consider this a fair warning* yazan bir tişört giydi. Sandaletlerini giyip, güneş şapkasını da başına geçirdikten sonra, omzuna da siyah naylon bir çanta asarak odadan çıktı.

Lobiden geçerken resepsiyonun önüne birikmiş küçük bir grup müşterinin endişeyle konuştuklarını duydu. Adımlarını yavaşlatıp, kulaklarını dikti.

Siyah elbiseli bir kadın sesini yükselterek Avrupa aksanıyla, *"Just how dangereous is she?"* diye sordu. Lisbeth, on gün önce Londra'dan gelirken aynı uçağı paylaştıkları bu kadını tanıdı.

Lisbeth'i her zaman sıcak bir gülümsemeyle selamlayan resepsiyon görevlisi Freddie McBain de endişeli gibiydi. Ama bunu saklamaya çalışarak, bütün müşterilere gerekli

talimatların verileceğini, bu talimatlara harfi harfine uyulması durumunda endişelenmemeleri gerektiğini söyledi. Bu açıklama bir soru yağmuruyla karşılaştı.

Lisbeth kaşlarını çatarak bara yöneldi, tezgâhın arkasında duran Ella Carmichael'a resepsiyonun önündeki kadınları işaret ederek, "Sorun ne?" diye sordu.

"Mathilda bizi ziyaret edecekmiş."

"Mathilda?"

"Birkaç hafta önce Brezilya açıklarında kopan bir kasırga, bu sabah Surinam'ın başkenti Paramaribo'dan geçmiş. Şimdi hangi yöne döneceği kesin değil. Büyük ihtimal kuzeye, ABD'ye yönelecek. Ama eğer batı kıyılarından devam ederse, Grenada ve Trinidad'dan geçer. Yani buralar biraz rüzgârlı olur."

"Kasırga mevsiminin geçtiğini sanıyordum."

"Aslında geçti. Genellikle eylül, ekim aylarında kopar. Ama artık mevsimler birbirine karıştı, şu sera etkisi, ne zaman ne olacağını bilemiyorsunuz."

"Peki, şu Mathilda ne zaman teşrif edecek?"

"Çok geçmeden."

"Benim bir şey yapmam gerekiyor mu?"

"Lisbeth, kasırgalar çocuk oyuncağı değiller. 1970'de kopan bir kasırga Grenada'da korkunç bir tahribata yol açmıştı. Ben o zamanlar 11 yaşımdaydım, Grenville taraflarına düşen, Grand Etang köyündeydik, o geceyi asla unutmayacağım."

"Hmmm"

"Ama o kadar endişelenme. Yalnızca cumartesi günü otelden

pek uzaklaşma. Değerli eşyalarını bir çantaya koy, sığınağa koşun talimatını duyduğunda da yanına almayı unutma. Hepsi bu."

"İyi."

"Bir şey içmek ister misin?"

"Hayır."

Lisbeth Salander hiçbir şey demeden bardan ayrıldı. Ella Carcmichael yorgun bir gülümsemeyle izledi onu. Bu tuhaf kızın yabansı davranışlarına alışması birkaç haftasını almıştı. Lisbeth'in bu davranışı kibirden değildi, yalnızca çok değişik biriydi.

İçtiklerinin parasını sızlanmadan öder, sarhoş olmaz, kendi başına takılır ve kavga etmezdi.

Grenada'da ulaşım genelde fantastik figürlerle dekore edilmiş otobüslerle sağlanıyordu. Bu otobüslerin ne belirli bir hareket saati ne de herhangi bir kuralı vardı. Ancak, yalnızca gündüz çalışıyorlardı. Karanlık bastıktan sonra kendinize ait bir otomobiliniz yoksa bir yerden bir yere gitmek hemen hemen imkânsızdı.

Saint George'a giden bu otobüslerden biri önünde durduğunda, yalnızca birkaç dakika beklediği için şanslı sayılırdı Lisbeth. Otobüs şoförü bir Rasta'ydı, otobüsün teybinden *No Women No Cry* şarkısı yükseliyordu. Sesi de epeyce açıktı. Kulaklarını tıkayan Lisbeth Salander, otobüs ücretini ödedikten sonra şişman, saçları ağarmış bir kadınla, üniformalı iki öğrencinin arasına sıkışarak oturdu.

Saint George, The Carenage denilen U şeklindeki bir körfezdeydi. Limanın çevresinde yükselen dik tepelerin üzerinde, sömürgecilik döneminden kalma binalar, evler ve bir de kale vardı. Fort Rubert denilen bu kale burun boyunca uzanan dik kayalığın tamamını kaplıyordu.

Saint George, labirent gibi girintili çıkıntılı dar sokaklarıyla çok sıkışık bir yerleşim yeriydi. Evlerin tamamı tepelerdeydi, şehrin kuzey ucundaki kriket sahasıyla, hipodromun dışında neredeyse düz bir alan yoktu.

Lisbeth limanın merkezinde otobüsten indi, dik bir bayırın tepesindeki *Maclntyre's Electronics'e* kadar yürüdü. Grenada'da satılan ürünlerin çok büyük bir bölümü ABD ya da İngiltere menşeliydi ve her yerdekinden iki kat daha pahalıydı ama hiç değilse bu mağazada havalandırma sistemi vardı.

Apple PowerBook'u için (G4 titanyum, 43 ekran) ısmarladığı yedek bataryalar nihayet gelmişti. Miami'deyken, elektronik postalarını okumak için bir Palm PDA almıştı. Bu el bilgisayarını katlayıp naylon çantasında taşıdığından, PowerBook'unu yanında sürüklemesi gerekmeyecekti. Ancak 43 ekranla karşılaştırıldığında çok sefil bir şeydi. Üstelik orijinal bataryasının kapasitesi kısa sürede düştüğünden, yarım saatte tekrar yüklenmesi gerekiyordu. Bu da havuzun yanındaki terasta çalışırken tam bir işkenceydi, zira diğer birçok şey gibi elektrik de Grenada'da kolay ulaşılır nimetlerden değildi. Orada bulunduğu sürece elektrikler iki defa kesilmiş, uzun süre de gelmemişti. Lisbeth, *Wasp Enterprises* adına çıkartılmış kredi kartıyla ödeme yaptı, bataryaları çantasına koyarak dışarı çıktı. Kavurucu bir öğle sıcağı vardı.

Barclays Bankası'na uğradı, 300 dolar çekti. Sonra bir mağazaya girip birkaç havuç, altı mango ve bir buçuk litrelik

maden suyu satın aldı. Omzuna astığı naylon çanta iyice ağırlaşmıştı. Limana geldiğinde acıkmış ve susamıştı. Önce *The Nutmeg'e ot*urmayı düşündü ama restoranın girişinde kuyruk vardı. Limanın en uzak köşesindeki *Turtleback'e* gitti, verandaya oturup kalamar, kızarmış patates ve bir şişe de yerel bira *Carib* ısmarladı. Masaya bırakılmış *Grenadian Voice* gazetesini açtı, iki dakikada okuyup bitirdi. İlgisini çeken tek makale Mathilda Kasırgası'nın muhtemel ziyareti üzerineydi. Makalenin hemen yanında, daha önceki kasırganın geride bıraktıklarını hatırlatmak üzere, yerle bir olmuş bir ev fotoğrafı vardı.

Gazeteyi katlayıp bir kenara koydu, şişeden bir yudum bira içti. 32 numaralı odada kalan adam bardan verandaya çıktığında, Lisbeth sandalyenin arkalığına yaslanıp adamı göz hapsine aldı. Adamın bir elinde kahverengi bir el çantası, diğerinde kocaman bir kola bardağı vardı. İlgisiz bir ifadeyle Lisbeth'i süzüp, verandanın öteki ucuna oturdu, gözlerini suya dikti.

Lisbeth yandan gördüğü adamı incelemeye başladı. Sanki orada değil gibiydi, birden bardağını kaldırıp kocaman üç yudum içene kadar yedi dakika hiç hareket etmemişti. Bardağı masaya koyup, gözünü tekrar suya dikti. Bir süre sonra Lisbeth çantasını açarak, *Dimensions in Mathematics* kitabını çıkarttı.

Lisbeth yapbozlardan ve bulmacalardan hayatı boyunca hep hoşlanmıştı. Annesi ona zekâ küpünü verdiğinde henüz dokuz yaşındaydı. Bu, mantığını kullanma yeteneği için zorunlu bir sınav olmuş, nasıl çalıştığını öğrenene kadar kırk dakika uğraşmıştı. Daha sonrası onun için çocuk oyuncağıydı artık. Günlük gazetelerin zekâ ölçen sorularını yanlış cevapladığı vaki değildi; tuhaf biçimlenmiş beş figür serisindeki altıncı figür nasıl

olmalı? Cevap onun için apaçıktı.

Toplama ve çıkarmayı daha ilkokul birinci sınıfta öğrenmişti. Bunları çarpma, bölme ve geometri izlemişti. Bir restoranda yedikleri yemeklerin ederini toplayabiliyor, fatura yazabiliyor, belirli bir hız ve açıda ateşlenen bir top mermisinin ne kadar uzağa düşeceğini hesaplayabiliyordu. Bunlar onun için işten bile değildi. Ancak *Popular Science* dergisinde yayınlanan makaleyi okuyana kadar matematiğe hiç mi hiç ilgi duymadığı gibi, kerrat cetvelinin de matematikle ilgili bir şey olduğunu düşünmemişti. Kerrat cetveli onun için okulda yalnızca bir öğle sonrasını harcayarak ezberlediği bir şeydi, öğretmeninin bir yıl boyunca bunun hakkında dırdır etmesini ise bir türlü anlayamamıştı.

Ama birdenbire bütün o muhakeme ve formüllerin gerisinde müthiş bir mantık yattığını keşfetmiş, bu da onu üniversite kitapçısının raflarına taşımıştı. *Dimensions in Mathematics*'in sayfalarıyla birlikte önünde yepyeni bir dünya açılmıştı. Matematik onun için sonsuz çeşitlilikte bir çeşit mantık yapbozu, çözülmesi gereken bilmeceydi. Ayrıca numara kabul etmezdi. Beş kere beş her zaman yirmi beş ediyordu. Tek numara, hangi matematik problemi olursa olsun çözmeye yarayacak kuralları bulmakta.

Dimensions in Mathematics bir tür katı kurallar kitabı değildi, sferik astronomiyi hakkıyla öğrenmek isteyenler için, Yunanlılardan günümüze matematik tarihinin anlatıldığı 1.200 sayfalık tuğla gibi bir kitaptı. Bir zamanlar ciddi matematikçiler için Diofantos'un *Arithmetica*'sı ne ifade ediyorduysa (hâlâ da ediyordu), o da günümüz matematikçileri için aynı şeyi ifade ediyordu. Lisbeth, Grand Anse Beach'teki otelin terasında *Dimensions'in* sayfalarını ilk kez açtığında birdenbire rakamların büyülü dünyasında bulmuştu kendini. Kitabın yazarı pedagojik bir dilin yanı sıra eğlenceli anekdotlarla sıkıcı bir konuyu

eğlenceli bir şeye dönüştürmüştü. Lisbeth matematiğin serüvenini Arşimet'ten başlayarak günümüzün Kaliforniya'sındaki *Jet Vropulsion Laboratory'ye* kadar izleyebiliyor, problemleri çözme yöntemlerini rahatlıkla anlayabiliyordu.

M.Ö. 500 civarında formüle edilen Pisagor denklemi onun için ($x^2+y^2=z^2$) "demek buymuş" olmuştu. Lisedeyken bir biçimde ziyaret ettiği az sayıdaki derslerden hatırladığı bazı şeylerin içeriğini şimdi anlıyordu. *Bir dik üçgende, dik kenarlar üzerine kurulan karelerin alanlarının toplamı, hipotenüs üzerine kurulan karenin alanına eşittir.* Öklid'in M.Ö. 300'de keşfettiği mükemmel sayı da onu etkilemişti. *Birden başlayarak istediğimiz kadar sayıyı 2'ye katlayarak toplayalım. Toplam asal sayı olduğunda, bu asal sayıyı son sayıyla çarpalım, çıkan sayı mükemmel sayıdır.* Bu Pisagor denkleminin mükemmelleştirilmesiydi, Lisbeth sonsuz sayıda kombinasyonu olduğunu anlayabiliyordu.

$$6 = 2^1 x (2^2 - 1)$$

$$28 = 2^2 x (2^3 - 1)$$

$$496 = 2^4 x (2^5 - 1)$$

$$8128 = 2^6 x (2^7 - 1)$$

Bu kuralı bozan bir sayıyı bulmak için sonsuza kadar işlem yapabilirdi. Lisbeth Salander'in kesinlik duygusuna hitap eden bir mantıktı. Arşimet, Newton, Martin Gardner ve daha bir

düzine klasik matematikçiyi yalayıp yutmuştu.

Bunların arkasından Pierre de Fermât ve onun matematik gizemi Fermât Teoremi gelmiş, yedi hafta boyunca Lisbeth'i serseme çevirmişti. Andrew Wiles adlı bir İngiliz, 1993'te gizemini çözene kadar, Fermât'ın dört yüz yıl boyunca matematikçileri çıldırttığı dikkate alınırsa, Lisbeth'in harcadığı bu yedi haftanın lafı bile edilmezdi.

Fermât Teoremi baştan çıkartıcı, basit bir şeydi.

Pierre de Fermât 1601'de, Fransa'nın güneybaüsında, Beaumont-de-Lomagne'da doğmuştu. Aslına bakılırsa matematikçi bile değildi. Devlet memuru olan Fermât için matematik bir çeşit hobiydi. Bununla birlikte kendi kendini yetiştirmiş matematikçilerin en yeteneklilerinden biriydi. Tıpkı Lisbeth Salander gibi, o da gizem ve bulmaca çözmeyi seviyordu. Özellikle de bir problemi ortaya koyup nasıl çözüleceğini göstermeyerek matematikçilerle dalga geçmekten hoşlanır gibiydi. Filozof Rene Descartes, Fermat'ya bir dolu aşağılayıcı lakap takarken, İngiliz meslektaşı John Wallis, ondan "lanet olası Fransız" diye bahsediyordu.

Pisagor, Öklid ve diğer antik dönem matematikçilerinin formüle etmiş oldukları sayı teorilerinin eksiksiz bir derlemesini içeren Diophantus'un Arithmetica'sının Fransızca çevirisi 1930'da yayınlandı. Fermat'ın *Pisagor*'un denklemi üzerinde çalışmakta iken bir deha patlaması ile ölümsüz problemini yarattı. Pisagor'un denkleminin değişik bir biçimini formüle etti. ($x^2 + y^2 = z^2$) yerine, Fermât kareyi kübe dönüştürdü, ($x^3 + y^3 = z^3$).

Problem bu yeni denklemin tam sayıyla çözülemezmiş gibi görünmesiydi. Fermât, akademik bir kıvraklıkla, sonsuz sayıda mükemmel çözümü olan bir formülü, çözümü olmayan çıkmaz

bir sokağa sokmuştu. Teoremi şuydu: Sayıların sonsuz evreninde kübü, iki kübün toplamı olarak ifade edilebilecek bir tam sayı olamayacağını ve bunun kuvveti 2'den fazla olan tüm sayılar için geçerli olduğunu, ki bunun da tam olarak Pisagor'un denklemi olduğunu iddia ediyordu.

Diğer matematikçiler bunun doğruluğunu hemen kabul ettiler. Sınama-yanılma yöntemi kullanarak, Fermat'nın teoremini çürütecek bir sayı bulamadıklarım teyit ettiler. Sorun basitçe şuydu: Hiç durmaksızın hesaplamalar yapmış olsalar bile mevcut tüm sayıları test etmeleri olanaksızdı, çünkü sayılar sonsuza dek uzanıp gidiyordu. Sonuç olarak, matematikçiler, yeni bir sayının Fermat'nın teoremini çürütmeyeceğinden yüzde 100 emin olamıyorlardı. Matematikte, iddialar daima matematiksel olarak ispatlanmak ve geçerli ve bilimsel olarak doğru bir formülle ispat edilebilmeliydi.

Matematikçi kürsüye çıkıp şu sözleri söyleyebilmelidir: "Bu şöyledir, *çünkü..."*

Fermat, alışkanlığı olduğu üzere meslektaşlarını çetin bir sınavla karşı karşıya bıraktı. *Arithmetica* kitabının kenarına dâhiyane, problemi yazdı ve şu sözcükleri ekledi: *Cuius rei demonsIrationem mirabilem sane detexi hane marginis exiguitas non caperet.* Bu satırlar matematik tarihinde ölümsüzleşti: *Bu önerme için gerçekten müthiş bir ispatım var, ancak maalesef kâğıdın kenarı buna yetmeyecek kadar dar.*

Ella Carmichael içki bardağını tezgâhın üzerinden kaydırarak, Lisbeth'in önüne itti. İçine komik minyatür şemsiyeler konulan pembe renkli içkilere Lisbeth'in itibar etmediğini artık biliyordu.

Her zaman aynı içkiyi ısmarlıyordu; rom-kola. Tuhaf bir ruh hali içinde sarhoş olduğu ve Ella'nın, koluna girip onu odasına taşıdığı o tek gün sayılmazsa, Lisbeth yalnızca *caffé latte,* nadiren birkaç kadeh alkollü içki ya da yerel bira Carib içerdi. Her zaman barın sağına, en uç tarafına oturur, tuhaf matematik formülleriyle dolu bir kitabı okurdu. Ella bu kitabı, Lisbeth yaşındaki genç bir kıza bir türlü yakıştıramazdı.

Lisbeth'in erkeklerle ilgilenmediğini de tespit etmişti. Şansını deneyen birkaç erkeği, nazik fakat kararlı bir tavırla geri çevirdiğini görmüştü. Bir seferinde de nezaketini bozmak zorunda kalmıştı; bölge ahalisinden, işe yaramaz bir adam diye bilinen, Chris MacAllen, kaba bir şekilde reddedilmenin yanı sıra sıkı bir dayak da yiyebilirdi aslında. Lisbeth Salander'i bütün bir gece taciz ettikten sonra, Chris MacAllen'ın tuhaf bir şekilde ayağının takılarak havuza yuvarlanması Ella'yı hiç şaşırtmamıştı. MacAllen'ın iyi tarafı, kinci olmamasıydı. Ertesi akşam tekrar ortaya çıkarak ayık vaziyette Lisbeth'e bir bira ısmarlamış, biraz tereddüt eden Lisbeth bu ikramı geri çevirmemişti. O akşamdan sonra da barda her karşılaştıklarında birbirlerini nazikçe selamlamışlardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Ella. Lisbeth başını sallayarak bardağı aldı. "Mathilda'dan yeni bir haber var mı?"

"Bu tarafa doğru geliyor. Berbat bir hafta sonu geçirebiliriz."

"Buraya geldiğini nereden bileceğiz?"

"Grenada'dan geçip doğuya dönerse artık burada demektir."

"Buralarda sık mı görülür?"

"Gelir gider. Çok kez yakınımızdan geçer. Yoksa ada diye bir şey kalmazdı. Ama endişelenmene gerek yok."

"Endişelenmiyorum."

Birden yüksek bir kahkaha sesi duydular, 32 numarada oturan kadın kocasının anlattığı bir şeye gülüyordu.

"Kim bunlar?"

"Dr. Forbes mu? Amerikalı, Austin'den, yani Teksaslı." Ella Carmichael Amerikalı derken yüzünü buruşturmuştu. "Amerikalı olduklarını biliyorum. Burada ne yapıyorlar? Adam hekim mi?"

"Hayır, tıp doktoru değil. Santa Maria Vakfı için burada."

"Ne iş yapıyor bu vakıf?"

"Yetenekli çocukların eğitim masraflarını karşılıyor. O iyi bir adam. Saint George'da yeni bir lise yapılması için eğitim bakanlığıyla görüşüyor."

"Karısını döven iyi bir adam!" dedi Lisbeth Salander.

Ella Carmichael sustu, servis yapmak için barın öteki tarafındaki müşterilerin yanına gitmeden önce Lisbeth'e sert bir bakış fırlattı.

Lisbeth burnunu *Dimensions'a* gömüp on dakika daha barda kaldı.

Lisbeth'in fotografik bir belleği vardı, bunu henüz ilkokuldayken kendisi de fark etmişti. Bu yeteneğiyle sınıfındaki diğer öğrencilerden ayrılıyordu. Zayıf bir anında Mikael Blomkvist'e göstermenin dışında, hiç kimseye açık etmemişti bu yeteneğini. *Dimensions in Mathematics'i* çoktan ezberlemiş, kitabı yanında Fermat'la bir tür bağ, bir tılsım gibi taşıyordu.

Ama o akşam kafası ne Fermat ne de onun teoremindeydi. Gözlerinin önünde Forbes'un resmi vardı; The Caranage'da,

bakışlarını suda bir noktaya sabitlemiş kımıldamadan oturuyordu.

Nedenini açıklayamıyordu ama birden bir şeylerin uymadığı duygusuna kapılmıştı

Sonunda kitabı kapattı, odasına gidip dizüstü bilgisayarını açtı. Otelde geniş bantlı ağ bağlantısı olmadığından internette gezinemezdi. Ama Panasonic cep telefonuna bağlanabileceği çevrim içi modemi vardı, bunun aracılığıyla e-posta gönderip alabiliyordu. Bir mesaj yazıp plague_xyz_666@hotmail.com adresine postaladı.

(Burada genişbant yok. Santa Maria Vakfından Dr. Forbes ve karısı hakkında bilgiye ihtiyacım var; Austin'de, Teksas'ta oturuyorlar. Araştırma için 500 dolar ödeyeceğim. Wasp)

Sonra saatine baktı, 19.30'a yaklaşıyordu. Bilgisayarını kapadı, odadan çıkıp kapıyı kilitledi, sahil boyunca Saint George yol ayrımına kadar dört yüz metre kadar yürüdü, *The Coconut*'un arkasındaki bir barakanın kapısını çaldı. George Bland 16'sında bir öğrenciydi. Doktor, avukat ya da belki astronot olmak istiyordu. Lisbeth Salander kadar zayıftı ve onunla yaklaşık aynı boydaydı.

George Bland'le bir hafta önce, Grand Anse'e taşındığının ertesi günü kumsalda tanışmıştı. Kumsal boyunca yürümüş, sonra birkaç palmiyenin gölgesine oturup suyun kenarında top oynayan çocuklara bakmaya başlamıştı. George Bland, sanki varlığından habersizmiş gibi birkaç metre önüne, kumlara oturduğunda Lisbeth *Dimensions*'a gömülmüştü. Lisbeth onu sessizce incelemişti; sandaletli, siyah pantolonlu, beyaz gömlekli,

zayıf, siyah bir çocuk.

Tıpkı Lisbeth gibi o da bir kitap açıp içine gömülmüştü. Üstelik bu kitap bir matematik kitabıydı; *Basics 4.* Dikkatle okuyor, arkasından da alıştırma kitabına bir şeyler çiziktiriyordu. Beş dakika sonra, Lisbeth'in hafifçe öksürmesiyle yalnız olmadığını fark eden çocuk telaşla ayağa fırlamış, onu rahatsız ettiği için özürler dilemişti. Çocuk tam oradan ayrılırken çalıştığı formüllerin zor olup olmadığını sormuştu Lisbeth.

Cebir. Oğlanın yaptığı temel hesap hatasını iki dakika içinde göstermişti. Otuz dakikada ev ödevi tamamlanmıştı. Bir saat içinde matematik kitabının ikinci bölümü hatmedilmiş, Lisbeth hesap işlerinin hikmetini pedagojik bir dille anlatırken, oğlan da büyük bir saygıyla dinlemişti. İki saat sonra sözü oğlan almış, annesinin Kanada'da, babasının adanın öteki tarafında, Grenville'de, kendisinin de kumsalın uç tarafında bir barakada yaşadığım anlatmıştı. Üç ablası vardı ve kendisi ailenin en küçüğüydü.

Onun arkadaşlığı Lisbeth'i rahatlatmıştı. Bu olağanüstü bir durumdu. Sırf laf olsun diye başka insanlarla sohbet başlatmak ona göre bir şey değildi. Bunun utangaçlıkla ilgisi yoktu. Lisbeth için diyalogun pratik bir işlevi vardı; eczane nerede ya da otelin geceliği kaça gibi. Ayrıca bir de mesleki işlevi vardı. *Milton Security'de* Dragan Armansky'nin yanında çalışırken, elde ettiği bilgileri açıklamak konusunda herhangi bir sorun yaşamazdı.

Bununla birlikte özel hayatını didikleyen sohbetlerden nefret ederdi. *Kaç yaşındasın? Tahmin et! Britney Spears dinler misin? Kimi? Cari Larsson*'un *tablolarını sever misin? Bunu hiç düşünmedim. Lezbiyen misin? Bu seni ilgilendirmez.*

George Bland biraz hantal, ama saygılı ve düşünceli bir çocuktu. Lisbeth Salander'le yarışmaya kalkmadan ve özel

hayatına dokunmadan sohbet ediyordu. Tıpkı Lisbeth gibi o da yalnızdı. Grand Anse Beach'e inen matematik tanrıçasından ve onunla vakit geçirmekten tuhaf bir şekilde hoşlanmıştı. Birkaç saat sonra, güneş batarken kalkarak, birlikte Lisbeth'in oteline doğru yürümüşlerdi. Bu arada, George barakasını göstermiş, utanarak çay içmeye gelir mi diye sormuştu Lisbeth'e. Davetinin kabul edilmesine de bir parça şaşırmıştı.

Baraka çok sadeydi; çarpık çurpuk bir masa, iki sandalye, bir yatak, bir elbise dolabı, tek ışık kaynağı bir masa lambası ve kamp ocağı. Sebzeli pirinç pilavı yapmış, plastik tabaklarda servis etmişti. Bir cesaret içilmesi yasak, yerel maddeyi önermiş, kabul görmüştü.

Lisbeth onun kendisinden etkilendiğini ve nasıl davranması gerektiğini kestiremediğini anlamakta güçlük çekmemiş, kendisini baştan çıkarmasına müsaade etmeye karar vermişti. Lisbeth'in yaydığı sinyalleri doğru anlamakla birlikte, nasıl bir yol izlemesi gerektiğini bilemeyen George için sancılı bir süreç başlamıştı. Uzun süre ciğerin etrafında dolanan kedi gibi miyavlamış, sabrı tükenen Lisbeth sonunda onu yatağa atıp soyunmuştu.

Cenova'daki ameliyattan sonra birinin karşısında ilk defa soyunuyordu. Hastaneyi hafif bir endişeyle terk etmişti. Tek bir kişinin bile gözlerini dikip kendisine bakmadığına ikna olana kadar uzun bir süre geçmesi gerekmişti. Normalde başkalarının onun hakkında ne düşündüklerine hiç takmadığından, birdenbire ortaya çıkan güvensizliğinin nedenini anlamakta zorlanmıştı.

George Bland, bu "yeni ben"ini karşısına çıkartabileceği ideal kişiydi. Uzun uğraşlardan sonra Lisbeth'in sutyenini çözdüğünde (bunun için epeyce teşvik edilmesi gerekmişti)

hemen yatağın yanındaki lambayı söndürmüş, arkasından da kendi soyunmuştu. Onun utangaçlığını fark eden Lisbeth lambayı tekrar yakmış, beceriksiz hareketlerle kendisine dokunan Bland'in tepkilerini dikkatle gözlemişti. Ancak gecenin ilerleyen saatlerinde, göğüslerini bütünüyle doğal karşıladığını gördüğünde rahatlamıştı. Diğer yandan Bland'in kıyaslama yapacak tecrübeden yoksun olduğu da açıktı.

Grenada'da onlu yaşlarda bir sevgili bulmak Lisbeth'in aklının ucundan bile geçmemişti. Her şey öylece kendiliğinden gelişmişti. Gecenin bir yarısı barakayı terk eden Lisbeth'in geri dönmek gibi bir niyeti de yoktu. Ama daha ertesi gün onunla kumsalda tekrar buluşmuş, bu sarsak çocuğun arkadaşlığı hoşuna gitmişti. Grenada'da kaldığı yedi hafta boyunca George Bland hep yanında olmuştu. Gündüzleri bir araya gelmemiş, güneş balarken kumsalda buluşmuş, akşamları barakada geçirmişlerdi.

Birlikte gezerlerken onlu yaşlarda iki genç gibi göründüklerinin farkındaydı Lisbeth. *Sweet Sixteen.*

Büyük ihtimal Bland'in hayatına da heyecan katmıştı. Bland, matematiğin yanı sıra cinselliği de öğreten bir kadınla karşılaşmıştı.

Kapıyı açtı, memnuniyetle gülümsedi.

"Arkadaş ister misin?" diye sordu Lisbeth.

Lisbeth Salander, George Bland'in barakasından gecenin ikisinde ayrıldı. Bütün bedeni sıcak bir duyguyla kaplanmıştı, Keys Oteli'ne giden yola girmek yerine kumsal boyunca yürüdü. Karanlıkta yalnız yürürken, George Bland'in onu yüz metre

geriden izlediğini biliyordu.

Bunu bir alışkanlık haline getirmişti Bland. Onun yanında uyumaya yanaşmayan Lisbeth'in, gecenin bir yarısı, yalnız, otele yürümesini şiddetle protesto etmiş, ona eşlik etmesinin görevi olduğunu inatla savunmuştu. Özelikle de geç saatlere kaldığında. Lisbeth her seferinde onun argümanlarını dinlemiş, arkasından da kararlı bir hayırla isteğini geri çevirmişti. *Canım nereye ve ne zaman isterse giderim. Bu kadar. Kesinlikle hayır, beni izlemeni istemiyorum.* Onun kendisini gizlice takip ettiğini fark ettiği ilk seferde sinirlenmişti. Ama oğlanın koruyucu içgüdüsünde bir hoşluk bulduğu için, sanki kendisini izlediğinin ve ancak otele girdiğini gördükten sonra barakasına döndüğünün farkında değilmiş gibi davranmıştı.

Birden saldırıya uğrarsa onun ne yapacağım da çok merak ediyordu.

Eğer böyle bir durumla karşılaşırsa kendisi Maclntyres'tan satın alıp çantasının en dış gözünde taşıdığı demir çekice başvurmayı düşünüyordu. Ona göre demir bir çekiç karşısında bertaraf edilemeyecek az sayıda tehdit vardı.

Dolunayın parladığı berrak bir geceydi. Gökyüzüne bakan Lisbeth, ufuk çizgisindeki Regulus'un (Aslan'ın Kalbi) yıldızını ayırt edebiliyordu. Otele çok yaklaşmışken birden durdu. Otelin hemen alt tarafında, deniz kıyısında biri vardı. Karanlık çöktükten sonra ilk defa, kumsalda yaşayan bir ruh görüyordu. Kumsaldaki adamla arasında yüz metre kadar bir mesafe olsa da ay ışığında onu tanımakta güçlük çekmemişti.

Bu 32 numaralı odada kalan pek sayın Dr. Forbes'tu.

Lisbeth hızlı birkaç adımla ağaçların arkasına geçti. Arkasını döndüğünde George Bland'in de saklandığını fark etti. Adam

deniz kenarında, ağır adımlarla ileri geri dolaşıyordu. Sigara içiyor, arada bir sanki kumları incelermiş gibi eğiliyordu. Bu pandomim, adam birden otele yönelip girişte kaybolana kadar yirmi dakika sürdü.

Lisbeth, Forbes'un dolaştığı yere gitmeden önce birkaç dakika bekledi. Ağır adımlarla yarım bir daire çizerek kumsalı inceledi. Yalnızca kum, birkaç taş ve midye kabukları vardı. İki dakika sonra araştırmasına son verip otele döndü.

Odasının balkonuna çıktı, korkulukların üzerinden eğilip komşu odayı kontrol etti. Sessiz ve sakindi. Belli ki akşam kavgası çoktan bitmişti. Bir süre sonra çantasını aldı, bir sigara kâğıdı çıkartıp George Bland'in tedarik ettiği otu sardı. Balkon sandalyesine oturdu, Karayip Denizi'ne bakarak düşüncelere daldı.

Yüksek derecede alarma geçmiş radar sistemi gibi hissediyordu kendini.

2. BÖLÜM

17 ARALIK, CUMA

Avukat Nils Erik Bjurman Stureplan'da, Hedon adlı bir kafede pencere kenarına oturmuş dışarıdaki kalabalığa bakıyordu. Kimseyi ayırt etmeden, yalnızca akıp giden kalabalığa.

Lisbeth Salander'i düşünüyordu. Çok sık düşünüyordu Lisbeth'i.

Öfkeden kudurarak düşünüyordu.

Lisbeth onu ezmişti. Onu hiç unutmayacakta. İplerini eline almış, aşağılamıştı. Bedenine kelimenin tam anlamıyla silinmez bir işaret kazımıştı. Erkeklik organının hemen üzerine, karnına kazımıştı. Kendi yatağında zincire vurmuş, iyice örselemiş, kolay kolay silinemeyecek açık bir mesaj kazımıştı: BEN SADİST BİR DOMUZUM, BİR KUSMUK, BİR TECAVÜZCÜYÜM.

Stockholm bölge mahkemesi Lisbeth'i "gayri mümeyyiz" ilan ederken, Bjurman'ı da onun üzerine vasi tayin etmişti. Bu, Lisbeth'in onun insafına terk edilmesi demekti. Bjurman, daha Lisbeth Salander'le karşılaşır karşılaşmaz hayaller kurmaya başlamıştı. Nedenini açıklayamıyordu ama bu kız onu çekmişti.

Avukat Nils Bjurman yaptığının sosyal açıdan kabul edilemez olduğunu biliyordu. Yanlış yapmıştı. Davranışı hukuki açıdan da

savunulamazdı.

Ama bunları bilmesi duygularını gemlemesine yetmemişti. İki sene önce, aralık ayında Lisbeth'le ilk karşılaştığı andan itibaren duygularına karşı koyamamıştı. Yasalar, kurallar, ahlak, sorumluluk her şey önemini kaybetmişti.

Lisbeth tuhaf bir kızdı; yetişkindi ama görüntüsü küçük bir çocuk gibiydi. Hayatının kontrolü Bjurman'ın ellerindeydi.

Gayri mümeyyiz ilan edilmişti, sicil kayıtlarını okuyan biri onun itiraz edeceğini aklına bile getirmezdi. Yani masum bir çocuğa tecavüz etmemişti; dosyasına çok sayıda cinsel deneyim yaşadığı kaydedilmişti, hatta bu dosyaya bakarak önüne gelenle yattığı bile söylenebilirdi. Sosyal yardım görevlilerinden biri Lisbeth'in 17 yaşından beri fahişelik yapıyor olabileceğini yazmış, raporuna bir polis devriyesinin genç kızı Tontolunden'deki bir parkta, tanımadığı, sarhoş bir adamla yakaladığını da eklemişti. Arabalarını park eden polisler bu iki kişiyi sorgulamıştı; genç kız sorularını yanıtlamayı reddetmişti, adam da öylesine sarhoştu ki ne dediği anlaşılmamıştı.

Avukat Bjurman'ın bütün bunlardan ulaştığı sonuç çok açıktı; Lisbeth Salander toplumun en alt basamaklarında bir orospuydu. Onun gözetiminde bir orospu. Yani ona sarkmanın hiçbir riski yoktu. Eğer Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün Vasilik Şübesi'ne şikayet ederse, onunla Bjurman'ı karşılaştıran biri yalan söylediğine karar verecekti.

Lisbeth mükemmel bir oyuncaktı; erkek düşkünüydü, sosyal açıdan özürlüydü ve Bjurman'ın ellerine terk edilmişti.

İlk defa bir müvekkilinden faydalanmaya kalkıyordu. Daha önce meslek icabı bir araya geldiği birine sırnaşmayı aklına bile getirmemişti. Cinsel fantezilerini doyurmak için fahişelere

başvururdu. İhtiyatlı ve ölçülüydü, iyi de para öderdi. Sorun fahişelerle yaşadıklarının gerçek değil, bir tür oyun olmasıydı. İnleyip kıvransın, rol yapsın diye bir kadına para ödüyor, ortaya ancak sokak tiyatrosu kalitesinde bir şey çıkıyordu.

Boşanmadan önce karısıyla denemeye kalkmıştı, ne var ki onun da rızası olduğundan ortaya yine bir oyun çıkmıştı.

Lisbeth Salander bu iş için biçilmiş kaftandı. Savunmasızdı. Ne arkadaş, ne de akrabaları vardı. Çaresiz, gerçek bir kurbandı. Ve nihayet hırsızı yaratan koşullardı.

Ama birden Bjurman'ı ezmişti.

Hiç tahmin edemeyeceği şiddet ve kararlılıkta bir karşılık görmüştü Bjurman. O kız aşağılamıştı onu. İşkence etmişti. Neredeyse yok da edecekti.

Geçen iki yılda Bjurman'ın hayatı dramatik bir değişikliğe uğramıştı. Lisbeth Salander'in gece ziyaretinden sonra sanki felç inmişti. Ne düşünebiliyor ne de bir şey yapabiliyordu. Evine kapanmış, telefonları cevaplamamış, düzenli müşterileriyle görüşememişti. Ancak iki hafta sonra hastalık raporu almış, randevuları ertelemenin yanı sıra, öfkeli müşterileri yatıştırmak da sekreterine kalmıştı.

Her gün kendini zorlayarak, banyonun kapısına monte edilmiş aynanın karşısına geçip bedenine bakmıştı. En sonunda söküp çıkartmıştı aynayı.

Ancak yaz başında dönmüştü bürosuna. Müşterilerini gözden geçirmiş, bir çoğununun işini meslektaşlarına devretmişti. Yalnızca, fazla zaman harcamadan, hukuki yazışmalarla idare edebileceği birkaç şirketi elinde tutmuştu. Geride kalan tek aktif müşterisi Lisbeth Salander'di; her ay hesap bilançosunu çıkartıyor ve Sosyal Hizmetler Müdürlüğü Vasilik Şubesi'ne

rapor yolluyordu. Her şeyi onun istediği gibi yapıyordu. Tamamıyla hayal ürünü bu raporlar Lisbeth'in artık bir gözetmene ihtiyaç duymadığını belirtiyordu.

Yazdığı her rapor Bjurman'a onun varlığını hatırlatıyordu ama çaresiz yazacaktı.

Bütün bir yaz ve sonbaharı arpacı kumrusu gibi düşünerek geçirmişti. Ancak aralık ayında kendini biraz toparlayabilmiş, Fransa'ya bir uçak bileti almıştı. Dövmelerinden kurtulabilmek için, Marsilya dışındaki bir plastik cerrahi kliniğinde yer ayırtmıştı.

Doktor çirkin harflerle işlenmiş dövmeyi şaşkınlıkla inceledikten sonra önerilerini sıralamıştı. En basit yöntem birkaç defa uygulanacak lazer tedavisiydi. Ama dövmeler iğneler çok derine saplanarak işlendiğinden bu tedavinin kesin sonuç vereceğinden emin değildi, en gerçekçi yöntem bir dizi deri nakli gibi görünüyordu. Bu da pahalı olması bir yana, uzun zaman gerektirirdi.

Geride kalan bu iki yıllık sürede Bjurman, Lisbeth'le bir kez karşılaşmıştı.

Ona saldırdığı gece Lisbeth, Bjurman'ın yalnızca hayatının kontrolünü değil, avukatlık bürosu ve dairesinin yedek anahtarlarını da eline almıştı. Onu sürekli izleyeceğini belirtip, bir gece ansızın ziyaretine gelebileceğini söylemişti. Üzerinden on ay geçtikten sonra bunun boş bir tehdit olduğuna inanmaya başlamıştı Bjurman, ama yine de kapılarının kilitlerini değiştirmeye cesaret edememişti. Lisbeth'in tehditleri hafife alınmamalıydı. Eğer onu yatakta bir kadınla yakalarsa, Lisbeth'e nasıl tecavüz ettiğini gösteren doksan dakikalık, uzun metrajlı filmi basına dağıtacaktı.

Ocak ayının ortalarında bir gece, saat üçte ansızın uyanmıştı Bjurman, niçin uyandığını bilmiyordu. Komodinin üzerinde duran lambayı yaktığında neredeyse aklı başından gidiyordu. Lisbeth yatağın ayakucunda dikiliyordu. Birdenbire onun odasında vücut bulan bir hayalet gibiydi. Yüzü solgun, ifadesizdi. Elinde o lanet olası elektrik tabancası vardı.

"Günaydın, Avukat Bjurman." demişti. "Seni bu defa uyandırdığım için üzgünüm."

Aman Tanrım, bu daha önce de mi geldi? Ben uyurken? Bjurman, onun blöf yapıp yapmadığını bilemezdi. Tam boğazını temizleyip ağzını açmaya çalıştığında, Lisbeth bir işaretle susturmuştu onu.

"Seni tek bir nedenle uyandırdım. Yakında uzun süreli bir seyahate çıkacağım. Aylık raporlarını hiç aksatmadan benim lehime yazmaya devam edeceksin, bundan sonra bir kopyasını evime postalamak yerine Hotmail adresime göndereceksin."

Ceketinin cebinden ikiye katlanmış bir kâğıt çıkarıp yatağın kenarına koymuştu.

"Eğer Sosyal Hizmetler Müdürlüğü beni görmek ister ya da burada bulunmamı gerektirecek başka bir şey çıkarsa bu adrese yazacaksın. Anladın mı?"

Bjurman çaresizce başını sallamıştı.

"Anladım... "

"Sus. Sesini duymak istemiyorum."

Bjurman dişlerini sıkmıştı.

Aksi durumda elindeki video kasetini basına göndermekle tehdit ettiğinden, onunla ilişkiye geçmeye hiç teşebbüs

etmemişti, Bjurman. Aylarca, eğer Lisbeth ararsa ne söyleyeceğini düşünmüştü. Kendini savunamazdı. Tek çaresi onun insafına sığınmaktı. Eğer konuşma şansı elde ederse, bütün o yaptıklarının bir çılgınlık anına denk geldiğine ikna etmeye çalışacaktı Lisbeth'i. Pişmanlığını, yaptıklarının bedelini ödemeye hazır olduğunu belirtecekti. Lisbeth'in elindeki tehdit unsurundan kurtulabilmek için köpekleşmeye razıydı.

"Bırak konuşayım." demişti zavallı bir ifadeyle. "Senden af dIemek istiyorum... "

Lisbeth onun yalvarmalarını dikkatle dinledikten sonra yatağın korkuluğuna dayanmış, gözlerini hiddetle Bjurman'in gözlerine dikmişti.

"Bana bak... pislik. Seni asla affetmeyeceğim. Ama eğer işini iyi yapar da hakkımdaki gayri mümeyyiz kararını kaldırtırsan seni serbest bırakırım."

Bjurman bakışlarını kaçırana kadar öyle kalmıştı. *Bu kız beni süründürecek.*

"Daha önce ne dediysem o. Eğer sana verdiğim görevi başaramazsan elimdeki belgeleri basına veririm. Eğer ben karar vermeden benimle ilişkiye geçmeye kalkarsan ya da bir trafik kazasına kurban gidersem de başına aynı şey gelir. Eğer bir daha bana dokunmaya kalkarsan... İşte o zaman seni öldürürüm."

Bjurman ona inanmıştı. Şüpheye de pazarlığa da yer yoktu.

"Bir şey daha var. Seni serbest bıraktığım gün ne istiyorsan yapabilirsin. Ama o zamana kadar Marsilya'daki o kliniğe bir daha adım atmayacaksın. Eğer oraya gidip tedaviye başlarsan, yeniden dövme yaparım. Üstelik bu defa alnına."

Siktir... kliniği nereden biliyor.

Lisbeth bir saniyede kaybolmuş, dış kapıyı kilitlerken zayıf bir klik sesi duyulmuştu. Sanki Bjurman'ı bir hayalet ziyarete gelmişti.

İşte o an, içinde kor gibi bir nefret duygusu parlamış, bütün benliği Lisbeth Salander'i ezme isteğiyle dolmuştu. Onun ölümünü hayal ediyordu. Dizlerinin üzerine çöküp kendisinden af dilediğini. Acımayacaktı. Boğazına sarılacak, son nefesini verene kadar sıkacaktı. Gözlerini yuvasından, kalbini göğsünden söküp çıkartacaktı. Bu dünyadan köklerini kazıyacaktı.

Ama ne tuhaf paradokstur ki, Lisbeth'in gece ziyareti, onu tekrar hayata döndürmüş, ruhsal dengesini bulmasına neden olmuştu. Bu kız onun takıntısıydı, uyanık geçirdiği her an onu düşünüyordu. Sağduyusunu tekrar kazanmıştı. Eğer Lisbeth'i ezmek istiyorsa aklını başına toplamalıydı. Hayatının amacı artık buydu.

Lisbeth'in ölümünü hayal etmeyi bıraktığı gün plan yapmaya başlamıştı.

Mikael Blomkvist Kafe Hedon'da, Avukat Nils Bjurman'in iki metre kadar arkasında, *caffé latte* dolu iki sıcak bardağı genel yaynı yönetmeni Erika Berger'in masasına taşımakla meşguldü. Ne o ne de Erika Berger, Bjurman adını duymuşlardı, onun farkında bile değillerdi.

Erika masada bardaklara yer açmak için burnunu kıvırarak kül tablasını yana itti. Mikael ceketini çıkarıp sandalyenin arkalığına astı, kül tablasını önüne çekip bir sigara yaktı. Sigara dumanından nefret eden Erika acı dolu gözlerini Mikael'e dikti. Mikael özür dileyip elini sallayarak dumanı dağıtmaya çalıştı.

"Bıraktığını sanıyordum."

"Geçici bir durum."

"Artık sigara dumanı kokan erkeklerle sevişmeyeceğim." dedi Erika gülümseyerek.

"No problem. O kadar ince elemeyen başka kızlar var."

Erika kaşlarını çattı.

"Sorun ne? Yirmi dakika sonra Charlie'yle buluşacağım. Tiyatroya gideceğiz."

Charlie, Erika'nın çocukluk arkadaşı Charlotta Rosenberg'di.

"Pratisyen kız beni sinir ediyor. Senin şu kadın arkadaşlarından birinin kızı. İki haftadır yazı işlerinde ve sekiz hafta daha bizimle kalacak. Artık onu görmeye tahammül edemiyorum."

"Sana iştahlı bakışlar fırlatıyor. Bir centilmen gibi davranmanı bekliyorum."

"Erika, kız daha on yedisinde, biraz cömert bir hesaplamayla da akıl yaşı tekli rakamlarda seyrediyor."

"O yalnızca senden etkilenmiş. Büyük ihtimal kahramana tapınma."

"Dün akşam saat on buçukta kapı telefonum çaldı, elinde bir şişe şarapla yukarı çıkmak istedi."

"Hoppala." dedi Erika.

"Hoppala ya, eğer yirmi yaş daha genç olsaydım, büyük ihtimal bir saniye bile tereddüt etmezdim. Ama ne var ki o daha on yedisinde, ben de kırk beşime yaklaşıyorum."

"Hatırlatma, aynı yaştayız."

Mikael geriye yaslanıp sigarasını söndürdü.

Wennerström olayının Mikael'e yıldız statüsü kazandırması kaçınılmazdı. Geride kalan yılda bir sürü partinin yanı sıra, inanılmaz etkinliklere de davet edilmişti.

Birçok insanın onu tanıdıkları listesine eklemek istedikleri ortadaydı; daha önce elini bile sıkmaya tenezzül etmeyenler, şimdi yakınlık kurmak için can atıyorlardı. Bunların çoğu basın çevresinden değil basın çevresi onu tanıyordu, iyi ya da kötü bir ilişkileri vardı kültürel kimlik denilen kişiler, oyuncular, orta halli yorumcular, ikinci sınıf ünlülerdi. Kısaca Mikael Blomkvist'i özel partilerine ya da akşam yemeğine çağırarak statü kazanmak isteyenlerdi. Geçen yıl bu türden davetler yağmur gibi yağmış, o da, "Çok memnun oldum ama maalesef o gün doluyum." türünden cevaplar vermeyi alışkanlık haline getirmişti.

O kadar meşhur olmanın kötü yanlarından biri de hakkında bir sürü dedikodu üretilmesiydi. Bir tanıdığı endişeyle telefon açıp, Mikael'in uyuşturucu tedavisi için doktora başvurduğu söylentilerinden bahsetmişti. Oysa Mikael onlu yaşlardayken birkaç marijuyana sigarası içmenin dışında uyuşturucu kullanmamıştı, on beş yıl önce bir müzik grubunun şarkıcısı Hollandalı bir kadınla da bir parça kokain almıştı. Alkol tüketimi biraz daha gelişmişti ama az sayıdaki akşam davetleri ve eğlenceler dışında sarhoş olduğu vaki değildi. Birahaneye gittiği zamanlarda da nadiren büyük bardak bira, çoğunlukla da hafifini içerdi. Evdeki içki dolabında bir şişe votka, hediye gelmiş birkaç şişe malt Scotch dışında içki yoktu, bunların kapağı da senede bir açılırdı.

Mikael'in geçici aşk ilişkileri, tanıdıkları kadar, diğer insanların da malumuydu, bu da ayrı bir dedikodu malzemesiydi. Son bir yılda bu dedikodular yataktan yatağa gittiği, sürekli kızların peşinden koştuğu ve Stockholm barlarının kadın müşterilerini sıradan geçirdiği efsanesiyle beslenmişti. Hatta öylesine tanıdığı bir gazeteci, bir fırsatta, seks düşkünlüğü için doktor yardımına başvurmayı düşünüp düşünmediğini sormuştu. Benzer bir durumdan muzdarip Amerikalı bir şarkıcının kliniğe başvurduğunu da eklemişti.

Mikael'in kısa ilişkileri sır değildi, aynı zamanda birkaç kişiyle ilişki sürdürdüğü de oluyordu. Bunun nedenini kendisi de bilmiyordu. Yakışıklılığının farkındaydı ama dayanılmaz bir cazibesi de yoktu. Onda kadınları cezbeden bir şey vardı, bunu çok sık duyardı. Erika Berger'in yorumuna göre bir tür güven duygusu yayıyor, bu da kadınları rahatlatıyordu. Onunla yatağa gitmek ne zor, ne tehlikeli ne de çetrefilliydi; bir şey talep etmiyor ve cinsel tatmin sağlıyordu. Mikael'e göre her şey yaşanması gerektiği gibi yaşanıyordu.

Tanıdıklarının çoğu onu bir kadın avcısından çok, ava benzetirdi. Varlığını hissettirir, inisiyatifi kadınlara bırakırdı. Tabii bunu yatak izlerdi. İlişkileri nadiren *one night stand'di;* bu tür ilişkileri de yok değildi ama genellikle başarısız deneyimler sınıfına kaydolmuştu. Mikael en başarılı ilişkilerini tanıdığı ve hoşlandığı kadınlarla yaşardı. Bu nedenle Erika Berger'le yirmi yıldır sürdürdüğü ilişki bir tesadüf değildi. Arkadaşlardı, birbirlerini cezbediyorlardı.

Kadınlar arasında edindiği ünün nedenini bir türlü anlayamıyordu. En şaşırtıcı olanı da genç kadınların beklenmedik anlardaki atak davranışlarıydı.

Kısa etekli, mükemmel vücutlu genç kızlar Mikael'in ilgisini

çekmezlerdi. Gençliğinde ilişki kurduğu kadınların çoğu ondan daha yaşlıydılar, çok kez de epeyce yaşlı ve tecrübe sahibiydiler. Zamanla bu yaş farkı azalmaya başlamıştı. Lisbeth Salander bu yaş skalasında bir istisnaydı.

Erika'yı acil toplantıya çağırmasının nedeni buydu.

Erika'nın bir tanıdığının hatırına gazetecilik öğrencisi bir kızı pratik yapsın diye *Millennium'a* almışlardı. Bunda bir olağanüstülük yoktu; her yıl böyle birkaç eleman alırlardı. Mikael diğerleri gibi, 17'sindeki bu kızı da nazikçe karşılamıştı ama kızın gazetecilikten daha çok "televizyonda görünmekle" ilgilendiğini anlamakta gecikmemişti. Mikael'e göre, özellikle şimdi, *Müknnium'da* çalışmak da itibarlı bir şeydi.

Üstelik kız yakın temas için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Mikael asılmalarını görmezlikten geldikçe, kız bu yöndeki çabalarını iki katına çıkartmıştı. Artık sıkmaya başlamıştı.

Erika Berger birden bir kahkaha attı.

"Aman Tamım, iş yerinde cinsel tacize uğruyorsun."

"Bu iş ciddi, Ricky. Onu yaralamak ya da aşağılamak istemiyorum. Ama kız kısrak gibi azgın. Bu işin sonu nereye varır bilemiyorum."

"Mikael kız sana âşık, kendini nasıl ifade etmesi gerektiğini bilmeyecek kadar da genç."

"Özür dilerim ama bunda yanılıyorsun. Hiç de ifade sorunu yaşamıyor. Davranışlarında çarpık bir şeyler var, oltaya gelmiyorum diye de çok kızıyor. Adımın bir de rock yıldızları gibi sübyana, zamparaya çıkmasını istemiyorum."

"Tamam. Sorun anlaşılmıştır. Demek dün akşam kapına dayandı."

"Bir şişe şarapla. Güya yakında bir yerde bir tanıdığının verdiği davete gitmiş de geçerken de bana uğramış."

"Peki sen ne yaptın?"

"İçeri almadım. Yalan söyledim, uygun değilim, yanımda bir kadın arkadaşım var dedim."

"Nasıl karşıladı?"

"Çok kızdı ama gitti."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Get her off my back. Pazartesi günü onunla ciddi bir konuşma yapmayı düşünüyorum. Ya aklını başına alır ya da yazı işlerinden şutlarım."

Erika Berger bir süre düşündü.

"Hayır." dedi. "Sen bir şey deme. Ben konuşurum."

"Başka bir çare de yok."

"O bir arkadaş arıyor, sevgili değil."

"Ben onun ne aradığım bilmiyorum ama... "

"Mikael. Şimdi onun yürüdüğü yollardan ben de geçtim. Onunla konuşacağım."

Son bir yılda televizyon izleyip, gazete okuyan herkes gibi Nils Bjurman da Mikael Blomkvist'in adını duymuştu. Ama yine de onu tanıyamamıştı, hoş tanısa bile bir şey yapacağı yoktu. Lisbeth Salander'le *Millennium* arasındaki bağdan haberdar değildi.

Üstelik çevresini fark edemeyecek kadar kendi düşüncelerine gömülmüştü.

Zihinsel felç durumundan nihayet çıktıktan sonra durumunu gözden geçirmiş ve Lisbeth Salander'i yok etmenin yollarını düşünmeye başlamıştı.

Sorun hep aynı şeyde düğümleniyordu.

Lisbeth Salander'in elinde bulunan, gizli kamerayla çekilmiş, Bjurman'in ona nasıl tecavüz ettiğini gösteren doksan dakikalık video kaydı. Bu kayıtları görmüştü. İyiye yorumlanacak bir tarafı yoktu. Eğer savcıların eline geçer -ya da daha kötüsü- basının pençesine düşerse, kariyeri, özgürlüğü, hayatı son bulurdu. Tecavüz, sorunlu birinin durumundan faydalanmak, eziyet etmek fiillerinin cezai karşılığını hesapladı; en az altı yıl yerdi. Hatta işgüzar bir savcı video kaydına bakarak cinayete teşebbüsten bile dava açabilirdi.

Tecavüz ederken kendinden geçip kızın yüzüne yastık bastırmıştı. Keşke öldürseydi.

Bu görüntüleri izleyenler kızın numara yaptığını anlamayacaklardı. Bjurman'ı kışkırtmıştı, çocuksu bakışlarla onu ayartmış, on iki yaşında bir kızın vücuduna benzeyen vücuduyla baştan çıkartmıştı. Kendisine tecavüz etmesine müsaade etmişti. Bütün bunlar onun suçuydu. Hayır, onlar bütün bunların bir tür temsil olduğunu asla anlayamayacaklardı. Her şeyi o kız planlamıştı...

Bu kayıtları mutlaka ele geçirmeli, kopyalanmadığından da emin olmalıydı. Sorunun kaynağı buydu.

Lisbeth Salander cadısı şüphesiz bir dolu düşman edinmişti. Bjurman'in büyük bir avantajı vardı. Şu ya da bu nedenle ondan kurtulmak isteyenlerden farklı olarak, Lisbeth hakkında sınırsız

bilgiye sahipti; hastane raporları, sosyal görevlilerin raporları, psikolojik raporlar. Lisbeth'in en gizli sırlarını bilen az sayıda insandan biriydi Bjurman.

Lisbeth Salander'in vasisi olmayı kabul ettiğinde Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nden genel bilgileri içeren kısa bir dosya almıştı. On beş sayfalık bu dosyada daha çok gençlik dönemine dair kısa bilgiler, psikiyatrların raporlarının özeti, koruma altına alınmasına dair mahkeme kararı ve bir önceki yılın ekonomik raporu vardı.

Bu dosyayı defalarca okuyan Bjurman daha sonra sistematik olarak Lisbeth'in geçmişine ilişkin bilgiler toplamaya başlamıştı.

O bir avukattı, Lisbeth hakkında tutulmuş genel kayıtlara ulaşabilirdi. Vasilik yasası da, hasta kayıtlarının gizliliği yasasını aşmasına imkân veriyordu.

Bütün bunlara rağmen sosyal kurumların, daha Lisbeth ilkokula giderken tuttukları kayıtlardan polis araştırmalarına, oradan da mahkeme kayıtlarına ulaşarak bütün detayları bir araya getirmesi epeyce zamanını almıştı. Psikiyatr Jesper H. Löderman'ı bizzat ziyaret edip görüş alışverişinde bulundu; bu adam Lisbeth'in tam da 18. doğum gününde bir kuruma kapatılması gerektiğini savunmuştu. Löderman'dan Lisbeth'in aleyhine kullanabileceği epeyce bilgi aldı. Başvurduğu hiç kimse yardımlarını esirgememişti. Hatta Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nden bir kadın, Lisbeth Salander'in sorunlarına böylesine istekle yaklaşmasını hayranlıkla karşılamıştı.

Asıl altın madenini Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün arşiv bölümünde, bir kutunun içinde saklanan tozlu iki not defterinde bulmuştu. Bu defterlerdeki notları, Lisbeth'i herkesten daha iyi tanıyan, Bjurman'in selefi Holger Palmgren tutmuştu. Palmgren Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'ne her yıl, Lisbeth hakkında kısa bir

rapor vermişti. Ama bunun yanı sıra, not defterlerine düzenli bir şekilde kişisel düşüncelerini de yazmıştı ki büyük ihtimal Lisbeth'in bundan haberi yoktu. Belli ki Holger Palmgren iki yıl önce beyin kanaması geçirdiğinde kişisel notlarım tuttuğu bu iki defter burayı boylamış, hiç kimse açıp okumamıştı. Bjurman için harika bir buluştu.

Palmgren'in Lisbeth hakkındaki gerçek düşünceleri raporlarına yazdıklarından çok farklıydı. Lisbeth'in bütün hayatını, zapt edilemez küçük bir kızdan yetişkinliğe ve Milton Security'de işe başlamasına kadar izlemişti bu işi bağlantıları sayesinde Palmgren bulmuştu. Lisbeth'in fotokopi çekip kahve pişiren geri zekâlı bir ayak işçisi değil de, Milton'un CEO'su Dragan Armansky adına araştırma yapan yetenekli bir eleman olduğunu gittikçe artan bir şaşkınlıkla anlamaya başlamıştı Bjurman. Üstelik Armansky'yle Palmgren'in birbirlerini tanıdıklarını ve korumaları altındaki kız için arada bir bilgi alışverişinde bulunduklarını da.

Nils Bjurman, Dragan Armansky adını belleğine kaydetti. Lisbeth Salander'in bir biçimde hayatına dokunan insanlardan yalnızca ikisi yakın arkadaşı gibiydi. Bu iki kişi aynı zamanda onu korumaları altına almışlardı. Bunlardan biri, Palmgren, artık yoktu. Geriye Bjurman için potansiyel tehdit sayılabilecek tek bir kişi kalıyordu; Armansky. Bjurman ondan uzak durmaya karar verdi.

Not defterleri çok şey açıklıyordu. Bjurman, Lisbeth'in kendisi hakkında niçin bu kadar çok şey bildiğini şimdi anlıyordu. Ama yine de, büyük bir gizlilikle ziyaret ettiği, Fransa'daki plastik cerrahi kliniğinden haberdar olmasına akıl sır erdiremiyordu. Başkalarının özel hayatını araştırmak Lisbeth'in işiydi. Demek ki,

onun hakkında yaptığı araştırmalara dair herhangi bir belgeyi evinde tutması akıllıca bir davranış değildi hele ki Lisbeth de evinin anahtarı varken. Bütün dokümanlarını bir kutuya doldurup Stallarholmen'deki yazlığına taşımıştı. Zamanının çoğunu orada düşünerek geçiriyordu.

Hakkında yazılanları okudukça, Salander'in kaçık olduğuna dair düşüncesi iyice pekişmişti. Kendisini yatağına nasıl zincirlediğini aklına getirerek ürperdi. Bütünüyle insafına terk edilmişti, onu kışkırtması halinde tehdidini gerçekleştirip öldüreceği kesindi.

Hiçbir engel tanımıyordu. *Hasta, tehlikeli bir deliydi. Pimi çekilmiş el bombası. Bir orospu.*

Holger Palmgren'in not defterleri Bjurman'a son anahtarı da vermişti. Birkaç vesileyle Lisbeth Salander'le yaptığı kişisel konuşmaları kaydetmişti. *Sersem bunak.* İki defa, *"Büyük Felaket başa geldiğinde."* cümlesini alıntılamıştı. Palmgren'in bunu Lisbeth'ten aktardığı açıktı ama neyi amaçladığı belirsizdi.

Bjurman "Büyük Felaket" kelimelerini bir kenara kaydetmişti. Yetiştirme yurdundaki yıllar? Özel bir saldırı? Bütün bunlar Bjurman'in elindeki kapsamlı dokümanlarda bulunmalıydı. On sekiz yaşına bastıktan sonra, psikiyatrların Lisbeth hakkında tuttukları raporları beşinci, belki de altıncı defa dikkatle okudu. Ne kadar okursa okusun bir bilgi eksikmiş gibi geliyordu.

Daha Lisbeth ilkokuldayken hakkında yazılan raporlardan aldığı notları bunlardan birinde Lisbeth Salander'in annesinin ona bakacak durumda olmadığına dair bir belge vardı onlu yaşlardayken değişik yetiştirme yurtlarında tutulan raporları tekrar gözden geçirdi.

On ikisindeyken onu çıldırtan bir şey yaşanmıştı.

Biyografisinde başka boşluklar da vardı.

Lisbeth Salander'in, kendisine verilen hiçbir belgede bahsi geçmeyen ikiz kız kardeşinin varlığını şaşırarak öğrendi. *Aman Tanrım, bu modelden iki tane var.* Ama bu kızın akıbeti meçhuldü.

Babası bilinmiyordu, annenin onun bakımını artık niçin üstlenemeyeceğinin açıklaması da yoktu. Bjurman daha önce bunu kadının hastalığına yormuştu, Lisbeth'in çocuk psikiyatrisi kliniğinde gözetime alınmasının nedeni de herhâlde buydu. Ama şimdi Lisbeth on iki, on üç yaşlarındayken bir şey olduğundan emindi. Büyük Felaket. Bir çeşit travma. Ama bu Büyük Felaket'e yol açan olayın izine hiçbir yerde rastlayamadı.

En sonunda psikiyatrik raporlarda referans gösterilen eklerden birinin kaybolduğunu fark etti bu belge polis raporlarına 12.03.1991 tarihinde girmişti. Bu belgenin numarası Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün tozlu arşivlerinden aldığı bir raporun kenarına elle yazılmıştı. Ama bu belgeyi istediğinde bir duvara tosladı. Belgenin üzerinde "gizli" damgası vardı. İtirazlarını ancak hükümet nezdinde yapabilirdi.

Nils Bjurman ne yapacağım bilemiyordu. On iki yaşında bir kız hakkında tutulan polis raporlarına gizli damgası vurulmasını anlayabiliyordu. Ama o Lisbeth'in vasisiydi, dolayısıyla onun hakkındaki her türlü belgeye ulaşabilmeliydi. Bu nasıl gizli bir belgeydi ki ulaşabilmek için hükümete başvurmak gerekiyordu.

Bunun için başvuruda bulunmuştu. Cevap için iki ay bekledi ve sonunda ret yanıtı alarak şoka girdi. On iki yaşında bir kız çocuğu hakkında on beş yıl önce tutulan polis raporunun, sanki devlet sırrıymış gibi saklanmasını gerektirecek ne vardı?

Tekrar Holger Palmgren'in günlüklerine döndü, satır satır

okuyarak "Büyük Felaket"in ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ama bir ipucu bulamadı. Belli ki Palmgren ile Lisbeth bu konuda konuşmuşlar ama yazıya dökülmemişti. "Büyük Felaket" notu zaten ikinci günlüğün sonlarında geçiyordu. Belki de Palmgren beyin kanaması geçirmeden önce bu konuyu kaydedecek zaman bulamamıştı.

Bu Avukat Bjurman'ı yeni düşüncelere sevk etti. Holger Palmgren, on üç yaşından on sekiz yaşına basana kadar Lisbeth Salander'in kayyumluğuna, on sekizinden sonra da vasiliğine atanmıştı. Demek ki o "Büyük Felaket"ten hemen sonra, Lisbeth çocuk psikiyatri bölümüne yatırıldığında, onun yakınında bulunmuştu. Yani neler olduğunu biliyordu.

Bjurman Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün arşivlerine döndü. Bu defa Lisbeth Salander hakkındaki tutulan dosyaları değil, Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün Palmgren'e verdiği yetki belgesini aldı. İlk okuyuşta hayal kırıklığına uğradı. İki sayfalık kısa bir metindi. Lisbeth Salander'in annesinin artık kızına bakamayacağı yazıyordu. Özel nedenlerle ikizler birbirlerinden ayrılacaklardı. Camilla Salander bir ailenin yanına verilecek, Lisbeth Salander de, St. Stefans Çocuk Psikiyatri Kliniği'ne yerleştirilecekti. Başka bir alternatif yoktu.

Niçin? Yalnızca şifreli bir açıklama: *12.03.91 tarihli olaylar nedeniyle Sosyal Hizmetler Müdürlüğünün kararına göre...* Bundan sonra üzerine gizlilik damgası vurulan polis raporuna atıfta bulunuluyordu. Ama bu defa başka bir ayrıntı daha vardı; raporu tutan polisin adı.

Avukat Bjurman bu adı görünce şaşırdı. Bu tanıdığı bir isimdi. Hem de çok yakından.

Şimdi işin rengi değişiyordu.

Bu raporu kendi bildiği yollardan ele geçirmesi iki ayını aldı. A4 formatında 47 sayfalık bir dosyadaydı. Altı yılık süreyi anlatan altmış sayfalık bir de ek vardı.

İlk başta bu dosyaya niçin gizlilik damgası vurulduğunu anlayamadı.

Daha sonra adli tıptan alınma fotoğraflara bakıp ismi bir kez daha kontrol etti.

Aman Tanrım... bu imkânsız.

Gizlilik damgası vurulmasının nedenini şimdi anlıyordu. Bjurman dört ayak üstüne düşmüştü.

Polis raporunun her bir satırını dikkatle okurken, Lisbeth'ten kendisi kadar nefret eden başka birinin daha varlığım keşfetti.

Yani Lisbeth'e karşı yalnız değildi.

Bir müttefiki vardı. Hayal bile edemeyeceği bir müttefiki. Yavaş yavaş bir plan yapmaya başladı.

Nils Bjurman oturduğu masanın üzerine düşen gölgeyle düşlerinden uyandı. Başını kaldırdı ve sarışın bir... *dev* gördü, kelimenin tam anlamıyla bir dev. Kendini toparlayana kadar birkaç saniye irkildi.

Yukarıdan aşağı ona bakan adam iki metre boyunda, insan azmanı gibi bir şeydi. Hem de ne azman! Vücut geliştirme sporu yaptığı ortadaydı. Neresinden bakılırsa bakılsın ürkütücü görünüyordu.

Saçları yanlardan kısa kesilmişti, alnına küçük bir kâkül dökülüyordu. Bedenine yakışmayan, oval, tuhaf derecede

yumuşak yüzünde çocuksu bir ifade vardı. Bel hizasında siyah deri ceket, mavi bir gömlek ve siyah pantolon giymiş, siyah bir kravat takmıştı. Avukat Bjurman adamın ellerine baktığında daha da şaşırdı. Eğer adamın diğer yanları için biraz "fazla gelişmiş" denilirse, bu ellere de ancak yaba gibi denilebilirdi.

"Avukat Bjurman?"

Sesinde öylesi tuhaf, metalik bir hava vardı ki, gülümsemesini zor zapt eden Bjurman başını salladı.

"Kimsiniz? Ben aslında şeyle... "

Devasa elleri olan adam onun ne dediğine aldırmadan karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Onun yerine ben geldim. Evet, ne istiyorsun?"

Bjurman bir süre tereddüt etti. Hiç tanımadığı birine açılmaktan nefret ederdi. Ama başka çaresi de yoktu. Lisbeth Salander'den kendisi kadar nefret eden bir müttefike ihtiyacı vardı. Alçak sesle meramını anlattı.

3. BÖLÜM

17 ARALIK, CUMA 18 ARALIK, CUMARTESİ

Lisbeth Salander sabahın yedisinde uyandı, duş alıp giyindikten sonra otelin resepsiyonuna indi. Freddy McBain'e bir günlüğüne kiralamak için plaj arabası sordu. On dakika sonra kaporasını ödemiş, arabanın koltuğunu, aynasını kendine göre ayarlamış, çalışıyor mu diye denemiş ve benzinini kontrol etmişti. Bara gitti, *caffé latte,* peynirli sandviç ve bir şişe maden suyu sipariş etti. Bir peçetenin üzerine çarpık çurpuk rakamlar karalayıp Pierre de Fermat'nın ($x^3+y^3=z^3$) teoremi üzerine düşünerek kahvaltısını yaptı.

Saat sekizi biraz geçe Dr. Forbes bara indi. Tıraş olmuş, üzerine siyah bir takım elbiseyle, mavi kravat bağladığı beyaz bir gömlek giymişti. Yumurta, tost, portakal suyu ve kahveyle kahvaltısını yaptı. Saat sekiz buçukta kalktı ve dışarıda kendisini bekleyen taksiye bindi.

Lisbeth fark edilmeyeceği bir mesafeden onu izliyordu. Dr. Forbes The Caranege'in başında, Seascape'te taksiden inerek sahilde yürümeye başladı. Lisbeth onu geçip arabasını limanın merkezinde park etti. Dr. Forbes önünden geçene kadar sabırla bekledi.

Saat bire gelirken Lisbeth sırılsıklam terlemiş, ayakları

şişmişti. Dört saat boyunca Saint George'un sokaklarını bir aşağı bir yukarı turlamıştı. hızlı olmasa da, hiç ara vermeden yürümüş, dik yokuşlar artık kaslarını zorlamaya başlamıştı. Maden suyu şişesindeki son damlaları da içerken, Forbes'un enerjisine hayret ediyordu. Tam pes etmeyi düşünüyordu ki, Forbes aniden The Turtleback'e yöneldi. Lisbeth on dakika bekledikten sonra restorana girdi, verandada bir masaya oturdu. Forbes, gözlerini limanın sularına dikerek kola içtiği dünkü masaya oturmuştu yine.

Forbes kravat takıp, takım elbise giyen Grenada'daki az sayıda insandan biriydi. Sıcaktan etkilenir gibi değildi.

O, saat üçte hesabını ödeyip restoranı terk ederken, Lisbeth de düşlerinden uyandı. Adam The Carenage boyunca biraz yürüdükten sonra Grand Anse'e giden minibüslerden birine bindi. Lisbeth, adam minibüsten inmeden beş dakika önce arabasını Keys Otel'in önüne park etti. Odasına çıktı, küveti soğuk suyla doldurup içine uzandı. Ayakları sızlıyordu.

Durum şuydu. Dr. Forbes her sabah tıraş oluyor, en şık giysileriyle, elinde çantası dışarı çıkıyordu. Ama gündüzleri vakit öldürmekten başka bir şey kesinlikle yapmıyordu. Grenada'da her ne peşindeyse, bunun bir okul işi olmadığı açıktı, okul hikâyesi adada bulunmasını açıklayacak bir gerekçeydi.

Bütün bu tiyatroya ne gerek var?

Bu durumda bir şeyler gizlemek istediği tek kişi karısı gibi görünüyordu, ona sanki bütün gün çok meşgulmüş havası veriyordu. Ama niçin? İşleri kötü gitmişti de bunu açıklayamayacak kadar gururlu muydu? Grenada'da başka nedenlerle mi bulunuyordu? Bir şeyleri ya da birilerini mi bekliyordu?

Lisbeth'in Hotmail adresine dört e-posta gelmişti. Birincisi Plague'dendi, Lisbeth'in e-postasını aldıktan yaklaşık bir saat sonra cevap yazmıştı. Şifreli bir e-postaydı, iki kelimelik kısa bir şey: "Yaşıyor musun?" Plague öyle uzun, duygusal mesajlar yazacak bir tip değildi. Lisbeth de öyle.

Bundan sonraki iki e-posta gündüz saat iki civarında gönderiImişti. Bunlardan biri yine Plague'den şifreli bir mesajdı, netten tanıdığı Teksas'ta yaşayan Bilbo adında biri Lisbeth'in merak etliği şeyi araştırmıştı. Plague mesajına, Bilbo'nun adresi ve PGP anahtarını da eklemişti. Bundan birkaç dakika sonra da Bilbo, Hotmail üzerinden bir e-posta göndermişti. Bu kısa bir e-postaydı, yirmi dört saat içinde Dr. Forbes hakkında bilgi ileteceğini yazıyordu.

Dördüncü e-posta da Bilbo'dandı, öğlen geç saatlerde postalanmıştı. Bir banka hesap numarası ve ftp adresi şifrelenmişti. Lisbeth adrese girdi ve 390 KB'lık bir zip dosyası buldu, kopyalayıp kaydetti. Bu düşük çözünürlükte dört jpg fotoğrafı ve beş Word dokümanından ibaret bir dosyaydı.

Fotoğrafların ikisi Dr. Forbes'a aitti. Biri bir tiyatro gösterisinin açılışında çekilmişti, bu fotoğrafta karısıyla birlikteydi. Dördüncü fotoğraf, Forbes'i bir kilisenin minberinde konuşurken görüntülüyordu.

On bir sayfalık ilk dokümanda Bilbo'nun raporu vardı. Seksen dört sayfalık ikinci doküman internetten indirilmişti. Bunları izleyen iki doküman *Austin American-Statesman* adlı yerel gazeteden O.C.R ile taranmıştı, son dokümansa Forbes cemaati - The Presbyterian Church of Austin South- hakkında genel bilgiler içeriyordu.

Ezbere bildiği Musa'nın üçüncü kitabı bir tarafa bırakılırsa - bunu bir yıl önce dinsel cezalandırma yasalarını araştırırken ezberlemişti- Lisbeth Salander'in dini bilgileri çok sınırlıydı. Yahudi, Presbiteryen ya da Katolik kiliseleri arasındaki fark nedir bilmezdi, bildiği tek şey Yahudilerin ibadet yerine sinagog denildiğiydi. Bir an teolojik ayrıntılara dalmak zorunda kalmaktan korksa da, daha sonra korkusunun yersizliğini anladı; Dr. Forbes'un cemaatinin, merak ettiği konuyla ilgisi yoktu.

Dr Richard Forbes -nam-ı diğer *Peder* Richard Forbes- kırk iki yaşındaydı. Güney Austin Presbiteryen Kilisesi'nin internet sitesine göre kilisenin yedi çalışanı vardı.

Listenin en başına kaydedilen Peder Duncan Clegg, sitedeki fotoğrafına göre yapılı, gür gri saçlı, gri sakalları bakımlı bir adamdı.

Listenin üçüncü sırasına kayıtlı Richard Forbes eğitim işlerinden sorumluydu. İsminin yanına parantez açılarak *Holy Water Foundation* yazılmıştı.

Lisbeth, kilisenin kendini tanıttığı metnin giriş bölümünü okudu.

Amerikan Presbiteryen Kilisesi'nin savunduğu din bilgisine ve umut vadeden ideolojisine bağlı kalarak dua ve şükranlarımızla Güney Austin halkına hizmet edeceğiz. Biz İsa peygamberin hizmetçileri, zor durumdakilere barınak, bağışlanma ve hayır dualarımızı sunuyoruz. Bırakın Tanrı aşkıyla mutlu olalım. Bizim göreviniiz insanlar arasındaki duvarları yıkmak ve Tanrı'nın sevgi dolu mesajını anlamamızı imkânsız kılan engelleri ortadan kaldırmaktır.

Girişin hemen altına yazılan kiliseye ait banka hesap numarasıyla, inananlar Tanrı aşkını hayata geçirmeye davet edilmekteydi.

Bilbo, Richard Forbes'un kısa ama özlü hayat hikâyesini göndermişti. Nevada'da, Cedar's Bluff'ta doğan Forbes, çiftçilik, iş adamlığı, okul yöneticiliği, New Mexico'da yerel bir gazetede muhabirlik ve bir Hıristiyan rock grubunun menajerliğini yaptıktan sonra, otuz bir yaşında Güney Austin Kilisesi'ne katılmıştı. Muhasebecilik eğitiminin yanı sıra arkeoloji de okumuştu. Ama Bilbo ona ait bir doktor unvanı bulamamıştı.

Forbes, cemaatten, Güney Austin Kilisesi'nin hatırı sayılır üyesi, çiftlik sahibi William F. Knight'in tek kızı Geraldine Knight'la tanışarak 1997'de evlenmişti. Bu evlilik sayesinde, kilisedeki kariyeri çok yükselen Forbes, "Tanrı'nın paralarını yoksul insanların eğitimine yatıran" Santa Maria Vakfı'nın başına geçmişti.

İki defa tutuklanmıştı Forbes. İlk tutuklaması 1987'de, yirmi beş yaşındayken, bir trafik kazasında yaralanmaya sebebiyet vermektendi. Mahkemede aklanmıştı. Lisbeth'in basın kupürlerinden okuduğu kadarıyla gerçekten suçsuzdu. 1995 yılında menajerliğini yaptığı Hıristiyan rock grubunun paralarını zimmetine geçirmekten yargılanmış ve yine beraat etmişti.

Austin'in tanınmış şahsiyetleri arasına katılan Forbes, şehrin eğitim müdürlüğünün de yönetimindeydi. Demokrat Parti'nin üyesiydi, hayırseverlik faaliyetlerine canla başla katılıyor, yoksul ailelerin çocuklarının okul masraflarını karşılamak için para topluyordu. Güney Austin Kilisesi misyonerlik faaliyetlerini, daha çok İspanyolca konuşanlar arasında yürütüyordu.

2001'de Forbes, Santa Maria Vakfı'nda ekonomik yolsuzluk yapmakla suçlanmıştı. Bir gazete haberine göre Forbes, vakıf tüzüğü yasaklamasına rağmen gelirlerinin önemli bir kısmını yatırım fonlarına aktarmıştı. Kilise suçlamaları reddetmiş, Peder Clegg, Forbes'a açık destek vermişti. Hesapları inceleyen müfettiş bir yolsuzluğa rastlamadığından, dava açılmasına gerek görülmemişti.

Lisbeth bütün dikkatini Forbes'un kişisel ekonomisine yöneltti. Yıllık geliri 60.000 dolardı ki kötü sayılmazdı ama birikimi yoktu. Ailenin ekonomik işlerinden daha çok Geraldıne Forbes sorumluydu. 2002'de ölen babasından 40 milyon dolarlık bir servet devralmıştı. Forbes ailesinin çocukları yoktu.

Görünen o ki Richard Forbes karısına bağımlıydı. Yani ona kötü davranacak bir pozisyonda değildi.

Lisbeth internete bağlandı, Bilbo'ya şifreli bir mesaj yolladı ve verdiği bilgiler için teşekkür etti. Ayrıca gönderdiği hesap numarasına 500 Euro yatırdı.

Balkona çıkıp korkuluklara yaslandı. Güneş batmak üzereydi. Kıyı boyunca setin önündeki palmiyelerin tepesinde bir esinti dolaşıyordu. Grenada, Mathilda'nın soluğunu hissetmeye başlamıştı. Ella Carmichael'in tavsiyesine uyup bilgisayarını, *Dimensions in Mathematics* kitabını, birkaç özel eşyasını, birkaç parça kıyafetini naylon bir çantaya yerleştirip yatağının yanına koydu. Daha sonra bara indi, akam yemeğinde balık, yanına da bir şişe Carib sipariş etti.

Tek ilginç olay kıyafetini değiştirmiş olan Dr. Forbes'un spor ayakkabıları, tenis tişörtü ve bermuda şort giymişti barda Ella Carmichael'a Mathilda hakkında sorular sormasıydı. Endişeli gibi değildi. Ucundan haç sarkan altın kolyesiyle dinç ve çekiciydi.

Lisbeth Salander, Saint George sokaklarında boş yere dolaşmaktan bitap düştüğünden, ancak akşam yemeğinden sonra kısa bir yürüyüşe çıktı. Rüzgâr şiddetini artırmış, hava dikkat çekecek derece soğumuştu. Lisbeth bu yüzden odasına çekilip, daha akşamın dokuzunda yatağına gömüldü. Dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Biraz kitap okumayı düşünmüştü ama hemen uykuya daldı.

Şiddetli bir çarpma sesiyle ürpererek uyandı. Kol saatine baktı, on biri çeyrek geçiyordu. Sallanarak yataktan kalktı, balkon kapışını açtı. İçeri akın eden rüzgârın şiddetiyle bir adım geriledi. Kapının kenarına tutunarak dikkatle balkona çıkıp etrafa baktı.

Havuzun etrafına asılı lambalar bir o yana bir bu yana sallanarak, bahçede dramatik bir gölge oyunu sergiliyordu. Otel müşterilerinden bir kısmı oteli çevreleyen duvarın kapısında durmuş sahile bakıyorlardı. Barın etrafında da insanlar vardı. Kuzeyde Saint George'un ışıkları görülüyordu. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı ama yağmur yoktu. Karanlıktan deniz görülmüyordu ama dalgaların sesi her zamankinden daha yüksekti. Hava daha da soğumuştu. Lisbeth, Karayiplere geldiğinden beri ilk defa soğuktan titriyordu.

Balkonda etrafını seyrederken oda kapısına şiddetle vurulduğunu duydu. Çarşafa sarınıp kapıyı açtı. Freddy McBain'di. Metin görünüyordu.

"Özür dilerim ama kasırga geliyor."

"Mathilda?"

"Evet, Mathilda." dedi McBain. "Bu akşam erken saatlerde

Tobago'yu kasıp kavurmuş, haberlere göre büyük yıkım varmış."

Lisbeth coğrafya ve meteoroloji bilgilerini yokladı. Trinidad ve Tobago, Grenada'nın iki yüz kilometre güney doğusundaydı. Tropik bir kasırga yüz kilometrelik bir alana yayılıp, saatte otuz kırk kilometre hızla hareket edebilirdi. Demek ki Mathilda, Grenada'nın kapısını her an çalabilirdi. Sorun hangi yönden geleceğiydi.

"Öyle acil bir tehlike yok." diye devam etti McBain. "Ama tedbiri elden bırakmamak lazım. Değerli eşyalarını bir çantaya toplayıp resepsiyona inmeni istiyorum. Sandviç ve kahveler otelden."

Lisbeth onun dediğini yaptı. Uyku sersemliğini atmak için yüzünü yıkadı, kot pantolonuyla bir fanila giydi, ayağına potinlerini geçirip önceden hazırladığı naylon çantayı omzuna aldı. Tam odayı terk etmişti ki geri döndü, banyoya girip ışığı yaktı. Yeşil kertenkele ortalarda yoktu, bir deliğe saklanmış olmalıydı. Akıllı şey.

Barda her zamanki yerine oturdu. Çalışanlarına emirler vererek termoslara sıcak içecekler doldurtan Ella Carmichael, bir süre Lisbeth'in oturduğu köşeye geldi.

"Merhaba. Yeni uyanmış gibisin."

"Uyuyordum. Şimdi ne olacak?"

"Bekleyeceğiz. Denizde büyük bir fırtına koptu. Trinidad'dan da kasırga alarmı geldi. Eğer Mathilda bu tarafa yönelir de durum ciddileşirse sığınağa ineceğiz. Yardım edebilir misin?"

"Ne yapacağız?

"Resepsiyondaki 160 battaniye sığınağa taşınacak. Ayrıca ortadan kaldırılması gereken bir sürü şey var."

Lisbeth battaniyelerin taşınmasına, havuzun etrafındaki çiçek saksılarının, masa, sandalye ve taşınabilir diğer şeylerin toplanmasına yardım etti. Ella yapılanlardan memnun kalıp da onu serbest bıraktığında, duvarların arasından kumsala açılan açıklığa gidip karanlığa doğru birkaç adım ilerledi. Deniz tehditkâr bir tonda gürlüyor, şiddetle esen rüzgâr, onu ayağını sağlam basmaya zorluyordu. Set boyunca uzanan palmiye ağaçları deliler gibi savruluyordu.

Lisbeth tekrar bara döndü, bir *caffé latte* alıp barın kenarına oturdu. Saat gece yarısına yaklaşmıştı. Otel müşterileri ve personelinin endişesi açık seçik görülüyordu. Masaların etrafında alçak sesle konuşanlar, arada bir ufka kaçamak bakışlar fırlatıyorlardı. İçeride otuz iki müşteri ve Keys Oteli'nin ona yakın personeli vardı. Lisbeth birden resepsiyona yakın bir masada oturan Geraldıne Forbes'u fark etti. Yüzü gergindi, elinde bir içki bardağı vardı. Kocası ortalarda yoktu.

Freddy McBain bürosundan çıkıp resepsiyonun ortasına dikildiğinde Lisbeth kahvesini bitirmiş, tekrar Fermat'nın teoremini hatmetmeye başlamıştı.

"Lütfen beni dinler misiniz." diye bağırdı Freddy. "Şimdi aldığım bir habere göre kasırga Petit Martinique'ten geçmiş. Hemen sığınağa inmenizi istiyorum."

Freddy McBain sorulara aldırmayıp herkesi resepsiyonun arkasına, sığınağa inen merdivenlere yöneltti. Petit Martinique, ana adanın kuzeyinde, yalnızca beş deniz mili uzakta, Grenada'ya bağlı küçük bir adaydı. Göz ucuyla Elle Carmichael'ı izleyen Lisbeth, Ella, Freddy'nin yanına gittiğinde kulaklarını dikti.

"Çok mu kötü?" diye sordu Ella.

"Bilemiyorum. Telefon kesildi." dedi Freddy alçak sesle.

Lisbeth sığınağa indi, bir köşeye battaniye serip çantasını üzerine koydu. Bir süre düşündükten sonra tekrar resepsiyona çıktı. Ella'yı buldu, yardım edebileceği başka bir şey var mı diye Mordu. Ella başını endişeyle salladı.

"Mathilda tam bir kaltak. Neler yapar göreceğiz."

O ara otelin ana kapısından beş yetişkinle, ona yakın çocuk girdi. Freddy McBain onları karşılayarak sığınağa inen merdivenlere yöneltti.

Lisbeth birden bir endişeye kapılmıştı.

"Sanırım şimdi bütün insanlar kendi sığınaklarına iniyorlardır, değil mi?" dedi alçak sesle.

Ella sığınağa inen insanlara baktı.

"Ne yazık ki, Grand Anse'te çok fazla sığınak yok." dedi.

Lisbeth kaşlarını çatarak Ella'ya baktı.

"Peki, o kadar insan ne yapacak?" dedi.

"Sığınağı olmayanlar mı?" diye sinirle güldü Ella. "Evlerinde ya da barakalarında bir köşeye sinip Tanrıya dua edecekler."

Lisbeth topuklarının üzerinde döndü, resepsiyondan geçip ana kapıdan dışarı fırladı.

George Bland.

Ella'nın arkasından bağırdığını duydu ama Lisbeth'in açıklama yapmaya vakti yoktu.

İlk fırtınada yerle bir olacak lanet bir kulübede kalıyor.

Saint George yoluna girdiğinde rüzgâr bedenini zorlamaya

başlamıştı. İnatla direnerek yoluna devam etti. George Bland'in evine olan yaklaşık dört yüz metre mesafeyi ancak on dakikada alabildi. Dışarıda tek bir canlı yaratığa rastlamamıştı.

George Bland'in kulübesine döndüğünde nereden geldiği belli olmayan buz gibi soğuk ve bir itfaiye aracının hortumundan çıkar gibi şiddetli bir yağmurla karşılaştı. Kulübenin penceresinden ışık sızıyordu. Birkaç saniye içinde sırılsıklam ıslanmış, görüş mesafesi de birkaç metreye düşmüştü. Şiddetle yumrukladığı kapıyı açan George Bland'in gözleri açılmıştı.

"Burada ne işin var." diye rüzgârı bastırmaya çalışan bir sesle bağırdı.

"Haydi. Otele gidiyoruz. Orada bir sığınak var."

George Bland şaşırmıştı. Rüzgâr birden kapıyı çarparak kapattı, George'un zorlayarak tekrar açması birkaç saniyesini aldı. Lisbeth tişörtünden yakalayıp onu dışarı çekti. Elinden tutup koşmaya başladı.

Otele doğru, araba yolundan yüz metre kadar daha kısa olan kumsaldan geçen patikaya girdiler. Lisbeth yanlış bir seçim yaptığını anladığında yolu yarılamışlardı. Kumsalda sığınabilecekleri hiçbir yer yoktu. Rüzgâr ve yağmur o kadar güçlüydü ki birkaç kez durmak zorunda kaldılar. Havada kum ve dal parçaları savruluyordu. Korkunç bir gürültü vardı. Sonsuzmuş gibi gelen bir süre sonra otel duvarlarını gören Lisbeth adımlarını sıklaştırdı. Tam ana kapıya ulaşıp kendilerini güvende hissetmeye başlamışlardı ki omuzlarının üzerinden geriye bakan Lisbeth birden durdu.

Elli metre kadar ileride, yağmur duvarının arkasında, sahilde iki silüet görmüştü. George Bland içeri çekmeye çalışırken, Lisbeth onun elini bıraktı, duvardan destek alarak gözlerini sahile dikti, Gördüğü silüetler, yağmur damlalarının arasında birkaç saniye kayboldu. Sonra çakan bir şimşekle her yer aydınlandı.

Tahmin ettiği gibi bu silüetler Richard ve Geraldıne Forbes'tu. Bir gece önce, Richard Forbes'un ileri geri dolaştığı yerdeydiler.

İkinci şimşekte Richard Forbes'un, direnen karısını sürüklemeye çalıştığım gördü.

Birden bütün taşlar yerine oturmuştu. Ekonomik bağımlılık. Austin'deki ekonomik yolsuzluk suçlamaları. Forbes'un endişeli gezinmeleri ve The Turtleback'te dalıp gitmeleri.

Kadını öldürecek. Kırk milyon cebe. Kasırga da bahane. Şans ayağına geldi.

Lisbeth Salander, George Bland'i otel kapısından içeri itti, etrafını kolaçan etti, gece bekçisinin oturduğu, rüzgârda savrulmamış tahta sandalyeyi buldu. Sıkıca kavrayıp, şiddetle duvara çarparak parçaladı. Sandalyenin bir ayağıyla silahlanmıştı. George Bland'in şaşkın çığlıklarına aldırmadan kumsala doğru fırladı.

Fırtına onu neredeyse yere yapıştırıyordu ama ayakta kalmayı başararak adım adım ilerledi. Yeni bir şimşek çaktığında Forbes çiftine iyice yaklaşmıştı. Geraldıne Forbes denizin kenannda diz çökmüş, ona doğru eğilen Richard Forbes, demir bir boruya benzeyen bir şeyi vurmak için havaya kaldırmıştı. Lisbeth adamın kolunun yarım bir daire çizip karısının başına indiğini gördü. Geraldıne yere yuvarlandı.

Richard Forbes, Lisbeth'i hiç fark etmemişti.

Lisbeth sandalye ayağını ensesine indirdi, Forbes yere devrildi.

Lisbeth eğilip Geraldıne Forbes'un omuzlarını tuttu. Yağmur bedenini kırbaçlarken, sırtüstü çevirmeye çalıştı. Birden ellerinde kan hissetti. Geraldıne Forbes'un başı felaket kanıyordu. Kurşun gibi ağırdı, Lisbeth onu nasıl otele taşıyacağını düşünerek çaresizlikle etrafına bakınmaya başladı. Tam o anda yanı başında George Bland bitiverdi. Bağırarak bir şeyler söylüyor ama sesi fırtınada kaybolduğundan hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Lisbeth göz ucuyla Richard Forbes'a baktı. Sırtı Lisbeth'e dönüktü ama dört ayağının üzerine doğrulmuştu. Lisbeth, Geraldıne Forbes'un sol kolunu kaldırıp boynuna doladı, George Bland'e de kadının diğer koluna girmesini işaret etti. Otele doğru güçlükle ilerlemeye başladılar.

Yolu yarılamışken Lisbeth, sanki bütün gücü bedeninden çekilmiş gibi kendini çok bitkin hissediyordu. Bir el omzunu tuttuğunda kalp atışları hızlandı, Geraldıne Forbes'un kolunu bıraktı ve geriye dönüp Richard Forbes'un kasıklarına bir tekme attı. Richard iki büklüm olup dizlerinin üzerine çöktü. Lisbeth ikinci tekmeyi yüzüne indirdi. George Bland'in dehşet dolu bakışlarıyla karşılaşıp bir süre durduktan sonra, Geraldıne'in koluna tekrar yapışıp sürüklemeye devam etti.

Birkaç saniye sonra başını geriye çevirdi. Richard Forbes on adım kadar geriden, sanki sarhoşmuş gibi sallanarak rüzgârda ilerlemeye çalışıyordu.

Yeni bir şimşek çakıp ortalığı aydınlattığında Lisbeth'in gözleri açıldı.

Hayatında ilk defa bu kadar korkuyordu. Richard Forbes'un

arkasında, denizin yüz metre kadar içlerinde, Tanrı'nın parmağını gördü.

Şimşeğin yaydığı ışıkta donmuş bir an, simsiyah bir sütun dönerek gökyüzüne yükselip gözden kayboldu.

Mathilda.

İnanılmaz.

Kasırga-tamam.

Hortum-imkânsız.

Grenada hortum bölgesi değil.

Böylesi bir kasırgada hortum olmaz.

Hortum sudan yükselmez.

Bu bilime aykırı.

Çok özel bir durum.

Beni almak için geldi.

George Bland de hortumu görmüştü. Fırtınadan ne dedikleri anlaşılmasa da, acele etmeleri için birbirlerine bağırdılar.

Duvara yirmi metre kalmıştı... On. Lisbeth'in ayağı takıldı, dizüstü çöktü. Bahçe kapısına geldiklerinde omzunun üzerinden geriye baktı. Bir anda görünmez bir elin Richard Forbes'u denize çektiğini gördü. Yüklerini sürükleyerek kapıdan geçirip arka bahçeden zorlukla ilerlediler. Pencere camları kırılıyor, eğilmiş bir metal çığlıklar atıyordu. Havada uçan bir tahta parçası tam Lisbeth'in burnunun ucuna geldi. Bir saniye sonra sırtına çarpan bir şeyle kıvrandı. Resepsiyona ulaştıklarında rüzgârın basıncı azalmıştı.

Lisbeth, George Bland'i durdurdu, yakasından tutup kendine doğru çekti ve kulağına bağırdı.

"Onu kumsalda bulduk. Kocasını görmedik. Anladın mı?"

George başını salladı.

Geraldıne Forbes'u iki kolundan omuzlayıp sürükleyerek sığınağın merdivenlerinden aşağı indirdiler. Lisbeth sığınağın kapısını tekmeledi. Kapıyı açan McBrain bir an şaşkınlıkla baktıktan sonra, yüklerini içeri taşımalarına yardım etti.

Kapı kapandığında kasırganın o dayanılmaz gürültüsü yerini uğultu ve hafif çatırtılara bıraktı. Lisbeth derin bir soluk aldı.

Ella Carmichael bir fincana kahve doldurup uzattı. Lisbeth o kadar bitkindi ki kolunu kaldıracak hali yoktu. Duvara yaslanarak kendini yere bırakmıştı. Birileri onun ve George Bland'in üzerine birer battaniye örtmüştü. Sırılsıklamdı, tam diz kapağının altındaki bir yaradan çok kan akıyordu. Kot pantolonunda nasıl olduğunu hatırlamadığı bir yırtık vardı. Freddy McBain'le birlikte Geraldıne Forbes'un başındaki yarayı saran birkaç otel müşterisine ilgisiz gözlerle bakıyordu. Duyduğu kırık dökük sözcüklerden aralarında bir doktor olduğunu anladı. Sığınak otel müşterileri ve dışarıdan insanlarla tıka basa doluydu.

Bir süre sonra Freddy McBain, Lisbeth'in yanına geldi, çömelerek karşısına oturdu.

"Yaşıyor."

Lisbeth cevap vermedi.

"Ne oldu?"

"Duvarların dışında kumsalda bulduk."

"Otel müşterilerini saydığımda üç kişinin eksikliğini fark ettim. Sen ve Forbes çifti. Ella fırtına başladığında senin deliler gibi dışarı fırladığını söyledi."

"Arkadaşımı almaya gittim." dedi Lisbeth başıyla George'u işaret ederek. "Yakınlarda bir barakada kalıyor, büyük ihtimal şimdi yerinde yeller esiyordur."

"Doğrusu aptalca ama kahramanca bir davranış." dedi Freddy McBain. Göz ucuyla George'a baktı. "Richard Forbes'u gördünüz mü?"

"Hayır." dedi Lisbeth ilgisiz bir sesle. George da başını sallayarak onu onayladı.

Ella Carmichael başını yana eğip Lisbeth'e sitemkâr, sert bir bakış fırlattı. Lisbeth ifadesiz gözlerle karşılık verdi.

Geraldıne Forbes ertesi sabah üç civarında kendine geldi. Lisbeth başını George'un omzuna yaslamış uyuyordu.

Grenada o geceyi mucizevi bir şekilde atlatmıştı. Hava aydınlanırken fırtına hafiflemiş, yerini Lisbeth Salander'in daha önce eşi benzerini görmediği şiddette bir yağmur almıştı. Freddy McBain sığınaktakileri dışarı çıkardı.

Görünüşe bakılırsa Keys Otel'in baştan ayağa elden geçirilmesi gerekiyordu. Kıyı boyunca uzanan bütün binalarda olduğu gibi otelde de büyük hasar vardı. Ella Carmichael'in havuzun başındaki barının yerinde yeller esiyordu. Verandalardan biri tamamıyla yıkılmıştı. Otelin ön cephesindeki pencereler çerçeveleriyle birlikte uçmuş, geriye çırılçıplak

boşluklar kalmış, çatının bir tarafı diğer tarafından ayrılıp ikiye katlanmıştı. Resepsiyon çöplüğe dönmüştü.

Lisbeth, George Bland'le birlikte odasına çıktı. Yağmur damlaları içeri girmesin diye pencere boşluğuna bir battaniye gerdi. George Bland'in bakışlarıyla karşılaştığında, bir şey sormasına fırsat vermeden, "Kocasını görmediğimizden daha az soruya muhatap kalırız." dedi.

George başını anladım der gibi başını salladı. Lisbeth elbiselerini çıkarıp yere attı, yatağın bir tarafına uzanıp diğer tarafına avucuyla vurarak George'a da uzanmasını işaret etti. Tekrar başını sallayan George soyunup yanına uzandı. Hemen uykuya daldılar.

Lisbeth gün ortasında uyandığında, bulutların arasındaki bir açıklıktan güneş ışıkları sızıyordu. Bedenindeki bütün kasları ayrı ayrı sızlıyordu, dizi şişmişti, bacağını bükmekte zorlanıyordu. Yataktan zorla kalkıp duşun altına girdi, yeşil kertenkele geri dönmüş, duvardaki yerini almıştı. Ayağına bir şort, üzerine tişört giydi, topallayarak ve George Bland'i uyandırmamaya özen göstererek dışarı çıktı.

Ella Carmichael hâlâ ayaktaydı. Yorgun görünüyordu ama barı resepsiyona taşıyıp işe koyulmuştu. Lisbeth bar tezgâhının yakınında bir masaya oturarak kahve ve sandviç sipariş etti.

Antrenin, çerçevesiyle birlikte yerinden uçmuş pencerenin boşluğundan göz ucuyla dışarı baktı, park etmiş bir polis arabası vardı. Freddy kayıt masasının yanındaki ofisinden arkasında üniformalı bir polisle birlikte çıktığında, Lisbeth kahvesini yeni bitirmişti. MacBain onu fark ettiğinde polis memuruna bir şeyler söyleyerek masasına yöneldi.

"Bu Memur Ferguson. Sana birtakım sorular sormak istiyor."

Lisbeth nezaketle başını salladı. Ferguson'ın yorgun bir hâli vardı. Bir not defteri ve kalem çıkartıp Lisbeth'in adını kaydetti.

"Bayan Salander, anladığım kadarıyla dün geceki fırtına sırasında Bayan Geraldine Forbes'u siz ve arkadaşınız bulmuş."

Lisbeth başını sallayarak onayladı.

"Nerede buldunuz?"

"Bahçeye giriş kapısının alt tarafında, kumsalda." dedi Lisbeth. "Doğrusu ona ayağımız takıldı."

Ferguson not etti.

"Bir şey söyledi mi?"

Lisbeth başını iki yana salladı.

"Baygın mıydı?"

Lisbeth iç çekerek onayladı.

"Başı fena yaralanmış."

Lisbeth tekrar iç çekti.

"Bu yaranın nasıl olduğunu bilmiyor musunuz?"

Lisbeth başını iki yana salladı. Ferguson'ın, yalnızca baş sallamasına sinirlendiğini fark ederek, "Havada bir sürü şey uçuşuyordu." dedi. "Benim kafama da neredeyse bir tahta çarpıyordu."

Bu defa Ferguson başını salladı. Dizindeki sargıyı işaret ederek:

"Yaralanmışsınız." dedi. "Nasıl oldu?"

"Bilemiyorum. Ancak mahzene indiğimde fark ettim."

"Genç bir adamla birlikteymişsiniz."

"George Bland."

"Nerede oturuyor?"

"Havaalanına giden yolun üzerinde, The Coconut'ın hemen arkasındaki bir barakada. Eğer o baraka hâlâ oradaysa."

Lisbeth, George Bland'in şimdi yukarıda, odasında uyuduğunu söylemedi.

"Kocasını, Richard Forbes'u gördünüz mü?"

Lisbeth başını iki yana salladı.

Polis memuru Ferguson'ın soruları bitmiş olmalıydı ki not defterini kapattı.

"Teşekkürler, Bayan Salander. Şimdi bir ölüm raporu yazmak zorundayım."

"Bayan Forbes öldü mü?"

"Bayan Forbes mu?.. Yo hayır, O Saint George'da bir hastanede. Yaşadığı için size ve arkadaşınıza şükretsin. Ama kocası öldü. İki saat önce havaalanında, otoparkta bulundu."

Dört yüz metre güneyde.

"Epeyce hırpalanmış." diye ekledi Ferguson.

"Ne acı." dedi Lisbeth büyük bir şaşkınlık göstermeden.

MacBain ve polis memuru Ferguson uzaklaşırken, Ella Carmichael gelip Lisbeth'in masasına oturdu. Elinde iki bardak rom vardı. Lisbeth'in soru dolu gözleriyle karşılaştığında, "Böyle bir geceden sonra biraz cilalanmak gerek." dedi. "Benden.

Kahvaltı da benden."

İki kadın birbirlerine baktıktan sonra, bardakları kaldırıp tokuşturdular.

Mathilda, Karayip adaları ve ABD'deki meteoroloji enstitülerinde uzun süre araştırma konusu olacaktı. Daha önce o civarda ne o çapta hortum ne de Mathilda şiddetinde kasırga görülmüştü. Ayrıca hortumun denizden yükselmesi teorik açıdan imkânsızdı. Uzun araştırmalar sonucu uzmanlar bunun hava cephesindeki değişimler sonucu nadir görülebilen bir "yalancı hortum" olduğuna karar verdi yani gerçek bir hortum değildi ama öyle görünmüştü. Bu teoriye muhalefet edenlere göre asıl neden sera etkisiyle dünyanın ekolojik dengesinin bozulmasıydı.

Lisbeth Salander'i bu tartışmaların hiçbiri ilgilendirmiyordu. O ne gördüğünü biliyordu ve bundan sonra bir daha ne Mathilda'nın, ne de kız kardeşlerinden birinin yoluna çıkmaya karar vermişti.

O gece çok sayıda insan yaralanmıştı. Yalnızca bir kişinin ölmesi bir mucizeydi.

Richard Forbes'un o kasırganın ortasında, dışarıda ne aradığına kimse akıl erdiremedi. Büyük ihtimal Amerikalı turistlerin genel aptallıklarındandı. Geraldıne Forbes da açıklama yapabilecek durumda değildi. Ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmişti, o geceye ait hiçbir şey hatırlamıyordu.

O artık, teselliye ihtiyacı olmayan bir duldu.

KISIM 2

RUSYA'DAN SEVGİLERLE

10 OCAK 23 MART

Denklem genelde *x, y, z,* vb. gibi belirtilen bir ya da daha fazla bilinmeyeni içerir. Bilinmeyenlere verilen değerlerle, denklemin her iki yanının birbirine eşitlenmesi sağlanılır ve bu yolla çözüme ulaşılır.

Örneğin: 3x + 4 = 6x - 2(x = 2)

4. BÖLÜM

10 OCAK, PAZARTESİ - 11 OCAK, SALI

Salander'in uçağı Stockholm Arlanda Havaalanı'na sabah altı buçukta indi. Yirmi altı saattir ayaktaydı, bunun dokuz saatini Barbados'un Grantly Adams Havaalanı'nda bekleyerek geçirmişti. British Airways'in görevlileri, Arap'a benzeyen bir yolcuyu, terörist olma ihtimaline karşı, sorgulamadan uçağa almayı reddetmişlerdi. Londra Gatwick Havaalanı'na indiğinde, İsveç'e kalkan son uçağı çoktan kaçırmıştı. O gece orada kalıp ertesi günkü uçağı beklemek zorunda kaldı.

Salander kendini güneş altında kalmış bir torba muza benzetiyordu. Çantasında yalnızca dizüstü bilgisayarı, *Dimensions* ve birkaç parça giyecek vardı, Gümrükte bagajını kontrol etmediler. Havaalanından dışarı çıktığında onu dondurucu bir sulusepken karşıladı.

Şehir merkezine inen otobüslere yürürken bir süre tereddüt etti. Hayatı boyunca hep en ucuz seçeneği tercih ettiğinden, zenginliğe hâlâ alışamamıştı. Eski usul, "namuslu dolandırıcılıkla" internet konusundaki yeteneğini birleştirerek elde ettiği üç milyar krona yakın parası vardı. Birkaç dakika ıslanıp üşüdükten sonra, bir taksiye atladı. Şoföre Lundagatan adresini verdi ve anında uyuklamaya başladı.

Eski adresi verdiğini ancak Lundagatan'a varıp da şoför uyandırdığında fark etti. Fikrini değiştirdiğini, Götgatasbacken'e gideceklerini söyledi. Arabadan inerken adama, bahşiş niyetine yüklü sayılacak miktarda dolar verdi. İner inmez, mazgalın üzerinde birikmiş çamurlu suya bastı, küfretti. Üzerinde kot pantolon, tişört, ince bir ceket, ayağında yazlık sandalet ve ince pamuklu çoraplar vardı. Su birikintilerine basmamaya dikkat ederek 7-Eleven markete girdi. Şampuan, diş macunu, sabun, kefir, süt, peynir, yumurta, ekmek, tarçınlı kurabiye, kahve, poşet çay, bir kavanoz küçük hıyar turşusu, elma, büyük paket hazır pizza ve sigara aldı. Hesabı kredi kartıyla ödedi.

Sokağa çıktığında hangi yoldan gitmesi gerektiğine karar veremedi. Yukarıya doğru Svartensgatan'a ya da aşağıya, Slussen'e doğru yürüyüp Hökens Gatan üzerinden evine gidebilirdi. Eğer Hökens Gatan tarafına yürüyecek olursa, *Millennium*'un tam önünden geçmesi gerecekti. Bu durumda Blomkvist'e rastlayabilirdi. Sırf Blomkvist'le karşılaşmamak için yolunu değiştirmek ona saçma geldi. Sonunda Slussen yönüne gitmeye karar verdi. Aslında bu yol evine daha uzaktı. Sağa, Hökens Gatan'a dönüp oradan Mosebacke Torg'a çıktı. Södra Tiyatrosu önündeki Kız Kardeşler heykelinin bulunduğu meydanı geçip, Fiskargatan'a doğru tırmandı. Dairesinin olduğu binanın önünde durup baktı. Burasını bir türlü "evi" gibi hissedememişti.

Södermalm Adası'nın ortasında, tenha bir tepedeydi. Tam da istediği gibi fazla kalabalık değildi. Böylece çevrede kimlerin dolaştığını daha rahat kontrol edebiliyordu. Yazları popüler bir ziyaret yeriydi ama kışları, evi ya da iş yeri bu semtte olanlar dışında pek kimseye rastlanmazdı. Bunların arasında Salander'in tanıdığı, dolayısıyla da onu tanıyabilecek tek bir kişi bile yoktu. Alışveriş torbalarını yere koyup anahtarını çıkardı. Asansöre

binip en üst kata çıktı, üzerinde V. Kulla yazan kapıyı açtı.

Salander'in, yüklü bir miktar paraya el koyup, ekonomik bağımsızlığım kazandıktan sonra (hiç değilse üç milyar kronu bitirene kadar bağımsız olacaktı) yaptığı ilk iş, bir ev bakmak olmuştu. Emlak piyasası hiç bilmediği bir şeydi. Şimdiye kadar, nakit ödeme ya da akla uygun taksitlerle, yalnızca gereksinim duyduğu şeyleri satın almıştı. En büyük yatırımı, birkaç bilgisayar ve bir adet hafif sıklet Kawasaki motosikletti. Sıkı bir pazarlıkla 7.000 krona aldığı motosiklet külüstür bir şeydi. Bir o kadar da yedek parçalarına ödemiş, motorunu söküp tamir ederek kullanılır duruma getirmesi aylarını almıştı. Aslında bir araba istiyordu ama ekonomik durumu buna elvermiyordu.

Bir ev satın almak tamamen farklı bir şeydi. Lisbeth'in ev alma macerası şöyle gelişti.

İşe Dagens Nyheter gazetesinin ekindeki ev ilanlarına bakarak başladı.

2 oda+mutfak. Södra İstasyonuna yakın, mükemmel bir konumda. F: 2,7 milyon krondan kapalı indirim. Apt. Gideri: 5510.

3 oda + mutfak, park manzaralı, Högalid'de, 2.9 milyon kr.

2,5 oda 47 mk, yenilenmiş banyo, tesisatları 1998'de gözden geçirilmiş. Gotlandsgatan.

1.8 milyon kr. Apt.g: 2 200 kr.

Lisbeth kafasını kaşıyarak ilanlarda belirtilen numaralardan bir

kısmını rastgele aradı. Aslında ne soracağını bile bilmiyordu. Kendini çok aptal hissedip aramayı bırakması çok zaman almadı. Ocak ayının ilk pazarında iki daireye baktı. Bunlardan biri Reimersholme semtinin Vindragarvägen sokağında, diğeri Hornstull yakınlarında, Heleneborgsgatan'daydı. Reimers'deki apartman Långholmen ve Essingen adasına bakan 4 odalı, aydınlık bir daireydi. Burada oturmaktan hoşlanabilirdi. Karşısındaki binaya bakan Heleneborgsgatan'daki dairenin kasvetli bir havası vardı.

Bütün mesele Salander'in nerede, nasıl bir evde yaşamak istediğini ve bir alıcı olarak nelere dikkat etmesi gerektiğini bilmemesiydi. Çocukluğunun geçtiği, Lundagatan'daki kırk yedi metre karelik daireden başka bir yerde yaşamayı, şimdiye kadar aklının ucundan bile geçirmemişti. On sekiz yaşına bastığında, vasisi avukat Holmer Palmgren bu dairenin oturma hakkının ona geçmesini sağlamıştı. O da, hem ev, hem de işyeri olarak kullandığı oturma odasındaki yamru yumru kanepenin üzerine çöreklenip arpacı kumruları gibi düşünmüştü.

Lundagatan'daki daire sıkışık ve konforsuzdu. Yatak odasından bir binanın yangın merdiveni, mutfaktan avlu, oturma odasından da sokak lambası ile birkaç kayın ağacı görülüyordu.

Bu nedenle Salander'in ilk şartı güzel bir manzaraydı.

Lundagatan'daki evin balkonu yoktu. Hali vakti yerinde insanların sıcak yaz günlerinde balkonlarına çıkıp soğuk bira içmelerine hep özenirdi. Yani ikinci şartı, balkondu.

Peki evin içi nasıl olmalıydı? Blomkvist'in dairesini aklına geldi. Bellmansgatan'da, Belediye Binası'na ve Slussen'deki kanal havuzlarına bakan, altmış beş metre karelik bir çatı katıydı. Oradan hoşlanmıştı. Kendi evi de ferah, basit döşenmiş, bakımı

kolay bir ev olmalıydı. Aradığı özellikler listesine bunları da ekledi.

Yıllardır sıkışık bir evde yaşıyordu. On metre karelik mutfağına, küçük bir mutfak masası ile iki sandalye zor sığıyordu. Oturma odası yirmi, yatak odası on iki metre kareydi. Yeni evi geniş ve bol dolaplı olmalıydı. Büyük bir çalışma odası, bir de yayılabileceği çok geniş bir yatak odası istiyordu.

Lundagatan'daki evin banyosu penceresizdi, tuhaf bir küvet, yerde de beton plakalar vardı. Plastik duvar kâğıtlarının üzerine ne yaptıysa çıkaramadığı çimento parçaları yapışmıştı. Çinili, geniş bir banyo istiyordu. Bir çamaşır makinesi olmalıydı, Çamaşır için bodruma inmek istemiyordu. Banyo mis kokmalı, istediği zaman penceresini açabilmeliydi.

Karar verdikten sonra internete girip, emlakçıları araştırmaya başladı. Ertesi sabah erken kalkıp, Nobel Emlak Şirketi'nin ofişine gitti, birçoklarına göre bu şirket Stockholm'deki emlakçıların en iyisiydi. Üzerine siyah, yıpranmış bir kot pantolon, siyah deri ceket, ayağına da botlarını giymişti. Şirketin girişindeki danışma masasının önüne dikilip, web sitesine bina fotoğrafları yükleyen, otuz beş yaşlarındaki sarışın kadına bakarak beklemeye başladı. En sonunda, kısa boylu, tıknaz, kızıl saçlı, kırk yaşlarında bir adam geldi. Salander masanın öteki tarafındaki adama ellerinde ne tür daireler olduğunu sordu. Adam, Salander'e kısa bir süre şaşkın bir ifadeyle baktıktan sonra, babacan bir tonda, "Evet, genç hanım, ailen evden ayrılmayı düşündüğünü biliyor mu?" diye sordu.

Salander, buz gibi bakışlarını adama dikip, kıkırdaması geçene kadar sessizce bekledi.

"Bir daire istiyorum," dedi sözcüklerin üzerine basarak.

Adam boğazını temizledi, bilgisayarın başındaki meslektaşına manalı bir bakış fırlattı.

"Bak sen. Aklında ne tür bir daire var?"

"Söder'de, balkonlu, deniz manzaralı, en az dört odalı, çamaşır makinesi konulabilecek kadar büyük ve pencereli bir banyosu olacak. Ayrıca motosikletimi kilit altında tutabileceğim bir yeri de olsun."

Bilgisayar başındaki kadın kafasını kaldırıp merakla Salander'i süzdü.

"Motosiklet için de yer mi olsun?" dedi kızıl, ince saçlı adam.

Salander başıyla doğruladı.

"Şey... İsmini sormamın bir mahsuru var mı?"

Salander ismini söyledi. Sonra da adamın ismini sordu. Joakim Persson'du.

"Bu aralar, Stockholm'deki kooperatif evlerinin fiyatları biraz yüksek... "

Salander ona, neyin ne kadar ettiğini değil, ellerinde ne tür daireler olduğunu sormuştu.

"Ne iş yapıyorsun?"

Salander bir süre düşündü. Serbest çalışıyordu. Aslında yalnızca Dragan Armansky ve Milton Security'nin işlerini yapmıştı. Bu da son yıllarda çok düzenli değildi, üç aydır da hiçbir şey yapmıyordu.

"Şimdi bir işim yok." dedi Salander.

"O zaman... Sanırım hâlâ öğrencisin?"

"Hayır, öğrenci değilim."

Persson diskin etrafını dolanarak Salander'in yanına geçti, bir kolunu Salander'in omzuna atıp, nazikçe kapıya doğru götürdü.

"Peki, genç bayan, birkaç yıl sonra mutlaka bekliyoruz. Ama yanına kumbaranın alabileceğinden biraz daha fazla para almayı da unutma. Bilirsin işte, cep harçlığıyla ev alınamıyor." Adam Salander'in yanağından dostça bir makas aldı. "Dediğim gibi, birkaç yıl sonraya bekliyoruz, o zaman sana da küçük bir yuva buluruz."

Salander Nobel Emlak Şirketi'nin kapısının önünde, penceresinden içeri molotofkokteyli atılırsa Joakim Persson'un ne düşüneceğini merak ederek birkaç dakika bekledi. Sonra eve dönüp bilgisayarını açtı.

Nobel Emlak Şirketi'nin bilgisayar ağına girmesi on dakikasını aldı. Danışmadaki kadının, fotoğrafları yüklemek için bilgisayarını açarken, tuşladığı giriş şifresini kafasına kaydetmişti. Kadının çalıştığı bilgisayarın, aynı zamanda şirketin bilgisayar ağının sunucusu olduğunu keşfetmesiyse üç dakika sürdü. *İnsan daha ne kadar aptal olabilir?* Bir üç dakika daha harcayarak, ağa bağlı on dört bilgisayara ulaştı. Persson'un muhasebe kayıtlarını iki saat inceledikten sonra, geçen iki yıl içerisinde 750.000 kronluk bir kazancı vergiden kaçırdığını tespit etti.

Gerekli dosyaların tamamını indirdi. ABD'deki bir sunucu üzerinden anonim bir e-posta adresiyle vergi dairesine gönderdi. Daha sonra da Joakim Persson'u kafasından silip attı.

Günün kalanını, Nobel Emlak sitesindeki ilanları incelemekle geçirdi. En pahalı ev, Mariefred'de küçük bir saray yavrusuydu. Orada oturmak istemezdi. İkincisi Mosebacke Torg'un kenarında

büyük bir apartman dairesiydi. Öfkeli bir ruh haliyle, fazla düşünmeden bu dairede karar kıldı.

Dairenin fotoğraflarını uzun süre inceledi. Kafasındaki listeden çok daha fazlası vardı. Bu daire, üzerine çok tartışılan ballı bir azil anlaşmasıyla milyonlarca kron kaldırdıktan sonra ortadan kaybolan, ABB şirketinin eski yöneticilerinden birine aitti.

O akşam Cebelitarık'taki MacMillan & Marks hukuk bürosu ortaklarından Jeremy Mac Millan'a telefon açtı. Daha önce onunla bir iş yapmıştı. MacMillan, Salander'in, düzenbaz finansmancı Hans Erik Wennerström'ün hesaplarını boşaltarak edindiği serveti yönetebilmesi için, yüklü bir ücret karşılığı paravan şirketler kurmuştu.

MacMillan'a yeni bir talimat daha verdi. Nobel Emlak'la pazarlık yaparak Mosebacke Torg'deki apartman dairesini, Wasp Girişimcilik adına satın alacaktı. Pazarlık dört gün sürdü. Ama pazarlığa rağmen, fiyatı gördüğünde Lisbeth'in dudakları uçukladı. Üstelik MacMillan'a da yüzde beş komisyon ödenecekti. Hafta sona ermeden giysilerini, çarşafını, şiltesini, birkaç mutfak malzemesini iki kutuya doldurarak yeni evine taşındı. Üç hafta boyunca şilte üzerinde uyudu. Bu süre içinde internetten Avrupa'da estetik ameliyat yapan klinikleri araştırdı. Bazı bürokratik işlerini halletti. Buna bir akşam vakti Avukat Nils Bjurman'la yaptığı telefon görüşmesi de dahildi. Lundagatan'daki dairesinin bir yıllık kirasını, aylık bakım ve elektrik giderlerini de ödedi.

Daha sonra uçağa atlayıp, internet aracılığıyla bulduğu İtalya'daki kliniğe gitti. Ameliyatı bitip klinikten ayrıldıktan sonra, Roma'da bir otel odasında oturup, geleceğini düşündü. İsveç'e dönüp hayatına devam etmeliydi, ama çeşitli

nedenlerden ötürü Stockholm'ü aklına getirmek bile istemiyordu.

Gerçek bir mesleği yoktu. Milton Security'de kendisi için bir gelecek göremiyordu. Bu kesinlikle Armansky'nin suçu değildi. Her hâlükârda, Armansky tam gün çalışmasını ister, onu sağ kolu yapardı. Ama yirmi beş yaşında ve eğitimsizdi. Kendini elli yaşında hâlâ iş dünyasındaki birtakım düzenbazlar hakkında araştırma yaparken bulmak istemiyordu. Bu eğlenceli bir hobiydi, hayat boyu yapılacak bir iş değil.

Stockholm'e dönmek istememesinin bir başka nedeni de Blomkvist denen adamdı. Orada *Lanet Kalle Blomkvist*'le karşılaşması neredeyse kaçınılmazdı. Hiç değilse şimdilik, hayatta istediği son şey buydu. Blomkvist onu incitmişti. Bunu bilerek yapmadığını kabul ediyordu. Ona karşı son derece dürüst davranmıştı. Âşık olmak kendi suçuydu. Aşk ve *Lanet Olası Kaltak Salander* birbirine uymuyordu.

Blomkvist kadınlar arasında revaçtaydı. En iyi niyetli yorumla Salander, Mikael'in ihtiyaç duyduğu ve daha iyisini bulamadığı için kendi kendine lanetler yağdırarak kabullendiği iyi kalpli bir felaketti. Bu nedenle, ilk fırsatta daha eğlenceli bir ilişkiye yelken açmıştı. Salander de gardını indirip onu hayatına aldığı için kendine küfürler yağdırıyordu.

Kendine geldiğinde onunla tüm bağlantısını kesmişti. Bu hiç kolay olmamış ama ayakta kalmayı başarmıştı. Onu en son, Gamla Stan metro istasyonunda beklerken, şehir merkezine giden bir trenin içinde görmüştü. Bir dakika kadar seyretmiş, eskisi gibi içinin kan ağlamadığını fark etmişti. *Fuck you.* Blomkvist onu tam kapılar kapanırken görmüş, Salander topuklarının üzerinde dönüp gitmeden önce dikkatle bakmış ve tam o anda tren hareket etmişti.

Salander, Blomkvist'in, irtibat kurmak için gösterdiği ısrarlı çabaları bir türlü anlayamıyordu, sanki Salander onun için, o lanet sosyal projelerden biriydi. Bu kadar anlayışsız olmasına kızıyor, ondan gelen her e-postayı okumadan çöpe atıyordu.

Stockholm'de onu çeken bir şey yok gibiydi. Milton Security'ye serbest çalışma dışında işi, birkaç yatak partneri ve Evil Fingers müzik grubundaki kızlar dışında da neredeyse hiç tanıdığı yoktu.

Şu an saygı duyduğu tek insan Armansky'ydi. Ona karşı duygularını tarif etmekte zorlanıyordu. Hafiften çekici gelmesine hep şaşmıştı. Eğer *o kadar* evli, *o kadar* yaşlı ve *o kadar* tutucu olmasa, yakınlaşmak için bir hamle bile yapabilirdi.

Ajandasını eline aldı ve harita sayfalarını açtı. Daha önce ne Avusturalya'ya ne de Afrika'ya gitmişti. Ne piramitler'i ne de Ankor Tapınağı'nı görmüştü. Hong Kong'da, Viktorya'dan Kawloon'a giden feribota da binmemişti. Karayiplerde şnorkelle denize dalmamıştı, Tayland kumsallarında oturmamıştı. Şimdiye kadar yalnızca Baltık ülkeleriyle, İsveç'in kuzey komşularına, bir de Zürih ve Londra'ya kısa seyahatler yapmıştı. Onlar da iş içindi. Doğrusu, Stockholm'ün dışına bile nadiren çıkmıştı.

Zaten seyahat edebilecek parası da olmamıştı.

Otelindeki odasında oturmuş, Garibaldı Caddesi'ne bakarak düşünüyordu. Bu şehir de bir harabe gibiydi. Sonunda kararını verdi, ceketini giyip lobiye indi. Civarda bir seyahat şirketi var mı diye sordu. Tel Aviv'e tek yönlü gidiş bileti kestirdi. Bir sonraki gün Kudüs'ün eski sokaklarını gezdi, El Aksa Camii'ni ve Ağlama Duvarı'nı ziyaret etti. Her sokak başında dikilen silahlı askerlere gıcık oldu. Oradan Bangkok'a uçtu. Ve bütün yılı böyle seyahat ederek geçirdi.

Bunlardan yalnızca ikisi iş seyahatleri sınıfına girerdi. İlki, parasını işletsin diye anlaştığı adam hakkında bilgi toplamak, ikincisi de işini iyi yapıyor mu diye kontrol etmek için Cebelitarık'a yapılan seyahatlerdi bunlar.

Bu kadar uzun bir zamandan sonra, Fiskargatan'daki daireye dönmek tuhaf bir duyguydu.

Alışveriş torbalarıyla çantasını girişteki hole bıraktı. Dört haneli şifreyi tuşlayarak hırsız alarmını kapattı. Islak kıyafetlerini çıkarıp yere attı, çırılçıplak mutfağa geçti, buzdolabının fişini takıp aldıklarını yerleştirdi. Daha sonra banyoya girerek on dakika duş yaptı. Mikrodalga fırında ısıttığı pizza ve bir elmayla yemek faslını bitirdi. Lundagatan'dan taşınırken getirdiği kartonlardan birini açıp yastık, çarşaf ve battaniyesini çıkarttı; bir yıl kapalı kaldıktan sonra biraz tuhaf kokuyorlardı. Mutfağın yanındaki odaya şiltesini serip yattı.

Başını yastığa koyar koymaz uyudu. Yaklaşık on iki saat uyuduktan sonra, gece yarısından hemen önce uyandı. Kalktı, mutfağa geçip filtre kahve makinesini çalıştırdı. Bir örtüye sarınıp pencere kenarına oturdu, bir sigara yaktı, dışarıya, ışıklar içindeki Djurgården ve Saltsjö'ye hayranlıkla bakarken, içeride, karanlıkta kendi var oluşunu düşündü.

Geldiğinin ertesi günü çok işi vardı. Sabah 07.00'de daireden çıkıp kapıyı kilitledi. Apartman aydınlığının havalandırma penceresini açtı. İnce bir bakır tele bağladığı yedek anahtarını, akıtma borusunun arkasındaki duvara çaktığı küçük çengele astı. Eski tecrübeleri ona her zaman ulaşabileceği bir yerde yedek anahtar bulundurması gerektiğini öğretmişti.

Hava buz gibiydi. Ayağında eski, ince bir kot pantolon vardı, arka ceplerinin birinin altındaki yırtıktan, mavi külotu görünüyordu. Tişörtünün üzerine, yakaları epey yıpranmış bir kazak giymişti. Omuzlarında demir perçinler bulunan deri ceketinin de diğer giysilerinden aşağı kalır tarafı yoktu. Bunu artık deri ceket tamir eden bir terziye vermeliydi, cep astarları neredeyse kaybolmuştu. Ayağında kalın çoraplar ve botları vardı.

St. Paulsgatan'dan, Zinkensdamm'a, oradan da eski evinin sokağına, Lundagatan'a yürüdü. Önce bodrumda duran Kawasaki motorunu kontrol etti, selesini okşadı. Dairesinin kapısını zor açtı. Arkasında posta deliğinden atılmış bir yığın reklam broşürü vardı.

Bu daireyi ne yapacağını bilemiyordu. Bir yıl önce İsveç'i terk ederken, yeni bir hesap açtırmış, dairenin giderlerinin ödenmesi için banka talimatı vermişti. İçeride hâlâ birtakım eşyaları kalmıştı. Sokaktan toplayıp bin bir zahmetle evine getirdiği birkaç parça mobilya, boyası dökülmüş kahve kupaları, iki eski bilgisayar ve bir dolu kâğıt. Hepsi de değersizdi.

Mutfaktan siyah bir çöp torbası aldı, reklam broşürlerini postalardan ayırıp, torbaya doldurdu. Geriye bankalardan gelen ödeme bilgileri, Milton Security'den gelen vergi formu ve şu ya da bu şekilde kamufle edilmiş reklam zarfları kalmıştı. Vasinin tek avantajı, onu vergi işlerinden kurtarmasıydı, şimdiye kadar hiç vergi beyannamesi doldurmamıştı. Bütün bir yıl boyunca kişisel sayılabilecek yalnızca üç posta almıştı.

Biri annesinin kayyumu Avukat Greta Molander'dendi. Biri annesinin evinin veraset işinin halledildiğini, Salander ve kız kardeşi Camilla'ya, ayrı ayrı 9.312 kron miras kaldığını bildiren kısa bir mektuptu. Salander'in parası banka hesabına

yatırılmıştı: Bunu aldığını teyit edebilir miydi?

İkinci mektup Äppelviken Bakımevi Müdürü Mikaelsson'dandı. Annesinin eşyalarını bir kutu içinde beklettiklerini nazik bir şekilde hatırlatıyordu. Bu eşyalar hakkında kararını Äppelviken Bakımevi'ne bildirebilir miydi? Mektubun sonunda Salander ya da kız kardeşinden haber alamazlarsa (ki kız kardeşinin adresi bulunmamaktaydı), bu eşyaları atmak zorunda kalacaklardı. Mektup haziranda yazılmıştı. Hemen bakımevini aradı. Kutu hâlâ oradaydı. Daha önce arayamadığı için özür dileyerek, ertesi gün bakımevine uğrayıp alacağına söz verdi.

Son mektup Blomkvist'tendi. Bir süre düşündükten sonra açmadan çöpe attı.

Bir kutunun içine saklamak istediği ıvır zıvırı koydu. Taksiyle Mosebacke'ye döndü. Makyaj yaptı. Gözlerine gözlük, başına da omuzlarına inen düz, sarı bir peruk taktı. Çantasına Norveçli Irene Nesser'in pasaportunu koydu. Aynada kendini inceledi, Irene Nesser'e çok benziyordu ama ondan çok farklı biriydi.

Götgatan'daki Cafe Eden'da sandviç ve *caffé latte* eşliğinde aceleyle karnını doyurdu. Sonra Ringvägen'deki araba kiralama şirketinden, Irene Nesser adına bir Nissan Micra kiraladı. Kungens Kurva'daki Ikea mağazasına gitti. İhtiyacı olan eşyaları seçmesi üç saatini aldı. Biraz hızlı karar vermişti.

Toprak rengi kumaşla kaplı iki adet *Karlanda* modeli kanepe, beş tane *Poäng* modeli koltuk, huş ağacından, lakeli iki yuvarlak sehpa, *Svansbo* modeli bir kahve sehpası, birkaç adet *Lack* modeli küçük sehpa seçti. Bunlardan başka *Bonde* modeli kitap rafı ve tv standı, *Magiker* model kapaklı dolap, *Pax Nexus* modeli, üç kapılı bir elbise dolabı ile *Malm* modeli iki küçük çalışma masası aldı.

Yatak seçerken epey oyalandı. *Hemnes* modeli bir karyolayla, örtülerinde karar kıldı. Ayrıca belki lazım olur düşüncesiyle, misafir odası için *Lillehammer* karyola aldı. Kimsenin onda gelip kalacağı yoktu ama madem misafir odası vardı, neden döşemesindi?

Banyo için fazla bir şeye gerek duymuyordu, banyo dolabı, havlu dolabı zaten vardı. Bir de eski evsahiplerinden kalan çamaşır makinesi. Salander de sadece ucuz bir kirli çamaşır sepeti aldı.

Ama mutfak malzemelerine ihtiyacı vardı. Biraz tereddüt ettikten sonra *Rosfors* mutfak masasında karar kıldı. Ayakları kayın ağacından, üstü işlenmiş camdı. Dört tane de değişik renkte sandalye aldı.

Çalışma odasına da eşya gerekiyordu. Bilgisayar ve klavyesi için ayrı bölümleri, çekmecesi, dolaplarıyla "marifetli çalışma seti"ne bir süre şaşkınlıkla baktıktan sonra, *Galant* modeli sıradan bir masa seçti. Kayın ağacından yapılmıştı, üstü cilalıydı ve köşeleri yuvarlakta. Ayrıca büyük dosya dolabı da fiyata dahildi.En fazla zamanı çalışma masası için koltuk seçerken harcadı büytik ihtimal zamanının çoğu bu koltukta geçecekti. Tüm modelleri inceledikten sonra, mağazadaki en pahalı çalışma koltuğunu, *Verksam* modelini aldı.

En sonunda mağazada bir tur atarak hatırı sayılır miktarda çarşaf, yastık kılıfı, havlu, yorgan, nevresim, battaniye, yatak örtüsü seçti. Paslanmaz çelikten çatal kaşık takımı, tabak çanak, tencereler, tavalar, kesme tahtaları, üç büyük boy kilim aldı. Alışverişine masa lambaları, çalışma odasına dosyalar, dosya kutuları, atık kâğıt kutusu gibi malzemeleri de ekledi.

En sonunda uzun bir ödeme listesiyle kasaya gitti, Irene Nesser pasaportunu göstererek, ödemeyi Wasp Enterprises adına

çıkarttığı banka kartıyla yaptı. Eşyaların nakliye ve montajı de eklediğinde yaptı. 90.000 krona yakın bir meblağ tutu.

Saat 17.00'de Söder'e döndü. Axelssons Elektronik'e gidip 48 ekran televizyon, bir radyo, Hornsgatan'daki bir dükkândan elektrikli süpürge, Marahallen marketinden paspas, çamaşır deterjanı, sabun, temizlik malzemeleri, diş fırçaları ve en büyük boy tuvalet kâğıdı sepeti aldı.

Yorgun ama kapıldığı bu alışveriş çılgınlığından da memnundu. Aldıklarını Nissan Micra'nın bagajına doldurduktan sonra Hornsgatan'daki Cafe Java'ya girip bir masaya çöktü. Yan masadan gazeteyi ödünç aldı. Yönetimde hâlâ Sosyal Demokratlar vardı. Görünüşe göre ayrıldığından beri büyük bir olay olmamıştı.

Saat 20.00'de eve geldi. Karanlıkta arabasını boşaltıp, eşyaları V. Kulla'nın dairesine çıkardı. Hepsini girişteki hole bırakarak, tekrar aşağı indi, yan sokakta park yeri bulana kadar yarım saat tur attı. Sonra tekrar dairesine döndü, üç kişinin rahatlıkla sığacağı jakuziyi suyla doldurdu. Bir süre Blomkvist'i düşündü. Bu sabah mektubunu görene kadar hiç aklına gelmemişti. Acaba şimdi evinde miydi, belki de Berger denilen kadın da yanındaydı.

Derin bir nefes aldı, yüzüstü dönüp kendini suya bıraktı. Ellerini göğüslerinin üstüne koydu. Meme uçlarını sertçe sıkarken, ciğerleri acıyana kadar nefesini tuttu.

Blomkvist geldiğinde, Erika Berger göz ucuyla saatine baktı. Her ayın ikinci salı günü saat tam 10.00'da yaptıkları *kutsal* planlama toplantısına, on beş dakika geç kalmıştı. Gelecek sayının çerçevesi kabaca ortaya çıkarılmış, dergi konuları aylar önceden belirlenmişti.

Blomkvist geç kaldığı için özür dilerken, mazeretini geveledi ama kimse bir şey anlamadı ya da en azından aldırmadı. Toplantıda Berger dışında yazı işleri asistanı Malin Eriksson, şirket ortağı ve sanat yönetmeni Christopher Malm, muhabir Monika Nilsson, yarım gün çalışan Lottie Karim ve Henry Cortez bulunuyordu. Blomkvist, on yedi yaşındaki stajyer kızın toplantıya katılmadığını ve küçük toplantı masasının etrafındaki gruba yeni bir yüz eklendiğini hemen fark etti. Berger, genelde, *Millenium'daki* bu planlama toplantılarına yeni birini kabul etmediğinden bu, olağanüstü bir durumdu.

"Bu Dag Svensson." dedi Berger. "Serbest çalışıyor. Ondan bir makale satın alacağız."

Blomkvist adamın elini sıktı. Svensson sarışın, mavi gözlü, asker tıraşlı ve üç günlük sakallıydı. Otuzlarında gösteriyordu, sağlam, atletik bir yapısı vardı.

"Her yıl bir veya iki özel sayı yayınlarız." diye kaldığı yerden devam etti Berger. "Bu hikâyeyi mayıs sayısında basmak isliyorum. Matbaayla 27 Nisan için anlaştık. Yani hazırlanmak için tamı tamına üç aylık bir zamanımız var."

Blomkvist termostan fincanına kahve dökerken, "Tema nedir acaba?" dedi.

"Dag geçen hafta bir hikâye taslağıyla bana geldi. Bu nedenle onu bugünkü toplantımıza davet ettim. Dag, sen devamını anlatır mısın?" dedi Berger.

"Trafficking." dedi Svensson. "Yani, kadın ticareti. Baltık ülkeleri ve Doğu Avrupa'dan getirilen kız sorununa yoğunlaştım. Baştan başlamak gerekirse, bu konuda bir de kitap yazıyorum, Erika'yla bu nedenle ilişkiye geçtim -artık sizin de bir yayıneviniz olduğundan."

Bu son cümle herkesi eğlendirdi. *Millennium* şimdiye kadar yalnızca bir kitap basmıştı. O da bir yıl önce, Blomkvist'in Wennerström finans imparatorluğu hakkında yazdığı tuğla gibi kitabıydı. Kitap, İsveç'te altıncı baskısını yapmasının yanı sıra, Norveççe, Almanca ve İngilizceye de çevrilmişti. Yakında Fransızca çevirisi de tamamlanacaktı. Aslında kitabın öyküsü sayısız gazetede ayrıntılarıyla yazılıp herkes tarafından bilindiğinden, bu kadar satması anlaşılmazdı.

"Yayıncılıkta öyle çok iddialı olduğumuz söylenemez." dedi Blomkvist ihtiyatlı bir ifadeyle.

Buna Svensson bile gülümsedi.

"Anlıyorum, ancak bir yayıneviniz var."

"Çok daha büyük yayınevleri var." dedi Blomkvist.

"Şüphesiz." dedi Berger. "Ama altı ay tartışarak asıl faaliyetimizin yanı sıra kitap yayınlamaya da karar vermiştik. İki yönetim kurulu toplantısında bu konuyu tartıştık ve herkes onay verdi. Mütevazi ölçülerde, yılda üç ya da dört kitap yayınlayacağız, bunlar da çoğunlukla değişik konularda yapılmış röportajlar, başka bir deyişle, tipik gazetecilik ürünleri olacak. Bence bu iyi bir başlangıç kitabı."

"Kadın ticareti." dedi Blomkvist. "Biraz açar mısın?"

"Dört yıldır bu konuyla uğraşıyorum. Kız arkadaşım vesilesiyle konuya ilgi duydum. Arkadaşım Mia Bergman kriminologluğun yanı sıra toplumsal cinsiyet araştırmaları yapıyor. Daha önce Suç Önleme Merkezi'nde çalışıyordu ve seks ticareti yasası konusunda bir araştırma yaptı."

"Onunla tanışmıştım." dedi Malin Eriksson. "İki yıl önce, mahkemelerin kadın ve erkeklere yaklaşımındaki farklar üzerine

bir araştırma yayınlamış, ben de onunla röportaj yapmıştım."

Svensson gülümseyerek başını salladı.

"O araştırma epeyce gürültü koparmıştı." dedi. "Aslında beş, altı yıldır kadın ticareti konusunda araştırma yapıyor. Tanışma nedenimiz de bu. Ben de, internet aracılığıyla yürütülen seks ticaretiyle ilgili bir araştırma yapıyordum. Kulağıma Mia'nın bu konuda bir şeyler bildiğini çıtlattılar. Biliyormuş da. Birlikte çalışmaya başladık, ben gazeteci, o da araştırmacı olarak. Uzatmayayım, flört etmeye başladık. Bir yıldır birlikte yaşıyoruz. O şimdi doktorasını yazıyor, yıl sonu tezini sunacak."

"Anladım, o doktora tezi yazıyor, peki sen?.. "

"Ben kendi araştırmalarımı da ekleyerek, onun tezinin popüler versiyonunu yazıyorum. Ayrıca, Erika'ya verdiklerim gibi, makale formunda kısa özetler de yapıyorum."

"Tamam, ikiniz bir ekipsiniz. Öykü ne?"

"Seks ticaretine karşı gayet katı bir yasa çıkarmış bir hükümetimiz var, bu yasalara uyulup uyulmadığını denetlemekle yükümlü polislerimiz var, suçluları cezalandıracak mahkemelerimiz var suçlu diyoruz, çünkü yasalara göre İsveç'te seks hizmeti almak suç seks ticaretini ahlak dışı ilan edip, öfke kusan bir basınımız var. Yani yok, yok. Ama bütün bunlara rağmen, Rusya ve Baltık ülkelerinden adam başına en çok fahişe ithal eden ülkelerden biri İsveç."

"Ve bunu kanıtlayabiliyorsun?"

"Bu bir sır değil. Hatta *haber* değeri bile yok. Yeni denilecek tek şey, bizim bir düzine *Daima Lilja* kızla röportaj yapmış olmamız. Bu kızlar yoksul doğu ülkelerinden, iş bulma vaadi ya da başka vaatlerle İsveç'e getiriliyor ve her türlü ahlaki kaygıdan yoksun

kadın tacirlerinin pençelerine terk ediliyorlar. Birçoğunun başına gelenlerle kıyasladığında *Daima Lilya* filmi aile filmi gibi kalır. Yani demek istediğim bu kızlar öylesine bir dehşet yaşıyorlar ki, bunu hiçbir film anlatamaz."

"Peki."

"Yani Mia'nın tezinin merkezinde bu konu var. Benim kitabım ise farklı."

Herkes büyük bir dikkatle dinliyordu.

"Mia kızlarla görüştü. Ben kızları pazarlayanlar ve bu pazarın müşterileriyle ilgileniyorum."

Blomkvist gülümsedi. Dag Svensson'u ilk defa görüyordu. Ama tam da beğendiği gazetecilerdendi. Yani meselenin özüne odaklanabilenlerden. Blomkvist için gazeteciliğin altın kuralı, her zaman sorumlu birilerinin olduğunu bilmekti. *The bad guys.*

"İlginç bulguların var mı?"

"Örneğin, seks ticaretiyle ilgili ceza kanunu hazırlık çalışmaları komisyonunda yer almış, Adalet Bakanlığı'nda görevli bir memurun, bu kanunu çiğnediğini, mafya aracılığıyla en az, iki kızla ilişkiye girdiğini ispatlayabilirim. Bu kızlardan biri on beş yaşında."

"Yok artık!"

"Bu hikâye üzerinde aralıklı olarak üç yıldır çalışıyorum. Kitapta fahişe müşterilerinden örneklere de yer verdim. Biri istihbarattan, diğeri ahlak masasından üç polis, beş avukat, bir savcı, bir hâkim, üç de gazeteci var. Bunlardan biri, seks ticareti konusunda sert makaleler yazan ve aynı zamanda Estonya'dan getirilmiş, henüz ergenlik yaşına basmamış bir kızın üzerinde tecavüz fantezilerini gerçekleştiren bir muhabir. Öyle anlaşmalı

seks oyunlarından filan da bahsetmiyoruz. Bu adamların isimlerini ifşa etmeyi düşünüyorum. Elimde su götürmez kanıtlar var."

Mikael Blomkvist şaşkınlığını belirten bir ıslık çaldı. "Tekrar sorumlu yazı işleri müdürü olduğuma göre, şu senin çalışmalarım mercek altına almalıyım." dedi. "Hatırladığım kadarıyla, kaynaklarımı kontrolde biraz rahat davrandığımdan, üç ay hapis cezasına çarptırılmıştım."

"Eğer bu öyküyü yayınlamayı düşünürseniz, bütün belgeleri size verebilirim. Yalnız bu hikâyeyi *Millennium'a* bir koşulla satarım."

"Dag kitabını da basmamızı istiyor," dedi Berger.

"Kesinlikle, bunun tam bir bomba gibi gündeme düşmesini istiyorum. Şu sıra *Millennium,* gözünü daldan budaktan esirgemediği için, İsveç'in en güvenilen dergisi. Başka bir yayıncının böyle bir kitabı basmaya cesaret edebileceğini sanmam."

"Yani, kitap yoksa, makale de yok diyorsun?" dedi Blomkvist.

"Bence kulağa hoş geliyor," dedi Malin Eriksson. Cortez'de mırıldanarak onu onayladı.

"Makale ve kitap iki ayrı şey," dedi Berger. "Dergide yayınlanacak makaleden hukuken Mikael sorumlu. Ama kitap yalnızca yazarını bağlar."

"Biliyorum," dedi Svensson. "Bundan endişelenmiyorum. Kitap yayınlanır yayınlanmaz, Mia, kitapta ismi geçen şahıslar hakkında savcılığa suç duyurusunda bulunacak."

"Bu da müthiş gürültü koparacak," dedi Cortez.

"Daha bu hikâyenin yarısı," dedi Svensson. "Ayrıca seks ticaretinden gelir elde eden grupları da epeydir takip ediyorum. Yani örgütlü bir suçtan bahsediyoruz."

"Kimlere ulaştın?"

"Ortada trajik bir durum var. Fuhuş mafyası pespaye, değersiz tiplerden müteşekkil. Bu araştırmaya başladığımda kendimi nasıl bir manzaraya hazırlamıştım bilmiyorum, ama biz en azından ben Amerikan filmlerinin etkisinde kalarak 'mafya'yı, tepelerde bir yerde, lüks arabalarla gezen, parıltılı bir çete gibi görmeye alışmışız. Senin şu Wennerström hikâyen," Svensson gözuzucuyla Mikael'e baktı, "bu tür adamların da olabileceğini gösterdi. Ama Wennerström istisnalar arasında. Ben araştırmalarında cahilin cahili, zalim, sadist, organizasyon nedir bilmeyen, stratejik düşünceden bütünüyle yoksun bir grupla karşılaştım. Motosiklet çetesi gibi, az da olsa örgütlü sayılabilecek çeteler de işin içinde. Ama genelde seks ticareti bir avuç aptalın elinde."

"Bunlar makalende çok net verilmiş," dedi Berger. "Kadın ticaretiyle başa çıkabilecek yasalarımız var, vergilerimizden milyonlarca kron alan polis ve yargı gücü de... ama her ne hikmetse bu işi bir türlü önleyemiyorlar."

"Kadın ticareti ciddi bir insan hakları suçu. Ama bu ticarete konu olan kızlar toplumun o kadar alt basamaklarında ki, yargının umurunda bile değiller. Oy vermiyorlar. İsveççeleri ticaret için gerekli birkaç kelimeyle sınırlı. Seks ticaretiyle ilgili suçların yüzde 99.99'u polise bildirilmiyor, bildirilenlerin de çok azına dava açılıyor. Bir kıyaslama yapın; örneğin adalet sistemi bir banka soygununa bu kadar kayıtsız kalır mı? İmkânsız. En acısı da ne biliyor musunuz? Adalet sistemi bu kadar kayıtsız kalmasa, bu ticaretin dibine bir günde kibrit suyu dökülür. Talin

ve Riga'dan getirilmiş bütün o genç kızlara neler yapıldığı adalet sistemini pek ırgalamıyor. Bir fahişe nedir ki. Fahişelik de sisteme dahil değil mi?"

"Ve bütün o alçaklar, bu kızlara neler yapıldığını biliyorlar," dedi Monika Nilsson.

"Peki, fikriniz ne?"

"Buna kayıtsız kalamayız," dedi Blomkvist. "Bu işi didikleyeceğiz, *Millennium*'un varlık nedeni bu."

"Eğer bu dergide hâlâ çalışıyorsam, bunun tek nedeni bu," dedi Monika Nilsson. "Bir yayın sorumlusunun bazen uçurumların kenarında dolaşmaya cesaret etmesi gerek."

Blomkvist hariç herkes güldü.

"Blomkvist zaten, bu derginin yayın sorumluluğunu üstlenerek ne kadar deli olduğunu ispatladı," dedi Berger. "Makaleyi mayıs sayımızda yayınlayacağız. Tabii kitabını da."

"Kitap hazır mı?" diye sordu Blomkvist.

"Hayır, taslak hazır ama daha yarısındayım. Eğer yayınlamayı kabul eder de bana avans verebilirseniz tam gün çalışabilirim. Planladığım araştırmaların hemen hepsini tamamladım sayılır. Bazı küçük ayrıntılar kaldı -zaten emin olduğum bilgileri bir daha gözden geçirmek gibi. Sonra da şu müşteri denilen alçakları afişe edip iplerini çekeceğim."

"Wennerström kitabında ne yaptıysak öyle yapalım. Kitabın tasarımı bir hafta alır," Malm başıyla onayladı, "iki hafta da baskı için gerekli. Karşılaştırmaları mart ve nisanda yaparız. Sonra dergi için on beş sayfalık bir özet çıkartırız. Yani metni 15 Nisan'da tamamlarsak, bütün kaynakları kontrol edecek yeterli zaman kalır."

"Sözleşmeyi nasıl yapacağız?"

"Daha önce hiç kitap sözleşmesi yapmadım, sanırım bunu avukatımızla konuşmalıyım," dedi Berger. "Ama teklifim şu: Seninle şubat-mayıs arası kısa dönemli bir sözleşme yapalım. Daha fazlasına gücümüz yetmez."

"Bana uyar. Tam gün çalışabilmek için düzenli bir maaşa ihtiyacım var."

"Bunun dışında, masraflar çıktıktan sonra kitabın getirisini yarı yarıya bölüşebiliriz. Senin için uygun mu?"

"Gayet uygun," dedi Svensson.

"İş bölümüne gelince," dedi Berger. "Malin, bu sayıyı sen yayına hazırlayacaksın. Gelecek aydan itibaren öncelikli görevin bu olacak. Dag'la birlikte çalışarak taslağın redaksiyonunu yaparsınız. Lottie, mart-mayıs arası geçici olarak redaksiyon asistanlığını sen üstlenecek ve tam gün çalışacaksın. Malin ve Blomkvist vakit buldukça destek verecekler."

"Mikael, kitabın editörlüğünü senin yapmanı istiyorum," dedi Berger Svensson'a bakarak. "Pek belli etmez ama çok iyi bir editördür, ayrıca araştırma konusunda da üstüne yoktur. Kitabındaki her heceyi mikroskop altına yatıracaktır. Her detayın üzerine atmaca gibi dalacaktır. Kitabını yayınlatmak için bizi seçmenden gurur duydum ama *Millennium*'un özel bir konumu var. Birtakım adamlar bizi çökertmek için fırsat kolluyorlar. Eğer birilerine meydan okuyacaksak, yayınladığımız şeyler yüzde yüz doğru olmalı. Daha azını kaldıramayız."

"Benim istediğim de bu."

"Peki, bütün bir ilkbahar omzunun üzerinden bakıp seni şiddetle eleştirecek birine katlanmaya da hazır mısın?"

Svensson, Blomkvist'e bakarak sırıttı.

"Meydan senin," dedi.

"Eğer temalı bir sayı çıkaracaksak, birden fazla makalemiz olmalı," dedi Mikael. "Kadın ticaretinin ekonomisi üzerine de bir şeyler yazmalısın. Bu işin yıllık cirosu ne? Seks ticaretinden kimler para kazanıyor? Bu para nereye gidiyor? Paranın bir kısmı devlet kasasına gidiyorsa kanıt bulabilir miyiz? Monica, sen de cinsel şiddet üzerine bir araştırma yap. Kadın sığınma evlerinde çalışanlarla, araştırmacılarla, doktorlarla, Sosyal Hizmetler uzmanlarıyla röportajlar yap. Henry senin, Dag'in kız arkadaşı Mia Bergman'la röportaj yapmanı istiyorum. Dag bunu yapamaz. Portre çıkar: Kimdir? Neyi araştırıyor? Çıkardığı sonuçlar? sonra da polis kayıtlarına geçmiş vakaları tara. Christer - fotoğraflar. Bilmiyorum bunları nasıl resimleriz ama düşün, bir şeyler bul."

"Yorma kafanı. Resimlemesi en kolay konu. Arty."

"Bir şey eklemek istiyorum," dedi Svensson. "Bu konuda dürüst bir çaba yürüten az sayıda polis var. Bence onlardan biriyle de röportaj yapılmalı."

"Elinde isimleri var mı?" dedi Cortez.

"İsimler ve telefon numaraları," dedi Svensson.

"Harika," dedi Berger. "Mayıs sayısının konusu seks ticareti. Hedefimiz: Kadın ticaretinin insan hakları ihlali olduğunu, bu işi yürütenlerin savaş suçluları, ölüm mangaları ya da işkenceciler gibi teşhir edilmeleri gerektiğini vurgulamak. Şimdi işe başlıyoruz."

5. BÖLÜM

12 OCAK, ÇARŞAMBA 14 OCAK, CUMA

Kiraladığı Nissan Micra'nın direksiyonunu, on sekiz aydır hiç uğramadığı, Âppelviken'e çevirdiğinde, Lisbeth Salander, daha önce hiç tammadığı bir yere geldiği duygusuna kapıldı. O "Büyük Felaket"ten sonra bakımevine kapatılan annesini, on beş yaşından beri, ancak yılda iki defa ziyaret etse de, Âppelviken bakımevi, varlığının önemli bir parçası olmuştu. Son on yılını burada geçiren annesi, beyin kanamasını atlatamayıp, daha kırk üçünü bile doldurmadan hayata veda etmişti.

Yaşamının son on dört yılını hafif şiddette beyin kanamalarıyla geçiren Agneta Sofia Salander, günlük işlerini yapacak bir durumda değildi. Bazen her türlü iletişime kapanır, kızı Lisbeth'i bile tanıyamazdı.

Annesi aklına geldiği her seferde Lisbeth, çaresizlik içinde kıvranır, içi gece gibi kararırdı. Onlu yaşlardayken, annesinin iyileşeceğini, onunla bir tür bağ kurabileceklerini hayal ederdi. Yüreği böyle isterdi ama aklı bunun imkânsız olduğunu bilirdi.

Kısa boylu, zayıf bir kadındı annesi ama Salander gibi hastalıklı zayıf bir görünümü de yoktu. Hatta kız kardeşi Camilla gibi sevimli, güzel bile denebilirdi.

Camilla.

Salander kız kardeşini düşünmek bile istemiyordu. Onunla bu kadar farklı olmaları, herhâlde hayatın bir cilvesiydi. Üstelik yirmi dakika arayla doğmuş ikizlerdi. Önce Lisbeth doğmuştu. Camilla güzeldi.

O kadar farklılardı ki, ikisinin aynı rahimden çıktığına inanmak çok zordu. Belki de, Lisbeth'in genetik kodlarında bir arıza yaşanmasa, kız kardeşi kadar güzel ve çekici olacaktı.

Tabii o kadar da aptal.

Camilla dışa dönük, popüler ve okulda başarılı bir öğrenciydi. Lisbeth sessiz ve içine kapalıydı. Öğretmenlerinin sorularına nadiren cevap verdiğinden, bu, karnesine dramatik bir not farkıyla yansırdı. Camilla daha ilkokuldayken, kız kardeşiyle arasına öyle bir mesafe koymuştu ki, aynı okula ayrı yollardan giderlerdi. Öğretmenleri ve arkadaşları bu iki kız kardeşin, bırak arkadaşlık etmeyi, yan yana bile gelmediklerini fark etmişlerdi. Daha üçe giderken sınıfları ayrılmıştı. On iki yaşında, o "Büyük Felaket"ten sonra, farklı koruyucu ailelere verilmişlerdi. Birbirlerini on yedinci yaş günlerine kadar bir daha hiç görmemiş, o günkü buluşmaları da, Lisbeth'in bir gözünün morarması, Camilla'nın da bir dudağının patlamasıyla son bulmuştu. Lisbeth, Camilla'nın nerede yaşadığım bilmiyordu, hiçbir zaman da öğrenmeye kalkışmadı.

İki kız kardeş birbirlerini sevmiyorlardı.

Lisbeth'in gözünde Camilla samimiyetsiz, yozlaşmış ve dalavereciydi. Bununla birlikte mahkeme Camilla'yı değil onu gayri mümeyyiz ilan etmişti.

Arabasını ziyaretçiler için ayrılan parka bıraktı. Deri ceketini ilikleyip, yağmurun altında ana kapıya yöneldi. Bahçede, bir

bankın yanında bir an durup etrafına baktı. Annesini son kez, on sekiz ay önce, tam bu noktada görmüştü. Blomkvist'in, seri katil avına yardımcı olmak için kuzeye gitmeden önce, Âppelviken Bakımevi'ne şöyle bir uğramıştı. Annesi huzursuzdu, Lisbeth'i tanımamış gibiydi. Kızının elini sıkıca tutup, şaşkın gözlerle bakmıştı. Lisbeth'in acelesi vardı. Elini kurtarıp annesine sarılmış, ardından motosikletine atlayıp uzaklaşmıştı.

Âppelviken'in yöneticisi Agnes Mikaelsson, Lisbeth'i gördüğüne sevinmiş gibiydi. Sıcak bir ifadeyle onu selamlayıp annesinin eşyalarını kaldırdıkları depoya kadar eşlik etti. Lisbeth kutuyu kaldırıp şöyle bir tarttı, bütün bir hayattan geriye yalnızca üç kilo kadar bir şey kalmıştı.

"Annenden kalanları ne yapacağımı bilemiyordum,"dedi Mikaelsson. "Ama içimde, bir gün mutlaka geleceksin diye his vardı."

"Ülke dışındaydım," dedi Salander. Kutuyu sakladığı için teşekkür etti, arabaya taşıdı ve bakımevinden ayrıldı.

Salander, Mosebacke'ye saat on ikide vardı. Annesinin kutusunu holdeki bir dolaba koyup, hemen evden çıktı. Tam binadan çıkarken, dikkat çekecek kadar yavaşça geçen bir polis arabası gördü. Durup evinin önünde dolaşan "devleti" dikkatle izlemeye başladı. Onu tehdit eden bir işaret almadı.

H&M ve KappAhl mağazalarına alışverişe gitti. Pantolonlar, kazaklar, çoraplar, ihtiyacı olabilecek ne varsa satın aldı. Pahalı markalarda gözü yoktu ancak ne kadar tuttuğunu hesaplamadan yarım düzine kot pantolon almak da doğrusu çok keyifliydi. Twilfit'den bir çekmece dolusu külot ve sutyen alırken epeyce bonkör davrandı. Bunlar da günlük ihtiyaçlardan sayılırdı. Farklı

bir şey de yaptı. Yüzü kızararak yaptığı yarım saatlik bir incelemeden sonra, şimdiye kadar hiç ilgisini çekmeyen, kendisine "seksi" hatta "erotik"miş gibi gelen bir iç çamaşır takımı seçti. O akşam üzerine giyip aynanın karşısına geçtiğinde, kendini aptal gibi hissedecekti. Karşısında tuhaf bir iç çamaşırı giymiş, dövmeli, çelimsiz bir kız görecek, bu çamaşırları üzerinden çıkardığı gibi çöpe atacaktı.

Ayrıca, bir çift kışlık ayakkabıyla birlikte, evde giyebileceği türden iki çift ayakkabı aldı. Bir de boyunu birkaç santim daha uzun gösteren bir çift siyah, topuklu çizme. Kışlık kahverengi süet bir ceketle o günkü alışverişini tamamladı.

Aldıklarını eve taşıdı. Kiralık arabayı Ringen yakınındaki garaja götürmeden önce, kahve ve sandviç molası verdi. Eve yürüyerek döndü, bütün geceyi karanlıkta, pencere kenarında oturup Saltsjön'ün sularını seyrederek geçirdi.

Mia Bergman pastayı kesti, her dilimin yanına bir kaşık böğürtlenli dondurma koyup bir tepsiyle salona getirdi. Berger ve Blomkvist'e servis yaptıktan sonra, kendi kâselerini alarak, erkek arkadaşı Dag Svensson'un yanına oturdu. Malin Eriksson pastayı kararlı bir şekilde geri çevirmiş, yalnızca antika porselen fincanda sunulan kahveyi almıştı.

Mia, Eriksson'un fincanı incelediğini görünce, "Anneannemin porselen takımından," dedi.

"Bir tanesi kırılacak diye ödü kopar," dedi Dag Svensson. "Yalnızca önemli misafirlerimiz geldiğinde kullanır."

Mia gülümsedi.

"Çocukluğum anneannemin yanında geçti, ondan bana

yalnızca bunlar hatıra kaldı."

"Gerçekten de güzeller," dedi Malin. "Benim mutfağım baştan aşağı Ikea."

Blomkvist'in çiçekli kahve fincanları umurunda değildi, düşünceli bir ifadeyle tabaktaki pastaya bakarken, kemerini gevşetti. Berger'in de onunla aynı kaygıları paylaştığı ortadaydı.

"Tamam, aslında pastaya ben de hayır demeliydim," dedi göz ucuyla, pastaya girişmiş olan Mia'ya bakarak.

Kısmen işbirliğini pekiştirmek, kısmen de *Millennium*'un çıkartılacak özel sayısı üzerine tartışmak için, bir akşam buluşmaya karar vermişlerdi. Svensson evinde buluşmayı teklif etmiş, hafif bir şeyler de atıştırırız, demişti. Ama Mia Bergman onlara, hayatları boyunca tatmadıkları lezzette, soslu bir tavuk yemeği sunmuş, iki şişe sert, kırmızı İspanyol şarabı eşliğinde tıka basa yemişlerdi. Pastalarını da yedikten sonra Dag, bir bardak Tullmore Dew'e itirazı olan var mı diye sordu. Sadece Berger bu teklifi reddedecek kadar aptaldı. Svensson kadehleri çıkardı.

Dag ile Mia, Enskede'de, bir oda bir salondan ibaret bir dairede oturuyorlardı. Birkaç yıldır birliktelerdi ama buraya bir yıl önce aynı evde yaşamak için taşınmışlardı.

Akşam üzeri altı civarında toplanmışlar, saat sekiz buçuğu bulmasına rağmen hâlâ konuya girmemişlerdi. Blomkvist, Dag ile Mia'nın arkadaşlıklarından hoşlandığından, neredeyse orada bulunma gerekçelerini unutmuş gibiydi.

Sonunda konuyu Berger açtı. Mia Bergman, tezinin bir kopyasını getirip Erika Berger'in önüne koydu. Şaşırtıcı, ironik bir başlık atmıştı tezine; *Rusya'dan Sevgilerle...* Belli ki Ian Flemming'in, klasik 007 James Bond serisine bir göndermeydi

bu. Alt başlığı da şöyleydi: *Kadın Ticareti, Organize Suçlar ve Toplum*'un *Tepkisi.*

"Benim tezimle Dag'in yazdığı kitabı birbirine karıştırmamalısınız," dedi. "Dag'in kitabı kadın ticaretinden para kazananları konu ediniyor. Halbuki benim tezim, istatistikler, saha çalışmaları, yasal mevzuatlar, toplumun ve mahkemelerin kurbanlara muamelesini içeriyor."

"Kızlara demek istiyorsun."

"Genç kızlara, genelde 15-20 yaş arası, işçi sınıfından ve eğitimsizler. Çoğu sorunlu ailelerden geliyor ve birçoğu çocukluklarında bile bir tür istismara uğramış. Bir sürü yalanla aldatılarak İsveç'e getiriliyorlar."

"Seks tacirleri tarafından."

"Bu anlamda, benim tezimde bir cinsiyet perspektifi hâkim. Genellikle araştırmacılar cinsel rolleri bu tür bir açıklıkla tasnif etmez. Burada kızlar, kurban; erkeklerse suçu örgütlüyor. Kendi başına çalışarak fuhuştan para kazanan bir avuç kadını dışarıda bırakırsak, cinsiyet rollerinin ön koşul oluşturduğu, bir başka suç türü de yok. Ayrıca toplum tarafından bu derece kabul gören ya da önlenmesi için bu kadar az çaba gösterilen başka bir suç türü de."

"Eğer sorunu doğru anladıysam, İsveç'in seks ticaretine karşı çıkarttığı, o sert yasaları işe yaramıyor," dedi Erika.

"Güldürme beni, tam bir sayı veremiyorum ama İsveç'e her yıl fahişelik yapmaları için yüzlerce genç kız getirtiliyor, yani bedenleri sistematik şekilde tecavüze uğrasın diye. Seks ticareti kanunu yürürlüğe girdikten sonra, birkaç dava açıldı. İlki 2003 Nisanı'nda, hani şu cinsiyet değiştirip kadın olan kaçık mamaya karşı açılmıştı. Tabii ki beraat etti."

"Ben ceza aldı sanıyordum."

"Evet genelev işletmekten aldı. Ama seks ticareti suçundan beraat etti. Aleyhine şahitlik yapan kurbanlarıysa birdenbire ortadan kayboldular. Hâkimler bu kızların bulunup mahkemeye getirilmesini istedi. Interpol devreye sokularak izleri bulunmaya çalışıldı. Birkaç aylık bir araştırma sonucunda bulunamayacaklarına karar verildi."

"Peki ne oldu bu kızlara?"

"Hiçbir şey. *Insider* adlı programı yapan televizyon kanalı Talin'e bir ekip gönderdi. Yalnızca birkaç saatlik bir araştırmayla kızlardan ikisini ailelerinin yanında buldular. Üçüncü kız İtalya'ya gitmişti."

"Yani Talin polisi olayın üzerine gitmemiş."

"Birkaç seks taciri ceza aldı, bunlar da ya başka suçtan tutuklandıklarından ya da sınır tanımayan aptallıkları yüzünden. Yani yasa göstermelik bir şey. Uygulanmıyor."

"Anlıyorum."

"Ve asıl problem de bu," diye araya girdi Svensson. "Kanunda 'ağır cezayı gerektirecek ırza geçme suçu' istismar, kötü muamele, dayak, ölüm tehdidi ve hatta bazı vakalarda alıkoyma da varsa ancak o zaman gerçekleşmiş sayılıyor. Her gün şehir dıışındaki villalara mini etekli, bol makyajlı kızlar servis ediliyor. Bu kızların başka hiçbir seçenekleri yok. Ya lanet bir morukla düzüşecekler ya da pezevenklerinin yapacağı işkencelere katlanacaklar. Kaçma şansları yok; dil bilmiyorlar, yasaları bilmiyorlar, nereye gideceklerini bilmiyorlar. Kadın tacirleri pasaportlarına el koyduğundan, evlerine de dönemiyorlar. Genelev yöneticisi vakasında kızların bir eve zorla kapatıldıkları da açığa çıktı."

"Köle ticareti gibi bir şey bu. Peki, kızlar para kazanabiliyorlar mı?"

"Ne demezsin," dedi Mia Bergman. "Yaralarına merhem olsun diye pastadan kırıntılar atılıyor önlerine. Evlerine geri dönmelerine izin verilene kadar aylarca çalışıyorlar. Sonunda 20.000 en fazla 30.000 kron kadar alıyorlar. Bu miktar Rusya'da küçük bir servet sayılabilir ama maalesef, çoğu alkol ya da uyuşturucu bağımlısı olduğundan bu para çok çabuk suyunu çekiyor. Bir müddet geçtikten sonra aynı kızlar, bu defa gönüllü, işkence evlerine geri dönüyorlar. Yani sürdürülebilir bir sistem kurulmuş oluyor."

"Bir yılda dönen paranın miktarı ne?" diye sordu Blomkvist.

Mia Bergman bir süre düşündü.

"Net bir cevap vermek çok zor. Birçok kez hesaplamaya çalıştık ama sonuçta bulduğumuz rakamlar sadece tahmin."

"Kabaca diyelim."

"Tamam. Örneğin, şu pezevenklikten mahkûm olup kadın ticaretinden beraat eden genelev yöneticisini ele alalım, iki yıl içerisinde, doğudan otuz beş genç kız getirmiş. Bu kızların bir kısmı, birkaç hafta, bir kısmı da birkaç ay kadar kalmışlar. Mahkemede bu kızların geçen iki yıl içinde iki milyon kron 'ciro' yaptıkları kanıtlandı. Hesaplarıma göre bir kız ayda 60.000 kron getirebilir. Bu paranın 15.000'i diyelim ki masraflara gidiyor seyahat, giyim, tam pansiyon vb. Bu dünyada lükse yer yok. Pezevenkler kızları, gruplar halinde apartman dairelerine tıkıyor. Geriye kalan 45.000' in 20.000-30.000 kronu çeteye kalıyor. Bunun yarısı çete liderinin cebine giriyor. Geriye kalan ise şoförler, diğer çalışanlar ve kızlar arasında pay ediliyor."

"Ve bu bir aylık kazanç[7]"

"Farz edin ki, bir çetenin -genellikle üç kişi oluyorlar- iyi çalışan iki ya da üç kızı var. Ayda 150.000 kron getireceklerdir. Kadın ticaretinin finansmanı böyle."

"Peki, kaç kızdan bahsediyoruz... yani yaklaşık olarak."

"Zaman zaman değişiyor ama şu ya da bu şekilde Kadın tacirlerinin ağına düşmüş yüz civarında genç kız var. Yani, İsveç'te, kadın ticaretinden sağlanan aylık kazanç altı milyon kron civarında. Yılda yaklaşık yetmiş milyon eder."

"Çok büyük bir para değil."

"Evet öyle. Ama yüze yakın kıza, bin bir eziyet çektirilerek tecavüz ediliyor. Beni deli eden bu."

"Pek de objektif bir araştırmacı gibi görünmüyorsun! Peki bu kızların üzerinden kaç pislik geçiniyor?"

"Üç yüz civarında olduğunu düşünüyorum."

"Aşılamaz bir sorun gibi görünmüyor," dedi Berger.

"Kanunlar çıkartılıyor, basında haberler çıkıyor ama hiç kimse doğudan getirilen kızlarla konuşup neler yaşadıklarını yazmadı."

"Peki sistem nasıl işliyor? Yani pratikte. On altı yaşında bir genç kızı kimse fark etmeden Estonya'dan buraya getirmek epey zor olmalı. Geldiklerinde neler oluyor?" diye sordu Blomkvist.

"Araştırmaya ilk başladığımda kızların, profesyonel çalışan mafya gruplarınca, incelikli yöntemlerle buraya getirildiklerini sanıyordum."

"Öyle değil miymiş?"

"Ticaret tarafı iyi organize edilmiş ancak diğer yandan bir sürü amatör çete var. Armani takımları, spor arabaları aklına

getirme bu çetelerin yarısı İsveçli, yarısı da Rus veya Baltıklı. Şöyle bir çete lideri hayal edin: Kırk yaşlarında, üzerinde bir atlet, oturmuş karnını kaşıyarak bira içiyor. Eğitimi yok, birçok açıdan sosyal özürlü ve büyük ihtimal çok sorunlu bir hayatı var."

"Epeyce romantik."

"Kadınlar hakkında görüşleriyle taş devri adamı. Şiddet hayatının bir parçası, genellikle sarhoş ya da haplı. İşte... çoğu bu tür adamlar. Çete içerisinde açık bir hiyerarşi var. Adamları çete liderinden korkarlar."

Salander'in Ikea'dan satın aldığı eşyalar üç gün sonra sabah 09.30'da evine getirildi. Güçlü kuvvetli iki oğlan, sarışın, hafif bir Norveç aksanıyla konuşan Irene Nesser'le tokalaştılar. Hemen arkasından işe koyularak eşyaları yukarı taşıdılar, masaları, dolapları, yatakları monte etmeye giriştiler. Çalışma tarzlarından bu işi defalarca yaptıkları belliydi. Söderhallarna marketine gidip Yunan mezeleri alan Irene Nesser, bunları öğle yemeği niyetine oğlanlara ikrâm etti.

Oğlanlar işlerini saat beş civarında bitirip evden ayrıldılar, Salander peruğunu çıkardı, eve alışıp alışmayacağını merak ederek dolaşmaya başladı. Mutfak masası çok şık görünüyordu. Mutfağın bitişiğindeki oda oturma odasıydı. Hem hole hem de mutfağa açılan iki kapısı vardı, modern kanepesi, kahve sehpasının etrafındaki koltuk takımıyla hoş bir hava edinmişti. Yatak odası da hoşuna gitmişti. Yatağının üzerinde oturup rahat olup olmadığını kontrol etti.

Saltsjön manzaralı çalışma odasına şöyle bir göz attı. *Evet, işte bu. Burada çalışabilirim.*

Ne çalışacaktı, henüz bilmiyordu. Sonra diğer eşyalara baktı,

biraz fazla gibiydi.

Tamam, bakalım bunlara ne olacak?

Akşamı paketleri açıp, eşyalarını yerleştirerek geçirdi. Yatağın örtülerini serdi, ekstra çarşafları, yastık kılıflarını, örtüleri, gömme dolaba yerleştirdi. Alışveriş torbalarını açarak yeni aldığı giysileri, giysi dolabına astı, yalnızca bir bölümü dolmuştu. Lambaları taktı, kadehleri, tencereleri, çanak çömleği ve çatal-bıçak takımını, dolap ve çekmecelere yerleştirdi.

Bomboş duvarlara baktı. Poster, tablo ya da normal insanlar duvarlarına neler asarlarsa onlardan almalıydı. Bu eve saksı çiçekleri de iyi giderdi.

Daha sonra Lundagatan'dan getirdiği eşyaları kutularından çıkarttı: Kitapları raflara, dergileri, gazete kupürlerini ve son anda atmaktan vazgeçtiği eski araştırma dosyalarını çekmecelere yerleştirdi. Hiç tereddüt etmeden yıpranmış tişörtlerini ve delinmiş çoraplarını çöpe attı. Eline henüz açılmamış bir hediye paketi geldi, vibratör. Gülümsedi. Mimmi'nin tuhaf yaş günü hediyelerindendi. Varlığını unutmuştu, doğrusu şimdiye kadar böyle bir şeyi hiç denememişti de. Bu eksikliği gidermeye karar verdi, vibratörü yatağın yanındaki komodinin en üst çekmecesine koydu.

Sonra birden yüzü asıldı. *Mimmi.* Şiddetli bir suçluluk duygusuna kapıldı. Bir yıl kadar düzenli bir ilişkileri olmuştu Mimmi'yle. Sonra da kıza hiçbir açıklama yapmadan onu Blomkvist için terk etmişti. Hiç değilse İsveç'ten ayrılırken hoşça kal demeli ya da bir haber bırakmalıydı. Armansky ile Evil Fingers'taki kızlara da veda etmemişti. Onun öldüğünü falan düşünmüşlerdi herhâlde, unutmuşlardı. Herkese sırtını dönmekti bu.

Grenada'da tanıştığı George Bland'e de veda etmediği geldi aklına, acaba kumsalda yürüyüş yaparken onu arıyor muydu? Blomkvist bir gün, arkadaşlıkların ancak saygı ve güven temelinde inşa edileceğini söylemişti Lisbeth'e. *Sürekli arkadaşlarımı harcıyorum.* Acaba Mimmi hâlâ buralarda mı, onu arasam mı, diye düşündü.

Akşamın, hatta gecenin büyük bir kısmını çalışma odasında, kağıtları tanzimle geçirdi. Bilgisayarlarını kurdu, internette gezindi. Yatırımlarını hızlıca gözden geçirdi, geçen seneden daha zengindi.

Bjurman'in bilgisayarlarının rutin kontrolünü yaptı, ilginç bir şey bulamadı ve bundan bir haltlar karıştırdığı sonucunu çıkarttı.

Bjurman'in Marsilya'daki klinikle ilişkisini sürdürdüğüne dair bir işaret yoktu. Görünüşe göre hem şahsi hem profesyonel faaliyetlerini yarı yarıya azaltmıştı. Çok nadir e-posta kullanıyor, internette sörf yaparken de, çoğu zaman porno sitelerinde geziniyordu.

Gece saat ikide bilgisayarı kapadı. Yatak odasına gitti, soyunup kıyafetlerini iskemlenin üstüne fırlattı. Banyoya girip kısa bir duş yaptı. Banyonun bir köşesinde, iki duvarın kesiştiği yerde, karşılıklı olarak yerden tavana kadar yükselen aynaların karşısında durup köşeli, asimetrik yüzünü, yeni göğüslerini, sırtındaki dövmeyi inceledi. Güzeldi dövme. Başını Lisbeth'in bir omzuna koyup kıvrılmış siyah, kırmızı ve yeşil renkli bir ejderhaydı. Kuyruğu bir kalçasının üzerinden uyluğuna kadar uzanıyordu. Bir yıllık seyahati sırasında saçlarını omuzlarına kadar uzatmış, ancak Grenada'daki son haftasında kısacık kestirmişti. Yeni budanmış bir çalıya benziyordu.

Birden hayatının kökten değiştiğini ya da değişmek üzere

olduğunu hissetti. Belki bunun nedeni, artık küçük para hesapları yapmak zorunda kalmamasıydı. Belki de gecikmiş yetişkinliğinin, koltuk darbeleriyle, hayatında kendine bir yer açmaya başlamasıydı. Belki annesinin ölümü, çocukluğuna kesin bir nokta koymuştu.

Seyahatleri sırasında *piercing*'lerinin çoğunu çıkarıp atmıştı. Meme başlarındakileri, Cenova'da göğüs büyütme ameliyatı sırasında, tıbbi nedenlerle çıkarmışlardı. Daha sonra alt dudağındaki halkayı, Grenada'da da, vajinasının sol dudağındaki halkayı çıkarmıştı. Aslında bu biraz acı veriyordu ve bu halkayı niçin taktığını bilemiyordu.

Ağzını açtı, yedi senedir dilinde taşıdığı halkayı çıkartıp lavabonun yanındaki bir rafta duran tasın içine koydu. Birden ağzında bir boşluk hissetti. Kulaklarında dizili olanlar dışında sadece iki *piercing*'*i* kalmıştı: Sol kaşının kenarındaki ve göbeğindeki mücevher.

Sonunda yatak odasına geçti ve yeni aldığı yorganın altına kıvrıldı. Yatak öyle büyüktü ki, kendini bir futbol sahasının kenarına uzanmış gibi hissetti. Yorgana iyice sarınıp düşüncelere daldı.

6. BÖLÜM

23 OCAK, PAZAR - 29 OCAK, CUMARTESİ

Salander garajdan asansöre binerek beşinci kata çıktı. Slussen yakınındaki bu binanın üstten üç katı Milton Security'ye aitti. Asansörün kapısını yıllar önce gizlice kopyaladığı kartla açmıştı. Asansörden çıkıp karanlık koridora adımını atarken, saatine baktı. Pazar, sabaha karşı 03.10. Gece bekçisi üçüncü kattaki alarm merkezinde oturuyor olmalıydı, asansör kapısına epey uzaktı. Büyük ihtimal bu katta yalnız başınaydı.

Bir güvenlik şirketinin böylesi temel hatalar yapmasına her zaman şaşırmıştı.

Geçen bir yıldan bu yana, beşinci katta fazla bir değişiklik yoktu. İşe, eski çalışma odasını ziyaretle başladı. Armansky ona, koridorun cam duvarlarının ardında zar gibi bir oda vermişti. Kapısı kilitli değildi. Lisbeth birkaç saniye içinde, kapısının önüne konulan kullanılmış kâğıt kutusu dışında, odada hiçbir şeyin değiştirilmediğini fark etti. Eski masası, büro sandalyesi, çöp kutusu, boş bir raf, demode olmuş, 77 model aptal bir Toshiba PC... her şey yerli yerindeydi.

Armansky'nin bu odayı başka birine verdiğine dair hiçbir iz yoktu. Bu iyiye işaretti ama fazla da abartmamak gerekti. Yaklaşık dört metre karelik oda iş için pek uygun bir yer değildi.

Salander kapıyı kapadı ve koridor boyunca gezindi, odaların birinde bir gece kuşuyla karşılaşmayacağından emin oldu.

Kahve makinesinden bir fincan kahve aldı, korsan anahtar kartıyla Armansky'nin ofisinin kapısını açıp içeri girdi.

Oda her zamanki gibi rahatsız edici derecede tertipliydi. İçeride hızlı bir tur attı, raftaki kitapları inceledikten sonra, Armansky'nin çalışma masasına oturarak bilgisayarını açtı. Ceketinin cebinden bir CD çıkarıp bilgisayarın CD sürücüsüne taktı. *Asphyxia 1.3* isimli bir programı başlattı. Kendisinin yazdığı bu programın tek işlevi, Armansky'nin sabit diskindeki Internet Explorer'i, daha modern bir versiyonla güncellemekti. Bu beş dakikasını aldı.

İşi bitince CD'yi çıkardı. Bilgisayarı kapattı ve yeni versiyonuyla tekrar başlattı. Programın görüntüsü ve işleyişi aynı eski versiyon gibiydi. Sadece biraz daha büyük ve bir mikro saniye kadar daha yavaştı. Bütün donanım yükleme tarihi de dahil olmak üzere, orijinal programla aynıydı. Yeni dosyanın izine bile rastlanılamazdı.

Hollanda'daki bir servis sunucuya bir ftp-adresi yazdı, karşısına talimat sayfası çıktı. *Armansky/MiltSec* yazarak kopyala komutu verdi. Bilgisayar anında, Armansky'nin sabit diskini Hollanda'daki sunucuya kopyalamaya başladı. İşlemin tamamlanması otuz dört dakika sürecekti.

Kopyalama işlemi sürerken, kitap rafında dekorasyon niyetine duran bir kâsenin içinden, Armansky'nin yazı masası çekmecelerinin yedek anahtarını aldı. Armansky'nin, son aldığı işlere ve acil dosyalara ait belgeleri koyduğu en üst çekmeceyi açtı. Bilgilerini tazeledi. Bilgisayardan, yükleme bitti sinyali

gelince, incelediği belgeleri aldığı gibi yerleştirip çekmeceyi kilitledi

Bilgisayarı kapattı, masa lambasını söndürdü. Kahve bardağını yanına alarak odadan çıktı. Milton Security'yi geldiği yoldan terk ettiğinde saat 04.12'yi gösteriyordu.

Eve döner dönmez PowerBook'unun başına oturdu, *Asphyxia 1.3*'ü kopyaladığı Hollanda'daki sunucuya bağlandı. Hangi sabit diski istediğini soran bir pencere açıldı. Kırk değişik seçeneği vardi. *NilsEBjurman'ı* es geçti, onu ayda bir kez kontrol ediyorvardı. *MikBlom/laptop* ve *MikBlom/ofis* diskinde bir süre durdu. Bu simgelere bir yıldır hiç tıklamamıştı. Bir an bunları silsem mi diye düşündükten sonra prensip açısından korumaya karar verdi. Bilgisayar *hacklerken* karşılaşılabilecek zorluklar göz önüne alındığında, hazır bilgiyi silmek aptallıktı. Bir gün tekrar lazım olabilirdi. Aynı şey epeydir açmadığı *Wennerström* simgesi için de geçerliydi. Sahibi ölmüştü. *Armansky/MiltSec* simgesi en alttaydı.

Armansky'nin sabit diskini çok daha önce klonlayabilirdi, Milton'da çalıştığı için buna gerek duymamıştı, gerekirse Armansky'nin büyün dünyadan sakladığı bilgilere ulaşabilirdi. Onun bilgisayarına kötü niyetle girmiyordu. Yalnızca şirketin şu an ne üzerinde çalıştığına ve memleketin ne durumda olduğuna bir göz atmak istiyordu. Tıklar tıklamaz *ArmanskyHD* diye yeni bir simgeyle bir dosya açıldı. Sabit diski açıp açamadığına baktı, bütün dosyalar yerli yerindeydi.

Sabah yediye kadar bilgisayarın başında kalıp, Armansky'nin raporlarını, mali raporları ve maillerini okudu. Sonra sürünerek yatağa gitti, on iki buçuğa kadar uyudu.

Ocak ayının son cuma günü *Millennium*'un yıllık yönetim kurulu toplantısı vardı. Bu toplantıya şirketin muhasebecisi, dışarıdan bir müfettiş ve dört şirket ortağı katılmıştı: Berger ile Harriet Vanger yüzde otuz, Blomkvist ile Malm yüzde yirmişer hisse sahibiydiler. Toplantıda, çalışanları ve bağlı oldukları sendikanın yerel kulübünü temsilen Malin Eriksson da vardı. Eriksson, Lottie Karim, Cortez, Nilsson ve pazarlama müdürü Sony Magnusson bu kulübün üyeleriydiler. Malin Eriksson yönetim kurulu toplantısına ilk defa katılıyordu.

Toplantı saat 16.00'da başladı ve bir saat sürdü. Zamanın büyük kısmı mali raporlar ve teftiş raporları ile geçti. *Millennium* iki yıl önce şirketin içine düştüğü krizden farklı olarak gayet iyi bir durumdaydı. Muhasebe raporuna göre 2.1 milyon kron kâr etmişlerdi. Bunun 1 milyonu Blomkvist'in Wennerström hakkında yazdığı kitaptan gelmişti.

Berger'in teklifini kabul ederek, 1 milyon kronun ileride yaşanabilecek krizlere karşı bir kenara ayrılmasına karar verdiler. Yazı işlerindeki odaların elden geçirilmesi ve yeni bilgisayarlar alınması gibi zorunlu yatırımlar için, 250.000 kron ayırdılar. Maaş artışları ve Henry Cortez'e tam gün çalışmasını önermek için 300.000 kron ayrıldı. Bakiyeden her ortağa 50.000 kron kâr payı verilecek ve 100.000 kron da dört çalışan arasında tam gün ya da yarım gün çalıştıklarına bakılmaksızın eşit paylaştırılacaktı. Reklam gelirlerinden yüzde aldığından, herkesten çok daha fazla kazanan, pazarlama şefi Magnusson'a ikramiye verilmemesine oy birliğiyle karar verdiler.

Blomkvist'in, işe yarım gün çalışacak bir muhabir daha almak için, serbest işlere ayrılan bütçenin azaltılması önerisi biraz tartışıldı. Blomkvist'in aklında Svensson vardı; Svensson *Millennium'u* çalışmaları için bir üs gibi kullanabilir, işler iyi

giderse ileride tam gün işe alınabilirdi. Berger bu öneriye karşı çıktı: Derginin başarısındaki en büyük pay dışarıdan yapılan çalışmalara yani birçok serbest makaleye yer vermesiydi. Harriet Vanger de onu destekledi. Malm çekimser kaldı. Serbest işlerin bütçesine dokunulmamasına karar verildi ama diğer harcamalarda bir ayarlama yapılabilir mi diye bakacaklardı. Svensson'un işe alınmasını, en azından yarım gün çalışmasını hepsi de istiyordu.

Şirketin gelecekte alacağı istikamet ve gelişme planları kısaca tartışıldıktan sonra Berger yeniden, bir yıllığına, yönetim kurulu başkanı seçildi.

Malin Eriksson hiç konuşmamıştı. Kendisiyle birlikte arkadaşlarına da, 25.000'er kron prim verilmesine sevinmişti, ne de olsa bu bir aylık maaşlarından daha fazla bir miktardı. Yani ortada itiraz edilecek bir durum yoktu.

Yıllık yönetim kurulu toplantısı bittiğinde, Erika Berger ortaklar arasında bir toplantı yapmayı önerdi. Diğerleri çıkarken, Berger, Blomkvist, Malm ve Harriet toplantı salonunda kaldılar. Toplantı salonunun kapısı kapatılır kapatılmaz Berger söze girdi..

"Gündemde sadece bir konu var. Harriet, Henrik'le iki yıllık bir ortaklık anlaşması yapmıştık, bu süre bitmek üzere. Yani senin ya da daha doğrusu Henrik'in ortaklığı konusunda yeni bir karar vermeliyiz. "

Harriet başıyla onayladı.

"Henrik'in bu dergiye ortak olma kararını, çok özel bir durumda verdiğini hepimiz biliyoruz," dedi Harriet. "Bu koşullar artık yok. Ne öneriyorsunuz?"

Malm oturduğu yerde huzursuz bir şekilde kımıldandı. Bu

"çok özel durum"u bir tek o bilmiyordu. Blomkvist ve Berger bu konuyu ondan saklamışlardı. Erika söz konusu ortaklığın, Mikael'in hiçbir koşul altında tartışmaya yanaşmayacağı, çok özel bir mesele olduğunu söylemişti. Ama Malm, Blomkvist'in sessizliğinden, bunun Hedestad ve Harriet Vanger'le ilgili bir konu olduğunu anlamayacak kadar aptal değildi. Her neydiyse karar vermek için bu meseleyi deşmeye gerek de görmüyordu. Ayrıca Mikael'e bunu sorun etmeyecek kadar saygı duyuyordu.

"Üçümüz tartışarak ortak bir karara vardık," dedi Berger. Susup Harriet'in gözlerine baktı. "Ancak açıklamaya başlamadan önce, senin ne düşündüğünü bilmek isteriz."

Harriet Vanger odadakilere şöyle bir göz gezdirdikten sonra bakışlarını Mikael'e sabitledi ama yüzünden ne düşündüğünü okuyamadı.

"Eğer beni dışlamak istiyorsanız, Vanger ailesinin *Millennium'a* yaptığı yatırımı geri ödemelisiniz, bu da size üç milyon kron, artı faizine mal olur. Bunu yapacak gücünüz var mı?" diye yumuşak bir şekilde sordu.

"Tabii ki var," dedi Mikael gülümseyerek. Yaptığı iş karşılığı Henrik Vanger'den beş milyon kron almıştı. İşin ironik tarafı, yaptığı hizmetin bir kısmı da Harriet Vanger'i bulmaktı.

"Bu durumda karar sizin," dedi Harriet. "Sözleşmeye göre Vanger ailesinin ortaklığına bugünden itibaren son verebilirsiniz. Ben asla Henrik'in yaptığı bu sözleşme gibi bir sözleşmenin altına imza atmazdım."

"Eğer yapmamız gerekirse ortaklığınızı feshedebiliriz," dedi Berger. "Fakat asıl soru, sen ne yapmak *istiyorsun?* Büyük bir şirketin, hatta iki şirketin CEO'susun. Muhtemelen bizim yıllık bütçemiz, sizin yıllık kahve masraflarınız kadar. *Millennium*

kadar marjinal bir işe niye vakit harcayasın ki?"

Harriet yumuşak bir ifadeyle Berger'e bakarak, uzun bir süre sustu. Sonra bakışlarını Mikael'e çevirdi.

"Ben doğduğumdan beri hep bir şeylere sahiptim. Günlerimi, 400-500 sayfalık pembe bir romandakinden çok daha fazla entrikanın döndüğü bir kurumu yönetmekle geçiriyorum. Sizin yönetim kurulunuza katılmamın nedeni, görmemezlikten gelemeyeceğim birtakım yükümlülükleri yerine getirmekti. Fakat biliyor musunuz? Geçen on sekiz aylık sürede, hiçbir yönetim kurulu toplantısında almadığım zevki sizin yanınızda tattım."

Blomkvist düşünceli bir ifadeyle başını salladı. Vanger, bu sefer bakışlarını Malm'a çevirdi.

"*Millennium*'un yönetim kurulu toplantısı çocuk oyuncağı. Küçük, anlaşılır ve üstesinden gelinebilir sorunları var. Tabii ki her şirket gibi bu şirket de kâr etmek isteyecek işin doğası bu. Ama sizin asıl kaygınız bu değil, üstesinden gelmek istediğiniz başka bir şey var."

Bir yudum maden suyu içip Berger'e döndü.

"Açıkçası bu *şey* ne bilemiyorum: Hedefiniz biraz bulanık. Siz ne bir politik bir parti, ne de bir derneksiniz. Birbirinize olan sorumluluklarınız dışında sizi bağlayan bir şey yok. Ama sistemi eleştiriyor, beğenmediğiniz kamu personelinin ipliğini pazara çıkarıyorsunuz. Bir şeyleri etkilemek ve değiştirmek istiyorsunuz. Sinik ve nihilistlermiş gibi görünseniz de, bu dergiyi yalnızca ahlakınıza dayanarak yönetiyorsunuz, birkaç fırsatta çok özel bir ahlak anlayışınızın olduğunu gördüm. Nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum ama *Millennium*'un bir ruhu var. Kısaca katılmaktan gurur duyduğum tek yönetim toplantısı

burası."

Sonrasında öyle uzun süre sustu ki, Berger kahkahasını tutamadı.

"Bu anlattıkların çok hoş şeyler, ancak hâlâ fikrini söylemedin," dedi.

"Arkadaşlığınızdan hoşlanıyorum ve sizinle aynı yönetimde bulunmaktan müthiş zevk alıyorum. Sanırım daha önce bu kadar tuhaf, bu kadar gerçeküstü bir durum yaşamadım. Ama eğer siz isterseniz ben memnuniyetle kalmak isterim."

"Tamam," dedi Malm. "Yeterince sohbet ettik. Biz aramızda karar verdik, sözleşmeyi iptal edip seni çıkarıyoruz."

Vanger'in gözleri büyüdü.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Bu sözleşmeyi imzaladığımızda başınızı kütüğe koymuş, baltanın inmesini bekliyorduk. Başka bir seçeneğimiz yoktu.

Daha imzalar imzalamaz, Henrik Vanger'den kurtulmak için gün saymaya başlamıştık."

Berger bir dosyayı açtı, Vanger'in önüne kâğıtlar ve tam da onun telaffuz ettiği miktarın yazılı olduğu bir çek koydu. Vanger tek kelime etmeden kâğıtları okudu ve bir kalem çıkarıp imzaladı.

"İşte böyle," dedi Berger. "Acısız oldu. Ayrıca Henrik Vanger'e *Millennium* için yaptıklarından dolayı teşekkür ederiz. Umarım bunu kendisine iletirsiniz."

"Olur," dedi Harriet Vanger tarafsız bir ifadeyle. Göstermiyordu ama hem incinmiş hem de derin bir hayal kırıklığına uğramıştı. Önce ona neler hissettiğini anlattırmış,

kalmak istediğini söyletmiş ve sonrada kovuvermişlerdi.

"Ve şimdi, bakalım senin ilgini çekebilecek bir sözleşme hazırlayabilmiş miyim?" dedi Berger.

Ve birkaç kâğıdı Harriet'in önüne sürdü.

"Millennium' a ortak olmak ister misin, diye merak ediyoruz. Yalnızca Harriet olarak, Vanger ailesi adına değil. Fiyat biraz önce aldığın çekin miktarı kadar. Sözleşme zaman sınırlaması ya da özel şartlar içermiyor. Bizlerle eşit sorumluluk ve yükümlülüğün olacak."

Vanger kaşlarını kaldırdı,

"Neden böyle dolaylı bir işleme gerek gördünüz ki?" diye sordu.

"Bunun er ya da geç yapılması gerekiyordu," dedi Malm. "Eski sözleşmeyi her seferinde, yeni bir genel yönetim kurul toplantısına ya da yönetimde sıkı bir kavga edip seni kovana kadar birer yıllık süreyle uzatacaktık. Yani bu sözleşme işinin bir biçimde çözülmesi gerekiyordu."

Harriet dirseklerini masanın üzerine koydu, sorgulayan gözlerle önce Malm'a, ardından da Mikael ve Erika'ya baktı.

"Mesele şu ki, Henrik'le bu sözleşmeyi zor şartlar altında imzalamıştık," dedi Berger. "Ama seninle istediğimiz için yapacağız. Bunun eski sözleşmeden en önemli farkı, canımız istediğinde seni şutlayamayacak olmamız."

"Bu bizim için büyük bir fark," dedi Blomkvist, sevecen bir tonda.

"Kısaca senin, *Millennium'a* katkı sağlayacağına inanıyoruz, ayrıca Vanger adı bir tür ekonomik garanti olacak" dedi Berger.

"Zeki ve duyarlısın, yaratıcı çözümler getiriyorsun. Şimdiye kadar çok düşük bir profil çizdin. Üç ayda bir yaptığımız yönetim kurulu toplantılarına, neredeyse bir misafirmiş gibi katıldın. Ama yine de yönetime bir denge ve yönetim anlayışı getirdin. İş hayatını biliyorsun. Bir kez, *sana güvenebilir miyim,* diye sormuştun ve ben de senin için aynı şeyi merak ediyordum. Şimdi ikimiz de cevabı biliyoruz. Senden hoşlanıyorum ve güveniyorum hepimiz öyle. Biz senden karmaşık, tuhaf bir durumun bir parçası olmanı değil, partnerlik ve gerçek bir hissedarlık üstlenmeni istiyoruz."

Harriet sözleşmeye uzandı, her satırını dikkatle okudu, sonunda başını kaldırdı.

"Hepiniz aynı fikirdesiniz değil mi?" diye sordu. Üç baş da sallandı. Kalemi aldı, imzaladı. Önündeki çeki Mikael'e uzattı, Mikael çeki alıp yırttı.

Akşama Tavastgatan'daki Samirs Gryta lokantasına gittiler. Kuzu eti, kuskus ve şarap eşliğinde yeni ortaklıklarını kutladılar. Sakin bir yemekti. Ama Harriet hâlâ sersem gibiydi. Ortaklarıyla katıldığı bu ilk akşam yemeğinde onu huzursuz eden, nedenini bir türlü çözemediği tuhaf bir his vardı içinde, ileride kötü bir şeyler olacağı hissi.

Sekiz buçuk gibi erken bir saatte, özür dileyerek oteline gitmek için izin istedi. Erika da evine gidecekti, bir süre ona eşlik etti. Slussen'de ayrıldılar. Mikael ile Malm lokantada oturmayı sürdürdüler.

Vanger, taksi tutup kaldığı Sheraton'a gitti, sekizinci kattaki odasına çıkıp bir duş aldı, bornozunu giydi, pencere kenarına oturarak Riddarholmen'e bakmaya başladı. Bir paket Dunhills

sigarası açıp, bir sigara yaktı. Günde üç ya da dört sigara içerdi. Böylece hem kendini sigara içmeyenler sınıfına dahil ediyor hem de suçluluk duymadan sigara içmenin zevkine varıyordu.

Saat 21.00'de kapısı çalındı. Mikael Blomkvist'ti gelen.

"Seni alçak," dedi.

Blomkvist gülümseyerek yanağından öptü.

"Bir an beni kapının önüne koyduğunuzu düşündüm."

"Eğer niyetimiz bu olsaydı, bunu o kadar kaba bir şekilde yapmazdık. Sözleşmeyi yeniden formüle etmemizin nedenini anlamışsındır umarım?"

"Tabii, gayet mantıklı."

Blomkvist, Harriet'in bornozunu açıp, elini göğsüne götürdü ve yavaşça okşamaya başladı.

"Seni alçak," diye tekrarladı Harriet.

Salander, üzerinde "Wu" yazan kapının önünde durdu. Sokaktan ışıkların yandığını görmüştü. İçeriden müzik sesi geliyordu. Demek ki, Miriam Wu, hâlâ Tomtebogatan Sokağı'ndaki bu tek odalı evde oturuyordu. Cuma akşamıydı, Salander, Mimmi'yi evde bulamayacağını, bu saatlerde dışarıda bir yerlerde eğleniyor olacağını düşünmüş, hatta, içten içe de ümit etmişti. Şimdi Mimmi onu kabul edecek mi ya da evde yalnız mı gibi soruların cevabını alacaktı.

Zili çaldı.

Kapıyı açan Mimmi'nin kaşları çatıldı. Kapının kenarına yaslanarak, bir elini kalçasına koydu.

"Salander! Ben senin öldüğünü ya da başına başka kötü bir şey geldiğini sanıyordum," dedi.

"Nasıl bir şey?"

"Ne istiyorsun?"

"Bunun tek bir cevabı yok."

Miriam Wu, merdiven tarafına şöyle bir baktıktan sonra gözlerini tekrar Salander'e dikti.

"Biriyle başla, " dedi.

"Şey yalnız mısın, bu akşam arkadaş ister misin diye öğrenmek istedim."

Mimmi, şaşkın bir ifadeyle birkaç saniye baktıktan sonra, sıkı bir kahkaha attı.

"Bir buçuk yıl ortalardan kaybolduktan sonra, bir akşam kapımı çalıp, düzüşmek istiyor musun diye soracak tek bir kişi tanıyorum."

"Gitmemi ister misin?"

Mimmi gülmeyi kesti. Birkaç saniye ses etmedi. "Lisbeth... Aman Tanrım, sen ciddisin." Salander bekledi.

Mimmi derin bir iç çekerek, kapıyı sonuna kadar açtı.

"İyi, hadi içeri gir bakalım, hiç değilse bir kahve ikram edeyim."

Salander onun arkasından içeri girdi, Mimmi'nin, dış kapının hemen önüne, hole koyduğu iki tabureden birine oturdu.Yirmi dört metre karelik bir stüdyoydu burası. Küçücük bir oda ve birkaç parça mobilya konulabilecek küçük bir hol. Holde mutfak niyetine kullanılan minnacık bir girinti vardı. Mimmi bir

hortumla, banyodan "mutfağa" su çekmişti

Lisbeth göz ucuyla, kahve suyu koyan Mimmi'ye bakti. Annesi Hong Konglu, babası İsveç'in kuzeyindeki Boden'dendi. Şimdi Paris'te yaşıyorlardı. Mimmi Stockholm Üniversitesi'nde sosyoloji, ablası da Amerika'da antropoloji okuyordu. Kısacık kesilmiş saçları kuzguniydi. Mimmi'nin annesinin genlerinden gelen hafif Asyalı hava, babasından aldığı mavi gözlerle birleşerek özel bir güzellik yaratmıştı. Geniş bir ağzı ve yanaklarında, anne-babasında olmayan gamzeleri vardı. Otuz bir yaşındaydı. Parlak deri kıyafetler giyip performans şovu yapılan gece kulüplerinde boy göstermeyi severdi. Bazen bu şovlara kendisi de katılırdı. Salander on altı yaşından beri gece kulübüne gitmemişti.

Mimmi okul dışında, haftada bir gün Sveavägen Caddesi'nin ara sokaklarından birindeki, Domino Fashion mağazasında satış elemanı olarak çalışırdı. Burada naylon hemşire önlüğü, deri cadı kıyafeti gibi şeyler satılırdı. Bu kıyafetlerin dizaynını ve üretimini kendileri yapıyorlardı. Mimmi birkaç arkadaşıyla birlikte mağazanın ortaklarındandı. Ayda ancak, birkaç bin kron kazanıyor, bu da öğrenci kredisiyle birlikte geçinmesine yetiyordu. Salander onu birkaç yıl önce eşcinsellerin düzenlediği Pride festivalinde, tuhaf bir şovda izlemiş, aynı gün geç saatlerde, bira çadırında karşılaşmışlardı. Mimmi o gün, vücudunu kapatmaktan daha çok sergileyen, limon sarısı plastik bir elbise giymişti. Erotik nüansları ayırt etme yeteneğinden yoksun olan Salander'e, bu kıyafet hiç de çekici gelmemiş ama içkinin de etkisiyle, limona benzeyen bu kızı eve atmak istemişti. Ve birden o limon, çapkın bir bakış fırlatıp kahkahalar attıktan sonra, hiç çekinmeden Salander'i öpmüştü. Sonra da şaşkın şaşkın bakan Salander'e, *Seni istiyorum* demiş, arkasından Salander'in evine gidip, bütün gece sevişmişlerdi.

"BEN NEYSEM OYUM," dedi Salander. "Her şeyden, herkesten kaçtım. Biliyorum, veda etmem gerekirdi."

"Son aylarda fazla görüşmüyorduk ama yine de başına bir şey geldiğini düşündüm."

"Meşguldüm."

"O kadar gizemlisin ki. Kendinden hiç bahsetmezsin. Nerede çalıştığını ya da cep telefonuna cevap vermediğinde kimi arayacağımı bile bilmiyorum."

"Şu an bir yerde çalışmıyorum. Ayrıca şunu söyleyeyim ki, sen de aynı benim gibisin. Tek istediğin seksti, düzenli ilişki kurmak gibi bir niyetin yoktu. Değil mi?"

Mimmi bir süre ona baktıktan sonra, "Doğru," dedi.

"Benim için de durum aynıydı. Sana hiçbir konuda söz vermedim."

"Değişmişsin," dedi Mimmi.

"Çok değil."

"Daha yaşlı görünüyorsun. Olgun. Giyim tarzın değişmiş, sutyeninin içine de bir şeyler doldurmuşsun."

Salander sustu. Huzursuzdu. Mimmi onu çıplak görmüştü. Tabii ki değişikliği fark edecekti. Sonunda gözlerini indirdi, "Memelerimi yaptırdım," diye mırıldandı.

"Ne dedin sen?"

Salander gözlerini yerden kaldırdı. Yükselttiği sesinin tonunda, kendisinin farkında olmadığı bir itiraf havası vardı.

"İtalya'da bir kliniğe gittim ve göğüslerimi büyüttürdüm. İşte bunun için ortadan kayboldum. Sonra durmadan seyahat ettim. Ve şimdi buradayım."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Salander, ifadesiz gözlerle Mimmi'ye baktı.

"Benimki de ne aptallık. Sen asla şaka yapmazsın, *Mr. Spock*"

"Özür dilemeyeceğim. Sana karşı dürüsttüm. Gitmemi istiyorsan söyle."

"Gerçekten göğüslerini büyüttürdün mü?"

Lisbeth başını salladı. Mimmi gürültülü bir kahkaha attı. Lisbeth'in yüzü gölgelendi.

"Onları görmeden seni hayatta bırakmam. Hadi *lütfen.* Aç da göreyim," dedi Mimmi.

"Mimmi, ben seninle seks yapmaktan her zaman zevk aldım. Benim ne işle uğraştığım seni hiç ilgilendirmedi, eğer meşgulsem başka birini buldun. Başkalarının senin hakkında ne düşündüğü de umurunda değil."

Mimmi başını salladı. Lezbiyen olduğunu daha ortaokuldayken anlamıştı. Birkaç sıkıcı, beceriksiz girişimden sonra, on yedi yaşında, bir arkadaşı aracılığıyla katıldığı İsveç Eşcinsel Hakları Birliği'nin düzenlediği bir partide, erotizmin sırlarına vakıf olmuştu. O günden sonra da, başka türlü bir yaşam tarzını aklına bile getirmemişti. Yalnızca bir kez, yirmi üç yaşındayken, bir erkekle yatmayı denemişti. Ondan bekleneni mekanik bir şekilde gerçekleştirmiş ama hiç zevk almamıştı. O evlilik ya da sıcak bir ev hayatına ilgi duymayan azınlığa aitti.

"İsveç'e birkaç hafta önce döndüm. Benimle hâlâ ilgileniyor

musun yoksa gidip sokaktan birini mi bulmamı istersin?"

Mimmi ona doğru uzanıp hafifçe dudaklarından öptü.

"Bu akşam ders çalışmayı düşünüyordum," dedi.

Lisbeth'in gömleğinin üst düğmesini çözdü.

"Sıçarım dersine... " Tekrar öptü ve bir düğme daha çözdü

"Bunu görmem lazım." Bir daha öptü.

"Hoş geldin."

Harriet Vanger, sabaha karşı ikide uykuya daldığında Blomkvist hâlâ uyanıktı. Bir süre Harriet'in nefesini dinledikten sonra kalktı. Harriet'in çantasından Dunhills paketini alıp, bir sigara aşırdı. Yatağın yanındaki koltuğa çırılçıplak oturdu, onu seyretti.

Harriet Vanger'in sevgilisi olmayı planlamamıştı. Hatta aklına bile getirmemişti. Hedestad'da yaşananlardan sonra Vanger ailesinden uzakta durmaya karar vermişti. Yönetim kurulu toplantılarında karşılaştığı Harriet'le arasına saygılı bir mesafe koymuştu: Birbirlerinin sırlarını biliyorlardı ama bütün ilişkileri *Millennium*'un yönetim kuruluyla sınırlıydı.

Blomkvist bir yıl önce, hamsin yortusu tatilinde, aylardır gitmediği Sandhamn'daki kulübesine gitmişti. Kafa dinleyecek, sundurmada oturup yalnızca polisiye roman okuyacaktı, Sendhamn'a ayak bastıktan yalnızca birkaç saat sonra, sigara almak için büfeye giderken Harriet'le burun buruna gelmişti. O da, hafta sonu tatilini fırsat bilerek, Hedestad'dan uzaklaşıp biraz nefes almak için, Sandhamn'a gelmişti. Burayı çocukluğundan beri ilk defa ziyaret ediyordu. İsveç'i on altısında terk etmiş, elli üçünde dönmüştü. Onun izini Blomkvist bulmuştu.

Bütün o hoş geldin şamatalarından sonra Harriet sessizliğe gömülmüştü. Mikael onun öyküsünü, o da Mikael'in, bütün ilkelerini çiğneyerek, Vanger ailesinin korkunç sırlarını açığa vurmadığını biliyordu. Bunun bir nedeni de, Harriet'i korumaktı.

Blomkvist onu kulübesine davet etmişti. Sundurmada oturup kahve içerek saatlerce konuşmuşlardı. Harriet, İsveç'e döndükten sonra, ilk defa bu kadar uzun sohbet ediyorlardı.

Blomkvist, ona, "Martin'in bodrumundakileri ne yaptınız?" diye sormadan edememişti.

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

"Evet."

"Ben kendim temizledim. Yakılabilecek her şeyi yaktım. Binayı tamamen yıktırdım. Orada yaşayamazdım, satamazdım, birilerinin oturmasına tahammül edemezdim. Benim gözümde lanetlenmiş bir yerdi. Arsasına küçük bir kulübe yaptırmayı düşünüyorum."

"İnsanlar evi yıktırmanı tuhaf karşılamadılar mı? Oldukça lüks ve modern bir yapıydı."

Harriet gülümsemişti.

"Dirch Frode, vakfın mali açıdan çok zor durumda olduğunu, tamirdense yıkmanın daha az maliyetli olacağına dair bir söylenti yaydı."

Frode, aile avukatlarıydı.

"Frode nasıl?"

"Yakında yetmişine basacak. Onu bir şeylerle meşgul ediyorum."

Öğle yemeğini birlikte yemişler, Blomkvist birden, Harriet Vanger'in özel hayatının en mahrem detaylarını anlatmaya başladığını fark ederek nedenini sormuştu. Harriet bir süre düşünmüş, bu dünyada, sırlarını saklama gereği duymayacağı başka birinin daha bulunmadığını söylemişti. Üstelik, kırk sene önce bakıcılığını yaptığı bir "delikanlıdan" sakınması için bir neden de yoktu.

O ana kadar yalnızca üç adamla yatmıştı. İlk ikisi babası ve abisiydi. Babasını öldürmüş, abisinden kaçmıştı. Bir şekilde ayakta kalmayı başarmış, en sonunda bir adamla karşılaşıp yeni bir hayata başlamıştı.

"Şefkatli ve sevgi doluydu. Güvenilir ve dürüsttü. Onunla mutluydum. O hastalanmadan önce, birlikte harika bir yirmi yıl geçirdik."

"Bir daha niye evlenmedin?"

"Avustralya'da iki çocuk annesi ve büyük bir tarım işletmesinin sahibiydim. Romantik hafta sonu kaçamaklarına vaktim yoktu. Seksi de hiç özlemedim."

Sonra susup uzun süre öylece oturmuşlardı.

"Geç oldu. Otele dönmeliyim."

Blomkvist'in buna aldırmadığını görerek, "Beni baştan mı çıkarmak istiyorsun?" diye sormuştu Harriet.

"Evet."

Mikael ayağa kalkmış, elinden tutup Harriet'i kulübenin asma katındaki yatağına götürmüştü. Harriet birden durmuş, "Nasıl davranmam gerektiği bilemiyorum," demişti. "Bu her zaman yaptığım bir şey değil."

O hafta sonunu birlikte geçirmişler, daha sonra da derginin yönetim kurulu toplantısından sonraki günlerin akşamlarını birlikte geçirmeye başlamışlardı. Sürdürülebilir türden bir ilişki değildi aslında. Harriet sürekli çalışıyor, çok sık seyahat ediyor ve her iki aydan birini de Avustralya'ya geçiriyordu. Yine de Blomkvist'le ilişkisine değer veriyordu.

Lisbeth Salander ter içinde kalmıştı. Bir sigara yaktı, çırılçıplak uzandığı yataktan, kahve suyu koyan Mimmi'yi seyretti. Onun vücudunu kıskanıyordu. Etkileyici kasları vardı. Haftada üç akşam bir spor salonuna gidiyor, bunun birinde, Thai boksu denen karatemsi bir şey yapıyordu.

Kısacası fıstığın tekiydi. Manken gibi değildi ama inanılmaz çekiciydi. Kışkırtmaya ve flört etmeye bayılırdı. Bir partiye giderken öyle kıyafetler seçerdi ki, istediğini baştan çıkarırdı. Mimmi gibi birinin kendisi gibi bir çirkin ördekle niçin ilgilendiğini anlamıyordu. Ama bu ilgiden çok memnundu. Mimmi'yle seks o kadar özgürleştiriciydi ki, bedeni bütün ağırlıklarından kurtulup rahatlıyordu. Mimmi hem istediğini almayı hem de karşılığını vermeyi çok iyi biliyordu.

Mimmi iki fincan kahveyle dönüp, fincanları yatağın kenarındaki taburenin üzerine koydu.

Yatağa uzandı, eğilip Lisbeth'in göğüs uçlarına dokundu.

"İyi iş çıkarmışlar," dedi.

Lisbeth bir şey demedi. Mimmi'nin göğüslerine baktı. Küçüktüler ama bedenine yakışıyorlardı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, Lisbeth, harika görünüyorsun."

"Aptalca. Göğüsler ne bir şey ekler ne de eksiltir, sadece varlar."

"Vücuduna amma da takmışsın."

"Diyene de bir bak, deliler gibi spor yapıyorsun."

"Evet deliler gibi yapıyorum, hoşlandığımdan. Neredeyse seks kadar coşkulu bir şey. Sen de denemelisin."

"Ben boks yapıyorum."

"Boş laf... en fazla ayda bir yapıyorsun, o da kibirli erkeklere dayak atmak için. Buna spor denmez."

Salander omzunu silkti. Mimmi ata biner gibi üzerine oturdu.

"Lisbeth, kendinle çok fazla meşgulsün ve bedenine takıntılısın. Seni yatağa atma sebebimin, görüntün değil, davranışların olduğunu artık anla. Benim gözümde müthiş seksisin."

"Sen de. Onun için sürekli sana geliyorum ya."

"Aşk yok yani?" dedi Mimmi, sesine sanki alınmış tonu yükleyerek.

Salander başını iki yana salladı.

"Takıldığın biri var mı?"

Mimmi başıyla onaylamadan önce bir an tereddüt etti.

"Var gibi. Bir şekilde var. Muhtemelen. Biraz karışık bir durum."

"Burnumu soktuğumu sanma."

"Biliyorum, sana söylemekten çekinmem zaten. Üniversiteden ve benden biraz daha yaşlı. Yirmi yıllık evli, yani

kocasını benimle adatıyor. Şehir dışında, villasında, orada burada buluşuyoruz. Gizli lezbiyen yani. Geçen sonbahardan beri devam ediyor. Kocası seyahate çıktıkça buluşuyoruz. Sıkıcı olmaya başladı artık. Ama sıkı bir parça. Bunun dışında her zamanki ekiple görüşüyorum."

"Seni tekrar görmeye gelebilir miyim diye, merak ettiğimden sordum."

"Seni görmek hoşuma gider."

"Bir altı ay daha kaybolsam da mı?"

"Haberdar et yeter. Yaşıyor musun, öldün mü bileyim. Hiç değilse doğum tarihini öğrenmiş olurum. "

"Talepte bulunmak yok."

Mimmi iç çekip gülümsedi.

"Biliyor musun, birlikte yaşamak isteyeceğim bir lezbiyensin sen. Yalnız kalmak istesem beni rahat bırakırsın."

Salander bir şey demedi.

"Aslında tam bir lezbiyen sayılmazsın. Yok, değilsin. Belki de biseksüelsin. Ama en önemlisi seksüel birisin. Seksi seviyorsun ve bunu hangi cinsle yaptığın da umurunda değil. Sen entropik kaotik bir yaratıksın."

"Ne olduğumu bilmiyorum," dedi Salander. "Bildiğim tek şey, şimdi Stockholm'deyim ve ilişki konusunda berbat biriyim. Burada tanıdığım bir kişi bile yok. Döndüğümden beri konuştuğum tek kişi sensin."

Mimmi ciddi bir ifadeyle süzdü onu.

"Gerçekten de birilerini tanımak istiyor musun? Tanıdığım en

sır dolu ve ulaşılmaz insansın."

Bir süre sustular.

"Yine de göğüslerin çok lezzetli."

Lisbeth'in göğüs uçlarından birini tutup hafifçe çekti.

"Sana yakışmış. Ne çok büyük ne de çok küçükler."

Salander rahat bir nefes aldı. Bu görüşmeden memnun kalmıştı.

"Ve gerçek göğüsmüş gibi duruyorlar."

Göğsünü öyle bir sıktı ki, Lisbeth'in nefesi kesildi. Birbirlerine baktılar. Mimmi eğilip onu uzun uzun öptü. Lisbeth kollarını onun boynuna doladı. Kahveler soğudu.

7. BÖLÜM

29 OCAK, CUMARTESİ - 13 ŞUBAT, PAZAR

Cumartesi sabahı, saat on birde, Järna ile Vagnhärad arasında kalan Svavelsjö köyüne, sarışın bir devin kullandığı bir araba girdi. Yalnızca on beş haneden ibaret küçük köyün içinden geçerek, yüz elli metre ilerdeki binanın önünde durdu. Bir zamanlar matbaa olan bina, artık yıkılmaya yüz tutmuştu. Kapısının üzerinde Svavelsjö Motosiklet Kulübü yazılı bir levha vardı. Sarışın dev, arabadan inmeden önce etrafını dikkatlice kolaçan etti. Hava soğuktu. Kahverengi deri eldivenler giydikten sonra bagajdan siyah renkte bir spor çantası çıkardı.

Dikkat çekmeme gibi bir derdi yoktu. Bu eski matbaanın ününe dikkat çekmeden araba park etmek zaten imkânsızdı. Polis ya da herhangi biri, bu binayı kimseye çaktırmadan gözaltında tutmak istese, kamuflaj giysilerine bürünüp tarlanın öteki tarafında bir hendeğe teleskop yerleştirmek zorundaydı. Bu önlemler bile, kısa zamanda fark edilip, köylünün diline düşmelerini engelleyemezdi. Üstelik köyün evlerinden üçü Svavelsjö Motosiklet Kulübü'nün üyelerine aitti. Yani köylünün bildiğini anında onlar da bilirdi.

Diğer yandan, adam binanın içine girmek istemiyordu. Polis defalarca kulübe baskın yapmıştı. Binaya bir dinleme cihazı

yerleştirilmiş olması kuvvetle muhtemeldi. Bu nedenle binanın içinde yalnızca arabalar, kızlar, biralar, bazen de hangi hisse senedine yatırım yapılmalı gibi suya sabuna dokunmayan konular üzerine gevezelik yapılırdı.

Sarışın dev Carl-Magnus Lundin dışarıya çıkana kadar sabırla avluda bekledi. Otuz altı yaşında olan Magge Lundin kulübün başkanıydı. Uzun boyu, devasa bira göbeğiyle haşmetli bir adamdı. Açık sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Üzerinde siyah bir kot, kalın bir mont, ayaklarında kalın siyah botlar vardı. Kariyerine beş mahkûmiyet işlenmişti. İkisi uyuşturucu suçundan, biri çalıntı eşya satmaktan, biri araba çalmak ve alkollüyken kullanmaktandı. En ağır cezayı beşinci suçundan bir yıl almıştı: Stockholm'deki bir barda kontrolden çıkıp birilerini darp etmişti. Lundin'le ziyaretçisi tokalaştıktan sonra avluyu çevreleyen çit boyunca ağır ağır yürümeye başladılar.

"Aylar oldu," dedi Lundin.

Sarışın dev başını salladı.

"Bir anlaşmamız vardı. 3.060 gram metamfetamin."

"Şartlar önceki gibi mi?"

"Yarı yarıya."

Lundin göğüs cebinden bir paket sigara çıkardı. Bu insan azmanıyla iş yapmaktan hoşlanırdı. Metamfetaminin bir gramının sokakta satış fiyatı piyasaya sürülen miktara göre, 160 ile 230 kron arasında değişirdi. 3.060 gram 600.000 kron kadar bir kazanç demekti. Svavelsjö Motosiklet Kulübü, üç kilosunu 250 gramlık partiler halinde tanıdık satıcılara dağıtacaktı. O aşamada gram fiyatı 120-130 krona düşecekti.

Svavelsjö Motosiklet Kulübü için çok çekici bir ticaretti. Diğer

tedarikçilerden farklıydı, ne sabit fiyat ne de peşin ödeme gibi saçmalıklar konuşuluyordu. Sarışın dev malı getirir, kazancın yarısı gibi makul bir istekte bulunurdu. Aşağı yukarı bir kilo *met*'ten ne geleceğini bilirlerdi. Net miktar Lundin'in ne kadarını, kaça satabileceğine bağlıydı. Ama aşağı yukarı, en fazla bir kaç bin kron oynardı. İş tamamlandığında devin eline yaklaşık 190.000 kron civarında bir şey geçecekti.

Hep aynı sistemle yıllardır iş yapıyorlardı. Lundin, devin dağıtımı kendi yapması halinde kazancını iki katına çıkarabileceğini biliyordu. Aynı zamanda yapmama nedenini de biliyordu: Geri planda kalıp tüm riski Svavelsjö Motosiklet Kulübü'ne yıkıyor, daha az, ama riske girmeden para kazanıyordu. Diğer tedarikçilere benzemezdi, hiç bilgi sızdırmazdı. Aralarında güven ve iyi niyete dayalı sağlam bir ilişki vardı. Kavga, pis numaralar ya da tehdide yer yoktu.

Hatta sarışın dev, daha önce yaptıkları silah teslimatı işinde çuvallayıp 100.000 kron kadar zarar etmelerini bile sineye çekmişti. Lundin bu piyasada başka hiç kimsenin böyle bir zararı hazmetmeyeceğini biliyordu. Olanları ona anlatırken nasıl korktuğunu hâlâ hatırlıyordu Lundin. İşlerin nasıl ters gittiğini, Asayiş Şubesi Suç Önleme Bölümü'nden bir polisin Värmland'daki, Ari Irk Kardeşliği takımından birini nasıl faka bastırdığını anlatmıştı. Sarışın dev kaşlarını bile çatmamış, halden anlar davranmıştı. Böyle arızalar olabilirdi. İşin üzerine bir çizik çekilmişti.

Magge Lundin beceriksiz biri değildi. Onun ticaret anlayışına göre en iyisi, az ama risksiz kazançtı. Hiçbir zaman sarışın devi aldatmaya yeltenmemişti. Bunun sonu pek hayırlı olmazdı. Sarışın dev ve ortakları, az kârla yetiniyorlardı, tek talepleri onlara karşı dürüst davranılmasıydı. Lundin, eğer sarışın devi aldatmaya kalkarsa, ömrünün kısalacağından emindi.

"Sevkiyatı ne zaman yapabilirsin?"

Sarışın dev spor çantasını yere bıraktı.

"Sevkiyat yapıldı."

Lundin çantayı açıp, içindekileri kontrol etme gereği duymadı, onun yerine işi pazarlıksız üstlendiğinin işareti olarak elini uzattı.

"Bir şey daha var" dedi sarışın dev.

"Ne?"

"Sana özel bir iş vermek istiyoruz."

"Anlat."

Ceketinin iç cebinden bir zarf çıkarıp Lundin'e uzattı. Lundin zarfı açtı. İçinde bir pasaport fotoğrafı ve fotoğraftaki şahsa ait, A4 kâğıdına yazılı bilgiler vardı. Lundin kaşlarını kaldırarak,

"Bu kim?" dedi.

"Adı Lisbeth Salander. Stockholm'de yaşıyor. Södermalm'de, Lundagatan'da."

"Tamam."

"Sanırım bu sıralar ülke dışında ama er ya da geç dönecek."

"Tamam."

"Bize başvuran adam, kızla baş başa görüşmek istiyor. Yani bize canlı teslim edilecek. Yngern yakınındaki depo uygun gibi. Daha sonra, bu görüşmenin izlerini temizleyecek birini bul. Kız buharlaşmalı."

"Bunu halledebiliriz. Döndüğünü nereden bileceğiz?"

"Ben sana bildiririm."

"Fiyat?"

"Her şey dahil on bine ne dersin? Basit bir iş. Stockholm'e gidecek, kızı alıp bana getireceksin."

Tekrar el sıkıştılar.

Lundagatan'a ikinci ziyaretinde Lisbeth, kendini kanepenin üzerine atıp düşünmeye başladı. Birkaç stratejik karar vermesi gerekiyordu. İlki, bu daireyi elinde tutup tutmayacağı idi.

Bir sigara yaktı, dumanını tavana doğru üfledi, bir kola kutusunu küllük yaptı.

Burasını sevecek bir neden bulamıyordu. Annesi ve kız kardeşiyle dört yaşındayken taşınmışlardı. Annesi salonda yatarken, kendisi ile ikizi Camilla küçük yatak odasını paylaşırdı. "Büyük Felaket" yaşandığında on ikisindeydi. Onu, önce çocuk kliniğine kapatmışlar, on beşine bastığında bir koruyucu ailenin yanına vermişlerdi. İlk vasisi Holger Palmgren, bu daireyi önce annesi adına kiraya vermiş, Lisbeth on sekizine bastığındaysa, başının üzerinde kendi çatısı olsun diye Lisbeth'e vermişti.

Hayatının önemli bir bölümü bu dairede geçmiş, varlığının tek sabit parçası olmuştu. Buraya artık ihtiyacı yoktu ama terk etmeye de içi elvermiyordu. Sanki yıllarca ayaklarını bastığı yerlerde, yabancı birilerinin tepinmesi anlamına gelecekti.

Lojistik açıdan resmi posta adresi Lundagatan'dı. Buradan kurtulacaksa postasının geleceği yeni bir adres ayarlamalıydı. Yeni adresi resmi kayıtlara geçsin istemezdi. Kayıt işlerinde bir paranoyak gibi davranırdı. Bu konuda ne resmi kurumlara, ne de

herhangi birine güveni vardı.

Pencereden dışarı baktı, arka bahçede bütün hayatı boyunca gözüne çarpan güvenlik çitini gördü. Birden bu daireden taşındığı için içinde bir ferahlık hissetti. Burada hiçbir zaman kendini güvende hissetmemişti. Lundagatan'a dönüp de evine giderken sarhoş ya da ayık park etmiş arabalara, yayalara, etrafta ne varsa, her şeye dikkat kesilirdi. Birilerinin kendine zarar vermek istediğine, eve girerken ya da çıkarken ona saldıracaklarına inanırdı.

Böyle bir şey hiçbir zaman gerçekleşmedi ama bu onun rahatlamasına yetmiyordu. Lundagatan adresi bütün resmi kayıtlara geçmişti. Eskiden güvenlik önlemlerini artıracak kadar parası yoktu. Kendi güvenliğini ancak dikkatli davranarak sağlayabilirdi. Şimdiyse durum farklıydı. Hiç kimsenin Mosebacke'deki yeni adresini bilmesini istemiyordu. İçgüdüsü mümkün olduğunca görünmez kalması için onu uyarıyordu.

Fakat aldığı karar eski dairesini ne yapacağı konusunu çözmüyordu. Bir süre daha düşündü ve cep telefonunu çıkarıp Mimmi'yi aradı.

"Selam, benim."

"Selam Lisbeth, bu sefer bir hafta sonra aradın ha?"

"Lundagatan'dayım."

"OK."

"Düşünüyordum da, oturduğum daireyi sen devralmak ister miydin?"

"Nasıl yani?"

"Ayakkabı kutusunda yaşıyorsun."

"Ayakkabı kutumu seviyorum ben. Taşınıyor musun?"

"Ben zaten taşındım. Burası boş."

Mimmi biraz tereddüt etti.

"Lisbeth, ben oranın masraflarını karşılayamam."

"Burası kiralama hakkı satın alınmış bir daire. Hiç borcu da yok. Apartman gideri ayda 1.480 kron. Senin ayakkabı kutusuna verdiğin miktardan az. Üstelik, bir yıllık masrafları da ödendi."

"Satmayı düşünmüyor musun? Bir milyonu geçer."

"Değeri bir buçuk milyon, tabii emlakçılara inanılırsa."

"Ben karşılayamam bunu."

"Satmıyorum. Bu akşam bile taşınabilirsin ve istediğin kadar burada yaşayabilirsin. Üstelik bir yıl boyunca kira da vermeyeceksin. Benim burayı kiraya verme iznim yok. Ama seni ev arkadaşım olarak kaydettiririm. Böylece konut bulma kurumuyla da sorun yaşanmaz."

"Aa, Lisbeth, yoksa bana evlenme mi teklif ediyorsun?" diyen Mimmi bir kahkaha attı.

"Buranın bana bir faydası yok. Satmayacağım da."

"Yani orada bedavaya yaşabileceğimi söylüyorsun. Ciddi misin?"

Lisbeth çok ciddiydi.

"Evet."

"Ne kadar zaman?"

"İstediğin kadar. İlgileniyor musun?"

"Tabii ki. Bana her gün, Söder'in ortasında bedava bir apartman dairesi teklif etmiyorlar."

"Ama bir şartım var."

"Tahmin etmiştim."

"Burada istediğin kadar oturabilirsin. Yalnızca benim kayıtlarım bu adreste kalacak, yani postalarım bu adrese gelecek. Tek yapacağın, bana gelen postayı kontrol edip, ilginç bir şey varsa bana haber vermek."

"Lisbeth, sen tanıdığım en tuhaf insansın. Sen nerede yaşayacaksın?"

"Bunu sonra konuşuruz," diye kaçamak bir cevap verdi Lisbeth.

Mimmi'nin daireyi gözden geçirmesi için, o gün öğleden sonra buluşmaya karar verdiler. Telefonu kapattığında Lisbeth'in morali düzelmişti. Saatine baktı, Mimmi'nin gelmesine daha çok zaman vardı. Dışarı çıktı Hornsgatan'daki Handelsbanken'e gitti. Bir numara alıp sırasını beklemeye başladı.

Kimliğini gösterdi. Bir süredir yurt dışında yaşadığını anlatarak, tasarruf hesabında ne kadar para biriktiğini sordu. 82.670 kronu vardı. Geçen sonbaharda annesinden kalan 9.312 kronun eklenmesi dışında, bir buçuk yıldır hesapta hiç hareket yoktu. Annesinin ona miras bıraktığı miktarı çekti. Bir süre düşündü. Bu parayı onu mutlu edebileceğini düşündüğü bir yere verecekti. Rosenlungatan'daki postaneye kadar yürüdü. Stockholm Kadın Kriz Merkezi hesabına isimsiz bir bağış yaptı.

Erika Berger, cuma akşamı bilgisayarını kapattığında saat sekize geliyordu. *Millennium*'un mart sayısına son şeklini vermek için aralıksız dokuz saat çalışmıştı. Malin Eriksson bütün zamanını Svensson'un araştırmasına ve yayınlayacakları özel sayıya ayırdığından, neredeyse tüm redaksiyon işini kendisi yapmak zorunda kalmıştı. Cortez ile Karim de yardım etmişlerdi, ama redaksiyon işine alışık olmadıklarından katkıları sınırlıydı.

Berger yorulmuş, oturmaktan kıçına ağrılar girmişti ama yine de hem o günden, hem de hayatından bir şikâyeti yoktu. Derginin ekonomik durumu iyiye gidiyor, makaleler zamanında hazırlanıyor, en azından sorun yaratacak kadar gecikmiyordu. Çalışanlar da memnundular. Wennerström olayının üzerinden, neredeyse bir yıldan fazla zaman geçmiş ama yazı işleri çalışanlarının adrenali hâlâ düşmemişti.

Bir süre boynuna masaj yaptıktan sonra duş almayı düşündü. Ama kendini çok bitkin hissettiğinden bu fikirden vazgeçti, ayaklarını masasının üzerine uzatıp dinlenmeye çalıştı. Üç ay sonra kırk beşine basıyordu, artık, o üzerine çok konuşulan geleceği önemli ölçüde arkasında bırakmıştı. Alnında çizgiler belirmiş, gözlerinin altından, dudaklarının kenarına kadar bütün yüzünü, minik kırışıklıklar kaplamaya başlamıştı. Ama hâlâ güzeldi: Bunu biliyordu. Haftada iki kez sıkı spor yapıyordu. Ama kocasıyla denize açıldıklarında, artık yelken direğine eskisi kadar kolay tırmanamadığını da fark etmişti. Gerek duyulduğunda direğe hep o tırmanırdı, sürekli başı döndüğünden, kocası Greger bunu yapamazdı.

Geriye dönüp baktığında, bir sürü iniş ve çıkışa rağmen, başarılı olduğunu görüyordu. Parası, statüsü, harika bir evi ve sevdiği bir işi vardı. On beş yıllık evliliğe rağmen hâlâ âşık olduğu, müşfik bir kocası, ayrıca ihtiyaç duyduğunda, ruhunu

değilse de bedenini tatmin, eden, yorulmak bilmez bir sevgilisi vardı.

Blomkvist'i düşününce gülümsedi. Acaba cesaretini toplayıp da Harriet Vanger'le yattığını ne zaman itiraf edecekti. İkisi ile ilişkileri hakkında tek kelime etmemişti, ancak Berger dünkü çocuk değildi. Ağustos ayındaki yönetim kurulu toplantısında, nasıl bakıştıklarını görmüştü. O akşam sadece hinliğine her ikisini de cep telefonlarından aramış, beklediği gibi cevap alamamıştı. Bu su geçirmez bir kanıt sayılmayabilirdi ama her nedense yönetim kurulu toplantısı yaptıkları günlerin akşamlarında, Blomkvist'e ulaşılamıyordu. Toplantı sonrası, akşam yemeği için gittikleri restoranlarda, Harriet Vanger'in her seferinde yorgunluğunu bahane edip özür dileyerek erkenden ayrılışını izlemek de çok eğlenceliydi. Berger'in onları izlemek gibi bir derdi yoktu, ayrıca kıskanmıyordu da. Ama uygun bir fırsatta, dalgasını geçeceği kesindi.

Blomkvist'in diğer kadınlarla ilişkilerine hiç karışmamıştı. Sadece Vanger'le ilişkisinin yönetim kurulunda bir soruna yol açmamasını umuyordu. Büyük bir endişesi yoktu. Blomkvist, ardında bıraktığı kadınlarla arkadaşlığını sürdürmeyi bilirdi. Yalnızca bir kez sıkıntı yaşamıştı ama o da çok özel bir durumdu.

Berger Blomkvist'in arkadaşı ve sırdaşı olduğu için çok mutluydu. Bazı açılardan Blomkvist tam bir aptaldı, ama öte yandan da bir kahinin içgüdülerine sahipti. Erika'nın kocasını niçin büyüleyici, sıcak, zevkli ve cömert bulduğunu bir türlü anlayamıyordu. Her şeyden önce, çoğu erkekte görüp içten içe nefret ettiği pozlar Greger'de yoktu. Birlikte yaşlanmak istediği bir adamdı. Ondan çocukları olsun istemiş, bir türlü buna sıra gelmemişti ve artık çok geçti. Kocasından daha iyi, sağlam, bir alternatif düşünemiyordu; ihtiyaç duyduğunda her zaman yanında bulduğu, tereddütsüz güvenebileceği bir insandı Greger.

Blomkvist çok daha değişikti. Değişken bir karakteri vardı, bazen sanki birden fazla kişiliği varmış gibi görünürdü. İş hayatında inatçıydı, elindeki işe neredeyse patolojik bir biçimde odaklanırdı. Bir konuyu ele aldığında mükemmele ulaşıncaya kadar çalışır, bütün ipuçlarını birleştirmeden bırakmazdı. İyi günündeyse çok parlak başarılar gösterir, en kötü halde bile ortalamanın üzerinde kalırdı. Sezgileri o kadar güçlüydü ki, hangi öykünün sonunda dolapta saklanmış bir ceset çıkacağım, hangisinin aptal, sıradan bir sonla biteceğini bilmekte üstüne yoktu. Onunla çalışmaktan hiç pişman olmamıştı.

Ayrıca sevgilisi olduğunda da.

Erika Berger'in, Blomkvist'e cinsel bir tutkuyla bağlanmasını anlayabilen tek kişi kocasıydı. Bunun sebebi kocasıyla ihtiyaçlarını konuşma cesareti gösterebilmesiydi. Bu bir sadakatsizlik meselesi değil, arzu meselesiydi. Blomkvist'le seks ona öyle bir tatmin veriyordu ki, bunu kocası dahil hiçbir erkekte bulamamıştı.

Seks onun için önemliydi. Bekâretini on dört yaşında kaybetmişti. Ergenlik çağının büyük bir bölümünü canhıraş tatmin arayışıyla geçirmişti. Sınıf arkadaşlarıyla, cinsel birleşmeye kadar uzanmayan küçük sevişmelerden, bir öğretmeniyle yaşadığı uygunsuz bir ilişkiye, telefon seksinden, bir nevrozluyla yatmaya kadar, ne varsa denemiş, erotizmle ilgili hiçbir şeye uzak kalmamıştı. Kimin ne diyeceğine aldırmadan, seks partileri organize eden Clup Xtrem'e üye olmuştu. Fırsatını bulduğunda kadınlarla seks yapmış ama kadınların onu erkekler kadar heyecanlandırmadığını görerek hayal kırıklığına uğramıştı. Beckman'la beraber üçlü seksi de denemişti. Diğer erkek tanınmış bir sanat galerisi sahibiydi. Bu deneyimde kocasının güçlü biseksüel eğilimlerini keşfetmişti. İki erkek onu okşayıp zevkin doruklarında gezdirirken, birden açıklaması zor

bir istekle, kocasının başka bir erkek tarafından okşandığını görmek istemişti. Üçlü ilişkiyi birkaç defa başka erkeklerle de denemişlerdi.

Kocasıyla seks hayatı sıkıcı veya tatminsiz değildi ama Blomkvist çok farklı bir zevk veriyordu.

O özel bir yetenekti. Kısaca KSA'ydı... kusursuz seks adamı.

Berger, Greger'i koca, Mikael'i de sevgili olarak benimseyerek optimal dengeyi bulmuştu. İkisinden de vazgeçmezdi.

İşte bunu kocası anlıyordu, jakuzide yaşanılan, yaratıcı, akrobatik pozisyonların Erika'ya yetmediğini.

Berger'in Blomkvist'le ilişkisinde en sevdiği şey, onu serbest bırakmasıydı. Erika, birlikte çıkmaya başladıklarında -yirmi yıl önce- birçok kez kıskançlık krizi geçirmesine rağmen, Mikael, en ufak bir kıskançlık göstermemişti. Sonunda Erika da kıskanmamayı öğrenmişti. Onların ilişkisi arkadaşlık üzerine kurulmuştu ve Mikael, sınırsız bir sadakatle bağlıydı arkadaşlığa. İlişkileri en zorlu sınavlardan geçerek sağlamlaşmıştı.

Daha onlu yaşlarda yatakta ne yaptığının, nasıl bir hayat tarzı seçtiğinin kendinden başka hiç kimseyi ilgilendirmediğine karar vermişti. Ama yine de tanıdığı birçok kişinin, Mikael'le ilişkisine dair dedikodu yapmaları canını sıkıyordu.

Mikael erkekti. Onun bir yataktan diğerine gitmesine kimsenin itirazı yoktu. Erika'nın kocasının müsaade ettiği bir sevgilisi vardı hem de yirmi yıllık ama buna rağmen, sırf kadın olduğundan, akşam yemeklerinin değişmez konusuydu.

Fuck you all. Bir an düşündü ve kocasını aramak için telefona uzandı.

"Selam hayatım, ne yapıyorsun?"

"Yazıyorum."

Greger Beckman yalnızca sanatçı değildi: Sanat tarihi doçentiydi de. Bu konuda bir sürü kitap yazmıştı. Çok sık açık oturumlara çıkardı. Büyük bir mimarlık şirketinin de danışmanıydı. Bir yıldır, binalardaki sanatsal süslemeler ve insanların niçin bazı binalardan hoşlanıp bazılarından hoşlanmadıklarını konu edinen bir kitap üzerinde çalışıyordu. Kitap giderek fonksiyonalizme karşı bir nefret manifestosuna dönüştüğünden, estetik tartışma pazarında sıkı bir endişeye yol açacakmış gibi görünüyordu (en azından Erika'nın tahmini buydu).

"Nasıl gidiyor?"

"İyi. Akıyor. Senden ne haber?"

"Son sayıyı yeni bitirdim. Perşembe günü baskıya giriyor."

"Gayet iyi."

"İçim boşaldı."

"Aklında bir şeyler var gibi."

"Bu akşam için bir şey planlamış mıydın? Eğer bu gece eve gelmezsem felaket üzülür müsün?"

"Blomkvist'e selamlarımı ilet ve eceline susamamasını söyle," dedi Greger.

"Sanırım bunu dikkate alır."

"Tamam. Sen doyumsuz bir cadı olduğundan, onu erken yaşlandıracağını da söyle."

"Bunu biliyor."

"Bu durumda bana intihar etmekten başka seçenek kalmıyor.

Bırak da ölene kadar yazayım bari. İyi eğlenceler."

Erika ardından Mikael'i aradı. Dag Svensson ile Mia Bergman'ın Enskede'deki evlerindeydi. Svensson'un yazdığı kitabın detaylarını gözden geçiriyorlardı. Berger ona, eğer meşgul değilse, sızlayan sırtına masaj yapabilir mi, diye sordu.

"Anahtarların var," dedi. "Kendini evinde hisset."

"Hissedeceğim. Bir iki saate görüşmek üzere."

Bellmansgatan'a yürümek on dakikasını aldı Erika'nın. Soyundu, duş aldı ve *espresso* kahve yaptı. Daha sonra çırılçıplak yatağa girip büyük bir hevesle beklemeye başladı.

Onun için en büyük zevk, kocası ve Blomkvist'le aynı yatağa girmek olurdu ama bu tamamıyla imkânsız gibiydi. Blomkvist tam bir erkekti. Berger bazen onunla homofobiksin diye dalga geçerdi. Erkeklere ilgisi sıfırdı. Anlaşılan insan bu dünyada her istediğini alamıyordu.

Sarışın dev, berbat bir orman yolunda saatte on beş kilometre hızla direksiyon sallarken sinirden kaşları çatılmış, yanlış mı tarif aldım diye endişelenmeye başlamıştı. Hava kararmak üzereydi. Nihayet yol genişlediğinde, aradığı kulübe göründü. Frene bastı, kontağı kapatıp etrafına baktı. Kulübeden elli metre kadar uzataydı.

Mariefred yakınlarında, Stallarholmen denilen bir yerdeydi. 1950'lerden kalma basit bir kulübeydi karşısındaki. Ağaçların arasından, buzla kaplı Mälaren Gölü ışıyordu.

İnsan boş zamanını neden böylesine ıssız bir yerde geçirir, bir türlü anlamıyordu. Arabadan çıkıp kapısını kapattığında, birden

içinde bir huzursuzluk hissetti. Orman tehditkâr ve boğucuydu. Sanki biri onu gözlüyordu. Kulübeye doğru yürürken bir hışırtı duyarak durdu.

Ormanın içine doğru baktı. Rüzgâr yoktu. Ağaçların arasında dikkatle hareket eden bir şey görene kadar, iki dakika sinirleri gergin bekledi. Bakışlarını o şeyin üzerine topladı; otuz metre ilerisinde gözlerini ona dikmiş, hiç kımıldamadan duruyordu.

Sarışın dev hafif bir panik duygusu yaşadı. Detayları ayırt etmeye çalıştı. Karanlıkta kemikli bir yüz gördü. Cüceye benziyordu, bir metre boyundaydı, yosun ve dallarla bezenmiş kamuflaj kıyafeti gibi bir şey vardı üzerinde. Bir orman cini? Bir leprikon?

Nefesini tuttu. Tüyleri diken diken olmuştu.

Gözlerini kırpıştırdı, kafasını salladı. Yaratık on metre kadar sağa kaymıştı. Kendi kendini ikna etmeye çalıştı: *Orada hiçbir şey yok.* Demek ki hayal görüyordu. Yoo, hâlâ ağaçların arasında duruyordu. Birden hareket edip ona doğru yaklaştı. Çok hızlı hareket ediyordu. Saldırıya hazırlanır gibi eğilmişti.

Sarışın dev hızla kulübeye yöneldi. Kapıyı gürültülü bir biçimde çaldı. İçeriden seslerin geldiğini duyunca paniği geçiverdi. Omuzlarının üzerinden arkasına baktı. *Orada hiçbir şey yok.*

Kapı açılana kadar nefesini tuttu. Avukat Nils Bjurman onu nazik bir şekilde selamlayıp içeri davet etti.

Miriam Wu, Salander'den kalan dökümtüleri koyduğu son çöp torbasını da, bodrum katındaki çöp konteynırına attıktan sonra, nefes nefese tekrar yukarı çıktı. Dairenin içi şimdi hastane odası

kadar temizdi. Sabun, boya ve kahve kokuyordu. Kahveyi Lisbeth yapmıştı. Bir iskemleye oturmuş, perdelerden, kilimlerden, buzdolabının kapağına yapıştırılmış indirim kuponlarından, hole yığılı döküntülerden sanki bir sihirle kurtulmuş olan çıplak daireye bakıyordu. Dairenin birdenbire bu kadar büyümesi Lisbeth'i şaşırtmıştı.

Mimmi ile Salander giyim, mobilya ya da entelektüel merakları açısından birbirlerinden farklıydılar. Daha doğrusu, Mimmi'nin bir tarzı, ne tür giysiler giymek istediği, dairesini nasıl döşeyeceği, nasıl bir görüntü istediği konusunda kesin fikirleri vardı.

Lundagatan'daki bu daireye geldiğinde etrafı tıpkı bir emlakçı gibi incelemiş, biraz tartıştıktan sonra, başta oturma odasındaki sefil kanepe olmak üzere çoğu eşyanın atılmasına karar vermişti. Salander'in almak istediği bir şey var mıydı? *Hayır*. Mimmi iki hafta boyunca, hafta sonlarını ve her akşam birkaç saatini, mobilyaları atmaya, dolapları temizlemeye, yerleri kazımaya, banyoyu ovmaya, mutfak, salon, yatak odası ve holün duvarlarını boyamaya ayırmıştı. Salondaki parkeleri de cilalamıştı.

Salander'in böyle şeylere ilgisi yoktu, ama birkaç kez gelip Mimmi'yi hayranlıkla izlemişti. Temizlik bitip, daire yüklerinden kurtarıldığında, geriye bir tek, Salander'in sokaktan alıp eve çıkardığı, Mimmi'nin de evde tutmaya değer gördüğü, masif mutfak masasının ve iki iskemlenin zımparalanıp cilalanması kalmıştı.

"Hâlâ fikrini değiştirmediysen, bu hafta sonu taşınacağım."

"Bu daireye ihtiyacım yok."

"Ama burası harika bir yer. Yani daha büyük, daha iyi daireler

de var ama burası Söder'in ortasında, kirası da çok düşük. Lisbeth, burayı satmamakla bir servet kaybediyorsun."

"Geçinebilecek kadar param var."

Mimmi sustu. Salander'in akla ziyan açıklamalarını nasıl yorumlayacağını bilemiyordu.

"Peki, sen nerede yaşayacaksın?"

Lisbeth cevap vermedi.

"Gelip seni ziyaret edebilir miyim?"

"Henüz değil."

Salander sırt çantasını açtı, içinden birkaç kâğıt çıkarıp Mimmi'ye uzattı.

"Konut Bulma Kurumu'yla yeni bir sözleşme imzaladım. En basit yolu, seni ev arkadaşım olarak kaydettirmekti. Evin yarısını sattım. Bir krona. Yapacağın tek şey sözleşmeyi imzalamak."

Mimmi, bir kalem çıkardı. Doğum tarihini yazdı ve imzaladı.

"Hepsi bu mu?"

"Bu."

"Lisbeth, hep senin biraz kaçık olduğunu düşündüm. Bu sözleşmeyle dairenin yarısını bana verdiğinin farkında mısın? Burada oturmayı çok istiyorum ama birden pişman olup da beni zor bir duruma düşürmeni ve bu yüzden aramızın bozulmasını istemem."

"Aramız bozulmaz. Senin burada yaşamanı istiyorum. Doğrusu bu."

"Ama bedava? Karşılıksız? Kaçıktan da ötesin."

"Sen de benim postalarımı takip edeceksin. Tek koşul bu."

"Bu benim haftada dört saniyemi alır. Yani sekse vakit bulurum, eğer arada bir uğrarsan?"

Lisbeth gözlerini Mimmi'ye dikti. Uzun süre öylece baktı.

"Bunu çok isterim. Ama sözleşmeye dahil değil. İstediğin zaman beni geri çevirebilirsin."

Mimmi iç çekti.

"Ben de senin *kapatman* olacağım diye endişeleniyordum. Hani şu evli adamların, arada bir uğrayıp düzmek için bir ev tutup içine kapattığı kızlardan."

Bir süre sessizce oturdular. Sonra Mimmi kalktı. Salona gitti. Tavandaki çıplak ampulü söndürdü.

"Buraya gel."

Salander onu takip etti.

"Daha önce, yeni boyanmış mobilyasız bir dairenin döşemesinde sevişmemiştim. Marlon Brando'lu bir filmde görmüştüm, Paris'te tam da bu durumda sevişen bir çift vardı."

Salander yere bir göz attı.

"Bana uyar. İstiyor musun?"

"Ben her zaman isterim."

"Bu akşam dominant *bitch* ben olacağım. Ben karar vereceğim. Soyun."

Salander'in dudaklarına o çarpık gülümsemesi yerleşti. Giysilerini çıkarması on saniye sürmüştü.

"Yere uzan. Yüzüstü."

Salander, Mimmi'ye itaat etti. Parkeler serindi, tüyleri ürperdi. Mimmi, Salander'in, üzerinde *You have the right to remain aileni yazan* tişörtünü alıp ellerini arkasından bağladı.

Lisbeth ise iki yıl önce Nils Bjurman alçağının ona yaptıklarını hatırlamıştı.

Tek benzerlik buraya kadardı.

Lisbeth, Mimmi'den sadece şehvetli bir birleşme bekleyebilirdi. Mimmi onu sırtüstü çevirip, bacaklarını açarken itiraz etmedi. Yarı karanlık odada tişörtünü çıkarışını seyretti, yumuşak memelerine hayran oldu. Mimmi üzerinden çıkardığı tişörtle Lisbeth'in gözlerini bağladı. Lisbeth, birkaç saniye sonra Mimmi'nin dilini göbeğinde, parmaklarını uyluğunda hissetti. Uzun zamandır bu kadar heyecanlarımamıştı. Gözlerini iyice kapatıp, Mimmi'ye teslim oldu.

8. BÖLÜM

14 ŞUBAT, PAZARTESİ - 19 ŞUBAT, CUMARTESİ

Odasının kapısı hafifçe çalındığında, Armansky başını kaldırdı, kapı aralığında Salander'i gördü. Kahve otomatından aldığı iki fincan kahveyle içeri giriyordu. Armansky kalemini masasına bıraktı, okuduğu raporu önünden biraz itti.

"Merhaba," dedi Salander.

"Merhaba."

"Bu bir arkadaş ziyareti," dedi. "İçeri girebilir miyim?"

Armansky gözlerini birkaç saniye kapadıktan sonra, ziyaretçi koltuğunu işaret etti. Saatine bir göz attı, 18.30'du. Salander kahvelerden birini uzattı ve oturdu. Bir süre birbirlerini incelediler.

"Bir yıldan fazla oldu," dedi Armansky.

Salander başını salladı.

"Bana küstün mü?"

"Küsmeli miydim?"

"Veda etmedin."

Armansky dudaklarını büzdü. Çok şaşırmıştı, ama Salander'in hayatta olduğunu görmek onu rahatlatmıştı. Şiddetli bir öfkeyle bezginliği aynı anda hissetti.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Salander.

"Bana neler yaptığını açıklama zorunluluğun yok. Ne istiyorsun?"

Sesi istediğinden daha soğuk çıktı.

"Bir şey istediğim yok. Sadece merhaba demek için uğradım."

"İşe ihtiyacın varsa... sana artık güvenemem."

Lisbeth başını salladı.

"Başka bir işte çalışıyor musun?"

Lisbeth sözcükleri nasıl bir araya getireceğini bilemiyor, Armansky ise bekliyordu.

"Seyahatteydim," dedi sonunda. "Yeni döndüm."

Düşünceli bir şekilde başını sallayan Armansky, bir yandan da genç kızı incelemeye başladı. Lisbeth Salander değişmişti. Bambaşka bir... tarzda giyinmişti ve davranışları olgunlaşmıştı. Sutyenin içini bir şeylerle doldurmuştu.

"Değişmişsin. Nerelerdeydin?"

"Orada burada... " dedi. Armansky'nin bu cevaptan memnun kalmadığını görünce ekledi, "İtalya'ya gittim, oradan Orta Doğu'ya, Bangkong üzerinden Hong Kong'a. Bir süre Avustralya'da ve Yeni Zelanda'da kaldım. Tüm adayı dolaştım. Pasifik'i aştım. Tahiti'de bir ay kaldım. Amerika Birleşik Devletleri'ni gezdim, son birkaç ayı ise Karayip adalarında geçirdim. Size neden veda etmediğimi bilmiyorum."

"Ben söyleyeyim: Başkaları seni bir gram ilgilendirmiyor da ondan," dedi Armansky sözünü sakınmadan.

Salander alt dudağını ısırdı. Bir süre düşündü. Belki de Armansky haklıydı, ama yine de bu ona ağır bir ithammış gibi geldi.

"Genellikle ben başkalarının umurunda değilimdir."

"Boş laf," dedi Armansky. "Senin davranış sorunun var. Seninle arkadaş olmaya çalışanlara pisliklermiş gibi davranıyorsun. Bu kadar basit."

Sessizlik.

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Canın ne isterse onu yapıyorsun. Her zaman böyle yaptın. Ama şimdi gidersen bir daha yüzüne bile bakmam."

Salander birden korkuya kapıldı. Gerçekten saygı duyduğu biri, onunla bütün ilişkilerini kopartmak üzereydi. Ne diyeceğini bilemedi.

"Holger Palmgren felç geçireli iki yıl oldu. Bir kez bile onu ziyaret etmedin," diye devam etti Armansky sert bir ifadeyle.

Salander Armansky'ye gözleri büyüyerek baktı.

"Palmgren yaşıyor mu?"

"Onun yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorsun."

"Doktorlar şey demişti... "

"Doktorlar her şeyi der..." diye sözünü kesti Armansky. "Çok kötüydü, kimseyle iletişim kuramıyordu. Geçen sene biraz düzeldi. Rahat konuşamasa da, dikkatle dinleyince ne dediği anlaşılıyor. Hâlâ birçok konuda yardıma muhtaç ama tuvalete

kendi başına gidebiliyor. Ona değer veren insanlar tarafından ziyaret de ediliyor."

Lisbeth'in dili tutulmuştu. İki yıl önce, evine gittiğinde, Palmgren'i yerde yatarken bulmuştu. Hemen ambulans çağırıp hastaneye götürmüştü. Ona bakan doktor başını sallayarak, durumu umutsuz demişti. Lisbeth, bir doktor gelip de, Palmgren'in komaya girdiğini, çıkacağını da sanmadıklarını söyleyene kadar, bir hafta boyunca hastaneden ayrılmamıştı. Ancak bunu duyduğunda, arkasına bakmadan hastaneyi terk etmişti. Bir daha da ne oldu diye sormamıştı.

Kaşları çatıldı. O sırada ona vasi atanan Nils Bjurman'la uğraşmaktan başka bir şeye vakit bulamamıştı. Ama hiç kimse, Armansky bile, Palmgren'in hâlâ hayatta olduğunu, giderek de iyileştiğini söylememiş, Salander ise böyle bir olasılığı hiç aklına getirmemişti.

Gözleri yaşarmıştı. Hayatının hiçbir döneminde, kendini şimdi hissettiği kadar, bencil bir pislik gibi hissetmemişti. Başını eğdi.

Sessiz, öylece oturdular. Sonra Armansky, "İyi misin?" diye sordu.

Salander omuzlarını silkti.

"Nasıl geçinebiliyorsun? İşin var mı?"

"Hayır, yok. Nasıl bir iş istediğimi bilmiyorum. Şimdilik geçinebilecek kadar param var."

Armansky onu dikkatle inceledi.

"Ben sadece merhaba demek için gelmiştim... İş aramıyorum. Bilmiyorum... Bana ihtiyacın olursa senin için çalışabilirim ama benim ilgimi çekecek bir şey olmalı."

"Geçen yıl Hedestad'da neler yaşandığını bana anlatmak istemiyorsun, değil mi?"

Salander cevap vermedi.

"Orada bir şeyler oldu. Biri sizi ölümle tehdit etti. Buraya gelip güvenlik kamerası ve teçhizatı ödünç aldın. Arkasından Martin Vanger arabasını bir tırın üzerine sürerek intihar etti. Kız kardeşi ölüler diyarından geri geldi. En hafif deyimiyle bir sansasyon diyelim."

"Bu konuyu kimseye anlatmayacağıma söz verdim."

"Sanırım, şu Wennerström olayındaki rolünü de anlatmayacaksın?"

"Kalle Blomkvist'e araştırmasında yardım ettim. Hepsi bu. Çok fazla bulaşmak istemedim."

Blomkvist'ten bahsederken sesi mesafeli ve soğuktu.

"Blomkvist her tarafta seni arıyor. Ayda en az bir kez telefon açıp, senden bir haber aldım mı diye soruyor."

Salander sessiz kaldı, Armansky ağzının sımsıkı kenetlediğini fark etti.

"Ondan hoşlandığımı söyleyemem," diye devam etti Armansky. "Ama senin için gerçekten kaygılanıyor. Geçen sonbaharda bir kez görüştük. Hedestad'dan o da bahsetmek istemedi."

Lisbeth, Blomkvist'ten bahsetmek istemiyordu.

"Ben sadece merhaba demeye ve şehre döndüğümü söylemeye gelmiştim. Burada kalıp kalmayacağımı da bilmiyorum. Bana ulaşmak istersen, bu benim yeni cep telefon numaram ve yeni e-posta adresim."

Armansky'ye bir kâğıt parçası uzatıp ayağa kalktı. Tam kapıya varmışken Armansky seslendi.

"Bir saniye bekle. Şimdi ne yapacaksın?"

"Holger Palmgren'i ziyaret edeceğim."

"İyi... Ama ben ne iş yapacağını soruyorum?"

"Bilmiyorum."

Armansky düşünceli bir ifadeyle baktı.

"Nasıl geçineceksin?"

"Söyledim ya, geçinecek kadar param var."

Armansky koltuğuna yaslandı. Salander'in bu sözlerini nasıl yorumlaması gerektiğini bilemedi.

"Tek kelime etmeden çekip gitmene o kadar kızmıştım ki, artık sana güvenilemeyeceğine karar vermiştim." Suratını buruşturdu. "Güvenilmez birisin. Ama müthiş iyi bir araştırmacısın. Yakında sana uyacak türde bir iş gelebilir."

Lisbeth, Armansky'nin masasına doğru yaklaştı.

"Senden iş istemiyorum. Yani, bir işe ihtiyacım yok. Ciddiyim. Ekonomik bağımsızlığım var."

Armansky şüpheli bir ifadeyle kaşlarını çattı.

"Tamam. Ekonomik bağımsızlığın var, bu da ne demekse. Sözüne güveniyorum. Ama yine de işe ihtiyacın olursa... "

"Dragan, sen döndüğümden beri ziyaret ettiğim ikinci kişisin. Senin işine ihtiyacım yok. Yine de bunca yıldır saygı duyduğum çok az insandan birisin."

"İyi. Ama herkes yaşamak için geçimini sağlamalıdır."

"Üzgünüm ama artık kişisel araştırmalarla ilgilenmiyorum. Eğer bir sorunla karşılaşırsan haber ver."

"Nasıl bir sorun?"

"Sorun işte, içinden çıkamadığın, ne yapacağını bilemediğin bir vaka. Sana iş yapacaksam, benim ilgimi çekecek bir şey bulmalısın. Belki de işin operasyon kısmında."

"Operasyonda mı? *Sen mi?* Canın ne zaman isterse iz bırakmadan kayboluyorsun."

"Boş laf. Aldığım hiçbir işi yarım bırakmadım."

Armansky ona çaresiz bir ifadeyle baktı. Operasyon saha çalışması anlamına gelen bir şirket jargonuydu. Koruma görevlisi olmaktan tut, sanat sergilerinde güvenlik sistemi kurmaya kadar bir sürü şeyi kapsardı. Operasyon personeli güvenilir, kıdemli ve değişmez elemanlardı. Çoğu eski polisti, üstelik yüzde doksanı da erkekti. Salander, Armansky'nin Milton Security'nin operasyon bölümü çalışanlarında aradığı kriterlerinin tamamından yoksundu.

"Şey... " dedi kuşkulu bir sesle.

"Kendini zorlama. Dediğim gibi işe ihtiyacım yok. Eğer çözülmesi zor bir vaka çıkarsa haber ver. Bilmece çözmekte iyiyim."

Sonra topuklarının üzerinde dönerek kapıdan çıktı.

Armansky kafasını salladı. *Bu kız deli. Gerçekten de deli.* İki saniye sonra Salander tekrar kapıda belirdi.

"Ha, bir de unutmadan... artist Christine Rutherford'u, tehdit mektupları yazan manyaktan korumak için iki adam görevlendirmişsin. Bir aydır bu işle uğraşıyorlar. Mektuplardaki

çok özel bilgiler nedeniyle, bunları kadının yakın çevresinden birilerinin yazdığını düşünüyorsun."

Armansky gözlerini Salander'e dikti. Bütün bedeni elektrik şokuna tutulmuş gibiydi. *Yine yaptı.* Lisbeth yine kesinlikle bilmesi imkânsız bir vakanın içine dalmıştı. *Bunu bilmemesi gerekirdi.*

"Ee?... "

"Tamamen düzmece. Tehdit mektuplarını, dikkat çekmek için kendileri yazıyor, o ve erkek arkadaşı. Önümüzdeki bir iki gün içerisinde yeni bir tehdit mektubu daha alacak ve gelecek hafta basına sızdıracaklar. Büyük ihtimal, mektubun basına sızmasından Milton Security'i sorumlu tutacaklar. O kadını müşteri listenden hemen sil."

Armansky daha ağzını açmadan Salander gitmişti bile. Kapıya bakakaldı. Bunu nasıl bilebilirdi? Milton'dan ona bilgi sızdıran biri olmalıydı. Ancak, bu vakayı bilen kendi dahil dört ya da beş kişiydi. Operasyon müdürü, tehditler hakkında rapor yazan bir iki kişi daha, hepsi de güvenilir, profesyonel elemanlardı. Armansky çenesini ovaladı.

Masasına baktı. Rutherford dosyası kilitli çekmecedeydi. Ofiste hırsız alarmı vardı. Tekrar saatine baktı, teknik bölümün şefi Harry Fransson gitmiş olmalıydı. Fransson'a bir e-posta göndererek ertesi sabah ofisine gelmesi ve bir gizli kamera yerleştirmesini istedi.

Salander, Mosebacke'deki evine doğru hızlı adımlarla yürüyordu. İçinden bir ses acele etmesi gerektiğini söylüyordu.

Söder Hastanesi'ni aradı, ısrarlı çabalarının sonucunda,

telefonda oradan oraya aktarılarak Palmgren'in kaldığı yeri buldu. On dört aydır Älta'daki, Erstaviken Rehabilitasyon Merkezi'nde kalıyordu.

Birden gözünde Âppelviken Bakımevi canlandı. Rehabilitasyon merkezini aradı, Palmgren'in uyuduğunu, ertesi gün ziyaret edebileceğini söylediler.

O akşam Salander, huzursuz bir ruh haliyle evin içinde dolaşıp durdu. Erkenden yatağa girdi ve hemen uykuya daldı. Ertesi sabah saat yedide kalktı, duş aldı. 7-Eleven'da hızlı bir kahvaltı yaptı. Saat sekizde Ringvägen'deki araba kiralama şirketindeydi. *Bir araba almalıyım.* Birkaç hafta önce Âppelviken'e giderken kiraladığı, aynı Nissan Micra'yı kiraladı. Rehabilitasyon merkezinin park yerine arabayı park ettiğinde epeyce gergindi. Cesaretini toplayıp girişteki danışma masasına yöneldi. Holger Palmgren'i görmek istediğini söyledi.

Danışmadaki kadın, göğsündeki etikete göre Margit, önündeki kâğıtlara göz gezdirip, Holger Palmgren'in fizik tedavide olduğunu, görüşebilmek için on bire kadar beklemesi gerektiğini söyledi. Eğer isterse bekleme salonunda oturabilir ya da on birde geri gelirdi. Lisbeth park yerine dönüp, arabanın içine oturdu, beklerken üç sigara içti. On birde tekrar danışma masasına gitti, aldığı bilgiyle koridor sonundan ilk sağa, sonra da sola dönerek yemek salonunu buldu.

Kapıda durdu, yarısı boş yemek salonunda oturan Palmgren'i izledi. Yüzü kapıya dönüktü ama bütün dikkatini önündeki tabağa vermişti. Sapını avucunun içine alarak beceriksizce tuttuğu çatalı ağzına götürmeye çalışıyordu. Her üç hamlede bir lokmasını döküyordu.

Çökmüştü, sanki yüz yaşında biri gibiydi. Yüzünde tuhaf bir donukluk vardı. Tekerlekli sandalyede oturuyordu. Evet, işte

yaşıyordu Palmgren, demek ki, sırf Lisbeth'in içini acıtmak için, Armansky'nin uydurduğu bir yalan değildi.

Palmgren, üçüncü denemesinde de, çatalına makarna almayı başaramayınca, sessizce küfretti. Yürüyemediğini ve başka birçok şeyi yapamadığım artık kabullenmişti ama yemek bile yiyememesini, arada bir bebek gibi ağzından salyalar akmasını bir türlü hazmedemiyordu.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Çatalı indirecek, doğru açıyı bulacak, öne doğru iteleyecek, yemeği yükleyip ağzına doğru getirecekti. Ama bu koordinasyonu bir türlü sağlayamıyordu. Eli sanki kendi başına buyruktu. Palmgren ondan doğrulmasını istediğinde onu dinlemiyor, ağır ağır yana kayıyordu. Ağzına kadar getirmeyi başarsa bile, son anda ya yanağına veya çenesine yöneliyordu.

Tedavinin iyi gittiğini biliyordu. Altı ay önce, eli o kadar titriyordu ki bir kaşık yemeği bile ağzına götürmekten acizdi. Şimdi, uzun zaman alsa da, hiç değilse kendi başına yiyebiliyordu. Kendini bırakmayacak, organlarını tam kontrol etmeyi başarana kadar çabalayacaktı.

Yemek almak için tabağa doğru yeni bir hamle yaparken, arkasından uzanan bir el çatalı, usulca onun elinden aldı. Palmgren çatalı tutan, narin, oyuncak bebek eline benzeyen eli hemen tanıyarak başını arkasına çevirdi. Lisbeth'le göz göze geldi. Lisbeth'in gözleri tedirgindi.

Palmgren hiç hareket etmeden uzun uzun baktı ona. Kalp atışları inanılmaz hızlanmıştı. Sonra çatalın ucundaki makarnayı almak için ağzını açtı.

Lisbeth lokma lokma yemeğini yedirdi ihtiyar adama. Aslında Palmgren kendisine yemek yedirilmesinden nefret ederdi ama

bunun Lisbeth'e iyi geldiğini anlamıştı. Sorun çaresiz birine yardım etmek değildi. Lisbeth ona duyduğu şefkati göstermek istiyordu -ki bu, üzerine konuştuğumuz kişi Lisbeth'se büyük bir olaydı. Salander ikincisini uzatmadan önce, Palmgren'in ağzındaki lokmayı çiğnemesini sabırla bekliyordu. Palmgren, içinde kamış olan süt dolu bardağı gösterdiğinde, süt içmesine de yardım etti.

Yemek boyunca birbirlerine tek laf etmediler. Palmgren son lokmasını da çiğneyip yuttuktan sonra, Lisbeth çatalı tabağa koyup soran gözlerlerini ona çevirdi. Palmgren başını iki yana salladı. *Hayır daha fazla istemiyorum.*

Palmgren tekerlekli sandalyenin sırtlığına yaslanarak derin bir nefes aldı. Lisbeth bir peçeteyle ağzının kenarlarını sildi. Palmgren kendini Amerikan filmlerindeki mafya babalarına benzetti, adamları ona saygı gösterisindeydi. Lisbeth'in elini öptüğünü hayal ederek, bu tuhaf fanteziye içinden güldü.

"Burada bir fincan kahve bulabilir miyim?" diye sordu Lisbeth.

Palmgren bir şeyler geveledi. Dudakları ve dili sesleri biçimlendiremiyordu.

"Serv mas köşe." *Servis masası köşede.*

"Sen de ister misin? Her zamanki gibi sütlü ve şekersiz mi?"

Palmgren başını salladı. Lisbeth boşalmış yemek tepsisini masadan aldı, bir dakika sonra iki fincan kahveyle geri döndü. Palmgren, Lisbeth'in kahvesini alışkanlıklarının tersine sütsüz içtiğini fark etti. Süt bardağındaki kamışı çıkarıp fincanına koyduğunu görünce gülümsedi. Ona binlerce şey söylemek istiyordu ama ağzından bir sözcük çıkaramıyordu. Sürekli göz göze geliyorlardı. Lisbeth'in suçluluk duygusuyla kıvrandığı

ortadaydı. Sessizliği de o bozdu.

"Seni öldü sandım. Eğer yaşıyor olduğunu bilseydim, seni hiçbir zaman... Çok daha önce ziyaretine gelirdim."

Palmgren başını salladı.

"Beni affet."

Palmgren gülümsedi. Çarpık, bir gülümsemeydi bu.

"Komadaydın, doktorların bana öleceğini söylediklerinde hastaneyi terk ettim. Senin birkaç güne kadar öleceğini düşünüyorlardı. Çok üzgünüm."

Palmgren elini ona doğru uzattı, Lisbeth kendine uzanan eli sıkıca tutarak derin bir nefes aldı.

"Kayb old." *Kayboldun.*

"Dragan Armansky mi söyledi sana?"

Palmgren başını salladı.

"Seyahat ediyordum. Buradan uzaklaşmalıydım. Giderken kimseye veda etmedim. Gittim işte. Benim için endişelendin mi?"

Palmgren, "çok" der gibi başını yavaşça salladı.

"Benim için hiçbir zaman endişelenme, emi."

"Ben endiş medm hiç. Başn çare baksın. Ama Arms endiş."

Ben endişelenmedim. Sen her zaman başının çaresine bakarsın. Ama Armansky endişelendi.

Lisbeth ilk defa gülümseyince, Palmgren rahatladı. Her zamanki çarpık gülümsemesiydi. Lisbeth'i dikkatle inceledi, belleğindeki kızla karşılaştırdı. Değişmişti. Daha düzgün, temiz görünüyordu ve eskisinden daha iyi giyinmişti. Dudağındaki

halkayı çıkarmıştı... hmm... boynundaki eşekarısı dövmesini de sildirmişti. Büyümüş görünüyordu. Haftalardır ilk kez güldü, Öksürük nöbetine kapılmış gibi gülüyordu.

Lisbeth'in gülümsemesi de genişledi, yüreğinde uzun zamandır hissetmediği bir sıcaklık hissetti.

İyi yapmışsın." *İyi yapmışsın.* Kıyafetini işaret etti. Lisbeth başını salladı.

"İyiyim."

"Yen vasi nas?" *Yeni vasin nasıl?*

Palmgren Lisbeth'in yüzünün karardığını gördü. Dudaklarının inceldiğini.

"Sorun yok... İdare ediyoruz."

Palmgren'in yüzünde bir soru işareti belirdi. Lisbeth etrafına şöyle bir bakındıktan sonra konuyu değiştirdi.

"Ne kadardır buradasın?"

Palmgren felç geçirdikten sonra doğru dürüst konuşamıyor, hareketlerini iyi koordine edemiyordu ama zihni apaçıktı. Lisbeth'in sesinden bir şeylerin ters gittiğini anladı. Lisbeth, her zaman açık yürekli değildiyse bile, kendisine hiç yalan söylememişti. Cevap vermek istemediğinde konuyu değiştirirdi. Yeni vasisiyle bir sorun olduğu apaçıktı. Bu da Palmgren'i hiç şaşırtmadı.

Palmgren birden derin bir pişmanlık hissetti. Kaç kez meslektaşı Nils Bjurman'ı arayıp Salander'i sormayı düşünmüş, her seferinde ihmal etmişti! Ayrıca daha gücü yerindeyken mahkemenin verdiği gayri mümeyyiz kararını niçin kaldırtmamıştı ki? Aslında bunun nedenini biliyordu: Büyük bir

bencillikle ilişkisi hep sürsün istemişti. Bu sorunlu kızı hep sevmiş, kendi olmayan çocuğu yerine koymuş, ilişkilerini sürdürebilmek için bir neden yaratmak istemişti. Artık tuvalet kâğıdını bile açmaktan acizken, bunları düşünmek çok ağır bir yüktü. Lisbeth ona değil, o Lisbeth'e ihanet etmişti. *Ama o her şeyin üstesinden geli... Şimdiye kadar karşılaştığım en yetenekli insan.*

"Bölg."

"Anlayamadım."

"Bölg mahkme."

"Bölge mahkemesi mi? Ne demek istiyorsun?"

"Sen... hakda gayymm... kallmm."

Palmgren kelimeleri bir türlü çıkaramıyor, çaresizlikle kıvranıyordu. Lisbeth kolunu tutup dostça sıktı.

"Holger... benim için endişelenme. Yakında gayri mümeyyiz kararının kaldırılması için başvuru yapmayı planlıyorum. Lütfen artık endişelenme. Belki senden yardım isteyebilirim. Tamam mı? Gerekirse benim avukatım olur musun?"

Palmgren evet anlamında başını salladı.

"Ben... çok yaşşll." Bir parmağını büküp, tekerlekli sandalyenin kenarına vurdu. "Apt... bi... mooruk."

"Evet, böyle düşündüğün için aptal bir moruksun. Benim bir avukata ihtiyacım var. Seni istiyorum. Mahkemede görüş bildiremeyebilirsin. Ama zamam gelince bana yol gösterirsin. Tamam mı?"

Palmgren, başını sallayarak tamam dedi.

"İşşş."

"Anlayamadım."

"Nerr... çalş sun? Arm sky değl." *Nerede çalışıyorsun? Armansky'nin yanında değilmişsin.*

Lisbeth bir süre tereddüt etti. Geçimini nasıl sağladığını anlatmanın bir yolunu bulamadı. Zor bir konuydu.

"Holger, artık Armansky'yle çalışmıyorum. Onunla çalışmam gerekmiyor. Geçinebilecek kadar param var."

Palmgren'in kaşları çatıldı.

"Bugünden sonra seni sık sık ziyaret edeceğim. Seni her şeyden haberdar edeceğim... Benim için endişelenme. Şimdi başka bir şey yapmak istiyorum."

Eğildi, çantasından bir satranç takımı çıkarıp masanın üzerine koydu.

"İki yıldır seninle yenişemedik."

Palmgren pes etti. Belli ki bu kız bir şeyler tezgâhlıyordu, anlatmaya da niyeti yoktu. Çünkü Palmgren'in itiraz edeceğinden emindi. Ama Palmgren de, Lisbeth ne yarsa yapsın, yasalara değil ama ilahi adalete sadık kalacağından emindi. Onu tanıyan birçoklarından farklı olarak, Lisbeth'in ahlakından hiç kuşkusu yoktu. Tek sorun Lisbeth'in ahlak anlayışının yasalarla her zaman uyumlu olmamasıydı.

Salander satranç taşlarını dizmeye başladığında, Palmgren bunun kendi satranç takımı olduğunu fark edip şok geçirdi. *Felç geçirdiğimde evden ödünç almıştır. Anı niyetine?* Lisbeth ona beyaz taşları verdi. Palmgren çocuklar gibi şendi.

Lisbeth Salander Palmgren'in yanında iki saat kaldı. Hemşire gelip öğleden sonraki fizik tedavi seansının başlayacağım haber verene kadar Palmgren'i üç kez mat etmişti. Salander taşları topladı, plastik satranç altlığını katladı.

"Ne tür bir fizik tedavi yapılıyor, bana anlatabilir misiniz?" diye sordu Lisbeth.

"Güç kazanma ve koordinasyon çalışmaları. Giderek daha ilerliyoruz, değil mi?"

Palmgren azimle başını salladı.

"Şimdiden birkaç adım atabiliyorsun. Yaz geldiğinde artık tek başına parkta yürüyebileceksin. Kızın mı?"

Salander ve Palmgren göz göze geldiler.

"Manv kzm." *Manevi kızım.*

"Ziyarete gelmeniz ne güzel." *Bu zamana kadar hangi cehennemdeydiniz?*

Lisbeth kadının sesindeki imayı anlamazlıktan geldi. Eğilip Palmgren'i yanağından öptü.

"Cuma günü tekrar geleceğim," dedi.

Palmgren tekerlekli sandalyesinden bin bir zahmetle kalktı. Lisbeth onunla asansöre kadar yürüdü. Asansör kapıları kapanır kapanmaz girişteki danışma masasına yöneldi. Başhekimi sordu, Dr. A. Sivarnandan'ı koridorun sonundaki ofisinde buldu. Kendini Palmgren'in manevi kızı diye tanıttı.

"Durumu nasıl? Düzelme ihtimali var mı?"

Dr. Sivarnandan, Palmgren'in dosyasını açtı, giriş kısmını okumaya başladı. Cildinde su çiçeği geçirmiş gibi oyuklar vardı,

tuhaf, ince bir bıyık bırakmıştı. Sonunda başını kaldırdı. Belirgin Fin aksanıyla konuşması Salander'i şaşırttı.

"Burada Bay Palmgren'in kızı ya da manevi kızına dair hiçbir not yok. Kayıtlara göre, en yakın akrabası Jämtland'da yaşayan, 86 yaşındaki kuzeni."

"On üç yaşımdan beri benim elimden tutup felç geçirene kadar da bırakmadı. Felç geçirdiğinde ben yirmi dört yaşındaydım."

Ceketinin iç cebinden bir kalem çıkararak doktor A. Sivarnandan'in masasının üzerine attı.

"Benim adım Lisbeth Salander. Bu adı dosyasına yazın. Bu dünyadaki en yakın akrabası benim."

"Olabilir," dedi Doktor Sivarnandan hiç istifini bozmadan. "Madem bu kadar yakınıydınız, bize bunu bildirmek için niçin bu kadar beklediniz? Bildiğim kadarıyla sadece bir kişi tarafından birkaç kez ziyaret edildi, sağlığı kötüye giderse ya da ölürse ona bildirilecek."

"Bu kişi Dragan Armansky, değil mi?"

Dr. Sivarnandan dudaklarını büzerek düşündü.

"Bu doğru. Onu tanıyor musunuz?"

"Ona telefon ederek benim kim olduğumu sorabilirsiniz."

"Buna gerek yok. Size inanıyorum. Bana içeride iki saat satranç oynadığınızı söylediler. Yine de ondan izin almadan sağlığı hakkında sizinle konuşamam."

"O inatçı keçiden izin alamazsınız. Bana yük olacağını sandığından ve hâlâ kendini benden sorumlu hissettiğinden bunu yapmaz. Bu böyle. Tam iki yıldır onu öldü sanıyordum.

Daha dün yaşadığını öğrendim. Eğer önceden bilseydim... Açıklaması zor ama hastalığının gelişimini, iyileşebilip iyileşemeyeceğini öğrenmek istiyorum."

Dr. Sivarnandan kalemi aldı, Salander'in ismini dikkatle dosyaya kaydetti. Salander'in kimlik numarasıyla telefon numarasını da yazdı.

"Tamam, şimdi resmen manevi kızısınız. Bu kurallara uygun bir kayıt değil ama, geçen yılbaşında bay Armansky'nin ziyaretinden beri ilk kez siz uğruyorsunuz. Gördüğünüz gibi konuşma ve hareket koordinasyonunda güçlük çekiyor. Felç geçirdi."

"Biliyorum, ambulansı çağıran bendim zaten."

"Ah, o zaman üç ay boyunca yoğun bakımda kaldığını biliyorsunuzdur. Uzun süre bilinci yerinde değildi. Çoğu hasta bu tür bir komadan kurtulamaz, tabii birkaç iyi örnek de var. Demek ki ölmeye hazır değilmiş. Önce, erken bunama problemi olan, uzun dönemli bakıma muhtaç hastaların kaldığı bölüme alınmış. Bazı iyileşme belirtileri gösterince de, dokuz ay önce, rehabilitasyon için buraya getirilmiş."

"Geleceği nasıl görünüyor?"

Dr. Sivarnandan ellerini iki yana açtı.

"Kristal küreniz varsa ona sorun. Doğru cevap: Hiçbir fikrim yok. Bu gece bir beyin kanaması geçirip ölebilir. Ya da yirmi yıl daha gayet normal bir yaşam sürdürebilir. Bunu bilmenin yolu yok. Ne derler? Tanrı bilir."

"Peki bir yirmi yıl daha yaşayacak olursa?"

"Zahmetli bir rehabilitasyon süresi geçiriyor, yalnızca birkaç aydır bir iyileşme var. Altı ay önce kendi başına yiyemiyordu. Bir

ay Önce iskemlesinden kalkamıyordu. Belki de bunun nedeni uzun süredir yattığından kaslarının zayıflamasıdır. Şimdi en azından kısa mesafeleri kendi başına yürüyebiliyor."

"Daha iyiye gidebilir mi?"

"Evet. Hatta çok daha iyiye. Başlangıç zordu ama şimdi her gün ilerleme kaydediyor. Hayatının iki yılını kaybetti. Umarım birkaç aya kadar, yaz geldiğinde, parkta yürüyebilir."

"Konuşması?"

"Konuşma merkezi de hareket merkezi gibi sorunlu. Uzun süre ümitsiz durumdaydı. Bedenini kontrol edebilmeyi öğrenmesi ve konuşmaya çalışması için onu çok zorladık. Bazen doğru kelimeleri bulamıyor ve yeniden öğrenmek zorunda kalıyor. Bu bir çocuğa öğretmeye benzemiyor. Kelimelerin manasını biliyor ama ses olarak biçimlendiremiyor. Birkaç aya kadar konuşması da ilerleyecektir. Aynı şey hareket becerisi için de geçerli. Dokuz ay önce sağını solunu bilmiyor, asansörde aşağıyı yukarıyı ayırt edemiyordu."

Salander düşünceli bir ifadeyle başını salladı. Hintliye benzeyen, Fin aksanlı Dr. A. Sivarnandan'ı sevmişti.

"İsminizdeki 'A' nedir?" diye sordu.

Sivarnandan eğlenceli bir bakış attı Lisbeth'e.

"Anders."

"Anders mi?"

"Sri Lanka'da doğmuşum. Abo'da yaşayan bir çift beni evlat edindiğinde üç aylıkmışım."

"Tamam. Anders, ben nasıl yardım edebilirim?"

"Onu ziyaret edin. Zihnini uyarın."

"Her gün gelebilirim."

"Her gün gelmenizi istemem. Sizden hoşlanıyorsa gelişlerinizi beklemesi daha iyi, her gün birlikte oturup karşılıklı sıkılmanızdan daha etkili."

"Herhangi bir özel bakım iyileşmesini hızlandırabilir mi? Neye mal olursa, karşılamaya hazırım."

Doktor, Lisbeth'e gülümsedi.

"Korkarım özel bakım sadece biziz. Tabii daha çok, daha iyi imkânlarımız olsun isterdim, bizim de bütçemizde kısıntıya gidiyorlar. Ama sizi temin ederim, ona gerçekten çok iyi bakılıyor."

"Peki, diyelim ki, bütçe kısıntılarınız olmasaydı ona başka ne tür hizmetler sunabilirdiniz?"

"Holmer Palmgren gibi bir hasta için en ideali, bütün gün onunla ilgilenecek özel birini görevlendirmek. Ama İsveç'te bu tür şeyler artık hayal."

"Birini işe alın."

"Efendim?"

"Ona özel bir çalıştırıcı ayarlayın. Bulabileceğinizin en iyisini bulun. Lütfen hemen yarın yapın bunu. Tüm teknik ekipmanları da verin. Bu hafta sonundan itibaren ona ödeyeceğiniz maaşı ve gerekli malzemelerin parasını size vereceğim."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Lisbeth o sert, haşin bakışlarını Dr. Sivarnandan'in gözlerine dikti.

Mia Bergman, Fiat'ını Gamla Stan metrosunun yakınlarına park etti. Dag Svensson kapıyı açıp onun yanına oturdu. Mia bir belediye otobüsünün arkasından çıkmaya çalışırken, Dag eğilip onu yanağından öptü. "Merhaba," dedi Mia. "Pek ciddi görünüyorsun? Bir şey mi oldu?"

Dag iç çekerek emniyet kemerini bağladı.

"Hayır, sadece dosyayla ilgili küçük bir sorun."

"Nasıl yani?"

"Teslim süresine bir ay kaldı. Planladığım yirmi iki görüşmeden yalnızca dokuzunu yapabildim. SÄPO'dan Björckl'e başım belada. Adi herif bir hastalık izni almış, telefonlarıma da cevap vermiyor."

"Hastanede mi?"

"Bilmiyorum. Hiç SÄPO'dan bilgi almayı denedin mi? Orada çalıştığını bile söylemiyorlar."

"Ailesini denedin mi?"

"Anne babası ölmüş, hiç evlenmemiş, bir erkek kardeşi var, o da İspanya'da yaşıyor. Ona nasıl ulaşacağımı bilemiyorum."

Slussen'i geçip, Nynäsvgen'deki tünele doğru yöneldiklerinde, Mia göz ucuyla erkek arkadaşına baktı.

"En kötü durumda, Björckl'e ilgili bölümü dosyadan çıkarırız. Blomkvist, adamları afişe etmeden önce, onlara bir savunma fırsatı vermemizde ısrar ediyor."

"Fahişelerin peşinden koşuşturan bir SÄPO elemanını kaçırırsak yazık olur. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Çare yok, adamı bulacağız. Sen nasılsın? Gergin misin?"

Parmağını hafifçe ona dokundurdu.

"Hayır, aslında sinirli değilim. Gelecek ay tezimi savunup doktoramı tamamlayacağım. Son derece sakinim."

"Zaten niçin gergin olasın ki? Konuyu ezbere biliyorsun."

"Arkaya bak."

Dag döndü, arka koltuğun üzerinde üstü açık bir kutu gördü.

"Mia... bastırmışsın bile!" dedi sevinçle. Tezin bir kopyasını kutudan çıkarıp baktı.

Rusya'dan Sevgilerle:

Kadın Ticareti, Organize Suçlar ve Karşı Önlemler.

Yazan: Mia Bergman.

"Ben gelecek haftadan önce bitmez diyordum. Vay be... Bir şişe şarapla bunu ıslatmalıyız. Tebrikler, Doktor!"

Eğilip Mia'yı öptü.

"Sakin ol, doktor olmama daha üç hafta var. Ayrıca pençelerini benden uzak tut da bir kaza yapmayayım."

Bir süre güldükten sonra Dag tekrar ciddileşti.

"Kedersiz neşe olmaz derler... Bir yıl önce Irina P. isimli bir kızla görüşmüştün ya."

"Irina P. yirmi iki yaşında, St Petersburg'dan. Buraya ilk kez 1999'da gelmişti. Sonra birkaç tur daha yaptı. Ee, ne olmuş?"

"Bugün Gullbrandsen'le buluştum. Södertälje'deki korsan genelev soruşturmasım yürüten polis. Hani gazeteler Södertälje kanalında bir genç kız cesedi bulunduğunu yazmıştı. O, Irina P.'ymiş."

Skanstull'u geçene kadar ikisi de konuşmadılar.

"Tezimde ondan bahsettim," dedi Mia Bergman hüzünlü bir sesle. "Tamara takma adıyla."

Dag, tezin sayfalarını karıştırarak, Tamara'nın anlatıldığı sayfaları buldu. Gullmarsplan'dan Globen'e gidene kadar, Mia'nın kızla yaptığı röportajı okudu.

"Buraya Anton dediğin biri tarafından getirilmiş."

"Gerçek adlarını kullanamam. Tezimi sunarken bu konuda eleştiri alacağım yönünde beni uyardılar ama kızların da gerçek adlarını kullanamam. Onları celladın kucağına atmak olur bu. Hangi kızlarla görüştüğümü anlamasınlar diye, müşterilerin de gerçek adlarını yazmadım. Saha çalışmalarındaki bütün adlar sahte, ayrıca görünümlerine dair karakteristik özellikleri yazmaktan da uzak durdum."

"Kim bu Anton?"

"Zala denilen bir adam. Gerçek kimliğine ulaşamadım Polonyalı ya da Yugoslav. Sanırım Zala da takma bir isim. Irina'yla dört ya da beş kez görüştüm ama onun ismini en son buluşmamızda telaffuz etti. Hayatına çeki düzen verip bu işten kurtulmak istiyordu ama bu adamdan ödü patlıyordu."

"Ben bu... Zala ismini bir hafta önce duydum sanırım."

"Nerede?"

"Şu Sandström denilen adamla bir görüşme yapmıştım. Fahişe

meraklısı bir gazeteci. Tam bir hergele."

"Nasıl yani?"

"Gerçek bir gazeteci değil. Çeşitli şirketler adına reklam gazeteleri çıkarır. Hani o kızla ilgili hastalıklı tecavüz fantezileri vardı... "

"Biliyorum, kızla ben görüştüm."

"Peki, onun, Kamu Sağlığı Enstitüsü için bulaşıcı cinsel hastalıklarla ilgili bilgilendirici bir broşür de hazırladığını biliyor muydun?"

"Bak bunu bilmiyordum işte."

"Geçen hafta görüştük. Belgeleri önüne koyup, tecavüz fantezilerini gerçekleştirmek için neden doğudan gelen genç kızların peşinden koştuğunu sorduğumda feleği şaştı. Az çok bir cevap alabildim."

"Öyle mi?"

"Seks müşteriliği onu seks mafyasının kucağına itmiş. Tanıdığı mafya üyelerini sayarken Zala'nın adı da geçti. Onun hakkında özel bir şey demedi. Ama pek alışıldık bir isim değil."

Mia Bergman gözucuyla Dag'a baktı.

"Sen kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Gerçekte kim, hiçbir iz bulamadım. Arada bir adı geçiyordu. Yalnız dediğim gibi kızların ondan ödleri kopuyor. Sanki adı ağızlarını yakıyormuş gibi, hakkında konuşmaktan kaçınıyorlar."

9. BÖLÜM

6 MART, PAZAR - 11 MART, CUMA

Dr. Sivarnandan yemek salonunun önünden geçerken durdu, Palmgren ile Salander'i izlemeye koyuldu. Satranç tahtasının üzerine eğilmiş, satranç oynuyorlardı. Salander, düzenli olarak haftada bir gün, genellikle de pazar günleri, tam saat üçte geliyor, birkaç saat Palmgren ile satranç oynuyordu. Palmgren'in yatma saati yaklaştığında, akşam sekiz civarı ayrılıyordu. Doktor, kızın Palmgren'e kesinlikle sakat ya da hastaymış gibi muamele etmediğini, hatta tam tersine durmadan hırlaştıklarını, Palmgren kahvesini getirsin diye beklerken Salander'in hiç de acele etmediğini gözlemlemişti.

Dr. Sivarnandan, Palmgren'in manevi kızıyım diye ortaya çıkan bu tuhaf genç kadını bir türlü çözememişti. Çok dikkat çekici bir görünüşü vardı. Etrafındaki her şeye şüpheyle yaklaşır gibiydi. Hiç şakaya gelmiyor, sohbete girmiyordu. Ne iş yaptığını sorduğunda, kaçamak bir cevap almıştı.

İlk ziyaretinden birkaç gün sonra, elinde bir tomar kâğıtla çıkagelmişti. Bu kâğıtlar Holger Palmgren'in tedavisi ve tedavinin yürütüldüğü hastaneye yardım için kurulmuş bir hayır vakfının belgeleriydi. Vakfın yöneticisi Cebelitarık'ta yaşayan bir avukattı. Vakfın tek bir üyesi vardı, o da yine

Cebelitarık'ta yaşıyordu. Bir de Stockholm'de oturan Hugo Svensson isimli bir muhasebeci. Vakıf Dr. Sivarnandan'in tasarrufuna iki buçuk milyon kronluk bir fon ayırmıştı. Sivarnandan bu parayı, Holger Palmgren'in özel bakımı ve tedavisi için harcayacaktı. Bunun için, Dr. Sivarnandan'ın Stockholm'deki muhasebeciye başvurması yeterliydi.

Emsalsiz değilse de, olağanüstü bir durumdu. Sivarnandan günlerce bunun etik olup olmadığını düşündü. İtirazı gerektirecek bir neden bulamamıştı, sonunda, Johanna Karolina Oskarsson'u, Holger Palmgren'in özel bakıcısı ve tıbbi jimnastikçisi olarak işe aldı. Oskarsson, fizik tedavi eğitimi almış, bunu psikiyatri eğitimiyle tamamlamış, bu alanda deneyimli bir kadındı. Kâğıt üzerinde vakfın bir elemanıymış gibi görünüyordu. Kadınla sözleşme yaparken, ilk maaşının peşin ödendiğini öğrendiğinde çok şaşırmıştı Sivarnandan. O zamana kadar, zayıf da olsa, bütün bunların kötü bir şakadan ibaret olabileceği duygusu vardı içinde.

İşe yaramıştı. Bir ay içerisinde Palmgren'in koordinasyon becerisi ve genel durumunda gözle görülür bir iyileşme kaydedilmişti. Ayrıca her hafta yaptığı testler gözlemlerini doğruluyordu. Ama Sivarnandan, bu iyileşmenin ne kadarı özel bakımdan, ne kadarı Salander sayesindeydi, karar veremiyordu. Palmgren'in çok çaba gösterdiği şüphesizdi, kızının ziyaretlerini büyük bir hevesle bekliyordu. Sürekli satrançta yenilmek bile onu çok eğlendiriyor gibiydi.

Bir seferinde Dr. Sivarnandan da onlara eşlik etmişti. Tuhaf bir satranç partisiydi. Palmgren beyaz taşları almış, Sicilya açılışının yanı sıra, diğer bütün hamleleri de doğru yapmıştı. Hamle yapmadan önce uzun süre düşünüyordu. Felçten ona miras kalan bütün fiziki handikaplara karşın, zihninin yetileri gayet iyiydi.

Salander onun hamlesini beklerken, radyo teleskoplarının yer çekimsiz ortamda frekans kalibrasyonu üzerine bir kitap okuyordu. Masaya daha iyi hâkim olabilmek için, sandalyenin üzerine bir minder koyup öyle oturmuştu. Palmgren hamlesini yaptığında, başını kitaptan kaldırıyor, göründüğü kadarıyla, hiç düşünmeden kendi hamlesini yapıp tekrar kitaba dönüyordu. Palmgren yirmi yedinci hamlede pes etmişti. Salander bir süre alnını kırıştırarak satranç tahtasına bakmış ve, "Hayır," demişti. "Pat şansın var."

Palmgren iç çekerek beş dakika boyunca tahtayı incelemiş ve ardından da, "İspatla," demişti.

Salander tahtayı çevirmiş, Palmgren'in taşlarıyla oyuna devam ederek otuz dokuzuncu hamlede pata gitmişti.

Sivarnandan, "Aman Tanrım," diye hayretini belirttiğinde Palmgren, "O böyledir. Sakın onunla parayla oynamaya kalkma," diye şaka yapmıştı.

Sivarnandan çocukluğundan beri satranç oynardı. Okulunun düzenlediği gençler arası satranç turnuvasında ikinciliği vardı. Satranç konusunda usta bir amatör olduğunu düşünürdü. Ama Salander müthiş ve tekinsiz bir oyuncuydu. Herhangi bir kulüpte oynamadığı ortadaydı. Bir ara oynadıkları oyunun, klasik Lasker oyununa benzediğini söyleyince, Salander bundan bir şey anlamamış, öylece bakmıştı doktora. Sanki Emmanuel Lasker adını hiç duymamış gibiydi. Sivarnandan, Salander'in yeteneği doğuştan mı geliyor diye merak etmekten kendini alamamıştı. Eğer öyleyse belki bir psikologun ilgisini çekecek başka yetenekleri de vardı.

Ama bu konuyu konuşmamıştı Salander'le. Yalnızca Holger

Palmgren'i, Ersta'ya geldiği günden beri ilk kez o kadar mutlu görmüştü.

Stockholm'e dönen Bjurman evine akşam geç saatte vardı. Tam dört haftayı Stallarholmen dışındaki yazlık kulübesinde geçirmişti. Morali bozuktu. Acınacak durumdaki hayatında hiçbir değişiklik yoktu. Sarışın dev, adamların teklifiyle ilgilendiklerini, ancak 100.000 kron istediklerini söylemişti.

Kapının arkasına bir sürü posta yığılmıştı. Toplayıp mutfak masasının üstüne koydu. Artık ne iş, ne de başka bir şey onu ilgilendiriyordu. Gecenin geç bir saatine kadar mektuplarına bakmadı. Sonunda bezgin bir ifadeyle göz gezdirdi.

Handelsbanken'den geleni açtı. Lisbeth Salander'in vadeli hesabından 9.300 kron çektiğini bildiriyordu.

Demek Salander Stockholm'e dönmüştü.

Doğrudan çalışma odasına gitti. Bankadan gelen bildirim mektubunu masanın üzerine koydu. Nefret dolu gözlerini mektuba dikerek düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Biraz uğraştıktan sonra aradığı telefon numarasını buldu. Sırf bu işler için aldığı kontörlü cep telefonuyla, numarayı aradı. Hafif bir aksanla sarışın dev cevap verdi.

"Evet?"

"Ben Nils Bjurman."

"Ne istiyorsun?"

"Kız İsveç'e dönmüş."

Hattın öbür ucunda kısa bir sessizlik oldu.

"İyi. Bir daha bu numarayı arama."

"Ama... "

"Haberdar edileceksin."

Telefon yüzüne kapatıldı. Kendi kendine ağır bir küfür salladı Bjurman. İçki dolabına giderek bir bardağa üç desilitre Kentucky Burbon doldurdu. İki yudumda içti. *Sakin olmalıyım,* diye düşündü. Sonra iki desilitre daha burbon koydu, bardağını alarak çalışma masasına döndü. Bankadan gelen bildirime bakmaya devam etti.

Mimmi, Lisbeth'in sırtına ve boynuna masaj yapıyordu. Yirmi dakikadır Lisbeth'in bedenini yoğuruyor, zevkten eriyen Lisbeth ise arada bir memnuniyet sesleri çıkartıyordu. Mimmi'ye masaj yaptırmak harika bir şeydi, Lisbeth kendini mırıldanarak, patilerini yalayan bir kedi yavrusu gibi hissediyordu.

Mimmi masajın bittiğini söyleyerek kıçına bir şaplak indirdiğinde, Lisbeth, tekrar ovmaya başlamasını umarak, bir süre öylece bekledi. Ama Mimmi'nin şarap bardağına uzandığını fark edince sırtüstü döndü.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Bütün gün bilgisayarının başında oturuyorsun. Sırtının ağrımasına şaşmamak gerek."

"Bir kasımı incittim."

Lundagatan'daki evde, Mimmi'nin yatağında çırılçıplak uzanmış kırmızı şarap içiyorlardı. Biraz çakır keyiflerdi. Lisbeth, Mimmi'yle tekrar ilişkiye geçtikten sonra, ona bir türlü doyamıyordu. Onu günaşırı aramak gibi kötü bir huy edinmişti bu onun için müthiş sıktı. Mimmi'ye bakarken, bir daha kimseye bağlanmaması gerektiğini hatırlattı kendi kendine. Sonunda biri

inciniyordu.

Mimmi birden yataktan sarkarak, komodinin çekmecesini açtı. Çiçekli bir hediye kâğıdı ve sarı kurdeleyle bağlanmış, küçük, yassı bir paketi Lisbeth'in kucağına atıverdi.

"Bu ne?"

"Yaş günü hediyen."

"Yaş günüme bir aydan fazla var."

"Bu geçen seneki yaş günün içindi. Sana ulaşmak mümkün değildi. Taşınırken buldum."

"Açayım mı?"

"Canın isterse."

Lisbeth şarap kadehini yere koydu, paketi salladı ve dikkatle açtı. Paketten, kapağı mavi ve siyah mineli, Çin alfabesinin harfleriyle süslü çok güzel bir sigara kutusu çıktı.

"Aslında sigarayı bırakmalısın," dedi Mimi. "Bırakmayacaksan da sigaralarını en azından güzel bir kutuda tut."

"Teşekkür ederim," dedi Lisbeth.

"Bugüne kadar, bana yaş günü hediyesi alan tek insan sensin. Bu harflerin bir anlamı var mı?"

"Nereden bileyim? Çince bilmiyorum ki. Bunu bit pazarında bulmuştum."

"Çok güzel."

"Ucuz birşey ama sanki senin için yapılmış gibi geldi bana. Şarabımız tükendi. Dışarı çıkıp bira içelim mi?"

"Bu, yataktan çıkıp giyinmemiz anlamına mı gelir?"

"Korkarım evet. Arada bir barlara gitmiyorsan, Söder'de yaşamanın ne zevki var ki?"

Salander iç çekti.

"Hadi," dedi Mimi, Salander'in göbek çukurundaki mücevhere dokunarak, "bardan sonra tekrar buraya döneriz."

Salander bir daha iç çekerek bir ayağıyla yerdeki külotu almaya çalıştı.

Dag Svensson, *Millenium*'da ona ayrılan masada çalışırken dış kapının anahtarla açıldığını duydu. Saatine baktı, saat dokuzu geçiyordu. Yazı işlerinde bu saatte çalışan birini görünce Blomkvist de şaşırdı.

"Merhaba... Mikael. Öyle bir konuya el atmışım ki, Pandora'nın kutusu gibi... Kitaba dalıp zamanı unutmuşum. Peki senin derdin ne?"

"Unuttuğum bir dosyayı almaya geldim. Her şey yolunda mı?"

"Evet... şey... aslında hayır... SÄPO'daki, şu Björck denilen adamı bulmak için boşu boşuna üç haftamı harcadım. Herhâlde başka bir ülkenin istihbarat teşkilatı kaçırdı ki izine rastlanmıyor pezevengin."

Blomkvist bir sandalye çekip oturdu, biraz düşündükten sonra.

"Şu piyango numarasını denedin mi?" dedi.

"Nedir o?"

"Bir isim bul, Björck'e bir mektup yazarak GPS'li bir Nokia telefon ya da her neyse işte, kazandığını bildir. Yazıcıdan çıktı al -

şöyle havalı bir kâğıda- adresine postala. Önemlisi; 100.000 kron ikramiye çekilişine katılmayı hak kazanan yirmi kişiden biri olduğunu da ekle. Yapması gereken tek şeyin bazı ürünlerin pazarlamasıyla ilgili bir araştırmaya iştirak etmek olduğunu belirt. Profesyonel bir araştırmacı tarafından sorulacak soruları cevaplayacağını ve bunun bir saat süreceğini yaz. Ve sonra bekle."

Svensson ağzı açık, Mikael'e bakıyordu.

"Ciddi misin?"

"Elbette ciddiyim? Her şeyi denedin. Yalnızca yirmi kişinin katılacağı 100.000 kronluk bir çekilişte, şansının yüksek olduğunu SÄPO'nun bir casusu bile hesap edebilir."

Svensson kahkahalarla güldü.

"Sen delisin. Bu yasal mı?"

"Sanırım birilerine telefon vermenin yasa dışı bir yanı yok."

"Sen aklını kaçırmışsın."

Dag gülmeye devam ederken, Mikael bir süre düşündü. Buraya gelirken niyeti dosyayı alıp eve gitmekti. Barlara gitme alışkanlığı yoktu, ama Svensson'la sohbetten de hoşlanıyordu.

"Bir bira içmeye gidelim mi?"

Dag Svensson saatine baktı.

"Niye olmasın?" dedi. "Memnuniyetle, bir biralık zamanım var. Yalnız Mia'yı aramalıyım; kızlarla çıkmıştı, dönüşte beni alacaktı."

Kvarnen'e gittiler. Rahat bir yerdi, Dag Svensson kıkırdayarak SÄPO elemanı Björck'e nasıl bir mektup yazacağını tasarlıyordu kafasında. Mikael bu kadar çabuk havaya giren arkadaşını göz ucuyla izliyordu. Şanslarına kapıya yakın bir masa bulmuşlardı. İki büyük, sert bira ısmarladılar, kafa kafaya verip Dag'in kitabını tartıştılar.

Blomkvist, barın önünde Miriam Wu'yla dikilen Lisbeth'i fark etmedi. Lisbeth onu görmüştü, Mimmi'nin arkasına geçerek, omzunun üzerinden Blomkvist'e baktı.

Geldiğinden beri bara gitmemiş, daha adımını atar atmaz da bir yıldır görmediği Blomkvist'e toslamıştı.

"Bir şey mi var?" dedi Mimmi.

"Hayır."

Konuşmaya devam ettiler. Daha doğrusu Mimmi konuşmaya devam etti. Londra'da birkaç yıl önce rastladığı lezbiyen bir kadından bahsediyordu. Bir sanat galerisini gezerken ona rastlamış, tavlamaya çalışırken durum giderek çok komikleşmişti. Lisbeth ara sıra kafa sallıyordu ama hikâyenin ana fikrini yine kaçırmıştı.

Blomkvist pek değişmemişti. Küstah bir cazibesi vardı; ciddi bir yüz ifadesi olsa da, erişilebilir, sakin görünüyordu. Karşısındaki kişiyi ciddiyetle dinliyor, ara sıra başıyla onaylıyordu. Ciddi bir konu konuşuluyor gibiydi.

Salander Blomkvist'in arkadaşına baktı. Sarışın, asker traşlı, Blomkvist'ten daha genç biriydi. Salander ne konuştuklarını kestiremedi.

Birden Blomkvist'in masasına bir grup insan geldi, tokalaştılar. Kadınlardan biri Blomkvist'in yanağını okşayıp bir

şeyler dedi, hepsi güldü. Blomkvist biraz utanmış gibiydi ama o da güldü.

Lisbeth suratını astı.

"Sen beni dinlemiyorsun," dedi Mimmi.

"Tabii ki dinliyorum."

"Berbat bir bar arkadaşısın. Tamam teslim oldum. Eve gidip oynaşmaya ne dersin?"

"Biraz sonra," dedi Lisbeth.

Mimmi'ye yaklaştı kalçasını tuttu. Mimmi partnerini şöyle bir süzdü.

"Seni dudağından öpmek istiyorum."

"Yapma."

"İnsanlar lezbiyen olduğunu anlayacak diye mi çekiniyorsun bakayım?"

"Şu anda dikkat çekmek istemiyorum."

"O zaman eve gidelim."

"Daha değil. Biraz bekle."

Çok beklemeleri gerekmedi. Yirmi dakika sonra Blomkvist'in arkadaşının cep telefonu çaldı. Bardaklarını boşaltıp hep beraber kalktılar.

"Aa bak," dedi Mimmi. "Oradaki adam Mikael Blomkvist. Wennerström olayından sonra rock yıldızından daha meşhur oldu."

"Öyle mi?"

"Sen haberleri kaçırmış olabilirsin, belki de o sırada yurt dışındaydın."

"Bahsedildiğini duymuştum."

Lisbeth beş dakika daha bekledikten sora Mimmi'ye dönerek, "Beni dudağımdan öpmek istiyordun," dedi.

"Şaka yapıyordum," dedi Mimmi.

Salander ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, Mimmi'nin başını tutup kendine doğru çekerek uzun uzun öptü. Barda bir alkış koptu.

"Sen kaçıksın," dedi Mimmi.

Salander eve sabah yedide girdi. Tişörtünü çıkardı, koklayıp bir kenara attı. Duşa girmeyi düşündü, vazgeçti. Kıyafetlerini yerde bırakıp doğru yatağına gitti. Saat dörde kadar uyudu. Kalkınca Söderhallarna çarşısına gidip kahvaltı etti.

Blomkvist'i, onu gördüğünde neler hissettiğini düşündü. Onunla aynı mekânda bulunmaktan rahatsız olmuştu ama içi de acımamıştı. Blomkvist onun için ufukta yanıp sönen zayıf bir ışıktı artık. Hayatında bundan çok daha kötü çalkalanmalar yaşamıştı. Hayatında küçük bir çalkalanmaydı, o kadar.

O çok daha büyük çalkantılar yaşamıştı.

Keşke yanına gidip merhaba diyecek cesaretim olsaydı, diye düşündü.

Ya da bacağını kıracak. Hangisini daha çok istiyor, emin değildi.

Birden onun ne yaptığını bilme isteğiyle doldu.

Akşam yediye kadar dışarıda oyalandıktan sonra eve döndü. Powerbook'unu açıp, Asphyxia 1.3'ü çalıştırdı. *MikBlom/ laptop* simgesi hâlâ Hollanda'daki sunucudaydı. İki kez tıkladı, Blomkvist'in sabit diskinin bir kopyası açıldı. Bir yıldır, İsveç'i terk ettiğinden beri onun bilgisayarına girmemişti. Macintosh'unu yeni bir işletim sistemiyle güncellemediğini görerek keyiflendi. Aksi halde, *Asphyxia 1.3* ile çökecek, Mikael'in bilgisayarına girmesi o kadar kolay olmayacaktı. Ayrıca kendisinin de yükseltmelere karşı yeni bir program geliştirmesinin zamanı gelmişti.

Son girişinden beri, Blomkvist'in bilgisayarında 6.9 gigabaytlık bir alan dolmuştu. Bunun sebebi çoğunlukla yeni eklenmiş PDF ve Quark dosyalarıydı. Dosyalar fazla yer kaplamıyordu: Sıkıştırılmış olmalarına karşın, asıl alanı resimler kaplıyordu. Sorumlu yazı işleri müdürlüğüne döndükten sonra, *Millennium*'un her sayısını arşive kaydetmeye başlamıştı.

Sabit diskindeki tüm dosyaları, en eskisi en üste gelecek şekilde tasnif etti. Blomkvist son aylarda zamanının çoğunu, bir kitap projesiyle ilgili <Dag Svensson> adlı dosyaya harcamıştı. Daha sonra Blomkvist'in elektronik posta kutusuna girdi, adres listesini dikkatle gözden geçirdi.

Bir adres onu yerinden hoplattı. Harriet Sürtük Vanger'den 26 Ocak'ta bir e-posta almıştı. E-postayı açtı, *Millennium*'un yıllık genel kurulu hakkında bir iki satırlık bir şeydi. E-postanın sonunda, geçen sefer kaldığı, aynı otel odasında kalacağını bildiriyordu.

Salander son cümleyi sindirene kadar bekledikten sonra, omzunu silkip diğer mesajlara geçti. Blomkvist'in tüm mesajlarını ve üst başlığı *Asalaklar,* alt başlığı da *Kadın Ticaretine Toplumun Desteği* olan, Dag Svensson'un kitap taslağını kendi

bilgisayarına yükledi. Bu taslağın alt başlığı dikkatini çekmişti. Ayrıca *Rusya'dan Sevgilerle* başlıklı bir tez buldu. Mia Bergman diye bir kadın yazmıştı.

Bağlantıyı kesti, mutfağa geçip kahve yaptı. Sonra da PowerBook'unu alarak oturma odasındaki yeni kanepesine kuruldu. Mimmi'nin hediye ettiği sigara kutusunu açıp bir sigara yaktı, akşamı kanepede okuyarak geçirdi.

Saat 21.00'de Mia Bergman'in tezini okumayı bitirdiğinde, dudağını ısırarak düşüncelere daldı.

22.30'da Dag Svensson'un kitap taslağını bitirdi. Belli ki *Millennium* yakında yine gazetelere manşet olacaktı.

23.30'da Blomkvist'in son elektronik postasını okurken, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sırtından soğuk terler boşandı.

Bu Dag Svensson'dan Blomkvist'e gelen bir e-postaydı. Svensson, Doğu Avrupalı Zala adlı bir gangsterden bahsediyordu. Belki de kitabında ona bir bölüm ayırmalıydı ama buna zamanı kalmamıştı. Blomkvist bu e-postayı cevaplamamıştı.

Zala.

Salander taş kesilmişti.

Svensson notebookunu yanına koyup, başını kaşıdı. Gözleri, ekranın en tepesindeki dört harflik kelimeye takılı kalmıştı.

Zala.

Üç dakika boyunca bu isim etrafındaki labirent benzeri

çemberleri düşündü. Sonra kalkıp mutfaktan bir fincan kahve aldı. Göz ucuyla saatine baktı, aslında evine gidip uyumalıydı. Ama her yerin sessizliğe büründüğü gecenin bu saatlerinde *Millennium* ofisinde çalışmak hoşuna gidiyordu. Zaman amansızca geçiyor, kitabı teslim etmesi gereken gün yaklaşıyordu. Taslağı toparlamıştı, ama ilk kez bu projeye dair, içinde zayıf bir endişe belirmişti. En önemli ayrıntıyı kaçırmış olma endişesi.

Zala.

Şimdiye kadar bir an önce yazıp bitirsin, kitabı hemen yayınlansın diye sabırsızlanıyordu. Ama şimdi birdenbire, keşke daha fazla zamanım olsa diye düşünmeye başlamıştı.

Cinayet masası komiseri Gulbrandsen'in, okumasına izin verdiği otopsi raporunu düşündü. Irina P.'nin cesedi Södertälje kanalında bulunmuştu. Ciddi bir şiddete maruz kalmıştı, yüzündeki kemiklerde ve göğüs kafesinde kırıklar vardı. Ölüm sebebi boynunun kırılmasıydı ama bedenindeki yaralardan ikisi, ayrıca ölümcül bulunmuştu. Altı kaburga kemiği kırılmış, sol akciğeri patlamış, dalağı da parçalanmıştı. Bedenindeki yaraları yorumlamak zordu. Patolog, kızın, üzerine bez sarılmış bir sopayla dövülmüş olabileceğini düşünüyordu. Bir cani cinayet aletini niye bezle sarsındı ki. Açıklama yapmak çok güçtü, ama kızın bedenindeki kırıklara bakılırsa, bildik bir sopa kullanılmamıştı.

Cinayet hâlâ çözülmemişti. Gulbrandsen'e göre kısa zamanda çözülecek gibi de değildi.

Mia, son iki yılık araştırması boyunca, Zala ismine dört defa rastlamıştı, geçerken öylesine söylenen ama sanki bir hayaletten bahsediliyormuş gibi korkuyla telaffuz edilen bir isimdi. Kimdi, gerçekten böyle biri var mıydı, bilen yoktu. Kızlardan bazıları, bu

ismin, itaat etmeyenleri yola getirmek için, bir tehdit gibi kullanıldığını söylemişlerdi. Dag Svensson tam bir haftasını bu işe adamış; polislere, gazetecilere, fuhuş pazarındaki gizli kaynaklarına hep bu ismi sormuş, bir cevap alamamıştı.

Gözünün yaşına bakmadan kitabında teşhir etmeyi düşündüğü gazeteci Per Åke Sandström'le görüşmüş, Sandström, durumun ne kadar ciddi olduğunu anladığında, isminin ifşa edilmemesi için yalvarıp yakarmış, hatta para teklif etmişti. Buna karşılık Svensson kuyruğunu yakaladığı Sandström'den bir tek şey istemişti: Zala hakkında bilgi.

Ama sonuç moral bozucuydu. Sandström seks mafyasının rüşvete boğduğu bir ayakçıdan başka bir şey değildi. Zala'yla hiç karşılaşmamıştı ama bir kez telefonda konuştuğuna göre böyle bir adam gerçekten de vardı. Belki. Hayır, telefon numarasını bilmiyordu. Hayır, bu görüşmeye kimin aracılık ettiğini de söyleyemezdi. Dag Svensson onun korktuğunu anlamıştı. Ondaki Zala korkusu, teşhir olma korkusundan daha ağır basıyordu. Ölümüne korkuyordu. *Niye?*

10. BÖLÜM

14 MART, PAZARTESİ - 20 MART, PAZAR

Holger Palmgren'in tedavi gördüğü Erstaviken'e toplu taşıma araçlarıyla gidip gelmek, Lisbeth Salander'in çok zamanını alıyordu. Her seferinde araba kiralamaksa bir başka sorundu. Mart ortasında bir araba satın almaya karar verdi. İşe bir park yeri ayarlamakla başladı. Park yeri, araba almaktan çok daha büyük bir sorundu.

Mosebacke'deki apartmanın altında garaj vardı. Ama araba, oturduğu yerin birileri tarafmdan teşhis edilmesini kolaylaştırırdı. Salander bunu istemiyordu. Yıllar önce, Lundagatan'in bağlı bulunduğu konut kurumuna başvurarak park yeri için sıraya girmişti. Kaçıncı sırada olduğunu sormak için telefon etti. Birinci sıradaydı. Sadece bu kadar da değil; bir aya kadar da bir park yeri boşalacaktı. Harika. Mimmi'yi aradı, hemen ev kurumuna gidip park yeri sözleşmesi yapmasını istedi. Ertesi gün de araba aramaya başladı.

RollsRoyce ya da Ferrari alacak parası vardı ama dikkat çekecek bir araba ile ilgilenmiyordu. Stockholm'ün kenar semtlerinden birinde, Nacka'daki bir araba satıcısında dört yıllık, otomatik vitesli, bordo renkte bir Honda buldu. Satıcının şaşkın bakışları altında, arabanın motorunun tüm detaylarını, bir saat

boyunca inceledi. Prensipleri gereği pazarlık ederek fiyatım birkaç bin kron indirtti ve peşin ödemeyle satın aldı.

Arabaya atlayıp doğru Lundagatan'a sürdü. Mimmi'ye yedek anahtarları verdi. Önceden haber vermek şartıyla arabayı kullanabileceğini söyledi. Henüz garajda yer verilmediğinden şimdilik sokağa park ettiler.

Mimmi çıkmaya hazırlanıyordu. Lisbeth'in adını daha önce hiç duymadığı bir kız arkadaşıyla buluşup sinemaya gideceklerdi. Fazlasıyla frapan bir kıyafet giymiş, boynuna köpek tasmasına benzer bir kolye takmıştı. Haline bakılıra, buluşacağı kız, kırıklarında biriydi. Lisbeth'e isterse kendisinin de gelebileceğini söyledi, Lisbeth hayır dedi. Geceyi Mimmi'nin uzun bacaklı, büyük ihtimal müthiş seksi ama Lisbeth'in kendini aptalmış gibi hissetmesine yol açan kız arkadaşlarından biriyle üçlü seks yaparak geçirmek istemiyordu. Ama şehirde işi olduğundan, Hötorget'e kadar Mimmi'ye eşlik etti.

Lisbeth kapanmadan iki dakika önce Sveavägen'de, elektronik eşyalar satan bir mağazaya girdi. Lazer yazıcısı için bir toner satın aldı. Sırt çantasına sığdırabilmek için, kutusundan çıkartmalarını istedi.

Dükkândan çıktığında acıkmış ve susamıştı. Stureplan'a kadar yürüdü. Daha önce adım bile duymadığı Kafe Hedon'da rastgele karar kıldı. Adımını atar atmaz, sırtı biraz kapıya dönük oturan Nils Bjurman'ı fark etti.

Hemen dışarı çıktı, görüş alanı geniş bir vitrinin önünde durdu, hem kaldırımı hem de vasisini görecek şekilde yerini ayarladı.

Bjurman'ı görmek dramatik duygular uyandırmamıştı Lisbeth'te. Ne kızgınlık, ne nefret ne de korku hissetmişti. Ona

göre Bjurman'sız dünya daha iyi olurdu ama işine yarayacağını düşündüğünden yaşamasına müsaade etmişti. Bjurman'ın karşısında oturan adamı inceledi. Adam ayağa kalktığında Salander'in gözleri fal taşı gibi açıldı. *Klik!*

Dev gibi bir adamdı. İki metre boy ve gelişmiş bir vücut. Daha doğrusu müstesna bir vücut. Yüzü zayıf, sarı saçları kısaydı. İnsanda müthiş güçlü bir adam intibası bırakıyordu.

Eğilip Bjurman'a bir şeyler söyledi, Bjurman başını salladı. Tokalaştılar, Lisbeth, Bjurman'in elini aceleyle çektiğini fark etti.

Ne tür bir adamsın sen, Bjurman'la ne işin var?

Lisbeth Salander aceleyle sokağın biraz aşağısına yürüdü, bir büfenin tentesinin altında durup gazete başlıklarını okurmuş gibi yaptı. Sarışın dev adam Kafe Hedon'dan çıktı, etrafına bakmadan hemen sola döndü. Salander'in yarım metre arkasından geçti. Lisbeth, aralarında on beş metre mesafe bırakarak adamı takibe başladı.

Uzun bir yürüyüş olmadı. Sarışın dev, Birger Jarlsgatan metro istasyonuna indi. Bir bilet alıp güney hattı trenlerinin platformunda beklemeye başladı. Lisbeth Salander de zaten o yöne gidecekti. Norsborg'ye giden metroya bindiler. Adam Slussen'de inip, Farsta yönündeki yeşil hatta geçerek, tekrar metroya bindi, Skanstull'da indi. Götgatan'daki Blomberg's Kafe'ye kadar yürüdü.

Salander dışarıda durup sarışın devin buluştuğu tipi incelemeye başladı. *Klik!* Birtakım karanlık işlerin çevrildiği kesindi. Adam zayıf yüzlü, kocaman bira göbekli, irice bir şeydi. Saçını atkuyruğu yapmıştı. Seyrek sarı bıyıkları vardı. Kot ceket,

siyah kot pantolon ve topuklu botlar giymişti. Sağ elinin üzerinde bir dövme vardı ama Lisbeth'in durduğu mesafeden ne olduğu seçilemiyordu. Altın zincir takıyor, Lucky Strike sigarası içiyordu. Bakışları hapçılar gibi yorgundu. Kot ceketinin altına deri bir yelek giymişti, motosikletçilere benziyordu.

Sarışın dev bir şey ısmarlamadı. Sanki talimatlar verir gibiydi, kot ceketli adam konuşmaya katılmıyor, arada bir başını sallıyordu. Lisbeth keşke uzaktan dinleme mikrofonu alsaydım diye düşündü.

Beş dakika sonra sarışın dev Blomsbergs Kafe'den ayrıldı. Salander bir iki adım geri gitti. Dev onun tarafına bakmadı bile. Kırk metre kadar yürüyüp, Allhelgonagatan'da beyaz bir Volvo arabaya bindi. Salander, araba başka bir sokağa dalmadan önce plakasını okuyabildi.

Aceleyle Blomsberg Kafe'ye geri döndü, üç dakikadan daha az bir süre geçmişti ama masa boştu. Caddede bir sağa bir sola koşuşturarak atkuyruklu adamın izini bulmaya çalıştı. Caddenin karşısındaki McDonalds'a girerken gördü.

Adamı daha iyi inceleyebilmek için Lisbeth de McDonalds'a girdi. Uzak bir köşede kendine benzer bir adamla oturuyordu. Bu adam, atkuyruklunun tersine, deri yeleğini kot ceketin üstüne giymişti. Yeleğin üzerinde SVAVELSJÖ MC yazıyordu, kulübün logosu motosiklet tekerleğine benzetilmiş Kelt haçı ve baltaydı.

Dışarı çıkan Lisbeth Salander bir süre tereddüt ettikten sonra, caddenin kuzeyine doğru yürümeye başladı. İçindeki uyarı sistemi tehlike sinyalleri veriyordu.

7-Eleven mağazasında durdu. Bir hafta yetecek kadar yiyecek aldı. Dondurulmuş hazır pizza, üç paket dondurulmuş balık, üç dondurulmuş börek, bir kilo elma, iki paket ekmek, yarım kilo

peynir, süt, kahve, bir karton Marlboro Light sigara ve akşam gazeteleri. Svartensgatan'dan Mosebacke Meydanı'na çıktı. Fiskergatan'daki binanın kapı şifresini tuşlamadan, etrafı dikkatle kontrol etti. Böreklerden birini mikrodalga fırına koyarken, süt kutusunu açıp kafasına dikti. Kahve suyu koydu. Bilgisayarını açtı. Asphyxia 1.3'ü çalıştırarak Bjurman'ın bilgisayarına girdi. Yarım saat boyunca dikkatle inceledi.

Dikkat çekici hiçbir şey yoktu. Bjurman elektronik postasını çok seyrek kullanıyordu. Tanıdıklarından gelen ya da onlara gönderilmiş kısa mesajların hepsini okudu, kendisini ilgilendiren bir şey bulamadı.

Yeni açılmış, porno fotoğraflarının biriktirildiği bir dosya buldu. Fotoğraflar, Bjurman'ın kadınların sadistçe aşağılanmasına hâlâ ilgi duyduğunu gösteriyordu. Bu, Salander'in kadınlara bir daha asla yanaşmaması için Bjurman'a koyduğu yasağın çiğnendiği anlamına gelmezdi.

Bjurman'ın her ay Salander'in vasisi sıfatıyla yazması gereken raporları buldu. Tek tek okudu. Lisbeth Salander, Bjurman'a yazdığı aylık raporların birer örneğini kendi Hotmail adresine göndermesi talimatını vermişti. Lisbeth'in e-posta adresine gelenlerle, Bjurman'ın kurumlara gönderdikleri aynıydı.

Yani her şey yolunda gibiydi.

Yalnızca, küçük bir sapma, bir tuhaflık vardı... Bjurman, raporları her ayın ilk günlerinde yazıyor, dört saatini raporları düzeltmeye harcıyor, sonra da kaydedip her ayın tam yirmisinde Sosyal Hizmetler Kurumu'nun Vesayet Şubesi'ne gönderiyordu. Ama şimdi ayın ortasına gelmelerine karşın, Mart ayının raporunu hâlâ yazmamıştı. *Tembellik mi? Dışarı fazla mı*

takılıyordu? Bir haltlar mı karıştırıyordu? Salander, kaşlarını çatarak düşünmeye başladı.

Bilgisayarını kapadı. Pencere kenarına oturdu. Mimmi'nin hediye ettiği sigara kutusundan bir sigara alıp yaktı, dışarıdaki karanlığa bakmaya başladı. Bjurman'ı gözaltında tutma işini biraz savsaklamıştı. *Bir yılan balığı kadar kaypak...*

İçinde büyük bir endişe vardı. *Önce Kalle Hergele Blomkvist, sonra Zala ve şimdi de, motosiklet çetesiyle bağlantılı, hormonlu bir alfa erkeğiyle buluşan Nils Sürüngen Piç Bjurman düzenbazı.* Yaşamına yeni bir yön vermeye çalışan Lisbeth Salander'in son birkaç gündür hayatı parazitlenmeye başlamıştı.

Ertesi gün sabaha karşı iki otuzda Lisbeth Salander, Odenplan yakınındaki Upplandsgatan Sokağı'nda, Nils Bjurman'ın oturduğu apartmanın kapısını açıp içeri girdi. Bjurman'ın dairesinin kapısında durdu. Kapıdaki posta kapağını kaldırarak içeri çok hassas bir mikrofon sarkıttı. Bu mikrofonu Londra Mayfair'deki Counterspy mağazasından almıştı. Salander Ebbe Carlsson adını hiç duymamıştı. Ama onun çok yıllar önce 1980'lerde, bu dükkandan satın aldığı gelişmiş dinleme cihazı İsveç Adalet Bakanı'nın istifasına sebep olmuştu. Salander kulağına dinleme cihazının mikrofonunu yerleştirip ses ayarını yaptı. Buzdolabının boğuk sesi ve iki saatten gelen keskin tıktık sesinin dışında bir ses yoktu. Bu saatlerden biri giriş kapısının hemen solundaki salonun duvarına asılı duvae saatiydi. Nefesini tutarak cihazın sesini biraz daha açtı. Cızırtılar, gurultular duymaya başladı ama bunların hiç biri insan sesi değildi. Bir dakika dikkat kesilerek, ağır, düzenli bir nefes alma sesini seçebildi.

Bjurman uyuyordu.

Mikrofonu posta kutusundan çıkardı, kulaklıkla birlikte deri ceketinin iç cebine koydu. Üzerinde koyu renk kotu, altı tırtıklı spor ayakkabısı vardı. Kapıya anahtarı sokup sessizce çevirdi, tamamen açmadan önce cebinden küçük elektrik tabancasını çıkardı. Bjurman'la başa çıkmak için bundan daha güçlü bir silaha gerek yoktu.

Kapıyı kapadı, yatak odasına giden koridora yöneldi. Gece lambasının ışığını fark edince durdu ama bu mesafeden bile horlamasını duyabiliyordu. Odaya girdi. *Neyin var Bjurman? Karanlıktan mı korkuyorsun?*

Yatağın yanında durup birkaç dakika Bjurman'a baktı. Biraz yaşlanmış ve bakımsız görünüyordu. Odada temizliğe aldırış etmeyen insanlara özgü bir koku vardı. Lisbeth'in gözünde acımasız bir nefret parladı. Eğilip yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran boş bardağı kokladı. Viski.

Odadan ayrılıp mutfağa geçti, dikkat çekici bir şey yoktu. Salona doğru giderken çalışma odasının önünde durdu. Ceket cebinden bir avuç gevrek peksimet kırıntısı çıkarıp dikkatlice yere serpti. Eğer peşinden gelen biri olursa çıtırtılar onu uyaracaktı. Bjurman'ın çalışma masasının başına oturdu, elektrik tabancasını masanın üstüne koydu. Çekmeceleri yokladı. Banka hesaplarıyla ilgili, bankalardan gelen bildirimlere baktı. Harcamaların daha savruk ve özensiz olduğunu farketti. Ama çok dikkat çeken bir şey yoktu.

En alt çekmece kilitliydi. Salander'in kaşları çatıldı. Bir yıl önce kontrole geldiğinde tüm çekmeceler kilitsizdi. Açık çekmeceleri kontrol etti. Bir fotoğraf makinası, bir mercek, Olympos marka küçük bir ses kayıt cihazı, bir deri kılıflı fotoğraf albümü, küçük bir kutu içerisinde kolye, mücevher, üzerinde *Tilda ve Jacob Bjurman 23 Nisan 1951* yazılı bir altın yüzük.

Bunlar Bjurman'ın artık yaşamayan anne-babasınındı. Anı diye saklıyordu. Demek ki değerli bulduğu şeyleri koyduğu çekmeceyi kilitliyordu.

Masanın arkasında duran jaluzi kapaklı dolaba baktı. Vasiliği hakkında raporları kaydettiği iki dosyayı çıkarttı. Onbeş dakika boyunca bütün sayfalarını okudu. Hemen her sayfada Lisbeth Salander'in "kendine bakmayı bilen uysal bir kız" olduğu ima ediliyordu. Dört ay önce yazdığı rapora göre: Salander onun gözünde becerikli, rasyonel ve kendine yeterli bir kızdı, gelecek yılki vasilik görüşmesinde, bir vasiye ihtiyaç duyup duymadığı masaya yatırılmalıydı. Bu rapor gayri mümeyyiz kararının kaldırılmasına giden yolda, gayet ince bir üslupla formule edilmiş bir temel taşıydı. Klasörde ayrıca el yazısıyla bazı hatırlatma notları bulunmaktaydı. Vesayet Şubesinden Ulrika von Liebenstaahl tarafından aranarak, Lisbeth Salander'in genel durumunu görüşmek için çağırıldığı yazılıydı. "Psikiyatrik değerlendirme gerekliliği" kelimelerinin altı çizilmişti.

Salander'in suratı asıldı, klasörü toplayıp yerine koydu. Etrafına bakındı.

Görünüşe göre her şey yolundaydı. Demek ki Bjurman talimatlarına uygun davranıyordu. Alt dudağını ısırdı, içini kemiren bir şeyler vardı.

Masadan kalktı, tam masa lambasını söndürecekken durdu, tekrar dosyaları çıkardı. Zihni karışmıştı. Bu dosyalarda daha çok bilgi olmalıydı. Bir yıl önce bu dosyaların arasında, çocukluğundan bu yana gelişimiyle ilgili, Vesayet Şubesi'nin tuttuğu rapor vardı. Bu ortadan kaybolmuştu.

Bjurman, henüz sonuçlanmamış bir dava hakkındaki bir belgeyi dosyalardan niçin çıkardı? Yüzü gölgelendi. Makul bir açıklama bulamıyordu. Belki de ek belgeleri başka yerde saklıyordu. Jaluzi

kapaklı dolabı tekrar gözden geçirdi

Maymuncuğunu getirmemişti. Tekrar Bjurman'in yatak odasına gitti. Odada, tahta askılıkta asılı ceketinin cebine elini soktu. Anahtar destesini aldı. Bir kutunun dışında, kilitli çekmecedekiler geçen seneki eşyaların aynıydı. Kutunun kapağında 45'lik, Colt Magnum marka tabanca fotoğrafı vardı.

İki yıl önce Bjurman hakkında yaptığı araştırmayı aklına getirdi. Bir atış kulübüne üyeydi. Bir 45'lik Colt ruhsatı vardı.

Bu çekmeceyi kilitli tutmasını isteksizce makul buldu.

Durumdan hoşlanmadı ama Bjurman'ı hemen uyandırıp ödünü bokuna karıştıracak bir durum da yoktu.

Mia Bergman sabahın altı buçuğunda uyandı. Salondaki televizyonun kısık sesini duydu, sabah haberleri veriliyordu. Güzel bir kahve kokusu vardı. Bilgisayar tuşlarından gelen sesler Dag Svensson'un çalışmaya başladığını işaret ediyordu. Gülümsedi.

Daha önce onun, başka hiçbir konuyu bu kadar ciddiye aldığını görmemişti. *Millennium* ona yaramıştı. Aslında azimli ve iddialı biriydi ama Berger ve Blomkvist'le arkadaşlığı bu özelliklerini güçlendirmişti. Blomkvist onun eksiklerini gösterdiğinde ya da yürüttüğü mantığı çürüttüğünde eve sıkıntılı bir ruh haliyle dönüyor ama pes etmiyor, hatta çalışma temposunu iki katına çıkarıyordu.

Mia Bergman onun konsantrasyonunu bozmaktan korkuyordu. Kanaması üç hafta gecikmişti. Henüz hamilelik testi yapmamıştı.

Belki de artık zamam gelmişti.

Yakında otuzuna basacak ve bir aya kadar da doktora tezini sunacaktı. Doktor Bergman! Gülümsedi, hamileliğinden emin olmadan, Dag kitabını bitirip, kendisi de tezini sunmadan bir şey söylememeye karar verdi. Dag'a haberi tezi için düzenleyecekleri şölende söyleyecekti.

Yarım saat daha yatakta kaldıktan sonra çarşafa sarınıp salona geçti. Dag Svensson başını kaldırıp ona baktı.

"Daha saat yedi bile değil," dedi Mia.

"Blomkvist ukalalık yaptı."

"Seni payladı mı? Oh olsun! Ondan hoşlanıyorsun değil mi?"

Svensson kanepenin arkalığına yaslandı, Mia'ya bakarak başını salladı.

"Millennium çalışmak için harika bir yer. Geçen akşam sen gelip beni almadan önce Kvarnen'de içerken bunu Mikael'e de söyledim. O da bana proje bittikten sonra ne yapmayı düşündüğümü sordu."

"Öyle mi? Ee, ne dedin?"

"Henüz bilmediğimi. Uzun yıllar serbest çalıştım, sabit bir iş iyi gelebilir, dedim."

"Millennium."

Dag gülümsedi.

"Yani Mikael bir ön yoklama yaptı. Henry Cortez ile Lottie Karim gibi yarı zamanlı bir işe razı olur muyum, diye sordu. *Millennium*'da bir masam ve maaşım olacak. Gerisine bakacağız."

"Peki istiyor musun?"

"Eğer somut bir teklifle gelirlerse, evet diyeceğim."

"Tamam. Ama dediğim gibi daha saat yedi bile değil, üstelik bugün cumartesi."

"Amannn! Metne şöyle bir dokunuyorum işte."

"Bence yatağa gelip başka bir şeye dokunmalısın."

Mia gülümseyerek üzerindeki çarşafın bir kenarını kaldırdı. Dag bilgisayarı dinlenmeye bıraktı.

Salander birkaç günü internette araştırma yaparak geçirdi. Tam olarak neyi araştırması gerekir kestiremiyordu.

Bazı bilgilere ulaşmak kolay olmuştu. Basın arşivinden Svavelsjö Motosiklet Kulübü'nün kısa tarihini okudu. Kulübün adı gazetelerde ilk defa, 1991 yılında, *Tälje Hog Riders* başlığıyla duyurulmuştu. Çevre sakinlerinin silah atılıyor diye ihbarda bulunmasının ardından polis, kulübün Södertälje yakınlarında, terk edilmiş bir okul binasındaki lokalini basmıştı. Lokalde su gibi içki içilmiş, ardından da kulüp üyeleri AK4 uzun namlulu otomatik silahlarla nişancılık yarışı düzenlemişlerdi.

Bu silahlar 1980 yılında, Västerbotten'deki askeri depodan çalınmıştı.

Akşam gazetelerine göre kulübün altı ya da yedi üyesi ve bir düzine kadar da sempatizanı vardı. Üyelerin hepsi de şiddet kullanmaktan sabıkalı kişilerdi. Kulüpte iki kişi göze çarpıyordu. Bunlardan biri kulübün lideri, Magge lakaplı, Carl-Magnus Lundin'di. 2001'de kulübe yapılan yeni bir baskından sonra *Aftonbladet* gazetesinde fotoğrafı yayınlamıştı. 80'lerin sonu ile 90'ların başı arasında, hırsızlık, çalıntı mal bulundurma,

uyuşturucu, alkollü araba kullanma ve şiddet uygulamadan beş defa ceza almıştı. En sonuncu suçtan on sekiz ay hapis yatmış, 1995'te serbest bırakıldıktan kısa bir süre sonra, şimdi Svavelsjö M.C. denilen Tälje Hog Riders kulübünün başına geçmişti.

Polise göre kulübün ikinci adamı, otuz yedi yaşındaki, Sonny Nieminen'di. Yirmi üç mahkûmiyeti vardı. Kariyerine on altısında, kavga ve hırsızlıktan ıslah evine kapatılarak başlamıştı. Sonraki on yılda beş kez hırsızlıktan -bunlardan birinde ağırlaştırılmış hapis cezası almıştı- iki kez tehditten, iki kez uyuşturucudan, bir kez şantajdan, bir kez kamu görevlisine saldırıdan, iki kez yasa dışı silah bulundurmadan, bir kez yasa dışı ağır silah bulundurmadan, alkollü araba kullanmaktan ve altı kez de yaralamadan ceza almıştı. Salander'e göre adamın işlediği suçlarla aldığı ceza arasında akıl almaz bir uçurum vardı: 1989'da yaralama ve soygundan yediği on aylık cezaya kadar defalarca gözaltına alınmıştı. Birkaç ay sonra serbest bırakılmış, bir süre rahat durduktan sonra, 1990 Ekimi'nde Södertälje'de bir bar kavgasında cinayet işlemişti. Bu cinayet nedeniyle altı yıl hapis cezasına çarptırılmış, 1995 yılında tahliye edilmişti.

1996'da bir banka aracına yönelik silahlı soygun girişiminden yakalanan üç gangstere silah tedarik etme suçundan tutuklanmış, dört yıl hapis cezası almış, 1999'da tekrar serbest bırakılmıştı. O günden sonra mucizevi bir şekilde hiç polise düşmemişti. 2001'deki bir gazete haberinden doğrudan adı geçmese de, haberin detayları dikkatle okunduğunda kimin kastedildiğini anlamak için kahin olmak gerekmiyordu Nieminen'in başka bir çetenin üyesinin öldürülmesinde rol aldığı açıkça anlaşılıyordu.

Salander, Nieminen ile Lundin'in vesikalık fotoğraflarım inceledi. Dalgalı kahverengi saçları, tehlikeli bakan gözleriyle Nieminen fotojenik bir adamdı. Magge Lundin'in aptal bir

görünümü vardı. Lundin'in Blomberg's Kafe'de sarışın devle buluşan adam, Nieminen'in ise McDonalds'ta gördüğü adam olduğundan emindi.

Sarışın devin bindiği beyaz Volvo'nun plakasını araştırdı. Eskilstuna'da, Auto-Expert araba kiralama şirketi adına kayıtlıydı. Salander firmayı aradı, karşısına çıkan Refik Alba adlı firma sorumlusuyla görüştü.

"İsmim Gunilla Hansson. Dün beyaz Volvo kullanan biri köpeğimi ezerek kaçtı. Plakasını aldım. Karşıma sizin şirketiniz çıktı."

Plakayı söyledi.

"Köpeğinize çok üzüldüm."

"Korkarım bu yeterli değil. O soysuzu bulup, tazminat isteyeceğim, bunun için adı lazım."

"Polise başvurdunuz mu?"

"Hayır, belki anlaşarak çözeriz diye düşündüm."

"Kusura bakmayın, polis istemedikten sonra müşteri adlarını verememem."

Salander'in sesi karardı.

Anlaşma imkânı varken, bir müşterileri hakkında onu polise başvurmaya zorlamak, iyi bir şirket politikası mıydı? Refik Alba, tekrar özür dileyerek, şirket kurallarını bozamayacağım söyledi. Lisbeth, sarışın devin ismini alamamıştı.

Zala ismi başka bir karanlık uçtu. Salander, sadece pizza yemek için iki kez mola vermek dışında tüm gününü bilgisayar başında

geçirdi. Bu süre zarfında bir buçuk litre kola içti.

Zala isminde -bir İtalyan atletten, Arjantinli kompozitöre kadar- yüzlerce adam vardı.

Zalachenko adını denedi ama bir yere varamadı.

Öfkeyle yatağa gitti, aralıksız on iki saat uyudu. Sabah on birde kalktı. Bir kahve yaptı. Jakuziyi suyla doldurdu, içine banyo tuzu döktü. Mutfağa dönüp kahvaltı için sandviçler hazırladı, kahve ve sandviçlerini bir tepsiye koyup jakuziye uzanarak kahvaltı yaptı. Keşke Mimmi de yanında olsaydı. Ama o henüz nerede oturduğunu bile bilmiyordu.

On ikiye doğru banyodan çıktı, kurulandı, sabahlığını giyip bilgisayarın başına oturdu.

Dag Svensson ve Mia Bergman adları daha iyi sonuç verdi. Svensson'un bir kısım makalelerini indirip okudu, fotoğrafına baktı. Kvarnen'de Blomkvist'le birlikte gördüğü genç adamdı. Buna çok şaşırmadı. Şimdi isim bir yüz kazanmıştı ya da *vice versa.*

Mia Bergman'ın yazdıklarını ve hakkında yazılan yazıların bir kısmını okudu. Birkaç yıl önce mahkemelerin kadınlara karşı ayrımcı tutumunu ele alan bir araştırmayla dikkatleri üzerine çekmişti. Bu araştırma, gazetelerin köşe yazılarında ve kadın örgütlerinin yayınlarında tartışmalara yol açmıştı. Kadın örgütlerinin yayınlarında Bergman'ın kendisi de tartışmalara katılmıştı. Lisbeth Salander yazılanları dikkatle okudu. Bazı feministler Bergman'ın çıkarımlarını dikkate değer bulurken, bazıları da onu "burjuva illüzyonları" yaymakla suçluyordu.

Öğleden sonra ikide Asphyxia 1.3'ü çalıştırdı. *MikBlom/laptop* yerine, *MikBlom/office* simgesini tıkladı. Bu Blomkvist'in *Millennium*'da kullandığı masaüstü bilgisayarıydı. Salander bu

bilgisayarda dikkate değer birşey bulamayacağını eski deneyimlerinden biliyordu. Blomkvist, bu bilgisayarı internette sörf yapmanın dışında pek kullanmazdı. Bununla birlikte yönetici olarak *Millennium*'daki bilgisayar ağına girme hakkı vardı. Lisbeth Salander'in *Millennium*'un bilgisayar ağına girmek için gerekli bilgi ve şifreyi bulması çok zamanını almadı.

Millennium'daki diğer bilgisayarlara girmek için Hollanda'daki sunucu yeterli değildi. Onlara ancak Mikael Blomkvist'in bilgisayarı üzerinden girebilirdi. Tabii birde *MikBlom/office'in* açık ve iç iletişim ağına bağlı olması gerekirdi. Salander şanslıydı. Belli ki Blomkvist iş yerindeydi ve bilgisayarı açıktı. On dakika kadar bekledi ama hiçbir aktivite görmedi. Lisbeth bunu, Mikael'in ofise gelince bilgisayarını açıp belki internette sörf yapıp sonra da dizüstü bilgisayarında çalışmaya başlamasına yordu.

Çok dikkat etmesi gerekiyordu. Salander bir saat boyunca bir bilgisayardan diğerine girerek, Erika Berger, Christer Malm ve henüz tanımadığı Malin Erikkson'un e-postalarını indirdi. Svensson'un bilgisayarına girdi. En sonunda Dag Svensson'un masaüstü bilgisayarını buldu, sistem bilgilerine göre bu bilgisayar yalnızca 750 megabayt kapasiteli eski bir Macintosh PowerPC'ydi. Yani muhtemelen serbest çalışan gazetecilere verdikleri, yalnızca Word programının kullanıldığı, hurda bir teneke kutu. Bu, Dag Svensson'un *Millennium*'un yazı işlerinde geçici olduğunun işaretiydi. Lisbeth onun e-posta adresini indirdi ve sabit diskini aramaya başladı. <Zala> isimli bir dosya buldu.

Sarışın dev Magge Lundin için ocak ayı sonuna teslim ettiği üç kilo metamfetaminin karşılığı olarak 203.000 kron nakit almıştı.

Bu, beklediğinden daha fazla bir miktardı. Birkaç saatlik bir çalışma için iyi bir kazanç sayılırdı; kuryeden meti al, bir süre sakla, daha sonra Magge Lundin'e teslim et ve kârın yüzde ellisini al. Svavelsjö MC'nin her ay bu kadar para getireceğinden kuşku yoktu. Lundin'in çetesinin dışında iki çeteyle daha iş yapıyordu. Bunlardan biri Göteborg'da, diğeri de Malmö'deydi. Üçü birden her ay yarım milyon krondan fazla kazanç sağlıyorlardı.

Bu kıyak duruma rağmen morali çok bozuktu, arabayı bir kenara çekip kontağı kapattı. Son otuz saattir hiç uyumamıştı, başı bulutluydu. Arabadan çıkıp bacaklarını esnetti, yolun kenarına çiş yaptı. Serin, yıldızlı bir geceydi. Järna yakınlarında bir tarlanın kenarındaydı.

Çatışma neredeyse onun doğasında vardı. Stockholm'den yalnızca yüz kilometre uzakta bir yerde, sonsuz miktarda metamfetamin bulabilirdi. Talep tartışmasız çok büyüktü. Gerisi tamamen lojistik sorunuydu — malı A noktasından B noktasına, daha açık bir deyimle Talinn'deki bir mahzenden, Stockholm'deki Frihamnen limanına getirmekti.

Bu sürekli bir sorundu — Estonya'dan İsveç'e sürekli bir mal akışı nasıl sağlanabilirdi? Sorunun özü ve her seferinde bin bir zahmet karşılığı ancak geçici çözümler bulunduğundan, en zayıf halkası da buydu.

Son günlerde çok fazla aksama yaşanıyordu. Organizasyon yeteneğiyle gurur duyardı. Ödül ve ceza politikasıyla, tıkır tıkır işleyen bir sistem kurmuştu. Getir götür işini kendisi yapıyordu. Sağlam ortaklıklar kurmuş, işleri bağlamış ve malların doğru zamanda, doru yerlere ulaştırılmasını garantiye almıştı.

Magge Lundin gibi dağıtıcıları teşvik etmek için ödül veriyordu iyi ve risksiz bir kazanç. Kusursuz bir sistemdi. Magge Lundin'in malların kendine ulaşması için parmağını bile

oynatması gerekmiyordu. Bunun için ne zahmetli yolculuklara katlanıyor, ne de her zaman üç kâğıda getirmeye çalışan narkotik polisinden, Rus mafyasına kadar bir sürü çevreyle pazarlıklar yapmak zorunda kalıyordu. Onun tek bildiği evin getirdiği malları pazarlayıp kârın yüzde ellisini almaktı.

Son zamanlarda çok sık cezaya da başvurmak zorunda kalmıştı. Dağıtim zinciri hakkında çok fazla bilgi edinen boşboğaz bir sokak satıcısı Svavelsjö hakkında gevezelik edince, duruma müdahale edip cezasını vermişti.

Ceza kesmekte üstüne yoktu.

Ama işler giderek daha yorucu olmaya başlamıştı.

Bir sigara yakıp bacaklarını esnetti.

Metamfetamin işi, makul, kolay idare edilebilir, harika bir işti; az risk bol kazanç vardı. Silah işinde çok akıllı davranılmazsa, paçayı kaptırmak daha kolaydı, ayrıca riskleri hesaba katılırsa cazip de değildi. Birkaç bin kron kazanacağım diye, semtlerindeki büfeyi soymayı düşünen yeni yetmelere silah sağlayamazdı.

Ara sıra Doğu Avrupa hesabına yapılan sanayi casusluğu veya elektronik parça kaçakçılığı pazarı son yıllarda çok daralmıştı ama yine de iyi kazanç sayılırdı. Diğer yandan Baltık'tan fahişe getirmek tatmin edici bir yatırım değildi. Düşük kazancın yanı sıra, bir gün mutlaka basında ve İsveç parlamentosu denen, saygın devin gözünde kuralları belirsiz, tuhaf politik yapıda, ikiyüzlü tartışmalara konu olacaktı. Bu işin en iyi tarafı, hukuki açıdan neredeyse risk taşımamasıydı. Orospulardan herkes hoşlanıyordu savcılar, hâkimler, aynasızlar ve parlamenterler. Bu işi durdurmak için hiç kimse derinlere inmeyecekti.

Hatta orospuların öldürülmeleri bile politikacılar için önemli bir sorun değildi. Polis birkaç saat içinde, kurbanının üzerindeki

kan daha kurumadan, katili bulursa, birkaç sene hapis ya da karanlık bir kuruma kapatılma cezası verirlerdi. Ama eğer kırk sekiz saat içinde bir şüpheli bulamazlarsa, polis yapacak daha önemli işler yaratırdı kendine. Bu sarışın devin tecrübeleriyle sabitti.

Ama sarışın dev kadın ticaretinden hoşlanmıyordu. Fahişelerden hiç haz etmezdi. Macunlanmış yüzleri ve çıngıraklı kahkahaları sinirlerini bozardı. Temiz değillerdi. Onlar getirdikleri kadar götüren yatırımlardı. Üstelik her zaman, kafayı yiyip polise ya da gazetecilere ya da başka bir yere sığınmak isteyen biri çıkardı aralarından. O zaman işi ele alıp cezalarını vermesi gerekirdi. Eğer önemli ifşaatlarda bulunurlarsa savcılar ve polisler olaya müdahale etmek zorunda kalırdı, yoksa parlamentoda bir sürü gevezeliğe yol açardı. Kısaca orospu ticareti karışık bir işti.

Örneğin şu Atho ve Harry Ranta kardeşlerdi: İki işe yaramaz parazit, kadın ticareti hakkında çok fazla şey öğrenmişlerdi. Ona kalsa ikisini de zincire vurup denize atardı. Bunun yerine, onları Estonya'ya giden feribota bindirip feribotun limandan ayrılmasını sabırla beklemişti. Lanet bir gazeteci onların işine burnunu soktuğundan, olay unutulana kadar kardeşleri küçük bir tatile çıkarmalarını istemişlerdi.

Derin bir iç çekti.

Şu Salander gibi kızlardan da hiç hoşlanmazdı. Salander onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Ona bir getirisi yoktu.

Bjurman denen adamdan da hiç hoşlanmamıştı. Bu adamın istediğini yapmaya neden karar verildiğine de bir türlü akıl erdiremiyordu. Ama artık ok yaydan çıkmıştı. Talimatlar verilmişti. İhaleyi Svavelsjö MC'ye götürüp işi yapan bir herif almıştı. Bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Bu işe dair kötü bir his

vardı içinde.

Karanlık tarlaya doğru baktı, izmaritini bir hendeğe attı.

Birden, bir şeyin hareket ettiğini fark ederek ürperdi. Dikkat kesildi. Zayıf bir ay ışığının dışında hiç ışık yoktu ama yoldan otuz metre kadar ileride, emekleyerek üzerine doğru gelen kara bir yaratığı açık bir şekilde görüyordu. Yaratık arada bir durarak ilerliyordu.

Sırtından soğuk terler boşandı. Bir dakika boyunca büyülenmiş gibi kımıldamadan durup, yavaş ama kararlı bir şekilde üzerine gelen yaratığa baktı. İyice yaklaştığında karanlıkta parlayan gözlerini gördü, arkasını dönerek arabasına koştu. Kapısını açıp, kendini içeri attı. Beceriksizce kontak anahtarını çevirdi. Motoru çalıştırıp farları yakana kadar müthiş bir panik hissetti. Yaratık da yola çıkmıştı, farların ışığında ayrıntılarını seçilebiliyordu. Ayaklarını sürüyerek yürüyen devasa bir böceğe benziyordu. Kocaman iğnesi olan bir akrebe.

Yaratık bu dünyadan değildi, yeraltından gelen bir canavardı.

Hızla gaza bastı. Yanından geçerken yaratık arabaya doğru hamle yaptı ama dokunamadı. Sarışın devin titremesi birkaç kilometre boyunca geçmedi.

Lisbeth geceyi, Dag Svensson ve *Millennium*'un kadın ticareti hakkında yaptığı araştırmaları okuyarak geçirdi. Çeşitli dokümanlardaki örtük bilgileri bir araya getirerek, işin genel görünümü hakkında üstü kapalı bilgiler edindi.

Berger, Blomkvist'e bir mesaj gönderip belgelerin karşılaştırılması nasıl gidiyor diye sormuş, Blomkvist ise daha adamı Çeka'dan{1} yeryüzüne indiremedik diye cevap vermişti.

Lisbeth bunu SÄPO'da çalışan birinin afişe edileceğine yordu. Eriksson ek bir araştırma belgesinin özetini Svensson'a gönderdi, Svensson da Berger ile Blomkvist'e iletti. Svensson ile Blomkvist, bunun üzerine yorum ve önerilerim ayrı ayrı yazıp gönderdiler. Svensson ile Blomkvist günde birkaç kez birbirlerine e-posta gönderiyorlardı. Svensson Per-Åke Sandström isimli bir gazeteciyle yaptığı görüşme hakkında rapor verdi.

Salander, Svensson'un e-postalarından Gullbrandsen isimli bir Yahoo adresiyle mesajlaştığını fark etti. Bir müddet sonra anladı ki Gullbrandsen bir polisti, yazışmalar bu yüzden *off the record*'du, Svensson onunla karşılıklı bilgi paylaşıyor, adam özel bir e-posta adresi kullanıyordu. Gullbrandsen polisteki haber kaynaklarıydı.

<Zala> dosyası hayal kırıklığı yaratacak kadar kısaydı. Yalnızca üç word belgesi. Bu belgelerin en uzunu [Irina P.] adlı 128 gigabaytlık bir belgeydi. Bir fahişenin hayatından kısa kesitler vardı. Kız öldürülmüştü. Lisbeth kızın otopsi raporunun özetini dikkatle okudu. Anlayabildiği görülmemiş bir şiddete maruz kalıp en az üç ölümcül yara aldığıydı.

Salander, Word belgesinde Bergman'ın tezinden kelimesi kelimesine aktarılan bir pasajı hemen hatırladı. Bergman'ın tezinde adı Tamara diye geçen kız aslında Irina P'ydi. Bergman'ın tezine dönerek Tamara'yla yapılan görüşmeleri büyük bir ilgiyle tekrar okudu.

Dag Svensson'un, Per-Åke Sandström adlı bir gazeteciyle yaptığı görüşmenin özetini içeren, [Sandström] adlı belge çok daha kısaydı. Bu gazeteci seks müşterisiydi. Talinn'den getirilen bir kız üzerinde tecavüz fantezilerini gerçekleştirmişti. Seks mafyasının ayak işlerini yapıyor, karşılığında beleş seks ve uyuşturucu alıyordu. Sandström, şirket gazeteleri çıkarmanın

yanı sıra, bir gazeteye dışarıdan yazdığı öfkeli makalelerle seks ticaretini lanetlemiş, adını vermediği tanınmış İsveçli bir işadamımn Talinn'de geneleve gittiğini yazmıştı. Adamın yüzsüzlüğü karşısında Lisbeth'in dili tutuıdu.

Ne [Irina P.] ne de [Sandström] belgesinde Zala'nın adı geçiyordu. Ancak her iki belge de <Zala> isimli dosyaya konmuştu. Salander, bir bağ olması gerektiğini sonucunu çıkarttı. Dosyadaki üçüncü belgeye [Zala] adı verilmişti. Ama yalnızca çok kısa bir not içeriyordu.

Svensson'a göre Zala ismi, 90'lı yılların ortasından beri uyuşturucu, yasadışı silah ticareti ya da kadın ticaretiyle ilgili dokuz ayrı vakada geçiyordu. Bu adam kimdi, hiç kimse bilmiyordu. Bazı kaynaklara göre Sırp, bazılarına göre Polonyalı bazılarına göre ise Çek'ti. Bütün bu bilgiler de ikinci eldendi: Dag Svensson'un görüştüklerinin hiçbiri onunla karşılaşmamıştı.

Svensson, Zala meselesini ve Irina P'yi onun öldürmüş olabileceği tezini *bilgi kaynağı G*'yle (Gullbrandsen mi?) tartışmıştı. *Kaynak G*'nin bu konuda ne düşündüğü yazmıyordu, bununla birlikte Zala'nın geçen yıl emniyette "organize suçlarla ilgili araştırma yapan özel bir grup"la yapılan toplantıda gündeme geldiği belirtiliyordu. Bu isim sık geçmeye başlayınca, Zala diye birinin gerçekte olup olmadığı, eğer böyle biri varsa kim olduğunu araştırılmasına karar vermişlerdi.

Svensson'un araştırmalarına göre, Zala ismi ilk defa 1996 yılında Örkelljunga'da, para taşıyan bir aracın soyulmasıyla ortaya çıkmıştı. Soyguncular 3.3 milyon kronla kaçmışlar, ancak o kadar beceriksiz davranmışlardı ki, yirmi dört saat içinde teşhis edilerek yakayı ele vermişlerdi. Ertesi gün bu olayda kullanılan silahları tedarik ettiği için bir kişi daha tutuklanmıştı: Svaveljö Motor Kulübü üyesi Nieminen.

Bir hafta içinde tutuklananların arasına üç kişi daha katılarak sayıları sekize çıkmıştı. Bunlardan yedisi polise bilgi vermeyi reddederken, içlerinden en genci, on dokuz yaşındaki Birger Nordman psikolojik olarak çöktüğünden, dili çözülmüş, soygunu itiraf edip ne biliyorsa anlatmıştı. Duruşma savcılar için kolay bir zaferle sonuçlanmış (Dag Svensson'un kaynağı bu konuda kuşkuluydu), ancak cezaevinden izinli çıktığında sıvışan Birger Nordman'ın, iki yıl sonra, Värmland'daki bir kum çukuruna gömülü cesedi bulunmuştu.

Kaynak G'ye göre polis çetenin liderinin Sony Nieminen olduğunu düşünüyordu. Berger Nordman'in onun emriyle öldürüldüğünden şüpheleniyorlarmış ama bu konuda bir belge yokmuş. Nieminen tehlikeli, acımasız biri diye tanımlanıyordu. Hapisteyken, *Aryan Brotherhood* adı verilen Nazi örgütünün cezaevindeki üyeleriyle ilişki kurmuştu. Bu örgütün *Wolfpack Brotherhood*'la, onlarında yasa dışı Motosiklet kulüpleri ve İsveç Direniş Hareketi gibi diğer faşist örgütlerle ilişkisi vardı.

Salander'i ilgilendiren işin başka bir kısmıydı. Nordman, soygunda kullanılan silahları Nieminen'in getirdiğini, onun da bu silahları "Sala" isimli bir Yugoslav'dan aldığım ama Sala hakkında başka birşey bilmediğini anlatmıştı.

Svensson, hiç kimsenin Zala diye biriyle karşılaşmamasından ve resmi kayıtlarda da böyle bir isme rastlanmamasından hareketle, bu ismin yeraltı dünyasında faaliyet gösteren birinin takma ismi olduğu sonucuna varmıştı. Ancak, kendini gizleme konusunda çok hassas davranan, bu nedenle sahte isim kullanan biri olabileceğini de hesaba katmalıydı.

Sandström'ün Zala hakkındaki görüşlerine de kısa bir yer ayrılmıştı. Burada da pek bir şey yoktu. Svensson'a göre Sandström, bir seferinde Zala isimli biriyle bir telefon görüşmesi

yapmıştı. Ama bu görüşmenin konusu yazmıyordu.

Lisbeth Salander sabaha karşı dörtte bilgisayarını kapadı, pencere önünde oturarak Saltsjön'e bakmaya başladı. İki saat boyunca, sigara üstüne sigara içerek düşündü.

Zala'yı bulmalı ve aralarında yarım kalan hesabı kapamalıydı.

Paskalyadan bir hafta önceki cumartesi akşamı, Blomkvist Hornstull mahallesi, Slipgatan Sokağı'nda oturan eski kız arkadaşlarından birinin verdiği partiye katıldı. Bu tür bir daveti ilk kez kabul ediyordu. Eski kız arkadaşı evliydi, Mikael'le yakın bir temasa da hiç niyeti yoktu ama kadın basında çalıştığından karşılaştıklarında merhabalaşırlardı. Üzerinde en az on yıldır çalıştığı kitabı nihayet bitirebilmişti. Basının kadına bakışını konu edinen bu kitaba, Mikael Blomkvist de katkıda bulunmuştu. Davet edilme nedeni de buydu.

Blomkvist'in kitaba katkısı, basit bir konuda araştırma yapmakla sınırlıydı: *TT, Dagens Nyheter, Rapport* gibi reytingi yüksek basın organlarının, çalışanları arasında kadın erkek eşitliğini sağlamak için ne tür planlar yaptıklarını ve sorumlu mevkilerde kaç kadın çalışanın olduğunu araştırmıştı. Sonuç berbattı. CEO'lar: Erkek. Yönetim kurulu başkanları: Erkek. Dışişleri sorumluları: Erkek. Yazı işleri müdürleri: Erkek... Christina Jutterström ve Amelia Adamo gibi istisnalar dışında, liste bu şekilde uzayıp gidiyordu.

Davetlilerin çoğu şu ya da bu şekilde kitaba katkı sunanlardı. Ev ortamında iyi bir yemek ve sakin sohbetlerle geçen hoş bir akşam oldu. Blomkvist erken ayrılmaya niyetliydi, ama karşılaştıklarının çoğu az rastladığı eski tanıdıklarıydı. Ayrıca, hiçbiri Wennerström işi üzerine fazla soru sorup canını sıkmadı.

Parti pazar sabah ikiye kadar sürdü. Misafirlerin sona kalan en son çekirdek grubuyla birlikte çıktı, Länholmsgatan'da birbirlerinden ayrıldılar.

Blomkvist daha durağa yetişemeden, gece otobüsü kalkmıştı. Hava ılıktı, bir sonrakini beklemek yerine evine yürüyerek dönmeye karar verdi. Högalidsgatan'daki kiliseye kadar yürüdü, Lundagatan'a döndüğünde birden eski anıları aklına geldi.

Blomkvist, aralık aynıda kendi kendine verdiği sözü tutmuş, Salander'i bulma hayalinden vazgeçerek Lundagatan'a gitmeye son vermişti. Ama şimdi sokaktan geçerken, Lisbeth'in oturduğu binanın karşısında durup kapısına bakmaya başladı. Bu kapıyı çalmayı öyle çok istiyordu ki. Ama onu bulmasının, bulsa bile Lisbeth'in kendisiyle konuşmayı kabul etmesinin imkânsızlığını biliyordu.

Omuzlarını silkerek Zinkensdamm yönünde yürümeye devam etti. Altmış metre kadar gitmişti ki, bir kapı sesi duyarak başını çevirdi, kalp atışları hızlandı. Gördüğü sıska vücudu tanımamak imkânsızdı. Lisbeth Salander sokağa çıkmış onun aksi yönünde yürüyordu. Park edilmiş bir arabanın yanında durdu.

Blomkvist tam ona seslenecekken, ağzı açık kaldı. Kaldırım boyunca park etmiş, arabalardan çıkan bir adamın, Lisbeth'e sinsice yaklaştığını gördü. Arkası dönük olan Lisbeth adamı fark etmemişti. Uzun ve koca göbekli bir adamdı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

Salander tam şarap kırmızısı Honda'nın kapısına anahtarı sokmuşken bir ses duydu, arkasından biri yaklaşıyordu, adam daha ona yetişmeden şöyle bir bakabildi. Svavelsjö MC'den Carl-

Magnus 'Magge' Lundin'di bu. Birkaç gün önce Blomberg's Kafe'de sarışın devle buluşan adam.

120 kiloluk öfkeli bir boğa geliyordu üzerine. Bir salise bile düşünmeden, arabanın anahtarını muşta gibi tutup adamın yüzüne indirerek, burnunun ucundan kulağına kadar derin bir yara açtı. Adam sendelerken, Lisbeth kendini yere attı.

Mikael Blomkvist, Lisbeth'in nasıl yumruk attığını ve sonra yere atlayıp arabanın altına nasıl yuvarlandığını gördü.

Bir saniye sonra arabanın diğer tarafından çıkmış, kavga etmeye ya da kaçmaya hazırlanmıştı. Düşmanıyla göz göze geldikten sonra, son seçenekte karar kıldı. Adamın yanağından kanlar akıyordu, o daha ne olduğunu anlamadan Lisbeth, Lundagatan'dan Högalid Kilisesi'ne doğru koşmaya başlamıştı.

Saldırgan, Lisbeth'in peşinden koşarken Mikael ağız açık bakakalmıştı. Adam oyuncak bir arabayı yakalamaya çalışan bir tank gibiydi.

Salander yukarı Lundagatan'a çıkan merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çıktı. En üst basamağa geldiğinde omzunun üzerinden geriye baktı. Lundin de merdivenlerin başına gelmişti. *Çok hızlı.* Lisbeth'in ayağı birden bir şeye takıldı, belediye sokağı kazıp kum yığınlarının önüne bariyerler kurmuştu.

Lisbeth tekrar görüş alanına girdiğinde, Magge Lundin son basamakları tırmanıyordu. Lisbeth'in bir şey fırlattığını gördü ama eğilmekte geç kaldığından, dört köşeli kaldırım taşından kendini kurtaramadı. Taş alnının kenarına isabet etmiş ama şiddetinden yüzünde yeni bir yara daha açılmıştı. Sersemleyip

ayağı yerden kesilen Lundin, demir korkuluklara tutunarak, merdivenlerden yuvarlanmaktan son anda kurtulmuştu.

Mikael Blomkvist üzerindeki şoku, ancak adam merdivenlere yöneldiğinde atabilmişti. Arkasından koşarak, defolup gitmesi için bağırmaya başlamıştı.

Lisbeth, Mikael'in sesini duyduğunda, etrafını çevreleyen korkuluklara tırmanıp kilisenin bahçesini yarılamıştı. *Bu da nereden çıktı şimdi?*

Dönüp çitlerden aşağı baktı. Blomkvist üç metre aşağıda, sokakta duruyordu. Saniyenin onda biri kadar tereddüt ettikten sonra hızla uzaklaştı.

Blomkvist, tam merdivenlere yönelmişken, Lisbeth'in evinin önünden, Dodge Van marka bir otomobilin hareket ederek Zinkensdamm yönünde hızla uzaklaştığını gördü. Araba yanından geçerken bir yüzü hafifçe seçebilmiş ama o karanlıkta plakasını okuyamamıştı.

Blomkvist, merdivenlerin başına çıktığında adam durmuş etrafı araştırıyordu. Sırtı Mikael'e dönüktü. Yanına yaklaştığında, adam birden dönüp Mikael'in suratına elinin tersiyle öyle bir tokat attı ki, hazırlıksız yakalanan Mikael, tepe üstü merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Lisbeth, Blomkvist'in boğuk çığlığım duyarak yavaşladı. *Neler oluyor?* Omzunun üzerinden geriye baktığında Lundin kırk metre ilerisindeydi. *Adam benden daha hızlı. Yakalanacağım.*

Sola döndü, iki bina arasından bir avluya çıkan birkaç basamaklı merdiveni tırmandı, saklanacak bir yer yoktu. Avlunun köşesindeki aralığa doğru koşup sağa döndü, buranın başlangıç noktasına çıktığını fark etti. Yüz seksen derece geriye döndü. Binanın sonuna geldiğinde Lundin avluya girmek üzereydi. Birkaç metre daha koşup binanın yanındaki yeşil alanda kocaman bir ormangülünün altına saklandı.

Lundin'in ağır ayak seslerini duyuyordu ama onu göremiyordu. Nefesini tutup çalının altına iyice uzandı. Lundin, onun saklandığı yerin önünden geçip beş metre kadar ileride durdu.

On saniye kadar tereddütten sonra, avlu etrafında koşmaya başladı. Bir dakika sonra yine aynı yere geldi. Otuz saniye kadar bekledi. Lisbeth fark edilmesi halinde kaçmak için hazırlandı. Lundin tekrar koşmaya başladı. Salander'in iki metre ilerisinden geçti, Lisbeth avludan çıkıp giden ayak seslerini dinleyerek bekledi.

Blomkvist zorlanarak ayağa kalktı. Boynunda ve çenesinde ağrılar vardı, başı dönüyordu. Patlamış dudağından sızan kanı yaladı. Topallayarak merdivenleri tırmanmaya başladı.

Merdivenlerin başında durup etrafına bakındı. Atkuyruklu adam yüz metre kadar ileride koşarak uzaklaşıyordu. Durup iki evin arasına baktıktan sonra tekrar koştu. Mikael sokağın köşesine gidip onu izledi. Adam sokağın sonunda onu bekleyen Dodge Van'a bindi. Araç Zinkensdamm'a doğru dönüp kayboldu.

Blomkvist, ayaklarını sürüyerek Lisbeth'e bakındı. Göremedi.

Değil Lisbeth, ortalıkta hiçbir canlı yoktu. Mart ayının bir pazar günü sabah saat üç bile olsa, Stockholm'de bir sokağın bu kadar ıssız olmasına şaşırdı. Lisbeth'in saldırıya uğramadan önce kapısını açmaya çalıştığı arabanın yanından geçerken, bir şeyin üzerine bastı, bu Lisbeth'in anahtar demetiydi. Almak için eğildiğinde arabanın altında duran omuz çantasını gördü.

Blomkvist uzun süre orada durup bekledi, ne yapacağını bilemedi. En sonunda elindeki anahtarlarla Lisbeth'in oturduğu binanın ana kapısını açmayı denedi, hiçbiri uymadı.

Salander çalının altında, göz ucuyla saatine bakmanın dışında hiç hareket etmeden on beş dakika bekledi. Saat üçten sonra bir kapının açılıp kapandığını ve birinin bisiklet parkına doğru yürüdüğünü duydu.

Ses kesilince, dizlerinin üzerinde doğruldu, çalıların arasından başını uzatarak baktı. Gözleriyle avluyu köşe bucak taradı, Lundin ortada yoktu. Sessizce sokağa indi, her an kaçmaya hazırdı. Bir duvarın köşesinde durup, Lundagatan'a baktı. Blomkvist, elinde kendi çantasıyla oturduğu apartmanın önünde dikiliyordu.

Blomkvist başını onun durduğu köşeye çevirince, bir sokak lambasını kendine siper edip, kımıldamadan durdu.

Blomkvist yarım saat daha Lisbeth'in oturduğu apartmanın kapısında bekledi. Lisbeth, Mikael yorulup Zinkensdamm'a doğru yürüyene kadar hiç hareket etmeden, sabırla onu izledi. Mikael görüş alanından çıktıktan sonra da, bir süre öylece kaldı. Sonra da olanları düşünmeye başladı.

Mikael Blomkvist.

Anlayamadığı tek şey, Blomkvist'in nasıl olup da birdenbire ortaya çıktığıydı. Ötesi anlaşılmaz değildi.

Carl Pezevenk Magnus Lundin.

Lundin, Bjurman'in görüştüğü sarışın devle buluşmuştu.

Nils Salyalı Hergele Bjurman.

O pislik herif, beni yok etmesi için o aşağılık alfa herifi tuttu. Hem de bu tür bir davranışın ona neye mal olacağını açıkça bildirmeme rağmen.

Salander'in içi içini yiyordu. Öfkeden kan kokusu almaya başlamıştı. Bjurman'a hak ettiği cezayı vermek, artık kaçınılmazdı.

KISIM 3

SAÇMA DENKLEMLER

23 MART - 2 NİSAN

Bir işe yaramayan, anlamsız denklemlere saçmalık denir.

$$(a+b)\,(ab) = a^2 - b^2 + 1$$

11. BÖLÜM

23 MART, ÇARŞAMBA - 24 MART, PERŞEMBE

Mikael Blomkvist, Svensson'un kitap taslağındaki bir sayfanın kenarına kırmızı kalemle bir ünlem işareti koyarak, daire içine aldı ve iddialar için kaynak belirtilmesi gerektiği notunu düştü.

Paskalya arifesindeki çarşamba akşamıydı. *Millennium* neredeyse bir hafta sürecek paskalya tatiline giriyordu. Monika Nilsson ülke dışındaydı. Lottie Karim kocasıyla tatile, dağa gitmişti. Henry Cortez telefonlara bakmak için birkaç saat beklemiş ama arayan olmadığından Mikael onu da evine göndermişti. Üstelik kendisi bir süre daha yazı işlerinde kalacaktı. Cortez ağzı kulaklarında yeni kız arkadaşına gitmişti.

Svensson henüz ortalarda yoktu. Blomkvist yalnız başına oturmuş, kitap taslağıyla boğuşuyordu. Kitap on iki bölüm ve iki yüz doksan sayfa olacaktı. Svensson on iki bölümün dokuzunu tamamlayıp teslim etmişti. Blomkvist her kelimenin üzerinde duruyor, çeşitli notlar yazıp daha açık ifade etmesi için bazı sayfaları geri gönderiyor ya da nasıl formüle etmesi gerektiğine dair önerilerini yazıyordu.

Mikael'e göre Svensson iyi bir yazardı, düzeltmeleri çoğunlukla kenarlara düşülmüş küçük notlardan ibaretti. Onu haşlayacak bir şeyler bulabilmek için epeyce çaba sarf etmesi

gerekiyordu. Taslak Mikael'in çalışma masasının üzerine yığılmaya başladığı haftalarda, yalnızca, bir paragraf üzerinde anlaşmazlığa düşmüşlerdi. Blomkvist bir paragrafın tamamen çıkarılmasını istemiş, Svensson'sa dişini tırnağına takıp mücadele ederek, bunu engellemişti.

Kısacası, *Millennium* çok yakında bomba gibi bir kitabı daha baskıya gönderecekti. Bu kitabın da, gazete manşetlerini süsleyeceğinden hiçbir kuşkusu yoktu Mikael'in. Svensson seks pazarının müşterilerini gözlerinin yaşlarına bakmadan öyle bir afişe ediyor, bütün öyküyü öyle güzel toparlıyordu ki, sistemin nasıl çürüdüğünü hiç kimse görmezden gelemeyecekti. Bu kısımlar hem yazar hem de düşünür olarak Svensson'un ne kadar yetenekli olduğunu gösteriyordu. Kitabın iskeleti araştırmalardı. Svensson araştırmalarıyla, artık nesli tükenmeye başlayan, araştırmacı gazeteciliğin birinci sırasına oturtulmayı hak ediyordu.

Onunla birlikte çalışmaya başladığı aylar içinde Blomkvist, Dag Svensson hakkında çok şey öğrenmişti. İpin ucunu bırakmayan titiz bir gazeteciydi. Toplumsal konularla ilgili araştırma yapan birçok gazetecinin tersine, ağdalı bir dil kullanıp caka satmaya kalkmıyordu. Kitabı bir şeyleri deşifre etmekten çok bir savaş deklarasyonu gibiydi. Mikael gülümsedi. Kendisinden on beş yaş daha genç olan Svensson ona gençliğini hatırlatmıştı. Bir zamanlar kendisi de beş para etmez ekonomi muhabirlerine karşı aynı coşkuyla savaş açmış ve bu tavrını skandallar yaratan bir kitapla taçlandırmıştı. Bu nedenle bir kısım yazı işleri müdürleri ondan hâlâ nefret ederlerdi.

Svensson'un kitabıyla ilgili en büyük sorun, ele aldığı konuların hassaslığıydı. Böyle bir kitap su götürmez olmalıydı. Onun yaptığı gibi meydan okuyan bir muhabir, ya kitabının arkasında yüzde yüz durabilmeli ya da hiç yayımlatmamalıydı.

Svensson iddialarının ancak yüzde doksan sekizinin ardında durabilirdi. Çalışmada hâlâ zayıf kalan bir iki kısım vardı, iki iddia yeterince belgelenememişti.

Saat altı otuza geliyordu. Mikael masasının çekmecesini açtı ve bir sigara çıkardı. Berger ofiste sigara içilmesini tamamen yasaklamıştı. Ama şimdi yalnızdı, bir hafta boyunca da büroya hiç kimse uğramazdı. Kâğıtları toplayıp gözden geçirmesi için Erika Berger'in masasına koymadan önce, kırk dakika daha çalıştı. Dag Svensson kalan üç bölümün son halini ertesi sabah göndermeye söz vermişti. Böylece Blomkvist hafta sonu bu kısımların üzerinden geçebilecekti. Paskalya tatili sonrası salı günü, Dag, Erika, Mikael ve yazı işleri sekreteri Malin Eriksson bir araya gelip kitabın son halini ve *Millennium* makalelerini gözden geçireceklerdi. Geriye bir tek mizanpaj işi kalıyordu, o da sadece Malm'in başağrısıydı. Sonra da kitap baskı için matbaaya gönderilecekti.

Blomkvist hâlâ matbaalardan fiyat almamıştı. Ama buna hiç gerek yoktu. İşi Morgongåva'daki Hallvigs Reklam'a vermeye karar kılmıştı. Wennerström olayıyla ilgili kitap için çok uygun bir fiyat ve birinci sınıf iş çıkarmışlardı.

Saate baktı, ikinci sigarasını yakarak kendini ödüllendirdi. Pencere kenarına oturup Götgatan'ı seyretmeye başladı. Dudağının içindeki yarayı diliyle kontrol etti. İyileşmek üzereydi. Salander'in evinin önünde, o pazar sabahı neler olduğunu belki de bininci kez kendi kendine soruyordu.

Emin olduğu tek şey Salander'in yaşadığı ve Stockholm'e döndüğüydü.

O günden beri, her gün Salander'e ulaşmaya çalışmıştı. Bir yıl

önce kullandığı e-posta adresine mesajlar göndermiş ama bir cevap alamamıştı. Lundagatan'da turlar atmış ve artık bu işten yorulmaya başlamıştı.

Kapısının üzerinde Salander-Wu yazıyordu. İsveç'te Wu soyadlı 230 kişi vardı. Bunlardan 140'ı Stockholm'de yaşıyordu ve hiçbiri de Lundagatan'da oturmuyordu.

Lisbeth bir erkek arkadaşıyla birlikte mi yaşıyor, yoksa evini Wu soyadlı birine mi kiralamıştı, bilmiyordu Blomkvist. Kapıyı çalmış, kimse açmamıştı.

Sonunda masasına gitti ve eski usul bir mektup yazdı.

Merhaba Sally,

Bir yıl önce ne oldu bilmiyorum ama şu benim kahrolası mankafam bile artık benimle bütün ilişkilerini kestiğini anlıyor. Kiminle görüşeceğin sana kalmış, bu konuda dırdır etmek istemiyorum. Ama bilmelisin ki, benim açımdan bir şey yok, arkadaşlığını özlüyorum. Seninle bir fincan kahve içmeyi çok isterim.

Nasıl bir belaya bulaştın bilmiyorum ama Lundagatan'daki şamata beni çok kaygılandırdı.

Eğer yapabileceğim bir şey varsa, istediğin saatte beni arayabilirsin. Biliyorsun sana borcum var.

Ayrıca, çantan bende. Ne zaman istersen, sadece haber ver. Beni bir daha görmek istemiyorsan, bari bir adres ver de göndereyim. İstemediğini bu kadar açık ifade ettiğin için, seni arayarak rahatsız etmeyeceğim.

Mikael

Tabii ki hiç cevap alamadı.

Lundagatan'daki saldırıdan sonra eve döndüğünde, çantayı açmış, içindekileri mutfak masası üzerine boşaltmıştı. Bir cüzdan -600 kron, 200 dolar, kimlik, aylık ulaşım abonman kartı, açık bir paket Marlboro Light, üç çakmak, bir kutu boğaz pastili, bir paket kâğıt mendil, diş fırçası, diş macunu, yan cepte üç tampon, bir paket açılmamış prezervatif- üstündeki etikete göre Londra Gatwick Havaalanı'ndan alınmış, A5 formatında, iplik dikişli, sert siyah kapaklı bir defter, beş tükenmez kalem, bir kutu göz yaşartıcı gaz, içinde makyaj malzemeleri olan küçük bir torba, kulaklıklı FM radyo pili yok, cumartesi gününün *Aftonbladet* gazetesi.

En etkileyicisi de, kolay erişilsin diye çantanın dış gözüne konulmuş bir çekiç. Herhâlde saldırı çok ani geliştiğinden Lisbeth, çekici de göz yaşartıcı gazı da kullanmaya fırsat bulamamıştı. Muşta gibi kullandığı anahtar demetinde hâlâ kan vardı.

Çantadaki altı anahtardan üçü tipik apartman anahtarıydı; dış kapı, iç kapı ve hırsız kilidi anahtarı. Bunların hiçbiri Lundagatan'daki apartmanının kapısına uymuyordu.

Blomkvist, defteri açtı ve her sayfasını kontrol etti. Muntazam yazı stilini hemen tanıdı. Bir genç kızın gizli günlüğü olmadığı hemen anlaşılıyordu. Defterin üçte biri matematik karalamalarıyla doluydu. İlk sayfanın en başında Mikael'in bile bildiği bir denklem vardı.

$$(x^3 + y^3 = z^3)$$

Blomkvist'in matematikle arası hep iyi olmuştu. Lisede en yüksek notu matematikten alırdı. İyi bir matematikçi sayılmazdı ama ders kitaplarında matematikle ilgili ne varsa öğrenmişti. Yine de Salander'in defterindeki karalamalar anlayabileceği türden şeyler değildi. Bir denklem iki sayfa sürmüş, sonunda üstü çizilip değiştirilmişti. Bunlar gerçek matematik denklemleri miydi, onu bile anlayamamıştı Mikael. Ama Salander'in tuhaf özelliklerini bildiği için, bu denklemlerin gerçekliğinden ve ezoterik anlamlar içerdiğinden emindi.

Uzun süre sayfaları karıştırdı. Denklemler onun için Çince yazılmış bir kitap, ne kadar anlaşılırsa o kadar anlaşılırdı. Yine de Salander'in neyle uğraştığını çıkartabilmişti: $(x^3+y^3=z^3)$. Salander kendini, Mikael'in bile adını duyduğu bir klasiğe, Fermat denkleminin gizine kaptırmıştı. Derin bir iç çekti.

Defterin son sayfasında matematikle hiçbir ilgisi olmayan kısa, şifreli notlar vardı. Ama yine de matematik formüllerine benziyorlardı:

$$(\text{Sarışın} + \text{Magge}) = \text{NEB}$$

Altları çizilerek daire içine alınan bu not, Blomkvist'e bir şey söylemiyordu. Sayfanın alt kısmında "Eskilstuna. Auto-Expert" yazısıyla, bir telefon numarası görülüyordu. Mikael bu notları çözmeye çalışmadı. Lisbeth bir şeyler düşünürken öylesine karalamış olabilirdi.

Blomkvist sigarasını söndürüp izmaritini ceketinin cebine koydu, yazı işleri bürosunun alarmını kurduktan sonra dışarı

çıktı. Slussen'e yürüyerek, bir yuppi semti Stäket'e giden otobüse bindi. Kırk ikinci yaş gününü kutlayan kız kardeşi Annika onu yemeğe davet etmişti.

Berger uzun paskalya tatiline, gergin bir ruh haliyle Saltsjöbaden buharlı vapur iskelesine kadar, üç kilometre koşarak başladı. Son aylarda spor salonundaki saatlerini tembellikle geçirmişti, kendini formsuz hissediyordu. Eve yürüyerek döndü. Kocası, Modern Müze'de konferans vermeye gitmişti, eve dönmesi akşamın sekizini bulurdu. Eve gelme saati yaklaştığında iyi bir şarap açıp, saunayı hazırlayarak onu baştan çıkarmaya karar verdi. Hiç değilse böylece kafasını meşgul eden sorunlardan kurtulurdu.

Bir hafta önce, İsveç'in en büyük medya şirketinin CEO'su ile öğle yemeği yemişti. Adam, bir salata eşliğinde, sesine büyük bir ciddiyet katarak, Berger'e şirketin çıkarttığı en önemli gazetenin başına geçmesini önermişti. *Yönetim kurulu birçok isim üzerine tartıştı, en sonunda senin gazete için büyük bir kazanç olacağın konusunda fikir birliğine varıldı. Bizim aradığımız sensin.* İş teklifini izleyen maaş teklifinin yaranda Berger'in *Millennium*'dan aldığı para cep harçlığı kalırdı.

Bulutsuz gökyüzünde şimşek gibi gelen bu teklif karşısında, Berger'in dili tutulmuştu. Neden ben?

Adam bir süre sözü ağzında geveledikten sonra, daha açık konuşmaya başlamıştı: Berger'in iyi bir ünü vardı, saygı duyulan, kendini ispatlamış yetenekli bir genel yayın yönetmeniydi. İki yıl önce *Millennium*'u battığı çukurdan çekip çıkarması çok etkileyiciydi. Ayrıca o Büyük Ejderha'nın da yeniden canlandırılması gerekirdi. Zamana ayak uyduramayan gazete

yerinde saymaya başlamıştı, özellikle genç okuyucularını kaybediyor, tirajları gittikçe daha çok düşüyordu. Berger sözünü esirgemeyen, üslubu keskin bir gazeteci diye biliniyordu. Dişli bir kadındı. Bir kadını, özellikle de feminist bir kadını, İsveç'in en ataerkil, geleneksel değerler konusunda en tutucu gazetesinin başına getirmek cüretkâr bir meydan okumaydı. Bu konuda herkes hemfikirdi. Şey, yani... Neredeyse herkes. Çekimser kalanlar da vardı.

"Fakat, ben gazetenin temel politik görüşlerini bile paylaşmıyorum."

"Kim takar? Üstelik gazetenin tanınmış muhaliflerinden de değilsin. Patron olacaksın, *aparatçik* değil, başyazı ise kendiliğinden akar gider."

CEO açıkça söylemedi ama ayrıca bunun sınıfsal bir seçim olduğu belliydi. Berger onların onayladığı bir çevreden geliyordu.

Berger, bu tekliften etkilendiğini ancak hemen cevap veremeyeceğini söylemişti. Enine boyuna düşünecek, cevabını en kısa zamanda bildirecekti. CEO, eğer tereddüdünün sebebi maaş ise, daha yüksek bir rakam için pazarlık edebileceğini söylemişti. Ayrıca ilerde onu tatlı bir azil anlaşması bekliyordu. *Artık emekliliğini düşünmeye başlaman gerek.*

Yakında kırk beşine basacaktı. Çıraklık dönemini geçirmişti. *Millennium'u* toparlamış, genel yayın yönetmenliğini hak etmişti. Telefonu eline alıp, kendisine yapılan teklife evet ya da hayır diyeceği gün acımasızca yaklaşıyordu ve o, henüz ne cevap vereceğini bilmiyordu. Geçen hafta bu konuyu Mikael Blomkvist'le tartışmayı düşünmüş ama bir türlü cesaret edememişti. Blomkvist'ten bir şeyler sakladığı için de ayrıca suçluluk duyuyordu.

Teklifi kabul etmenin bazı olumsuz yönleri olduğu ortadaydı. "Evet", Blomkvist'le iş ortaklığının bitmesi anlamına gelirdi. Blomkvist'e ne kadar cazip bir teklifte sunulsa bile, *Svenska Morgon Posten*'de çalışmayı kabul etmezdi. Paraya ihtiyacı yoktu, makale yazarak hem oyalanıyor hem de yeterince para kazanıyordu.

Berger *Millennium*'un genel yayın yönetmenliğinden memnundu. Bu unvan ona, gazetecilerin dünyasında neredeyse hak etmediği kadar iyi bir yer açmıştı.

Onun işi yayıncılıktı: Hiç muhabirlik yapmamış, yapmayı da düşünmemişti. Kendini vasat bir yazar olarak görürdü. Diğer yandan, radyo ve televizyonda birinci sınıf iş çıkarırdı, ayrıca çok parlak bir yayın yönetmeniydi. Yayın işinden çok zevk alırdı, zaten *Millennium*'un genel yayın yönetmenliğini üstlenmesinin nedeni de buydu.

Yine de teklif de baştan çıkarıcıydı. Parası değil ama işin kendisi çok cazipti. İsveç basın dünyasının ağır toplarının arasına karışacaktı. CEO'nun dediği gibi; *böylesi fırsat bir daha eline geçmez*di.

Grand Hotel'in önünden geçerken, şaşırarak bu teklifi geri çeviremeyeceğini hissetti. Aynı anda Mikael Blomkvist'e bu haberi vermek gerektiği düşüncesiyle ürperdi.

Giannini ailesinin evi, her davette olduğu gibi neşeli bir karmaşa içindeydi. Annika'nın biri on üç -Monika- biri de on yaşında -Jennie- iki çocuğu vardı. Kocası Enrico Giannini, uluslararası bir biyoteknoloji firmasının İskandinavya sorumlusuydu. İlk evliliğinden olan on altı yaşındaki oğlu Antonio da evdeydi. Enrico'nun annesi Antonia, erkek kardeşi Pietro, baldızı Eva-

Lotta'yla çocukları Peter ile Nicola'nın yanı sıra, aynı mahallede oturan Enrico'nun kız kardeşi Marcella ve dört çocuğu da gelmişlerdi. Tabii, Giannini sülalesinin bir çeşit zır deli muamelesi yaptığı, Enrico'nun teyzesi Angelina da yeni erkek arkadaşıyla birlikte davet edilmişti.

Bu karmaşadan yemek masası da payına düşeni almıştı. Her taraftan İsveççe ve İtalyanca hararetli konuşmalar yükseliyordu. Üstüne üstlük Angelina'nın, Mikael'in niçin hâlâ bekâr gezdiğini sorgulayıp, tanıdıklarının bekâr kızlarını birer birer saymaya başlamasıyla konuşmalar daha da hararetlenmiş, hatta sıkıcı olmaya bile başlamıştı. Sabrı taşan Mikael, evlenmekten memnuniyet duyacağını ama maalesef sevgilisinin zaten evli olduğunu söylemişti. Bu cevap karşısında, Angelina bile bir süre susmuştu.

Saat yedi buçukta Blomkvist'in cep telefonunu çaldı. Oysa Blomkvist telefonunu kapadığını sanıyordu. Holde üst üste asılmış ceketler arasından, kendi ceketini bulup cebinden telefonu alması epey uzun sürdü. Neyse ki son anda cevap verebildi. Dag Svensson'du.

"Rahatsız ediyor muyum?"

"Yok, sayılmaz. Kız kardeşimdeyim, kocası ve bir alay akrabasıyla birlikte yemek yiyoruz. Bir şey mi vardı?"

"İki şey Christer Malm'a ulaşmaya çalıştım ama cevap vermiyor."

"Bir arkadaşıyla tiyatroya gidecekti."

"Tüh be. Onunla yarın sabah ofiste buluşmaya söz vermiştim. Kitaba konacak resim ve grafikleri götürecektim, tatilde gözden geçirecekti. Mia birden paskalya tatilinde Dalarna'ya gidelim diye tutturdu, ailesine tezini gösterecekmiş. Yarın sabah erkenden

yola çıkacağız."

"İyi."

"Resimler elektronik ortamda değil ki, e-posta adresine göndereyim. Acaba bu akşam sana kuryeyle göndersem?"

"Olur... ama ben şimdi Lännersta'dayım. Bir süre daha burada kalırım. Enskede bana fazla uzak değil. Size uğrayıp resimleri alabilirim. On birde gelsem, size geç mi olur?"

"Yok, daha o saate uyumayız. Birşey daha var... Bu pek hoşuna gitmeyecek."

"Söyle."

"Sanırım bir yerde hata yaptım. Kitap baskıya girmeden kontrol etsem iyi olacak."

"Peki. Nedir?"

"Zala, bizim okuduğumuz gibi S ile değil Z ile okunuyor."

"Zala da kim?"

"Hani Doğu Avrupalı, büyük ihtimalle Polonyalı denilen gangster tip. Bir hafta önce gönderdiğim e-postada bahsetmiştim."

"Haa! Şu herkesin adını duyunca altına ettiği adam, özür dilerim unutmuşum."

"Birkaç gün önce ona yine ayağım takıldı. Sanırım İsveç'te, yedinci bölümdeki seks müşterileri listesine onu da eklemeliyiz."

"Dag, baskıya üç hafta kala yeni belge bulmaya çalışma."

"Biliyorum ama bu bir çeşit köşe taşı. Zala'dan bahsedildiğini duyan bir polisle konuştum... Bence onun için birkaç gün

kaybetmeye değer."

"Neden o? Zaten kitabında yeterince soysuz var."

"Bu özel bir soysuza benziyor. Hiç kimse gerçek kimliğini bilmiyor. İçimde bir his, onu araştırmaya değeceğini söylüyor."

"Hisleri küçümsememek gerek," dedi Blomkvist. "Ama işin doğrusu... baskı tarihini erteleyemeyiz. Matbaa ayarlandı, kitap *Millennium'la* aynı zamanda yayımlanmalı."

"Biliyorum," dedi Svensson, mahzun bir sesle.

"Gelmeden ararım," dedi Blomkvist.

Mia Bergman yeni yaptığı kahveyi termosa doldururken, kapı zili çaldı. Saat dokuza geliyordu. Kapıya daha yakın oturan Dag Svensson, Blomkvist'in erken geldiğini düşünerek, gözetleme deliğinden bakmadan kapıyı açtı. Gelen Blomkvist değildi. Kapıda kısa boylu, çocuğa benzeyen, on yedi on sekiz yaşlarında genç bir kız duruyordu.

"Dag Svensson ve Mia Bergman'ı aramıştım," dedi genç kız.

"Dag Svensson benim."

"Her ikinizle de görüşmek istiyorum ."

Svensson otomatik olarak saate baktı. Bergman da hole gelmiş erkek arkadaşının arkasından merakla bakmaya başlamıştı.

"Ziyaret için biraz geç değil mi?" dedi Svensson.

Kız sabırlı bir sessizlikle süzdü Dag Svensson'u.

"Ne konuşmak istiyorsun?

"Millennium'da basmaya hazırlandığınız kitabınız hakkında."

Dag ile Mia birbirlerine baktılar.

"Peki ama sen kimsin?"

"Konuyla ilgilenen biriyim. İçeri girebilir miyim, yoksa burada mı konuşalım?"

Svensson bir saniye durakladı. Kız belli ki biraz yabaniydi, ziyaret saati de tuhaftı ama yine de zararsız birine benziyordu. Kapıdan çekilip içeri buyur ettiler.

"Biraz kahve alır mısın?" dedi Bergman.

Dag kız arkadaşına, boş ver kahveyi der gibi baktı

"Kim olduğunu sormuştum, cevap vermeyi düşünüyor musun?" dedi Svensson.

"Evet, teşekkür ederim. Şey... Yani kahve için. Benim adım Lisbeth Salander."

Bergman omuzlarını silkerek kahve termosunu açtı. Blomkvist gelecek diye fincanları önceden masaya koymuştu.

"Millennium'da bir kitap yayımlayacağımı da nereden çıkardınız?" diye sordu Svensson.

Birden derin bir şüpheye kapılmıştı. Ama kız bu soruyu duymazlıktan geldi, yüzünü buruşturarak Mia'ya baktı; herhâlde gülümsediğini düşünüyordu.

"İlginç bir tez," dedi.

Mia'nın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Benim tezimi nereden biliyorsun?"

"Elime bir kopyası geçti," dedi gizemli bir ifadeyle.

Dag Svensson'un canı iyice sıkılmıştı.

"Şimdi bana ne istediğini söyleyebilirsin," dedi.

Göz göze geldiler. Svensson kızın koyu kahverengi gözlerinin ışıkta kuzguni siyaha çaldığını fark etti. Yaşı da, ilk başta tahmin ettiği kadar küçük değildi.

"Ben, Zala'yı, Alexander Zala'yı niçin ısrarla araştırdığını öğrenmek istiyorum," dedi Lisbeth Salander. "Ve en önemlisi de, onun hakkında ne bildiğini?"

Alexander Zala... Svensson'un dili tutulmuştu. Zala'nın ön adını ilk defa duyuyordu.

Dag Svensson karşısındaki kızı incelemeye başladı. Kahve fincanını kaldırmış, gözünü Svensson'dan ayırmadan bir yudum almıştı. Gözlerinde en ufak bir sıcaklık yoktu. Dag'ın içinden hafif bir ürperti geçti.

Mikael ve diğer misafirlerin aksine, (hem de yaş günü çocuğu olmasına rağmen) Annika Giannini, şarap ve yemek sırasında içilen diğer içkilerden kaçınmış, yalnızca bir bardak hafif alkollü bira içmişti. Saat akşam on buçuğa gelirken de tamamen ayıktı. İçkiden uzak durmasının nedeni, bazı bakımlardan tam bir aptal olduğunu düşündüğü abisine sahip çıkmaktı. Bu saatte otobüsle o kadar yol gitmesine içi elvermediğinden, Enskede üzerinden evine bırakmayı önerdi. Her hâlükârda Värmdövägen otobüs durağına bırakacaktı, ha oraya gitmiş, ha şehre fark etmezdi.

Blomkvist emniyet kemerlerini bağlarken, "Niçin bir araba almıyorsun?" diye sordu Annika.

"Çünkü, benim çalıştığım iş yeri seninki kadar uzak değil,

yürüyerek gidiyorum. Arabaya ancak yılda bir kez ihtiyacım oluyor. Üstelik kocan o güzel Skåne içkilerinden sunduktan sonra zaten araba kullanamazdım."

"Gittikçe daha çok İsveçli oluyor. On yıl önce İtalyan içkileri ikrâm ederdi."

Yol boyunca, bildik kardeş sohbeti yaptılar. İnatçı bir hala, daha az inatçı iki teyze, epey mesafeli iki kuzen ve bir de kuzen çocuğu dışında, Mikael ve Annika birbirlerinin tek akrabasıydılar. Aralarındaki üç yıllık yaş farkı nedeniyle gençken pek yakınlıkları yoktu ama yaşlanmaya başladıklarında birbirlerini yeniden keşfetmişlerdi.

Annika hukuk okumuştu. Mikael onun kendisinden çok daha yetenekli olduğunu düşünürdü. Üniversite boyunca yelken yapmış, birkaç yılını bölge mahkemelerinde çalışarak geçirmiş, sonra İsveç'in tanınmış avukatlarından birinin yanında iş bulmuş, ardından kendi avukatlık bürosunu açmıştı. Uzmanlık alanı aile hukukuydu, zamanla eşitlik sorunlarıyla ilgilenmeye başlamıştı. Kendisini eziyet gören kadınların savunmasına adamış, bu konuda bir kitap yazmış ve saygın bir yer edinmişti. Bütün bunlar yetmezmiş gibi Sosyal Demokratların saflarında politikaya bile atılmıştı. Bu yüzden Mikael arada bir *aparatçik* diye takılarak onu kızdırırdı. Mikael parti aidiyetiyle gazeteci güvenirliliğini bir araya getirmenin imkânsızlığına karar vermişti. Hatta oy vermekten bile kaçınırdı. İlle de oy vermesi gerektiği durumlarda ise, hangi partiye oy verdiğini Berger'le bile konuşmazdı.

Skurubron'dan geçerken, Annika abisine, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"O zaman sorun ne?"

"Ne sorunu?"

"Seni iyi tanıyorum, Micke. Bütün gece aklın başka yerdeydi."

Blomkvist bir süre sustu.

"Karmaşık bir hikâye. Şu anda iki sorunum var. Biri iki yıl önce tanıştığım bir genç kız. Wennerström işinde bana yardım etmişti, sonra birden hayatımdan çıkıp gitti, hem de tek kelime açıklama yapmadan. Bir seneden fazla bir zaman ne gördüm ne de bir haber aldım. Ta ki geçen haftaya kadar."

Blomkvist Lundagatan'daki saldırıyı kardeşine anlattı.

"Polise bildirdin mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Kız çok özel biri. Ayrıca saldırıya uğrayan o. Polise kendisinin bildirmesi gerekirdi."

Blomkvist, Salander'in yapılacak işler listesinde "polise haber ver" gibi bir notun yer alacağını sanmıyordu.

Annika, "İnatçı keçi," diyerek Blomkvist'in yanağına hafif bir fiske vurdu. "Her şeyi kendi başına çözeceksin değil mi? İkinci sorun nedir?"

"Müknnium'da büyük yankı yaratacak bir çalışmayı tamamlamak üzereyiz. Bütün akşam, acaba bazı konulan sana danışsam mı diye düşündüm. Avukat olarak tabii."

Annika şaşırmıştı.

"Danış hadi," diye haykırdı. "Bu çok yeni bir şey."

"Kadın ticareti ve kadına yönelik şiddetle ilgili bir hikâye. Sen hem kadına yönelik şiddetle ilgilisin, hem de avukatsın. Büyük ihtimal, basın özgürlüğü ile ilgili davalar almıyorsundur ama yine de eğer baskıya verilmeden önce kitabın taslağım ve *Millennium* dergisinde çıkacak konuyla ilgili makaleleri okuyup fikrini söylersen çok sevinirim. Ama epey hacimliler."

Annika, Hammarby fabrika yolundan geçip Sickla Kanalı'na döndü. Enskede yoluna girene kadar Nynäsvägen'e paralel küçük yoldan sürdü arabayı.

"Biliyor musun Mikael, hayatımda bir kez sana çok kızdım."

"Öyle mi?" dedi Mikael şaşkın bir ifadeyle.

"Wennerström olayından yargılanıp iftira suçundan üç ay hapis cezası aldığında. Sana öyle öfkelenmiştim ki, neredeyse öfkeden patlayacaktım."

"Niye ki? Ben kendimi aptal konumuna düşürdüm."

"Bunu defalarca yaptın. Ama, avukata ihtiyacın olduğunda hiç beni aramadın. Bunun yerine öylece oturup basının ve mahkemenin attığı çamurlara katlandın. Kendini savunmadın bile. Öleceğim sandım."

"Çok özel şartlar vardı ama. Senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Tamam, ama ben bunu çok sonra, *Millennium* tekrar ayakları üzerinde durduğunda ve Wennerström meselesinde temize çıktığında anlayabildim. O zamana kadar da seninle ilgili büyük bir hayal kırıklığı yaşadım."

"Bizim davayı kazanmamızın hiçbir yolu yoktu."

"Benim yakındığım nokta o değil. Ümitsiz bir dava olduğunu

biliyorum. Mahkeme kararını okudum. Benim söylemek istediğim, bana hiç gelmedin, benden yardım istemedin. En azından, hey kız kardeşim, bir avukata ihtiyacım var, diyebilirdin. İşte bunun için mahkemeni izlemeye gelmedim."

Mikael kız kardeşinin söylediklerini düşündü.

"Haklısın, özür dilerim. Sana gelmeliydim."

"Evet yapmalıydın."

"Ama o yıl zihnim dumura uğramıştı. Kimseyle konuşmak istemiyordum. Yalnızca uzanmak ve ölmek istiyordum."

"Sanki yapmadın da!"

"Affet beni."

Annika gülümsedi.

"Güzel. İki yıl sonra bir özür alabildim. Tamam. Taslağı da makaleleri de okuyacağım. Yalnız, acelesi var mı?"

"Evet var, yakında baskıya göndereceğiz. Buradan sola dön."

Annika, Dag Svensson ile Mia Bergman'in yaşadığı Björneborsvägen'deki apartmanın karşısına arabasını park ettiğinde "yalnızca bir dakika alır" diyen Mikael koşarak sokağın karşı tarafına geçti. İçeri girer girmez bir tuhaflık sezdi. Üst katlardan heyecanlı sesler geliyordu. Dag ile Mia'nın oturduğu üçüncü kata kadar merdivenleri koşarak çıktı. Ancak üçüncü kata geldiğinde bütün bu velvelenin arkadaşlarıyla ilgili olduğunu anladı. Merdiven sahanlığına komşularından beş kişi toplanmıştı. Dag ile Mia'nın dairelerinin kapısı aralıktı.

Mikael meraktan çok endişe dolu bir sesle "Neler oluyor?"

dedi.

Sesler kesildi. Beş çift göz Mikael'e döndü. Yetmişli yaşlarda üç kadın ve iki erkek. Kadınlardan birinin üzerinde kahverengi bir sabahlık vardı.

"Silah sesine benziyordu," dedi kahverengi ropdöşambırı giymiş bir adam.

"Silah mı?"

"Evet, şimdi bir dakika önce bu dairede silah sıktılar. Kapı da böyle açıktı."

Mikael zili çalıp ardından da hemen içeri girdi.

"Dag? Mia?" diye bağırdı.

Cevap yoktu.

Birden sırtından aşağı soğuk terler boşandı. Barut kokusu vardı. Salona yöneldi. Önce... *Aman Tanrım...* Dag yemek masasının yanında bir kan gölünün içinde yatıyordu.

Mikael, Dag'a doğru atılırken cep telefonunu çıkarıp 112 acili aradı.

"İsmim Mikael Blomkvist. Bana ambulans ve polis lazım." Adresi verdi.

"Sorun ne?"

"Bir erkek, başından vurulmuş, kendinde değil."

Mikael eğildi, elini Dag'in boynuna koyup nabzını yokladı. Birden başının arkasındaki o inanılmaz oyuğu fark etti. Beyni parçalanmıştı. Yavaşça elini çekti.

Dünyanın tüm ambulansları bir araya gelse, Dag'ı

kurtaramazlardı.

Bergman'ın üzerinde titrediği ninesinden kalma kahve fincanları paramparça her tarafa dağılmıştı.

Ayağa kalkıp etrafına bakındı.

"Mia," diye bağırdı.

Komşulardan kahverengi ropdöşambırlı olanı içeri girmiş, holde duruyordu. Salondan çıkan Mikael elini kaldırarak: "Orada dur," dedi. "Dışarı çık."

Adam önce itiraz edecek gibi olduysa da emre uydu. Mikael bir on beş saniye kadar tereddüt etti. Sonra kan gölünün ve Dag'ın cesedinin etrafından dolanarak yatak odasına girdi.

Mia Bergman yatağın yanında sırtüstü yatıyordu. *HayırhayırhayırMiadamıTanrıaşkına.* Suratından vurulmuştu. Kurşun, çenesinin sol kulağına yakın köşesinden girmiş, portakal büyüklüğünde bir delik açarak şakağından çıkmıştı. Sağ göz çukuru tamamen boşalmıştı. Erkek arkadaşından daha büyük bir kan gölünün içindeydi. Yatağın baş tarafındaki duvarda da kan vardı.

Mikael'in kıracak gibi sıktığı cep telefonu hâlâ açıktı, adeta nefes almayı unutmuştu. Boğulur gibi oldu. Derin bir nefes aldı, telefonu kulağına götürdü.

"Polise ihtiyacımız var. İki kişi vurulmuş. Sanırım ölmüşler. Acele edin," dedi.

Acil hattından bir şeyler dediklerini duydu ama kelimeleri çıkaramıyordu. Sanki kulağında bir sorun vardı. Etrafında çıt yoktu. Bir şeyler söylemeye çalıştı, kendi sesini bile duyamadı. Cep telefonunu kulağından çekti, sahanlığa çıktı. Bütün bedeni zangır zangır titriyor, kalbi deliler gibi çarpıyordu. Sahanlıkta

toplanan korku dolu kalabalığın arasından sıyrılıp merdiven basamağına oturdu. Komşuların sesleri çok uzaklardan, sanki bir tünelden geçerek geliyordu; *Ne olmuş? Kendilerine kötü bir şey mi yapmışlar? Bir şey olmuş mu?*

Blomkvist uyuşmuş gibiydi. Şokta olduğunun farkındaydı. Başını dizlerinin arasına soktu. *Tanrım, öldürüldüler... Birkaç dakika önce kurşunlandılar. Katil belki hâlâ içeride... hayır görürdüm... elli beş metre karelik daire.* Titremesine engel olamıyordu. Dag yüzüstü yatıyordu, onun yüzünü görememişti ama Mia'nın paramparça olmuş yüzü gözünün önünden gitmiyordu.

Birden sarıki biri ses düğmesinin ayarını düzeltmiş gibi tekrar sesleri duymaya başladı. Hemen ayağa kalktı, kahverengi ropdöşambır giymiş adamı gördü.

"Sen," diye seslendi Blomkvist. "Burada kal, kimseyi içeri sokma. Polis ve ambulans gelmek üzere. Aşağı inip onları karşılayacağım."

Merdivenlerden üçer beşer atlayarak indi. Giriş katına geldiğinde bodruma inen basamaklar gözüne çarptı. Oraya yöneldi. Birkaç basamak sonra bir tabanca gördü. 45'lik Colt Magnum'a benziyordu. Olof Palme cinayeti de böyle bir silahla işlenmişti.

Bir an tabancayı almak için güçlü bir istek duydu, sonra kendini tuttu. Binanın giriş kapısını açtı, temiz havaya çıktı. Araba kornası duyunca kız kardeşinin arabada beklediği aklına geldi. Sokağın karşısına geçti.

Annika tam ağzını açıp, geç kaldığı için abisini fırçalamaya hazırlanmıştı ki, yüz ifadesini görerek durdu.

"Dikkatini çeken biri oldu mu?" diye sordu Mikael. Sesinde bir

tuhaflık vardı.

"Hayır. Nasıl yani? Ne oldu?"

Mikael Blomkvist etrafına baktı. Sokak sessizdi. Ceketinin ceplerini karıştırıp, buruşmuş sigara paketini aldı, pakette kalmış son sigarayı yakarken yaklaşan siren seslerini duydu. Saatine baktı. 23.17.

Polis arabası sokağa döndüğünde, kız kardeşine bakmadan, "Annika, bu uzun bir gece olacak," dedi.

Olay yerine ilk gelen polis memurları Magnusson ve Ohlsson'du. Yanlış bir alarm yüzünden Nynäsvägen'e gitmişler, çağrıyı duyunca hemen buraya yönelmişlerdi. Onları Skanstull'dayken çağrıyı duyan Oswald Mårtensson isimli komiser izlemişti. İki araba neredeyse aynı zamanda iki ayrı ucundan sokağa girdiler. Sokağın ortasında duran kot pantolonlu, koyu renk ceketli bir adam ellerini kaldırarak onları durdurdu. Aynı anda, bir iki metre ileride park etmiş bir arabadan bir kadın çıktı.

Üç polis de arabalarından inmeden birkaç saniye beklediler. Polis alarm merkezi iki kişinin silahla öldürüldüğü ihbarı aldıklarını söylemişti, onları durduran adamın elinde siyah bir şey vardı. Bunun bir cep telefonu olduğunu anladıklarında, silah kılıflarının kopçasını açarak arabalarından indiler. Mårtensson kumandayı ele aldı.

"Silahlı saldırı haberini siz mi verdiniz?"

Adam başını salladı. Yaprak gibi titriyordu. İki parmağının arasında sigara vardı ama elinin titremesinden ağzına götüremiyordu.

"Adınız ne?"

"Mikael Blomkvist. Birkaç dakika önce bu apartmanda iki kişi öldürüldü. İsimleri Dag Svensson ve Mia Bergman. Üçüncü katta oturuyorlar. Kapılarının önünde komşuları toplanmış."

"Aman Tanrım," dedi kadın.

"Peki, siz kimsiniz?" dedi Mårtensson

"Annika Giannini, onun kız kardeşiyim," diyerek Mikael'i gösterdi.

"Burada mı oturuyorsunuz?"

"Hayır," dedi Mikael. "Vurulan çifti ziyaret edecektim. Kız kardeşim akşam yemeğinden sonra arabasıyla beni buraya getirdi."

"Yani iki kişinin vurulduğunu söylüyorsun. Neler olduğunu gördün mü?"

"Hayır. Onları ben buldum."

"Pekala, hadi yukarı çıkıp, bakalım," dedi Mårtensson.

"Bir dakika," dedi Mikael. "Komşular ben gelmeden bir iki dakika önce silah seslerini duyduklarını söylediler. Geldikten en fazla bir dakika sonra da 112'yi aradım. Yani beş dakika bile geçmedi. Katil fazla uzaklaşmış olamaz."

"Ama katili görmemişsiniz, elinizde bir tarif yok, değil mi?"

"Biz görmedik. Belki komşulardan biri görmüştür."

Mårtensson, telsizle merkeze bilgi veren Magnusson'a bir işaret yaptı. Sonra Blomkvist'e döndü.

"Bize yolu gösterir misiniz?" dedi

İçeri girdiklerinde, Blomkvist durdu, sessizce bodruma inen merdivenleri işaret etti. Mårtensson eğilip silahı inceledi. Basamaklardan indi. Bodrum kapısını zorladı. Kapı kilitliydi.

"Ohlsson, sen burada kal, gözünü silahtan ayırma," dedi Mårtensson.

Dairenin önündeki kalabalık azalmıştı. Komşulardan ikisi dairelerine geri dönmüşlerdi. Ropdöşambırlı adam kapıda bekliyordu. Üniformalı görevlileri görünce rahatladı.

"Kimseyi içeri bırakmadım," dedi.

Mårtensson ile Blomkvist aynı anda, "İyi," dediler.

"Basamaklarda kanlı ayak izleri var," dedi Mårtensson.

Blomkvist, bir ayağını kaldırıp İtalyan mokasenlerinin altını kontrol etti.

"Onlar muhtemelen benim ayakkabılarımdan," dedi. "Daireye" girdiğimde, içerisi kan gölüne dönmüştü."

Mårtensson Blomkvist'e sorgular gibi bir baktı. Dairenin kapısını bir kalemle iterek iyice açtı. Holde de kanlı ayak izleri vardı.

"Sağda. Dag Svensson salonda, Mia Bergman yatak odasında."

Mårtensson salona ve yatak odasına girdikten birkaç saniye sonra geri döndü, telsizle cinayet masasından bir ekip göndermelerini istedi. O merkezle konuşurken ambulans görevlileri de gelmişti. Mårtensson konuşmasını bitirirken onları durdurdu.

"İki kişi. Gördüğüm kadarıyla hiç umut yok. Sadece biriniz girip suç mekânında hiçbir yere dokunmadan bakabilir mi?" dedi. İçeri giren ambulans doktoru hastaneye götürmekte bir

yarar olmadığını bildirdi. Artık kurtarılamazlardı. Mikael Blomkvist'in birden midesi bulanmaya başlamıştı. Mårtensson'a döndü.

"Ben dışarı çıkıyorum. Hava almaya ihtiyacım var," dedi.

"Maalesef, gitmene izin veremem."

"Sakin ol," dedi Blomkvist. "Kapının önündeki bankta oturacağım."

"Kimliğini görebilir miyim, lütfen?"

Blomkvist cüzdanından kimliğini çıkartıp, Mårtensson'un avucuna koydu. Sonra tek kelime etmeden merdivenlerden aşağı indi. Annika, polis memuru Ohlsson'la birlikte bankta oturuyordu.

"Micke, neler oluyor?"

"Çok sevdiğim iki insan öldürüldü. Dag Svensson ile Mia Bergman. Okumanı istediğim kitap taslağı vardı ya, Dag yazmıştı."

Annika, abisini bunaltmamak için sustu. Bir kolunu omzuna doladı, başka polis arabaları gelene kadar öylece kaldılar. Karşı kaldırımda bir avuç meraklı toplanmıştı. Mikael binanın çevresini kordon altına alan polisleri sessizce izledi. Cinayet soruşturması başlamıştı.

Mikael ile kız kardeşi Annika, cinayet masası şubesinden ancak sabahın üçünde çıkabildiler. Önce, Enskede'de Annika'nın arabasının içinde oturarak, bir saat boyunca, olay yeri incelemesini yapacak savcının gelmesini beklemişlerdi. Arkasından hem kurbanların yakın arkadaşı, hem de olayın ilk

tanığı olduğundan soruşturmaya "yardım" amacıyla Mikael, ifadesi alınmak üzere cinayet masası şubesine "davet" edilmişti.

Cinayet masasından komiser Anita Nyberg ifadelerini alana kadar uzun süre beklemeleri gerekmişti. Nyberg, kumral saçlı, daha onlu yaşlarını doldurmamış gibi görünen genç bir kadındı.

Ona bakan Mikael, "Yaşlanıyorum," diye düşünmüştü.

Uyanık kalmak için, kantindeki süzme kahve makinesinden o kadar çok kahve alıp içmişti ki, midesi bulanmaya başlamıştı. İfadeyi yarıda kesip tuvalete koşmuş, midesindeki her şeyi çıkarıp, ağzından artık safra gelene kadar kusmuştu. Mia Bergman'ın parçalanmış yüzü, bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Birkaç bardak su içip, yüzüne bol su çarptıktan sonra görüşmeye geri dönmüştü. Nyberg'nin sorularını hiçbir ayrıntıyı atlamadan cevaplayabilmek için, kafasını toparlamakta epey zorlanmıştı.

"Dag Svensson ile Mia Bergman'ın düşmanı var mıydı?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla yoktu."

"Herhangi bir tehdit almışlar mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"İlişkileri nasıldı?"

"Birbirlerini seviyorlardı. Dag, Mia doktorasını verdikten sonra çocuk sahibi olmayı düşündüklerini söylemişti."

"Uyuşturucu kullanırlar mıydı?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama sanmam... belki de en fazla, bir partide esrarlı sigara falan içmişlerdir."

"Bu kadar geç bir saatte ziyaretlerine gitmenizin nedeni neydi?"

Mikael bir şey almak için uğradığını belirtti.

"İyi de, bu kadar geç saatte... sizce normal mi?"

Mikael kitap işinden bahsederek acil bir durum olduğunu söyledi.

"Onları nerden tanıyorsunuz?"

"İş dolayısıyla tanıştık."

Genç polis memuru, sınırlanmış sorgu süresini etkili kullanmak adına soluk aldırmadan arka arkaya sıralıyordu sorularını.

Silah sesleri tüm binada duyulmuştu. İki atış arasında beş saniye geçmemişti. Sahil koruma birliğinden emekli, topçu binbaşı olan, yetmiş yaşındaki, kahverengi ropdöşambırlı adam, televizyon seyrederken bir el silah sesi duymuş, ikinciden hemen sonra hemen dışarı yönelmişti. Ancak kalçasındaki ağrılar nedeniyle, kapıyı açıp merdiven sahanlığına çıkması, tahminlerine göre otuz saniye kadar sürmüştü. Ne o, ne de başka bir komşu katili görmüştü.

Komşuların dediğine göre, Mikael Blomkvist, dairenin kapısına silah seslerinden iki dakika kadar sonra gelmişti.

Hesaplamalarına göre, Mikael ile Annika'nın sokağa girdikten sonra binayı bulması, arabayı park etmeleri ve çok kısa bir konuşmadan sonra Mikael'in arabadan çıkması otuz saniye kadar sürmüştü. Mikael'in karşı kaldırıma koşması, binanın içine girip, üçüncü kata çıkması da otuz-kırk saniyeyi bulmuştu. Bu süre içinde iki kişiyi öldüren katil, cinayetleri işlediği daireden çıkmış, merdivenleri inmiş, silahı bodruma inen merdivenlere atmış, binayı terk etmiş ve Annika daha sokağa dönmeden gözden kaybolmuştu.

Demek ki, Mikael ile Annika yalnızca birkaç saniye daha erken gelseler katili göreceklerdi.

Mikael Blomkvist, kısa bir an, Anita Nyberg'nin kendisinden şüphelendiği hissine kapıldı. Öyle ya, belki cinayetleri işledikten sonra dışarı fırlamış, komşular toplandıktan sonra da, tekrar merdivenleri çıkıp sanki yeni geliyormuş izlenimi vermişti. Ancak, Mikael kız kardeşinin şahitliğiyle olay anında nerede olduğunu ispatlayabilirdi. Ayrıca Dag Svensson'la yaptığı telefon konuşmasına, Giannini ailesinin birçok ferdi şahitti.

Sonunda Annika, duruma müdahale etti. Blomkvist polise yardım edecek tüm bilgiyi vermişti. Yorgun ve berbat durumdaydı. Ayrıca Annika, yalnızca kız kardeş değil, Mikael'in avukatıydı da. Artık sorgulamayı bitirip onu rahat bırakmanın vakti gelmişti.

Dışarı çıktıklarında bir süre Annika'nın arabasının yanında durdular.

"Eve git ve biraz uyumaya çalış," dedi Annika. Blomkvist başını iki yana salladı.

"Erika'ya gitmeliyim," dedi. "O da tanıyordu onları. Telefonda söyleyemem. Sabah haberlerinde duymasını istemiyorum."

Annika bir an tereddüt etti ama abisi haklıydı.

"O zaman, Saltsjöbaden'e," dedi Annika.

"Beni bırakabilir misin?"

"Kardeşler başka ne işe yarar?"

"Nacka'ya kadar bırakırsan, oradan bir taksiye binerim ya da

otobüsü beklerim."

"Bırak şimdi, haydi atla. Ben seni götürürüm."

12. BÖLÜM

24 MART, PERŞEMBE

Mikael, yorgunluğu yüzünden okunan Annika'yı, bir saatlik mesafedeki Lännerstasunden'e gidip dönmek yerine, kendisini Nacka'nın merkezinde bırakmaya ikna etmişti. Kız kardeşini yanaklarından öperek yardımları için teşekkür etti, arabası köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar bekledi, arkasından telefon ederek taksi çağırdı.

Saltsjöbaden'e en son iki yıl önce gitmişti. Birkaç defa Erika ve kocasını ziyaret etmişti. Demek ki henüz o zamanlar çok toydu.

Erika Berger ile Greger Beckman'ın evliliklerini nasıl yürüttükleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama kendisi, seksenlerin başında tanıdığı Erika Berger'le ilişkisini, tekerlekli sandalyeden kalkamayacak yaşa gelene kadar sürdürmeye kararlıydı. İlişkileri seksenli yılların sonlarında yalnızca kısa bir süreliğine kopmuştu, ikisi de evlenerek kendi yollarına gitmişlerdi. Bu ayrılık yalnızca bir yıl sürmüş, her ikisi de evliliklerine ihanet ederek tekrar ilişkiye girmişlerdi.

Mikael'in eşi, sadakatsizliğin bedelini boşanarak ödetirken, Erika'nın kocası, yıllardır büyük bir tutkuyla sürdürülen bu ilişkiyi, evlilik sözleşmesi ya da genel ahlak kurallarının ardına sığınarak bozmanın akıl dışı olduğunu düşünerek kabullenmişti.

Ayrıca bu konuyu sorun ederek, Erika'yı kaybetme riskini de göze alamamıştı.

Erika Berger sadakatsizliğini itiraf ettiğinde, kocası Mikael Blomkvist'in kapısını çalmıştı. Böyle bir ziyareti bekleyen Mikael, işlerin boka saracağını düşünmüştü. Ama Greger Beckman onun çenesine bir yumruk atacağına, bir barda bir şeyler içmeyi teklif etmişti. Ancak üç bar gezdikten sonra ciddi bir konuşma yapacak kadar çakırkeyif olmuşlar, güneşin doğmasına yakın bir saatte, Mariatorget'te, bir parkın bankına oturup konuşmaya başlamışlardı.

Greger Beckman, ona eğer evliliğini bozmaya kalkarsa, bir dahaki sefer elinde bir sopayla geleceğini, yok eğer bu ilişki, karşı koyamadıkları şiddetli bir bedensel arzudan ibaretse buna bir itirazı olmayacağını söylediğinde, kulaklarına inanamamıştı Mikael.

Böylece Mikael ile Erika, Greger'in de onayıyla, ilişkilerini bir şey saklamaya gerek duymadan sürdürmüşlerdi. Erika'nın yapması gereken tek şey, canı istediğinde kocasına telefon edip geceyi Mikael'le geçireceğini haber vermekti, ki canı sürekli istiyordu.

Greger Beckman şimdiye kadar Blomkvist hakkında tek bir kötü söz sarf etmemişti. Aksine onun Erika'yla kurduğu ilişkinin, Erika'yı kendine bağımlı görmesini engelleyerek, aşkını derinleştirdiğini fark etmişti.

Buna karşılık Mikael, Greger'in yanında kendini rahat hissetmezdi. Onun varlığı, en liberal ilişkilerin bile bir bedeli olduğunun tatsız bir hatırlatması gibiydi. Bu yüzden, Saltsjöbaden'e ancak Erika parti verdiğinde, yokluğu bir tavır olarak yorumlanmasın diye giderdi.

İşte şimdi iki yüz elli metre karelik villalarının önündeydi Mikael. Her ne kadar kötü bir haberle gelmek içini sıksa bile, bir şekilde kapı ziline bastı, içeride ayak sesi duyana kadar, belki kırk saniye, parmağım zilden çekmedi.

Greger Beckman kapıyı açtığında belinde bir havlu sarılı, uykulu ve öfkeliydi. Karşısında karısının âşığını görünce, öfkesinin yerini şaşkınlık aldı.

"Merhaba, Greger," dedi Blomkvist.

"Günaydın Blomkvist. Saat kaç Tanrı aşkına?"

Beckman sarışın, sıska bir adamdı. Göğsü epeyce kıllı, kafasi ise neredeyse dazlaktı.

Bir haftalık sakal uzatmıştı, sağ kaşının üzerinde, beş yıl önceki yelken kazasından kalma bir yara izi vardı.

"Beşi biraz geçiyor," dedi Mikael. "Erika'yı uyandırır mısın? Onunla konuşmam lazım."

Greger Beckman, Blomkvist'in gururunu yenerek, Saltsjöbaden'e, hem de o saatte gelmesinden, çok önemli bir şey olduğunu anlamıştı. Ayrıca adam çok berbat görünüyordu. İçkiye ya da kafayı vurup yatmaya ihtiyacı var gibiydi. Mikael'i içeri buyur etti.

"Ne oldu?"

Blomkvist daha cevap vermeden Erika göründü. Beyaz sabahlığının kuşağını bağlayarak ikinci kattan aşağı iniyordu. Mikael'i gördüğünde merdivenlerin ortasında kalakaldı.

"Ne?"

"Dag... Mia," dedi Blomkvist.

Yüz ifadesinden nasıl bir haberle geldiği hemen anlaşılıyordu.

"Olamaz,"dedi Erika, bir elini ağzına kapatarak.

"Şimdi şubeden geliyorum. Bu gece öldürüldüler."

"Öldürüldüler mi?" dedi Erika ile Greger aynı anda.

"Biri onları Enskede'deki dairelerinde vurarak öldürmüş. Onları ben buldum."

Berger basamaklara oturdu.

"Bunu sabah haberlerinde duymanı istemedim," dedi Blomkvist.

Berger ile Blomkvist perşembe sabahı saat 6.59'da *Millennium*'un bürosundan içeri girdiler. Erika Berger, Malm ve Eriksson'u telefonla uyandırmış, Dag ve Mia'nın öldürüldüğü haberini vermişti. Onlar daha yakın semtlerde oturduklarından, Erika ile Blomkvist'ten önce gelmiş, kahve yapıyorlardı.

"Bu ne ya, neler oluyor?" diye sordu Malm.

"Şşşt..." dedi Eriksson, yedi haberleri başlamıştı. Radyonun sesini açtı.

Dün gece, bir kadınla bir erkek Enskede'deki apartman dairelerinde kurşunlanarak öldürüldüler. Öldürülen kişilerin poliste herhangi bir suç kayıtlarına rastlanmadığı öğrenildi. Cinayetlerin sebebi bilinmemektedir. Muhabirimiz Hanna Olofsson cinayet mahallinden bildiriyor.

"Gece yarısından biraz önce polis, Enskede'nin Björneborgsvägen

sokağındaki bu apartman dairesinde iki el silah atıldığı ihbarı aldı. Komşular birkaç el silah atıldığını söylüyorlar. Resmi kaynaklardan yapılan açıklamaya göre cinayetin nedeni henüz aydınlatılamadığı gibi şüpheli de yok. Polis kordonuna alınan binada teknik araştırmalar sürdürülüyor. "

"İşte bu kadar," diye radyonun sesini kısan Malin ağlamaya başladı. Erika sarılarak onu teselli etmeye çalıştı.

Adressiz bir küfür salladı Malm.

"Oturun," dedi Erika kararlı bir sesle. "Mikael... "

Mikael o gece yaşananları anlattı. Düz bir sesle konuşuyor, Dag ile Mia'yı nasıl bulduğunu, haberle arasına mesafe koyan muhabir edasıyla anlatıyordu.

"Namussuzlar," dedi Malm. "Aşağılıklar..."

Malin tekrar ağlamaya başladı, gözyaşları sicim gibi akıyordu.

"Özür dilerim," dedi.

"Boş ver, ben de aynı durumdayım," dedi Malm.

Mikael kendisinin niçin ağlamadığını merak ediyordu. İçinde yalnızca bir boşluk vardı, sanki uyuşturulmuş gibiydi.

"Şu an olup bitenler hakkında pek az şey biliyoruz," dedi Erika.

"İki konuyu tartışmalıyız. Dag'in çalışmasının basılmasına üç hafta kaldı. Bu durumda yayımlalı mıyız? Yayımlayabilir miyiz? Bu birincisi. İkinci konuyu Mikael'le buraya gelirken biraz konuştuk."

"Cinayetlerin niçin işlendiğini bilmiyoruz," dedi Mikael. "Belki de, Dag ile Mia'nın özel hayatıyla bir ilgisi vardır ya da birilerinin

cinnetinin sonucudur. Ancak yaptıkları araştırmayla ilgisi olabileceğim de göz ardı edemeyiz."

Masanın etrafında uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Blomkvist boğazını temizleyerek devam etti. "Söylediğim gibi, bu araştırmaları yayımlayarak, bir dolu insanın ipliğini pazara çıkaracaktık. Ki bunu, soğukkanlılıkla karşılayamayacaklarını kestirebilirim. Dag iki hafta önce bu kişilerle yüz yüze görüşmelere başlamıştı. Düşünüyorum da, belki bunlardan biri... "

"Evet ya," dedi Malin Eriksson. "En az üç polisi ifşa ediyoruz, üstelik aralarında biri SÄPO'dan, bir diğeri ahlak masasından. Ayrıca birçok avukat, bir savcı, bir hâkim, birkaç tane de pisliğe batmış gazeteci var. Kitabın yayımlanmasını engellemek için bunlardan biri işlemiş olabilir bu cinayetleri?"

"Haklısın ama...Bilemiyorum," dedi Mikael. "Hepsinin de kaybedecek çok şeyi var ama eğer gazetecileri öldürerek bu tür bir hikâyenin ortaya çıkmasını engelleyebileceklerini düşündülerse, inanılmaz derecede aptal olmalılar. Diğer yandan, bir sürü pezevengi de ifşa ediyoruz, her ne kadar takma isim kullansak bile, kimliklerini çıkartmak hiç de zor değil. Üstelik içlerinden bazılarının hüküm giymişliği de var."

"Tamam," dedi Christer Malm. "Ama sen bu cinayetlere bir infaz kararının uygulanması gibi bakıyorsun. Eğer, Dag'ın çalışmasını doğru okuduysam, pek de zeki insanlardan bahsetmiyoruz. İki cinayet birden işledikten sonra, paçalarını kurtarabilecek kadar yetenekliler mi yani?"

"İki el ateş etmek için zeki mi olmak gerekiyor?" dedi Malin.

"Ne olduğunu bilmediğimiz bir olay hakkında varsayımlarda bulunuyoruz," diyerek araya girdi Erika. "Asıl düşünmemiz

gereken şu: Eğer bu cinayetlerin nedeni Dag'ın çalışması veya Mia'nın teziyse, yazı işleri bürosunun güvenliğini artırmamız gerekir."

"Bir başka sorun da," dedi Malin Eriksson, "elimizdeki isimleri polise verecek miyiz? Mikael, dün gece onlara ne anlattın?"

"Dag'ın hangi konuda çalıştığını söyledim, ama ayrıntılara girmediler, ben de isim vermedim," dedi Blomkvist.

"Bence vermeliyiz," dedi Erika.

"Ben aynı fikirde değilim," dedi Mikael. "Tamam, bir isim listesi verebiliriz. Peki bu isimlere nasıl ulaştığımızı sorarlarsa ne cevap vereceğiz? Adlarının saklı kalmasını isteyen kaynakları ifşa edemeyiz. Bu durum, Mia'nın görüştüğü kızlar için de geçerli."

"Ne boktan bir durum," dedi Erika. "Neyse tekrar başa dönelim. Bu kitabı basacak mıyız?"

Mikael bir elini kaldırdı.

"Bekle. Bu konuyu oylayabiliriz ama yazı işleri sorumlusu olarak ilk kez tek başıma karar vereceğim. Cevabım, hayır. Özel sayıyı da yayımlamayacağız. İlk başta yaptığımız plana bağlı kalamayız."

Mikael'in bu sözlerine kimse itiraz etmedi.

"Tabii ki bu kitabı basmak istiyorum. Ancak, tekrar elden geçirmemiz gerekir. Belgeler Dag ile Mia'nın elineydi. Üstelik, planlarımıza göre, Mia bizim ifşa ettiğimiz adamlar hakkında suç duyurusunda bulunacaktı. Bu konuda uzmandı. Bizim böyle bir uzmanlığımız var mı?"

Onlar konuşurken dış kapı açıldı, gelen Henry Cortez'di. "Dag

ile Mia mı?" diye bağırdı soluk soluğa.

Herkes başını salladı.

"Aman Tamım. Bu ne aşağılık bir şey?"

"Nerden duydun?" diye sordu Mikael.

"Kız arkadaşımla eve giderken takside duyduk. Polis sokak adı verip, bir şey gören, bilen varsa diye çağrı yapıyordu. Sokak adından çıkardım. Hemen buraya geldim."

Cortez çok sarsılmıştı, Erika Berger kalkıp ona sarıldıktan sonra masaya davet etti. Tekrar tartışmaya başladılar.

"Dag, çalışmasını basmamızı çok isterdi," dedi Cortez.

"Ben de kesinlikle kitabın basılmasına taraftarım. Ancak, sanırım bu şartlar altında, basım gününü ertelemek zorunda kalacağız," dedi Erika.

"Peki ama şimdi ne yapacağız?" diye sordu Malin Eriksson. "Değiştirilmesi gereken yalnızca bir makale değil ki, özel sayının teması buydu, her şeyi baştan ele almalıyız."

Erika bir süre sessiz kaldıktan sonra yorgun bir ifadeyle gülümsedi.

"Paskalyada tatil yapmayı düşünüyordun, değil mi Malin? Bunu unut. Yapacağımız şu... sen, ben ve Christer, oturup, Dag'in yazılarını çıkartarak, yeni sayıyı baştan planlayacağız. Haziran sayısı için planladığımız bir iki makaleyi bu sayıya çekebilir miyiz, bir bakalım. Mikael, sen Dag'dan ne kadar yazı almıştın?"

"On iki bölümün dokuzu hazır. On ve on birinci bölümler de hazır gibi bir şey. E-postalarıma da bir bakayım. Ama on ikinci bölümün yalnızca ana çizgileri var. Özet ve sonuçlar bölümü."

"Ama Dag'la, kitabın bütünü hakkında konuşmuştunuz, değil mi?"

"Evet, ve son bölümde ne yazmayı planladığını biliyorum. Sorduğun buysa eğer."

"Tamam o zaman. Bu durumda sen taslak kitap ve makalelerle ilgileneceksin. Neler eksik, Dag'ın eksik bıraktıklarını biz tamamlayabilir miyiz bilmek istiyorum. Bugün somut bir şey söyleyebilir misin?"

Olur anlamında bir jest yaptı Mikael.

"Ayrıca, polise ne anlatacağımızı da düşün. Ne tehlikeli, hangi durumda kaynağı gizleme yasasını çiğneriz. Gazeteden hiç kimse senin onayından geçmeyen bir şeyi söylemeyecek."

"Tamam, anlaştık," dedi Mikael.

"Cinayetlerin arkasında Dag'ın araştırmasının olduğuna ne kadar inanıyorsun?"

"Ya da, Mia'nın tezi... Bilmiyorum. Ama bunu göz ardı edemeyiz."

Erika bir süre düşündü.

"Evet, göz ardı edemeyiz. Bunu sen yürüteceksin."

"Neyi yürüteceğim?"

"Araştırmayı."

"Hangi araştırmayı?"

"Hangi araştırmayı olacak... Bizim yapmamız gereken araştırmayı," diye birden sesini yükseltti Erika.

"Dag, gazeteciydi ve *Millennium* için çalışıyordu. Eğer işi

nedeniyle öldürüldüyse, bunu bilmek istiyorum. Her tarafı didik didik ederek gerçeği bulmaya çalışacağız. Bu işi sen yapacaksın. Dag'in bıraktığı belgeleri inceleyerek başla, cinayet sebebi olacak bir şey var mı bak."

Göz ucuyla Malin Eriksson'a baktı.

"Malin, yeni sayının taslağında bana yardım edersen, Christer'le ben kaba işini yaparız. Ayrıca Dag'la makaleler üzerinde epey çalıştın. Mikael'le birlikte cinayet kovuşturmasındaki gelişmeleri de takip etmeni istiyorum."

Malin başıyla onayladı.

"Henry... bugün çalışabilir misin?"

"Tabii."

"İşe derginin çalışanlarını aramakla başla. Sonra Emniyet Müdürlüğü'yle konuş, basın konferansı falan yapacaklarsa haberimiz olsun."

"Tamam, önce çalışanları arayacağım. Sonra, eve koşup bir duş alacağım. Emniyet Müdürlüğü'nde takılmazsam kırk beş dakikada ofiste olurum."

"Telefonlarınızı açık tutun."

"Tamam," dedi Mikael. "Bitti mi."

"Acelen mi var?" dedi Erika.

"Evet. Bir telefon açmam gerek."

Cep telefonu çaldığında Harriet Vanger, Henrik Vanger'in Hedeby'deki evinde kahvaltı ediyordu. Kimin aradığına

bakmadan cevap verdi.

"Günaydın, Harriet," dedi Mikael.

"Oo, ben seni sabah sekizden önce kalkmazsın sanırdım."

"Eğer yatağa girme fırsatı bulsam kalkmazdım da. Maalesef dün akşam bu fırsatı bulamadım."

"Bir şey mi oldu?"

"Haberleri dinlemedin mi?"

Blomkvist olanları özetledi.

"Korkunç bir şey bu. Sen ne durumdasın?"

"Sorduğun için teşekkürler. Daha iyiceyim. Sen de *Millennium* yönetim kurulundasın, haberdar olman gerekir diye düşündüm. Sanırım haberciler çok geçmeden Dag ile Mia'yı bulan kişinin ben olduğumu öğrenirler, bu da bir sürü spekülasyona yol açacaktır. Tabii Dag'ın *Millennium* adına yaptığı araştırma da artık duyulur, bu da bir sürü soruya muhatap alacağız demektir."

"Yani hazırlıklı ol diyorsun. Tamam. Peki ne söyleyeceğim?"

"Gerçeği. Seni haberdar ettik. Bu menfur cinayetlerden sarsıldın. Ama yazı işleri ile direkt bir bağın olmadığından, spekülasyon yapmak istemiyorsun. Cinayeti araştırmak, *Millennium*'un değil, polisin işi."

"Uyarına teşekkür ederim. Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Şimdilik yok. Ama aklıma bir şey gelirse seni ararım."

"Teşekkürler. Mikael... lütfen beni haberdar et."

13. BÖLÜM

PASKALYA ARİFESİ / 24 MART, PERŞEMBE

Enskede'deki çifte cinayet davasının ön soruşturması perşembe günü sabah saat yedide savcı Richard Ekström'e verildi. Olay gecesi epey genç ve tecrübesiz bir hukukçu nöbetçi idi. Bu cinayetlerin öyle alışıldık cinayetlerden olmadığını anladığında, telefon açarak bölge savcı yardımcısını uyandırmış, o da bölge emniyet müdürünü uyandırmıştı. Sonra da hep birlikte, topu çalışkan ve deneyimli savcı Richard Ekström'e atmışlardı.

Kırk iki yaşındaki Ekström zayıf, 1.67 boyunda, ince saçlı, dinç bir adamdı. Her zaman şık giyinir, boyunun kısalığı nedeniyle de hafif topuklu ayakkabıları tercih ederdi. Kariyerine Uppsala'da savcı yardımcılığıyla başlamıştı. Daha sonra İsveç yasalarının Avrupa Birliği yasalarıyla uyumlu hale getirilmesi çalışmalarına katılmak için Adalet Bakanlığı'na atanmış, buradaki üstün hizmetlerinin karşılığında, kısa zamanda çalışma ekibinin başkanlığına yükseltilmişti. Yasal güvenlik alanındaki idari yetersizlikleri konu edinen raporuyla dikkatleri üzerine çekmişti: Bu raporda polis teşkilatına daha fazla bütçe ayırmak yerine iş veriminin artırılmasının gereğini savunuyordu. Dört senelik bakanlıktaki görevinden sonra Stockholm Savcılığı'na tayin olan Ekström birçok silahlı soygun ve cinayet davasına bakmıştı.

Her ne kadar kurum içerisinde sosyal demokrat olarak bilinse de, aslında parti politikalarına karşı bütünüyle ilgisizdi. Basında adı duyulmaya başladıktan sonra önemli pozisyonlardaki kişiler onu yakından izlemeye başlamışlardı. Politik eğilimi hakkında yayılan intiba nedeniyle hem emniyet örgütünde hem politik çevrelerde geniş bir iletişim ağına sahipti. Geleceğin yüksek bürokrat adayları arasında ismi geçiyordu. Ancak polis teşkilatında onun hakkında fikir birliği yoktu. Güvenliği artırmak için daha çok polise gerek var diyenler, aksini iddia eden raporundan dolayı ondan hoşlanmazlardı. Bazı polislere göre de, aldığı davayı sonuna kadar takip eden korkusuz bir savcıydı.

Cinayet masası uzmanlarından, o gece Enskede'de yaşananlar hakkında kısa bir brifing alan Ekström, bu davanın basında sarsıntı yaratacak potansiyelde bir dava olduğunu anlamakta gecikmedi. Sıradan bir cinayet davası değildi. Kurbanlardan biri doktorasını hazırlayan bir kriminolog diğeri de gazeteciydi; gazeteci sözcüğünün onda yaratacağı duygular, sempati ya da nefret, duruma bağlıydı.

Ekström, emniyet genel müdürüyle kısa bir telekonferans yaptıktan sonra, sabah yediyi çeyrek geçe, cinayet masası komiseri Jan Bublanski'yi arayarak uyandırdı. Arkadaşlarının, sık sık köpürdüğü için, "köpük" anlamına gelen "Bubbla" lakabını taktığı Bublanski, geçen yılki fazla mesailerini biriktirip bir haftalık izne ayrılmıştı. Şimdi ondan tatilini yarıda keserek hemen emniyet merkezine gelmesi ve Enskede cinayetlerinin soruşturmasının başına geçmesi isteniyordu.

Bublanski elli üç yıllık ömrünün yarısını polis teşkilatında geçirmişti. Mesleğe yirmi üçünde atılmış, altı yıl devriye arabalarında çalışmış, silah ve hırsızlık büro amirliğinde tecrübe kazandıktan sonra da, hizmet içi eğitim alarak asayiş şubesinde

göreve başlamıştı. Son on yılında toplam otuz üç cinayet ya da ölüme sebebiyet verme soruşturmasına katılmıştı. Bunlardan on yedisini bizzat kendi yönetmiş, on dördünde sonuca ulaşılmış, iki dava polis açısından çözülse de failleri delil yetersizliğinden serbest bırakılmıştı. Bublanski ve ekibi yalnızca bir davada sonuç alamamışlardı. Bergshamra'da oturan alkolik, baş belası bir adam evinde bıçaklanarak öldürülmüştü. Maktulün evi polis açısından tam karabasandı: Eve o kadar çok insan girip çıkmış, kusmuş, sağa sola tükürmüş, kavga ederek birbirinin ağzını burnunu kanatmıştı ki, parmak izi ve DNA'yla işin içinden çıkmak imkânsızdı. Bublanski ve arkadaşlarına göre katil, maktulün yakın çevresinden biriydi ama bütün çabalara karşın bir yere ulaşılamamıştı.

Meslektaşları Bublanski'yi biraz tuhaf bulurlardı. Mensubu olduğu dinin -Yahudi'ydi- kutsal günlerinde Emniyet Müdürlüğü'nün koridorlarında başında takkeyle dolaşırdı. Bir seferinde emniyet müdürü, bu davranışını Emniyet Müdürlüğü'nün koridorlarında türbanla dolaşmak kadar yakışıksız bulduğunu söyleyerek Bublanski'yi eleştirmişti. Bu konu daha fazla konuşulmamış ama bu yorumdan haberdar olan bir gazetecinin soruları karşısında emniyet müdürü sözlerini geri almak zorunda kalmış ve arkasından da istifa etmişti.

Bublanski, Güney Cemaati'ndendi, Yahudi âdetlerine uygun hazırlanmış yemek bulamadığında sadece sebze yerdi. Ancak sebt gününde çalışmayı reddedecek kadar da bağnaz değildi. Enskede cinayetlerinin sıra dışı bir süreç izleyeceğini Bublanski de fark etmişti. Daha Emniyet Müdürlüğü'ne adım atar atmaz, saat sekizde, Savcı Ekström onu yanına çağırttı.

"Berbat bir hikâyeye benziyor," dedi Ekström. "Kurbanların biri gazeteci, diğeri de kriminolog. Üstelik onları bulan da bir gazeteci."

Bublanski başını salladı. Bu, vakanın medya tarafından yakından takip edileceği anlamına geliyordu.

"Ve manzaraya tüy diken bir şey daha var; onları bulan sıradan bir gazeteci de değil, *Millennium* dergisinden, Mikael Blomkvist."

"Yok ya..." dedi Bublanski.

"Wennerström olayı etrafında kopan şamatayla bayağı ünlendi."

"Cinayet sebebi hakkında ne biliyoruz?"

"Şimdilik hiçbir şey. Kurbanların bizde kayıtları yok. Görünüşe göre saygın bir çift. Kadın bir iki haftaya kadar doktorasını alacakmış. Bu vakaya üst düzey öncelik tanıyacağız."

Bublanski için cinayet soruşturmaları zaten her zaman öncelikli idi.

"Ekip çalışması yapacağız. Yapabildiğin kadar hızlı davran, istediğin tüm desteği sağlayacağım. Hans Faste ile Curt Svensson sana yardım edecek, Jerker Holmberg de. O şimdi Rinkeby cinayeti üzerinde çalışıyor ama görünüşe göre katil yurt dışına sıvışmış. Cinayet mahallini incelemekte Holmberg'nin üstüne yoktur. Asayiş şubesinin imkânlarından da faydalanabilirsin."

"Ekibime Sonja Modig'i de isterim."

"O bu iş için fazla genç değil mi?"

Bublanski biraz şaşırmıştı.

"Otuz dokuz yaşında, yani senden birkaç yaş küçük. Keskin bir zekâsı var."

"Peki, ekibine kimleri alacağın senin sorunun, yalnız acele et.

Yukarıdakiler üzerimize gelmeye başladı bile."

Bublanski, Ekström'ün biraz abarttığını düşünüyordu. Ona göre yukarıdakiler sabahın bu saatinde kahvaltı masasından bile kalkmamışlardı.

Saat dokuzda, ekibini Emniyet Müdürlüğü'nün bir odasında toplayarak resmi soruşturmayı başlatan Bublanski, odadakilere şöyle bir göz gezdirdikten sonra, pek de ideal bir grup kurulmadığını düşündü.

En güvendiği eleman Sonja Modig'di. On iki yıllık meslek hayatının dört yılını, cinayet masasında geçirmiş, Bublanski'nin yönettiği birçok soruşturmaya katılmıştı. Titiz ve sistemli çalışan biriydi. Bublanski ondaki müthiş analiz yeteneğine birçok kez şahit olmuştu. Hayal gücünü harekete geçirip, küçük parçaları ustalıkla bir araya getiriyordu. Bir türlü içinden çıkılamayan iki vakada, o zamana kadar herkesin gözden kaçırdığı ayrıntıları yakalayarak olayın çözülmesini sağlamıştı. Üstelik, Bublanski'nin çok takdir ettiği, gelişmiş bir espri anlayışı da vardı.

Bublanski'nin takdir ettiği ikinci adam Jerker Holmberg'di. Ångermanland'lı, elli beş yaşında bir polisti. Dört köşeli, hayal gücünden yoksun, sıkıcı bir adamdı ama Bublanski'nin gözünde İsveç polis teşkilatının elindeki en yetenekli suç mahalli araştırmacısı da oydu. Birçok cinayet vakası araştırmasında birlikte çalışmışlardı. Eğer olay yerinde kayda değer bir delil varsa, Holmberg'nin gözünden asla kaçmazdı.

Bublanski, Curt Svensson'u fazla tanımıyordu. Sağlam yapılıydı. Sarı saçlarını o kadar kısa kestirirdi ki, uzaktan bakan biri kel sanırdı. Az ve öz konuşurdu. Otuz sekiz yaşındaydı,

Huddinge polis teşkilatında yıllarca çete suçlarıyla ilgili çalıştıktan sonra buraya yeni tayin edilmişti. Çabuk parlayan, sert bir adamdı, zanlılara karşı başvurduğu yöntemlerin polis yönetmeliğinde yazanlara pek uymadığı söylenirdi. On yıl önce bu nedenle hakkında bir soruşturma açılmıştı, ama Svensson aklanmıştı.

Curt Svensson'un kötü bir ün edinmesinin nedeni 1999 Ekimi'nde yaşanan bir olaydı. Bir meslektaşıyla birlikte bir holiganı gözaltına almak için Alby'ye gitmişti. Oğlanın polisteki kaydı kabarıktı. Komşularını yıllarca canlarından bezdirip etrafını sürekli tehdit ettiğinden, karakolun müdavimleri arasında istisnai bir yer edinmişti. O gün, Nosborg'daki video dükkânı soygununa katıldığı ihbarını almışlardı. Oğlan karakola kadar gelme davetine bıçağını çekerek karşılık vermiş, Svensson'a yönelmeden önce meslektaşını birkaç yerinden yaralayıp baş parmağında da sıkı bir yarık açmıştı. Bunun üzerine Curt Svensson silahına sarılmış ve bütün meslek hayatı boyunca ilk kez birine ateş etmek zorunda kalmıştı. Önce havaya ateş etmiş, ikincisinde oğlanı hedef almış, ancak aralarında yalnızca üç metre olmasına rağmen ıskalamış, üçüncüsünde, ne yazık ki, holiganı göğsünün ortasından vurmuştu. Kurşun aort damarını parçaladığından, oğlan birkaç dakika içinde kan kaybından ölmüştü. Yapılan soruşturma sonucunda Curt Svensson'un aklanması basında ateşli tartışmalara yol açmış, devletin şiddet tekelini böylesi rahat bir şekilde kullanması büyük bir öfke uyandırmıştı.

Bublanski onu ilk başlarda şüpheyle karşılasa da, birlikte çalıştıkları altı ayda eleştirip kızmasını gerektirecek bir davranışını görmemişti. Aksine sessiz çalışma üslubuna saygı duymaya bile başlamıştı.

Ekibin son üyesi, kırk yedi yaşındaki Hans Faste eski kulağı

kesiklerden, deneyimli bir polisti ama Bublanski'yi en çok rahatsız eden de oydu. Cinayet soruşturmalarında zengin bir tecrübesi vardı, diğer yandan etrafındaki normal her insanı çileden çıkartacak kadar kendini beğenmiş ve boşboğazdı. Yalnız dizginleri elden bırakılmazsa sağlam iş çıkartacağı da kesindi. Son zamanlarda genellikle birlikte çalıştığı Curt Svensson'un akıl hocalığına da soyunmuştu. Her ne kadar Svensson bundan rahatsızmış gibi görünse de, Bublanski'nin bu durumu dikkate alması gerekti.

Bu ilk toplantıya, olay gecesi Blomkvist'i sorgulayan Anita Nygren ile, o geceki izlenimlerini anlatmak üzere, Komiser Oswald Mårtensson da çağrılmışlardı. Her ikisi de bitkin düşmüştü, bir an önce evlerine gidip başlarını yastığa koymak istedikleri yüzlerinden okunuyordu. Nygren toplantıdakilere suç mahallinde çekilmiş fotoğrafları dağıttı.

Yarım saatlik bir tartışmadan sonra Bublanski kısa bir özet yaptı.

"Olay yerindeki teknik araştırmanın hâlâ sonuçlanmadığını unutmadan şimdilik elimizde fazla bir şey olmadığını söyleyebiliriz. .. Kimliği meçhul bir şahıs, Enskede'de bir apartman dairesine girerek Dag Svensson ve Mia Bergman adlı bir çifti öldürdü. Ne komşular ne de başka biri katili gördü."

"Olayın meydana geldiği apartmanın merdivenlerinde bir tabanca bulduk ama cinayet silahı o mu, henüz bilmiyoruz. İncelemeleri için cinayet masası laboratuvarına gönderdik," diye araya girdi Anita Nygren. "Ayrıca elimizde yatak odasının duvarından çıkartılmış bir mermi çekirdeği parçası var — Dag Svensson'u öldüren mermiye ait. Ama Mia Bergman'ı öldüren mermi çekirdeği biraz fazla parçalanmış, işe yarar mı bilmiyorum."

"Bilgi için teşekkürler. Colt Magnum, lanet bir kovboy silahı... Bunun satışını durdurmaları gerekirdi. Seri numarasını aldınız mı?"

"Hayır," dedi Mårtensson. "Silahı ve mermi çekirdeği parçalarını, özel bir kuryeyle adli tıp laboratuvarına gönderdim. En iyisi oradan gelecek sonucu beklemek."

"Tamam. Henüz suç mahallini incelemeye vakit bulamadım. Siz ikiniz oradaydımz. Fikriniz ne?"

Anita Nygren ile Oswald Mårtensson birbirlerine baktılar. Nygren sözü meslektaşına bıraktı.

"Her şeyden önce cinayeti tek bir kişinin işlediğini düşünüyoruz. Kelimenin tam anlamıyla bir katliam. Katilin kararlılığına bakılırsa onları ortadan kaldırmak için sağlam bir nedeni olmalı."

"Bunu biraz daha açar mısın?" diye sordu Faste.

"Daire temiz ve düzenliydi. Yani ne bir hırsızlık ne de herhangi bir boğuşma izi vardı. Kurbanların kafalarına sadece iki el ateş etmiş. Belli ki silah kullanmayı bilen biri."

"Hımm."

"Dairenin planına baktığımızda... olayın şu şekilde geliştiğini söyleyebiliriz. Dag Svensson'a çok yakın mesafeden ateş edilmiş. Büyük ihtimal namluyu başına dayamış. Kurşunun girdiği yerde açık bir yanık izi var. İlk ona ateş edildiğini düşünüyoruz. Yemek masasına doğru savrulmuş. Katil holde ya da tam salonun eşiğinde durmuş olmalı. Tanıklara göre, bir iki saniye arayla iki kez ateş edilmiş. Mia Bergman'a uzak bir mesafeden ateş edilmiş. Büyük ihtimal yatak odasının kapısındaymış, kaçmaya çalışmış. Kurşun sol kulağının altından girip sağ gözünün üstünden

çıkmış. Kurşun darbesinin etkisiyle yatak odasına doğru savrulmuş. Yatağın kenarına çarpıp yere yıkılmış."

"Silah kullanmayı bilen biri," dedi Faste.

"Dahası da var, yatak odasına kadar gidip kadının ölüp ölmediğini kontrol etmeye gerek duymamış, ayak izi yok."

"Yani kendinden emin biri. İşini bitirip apartmanı terk etmiş. İki kurşun, iki ceset. Ayrıca... "

"Evet?"

"Teknik incelemeden ne çıkar bilmiyorum ama bence avcı mermisi kullanmış. İkisi de anında ölmüşler. Her iki kurbanda da kocaman yaralar açılmış."

Masaya bir sessizlik çöktü. Daha önce, mermi konusunda hiçbirinin hatırlamak istemediği bir tartışma yaşanmıştı. İki tür mermi vardı. İnsanın bedenini delip geçen ve girip çıktığı yerde küçük delikler açan sert metal kaplamalı mermiler ve bedende genişleyip büyük yaralar açan yumuşak başlı mermiler. Dokuz milimetre çapında sert metal kaplamalı bir mermiyle, değdiği yerde birkaç milimetre genişleyen yumuşak başlı mermi arasında etki açısından büyük bir fark vardı. İkinci tür mermiye avcı mermisi deniliyordu. Av hayvanlarına çok kan kaybettirerek daha çabuk ölmelerini sağladığından "insancıl" olduğu iddia ediliyordu. Bu mermilerin savaşta kullanımı, kurbanını mutlaka öldürdüğünden, uluslararası yasalarla yasaklanmıştı.

İsveç polisinin cephaneliğine bu mermiler iki yıl önce girmişti. Bunların ne amaçla alındığını bilen de yoktu. Ama örneğin, 2001 yılında Dünya Ticaret Örgütü'nün Göteborg'daki toplantısını protesto edenlerle polis arasında çıkan çatışmada, kalçasından vurulan Hannes Westerberg bu kurşunla vurulmuş

olsaydı, kesinlikle yaşamayacaktı.

"Yani oraya kesinlikle öldürmek için gelmiş diyorsun," diyen Curt Svensson, masaya çöken ağır havayı dağıttı.

Nyberg ile Mårtensson başlarını salladılar.

"Ve anlaşılması güç bir zaman sorunu var," dedi Bublanski.

"Kesinlikle, katil daireyi hemen terk etmiş, merdivenlerden inmiş, silahı bodrum katına inen merdivenlere atarak karanlığa karışmış. Çok kısa bir süre sonra -saniyeler söz konusu- Blomkvist ile kız kardeşi sokağa girmişler."

"Hımmm," dedi Bublanski.

"Katil belki de bodrumdan kaçmıştır. Buradan binanın arka bahçesine açılan bir kapı var, oradan da paralel sokağa çıkılıyor. Tabii bunun için anahtarının olması gerekir."

"O kapıyı kullandığını gösteren bir işaret var mı?"

"Hayır."

"Yani bu izin peşinden gidemeyiz," dedi Sonja Modig. "Ama silahı neden oraya attı? Hiç atmayabilirdi — binanın dışında daha uzak bir yere atabilirdi, en azından bulmamızı geciktirirdi."

Hepsi birden omuzlarını silkti. Bu sorunun şimdilik bir cevabı yoktu.

"Blomkvist hakkında ne düşünmeliyiz?" dedi Hans Faste.

"Çok sarsıldığı ortadaydı," dedi Mårtensson. "Ama aklı da başındaydı, doğru muhakeme yürütüyordu. Bende güvenilebilir bir insan izlenimi bıraktı. Kız kardeşi avukat. Telefon konuşmasını ve arabayla Enskede'ye geldiklerini doğruladı. Bence Blomkvist'in bu olayla ilişkisi yok."

"Ünlü bir gazeteci," dedi Sonja Modig.

"Yani ortalık medya sirkine dönecek," dedi Bublanski. "Bu nedenle bu vakayı bir an önce çözmeliyiz. Evet... Jerker, suç mahallini sen incele, tabii komşularla da görüş. Faste, Curt ile birlikte kurbanlar hakkında araştırma yapın. Kimler? Ne iş yaparlar? Arkadaşları kimler? İçlerinde onlarla husumeti olan var mı? Sonja, sen ve ben tanıkların ifadelerini gözden geçireceğiz. Daha sonra, Svensson ile Bergman'ın öldürülmeden önceki gün neler yaptıklarım araştırırsın. 14.30'da tekrar buluşalım."

Mikael Blomkvist, Dag Svensson'un ilkbahar boyunca çalıştığı masaya oturdu. Bir süre hiç kımıldamadan masaya baktıktan sonra bilgisayarı açtı.

Svensson'un kendi dizüstü bilgisayarı vardı, genellikle evde çalışıyordu. Haftada iki günü *Millennium*'un yazı işleri bürosunda geçirirdi, ancak son günlerde daha sık gelmeye başlamıştı. Ona geçici işçilerin kullandığı PowerMacG3 bilgisayarı vermişlerdi. Üzerinde çalıştığı materyalin çoğu bu bilgisayarda kayıtlıydı. Aslında bu bilgisayarı internette araştırma yapmak için kullanırdı ama bazı dosyaları dizüstü bilgisayarından buraya aktarmıştı. Bir de kilitli çekmecede tuttuğu iki zip disketi vardı. Elde ettiği her materyali mutlaka yedekliyordu. Ama son günlerde *Millennium'a* gelmediğinden, en son yedekleme pazar akşamı yapılmıştı. Sonraki üç gün eksikti.

Mikael Blomkvist, zip disketinin kopyasını alıp kendi odasındaki dolaba koyduktan sonra, orijinal disketi gözden geçirdi. Otuz kadar dosyayla, sayısız alt dosya vardı. Svensson'un kadın ticareti hakkında yaptığı dört yıllık araştırmanın

materyalleriydi bunlar. Mikael belgelerin adlarını dikkatle inceleyerek gizli sınıfına sokulanları bulmaya çalıştı; Dag Svensson'urı takma isimlerle koruduğu haber kaynaklarını araştırdı. Dag kaynaklarının ismini koruma konusunda titiz davranmış, bunları <Kaynaklar/gizli> başlıklı bir dosyaya kaydetmişti. Bu dosyada çoğu kısa, 134 belge vardı. Mikael çoğunu işaretleyip sildi. Ama bunu çöpe atarak yapmadı, bir simgeye taşıyıp Burn programıyla bayt bayt sildi.

Daha sonra Svensson'un e-posta kutusuna baktı. Ona *Millennium*'da geçici bir e-posta adresi verilmişti. Mikael'in servis sunucuya girme hakkı olduğundan, Dag'ın şifresini kolayca buldu. Bütün e-postaları bir diskete yükledi.

Son olarak, Dag'ın topladığı referans belgelerinden, aldığı notlardan, gazete kupürlerinden, mahkeme kararlarından ve çeşitli yazışmalardan oluşan bir kâğıt yığınını elden geçirdi, önemli bulduğu belgelerin kopyasını çıkarıp bir dolaba kilitledi. Yaklaşık 2000 sayfalık belgeyi kopyalaması üç saatini aldı.

Dag'ın, A4 boyutunda kâğıtlara kaydettiği gizli kaynaklara ilişkin kırk sayfalık notları bir zarfa koyarak kendi çalışma odasına götürdü. Geriye kalan materyali Dag'in çalışma masasına bıraktı.

En sonunda derin bir nefes alıp *Millennium*'un altındaki 7-Eleven'a inerek kahve eşliğinde bir dilim pizza yedi. Dag Svensson'un çalışma masasını gözden geçirmek için polislerin her an gelebileceğini düşünmekle yanılmıştı.

Saat onda Linköping'den Bublanski'ye gelen bir telefon soruşturmaya yeni bir yön verdi. Adli tıptan, Doçent Lennart Granlund arıyordu.

"Enskede'deki cinayetler hakkında."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Silah bu sabah erken saatlerde elimize ulaştı, henüz bütün analizleri yapmadım. Ama yine de, ilginizi çekeceğini düşündüğüm bazı bilgileri vermek istedim."

"Teşekkürler. Sizi dinliyorum."

"Silah, 45'lik Colt Magnum, ABD, 1981 yapımı. Üzerinde parmak izleri var, belki DNA da. Ancak analiz zaman alır. Çifti öldüren mermilere de baktık. Büyük olasılıkla elimizdeki silahtan ateşlenmiş. Eğer silah cinayet mahallinde bulunursa hep böyle olur. Çekirdekler çok parçalanmış ama yine de bir parça karşılaştırabildik. Görünen o ki elimizdeki cinayet silahı."

"Tabii ruhsatsız. Seri numarası var mı?"

"Silah ruhsatlı. Nils Erik Bjurman isimli bir avukata ait. 1983'te ruhsat almış. Polis Atıcılık Kulübü üyesi. Odenplan'da, Upplandsgatan Sokağı'nda ikamet ediyor."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Dediğim gibi, birkaç parmak izine de rastladık. En az iki kişiye ait. Eğer silah çalınmadı ya da başka birine satılmadıysa, parmak izlerinden biri Bjurman'a ait olmalı. Poliste böyle bir bilgi de yok."

"Vay be. Eğer polis jargonunu kullanırsak, demek ki artık elimizde bir ipucu var."

"Diğer parmak izlerinin kime ait olduğunu bulduk. Sağ başparmak ve işaret parmağı."

"Kim?"

"30 Nisan 1978 doğumlu bir kadın. 1995'te, Gamla Stan'da birine saldırdığından karakolu boylamış, parmak izleri o zaman alınmış."

"Şu kadının bir ismi var mı?"

"Elbette. Lisbeth Salander."

Bublanski, Grandlund'un verdiği ismi ve vatandaşlık numarasını kaydetti.

Mikael Blomkvist öğle yemeğinden ofise döndüğünde, odasına girip kapısını kapadı. Bu rahatsız edilmek istemediğinin işaretiydi. Dag Svensson'un e-posta ve notlarını henüz gereken dikkatle inceleyememişti. Dag'in kitabını ve makalelerini de yeni bir gözle okumak istiyordu. Yazarı öldürüldüğüne göre, aklına takılan soruların cevabını kendi bulmalıydı.

Kitabın basılıp basılmayacağına da karar vermesi gerekiyordu. Ayrıca zihnini toparlayıp, bütün o makalelerin arasında cinayet sebebi olabilecek bir şey varsa bulması gerekiyordu. Bilgisayarını açıp işe koyuldu.

Jan Bublanski, soruşturma ekibinden sorumlu savcı Richard Ekström'ü arayarak, adli tıptan aldığı bilgileri özetledi. Sonja Modig ile Bublanski'nin Avukat Bjurman'ı ziyaret etmesine karar verildi; onu sorgulayıp tutuklanıp tutuklanmayacağına karar vereceklerdi. Hans Faste ile Curt Svensson da Lisbeth Salander'in peşine düşecekti.

Bjurman'ı bulmanın bir zorluğu yoktu. Adresi vergi kayıtlarında, silah ruhsat ve trafik şubesinde, hatta telefon

rehberinde bile vardı. Bublanski ile Modig, Upplandsgatan'a, Bjurman'ın oturduğu binanın önüne geldiklerinde şanslarına, tam o anda binadan çıkan genç bir adamın açtığı kapıdan içeri girdiler.

Bjurman'ın oturduğu daireyi bulup kapısını çaldılar, ancak açan olmadı. Bunun üzerine St Eriksplan'daki ofisine gittiler ama sonuç aynıydı.

"Belki de mahkemededir," dedi Modig.

"Ya da iki kişiyi öldürdükten sonra Brezilya'ya giden bir uçaktadır," dedi Bublanski.

Sonja Modig göz ucuyla meslektaşını süzdü. Onun arkadaşlığından hoşlanıyordu. Eğer iki çocuk annesi olmasa ve ikisi de mutlu giden evliliklere sahip olmasa, onunla flört bile edebilirdi. Bjurman'ın ofisinin olduğu katta üç daire daha vardı. Bunlardan birinin kapısının üzerinde Diş Doktoru Norman Lind, diğerinde N-Danışmanlık Şirketi, üçüncüsü de Avukat Rune Håkansson yazan plaketler vardı.

Håkansson'un kapısını çaldılar.

"Merhaba, ismim Modig, bu da cinayet masası komiseri Bublanski. Meslektaşınız Nils Erik Bjurman'la bir işimiz vardı, Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Håkansson başını iki yana salladı.

"Son günlerde pek ortada görünmüyor. İki yıl önce ciddi bir hastalığa yakalandı, neredeyse işini bıraktı diyebilirim. Kapıda ismi duruyor ama ancak iki ayda bir öylesine uğruyor işte."

"Hastalığı ne?" diye sordu Bublanski.

"Pek bilemiyorum. Hastalığa yakalanmadan önce çok

çalışırdı. Kanser ya da bunun gibi bir hastalık sanırım. Aslına bakılırsa yalnızca bir merhabam vardı. "

"Hastalığını tahmin mi ediyorsunuz, yoksa biliyor musunuz?" diye sordu Sonja Modig.

"Şey... Emin değilim. Yaşlı bir sekreteri vardı. Britt Karlsson ya da Nilsson, öyle bir şey. Sonra işten çıktı. Hasta olduğunu söylemişti ama nasıl bir hastalık bilmiyorum. 2003 baharıydı. Sonra Bjurman'ı ancak o yılın sonunda gördüm, sanki on yıl yaşlanmış gibiydi, zayıflamış, saçları ağarmıştı... Ben de kansere yakalandığı sonucunu çıkardım. Peki sizin onunla işiniz ne? Bir suç mu işledi?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır," dedi Bublanski. "Onunla konuşacağımız acil bir sorun vardı."

Tekrar Odenplan'daki evine gittiler. Kapı duvardı. Bublanski, Bjurman'ın telefonunu aradı. *Aradığınız kişiye ulaşılamıyor, daha sonra deneyin* mesajı çıktı.

Ev telefonunu çaldırdı. İçeride telefonun çaldığını duyuyorlardı ama açan olmadı, telesekreterinden gelen mesaj bırakma sesini duydular.

Saat bire geliyordu.

"Kahve?"

"Hamburgeri tercih ederim."

Odenplan'daki Burger King'e gittiler.

Savcı Ekström saat ikide soruşturma ekibini odasında toplantıya çağırdı. Bublanski ile Modig, pencere kenarındaki iki koltuğa yan

yana oturdular. İki dakika sonra Curt Svensson gelip onların karşısına oturdu. Holmberg üzerinde kâğıt kahve bardaklarının olduğu bir tepsiyle içeri girdi. Enskede'ye kısa bir ziyaret yapmış, öğleden sonra, teknik ekibin çalışmaları bittiğinde tekrar gitmeyi planlamıştı.

"Faste nerede?" diye sordu Ekström.

"Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nde. Beş dakika önce aradı, biraz gecikecekmiş."

"İyi. Biz de onsuz başlarız," dedi Ekström ve anlatması için Bublanski'yi işaret etti: "Elimizde ne var?"

"Avukat Nils Bjurman'ı ziyarete gittik. Ne evinde, ne de ofisinde bulabildik. Yan komşusu olan bir avukata göre iki yıl önce hastalanmış, işlerini neredeyse bütünüyle askıya almış."

Sözü Sonja Modig aldı.

"Bjurman elli altı yaşında, suç kaydı yok. Daha çok iş davalarına bakıyor. Bunun ötesinde bir bilgim yok. Henüz geçmişini araştıracak zamanım olmadı," dedi Modig.

"Fakat Enskede'de kullanılan silah onunmuş, değil mi?"

"Evet, ruhsatı var, ayrıca Polis Atıcılık Kulübü'ne üyeymiş," dedi Bublanski. "Kulübün başkanı Gunnarsson'la konuştum. Bjurman'ı iyi tanıyor. 1978'de üye olmuş. 1984'ten 1992'ye kadar kulübün mali işlerini yürütmüş. Müthiş bir nişancıymış, serinkanlı, ölçülü ve tuhaflıkları olmayan bir adammış."

"Yani silaha düşkün biri?"

"Gunnarsson'a göre, atıcılıktan çok kulüple ilgiliymiş. Yarışmayı seviyormuş ama silah fetişisti de değilmiş. 1983 yılında İsveç Atıcılık Şampiyonası'na katılıp on üçüncü olmuş.

Son on yıldır giderek daha az atış yapıyormuş, sadece yıllık toplantılara falan katılmış."

"Başka silahları da var mıymış?"

"Kulübe katıldığından beri toplam dört tabanca ruhsatı almış. Colt dışında, bir Beretta, bir Smith & Wesson ve bir de Rapid marka yarışma silahı. Son üçünü geçen on yıl içinde kulüp üyelerine satmış."

"Ve nerede olduğu hakkında fikrimiz yok."

"Öyle, ama onu aramaya saat onda başladık. Belki de şu anda Djurgården'de yürüyüş yapıyor ya da hastaneden evine dönüyordur."

O sırada Faste içeri girdi. Nefes nefeseydi.

"Kusura bakmayın, geç kaldım. Katılabilir miyim?"

Ekström, eliyle gel işareti yaptı.

"Şu Lisbeth Salander çok enteresan bir tip. Sabahı Sosyal Hizmetler Müdürlüğü ve Vesayet Bürosu'nda geçirdim."

Deri ceketini çıkarıp koltuğunun arkasına astıktan sonra oturup not defterini açtı.

"Vesayet Bürosu mu dedin?" diye merakla sordu Ekström.

"Bu karı tam bir baş belası," dedi Faste. "Hakkında gayri mümeyyiz kararı verilmiş ve bir vasi atanmış. Tahmin edin bu vasi kim?" Sözlerinin etkisini artırmak için bir süre sustu. "Avukat Nils Bjurman, Enskede'de bulduğumuz silahın sahibi."

Odadaki herkes dikkat kesildi. Faste'nin Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nden edindiği bilgileri aktarması on beş dakika sürdü.

"Yani," dedi Ekström, "cinayet silahının üzerindeki parmak izleri, onlu yaşlarında akıl hastanesini boylamış, mahkemenin gayri mümeyyiz ilan ettiği, geçimini fahişelikten sağlayan, şiddete eğilimli genç bir kadına ait. Bu manyağı niçin sokaklara bırakmışlar ki?"

"İlköğretim çağından beri şiddete meyilliymiş," dedi Faste iştahla. "Görünüşe göre tam bir psikopat."

"Ama henüz onunla Enskede'de öldürülen çift arasında bir bağ kuramıyoruz," dedi Ekström, parmaklarını trampet çalar gibi masaya vurarak. "Neyse, bu işi çözmek sandığımızdan da kolay olacak gibi. Salander'in adresi var değil mi?"

"Lundagatan'da oturuyor. Vergi kayıtlarına göre, Milton Security'den düzenli maaş alıyormuş."

"Orada ne bok yiyormuş ki?"

"Bilmiyorum, ama aldığı paranın miktarına bakılırsa temizlik işleri falan yapıyordur."

"Hımm," dedi Ekström. "Araştırmakta fayda var. Ama içimden bir ses Salander'i bulmakta acele edin diyor."

"Katılıyorum," dedi Bublanski. "Ayrıntıları sonra ele alırız. Şimdi elimizde bir şüphelinin ismi var. Faste, sen ve Curt, Lundagatan'a giderek Salander'i alın. Dikkatli olun. Başka silahı var mı, ne kadar deli bilmiyoruz."

"Tamam."

"Bubbla," diye araya girdi Ekström. "Milton Security'nin başında Dragan Armansky diye bir adam var. Birkaç yıl önce bir davada tanışmıştım. Güvenilir biri. Onu ofisinde ziyaret edip Salander hakkında bilgi al. Hemen gidersen bugün mesai bitmeden onu bulabilirsin."

Bublanski'nin canı sıkılmıştı, bunun bir sebebi Ekström'ün ona takma adıyla hitap etmesi, diğer sebebi de emir verir gibi konuşmasıydı. Başını iki yana sallayıp devam etti.

"Modig, Bjurman'ı aramaya devam et. Ne kadar komşusu varsa kapılarını çal. Bence onu da acilen ele geçirmeliyiz."

"Peki."

"Enskede'de katledilen çiftle Salander arasında nasıl bir bağ var, bulmak zorundayız. Ayrıca, Salander'in cinayet saatinde Enskede'de bunduğunu da ispat edebilmeliyiz. Jerker, kızın resimlerini alıp bu akşam apartmandaki herkesin kapısını çal. Üzerine polis üniforması giy, ihtiyacın olacak."

Bublanski bir süre durdu, ensesini kaşıdı.

"Lanet olsun, şansımız varsa bu akşama kadar bu işi çözebiliriz. Ben de çok uzun sürecek diye korkmuştum."

"Bir şey daha var," dedi Ekström. "Basın sabırsız. Saat üçte bir basın toplantısı yapacağımızı söyledim. Basınla ilişkilerden birini yanıma alabilirim. Tahminimce bazı muhabirler sizi de arayacaktır. Şu Salander ile Bjurman konusunu şimdilik gizli tutalım."

Armansky eve erken dönmeyi düşünüyordu. Paskalya arifesi olan perşembe günüydü. Karısıyla paskalya tatilini Blidö'deki yazlıklarında geçirmeyi planlamışlardı. Tam evrak çantasım kapamış, paltosunu giymişti ki, sekreter arayıp Komiser Jan Bublanski'nin görüşmek istediğini söyledi. Armansky, Bublanski adını duymamıştı, ama kıdemli bir polisin ofisine kadar gelip onunla görüşmek istemesi paltosunu ve şapkasını çıkarmak için yeterli bir sebepti. Canı kimseyle görüşmek istemiyordu. Ancak

Milton Security, bir polisi görmemezlikten gelemezdi.

Bublanski'yi asansör çıkışında karşıladı.

"Bana zaman ayırdığınız için teşekkürler," dedi Bublanski. "Patronum, Savcı Richard Ekström size selamlarını yolladı."

El sıkıştılar.

"Ekström, onunla yıllar önce, birkaç kez görüşmüştüm. Kahve ister misiniz?"

Armansky kahve makinesinin önünde durdu, düğmeye bastı. İki kahve alıp, misafirini odasına götürdü, pencere kenarındaki rahat koltuğa buyur etti.

"Armansky... Rus ismi mi?" diye merakla sordu Bublanski. "Benim soyadım da sizinki gibi."

"Ailem Ermenistan'dan gelmiş. Sizin aileniz?"

"Polonya'dan."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bublanski not defterini çıkardı.

"Enskede'de işlenen cinayetleri araştırıyorum. Samrım haberleri dinlemişsinizdir?"

Armansky başını sallayarak yanıtladı.

"Ekström sizin ketum olduğunuzu söyledi."

"Pozisyonum itibarıyla polisle aram bozulsun istemem. Sır saklayabilirim, eğer merak ettiğiniz buysa."

"Güzel. Bir kızı arıyoruz. Bir aralar burada çalışmış. Adı Lisbeth Salander. Siz tanır mıydınız?"

Armansky sanki midesine bir taş oturduğun hissetti ama belli etmedi.

"Bayan Salander'i aramanızın nedeni ne?"

"Bir kovuşturmayla ilgili arıyoruz desem uygun olur."

Armansky'nin midesindeki taş büyüdü. Neredeyse fiziksel bir acı duyuyordu. İlk karşılaştığı andan beri hep Salander'in yaşamının trajik bir seyir izleyeceği duygusunu hissetmişti. Ama onu hep bir kurban olarak hayal etmiş, suçlu olabileceğini hiç düşünmemişti. Duygularını bastırıp kılı bile kıpırdamamış gibi davrandı.

"Yani, Enskede'deki cinayetlerle ilgili Lisbeth Salander'den şüpheleniyorsunuz. Doğru anlamış mıyım?"

Bublanski bir an tereddüt ettikten sonra başını sallayarak onayladı.

"Bana onun hakkında neler söyleyebilirsiniz?"

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Önce... onu nasıl ele geçirebiliriz?"

"Lundagatan'da yaşıyor. Adresi bizde kayıtlı. Bir de cep telefonu numarası var."

"Bizde adresi var, cep telefonu işe yarayacaktır."

Armansky masasına gitti, Salander'in telefon numarasını not defterinden yüksek sesle okudu.

"Sizin için çalışırmış?"

"Serbest çalışırdı. 1998 yılından bir buçuk yıl öncesine kadar ona iş veriyordum."

"Ne tür işler?"

"Araştırma."

Bublanski başını not defterinden kaldırdı. "Araştırma?" dedi şaşkınlıkla.

"Daha net söyleyecek olursam kişilerle ilgili araştarmalar yapıyordu."

"Bir dakika... aynı genç kızdan mı bahsediyoruz. Bizim aradığımız Lisbeth Salander ilkokul diploması bile olmayan ve gayri mümeyyiz ilan edilmiş biri."

" Artık gayri mümeyyiz terimi kullanılmıyor. "

"Ne bok kullanıyorlar umurumda değil. Bizim aradığımız kızın psikolojik özürlü ve şiddete eğilimli olduğu söyleniyor. Sosyal Hizmetler'den 1990'ların sonunda fahişelik yaptığını ima eden bir rapor aldık. Bütün belgeler doğru düzgün bir iş yapamayacağını gösteriyor."

"İnsanlar belgelerden ibaret değildir," dedi Armansky.

"Yani Milton Security'de kişisel araştırmalar yapacak kadar yetenekli olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Daha da fazlası, hayatımda gördüğüm en iyi araştırmacı."

Bublanski, kalemini bıraktı, kaşlarını çattı.

"Sanki siz... ona saygı duyuyorsunuz?"

Armansky ellerine baktı. Bu soru onu bir yol ayrımına taşımıştı. Lisbeth Salander'in er ya da geç bir belaya bulaşacağını hep düşünmüştü. Ama cinayet başka bir şeydi, bunu aklının ucundan bile geçirmezdi. Ama onun özel hayatı hakkında ne biliyordu ki? *Bu kız başına nasıl bir bela aldı?* Kendisine yaptığı

son ziyaretini düşündü. İşe ihtiyacı olmadığı, para sıkıntısı çekmediği yönündeki gizemli konuşmalarını düşündü.

Şu anda yapılacak en akıllıca şey, kendini ve Milton Security'yi bu işin dışında tutmaktı. Ancak Salander, muhtemelen bu dünyadaki en yalnız insandı.

"Yeteneklerine saygım var. Bunları ne okul ne de başka hiçbir kayıtta bulabilirsiniz."

"Yani, onun geçmişini biliyorsunuz."

"Vesayet altında olduğunu ve sancılı bir büyüme çağı geçirdiğini biliyorum."

"Ve bütün bunlara rağmen ona güvendiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Tam da bu nedenlerle güveniyorum."

"Lütfen açıklayın."

"Onun bir önceki vasisi Holger Palmgren, J. F. Milton'ın eski avukatıydı. Salander ergenlik çağındayken, onun vasiliğini üstlendi ve beni ona iş vermem için ikna etti. Başta postayı takip etme, fotokopiye bakma gibi ayak işleri verdim. Ama o müthiş bir yetenek olduğunu ortaya koydu. Fahişelik yaptığını ima eden tüm raporları çöpe atabilirsiniz. Hepsi palavra. Lisbeth çok zor günler geçirmiş, kuşkusuz yabanıl biri; ama bunu suç sayan bir yasa yok. Fahişelik... Bu onun hayatta yapacağı en son iştir, bundan eminim."

"Şu anki vasisi Nils Bjurman isimli bir avukat."

"Onunla hiç tanışmadım. Palmgren birkaç yıl önce bir beyin kanaması geçirdi. Lisbeth bundan hemen sonra işi bıraktı. Son işi bir buçuk yıl önce, ekim ayında tamamlanmıştı."

"Ona iş vermekten neden vazgeçtiniz?"

"Bu benim isteğim değildi. İşi o bıraktı ve bir hoşça kal bile demeden yurt dışına gitti."

"Yani kayıp mı oldu?"

"Bir yıl kadar ortada görünmedi."

"Bu imkânsız. Geçen yıl Avukat Bjurman her ay onun hakkında rapor göndermiş, elimizde kopyaları var."

Armansky omuzlarını silkerek, gülümsedi.

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"İki ay kadar önce, şubat başı. Birden çıkageldi. Nezaket ziyareti. Geçen yıl boyunca seyahat etmiş; Asya'ya, Karayipler'e."

"Kusura bakmayın ama bir parça şaşırdım. Ben buraya gelirken kafamda, ilkokulu bile bitirmemiş, vesayet altında, psikolojik açıdan sorunlu bir kız resmi vardı. Ama siz, onun çok başarılı bir araştırmacı olduğunu, kendi işini yürütebildiğini, çalışmayı bırakıp bir yıl boyunca dünya seyahatine çıkacak kadar para kazandığını söylüyorsunuz. Ve bütün bunların vasisini telaşlandırmadığı ortada. Yani yazılanlar ve söylenenler birbirini pek tutmuyor."

"Lisbeth Salander hakkında birbiriyle uyuşmayan pek çok şey var."

"Peki... sizin kanınız nedir, sorabilir miyim?"

Armansky bir süre düşündü.

"Salander hayatımda karşılaştığım en sinir, en dik kafalı insan."

"Dik kafalı?"

"Kendi istemediği bir şeyi asla yaptıramazsınız. Başkalarının hakkında ne düşündüğü umurunda bile olmaz. İnanılmaz bir yetenek. Ve kesinlikle başka hiç kimseye benzemez."

"Dengesiz biri midir?

"Dengesizle neyi kast ediyorsunuz?"

"Soğukkanlılıkla iki kişiyi birden öldürebilir mi?"

Armansky uzun süre sustu.

"Üzgünüm," dedi. "Bu soruyu cevaplayamam. Ben biraz kiniğim. Her insanın içinde bir katil yattığına inanırım. Çaresiz kalan, nefret eden ya da kendini savunmak zorunda kalan herkes birini öldürebilir."

"Yani böyle bir ihtimali yok saymıyorsunuz?"

"Lisbeth Salander, sağlam bir sebebi olmadan hiçbir şey yapmaz. Eğer birini öldürmüşse mutlaka çok iyi bir sebebi olduğunu düşünmüştür. Peki siz... Neye dayanarak bu cinayetleri onun işlediğini düşünüyorsunuz, sorabilir miyim?"

Bublanski, birden Armansky'yle göz göze geldi.

"Kesinlikle aramızda kalacak?"

"Hiç kuşkunuz olmasın."

"Katilin silahı onun vasisine ait, üzerinde de Salander'in parmak izleri var."

Armansky dişlerini sıktı. Bu ciddi bir kanıttı.

"Cinayetleri sadece radyodan duydum. Sorun ne? Uyuşturucu mu?"

"Uyuşturucuya bulaşmış mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır. Dediğim gibi ergenlik çağı kötü geçmiş, birkaç kez aşırı alkol yüzünden karakola götürülmüş. Ama uyuşturucuyla işi olsa, bunun bir yerde kaydı tutulurdu."

"Bizim sorunumuz da bu, cinayet nedenini bilemiyoruz. Düzgün yaşayan bir çift. Kadın bir kriminolog, doktora derecesi almak üzereymiş. Adam bir gazeteci. Dag Svensson ile Mia Bergman. Bu isimler size bir şey ifade ediyor mu?"

Armansky başını iki yana salladı.

"Onlarla Lisbeth Salander arasında bir bağ bulmaya çalışıyoruz."

"Bu isimleri hiç duymadım."

Bublanski ayağa kalktı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Çok ilginç bir sohbetti. Doğru mu yaptım bilemiyorum ama umarım konuştuklarımız aramızda kalır."

"Endişelenmeyin."

"Gerekirse sizi tekrar arayacağım. Ve tabii Salander sizinle ilişki kurarsa... "

"Kesinlikle," dedi Armansky.

El sıkıştılar. Bublanski ofis kapısına gelince durdu.

"Salander kimlerle takılır bir fikriniz var mı? Arkadaşları, tanıdıkları... "

Armansky başını salladı.

"Onun özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, eski vasisi Holmer Palmgren'e değer verdiği. O da şu anda Ersta'da bir bakımevinde. Geldikten sonra onu aramıştır."

"Burada çalışırken onu ziyaret eden biri var mıydı?"

"Hayır. Genellikle evden çalışırdı. Buraya yalnızca raporunu sunmak için gelirdi. Birkaç istisna dışında, müşterilerimizle bile görüşmemiştir. Belki... "

Armansky'nin aklına birden bir şey gelmişti.

"Ne?"

"Bir kişiyi daha ziyaret etmiş olabilir. Birkaç sene öncesinden tanıdığı bir gazeteci. Yurt dışındayken, Salander'i arayıp duruyordu."

"Bir gazeteci mi?"

"İsmi Mikael Blomkvist. Wennerström olayını hatırlıyor musunuz?"

Bublanski kapı kolunu bırakıp Armansky'ye doğru yöneldi.

"Enskede'deki çifti bulan Blomkvist'ti. Kurbanlarla Salander arasında aradığımız bağı siz buldunuz."

Armansky midesindeki o taşı tekrar hissetti.

14. BÖLÜM

PASKALYA ARİFESİ / 24 MART, PERŞEMBE

Modig, yarım saat içinde üç kez, Nils Bjurman'a cep telefonundan ulaşmaya çalışı. Her seferinde karşısına ulaşılamıyor mesajı çıktı.

Saat üç buçukta arabaya binip Odenplan'a gitti ve Bjurman'ın kapısını çaldı. Yine cevap yoktu. Ardından yirmi dakika boyunca, belki nerede olduğu hakkında bir fikirleri vardır diye, Bjurman'ın tüm apartman komşularını dolaştı. Kapısını çaldığı on dokuz dairenin on birinde kimse yoktu. Göz ucuyla saatine baktı. Kapı çalmak için erken bir saatti. Üstelik paskalya tatilinde kimseyi evde bulamayacaktı. Sekiz dairede karşısına çıkanlar sorularını samimiyetle cevapladılar. Bunlardan beşine göre, Bjurman dördüncü katta oturan, gayet nazik, düzgün biriydi, nerede olduğunu bilmiyorlardı, belki de bunu kapı komşusu, iş adamı Sjöman bilebilirdi. Sonja Modig onun da kapısını çalmıştı ama kapı açılmamıştı.

Burnundan soluyan Sonja, Bjurman'ın cep telefonuna ismini, telefon numarasını ve aramasını istediğini belirten bir mesaj bıraktı.

Tekrar Bjurman'ın kapısına döndü. Not defterinden bir yaprak kopartıp, kendisini araması için bir not yazdı. Kartını

ekleyerek kapıdaki posta deliğinin kapağını açıp içeri attı. Tam o anda ev telefonunun çaldığını duydu. Eğilip kulağını posta deliğine dayadı. Telefon dört kez çaldıktan sonra telesekretere bir mesaj bırakıldı ama içeriğini duyamadı.

Posta deliğinin kapağını kapatıp doğruldu, kapıya bakmaya başladı. Birden tuhaf bir içgüdüyle kapının kolunu tuttu ve büyük bir sürprizle karşılaşü. Kapı kilitli değildi. Kapıyı açıp başını hole uzattı.

"Merhaba! Kimse yok mu?" diye seslenirken, içeriye kulak kesildi. Hiç ses yoktu.

Hole doğru bir adım attı, bir süre tereddütle bekledi. Ev arama izni yoktu, kapısı açık bile olsa bir daireye giremezdi. Göz ucuyla sol tarafa baktı, salonun bir kısmı görülüyordu, tam daireden çıkmaya karar vermişti ki gözü holdeki komodine takıldı. Üzerinde Colt Magnum yazan bir kutu vardı.

Birden müthiş bir huzursuzluk hissetti. Ceketini açıp silahını çıkardı. Bunu daha önce çok az yapmıştı.

Silahın emniyet düğmesini açtı, namluyu aşağı tutarak salona doğru yürüdü, içeri şöyle bir baktı. Tuhaf bir şey yoktu ama huzursuzluğu daha da artmıştı. Geri geri giderek mutfağa göz attı. Kimse yoktu. İç hole geçti, yatak odasının kapısını itti.

Bjurman yatağın üzerinde yüzüstü yatıyordu. Dizleri yerdeydi. Sanki dizlerinin üzerine çökmüş de akşam duası eder gibiydi. Çıplaktı.

Modig onu yandan görüyordu. Adamın hayatta olmadığı açıktı. Kafasının arkasından sıkılan bir kurşun alnının yarısını uçurmuştu.

Sonja Modig daireden dışarı çıktı. Silahı hâlâ elindeydi.

Merdiven aralığında durup Bublanski'yi aradı. Ulaşamadı. Arkasından Savcı Ekström'ü aradı. Saati not etti. Dördü on sekiz geçiyordu.

Hans Faste Lundagatan'daki binanın giriş kapısında durdu. Önce Curt Svensson'a, sonra saatine baktı. Dördü on geçiyordu.

Apartman yöneticisinden dış kapının şifresini almışlardı. İçeri girip üzerinde Salander-Wu yazan kapıyı dinlediler. İçeride ses yoktu. Zili çaldılar, kimse açmadı. Arabalarına döndüler, ön koltuklara kurulup apartman kapısını gözlemeye başladılar.

Ev kurumuna telefon edip Salander'in evi kiminle paylaştığını öğrenmişlerdi. 1974 doğumlu Miriam Wu, St Eriksplan'dan Lundagatan'a yeni taşınmıştı.

Salander'in pasaport fotoğrafını yanlarına almış, araba radyosunun üzerine bantla yapıştırmışlardı. Fotoğrafa bakan Faste, saksağana benziyor diye homurdandı.

"İşe bak ya, orospular da giderek çirkinleşiyor. Şu surata bak, bununla yatmak için abazanlıktan kırılmak gerek," dedi.

Andersson yorum yapmadı.

Bublanski 16.20'de arayarak durum hakkında bilgi aldı. Armansky'nin ofisinden çıkmış, *Millennium* ofisine gidiyordu. Faste ile Svensson'a Lundagatan'da evi gözetlemelerini söyledi. Savcı Ekström, Salander'in hâlâ Enskede'de işlenen cinayetlerle ilgili doğrudan suçlanamayacağını düşünüyordu, bu nedenle Salander bulunup mutlaka sorgulanmalıydı.

"Buyur buradan yak," dedi Faste. "Bubbla'ya göre, savcı, kız suçunu itiraf etmeden tutuklayamayız diyormuş."

Curt Svensson buna da yorum yapmadı. Gözünü sokaktan gelip geçenlere dikmişti.

16.40'ta Faste'nin cep telefonu bir daha çaldı. Arayan Savcı Ekström'dü.

"Yeni bir şeyler var. Avukat Bjurman da vurularak öldürülmüş. Evinde. En az bir gün önce."

Faste oturduğu yerden doğruldu.

"Anlaşıldı. Biz ne yapalım?"

"Salander'in gıyabında arama emri çıkartacağım. Ülke çapında alarm verilecek. Görüldüğü yerde tutuklanacak."

"Anlaşıldı."

"Lundagatan'a bir minibüs operasyon timi gönderiyorum. Binaya girip güvenlik altına alsınlar."

"Anlaşıldı."

"Bublanski'yle görüştünüz mü?"

"*Millennium* ofisine gidecekti."

"Telefonunu kapamış. Ona ulaşmaya çalışıp bunları iletir misin?"

Faste ile Andersson birbirlerine baktılar.

"Sorum şuydu, Eğer Salander'i görürsek ne yapacağız?"

"Yalnızsa, durum uygunsa hemen alın. Binanın içine girmeyi başarırsa, içerdekiler yakalarlar. Ama bu karının önüne gelene ateş eden manyak bir katil olduğunu unutmayın. Belki evinde başka silahlar da vardır."

Yorgunluktan canı çıkan Blomkvist, Berger'in masasına bir tomar kâğıdı koyduktan sonra Götgatan'a bakan pencerenin önündeki koltuğa çöktü. Bütün öğle sonrasını Dag Svensson'un yarım kalmış kitabı üzerine çalışarak geçirmişti. Bunu basıp basmayacaklarına karar vermeleri gerekiyordu.

Nazik bir konuydu. Svensson daha yeni öldürülmüştü, yayıncısı da oturmuş yarım kalan araştırmasını ne yapacağını düşünüyordu. Mikael dışarıdan bakan biri tarafından bunun ahlak dışı, ticari bir tutum olarak görüleceğinin farkındaydı. Ama kendisi böyle bakmıyordu. Sanki yer çekiminden kurtulmuş gibiydi. Bu tür krizler yaşayan her gazetecide böylesi semptomlar görülürdü.

Başkaları yas tutarken, onların çalışması gerekti. Paskalya arifesi sabahı *Millennium*'un elemanlarını felç eden acı, yerini profesyonelliğe bırakmış, herkes harıl harıl çalışmaya başlamıştı.

Blomkvist için zaten başka türlüsü düşünülemezdi. O ve Svensson aynı kumaştan dokunmuşlardı. Eğer onun yerinde Dag Svensson olsa, o da aynı şeyi yapardı. Kendi kendine Mikael için ne yapabilirim diye sorardı. Svensson onlara bomba gibi bir kitap taslağını miras bırakmıştı. Yıllarca didinip belge toplamış, bu belgeleri tasnif etmiş, ruhunu ortaya koyduğu çalışmasını bastırmaya fırsat bulamadan bu dünyadan göçüp gitmişti.

En önemlisi de o *Millennium*'un bir elemanıydı.

Dag Svensson ile Mia Bergman'in öldürülmeleri, başkaları için, Olof Palme cinayeti gibi ulusal bir travmaya yol açacak ve ulusal yas ilan edilecek çapta bir olay değildi. Ama *Millennium* çalışanları için büyük bir şoktu; kişisel olarak sarsılmışlardı. Ayrıca Svensson'un, birçok konuda cevap talep edecek, basın

camiasında geniş bir çevresi vardı.

Hem Dag Svensson'un yarım bıraktığını bitirmek, hem de onu kimin ve neden öldürdüğünü bulmak Blomkvist ile Berger'in namus borcuydu.

"Bu metni yeniden yapılandırabilirim," dedi Blomkvist. "Malin'le ben, kitabı satır satır elden geçirip, eksik kalan soruların cevabını bulmalıyız. Bunun için büyük ölçüde Dag'ın tuttuğu notlardan faydalanabiliriz. Ama Mia'nın yaptığı röportajların üzerine kurgulanan dördüncü ve beşinci bölümlerle sorunumuz var. Birkaç istisna dışında, Mia'nın çalışmasından hangi kaynakları kullanacağımızı bilemiyoruz."

"Kitabın son bölümü yok mu?"

"Öyle. Ama Dag'in son bölüm için tasarladığı plan elimde. Üstelik üzerine çok tartıştığımızdan, nereye varmak istediğini kesinlikle biliyorum. Ben özet bölümünü kaldırıp, onun yerine Dag'in nasıl düşündüğünü anlatan bir sonsöz koymak istiyorum."

"Tamam. Ama yazdıklarını kitaba koymadan önce ben de göreyim. Kendi sözümüzü onun ağzıyla söylememeliyiz."

"Endişelenme. Sonsözde yazılanların Dag'in değil, benim fikirlerim olduğunu vurgulamak için altına kendi imzamı atarım. Bu araştırmayı yapmaya nasıl başladığını, nasıl bir insan olduğunu anlatırım. Son günlerde yaptığımız tartışmalarda neler dediğini aktarırım. Onun notlarından alıntılayacağım çok şey var. Bence bütün bunlara değer."

"Ah... Bu kitabın yayımlanmasını şimdi çok daha fazla istiyorum."

Mikael onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu.

"Yeni bir şey duydun mu?" diye sordu.

Erika Berger gözlüğünü masanın üzerine koyarken başını iki yana salladı. Kalkıp kahve termosunu doldurdu ve Mikael'in karşısına oturdu.

"Christer'le birlikte son sayıyı yeniden düzenledik. İki makaleyi çıkarıp yerine serbest çalışan iki gazetecinin yazılarını koyduk. Tatsız tuzsuz bir sayı çıkacak maalesef."

Bir süre sustular.

"Haberleri dinledin mi?"

"Hayır, neler diyeceklerini tahmin edebiliyorum."

"Her yerde baş haber. İkinci haberse Merkez Partisi'nde yaşananlar."

"İşte bu da ülkede hiçbir şey olmadığını gösteriyor."

"Polis adlarını vermiyor, 'saygın bir çift' diye söz ediliyor onlardan. Dag ile Mia'yı senin bulduğundan da bahsedilmemiş."

"İddiaya girerim, polis bunu saklamak için elinden geleni yapacaktır. Fazla tantana kopsun istemezler. Bu da bizim işimize yarar."

"Polis bu bilgiyi neden saklasın ki?"

"Çünkü basının şov yapmasından hoşlanmazlar. Benim biraz haber değerim var. Dolayısıyla bu bilgiyi saklayabildikleri kadar saklayacaklardır. Ama en fazla bu akşam, bilemedin yarın sabah basına sızar."

"Bu kadar genç ve bu kadar kötümser!"

"Artık genç değiliz, Ricky. Dün beni sorgulayan polise baktım, lise öğrencisi gibiydi."

Berger gülümsedi. Dün gece birkaç saat uyuyabilmişti, kendini yorgun hissediyordu. Yakında İsveç'in en büyük gazetesinin başına geçecekti. *Hayır... Bunu Mikael'e söylemenin zamanı değil.*

"Biraz önce Henry Cortez aradı, ön soruşturmayı yürüten Ekström diye bir savcı üçte basın toplantısı yapmış."

"Richard Ekström mü?"

"Evet o. Tanıyor musun?"

"Politikacı dalkavuğu. Bu işin medya sirkine döneceği kesin. Bol bok reklam yapacaktır."

"Polisin iz üzerinde olduğunu, olayı kısa zamanda çözeceklerini iddia etmiş. Ama elle tutulur bir şey de söylememiş. Basın toplantısı çok kalabalıkmış."

Mikael omuzlarını silkip gözlerini ovdu.

"Mia gözümün önünden gitmiyor. Lanet olsun! Onları ne çok sevmiştim."

Erika hüzünle başını salladı.

"Aşağılık bir... "

"Bilemiyorum. Bütün gün bunu düşündüm?"

"Neyi?"

"Mia yandan vurulmuş. Mermi, kulağının hemen altından girip alnından çıkmış, Dag alnından vurulmuş, mermi başının arkasından çıkmış. Bildiğim kadarıyla yalnızca iki el ateş edilmiş. Profesyonel bir katilin işine benziyor."

"Yani?"

"Eğer cinnet geçiren birinin işi değilse, niçin? Gittikçe daha fazla şu kitap yüzünden diye düşünüyorum."

Blomkvist Berger'in masasındaki kâğıt yığınını işaret etti. Berger kâğıt yığınına baktıktan sonra göz göze geldiler.

"Onu öldürenin ya da öldürtenlerin bir nedenleri olmalı. Belki de Dag ile Mia birilerinin tekerine taş koydu... Bilemiyorum. Birileri kendini tehdit altında hissetti."

"Sonra da bir tetikçi tuttular. Micke bunlar Amerikan filmlerinde olur. Bu kitap seks pazarının müşterilerini anlatıyor. Polislerin, politikacıların, gazetecilerin adını ifşa ediyor... Yani senin tezine göre katil bunlardan biri, öyle mi?"

"Bilmiyorum Ricky, kitap üç hafta sonra baskıya girecekti. Kadın ticareti konusunda, İsveç tarihinde ilk defa, bu kadar kapsamlı ve sert bir kitap yayımlanacaktı."

Kapı çalındı, Malin Eriksson başını uzatıp Komiser Jan Bublanski diye birinin Blomkvist'le görüşmek istediğini söyledi.

Bublanski, Berger ve Blomkvist'le el sıkıştı. Pencerenin önündeki üçüncü koltuğa oturdu. Bir süre Blomkvist'i inceledi. Çukur gözlü bir adamdı. Üç günlük sakalı vardı.

"Yeni bir gelişme var mı?" diye sordu Blomkvist.

"Belki var. Dün geceki cinayetleri polise siz bildirmişsiniz."

Blomkvist bezgin bir halde başını salladı.

"Dün ifade verdiğinizi biliyorum. Ama biraz daha açmanızı istediğim bazı detaylar var."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Svensson ile Bergman'ı o kadar geç bir saatte ziyaret etmenizin nedeni neydi?"

"Bu bir detay değil, uzun bir hikâye, " dedi Blomkvist yorgun bir gülümsemeyle. "Kız kardeşimde, akşam yemeğindeydim; Släket'te yapılan yeni sitede oturuyor. Dag Svensson beni cep telefonumdan aradı. Perşembe sabahı, yani bugün, dergi ofisine gelemeyeceğini söyledi. Fotoğraf editörümüze birtakım fotoğraflar verecekti. Mia'nın ailesini ziyaret etmeye karar verdiğini ve sabah erkenden yola çıkacaklarını söyledi. Fotoğrafları geçerken benim evime bırakıp bırakamayacaklarını sordu. Evleri benim dönüş yolumun üzerinde olduğundan, ben uğrar alırım dedim."

"Yani, Enskede'ye fotoğrafları almak için gittiniz."

"Evet."

"Peki, cinayetler sizce niçin işlenmiştir, bir fikriniz var mı?"

Blomkvist ile Berger birbirlerine bakıp sustular.

"Evet?" diye ısrar etti Bublanski.

"Bu sabah biz de bu konuyu tartışıyorduk. Aslında birbirimizden biraz farklı düşünüyoruz. Daha doğrusu ikimiz de görüşlerimizden emin değiliz. Onun için, spekülasyon yapmamak daha iyi."

"Benimle paylaşın."

Blomkvist ona Svensson'un kitabının içeriğini anlattı. Berger'le ikisi o gelmeden hemen önce kitabın konusuyla cinayetler arasında bir bağ var mı diye tartışmışlardı. Bublanski, duyduklarını sindirmek için bir süre bekledi.

"Yani, Dag Svensson şu kadın ticareti işine bulaşan polislerin

adını da ifşa edecekti."

Konuşmanın aldığı yönden hiç hoşlanmamıştı. Basının bu konunun üzerine nasıl atlayacağı, cinayetlerde "polis parmağı" başlığıyla nasıl bir komplo teorisi üretecekleri gözünün önüne geldi.

"Hayır," dedi Blomkvist. "Dag suçluları ifşa edecekti, bunlardan birkaçı da polis. Bir iki tane de meslektaşımız var, yani gazeteci."

"Peki bu bilgileri yayımlamayı düşünüyor musunuz?" Mikael göz ucuyla Erika'ya baktı.

"Hayır," dedi Berger. "Bugün boyunca yeni sayıyı değiştirmekle uğraştık. Dag'in kitabını mutlaka yayımlayacağız. Ama önce onların başına gelen şeyin nedenini öğrenmek istiyoruz. Yani iki arkadaşımızın katillerini bulmak için gösterdiğiniz çabayı sabote etmeyeceğiz, eğer bunun için endişeleniyorsan."

"Svensson'un masasına bakmam gerek. Ama burası bir derginin yazı işleri ofisi, arama yapmak... yani biraz hassas bir durum."

"Dert etmeyin," dedi Berger. "Dag'in bilgisayarı da masası da orada, istediğiniz gibi bakabilirsiniz."

"Dag'in masasını gözden geçirdim," dedi Mikael. "Anonim kalması gereken kaynakların yazılı olduğu notları ayıkladım. Bunların dışında istediğiniz her şeyi inceleyebilirsiniz. Ayrıca hiçbir şeye dokunmasınlar diye masaya bir not da bıraktım. Sorun şu ki, Dag'in kitabında geçen isimleri kitap basılana kadar gizlemek zorundayız. Taslağın polisin eline geçmesini istemiyoruz, özellikle de birkaç polisin ipliğini pazara çıkartmadan."

Ne aptallık. Bu sabah buraya niçin birini göndermedim ki?

"İyi, öyle olsun. Cinayetlerle ilgili sorgulamak istediğimiz bir isim var elimizde. Aldığımız bilgilere göre bu şahsı tanıyormuşsunuz. Lisbeth Salander."

Mikael Blomkvist bir an adeta yaşayan bir soru işaretine döndü. Bublanski, Erika Berger'in ona öfkeyle baktığını fark etti.

"Anlamadım."

"Lisbeth Salander'i tanıyor musunuz?"

"Evet, tanıyorum."

"Nereden tanıyorsunuz?"

"Neden soruyorsunuz ki?"

Bublanski biraz öfkelenmiş gibiydi.

"Onu bu cinayetlerle ilgili sorgulamak istiyordum. Hakkında ne biliyorsunuz?"

"Ama... bu çok saçma. Lisbeth Salander'in Dag ve Mia'yla hiçbir bağı yok."

"Bunu göreceğiz," dedi Bublanski büyük bir sabırla. "Sorumu cevaplamadınız. Onu nereden tanıyorsunuz?"

Kafası darmaduman olan Mikael, çenesini kaşıyıp, gözlerini ovuşturdu. Sonra Bublanski'ye bakarak, "Onu iki yıl önce, benim için bir araştırma yapması için tutmuştum," dedi.

"İş neydi?"

"Üzgünüm, bunu açıklayamam, ama araştırdığı şeyin Dag ve Mia'yla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Bugün artık kapanmış bir konu."

Bublanski, Mikael'in sözlerini tarttı. Bir cinayet söz konusuyken, birilerinin bin türlü gerekçenin ardına sığınarak bazı bilgileri saklamasından hiç hoşlanmazdı. Ancak bunu şimdilik dert etmedi.

"Salander'i en son ne zaman gördünüz?"

Mikael bir süre tereddüt ettikten sonra "Ben Lisbeth'le iki yıl önce bir sonbaharda tanıştım," dedi. "O yılın sonlarında da ilişkimiz kesildi. Sonra ortadan kayboldu. Bir yıldan fazla bir zamandır onu ne gördüm ne de hakkında bir şey işittim. Bir hafta önce yeniden karşılaştım."

Erika'nın şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdığına dikkat eden Bublanski, bunun, onun için de yeni bir haber olduğu sonucunu çıkardı.

"Nerede karşılaştınız?"

Blomkvist, derin bir nefes aldı. Sonra Lundagatan'da yaşananları anlattı. Bublanski, gittikçe artan bir şaşkınlıkla dinlerken, Mikael bunları uyduruyor mu, yoksa gerçeği mi söylüyor bilemiyordu.

"Yani onunla konuşmadınız?"

"Hayır, yukarı Lundagatan'daki evlerin arasında kayboluverdi. Uzun süre bekledim, görünmedi."

"Enskede'deki çiftle hiçbir ilgisi yok mu diyorsunuz?" dedi Bublanski.

"Kesinlikle," dedi Blomkvist.

"Peki... Ona saldıran adamı tarif edebilir misiniz?"

"Detaylı tarif edemem. Adamla aramızda yaklaşık kırk, kırk beş metre vardı. Üstelik gecenin bir yarısıydı, yani hava da

karanlıktı."

"Sarhoş muydunuz?"

"Biraz çakırkeyiftim. Adamın uzun, sarı saçları vardı, atkuyruğu yapmıştı. Beline kadar inen koyu renk, kısa bir deri ceket giymişti. Kocaman bir bira göbeği vardı. Yukarı Lundagatan'a çıkan merdivenleri peşinden tırmanırken hep arkadan gördüm. Yüzünü ancak, merdivenlerin başında, bana vurmak için döndüğünde, kısa bir an gördüm. Zayıf bir yüzü vardı, birbirine yakın açık renk gözleri."

"Bunları bana niçin anlatmadın?" diye araya girdi Erika Berger.

Blomkvist omuzlarını silkti.

"Araya hafta sonu girdi. Sen ise şu boktan tartışma programına katılmak için Göteborg'a gittiğinden pazartesi günü yoktun. Salı günü de çok az görüşebildik. Fırsat bulamadım."

"Ama şu Enskede olayından sonra... bunu polise bildirmeniz gerekirdi," dedi Bublanski.

"Niçin bildirmem gerekiyordu? Bir ay önce, Stockholm'ün merkezinde, cüzdanımı aşırmaya kalkan yankesiciden de bahsetse miydim? Enskede cinayetleriyle, Lundagatan'da yaşanan olay arasında hiçbir bağlantı yok."

"Ama şu saldırı olayını polise bildirmediniz," dedi Bublanski.

"Hayır," dedi Mikael. Kısa bir tereddüt geçirdikten sonra devam etti. "Lisbeth Salander çok özel bir insan. Önce polise gitmeyi düşündüm elbette ama sonra buna kendisi karar versin dedim. En azından önce onunla konuşmalıydım."

"Bunu da yapmadınız ama?"

"Bir yıl önceki yılbaşından beri onunla konuşmadım."

"Peki onunla aranız... Eğer yanlış sözcük kullanıyorsam düzeltin, ilişkiniz niçin bozuldu?"

Blomkvist'in gözlerine karanlık bir bulut çöktü. Sanki doğru sözcükleri arıyormuş gibi bir süre sustu.

"Bilmiyorum. Bir günde benimle bütün ilişkisini kesti."

"Aranızda bir şey mi geçti?"

"Hayır, eğer kastettiğiniz kavga falansa böyle bir şey olmadı. O ilişkiyi kesmeden bir gün önce çok iyi arkadaştık. Bir gün sonra telefonlarımı bile cevaplamadı. Birdenbire hayatımdan çıkıp gitti."

Bublanski, Mikael'in anlattıklarının doğruluk derecesini ölçmeye çalışıyordu. Onda samimi bir insan izlenimi bırakmıştı. Lisbeth Salander'in birdenbire ortadan kaybolması hakkında anlattıkları, Armansky'nin anlattıklarına uygundu. Demek ki bir yıl önceki kış Salander'in hayatında dramatik bir değişiklik olmuştu. Bublanski Berger'e döndü.

"Siz de Salander'i tanır mıydınız?"

"Onunla bir kez karşılaştım. Bize Enskede cinayetleriyle onun arasında nasıl bir bağ kurduğunuzu söyler misiniz?"

"Suç mahalliyle bir bağlantısı var. Daha fazlasını söyleyemem. Yalnız bir şeyi itiraf etmeliyim. Lisbeth Salander hakkında ne kadar şey çok duyarsam, o kadar şaşırıyorum. Nasıl bir kız bu?"

"Hangi açıdan?" diye sordu Blomkvist.

"Onu nasıl tarif edebilirsiniz?"

"Mesleki açıdan bakarsak, şimdiye kadar tanıdığım en iyi

araştırmacı."

Erika Berger göz ucuyla Mikael'e bakıp alt dudağını ısırdı. Bulmacanın bir parçasının eksikliğinden emin olan Bublanski, Mikael ile Erika'nın kendinden bir şey sakladıklarını hissediyordu.

"Şahsi açıdan?"

Blomkvist bir süre düşündü.

"Tanıdığım en yalnız, en özel insan," dedi. "İçine kapalı. Kendinden bahsetmeyi sevmez. Aynı zamanda kuvvetli bir iradesi ve sağlam bir ahlakı var."

"Ahlakı?"

"Evet. Kendine özgü bir ahlak anlayışı diyelim. İstemediği hiçbir şeyi yaptıramazsınız. Onun dünyasında her şey ya 'doğru' ya da 'yanlış'tır. "

Bublanski bir kez daha, Mikael'in kız hakkında Armansky'yle aynı şeyleri söylediğini fark etti. Lisbeth Salander'i tarayan iki adam da onun hakkında aynı şeyleri düşünüyorlardı.

"Dragan Armansky'yi tanır mısınız?"

"Bir iki kez görüştük. Geçen yıl, bir kez onu bira içmeye davet ettim. Lisbeth Salander'in hangi cehenneme kaybolduğunu öğrenmek istiyordum."

"Salander için çok iyi bir araştırmacı mı diyorsunuz?"

"Benim karşılaştıklarımın en iyisi," dedi Mikael.

Bublanski bir süre parmaklarını koltuğun kenarına vurarak Götgatan'daki insan selini izledi. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Faste'nin Sosyal Hizmetler Müdürlüğü Vesayet Şubesi'nden

aldığı raporlar Salander'i şiddete eğilimli, ruhsal açıdan özürlü, zekâsı kıt biri diye resmediyordu. Armansky ile Blomkvist'in çizdiği resim, uzman psikiyatrların Salander'i birkaç yıl gözleyerek vardıkları sonuçla tamamen çelişiyordu. Bu iki adam da, Salander'in sıra dışı olduğunu söylüyordu, ondan bahsederken seslerinde bir hayranlık tınısı vardı.

Ayrıca Mikael Blomkvist, "ilişki" sözcüğünü kullanarak bir çeşit cinsel ilişki yaşadıklarını da ima etmişti. Bublanski, bir insanı neye dayanarak gayri mümeyyiz ilan ettiklerini merak ediyordu. Acaba Blomkvist yardıma muhtaç bir insanı istismar etmiş olabilir miydi?

"Peki sosyal handikapları hakkında ne diyeceksiniz?"

"Handikap mı?"

"Vesayet altında ve psikiyatrik sorunları var."

"Nasıl psikiyatrik sorunlar?"

Bublanski şaşkın bakışlarını önce Erika'ya, sonra Mikael'e dikti. *Bilmiyorlar. Gerçekten bilmiyorlar.* Birden Armansky'ye, Blomkvist'e ve en çok da şık giysileriyle, Götgatan'a bakan modern döşenmiş ofisinde oturan Berger'e karşı bir öfke duydu. *Burada oturmuş başkaları hakkında ahkâm kesiyorlar.* Ancak öfkesini Blomkvist'e yansıttı.

"Armansky ve sizi anlayamıyorum," dedi.

"Efendim?"

"Lisbeth Salander daha onlu yaşlarının başından beri psikiyatrik kurumlara girip çıkmış. Hem adli tıp hem de mahkeme kararlarına göre kendini yönetme yeteneğinden yoksunmuş. Gayri mümeyyiz ilan edilmiş. Şiddete eğilimli olduğu tescil edilmiş, hayatı boyunca resmi makamlarla hep

sorun yaşamış. Ve şimdi de bir iki cinayetin birinci dereceden... şüphelisi. Bütün bunlara rağmen sen ve Armansky, ondan prensesmiş gibi bahsediyorsunuz."

Mikael gözlerini kırpmadan Bublanski'ye bakıyordu.

"Mesele şu," diye devam etti Bublanski, "Salander'le Enskede'deki kurbanlar arasında bir bağ var mı diye araştırıyorduk. Karşımıza siz çıktınız. Bu konuda bir diyeceğiniz var mı?"

Blomkvist koltuğun arkalığına yaslanıp gözlerini kapadı, durumun bir muhakemesini yapmaya çalıştı. Dag ile Mia'yı Salander'in öldürdüğünden şüpheleniliyor. *Bu doğru olamaz. Mantıksız.* Cinayet işleyebilir mi? Birden, iki yıl önce Martin Vanger'e golf sopasıyla vuran Salander'in yüz ifadesi gözlerinin önüne geldi. *Hiç şüphesiz onu öldürebilirdi. Bunu yalnızca beni kurtarmak zorunda kaldığından yapmadı.* Bunları düşünürken, parmaklarını gayri ihtiyari boynuna götürdü, Martin Vanger'den kalan izleri yokladı. Ama Dag ve Mia... *hayır bu imkânsızdı.*

Bublanski'nin onu dikkatle izlediğini biliyordu. Armansky gibi, o da bir seçim yapmak zorundaydı. Eğer Lisbeth Salander cinayetle yargılanırsa, er ya da geç, hangi köşede duracağına karar vermek zorunda kalacaktı. *Suçlu mu, suçsuz mu?*

Mikael bir şey söylemeye fırsat bulmadan, Erika'nın masasındaki telefon çaldı. Erika telefonu açıp Bublanski'ye uzattı.

"Faste diye biri seni arıyor."

Bublanski telefonda söylenenleri dikkatle dinledi. Mikael ile Berger yüz ifadesinin nasıl değiştiğini fark ettiler.

"Ne zaman içeri giriyorlar?"

Sessizlik.

"Adres neydi?.. Lundagatan... Tamam. Zaten yakındayım. Hemen geliyorum."

Bublanski aceleyle ayağa kalktı.

"Özür dilerim. Bu görüşmeyi bitirmek zorundayım. Salander'in şu anki vasisi de öldürülmüş. Üç cinayetten gıyabında tutuklama kararı çıkarılmış."

Erika'nın ağzı açık kaldı. Mikael yıldırım çarpmışa dönmüştü.

Lundagatan'daki daireye girerken bir sorunla karşılaşmadılar. Faste ile Curt Svensson arabadan çıkmış, arkasında siper almışlardı. Yeni silahlarla donatılan operasyon timi, binanın merdivenleri ve arka avlusunda yerlerini almışlardı.

Kapı zilini çaldılar. Faste ve Svensson'un daha önceden söylediği gibi evde kimse yoktu.

Lundagatan'ın aşağı taraflarına bakan Faste öfkeden kuduruyordu. 66 numaralı belediye otobüsü, Zinkensdamm'dan Högalid Kilisesi'ne kadar yolu tıkamıştı. Barikatların hemen önünde sıkışan başka bir otobüs ne ileri ne de geri gidebiliyordu. Faste oraya gitti ve üniformalı bir polise barikatı açıp otobüse yol vermesini emretti. Yukarı Lundagatan'da bir sürü meraklı toplanmıştı.

"Bunun daha basit bir yolu olmalı," dedi Faste.

"Nasıl yani?" dedi Svensson.

"Bir fahişeyi tutuklamak için bu kadar tantanaya ne gerek

var?"

Svensson yorum yapmaktan kaçındı.

"1.50 boyunda 40 kiloluk bir karı için alınan önlemlere bak... kafayı yemişler."

Kapıyı kırmaya gerek olmadığına karar verildi. Çilingir bir matkapla kilidi delerken Bublanski de gelmişti. Kırk yedi metre karelik bir dairede, Salander'in yatağın altında, banyoda ya da dolapta saklanmadığını anlamaları tam sekiz saniye sürdü. Bublanski içeri girebilirdi.

Üç polis inanılmaz tertipli, temiz ve zevkle döşenmiş daireye merakla baktılar. Mobilyalar sadeydi. Mutfak sandalyeleri farklı pastel renklere boyanmıştı. Duvarlarda çerçevelenmiş siyah beyaz fotoğraflar vardı. Holde, duvara monte ediliş raf üzerine *hard rock'tan* operaya kadar çeşitli müzik CD'leri dizilmişti. Her şeyin zevk sahibi bir elden çıktığı ortadaydı.

Curt Svensson mutfağı araştırdı, dikkat çeken bir şey yoktu. Bir köşede yığılı gazeteleri karıştırdı, dolapları açtı, buzdolabına, buzluğa baktı.

Faste yatak odasına girdi, giysi dolabına ve çekmecelere baktı. Kelepçeler ve çeşitli seks oyuncaklarını görünce bir ıslık çaldı. Dolapta annesinin bakmaya bile utanacağı bir lateks elbise buldu.

"Domino Fashion" etiketli deri bir elbiseyi havaya kaldırarak, "Burada parti vermişler," diye bağırdı.

Holdeki komodinin çekmecelerini karıştıran Bublanski, Salander'e gönderilmiş bir yığın mektup buldu. Hiçbiri de açılmamıştı. Çoğu bankadan gelen hesap bildirimi, fatura, ödeme emri gibi şeylerdi. Yalnızca bir tane özel mektup vardı; Mikael

Blomkvist'ten. Şimdiye kadar Blomkvist'in hikâyesini yalanlayan bir şey yoktu. Eğilip, kapıdaki posta deliğinden atılan, *Thai Pro Boxing* dergisini, bedava dağıtılan *Södermalmsnytt* gazetesini ve Miriam Wu'ya gönderilmiş üç mektubu aldı. Üzerlerinde polislerin ayak izleri vardı.

Bublanski, birden tuhaf bir kuşkuya kapıldı. Banyoya giderek banyo dolabım kontrol etti. Bir kutu Alvedon, yarım tüp Citodon buldu. Reçeteyle satılan bu ilacın üzerinde Miriam Wu'nun adı yazıyordu. Yalnızca bir tane diş fırçası vardı.

"Faste, kapıda neden 'Salander-Wu' yazıyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Üstelik neden Miriam Wu adına gelmiş postalar var? Citodon ilacının üzerine neden Miriam Wu'nun adı yazılmış? Neden sadece bir adet diş fırçası var? Ve neden Salander'in boyu bir kol boyu iken, elinde tuttuğun deri pantolonun boyu bir yetmişlik birine göre?"

Bir süre susup düşündüler. Sessizliği Curt Svensson bozdu.

"Kahretsin."

15. BÖLÜM

PASKALYA ARİFESİ / 24 MART, PERŞEMBE

Christer Malm hesapta olmayan bir iş gününün sonunda evine döndüğünde yorgun ve sefil bir durumdaydı.

Baharatlı bir yemek kokusu gelen mutfağa girip erkek arkadaşına sarıldı.

"Nasılsın?" diye sordu Arnold Magnusson.

"Bok gibiyim."

"Bütün gün haberleri dinledim. Henüz isimlerinden bahsetmediler. Ne korkunç bir şey!"

"Öyle. Dag bizim için çalışıyordu. İyi bir arkadaştı. Ondan hoşlanmıştım. Kız arkadaşı Mia'yla tanışmamıştım ama Micke ve Erika onu tanıyorlardı."

Malm etrafına bakındı. Üç ay önce taşındıkları Allhelgonagatan'daki bu daire birden, gözüne çok yabancı bir dünyaymış gibi göründü.

Telefon çaldı. Birbirlerine bakan Arnold ile Malm duymamaya karar verdiler. Telesekreter devreye girince, tanıdık bir ses duydular.

"Christer. Orada mısın? Telefonu aç."

Arayan Erika Berger'di. Polisin, Dag ile Mia'yı öldürdüğü şüphesiyle, Mikael'in eski araştırmacısını aradığını bildirdi.

Bu haber Malm'a çok gerçeküstü geldi.

Kungsholmen'deki Emniyet Müdürlüğü Basın Merkezi'nde beklediğinden, Henry Cortez Lundagatan'daki curcunayı kaçırmıştı. Hızla geçiştirilen basın toplantısından da dişe dokunur bir şey çıkmamıştı. Yorgun ve açtı, ayrıca bağlantı kurmaya çalıştığı kişilerce dikkate alınmadığından biraz öfkeliydi. Saat altıda, Salander'in dairesine yapılan baskından sonra, akşam gazetelerinden birinde çalışan bir muhabir arkadaşı, polisin bir şüphelinin izini sürdüğü haberini çıtlattı. Bunun üzerine, Henry Cortez, uzun bir uğraştan sonra, Savcı Ekström'ün cep telefonu numarasını bularak onu aradı. Kendini tanıtta. Kim, nasıl, niçin gibi klasik soruları sordu.

"Hangi gazete demiştiniz?" diye sordu Richard Ekström.

"*Millennium* dergisinden. Kurbanlardan birini şahsen tanıyordum. Anladığım kadarıyla, polisin şüphelendiği biri varmış. Bunu teyit edebilir misiniz?"

"Şimdi bir yorum yapamam."

"Peki ne zaman yapabilirsiniz?"

"Belki bu akşam geç saatlerde bir basın toplantısı daha düzenleriz."

Ekström kaçmak cevaplar veriyordu. Cortez kulağındaki altın küpeyi çekiştirdi.

"Basın toplantıları gazetelerine acil haber ulaştırmak isteyen muhabirler içindir. Biz aylık bir dergiyiz ve olayla kişisel olarak da ilgiliyiz."

"Size yardım edemem. Herkes gibi sabretmelisiniz."

"Kaynaklarıma göre, bir kadının peşindeymişsiniz. Adını verebilir misiniz?"

"Şimdi bir şey söyleyemem."

"Şüphelinin kadın olduğunu da mı doğrulayamazsınız?"

"Evet, yani demek istediğim bir açıklama yapamam... "

Jerker Holmberg, yatak odasının girişinde durup, Mia Bergman'ın vurulduktan sonra yıkıldığı yerdeki kan gölüne baktı. Dag Svensson'un uzandığı yerde de benzer bir kan gölü vardı. Bir kurşun yarasından beklenenden çok daha fazla kan akmıştı. Demek ki, avcı mermisi kullanıldığını tahmin eden Komiser Mårtensson, yanılmıyordu. Artık paslı, koyu bir kahverengiye dönmeye başlayan kanların üzerinde yer yer ayak izleri göze çarpıyordu. Kan o kadar geniş bir yüzeye yayılmıştı ki, teknik ekip ve ambulans personeli üzerine basmaktan kaçınamamışlardı. Holmberg spor ayakkabılarının üzerine galoş geçirmişti.

Ona göre esas suç mahalli araştırması şimdi başlıyordu. Kurbanların cesetleri çıkarılmış, evde kalan teknisyenler iyi akşamlar dileyip ayrıldıktan sonra, Holmberg yalnız başına kalmıştı. Teknisyenler kurbanların fotoğraflarını çekmiş, duvarlara sıçrayan kanları incelemiş, kan lekelerini ölçüp kan zerrelerinin hızını hesaplamışlardı. Teknik araştırmalar Holmberg'i çok fazla ilgilendirmiyordu. Suç mahallindeki teknik

bulgular bir raporla anlatılır, katil tam nerede durmuş, kurbanlara ne kadar uzakmış, hangi sırayla ateş etmiş, hangi parmak izleri ilginçmiş gibi detaylı bilgiler yazılırdı. Bu raporlarda katil kim, erkek mi yoksa kadın mı bu vakada bir kadından şüpheleniliyordu ya da öldürme sebebi nedir gibi sorulara dair tek bir satır bulamazdınız. Soruları cevaplamak Holmberg'in işiydi.

Yatak odasına girdi. İyice eskimiş evrak çantasını bir sandalyenin üzerine koydu, içinden bir ses kayıt cihazı, bir dijital kamera ve bir not defteri çıkardı.

İşe kapının yan tarafındaki dolabın çekmecelerini karıştırmakla başladı. Üstteki iki çekmecede iç çamaşırları, süveterler ve bir de mücevher kutusu vardı. Çekmecedekileri türlerine göre tasnif ederek yatağın üzerine koydu. Mücevher kutusunda değerli bir şey yoktu. En alt çekmecede iki fotoğraf albümü, fatura ödemeleri ve benzeri şeylerin konulduğu iki de dosya vardı.

Kayıt cihazını açtı.

Björneborgsvägen 8B — Müsadere Raporu. Yatak odasındaki çekmeceler. En alt çekmece: A4 ebadında iki fotoğraf albümü. "Ev giderleri" etiketli siyah sırtlı bir dosya; "Ekonomik belgeler" etiketli, içine ev alımıyla ilgili kredi borçlanma belgelerinin konulduğu mavi sırtlı bir dosya. Küçük bir karton kutu, içinde elle yazılmış mektuplar, posta kartları, şahsi eşyalar var.

Bu eşyaları hole taşıyıp, bir valizin içine koydu. Yatak odasının her iki tarafındaki komodinin çekmecelerini aradı, ilginç bir şey

yoktu. Giysi dolabını açtı, bütün kıyafetleri elden geçirdi, unutulmuş ya da saklanmış bir şey var mı diye ceplerine baktı, ayakkabıların içlerini yokladı. Giysi dolabının üstündeki rafları karıştırdı. Kutuları açıp inceledi. Üzerinde not yazılı kâğıtları ya da dikkate değer gördüğü şeyleri müsadere valizine taşıdı. Bunları da kayda geçirmeyi ihmal etmedi.

Yatak odasının bir köşesine çalışma masası koymuşlardı. Küçük bir masaydı, üzerinde eski model, Compaq marka bir masaüstü bilgisayar vardı. Çalışma masasının altında iki dosya çekmecesi bulunan tekerlekli bir dosya dolabı duruyordu. Masanın yanında da küçük bir kitaplık vardı. Jerker Holmberg, en önemli keşiflerin çalışma masasında yapılacağını bilirdi tabii keşfedilecek bir şey varsa bu nedenle bu kısmı dikkatle incelemek üzere en sona bıraktı. Dönüp salona gitti. Salondaki cam kapaklı dolabı açtı, her kadehin, her tabağın içine baktı, her rafı, her çekmeceyi kontrol etti. Salonun dış cepheye bakan duvarı boyunca uzanıp, banyo tarafındaki duvara doğru kıvrılan kitaplığı incelemeye başladı. Ayaklarının altına bir sandalye çekip, saklı bir şey var mı diye, önce kitaplığın üzerini gözden geçirdi. Bütün raflardaki kitapların teker teker arkalarını kontrol etti. Sayfalarını çevirip içlerine baktı. Son kitabı elinden bıraktığında kırk beş dakika geçmişti. Özellikle ilgilendiği kitapları salondaki masanın üzerine yığmıştı. Ses kayıt cihazını açtı.

Salondaki kitaplıktan: Mikael Blomkvist'in Mafians Bankir isimli kitabı. Der Staat und die Autonomen adlı Almanca bir kitap. Revolutinör Terrorism başlıklı İsveççe bir kitap, Islamic Jihad isimli İngilizce bir kitap.

Blomkvist'in kitabını almasının tek sebebi, ön soruşturmada adının geçmesiydi. Diğer üç kitabı niçin aldığı belli değildi. Holmberg, cinayetlerin politik bir nedeni var mı, bilmiyordu Svensson ile Bergman'in politikayla ilgilendiklerine dair bir bilgi de almamıştı belki bu kitaplar mesleki açıdan bilgilenmek için alınıp raflara konulmuştu. Diğer yandan iki ceset birden bulunan bir evde politik terörizmle ilgili kitaplar varsa, bunları elbette dikkate alacaktı. Onları da valize yerleştirdi.

Daha sonra dikkatini, üzerinde bir CD çalar duran siyah, antika bir konsolun çekmecelerine yöneltti. Çekmecelere hatırı sayılır bir CD koleksiyonu yerleştirilmişti. Holmberg yarım saat boyunca, her CD'yi teker teker kaplarından çıkartarak, kaplarında yazanlarla içindekiler uyumlu mu diye kontrol etti. On kadar etiketsiz CD'yi bir kenara ayırdı. Bunların içeriği korsan kayıt ya da internetten indirilmiş olabilirdi. CD çalara koyarak hepsini kontrol etti. Yalnızca müzik kaydedilmişti. TV rafına, zengin bir DVD koleksiyonu dizilmişti. DVD'lerin bir çoğundan atlayarak bazı parçalar izledi. Aksiyon filmleri, belgeseller, röportajlar, açık oturumlar, bazı haber programları, *Çıplak Gerçekler, İçimizden Biri, Araştırma Görevi* gibi programlar kaydedilmişti. Otuz sekiz adet DVD'yi ayırıp bavula koydu. Mutfağa gitti. Yanında getirdiği termostan bir fincan kahve doldurarak kısa bir mola verdi.

Ecza dolabı işlevi gördüğü belli olan bir raftan bazı kavanozları ve ilaç şişelerini bir naylon torbaya koyarak valize taşıdı. Mutfaktaki tüm gıda ürünlerini gözden geçirdi, buzdolabının içine, kahve paketlerine, tıpası açık şişelere baktı. Pencere kenarındaki bir saksının içinde 1220 kron ve bazı faturalar vardı. Belli ki bu saksı günlük alışverişler için kullandıkları bir çeşit kasaydı. Banyodan hiçbir şey almadı. Kirli sepeti ağzına kadar doluydu. Holdeki gardıropta asılı bütün

elbiselerin ceplerini yokladı!

Svensson'un spor ceketinin iç cebinde cüzdanını buldu. Müsadere tutanağına ekledi. Cüzdanda Svensson'un Friskis & Sveltis adlı spor kulübüne üyelik kartı, Handelsbanken ATM kartı ve dört yüz kron vardı. Bergman'in cüzdanını da buldu, içindekilere birkaç dakika göz gezdirdi. Onun da aynı spor kulübünden üyelik ve aynı bankadan ATM kartı vardı. Ayrıca Konsum kartı bulunuyordu ve Club Harisont adlı bir yerin üyesiydi. 2500 kron cüzdanda taşımak için biraz fazla gibiydi ama hafta sonu tatilini Stockholm dışında geçirecekleri göz önüne alındığında normal sayılırdı. Paralara dokunulmaması bir hırsızlık cinayetine kurban gitmediklerini gösteriyordu.

Elbise askılığının üzerindeki rafta duran, Bergman'in çantasından: Haftalık planların kaydedilebileceği bir cep defteri, küçük bir adres defteri ve deri kaplama siyah bir not defteri.

Holmberg bir kahve molası daha verdi. Svensson ile Bergman çiftinin evlerinde can sıkıcı ya da çok özel sayılacak hiçbir şeye (şimdiye kadar) rastlamamıştı. Ne seks aletleri, ne seksi iç çamaşırlar, ne porno kasetler, ne marihuanalı sigaralar ne de yasa dışı herhangi bir şey vardı. Normal bir çifte benziyorlardı, hatta (polisin bakış açısından) ortalamadan daha renksiz bir çift bile denebilirdi.

En sonunda yine yatak odasına döndü, çalışma masasının başına oturdu. Masanın üzerinde ve çekmecelerde Bergman'in *Rusya'dan Sevgilerle* başlıklı doktora teziyle ilgili belgeler vardı, belgeler, tıpkı iyi bir soruşturma raporu gibi titizlikle düzenlenmişti. Bazı metinleri okumaya daldı. *Mia Bergman*

emniyet teşkilatında çalışmalıymış, dedi kendi kendine. Yarısı boş bir rafta yalnızca Svensson'a ait belgeler vardı. Bunlar da basında çıkmış kendi makaleleriyle, ilgisini çekmiş gazete kupürleriydi.

Bilgisayarı açıp, bir süre inceledi. Yazılım programları, mektuplar, internetten indirilmiş makaleler ve .pdf dosyaları toplam beş gigabaytlık bir alan kaplıyordu. Bunları bir akşamda okuması tabii ki mümkün değildi. Bilgisayarı, disketleri, zip sürücüsünü ve otuza yakın zip disketini el koyulan eşyaların arasına kattı.

Holmberg bir süre oturup düşündü. Görebildiği kadarıyla, bilgisayarda yalnızca Mia Bergman'ın çalışmaları vardı. Svensson gazeteciydi. Bir gazetecinin de en önemli çalışma aracı bilgisayarıydı. Ama bu bilgisayarda ona gelmiş bir e-posta bile yoklu. Demek ki onun başka bilgisayarı vardı. Kalktı, evi dikkatle tekrar aradı. Holde, siyah bir sırt çantasının içinde Svensson'a ait not defteri ile içi boş bir dizüstü bilgisayar kılıfı görmüştü. Ancak ortada böyle bir bilgisayar yoktu. Anahtarları aldı. Bahçedeki araba parkına inip Bergman'in arabasının içini, bagajını aradı. Daha sonra, bodrumda onların dairesine ayrılan yere baktı. Aradığı bilgisayarı bulamadı.

Köpeklerin tuhaf tarafı havlamamalarıydı, sevgili dostum Watson.

Müsadere tutanağına bir bilgisayarın kayıp olduğunu not etti.

Bublanski ile Faste, Lundagatan'dan döndükten hemen sonra saat 18.30'da, Savcı Ekström'ün odasına gittiler. Curt Svensson, telefonla randevu alınarak Stockholm Üniversitesine, Bergman'in tez hocası ile görüşmeye gönderilmişti. Jerker Holmberg hâlâ Enskede'deydi, Sonja Modig, Odenplan'da olay

yeri incelemesine nezaret ediyordu. Bublanski'nin soruşturma ekibinin başına getirilmesinin üzerinden on saat, Salander avının başlamasının üzerinden ise yedi saat geçmişti. Bublanski, Lundagatan'da yaşananları kısaca özetledi.

"Kim bu Miriam Wu?" diye sordu Ekström.

"Henüz hakkında fazla bir şey bilmiyoruz. Suç kaydı yok. Hans Faste'nin yarın sabahki ilk işi bu kızı aramak olacak. Ancak gördüğümüz kadarıyla Salander Lundagatan'da oturmuyor. Dolaptaki hiçbir giysi onun beden ölçülerine uygun değil."

"Hani giysiler de giysi ama!" dedi Faste.

"Nasıl yani?" diye merakla sordu Ekström.

"Eh, anneler günü için alınabilecek türden kıyafetler değil."

"Henüz Wu'yla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz," dedi Bublanski.

"Daha ne bilmen gerekiyor ki, Tanrı aşkına? Bir dolap dolusu orospu kıyafeti var."

"Orospu kıyafeti mi?" dedi Ekström.

"Yani siyah deri, deri taklidi kıyafetler, korseler, fetiş kırbacı, bir komodin dolusu seks oyuncağı. Hani öyle ucuz şeyler de değil."

"Demek istediğim Miriam Wu'nun fahişe olduğu mu?"

"Şimdilik onun hakkında kesin bir şey bilmiyoruz," dedi Bublanski bir kez daha, sözcüklerin üzerine basarak.

"Birkaç yıl önceki Sosyal Hizmetler Müdürlüğü raporlarından birinde, Salander'in fahişelik yaptığı ima ediliyor," dedi Ekström.

"Ve onlar genellikle ne dediklerini bilirler," dedi Faste.

"Sosyal Hizmetler Müdürlüğü raporunda yazanlar, polis kayıtlarınca desteklenmiyor ama," dedi Bublanski. "Tantolunden'de, 16-17 yaşlarındayken Salander'in kimliğini kontrol edip üzerini aramışlar, yanında kendinden çok yaşlı bir adam varmış. Aynı yıl sarhoşluktan karakolu boylamış. Yanında yine kendinden çok yaşlı bir adam varmış. Polis kayıtları fazlasını belirtmiyor."

"Öyle çabuk yargıda bulunmayalım demek istiyorsun değil mi?" dedi Ekström. "İyi, Ancak Faste'nin bu söyledikleri benim aklıma şöyle bir şey getiriyor: Kadın ticareti ve fuhuş üzerine tezini hazırlarken Mia Bergman, Salander ve Wu'yla görüştü. Bir şekilde onları kışkırttı, işte bu, cinayet sebebi olabilir."

"Belki de Bergman, Salander'in vasisiyle de görüştü ve böylece o da cinayetler çemberine girdi," diye Ekström'ün sözünü tamamladı Faste.

"Mümkün," dedi Bublanski. "Ama gerçek, soruşturmada ortaya çıkacak. Şimdi önemlisi Salander'i bulmak. Lundagatan'da oturmadığı ortada. Eğer Wu'yu bulursak, o daireye nasıl taşındığını ve Salander'le ne tür bir ilişkisi olduğunu öğreniriz."

"Peki, Salander'i nasıl bulacağız?"

"Bir yerlerde bulacağız. Sorun, Lundagatan haricinde hiçbir yerde ikamet kaydına rastlanmaması. Adres değişikliği de yapmamış."

"Bir zamanlar, St. Stefan akıl hastanesinde yattığını ve oradan da çeşitli koruyucu ailelere verildiğini unutuyorsun."

"Unutmuyorum," dedi Bublanski kâğıtlarını kontrol ederek. "On beş yaşındayken üç koruyucu aile değiştirmiş. Hepsiyle de sorun yaşamış. On altı yaşından on sekizine kadar, Hägersten'de bir çiftin yanına verilmiş. Fredrik ile Monika Gullberg. Curt

Svensson üniversitedeki işini bitirince, onları ziyaret edecek."

"Basın toplantısında ne yapacağız?" diye sordu Faste.

Saat 19.00'da Erika Berger'in çalışma odasına kasvetli bir hava hâkimdi. Bublanski gittiğinden beri Mikael Blomkvist oturduğu koltuğa çakılıp kalmış, tek bir kelime etmemişti. Malin Eriksson bisikletine atlayıp Lundagatan'a gitmiş, neler olduğuna bakmıştı. Geriye kimsenin tutuklanmadığı, sokaktaki trafiğin normal akışına döndüğü haberiyle gelmişti. Henry Cortez telefon açarak polisin bir kadını aradığını ancak ismini öğrenemediğini söylemiş, Erika da ona, kimi aradıklarım açıklamıştı.

Erika Berger ile Malin Eriksson ne yapmak gerektiği üzerine tartışmış ama Salander'in, yetenekli bir *hacker* ve Wennerström olayında Mikael'e bilgi taşıyan gizli kaynak olduğunu yalnızca Erika ile Mikael bildiğinden Malin, Salander adını ilk defa duyuyordu konuşmaları sık sık Erika'nın manalı susmalarıyla kesilmiş, aklı başında bir sonuca ulaşamamışlardı.

Mikael birden ayağa kalkarak, "Ben eve gidiyorum," dedi. "Düşünemeyecek kadar yorgunum. Uyumam lazım. Yapacak çok işimiz var. Yarın Kutsal Cuma, dinlendikten sonra belgeleri elden geçiririm. Malin, paskalya tatilinde çalışabilecek misin?"

"Seçeneğim var mı ki?"

"Yok. En iyisi cumartesi öğlen on ikide işe koyulalım. Benim evimde çalışmaya ne dersin?"

"Bana uyar."

"Bu sabah kararlaştırdığımız işin kapsamını yeniden tanımlayacağım. Artık iş Dag'ın ifşa ettiği kişilerin, cinayetlerle

ilgisi var mı diye araştırmaktan çıktı. Simdi onları kimin öldürdüğünü bulacağız."

Malin Eriksson bunu nasıl yapacaklarını merak etse bile, bir şey söylemedi. Blomkvist eliyle hoşça kalın işareti yaparak, hiç konuşmadan çıkıp gitti.

Saat 19.15'te Komiser Bublanski, basın toplantısı odasına giden Savcı Ekström'ü gönülsüzce izledi. Toplantı saati 19.00 diye ilan edilmişti, ama o on beş dakika gecikmişti. Ekström'ün aksine Bublanski, televizyon kameralarının spot ışıkları altında konuşmaya hiç de meraklı değildi. Üzerine dikkatleri topladığında, neredeyse panik atak geçirirdi. Bu gidişle kameralara hiç alışamayacaktı, zaten böyle bir niyeti de yoktu.

Ama Ekström'ün keyfi gıcırdı, gözlüklerini düzelterek, ciddi bir ifade takındı. Kameralara bol bol poz verdikten sonra, elini kaldırarak toplantıya başlama işareti verdi.

"Hepiniz geçen gece Enskede'de işlenen cinayetlerle ilgili, biraz alelacele hazırladığımız basın konferansına hoş geldiniz. Şimdi elimizde sizinle paylaşacağımız yeni bilgiler var. İsmim Savcı Richard Ekström, yanımdaki cinayet masasından Komiser Jan Bublanski, soruşturma ekibinin sorumlusu. Şimdi size bir basın açıklaması yapacağım, ardından sorulara geçebiliriz."

Ekström susup gazeteci topluluğuna baktı. Enskede'deki cinayet büyük bir haberdi, gittikçe de büyüyordu. *Aktuellt, Rapport* ve *TV4*'ün de içinde olduğu bütün televizyon kanalları oradaydı. Salondaki yirmi beş muhabirin, birkaçı dışında, çoğunu tanıyordu.

"Bildiğiniz üzere geçen akşam Enskede'de iki kişi vahşice

öldürüldü. Suç mahallinde bir adet Colt 45 Magnum tabanca bulundu. Adli tıp bugün, bu silahın cinayetlerde kullanıldığını teyit etti. Silahın sahibi belirlendi ve peşine düşüldü."

Ekström heyecanı artırmak için bir süre sustu.

"Bu akşam beş civarında silahın sahibinin Odenplan'daki evinde cesedi bulundu. Vurularak öldürülmüş. Bu cinayetin Enskede'deki cinayetlerden önce işlendiğini düşünüyoruz. Polis - Ekström Bublanski'yi işaret etti- sağlam kanıtlara dayanarak her üç cinayetin de aynı kişi tarafından işlendiğini düşünüyor."

Salondan bir uğultu yükseldi. Habercilerin birçoğu cep telefonlarına sarılıp duyduklarını alçak sesle aktarmaya başladılar.

İsveç radyosundan bir muhabir, "Şüpheliyi belirlediniz mi?" diye bağırdı.

Ekström sesini biraz yükseltti.

"Açıklamamı bitirmeme izin verirseniz, o konuya da geleceğiz. Bu akşam, polis üç cinayetle ilişkilendirdiği bir isim belirledi."

"Bu adamın bir ismi var mı?"

"Adam değil, kadın. Polis cinayet silahının sahibiyle ilişkisini tespit ederek cinayetin işlendiği saatlerde Enskede'de bulunduğunu belirlediği 26 yaşında bir kadını arıyor."

Bublanski'nin kaşları çatılıp suratı asıldı. Ekström'le farklı düşündükleri konuya gelmişlerdi. Komiser, ele geçirilip sorgulanana kadar şüphelinin adının verilmesine taraftar değildi.

Ekström'ün elinde sarsılmaz kanıtlar vardı. Polis bu sağlam kanıtlara dayanarak üç cinayetin şüphelisi ilan ettiği, psikolojik

açıdan sorunlu bir kızı arıyordu. Toplum için tehlike arz eden Salander'in en kısa zamanda yakalanması herkesin yararınaydı.

Bublanski, tek bir teze bağlanmadan önce, hiç değilse Bjurman'ın apartmanındaki teknik araştırmalar sonuçlanana kadar beklemeyi önermişti.

Ekström'ün karşı argümanı şuydu: Ellerindeki belgelere göre Salander, şiddete eğilimli, akıl sağlığı bozuk biriydi. Cinnet geçirip üç kişiyi katlettiği ortadaydı. Bunu tekrarlamamasının da bir garantisi yoktu.

"Başka bir eve girip birkaç kişiyi daha katlederse ne yaparız?" diye sormuştu Bublanski'ye.

Bublanski'nin buna verilecek bir cevabı yoktu.

Ekström, sükûneti sağlamak için ellerini kaldırdı. Üç cinayeti de bir kadının işlediği haberi salonda bomba etkisi yapmıştı. Ekström mikrofonu Bublanski'ye uzattı. Bublanski boğazını iki kez temizledi, gözlüklerini düzelterek üzerinde anlaştıkları metne bakmaya başladı.

"26 yaşında, Lisbeth Salander isimli bir kadını arıyoruz. Kadının pasaport resmi çoğaltıldı, hepinize dağıtılacak. Nerede olduğunu bilmiyoruz, ancak halen Stockholm sınırlarını terk etmediğini düşünüyoruz. Zanlının bir an önce bulunması için halkın desteğini istiyoruz. Lisbeth Salander bir metre elli santimetre boyunda, zayıf bir kadın."

Derin ve öfkeli bir nefes aldı. Ter içinde kalmıştı.

"Daha önce psikiyatrik tedavi de gören Lisbeth Salander'in kendisi ve başkaları için tehlike arz ettiğini düşünüyoruz. Ama bu, altını çizerek vurgulamak istiyorum, onun katil olduğu anlamına gelmiyor. Yalnızca ulaştığımız kanıtlar hem

Enskede'deki cinayetler, hem de Odenplan'daki cinayetle ilgili Salander'i derhal sorgulamamızı gerektiriyor."

"Ne dediğinizi anlayamıyoruz," diye araya girdi bir akşam gazetesi muhabiri. "Salander, bu cinayetleri işledi mi, işlemedi mi?"

Bublanski çaresiz bir ifadeyle Ekström'e baktı.

"Polis çok yönlü bir araştırma yapıyor ve tabii ki çeşitli senaryoları değerlendiriyoruz. Ama şu an bahsi geçen kadına yönelik bazı şüphelerimiz var. Bir an önce onu bulup sorgulamak istiyoruz. Ona yönelik şüphelerimiz suç mahallinden elde edilen teknik delillere dayanıyor."

"Nasıl bir delil?" diye bir soru yükseldi.

"Bu delillerin niteliğini şimdilik tartışmayacağız."

Salonda her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Ekström bir elini kaldırıp muhabirleri sükûnete davet ederken, diğer eliyle işaret ederek *Dagens Eko*'nun habercisine söz verdi. Onu daha önceden tanıyor, dengeli biri olduğunu düşünüyordu.

"Komiser Bublanski, Lisbeth Salander'in daha önce bir psikiyatri kliniğinde tedavi gördüğünü söyledi. Sorunu neydi, öğrenebilir miyiz?"

"Bu kadının... sorunlu bir geçmişi var. Zor şartlarda büyümüş. Vesayet altındaynıış, cinayet silahı da vasisine ait."

"Vasisi kim?"

"Odenplan'da evinde vurulan adam. Henüz akrabalarına bildirmediğimiz için ismini saklı tutuyoruz."

"Cinayet sebebi ne?"

Bublanski mikrofonu aldı.

"Olası sebepler üzerine spekülasyon yapmayacağız."

"Poliste kaydı var mı?

"Evet."

Salonun arkasından davudi bir ses duyuldu.

"Toplum için tehlikeli mi?"

Ekström bir süre tereddüt ettikten sonra: "Elimizdeki raporlar stres altında şiddete başvurabileceğini belirtiyor. Tutuklama kararı çıkarmamızın nedeni de bu, onu bir an önce ele geçirmek istiyoruz."

Bublanski alt dudağını ısırdı.

Cinayet masasından polis memuru Sonja Modig akşam saat dokuzu bulduğunda hâlâ Avukat Bjurman'ın apartmanındaydı. Kocasını arayıp durumu açıkladı. On bir yıllık evliliklerinde kocası, Sonja'nın işinin hiçbir zaman dokuzdan beşe sürmeyeceğini kabullenmişti artık.

Sonja, Bjurman'ın çalışma masasında oturmuş, çekmecesinde bulduğu kâğıtları okurken, elinde iki kâğıt fincan kahve ve bir torba dolusu kurabiyeyle Bublanski çıkageldi.

"Neye dokunmamı istemezsin?" diye sordu Bublanski.

"Teknik ekip buradaki işini bitirdi. Mutfak ve yatak odasını inceliyorlar, ceset de hâlâ burada."

Bublanski bir sandalye çekip oturdu. Sonja Modig torbayı açıp bir kurabiye aldı.

"Teşekkürler, tam da kafein krizinden ölmek üzereydim."

Bir süre hiç konuşmadan kahvelerini içip kurabiyelerini yediler.

"Lundagatan'da işlerin iyi gitmediğini duydum," dedi Modig parmaklarındaki kırıntıları yalayarak.

"Kimseyi bulamadık. Salander'e yollanmış postalar vardı ama orada Miriam Wu diye biri oturuyor. Ona da henüz ulaşamadık."

"Kimmiş?"

"Bilmiyorum. Faste bulmaya çalışıyor. Bir ay önce kontrata eklenmiş. Görünüşe göre dairede yalnızca o yaşıyor. Bence Salander oradan taşınmış, adres değişikliği de yaptırmamış."

"Belki bunları planlayarak yapmıştır."

"Ne? Üç cinayeti birden mi?" Bublanski bitkin bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Her şey çorbaya döndü. Ekström basın toplantısı yapalım diye tutturarak bizi basın cehennemine sürükledi. Sen bir şey bulabildin mi?"

"Yatak odasında Bjurman'ın dışında... boş bir Magnum kutusu bulduk. Adli tıpa gönderildi. Bir dosyada Bjurman'ın Salander hakkında vesayet şubesine yazdığı aylık raporlar var. Bu raporlara göre Salander kanatsız bir melek."

"O da mı?" dedi Bublanski.

"O da mı ne demek?"

"O da mı Salander'e hayran."

Bublanski, Armansky ve Blomkvist'le yaptığı görüşmeleri özetledi. Sonja Modig onu sözünü kesmeden sonuna kadar dinledikten sonra saçlarını karıştırıp gözlerini ovuşturdu.

"Çok mantıksız," dedi.

Bublanski ciddi bir ifadeyle başını sallayıp alt dudağını çekiştirdi. Yan gözle onu izleyen Modig gülmemek için kendini zor tuttu. Ona bir parça zalim bir adam görüntüsü kazandıran yüzü, kaba yontulmuş bir heykelin yüzüne benziyordu. Ne zaman şaşırsa ya da içinden çıkamadığı bir durumla karşılaşsa hemen suratı asılırdı. İşte bu anlarda lakabının hakkını veriyor, tam Komiser Bubbla oluyordu. Modig bu lakabı hiç kullanmamıştı. Nasıl ortaya çıktığını da bilmiyordu. Ama Bublanski'nin kişiliğine cuk oturuyordu.

"Peki," dedi Modig. "Ne kadar eminiz?"

"Savcı emin gözüküyor. Salander için yakalama kararı çıkarttı," dedi Bublanski. "Geçen yılı yurt dışında geçirmiş, tekrar çıkmayı deneyebilir."

"Tamam, ama *biz* ne kadar eminiz?"

Bublanski omuzlarını silkti.

"Bundan çok daha az kanıtla içeri tıktıklarımız oldu."

"Enskede'de bulunan cinayet silahının üzerinde parmak izi var," dedi Modig. "Vasisi öldürüldü. Bence bu cinayet de aynı silahla işlendi. Yarın bunları öğreniriz. Teknisyenler yatağın başucunda incelemeye uygun bir mermi parçası buldular."

"Güzel."

"Bu çalışma masasının alt çekmecesinde uranyum çekirdekli, altın uçlu mermiler var."

"Tamam."

"Elimizde Salander'in dengesiz biri olduğunu gösteren çok sayıda belge var. Ve cinayet silahı vasisine ait."

"Hımm... "

"Tereddütlerin var gibi."

"Salander hakkında net bir resim çizemiyorum. Belgeler başka, Armansky ile Blomkvist bambaşka şeyler söylüyorlar. Belgelere bakılırsa bu kadın zekâ özürlü bir psikopat. Bu iki adama göreyse inanılmaz yetenekli bir araştırmacı. Yani iki görüş arasında uçurum var. Bjurman'ı öldürmesi için bir neden bulamadık. Ayrıca Enskede'deki çifti tanıdığına dair elimizde hiçbir bulgu yok."

"Psikopat bir çatlağın sebebe ihtiyacı mı var?"

"Henüz yatak odasına girmedim, nasıl görünüyor?"

"Adam dizlerinin üzerinde, sanki dua eder gibi yatağa kapaklanmış. Çırılçıplak. Ensesinden vurulmuş."

"Tıpkı Enskede'deki gibi, tek atış?"

"Görebildiğim kadarıyla tek atış. Sanki Salander, tabii katil o ise, onu diz çöktürttükten sonra ensesine ateş etmiş. Mermi yukarı doğru yol alıp yüzünden çıkmış."

"Tam bir infaz yani?"

"Kesinlikle."

"Düşünüyorum da... silah sesini duyan biri olmalı."

"Yatak odası arka bahçeye bakıyor. Alt ve üst komşuları paskalya tatiline çıkmış. Ayrıca, bir yastığı susturucu gibi kullanmış."

"Çok profesyonel."

Adli tıptan Gunnar Samuelsson oda kapısından başını uzattı.

"Merhaba Bubble," dedi. Sonra meslektaşına döndü. "Modig, cesedi sırtüstü çevirdik, görmen gereken bir şey var."

Modig ile Bublanski yatak odasına gittiler. Bjurman, ilk durağı patolojiye götürülmek üzere sırtüstü bir sedyeye yatırılmıştı.

Ölüm sebebi ortadaydı. Alnında on santimetre çapında bir yara açılmıştı, kafatasının bir parçası derisiyle birlikte yüzüne doğru sarkmıştı. Yatağa ve duvarlara saçılan kan olay hakkında net bir bilgi veriyordu.

Bublanski parmaklarını trampet çalar gibi alt dudağına vurarak cesede bakıyordu.

"Neyi görmeliyiz?" diye sordu Modig.

Samuelsson, Bjurman'ın belden aşağısını kapatan plastik örtüyü kaldırdı. Modig Bjurman'ın karnındaki dövmeyi okumak için eğilirken Bublanski gözlüğünü taktı. Harfler özensiz, kargacık burgacıktı. Bir dövme sanatçısının elinden çıkmadığı kesindi. Ama mesaj da bir o kadar kesindi. BEN SADİST BİR DOMUZUM, BİR KUSMUK, BİR TECAVÜZCÜYÜM.

Modig ile Bublanski hayretle birbirlerine baktılar. "Acaba cinayet sebebi karşımızda mı?" dedi Modig, sonunda.

Blomkvist, 7-Eleven'dan aldığı hazır lazanyayı mikrodalga fırına koyduktan sonra soyunarak duşa girdi. Suyun altında kımıldamadan üç dakika durdu. Duştan çıktıktan sonra bir çatal alıp, lazanyayı paketinden ayakta yedi. Çok açtı ama hiç iştahı olmadığından, yalnızca midesine bir şeyler girsin diye yiyordu. Sonra bir bira açıp kutusundan içti.

Işıkları açmadan, pencere kenarında durup yirmi dakika boyunca Gamla Stan'a baktı. Hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

Yirmi dört saat önce kız kardeşinde yemekteyken Dag aramıştı. Yani yalnızca yirmi dört saat önce Dag ile Mia hayattaydı. Olanları kabullenmekte zorlanıyordu.

Otuz altı saattir uyumamıştı. Uykusuz gecelere dayanabildiği zamanları artık geride bırakmıştı. Hiçbir şey düşünmeden uyumak istiyordu. Ama Enskede'de gördükleri sanki beynine kazınmıştı, bunlar hiç silinmeyecekti.

En sonunda cep telefonunu kapatıp yatağa uzadı, battaniyeyi üzerine çekti. Saat on bire gelirken hâlâ uyuyamamıştı. Kalktı, kahve yaptı. CD çalara Debbie Harry'nin *Maria* adlı CD'sini koydu.

Kahvesini alıp battaniyeye sarınarak salondaki kanepeye yerleşti. Salander'i düşünmeye başladı.

Onun hakkında gerçekte ne biliyordu ki? Neredeyse hiçbir şey...

Müthiş bir görsel hafızaya sahip olduğunu ve çok iyi bir *hacker* olduğunu biliyordu. Kendisinden bahsetmeyi sevmeyen, dışa kapalı, resmi makamlardan haz etmeyen özel bir kadın...

Acımasızca şiddete başvurabiliyordu. Eğer Mikael hâlâ hayattaysa, bunu onun kullandığı şiddete borçluydu.

Ama Lisbeth'in gayri mümeyyiz ilan edildiğinden ve onlu yaşlarının başında psikiyatri kliniğine kapatıldığından haberi yoktu.

Tarafını seçmeliydi.

Gece yarısına yaklaşırken polisin Dag ile Mia'yı onun öldürdüğü tezinin yanlışlığına karar verdi. En azından,

suçlamadan önce ona bir şans verilmeliydi.

Ne zaman uykuya daldığını fark etmedi, sabaha karşı dört buçuk civarında uyandı. Sendeleyerek yatağına gitti ve başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı.

16. BÖLÜM

25 MART, KUTSAL CUMA - 26 MART, PASKALYA CUMARTESİSİ

Malin Eriksson, tıpkı evinde yaptığı gibi ayaklarını sehpanın üzerine uzatarak Mikael Blomkvist'in kanepesine yayıldı. Ne yaptığını fark edince hemen toparlandı. Mikael gülümsedi.

"Sorun değil," dedi. "Kendini evinde farz et."

Malin gülümseyerek, ayaklarını tekrar sehpanın üzerine uzattı.

Mikael, Dag Svensson'dan kalan bütün belgeleri *Millennium* ofisinden evine taşımış, salonda yere yayarak tasnif emişti. Sekiz saat boyunca Svensson'un e-postalarını, notlarını, not defterindeki karalamalarını ve özellikle de kitabını dikkatle gözden geçirdiler.

Cumartesi Annika Giannini abisini görmeye geldi. Önceki gecenin akşam gazetelerini getirmişti. Ana sayfayı büyütebildikleri kadar büyüterek Salander'in pasaport fotoğrafını basmışlardı. Gazetenin birinin başlığı şöyleydi:

ÜÇ CİNAYETTEN ARANIYOR

Diğer gazetenin de ondan aşağı tarafı yoktu.

POLİS PSİKOPAT SERİ KATİL AVINDA

Bir saat kadar oturup konuştular. Mikael, kardeşine Salander'le ilişkisini anlatarak, ondan niçin şüphelenmediğini açıkladıktan sonra, ona eğer Salander yakalanıra onun avukatlığını üstlenip üstlenmeyeceğini sordu.

"Şimdiye kadar tecavüze ve şiddete maruz kalmış kadınların davalarına baktım, cinayet davası benim uzmanlık alanıma girmez."

"Sen tanıdığım en yetenekli avukatsın. Salander'in senin gibi güvenilir birine ihtiyacı olacağını hissediyorum. Sanırım, senin avukatlığını kabul eder."

Annika bir süre düşündükten sonra, bunu o gün geldiğinde düşünürüz diyerek kaçamak bir cevap verdi.

Saat 13.00'te, Memur Modig telefon etti.

Mikael'e uğrayıp Lisbeth Salander'in çantasını almak istiyordu. Belli ki, polis Lundagatan'da Mikael'in Salander'e yazdığı mektubu bulup okumuştu.

Modig yirmi dakika sonra geldi. Mikael, Malin Eriksson'un yanında yer göstererek oturmasını rica etti. Mutfağa gidip mikrodalga fırının yanındaki rafta duran çantayı aldı. Bir süre tereddüt ettikten sonra çantayı açıp, göz yaşartıcı gaz kutusuyla, çekici çıkarıp bir köşeye koydu. *Delilleri saklamak.* Göz yaşartıcı

gaz bulundurmak suçtu, bundan ceza alınabilirdi. Çekiçse, Salander'in şiddete eğilimli olduğunu savunanların eline koz verirdi.

Sonja Modig'e kahve ikram etti.

"Size bazı sorular sorabilir miyim?" dedi Modig.

"Lütfen."

"Lundagatan'da bulduğumuz mektubunuzda ona borcunuz olduğunu yazmışsınız. Ne tür bir borç bu?"

"Lisbeth Salarıder bana büyük bir iyilik yaptı."

"Ne tür bir iyilikti bu?"

"Özel bir şey."

Modig, ona ısrarla baktı.

"Bir cinayet soruşturması yürüttüğümüzün farkındasınızdır sanırım."

"Umarım Dag ve Mia'yı öldüren domuzu bir an önce yakalarsınız."

"Salander'in suçsuz olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet."

"O halde, arkadaşlarınızın katili kim, bir fikriniz var mı?"

"Bildiğim tek şey, Dag'ın kaybedecek çok şeyi olan birtakım adamları afişe edeceğiydi. Bence katil onlardan biri."

"Peki, bu adam Avukat Nils Bjurman'ı neden öldürsün?"

"Bilmiyorum. Şimdilik."

Bakışlarında bir meydan okuma vardı. Modig, birden

gülümsedi. Mikael'in takma adı aklına gelmişti. Ona Astrid Lindgren'in çocuk kitaplarındaki dedektife ithafen *Kalle* isminin takılmasının sebebini şimdi anlıyordu.

"Ama katili bulacaksınız, değil mi?" dedi Modig.

"Becerebilirsem. Bunu Komiser Bublanski'ye de iletin."

"İletirim. Eğer Salander sizinle bağlantı kurarsa, umarım bize haber verirsiniz."

"Beni arayıp hepsini öldürdüğünü itiraf edeceğini sanmam. Ama eğer bütün bunları o yapmışsa teslim olması için ikna etmeye çalışırım. Suçluysa bile ona yardım etmek için elimden geleni yaparım; bir arkadaşa ihtiyacı olacaktır."

"Peki arayıp da suçlu değilim derse?"

"O zaman umarım, yaşanan bütün bu şeylere bir açıklama getirir."

"Bay Blomkvist, size aramızda kalmak kaydıyla bir şey söylemek istiyorum. Umarım Lisbeth Salander'in yakalanması gerektiğini anlıyorsunuzdur ve sizi ararsa aptalca bir şey yapmazsınız. Eğer yanılıyorsanız, cinayetlerden Salander sorumluysa, sizin için çok tehlikeli olabilir."

Mikael bir yorum yapmadı.

"Umarım, aranan birine yardım etmeye kalkmazsınız, biz de sizi sorgulamak zorunda kalmayız. İçinde bulunduğumuz durumda bu, suçluyu korumak anlamına geleceği için hapis cezası alırsınız."

"Umarım siz de katilin bir başkası olabileceğini düşünmeye birkaç dakika ayırırsınız."

"Ayıracağız. Bir soru daha. Dag Svensson'un nasıl bir

bilgisayar kullandığını biliyor musunuz?"

"İkinci el, bir Mac iBook 500, beyaz ve 35 ekran. Benimkiyle aynı ama ekranı biraz daha geniş." Blomkvist masanın üzerinde duran bilgisayarını işaret etti.

"Bilgisayarını nerede tutardı?"

"Siyah sırt çantasında taşırdı. Herhâlde evindedir."

"Evinde yok. Ofiste olabilir mi?"

"Hayır. Çalışma masasını dikkatle gözden geçirdim. Kesinlikle ofiste değil."

Kısa bir an sustular.

"Yani Dag'ın bilgisayarı kayıp mı?" dedi sonunda Mikael.

Mikael ile Malin, teorik olarak Dag Svensson'u öldürmeyi düşünebileceklerin dikkatli bir listesini çıkarttılar. Her ismi ayrı ayrı kâğıtlara yazdılar, Mikael buları salonun duvarına yapıştırdı. Şüpheliler Dag'ın kitabında adı geçen pezevenk ya da müşterilerdi. Akşam sekize doğru tam otuz yedi isim belirlemişlerdi. Bunların yirmi dokuzunun kimliği belliydi, sekizi kitapta takma isimle geçiyordu. Kimliğini bildiklerinin arasından yirmi kişi yalnızca müşteriydi.

Ayrıca kitabı basıp basmayacaklarını da tartışmışlardı. En büyük sorun iddiaların sadece Dag ile Mia'nın bildiği kanıtlara dayanmasıydı. Kitabı basmakta tereddüt etmelerinin sebebi buydu. Kitaptaki iddiaların doğrulanması gerekirdi.

Kitabın yüzde sekseninin yayımlanması büyük bir soruna yol açmazdı. Ama geriye kalan yüzde yirmiyi yayımlayabilmek için

Millennium'un sıkı bir araştırma yapması gerekiyordu. Dag'in iddialarının doğruluğundan hiç şüpheleri yoktu, çekinceleri konuyu etraflı bilmemeleriydi. Eğer Dag yaşasaydı bu kitabı hiç tereddütsüz yayımlarlardı; Dag ile Mia gelecek eleştirileri göğüsleyecek bilgiye sahiptiler.

Mikael pencereden dışarı baktı. Karanlık bastırmış, yağmur yağıyordu. Malin'e biraz daha kahve isteyip istemediğini sordu. İstemiyordu.

"Evet," dedi Malin. "Taslağı yuttuk ama Dag ve Mia'nın olası katilinin izine rastlayamadık."

"Belki de şu duvardaki isimlerden biridir."

"Ya da bu kitapla, uzaktan yakından alakası olmayan biridir. Örneğin senin arkadaşın," dedi Malin.

"Lisbeth!"

Malin göz ucuyla Mikael'e baktı. Wennerström olayının yarattığı karmaşanın ortasında işe başladığı *Millennium*'da, on sekiz aydır çalışıyordu. *Millennium* onun tam gün çalıştığı ilk işiydi. Ondan önce bir sürü geçici işte çalışmıştı. İşini seviyordu. *Millennium'da* çalışmak bir ayrıcalıktı. Erika Berger'le yakın bir bağ kurmuştu. Diğerleriyle de arası iyiydi. Ancak Blomkvist'le birlikteyken her zaman kendini biraz rahatsız hissederdi. Bunun görünür bir nedeni de yoktu. Yalnızca Mikael, diğerlerinden daha farklı, daha kapalı ve erişilmezdi.

Genellikle işe geç gelir, ya tek başına kendi odasında ya da Berger'in odasında otururdu. Bu da pek sık olmazdı, sanki Malin onu gerçek hayattan daha fazla televizyon stüdyolarında görmüştü. Sık seyahate çıkar veya başka bir yerde bir işle uğraşırdı. Onunla samimi bir sohbet edilemezdi. *Millennium*'un eski elemanları onun çok değiştiğini, hayata uyum göstermekte

zorlandığını söylüyorlardı.

"Eğer Dag ile Mia'nın niçin öldürüldüklerini bulmaya çalışacaksam, Salander'in kim olduğunu bilmeliyim. İşe nereden başlayacağımı bilemiyorum. Ama eğer..."

Malin cümlesini bitirmedi. Blomkvist bir süre bir şey demedi. Sonra Malin'in oturduğu kanepenin yakınındaki bir koltuğa çöktü. Ayaklarını onun uzattığı sehpaya uzattı.

"Millennium'da çalışmayı seviyor musun?" diye sordu birdenbire. "Demek istediğim, bir buçuk yıldır bizimle çalışıyorsun. Sağa sola koşuşturmaktan birbirimizi yakından tanımaya fırsat bulamadık."

"Evet, *Millennium*'da çalışmayı çok seviyorum," dedi Malin. "Sen benden memnun musun?"

"Erika'yla birçok kez, daha önce senin kadar yetenekli bir yayın yönetmeni sekreteriyle çalışmadığımızı konuştuk. Bizim için bir kazançsın. Bunları sana daha önce söylemediğim için affet."

Eriksson memnuniyetle gülümsedi. Büyük Mikael Blomkvist'ten iltifat almak, fazlasıyla tatmin ediciydi.

"Ama benim sorum bu değildi," dedi Eriksson.

"Lisbeth Salander'in *Millennium'la* ilişkisini merak ediyorsun."

"Sen ve Erika bu konuda çok ketumsunuz."

Mikael onunla göz göze geldi. Erika'nın da kendisinin de Malin'e duydukları güvenleri tamdı. Ama yine de onunla konuşamayacağı şeyler vardı.

"Haklısın," dedi Mikael. "Eğer Dag ile Mia'nın cinayetini deşeceksek, daha çok bilgiye ihtiyacın var. Ben senin birinci

haber kaynağınım. Dag, Mia ve Lisbeth ilişkisindeki halka da benim. Tamam, ne merak ediyorsan sor. Elimden geldiğince cevaplayacağım."

"Bu gizlilik niye? Lisbeth Salander kim, *Millennium'la* ne ilişkisi var?"

"Peki. İki yıl önce çok karmaşık bir konuda araştırma yapması için onu işe aldım. İşte sorun burada. Bu işin ne olduğunu söyleyemem. Erika bunu biliyor. Ancak bu konuda susma sözü verdi."

"İki yıl önce... yani sen Wennerström'ü tepelemeden önce. Wennerström'le ilgili bir araştırma diye mi düşünmeliyim?"

"Hayır, böyle düşünme. Bunu ne teyit ne de inkâr edeceğim. Sadece şunu söyleyebilirim ki, bambaşka bir konuydu. Muazzam bir iş çıkardı."

"Tamam. Anladığım kadarıyla senin Hedestad'da inzivaya çekildiğin zamanlara rast geldi. O yaz medya haritasında Hedestad parlıyordu. Harriet Vanger, ölülerin dünyasından bu dünyaya gelmişti. İşin tuhafı, biz, bu yeniden doğuş hikâyesi hakkında *Millennium*'da tek bir kelime yazmadık."

"Dediğim gibi... bu konuda ne öyle ne de böyle diyebilirim. Bu konu üzerine ne kadar spekülasyon yaparsan yap, gerçeğe ulaşamayacaksın." Mikael gülümsedi. "Harriet konusuna girmedik, çünkü yönetim kurulumuzdaydı. Bunu başkaları araştırsın, dedik. Salander'e gelince, önceki projede benim için yaptığı şeyin kesinlikle Enskede'de olanlarla ilgisi yok. Bana inan."

"Tamam."

"Sana küçük bir tavsiyede bulunayım. Tahmin yürütme.

Çabuk sonuç çıkarmaktan kaçın. Bir zamanlar benim için çalıştığını, yaptığı işi sana anlatamayacağımı kabullen. Aynca, kelimenin tam anlamıyla, benim hayatımı kurtardığını da bil. Bu nedenle ona minnet borcum var."

Malin çok şaşırdı. *Millennium*'da buna dair tek kelime duymamıştı.

"Yani onu çok iyi tanıyorsun?"

"Sanırım, başkaları ne kadar tanıyorsa ben de o kadar tanıyorum," dedi Mikael. "O hayatımda tanıdığım en içe kapanık insan."

Mikael birden ayağa kalktı, pencereden dışarıdaki karanlığa bakmaya başladı.

"Sen ister misin bilmiyorum ama ben kendime votka limon hazırlayacağım," dedi.

"Kahveden daha iyi," dedi Malin.

Armansky, paskalya tatilini Blidö'deki kulübesinde Salander'i düşünerek geçirdi. Çocukları büyümüştü. Artık tatillerini aileleriyle geçirmek istemiyorlardı. Yirmi beş yıllık karısı Ritva, kocasının arada bir uzaklara daldığını fark etmekte güçlük çekmiyordu. Sessiz düşüncelere gömülüyor, sorularına üstünkörü cevap veriyordu. Her gün arabasına atlayıp adanın merkezine iniyor ve bütün gazeteleri satın alıyordu. Verandaya oturup Lisbeth Salander avıyla ilgili haberleri okuyordu.

Dragan Armansky, Salander'i yanlış değerlendirdiğini düşünerek büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Salander'in psikolojik problemleri olduğundan yıllardır haberdardı.

Kendisini tehdit altında hissettiğinde şiddete başvurabileceği düşüncesi ona yabancı değildi. Kişisel hayatına burnunu sokan vasisine saldırması bir yere kadar anlaşılabilir bir durumdu. Hayatını yönetmeye çalışan herkesi düşman gibi görüyordu.

Diğer taraftan, Enskede'ye gidip, hiç tanımadığı o iki insanı öldürmesini aklı almıyordu. Bunun nasıl bir sebebi olabilirdi.

Dragan Armansky, Salander'le Enskede'deki çift arasında ne tür bir bağ kurulacak diye bekliyordu. İçlerinden biri, mutlaka, Salander'i çıldırtacak bir şey yapmıştı. Gazetelerde buna dair bir şey yoktu. Yalnızca akıl sağlığı bozuk Salander'in, cinnet geçirerek üç kişiyi öldürdüğünü yazıyorlardı.

İki defa Komiser Bublanski'yi arayarak gelişmeleri sormuştu. Ancak soruşturmanın başındaki adam bile, Salander'le Enskede'deki çift arasında -Blomkvist'in dışında- bir bağ kuramıyordu.

Mikael Blomkvist hem Salander'i, hem de Enskede'deki çifti tanıyordu. Ama Salander'in Dag ile Mia'yı tanıdığını gösteren hiçbir işaret yoktu. Eğer cinayet silahı üzerinde Salander'in parmak izleri ve ilk kurban Bjurman'la arasında o tartışılmaz bağ olmasaydı, polis kör bir kuyuya saplanacaktı.

Banyodan dönen Malin Eriksson, "O zaman durumu özetleyelim," dedi. "Görevimiz Dag ile Mia'yı polisin iddia ettiği gibi Salander mi yoksa başka biri mi öldürdü bulmak. Peki, nereden başlayacağız?"

"Kazıyacağız. Polisin işini biz yapmayacağız. Polisin neleri açığa çıkardığını, neleri gözünden kaçırdığını izleyeceğiz. Yani şimdiye kadar dergide yaptığımız iş neyse, onu yapacağız. Tek

fark bulduğumuz her şeyi yayımlayamayacağız."

"Eğer katil Salander'se, onunla Dag ile Mia arasında bir bağ olmalı. Bildiğimiz tek bağ sensin."

"Aslında ben bir bağ bile değilim. Lisbeth'i bir yıldan fazla bir zamandır görmedim. Onların varlığından bile haberdar değildir. Ben bir... "

Blomkvist birden sustu. Salander hakkında hiç kimsenin bilmediği bir şey vardı; dünya çapında bir *hacker* olduğu. Birden bilgisayarında Svensson'la birbirlerine yazdıkları e-postalar, Svensson'un kitabının çeşitli bölümleri ve Bergman'in tezinin elektronik kopyası aklına geldi. Lisbeth'in bilgisayarına girip girmediğini bilmiyordu, eğer girmişse onları biliyor demekti. Ama onları niçin öldürsündü ki? Tam tersine, Dag ile Mia kadınlara karşı uygulanan şiddet üzerinde çalışıyorlardı, Salander böyle bir çalışmayı canıgönülden desteklerdi. Ah, Mikael onu bir çözebilseydi.

"Sanki aklına bir şey gelmiş gibi," dedi Malin.

Blomkvist'in, Salander'in bilgisayar alanındaki yeteneğinden bahsetmeye niyeti yoktu.

"Hayır, sadece yorgunum, arada bir dikkatim dağılıyor."

"Peki, senin Lisbeth şimdi yalnızca Dag ve Mia'nın değil, kendi vasisinin de katil zanlısı. Aralarındaki bağ da çırılçıplak ortada. Bu vasi hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. Daha önce adını bile duymadım. Üstelik bir vasisi olduğunu bile bilmiyordum."

"Başka birinin üçünü birden öldürme ihtimali çok düşük. Eğer biri Dag ve Mia'yı çalışmalarından dolayı öldürdüyse bile, aynı kişinin Salander'in vasisini öldürmesi için hiçbir sebep yok."

"Biliyorum, işte bunun için kafa patlatıyorum. Ama başka birinin Dag, Mia ve Lisbeth Salander'in vasisini öldürebileceğine dair hiç değilse bir senaryom var."

"Nedir o?"

"Diyelim ki, Dag ve Mia kadın ticareti işini kurcaladıkları için öldürüldü. Lisbeth bir şekilde bu işlere dışarıdan karıştı. Vasisi Bjurman'a güvenip bazı açıklamalar yaptı. Bu durumda vasi de bir tanık haline geldiğinden ortadan kaldırıldı."

"Ne demek istediğini anladım," dedi ikircikli bir ifadeyle. "Ancak bu teorini ispat edecek en ufak bir kanıt yok."

"Hayır, yok... "

"Peki ne düşünüyorsun, Salander suçlu mu suçsuz mu?"

Mikael uzun süre düşündü.

"Şöyle diyelim; Salander birini öldürebilir mi? Cevabım evet. Şiddete eğilimi var. Onu iş üstünde gördüm, beni..."

"Hayatını kurtardığında, değil mi?"

Mikael onaylayan bir jest yaptı.

"Sana niçin olduğunu anlatamam. Ama adamın biri beni öldürmeyi kafasına koymuştu, neredeyse başarıyordu da. Birden Salander ortaya çıktı, bir golf sopasıyla adamı etkisiz hale getirdi."

"Ve bunları polise anlatmadın?"

"Kesinlikle. Bunlar aramızda kalacak."

Mikael birden çok ciddileşti.

"Malin, sana bu konuda güvenmeliyim."

"Bu konuştuklarımızı kimseye anlatmayacağım. Anton'a bile. Sen yalnızca benim patronum değilsin, seni seviyorum da ve seni asla üzmek istemem."

"Özür dilerim."

"Şu özür dilemeleri de bırak artık."

Blomkvist bir kahkaha attıktan sonra tekrar ciddileşti.

"Eğer gerekseydi, beni korumak için o adamı öldürebilirdi. Ama aynı zamanda çok rasyonel biri. Tuhaf ama, evet, kendi tarzında akıllı biri. Hoşlandığından değil, zorunda kaldığından şiddet kullandı Çok sağlam bir nedeni olmadan kimseyi öldürmez; olağanüstü bir tehditle karşılaşmak ya da kışkırtılmak."

Bir süre düşüncelere daldı. Malin sabırla tekrar konuşmasını bekledi.

"Avukat için ne diyebilirim ki, hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama Lisbeth'i Dag ile Mia'ya ateş ederken düşünemiyorum. Bu imkânsız."

Uzun bir sessizlikten sonra Malin saatine baktı; 21.30'a geliyordu.

"Geç olmuş. Eve gitmeliyim."

"Uzun bir gün oldu. Yarın devam ederiz. Hayır, tabakları bırak, ben hallederim."

Gözünü uyku tutmayan Armansky karısının nefes alış verişini dinliyordu. Bu dramı anlamakta güçlük çekiyordu. Sonunda yataktan kalktı, terliklerini giydi, üzerine sabahlığını geçirerek

salona gitti. Hava serindi, sobaya birkaç odun attı, bir bira açıp oturdu ve Furusund Kanalı'nın karanlık sularına bakmaya başladı.

Ne biliyorum?

Salander biraz kaçıktı, ne yapacağı kestirilemezdi. Bundan kuşkusu yoktu.

2003 kışında bir şeyler ters gitmişti. Birdenbire işi bırakmış, yurt dışına çıkmış, bir yıl ortada görülmemişti. Armansky kaçışın, Mikael Blomkvist'le ilgili bir şey olduğundan emindi, ama nedenini o da bilmiyordu.

Geri dönmüş, Armansky'yi ziyaret etmişti. "Ekonomik açıdan bağımsızım," demişti. Armansky bunu, bir süre geçinecek kadar param var, diye yorumlamıştı.

Bütün bir ilkbahar boyunca, Palmgren'i düzenli bir şekilde ziyaret etmiş ama Blomkvist'i aramamıştı sonra da üç kişiyi öldürmüştü, bunların ikisini hiç tanımıyordu,

Hayır. Bu mantıksız.

Armansky birasından bir yudum alıp bir sigara yaktı. Vicdan azabı çekiyordu, can sıkıntısının bir nedeni de buydu.

Bublanski ziyaretine geldiğinde Salander'in bir an önce yakalanması için ne biliyorsa anlatmıştı. Yakalanması gerektiği konusunda hiçbir tereddüdü yoktu, ne kadar çabuk yakalanırsa o kadar iyiydi. Vicdan azabının nedeni, hiç sorgulamadan onun suçlu olduğu tezini kabullenmesiydi. Armansky gerçekçi biriydi. Polis katil zanlısı diyorsa, bir bildikleri var demekti. Demek ki, Salander suçluydu.

Ama polis, onun kendi davranışını ne kadar haklı gördüğünü dikkate almazdı; hafifletici nedenler ya da onu çileden çıkartan

nedenler bulmaksa onların işi değildi. Onların işi Salander'i yakalayıp suçunu itiraf ettirmekti. Psikolojik durumuyla da, bunu niçin yaptığıyla da ilgilenmeyeceklerdi. Zaten kendilerini memnun edecek bir nedeni çoktan bulmuşlardı: Kız akıl hastasıydı. Armansky başını iki yana salladı.

Bu açıklama onu tatmin etmiyordu.

Lisbeth Salander ne iradesi dışında ne de sonuçlarını hesaba katmadan bir şey yapardı.

Özel biri... Evet. Deli... Hayır.

Yaptığı şeyin, onu tanımayan biri tarafından ne kadar anlaşılmaz görünürse görünsün, mutlaka bir açıklaması olmalıydı.

Gece saat iki civarında Armansky bir karara vardı.

17. BÖLÜM

27 MART, PASKALYA PAZARI - 29 MART, SALI

Dragan Armansky pazar sabahı, endişeli düşüncelerle boğuştuğu bir geceden sonra, erkenden ayağa kalktı. Karısını uyandırmamaya özen göstererek aşağı kata, mutfağa indi, kahve suyu koyup sandviç hazırladı. Sonra dizüstü bilgisayarını aldı.

Milton Security'nin bireysel araştırmalar için kullandığı rapor formunu açtı. Lisbeth Salander hakkındaki bilgilerini kaydetmeye başladı.

Saat dokuz civarında, kahve almak için aşağı indiğinde, ne yaptığını soran karısı Ritva'ya kaçamak bir cevap vererek yazmaya devam etti. Kocasını çok iyi tanıyan Ritva, o gün Armansky'den bir şey beklenmemesi gerektiğini anlamıştı.

Basının başının etini yiyeceğini düşünen Mikael yanılmıştı, büyük ihtimal paskalya tatili dolayısıyla Emniyet Genel Müdürlüğü'nde az sayıda personel vardı, bu nedenle basın, Dag ve Mia'yı onun bulduğunu ancak pazar sabahı öğrenebilmişti. Mikael'i ilk arayan *Aftonbladet*'ten eski bir tanıdığıydı.

"Merhaba, Blomkvist. Ben Nicklasson."

"Merhaba, Nicklasson."

"Enskede'deki çifti sen bulmuşsun."

Mikael onayladı.

"Tanıdığım bir kaynağın iddiasına göre bu çift *Millennium* adına çalışıyormuş."

"Kaynağının iddiası kısmen doğru, kısmen yanlış. Dag Svensson *Millennium* için bir röportaj yapmıştı. Mia Bergman bizimle hiç çalışmadı."

"Vay be. Harika bir öykü!"

"Sanırım öyle," dedi Mikael yorgun bir sesle.

"Niçin bir şey yazmadınız?"

"Dag Svensson yakın arkadaşımız ve meslektaşımızdı. Dag ile Mia'nın ailesi, çocuklarının başlarına ne geldiğini duymadan bir şey yazmak istemedik."

Mikael bu söylediklerini yazmayacaklarını biliyordu.

"Peki. Dag neyin peşindeydi?"

"*Millennium* adına bir araştırma yapıyordu."

"Ne hakkında?"

"*Aftonbladet*'in yarınki atlatma haberi ne olacak?"

"Yani bu bir atlatma haber."

"Defol, Nicklasson."

"Yapma, Blomman. Sence cinayetle Dag'in peşinde koştuğu haber arasında bir bağ var mı?"

"Eğer bana bir kez daha 'Blomman' dersen telefonu yüzüne

kapar ve bir daha seninle asla konuşmam."

"Özür dilerim. Sence Dag Svensson peşine düştüğü haber yüzünden mi öldürüldü?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Yazmakta olduğu öykünün Lisbeth Salander'le bir ilişkisi var mıydı?"

"Hayır. Uzaktan yakından ilgisi yoktu."

"Dag Salander delisini tanıyor muydu?"

"Hayır."

"Dag son günlerde bilgisayar suçları üzerine bir sürü makale yazdı. *Millennium* için hazırladığı haber benzer bir konuda mıydı?"

Vazgeçmeyecek diye düşündü Mikael. Tam onu başından defetmek üzereydi ki, kendine hâkim olup yatağa oturdu. Aklına birbirine paralel iki parlak fikir gelmişti. Nicklasson bir şeyler daha sormak üzereyken:

"Bir saniye bekle, Nicklassca," dedi. "Hatta kal. Birazdan dönerim."

Ayağa kalktı, elini ahizenin mikrofonuna kapattı. Birden bambaşka bir dünyaya geçmişti.

Cinayetlerden sonra Mikael, Lisbeth Salander'le nasıl ilişki kurabilirim diye düşünmekten beynini patlatıyordu. Salander - her neredeyse- çok büyük ihtimal onun söylediklerini ve yazdıklarını takip edecekti. Eğer onu tanıdığını inkâr ederse Lisbeth bunu Mikael'in onu terk ettiğine ya da sattığına yoracaktı. Onu savunması durumunda, bu, basın tarafından cinayet hakkında anlattıklarından çok daha fazlasını bildiğine

yorumlanacaktı. Ama eğer kendini iyi ifade edebilirse Lisbeth onunla ilişkiye geçmek için istek duyabilirdi. Bu kaçırılmaması gereken bir fırsattı. Bir şey yapmalıydı. *Ama ne?*

"Özür dilerim. Evet, ne diyordun?"

"Dag Svensson bilgisayarda işlenen suçlarla ilgili bir şey mi yazıyordu?"

"Eğer kısa bir açıklama istiyorsan, istediğini alacaksın."

"Tamam."

"Ama dediklerimi doğru aktaracaksın."

"Başka ne yapabilirim ki?"

"Buna cevap vermesem daha iyi olur."

"Ne demek istiyorsun?"

"On beş dakikaya kadar sana bir e-posta göndereceğim."

"Ne?"

"On beş dakika sonra e-postalarını kontrol et," dedi Mikael ve telefonu kapadı.

Bilgisayarının başına oturup Word programım açtı, iki dakika kadar dikkatle düşündükten sonra yazmaya başladı.

Serbest gazeteci Dag Svensson ve çalışma arkadaşının katledilmeleriyle derinden sarsılan Millennium'*un genel yayın yönetmeni Erika Berger, faillerin en kısa zamanda yakalanacağını umuyor.*

Çarşamba günü bir cinayete kurban giden çiftin cesetleriyle ilk karşılaşan, Millennium'un *sorumlu yazı işleri müdürü Mikael*

Blomkvist, Aftonbladet'e *şu açıklamayı yaptı:*

"Dag Svensson harika bir gazeteci ve benim çok sevdiğim bir insandı. Önemli konular üzerinde çalışıyordu. Birçok haberin yanı sıra hacker'*larla ilgili çarpıcı bilgiler peşindeydi," dedi.*

Erika Berger ile Blomkvist cinayeti kimin işemiş olabileceği ve nedenleri konusunda spekülasyon yapmaktan kaçındılar.

Yazma işini bitirdikten sonra Erika Berger'i aradı. "Merhaba Ricky, *Aftonbladet* seninle biraz önce röportaj yaptı."

"Öyle mi?"

Mikael yazdıklarını hızla okudu.

"Niçin?"

"Çünkü her sözcüğü doğru. Dag on yıl serbest gazetecilik yaptı, uzmanlık alanlarından biri de bilgisayar güvenliğiydi. Onunla bu konu üzerine defalarca tartıştım, üstelik şu kaçakçılık haberini olgunlaştırdığımızda ondan bir yazı almayı düşünüyorduk."

Mikael bir süre sustuktan sonra devam etti.

"Hacking olayıyla ilgilenen başka biri var mı?"

Erika onun ne yapmak istediğini kestirmişti.

"Harikasın, Micke. Çok harika. Tamam. Devam et."

Beş dakika sonra Nicklasson aradı, Mikael'in e-postasım almıştı.

"Pek de kısa bir açıklama sayılmaz."

"Hepsi bu, başka bir gazete bu kadarını alamaz. Ya

gönderdiklerimin hepsini yaz ya da hiç yazma."

Mikael, Nicklasson'la konuştuktan hemen sonra tekrar bilgisayarın başına oturdu, bir süre düşündü ve kısa bir mektup yazmaya başladı.

Sevgili Lisbeth,

*Bu mektubu er ya da geç okuyacağını bilerek sabit diske kaydediyorum. İki yıl önce Wennerström'*ün *sabit diskini nasıl hacklediysen benim bilgisayarımı da hack'lemiş olabileceğinden şüphelendiğimi hatırlıyorum. Ama şimdi benimle ilişki kurmak istemediğin ortada. Bana karşı tavır alma nedenini hâlâ anlayabilmiş değilim, ama bunu sormayacağım, zaten açıklamak zorunda değilsin.*

İstesek de istemesek de birkaç gün önce yaşananlar bizi tekrar birbirimize bağladı. Polis benim çok sevdiğim iki insanın senin tarafından vahşice öldürdüğünü iddia ediyor. Cinayetlerin vahşice olduğuna dair bir kuşkum yok; öldürüldükten birkaç dakika sonra Dag ve Mia'nın cesetlerini gördüm. Ama bu cinayetleri senin işlediğine inanmıyorum. Hiç değilse öyle olmasını umuyorum. Eğer polisin iddia ettiği gibi psikopat bir katilsen, seni bütünüyle yanlış tanımışım ya da geçen bir yılda sen çok değişmişsin demektir. Eğer katil sen değilsen, o zaman polis yanlış iz peşinde demek.

Bu durumda sana teslim olmanı öneriyorum. Büyük ihtimal boşu nefes tüketiyorumdur. Er ya da geç yakalanacaksın, o zaman bir arkadaşa ihtiyacın olacak. Eğer beni görmek istemezsen, kız kardeşim var, avukat Annika Giannini. Onunla konuştum, eğer ilişkiye geçersen seni savunacak. Ona güvenebilirsin.

Millennium *olarak biz Dag ile Mia cinayeti üzerine bir araştırıma yaptık. Şu an Dag Svensson'u susturmak isteyeceklerin listesini çıkartıyoruz. Doğru iz üzerinde miyim bilemiyorum, ama listedeki her kişiyi tek tek araştıracağım.*

Tek sorun, Avukat Nils Bjurman'ın bu resme nasıl girdiği. Dag'ın belgeleri arasında bu isim yok, ayrıca Dag ve Mia'yla aralarında hiçbir bağ kuramıyorum.

Bana yardım et. Lütfen. Bağ nerede?

Mikael.

Not: Pasaporttaki resmini değiştirmelisin. Bu resim sana haksızlık.

Bir süre düşündükten sonra belgeyi [Saly'ye] diye kaydetti. Bir klasör açıp ona da <LISBETH SALANDER> adını verdi.

Dragan Armansky salı sabahı, Milton Security'deki bürosunda, bir yuvarlak masa toplantısı düzenledi. Toplantıya üç kişi çağırmıştı.

Bunlardan biri Milton'ın operasyon bölümünün şefi, altmış iki yaşındaki Johan Fräklund'du. Armansky onu, on yıl önce, Solna polis müfettişiyken ayartarak işe almıştı. Plan ve analiz işlerinden sorumlu Fräklund, şirketin tartışmasız en önemli elamanlarından biriydi.

Armansky'nin toplantıya çağırdığı diğer iki kişi, kırk sekiz yaşındaki Sonny Bohman ve yirmi dokuz yaşındaki Niklas Eriksson'du. Bohman da eski polisti. Seksenli yıllarda Normalm polis teşkilatında yetişmiş, oradan cinayet masasına geçerek bir

dizi dramatik olayın soruşturmasını yönetmişti. 1990'lı yılların başlarında, göçmenleri öldürerek "Lazer Man" diye ünlenen ırkçı katilin peşindekilerden biri de oydu. 1997 yılında uzun ikna faaliyetlerinden sonra, epeyce yüksek bir maaşla Milton'a alınmıştı.

Niklas Eriksson'a acemi gözüyle bakılıyordu. Polis akademisinde okurken, diplomasını almadan hemen önce, kalbinde ancak çok büyük bir ameliyatla giderilebilecek, doğuştan gelen bir sorun olduğu anlaşılmıştı. Yani polislik mesleğinde onun için gelecek yoktu.

Eriksson'un babasıyla meslektaş olan Fräklund, Armansky'den bu çocuğa bir şans vermesini istemiş, o da analiz bölümündeki eleman açığını kapatmak için çocuğu işe almıştı. Armansky bu kararından dolayı hiç pişmanlık duymayacaktı. Eriksson şirkette uzun yıllardır başarıyla çalışıyordu. Diğer meslektaşlarından tek farkı saha deneyiminin olmamasıydı; bununla birlikte keskin analiz yeteneği onu vazgeçilmez bir eleman yapıyordu.

"Hepinize günaydın," dedi Armansky. "Oturun ve okumaya başlayın."

Lisbeth Salander'e yönelik polis operasyonlarını anlatan gazete kupürleriyle, birkaç sayfasında Salander'in geçmişinin özetlendiği elli sayfalık bir dosya koymuştu önlerine. Eriksson önündeki dosyayı okuyup bitirirken, Armansky söze girmek için diğer ikisinin de bitirmesini bekledi.

"Sanırım akşam gazetelerinin tatil boyunca attıkları manşetleri gözden kaçırmamışınızdır?"

"Lisbeth Salander," dedi Fräklund sıkıntılı bir ifadeyle. Sonny Bohman başını salladı.

Niklas Eriksson dudaklarına acılı bir ifade yerleştirip gözlerini havaya dikti.

Armansky bir süre bu üçlüye baktıktan sonra:

"Bizim elemanlarımızdan biri," dedi. "Burada çalıştığı yıllar boyunca onu ne kadar tanıyabildiniz?"

"Bir gün ona şaka yapmaya yeltendim," dedi Niklas Eriksson imalı bir gülümsemeyle. "Pek başarılı olmadı. Kafamı koparacak sandım. Aksinin önde gideniydi. Onunla ancak birkaç kelime konuşabilmişimdir."

"Sıra dışı biriydi," dedi Fräklund.

Bohman omuzlarını silkti.

"Bana göre zırdelinin tekiydi, tam bir baş belası. Tamam, kaçıktı, bunu biliyordum ama bu kadar çıldıracağım da tahmin edemezdim."

"O kendi yolunda yürüyordu," dedi Armansky. "Kolay idare edilir biri değildi. Hayatımda karşılaştığım en iyi araştırmacı olduğu için onu işe aldım. Her zaman beklenenden iyisiyle geldi."

"İşte bunu anlayamıyorum," dedi Fraklund. "Bir insan nasıl hem bu kadar yetenekli, hem de sosyal açıdan bir o kadar özürlü olur."

"Bu onun psikolojik durumuyla ilgili bir şey," dedi Armansky dosyalardan birini işaret ederek. "Gayri mümeyyiz ilan edilmiş."

"Bundan haberim yoktu," dedi Eriksson. "Demek istediğim sırtında ben gayri mümeyyizim yazan bir etiket yoktu. Sen de bir şey demedin."

"Evet," diye kabullendi Armansky. "Çünkü bir de öyle damgalansın istemedim. Herkese bir şans verilmeli."

"Ve bunun sonucunu Enskede'de aldık," dedi Bohman.

"Belki," dedi Armansky.

Armansky tereddüt içindeydi. Onu merakla süzen bu adamların önünde, Lisbeth Salander'e duyduğu zaafı açığa vurmak istemiyordu. Şirketin diğer çalışanları gibi bu üç adamın da Lisbeth Salander'den iliklerine kadar nefret ettiklerini biliyordu. Ne şaşkın ne de zayıf görünmeliydi. Sorunu ortaya koyarken profesyonelliği de, ölçüyü de elden kaçırmamalıydı.

"Milton'un imkânlarını ilk defa dahili bir iş için kullanmaya karar verdim," dedi. "Bütçeyi sarsacak bir meblağa mal olmamalı. Bohman ve Eriksson, elinizdeki işleri bırakacaksınız. Sizin şimdiki göreviniz, bir parça muğlak bir ifade kullanmama izin verin, 'Lisbeth Salander olayı hakkında gerçeği' açığa çıkarmak."

Bohman ile Eriksson şüpheli gözlerle Armansky'ye baktılar.

"Fräklund, bu araştırmayı sen yöneteceksin. Neler döndüğünü, Lisbeth Salander'in vasisini ve Enskede'deki çifti öldürmeye iten şeyin nedenlerini bilmek istiyorum. Bunların mantıklı bir açıklaması olmalı."

"Özür dilerim ama bu polisin işi değil mi?" diye itiraz etti Fräklund.

"Hiç kuşkusuz,'" dedi Armansky. "Ama biz de polisin bir parçasıyız. Lisbeth Salander'i tanıyoruz, onun nasıl düşündüğü hakkında bilgimiz var."

"Şey," dedi Bohman kararsız bir sesle. "Şirket çalışanlarından herhangi birinin onu tanıdığını ya da o küçük kafasından neler geçtiğini bildiğini sanmıyorum."

"Fark etmez," dedi Armansky. "Salander. Milton Security adına çalışıyordu. Gerçeği ortaya çıkarmak bizim görevimiz."

"Salander... dur bakalım... neredeyse iki yıldan beri bizim adımıza çalışmıyor," dedi Fräklund. "Onun karıştırdığı haltlardan sanırım biz sorumlu değiliz. Üstelik işlerine burnumuzu sokmamızdan polisler hiç hoşlanmayacak."

"Tersine," dedi Armansky. Elindeki kozu iyi kullanmalıydı.

"Nasıl yani?" diye merakla sordu Bohman.

"Dün soruşturmayı yürüten Savcı Ekström ve Cinayet Masası Komiseri Bublanski'yle birkaç uzun konuşma yaptım. Ekström bu işin altında eziliyor. Bu iş öyle basit, gangsterler arası bir hesaplaşma değil, bir avukat, bir kriminolog ve bir de gazetecinin katledildiği, haber değeri yüksek bir olay. Onlara, baş şüpheli bizim şirketin eski çalışanlarından biri olduğundan, bizim de ayrı bir soruşturma yürüteceğimizi söyledim."

Armansky bir süre ara verip tekrar devam etti.

"Ekström ve ben, şu an için en önemli şeyin, başkalarına ve kendisine zarar vermeden önce Salander'in yakalanması olduğunda hemfikiriz. Salander'i polisten daha fazla tanıdığımızdan soruşturmaya katkıda bulunabiliriz. Yani Ekström ve ben ikinizin," Bohman'la Eriksson'u işaret etti, "Kungholmen'deki Emniyet Müdürlüğü'ne taşınıp Bublanski'nin grubuna katılmanıza karar verdik."

Üçü birden şaşkınlıkla Armansky'ye baktılar.

"Aptalca sorum için beni bağışlayın... ama biz artık siviliz," dedi Bohman. "Polislerin bir cinayet soruşturmasına katılmamıza izin vereceklerini mi söylüyorsunuz?"

"Bublanski'nin emri altında çalışacak ama bana da rapor

vereceksiniz. Soruşturmanın seyrini izleyeceksiniz. Elimizdeki bütün bilgiler, sizin ulaşacaklarınız da dahil Bublanski'ye iletilecek. Bublanski'nin ekibine bedava yardım edeceğiz. Ayrıca siz sıradan siviller değilsiniz. Fräklund ve Bohman, burada işe başlamadan önce uzun yıllar poliste çalıştınız. Eriksson, sen de polis akademisinde okudun."

"Ama bunlar prensiplere ters."

"Hiç de değil. Polis değişik araştırmalar için sivillerin yardımına sık başvurur. Cinsel suçlar için psikologlara veya suç işleyen yabancılar için tercümanlara başvurduğu gibi. Siz baş şüpheli hakkında özel bilgi sahibi danışmanlarsınız."

Fräklund ağır ağır başını salladı.

"Tamam. Milton polis soruşturmasına katılacak ve Salander'in yakalanmasına katkıda bulunacak. Başka?"

"Evet, sizin göreviniz Milton adına gerçeği ortaya çıkartmak. Bu üç kişiyi gerçekte Salander mi öldürdü, eğer öyleyse niçin öldürdü bilmek istiyorum."

"Katilin o olduğuna dair bir şüphe mi var?" dedi Eriksson.

"Polisin elindeki deliller onun aleyhine. Ama olayın başka bir boyutu var mı onu öğrenmek istiyorum. Bizim bilmediğimiz bir boyut... belki silahı kullanan bir suç ortağı ya da henüz bilinmeyen sebepler."

"Ortada üç cinayet varken hafifletici nedenler bulmak o kadar kolay değil," dedi Fraklund. "Bu durumda tamamen suçsuz olabileceği ihtimalinden hareket etmeliyiz ki ben buna inanmıyorum."

"Ben de," diye itiraf etti Armansky. "Sizin işiniz polisin gereksindiği her türlü yardımı vermek ve Salander'in en kısa

zamanda yakalanmasını sağlamak."

"Bütçe?" dedi Fraklund.

"Bir sınır yok. Nereye ne kadar harcanıyor sürekli bilgi alacağım, eğer mantık dışı miktarlara ulaşırsa işe son veririz. Ama şimdiden itibaren hiç değilse bir hafta, tam gün çalıştığınızı varsayacağız."

Kısa bir tereddütten sonra devam etti.

"Salander'i en iyi ben tanıyorum. Yani beni de sorgulayacaksınız."

Sonja Modig koridordan aceleyle geçip sorgu odasına ulaştığında meslektaşları yerlerine geçmişlerdi. Sonja geç kaldığı için özür dileyerek, hazırlık soruşturmasını yöneten grubun şefi Bublanski'nin yanına oturdu. Toplantıyı düzenleyen Hans Faste, Sonja'ya öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra toplantıyı açtı.

Sosyal İşler Müdürlüğü bürokratlarının Lisbeth Salander'le yıllar süren didişmelerini baştan sona gözden geçirmiş, "psikopat izi" adını verdiği bu kapsamlı belgeleri nihayet bir araya toplayabilmişti. Boğazını temizleyerek söze girdi.

"Bu bay, Uppsala'daki Aziz Stefans Psikiyatri Kliniği'nin baş hekimi Peter Teleborian. Lisbeth Salander hakkındaki fikirleriyle soruşturmaya katkı sağlamak için Stockholm'e gelme zahmetine katlandı."

Sonja Modig bakışlarını Peter Teleborian'a çevirdi. Kıvırcık kahverengi saçlı, kısa boylu bir adamdı. Çelik çerçeveli gözlükleri, kısa keçisakalı vardı. Fitilli kadifeden bej rengi bir ceket, kot pantolon, son düğmesine kadar iliklenmiş açık renk,

çizgili bir gömlek giymişti. Yüzü sert, görünüşü çocuksuydu. Sonja bu adamı daha önce de birkaç defa görmüş ama hiç konuşmamıştı. Polis akademisinin son sınıfında psikolojik bozukluklar üzerine verdiği birkaç seminere katılmış, birkaç defa da, tamamlama kurslarında, psikopatlar ve gençlerin psikopatik davranışları hakkında verdiği konferansları dinlemişti. Ayrıca Peter Teleborian'in görüşlerine başvurulduğu bir seri katilin mahkemesine izleyici olarak katılmıştı. Teleborian tartışmalarda sık boy gösterdiğinden, ülkenin en çok tanınan psikiyatrlarındandı. Psikiyatrik tedavi masraflarında kısıntıya gidilmesine karşı sert bir muhalefet yürütmüştü. Devletin kısıtlama politikası birçok tedavi merkezinin kapanmasıyla sonuçlanmış, psikolojik özürlü, tedaviye muhtaç birçok insan sosyal atıklarmış gibi sokağa terk edilmişti. Dışişleri Bakanı Anna Lindh cinayetinden sonra, Teleborian psikiyatrik tedavi sistemini araştırmak için kurulan resmi komisyonun başına getirilmişti.

Peter Teleborian toplantıya katılanları başıyla selamladıktan sonra, önündeki plastik bardağa maden suyu doldurdu.

"Bir katkı sunabilir miyim, bilmiyorum," dedi dikkatli bir ifadeyle. "Bu gibi durumlarda kehanetimin doğrulanmasından nefret ederim."

"Kehanetiniz mi?" dedi Bublanski.

"Evet. Kaderin bir cilvesi işte. Enskede'de cinayetin işlendiği o akşam, bir televizyon kanalının düzenlediği tartışma programına katılmıştım. Ne zaman, nerede patlayacağını bilmediğimiz bir saatli bombadan bahsediyordum. Korkunç bir şey. O zaman tabii ki aklımda Lisbeth Salander yoktu ama bakım

altında olmaları gerekirken sokakta başıboş dolaşan hastalardan isimlerini zikretmeden bir sürü örnek vermiştim. Tahminlerime göre siz polisler, bütün bir yıl psikolojik sorunlar yaşayan bir avuç hastanın faili olduğu, yarım düzine cinayet ya da saldırıyı soruşturmak durumunda kalacaksınız."

"Bu delilerden biri de Lisbeth Salander mi demek istiyorsunuz?" diye sordu Hans Faste.

"Bence 'deli' sözcüğü doğru bir seçim değil. Ama evet, toplumun sırtını döndüğü hastalardan biri de o. Eğer bana kalsa, hiç tartışmasız sokağa salıvermeyeceklerimden biri."

"Yani suç işlemeden önce bir yere kapatılmalıydı mı diyorsunuz?" dedi Sonja Modig. "Bu hukuk devleti ilkeleriyle pek uyuşmaz sanırım."

Bir kaşını kaldıran Hans Faste dik dik bakarken, Sonja bu adamın niçin kendisine durmadan diş gösterdiğini merak ediyordu.

"Kesinlikle haklısın," dedi Teleborian. Farkında değildi ama Sonja'nın yardımına koşmuştu. "Hukuk devletine uymaz, hiç değilse hukuk devletinin şu anki formuna. Psikolojik açıdan sakatlanmış insanların haklarına saygı göstermekle, bunlar tarafından zarar görmesi muhtemel insanların güvenliğini sağlama arasında bir denge sorunu. Hiçbirinin durumu bir diğeriyle aynı değil, her hasta değişik bakıma tabi tutulmalı. Psikiyatri kliniğinde çalışan bizler de yanlış yapabiliyor, sokaklarda dolaşmaması gereken insanları sokaklara salabiliyoruz."

"Şimdi sosyal politikalara dalmanın yeri değil sanırım," dedi Bublanski dikkatle.

"Doğru," diye onayladı Teleborian. "Şimdi özel bir durumla

karşı karşıyayız. Ama Lisbeth Salander'in psikolojik sorunları olduğunu, dişi ağrıyan ya da kalp sorunu yaşayan biri gibi onun da tıbbi bakım görmesi gerektiğini hatırlatmama izin verin. Salander iyileşebilirdi, henüz tedavi edilebilecekken geç kalınmadan gereksindiği tedaviyi görseydi iyileşebilirdi."

"Sen onun doktoruydun, değil mi?" dedi Hans Faste.

"Lisbeth Salander'in durumuyla ilgilenen çok sayıda insandan biriydim. Onlu yaşlarının başında benim hastamdı. On sekizine bastığında gözetim altında tutulması gerektiği kararını veren doktorların arasında ben de vardım."

"Biraz ondan bahseder misin?" dedi Bublanski. "Onu Enskede'ye gidip de hiç tanımadığı iki kişiyi öldürmeye sürükleyen şey ne olabilir, vasisini niçin öldürmüştür?"

Peter Teleborian güldü.

"Bak işte bunları bilemem. Ondaki gelişmeleri uzun yıllar izleyemedim, psikopatisinin derecesini bilemiyorum. Ama bununla birlikte Enskede'deki çifti tanımadığı konusunda şüphelerim olduğunu söyleyebilirim."

"Bu şüphenin nedeni ne?" diye sordu Hans Faste.

"Lisbeth Salander'e uygulanan tedavinin en zayıf tarafı, ona tam bir teşhis konulamamasıydı. Çünkü tedaviyi kabullenmiyordu. Ne sorulara cevap veriyor ne de herhangi bir şekilde terapiye katılıyordu."

"Yani hasta mı değil mi bilemiyorsunuz?" dedi Sonja Modig. "Demek istediğim ortada bir teşhis yok."

"Şöyle açıklayayım," dedi Teleborian. "Lisbeth Salander'i tam on üçüne bastığında tanıdım. Psikozlu, obsesyonlu ve paranoyaktı. St. Stefan Psikiyatri Kliniği'nde tutulduğu iki yıl

benim hastamdı. Kliniğe kapatılma nedeni okul arkadaşları, öğretmeni ve tanıdıklarına şiddet uygulamasıydı. Defalarca şiddete başvurduğu rapor edilmişti. Ama bu şiddet genellikle tanıdık çevresine yönelikti, daha doğrusu onun açısından aşağılama anlamına gelecek bir şey yapan ya da söyleyen birine karşı. Hiç tanımadığı birine saldırdığına dair tek bir örnek yok. İşte bu nedenle Enıskede'deki aileyi tanıdığını düşünüyorum."

"On yedi yaşındayken metroda birine saldırmasının dışında," dedi Faste.

"O olayda saldırıya uğrayan Salander'di, yalnızca kendini savunmuş," dedi Teleborian. "Saldırgan işlediği cinsel suçlar nedeniyle bilinen biriydi. Ama sözünü ettiğiniz olay, Salander'in nasıl tepki verdiğine dair iyi bir örnek. Metrodan ayrılabilir ya da diğer yolcuların arasına karışarak kendini koruyabilirdi. Bunun yerine şiddet kullanmayı seçti. Yani kendini tehdit altında hissettiğinde şiddete başvuruyor."

"Peki, bu kızın gerçekte nesi var?" dedi Bublanski.

"Tam bir teşhis koyamadık. Şizofren diyebilirim, psikopatinin sınırlarında geziniyor. Empatiden yoksun, birçok açıdan da sosyopat sayılabilir. On sekizini doldurduktan sonra ayaklarının üzerinde durabilmesine şaşırdığımı söylemeliyim. Vasi denetiminde topluma karışmış, sekiz yıl boyunca ne polise şikâyet edilmiş ne de tutuklanmış. Ama hastalığının seyri... "

"Hastalığının seyri?"

"Bütün bu sürede hiç tedavi görmedi. Benim tahminim on yıl önce müdahale etseydik iyileştirebileceğimiz hastalığı şimdi kişiliğinin bir parçası olmuş. Ve yine benim tahminime göre yakalanırsa hapis cezası almaz. Tedavi edilmeli."

"Peki yerel mahkeme onu toplum içine nasıl salabildi?" diye

söylendi Hans Faste.

"Bunun birçok sebebi var. Bir kere çok iyi bir avukatı vardı, adam yalnızca belagat sahibi değil, sağlık bakımında sürekli bütçe kısıntısını öneren liberal politikaların da canlı bir manifestosu gibiydi. Her neyse adli tıp uzmanı sıfatıyla bana danışıldığında mahkemenin kararına karşı çıktım. Ama yapacak bir şey de yoktu."

"Ama bahsettiğiniz türden bir gelişme, yalnızca bir tahmin değil mi?" dedi Sonja Modig. "Demek istediğim...18 yaşından sonraki durumunu bilemiyorsunuz."

"Tahminden daha fazlası. Tecrübelerim bunu söylüyor."

"Kendine zarar verir mi?" dedi Sonja.

"İntiharı mı kastediyorsunuz? Hayır sanmam. O daha çok egomanik bir psikopat. Kendinden başka hiçbir şeyin kıymeti yok."

"Tepkileri aşırı olabilir dediniz," dedi Faste. "Başka bir deyişle toplum için tehlikeli mi?"

Peter Teleborian gözlerini dikip Faste'ye uzun süre baktıktan sonra başını eğdi, cevap vermeden önce alnını ovdu.

"Bir insanın nasıl tepki vereceği konusunda kesin bir tahmin yapmanın zorluğunu hayal bile edemezsiniz. Yakaladığınızda Lisbeth Salander'in başına kötü bir şey gelsin istemem... ama evet... onu yakalarken mümkün olduğu kadar dikkat edilmeli. Eğer silahı varsa çok büyük ihtimal onu kullanacaktır."

18. BÖLÜM

29 MART, SALI - 30 MART, ÇARŞAMBA

Enskede cinayeti üzerine üç koldan yürütülen soruşturma hızla yol alıyordu. Komiser Bubbla'nın yürüttüğü resmi soruşturmaya göre çözüme yaklaşılmıştı; ortada bir şüpheli, bir de cinayet silahı vardı. İlk kurbanla şüpheli arasındaki bağ su götürmezdi. Diğer kurbanlarla şüpheli arasında ise Blomkvist üzerinden bağ kurulabilirdi. Bublanski için geriye bir tek Lisbeth Salander'i yakalayıp Kronoberg Hapishanesi'ndeki hücrelerden birine tıkmak kalmıştı.

Dragan Armansky'nin yürüttüğü soruşturma biçimsel açıdan polisin kontrolündeydi ama Dragan'ın hesapları polisinkinden başkaydı. Onun amacı Salander'in haklarını gözetmek, gerçeği bulmak, mümkünse hafifletici neden sayılabilecek bir şeylere ulaşmaktı.

En zahmetlisi *Millennium*'un araştırmasıydı. Dergi polisin ve Armansky'nin imkânlarından yoksundu. Mikael Blomkvist'in derdi, Lisbeth Salander'in Enskede'de iki arkadaşını niçin öldürdüğüne dair mantıklı bir neden bulmakla sınırlı değildi. Paskalya tatilinde birdenbire bu öykünün anlatılandan farklı olduğuna inanmaya başlamıştı. Eğer Lisbeth bir biçimde cinayete karıştıysa bile bu resmi soruşturmanın ima ettiğinden

bambaşka bir nedene dayanmalıydı; ya silahı başkası kullanmıştı ya da her şey Lisbeth'in kontrolü dışında gelişmişti.

Niklas Eriksson, Slussen'den Kungsholmen'e taksiyle giderken sessizdi. Damdan düşer gibi resmi bir polis soruşturmasına katıldığı için çok şaşkındı. Armansky'nin verdiği dosyayı bir kez daha okuyan Sonny Bohman'a göz ucuyla baktı. Ve birden kendi kendine gülümsedi.

Bu görev ona Armansky ve Bohman'ın bilmedikleri, hatta tahmin bile edemeyecekleri bir fırsatın kapısını aralamıştı. Hiç beklemediği bir anda Lisbeth Salander'le hesaplaşabileceği bir pozisyon elde etmişti. Onun yakalanmasını, ömür boyu cezaevinde kalmasını umuyordu.

Lisbeth Salander'in Milton Security'de sevilmediği herkesin malumuydu. Onunla iş yapmak zorunda kalan personel için Lisbeth tam bir ıstıraptı. Ama ne Bohman ne de Armansky, Niklas Eriksson'un Lisbeth'ten bu kadar çok nefret ettiğini biliyordu.

Hayat Niklas Eriksson'a adil davranmamıştı. Yakışıklıydı. En verimli çağlarında, üstelik çok da yetenekliyken, polislik mesleğine açılan bütün kapılar sonsuza kadar yüzüne kapanmıştı. Kalp zarında mikroskobik bir delik vardı, ameliyatla kapatılmıştı ama yine de polislik hayali suya düşmüş, ikinci sınıf insan damgası yemişti.

Milton Security'de iş teklif edilince hemen kabul etse bile büyük bir coşkuya kapılmamıştı. Ona göre Milton Security çaptan düşmüş emekli polisler için bir tür oyalanma yeriydi. O da bu tür polislerden biriydi ama bunun suçlusu kendisi değildi.

Milton'da işe başladığında ilk işlerinden biri, akıl hastanesinden kaçmış hasta bir hayranı tarafından tehdit edilen, dünya çapında tanınmış, yaşlı bir şarkıcı kadının güvenliğinin sağlanması için analiz yapmaktı. Bu iş Milton Security'deki iç eğitiminin bir parçasıydı. Kadının yalnız başına oturduğu Södertörn'deki villasına alarm ve güvenlik kamerası sistemi döşenmiş, bir süreliğine de koruma görevlisi verilmişti. Bir akşam geç saatte kadının coşkulu hayranı villaya girmeye çalışmıştı. Adamı fark eden koruma görevlisi oriu etkisiz hale getirip polise teslim etmiş, tehdit ve haneye tecavüzden ceza alan adam tekrar akıl hastanesine kapatılmıştı.

Niklas Eriksson, Milton'da çalışan bir elemanla birlikte, iki hafta boyunca villayı birkaç defa ziyaret etmişti. Eriksson kendisine yüz vermeyip yalnızca şaşkın bir ifadeyle bakan kadının, kendini beğenmiş, mesafeli bir cadı olduğuna karar vermişti. Aslına bakılırsa onu hâlâ hatırlayan bir hayranının varlığı onu mutlu etmeliydi.

Milton'ın elemanlarının kadına caka satmalarından da nefret etmiş ama tabii neler hissettiği hakkında tek bir söz söylememişti.

Kadını taciz eden adam yakalandıktan kısa bir süre sonra bir öğle vaktiydi. Milton'ın iki elemanıyla şarkıcı kadın villanın arka bahçesindeki havuzun kenarında oturuyor, Eriksson ise güçlendirilmesi gereken kapı ve pencerelerin fotoğraflarını çekmek için villayı dolaşıyordu. Odadan odaya gezerken kadının yatak odasına gelmişti. Dayanılmaz bir istekle konsollardan birinin çekmecesini açmıştı. Kadının revaçta olduğu 1970-80 arası yıllarda, bir dünya turunda çekilmiş fotoğrafların konulduğu bir dizi fotoğraf albümü vardı. Ayrıca şarkıcı kadının çok özel fotoğraflarını koyduğu bir kutu bulmuştu. O kadar sıra dışı fotoğraflar değildi ama biraz fanteziyle, bunlara "erotik

çalışmalar" denilebilirdi. *Tanrım, ne aptal bir inekmiş şu karı.* Büyük ihtimal kadının sevgililerinden biri tarafından çekilerek, özel nedenlerle saklanmış fotoğrafların en cüretlilerinden beş tanesini çalan Eriksson, birer kopyalarım aldıktan sonra, orijinallerini yerine bırakmıştı. Birkaç ay bekledikten sonra da bir İngiliz bulvar gazetesine 9.000 sterline sattığı fotoğraflar, sansasyonel başlıklar eşliğinde yayımlanmıştı.

Lisbeth Salander'in bundan nasıl haberdar olduğunu hâlâ bilemiyordu. Fotoğrafları sattıktan kısa bir süre sonra Eriksson'u ziyaret etmişti. Fotoğrafları onun sattığını biliyordu. Eğer benzer bir şeyi bir daha yaparsa Dragan Armansky'ye her şeyi anlatmakla tehdit etmişti onu. Eriksson'a göre, iddiasını kanıtlayabilse bunu zaten yapardı; açık ki kanıtlayamıyordu. Ama o günden sonra sürekli onun tarafından izlendiği duygusuna kapılmıştı. Hangi tarafa dönse onun yılan gözleriyle karşılaşmıştı.

Kendini baskı altında, sıkışmış hissediyordu. Elinden gelen tek şey, kahve odasında Salander hakkında yapılan dedikodulara katılarak güvenilirliğini sarsmaya çalışmaktı. Ama bu, pek başarılı bir yöntem değildi. Armansky bu kızı anlaşılmaz bir şekilde koruması altına almıştı. Salander'e karşı çıkarak, göze batmak akıllı bir tutum değildi. Bu kızın Milton'in CEO'sunun dizginlerini nasıl elinde tuttuğunu merak etmişti hep. Şu Armansky piçi belki de onu gizlice düzüyordu. Kısacası, Milton Security'de bu kızın varlığına, ona bayıldıklarından değil, Armansky'den çekindikleri için katlanıyorlardı. Lisbeth'in, Milton Security'den gittikçe daha fazla uzaklaşması, en sonunda da işi bırakmasıyla büyük bir rahatlık duymuştu Eriksson.

Şimdi eski hesabını kesmek için bir fırsat elde etmişti. Hem de risksiz. Artık Eriksson'u neyle suçlarsa suçlasın kimse inanmazdı. Patolojik bir katilin sözüne Armansky bile itibar

etmezdi.

Cinayet masası komiseri Bublanski, Hans Faste'yle birlikte asansörden çıkan Milton Security'nin elemanları Eriksson ile Bohman'a baktı. Dışarıdan birilerinin bir cinayet soruşturmasına katılması pek hoşuna gitmiyordu, hangi akla uyup böyle bir karara onay vermişti, onu da bilmiyordu... *Aman, her neyse.* Hiç değilse Bohman'ın arkasında uzun bir polislik kariyeri vardı. Eriksson'sa polis akademisinde okumuştu, yani salaksa bile, hiç değilse bir sınırı vardı. Bublanski onları konferans odasına yöneltti.

Lisbeth Salander avı altıncı gününü dolduruyordu, artık bir değerlendirme yapılmalıydı. Savcı Ekström'ün katılmadığı toplantıda; Sonja Modig, Hans Faste, Curt Svensson, Jerker Holmberg ve cinayet masasının istihbarat bölümünden dört polis memuru vardı. Bublanski toplantıya Milton Security'den gelenleri tanıtarak başladı, onlara da bir soruları olup olmadığını sordu. Bohman boğazını temizleyerek söz aldı.

"Epey zamandır bu binaya gelmedim. Özel bir güvenlik şirketinde çalışmaya başlamadan önce uzun yıllar polislik yaptığımı bilenleriniz vardır. Şimdi burada bulunmamızın nedeni, Salander'in uzun yıllar bizim şirkette çalışması nedeniyle hissettiğimiz sorumluluk. Bize verilen görev mümkün olduğu kadar kısa zamanda yakalanmasına katkıda bulunmak. Onun hakkındaki kişisel bilgilerimizi sizinle paylaşabiliriz. Yani burada bulunmamızın nedeni ayakaltında dolaşarak soruşturmayı aksatmak değil."

"Onunla çalışmak nasıl bir şeydi?" diye sordu Faste.

"Çalışmak için can atacağınız biri değildi," dedi Niklas

Eriksson. Bublanski bir elini kaldırarak onu susturdu.

"Toplantı boyunca bu tür ayrıntıları konuşmaya fırsatımız olacak. Ama önce, ne aşamadayız anlamak için adım adım ilerleyelim. Siz ikiniz bu toplantıdan sonra Savcı Ekström'e gidip dışarı bilgi sızdırmayacağınıza ilişkin bir sözleşme imzalayacaksınız. Şimdi Sonja'yla başlayalım."

"Sinir bozucu bir durum. Cinayetin üzerinden yalnızca birkaç saat geçtikten sonra, Salander'i teşhis ederek büyük bir başarıya imza attık. Oturduğu evi bulduk; en azından onun olduğunu düşünüyoruz. Sonra... hiçbir iz yok. Şimdiye kadar şurada ya da burada görüldüğüne dair bir sürü ihbar geldi, hepsi de fos çıktı. Sanki kız buharlaştı."

"Anlaşılır şey değil," dedi Curt Svensson. "Belirgin, sıra dışı tipi olan, her tarafı dövmeli birini bulmak için bu kadar uğraşmamalıydık."

"Dün Uppsala polisi aldığı bir ihbar üzerine harekete geçmiş. Sırf Salander'e benzetildiği için etrafı silahlı polislerce kuşatılan on dört yaşındaki oğlan çocuğunun aklı başından gidiyormuş. Tabii çocuğun ailesi küplere binmiş."

"Sorun da bu ya, on dördünde bir oğlan çocuğuna benzeyen bir kız arıyoruz. Gençlerin arasında rahatlıkla kaybolabilir."

"Ama basında bu kadar yazılıp çizildikten sonra birilerinin mutlaka görmesi gerekirdi," diye itiraz etti Svensson. "Bu hafta gazetelere *aranıyor* diye resmini basacaklar, bakalım bir işe yarayacak mı?"

"Hiç sanmıyorum, neredeyse gazetelerin hepsinin birinci sayfasında resmi zaten yayımlandı," dedi Faste.

"Demek ki yaklaşımımızı değiştirmeliyiz," dedi Bublanski.

"Belki ülke dışına kaçmıştır ama bana göre büyük ihtimal buralarda bir deliktedir."

Bohman bir elini kaldırdı.

"Bizde bıraktığı intibaya göre kendine zarar verecek bir tip. Ama öte yandan da iyi bir stratejist, adımlarını dikkatli atar. Sonuçlarını hesaplamadan hiçbir şey yapmaz. En azından Dragan Armansky böyle düşünüyor."

"Eski psikiyatrı de öyle düşünüyor. Ama şu karakter tahlilini biraz sonraya bırakalım," dedi Bublanski. "Er ya da geç deliğinden dışarı çıkmak zorunda kalacak. Jerker, imkânları ne durumda?"

"Bence sizi zorlayacak," dedi Jerker Holmberg. "Handels Bank'ta hesabı varmış. Deklare ettiği bir hesap. Daha doğrusu Bjurman'ın deklare ettiği. Bir yıl önce bu hesapta yaklaşık 100.000 kron birikmiş. 2003'te hepsini çekmiş."

"2003'te nakde ihtiyacı vardı. Armansky'ye göre Milton'daki işten de o zaman ayrıldı," dedi Bohman.

"Mümkün. Hesabı iki haftada sıfırlamış. Ama daha sonra aynı miktarda parayı yeniden yatırmış."

"Sanırım bu paraları bir şey için kullanacaktı ama her neydiyse gerek kalmamış, bankaya geri yatırmış."

"Mantıklı görünüyor. 1 Aralık'ta birtakım faturaları, kira vs ödemek için bir miktar para çekmiş. Geriye 70.000 kron kalmış. Daha sonra 9.000 kron yatırılması dışında hesaba dokunulmamış. Bu paranın nereden geldiğini araştırdım. Annesinden miras kalmış."

"Tamam."

"Bu yıl mart ayında miras kalan bu parayı çekmiş; tam rakam

9.312 kron. Hesabındaki tek hareket bu."

"Peki neyle yaşıyor?"

"Bunu bir dinleyin. Ocak ayında yeni bir hesap açmış. Bu defa Svenska Enskilda Bank'ta. Bu hesaba iki milyon kron yatırmış."

"Ne?"

"Nereden geliyor bu paralar?" diye şaşkınlıkla sordu Modig.

"Paralar İngiltere'nin Channel adalarındaki bir bankadan transfer edilmiş."

Herkes susup düşünmeye başladı.

"Anlayamıyorum," dedi Sonja Modig bir süre sonra.

"Yani bunlar beyan edilmemiş paralar mı?" dedi Bublanski.

"Evet. Ama önümüzdeki yıldan önce bunu yapması da gerekmez. Dikkat çeken şey, bu paraların Bjurman'in onun gelirlerine ilişkin verdiği rapora yazılmaması. Bunlar aylık raporlar."

"Yani, ya adamın bu paralardan haberi yoktu ya da birlikte bir dolap çeviriyorlardı. Jerker, teknik açıdan ne durumdayız?"

"Hazırlık soruşturması yapan ekibin başıyla dün akşam bir rapor yazdık. Bildiklerimiz şunlar... Bir: Salander'in cinayet işlenen yerlerde bulunduğunu kanıtlayabiliyoruz. Enskede'de ele geçirdiğimiz cinayet silahının ve dairedeki kahve fincanı kırıklarının üzerinde parmak izlerini bulduk. DNA testlerinin sonuçlarını bekliyoruz... ama orada olduğuna dair hiçbir şüphemiz yok."

"Devam et."

"İki: Avukat Bjurman'ın dairesinde bulduğumuz silah

kutusunun üzerinde parmak izi var."

"Evet."

"Üç: Salander'i cinayetin işlendiği akşam Enskede'de gören bir tanığımız var. Büfe işleten biri, bizi arayarak Salander'in cinayet akşamı ondan bir paket Marlboro Light aldığını söyledi."

"Ve o bunu daha yeni yumurtluyor."

"O da herkes gibi paskalya tatilinde başka yare gitmiş. Her neyse," Jerker bir harita açtı, "büfe şu köşede, suç mahallinden yaklaşık iki yüz metre uzakta. Salander adam tam kapatırken, saat 22.00'de dükkâna gelmiş. Salander'i çok iyi tarif etti."

"Boynundaki dövmeden mi?" diye sordu Curt Svensson.

"Bu konuda kesin bir şey söyleyemiyor. Ama kaşında *piercing* olduğundan emin."

"Başka?"

"Öyle kesin teknik kanıtlar yok. Ama elimizdekiler yeter."

"Faste, Lundgatan'daki daire?"

"Parmak izini bulduk ama orada oturduğunu sanmıyorum. Dairenin altını üstüne getirdik, göründüğü kadarıyla Miriam Wu'nun adı, şubat ayında sözleşmeye eklenmiş."

"O kız hakkında bildiklerimiz ne?"

"Poliste kaydı yok. Lezbiyen. Gay Pride Festivali gibi etkinliklerde boy gösteriyor. Sosyoloji okur gibi yapıyor, Tegnergatan'daki Domino Fashion adlı porno dükkânının da ortaklarından."

"Porno dükkânı mı?" dedi Sonja Modig kaşlarını çatarak.

Bir seferinde kocasını memnun etmek için Domino Fashion'dan seksi bir gecelik almıştı. Bunu toplantıdaki erkeklere hiçbir koşul altında anlatmazdı.

"Eh işte, kelepçe, fahişe giysileri gibi şeyler satıyorlar. Yoksa sen de kırbaç mı alacaksın?"

"Yani porno değil, değişik iç çamaşır zevklerine hitap eden bir çeşit giyim mağazası," dedi Sonja.

"Aynı bokun soyu."

"Devam et," dedi Bublanski sinirli bir ifadeyle. "Miriam Wu'dan hiç haber yok mu?"

"Çıt bile çıkmadı."

"Belki de tatile çıkmıştır," dedi Sonja.

"Ya da Salander onu da haklamıştır," dedi Faste. "Belki bütün tanıdıklarından kurtulmaya çalışıyordur."

"Miriam lezbiyen olduğuna göre, Salander'le birlikte yaşadığını söyleyebilir miyiz?"

"Evet, aralarında kesinlikle cinsel bir ilişki var," dedi Curt Svensson. "Bu iddiamı birkaç kanıta dayandırıyorum. Bir kere dairedeki yatağın etrafında onun parmak izlerini bulduk. Ayrıca cinsel fanteziler için kullanıldığı aşikâr olan bir kelepçenin üzerinde de."

"Eğer öyleyse benim onun için hazırladığım kelepçelere bayılacak demektir," dedi Hans Faste.

Sonja kendi kendine homurdandı.

"Devam et," dedi Bublanski.

"Aldığımız tüyoya göre Miriam Wu, Kvarnen'de Salander'e

benzeyen bir kızla öpüşürken görülmüş. İki hafta kadar önce. Tüyoyu veren Salander'i tanıdığını, onu Kvarnen'de daha önce de gördüğünü iddia ediyor. Ama son bir yıldır ortalarda yokmuş. Kvarnen'in personeliyle henüz konuşmadım, bu akşam konuşacağım."

"Sosyal İşler Müdürlüğü'ndeki raporlarda lezbiyenliğine dair hiçbir kayıt yok. Onlu yaşlarda bakımına verildiği ailenin yanından sık sık kaçıp barlarda oğlan peşinde koşmuş. Birkaç defa yaşlı adamlarla birlikte yakalanmış."

"Yani fahişelik yaparken," dedi Faste.

"Tanıdık çevresi hakkında neler var? Curt?"

"Hemen hemen hiçbir şey. On sekiz yaşından beri polise düşmemiş. Bildiğimiz kadarıyla Dragan Armansky ile Mikael Blomkvist'i tanıyor. Tabii Miriam Wu'yu da. Onu Wu'yla Kvarnen'de gördüğünü söyleyen kaynak, daha önce *Evil Fingers* denilen bir kız müzik grubuyla takıldığını söyledi."

"Evil Fingers mı? O da ne?" dedi Bublanski.

"Mistik bir gruba benziyor. Hani şu bir araya gelerek Cehennem'e tapınan."

"Sakın şimdi bana Salander'in bir de satanist olduğunu söyleme. Basın çıldıracaktır."

"Lezbiyen satanistler," dedi Faste basına manşet verir gibi.

"Kadınlar konusunda ufkun ortaçağla sınırlı, Hasse," dedi Sonja Modig. *"Evil Fingers*'ı ben bile duydum."

"Öyle mi?" dedi Bublanski şaşkınlıkla.

"1990'lı yılların sonunda kızların kurduğu bir *rock* grubu. Öyle süperstar falan değiller ama bir süre yarı ünlü sayılırlardı."

"Yani *hardrock*'çı lezbiyen satanistler," dedi Faste.

"Yeter, kes şu saçmalığı," dedi Bublanski. "Hasse, sen ve Curt, *Evil Fingers*'ta kimler varmış araştırıp konuşun. Salander'in başka tanıdığı yok mu?"

"Eski vasisini, yani Holger Palmgren'i saymazsak yok. Ama adam uzun süredir hastanede yatıyor, belli ki ciddi bir rahatsızlığı var. Doğrusunu söylemek gerekirse tanıdık çevresi denilecek bir şey yok. Hâlâ nerede oturduğunu da bulamadık. Yani elimizde bir adres yok."

"Hiç kimse iz bırakmadan toplumun arasında hayalet gibi dolaşamaz. Şu Mikael Blomkvist hakkında neler var?"

"Doğrudan takibe almadık ama belki Salander ziyaretine gelir diye tatil boyunca göz hapsine aldık," dedi Faste. "İşten sonra evine gitti ve tatil boyunca da çıkmadı."

"Cinayetle bir ilişkisinin olduğunu sanmıyorum," dedi Sonja Modig. "Söylediklerini kontrol ettik, doğru. O akşam neler yaptığını da ispat edebiliyor."

"Ama Salander'i tanıyor. Enskede'deki çiftle Salander arasındaki bağ o. Ayrıca cinayetten bir hafta önce Salander'e bir adamın saldırdığına dair ifadesi var. Bunları nasıl yorumlayacağız?" dedi Bublanski.

"Blomkvist'i saymazsak bu saldırıya ilişkin başka bir şahit yok... elbette böyle bir olay varsa!" dedi Faste.

"Blomkvist uyduruyor mu diyorsun?"

"Bilemiyorum. Bana palavra gibi geliyor. Yapılı bir adam, kırk kiloluk bir kızla baş edemesin!"

"Blomkvist niçin yalan söylesin ki?"

"Belki de dikkatleri Salander'in üzerinden başka yöne çekmek için."

"Hayır, bunlar birbirine uymuyor. Dag Svensson'un yazdığı kitap nedeniyle öldürüldüğü tezini Blomkvist ortaya attı."

"Boş laf," dedi Faste. "Bu işi Salander yaptı. Hem Dag Svensson'un yazdığı bir kitap için kızın vasisini niçin öldürsünler ki? sonra kim... bir polis mi?"

"Eğer Blomkvist bu tezin etrafında kamuoyu yaratırsa, bir sürü polis komplosu teorisiyle uğraşmak zorunda kalırız," dedi Curt Svensson.

Bu konuda herkes hemfikirdi.

"Peki," dedi Sonja Modig. "Kız Bjurman'ı niçin öldürdü?"

"Ve bu dövmenin anlamı ne?" dedi Bublanski, elindeki fotoğrafı havaya kaldırıp Bjurman'in karnındaki yazıyı işaret etti.

BEN SADİST BİR DOMUZUM, BİR KUSMUK, BİR TECAVÜZCÜYÜM.

Kısa bir süre herkes sustu.

"Doktorlar ne diyor?" dedi Bohman.

"Tahminlerine göre bu dövmeler bir ya da üç yıl önce yapılmış," dedi Sonja Modig.

"Bu dövmeyi Bjurman'in kendi elleriyle yapmadığı varsayımından hareket edebiliriz herhalde."

"Ortalık manyak kaynıyor ama adamın üzerindekiler, dövme hayranları arasında pek tutulan bir motif değil."

Sonja Modig işaret parmağını salladı.

"Doktor dövmenin korkunç göründüğünü söyledi ki buna ben de şahidim. Yani bir amatör yapmış. İğneler deriye değişik derinliklerde saplanmış, bedenin çok duyarlı bir yerine çok büyük işlenmiş. Ağır eziyet diyebileceğimiz, epeyce acılı bir süreç yaşanmış olmalı."

"Ama Bjurman polise başvurmamış," dedi Faste.

"Eğer benim karnıma böyle bir mesaj yazılsa ben de başvurmazdım," dedi Curt Svensson.

"Bir şey daha var," diye araya girdi Modig. "Bjurman'ırı karnına yazıldığı gibi gerçekten de sadist bir domuz olduğunu ispatlayan bir şey."

İçinde fotoğraf çıktıları olan bir dosya çıkarıp elden ele dolaştırdı.

"Bjurman'ın sabit diskindeki dosyadan yalnızca birkaç örnek kopyaladım. Bunlar internetten indirilmiş. Buna benzer yaklaşık iki bin fotoğraf daha var."

Faste tuhaf bir şekilde bağlanmış bir kadın fotoğrafını havaya kaldırarak ıslık çaldı. "Belki de Domino Fashion ya da *Evil Fingers*'tan bir sahne," dedi.

Bublanski sinirli bir el işaretiyle onu susturdu.

"Bunu nasıl yorumlamalı?" dedi Bohman.

"Dövmeler yaklaşık iki yıllık," dedi Bublanski. "Bjurman'ın birdenbire hasta olduğu zamana denk geliyor. Yüksek tansiyonu bir kenara koyarsak, doktoruna göre hastane dosyasında ciddi

bir kayıt yok. Yani dövmeyle, bu birden ortaya çıkan hastalık arasında bir bağ kurabiliriz."

"Tam olarak aynı dönemde Salander'in hayatında da bir değişiklik var," dedi Bohman. "Birdenbire Milton'daki işinden ayrılıp yurt dışına gidiyor."

"Yani bu iki durum arasında bir bağ mı var? Eğer dövmedeki mesaj doğruysa, demek ki Bjurman birine tecavüz etmiş. Eğer bu kurbanı Salander'se, o zaman kızın cinayet için iyi bir nedeni var demektir."

"Tabii bunu başka bir şekilde de yorumlayabiliriz," dedi Hans Faste. "Söyle bir senaryo düşünebilirim; Salander ile Çinli kız bir tür S&M için telekız servisi işi yapıyorlardır. Bjurman da küçük kızlar tarafından eziyet edilmekten zevk alan manyaklardan biridir. Salander'le bir tür bağımlılık ilişkisi geliştirmiş ama işler ters gitmiştir."

"Tamam ama Salander'in Enskede'de yaptıklarını nasıl açıklayacağız?"

"Dag Svensson ile Mia Bergman seks ticaretini açığa vurmak üzere araştırma yaparken Salander'le Wu'nun ayağına dolanmışlardır. Salander de bu engelden kurtulmak istemiştir."

"Bunlar hâlâ yalnızca birer iddia," dedi Modig.

Toplantı bir saat daha sürdü. Dag Svensson'un kayıp dizüstü bilgisayarı üzerine de konuşuldu. Öğle yemeği için ara verildiğinde herkesin sinirleri gerilmişti. Ortada yığınla soru işreti vardı.

Erika Berger, salı sabahı yazı işlerine gelir gelmez, *Svenska*

Morgon-Posten'in yönetim kurulu başkanı Magnus Borgsjö'ye telefon açtı.

"İlgileniyorum," dedi.

"İlgileneceğini düşünmüştüm."

"Kararımı paskalya tatilinden sonra iletecektim ama bildiğin gibi yazı işlerinde bir sürü sorun vardı."

"Dag Svensson cinayeti, çok üzüldüm. Korkunç bir olay."

"O zaman takdir edersin ki, gemiyi terk edeceğimi açıklamak için uygun bir zaman değil."

Borgsjö bir süre sustu.

"Bir sorunumuz var," dedi sonunda.

"Ne?"

"İlk konuştuğumuzda ağustosta işe başlarsın demiştik. Ama yerine geçeceğin genel yayın yönetmeni Hâkan Morander'in sağlığı çok kötü. Kalbinde problem var. Birkaç gün önce doktoruyla konuştu, kalbine dikkat etmeliymiş, 1 Temmuz'da işi bırakmayı düşünüyor. Ben o sonbahara kadar kalır, sen de ağustos-eylül gibi işe başlarsın diye hesap etmiştim. Ama şimdi bütün hesaplar altüst oldu. Erika... sana 1 Mayıs'tan itibaren ihtiyacımız var, hadi bilemedin en geç 15 Mayıs'ta işe başlamalısın."

"Tanrım. Yalnızca birkaç hafta var!"

"İşle hâlâ ilgileniyor musun?"

"Tabii... ama bu *Millennium*'daki işleri düzene koymak için yalnızca bir haftam var demek."

"Üzgünüm, Erika, ama maalesef seni sıkıştırmak zorundayım.

Hepi topu yarım düzine elemanın çalıştığı bir dergide işleri düzene koymak için bir ay az bir zaman sayılmaz aslında."

"Evet ama şimdi normal bir zaman değil."

"Ne de olsa bırakacaksın. Ancak birkaç hafta erteleyebiliriz."

"Bazı koşullarım var."

"Dinliyorum."

"*Millennium*'un yönetimindeki görevimi korumak istiyorum."

"Bu uygun olur mu bilmiyorum. *Millennium* ayda bir yayımlanan küçük bir dergi, ama sonuçta biz rakibiz."

"Bunun bir önemi yok. *Mülennium*'un yazı işleriyle bir ilgim kalmayacak, yalnızca hissemi satmak istemiyorum. Yani yönetimde kalacağım."

"İyi. Sanırım bu sorunu çözebiliriz."

Nisanın ilk haftası ayrıntıları konuşup sözleşme yapmak üzere anlaştılar.

Mikael Blomkvist, Malin'le birlikte hafta sonu hazırladıkları şüpheliler listesini okurken dejavuya kapıldı. Dag Svensson'un kitabında otuz yedi kişiye ağır suçlamalar yöneltilmişti. Bunlardan yirmi biri seks müşterisiydi.

İki yıl önce, Hedestad'da benzer bir şey yaşamıştı. Bir katilin izini sürerken yaklaşık elli şüpheliyle karşılaşmış, içlerinden hangisinin katil olduğu üzerine epeyce kafa yormuştu.

Salı sabahı on civarında, Malin Eriksson'u el işaretiyle yazı işlerindeki odasına çağırdı. Kapıyı kapatıp oturmasını rica etti.

Bir süre sessizce oturup kahve içtiler. Mikael otuz yedi kişilik listeyi Malin'in önüne sürdü.

"Ne yapacağız?" dedi Malin.

"Önce, on dakikaya kadar, bu listeyi Erika'yla birlikte gözden geçireceğiz. Sonra her isim üzerine etraflı bir şekilde düşüneceğiz. Kim bilir, belki de katil bunlardan biridir."

"Nasıl inceleyeceğiz."

"Kitapta bahsi geçen yirmi bir müşteri üzerinde duracağız. Bunların kaybedeceği şeyler diğerlerinden çok daha fazla. Dag'ın izinden gidip hepsini teker teker ziyaret edeceğim."

"Tamam."

"Senden iki şey istiyorum. Henüz kimliklerini açığa çıkaramadığımız iki müşteri ve beş pezevenk var, önümüzdeki günlerde ilk işin bunları açığa çıkarmak olsun. İsimlerden bazıları Mia'nın çalışmasındaki isimlerle çakışıyor; belki onun yazdıklarından gerçek isimlere dair ipuçları bulabiliriz."

"Tamam."

"İkinci olarak, Lisbeth'in vasisi Bjurman hakkında çok şey bilmiyoruz. Gazetelerde bir şeyler yayımlandı ama tahminimce yarısı palavradır."

"Yani geçmişini kazacağım."

"Tam da öyle. Hiçbir şeyi atlama."

Harriet Vanger öğleden sonra beş civarında Mikael'i aradı.

"Konuşmaya vaktin var mı?"

"Birkaç dakika."

"Aranan şu kız... beni bulmana yardımcı olan kız değil mi?"

Harriet ile Lisbeth hiç karşılaşmamışlardı.

"Evet," dedi Mikael. "Seni arayıp bilgilendiremediğim için özür dilerim; aranan kız o."

"Peki bunun anlamı ne?"

"Seni ilgilendirecek bir durum yok... umarım."

"Ama beni ve iki yıl önce yaşananları biliyor."

"Evet, öyle."

Harriet bir süre sustu.

"Harriet... ben onun cinayet işlediğine inanmıyorum. Bana göre suçsuz. Lisbeth Salander'e güvenirim."

"Gazetelerin yazdıklarına bakılırsa... "

"Gazetelerin ne yazdığına boş ver. Bu kadar basit. Aynca senin sırrını açığa vurmama sözü verdi. Ölene kadar sözüne sadık kalacaktır. Sözünün eri bir kızdır o."

"Ya düşündüğün gibi değilse?"

"Bilemiyorum, Harriet. Gerçekte neler olup bittiğini anlamak için elimden geleni yapıyorum."

"İyi o zaman."

"Endişelenme."

"Endişelenmiyorum. Ama kendimi en kötü senaryoya hazırlamalıyım. Sen nasılsın?"

"Pek iyi sayılmam. Cinayetten sonra başımızı kaşımaya vakit

bulamadık."

"Mikael... Şimdi Stockholm'deyim. Yarın Avustralya'ya uçacağım. Bir ay yokum."

"Öyle mi?"

"Her zamanki oteldeyim."

"Bilemiyorum. Birkaç parçaya bölündüm. Gece de çalışacağım, yani arkadaşlığımdan keyif almazsın."

"Keyif almam gerekmiyor. Gel de biraz dinlen."

Mikael gece saat birde evine girdi. Çok yorgundu, her şeye boş verip hemen yatmayı düşünüyordu ama bilgisayarın başına geçip e-postalarını kontrol etti.

<LİSBETH SALANDER> dosyasını açtı ve yepyeni bir belge keşfetti. Belgenin adı [Till MikBlom]du, yanı başında da [Till Sally] yazıyordu.

Mikael birdenbire karşısında böyle bir belge görünce çok şaşırdı. *O burada. Lisbeth Salander benim bilgisayarıma girdi. Belki de hâlâ bağlı olabilir.* Dosyaya iki defa tıkladı.

Neyle karşılaşacağından emin değildi. Bir mesaj. Bir cevap. Suçsuzluk beyanı. Bir açıklama. Lisbeth'in Mikael'e gönderdiği cevap sinirlendirecek kadar kısaydı. Bütün mesaj dört harften ibaretti.

Zala

Mikael gözlerini bu isme dikti.

Dag Svensson öldürülmeden iki saat önceki son telefon

konuşmalarında Zala'dan bahsetmişti.

Ne demek istiyor Lisbeth? Bjurman, Dag ve Mia'yı birbirine bağlayan bu Zala mı? Nasıl? Niçin? Kim bu adam? Lisbeth bunu nasıl biliyor? Bu işe nasıl karıştı?

Kontrol etti; belge bilgisayarına yaklaşık on beş dakika önce yüklenmişti. Birden gülmeye başladı. Belgenin sahibi Mikael Blomkvist gibi görülüyordu. Lisbeth onun bilgisayarında, lisanslı Word programıyla doküman yaratmıştı. Bu e-postadan daha güvenliydi, geride iz sürülebilecek bir IP adresi de yoktu. Aslına bakılırsa Mikael internet üzerinden Lisbeth'in izlenemeyeceğinden kesinlikle emindi. Lisbeth Salander şüphesiz onun bilgisayarında *hostile takeover* yapmıştı; o bu deyimi kullanırdı.

Pencerenin kenarına dikilip belediye binasına bakarken, Lisbeth'in tam o anda kendini izlediği duygusuna kapıldı. Sanki bilgisayarının ekranından ona bakıyordu. Belki şu anda Lisbeth, dünyanın uzak bir köşesindeydi ama Mikael onu yakınında hissediyordu.

Bir süre düşündükten sonra bilgisayarın başına oturup [Sally2] adını verdiği yeni bir Word belgesi açtı. Kısa bir mesaj yazdı.

Lisbeth,

Dünyanın en zor insanı. Şu Zala denilen adam kim? Bağlantı o mu? Dag ve Mia'yı kimin öldürdüğünü biliyor musun? Öyleyse bana söyle. Bu lanet sorunu çözer, sonra da eve gidip uyuruz. / Mikael.

Lisbeth hâlâ Mikael'in bilgisayarındaydı. Cevap bir dakika içinde geldi. Masasının üzerindeki dosyada yeni bir belge belirdi, bu belgenin adı [KALLE BLOMKVIST]ti.

Gazeteci olan sensin. Araştır.

Mikael'in kaşları çatıldı. Nefret ettiğini bile bile lakabını kullanarak ona sataşıyordu Lisbeth. Üstelik en küçük bir ipucu bile vermemişti. Mikael [Sally3] adıyla yeni bir belge açıp masa üstüne kaydetti.

Lisbeth,

Bir gazeteci bir şeyler bilen insanlara soru sorarak araştırma yapar. Dag ile Mia'nın niçin ve kim tarafından öldürüldüklerini biliyor musun? Biliyorsan bana anlat. İzleyebileceğim bir ipucu ver. /Mikael.

Birkaç saat boş yere cevap bekledi. Saat dörtte morali bozulmuş vaziyette bilgisayarın başından kalkıp yatmaya gitti.

19. BÖLÜM

30 MART, ÇARŞAMBA - 1 NİSAN, CUMA

Mikael Blomkvist çarşamba gününü Dag Svensson'un belgelerini tarayarak Zala hakkında yazılanları ortaya çıkartmakla geçirdi. Tıpkı Lisbeth'in daha önce yaptığı gibi Dag'ın bilgisayarında <*Zala*> dosyasını keşfetti. Oradaki *"Irene P", "Sandström"* ve *"Zala"* adlı üç belgeyi baştan sona okudu ve Lisbeth gibi o da, Dag Svensson'un, Gulbrandsen adlı bir polisten bilgi aldığını öğrendi. Bu polis memurunun izini sürdü ve Södertälje Emniyet Amirliği'nde buldu. Telefonla ulaşmaya çalıştı, görev icabı seyahatte çıktığını, ancak pazartesi döneceğini öğrendi.

Mikael, Dag Svensson'un, Irene P'ye epeyce vakit ayırdığını gördü. Otopsi raporlarından, kızın işkence edilerek vahşice öldürüldüğünü öğrenmişti. Cinayet şubat sonunda işlenmişti. Polisin elinde katilin kimliğine dair bir ipucu yoktu, yalnız kızın fahişelik yaptığı göz önüne alınarak, katilin müşterilerinden biri olabileceği varsayımından hareket edilmişti.

Mikael, Svensson'un, Irene P. hakkındaki belgeyi niçin <*Zala*> dosyasına kaydettiğini merak ediyordu. Demek ki Zala ile Irene P. arasında bir bağ kurmuştu ama yazdığı metinde bu tür referanslar yoktu. Başka bir deyimle Dag Svensson bu bağlantıyı

zihninde kurmuştu.

"Zala" belgesi o kadar kısaydı ki, daha çok çalışma notları gibi görünüyordu. Mikael, Zala'nın (eğer böyle biri gerçekten varsa) suç dünyasında bir tür hayalet gibi anıldığını fark etmişti.

Belgeyi kapatıp başını kaşıdı. Mia ve Dag cinayeti beklediğinden çok daha karmaşık görünüyordu. Üstelik durmadan yeni şüphelere kapılıyordu. Asıl sorun, Lisbeth'in bu cinayetlere karıştığı tezini kesin olarak reddedememesiydi. Duygularına göre, Lisbeth'in Enskede'ye gidip iki arkadaşını öldürmesi akla uygun değildi. Ama Lisbeth'in bu tür bir şeyi yapmak için yeterli donanımı vardı, bunu biliyordu. *Hacker*'lık yeteneğini kullanarak birkaç milyar kron gibi uçuk bir miktara el koymuştu. Mikael, Lisbeth'in bilgisayar alanındaki yeteneğini Erika Berger'e anlatmanın dışında (bunun için onun onayını almıştı) sırlarını hiç kimseye açık etmemişti.

Bu cinayetleri Lisbeth'in işlediğine inanmak istemiyordu Ona hiçbir zaman ödeyemeyeceği borçları vardı. Lisbeth yalnızca hayatını kurtarmamış, Hans Wennerström'ün başını altın bir tabakta sunarak Mikael'in kariyeriyle birlikte *Millennium* dergisini de kurtarmıştı.

Lisbeth'e büyük bir sadakati vardı. Er ya da geç yakalanacağını biliyordu. Suçlu ya da suçsuz, ona kesinlikle yardım edecekti.

Aynı zamanda Lisbeth hakkında hiçbir şey bilmediğini kabul ediyordu. İsveç'in en saygın psikiyatri kurumlarında tedavi görmüş, gayri mümeyyiz ilan edilmişti. Bütün bunlar psikolojik bir soruna işaret ediyordu. Son günlerde basında görüşlerine sık başvurulan, Uppsala St. Stefans Psikiyatri Kliniği'nin başhekimi Peter Teleborian, kişi bilgilerini koruma yasası nedeniyle açıkça Lisbeth'in adını vermese bile, ülkedeki psikiyatrik bakım

sisteminin çökmesi hakkında konuşurken dikkate alınması gereken şeyler söylemişti. Teleborian yalnızca İsveç'te değil, uluslararası platformda da saygın bir uzmandı. Konusunda ikna ediciydi, cinayete kurban gidenler ve ailelerine sempatiyle yaklaşırken, Lisbeth için kaygılandığı da ortadaydı.

Mikael acaba onunla mı ilişkiye geçseydi? Belki bir yardımı dokunurdu. Ama vazgeçti. Peter Teleborian, Lisbeth'e ancak yakalandıktan sonra yardım edebilirdi.

En sonunda girişteki küçük mutfağa geçti, üzerinde Muhafazakar Parti'nin logosu olan fincanla kahve alıp Erika Berger'in odasına girdi.

"Röportaj yapacağım seks işçisi ve pezevenklerin listesini çıkarttım. Epeyce kabarık," dedi.

Erika endişeyle iç çekti.

"Bu listedeki herkesi ziyaret etmem bir iki haftamı alır. Strängnas'dan Norrköping'e kadar geniş bir alana yayılmışlar. Arabaya ihtiyacım olacak."

Erika çantasını açtı, BMW'sinin anahtarını çıkarıp Mikael'e verdi.

"Sen ne yapacaksın?"

"Sorun değil. İşe gelirken pek araba kullanmıyorum. Sıkışırsam Greger'in arabasını alırım."

"Teşekkürler."

"Tabii bir koşulum var."

"Öyle mi?"

"Şu ziyaret edeceğin adamlardan bazıları tam anlamıyla

gangster. O pezevenkleri Mia'yla Dag'ı katletmekle suçlayacaksan yanına şunu almanı ve hep ceketinin cebinde taşımanı istiyorum."

Masanın üzerine bir kutu göz yaşartıcı gaz koydu.

"Bunu nereden aldın?"

"Geçen yıl ABD'den aldım. Kadınlar geceleri silahsız dolaşacak değiller herhâlde."

"Eğer bunu kullanırsam yasa dışı silah taşımaktan başım belaya girer."

"Senin ölüm ilanını yazmaktan daha iyidir. Mikael... bunu anlayabiliyor musun bilemiyorum, bazen senin için endişeleniyorum."

"Bak sen!"

"Gözünü budaktan esirgemiyorsun, herhangi bir aptallıktan caymayacak kadar da inatçısın."

Mikael gülümsedi, eline aldığı göz yaşartıcı gaz kutusunu tekrar masaya koydu.

"Beni düşündüğün için teşekkürler. Ama buna ihtiyacım yok."

"Micke, ısrar ediyorum."

"Endişelenme. Ben hazırlığımı yaptım."

Ceketinin cebinden teneke bir kutu çıkarttı. Bu bir göz yaşartıcı gaz kutusuydu. Lisbeth'in çantasında bulduğu günden beri hep yanında taşıyordu.

Bublanski, Sonja Modig'in odasının kapısını tıklatıp içeri girdi,

yazı masasının önündeki ziyaretçi koltuğuna oturdu.

"Dag Svensson'un bilgisayarı," dedi.

"Bunu ben de düşündüm," dedi Sonja. "Svensson ile Bergman'in hayattaki son günlerinde yaptıklarının bir dökümünü çıkarttım. Hâlâ boşluklar var ama Dag Svensson o gün *Millennium*'un yazı işlerine hiç uğramamış. Bununla birlikte öğleden sonra saat dört civarında şehir merkezine inmiş, orada eski bir okul arkadaşıyla karşılaşmış. Tesadüfi bir karşılaşma, Drottninggatan'da bir kafeye oturmuşlar. Okul arkadaşı Svensson'un sırt çantasında bir dizüstü bilgisayar olduğundan çok emin. Bilgisayarı görmüş, hatta üzerine yorum yapmış."

"Ve akşam saat on bir civarında öldürüldükten sonra bu bilgisayar sırra kadem basmış."

"Öyle."

"Sence bu ne anlama gelir?"

"Belki başka bir yeri daha ziyaret etmiş, bir nedenle orada bırakmış ya da unutmuştur."

"Sence bu ne kadar gerçekçi"

"Pek değil. Belki servise ya da tamire bırakmıştır. Ya da belki de bizim bilmediğimiz bir çalışma mekânı daha var. Örneğin daha önce St. Eriksplan'daki serbest çalışanlar ofisinde bir masa kiralamış."

"Evet."

"Belki de katil almıştır."

"Armansky'ye göre Salander sıkı bir bilgisayar uzmanıymış."

"Öyleymiş," diye başını salladı Sonja.

"Blomkvist'in teorisine göre Dag ile Mia, Dag'in üzerine çalıştığı haber nedeniyle öldürülmüşler. Bu çalışma da büyük ihtimal bilgisayarında kayıtlıdır."

"Biz olayların gerisindeyiz biraz. Üç cinayet gerisinde izlenilecek bir sürü ipucu bırakıyor, bunların hepsine yetişemiyoruz. Dag Svensson'un *Millennium*'daki çalışma odası henüz adam gibi aranmadı."

"Bu sabah Erika Berger'le konuştum. Yazı işlerine gidip, Dag'in geride bıraktıklarını incelemediğimize şaşırmış."

"Salander'i en kısa zamanda yakalama düşüncesine biraz fazla saplandık ama hâlâ elimizde katilin o olduğuna dair ikna edici bir neden yok. Sence *Millennium..."*

"Yarın sabah *Millennium*'da buluşmak üzere Berger'le anlaştım."

"Teşekkürler."

Mikael perşembe günü yazı masasının başında oturmuş Malin Eriksson'la konuşurken yazı işleri odasında telefon çalmaya başladı. Kapı aralığından Henry Cortez'in telefona doğru gittiğini gördüğünden, ilk başta aldırmadı Sonra birden Dag Svensson'un masasındaki telefonun çaldığını fark etti. Sözünü yarıda bırakıp ayağa fırladı.

"Dur, sakın açma!" diye bağırdı.

O bağırdığında Henry elini ahizeye uzatmıştı. Mikael odasından dışarı fırladı. *Şu lanet olası uydurma şirketin adı neydi?..*

"Indigo Pazar Araştırma, ben Mikael. Nasıl yardımcı

olabilirim?"

"Şey... benim adım Gunnar Björck. Cep telefonu kazandığımı yazan bir mektup aldım."

"Kutlarım," dedi Mikael Blomkvist. "Sony Ericsson'un en son modeli."

"Bedava mı?"

"Bedava. Ama hediyenizi alabilmeniz için birtakım soruları cevaplamalısınız. Değişik şirketler adına pazar araştırması ve analizler yapıyoruz. Görüşmemiz bir saatinizi alabilir. Eğer katılırsanız ayrıca 100.000 kron kazanma imkânı da elde edebilirsiniz."

"Anlıyorum. Telefonda yapabilir miyiz?"

"Maalesef. Araştırma için değişik şirket sembollerine bakıp onları tanımlamanız gerekiyor. Ayrıca sizi ne tür reklam resimlerinin etkilediğini anlamak için değişik resimler göstereceğiz. Bunun için çalışanlarımızdan birini size göndermemiz gerekiyor."

"Yaa... peki ben nasıl seçildim?"

"Biz her yıl birkaç kez bu tür araştırmalar yaparız. Bu günlerde sizin yaşlarınızda, başarılı erkekler üzerinde yoğunlaştık. Kimlik numaralarından rastgele seçim yaptık."

Gunnar Björck en sonunda Indigo Pazar Araştırma Şirketi'nden biriyle buluşmayı kabul etti. Hastalık raporu almıştı, Smådalarö'de bir yazlıkta dinleniyordu. Yolu tarif etti. Cuma sabahı buluşmak için anlaştılar.

"İŞTE BU KADAR!" diye bağırdı Mikael ahizeyi yerine koyduğunda. Havaya bir yumruk savurdu. Malin Eriksson ve

Henry Cortez göz ucuyla birbirlerine baktılar.

Paolo Roberto, perşembe günü öğleden önce saat on bir buçukta, Arlanda Havaalanı'na indi. Uçak New York'tan havalandıktan sonra yolun önemli bir bölümünde uyuduğundan, bu defa saat farkından doğan o yorgunluğu hissetmiyordu.

ABD'de bir ay kalmış, boks üzerine konuşmuş, gösteri maçları izlemiş ve *Strix* televizyon kanalına satmak için bir program fikri üzerine çalışmıştı. Gerek aileden gelen ince imalar nedeniyle, gerekse artık yaşlandığından, kariyerinin sonuna geldiğini üzülerek kabul etmek zorundaydı. Bundan böyle formda kalmak için çabalamaktan başka yapacağı bir şey yoktu, bunun için en az haftada bir kez sıkı bir antrenman yapıyordu. Boks dünyasında hâlâ hatırı sayılır bir yeri vardı, hayatının kalan bölümünü şu ya da bu şekilde sporla ilişkili sürdürebilirdi.

Döner banttan bagajını aldı. Gümrükte durduruldu, bagajını kontrol etmek için bir odaya alındı. Üzerine gözünü diken gümrükçülerden biri onu tanıdı.

"Merhaba, Paolo. Sanırım bagajında boks eldiveninden başka bir şey yoktur."

Paolo Roberto valizinde kaçak mal bulunmadığını söyleyerek gümrükten geçti.

Önünde şehre inen otobüslerin beklediği çıkışa yöneldi.

Gözü birden akşam gazetelerinin birinci sayfalarındaki Lisbeth Salander'in resmine takıldı. Hemen durdu. "Belki de uçak tuttu," diye düşündü. Gördüğü şeyi algılamakta zorlanıyordu Sonra manşetleri okumaya başladı.

LİSBETH SALANDER ARANIYOR

Gözlerini diğer gazeteye çevirdi.

SON DAKİKA! PSIKOPAT ÜÇ CINAYETTEN ARANIYOR

Gazete bayiine girip o iki akşam gazetesiyle birlikte sabah gazetelerini de aldı, ilerdeki kafeteryaya gidip oturdu. Artan bir şaşkınlıkla haberleri okumaya başladı.

Mikael Blomkvist perşembe akşamı saat on bir civarında Bellmansgatan'daki evine girdiğinde yorgun ve stresliydi. Niyeti erken yatıp bir güzel uyku çekmekti ama merakına karşı koymadı ve bilgisayarını açıp internete bağlanarak e-postalarını kontrol etti.

İlginç bir şey yoktu ama <*Lisbeth Salander*> dosyasının üzerine tıkladığında kalp atışları hızlandı, [MB2] başlıklı yeni bir belge vardı. Üzerine iki defa tıkladı.

Savcı E basına bilgi sızdırıyor. Ona eski polis raporunu niçin sızdırmadığını sor.

Mikael şaşkınlıkla bu şifreli mesaj üzerine kafa yormaya haşladı. Ne demek istiyordu? Şu eski polis raporu da neydi? Lisbeth'in ne demek istediğini anlayamamıştı. Ne zor kızdı. Niçin bilmece gibi mesajlar gönderiyordu ki. Bir süre düşünen Mikael [Şifreli] adını verdiği yeni bir belge açtı.

Merhaba, Sally. Şu cinayetlerden sonra soluk almaya fırsat bulamadım, felaket yorgunum. Bu senin umurunda olmayabilir ya da çok ciddiye almayabilirsin ama arkadaşlarımı kimin öldürdüğünü bilmek istiyorum. / M.

Beklemeye başladı. Bir dakika sonra [Şifreli 2] başlığıyla cevap geldi.

Eğer bensem ne yaparsın ?

Mikael [Şifreli 3] başlığıyla cevapladı.

[Lisbeth, eğer öyleyse kafayı yemiş olmalısın, ki bu durumda sana ancak Peter Teleborian yardım edebilir. Ama Dag ile Mia'yı senin öldürdüğüne inanmıyorum. Bu konuda yanılmadığımı umuyor ve dua ediyorum.

Dag ile Mia seks ticaretini açığa çıkartmanın peşindeydi. Cinayetlerin bu nedenle işlendiğini düşünüyorum. Ama elimde bir delil yok.

Aramızdaki sorun ne, bilemiyorum. Hatırlarsın bir seferinde arkadaşlık üzerine tartışmıştık. Ben arkadaşlığın saygı ve güven üzerine inşa edildiğini söylemiştim. Benden hoşlanmıyorsan bile bana hâlâ güvenebilirsin. Senin sırlarını asla açığa vurmadım. Wennerström'ün milyarlarının nereye gittiğinden bile bahsetmedim. Bana güven. Ben senin dostunum./M]

Mikael artık ümidini kaybetmişken, elli dakika sonra, yanıt geldi. [Şifreli 4].

Bu konuyu düşüneceğim.

Mikael derin bir nefes aldı. Biraz olsun umuda kapılmıştı. Cevap neyse oydu. Bu konuyu düşünecekti. Mikael'in hayatından birdenbire çıkıp kayıplara karıştıktan sonra ilk defa onunla ilişkiye geçiyordu. Konuyu düşüneceğini söylemesi, onunla konuşup konuşmamayı tarttığı anlamına gelirdi.

[Şifreli 5] yazdı.

Tamam. Seni bekliyorum. Ama çok bekletme.

Cinayet masası komiseri Hans Faste'nin cuma sabahı işe giderken telefonu çaldığında, Långholmsgatan Caddesi'ndeydi. Polisin Lundgatan'daki daireyi yirmi dört saat gözaltında tutacak imkânları olmadığından, bu daireye komşu emekli bir polisten

gözünü daireden ayırmamasını rica etmişlerdi.

"Çinli kız şimdi eve geldi," dedi emekli polis.

Faste yasal bir dönüş yapacak bir yer bulamayınca, Väster Köprüsü'nden hemen önce, otobüs durağının önünden Helenborsgatan Caddesi'ne yasadışı bir dönüş yaptı. Arabasını Högalid Caddesi üzerinden Lundgatan'a sürdü. Arabasını park ettiğinde telefon konuşmasının üzerinden iki dakikadan az bir zaman geçmişti. Faste caddenin karşısına koştu, bahçe kapısından geçip binanın ana kapısına yöneldi.

Miriam Wu dairesinin kapısının önünde durmuş, matkapla oyulup çıkarılmış kilitten kalan deliğe ve kapıya gerilmiş polis bantlarına bakıyordu. Merdivenlerden gelen ayak sesleriyle geriye döndü, yapılı bir adam gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Adamın dostça bir niyetinin olmadığı ortadaydı. Çantasını yere koyup gerekirse Thai boks yapmaya hazırladı.

"Miriam Wu?" dedi adam.

Polis kimliğini gösterdiğinde Miriam şaşırdı.

"Evet," dedi Mimmi. "Sorun ne?"

"Son bir haftadır neredeydiniz?"

"Uzaklardaydım. Ne oldu. Daireme hırsız mı girdi?"

Faste dik dik baktı.

"Sizden Kungsholmen Emniyet Müdürlüğü'ne gelmenizi rica edeceğim," dedi, bir elini kızın omzuna koyarak.

Faste, Miriam Wu'yu sorgu odasına soktuğunda Bublanski'yle Modig biraz huzursuz görünüyorlardı.

"Buyurun oturun. Ben cinayet masası komiseri Jan Bublanski, bu da meslektaşım Sonja Modig. Buraya böyle apar topar getirildiğiniz için özür dileriz ama cevabını merak ettiğimiz bazı sorular var."

"Öyle mi? Neymiş bakalım? Şuradaki adam pek konuşkan değildi."

Mimmi başparmağıyla Faste'yi işaret etti.

"Bir haftadan daha uzun zamandır sizi arıyoruz. Neredeydiniz, açıklayabilir misiniz?"

"Evet, açıklayabilirim. Ama canım istemiyor, üstelik bu sizi hiç ilgilendirmez."

Bublanski kaşlarını çattı.

"Eve dönüyorum, kapımın kilidinin kırılıp iki yanına polis bantları yapıştırıldığını görüyorum ve şu hormonlu erkek bozuntusu beni buraya sürüklüyor. Siz bunu açıklayabilir misiniz?"

"Erkeklerden hoşlanmıyor musun?" dedi Hans Faste.

Miriam şaşırırken, Bublanski ile Modig öfkeyle baktılar Faste'ye.

"Bunu bir haftadır gazete okumadığınıza mı yoralım? Yurt dışında mıydınız?"

Bir parça başı dönmeye başlayan Miriam'ın, güvenli hali sarsılmış gibiydi.

"Evet, gazete okumadım. İki haftadır Paris'teydim, ailemi ziyaret ettim. İstasyondan yeni eve dönmüştüm."

"Trenle mi döndünüz?"

"Uçaktan hoşlanmam."

"Yani bugün gazete manşetlerinin yer aldığı ilanları ya da gazeteleri görmediniz?"

"Stockholm'e daha bu sabah indim, iner inmez de metroya binip eve gittim."

Komiser Bubbla bir süre düşündü. Sabahki haber panolarında Salander'e ilişkin bir şey yoktu. Ayağa kalktı, odadan çıktı, geri geldiğinde elinde *Aftonbladet* gazetesi vardı, ilk sayfasında boydan boya Lisbeth Salander'in pasaporttaki fotoğrafı basılıydı.

Miriam Wu sanki karnına bir yumruk yemişti.

Mikael Blomkvist, 62 yaşındaki Gunnar Björck'ün verdiği yol tarifini izleyerek Smådalarö'deki kulübeye gitti. Björck'ün "kulübe" dediği yer, yılın her mevsimi oturmaya uygun modern bir villaydı. Bir tarafı Jungfrufjärden koyuna bakıyordu. Çakıl döşeli bahçeden geçerek kapı zilini çaldı Mikael. Gunnar Björck, Dag Svensson'un bulup dosyasına eklediği fotoğraftaki gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedi Mikael.

"Oo, demek evi bulabildiniz?"

"Zor olmadı."

"İçeri gelin. Mutfakta oturalım."

"İyi fikir."

Gunnar'ın sağlığı yerinde gibiydi, yalnızca biraz topallıyordu.

"Hastayım, rapor aldım," dedi.

"Umarım ciddi bir şeyiniz yoktur," dedi Mikael.

"Disk kayması, ameliyat olacağım. Kahve alır mısınız?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Mikael. Bir sandalyeye oturup çantasını açtı, bir dosya çıkarttı. Björck tam karşısına oturdu.

"Yüzünüz tanıdık geliyor. Daha önce karşılaştık mı?"

"Hayır," dedi Mikael.

"Bana çok tanıdık geliyorsunuz."

"Belki de gazetelerde görmüşsünüzdür."

"Adınız ne demiştiniz?"

"Mikael Blomkvist. Gazeteciyim. *Millennium* dergisinde çalışıyorum."

Gunnar Björck bir süre şaşkınlıkla baktıktan sonra durumu idrak etti. *Kalle Blomkvist. Wennerström olayı.* Ama hâlâ ne olup bittiğini anlayamamıştı.

"Millennium. Sizin pazar araştırması yaptığınızı bilmiyordum."

"Yalnızca özel durumlarda yapıyoruz. Üç fotoğrafa bakmanı ve en beğendiğin modeli göstermeni istiyorum."

Mikael masanın üzerine üç kadın fotoğrafı koydu. Fotoğraflardan biri internetteki porno sitelerinden birinden indirilmişti. Diğer ikisi pasaport resimlerinden büyütülmüştü.

Gunnar Björck birden sarardı.

"Anlamadım!"

"Anlamadın mı? Bu Lidia Komarova, 16 yaşında, Beyaz Rusya'nın Minsk şehrinden. Yanındaki Myang So Chin, Jo Jo diye

biliniyor, Taylandlı. Yirmi beş yaşında. Bu da Jelena Barasowa, 19 yaşında, Estonyalı. Parayı bastırıp bu üç kadınla da yattın. En çok hangisinden hoşlandın onu merak ediyorum. Buna bir tür pazar araştırması olarak bak."

Bublanski kaşlarını çatarak gözlerini kendisine çeviren Miriam Wu'ya şüpheyle baktı.

"Şöyle bir özetleyelim; Lisbeth Salander'i üç yıldır tanıdığınızı iddia ediyorsunuz. Bu ilkbaharda hiçbir karşılık beklemeden dairesini size verip başka bir yere taşındı. Arada bir, o sizi ararsa, buluşup seks yapıyorsunuz. Nerede oturduğunu, ne iş yaptığını ve nasıl geçindiğini bilmiyorsunuz. Ve benden bunlara inanmamı bekliyorsunuz?"

"İster inanın ister inanmayın, beni hiç ilgilendirmiyor. Ben bir suç işlemedim. Hayatımı nasıl yaşadığım, kiminle yatıp kalktığım ne sizi ne de başkasını ilgilendirir."

Bublanski başını salladı. Bu sabah Miriam Wu'nun ortaya çıktığını duyduğunda bir rahatlama hissetmişti. *Nihayet bir ilerleme.* Ondan edindiği bilgiler çok aydınlatıcıydı. İşin tuhaf tarafı Miriam Wu'ya inanmıştı. Kız hiç tereddüt etmeden açık, anlaşılır cevaplar vermişti. Salander'le ne zaman, nerelerde buluştuğunu hiç kıvırmadan anlatmıştı. Lundagatan'a nasıl taşındığını öylesine ayrıntılı anlatmıştı ki, Bublanski de, Modig de böylesi tuhaf bir öykünün ancak gerçek olacağına inanmıştı.

Sorgulamayı dinlerken siniri tepesine çıksa da, Hans Faste çenesini tutmayı başarmıştı. Laf kalabalığına getirip asıl cevaplaması geren sorudan kaçınan, şu kibirli *Çinli kıza* yumuşak davrandığı için Bublanski tam bir aptaldı. Faste'ye göre önemli tek şey, Salander kaltağının hangi cehennemde

saklandığıydı.

Miriam Wu, Lisbeth'in nerede olduğunu bilmiyordu. Nerede çalıştığını bilmiyordu. Milton Security'nin adını daha önce hiç duymamıştı. Dag Svensson ve Mia Bergman adını da duymamıştı, dolayısıyla onlara ilişkin hiçbir soruyu cevaplayamazdı. Salander'in mahkeme kararıyla gözetim altında tutulduğunu ilk defa duyuyordu. Psikiyatri kliniğinin raporlarından da haberdar değildi.

Bununla birlikte onunla Kvarnen barında karşılaştıklarını, öpüştüklerini, sonra Lundagatan'daki eve gittiklerini, sabahın erken saatlerinde de oradan ayrıldıklarını kabul ediyordu. Birkaç gün sonra da trenle Paris'e gitmiş, İsveç gazetelerini okuma imkânı olmamıştı. Kvarnen'de karşılaşıp eve gittikleri o akşamdan sonra, arabanın anahtarını vermek için ayaküstü yaptığı ziyaret dışında, Lisbeth'i bir daha görmemişti.

"Araba anahtarları mı?" dedi Bublanski. "Salander'in arabası mı var?"

Miriam, Lisbeth'in şarap kırmızısı bir Honda satın aldığını anlattı. Bu araba şimdi evin önünde duruyordu. Bublanski ayağa kalkıp Sonja Modig'e döndü.

"Sorguya sen devam edebilir misin?" dedi ve odadan çıktı.

Jerker Holmberg'i buldu ve şarap kırmızısı bir Honda'nın teknik takibini yapmasını rica etti. Kendisinin biraz yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacı vardı.

İsveç Güvenlik Teşkilatı Göçmenler Dairesi'nin polis şef yardımcısı, raporlu Gunnar Björck, harika Jungfrufjärden manzarasının karşısında, kül rengi bir hayalet gibi oturuyordu.

Mikael'se sabırlı ve tarafsız bir ifadeyle onu inceliyordu. Şu anda karşısında oturan adamın Enskede cinayetiyle hiçbir ilgisi olamazdı. Dag Svensson onunla yüz yüze gelme imkânı bulamadığından Björck, çok kısa zamanda seks ticaretinin müşterilerini anlatan bir araştırmada adı ve resmiyle yer alacağını bilmiyordu Björck'ü ilginç kılan tek bir detay vardı; Avukat Nils Bjurman'ı tanıyordu. Björck'ün yirmi sekiz yıldır üyesi olduğu Polis Atıcılık Kulübü'nde tanışmışlardı. Hatta bir süre Bjurman'la birlikle kulübün yönetiminde yer almışlardı. O kadar derin bir yakınlık değildi ama birkaç defa bir araya gelmiş, birlikte akşam yemeği yemişlerdi.

Hayır, Bjurman'ı aylardır görmemişti. Hatırladığı kadarıyla Bjurman'la geçen yaz sonlarında tesadüfen karşılaşmış, bir kafenin bahçesinde birer bira içmişlerdi. Bjurman'in o psikopat kız tarafından öldürülmesine çok üzülmüş ama cenazesine katılmayı düşünmemişti.

Mikael onu dinlerken bir yandan da bu tesadüfler üzerine kafa patlatıyordu. Bjurman özel ve meslek hayatında yüzlerce insan tanımış olmalıydı. Dag Svensson'un topladığı belgelerde adı geçen birini tanıması da ne inanılmaz, ne de istatiksel açıdan tuhaf bir durumdu. Hatta Dag Svensson'un belgelerinde adı geçen bir gazeteciyle kendisinin bile uzaktan bir tanışlığı vardı.

Artık görüşmenin sonuna gelinmişti. Björck beklenilen bütün aşamaları geçmişti. İnkâr, arkasından -Mikael elindeki belgeleri gösterdikten sonra- öfke, tehdit, rüşvet teklifi, en sonunda da yalvarma. Mikael hiçbirine itibar etmemişti.

"Eğer bunları yayımlarsan hayatımı mahvedeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Mikael.

"Buna rağmen yayımlayacak mısın?"

"Kesinlikle."

"Niçin? Hiç mi merhametin yok? Hastayım, görmüyor musun?"

"Merhamet dilemen çok ilginç."

"İnsan olmanın ne zararı var?"

"Haklısın, bir zararı yok. Şimdi hayatını mahvedeceğim diye sızlanıyorsun ama bir sürü genç kızın hayatını mahvederken zevk alıyordun. Biz onlardan yalnızca üçünü bulabildik. Tanrı bilir daha kaç tane var. İnsanlığın neredeydi o zaman!"

Mikael ayağa kalktı, belgeleri toplayıp bilgisayar çantasına koydu.

"Ben kapıyı bulurum."

Mutfak kapısından çıkarken aklına bir şey gelmiş gibi durdu. Björck'e döndü.

"Zala diye birinden bahsedildiğini duydun mu?" diye sordu.

Björck gözlerini ona dikti. Sersemlemiş bir haldeydi, Mikael'in ne sorduğunu duymamış gibiydi. Sanki Zala ismi onun için bir anlam ifade etmiyordu Sonra birden gözleri büyüdü.

Zala!

İmkânsız.

Bjurman!

Bu mümkün mü?

Mikael bu değişikliği fark ederek tekrar mutfak masasına döndü.

"Zala'yı niçin soruyorsun?" dedi Björck. Çok şaşırdığı belliydi.

"Çünkü beni ilgilendiriyor."

Mutfakta çıt çıkmıyordu. Mikael neredeyse Björck'ün kafasında dönen çarkları görüyordu. En sonunda Björck pencere kenarında duran sigara paketine uzandı. Mikael eve geldikten beri ilk sigarasını yakıyordu.

"Eğer Zala hakkında bir şey biliyorsam... biçtiğin değer ne?"

"Ne bildiğine bağlı."

Björck bir süre düşündü. Duygu ve düşünceleri birbirini kovalıyordu.

Nasıl olur da Mikael Blomkvist Zalachenko'yu bilebilir?

"Bu ismi uzun süredir duymamıştım," dedi Björck en sonunda.

"Yani kim olduğunu biliyorsun."

"Öyle demedim. Neyin peşindesin?"

Mikael bir an tereddüt etti.

"Dag Svensson'un araştırdığı adamlardan biri de o."

"Değeri ne?"

"Neyin değeri ne?"

"Eğer Zala'ya ulaşmanı sağlarsam... şu haberinizde beni unutabilir misiniz?"

Mikael yavaşça oturdu sandalyeye. Hedestad'da yaşadıklarından sonra bir haber üzerine bir daha asla pazarlık etmeyeceğine dair kendi kendine söz vermişti. Björck'le de etmeyecekti. Ne olursa olsun ipliğini pazara çıkaracaktı. Bununla birlikte vicdani bir endişeye kapılmadan Björck'e karşı ikili

oynayabileceği fikrindeydi. Bu nedenle kendini kötü hissetmiyordu. Björck suç işlemiş bir polisti. Eğer muhtemel bir katilden haberdardıysa, görevi gereği hemen müdahale etmeliydi; bu bilgiyi kendi lehine bir pazarlık konusu yapmamalıydı. Kısaca bir başka suçlu hakkında bilgi vermesi için, Björck'ü adının unutulacağına inandırmakta bir mahsur yoktu. Mikael elini ceketinin cebine soktu, masadan kalkarken kapattığı kayıt cihazını çalıştırdı.

"Tamam, anlat," dedi.

Sonja Modig, Hans Faste'ye ateş püskürüyor fakat öfkesini açığa vurmaktan kaçınıyordu. Bublanski sorgu odasından ayrıldıktan sonra Miriam Wu'nun sorgusu hukuk kurallarının bütünüyle dışına taşmıştı.

Modig çok şaşkındı. Faste ve onun maço davranışlarından nefret etse de, mesleki yeteneklerine diyecek lafı yoktu. Ama şimdi o yeteneğin üzerindeki bütün sırlar dökülmüştü. Güzel, zeki ve lezbiyen bir kadın tarafından kışkırtıldığı çok açıktı. Miriam Wu onun hiddetini fark etmiş, eşeledikçe eşeliyordu.

"Demek komodinimin çekmecesinde kemerli bir vibratör buldun? Ee, onunla ilgili ne hayaller kurdun?"

Miriam sırıtarak cevap bekledi. Faste öfkeden patlayacak gibiydi.

"Kapa çeneni de sorularımı cevapla!" diye tısladı Faste.

"Bana onunla Lisbeth Salander'i düzüp düzmediğimi sordun. Ben de seni hiç mi hiç ilgilendirmez diyorum."

Sonja Modig elini kayıt cihazına uzattı: "Miriam Wu'nun

sorgusuna 11.12'de ara verildi," dedi, cihazı kapattı. Miriam'a döndü.

"Lütfen siz biraz bekleyin. Faste seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Miriam Wu tatlı tatlı gülümserken, Faste ona öfkeli bir bakış fırlattı ama süngüsü düşmüş bir halde Modig'in peşine takılıp koridora çıktı. Modig topukları üzerinde döndü, burnunu neredeyse Faste'nin burnuna dayadı.

"Bublanski sorgu görevini bana verdi. İşi bok ediyorsun!"

"Yok ya. O kızışmış amcık yılan gibi kıvırıyor."

"Bu benzetmeye bir tür Freudyen sembol seçimi diyebilir miyiz?"

"Ne?"

"Boş ver. Hadi sen git Curt Svensson'u bul ve hava almaya çık ya da atacılık kulübüne gidip ateş et, işime burnunu sokma da ne bok yersen ye."

"Bu ne biçim tavır, Modig?"

"Benim sorgumu sabote ediyorsun."

"Kız seni etkiledi mi, onunla yalnız mı kalmak istiyorsun?"

Öfkesini kontrol edemeyen Modig, Hans Faste'ye bir tokat indirdi. İndirir indirmez pişman olmuştu, ama artık faydasızdı. Koridorun iki tavafına göz ucuyla baktı, Tanrı'ya şükür hiçbir şahit yoktu.

Hans Faste şaşkınlığı geçtikten sonra ceketini omzuna attı ve gitti. Sonja Modig bir an arkasından seslenip özür dilemeyi aklından geçirdi ama yapmadı. Bir dakika öylece durup sakinleşti

Sonra kahve makinesinden bir kahve alıp sorgu odasına döndü.

Bir süre Miriam Wu'yla sessizce oturduktan sonra Modig bakışlarını Wu'ya çevirdi.

"Özür dilerim. Sanırım bu binada yapılan en kötü sorgulamalardan biriydi."

"Onunla çalışmak eğlenceli olmalı. Dur tahmin edeyim; heteroseksüel, boşanmış, kahve molalarında da homoseksüellerle dalga geçen fıkralar anlatıyor."

"O... eski kafalı biri. Başka bir şey diyemiyorum."

"Sen değil misin?"

"En azından homofobik değilim."

"İyi."

"Miriam, ben... biz, hepimiz on gündür neredeyse yirmi dört saat ayaktayız. Enskede'de işlenen iki korkunç cinayetle, Odenplan'da işlenen, en az bunlar kadar korkunç üçüncü bir cinayeti çözmeye çalışıyoruz. Arkadaşın Salander'le cinayet mahalleri arasında bir bağ kurduk. Elimizde teknik kanıtlar var, onu her yerde arıyorlar. Başka birine ya da kendi kendine zarar vermeden önce onu yakalamak zorundayız, anlıyor musun?"

"Ben Lisbeth'i tanıyorum... Onun birini öldürdüğüne inanamam."

"İnan ya da inanma, bir dayanağımız olmasa ülke çapında alarm vermeyiz. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim ki, amirim Komiser Bublanski'nin de şüpheleri var. Yalnızca suça iştirak ettiği ya da bir biçimde bu işe karıştırıldığı tezi üzerinde de duruyoruz. Ama onu yakalamak zorundayız. Sen Salander'in suçsuz olduğuna inanıyorsun, Miriam. Peki ya yanılıyorsan?

Onu çok fazla tanımadığını sen kendin söyledin."

"Neye inanacağımı bilmiyorum."

"O zaman gerçeği bulmamıza yardımcı ol."

"Ben tutuklu muyum şimdi?"

"Hayır."

"Ne zaman istersem gidebilir miyim?"

"Teknik olarak, evet."

"Teknik olmayarak?"

"Bizim açımızdan şüpheli konumuna düşersin." Miriam, Modig'in bu sözünün ne anlama geldiğini tarttı.

"Tamam. Sor bakalım. Eğer soruların hoşuma gitmezse cevaplamam."

Sonja Modig kayıt cihazını tekrar çalıştırdı.

20. BÖLÜM

1 NİSAN, CUMA - 3 NİSAN, PAZAR

Miriam WU'nun sorgusu bir saat daha sürdü. Sorgunun sonlarına doğru odaya giren Bublanski oturup sessizce dinledi. Miriam Wu onu nazikçe selamladıktan sonra, Sonja'nın sorularını cevaplamaya devam etti.

En sonunda Modig, Bublanski'ye döndü, sormak istediği bir şey var mı diye sordu. Bublanski başını iki yana salladı.

"Miriam Wu'nun sorgusu bitti. Saat 13.09."

Modig kayıt cihazım kapattı.

"Anladığım kadarıyla Faste'yle bir parça sorun yaşamışsınız," dedi Bublanski.

"Konsantre olmakta zorlandı," dedi Sonja tarafsız bir ifadeyle.

"Tam bir aptal," dedi Miriam Wu.

"Komiser Faste gerçekten de yetenekli biri ama belli ki genç bir kadını sorgulamaya alışık değil," dedi Bublanski. Gözlerini Miriam Wu'ya çevirdi. "Onu burada bırakmamalıydım. Özür dilerim."

Miriam Wu şaşırmıştı.

"Özrün kabul edildi. İlk başta ben de sana karşı pek nazik sayılmazdım," dedi.

Bublanski unut gitsin der gibi elini salladı.

"Sana birkaç soru sorabilir miyim? Kayda geçmeyecek."

"Elbette sorabilirsin."

"Lisbeth Salander hakkında ne kadar şey duyarsam o kadar şaşırıyorum. Onu tanıyan insanların çizdiği resim, Sosyal Hizmetler Müdürlüğü ve psikiyatrların çizdiği resimle tamamen zıt."

"Öyle mi?"

"Bana dürüstçe cevap ver."

"Tamam."

"Lisbeth Salander on sekizine bastığında verilen psikiyatrik raporlara göre zekâ özürlü ve anlama kapasitesi kıt biriymiş."

"Boş laf. Sanırım Lisbeth benden de senden de daha zeki."

"Hiçbir okuldan diploması yok, hatta okuyup yazabildiğine dair bir belge bile yok."

"Lisbeth Salander benden çok daha iyi okur ve yazar. Bazen oturup matematik formülleri çiziktirir. Katıksız cebir. Benim aklımın yetmediği şeyler."

"Matematik mi?"

"Bunu hobi edinmiş."

Bublanski bir süre sustu.

"Hobi mi?" dedi sonunda.

"Çeşitli denklemler. Ben yazdığı sembollerin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Bublanski başını salladı.

"Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün raporlarına göre on yedi yaşındayken yaşlı bir adamla birlikte yakalanmış ve fahişelik yaptığı şüphesiyle Tontolunden'e kapatılmış."

"Lisbeth! Orospu mu! Siktirsinler. Nerede çalıştığını bilmiyordum ama bir güvenlik şirketinde çalıştığını duyduğumda hiç şaşırmadım."

"Peki geçimini nasıl sağlıyor?"

"Bilmiyorum."

"Lezbiyen mi?"

"Hayır. Benimle yatıyor. Ama bu lezbiyen olduğu anlamına gelmez. Seksüel kimliği konusunda kendisinin bir fikri var mı, sanmıyorum. Bence biseksüel."

"Kelepçe... buna benzer şeyler kullanıyorsunuz. Lisbeth Salander'in sadist eğilimleri mi var ya da bunu nasıl yorumlamalıyız?"

"Sanırım bütün bunları yanlış anlamışsınız. Kelepçeyi bazen rol icabı kullanırız. Yani sadizm, şiddet ya da saldırganlıkla bir ilgisi yoktur. Yalnızca bir oyun."

"Sana hiç şiddet uyguladı mı?"

"Hayır. Oyunlarımızda dominant taraf genellikle benimdir."

"Tamam. Bu kadar. Ha... unutmadan, kapına yeni bir kilit takması için birini gönderdim. Hâlâ orada olmalı, anahtarını ondan alabilirsin."

Miriam Wu tatlı tatlı gülümsedi.

Soruşturmadaki ilk ciddi kavga, öğleden sonra saat üçte yapılan toplantıda baş gösterdi. Bublanski içinde bulundukları durumu özetledi ve soruşturmayı genişletmeyi önerdi.

"İlk günden beri bütün enerjimizi Lisbeth Salander'i yakalamaya harcadık. Baş şüpheli o -somut kanıtlara dayalı bir şüphe- ama bizim çizdiğimiz Salander resmi, onu yakından tanıyanların çizdikleriyle tamamen çelişiyor. Ne Armansky ne Blomkvist ne de Miriam Wu onu psikopat bir katil gibi görüyor. Bu nedenle bakış açımızı genişletmeli, yavaş yavaş katilin başka biri olabileceği ihtimali üzerine de kafa yormalıyız. Belki de Salander yalnızca cinayete yardım etmiş ya da silahlar ateşlendiğinde tesadüfen orada bulunmuştur."

Bublanski'nin bu yaklaşımı hararetli bir tartışmaya yol açtı. Hans Faste'yle Milton Security'den Sonny Bohman bu teze şiddetle karşı çıktılar. İkisine göre, en basit açıklama çoğu kez en doğru açıklamaydı, başka bir katil aramak da fazlasıyla komplocu bir tutumdu.

"Salander yalnız olmayabilir ama bir suç ortağının varlığına dair elimizde en küçük bir ipucu yok," dedi Sonny Bohman.

"Blomkvist'in peşinden gittiği ipuçları polise ulaşıyor, ee, biz de onları takip ederiz artık," dedi Faste acı bir ifadeyle.

Bublanski'yi bir tek Sonja Modig destekledi. Curt Svensson'la Jerker Holmberg öylesine bir iki yorum yaptılar. Milton Security'den Niklas Eriksson bütün bir tartışma boyunca ağzını açıp tek bir kelime etmedi. En sonunda Savcı Ekström elini kaldırıp söze gidi.

"Bublanski, anladığım kadarıyla Salander'i soruşturma kapsamından çıkartmayı önermiyorsun."

"Evet, kesinlikle. Elimizde cinayet mahallinden aldığımız, ona ait parmak izleri var. Ama şimdiye kadar bulamadığımız bir neden üzerine düşünmekten bitap düştük. Onun için, başka olasılıkları da hesaba katalım diyorum. Cinayetlere karışan başkaları da var mı? Bu cinayetlerin Dag Svaensson'un seks ticaretini açığa vurmaya hazırlandığı kitapla ilişkisi var mı? Bu kitapta adı geçen birçok kişinin bu cinayetleri işleyebileceğini söyleyen Blomkvist'e hak veriyorum."

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?"

"İki kişinin muhtemel katiller üzerine araştırma yapmasını istiyorum. Sonja ile Niklas bu işi üstlenebilir."

"Ben mi?" dedi Niklas şaşkınlıkla.

Bublanski'nin onu seçme nedeni gençliğiydi, büyük ihtimal önyargılı davranmayacaktı.

"Modig'le birlikte çalışacaksın. Elimizdeki bütün belgeleri incele, kaçırdığımız bir şey var mı diye bak. Faste, sen, Curt Svensson ve Bohman'la birlikte Salander'i arama faaliyetlerine devam edeceksin. Birinci hedefimiz bu."

"Ben ne yapacağım?" diye sordu Jerker Holmberg

"Sen Avukat Bjurman'a yoğunlaş. Dairesini bir daha ara. Gözümüzden kaçırdığımız bir şey var mı bak. Sorusu olan?"

Kimsenin sorusu yoktu.

"İyi o zaman. Miriam Wu'nun ortaya çıkması hakkında ağzımızı biraz sıkı tutalım. Belki bize anlatacağı başka şeyler de vardır. Basının kızın üzerine atlamasını istemiyorum."

Savcı Ekström, Bublanski'nin yaptığı planın izlenmesine karar verdi.

"Vay be," dedi Niklas Eriksson, Sonja Modig'e bakarak. "Sen polis olduğuna göre, ne yapacağımıza da sen karar ver."

Konferans odasının önündeki koridorda duruyorlardı.

"Sanırım Mikael Blomkvist'le tekrar konuşmalıyız," dedi Modig. "Ama önce biraz Bublanski'yle konuşmalıyım. Bugün cuma, cumartesi ve pazar tatil. Demek ki ancak pazartesi işe koyulabiliriz. Hafta sonu tatilini değerlendirip belgeleri gözden geçir."

Sonja Modig, Bublanski'nin odasına gitti, Savcı Ekström yeni çıkmıştı.

"Bir dakika."

"Otur."

"Şu Faste beni öyle bir çileden çıkarıyor ki!"

"Ona saldırmışsın. Sorgu odasında bir şeyler döndüğünü anlamıştım. Bunun için özür diledim."

"Miriam Wu beni cinsel açıdan etkilemiş ve bu nedenle onunla yalnız kalmak istiyormuşum!"

"Keşke bunu bana söylemeseydin. Bu, cinsel tacize girer. Şikâyetçi olmak ister misin?"

"Bir tokat attım. Bu yeter."

"Tamam, bunu ağır bir tahrik karşısmda yaptığını varsayıyorum."

"Öyleydi."

"Hans Faste'nin güçlü kadınlarla sorunu var."

"Fark ettim."

"Sen de güçlü bir kadınsın, aynı zamanda da çok iyi bir polis."

"Teşekkürler."

"Ama başka birine daha tokat atarsan böyle sakin karşılamam."

"Bir daha olmaz. Bugün Dag Svensson'un *Millennium*'daki çalışma masasını gözden geçirmeye vakit bulamadım."

"Bu konuda yeterince ihmalci davrandık. Her neyse, şimdi eve gidip dinlen, pazartesi yeni bir güçle işe başlarız."

Niklas Eriksson Merkez İstasyonu'nda durdu, George Kafe'de bir kahve içti. Bütün bir hafta Lisbeth'in her an yakalanabileceğini ummuştu. Hele bir de polislere direnmeye teşebbüs eder de aklıselim bir polis onu vurursa, tadından yenmezdi.

Bunları hayal etmek çok hoşuna gidiyordu.

Ne var ki Salander hâlâ yakalanamamıştı. Üstüne üstlük Bublanski olası başka katiller üzerine de düşünmeye başlamıştı. Bu kötü bir gelişmeydi.

Sonny Bohman'dan daha aşağı bir konuma yerleştirilmesi sanki az bir felaketmiş gibi -Milton'ın elamanlarının en sıkıcısı, hayal dünyası en dar olanı Bohman'dı- şimdi bir de Sonja Modig'in astı olmuştu.

Salander'in katil olabileceği tezini en fazla sorgulayan şu

Modig denilen karıydı, Bublanski'yi kuşkuya sevk eden de oydu. Belki bu lanet amcıkla Komiser Bublanski düzüşüyordu da. Eğer öyleyse hiç şaşırmazdı. Bublanski durmadan kadının kıçını yalıyordu. Bütün o polislerin arasında düşündüklerini kıvırmadan söyleyebilecek kadar taşaklı tek kişi Faste'ydi.

O sabah Milton'da, Armansky, Fräklund ve Bohman'la birlikte kısa bir toplantı yapmışlardı. Bir haftalık çalışmadan hiçbir sonuç alınamamış, cinayetlere dair yeni bir tez ortaya konulamamıştı. Bu Armansky'yi epeyce öfkelendirmişti. Fräklund, Milton Security'nin bu konudaki faaliyetlerini gözden geçirmesini önermişti; Bohman'la Eriksson'un polise bedava yardım etmek dışında yapacakları başka işler vardı.

Armansky bir süre düşündükten sonra bir hafta daha bu işe devam etmelerini istemişti. Eğer bir sonuç alınmazsa, soruşturmadan vazgeçilecekti.

Yani bu soruşturmanın kapılarının yüzüne kapanmasına bir hafta vardı. Ne yapacağım bilemiyordu.

Bir süre düşündükten sonra cep telefonunu çıkartıp Tony Scala'yı aradı. Erkeklere yönelik yayın yapan bir dergide serbest gazeteci olarak çalışan Tony'yle, birkaç defa bir araya gelmişti. Enskede cinayetleri soruşturmasına ilişkin bilgi verebileceğini söyledi. Birdenbire, son yılların en hararetli cinayet soruşturmasının tam ortasına nasıl düştüğünü anlattı. Scala oltayı beklemeden yuttu, bu ona büyük bir gazetenin kapılarını açabilirdi. Bir saat sonra Kungsgatan Caddesi'nde, Aveny'de buluşup bir kahve içmek için anlaştılar.

Tony Scala dikkat çekecek kadar şişmandı. Hem de çok şişman.

"Eğer benden bilgi almak istiyorsan iki şey yapman gerek."

"Dinliyorum."

"Milton'ın adını anmayacaksın. Biz yalnızca danışmanlık yapıyoruz. Eğer Milton'un adını anarsan benim bilgi sızdırdığım anlaşılır."

"Salander'in Milton'da çalıştığını gazeteler zaten yazmıştı."

"Temizlik ve ayak işleri türünden şeyler," diye geçiştirdi Eriksson. "Bu yeni bir haber değil."

"Tamam."

"İkinci olarak, yazdığın haberde, sanki bu bilgileri sana bir kadın sızdırmış havası vereceksin."

"Niçin?"

"Şüpheleri üzerimden uzaklaştırmak için."

"Tamam. Elinde neler var?"

"Salander'in lezbiyen arkadaşı ortaya çıktı."

"Oo... Harika. Gazetelerin yazdığı, Lundagatan'da oturan şu kayıp kız, değil mi?"

"Miriam Wu. Bir değeri var mı?"

"Hem de nasıl. Nerelerdeymiş?"

"Ülke dışında. Cinayetlerden hiç haberi olmadığını iddia ediyor."

"O da şüpheli mi?"

"Şimdilik hayır. Bütün gün sorgulandı, üç saat önce serbest bırakıldı."

"Bak sen. Anlattıklarına sen inanıyor musun?"

"Bence sular seller gibi yalan söylüyor. Bir şey bildiğinden eminim."

"Evet."

"Arka planını araştır. Salander'le sado-mazoşist cinsel ilişkini olan bir kızdan bahsediyoruz."

"Ve sen bunu biliyorsun?"

"Sorguda kendi itiraf etti. Evinde kelepçe, deri giysiler, kırbaç gibi bir sürü şey bulduk."

Kırbaç kısmı biraz abartılıydı... Tamam, bütünüyle yalandı, ama şu Çinli fahişe kesinlikle kırbaçla da oynamıştı.

"Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

Kütüphane kapanırken içeride kalan son kişi Paolo Roberto'ydu. Öğleden beri Salander avı hakkında yazılan her satırı dikkatle okumuştu.

Kütüphaneden Sveavägen Caddesi'ne çıktığında morali bozuk, kafası karışık ve aç bir haldeydi. McDonalds'a girdi, hamburger alıp bir köşeye oturdu.

Üç kişinin katili Lisbeth Salander. Ona hiç inandırıcı gelmiyordu. Bu cinayetler şu küçük çılgın kızın işi değildi. Sorun şuydu ki, o bu konuda bir şey yapmalı mıydı? Yapacaksa, ne yapabilirdi?

Miriam Wu taksiye atlayıp Lundagatan'daki dairesine gitti. Kapıda onu bekleyen anahtarcıdan yeni takılmış kilidin anahtarını alıp daireye girdi. Evin altı üstüne getirilmişti.

Dolaplar, gardıroplar, çekmeceler boşaltılmış, içindekiler sağa sola savrulmuştu. Dairenin her tarafında parmak izi alırken kullanılan yapışkan toz vardı. Çok özel eşyalarından bazı seks objeleri yatağının üzerine yığılmıştı. Gördüğü kadarıyla hiçbir şeyi kayıp değildi.

İlk iş olarak polislerin taktırdığı kilidi değiştirmek için en yakındaki anahtarcıyı aradı. Bir saate kadar geleceklerdi.

Kahve suyu koyarken başını iki yana salladı. *Lisbeth, Lisbeth, nasıl bir boka bulaştın?*

Cep telefonunu çıkartıp Lisbeth'i aradı. Aboneye ulaşılamıyordu. Mutfak masasının başına oturup neyin doğru neyin yanlış olduğunu uzun süre düşündü. Onun tanıdığı Lisbeth psikopat bir katil olamazdı, ama bir yandan da onu çok fazla tanımıyordu. Lisbeth yatakta çok ateşliydi ama sinirine dokunulursa buz gibi soğurdu. En sonunda, Lisbeth'le karşılaşıp onu dinlemeden bir karar veremeyeceği sonucuna vardı.

Birden ağlamaklı oldu, içini karartan düşüncelerden kurtulmak için kendini temizliğe verdi.

Saat yedi civarında kapı kilidi değiştirilen daire, bir parça temizlik ve sağın solun toparlanmasıyla oturulabilir duruma gelmişti. Duş alan Miriam Wu, doğu motifleriyle işlenmiş siyah-sarı ipek sabahlığını giyerek mutfak masasına oturmuştu ki biri kapıyı çaldı. Kapıyı açtığında karşısında olağanüstü şişman, tıraşsız bir adam duruyordu.

"Merhaba Miriam, ben Tony Scala, gazeteciyim. Birkaç soru sorabilir miyim?"

Aynı anda Wu'nun suratında bir flaş patladı. Tony yanında bir de fotoğrafçı getirmişti.

Miriam önce adamın burnunun üzerine sıkı bir yumruk atmayı düşünse de, tam da onların istedikleri türden bir görüntü vermemek için vazgeçti.

"Ülke dışında Lisbeth Salander'le birlikte miydiniz? Şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

Miriam kapıyı kapatıp öfkeyle kilitledi. Tony Scala kapıdaki posta deliğinin kapağını parmağıyla açarak, "Miriam, basınla er ya da geç konuşmak zorunda kalacaksın, sana yardım edebilirim," diye bağırdı.

Miriam kapağa bir tekme indirdi. Parmağı sıkışan Tony acı dolu bir çığlık attı. Miriam yatak odasına geçip yattı. *Lisbeth, seni ele geçirirsem boğacağım.*

Mikael Blomkvist Smådalarö'den döndükten sonra, Dag Svensson'un teşhir etmeyi düşündüğü başka bir seks müşterisini daha ziyaret etti. Böylece o hafta otuz yedi müşteriden altısını ziyaret etmiş oluyordu. Şimdi ziyaret ettiği, Tumba'da oturan emekli hâkim, meslek hayatında çok sayıda fuhuş davasına bakmıştı. İşin ilginci bu lanet adam inkâr ya da tehdit yoluna sapmadığı gibi, yalvararak bağışlanmayı dilenmemişti. Hiç utanmadan, "Evet, bir sürü doğulu karı düzdüm," demişti. Hayır, hiç de pişman değildi. Fahişelik değerli bir meslekti, müşteri sıfatıyla bu onurlu mesleği yapan kadınlara yardım etmişti.

Akşam on civarında Malin Eriksson aradığında Mikael Liljeholmen'den geçiyordu. Arabayı yavaşlattı.

"Merhaba," dedi Malin. *"Morgon Posten*'in web sayfasını okudun mu?"

"Hayır, ne var ki?"

"Lisbeth'in kız arkadaşı eve dönmüş."

"Ne? Kim?"

"Lisbeth'in Lundagatan'daki dairesinde yaşayan şu lezbiyen kız, Miriam Wu."

Wu diye düşündü Mikael. *Kapıda Salander-Wu yazıyordu.*

Miriam Wu ev telefonunu fişten çekip, cep telefonunu kapattı. Sabah gazetelerinden birinin web sitesinde saat yedi buçukta yayımlanan, eve döndüğüne dair haberler akşam gazetelerinde de yayımlanmıştı. Önce *Aftonbladet*'ten, üç dakika sonra da *Expressen'den* arayarak yorum istediler. Televizyon kanalı *Aktuellt,* haberi adını vermeden geçmiş ama saat dokuzda değişik basın organlarından on altı muhabir Wu'dan yorum istemişti.

İki defa kapı zili çalmıştı. Miriam Wu kapıyı açmadığı gibi, bütün ışıkları da söndürmüştü. Eğer bir muhabir daha gelip kapısını çalarak onu taciz ederse, burnunu kırmaya karar vermişti. En sonunda cep telefonunu açtı, yürüme mesafesi uzaklığında, Hornstull'da oturan bir arkadaşını arayıp bu geceyi yanında geçirip geçiremeyeceğini sordu.

Mikael Blomkvist arabasını binanın önüne park edip dairesinin kapısını boş yere çalmadan beş dakika önce Wu evi terk etmişti.

Bublanski cumartesi sabahı on civarında Sonja Modig'i aradı. Sonja dokuza kadar uyumuş, uyandığında biraz çocuklarıyla oynamış, daha sonra ailecek cumartesi yürüyüşüne çıkmışlardı.

"Gazeteleri okudun mu?"

"Henüz değil. Bir saat kadar önce uyandım, biraz çocuklarla eğlendim. Ne var?"

"Biri basına bilgi sızdırmış."

"Bu yeni bir şey değil. Birkaç gün önce de Salander'in psikiyatrik raporlarını sızdırmışlardı."

"Onu Savcı Ekström sızdırmıştı."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Bunu asla itiraf etmeyecektir ama oydu. Ünü yayılsın diye, davaya ilgiyi artırmak istedi. Ama bu son bilgi ondan sızmadı. Tony Scala adında bir muhabir bir polis memuruyla konuşarak Miriam Wu hakkında bir sürü bilgi almış. Bunların içinde dün sorguda söylenenler de var. Hiç bilinmesini istemediğimiz şeyler. Ekström küplere bindi."

"Lanet olsun."

"Muhabir isim vermiyor. Ama kaynağını 'soruşturmanın kilit isimlerinden biri' diye tarif ediyor."

"Siktir," dedi Modig.

"Haberin bir yerinde kaynağın bir kadın olduğu ima edilmiş."

Sonja Modig bunun ne anlama geldiğini anlayana kadar birkaç saniye sustu. Soruşturmadaki tek kadın oydu.

"Bublanski... ben hiçbir muhabire tek kelime etmedim. Kocam dahil, ekibin dışında hiç kimseyle bu konuda konuşmadım."

"Biliyorum. Bir saniye olsun bilgi sızdırdığın kuşkusuna kapılmadım. Ne yazık ki Ekström benim gibi düşünmüyor, hafta sonu nöbeti tutan Faste de imalarda bulunuyor."

Sonja Modig'in bedeninden kanı çekilmiş gibiydi.

"Ne olacak peki?"

"Aklanana kadar senin bu soruşturmadan alınmanı istiyor."

"Delilik bu. Suçsuzluğumu nasıl ispatlayabilirim?... "

"Senin bir şey ispat etmen gerekmiyor. Bu konuyu soruşturacak her kimse, onun ispat etmesi gerekiyor."

"Biliyorum... ama bu iş ne kadar sürer?"

"Soruşturma başladı bile."

"Ne?"

"Ben sana sordum, sen de bilgi sızdırmadığını söyledin. Kısaca soruşturma bitti, geriye bir tek rapor yazmam kaldı. Pazartesi saat dokuzda Ekström'ün odasında buluşur ve bu meseleyi tartışırız."

"Teşekkür ederim, Bublanski."

"Bir şey değil."

"Yalnız ortada hâlâ bir sorun var."

"Biliyorum."

"Ben bilgi sızdırmadığıma göre bunu gruptan başka biri yapmış olmalı."

"Bir fikrin var mı?"

"Kafadan Faste demeliydim... ama hiç sanmam."

"Senin gibi düşünüyorum. Piçliğine diyecek bir şey yok ama bu işi onun yaptığını sanmıyorum, dün çok öfkeliydi."

Bublanski saatin kaç, havanın da nasıl olduğuna bakmaksızın, yürümekten hoşlanırdı. Yürümek onun için bir çeşit antrenmandı. Şehrin güneyinde, Katarina Bangata Sokağı'nda oturuyordu. Burası *Millennium* dergisinin bürosuna, Milton Security'ye ve daha önce Salander'in oturduğu Lundagatan'a fazla uzak değildi. Ayrıca St. Paulsgatan'daki sinagog da yürüyüş mesafesindeydi. Cumartesi öğleden sonra, bu yerlerin hepsine uğradı.

Bu yürüyüşün kısa bir bölümünde karısı Agnes de ona eşlik etti. Yirmi üç yıldır evlilerdi. Bublanski bütün bu yıllar boyunca karısına sadık kalmış, tek bir yanlış adım atmamıştı.

Bir süre sinagoga uğrayıp hahamla ayaküstü sohbet ettiler. Bublanski Polonyalı bir Yahudi'ydi, Agnes'in ailesi Macar kökenliydi ve Auschwitz'den sağ çıkan az sayıda aileden biriydi.

Sinagogdan sonra Agnes alışveriş yapmak için ayrılırken, Bublanski yürümeye devam etti. Aslında biraz yalnız kalıp soruşturma üzerine düşünmek istiyordu. Dosya paskalyadan evvelki perşembe sabahı masasına geldiğinden beri aldığı önlemleri titizlikle gözden geçirmiş, yalnızca iki hata bulmuştu.

Bunlardan biri Dag Svensson'un *Millennium*'un yazı işlerindeki masasını incelemek için derhal birinin görevlendirilmemesiydi. Bunu akıl ettiğinde -ki bu işi kendisi üstlenmişti- Mikael Blomkvist masayı çoktan boşaltmıştı; Tanrı bilir orada neler vardı!

Diğer bir hata Lisbeth Salander'in yeni bir araba aldığını keşfetmemeleriydi. Bununla birlikte Jerker Holmberg arabada ilginç bir şey bulunmadığını rapor etmişti.

Bu iki hatanın dışında soruşturma iyi yürütülmüştü.

Zinkensdamm semtinde, bir gazete bayiinin önünde durdu, düşünceli bir ifadeyle vitrinde asılı gazeteye bakmaya başladı. Lisbeth Salander'in pasaport fotoğrafı biraz küçültülerek, en üst köşeye kenar süsü gibi konmuş, altına da satış değeri yüksek bir manşet atılmıştı.

POLİS LEZBİYEN SATANİST BİR ÇETENİN PEŞİNDE

Gazeteyi satın aldı, siyah deri ceketli, yırtık siyah kot pantolonlu, siyah dar tişörtlü onlu yaşlarda beş kızın fotoğrafının basıldığı orta sayfayı açtı. Kızlardan biri üzerine beş köşeli yıldız işlenmiş bir bayrak tutuyor, bir diğeri işaret ve serçe parmağını kameraya uzatıyordu. Resmin alt yazısı şöyleydi:

Lisbeth Salander küçük kulüplerde sahne alan bu "death metal" müzik grubuyla takılıyordu. 1996'da Şeytan'ın Kilisesine bağlılıklarını bildiren grubun "Etiquette of Evil" adında hit bir parçası var.

Evil Fingers adı anılmıyordu, kızların gözlerine de siyah bant çekilmişti. Ama rock grubunu tanıyanlar, gazetedeki fotoğrafa bakarak kim olduklarını rahatlıkla çıkarabilirdi.

Haber Miriam Wu üzerine inşa edilmiş, onun da katıldığı *Berns* adlı şovdan alınma bir fotoğrafla süslenmişti. Belden yukarısı çıplaktı, başında Rus subaylarının taktığı türden bir şapka vardı. Fotoğraf aşağıdan çekilmişti. *Evil Fingers'in* kızları

gibi onun da gözüne siyah bant atılmıştı.

SALANDER'İN KIZ ARKADAŞI LEZBİYEN SADO-MAZOŞİZMİ ÜZERİNE YAZDI

Stockholm'ün popüler barlarının iyi tanıdığı 31 yaşındaki bu kadın, barlarda dolaşıp kadın avladığını ve dominant bir lezbiyen olduğunu saklamıyor.

Hatta muhabir, 31 yaşındaki lezbiyenin tavlamaya çalıştığı, Sara adında bir de kız uydurmuştu. Sara'nın erkek arkadaşı bu duruma çok bozulmuştu. Habere göre gay hareketinin çevresinde yer alan bu grup şüpheli, elitist ve feministti. Gay Pride Festivali'nde yaptıkları *"bondage workshop"la* tanınmışlardı. Muhabir Miriam Wu'nun altı yıl önceki feminist bir fanzine yazdığı kışkırtıcı bir makaleden de alıntı yapmıştı. Bublanski alıntıya şöyle bir göz gezdirdikten sonra gazeteyi bir çöp kutusuna attı.

Bir süre Hans Faste ile Sonja Modig üzerine düşündü. İkisi de yetenekli polislerdi. Faste sorunlu biriydi, insanların sinirlerini tepelerine çıkarırdı ama soruşturma hakkında bilgi sızdırdığı da düşünülemezdi. Yine de Bublanski onunla konuşmalıydı.

Bublanski düşüncelerinden sıyrılıp başını kaldırdığında, kendini Lundagatan'da, Salander'in dairesinin olduğu binanın kapısının önünde buldu. Buraya gelmek gibi bir niyeti yoktu ama ayakları onu buraya taşımıştı.

Merdivenlerden Yukarı Lundagatan'a çıktı, orada durup uzun

süre Mikael Blomkvist'in Salander'e yapılan saldırıyla ilgili anlattıklarım düşündü. Bu öykü de onları bir yere taşımamıştı. Ne polise yapılmış bir şikâyet, ne bir isim, ne de doğru düzgün bir eşkâl tarifi vardı. Blomkvist olay yerinden ayrılan minibüsün plakasını da göremediğini iddia etmişti.

Sanki hiçbir şey olmamıştı.

Başka bir deyişle hâlâ çıkmaz bir sokaktaydılar.

Bublanski aşağıda, park yerinde duran şarap kırmızısı Honda'ya baktı. Birden binanın kapısına doğru yürüyen Blomkvist'i gördü.

Miriam Wu gündüz geç saatlerde uyandı, yatak çarşafı kırış kırış olmuş, altında toplanmıştı. Kalkıp oturdu, şaşkın gözlerle etrafına bakındı.

Basının tacizinden kurtulmak için, kız arkadaşını arayarak onun evinde gecelemişti. Ama şimdi Lundgatan'daki daireyi terk etmesinin tek nedeninin basının tacizi olmadığını anlıyordu; Salander'in kapısını çalacağından da korkmuştu.

Polis sorgusu ve gazetelerin yazdıkları onu sandığından çok daha fazla etkilemişti. Her ne kadar kendi kendine, Lisbeth'le konuşmadan önce bir karara varmayacağı sözü verdiyse de, onun suçlu olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Göz ucuyla Viktoria Viktorsson'a baktı. Kadın 37 yaşındaydı, ona çift V diyorlardı ve yüzde yüz lezbiyendi. Yüzüstü yatmış, uykusunda mırıldanıyordu. Miriam parmaklarının ucuna basarak banyoya gitti, duşun altına girdi. Daha sonra kahvaltılık ekmek almak için dışarı çıktı. Verkstad Sokağı'nda, Kafe Cinnamon'ın yanındaki marketin kasasının başında, gazete

manşetlerini gördü. Hemen çift V'nin evine döndü.

Mikael Blomkvist şarap kırmızısı Honda'nın yanından geçti, kapı kodunu tuşlayıp binaya daldı. İki dakika sonra da tekrar sokağa çıktı. Evde kimse yoktu. Blomkvist etrafına bakındı, kararsız bir hali vardı. Bublanski onu dikkatle izliyordu.

Bublanski'yi endişelendiren bir şey vardı; eğer Blomkvist şu Lundagatan saldırısını uydurmuşsa, bu, bir şeyler çevirdiğine delaletti, en kötü ihtimalle, işlenen cinayetlerde onun da parmağının olabileceğine. Ama eğer anlattıkları doğruysa bundan şüphelenmek için henüz bir neden yoktu bütün bu yaşananların gizli bir denklemi var demekti. Bütün bu cinayetleri, ruhsal açıdan sorunlu bir kızın, cinnet anında işlediği teziyle işin içinden çıkılamazdı. Her şey sandıklarından daha karmaşık, fail sayısı daha fazla olmalıydı.

Blomkvist, Zinkensdamm'a doğru yöneldiğinde, Bublanski arkasından seslendi. Mikael durdu, sonra birbirlerine doğru yürüyüp tam merdivenlerin altında karşı karşıya geldiler.

"Merhaba Blomkvist. Lisbeth Salander'i mi arıyorsun?"

"Hayır. Miriam Wu'yu arıyorum."

"Evde yok. Biri onun ortaya çıktığını basına sızdırdı."

"Neler anlattı?"

Bublanski araştıran gözlerini Mikael'e dikti. *Kalle Blomkvist.*

"Şöyle biraz yürüyelim," dedi Bublanski. "Bir fincan kahve içmeliyim."

Högalind Kilisesi'nin yanından geçerek, Liljeholm

Köprüsü'nün hemen yakınındaki Kaffe Lillasyster'e girdiler. Bublanski, bir yemek kaşığı soğuk süt konulmuş duble *espresso,* Mikael ise *caffé latte* sipariş etti. Sigara içilen bölüme oturdular.

"Bunun kadar sinir bozucu bir davayı uzun zamandır soruşturmamıştım," dedi Bublanski.

"Konuşacaklarımızın yarın sabah *Expressen'de* çıkmayacağından ne kadar emin olabilirim?"

"Ben *Expressen'de* çalışmıyorum."

"Ne demek istediğimi anladın."

"Bublanski, ben Lisbeth'in suçlu olduğuna inanmıyorum."

"Ve kendi özel soruşturmanı mı yürütüyorsun? Sana bunun için mi Kalle Blomkvist deniliyor?"

Mikael gülümsedi.

"Sana niçin Komiser Bubbla dediklerini şimdi anlıyorum."

Bublanski'nin dudaklarına soğuk bir gülümseme yerleşti. "Peki Salander niçin suçsuz?"

"Vasisiyle ilişkisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Dag ile Mia'yı öldürmek için hiçbir nedeni yok. Özellikle de Mia'yı. Lisbeth kadınlardan nefret eden erkeklerden tiksinir. Mia bir dolu seks müşterisi erkeğin gırtlağına basmak üzereydi. Yani tam da Lisbeth'in hoşlandığı türden bir şey yapıyordu. O ahlaklı bir kız."

"Onun hakkında söylenenleri bir araya getiremiyorum. Geri zekâlı bir psikopat mı, yoksa yetenekli bir araştırmacı mı?"

"Lisbeth farklı biri. Çok asosyal ama zekâsında kesinlikle bir sorun yok. Aksine, muhtemelen ikimizden de daha zeki."

Bublanski iç çekti. Mikael tıpkı Miriam Wu gibi düşünüyordu.

"Her neyse, onu mutlaka ele geçirmemiz gerekiyor. Ayrıntılara giremem ama cinayet mahallinde bulunduğuna dair elimde teknik kanıtlar var, cinayet silahıyla onun arasında bağ da kurabiliyoruz."

Mikael başını salladı.

"Sanırım silahta parmak izlerini buldunuz. Ama bu onun ateş ettiği anlamına gelmez."

"Dragan Armansky de senin gibi düşünüyor. Bu konuda son derece dikkatli konuşuyor ama o da Lisbeth'in suçsuzluğunu kanıtlayacak bir şey bulmanın peşinde."

"Peki sen? Sen ne düşünüyorsun?"

"Ben polisim. Zanlıları gözaltına alır sorgularım. Şimdilik Lisbeth'in durumu pek parlak değil. Daha zayıf delillerle ceza alan insanlar gördük."

"Sorumu cevaplamadın."

"Bilmiyorum. Eğer o suçsuzsa... Onun vasisini ve senin iki arkadaşını kim öldürmüş olabilir?"

Mikael bir paket sigara çıkarıp Bublanski'ye de ikram etti Polise yalan söylemek istemiyor ve Zala denilen adama dair fikirlerini paylaşması gerektiğini düşünüyordu. Ayrıca Gunnar Björck ve İstihbarat Teşkilatı konusunu da anlatmalıydı.

Dag Svensson'un belgeleri arasında <Zala> başlığıyla kayıtlı dosyaya Bublanski ve meslektaşları da ulaşabilirdi. Yapmaları gereken tek şey bu dosyayı okumaktı. Ama onlar bunu yapacaklarına burunlarının dikine gitmiş, basının dolduruşuna gelip Salander'le ilgili detaylara takılmışlardı.

Mikael'in aklında bir şey vardı ama nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. İyice emin olmadan Björck'ün adını vermeyecekti. Za*lachenko.* Bjurman, Dag ve Mia'yı birbirine bağlayan isim buydu. Tek sorun Björck'ün bu konuda bir şey anlatmamış olmasıydı.

"Biraz daha derine inmeme yardım edersen, o zaman alternatif bir teori sunabilirim."

"Umarım polislerle ilgili değildir."

Mikael gülümsedi.

"Hayır. Henüz değil. Miriam Wu ne dedi?"

"Hemen hemen senin söylediklerini. Bir ilişkileri varmış."

Göz ucuyla Mikael'e baktı.

"Beni ilgilendirmez," dedi Mikael.

"Miriam Wu'yla Salander yaklaşık üç yıldır arkadaşlarmış ama Salander'in geçmişi hakkında bir şey bilmiyor, hatta nerede çalıştığını bile. İnanması zor. Ama ben doğru söylediğini düşünüyorum."

"Lisbeth içine kapanık biridir," dedi Mikael. Bir süre sustular.

"Sende Miriam Wu'nun telefon numarası var mı?"

"Evet."

"Bana verebilir misin?"

"Hayır."

"Niçin?"

"Mikael, soruşturma polisin işi. Uçuk teoriler üreten özel dedektiflere ihtiyacımız yok."

"Henüz bir teorim yok. Bununla birlikte bilmecenin cevabının Dag Svensson'un belgeleri arasında bulunduğuna inanıyorum."

"Eğer biraz çaba gösterirsen Miriam Wu'nun telefonuna ulaşabilirsin."

"Kesinlikle. Ama en kolay yolu numarayı bilen birinden istemek."

Bublanski iç çekti. Mikael birdenbire ona çok öfkelenmişti.

"Sence polisler özel dedektif diye küçümsediklerinden daha mı zekiler?" diye sordu.

"Hayır. Hiç sanmam. Ama polisler bir suçu çözmek için eğitiliyorlar."

"Sivil şahısların da eğitimi olabilir," dedi Mikael. "Bazen sivil biri, bir polisten çok daha iyi soruşturma yapabilir."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, biliyorum. Örneğin Joy Rahman olayı. Polisler gözlerini kapayıp kıç büyütürken, Rahman, yaşlı bir kadını öldürdüğü gerekçesiyle, suçsuz yere beş yıl cezaevinde yattı. Eğer bir kadın öğretmen kendini yıllarca süren ciddi bir araştırmaya adamasaydı, hâlâ da yatıyor olacaktı. Üstelik o kadın, polislerin imkânlarından yoksundu. Yalnızca Rahman'in suçsuzluğunu ispatlamakla kalmadı, gerçek katili de ortaya çıkardı."

"Rahman olayında itibar kaybettik. Savcı gerçekleri dinlemeye yanaşmadı."

Mikael dikkatle Bublanski'ye baktı.

"Bublanski... Sana bir şey söyleyeyim mi? Şu an Salander olayında da itibar kaybediyorsunuz. Ben Dag ile Mia'yı onun

öldürmediğini iddia ediyorum. Bunu kanıtlayacağım. Gerçek katili ortaya çıkartacağım. Sen ve arkadaşların bu konuda yazacaklarımı okumakta epeyce zorlanacaksınız."

Katarina Bangata'daki evine dönerken, Bublanski bu konuyu Tanrı'yla konuşma ihtiyacı duydu, sinagoga gitmek yerine Folkungagatan Sokağı'ndaki Katolik kilisesine gitti. En arkadaki sıralardan birine oturdu, bir saatten daha uzun bir süre hiç hareket etmedi. O bir Yahudi'ydi, bu yüzden Katolik kilisesiyle ilişkisi yoktu, ama düşüncelerini toparlama ihtiyacı hissettiğinde sakin, huzurlu bir yer olduğundan bu kiliseye gelirdi. Tanrı'nın bu duruma itiraz etmeyeceğini düşünüyordu. Katoliklerle Yahudiler arasında kutsal yerleri değerlendirme açısından büyük farklar vardı. Sinagoga tanıdıkları görmek ve başka sosyal ihtiyaçlar için gidilirdi. Katolik kiliselerineyse, Tanrı'yla baş başa kalmak için. Kilisede tam bir sessizlik hüküm sürer, ziyaretçiler kendi kendileriyle kalabilirlerdi.

Lisbeth Salander ile Miriam Wu'yu düşündü. Erika Berger ve Mikael bir şeyler gizliyorlardı. Onların Salander hakkında bütün bildiklerini anlatmadıklarından emindi. Salander'in Mikael için yaptığı "araştırma" neydi? Wennerström deşifre edilmeden hemen önce Mikael için çalışmıştı... Hayır, bu imkânsızdı, Lisbeth Salander ne kadar yetenekli bir araştırmacı olursa olsun, Wennerström olayı boyunu aşardı.

Bublanski kaygılıydı.

Mikael'in çok kesin bir dille Salander'in suçsuz olduğunu iddia etmesi hoşuna gitmemişti. O bir polisti, şüphe etmek göreviydi. Üstelik Mikael özel bir araştırmacı sıfatıyla ona meydan okumuştu.

Bublanski bu tür özel araştırmacılardan hoşlanmazdı, genellikle basının manşetlere taşıdığı komplo teorileri üreterek polisin işini zora sokarlardı.

Şimdiye kadar katıldığı hiçbir cinayet soruşturması, bu soruşturma kadar karmaşık değildi. Dikkatini bir hedefe veremiyordu. Bir cinayet soruşturmasının izlediği mantıklı bir olaylar zinciri olmalıydı.

Eğer Mariatorget semtinde 17 yaşında bir genç bıçaklanarak öldürülürse, bütün sorun cinayetin işlendiği saatlerde o civarda hangi dazlak ya da gençlik çetesinin dolaştığını tespit etmekti. Maktulün arkadaşları, tanıdıkları sorgulanır, şahitler ortaya çıkar ve şüpheli teşhis edilirdi.

Eğer 42 yaşındaki bir adam, Skärholmen'de ziyaret ettiği bir barda üç kurşunla öldürülmüşse ve bu adam Yugoslav mafyasının ileri gelenlerindense, sigara kaçakçılığı sahnesine yeni çıkanları tespit ettiğinizde faili de bulurdunuz.

Eğer 22 yaşında, geçmişi temiz ve düzenli hayatı olan bir kadın evinde boğularak öldürülmüşse, erkek arkadaşını ya da önceki akşam ziyaret ettiği barda kimlerle konuştuğunu araştırırdınız.

Bublanski bu türden o kadar çok soruşturma yürütmüştü ki, benzer bir olayı artık gözü kapalı çözebilirdi.

Şimdi yürüttükleri soruşturma aslında iyi başlamıştı. Daha cinayetlerin üzerinden birkaç saat geçmeden baş şüpheliyi teşhis etmişlerdi. Salander bu iş için biçilmiş kaftandı; şiddete eğilimli psikolojik bir vakaydı, kontrol edilemez taşkınlıkları vardı. Geriye bir tek onu yakalayıp suçunu kabul ettirmek kalıyordu ya da belki psikiyatri kliniğine kapatmak. Ama bir şeyler ters gitmişti.

Salander resmi kayıtlarda belirtilen adreste oturmuyordu.

Dragan Armansky ve Mikael Blomkvist gibi arkadaşları vardı. Tanınmamış, kelepçeli bir lezbiyenle ilişkisi olmuş, basın daha şimdiden bu kızın ardından yeni bir çılgınlık krizine yakalanmıştı. Salander'in bankadaki iki buçuk milyon kronluk hesabı hakkında bilinen bir işi yoktu. Sonra, kadın ticareti ve komplo teorileriyle Blomkvist sahneye çıkıyordu; ünlü bir gazeteciydi, basit bir makaleyle soruşturma hakkında kuşkular yaratabilirdi.

Cinayetlerin üzerinden iki hafta geçmesine rağmen, baş şüpheliyi yakalamak şöyle dursun, izine bile rastlamamışlardı. Hem de bütün vücudunu kaplayan dövmeleriyle çok tipik bir görünümü olmasına rağmen.

İstihbarat Şef Yardımcısı Gunnar Björck, Mikael Blomkvist evinin eşiğine adım attıktan sonra çok kötü bir gün geçirmişti. Beli hiç durmadan ağrımaya başlamıştı. Evin içinde bir ileri bir geri dolaşıyor, ne yapacağını bilemiyordu. Düşünmeye çalışıyor ama kafasındaki yapbozun parçalarını bir türlü bir araya getiremiyordu.

Avukat Bjurman'ın öldürüldüğünü duyduğunda donup kalmıştı. Ama Lisbeth Salander'in hemen şüpheli ilan edilip aranmaya başlanmasına hiç şaşırmamıştı. Televizyonda bu cinayete ilişkin hiçbir sözcüğü kaçırmadan dinlemiş, bütün gazeteleri alarak hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan satır satır okumuştu.

Lisbeth ruhsal açıdan hastaydı, üstelik birini öldürebilecek yetenekteydi. Polisin vardığı sonuçları sorgulaması için hiçbir neden yoktu; aksine Lisbeth hakkında bildikleri, çılgın bir

psikopat olduğunu gösteriyordu. Haberleri dinledikten sonra soruşturmayı yürüten ekibi arayıp önerilerde bulunmayı, hiç değilse her şeyin doğru yürütülüp yürütülmediğini kontrol etmeyi düşünmüş, ama daha sonra bu olayın kendini artık ilgilendirmediği sonunca varmıştı. Buna yetkisi de yoktu, hem bu soruşturmayı yürütebilecek kapasitede yeterince insan vardı. Ayrıca bunu yapması durumunda dikkatleri üzerine çekebilirdi, ki bunu hiç istemezdi. Kısacası, sakin olup gelişmeleri izlemeye karar vermişti.

Ama Mikael Blomkvist'in ziyareti huzurunu bozmuş, hayatını altüst etmişti. Björck, Salander'in işlediği cinayetlerin bir gün gelip de kendisini kişisel olarak ilgilendireceğini asla tahmin etmezdi. Kurbanlarından biri, Björck'ü bütün bir İsveç'e teşhir etmeye hazırlanan, bir muhabir domuzuydu.

Ayrıca Zala isminin pimi çekilmiş bir el bombası gibi ortaya atılacağını, hele ki Mikael Blomkvist'in bu ismi bileceği aklının ucundan bile geçmezdi. Bütünüyle inanılmaz, akıl dışı bir durumdu.

Mikael onu ziyaret ettikten bir gün sonra, Laholm'da oturan, yetmiş sekiz yaşındaki eski şefini aradı. Neler döndüğünü öğrenmeliydi. Gerçek niyetini sezdirmemeye çalışarak, sanki yalnızca merak ediyormuş ve mesleki açıdan endişeleniyormuş gibi bir havayla konuştu. Konuşma kısa sürdü.

"Ben Björck. Sanırım haberleri okumuşundur."

"Okudum ya. Şu kız yine ortaya çıktı."

"Görüldüğü kadarıyla pek değişmemiş."

"Artık bizi ilgilendirmez."

"Sence... "

"Bence bir şey yok. Bütün o eski şeyler toprağa gömüldü. Hiçbir bağlantı yok."

"Ama Bjurman... Sanırım Salander'e vasi atanması tesadüf değildir."

Hattın öteki tarafındaki kişi bir süre sessiz kaldı.

"Hayır, tesadüf değildi. Üç yıl önce bu iyi bir düşünce gibi gelmişti. Şu olanları kim tahmin edebilirdi ki?"

"Bjurman ne kadarını biliyordu?"

Eski şef birden kıkırdadı.

"Bjurman'ı çok iyi tanıyorsun. Öyle yetenekli biri değildi."

"Demek istediğim... Bağlantıyı biliyor muydu? Yani geride izi sürülebilecek bir şey bırakmış mıdır?.. "

"Elbette hayır. Neyi merak ettiğini biliyorum ama endişelenme. Salander her zaman bu öykünün serseri mayınıydı. Kontrol edebileceğimiz biri diye Bjurman'ı biz ayarladık. Hiç tanımadık birinden daha iyiydi. Eğer Salander gevezelik etmeye başlarsa, Bjurman bizi haberdar ederdi. Şimdi her şey en iyi şekilde çözülecek."

"Yani?"

"İşte... Salander çok, çok uzun süre akıl hastanesinde kalacak."

"Anladım."

"Sen endişelenme, sakin ol, dinlenmene bak."

Ama Gunnar Björck sakin olamıyordu. Mikael bunu fark etmişti. Björck durumunu açıklamaya çalışırken mutfak masasının başına oturmuş, gözlerini Jungfrufjärden koyuna dikmişti. İki değişik tehdit seziyordu Björck.

Mikael onu teşhir edebilir, seks satın alıp yasaları çiğnediği için mesleğini kaybederdi.

Daha da önemlisi Mikael, Zalachenko'nun peşindeydi. Bu öyküye bir yerinden Zala da karışmıştı. Ve bir gün Zala'nın izinden Björck'ün kapısı da çalınabilinirdi.

Eski şefi, Bjurman'dan geriye iz sürecek bir şey kalmadığını kesin bir dille söylemişti. Ama kalmıştı. 1992'deki soruşturma dosyası. Bjurman onu Gunnar Björck'ten almıştı.

Bjurman'la, on aydan daha fazla bir zaman önce yaptığı görüşmeyi hatırlamaya çalıştı. Gamla Stan'da buluşmuşlardı. Bjurman bir öğle sonrası aramış, bira içmeyi önermişti. Biraz atıcılıktan bahsettikten sonra, neredeyse güneşin altındaki her konuya el atmışlardı. Ama Bjurman onu özel bir nedenle aramıştı. Yardıma ihtiyacı vardı. Zalachenko'yu sormuştu...

Björck kalktı, mutfak penceresinin önüne dikildi. Epeyce çakır keyifti. Bjurman ne sormuştu?

"Ha yeri gelmişken... eski bir tanıdığın isminin de geçtiği bir işle uğraşıyorum..."

"Öyle mi, kimmiş o?"

"Alexander Zalachenko. Hatırladın mı?"

"Oo, onu kim unutur!"

"Sahi nerelere kayboldu?"

Bu Bjurman'ı hiç ilgilendirmezdi. Eğer Lisbeth Salander'in vasisi olmasa, yalnızca Zala'nın adını ağzına aldı diye mercek altına almak gerekirdi. Eski rapora ihtiyacı olduğunu söylemişti. *Ben de verdim.*

Björck çok ciddi bir hata yapmıştı, Bjurman'ın bu rapordan

haberdar edildiğini sanıyordu; yoksa hayatta vermezdi. Bjurman'ın, gizlilik damgası vurulan bu raporu aylar sürecek bir bürokratik engeli aşmak için kendisinden istediğini düşünmüştü. Özellikle Zalachenko'nun adının geçtiği bir şey o kadar kolay alınamazdı.

Tamam, hâlâ gizli tutulması gereken bir raporu ona verdim. Ama bunun anlaşılır nedenleri vardı. Bjurman budala bir adamdı ama bir hain de değildi. Ne zararı var ki... Üstelik yıllar öncesine ait bir rapor.

Bjurman onu aldatmıştı. Onda formalite ve bürokrasiyle ilgili bir şey izlenimi yaratmıştı. Şimdi düşündükçe Bjurman'in her sözcüğü nasıl bir titizlik ve dikkatle seçtiğini daha iyi anlıyordu.

Peki, neyin peşindeydi bu adam? Ve Salander onu niçin öldürmüştü?

Mikael Blomkvist o cumartesi Miriam Wu'yu bulma umuduyla Lundagatan'ı dört kez daha ziyaret etmiş ama hepsinde eli boş dönmüştü.

Günün önemli bir bölümünü Hornsgatan'daki Kaffebar'da oturup, Dag Svensson'un "millennium.se" adresine gelen mailleri okuyarak ve <Zala> dosyasını inceleyerek geçirdi. Cinayetten önceki birkaç hafta boyunca, Dag Svensson da Zala'yı araştırmaya yoğunlaşmıştı.

Ah, keşke Mikael, Dag Svensson'a telefon açıp "Irina P." belgesinin <Zala> dosyasında ne aradığını sorabilseydi! Tek mantıklı açıklama, Dag'ın, Irina cinayetini Zala'nın işlediğinden şüphelenmesiydi.

Akşamüzeri beş civarında Bublanski arayıp Miriam Wu'nun

telefonunu verdi. Bunu hiç beklemiyordu Mikael. Bublanski'nin fikrini neyin değiştirdiğini bilmiyordu. Numarayı yazar yazmaz, yarım saatte bir aramaya başladı. Ancak gece on bir civarında cevap alabildi. Konuşma fazla uzun sürmedi.

"Merhaba, Miriam. Ben Mikael Blomkvist."

"Sen de kimsin, be adam?"

"Gazeteciyim. *Millennium* dergisinde çalışıyorum."

Miriam duygularını veciz bir şekilde ifade etti.

"Ha, o Blomkvist. Siktir ol, gazeteci bozuntusu."

Mikael ne istediğini anlatmaya vakit bulamadan telefonu kapattı Wu. İçinden Tony Scala'ya küfürler yağdıran Mikael tekrar aradı. Wu açmadı. Mikael sonunda SMS gönderdi.

Lütfen beni ara. Çok önemli.

Wu aramadı.

Mikael gece geç saatte bilgisayarını kapadı, soyunup yatağa girdi. Keşke Erika yanımda olsaydı diye düşündü.

KISIM 4

BİTİRİCİ DARBE

24 MART - 8 NİSAN

Bir denklemin kökü bilinmeyen denkleme kimlik kazandıran bir sayıdır. Kökün denklemi tazmin ettiğini söyleyebiliriz. Bir denklemi çözebilmek için bütün kökleri bulmamız gerekir. Düşünülebilecek bütün değerler tarafından tazmin edilen denkleme kimlik denilir.

$$(a+b)^2 = a^2 + 2ab + b^2$$

21. BOLUM

24 MART, PERŞEMBE - 4 NİSAN, PAZARTESİ

Lisbeth Salander polislerin peşinde olduğu ilk haftayı, Fiskargatan'daki dairesinde telaşsız, sakin geçirdi. Cep telefonunu kapatmış, SİM kartını çıkarmıştı. O telefonu bir daha kullanmayacaktı. Gazetelerin internet yayınlarını ve televizyon haberlerini büyük bir şaşkınlıkla izliyordu.

Önce interneti, daha sonra da gazete manşetlerini ve televizyon haberlerini süsleyen vesikalık fotoğrafına sinirlenerek bakıyordu, aptal bir görünümü vardı.

Yıllarca görünmez kalmak için çaba sarf etmiş ama birdenbire ülkenin en tanınmış, üzerinde en çok konuşulan kişisi olmuştu. Üç cinayetin katil zanlısı şüphesiyle aranan, ufak tefek bir kızın haber değerini yeni yeni anlamaya başlamıştı. Basındaki yorum ve haberleri kaşlarını çatarak okuyor, ruhsal sağlığıyla ilgili, gizlilik damgası vurulmuş dosyaların hemen her yazı işleri masasında bulunmasını hayretle karşılıyordu. Bir manşet eski bir anısını canlandırdı.

GAMLA STAN'DA MÜESSİR FİİLDEN TUTUKLANMIŞ

TT'de çalışan adli muhabirlerden biri -Gamla Stan metro istasyonunda, bir yolcunun yüzüne tekme atmaktan gözaltına alındığında- adli tıbbın Lisbeth hakkında verdiği raporun bir kopyasına ulaşarak meslektaşlarına fark atmıştı.

Lisbeth bu olayı çok iyi hatırlıyordu. Odenplan'dan Hägersten'de oturan (geçici olarak kaldığı) koruyucu ailenin evine gidiyordu. Rådmansgatan metro durağında görünüşe göre ayık bir adam binmiş, biner binmez de gözlerini Salander'e dikmişti. Daha sonra bu adamın Gävle hokey kulübünün eski oyuncularından Karl Evert Blomgren olduğunu öğrenecekti; 52 yaşında ve işsizdi. Vagonun yarısı boş olmasına rağmen Salander'in yanına oturarak taciz etmeye başlamıştı. Elini Lisbeth'in dizine koymuş, "Eğer benimle eve gelirsen bir 200'lük alırsın," türünden laflar etmişti. Lisbeth'in aldırmaması üzerine saldırganlaşarak ona "kokmuş amcık" demişti. Tren merkez istasyona girdiğinde Lisbeth hiçbir şey demeden yer değiştirmiş ama adam pes etmemişti.

Gamla Stan'a yaklaşırken Lisbeth'e arkadan sarılmış, ellerini kazağının içine sokmuş, kulağına, "Orospu," diye fısıldamıştı. Bunun üzerine Lisbeth önce adamın gözüne bir dirsek atmış, arkasından da vagonun içindeki direklerden birine tutunup burnunun üzerine çift tekme indirmiş, adamın burnundan kan boşanmıştı.

Tren Gamla Stan'da durduğunda vagondan dışarı fırlamış ama punk kıyafeti, maviye boyalı saçlarıyla kalabalığın içinde eriyememişti. Yasa sever örnek vatandaşlardan biri üzerine kapaklanmış polis gelene kadar da onu bırakmamıştı.

O zaman cinsiyetine de, zayıf bedenine de küfürler etmişti. Erkek olsaydı üzerine atlamaya hiç kimse cesaret edemezdi.

Karl Evert Blomgren'in yüzüne niçin tekme attığını açıklamaya çalışmamıştı. Üniformalı birine açıklama yapmanın hiçbir faydası yoktu. İlkelerine ters düştüğünden, psikolojik durumunu ölçmeye çalışan psikologlarla konuşmayı da reddetmişti. Şansına olaya şahit olan yolcular vardı. Bunlardan biri Härnösand'da oturan, merkez partisinden kadın bir milletvekiliydi. Polise verdiği ifadede, şiddete başvurmadan önce Salander'in cinsel tacize maruz kaldığını belirtmişti. Blomgren'in daha önce de kadınları taciz ettiğinin ortaya çıkmasıyla, savcı, Salander'e dava açmamıştı. Ama bu Sosyal İşler Müdürlüğü'nün soruşturma yapmasını engellememişti. Bu soruşturma mahkemenin Lisbeth Salander'i gayri mümeyyiz ilan etmesiyle son bulmuştu. Arkasından da, önce Holger Palmgren'i vasisi olarak atamışlar, sonra da onu Bjurman'in ellerine terk etmişlerdi.

Şimdi bütün o üzerlerine gizlilik damgası vurulan belgeler internette çarşaf çarşaf yayımlanıyordu. Daha küçük bir çocukken çevresiyle nasıl kavga ettiği, ilk gençlik yıllarını nasıl çocuk psikiyatrisi kliniğinde geçirdiği ballandırılarak anlatılıyor ve portesi tamamlanıyordu.

Basının Lisbeth Salander hakkında koyduğu teşhis gazeteden gazeteye, hatta baskıdan baskıya değişiyordu. Bazen psikozlu, bazen şizofren, bazen de paranoyak ilan ediliyordu. Birtakım gazetelere göreyse zihinsel özürlüydü; daha ilköğretim diploması bile yoktu. Dengesiz, şiddete eğilimli biriydi.

Basın Salander'in "ünlü" lezbiyen Miriam Wu'yla ilişkisini keşfettiğinde adamakıllı bir çılgınlığa kapıldı. Miriam Wu, Gay Pride Festivali etkinlikleri çerçevesinde gerçekleştirilen Benita Costa Şov'da sahneye çıkmıştı. Bu kışkırtıcı sahne şovunda

çekilmiş fotoğrafta Mimmi'nin üst tarafı çıplaktı, askılı deri bir pantolon, yüksek topuklu parlak deriden çizmeler giymişti. Miriam'ın bir eşcinsel dergisine yazdığı makalelerden kurnazca seçilmiş alıntılar yapılıyor, çıktığı şovlardan sonra yapılan röportajlar kesilip yapıştırılıyordu. Lezbiyen, sado-mazoşist bir seri katil öyküsü iç gıcıklayıcı, satış değeri çok yüksek bir öyküydü.

Cinayetleri izleyen ilk hafta Miriam Wu ortalarda görünmediğinden, önce Salander'in kurbanlarının arasına sokulmuş, sonradan oradan çıkarılıp suç ortağı yapılmıştı. Neyse ki bu tür akla ziyan iddialar internetteki aptal sohbet odası "Exil"in sayfalarıyla sınırlı kalmış, büyük basında yer almamıştı. Bununla birlikte bir kaç gazete, Mia Bergman'ın seks ticareti üzerine yazdığı bitirme tezine işaret ederek, Salander'in onu bu nedenle öldürdüğünü ileri sürmüşlerdi; Sosyal İşler Müdürlüğü'ne göre Salander fahişelik yapıyordu.

Hafta sonuna doğru basın, Salander'in, satanizmle flört eden genç kadınlardan kurulu, kendilerine *Evil Fingers* diyen bir çeteyle ilişkisini keşfetti. Bunun üzerine yaşlı, ahlak bekçisi bir köşe yazarı gençlerin köksüzlüğünü ve dazlak kültüründen hip-hop'a kadar gençleri tehdit eden gizli tehlikeleri anlatan bir makale yazdı.

Kısacası, toplum Lisbeth Salander hakkında boğazına kadar bilgiye batmıştı. Bazı iddialarda basın ağız birliği etmişti; polis, sado-mazoşist seks propagandası yapan, sado-mazoşist, satanist bir grubun üyesi, lezbiyen bir kızın peşindeydi. Önceki yıl Lisbeth Salander'in İsveç dışında olduğu göz önüne alınırsa, uluslararası bağlantıları da var demekti.

Lisbeth Salander basının kopardığı yaygaraya yalnızca bir kez duygusal tepki gösterdi. Bu bir haber başlığıydı.

"ONDAN KORKUYORDUK"
Öğretmen ve okul arkadaşları onları öldürmekle tehdit ettiğini söylüyor

Bunu söyleyen eski öğretmenlerinden, şimdiki tekstil sanatçısı Birgitta Miåås'tı.

Lisbeth alt dudağını ısırarak söz konusu günü hatırladı. 11 yaşındaydı. Miåås vekil matematik öğretmeniydi. Lisbeth'in doğru cevapladığı bir soruyu yanlış cevapladığını iddia ederek ısrarla yeniden cevaplamasını istemişti. Alıştırma kitabındaki cevap anahtarına göre de Lisbeth'in cevabı doğru değildi. Aslında yanlışlık cevap anahtarındaydı, bunu nasıl fark edemediklerine şaşıyordu Lisbeth. Öğretmen inat ederken, Lisbeth artık bu soruyu tartışmak istemiyordu. En sonunda alt dudağını sarkıtıp kendini dış dünyaya kapatmış, sinirlenen Miåås omzundan tutarak onu sarstığında da, alıştırma kitabını Miåås'ın başına fırlatmıştı. Onu tutmaya çalışan sınıf arkadaşlarına tükürmüş, tekmeler savurup küfürler etmişti.

Başlığı atan akşam gazetesi Lisbeth'in eski sınıf arkadaşlarının, eski okulunun girişinde çektirdikleri bir fotoğrafı da basmıştı. Fotoğraftakilerden biri, şimdi ekonomi danışmanlığı yapan David Gustavsson, onları "ölümle tehdit ettiği için" öğrencilerin Lisbeth'ten korktuklarını iddia ediyordu. Lisbeth, okul yıllarında kendisine eziyet edenlerin başında gelen

David Gustavsson'u çok iyi hatırlıyordu. IQ'sü sazan balığı düzeyinde seyreden bir devdi. Yakaladığı her fırsatta Lisbeth'i aşağılar ya da itip kakardı. Bir seferinde, bir öğle teneffüsünde jimnastik salonunun arkasında Lisbeth'e saldırmış, Lisbeth de karşılık vermişti. Aslında David karşısında fiziki açıdan hiç şansı yoktu ama Lisbeth diz çökmektense ölmeyi yeğlerdi. Sınıf arkadaşlarının çoğu toplanarak David'in Lisbeth'i defalarca yere savurmasını seyredip eğlenmişlerdi. Ama aptal kız bir türlü pes etmediğinden olay çığırından çıkmış, durum seyredenler açısından dayanılmaz bir hal almıştı. David fiziksel açıdan çok üstün, Lisbeth onun karşısında çok savunmasızdı. Bu David'e seyircilerin gözünde puan kaybettiriyordu. Bir şeye başlamıştı ama bitiremiyordu. En sonunda iki sıkı yumruk atmış, dudakları yarılan Lisbeth yere devrilip bir daha kalkamamıştı. Onu orada öylece bırakan sınıf arkadaşları, gülerek uzaklaşmışlardı.

Lisbeth eve dönmüş ve yaralarını tedavi etmişti. İki gün sonra okula bir beysbol sopasıyla gelmiş, bahçenin ortasında sopayı David'in kulağının üzerine indirerek onu yere devirmişti. Sonra sopanın ucunu yerde şaşkın bir vaziyette yatan David'in boğazına dayamış, eğilip, "Bir daha bana dokunacak olursan seni gebertirim," diye fısıldamıştı kulağına. Olaydan haberdar edilen okul personeli David'i okul hemşiresine, Lisbeth'i de ceza vermek için müdürün odasına götürmüştü.

Lisbeth on beş yıldır ne Miåås'ın ne de Gustavsson'un adını duymuştu. Zaman bulduğunda neyle uğraştıklarını araştırmak üzere bu iki ismi belleğine kaydetti.

Basının kopardığı yaygaraların sonucu, Lisbeth Salander bütün İsveç'e yayılan kötü bir şöhret kazanmıştı. Geçmişi didik didik edilmiş, ilkokuldaki taşkınlıklarından, iki yıl kaldığı St. Stefan

Çocuk Psikiyatrisi Kliniği günlerine kadar en ince ayrıntılar ortaya dökülmüştü.

Televizyon kanallarından birinde Başhekim Teleborian'la söyleşi yapılırken Lisbeth dikkatle kulak kabarttı. Teleborian'ı en son mahkemenin kendisini gayri mümeyyiz ilan ettiği oturumlarında görmüştü. Şimdi alnında derin kırışıklıklar vardı. Stüdyodaki muhabire döndü, sakalını kaşıyarak susma yükümlülüğü nedeniyle özel bir hasta hakkında konuşamayacağını söyledi. Söyleyebileceği tek şey Lisbeth Salander'in durumunun çok karmaşık olduğuydu. Bu nedenle mahkemeye bir psikiyatri kurumunda bakım görmesi gerektiğini önermiş ama mahkeme bu öneriye itibar etmeyip onu kayyum gözetiminde topluma salmıştı. Teleborian'a göre bu bir skandaldı. Üç insanın bu yanlış kararın sonucu hayatlarını kaybettiklerini iddia ederken, hükümetin son yıllarda psikiyatrik bakım alanında yaptığı kısıntıları da eleştirdi.

Lisbeth'in dikkatini çeken bir şey vardı; Teleborian'ın başında bulunduğu çocuk psikiyatri kliniğindeki klasik bakımın, itaatsiz ve zapt edilemez hastaları "uyarıcısız" denilen odaya kapatmaktan ibaret olduğunu hiçbir gazete yazmıyordu. Bu odadaki tek eşya kuşaklı bir yataktı. Bunun akademik gerekçesi, zapt edilemez çocuğu, taşkınlık yapmasına yol açabilecek her türlü uyarıdan uzak tutmaktı.

Lisbeth büyüdüğünde aynı şeyi anlatan başka bir terimin varlığını keşfetmişti; *duyusal yoksunluk.* Cenevre Sözleşmesi'ne göre mahkûmları *duyusal yoksunlukla* maruz bırakmak insanlık dışı bir davranıştı. Beyin yıkama deneyleri diktatörlükle yönetilen ülkelerde sıradan bir faaliyetti, 1930'larda Moskova mahkemelerinde her türlü suçlamayı kabul eden mahkûmlara bu tür bir yöntem uygulanmıştı.

Teleborian'in yüzünü inceleyen Lisbeth'in yüreği buz kesti. Acaba hâlâ o iğrenç tıraş losyonunu mu kullanıyordu? Güya onun gözetiminden ve bakımından bu adam sorumluydu. Lisbeth ondan ne beklediklerini bir türlü anlayamamıştı. Herhâlde davranışlarının farkına vararak tedaviye cevap vermesini istiyorlardı. Ama Lisbeth, Teleborian'in argümanlarını ve bilgisini sorgulayan, "itaatsiz ve zapt edilemez" bir hastaydı.

21. yüzyılın eşiğinde, St. Stefans psikiyatri kliniğinde denenen tedavi metodu, 1500'lü yıllarda kullanılan psikiyatrik tedavi metoduyla aynıydı; bunu artık biliyordu Lisbeth.

Orada kaldığı zamanın yansını "uyarıcısız" odada yatağa sıkıca bağlı geçirmişti.

Teleborian ona asla cinsel amaçlı dokunmamıştı. Hatta çok nadir durumların dışında hiç dokunmamıştı. Bir seferinde izolasyon odasında kemerle yatağa bağlanmış yatarken elini omzuna koymuştu.

Lisbeth, adamın serçe parmağında hâlâ diş izlerinin durup durmadığım merak etti.

Her şey, bütün silahların Teleborian'ın elinde olduğu bir tür düelloya dönüşmüştü. Lisbeth'in tek silahı bütünüyle kendi içine kapanmak, Teleborian yokmuş gibi davranmaktı.

İki kadın polis onu St. Stefan'a getirdiğinde daha on ikisindeydi. Büyük Felaket'in üzerinden henüz birkaç hafta geçmişti. Her ayrıntıyı hatırlıyordu. İlk başlarda her şeyin düzeleceğini ummuştu. Polislere, sosyal görevlilere, hemşirelere, doktorlara hatta birlikte dua etmeyi öneren papaza neler olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Polis arabasının arka koltuğunda, Wenner Gren Center'ın önünden geçip kuzeye,

Uppsala'ya doğru yol alırlarken nereye gittiklerini bilmiyordu. Ona hiçbir şey söylememişlerdi. İşte bu yolculukta hiçbir şeyin düzelmeyeceğini anlamaya başlamıştı.

Peter Teleborian'a da anlatmaya çalışmıştı.

Bütün bu çabaların karşılığında, 13'üne bastığı gece, sıkıca yatağa bağlanmıştı.

Peter Teleborian hiç tartışmasız Lisbeth'in hayatı boyunca karşılaştığı en iğrenç, en sadist adamdı. Bu konuda Bjurman'a fark atardı. Bjurman, Lisbeth'in baş edebileceği bir zalimdi. Ama Teleborian belgeler, raporlar, akademik şöhret ve bir sürü psikiyatrik laf kalabalığı perdesinin arkasında koruma altındaydı. Şikâyet ya da itirazla karşılanan hiçbir davranışı yoktu.

Küçük kız çocuklarını deri kemerle yatağa bağlamak resmi göreviydi.

Onu yatağa bağlayan kayışları sıktığı her seferde, Teleborian'in gözlerine yerleşen şehveti görebilmişti. Lisbeth biliyordu. Teleborian da onun bildiğini biliyordu. Mesaj yerini buluyordu.

Lisbeth 13'üne bastığı gün, ne Teleborian'la, ne de başka bir psikiyatr ya da beyin doktoruyla konuşmaya karar vermişti. Bu, kendi kendine verdiği doğum günü hediyesiydi. Sözünü tutmuştu da. Bunun Teleborian'ı çıldırttığının farkındaydı, belki de Lisbeth'i bağlayan kayışları her şeyden çok bu nedenle her geçen gün daha çok sıkmıştı. Lisbeth bu bedeli ödemeye hazırdı.

Kendine hâkim olmayı iyi öğrenmişti. Tecrit odasından çıkarıldığı günlerde artık taşkınlık göstermiyor, eline geçeni etrafa fırlatmıyordu.

Doktorlarla konuşmayı reddediyordu ama hastabakıcılar, temizlikçiler ve mutfak personeliyle arası iyiydi, onlara karşı son derece nazikti. Bu, kayıtlara geçirilmişti. Bir parça sığınır gibi olduğu Caroline adlı iyi kalpli bir hasta bakıcı bir gün Lisbeth'e bu davranışının nedenini sormuştu. Lisbeth şaşkın gözlerle bakmıştı ona.

Doktorlarla niçin konuşmuyorsun?

Çünkü beni dinlemiyorlar.

Sorunun doğrudan, bir cevabı yoktu. Onun doktorlarla diyalog kurma yöntemi buydu. Bütün konuşmaların dosyasına kaydedildiğini biliyordu, en hayırlısı sessizliğini kaydettirmekti.

St. Stefans'taki son yıllarında tecrit hücresine daha seyrek kapatılıyordu. Bunların nedeni Teleborian'in ona şu ya da bu nedenle sinirlenmesiydi. Aslına bakılırsa Teleborian, Lisbeth'i görür görmez sinirleniyordu. Lisbeth'in sessiz inadını kırmak, kendi varlığını kabul ettirmek için defalarca girişimde bulunmuş ama sonuç alamamıştı.

Bir süre Lisbeth'in uyuşturucu ilaç almasına karar vermişti Teleborian. Bu ilaç nefes almayı, düşünmeyi zorlaştırmanın yanı sıra şiddetli paranoyaya da yol açıyordu. Lisbeth bu ilacı almayı reddettiğinde, günde üç tane zorla verilmesi kararlaştırılmıştı.

Lisbeth öylesine bir şiddetle direnmişti ki, bu ilaçları ona ancak, el ve ayaklarını sıkıca tutup ağzını zorla açtırarak yutturmaları gerekmişti. İlk seferinde Lisbeth hemen parmaklarını boğazına sokmuş, midesindekileri en yakınındaki bakıcının üzerine kusmuştu. Bunun üzerine ilacı, onu yatağa bağlandıktan sonra vermeye başlamışlardı. Lisbeth buna parmaklarını boğazına sokmadan kusmayı öğrenerek cevap vermişti. Şiddetli direnişlerinin karşısında personel havlu atmak

zorunda kalmış, ilaçtan vazgeçilmişti.

Birdenbire Stockholm'e götürülüp bakıcı aileye verildiğinde on beşini yeni doldurmuştu. Bu karar Lisbeth'i çok şaşırtmıştı. O zaman, Teleborian artık St. Stefans'in başhekimi değildi. Lisbeth hastaneden birdenbire çıkartılmasını buna bağlıyordu. Eğer Teleborian yalnız başına karar vermiş olsaydı, Lisbeth hâlâ tecrit hücresinde yatağa bağlı kalırdı.

Lisbeth şimdi televizyonda izlerken, Teleborian'ın onun bir gün yeniden ellerine düşeceği hayalini kurup kurmadığını merak ediyordu. Yoksa Lisbeth, artık Teleborian'ın fantezilerini süslemeyecek kadar büyümüş müydü? Teleborian mahkemenin Lisbeth'i bir yere kapatmama kararını öyle bir hararetle eleştiriyordu ki, onun bu haline kızan muhabir ne soracağım şaşırmıştı. Teleborian'a itiraz edebilecek kimse yoktu. St. Stefans'in eski başhekimi ölmüştü. Salander davasına bakan, şimdi emekli mahkeme başkanı -oyundaki kötü adam rolü ona verilmişti- basınla konuşmayı reddediyordu.

Lisbeth'i en çok şaşırtan haberlerden biri, Orta İsveç'te yayımlanan yerel gazetelerden birinin internet sayfasına konulandı. Bilgisayarını kapatıp bir sigara yakmadan önce bu haberi üç defa okudu. Pencerenin önündeki yastığa oturdu, gecenin ışıklarını seyre daldı.

ÇOCUKLUK ARKADAŞI "O BİSEKSÜEL" DİYOR

Çocukluk arkadaşının anlatımına göre üç cinayetten aranan 26 *yaşındaki kadının içine kapanık, tuhaf bir kişiliği varmış. Okula*

uyum göstermekte zorlanan bu kadın, sosyal bir kişilik edinmesi yönündeki bütün çabaları boşa çıkarmış.

Az sayıdaki okul arkadaşlarından biri, Johanna, "Cinsel kimlik sorunu vardı," diyor.

"Daha o zamandan tuhaf bir kızdı, biseksüeldi. Onun için çok endişeleniyorduk. "

Haber Johanna'nın hatırlayabildiği birtakım epizotları aktararak devam ediyordu. Lisbeth'in kaşları çatılmıştı. Ne Johanna diye yakın bir arkadaş, ne de onun anlattığı epizotları hatırlıyordu. Aslında okul yıllarından, yakın arkadaş diyebileceği hiç kimse yoktu.

Haber metninde anlatılan epizotlar hangi yıllara ait, belli değildi. Lisbeth okulu on iki yaşında terk ettiğine göre "endişeli" okul arkadaşı, onun biseksüel kimliğini herhâlde on birinde keşfetmişti.

Bir haftadır yayımlanan bütün o akla ziyan haber selinin içinde Lisbeth'i en çok etkileyen, Johanna denilen biriyle yapıldığı iddia edilen bu röportajdı. Ya muhabir tam bir mitomana rastlamıştı ya da bu röportaj bütünüyle düzmeceydi. Lisbeth daha sonra araştırmak üzere muhabirin adını belleğine kaydetti.

"Hepimiz sorumluyuz", "İhtiyaç duyduğu yardımı alamadı," türünden yumuşatıcı başlıklar bile Lisbeth'in bir numaralı toplum düşmanı rolünü etkilemedi; cinnet geçirip üç namuslu vatandaşı katleden bir canavardı o.

Lisbeth kendisi hakkında yapılan yorumları okurken, önemli bir boşluğu fark etti: Üzerlerine gizlilik damgası vurulmuş bütün o dosyalar ve özel hayatı, en ince ayrıntılarına kadar ortalığa dökülüp saçılırken 13'ünü doldurmadan hemen önce yaşadığı Büyük Felaket hakkında tek bir satır yazılmamıştı. Çocuk yuvasından 11 yaşına kadar yaşadıkları ve 15'inde, çocuk psikiyatrisi kliniğinden bırakıldığı günden, bakıcı aileye verildiği güne kadar olanlar anlatılıyordu.

Polisten birilerinin basına bilgi sızdırdığı ortadaydı ama bu her kimdiyse, Lisbeth'in anlayamadığı bir nedenle Büyük Felaket'i gizliyordu. Lisbeth buna çok şaşırıyordu. Eğer bilgi sızdıran polis ondaki şiddet eğiliminin altını çizmek istiyorduysa, ilkokulunun bahçesinde boş yere dolaşıyordu, bunun için Lisbeth'in Uppsala'ya götürülüp St. Stefans'a kapatılma nedeninden bahsetmesi yeterliydi.

Paskalya pazarı Lisbeth, polis soruşturmasını mercek altına aldı. Basında çıkan haberlerden soruşturmayı kimlerin yürüttüğünü rahatlıkla öğrenebilmişti. Hazırlık soruşturmasının başında Savcı Richard Ekström vardı, basın toplantılarına da genellikle o çıkıyordu. Pratikte sorumluluk cinayet masası komiseri Jan Bublanski'deydi. Lisbeth onu birkaç basın toplantısında, Ekström'ün yanında görmüştü. Üzerinde emanet gibi duran bir ceketle biraz şişmanca biriydi.

Birkaç gün sonra gruptaki tek kadın polis Sonja Modig'i keşfetti. Bjurman'in cesedini o bulmuştu. Lisbeth, Hans Faste ile Curt Svensson'un adlarını da kaydetti. Hiçbir röportajda adına rastlamadığı için bir tek Jerker Holmberg'i kaçırmıştı. Kaydettiği her bir isim için bilgisayarında bir dosya açarak ulaştığı bilgileri not etti.

Polis soruşturmasının seyri, soruşturmaya katılan polislerin kullandığı bilgisayarlara ve Emniyet Müdürlüğü'nün servis sağlayıcısına yüklenen veri tabanına elbette kaydediliyordu. Lisbeth polis bilgisayarına girmenin zorluğunun farkındaydı ama bu hiç de imkânsız değildi. Bunu daha önce de yapmıştı.

Dört yıl önce, Dragan Armansky'nin verdiği bir görev nedeniyle polislerin kullandığı bilgisayar ağının yapısını çözmüş, polis kayıtlarına girebilmek için gerekli alt yapıyı kurmuştu. Bu ağa dışarıdan girme girişimleri ilk başta başarısızlığa uğramıştı; polisin bilgisayar koruma duvarı çok karmaşıktı, dışarıdan gelecek her türlü saldırıya karşı mayınlanmıştı.

Polisin bilgisayar ağı, bilgisayar sanatının bütün incelikleri kullanılarak kendi kablolarıyla donatılmış, dış bağlantılara ve internete kapatılmıştı. Bu ağa girebilmek için, ya Lisbeth'in bu ağa girmeye yetkili gerçek bir polis olması ya da daha iyisi polisin bilgisayar ağının onu yetkili görmesi gerekiyordu. Bu son alternatif açısından güvenlik uzmanları devasa açıklar vermişlerdi. Çok sayıdaki polis karakolunun bilgisayar ağı birbirine bağlıydı, bu karakolların bir kısmı çok küçüktü ve geceleri kapanırdı. Bu karakollarda ne hırsız alarmı ne de herhangi bir gözetleme sistemi vardı. Västerås'un dış mahallelerinden, Långvik polis karakolu bunlardan biriydi. Semt kütüphanesi, Sosyal Sigortalar Kurumu şubesi ve gündüzleri yalnızca üç polisin çalıştığı karakol 130 metre karelik bir binayı paylaşıyordu.

Lisbeth Salander, Dragan için çalıştığı günlerde, bir araştırma için, polisin bilgisayar ağına girmeye çalışmış, fakat bunu başaramamıştı. Ama gelecekte yapacağı araştırmalar için bu ağa girmenin bir yolunu bulmaya karar vermişti. Bunun imkânlarını araştırırken Lângvik'teki kütüphanenin yaz sezonu için

temizlikçi aradığını görüp başvurmuştu. Etrafı silip süpürürken bir yandan da binanın planına ulaşmış, on dakikada bütün ayrıntıları öğrenebilmişti. Binaya giriş anahtarları vardı ama bunlarla polislerin kullandığı büroların kapısını açamazdı. Ama polislerin yaz sıcağı nedeniyle aralık bıraktıkları tuvalet penceresinden içeri girebilirdi. Polis karakolu, her gece bir kez şöyle bir uğrayan özel güvenlik elemanıyla denetleniyordu. Yani sorun yoktu.

Kullanıcının adını ve şifresini bulması yaklaşık beş dakikasını almıştı, bunlar bir kâğıda yazılıp amirin masasının altına yapıştırılmıştı. Bir gecesini harcayarak bilgisayar ağının yapısını, ne tür bir erişim kullandıklarını, karakolun kapsam alanı dışında ne tür güvenlik erişimi kullanıldığını çözmüştü. Karakolda çalışan iki polis memurunun kullanıcı adı ve şifresi de ikramiyesiydi. Bunlardan biri 32 yaşındaki kadın polis memuru Maria Ottosson'du. Lisbeth, Ottosson'un yazı masasının üzerinde açık bıraktığı Dell PC dizüstü bilgisayarından bir sürü bilgiye ulaştı. Ottosson, Stockholm Emniyet Amirliği dolandırıcılık masasında işe başvurup kabul edilmişti. İşte kullandığı özel bir PC'si vardı. Bu harikaydı işte. Lisbeth bilgisayarı çalıştırdı, yanındaki CD'den casus yazılım programı Asphxy IO'nun ilk sürümünü yükledi. Programı iki yere indirdi. İkisi de Microsoft Explorer'in aktif entegre parçasıydı ve Ottosson'un adres defterine yedeklenmişti.

Lisbeth, Ottosson yeni bir bilgisayar alsa bile adres defterini kopyalayabilecekti. Üstelik Ottosson adres defterini birkaç hafta sonra başlayacağı dolandırıcılık masasındaki bilgisayara aktarabilirdi.

Lisbeth ayrıca kendi *software* programını polislerin masaüstü bilgisayarlarına da yükledi, böylece dışarından bilgi alabilecek ve kimliklerini taklit edip kayıtlarını inceleyebilecekti. Bununla

birlikte, çok dikkat etmeliydi. Eğer yerel polis karakolundan bir memur iş saatlerinin dışında sisteme girdiğinde ya da modifikasyon sayısı dramatik düzeyde arttığında, güvenlik duvarı otomatik alarm veriyordu. Ama eğer yerel karakollardan soruşturma hakkında bilgi edinebilirse alarm vermemesi gerekirdi.

Son yıllarda *hacker* meslektaşı Plague'le birlikte polisin bilgisayar ağına girmeye çalışmışlar ama birçok güçlükle karşılaşıp bundan vazgeçmişlerdi. Yine de gerektiğinde kullanabilecekleri yaklaşık yüz civarında polis kimliği biriktirmişlerdi.

Plague büyük bir ilerleme kaydederek bilgisayar güvenliği bölüm şefinin kişisel bilgisayarına girebilmişti. Şef, polisin dışarıdan işe aldığı, bilgisayarlar hakkında çok da derin bilgisi olmayan, sivil bir ekonomistti. Ama dizüstü bilgisayarında sürüsüne bereket bilgi vardı. Lisbeth ile Plague polisin bilgisayar ağına giremeseler de değişik virüslerle çalışmaz hale getirebiliyorlardı; ama bu pek de rağbet ettikleri bir faaliyet değildi. Onlar sabotajcı değil *hacker'dı.* Bilgisayar ağlarını çalışmaz hale getirmekle değil, bu ağlara girmekle ilgileniyorlardı.

Lisbeth Salander listesini gözden geçirdi, kimliklerini elde ettiği polislerden hiçbiri, bu üç cinayetin soruşturmasında görevli değildi; bu cepheden fazla bir şey ummamalıydı. Bununla birlikte, ciddi bir engelle karşılaşmadan ülke genelinde yürütülen polis operasyonlarını izleyebiliyordu, bunların arasında kendisine karşı yürütülen de vardı. Buradan Upsalla, Norrköping, Göteborg, Malmö, Hässleholm ve Kalmar'dan gelen ihbarlarla peşine düşüldüğünü ve bilgisayar marifetiyle temsili bir resminin çizilip gizlice her yere gönderildiğini öğrendi.

Lisbeth'in en büyük avantajlarından biri basında yayımlanan fotoğraflarıydı. Dört yıl önce çekilmiş pasaport fotoğrafı -ehliyetinde de aynısı vardı- ve polisin 18 yaşındayken çektiği fotoğrafın dışında -o zaman şimdikinden çok değişikti- okul albümünden alınma bir fotoğraf, bir de Nacka'daki ormana yaptıkları gezide öğretmenlerinin çektiği fotoğraflar vardı. Gezide çekilen fotoğraflarda diğerlerinden biraz uzakta duran silik bir figürdü.

Pasaport fotoğrafında dik bakışlı, çizgi dudaklıydı, başı biraz öne uzanmıştı. Basın aracılığıyla milyonlarca kopyası bütün ülkeye dağılan bu fotoğrafta, asosyal, geri zekâlı bir katil gibi görünüyordu. İşin iyi tarafı bu fotoğraf gerçek görünümünü yansıtmadığından, buna bakan biri onu tanıyamazdı.

Lisbeth üç kurbanın basında çizilen profillerini dikkatle izliyordu. Basın Salander hakkında yazabileceği her şeyi yazdığından, salı günü ilgisi kurbanlara yönelmişti. Akşam gazetelerinde Dag Svensson, Mia Bergman ve Nils Bjurman'in geçmişleri ortaya dökülüyordu. Verilen mesaj üç namuslu vatandaşın anlaşılmaz bir nedenle katledildiğiydi.

Nils Bjurman toplumsal sorunlara duyarlı, Greenpeace üyesi "gençlik sorunlarına kendini adamış" saygın bir zattı. Bürosu Bjurman'la aynı binada olan meslektaşı ve yakın arkadaşı Jan Håkansson'a da bir sütün ayrılmıştı. Håkansson, Bjurman'ın sıradan insanların hakları için savaştığını doğruluyordu. Sosyal İşler Müdürlüğü'ne göre Bjurman kendini, vasiliğini yaptığı Lisbeth Salander'e adamış harika bir insandı.

Bunu okuduğunda Lisbeth'in dudaklarına çarpık bir

gülümseme yerleşti.

En çok, herhâlde kadın olduğundan, Mia Bergman'in üzerinde duruluyordu. Sicili harika, geleceği parlak, müthiş zeki ve hayat doluydu. Şoka uğramış yakın dostları, üniversite arkadaşları ve hocalarının birinden demeçler alınmıştı. En yaygın soru, "Niçin?"di. Enskede'de, cinayetin işlendiği binanın kapısına bırakılmış çiçek ve mumları gösteren bir fotoğraf da eklenmişti gazetelere.

Parlak ve korkusuz bir muhabir portesiyle Svensson'a daha az yer veriliyordu. Asıl ilgi birlikte yaşadığı kadına, Mia'ya yöneltilmişti.

Dag Svensson'un *Millennium* adına büyük bir röportaj serisi hazırladığının ancak pazar günü yazılmaya başlanması, Lisbeth'te hafif bir şaşkınlık yarattı. Bu röportajın konusundan bahsedilmediğini gördüğünde şaşkınlığı daha da arttı.

Mikael Blomkvist'in *Aftonbladet* gazetesinin internet sayfasına gönderdiği demeci okumamıştı. Bunu ilk defa salı akşamı geç saatlerde TV kanallarının birinden aktarıldığında fark etti. Dag Svensson'un "bilgisayar güvenliği ve *hacking*" üzerine bir röportaj hazırladığından öldürülmüş olabileceğini iddia eden Mikael, açıkça yanlış bir yönü işaret ediyordu.

Lisbeth'in kaşları çatıldı. Mikael'in iddiaları doğru değildi, *Millennium* ne tür bir oyun oynuyordu. Bir süre düşündükten sonra Mikael'in mesajını çözerek gülümsedi. Hollanda'daki servis sağlayıcıya bağlandı. *MikBlom/laptop* simgesine iki defa tıkladı. Masa üzerinde <LİSBETH SALANDER> dosyası ve [Sally'ye] belgesi duruyordu. Bunları açıp okudu.

Mikael'in yazdıklarına bakarak uzun süre öylece oturdu. Karmaşık duygular içindeydi. Şimdiye kadar karşısında bütün

İsveç vardı, bu epeyce sevimli ve basit bir denklemdi. Şimdi birdenbire bir müttefik edinmişti, hiç değilse onun suçsuzluğuna inanan potansiyel bir müttefik. Ve bu adam, şu İsveç'te hiçbir koşul altında buluşmak istemeyeceği biriydi. İç çekti. Mikael Blomkvist tedavisi imkânsız, saf bir *iyi niyet elçisiydi*. Lisbeth, hiç değilse on yaşından beri, suçsuz değildi.

Suçsuz insan yok, suçtaki sorumluluğu değişen insanlar var.

Nils Bjurman, Lisbeth'in belirlediği kurallara uymadığı için ölmüştü. Lisbeth'in ona tanıdığı her türlü şansa karşılık o, Lisbeth'i öldürtmek için bir çam yarması tutmuştu. Onun ölümünden Lisbeth sorumlu değildi.

Her şeye rağmen Mikael Blomkvist'in sahneye çıkması küçümsenemezdi. İşe yarayabilirdi.

Mikael bilmece çözmekte usta, inatçı biriydi. Lisbeth bunu Hedestad'da öğrenmişti. Bir şeye dişini geçirdi mi koparana kadar bırakmıyordu. Gerçek bir saftı da. Ama Lisbeth'in görünmemesi gereken yerlerde dolaşabilirdi. Hiç değilse ülkeyi sessiz sedasız terk edene kadar işine yarayabilirdi Lisbeth'in. Büyük ihtimal ülkeyi terk etmek zorunda kalacaktı.

İşin kötü tarafı Blomkvist kontrol edilemezdi. Her şeyi kendi yapmak isterdi. Üstelik, davranışları için ahlaki bir nedene ihtiyaç duyardı.

Yani başka bir deyişle davranışları kestirilemezdi. Lisbeth bir süre düşündükten sonra [MikBlom'a] diye yeni bir belge açtı ve tek bir sözcük yazdı.

[Zala]

Mikael bunun üzerine düşünecekti.

Lisbeth bilgisayarın başından ayrılmadan beklerken

Blomkvist'in bilgisayarını açtığını fark etti. Cevabı gecikmemişti.

Lisbeth,

Dünyanın en zor insanı. Şu Zala dediğin adam da kim? Bağlantı o mu? Dag&Mia'yı kim öldürdüğünü biliyor musun? Biliyorsan bana söyle de şu ıstıraptan kurtulup rahat bir uyku uyuyalım. / Mikael.

Tamam. Çengel atmanın zamanı gelmişti.

Bir belge daha açarak [KALLE BLOMKVİST] adını verdi. Bunun Mikael'i sinirlendireceğini biliyordu. Sonra kısa bir mesaj yazdı.

Gazeteci sensin. Araştır.

Beklendiği gibi Mikael, hemen yazdığı cevapta, sağduyulu davranması için yalvararak duygularına seslenirken, Lisbeth gülümseyerek onun sabit diskini kapattı.

Bir kez casusluğa başlamışken Armansky'nin sabit diskini de açarak, paskalyadan sonraki gün kendisi hakkında yazdığı raporu okudu. Bu raporun kime yazıldığı belli değildi ama akla uygun tek açıklama Armansky'nin Lisbeth'in yakalanması için polisle işbirliği yaptığıydı.

Bir süre Armansky'nin e-postalarını yokladı ama ilginç bir şey bulamadı. Tam sabit diski kapatmayı düşünürken gözü Milton Security'nin teknik şefine yazılan e-postaya takıldı. Armansky

odasına gizli bir kamera yerleştirilmesini istiyordu.

Tombala.

Lisbeth e-postanın gönderildiği tarihe baktı, ocak ayının sonunda kendisinin onun odasına yaptığı arkadaş ziyaretinden birkaç saat sonra gönderilmişti.

Demek ki, Armansky'nin odasına yapacağı yeni bir ziyaretten önce, otomatik gözetleme sistemini yeniden ayarlamalıydı.

22. BÖLÜM

29 MARX SALI - 3 NİSAN, PAZAR

Salı günü öğleden önce Lisbeth Salander, polisin bilgisayar ağına girerek Alexander Zalachenko'nun sabıka kaydına baktı. Kayıtlarda yoktu. Lisbeth'in bildiği kadarıyla Zalachenko İsveç'te herhangi bir cezaya çarptırılmadığından, bunun şaşılacak bir tarafı da yoktu. Hatta Zala'nın muhtarlık kaydı bile yoktu.

Lisbeth kayıtlara, Malmö polis teşkilatından, Komiser Douglas Skiöld'ün adıyla giriyordu. Bilgisayarından gelen "ping" sesiyle hafif bir şok geçirdi. Araç çubuklarından bir simge birinin onu sohbet programı ICQ'ya davet ettiği sinyalini veriyordu.

Bir süre tereddüt etti. İlk tepkisi bilgisayarın kablosunu fişten çıkararak kapatmaktı ama Skiöld'ün bilgisayarında ICQ programı olmadığını düşünerek bundan vazgeçti. Bu programı kullanan yaşlı sayısı çok değildi, daha çok birbirleriyle sohbet eden gençler kullanırdı.

Her kimdiyse biri onunla konuşmak istiyordu. Kim olduğunu kestirmek kolaydı, çünkü fazla aday yoktu. ICQ'ya bağlandı ve, <*Ne istiyorsun Plague?*> diye yazdı.

<*Wasp. Seni bulmak ne de zormuş. E-postalarına bakmıyor musun?*>

<Beni nasıl buldun?>

<Skiöld. Sendeki liste bende de var. Büyük başlardan birinin kimliğini kullanabileceğini tahmin ettim.>

<Ne istiyorsun?>

<Araştırdığın şu Zalachenko da kim?>

<KİB>

<?>

<Kendi İşine Bak.>

<Neler oluyor?>

<Siktir ol, Plague.>

<Senin her zaman söylediğin gibi sosyal özürlü olduğumu düşünüyordum. Ama eğer gazetelerin yazdığına inanırsak, seninle karşılaştırıldığımda çok normal biriyim. >

<  >

<O parmak sana girsin. Yardıma ihtiyacın var mı?>

Lisbeth biraz tereddüt etti. Önce Blomkvist, şimdi de Plague. Ona yardım etmek isteyenlerin sonu gelmeyecek miydi? Sorun Plague'in, dış dünyayla yalnızca internet aracılığıyla iletişim kuran, Salander'in onun yanında sosyal bir varlık kaldığı, 160 kiloluk bir münzevi olmasıydı. Salander cevap vermezken Plague birkaç satır daha yazdı.

<Orada mısın? Ülkeyi terk etmek için yardıma ihtiyacın var mı?>

<Hayır.>

<Niçin vurdun onları?>

<Defol.>

<Başkalarını da vuracak mısın? Öyleyse benim de kıçımı kollamam gerekir mi? Senin izini sürebilecek tek kişi benim de.>

<Kendi işine bakarsan endişelenmen gerekmez.>

<Endişelenmiyorum. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Silah? Yeni bir pasaport ?>

<Sen bir sosyopatsın.>

<Seninle karşılaştırılırsam mı demek istiyorsun?>

Lisbeth ICQ'dan çıktı. Divana oturup düşünmeye başladı.

On dakika sonra bilgisayarını yeniden açtı, Plague'in Hotmail adresine bir e-posta gönderdi.

Hazırlık soruşturması başkanı savcı Richard Ekström; Täby'de oturuyor. Evli, iki çocuğu var, villasında geniş ağ bağlantısı var. Dizüstü ya da masaüstü bilgisayarına erişim istiyorum. Ne yaptığını takip etmeliyim. Ayna sabit disk yaratmalıyız.

Lisbeth, Plague'in Sundbyberg'deki dairesinden nadiren çıktığını bildiğinden, herhâlde arazi çalışması yapacak becerikli bir genç yetiştirmiştir diye umuyordu. E-postanın altına imza atmamıştı. Buna gerek de yoktu. On beş dakika sonra cevap geldi.

<Ne kadar ödeyeceksin>

<10.000 hesabına+masraflar, 5.000 de yardımcına>

<Seni ararım>

Perşembe sabahı Plague'den e-posta aldı. Bir ftp adresi göndermişti. Hiç değilse iki hafta gibi bir sürede sonuç almayı beklemiyordu Lisbeth. Plague'in özel programı ve özel olarak tasarlanmış bilgisayar donanımıyla bile *hostile takeover* zorlu bir süreçti. Basit bir yazılım programı yaratana kadar küçük bilgi parçalarını kilobayt kilobayt bilgisayara yüklemek gerekirdi. Sürecin ne kadar hızlı işleyeceği, Ekström'ün bilgisayarını ne kadar sık kullanacağına bağlıydı, bütün bilgileri ayna sabit diske aktarmak birkaç gün alırdı. Bu işin kırk sekiz saatte yapılması yalnızca olağanüstü değil, teorik açıdan da imkânsızdı. Lisbeth çok etkilenmişti. ICQ'suna tıkladı.

<*Bunu nasıl yapabildin?*>

<*Evde dört bilgisayar var. Düşünebiliyor musun, güvenlik duvarı yok. Koruma sıfır. Yalnızca kabloya bağlan ve yükle. Harcamalar 6.000 kron tuttu. Ödeyebilir misin?*>

<*Evet. Çabuk yaptığın için artı ikramiye.*>

Bir süre tereddüt ettikten sonra Plague'in hesap numarasına internet aracılığıyla 30.000 kron yatırdı. Abartılı bir rakamla onu ürkütmek istemiyordu. Ikea'nın Verksam modeli koltuğunu kendine göre ayarlayarak oturdu, hazırlık soruşturması başkanı Ekström'ün dizüstü bilgisayarına girdi.

Cinayet masası komiseri Jan Bublanski'nin hazırlık soruşturması başkanına gönderdiği raporu bir saat içinde okudu. Lisbeth'e göre bu tür raporların emniyet genel müdürlüğü dışına çıkarılmaması gerekirdi ama belli ki Ekström kurallara aldırmıyordu. Bu da Lisbeth'in, eğer çalışanlar aptalsa hiçbir güvenliğin fayda etmeyeceği teorisini bir kez daha doğruluyordu. Lisbeth, Ekström'ün bilgisayarları aracılığıyla çok önemli bilgilere ulaştı.

Önce Armansky'nin, para talep etmeden, soruşturma ekibine iki adamını soktuğunu gördü. Yani Milton Security, polisin ona karşı yürüttüğü ava sponsorluk yapıyordu. Bu iki adamın görevi, Lisbeth'in yakalanmasına katkı sağlamak için ellerinden geleni yapmaktı. *Teşekkürler Armansky, bunu unutmayacağım.* Bu iki adamın ismini gördüğünde yüzü bulutlandı. Bohman dört köşeli biriydi ama Lisbeth'e karşı bir yanlış yapmamıştı. Nicklas Eriksson, Milton Security'deki pozisyonundan faydalanarak müşterileri dolandıran, rüşvete bulaşmış bir sıfırdı.

Lisbeth'in seçici bir ahlak anlayışı vardı. Şirket müşterilerini aldatmayı kategorik olarak reddedemezdi. Hak ediyorlarsa kendisi de aldatırdı, ama eğer suskunluk yasasına uymasını gerektiren bir sözleşmenin altına imza atarsa, bu sözleşmeyi asla çiğnemezdi.

Lisbeth çok geçmeden basına bilgi sızdıranın kimliğini tespit etti. Bu hazırlık soruşturmasından sorumlu savcı Ekström'dü. Adli tıbbın Lisbeth hakkında verdiği raporlarla, Miriam Wu'yla ilişkisi hakkında basının sorduğu soruların cevabı onun bilgisayarından gönderilmişti.

Öğrendiği üçüncü şeyse, Bublanski'nin adamlarının, onu nerede arayacaklarına dair en küçük bir ipucuna sahip olmadıklarıydı. O zamana kadar alınan önlemleri, hangi adreslerin gözaltında tutulduğunu ilgiyle okudu. Kısa bir listeydi. Tabii ki Lundagatan, Blomkvist'in evi, Miriam Wu'nun St. Eriksplan'daki eski adresi, arada bir görüldüğü Kvarnen barı. *Mimmi'yi bu işe niçin karıştırıyorlar ki? Ne aptalca bir tutum!*

Ekström'ün adamları cuma günü *Evil Fingers'la* da bağ kurmuşlardı. Lisbeth başka adreslerin de yoklanacağı sonucunu çıkarttı. Kaşları çatıldı. Demek ki, İsveç'e döndükten sonra hiç görüşmediği bu kızları da taciz edeceklerdi.

Düşündükçe kafası daha çok karışıyordu. Bütün o pislikleri basına saçan Savcı Ekström'dü. Savcının ne yapmak istediğini anlıyordu: Lisbeth'e dava açtığında basını arkasına almak için gerekli ortamı hazırlıyordu.

Ama 1991'deki polis araştırmasını niçin sızdırmamıştı? Lisbeth'in St. Stefan Psikiyatri Kliniği'ne kapatılmasına neden olan olayı, niçin karanlıkta bırakıyordu?

Ekström'ün bilgisayarına girip dokümanlarını dikkatle gözden geçirdi. İşini bitirdiğinde bir sigara yaktı. 1991'de yaşananlara dair hiçbir bilgiye rastlamamıştı. Bunun tek izahı vardı; Ekström o olaydan haberdar değildi.

Bir süre tereddüt etti. Gözucuyla bilgisayarına baktı. Bu tam da *Kalle Lanet Blomkvist'in* dişine göre bir şeydi. Bilgisayarını tekrar çalıştırdı, Blomkvist'in sabit diskine girip dokümam oluşturdu: [MB2], *Savcı E basına bilgi sızdırıyor. Eski polis araştırmasını niçin sızdırmadığını sor.*

Onu harekete geçirmeye bu kadarı yeterdi herhâlde. Birkaç saat sabırla Mikael'in bilgisayarını açmasını bekledi. E-postalarını kontrol eden Mikael, Lisbeth'in açtığı dokümanı ancak on beş dakika sonra keşfedebildi. Bir on beş dakika sonra da şifreli bir cevap yazdı. Lisbeth'in yazdıklarıyla pek ilgilenmemişti. O arkadaşlarını kimin öldürdüğünü bilmek istiyordu.

Lisbeth bunu anlayabiliyordu. Bir parça yumuşayarak cevap yazdı: [Şifreli 2].

Eğer bensem ne yaparsın ?

Bu kişisel bir soruydu. Mikael'in [Şifreli 3] cevabıyla sarsıldı.

Lisbeth, eğer öyleyse kafayı yemiş olmalısın, ki bu durumda sana ancak Peter Teleborian yardım edebilir. Ama Dag ile Mia'yı senin öldürdüğüne inanmıyorum. Bu konuda yanılmadığımı umuyor ve dua ediyorum.

Dag ile Mia seks ticaretini açığa çıkartmanın peşindeydi. Cinayetlerin bu nedenle işlendiğini düşünüyorum. Ama elimde bir delil yok.

Aramızdaki sorun ne, bilemiyorum. Hatırlarsın bir seferinde arkadaşlık üzerine tartışmıştık. Ben arkadaşlığın saygı ve güven üzerine inşa edildiğini söylemiştim. Benden hoşlanmıyorsan bile bana hâlâ güvenebilirsin. Senin sırlarını asla açığa vurmadım. Wennerström'ün milyarlarının nereye gittiğinden bile bahsetmedim. Bana güven. Ben senin dostunum./M]

Lisbeth, Mikael'in Teleborian'dan bahsetmesine önce çok kızdı. Biraz düşününce, bunu kendisini öfkelendirmek için yazmadığını anladı. Mikael, Teleborian'ın nasıl biri olduğunu bilemezdi, büyük ihtimal, sorumlu ve uluslararası üne sahip çocuk psikiyatrı kimliğiyle boy gösterdiği televizyon kanallarında görmüştü.

Ama Wennerström'ün milyarlarından bahsetmesi karşısında sarsıldı. Bunu nasıl bilebildiğini anlayamıyordu. Hata yapmadığından, bu dünyada hiç kimsenin yaptıklarını bilmediğinden emindi.

Mikael'in yazdıklarını defalarca okudu.

Arkadaşlık konusunda yazdıkları huzurunu kaçırmıştı.

En sonunda yazdı. [Şifreli 4].

Bu konuyu düşüneceğim.

Cinayetlerden dokuz gün sonra, cuma akşamı, Lisbeth, Mosebacken'deki evden ilk defa dışarı çıkmaya karar verdi. Depoladığı yiyecekler, birkaç gün önce, son kırıntısına kadar tükenmişti. Son üç gündür, tuhaf bir içgüdüyle sağlıklı beslenmeye karar vererek satın aldığı yulaf ezmesini yemişti. Bir desilitre yulaf ezmesine iki desilitre su ekliyor, içine biraz kuru üzüm karıştırıp mikrodalga fırına koyuyordu.

Dışarı çıkmasının tek nedeni yiyecek sıkıntısı değildi. Birini ziyaret etmesi gerekiyordu. Her işi Mosebacken'deki eve gömülerek yapamazdı. Sarı peruğunu taktı, Irene Nesser adına düzenlenmiş pasaportu yanına aldı.

Irene Nesser diye biri gerçekten vardı. Görünüşü Lisbeth'e çok benzeyen Nesser'in birkaç yıl önce kaybettiği pasaportu, Plague aracılığıyla Lisbeth'in eline geçmişti. On sekiz aydır gerek duydukça bu pasaportu kullanıyordu.

Kaşlarındaki ve burnunun ucundaki halkaları çıkarttı. Banyo aynasının karşısına geçip makyaj yaptı. Siyah bir kot pantolon, sarı işlemeli, sade bir süveter giydi, ayaklarına topuklu yürüyüş botunu geçirdi. Bir karton dolusu göz yaşartıcı gaz kutusundan birini aldı. Bir yıldır hiç dokunmadığı elektrik tabancasını fişe takmıştı. Bir parça kıyafet koyduğu naylon çantayı da alarak on

bir civarında evden çıktı. Hornsgatan Caddesi'ndeki McDonalds'a kadar yürüdü. Oraya gelmesinin nedeni Milton Security'de çalışan herhangi birine rastlama ihtimalinin düşük olmasıydı. Big Mac'le büyük bir bardak kola aldı.

Yemeğini yedikten sonra, Väster Köprüsü'nden geçip St. Eriksplan'a giden 4 numaralı otobüse bindi. St. Eriksplan'da inip Odenplan'a kadar yürüdü. Gece yarısından hemen önce Bjurman'ın Upplandsgatan Caddesi'ndeki evinin önündeydi. Binanın gözaltında olduğunu düşünmüyordu ama Bjurman'a komşu dairenin ışıklarının yandığını gördüğünden Vanadisplan'a doğru yürümeye devam etti. Bir saat sonra aynı yere geri döndüğünde komşu dairenin ışıkları sönmüştü.

Otomatı yakmadan, ayaklarının ucuna basarak Bjurman'in dördüncü kattaki dairesine çıktı. Bir maket bıçağıyla kapıdaki polis bantlarını söktü. Kapıyı sessizce açtı.

Dışarıdan görünmeyeceğini bildiğinden holdeki lambayı yakıp yatak odasına girdi. Jaluziler kapalıydı. Kalem el lambasını yakarak, kana bulanmış yatağa çevirdi. Bir zamanlar bu yatakta ölüme nasıl yaklaştığını düşündü ve birdenbire Bjurman hayatından çıktığı için, içinde bir ferahlık hissetti.

Buraya iki sorunun cevabını bulmaya gelmişti. Bjurman ile Zala arasında nasıl bir ilişki vardı. Bir ilişkinin varlığından emindi. Ama bunu Bjurman'in bilgisayarını kontrol ederek öğrenememişti.

Kafasını kurcalayan başka bir soru daha vardı. Birkaç hafta önce, bu daireye yaptığı gece ziyaretinde, kendisi hakkında bir sürü bilginin kaydedildiği bir dosya bulmuştu. Bu dosyada, psikolojik durumunun, çok kısa terimlerle özetlendiği ve Bjurman'in görevinin tanımlandığı sayfalar eksikti. Belki de Bjurman bu sayfalarla ilgilenmediğinden yırtıp atmıştı. Ama

avukatların, hâlâ kapanmamış bir dosyadan belge attıkları da görülmüş şey değildi. Yani bu sayfaların, yırtılıp atılması çok mantıksızdı. Belki bu sayfaları bir yerlerde bulabilirdi.

Polis Salander hakkında tutulan dosya ve belgeleri götürmüştü. Gözden kaçırdıkları bir şey var mı diye bütün daireyi iki saat boyunca didik didik aradı ama göründüğü kadarıyla polisler işlerini iyi yapmıştı.

Mutfakta bir kutu buldu. İçinde araba anahtarları, kapı anahtarları ve bir de asma kilit anahtarı vardı. Bu anahtarı alıp sessizce tavan arasına çıktı. Anahtarı, depoların kapılarında deneyerek Bjurman'a ait olanı buldu. Depoda eski mobilyalar, elbiseler, kayaklar, akü, kitap dolu kutular ve bir sürü hurda vardı. İlgisini çekecek bir şey bulamadı, merdivenlerden garaja indi. Bjurman'in Mercedes'ini açtı. Burada da işe yarar bir şey yoktu.

Bürosunu aramaya gerek yoktu. Birkaç hafta önce bir gece orayı da ziyaret etmiş, iki senedir kullanılmadığından yalnızca tozla karşılaşmıştı.

Tekrar daireye döndü. Oturma odasında bir koltuğa yayılıp düşünmeye başladı. Birkaç dakika sonra tekrar mutfağa girip anahtar kutusunu aldı. İçindeki anahtarları tek tek incelemeye başladı. Bir apartman kapısı anahtarı, bir güvenlik kilidi anahtarı, paslı eski tür bir anahtar. Gözü mutfak tezgâhına takıldı. Bir sürü tohum torbası vardı. İnceledi; bahçe bitkileri tohumlarıydı.

Bir yazlığı var. Ya da belediyeden kiraladığı küçük bir hobi bahçesi. Bunu kaçırmışım.

Bjurman'in muhasebe defterini karıştırdı, altı yıl öncesine ait, bahçe işleri yapan bir firmaya yapılan ödemenin fişini bulması

üç dakikasını aldı. Ayrıca bir dakika daha harcayarak, Mariafred yakınlarındaki Stallarholmen kasabasında bir taşınmaza ait sigorta poliçesi buldu.

Sabah beşte, Hantverkargatan Caddesi'nin sonundaki 24 saat açık olan 7-Eleven'a girdi. Hatırı sayılır miktarda hazır pizza, süt, ekmek, peynir ve başka temel ihtiyaçlarından satın aldı. Bir de, manşeti ilgisini çeken bir gazete.

ARANAN KADIN YURT DIŞINA KAÇTI

Gazete, Lisbeth'in bilmediği bir nedenle ismini kullanmıyor, ondan "26 yaşındaki kadın" diye bahsediyordu. Habercinin polisteki kaynaklarından birine göre yurt dışına kaçmıştı ve şu an Berlin'deydi. Polisin aldığı bilgilere göre Kreutzberg'de "anarko-feminist" bir kulüpte görülmüştü. Bu kulüp, teröristlerden, küreselleşme karşıtlarına ve satanistlere kadar, çeşitli gençlerin takıldığı bir yerdi.

Lisbeth tekrar 4 numaralı otobüse bindi. Rosenlundsgatan'da inerek Mosebacken'e yürüdü. Kahve eşliğinde sandviç yedikten sonra yatağa girdi.

Öğlen geç saatlere kadar uyudu. Uyandığında yatağını koklayarak, yatak takımlarının değiştirilme zamanının geldiğine karar verdi. Cumartesi gününü dairesini temizlemeye ayırdı. Çöpleri dışarı taşıdı, eski gazeteleri iki torbaya doldurup holdeki elbise odasına koydu. Bir seferinde iç çamaşır ve tişörtlerini, diğerinde de pantolonlarını çamaşır makinesine atıp yıkadı. Bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirdi, evi süpürüp silerek

temizliği bitirdi.

Saat akşamın dokuzunu bulmuş, ter içinde kalmıştı. Küveti suyla doldurarak içine sıvı banyo sabunu döktü. Küvetin içine uzanıp gözlerini kapayarak düşünmeye başladı. Uyandığında gece yarısını bulmuş, küvetteki su buz gibi soğumuştu. Aceleyle küvetten çıktı, kurulanıp yatağa girdi. Girer girmez de tekrar uykuya daldı.

Pazar sabahı bilgisayarını açıp Miriam Wu hakkında yazılan saçmalıkları okuyan Lisbeth müthiş bir öfkeye kapıldı. İçi acıyor, vicdanı sızlıyordu. Kim bilir Mimmi şimdi ne haldeydi. Kızın tek suçu Lisbeth'in... tanıdığı, arkadaşı ya da sevgilisi olmaktı.

Mimmi ile ilişkisini tanımlayabilecek bir sözcük bulamıyordu ama her neydiyse şimdi çok büyük ihtimal bitmişti. Zaten çok kısa olan tanıdıklar listesinden Mimmi'nin adını da silebilirdi. Basının yazdığı bütün o şeylerden sonra Mimmi'nin kendisi gibi akıl hastası biriyle bir daha birlikte olmak isteyeceğinden çok şüpheliydi.

Bu Lisbeth'i kudurtuyordu.

Mimmi'ye karşı yürütülen kampanyayı başlatan gazeteci Tony Scala'nın adını belleğine kaydetti. Ayrıca yazdığı makalede, Mimmi'ye vurduğu "S&M lezbiyen" damgası bir akşam gazetesi tarafından sürekli tekrarlanan, çizgili ceketli köşe yazarını da araştıracaktı.

Lisbeth'in hesaplaşacağı insan sayısı gittikçe artıyordu. Önce Zala'yı bulmalıydı.

Ama onu bulduğunda neler olacağını kestiremiyordu.

Mikael pazar sabahı saat yedi buçukta telefon sesiyle uyandı. Uzanıp telefonu aldı, uykulu bir sesle cevapladı.

"Günaydın," dedi Erika Berger.

"Mmmm."

"Yalnız mısın?"

"Ne yazık ki."

"Bence kalkıp bir duş al, sonra da kahve yap. On beş dakika sonra bir misafirin gelecek."

"Öyle mi?"

"Paolo Roberto."

"Boksör mü? Kralların kralı?"

"Beni aradı, yarım saat konuştuk."

"Niçin?"

"Ne niçin? Beni araması mı? Bir merhabamız var işte. Hildebranda'nın filminde oynarken onunla uzun bir söyleşi yapmıştım, daha sonra yılda birkaç kez karşılaştık."

"Bak bunu bilmiyordum. Ee, beni niçin ziyaret edecek."

"Çünkü... neyse, ondan dinle daha iyi."

Mikael duş almış pantolonunu giyiyordu ki kapı çaldı. Boksörü mutfağa alıp biraz beklemesini rica etti ve temiz bir gömlek bulup üzerine geçirdi. Sonra iki fincan duble *espresso* yaptı. Paolo Roberto kahveyi övgüyle karşıladı.

"Benimle konuşmak istiyormuşsun."

"Erika Berger'in önerisiydi."

"Tamam, konuşalım."

"Lisbeth Salander'i tanıyorum."

Mikael kaşlarını kaldırdı.

"Öyle mi?"

"Erika senin de onu tanıdığını anlatınca biraz şaşırdım."

"En iyisi şunu sen baştan anlat."

"İyi o zaman. Şöyle. Bir aylık New York ziyaretinden önceki gün döndüm. Döner dönmez de bütün o bok çanağı gazetelerde Lisbeth'in fotoğraflarım gördüm. Kıza bok atıp duruyorlar. O aşağılık boklardan teki bile iyi şeyler yazmıyor."

"Üç defa bok dedin."

Paolo bir kahkaha attı.

"Özür dilerim. Ama çıldırdım. Biriyle konuşmam gerekiyordu, kiminle konuşacağımı bilemiyordum, sonunda Erika'yı aradım. Enskede'de öldürülen o gazeteci *Millennium* için çalıştığından ve ben de tesadüfen Erika'yı tanıdığımdan onu aradım."

"Anladım."

"Eğer Salander kafayı yedi ve polisin iddia ettiği bütün o şeyleri yaptıysa bile ona bir şans verilmeli. Bu ülkede hukuk denilen bir şey var. Hiç kimse sorgusuz sualsiz mahkûm edilmemeli."

"Ben de aynen senin gibi düşünüyorum."

"Erika söyledi. Doğrusu Erika'yı aradığımda, o gazeteci... Dag

Svensson yanınızda çalıştığından, *Millennium*'un elemanları da Salander'in kafa derisinin peşindedir diye düşünüyordum. Neyse ki Erika kızın suçsuzluğuna inanıyormuş."

"Lisbeth'i tanıyorum. Onun manyak bir katil olduğuna inanmam çok zor."

Paolo bir kahkaha daha attı.

"O kaçık bir kız... ama iyi kalpli kaçıklardan. Onu severim."

"Onu nereden tanıyorsun."

"On yedi yaşından beri benimle boks yapıyor."

Mikael Blomkvist bakışlarını Paolo Roberto'ya çevirmeden önce gözlerini bir süre kapatıp düşündü. Lisbeth Salander sürprizlerle doluydu.

"Tabii ya, Lisbeth Salander ile Paolo Roberto. Ne de olsa aynı sıklettesiniz."

"Şaka yapmıyorum."

"Sana inanıyorum. Bir seferinde Lisbeth bir boks kulübünde gençlerle boks yaptığından bahsetmişti."

"Bırak da anlatayım. On yıl önce boks yapmak isteyen gençlere antrenman yaptırmak için Zinken Kulübü'nde işe başladım. O zaman lisanslı boksördüm. Gençlik kulübünün başkanına göre, benim varlığım gençleri teşvik edecekti. Öğleden sonraları külübe gidip gençlerle boks yapmaya başladım."

"Ee?"

"Bütün bir yaz ve sonbaharın başlarında devam ettik. Gençleri

boksa ısındırmak için bir kampanya düzenlenerek her tarafa afişler asıldı. On beş, on altı yaşlarında ve biraz daha üstü bir sürü genç başvuruda bulundu. Çoğu göçmen çocuklarıydı. Şehirde boş boş dolaşıp, serserilik yapacaklarına boksa geliyorlardı. Bunu kendimden de biliyorum."

"Tamam."

"Ve bir gün yaz ortasında gökten sıska bir kız düştü. Onun nasıl göründüğünü biliyorsun işte. Kulübe geldi, boks yapmak istediğini söyledi."

"Sahneyi gözümde canlandırabiliyorum."

"O an kulüpte onun iki katı ağırlığında ve iki katı boyunda yarım düzüne genç vardı, bir kahkaha tufanı koptu tabii. Gülenlerden biri de bendim. Niyetimiz kötü değildi ama biraz dalga geçtik. Aslında kız takımımız da vardı, küçük piliçler yalnızca perşembeleri boks yapar gibi biraz aptalca bir şeyler geveledim."

"Sanırım o buna gülmemiştir."

"Yo. Ne gülmesi? Siyah gözlerini gözlerime dikti. Sonra orada duran iki boks eldivenini aldı. Çok kocaman geldiğinden bağlayamıyordu bile. Tabii bir kahkaha daha koptu. Anlıyor musun?"

"Sonu hayırlı görünmüyor."

Roberto yine bir kahkaha attı.

"Oranın lideri bendim, ona doğru gidip şöyle bir yumruk sallar gibi yaptım."

"Aman!"

"Aman ya. Birden ağzımın ortasına bir yumruk indirdi. Oysa

ben biraz eğleniyor, böyle bir şeyi hiç beklemiyordum. Tabii sinek ısırığı gibi bir şey geldi bana, kolları çok güçsüzdü. Ben, üst üste attığı yumruklarını karşılarken taktik değiştirdi. Tanrı'ya sığınıp salladığı yumruklardan birkaçı daha suratıma indi. Yumruklarını biraz daha ciddi karşılamaya başladığımda, bir kertenkele gibi hızlı olduğunu fark ettim. Eğer biraz daha büyük ve güçlü olsaydı onunla maç yapardım, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"Sonra tekrar taktik değiştirdi, hayalarıma sıkı bir tekme salladı. İşte bu, sinek ısırığı gibi değildi."

Mikael başını salladı.

"Bunun üzerine ben de bir yumruk salladım, suratına. Öyle aman aman bir şey değildi, hafif bir dokunuş. O da çeneme bir tekme indirdi. Yani... manyak bir durumdu. Bana karşı hiç şansı yoktu, ondan üç kat daha büyük ve ağırdım. Ama canını dişine takmış saldırıyordu."

"Onu çok kızdırmışsın."

"Bunu daha sonra anladım. Utandım da. Demek istediğim... sen tut gençleri kulübe çekmek için her yere afişler yapıştır, sonra da genç bir kız gelip boks yapmak istediğinde, bir grup gencin aklına uyup dalga geç. Eğer biri bana böyle davransa çıldırırdım."

Mikael başını sallayarak hak verdi.

"Birkaç dakika böyle sürdü. En sonunda ellerini tutup yere yatırdım, çırpınması durana kadar bekledim. Gözleri dolmuştu, bana öyle bir öfkeyle bakıyordu ki... deme gitsin."

"Ve onu çalıştırmaya başladın."

"Sakinleştiğinde yerden kaldırdım, gerçekten boks yapmak isteyip istemediğini sordum. Eldivenleri yüzüme atıp çıkışa doğru yürüdü. Koşup önüne geçtim. Özür diledim. Eğer istere ona boks öğreteceğimi, ertesi gün 17.00'de gelmesini söyledim."

Roberto bir süre susup uzaklara daldı.

"Ertesi gün kızları çalıştıracaktık, geldi. Onu bir yıldır boks yapan on sekiz yaşında Jennie Karlsson diye bir kızla birlikte ringe çıkarttım. Elimizde Lisbeth'in sıkletinde bir kız yoktu, hepsi de ondan iriydi. Jenni'yi fazla üstüne gitmesin diye uyardım, yalnızca savunma yapacaktı."

"Ne oldu?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse... On saniye içinde Jenni'nin dudağı şişiverdi. Salander darbe üzerine darbe indiriyordu. Bütün bir raunt... Daha önce adımını ringe atmamış bir kızdan bahsediyoruz. İkinci rauntta Jenni öylesine öfkelenmişti ki cidden vurmaya başladı. Dilim tutulmuştu. Daha önce profesyonel boksörlerin arasında bile, Salander gibi hızlı hareket eden birini hiç görmemiştim. Onun yarısı kadar bile hızlı olsam neler yapmazdım."

Roberto bir süre sustuktan sonra devam etti.

"Tek sorunu yumruklarının çok güçsüz olmasıydı. Onu çalıştırmaya başladım. Birkaç hafta kızlar bölümünde tuttum, er ya da geç sıkı bir yumruk yediğinden maçları kaybediyordu. İşte o zaman öfkeden kuduruyor, tekmeler savurup önüne geleni ısırmaya kalkıyor, biz de onu yaka paça soyunma odasına götürüyorduk."

"Tipik Lisbeth."

"Hiç pes etmedi. Ama en sonunda diğer kızlara illallah

dedirtti. Kızların antrenörü de onu gruptan attı."

"Vay be."

"Onunla maç yapmak imkânsızdı. Bizim *Terminator Mode* dediğimiz bir stil var, bildiği tek stil oydu. Yani rakibini hemen yere mıhlamak. Daha ısınmamış mı, arkadaşça bir dövüş mü fark etmiyordu. Lisbeth birini mutlaka tekmelediği için, kızlar evlerine her zaman bir yerleri çizilmiş gidiyordu. Sonunda aklıma bir fikir geldi. Samir diye sorunlu bir oğlan vardı. 17 yaşında bir Suriyeli. Sağlam bir boksör, yapılı, votka gibi çarpan bir oğlan... Ama hantal. Hiç hareket etmezdi. Samir'i çalıştıracağım bir öğle sonrası, Lisbeth'ten kulübe gelmesini rica ettim. Boks kıyafetlerini giydirip kaskını, dişliğini taktırdıktan sonra onu ringde Samir'in karşısına diktim. Samir önce, 'Ama bu bir karı," diyip bir sürü maço itiraz sıralayarak dövüşmeyi reddetti. Bunun üzerine herkes duysun diye bağırarak, 'Bu kızın seni devireceğine 500 kronuna bahse girerim,' dedim. Sonra Salander'e dönüp bunun bir antrenman olmadığını, Samir'in ağzını burnunu dağıtabileceğini söyleyerek uyardım. Bana kuşkuyla baktı. Gonk çaldığında Samir hâlâ söyleniyordu. Lisbeth yaratana sığınıp Samir'in yüzüne öyle bir yumruk indirdi ki, Samir kıç üstü oturdu. Lisbeth'i bütün bir yaz çalıştırdığımdan kasları güçlenmiş, yumruğu ağırlaşmıştı."

"Sanırım şu senin Samir mutluluktan havalara uçmuştur!"

"Ne demezsin? Bu aylarca konuşuldu. Samir basit bir yumruk, Lisbeth de puan almıştı. Eğer Lisbeth biraz daha güçlü olsa Samir'in ağzı dağılırdı. Öfkeden kuduran Samir bütün gücüyle maça asıldı. Lisbeth bir yumruk alacak diye ödüm kopuyordu, o zaman kesin ambulans çağırıp onu hastaneye kaldırmamız gerekirdi. Birkaç yumruğu savuştururken aldığı darbelerden omuzları biraz morarmıştı. Darbelerin ağırlığına

dayanamadığından arada bir ipe yaslanıyordu. Ama Samir ciddi bir yumruk vurmayı başaramamıştı."

"Tanrım! Bu maçı izlemek isterdim."

"O günden sonra çocuklar Lisbeth'e saygı duymaya başladılar. Başta da Samir. Ben de Lisbeth'i ondan çok daha güçlü ve büyük oğlanlarla dövüştürdüm. Benim gizli silahımdı. Antrenmanlarda da müthişti. Nokta vuruşları çalışıyorduk: Çene, alın, karın ve bunun gibi yerlere. Ayrıca oğlanlarla boks yaparken bu bölgeleri korumasını öğreniyordu. Onunla boks yapmak itibarlı bir şey olmuştu. Eşek arısıyla dövüşmek gibi bir şeydi. Ona arı lakabını verdik, artık kulübün maskotu oydu. Sanrım bundan hoşlanıyordu, bir gün kulübe boynunda bir arı dövmesiyle geldi."

Mikael gülümsedi. Bu dövmeyi çok iyi hatırlıyordu. Polisin verdiği eşkâlde bu da vardı.

"Bu ne kadar sürdü?"

"Üç yıl boyunca, haftada bir akşam. Yazları kulübe düzenli olarak yarım gün gidiyordum, kışları da ne zaman denk düşerse. Salander'le antrenmanları, gençlik antrenörü, Putte Karlsson yürütüyordu. Sonra Salander işe başladı, artık o kadar sık gelemiyordu ama önceki yıla kadar ayda bir uğruyordu. Yılda birkaç kez buluşup ter içinde kalana kadar boks yapıyorduk. Neredeyse hiç konuşmazdı. Biriyle boks yapmıyorsa, sanki karşısında bir düşmanı varmış gibi iki saat boyunca durmadan kum torbasına yumruk atardı."

23. BÖLÜM

3 NİSAN, PAZAR - 4 NİSAN, PAZARTESİ

Mikael iki *espresso* daha yaptı. Özür dileyerek bir de sigara yaktı. Paolo Roberto omuzlarını silkti. Mikael düşüncelere dalmıştı.

Paolo Roberto aklından geçeni söyleyiveren, kibirli bir adam izlenimi bıraksa da, aslında zeki ve mütevazı biriydi. Sosyal Demokrat partiden milletvekili adaylığı gibi politik bir kariyeri de vardı. Kısaca varlığını ancak kafasını salladığında belli eden insanlardan değildi. Mikael ondan hoşlanmaya başlamıştı.

"Peki bana bunları niçin anlattın?"

"Salander şimdi çok zor bir durumda. Ne yapılabilir bilmiyorum ama çekildiği köşesinde bir arkadaşa ihtiyaç duyuyordur."

Mikael başını sallayarak onayladı.

"Onun suçsuz olduğunu düşünmenin nedeni ne?" diye sordu Roberto.

"Bunu açıklamak biraz zor. Uzlaşma nedir bilmeyen biri. Ama Dag ile Mia'yı onun öldürdüğüne inanmıyorum. Özellikle de Mia'yı. Bir yandan bunun için bir neden yok... "

"En azından bizim bildiğimiz."

"Tamam, eğer biri hak ediyorsa Lisbeth şiddete başvurmaktan çekinmez. Ama bilemiyorum. Soruşturmanın başındaki polise, Bublanski'ye meydan okudum. Bence Dag ile Mia'nın öldürülmesi için bir neden var. Bu nedeni Dag'in hazırladığı haberde bulabilirler."

"Eğer sen haklıysan, Salander, yalnızca yakalandığında elinden tutacak birine değil... başka türden bir yardıma da ihtiyaç duyacaktır."

"Biliyorum."

Paolo Roberto'nun gözlerine tehlikeli bir ışık yerleşti.

"Eğer suçsuzsa adalet tarihinde büyük bir skandala yol açacak bir mahkemeye tabi tutulacak. Basın ve polis onu şimdiden suçlu ilan etti. Ve basında üzerine atılan bütün o boklar... "

"Evet."

"Peki, ne yapabiliriz? Ben nasıl yardım edebilirim?"

Mikael bir süre düşündü.

"Yapabileceğimiz en iyi yardım alternatif bir şüpheli bulmak. Ben bunun peşindeyim. Yapabileceğimiz ikinci şey polis onu vurmadan Lisbeth'i bulmak. Benim bildiğim Lisbeth polise gönüllü teslim olmaz."

Paolo Roberto iç çekti.

"Peki, onu nasıl bulacağız?"

"Bilemiyorum. Ama yapabileceğin bir şey var. Eğer zamanın varsa, pratik bir şey."

"Kız arkadaşım bütün bir hafta yok. Yani zamanım da, isteğim de var."

"İyi, sen boksör olduğuna göre... "

"Evet?"

"Lisbeth'in bir kız arkadaşı var, Miriam Wu, hakkında yazılanları kesin okumuşundur."

"S&M lezbiyen diye tanıtılan kız... evet okudum."

"Bende cep telefonu numarası var, defalarca aradım. Ama karşıda bir gazetecinin olduğunu anladığında telefonu hemen kapatıyor."

"Kız haklı."

"Miriam Wu'nun peşinden gidecek vaktim yok. Gazetelere göre kick boks yapmış. Belki tanınmış bir boksör onunla ilişki kurabilir... "

"Anlıyorum. Ve Wu'nun bizi Salander'e götürebileceğini umuyorsun?"

"Polise Lisbeth'in nerede saklandığını bilmediğini söylemiş. Ama denemeye değer."

"Bana telefon numarasını ver. Onunla konuşacağım."

Mikael, Wu'nun telefon numarasını ve Lundagatan'daki adresini verdi.

Gunnar Björck hafta sonunu durumunu analiz ederek geçirdi. Geleceği pamuk ipliğine bağlıydı. Elinde, ancak çok iyi oynarsa belki kurtulabileceği çok kötü kartlar vardı.

Mikael Blomkvist domuzun tekiydi. Bütün sorun, onu şeye... o kaltakları kiraladığını açığa vurmamaya ikna etmekti. Bu işi

defalarca yapmıştı Björck ve ortaya çıktığında meslekten atılacağı kesindi. Basın onu parçalara ayıracaktı. Fahişelerle ilişkiye giren istihbarat uzmanı... Üstelik o amcıkların yaşları çok küçüktü.

Oturup yazgısını bekleyemezdi. Mikael Blomkvist'e bir şey söylememekle akıllılık etmişti. Onun yüz ifadesini okumuş, tepkilerini kaydetmişti. Blomkvist kıvranıp duruyordu. Bilgiye ihtiyacı vardı. Ama bunun bedelini ödemeliydi. Bu bedel sessizliğiydi. Tek çıkar yolu buydu.

Zala bu cinayet soruşturmasının denklemini değiştiriyordu.

Dag Svensson, Zala'nın peşindeydi.

Bjurman, Zala'yı arıyordu.

Zala ile Bjurman arasındaki ilişkiyi bir tek kendisi biliyordu. Dag'la arkadaşının öldürüldüğü Enskede ve Bjurman'in öldürüldüğü Odenplan arasında bir Zala bağlantısı var demekti.

İşte Gunnar Björck'ün geleceğine ilişkin dramatik sorun da buydu. Bjurman'a, Zalachenko hakkında bilgiyi kendisi vermişti... Zalachenko dosyasının üzerinde hâlâ gizlilik damgası var dememiş, arkadaşlık adına vermişti. Çok önemli bir şey değildi ama yine de görevi kötüye kullanmaktan başına dert açılırdı.

Üstelik Mikael Blomkvist'in cuma günü yaptığı ziyarette bir suç daha işlemişti. O bir polisti, eğer bir cinayet hakkında bir bildiği varsa derhal soruşturma ekibine iletmeliydi. Ama Savcı Ekström ya da Bublanski'ye bilgi vermek de kendini ele vermek demekti. O zaman yalnızca şu orospular konusu değil, Zalachenko öyküsü de ortalığa saçılacaktı.

Cumartesi sabahı Kungsholmen'deki Güvenlik Polisi Şubesi'ni

acilen ziyaret ederek, Zalachenko hakkında tutulan eski raporları gözden geçirdi. Bunları kendi yazmıştı ama üzerinden uzun yıllar geçtiğinden içeriğini tam olarak hatırlayamıyordu. En eski belge otuz yıllıktı. En yenisi de on yıl önceye aitti.

Zalachenko.

Hilebaz köpek.

Zala.

Bu lakabı raporlarına Gunnar Björck'ün kendisi yazmıştı ama hiç kullanmış mıydı, hatırlamıyordu.

Bağlantı apaçık ortadaydı. Enskede'den Bjurman'a, Bjurman'dan Salander'e.

Gunnar Björck kafasını zorladı. Bütün parçaları yan yana getiremiyordu ama Lisbeth'in Enskede'ye gitme nedenini anladığını sanıyordu. Belki de Lisbeth, Dag ile Mia'yı kendisiyle işbirliği yapmayı reddederek onu kışkırttıkları için, öfkeden kudurarak öldürmüştü. Lisbeth'in bu cinayetleri işlemesinin, bütün İsveç'te Gunnar Björck'le birlikte ancak iki ya da üç kişinin anlayabileceği bir nedeni vardı.

Bu kız gerçekten de deli. Tanrıdan dileğim sağ ele geçmesin. O her şeyi biliyor. Eğer konuşursa her şey ortaya dökülür.

Gunnar Björck, durumu ne kadar bilirse bilsin, tek kurtuluş yolunun Mikael Blomkvist olduğunu düşünüyordu; şu an onu tek ilgilendiren şey de kıçını kurtarmaktı. Huzursuzluğu artıyordu. Mikael Blomkvist'i bilgi vereceğine inandırıp susmaya ikna etmeliydi... Şu orospularla yaşadığı aptal macera bilinmemeliydi. *Ah keşke, Salander bir de şu Blomkvist'in kafasına sıksa.*

Zalachenko'nun telefon numarasına baktı, onunla ilişkiye

geçmenin zarar ve faydalarını tarttı. Bir karar veremedi.

Mikael, soruşturma hakkında ulaştığı sonuçların bir özetini yaptı. Paolo Roberto gittikten sonra bir saatini bu işe verdi. Neredeyse günlük formunda bir seyir defteri ortaya çıktı. Yaptığı bütün konuşma, buluşma ve araştırmaların bir dökümünü yaparken, bir yandan da kafasında düşünceler uçuşuyordu. PGP programıyla bütün belgeleri şifreleyerek, Erika Berger ile Malin Eriksson'a birer kopyalarını gönderdi.

Dag Svensson öldürülmeden önceki hafta bütün ilgisini Zala'ya yöneltmişti. Mikael, bu ismi ilk defa öldürülmeden iki saat önce Dag'la yaptığı telefon konuşmasında duymuştu. On beş dakikasını, Zala hakkında bir şeyler bildiğini iddia eden Gunnar Björck'e ayırdı.

Falun'da doğmuştu, 62 yaşında, bekârdı. 21 yaşından beri polisti. Gezici ekipte işe başlamıştı. Daha sonra hukuk okumuş, 1970 yılında, istihbarat elemanı olmuştu. Yani İsveç istihbarat teşkilatı SÄPO'nun başı Gunnar Vinges'in görevinden atıldığı yılda.

Norrbotten valisi Ragnar Lassinati'yle yaptığı bir telefon konuşmasında Olof Palme'nin Rus ajanı olduğunu iddia ettiği için görevden atılmıştı Vinges. Arkasından IB casusluk olayı patlamış, Holmer olayı, Postacı olayı, Palme cinayeti gibi skandallar birbirini izlemişti. SÄPO'nun son otuz yıldır sahnelediği oyunda, acaba Björck'ün -eğer varsa- rolü neydi, doğrusu çok merak ediyordu Mikael.

Björck'ün 1970-85 arası kariyer sayfasının önemli bir bölümü boştu. SÄPO'nun faaliyetlerinin tamamına gizlilik damgası vurulduğundan, bu anlaşılmaz bir şey değildi. Yani Björck'ün

teşkilattaki görevi kırtasiye işlerine bakmaktan, (daha düşük bir ihtimalle) Çin'de gizli ajanlığa kadar her şey olabilirdi.

Ekim 1985'te, İsveç'in Washington elçiliğinde işe başlamış iki yıl bu görevde kalmıştı. 1988'de SÄPO'daki görevine geri dönmüştü. 1996'da yabancılar şubesinin ikinci başkanlığına atanmasıyla kamuoyunda tanınmaya başlamıştı. Birkaç defa bir göçmenin İsveç'ten atılması ya da "şüpheli" bir Arap'la ilgili basına açıklama yapmıştı.

Bütün bunların Dag ile Mia cinayetleri ve Lisbeth Salander'le ne ilgisi var? Büyük ihtimal hiç yok.

Ama Gunnar Björck, Zala hakkında bir şeyler biliyor.

Bu nedenle kesin bir bağlantı vardır.

Erika Berger, *Svenska Morgon Posten* gazetesine geçeceğini hiç kimseye, hatta neredeyse bütün sırlarını paylaştığı kocasına bile söylememişti. *Millennium*'da bir aydan daha az bir zamanı kalmıştı. Huzursuzluğu gittikçe artıyordu. Günler hızla geçecek ve birden genel yayın yönetmenliğinde son gününe gelecekti.

Ayrıca Mikael konusunda içini kemiren bir şey vardı. Ondan aldığı son e-posta moralini bozmuştu. Bu işaretleri tanıyordu. Mikael iki yıl önce dişlerini Hedestad'a geçirdiğinde bu kadar inatçı, Wennerström'e saldırırken bu kadar takıntılıydı. Paskalyadan önceki perşembe, Dag ile Mia'yı kimin öldürdüğünü ve Lisbeth Salander'in masumiyetini nasıl ispat edebileceğini düşünmenin dışında bir şey yapmamıştı.

Dag ile Mia, Erika'nın da arkadaşlarıydı, katillerinin bulunmasını o da istiyordu ama Mikael'de onu tedirgin eden bir şeyler vardı. Kan kokusu aldığında epeyce gaddarlaşıyordu.

Bir gün önce Mikael telefon açıp, Bublanski'ye nasıl meydan okuduğunu anlatmıştı. Onun kendisi gibi maço bir kovboyla boy ölçüşmeye kalktığını öğrenen Erika Berger, bu sorunun, Mikael'in bütün hayatını uzun bir süre meşgul edeceğini hemen anlamıştı. Bu sorun çözülmeden onunla başka bir şey konuşulmayacağını tecrübeleriyle biliyordu. Meşguliyetle depresyon arasında gidip gelecekti. Bu denklemin bir yerinde de, büyük ihtimal bütünüyle gereksiz yere alacağı riskler vardı.

Lisbeth Salander'e gelince. Erika onunla yalnızca bir kez karşılaşmıştı ve bu tuhaf kızı Mikael'in onun suçsuzluğuna dair görüşünü paylaşacak kadar çok tanımıyordu. Ya Bublanski haklıysa? Ya Lisbeth suçluysa? Ya Mikael onu bulduğunda, silahlı, akıl hastası bir kızla karşılaşırsa?

Bu sabah Paolo Roberto'yla yaptığı şaşırtıcı konuşma da onu rahatlatmamıştı. Salander'in yanında Mikael'den başka birinin de yer alması elbette iyiydi ama Roberto da maçonun tekiydi.

Ayrıca kendinden sonra *Millennium*'un dümenini alacak birini bulmalıydı. Bu artık acil bir işti. Christer Malm'ı arayıp bu konuyu konuşmayı düşündü, ancak Mikael'den bu işi hâlâ saklayacaksa bunu yapmamalıydı.

Mikael harika bir gazeteciydi ama genel yayın yönetmenliği tam bir felakete yol açabilirdi. Christer bu işe daha yatkındı ama onun bu işi kabul edeceğinden emin değildi Erika. Malin çok gençti ve kendine güveni yoktu. Monika Nilsson kendiyle meşgüldü. İyi bir muhabir olan Cortez, bu iş için tecrübe ve disiplinden yoksundu. Lottie Karim dirayetsizdi. Christer ile Mikael'in dışarıdan birini kabul edeceklerinden de emin değildi.

Pazar akşamı Lisbeth Salander Asphyxia 1.3'ü açtı, <*MikBlom/*

Laptop> ayna sabit diskine girdi. Mikael internete bağlı değildi. O da son günlerde eklenen belgeleri okumaya başladı.

Mikael'in araştırma günlüklerini okurken, bunları kendisi için mi böyle ayrıntılı yazdığını merak ediyordu. Eğer öyleyse bu ne anlama geliyordu? Mikael, Lisbeth'in, bilgisayarına girdiğini elbette biliyordu. Demek ki yazdıklarım Lisbeth okusun istiyordu. Asıl sorun yazdıkları değil, neler yazmadığıydı. Lisbeth'in bilgisayarına girdiğini bildiğine göre, enformasyon kirliliğiyle onu manipüle edebilirdi. Mikael'in, kendisinin olası suçsuzluğuna dair, Bublanski'ye meydan okumanın dışında pek bir ilerleme kaydedemediğini gördü. Bu bir biçimde onu huzursuz etti. Mikael tezini gerçeklere değil, duygularına dayandırıyordu. *Aptal saftirik.*

Ama dikkatlerini Zala'ya da yöneltmişti. *Doğru iz, Kalle Blomkvist.* Eğer Zala ismini ona kendisi vermeseydi, bunu akıl edebilir miydi, bilmiyordu.

Birdenbire sahneye Paolo Roberto'nun da çıktığını görerek şaşırdı. Bak bu iyi haberdi. Gülümsedi. O kibirli mendeburu severdi. Tepeden tırnağa maçoydu. Ringe çıktıklarında Lisbeth'i eşek sudan gelinceye kadar döverdi. Ama onunla çok nadir boks yapardı.

Sonra birden, Mikael Blomkvist'in Erika Berger'e gönderdiği son şifreli mesaja gözü takıldı, sandalyesinde doğrularak okudu.

Gunnar Björck, SÄPO, Zala hakkında bilgisi var.

Gunnar Björck, Bjurman'ı tanıyor.

Kafasında bir üçgen çizen Lisbeth'in bakışları bulandı. Zala. Bjurman. Björck. *Yes, that makes sense.* Daha önce soruna hiç bu açıdan yaklaşmamıştı. Belki de Mikael düşündüğü kadar aptal değildi. Ama tabii bu bağlantının içeriğini kavrayamazdı. Neler

döndüğüne dair çok daha fazla bilgisi varken, bunu kendisi bile kavrayamamıştı. Bir süre Bjurman üzerine düşündü, eğer Björck onu tanıyorduysa, demek ki Bjurman, Lisbeth'in şimdiye kadar düşündüğünden çok daha büyük bir engeldi.

Bu durumda belki de Smådalarö'yü ziyaret etmesi de gerekebilirdi.

Mikael Blomkvist'in sabit diskine girdi, <*Lisbeth Salander*> dosyasında [Ring Köşesi] adıyla bir belge açtı.

1. Teleborian'dan uzak dur. Kötü biri.

2. Miriam Wu'nun yapabileceği bir şey kesinlikle yok.

3. Dikkatlerini Zala'da toplayarak doğru bir şey yapıyorsun. Anahtar o. Ama onu herhangi bir resmî kayıtta bulamazsın.

4. Bjurmanla Zala arasında bir bağ var. Ne tür bir bağ bilmiyorum ama araştırıyorum. Björck?

5. Önemli. 1991 Şubatında benim hakkımda yapılmış rahatsız edici bir polis soruşturması var. Dosya numarasını bilmiyorum. Ekström bunu niçin basına sızdırmadı? Cevap: Bilgisayarında yok. Kanı: Haberi yok. Bu nasıl mümkün olabilir?

Bir süre düşündükten sonra bir parça daha ekledi.

Not: Mikael, ben masum biri değilim. Ama Dag ile Mia'yı ben öldürmedim. Cinayetlerle bir ilgim yok. O akşam, cinayet işlenmeden hemen önce onlarla buluştum ama olaydan önce orayı terk ettim. Bana inandığın için teşekkür ederim. Paolo'ya

selamlarımı ilet ve sol kroşesinin zayıf olduğunu söyle.

Lisbeth bir süre daha düşündükten sonra, onun çapındaki bir bilgi bağımlısının içini kemiren bir şeyi sormadan edemeyeceğine karar verdi. Bir satır daha yazdı.

Not 2: Vennerström işini nasıl anladın?

Mikael, Lisbeth'in yazdıklarım üç saat sonra gördü. En az beş kez satır satır okudu. Dag ile Mia'yı kendisinin öldürmediğini ilk defa bu kadar açık *beyan* ediyordu. Ona inandı ve müthiş rahatladı. Ve nihayet onunla konuşuyordu, tabii her zamanki gibi çok gizemli bir konuşma.

Mikael, yalnızca Dag ile Mia cinayetini kendisinin işlemediğini belirttiğini fark etti. Bjurman'dan bahsetmiyordu. Belki de Mikael yalnızca Dag ile Mia cinayetini sorduğu içindi. Bir süre düşündükten sonra [Ring köşesi 2] yazdı.

Merhaba Sally,

En sonunda suçsuzluğunu beyan ettiğin için sağ ol. Sana inanıyorum. Ama basının koparttığı gürültünün beni de etkileyip şüpheye düşürdüğünü de itiraf etmeliyim. Bunun için beni affet. Suçsuzluğunu senin klavyenden duymak harika bir duygu. Geriye gerçek katili ortaya çıkarmak kaldı. Sen ve ben bunu daha önce de yaptık. Eğer bu kadar gizemli konuşmazsan başarmamız daha kolay olacak. Sanırım benim araştırma günlüğümü okuyorsun. O zaman neler yaptığımı ve nasıl akıl yürüttüğümü biliyorsundur. Bence

Björck bir şeyler biliyor, yakın zamanda onunla tekrar konuşacağım. Sence kızların müşterilerini arayarak yanlış bir tarlada mı otlanıyorum ?

Şu bahsettiğin polis raporu beni şaşırttı. Malin'e bu işi deşmesini söyleyeceğim. Sen o zaman kaç yaşındaydın, 12,13? Bu rapor ne hakkındaydı?

Teleborian konusunda söylediklerini kaydettim. / M.

Not: Wennerström vurgununda bir yanlış yaptın. Daha Sandhamn'dayken yılbaşı tatilinde ne yaptığını biliyordum ama sen konuyu açmadığın için ben de bir şey sormadım. Ama benimle bir kahve içmeye gelene kadar yaptığın yanlışı söylemeyeceğim.

Cevap yaklaşık üç saat sonra geldi.

Müşterileri unutabilirsin. Önemli olan Zala. Ve sarışın bir dev. Polis raporu birileri onu saklamak istediği için önemli. Bu bir tesadüf olamaz.

Pazartesi sabahı Bublanski'nin grubuyla toplantı yapan Savcı Ekström'ün morali berbattı. Kimliği belli, çok tipik bir görünümü olan bir şüpheliyi bir haftadır ele geçirememişlerdi. Haftasonu tatilinde de çalışan Curt Svensson, son gelişmeleri anlattığında Ekström'ün morali daha da bozuldu.

"Haneye tecavüz mü?" dedi Ekström büyük bir şaşkınlıkla.

"Pazar akşamı Bjurman'in kapısındaki polis şeritlerinin

kesildiğini fark eden komşusu aradı. Gidip kontrol ettim."

"Sonuç?"

"Şerit üç yerinden sökülüp tekrar yapıştırılmış. Büyük ihtimal maket bıçağı ya da jiletle. Temiz iş. Fark etmesi zordu."

"Hırsızlık mı? Ölmüş insanların evlerine girmeyi iş edinmiş çakallar var... "

"Hırsızlık değil. Daireyi araştırdım. Hiçbir şey çalınmamış, değerli eşyalar yerli yerindeydi. Bununla birlikte, Bjurman'in araba anahtarı mutfak masasının üzerindeydi."

"Araba anahtarı mı?" dedi Ekström.

"Geçen çarşamba Jerker Holmberg gözden kaçırdığımız bir şey var mı diye daireye gitmişti. Arabaya da bakmış. Mutfak masasında araba anahtarı görmediğine yeminler ediyor."

"Anahtarları orada o unutmuş olamaz mı? Herkes hata yapabilir."

"Holmberg, Bjurman'in anahtar demetinden alıp çoğalttığımız kopyayı kullandı."

Bublanski çenesini kaşıdı.

"Yani basit bir hırsızlık vakası değil?"

"Biri Bjurman'in dairesine girip etrafı kolaçan etmiş. Pazar günüyle çarşamba arasında."

"Yani birileri bir şeyler aramış. Peki ne? Jerker?"

"Orada ilginç bir şey bırakmadık."

"En azından bize ilginç gelen. Cinayet nedeni hâlâ belirsiz. Salander'in psikopat olduğu tezinden hareket ediyoruz ama

psikopatların bile cinayet işlemek için bir nedeni vardır."

"Ee, önerin ne?"

"Bilemiyorum. Biri Bjurman'in dairesini kolaçan ediyor. O zaman cevaplanacak iki soru var demektir. Birincisi: Kim? İkincisi: Neden? Bizim gözden kaçırdığımız ne var?"

Bir süre sustular.

"Jerker... "

Jerker Holmberg bıkkın bir ifadeyle iç çekti. "Tamam. Bjurman'in dairesine gidip tekrar gözden geçireceğim. Bu defa cımbızla."

Lisbeth Salander pazartesi sabahı saat on birde uyandı. Yarım saat kadar yatakta kaldıktan sonra kalktı. Kahve suyu koyup duşa girdi. İki sandviç hazırladı, Ekström'ün bilgisayarında yeni bir şeyler var mı diye kontrol etmek ve gazetelerin internet sayfalarını okumak için bilgisayarının başına oturdu. Basının Enskede cinayetlerine ilgisi azalmıştı. Dag Svensson'un araştırma dosyasını açtı, Zala hakkında bir şeyler bilen ve fuhuş mafyasının ayak işlerine koşturan gazeteci Per-Åke Sandström'le yaptığı görüşme notlarını dikkatle okudu. Sonra fincanına biraz daha kahve koyup pencere kenarına oturdu ve düşünmeye başladı.

Yaklaşık saat dörde kadar düşündü.

Nakde ihtiyacı vardı. Üç hesap numarasından Lisbeth Salander adına açtırdığını kullanamazdı, Irene Nesser adına düzenlenmiş pasaportu göstermek riskli olabileceğinden, onun adına açtırdığı hesap numarasını kullanmaktan da kaçınıyordu.

Diğer bir hesap numarası Wasp Enterprises adına açılanda yaklaşık on milyon kron vardı ve internet aracılığıyla transfer edilebilirdi. Bu hesap numarasına ait kartı, kimlik göstermek kaydıyla kim olsa kullanabilirdi.

Mutfağa gitti, bir bisküvi kutusunu açarak içinden bir demet para çıkarttı. 950 kron vardı, bu az bir miktardı. Neyse ki seyahatten döndükten sonra bir kenara 1800 dolar ayırmıştı. Bunu herhangi bir döviz bürosunda kimlik göstermeden bozdurabilirdi. Bu, durumu kurtarıyordu.

Başına Irene Nesser peruğunu taktı, şık bir kıyafet giydi. Bir sırt çantasına yedek kıyafet ve içinde tiyatro makyaj malzemeleri bulunan makyaj kutusunu koydu. Mosebacke'den ikinci keşif yolculuğuna çıktı. Folkungagatan'ı geçip Erstagatan'a döndü, orada, kapanmadan hemen önce Watski mağazasına girdi. Elektrik kablosu bandı, makara ve sekiz metrelik pamuk ipliğinden örülmüş halat aldı.

66 numaralı otobüse bindi. Otobüs Medborgarplatsen'de durduğunda, durakta bekleyen bir kadın dikkatini çekti. Önce kim olduğunu çıkartmadı, ama birden kafasında bir alarm çalmaya başladı, dönüp tekrar baktı, bu Milton Security'deki büro memuru Irene Flesträm'dü. Saç stilini değiştirmiş, daha modern bir tarz edinmişti. Flesträm ön kapıdan otobüse binerken Lisbeth arka kapıdan indi. Flesträm de tıpkı kendisi gibi tanıdık bir yüz var mı diye durmadan etrafını incelerdi. Yarım daire şeklindeki Bofills Båge apartmanlarının önünden geçip Södra İstasyonu'ndan kuzeye giden yerel trene bindi.

Cinayet masası memuru Sonja Modig ile Erika Berger el sıkışarak selamlaştılar. Erika hemen onu kahveye davet etti. Küçük

mutfağa girdiklerinde, üzerlerinde siyasi parti, sendika ve şirket amblemleri olan kahve fincanları Modig'in dikkatini çekti.

"Bu fincanlar seçim günü akşamları uğradığımız parti merkezleri ve söyleşi yaptığımız diğer yerlerden alındı," diye açıkladı Berger. Modig'e üzerinde Liberal Gençlik Federasyonu'nun amblemi olan fincanı uzattı.

Sonja Modig üç saat boyunca Dag Svensson'un çalışma masasının başında oturdu. Dag Svensson'un yazdığı kitap ve makalelerin içeriğini açıklamak ve araştırma materyalleri konusunda yön göstermek için yazı işleri sekreteri asistanı Malin Eriksson ona yardımcı oldu. Bu kadar çok belgeyle karşılaşmak Modig'i şaşırttı. Dag Svensson'un bilgisayarının kaybolması soruşturma ekibini öfkelendirmiş, onun yaptığı çalışmaya ulaşamayacaklarını düşünmüşlerdi. Ama çoğu yedeklenmişti ve işte *Millennium'un* yazı işlerinde duruyordu.

Mikael Blomkvist orada değildi ama Erika Berger, Dag Svensson'un çalışma masasından aldığı belgelerin listesini verdi Modig'e. Bunlar haber kaynaklarıyla ilgili belgelerdi. En sonunda Modig, Bublanski'yi arayarak durumu anlattı. Dag Svensson'un *Millennium* 'daki bilgisayarına ve çalışma masasındaki bütün belgelere incelenmek üzere el konulmasına karar verdiler. Eğer Bublanski gerek görürse Mikael'in ayırdığı belgeler konusunu konuşmak için *Millennium'a* gelecekti. Sonja Modig, bir el koyma tutanağı hazırlayıp imzalattırdıktan sonra, Henry Cortez'in yardımıyla el konulan malzemeleri arabasına taşıdı.

Pazartesi akşamı Mikael Blomkvist derin bir umutsuzluğa kapılmıştı. Bir önceki hafta Dag Svensson'un afişe etmeyi düşündüğü isimlerden onunu yoklamış, endişeli, telaşlı ve şoke

vaziyette insanlarla karşılaşmıştı. Ortalama gelirleri yıllık 400.000 kron civarında, korku dolu, zavallı adamlardı bunlar.

Dag Svensson ile Mia Bergman cinayetleri hakkında bir şey saklar gibi değillerdi. Tek dertleri, eğer isimleri bu cinayetlerle birlikte anılırsa basının onlara karşı bir cadı avı başlatacağıydı.

Mikael bilgisayarını açıp Lisbeth'ten yeni bir mesaj var mı diye baktı. Yoktu. Bir önceki dosyada, müşterilerle ilgilenmenin vakit kaybından başka bir sonuç vermeyeceğini yazmıştı. Duyması halinde Erika'nın cinsiyetçi diyeceği bir tekerlemeyle lanetledi Lisbeth'i. Karnı açtı ama yemek yapmak da istemiyordu. Üstelik iki haftadır da, bir litre süt dışında, eve bir şey almamıştı. Ceketini giydi, Hornsgatan'daki Yunan tavernasına gidip kuzu şiş yedi.

Lisbeth Salander önce merdiven boşluğunu kontrol etmiş, hava kararırken komşu binaların etrafında dikkatli iki tur atmıştı. Ahşap binalardı, kolay ses geçirir gibiydiler yani Lisbeth'in yapmak istediği şey için ideal görünmüyorlardı. Gazeteci Per-Åke Sandström bu binalardan en köşedekinin üçüncü katında oturuyordu, yani en üst katta. Merdiven boşluğu tavan arasına kadar uzanıyordu.

Binanın hiçbir penceresinde ışık yoktu, bu hiç kimsenin evde olmadığına işaretti.

Birkaç sokak ötedeki bir pizzacıya gitti, Hawaii ısmarladı, bir köşeye oturup akşam gazetelerini okumaya başladı. Saat dokuzdan önce bir büfeden *caffé latte* aldı ve tekrar ahşap evlerin olduğu sokağa döndü. Pencereleri hâlâ karanlıktı. Binaya girdi, merdivenlerin başına kadar tırmandı, çatıya açılan kapının önünde bir basamağa oturdu. Buradan yarım kat aşağıdaki Per-

Åke Sandström'ün kapısını görüyordu.

Cinayet masasından Hans Faste en nihayet, Älvsjö endüstri binasında bulunan Recent Trash Records stüdyosunda,satanist müzik grubu *Evil Fingers'in* solisti Cilla Norén'e ulaşmıştı. Bu buluşmada, Portekizlilerin Karayip yerlileriyle ilk karşılaşmasında yaşadığı türden bir kültür şoku yaşayacaktı.

Cilla Norén'in anne babasının evine yaptığı başarısız birçok ziyaretten sonra, nihayet, Cilla'nın kız kardeşinden edindiği bilgilerle stüdyonun izini bulmuştu. Kızın verdiği bilgiye göre Cilla, *Cold Wax* denilen bir grubun albüm hazırlığına "gönüllü" yardım ediyordu. Faste 20 yaşında gençlerden oluşan bu grubun adını daha önce hiç duymamıştı. Daha stüdyonun önündeki koridora adım atar atmaz yüreğini ağzına getiren bir gürültüyle karşılaştı. Cam duvarın arkasındaki *Cold Wax* grubunu seyrederek bu kakofonin bitmesini bekledi.

Cilla Norén'in, uzun, kuzguni siyah saçlarında, kımızı-siyah bukleler vardı. Gözlerine siyah makyaj yapmıştı. Biraz tombulcaydı. Kısa bir etek ve *piercingli* göbeğini açıkta bırakan bir tişört giymişti. Kalçalarının üzerinde demir perçinli bir kemer vardı. Bu haliyle Fransız korku filmlerinden fırlamış tiplere benziyordu.

Faste kimliğini gösterip onunla konuşmak istediğini söyledi. Cilla sakızını çiğneyerek ona şüpheyle baktı. Sonunda takip etmesini işaret ederek onu kantine benzeyen bir yere götürdü. Kapının girişine bırakılan dolu bir çöp torbasına takılan Faste neredeyse yere yuvarlanıyordu. Cilla boş bir pet şişeye su doldurup yarısına kadar içti, bir masanın başına oturup sigara yaktı. Açık mavi gözlerini Faste'ye dikip bakmaya başladı. Faste

söze nasıl başlayacağına karar veremedi.

"Recent Trash Records da ne?"

Cilla sıkılmış gibiydi.

"Genç müzik gruplarının ürünlerini değerlendiren bir şirket."

"Senin işin ne?"

"Ses teknisyeniyim."

"Bunun için eğitim mi aldın?"

"Hayır. Kendi kendimi eğittim."

"Bu işle geçinebiliyor musun?"

"Bu seni niye ilgilendiriyor ki?"

"Yalnızca merak ettim. Samrım Lisbeth Salander hakkında yazılanları okumuşundur."

Cilla başını salladı.

"Onu tanıdığına dair bilgiler aldık. Doğru mu?"

"Belki."

"Tanıyor musun, tammıyor musun?"

"Neyin peşindesin ona bağlı."

"Üç cinayet işlemiş manyak bir katilin peşindeyim. Lisbeth Salander hakkında bilgi topluyorum."

"Bir yıldır ondan haber almıyorum."

"En son ne zaman görüştünüz?"

"İki yıl kadar önce, bir sonbaharda. Kvarnen barında. Bir ara oraya takılırdı. Sonra ayağı kesildi."

"Hiç ilişkiye geçmeye çalıştın mı?"

"Cep telefonundan birkaç kez aradım. Ama numara kullanım dışıydı."

"Herhâlde nasıl ulaşacağını da bilmiyorsun?"

"Cık."

"Evil Fingers ne?"

Cilla Norén eğlenir gibiydi.

"Gazeteleri okumuyor musun?"

"Nasıl yani?"

"Bir grup satanist olduğumuzu yazıyorlar."

"Öyle misiniz?"

"Sence sataniste mi benziyorum?"

"Satanistler nasıl görünür?"

"İşin doğrusu, kim daha çok aptal diye merak ediyorum; polisler mi, yoksa gazeteciler mi?"

"Bak genç bayan, bu ciddi bir soru."

"Satanist olup olmadığım mı?"

"Saçmalamayı bırak da sorularımı cevapla."

"Sorun neydi?"

Hans Faste bir süre gözlerini kapattı, birkaç yıl önce tatil için gittiği Yunanistan'da bir polis merkezine yaptığı ziyareti düşündü. Bir sürü sorununa rağmen, Yunan polisi İsveç polisinden daha avantajlı durumdaydı. Eğer Cilla Norén orada böyle davransa, ellerine hemen kelepçe geçirip, sıkı bir dayak

atarlardı. Gözlerini açıp Cilla'ya dikti.

"Lisbeth Salander de *Evil Fingers* grubunda mıydı?"

"Aklına bile getirme."

"Bu ne demek şimdi?"

"Salander hayatımda karşılaştığım müzik kulağı en berbat kişi."

"Müzik kulağı mı?"

"Yani trompetle davulu birbirinden ayıramaz, yani müzikal yeteneği bu düzeylerde seyrediyor."

"Benim demek istediğim, *Evil Fingers* grubunda mıydı?"

"Cevabını verdim ya. Siz *Evil Fingers'in* ne olduğunu sanıyorsunuz?"

"Bunu sen anlat."

"Sen aptal gazete haberleri okuyarak mı soruşturma yapıyorsun?"

"Soruma cevap ver."

"Evil Fingers bir rock grubuydu. 1990'lı yılların ortasında hardrock'tan hoşlanan bir grup genç kız bir araya gelip eğlence olsun diye kurduk. Kendimizi beş köşeli yıldız ve *Sympathy for the Devil* sloganıyla lanse ettik. Sonra grubu dağıttık. İçlerinden müzikle ilgilenen bir ben kaldım."

"Yani Lisbeth Salander grupta değildi?"

"Dediğim gibi."

"Peki, o zaman bizim kaynaklarımız niçin Salander'in grup üyesi olduğunu iddia ediyor?"

"Çünkü sizin kaynaklarınız da gazeteciler kadar aptal."

"Açıkla."

"Biz grupta beş kızdık. Hâlâ arada bir buluşuruz. Eskiden Kvarnen'de haftada bir buluşurduk. Şimdi ayda bir buluşuyoruz. Yani ilişkimizi koparmadık."

"Buluştuğunuzda ne yapıyorsunuz?"

"Sizce Kvarnen'de ne yapılır?"

Hans Faste iç çekti.

"Yani içmek için buluşuyorsunuz?"

"Bira içiyor ve oradan buradan konuşuyoruz. Sen arkadaşlarınla buluştuğunda ne yapıyorsun?"

"Peki, Lisbeth Salander'in bu resimdeki yeri ne?"

"On sekizimdeyken onunla Kom Vux'ta tanışmıştım. Arada bir Kvarnen'e gelir, bizimle bir bira içerdi."

"Yani *Evil Fingers'ı* bir örgüt gibi göremeyiz diyorsun."

Cilla Norén, Faste'ye sanki başka bir dünyadan gelmiş birine bakar gibi baktı.

"Lezbiyen misiniz?"

"Ağzının ortasına bir yumruğa ne dersin?"

"Soruma cevap ver."

"Bizim ne olduğumuz seni hiç ilgilendirmez."

"Sakin ol. Beni kışkırtma."

"İşe bak! Lisbeth Salander'in üç kişiyi öldürdüğünü iddia eden polis, bana gelip cinsel eğilimlerimi soruyor. Siktir git."

"Bak... Seni içeri tıkarım."

"Yok ya, niçin? Ha, unutmadan üç yıldır hukuk okuduğumu ve babam Ulf Norén'in de, Norén&Knape avukatlık bürosunun sahibi olduğunu söylemeyi unuttum. Hadi yaylan... mahkemede görüşürüz."

"Ben senin müzik sektöründe çalıştığını sanıyordum."

"Bu işi zevk aldığım için yapıyorum. Bununla geçindiğimi mi sanıyorsun?"

"Senin neyle geçindiğin hakkında hiçbir bilgim yok."

"Lezbiyen satanistlikle geçiniyorum, eğer düşündüğün buysa. Eğer polis Lisbeth Salander'i böyle arıyorsa, niçin hâlâ yakalayamadıkları belli. Başka bir şey var mı?"

Sonja Modig, Dag Svensson'un bilgisayarına bağlandı ve o akşamı sabit diskteki belgeleri sınıflandırmaya ayırdı. Saat on bire kadar oturup Dag Svensson'un kitabını okudu.

İki sonuç çıkartmıştı. Birincisi Dag Svensson seks ticaretinin mekanizmalarını gerçekçi bir şekilde ve merak uyandıran bir dille anlatan çok becerikli bir yazardı. Keşke yaşasa da Polis Akademisi'nde bu konuda seminerler verseydi; onun bilgileri eğitime büyük katkı sağlardı. Örneğin Hans Faste, Svensson'un derin bilgilerinden faydalanabilirdi.

Modig'in çıkarttığı ikinci sonuç, cinayetlerin sebebi olarak Dag'ın araştırmalarına işaret eden Blomkvist'in tezinin hiç de yabana atılır türden olmadığıydı. Dag Svensson, seks pazarının müşterilerini afişe ettiğinde, bundan yalnızca birkaç kişi zarar görmeyecekti. Bu, muazzam sonuçlara yol açacaktı. Başta gelen

aktörlerin arasında, cinsel suçlardan daha önce ceza alanlar kadar, kadın ticareti üzerine tartışmalara katılıp ahkâm kesen uzmanlar da vardı. Bu bilgiler hepsini tarumar ederdi. Mikael haklıydı. Cinayetlerin nedeni bu kitaptaydı.

Tek sorun, afişe edilme riski taşıdığı için Dag Svensson'u öldürmeye niyetli fuhuş müşterisiyle Bjurman arasında bir bağ kurulamamasıydı. En azından Dag Svensson'un belgelerinde Bjurman'ın adı geçmiyordu. Bu, Mikael'in tezini çok zayıflatırken, Lisbeth Salander hakkındaki şüpheleri güçlendiriyordu.

Cinayet nedeni henüz bilinmese bile, Lisbeth Salander'in, cinayet mahallinde bulunduğunu ispatlayan kanıtların yanı sıra, cinayet silahında da parmak izleri vardı. Bu kadar kesin teknik kanıtlar yanlış yorumlanamazdı. Yani Enskede cinayetinde silahı ateşleyen Salander'di.

Üstelik bu silah Bjurman cinayetinde de kullanılmıştı. Salander'in bu cinayeti niçin işlediğine dair de bir neden bulunabilirdi; Bjurman'in karnındaki sanatsal süsleme, bir tecavüzün ya da ikisi arasında sado-mazoşist bir ilişkinin varlığına işaretti. Bjurman'in sırtüstü yatıp, onca acıya katlanarak karnına bu tür tuhaf bir dövme yaptırdığına inanmak çok zordu. Ya Bjurman aşağılanmaktan zevk alıyordu ya da Lisbeth eğer bu dövmeyi o yaptıysa onu etkisiz hale getirdikten sonra yapmıştı. Her neydiyse, Modig bu konuda spekülasyon yapmak istemiyordu.

Teleborian, Lisbeth Salander'in kendisi için tehlike arz ettiklerine ya da kendisini aşağıladıklarına inandığı insanlara karşı şiddet kullandığını saptamıştı.

Sonja Modig bir süre Peter Teleborian'ın Lisbeth Salander hakkında söylediklerini düşündü. Eski hastasını içtenlikle

korumak ve ona zarar gelmemesini istiyor. Ama diğer yandan soruşturma önemli ölçüde onun Lisbeth analizi üzerine inşa edilmişti; psikopati sınırında bir sosyopat.

Ama Mikael'in teorisi duygusal açıdan daha cazipti.

Modig alt dudağını ısırarak kafasında, üç cinayetin üçünü de, tek başına Lisbeth Salander'in gerçekleştirdiği tezinden başka bir senaryo canlandırmaya çalıştı. En sonunda tükenmez kalemini alarak, önündeki not defterine çekingen bir satır yazdı.

Birbirinden bütünüyle ayrı iki neden? İki katil? Tek bir cinayet silahı?

Kafasında uçuşan, bir türlü formüle edemediği bir soru vardı, sabah yapacakları toplantıda Bublanski'ye sormayı düşündüğü bir şey. Lisbeth Salander'in bu üç cinayeti yalnız başına işlediğini düşünmenin, onu birdenbire niçin bu kadar rahatsız ettiğini bir türlü açıklayamıyordu.

Gece kafasını kurcalayanın ne olduğunu fark etti. Bilgisayarını kapadı ve disketlerini çalışma masasının çekmecesine kilitledi. Ceketini giydi, masa lambasını söndürdü ve tam büronun kapısını kilitlerken koridorun sonundan bir ses duydu. Kaşlarını çattı. Burada yalnız olduğunu düşünmüştü. Koridorun sonuna, Faste'nin odasına doğru yürümeye başladı. Kapısı aralıktı, Faste telefonda konuşuyordu.

"Bu her şeyi birbirine bağlıyor," dediğini duydu.

Kapısının önüne durdu, kısa bir tereddüt yaşadı, derin bir nefes alıp kapıyı çaldı. Faste şaşkın gözlerini ona çevirdi, Modig elini sallayarak selam verdi.

"Modig hâlâ işteymiş," dedi Faste telefondakine. Modig'den gözünü ayırmadan telefondakini dinledi ve başını salladı.

"Tamam. İleteceğim," dedi ve telefonu kapadı.

"Bubbla," dedi. "Ne istiyorsun?"

"Her şeyi birbirine bağlayan şey de neymiş?"

Faste merakla baktı.

"Kapı mı dinliyorsun?"

"Hayır, kapını aralık gördüm ve tam çalacakken bunları duydum."

Faste omuzlarını silkti.

"Bubbla'yı SKL hakkında bilgi vermek için aradım, nihayet değerli bir şeyle geldi."

"Nedir o?"

"Svensson'un cep telefonu Comviq kartlıymış. Telefon konuşmalarının listesini çıkartmışlar. 20.12'de Blomkvist'le konuştuğunu teyit etmişler. Blomkvist o sıra kız kardeşinin evinde yemekteymiş."

"İyi. Ama Blomkvist'in bu cinayetlerle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Ben de. Ancak Svensson o akşam bir telefon konuşması daha yapmış. Tam 21.34'te. Üç dakika sürmüş."

"Ee?"

"Nils Bjurman'ın ev telefonunu aramış. Demek ki iki cinayet arasında bir bağlantı var."

Sonja Modig, Hans Faste'nin ziyaretçi koltuğuna bir güzel kuruldu.

"Lütfen buyur, kendi odanmış gibi davran." Modig aldırmadı.

"Peki. Bu telefonların zamanlaması ne söylüyor? Saat sekizden sonra Dag Svensson Mikael'i aradı, akşam geç saatte buluşmaya karar verdiler. Dokuz buçukta Svensson Bjurman'ı aradı. Tam bu sırada Salander, Enskede'deki büfeden, kapanmadan hemen önce, 22.00'de sigara aldı. Saat 23.00'ü biraz geçe Blomkvist ve kız kardeşi Enskede'ye geldiler. 23.11'de Blomkvist acil servisi aradı."

"Öyle gibi, Miss Marple."

"Hiç de öyle değil. Patolog raporuna göre Bjurman 22.00 ila 23.00 arasında vurulmuş. Yani Salander, Enskede'deyken. Biz şimdiye kadar Salander'in önce Bjurman'ı, sonra da Enskede'deki çifti öldürdüğünü var sayıyorduk."

"Bu bir şeyi değiştirmez. Patologla tekrar konuştum. Bjurman'ı öldürüldükten yirmi dört saat sonra bulduk. Patolog tahminlerinde bir saat yanılgı payı olabileceğini söyledi."

"Ama cinayet silahını Enskede'de bulduğumuza göre, demek ki ilk kurban Bjurman'dı. Bu, Salander'in 21.34'ten sonra Bjurman'ı öldürüp hemen arkasından Enskede'ye gidip sigara aldığı anlamına gelir. Sence bu sürede Odenplan'dan Enskede'ye gidilebilir mi?"

"Elbette. Daha önce de düşündüğümüz gibi toplu taşıma aracına binmeyip arabayla gitti. Arabası varmış. Sonny Bohman'la aynı mesafede bir test sürüşü yaptık. Ve bundan daha kısa zamanda oraya ulaştık."

"Yani Dag ile Mia'yı öldürmeden önce bir saat bekledi. Peki bu bir saati nasıl geçirdi?"

"Kahve içti. Kahve fincanında parmak izlerini bulduk."

Modig'e sanki zafer kazanmış gibi baktı. Sonja Modig iç

çekerek, bir dakika kadar sustu.

"Hans, sen bu davayı bir prestij meselesi yaptın. Bazen lanet bir adam gibi davranıp, insanların cinlerini tepelerine çıkarıyorsun. Ama kapını sana attığım tokat nedeniyle özür dilemek için çaldım. Kendimi kaybetmiştim."

Faste ona uzun bir süre baktı.

"Modig, belki sana göre lanet adamın tekiyimdir. Bana göre de sen profesyonellikten çok uzaksın, yani polislik mesleği sana göre bir iş değil. En azından bu düzeyde."

Sonja Modig kafasında vereceği cevapları tarttıktan sonra vazgeçti, omuzlarını silkip ayağa kalktı.

"Tamam," dedi. "Şimdi artık nerede durduğumuzu biliyoruz. Ve bana inan, burada fazla kalamayacaksın."

Sonja Modig odadan çıkarken kapıyı istediğinden daha sert çekip kapattı. *Şu puştun seni kızdırmasına izin verme.* Garaja gidip arabasına bindi. Hans Faste kapalı kapının arkasında mutlu bir ifadeyle dikiliyordu.

Mikael Blomkvist eve tam girmişti ki cep telefonu çaldı.

"Merhaba. Ben Malin. Vaktin var mı?"

"Elbette."

"Dün kafamı kurcalayan bir şey fark ettim."

"Anlat."

"Yazı işlerinde biriktirdiğimiz gazete kupürlerinde Salander hakkında yazılanları okuyordum. Psikiyatri kliniğinde geçirdiği

günlere dair yazılanları buldum."

"Evet?"

"Aklıma bir soru takıldı. Hayat hikâyesinde niçin bu kadar büyük bir boşluk var?"

"Boşluk mu?"

"Evet, boşluk. Okul yıllarına dair ayrıntı bolluğu var. Öğretmenleri ve arkadaşlarıyla yaptığı kavgalar vs."

"Hatırlıyorum. Hatta Lisbeth daha on birindeyken bir öğretmeni ondan korktuğunu söylemiş."

"Birgitta Miåås."

"Evet o."

"Çocuk psikiyatrisi kliniğinden de bir sürü ayrıntı var. Ayrıca koruyucu aileyle yaşadığı sorunlar, şu Gamla Stan'daki saldırı ve başka bir sürü şey."

"Evet. Ne düşünüyorsun?"

"Kliniğe on üçünü doldurmadan hemen önce alınmış."

"Evet."

"Ama kliniğe niçin yatırıldığına dair tek bir kelime yok."

"Yani... "

"Demek istediğim on iki yaşındaki bir çocuğu psikiyatri kliniğine niçin yatırırlar ki? Bunun biyografisinde görülecek kadar büyük bir nedeni olmalı ama niye buna dair bir açıklama yok?"

"Malin, güvenilir bir kaynaktan öğrendiğime göre Şubat 1991 tarihinde, Lisbeth daha on iki yaşındayken hakkında yazılmış bir

polis raporu varmış. Bu dosyalarda yok. Ben de senden bunu araştırmanı isteyecektim."

"Eğer böyle bir rapor varsa mutlaka dosyasına koymaları gerekirdi. Aksini yapmaları yasa dışı bir şey. Bunu araştırdın mı?"

"Kaynağım bunun dosyalara konulmadığını söylüyor."

Malin bir süre sustu.

"Kaynağın ne kadar güvenilir?"

"Çok."

Malin bir süre daha sustu. Mikael ile Malin aynı anda aynı sonuca ulaştı.

"SÄPO," dedi Malin. "Björck," dedi Mikael.

24. BÖLÜM

5 NİSAN, SALI

Kırk yedi yaşındaki serbest gazeteci Per-Åke Sandström, Solna'daki evine gece yarısını biraz geçe geldi. Biraz çakırkeyifti, son günlerde yakasını bırakmayan panik duygusundan midesine kramplar giriyordu. Bütün gün hiçbir şey yapmadan, umutsuzca dolaşmıştı. Kısaca, Per-Åke Sandström korkuyordu.

Dag Svensson öldürüleli iki hafta olmuştu. Sandström o gece televizyon haberlerini şaşkınlıkla izlemişti. Hem rahatlamış, hem de umuda kapılmıştı. Svensson öldüğüne göre, içinde kendi adının da ifşa edileceği, kadın ticareti hakkındaki kitabı artık tarihe karışacak demekti. *Bir orospu yüzünden kodesi boylayacaktım.*

Dag Svensson'dan nefret ediyordu. Ona ricalar etmiş, yalvarmış, domuz herife yağ çekmişti.

Cinayetin işlendiği günün sabahı, yaşadığı coşku nedeniyle sağlıklı düşünememiş, ancak bir sonraki gün aklı başına gelmişti. Polis, kendisinin pedofil bir tecavüzcü diye ifşa edildiği Dag Svensson'un kitabını bulup, küçük kaçamaklarını kurcalamaya başlayacaktı. *Tanrım...* Cinayet zanlısı bile olabilirdi.

Paniği, ancak gazete afişlerinde Salander'in yüzünü görünce yatışmıştı. *Bu Salander denilen karı da kim?* Daha önce bu ismi hiç duymamıştı. Polis onu baş zanlı ilan etmişti, soruşturmayı yürüten savcı cinayetlerin yakında çözüleceğini söylüyordu. Belki de hiç kimse onunla ilgilenmeyecekti. Ama kendi tecrübelerinden, gazetecilerin not ve belgelerini sakladıklarını bilirdi. *Millennium. Ününü hak etmeyen, pislik bir dergi. Onlar da diğerleri gibi. Her şeye burunlarını sokarlar, sızlanırlar ve insanlara zarar verirler.*

Şu lanet kitapta ne kadar mesafe almışlar bilmiyordu. Ne bildiklerini bilmiyordu. Kime sorabilirdi ki? Kendini boşlukta hissediyordu.

Cinayetlerden sonraki ilk hafta panikle sarhoşluk arasında gidip gelmişti. Görünüşe göre, polis onu aramıyordu. Eğer şanslıysa paçayı kurtarırdı, ama eğer değilse, hayatı mahvolurdu.

Kapısının kilidine anahtarını sokup çevirdi. Kapı açıldığında bir hışırtı duydu, daha arkasına dönemeden sırtında bir acı hissetti.

Gunnar Björck telefonu çaldığında henüz yatmamıştı. Üzerinde pijaması ve sabahlığıyla ışıkları yakmadan mutfakta oturmuş, içine saplandığı çıkmazı düşünüyordu. Uzun kariyeri boyunca, böyle boktan bir durumla hiç karşılaşmamıştı.

Önce telefonu açmamayı düşündü. Göz ucuyla saatine baktı, on ikiyi geçiyordu. Ama telefon çalmaya devam etti. Onuncu sinyalden sonra dayanamayıp açtı.

"Ben Mikael Blomkvist," dedi telefondaki ses.

Puşt.

"Gece yarısını geçti, uyumuştum."

"Üzgünüm. Ama söyleyeceklerim ilgini çekebilir diye düşündüm."

"Ne istiyorsun?"

"Yarın sabah saat onda, Dag Svensson ile Mia Bergman cinayetlerinin perde arkası hakkında bir basın konferansı vereceğim."

Björck yutkundu.

"Dag Svensson'un kitabında anlattığı, seks ticaretiyle ilgili ayrıntılardan bahsedeceğim. Müşterilerden bir tek senin adını vereceğim."

"Bana biraz zaman tanıyacağına söz vermiştin... "

Björck, kendi sesindeki paniği sezerek sustu.

"Kaç gün oldu? Tatilden sonra beni arayacaktın. Yarın salı. Ya şimdi anlatmaya başlarsın ya da yarın sabah basın konferansı düzenlerim."

"Basın konferansı düzenlersen, Zala hakkında bir bok öğrenemezsin."

"Olabilir, ama hiç değilse sadece benim sorunum olmaktan çıkar. Sen de benim yerime, soruşturma ekibiyle konuşmak zorunda kalırsın. Ve tabii bütün basınla."

Pazarlık edilecek bir durum değildi.

Björck Blomkvist'le buluşma konusunda anlaştı. Ama bu buluşmayı, çarşamba gününe ertelemeyi de başarmıştı. Kısa bir süreydi. Ama yapacak bir şey de yoktu.

Artık inceldiği yerden kopacaktı.

Sandström kendine geldiğinde, oturma odasında yerde yatıyordu. Ne kadar zamandır baygın kaldığını bilmiyordu. Bütün bedeni ağrıyor, hareket edemiyordu. Ancak bir süre sonra, ellerinin bir bantla arkadan bağlandığını fark etti. Ayakları da bantla sımsıkı sarılmıştı. Ağzına bir bant yapıştırılmıştı. Odadaki ışıklar açık, jaluziler kapalıydı. Neler olduğunu anlayacak durumda değildi.

Çalışma odasından sesler geliyordu. Uzandığı yerden açılıp kapanan çekmecelerin sesini duyuyordu. *Hırsız mı?* Kâğıt hışırtılarına kulak kesildi, biri çekmecelerini karıştırıyordu.

Arkasında ayak sesleri duyana kadar vakit geçmek bilmemişti. Kafasını biraz döndürebildi ama kimseyi göremedi. Sakin olmaya çalıştı.

Birden başından, ilmik yapılmış kalın bir halat geçirildi. Boynuna doğru çekilip ilmiği sıkıldı. Korkudan neredeyse altına ediyordu. Yukarı baktı, halatın ucu, tavandaki avizenin asıldığı bir çengelden geçirilmişti. Sonunda düşmanı görüş alanına girdi. İlk önce iki küçük, siyah bot gördü.

Kendini ne beklediğini bilemiyordu, ama bakışlarını yukarı çevirdiğine az daha küçük dilini yutuyordu. Paskalya tatilinden beri, pasaport fotoğrafı gazete afişlerini süsleyen manyak psikopatla karşı karşıya olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Kısa siyah saçlarıyla pasaporttaki fotoğraftan farklıydı. Baştan aşağı siyahlar giyinmişti. Kot pantolon, karın hizasında pamuklu bir ceket, tişört ve siyah eldivenler.

Ama Per-Åke Sandström'ü en çok korkutan kızın yüzüydü.

Boyalıydı; siyah ruj, siyah sürme ve kabaca çekilmiş, yeşil-siyah göz farı. Yüzünün geri kalanını beyaza boyamıştı. Sol kulağının üst tarafından alnına uzanan, burnunu boydan boya geçip, çenesinin sağına kadar inen, kırmızı boyayla çizilmiş bir çizgi vardı.

Grotesk bir maskeydi bu. Tam bir kaçık gibi görünüyordu.

Aklı hâlâ direniyordu Sandström'ün. Bu gerçek olamazdı.

Salander halatın ucunu tutup çekti. İlmik boynuna iyice otururken, birkaç saniye nefes alamadı Sandström. Çabalayarak ayakları üzerine doğrulmaya çalıştı. Kız bir makaradan geçirdiği halatı, fazla zorlanmadan çekerek ayaklarının üzerine dikilmesine yardım etti. Sonra halatın ucunu radyatör borusuna birkaç kez dolayıp bir balıkçı düğümü attı.

Sonra gözden kayboldu. Yaklaşık on beş dakika sonra geri geldi. Bir sandalye çekip tam karşısına oturdu. Sandström kızın boyalı yüzüne bakmamaya çalışıyordu ama elinde değildi. Oturma odasındaki masanın üstüne bir tabanca koymuştu. *Benim tabancam. Giysi dolabındaki ayakkabı kutusundaydı.* Colt 1911 Government. Yıllar önce sırf iş olsun diye bir arkadaşından aldığı, ruhsatsız bir silahtı. Ama şimdiye kadar bu silahla tek bir mermi atmamıştı. Kız şarjörü doldurduktan sonra yuvasına takıp namlusuna mermi sürdü. Sandström bayılmak üzereydi. Kızın gözlerine bakmak için kendini zorladı.

"Erkeklerin cinsel sapıklıklarını belgeleme meraklarını anlamıyorum," dedi Salander, yumuşak ama buz gibi bir sesle.

Alçak ve anlaşılır bir sesle konuşuyordu. Sandström'ün bilgisayarından indirdiği bir fotoğrafı havaya kaldırdı.

"Sanırım bu Estonyalı Ines Hammujärvi. On yedi yaşında, Narva yakınlarındaki Riepalu köyünden. Onunla eğlenceli vakit

geçirdin mi?"

Cevap almak için sormamıştı. Sandström istese bile cevap veremezdi. Ağzı hâlâ bantlıydı Üstelik beyni bir cevap bulmaktan acizdi. *Bu fotoğraf... Aman Tanrım. Fotoğrafları ne demeye sakladım ki?*

"Benim kim olduğumu biliyorsun değil mi? Başınla işaret et."

Sandström başını salladı.

"Sen sadist bir domuzsun, bir kusmuk, bir tecavüzcü."

Sandström donmuş kalmıştı.

"Başını salla."

Başını salladı. Gözleri dolmuştu.

"Şimdi seninle kuralları netleştirelim," dedi Salander. "Bana göre hemen gebertilmelisin. Ama bu geceyi çıkartabilirsin de, bana göre hava hoş. Anladın mı?"

Başını salladı.

"Herhâlde fark etmişsindir. Ben öldürmekten zevk alan kaçık bir kadınım, özellikle de erkekleri," dedi Salander, masa üzerindeki gazete yığınını göstererek.

"Şimdi ağzından bandı çıkaracağım. Bağırmaya kalkarsan ya da sesini yükseltirsen külahları değişiriz."

Elektrik tabancasını havaya kaldırdı.

"Bu korkunç alet 75.000 volt elektrik veriyor. Ama şimdi bir kez kullanıp, yeniden yüklemediğimden artık 60.000 volta düşmüştür. Anlıyor musun?"

Sandström kuşkuyla baktı.

"Yani kaslarını devre dışı bırakır. Zaten artık sen bu aletin yabancısı sayılmazsın, ne de olsa kapıda tecrübe ettin."

Salander ona gülümsedi.

"Yani bu aleti bir daha kullanırsam, bacakların artık seni taşıyamaz, kendini asarak intihar etmiş olursun. Ben de bu evden çıkıp giderim, hepsi bu."

Sandström başını salladı. *Aman Tanrım, bu kız gerçekten de manyak bir katil.* Yanaklarından gözyaşları süzülmeye başladı. Burnunu çekti.

Salander ayağa kalkıp, ağzındaki bandı çıkardı. Yüzünü Sandström'ün yüzüne iyice yaklaştırmıştı.

"Sus," dedi Salander. "Tek kelime yok. Ben izin vermeden konuşursan, seni kızartırım."

Burnunu çekmesi bitene kadar bekledi.

"Bu gece hayatta kalmak için tek bir şansın var. Yalnızca bir şans, iki değil. Sana bazı sorular soracağım. Eğer bunların cevaplarını bilirsen, yaşamana izin veririm. Anladın mı?"

Sandström başını salladı.

"Tek bir soruyu bile cevaplamazsan, geberirsin. Anladın mı?"

Başını salladı.

"Eğer yalan söyler ya da kıvırmaya kalkarsan, öteki dünyayı boylarsın. Seninle pazarlık edecek değilim. İkinci bir şans vermem. Ya sorularıma hemen cevap verirsin ya da ölürsün. Bu kadar basit."

Sandström başını salladı. Kızın dediğini yapacağını biliyordu. Başka şansı yoktu.

"Lütfen," dedi. "Ölmek istemiyorum... "

Salander ciddi bir ifadeyle süzdü onu.

"Bu sana kalmış. Ama bak, izinsiz konuşarak ilk kuralımı bozdun bile."

Sandström dudaklarını kenetledi. *Tanrım, bu kız zır deli.*

Blomkvist yılgın ve huzursuzdu, ne yapacağını bilemiyordu. Sonunda ceketini ve atkısını alıp dışarı çıktı. Södra İstasyonu'na doğru öylesine yürümeye başladı. Bofillsbåge'nin önünden geçip Götgatan'daki *Millennium*'un ofisine geldi. Ofis sakin ve sessizdi. Işıkları açmadan filtre kahve makinesine kahve ve su koyarak pencerenin önüne dikildi, caddeye bakmaya başladı. Kafasında uçuşan düşünceleri toparlamaya çalışıyordu. Dag ile Mia'nın cinayet soruşturması parçalanmış bir mozaiğe benziyordu: Birleştirilebilen parçaların yanı sıra kayıp parçalar da vardı. Bu mozaiğin bir motifi olmalıydı, bunu hissedebiliyor ama gözünde canlandıramıyordu. Çok fazla parça eksikti.

Kuşkuyla kıvranıyordu. O *çılgın bir katil değil* diye hatırlattı kendine. Arkadaşlarını ben öldürmedim, diye yazmıştı. Ona inanıyordu. Ama bu muammada bir yeri vardı, işte çözemediği buydu.

Enskede'deki daireye adım attığından beri ileri sürdüğü tezi yeniden tarttı. Arkadaşlarının, Dag'in kadın ticaretini konu edinen kitabı yüzünden öldürüldüklerine inanıyordu. Ama bu tez, Bublanski'nin dediği gibi, Bjurman'ın neden öldürüldüğünü açıklamıyordu.

Salander, kadın ticaretinin müşterilerini bir kenara bırakıp Zala'ya odaklanması gerektiğini yazmıştı. *Neden?* Bununla ne

demek istiyordu? Lanet, sorunlu kadın! Niçin daha açık konuşmuyordu?

Kahve makinesinden, üzerinde "Genç Sol" yazan bir fincana kahve koydu. Ofisin ortasındaki kanepeye oturdu. Ayaklarını kahve masasının üzerine uzatıp bir sigara yaktı.

Björck, müşteriler listesindeydi. Bjurman, Salander'in vasisiydi. Bu iki adamın SÄPO'da çalışmaları bir tesadüf olamazdı. Ve polisin Salander hakkında yazdığı rapor kayıptı.

Birden fazla cinayet sebebi olabilir miydi?

Düşüncelerine başka bir boyut katmaya çalıştı.

Ya cinayet sebebi Lisbeth Salander'se?

Düşüncelerini ifade edebilecek sözcükleri bulmakta zorlanıyordu. Henüz bilinmeyen, üzerine hiç düşülmemiş bir şey vardı. Cinayet sebebi Salander olabilir derken, bununla ne anlatmak istediğini açıklayamıyordu. Sanki birden "işte bu" diyebileceği bir şeyin kıyısına gelmişti.

Çok yorgundu. Kahveyi lavaboya döktü. Makineyi temizledi. Evine gidip, yatağa girdi. Uzandığı yerden, bir ucunu tuttuğu ipin onu nereye götürdüğünü düşündü, saatlerce ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

Salander bir sigara yaktı. Sandström'ün karşısındaki sandalyenin arkalığına sırtını yaslayarak, bacak bacak üstüne attı. Gözlerini adamın gözlerine dikti. Sandström daha önce hiç bu kadar delici bakışlarla karşılaşmamıştı. Ama kız hâlâ alçak sesle konuşuyordu.

"Ocak 2003'te Ines Hammujärvi'yi iki kez Norsborg'daki

apartmanda ziyaret ettin. O zaman henüz on altısındaydı. Ziyaret sebebin neydi?"

Per-Åke Sandström nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Bu işlere nasıl bulaştığını, neden böyle... Kız elektrik tabancasını kaldırdı.

"Ben... ben bilemiyorum. Onu istemiştim. Çok güzeldi."

"Güzel mi?"

"Evet. Çok güzeldi."

"Ve onu yatağa bağlayıp tecavüz etmeye hakkın olduğunu düşündün."

"Kabul etmişti. Yemin ederim. Kendi kabul etmişti."

"Ona para ödedin mi?"

Sandström dudaklarım ısırdı.

"Hayır."

"Niçin? O bir fahişeydi. Fahişelere para ödenir."

"O şey... O bir hediyeydi."

"Hediye mi?" Sesinin tonu tehlikeli bir hal almıştı.

"Birine yaptığım hizmet karşılığı sundular bana."

"Per-Åke," dedi Lisbeth Salander, yumuşak bir ses tonuyla.

"Sorularıma kaçamak cevaplar vermeyeceksin, değil mi?"

"Yemin ediyorum. Ne sorarsan cevap vereceğim. Yalan söylemeyeceğim."

"İyi. Ne tür bir hizmetti bu? Kime yapmıştın?"

"Bir miktar anabolik steroidi gümrükten içeri sokmuştum. Estonya'ya röportaj yapmaya gitmiştim. Yanımda Harry Ranta diye biri vardı. Dönerken, arabanın bagajına koyduğum hapları içeri soktum. Harry dönüşte benimle gelmedi."

"Harry Ranta'yla nasıl tanıştın?

"Yıllardır tanırdım. 1980'li yıllardan beri. Öylesine arkadaşlık ediyorduk. Birlikte barlara takılırdık."

"Ve bu Harry Ranta sana Ines Hammujärvi'yi sundu... hediye olarak?"

"Evet... hayır, özür dilerim. Bu daha sonra Stockholm'de oldu. Kızı, Harry'nin kardeşi Atho Ranta sundu."

"Yani, Atho Ranta bir gün kapını çaldı, Norsborg'a gidip Ines Hammujärvi'yi düzer misin diye mi sordu?"

"Hayır... Ben... bir partideydik... Yemin ederim, neredeydi hatırlayamıyorum... "

Birden titremeye başladı. Bacakları pes etmeye başlamıştı. Ayaklarındaki bantlarla dik durmakta zorlanıyordu.

"Sakin ve akıllı cevap ver," dedi Salander. "Düşüncelerini toparlayabilirsin, bunun için seni asmam. Ama kıvırdığını hissedersem... küt!"

Kaşlarını kaldıran Lisbeth birden meleksi bir görünüm kazandı. Grotesk bir maskenin arkasında meleksi bir insan.

Per-Åke Sandström yutkundu. Ağzı kurumuştu, halat boğazını kesiyordu.

"Nerede içtiğin önemli değil. Atho Ranta bu kızı sana nasıl sundu?.. "

"Şey hakkında konuşuyorduk... biz... şey istediğimi söylemiştim... "

Sandström ağlamaya başladı.

"Orospularından birini istediğini söyledin."

Sandström başını salladı.

"Sarhoştum. O da, o kızın... gerektiğini... gerektiğini... "

"Kıza ne gerekiyormuş?"

"Kızın cezalandırılması gerektiğini söyledi. Onlara zorluk çıkarıyordu. İstediklerini yapmıyordu."

"Ne yapmasını istiyordu?"

"Fahişelik yapmasını. Onu bana sun... Sarhoştum. Ne yaptığımın farkında değildim... ben öyle olsa... affet beni." Burnunu çekti.

"Af dileyeceğin kişi ben değilim. Neyse, sen de ona, Ines'i cezalandırmasına yardımcı olacağını söyledin. Ve kızın evine gittiniz."

"Böyle olmadı."

"Nasıl olduğunu anlat o zaman. Atho ile birlikte, Ines'in evine niye gittiniz?"

Lisbeth, elektrik tabancasını dizinin üstünde dengelerken, Sandström tekrar titremeye başladı.

"Ben kızı istediğimden gittim. Oradaydı, satılıktı. Ines, Harry Ranta'nın kız arkadaşlarından birinin yanında kalıyordu. Adını hatırlayamıyorum. Atho, Ines'i yatağa bağladı. Ben... ben onunla seks yaptım. Atho seyretti."

"Hayır... Sen onunla seks falan yapmadın. Ona tecavüz ettin."

Sandström bir şey demedi.

"Öyle değil mi?"

Başını salladı.

"Ines ne dedi?"

"Hiçbir şey?"

"Karşı koymadı mı?"

Başını hayır anlamında salladı.

"Yani orta yaşlı bir pisliğin, kendisini bağlayıp tecavüz etmesinden hoşlandı."

"Sarhoştu. Aldırmadı."

Salander iç çekerek sustu.

"Tamam. Sonra da Ines'i ziyaretlere devam ettin."

"O öyleydi... Beni istiyordu."

"Boş laf."

Sandström ümitsizce Salander'e baktıktan sonra başını salladı.

"Ben... ona tecavüz ettim. Harry ile Atho izin vermişlerdi. Onlar kızın... eğitilmesini istiyorlardı."

"Onlara para ödedin mi?"

Başını salladı.

"Ne kadar?"

"Arkadaş indirimi yaptılar. Kaçakçılık yapmalarına yardım

ediyordum."

"Ne kadar?"

"Birkaç bin kron."

"Ines'in bu fotoğrafı senin evinde çekilmiş."

"Harry buraya getirmişti."

Sandström bir kez daha burnunu çekti.

"Yani birkaç bin krona istediğini yapabileceğin bir kız satın aldın. Kaç kez tecavüz ettin ona?"

"Bilmiyorum... defalarca."

"Peki. Bu çeteyi kim yönetiyor?"

"Konuşursam beni öldürürler."

"Beni ilgilendirmez. Ayrıca şu an asıl sorunun Ranta kardeşler değil, benim."

Salander elektrik tabancasını eline aldı.

"Atho. Büyük olan. İşleri Harry düzenliyor."

"Kaç kişilik bir çete bu?"

"Ben sadece Harry ve Atho'yu biliyorum. Atho'nun kız arkadaşı da işin içinde. Ayrıca bir herif vardı... Pelle bir şey. İsveçli. Kimin nesi bilmiyorum. Eroinman, ayak işlerine koşturuyor."

"Atho'nun kız arkadaşı?"

"Silvia. O da fahişe."

Salander bir an başını eğip, düşündü. Sonra gözlerini kaldırdı.

"Zala kim?"

Sandström sarardı. *Dag Svensson'un beni sıkıştırdığı soru.* Epey bir süre sustu. Sonra kaçık kızın sabrının tükenmeye başladığım fark etti.

"Bilmiyorum," dedi. "Kim olduğunu bilmiyorum."

Salander'in yüzü gölgelendi.

"Şimdiye kadar iyi gidiyordun. Şansını harcama," dedi.

"Namusum ve şerefim üzerine yemin ediyorum. Kim olduğunu bilmiyorum. Öldürdüğün gazeteci de... "

Sandström birden durdu. Enskede'deki katliamdan söz etmek iyi bir fikir değildi.

"Evet?"

"O da bana aynı soruyu sordu. Bilmiyorum. Bilseydim ona da anlatırdım. Yemin ederim. Atho tanıyor."

"Onunla konuştun mu?"

"Yalnızca bir kere, bir dakika telefonda konuştum. Ona bir gazetecinin Zala isminden bahsettiğini söyledim. Daha doğrusu o benimle konuştu."

"Neden?"

Sandström gözlerini kırptı. Alnından dökülen terler gözünün içine giriyor, sümükleri çenesine akıyordu.

"Benden... onlar için bir kıyak daha yapmamı istediler."

"Bu hikâye sıkıcı olmaya başladı ama... " dedi Salander.

"Tallinn'e gitmemi, İsveç'e dönüşte bir çanta dolusu amfetamin sokmamı istediler. Ben yapmak istemedim."

"Neden?"

"Bu artık fazlaydı. Adamlar gangsterdi. Bu işten kurtulmak istiyordum. Benim kendi işim vardı."

"Yani sen serbest çalışan bir gangsterdin?"

"İnan bana ben öyle biri değilim," dedi acıklı bir ifadeyle.

"Tabii ya," dedi Salander.

Sesinde öyle aşağılayıcı bir ifade vardı ki, Sandström gözlerini kapadı.

"Devam et, Zala nasıl ortaya çıktı?"

"Tam bir kâbustu."

Sustu. Gözlerinden tekrar yaşlar boşalmaya başladı. Isırdığı alt dudağı kanıyordu.

"Çok sulu gözsün," dedi Salander buz gibi bir sesle.

"Atho, sürekli bu konuyu gündeme getirerek başımın etini yedi. Harry, Atho'nun çok kızmaya başladığını, bu işin sonunun kötü olacağını söyleyerek beni uyardı. Sonunda Atho'yla buluştum. Geçen yıl, ağustos ayında. Norsborg'de. Harry'yle birlikte gittik."

Dudakları oynuyordu ama sesi kaybolmuştu. Salander gözlerini kısınca, Sandström sesine tekrar kavuştu.

"Atho bir manyaktı. Zalim. Onun ne kadar zalim olabileceğini hayal edemezsin. Artık bu işten çıkamayacağımı, bunun için geç kaldığımı, dediklerini yapmazsam beni yaşatmayacaklarını söyledi. Bana bunu gösterecekti."

"Öyle mi?"

"Beni zorla yanlarına aldılar. Södertälje'ye gittik. Atho başıma kâğıt bir torba geçirdi. Korkudan canım çıkıyordu."

"Yani, arabadaydın, başında kâğıt bir torba vardı. Sonra ne oldu?"

"Araba durdu. Nerede olduğumu bilmiyordum."

"Torbayı başına nerede geçirdiler?"

"Södertälje'ye girmeden hemen önce."

"Peki ondan sonra daha ne kadar gittiniz."

"Belki... bir yarım saat. Beni arabadan çıkardılar."

"Sonra?"

"Harry ile Atho beni bir yere soktular. Işıklar açıktı. Başımdan torbayı çıkardılar. Depo gibi bir yerdeydik. Beton zeminde zavallı bir adam yatıyordu. Elleri ve ayakları bağlıydı. Feci dayak yemişti."

"Kimdi?"

"Kenneth Gustafsson diye biri. Ama bunu daha sonra öğrendim. Onlar söylemedi."

"Neler oldu?"

"Orada bir adam vardı. Daha önce böyle iri birini görmemiştim. Çam yarması gibi bir şey. Sanki yalnızca kas yığınıydı."

"Tipi nasıldı?"

"Sarışındı. Sanki şeytanın kendisiydi."

"İsmi?"

"İsmi hiç geçmedi."

"Peki, sarışın bir dev. Başka kimler vardı?"

"Başka bir adam daha. Stresli görünüyordu. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı."

Magge Lundin.

"Başka?"

"Ben, Harry ve Atho."

"Devam et."

"Sarışın... yani o dev, önüme bir sandalye koydu. Tek kelime konuşmadı. Bir tek Atho konuşuyordu. Yerdeki adamın gammazcı olduğunu söyledi. Sorun çıkaranların başına ne geldiğini görmemi istemiş."

Sandström hüngür hüngür ağılıyordu.

"Sulu göz," dedi Salander bir kez daha.

"Sarışın dev yerdeki adamı kaldırıp tam benim karşımda bir sandalyeye oturttu. Aramızda bir metre vardı. Adamın gözlerinin içine baktım. O alçak, adamın arkasına geçti, ellerini boynuna doladı... o... onu... "

"Boğdu mu?"

"Evet... hayır... boğazım sıktı... boynunu kırdı. Nasıl çatırdadığını duydum, adam ayaklarımın önüne devrildi."

Sandström ayakta kalmaya çabalıyor, yanaklarından sicim gibi yaş boşalıyordu. Bunu birine ilk defa anlatıyordu. Salander kendini toplaması için ona bir dakika verdi.

"Sonra?"

"Diğer adam -atkuyruklu- bir elektrikli testereyle adamın kafasını ve ellerini kesti. Sonra o çam yarması bana yaklaştı. Ellerini boynuma doladı. Tüm gücümle ellerini çözmeye çalıştım, bana mısın demedi. Ama boynumu sıkmadı... Yalnızca uzun süre ellerini boynumda tuttu. O bunu yaparken Atho cep telefonunu çıkarıp birini aradı. Rusça konuştu. Sonra bana döndü. Zala seninle konuşmak istiyor, dedi ve telefonu kulağıma dayadı."

"Zala ne dedi?"

"Atho'nun benden rica ettiği hizmeti yapacağımı umduğunu söyledi. Herhâlde işten çekilme fikrinden vazgeçmiştim. Ona Tallinn'e gidip, amfetaminleri getireceğime söz verdim. Başka ne yapabilirdim?"

Salander hiç konuşmadan uzun süre oturdu. İpin ucundaki gazeteciye bakarken başka bir şeyler düşünüyor gibiydi.

"Sesi nasıldı, tarif et."

"Bilemiyorum... normaldı."

"Derin bir ses mi, tiz bir ses mi?"

"Derin. Sıradan. Boğuk."

"Hangi dilde konuşuyordu?"

"İsveççe."

"Aksan?"

"Evet... bir parça... Ama iyi İsveççe konuşuyordu. Atho'yla Rusça konuştu."

"Rusça anlıyor musun?"

"Biraz, akıcı değil, çok az."

"Atho ona ne dedi?"

"Gösterinin sona erdiğini söyledi."

"Bundan birilerine bahsettin mi?"

"Hayır."

"Svensson'a?"

"Hayır... yok."

"Svensson seni ziyaret etti."

Sandström başını salladı.

"Seni duyamıyorum."

"Evet."

"Nasıl?"

"Benim fahişelere... biliyordu."

"Sana ne sordu?"

"Zala... Zala'yı sordu... İkinci ziyaretinde."

"İkinci mi?"

"Ölmeden iki hafta önce, benimle buluştu. İlk buluşmamızdı bu. Sonra da sen onu... onu... iki gün önce tekrar geldi."

"Ben onu öldürmeden önce... "

"Evet."

"Ve Zala'yı sordu?"

"Evet."

"Ona ne anlattın?"

"Hiçbir şey. Ona hiçbir şey anlatamazdım. Sadece Zala'yla bir kez telefonda konuştuğumu itiraf ettim. O sarışın canavarın yaptıklarından da, Gustafsson'dan da bahsetmedim."

"Tamam. Svensson'un tam olarak ne sorduğunu anlat."

"Ben... o yalnızca Zala hakkında ne bildiğimi öğrenmek istiyordu. Hepsi bu."

"Ona hiçbir şey anlatmadın mı?"

"Hayır. Ben de bir şey bilmiyordum ki."

Salander alt dudağını ısırarak bir süre düşündü. *Söylemekten kaçındığı bir şey var. Tabii ya.*

"Svensson'un seni ziyaret ettiğini kime söyledin?"

Sandström sarardı.

Salander elektrik tabancasını salladı.

"Harry Ranta'ya telefon açtım."

"Ne zaman?"

Sandström yutkundu.

"Svensson'un beni ilk kez ziyaret ettiği günün akşamı."

Salander bir yarım saat daha adamı sorgulamaya devam etti. Ama Sandström devamlı kendini tekrar ediyordu, yalnızca minik ayrıntılar verebiliyordu. Salander ayağa kalktı. Halatı tuttu.

"Tanıdığım en zavallı kusmuk sensin," dedi. "Ines'e yaptıkların için ölümü hak ediyorsun. Ama sana sorularıma düzgün cevaplarsan yaşayacağın sözünü vermiştim. Ben verdiğim sözü tutarım."

Kalorifer borusuna bağladığı ipi çözdü. Yere yığılan

Sandström müthiş bir rahatlama hissetti. Yattığı yerden kahve sehpasının üzerine bir tabure koyup üstüne çıkarak, onu asmak için hazırladığı düzeneği toplayan Salander'i seyretti. Bütün bunları çantasına koyan Salander banyoya gitti. Geri geldiğinde makyajını tamamen silmişti.

Yüzü şimdi çırılçıplak ortaydı.

"Bantlarını kendin kesebilirsin."

Onun yanına bir mutfak bıçağı attı.

Sandström epey bir süre holden gelen sesleri dinledi, Salander kıyafetlerini değiştiriyor gibiydi. Dış kapının açılıp kapandığını duydu. Bantları kesmek tam yarım saatini aldı. Salander'in giderken, Colt 1911 Government tabancasını yanında götürdüğünü ancak kanepeye uzandığında fark etti.

Salander, Mosebacke'deki evine sabah saat beşte döndü, Irene Nesser peruğunu çıkarıp doğrudan yatağa gitti. Blomkvist, kaybolan polis raporunun gizini çözdü mü diye bilgisayarına bile bakmadı.

Sabah saat dokuzda uyandı. Salı gününü Ranta kardeşler hakkında araştırma yaparak geçirdi.

Atho Ranta'nın suç dosyası epeyce kabarıktı. Estonya kökenli Finlandiya vatandaşıydı. İsveç'e 1971 yılında gelmişti. 1972-1978 arasında, Skånska Cementgjuteri şirketinde marangozluk yapmıştı. Çalıştığı bir inşaattan malzeme çaldığı için yedi ay hapis yatmıştı. 1980-82 arasında daha küçük çapta bir inşaat şirketinde iş bulmuş, ancak iş yerine defalarca sarhoş geldiği için atılmıştı. Seksenli yılların devamında, bar kapılarında fedailik, bulaşıkçılık, okul bekçiliğinin yanı sıra, bir ara da kalorifer

kazanı üreten bir şirkette teknisyenlik yapmıştı. Bütün bu işlerden ya iş yerine sarhoş geldiğinden ya da kavga çıkarttığından atılmıştı. Okul bekçiliğinden atılma nedeni, bir kadın öğretmeni taciz ve tehdit etmesiydi.

1987 yılında araba çaldığı ve ehliyetsiz araba kullandığı için bir ay hapis yatmıştı. Ertesi yıl, ruhsatsız silah bulundurmaktan para cezasına çarptırılmıştı. 1990'da cinsel tacizden mahkûm edilmiş ama nasıl bir taciz olduğu kayıtlara geçirilmemişti. 1991'de tehditten yargılanıp beraat etmişti. 1992 yılında kız arkadaşını dövüp kızın kız kardeşini de tehdit ettiği için üç ay hapis cezasına çarptırılmıştı. Aynı yıl içki kaçakçılığından para ve şartlı hapis cezası almıştı. Çalınmış mal bulundurmak ve yaralamaktan dokuz ay ceza aldığı 1997'ye kadar başka bir olaya karışmamıştı.

Küçük kardeşi Harry, 1982'de İsveç'e gelmiş, uzun süre bir depoda çalışmıştı. Kayıtlara göre o da üç defa hapis cezasına çarptırılmıştı. 1990'da sigorta dolandırıcılığından beş ay, 1992'de ağır yaralama, hırsızlık, çalıntı mal bulundurma ve tecavüz suçlarından iki yıl hapis cezasına çarptırılmış, cezası bittikten sonra da Finlandiya'ya geri gönderilmişti. Ancak 1996'da tekrar İsveç'e dönmüş, aynı yıl, ağır yaralama ve tecavüzden on ay hapis cezası almış, ancak avukatının bir üst mahkemeye yaptığı itiraz sonucu tecavüz suçundan beraat etmiş, cezası altı aya düşmüştü. 2000'de tehdit ve tecavüz nedeniyle hakkında şikâyette bulunulmuş, ancak şikayetler geri çekildiğinden dava açılmamıştı.

Salander her ikisinin de adreslerini araştırdı, Atho Norsborg'da, Harry Alby'de oturuyordu.

Miriam Wu'yu on beş kez arayıp her seferinde telesekreterle karşılaşan Paolo Roberto öfkeden kuduruyordu. Miriam Wu'yu bulma görevini üstlendiği gün, defalarca kızın Lundagatan'daki dairesine gitmiş ama kimseyi bulamamıştı.

Burnundan soluyarak saatine baktı. Akşamın sekizine geliyordu. Şu lanet eve gelecek herhalde, diye söylendi kendi kendine. Wu'nun gözlerden uzak kalmasını anlıyordu ama artık basının midesinde de kusacak bir şey kalmamıştı. Kız ortaya çıkana kadar kapısının önünde beklemeye karar verdi, bu kendi eviyle Wu'nunki arasında mekik dokumaktan daha iyiydi. Kıyafetlerini değiştirmek için evine gitti. Kahve yapıp bir termosa doldurdu, birkaç sandviç hazırladı. Dışarı çıkmadan önce Meryem heykelinin önünde haç çıkarttı.

Lundagatan'daki apartmanın otuz metre ilerisine park etti. Koltuğunu iyice arkaya iterek bacaklarını uzattı. Radyoyu açtı, sesini kıstı. Miriam Wu'nun bir akşam gazetesinden kestiği fotoğrafını arabanın aynasına yapıştırmıştı. Fıstık gibi kız, diye düşündü. Sokaktan geçen tek tük insanları izleyerek sabırla beklemeye başladı. Miriam Wu henüz ortada yoktu.

Her on dakikada bir telefonunu aradı. Saat 21.00'de telefonu sinyal vermeye başladı, şarjı bitiyordu.

Per-Åke Sandström, salı gününü sanki bütün duyularını kaybetmiş gibi, tuhaf bir halde geçirdi. Salander gittikten sonra, bütün bir gece oturma odasındaki kanepeden kalkmamıştı. Yatak odasına gidecek gücü yoktu, sürekli ağlamış, gözyaşlarına bir türlü engel olamamıştı. Salı sabahına doğru Systembolaget'e gitmiş, bir şişe votka alıp tekrar kanepesine dönerek şişenin yarısını devirmişti.

Ancak akşama doğru kafasını toplayarak ne yapması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Keşke Ranta kardeşler ve onların fahişeleriyle hiç karşılaşmasaydı diye düşündü. O gece hangi akla uyup da Norsborg'daki apartmana gitmiş, böyle bir aptallığı nasıl yapabilmişti, şaşıyordu. Atho uyuşturucu verdikleri Ines Hammujärvi'yi yatağa bağlayarak, bacaklarını açmıştı. Sonra da kimin aleti daha dayanıklı diye Sandström'ü yarışa davet etmişti. Kıza sırayla tecavüz etmişler, bütün bir akşam ve gece bu işi en çok o yaptığından, yarışı Sandström kazanmıştı.

Kız bir ara kendine gelmiş, direnmeye çalışmıştı. Bunun üzerine Atho yarım saat boyunca kıza tokatlar atmış, zorla alkol içirmiş, iyice sersemleterek, Sandström'ü tekrar yarışa davet etmişti.

Lanet olası orospu.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Millennium'un ona acıyacağı yoktu. Hayatlarını bu tür skandallarla kazanıyorlardı.

Salander denilen manyaktan feci korkuyordu.

Sarışın canavardan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Polise de gidemezdi.

Kendi başına çözebileceği bir sorun da değildi. Kendiliğinden çözüleceğini düşünmekse hayaldı.

Geriye çok zayıf bir ihtimal kalıyordu. Belki de bir tek oradan merhamet dilenip zerre kadar olsun karşılık alırsa, sorunu çözülürdü.

Bunun bir mucize olacağının farkındaydı.

Ama başka çaresi de yoktu.

O gün öğleden sonra cesaretini toplayıp Harry Ranta'yı cep telefonundan aradı. Cevap yoktu. Gece saat ona kadar aradıktan sonra pes etti. İçinde bulunduğu durumu uzun süre tekrar gözden geçirdikten ve geriye kalan yarım şişe votkayı da içtikten sonra Atho Ranta'yı aradı. Telefonu Atho'nun kız arkadaşı Silvia açtı. Ranta kardeşler tatillerini geçirmek için Tallinn'e gitmişlerdi. Hayır, Silvia onlara nerden ulaşılabileceğini bilmiyordu. Hayır, ne zaman dönecekleri hakkında fikri yoktu. Belirsiz bir süre Estonya'da kalacaklar gibiydi.

Silvia'nın neşesi yerindeydi.

Sandström divanın üzerine çöktü. Atho'yu bulup başına gelenleri anlatmak zorunda kalmadığı için rahatladı mı, yoksa yıkıldı mı bilemiyordu. Ama Silvia'nın sözlerindeki satır altı mesaj çok açıktı. Ranta kardeşler bir nedenle, Tallinn'e tatile çıkmak zorunda kalmışlardı ve bu tatilin ne kadar süreceği belli değildi. Bu Per-Åke Sandström'ün sinirlerini yatıştıracak bir haber değildi.

25. BÖLÜM

5 NİSAN, SALI - 6 NİSAN, ÇARŞAMBA

Gece on bir gibi Högalid Kilisesi tarafından bir kadının geldiğini fark ettiğinde, Paolo Roberto daldığı derin düşüncelerden uyandı. Kadını dikiz aynasından görmüştü. Kadın, yetmiş metre kadar gerisinden, bir sokak lambasının altından geçerken arkasına dönüp baktı ve onu hemen tamdı. Bu Miriam Wu'ydu.

Oturduğu yerde kaldı. İlk aklına gelen arabadan inmekti, ama sonra onu korkutabileceğini düşünerek bundan vazgeçmişti. En iyisi apartmanının kapısına gelene kadar beklemekti.

O bunları düşünürken, sokağın başında beliren koyu renkli bir yük minibüsü, Miriam'in yanından geçerken aniden durdu. Minibüsün sürmeli yan kapısından çıkan çam yarması bir zebani, Miriam Wu'yu bileğinden yakaladı. Kızın hazırlıksız yakalandığı açıktı. Kendini geriye doğru atarak kurtulmaya çalıştı ama devin elinden kurtulamadı.

Paolo Roberto, Wu'nun sağ bacağının, havada nasıl bir yarım daire çizdiğini gördüğünde ağzı açık kaldı. *Tabii ya, kick boks yapıyor!* Wu'nun tekmesi, devin başında patladı. Ama zebani etkilenmiş gibi değildi. Elini kaldırıp Wu'ya öyle bir tokat indirdi ki, tokadın sesi, Paolo'nun oturduğu yerden bile duyuldu. Yıldırım çarpmışa dönen Wu arabanın gövdesine yapıştı. Adam

eğildi. Bir eliyle patates çuvalı kaldırır gibi Wu'yu kaldırıp minibüsün içine fırlattı. Paolo Roberto ancak o zaman ağzını kapatıp hayata geri dönebildi. Arabasından atlayıp minibüse doğru fırladı.

Bunun faydasız bir çaba olduğunu anlaması için yalnızca birkaç adım atması yetti. Miriam Wu'yu içine attıkları yük minibüsü U dönüşü yaptıktan sonra, Högalid Kilisesi'ne doğru hızla uzaklaşarak gözden kaybolmuştu. Paolo Roberto hemen arabasına atladı, o da U dönüşü yaptı. Sokağın başındaki yol ayrımına geldiğinde minibüsten eser yoktu. Frene bastı, Högalidsgatan'dan aşağı doğru baktı Sonra şansını denemek için direksiyonu sola, Hornsgatan'a kırdı.

Kırmızı yanan trafik ışıklarına boş verip devam etti. Caddede hiç trafik yoktu, stop lambalarını gördüğü tek araba, Långholmsgatan'dan Liljeholm Köprüsü'ne dönüyordu. Aradığı o muydu, seçemiyordu ama etrafta başka bir araba da yoktu. Gaza basıp onun peşine takıldı. Hızını artırdı ama Kungsholmen yönünden gelen arabalara yol vermek için, Långholmsgatan'da yakalandığı kırmız ışıkta durmak zorunda kaldı. Saniyeler akıyordu. Önündeki araba geçtikten sonra, yeşil yanmasını beklemeyip gazı topukladı. Trafik polisleri durdurmasın diye Tanrı'ya dua ediyordu. Köprüyü bütün hız kurallarını altüst ederek geçti.

Liljeholmen yönünde ilerlerken, doğru aracın peşinde miydi hâlâ bilemiyordu, araç Gröndal'a ya da Årsta'ya dönmüş de olabilirdi.

O yine, şansının peşinden, dümdüz gitmeye karar verdi. Yüz elli kilometrenin üzerinde hız yapıyor, her türlü trafik kuralına boş veriyordu. Yasa sever vatandaşlardan biri ya da birkaçının plakasını polise bildirecekleri kesindi.

Bredäng'e geldiğinde o aracı tekrar gördü. Elli metre kadar yaklaştı, evet, aradığı oydu. Hızını doksan kilometreye düşürdü. Aralarında iki yüz metre kadar bir boşluk bıraktı. Şimdi rahat bir nefes almıştı.

Miriam Wu boynundan aşağı akan kanı hissetti. Burnu kanıyordu. Alt dudağı patlamış, büyük ihtimal burun kemiği de kırılmıştı. Bulutsuz gökyüzünde şimşek çakar gibi gelmişti saldırı. Ancak birkaç saniye direnebilmişti. İçine atıldığı minibüs, daha kapılarını kapatmadan harekete geçmişti. Bir ara, araba U dönüşü yaparken, sarışın dev dengesini kaybetti, kalçalarıyla yerden destek alan Miriam Wu, devin kafasının yan tarafına öyle sıkı bir tekme indirdi ki, adamın kafasında topuğunun izi kaldı.

Dev, Miriam Wu'ya önce şaşkınlıkla baktı Sonra gülümsedi.

Aman Tanrım, ne tür bir canavar bu.

Miriam Wu bir tekme daha attı. Ama bu defa dev, bacağını yakalayıp öyle bir çevirdi ki, Miriam acı dolu bir çığlık atarak karnı üzerine döndü.

Miriam'ın üzerine eğilen çam yarması, avucunun ortasıyla, kızın kafasının yan tarafına bir tokat attı. Miriam yıldızları saydı. Sanki kafasına bir balyoz inmişti Sonra Wu'nun sırtına oturdu. Kurtulmak için çırpınan Wu, adamı bir milimetre yerinden kımıldatamadı. Dev, Wu'nun kollarını arkasına kıvırarak bileklerine kelepçe taktı. Wu artık bütünüyle çaresizdi. Neredeyse korkudan felç olmuştu.

Mikael Blomkvist, Tyresö'den evine dönüyordu. Öğleden

sonrasını ve akşamı, Svensson'un listesindeki üç müşteriyi ziyaret ederek geçirmişti. Hiçbirinden sonuç alamamıştı. Daha önce Svensson'la karşılaşan bu üç adam, dünya başlarına yıkılacak diye korkuyla bekliyorlardı. Yalvarıp yakararak kendisinden af dileyen bu üç adamı, potansiyel katiller listesinden silmişti Mikael.

Skanstullsbron'u geçerken Erika Berger'e telefon açtı. Erika cevap vermeyince, Malin Eriksson'u aradı. O da cevap vermedi. Tamam, geç bir saatti ama biriyle konuşmak istiyordu.

Paolo Roberto aklına geldi. Acaba Miriam Wu konusunda bir ilerleme kaydedebilmiş miydi? Roberto'nun telefonunu beş kez çaldırdıktan sonra cevap alabildi.

"Paolo."

"Merhaba. Ben Mikael. Şu işte bir... "

"Mikael, ben bir arrrr... arrrr... Miriam içinde."

"Seni duyamıyorum."

"Arrr... "

"Sesin kesiliyor, seni duyamıyorum." Hat kesiliverdi.

Paolo Roberto küfretti. Fittja'dan geçerken telefonunun şarjı bitmişti. Aç düğmesine basarak telefonu tekrar çalıştırdı. Acil polis numarasını aradı. Fakat karşıdan alo sesi geldiğinde telefonu tekrar kapandı.

Siktir.

Arabada kullanabileceği şarj aleti vardı ama evde unutmuştu. Telefonu arka koltuğa fırlatıp, bütün dikkatini önündeki araca

verdi. Altında benzin deposu dolu bir BMW vardı. Yük minibüsünün onu atlatması imkânsızdı. Ama dikkat çekmek istemediğinden, aradaki mesafeyi korumaya özen gösteriyordu.

Hormonlu bir çam yarması benim gözümün önünde bir kızı dövsün! O şerefsizi bir elime geçirsem.

Erika Berger yanında olsa, ona maço kovboy derdi. Paolo Roberto'ya göreyse bu, çileden çıkmaktı.

Arabayla Lundagatan'dan geçen Mikael, Miriam Wu'nun ışıklarının yanmadığını gördü. Paolo Roberto'yu aradı ama ulaşamadı. Söylenerek evine gitti. Kahve suyu koyup sandviç hazırlamaya başladı.

Yolculuk Paolo Roberto'nun sandığından uzun sürmüştü. Södertaje'yeyi geçmiş, E20 üzerinden Strängnäs'e doğru gidiyorlardı. Nykvarn'dan hemen sonra sola dönen minibüs, Sörmländ kırsalına giden küçük yollardan birine girdi.

Bu Paolo'nun fark edilme riskini artırıyordu. Gazdan ayağını çekti, minibüsle arasındaki mesafeyi artırdı.

Coğrafya bilgisi pek iyi değildi ama herhalde Yngern Gölü'nün sol tarafında bir yerlerdeydiler. Minibüsü gözden kaybettiğinde hızını artırdı. Yolun ip gibi uzandığı bir düzlüğe gelince frene bastı.

Minibüs ortada yoktu. Bu civarda bir sürü yan yol vardı. Paolo izlediği arabayı gözden kaybetmişti.

Miriam Wu'nun, boynu ve yüzünde ağrılar vardı. Ama çaresizlikle kapıldığı o panik duygusunu atlatmıştı. İnsan

azmanı ona bir daha vurmamıştı. Üzerinden kalkmış, şoför koltuğunun arka tarafına yaslanmıştı. Wu'nun elleri arkadan kelepçelenmiş, ağzına bant yapıştırılmıştı. Burun delikleri kanla doluydu, nefes almakta güçlük çekiyordu.

Dönüp insan azmanına baktı. Şimdiye kadar tek bir söz etmemişti, sanki Wu'nun varlığıyla ilgilenmez gibiydi. Wu'nun attığı tekmenin izi hâlâ kafasının yan tarafında duruyordu. Böyle bir tekme başka birini saf dışı bırakırdı. Ama o neredeyse hiç etkilenmemişti. Bu adam normal biri değildi.

Çok iri, çok sağlam bir vücudu vardı. Böyle bir vücut geliştirmek için, haftada birkaç gün saatlerce spor yapmak gerekirdi. Ama onun vücut geliştirme sporu yapmadığı belliydi. Sanki adamın yapısı buydu. Elleri tava gibiydi. Attığı tokadın balyoz gibi gelmesi boşuna değildi.

Yük minibüsü engebeli bir yoldan gidiyordu.

Neredeydiler, bilmiyordu. Yalnızca, ara yollara girmeden önce uzun süre, E4'den güneye doğru yol aldıklarını tahmin ediyordu.

Eğer elleri arkadan kelepçelenmeseydi bile, bu azmana karşı bir şansı olur mu, bilmiyordu. Çok çaresizdi.

Mikael Blomkvist, sandviç hazırlarken, saat on biri biraz geçe, Malin Eriksson aradı.

"Bu saatte aradığım için özür dilerim. Saatlerce sana ulaşmaya çalıştım. Telefonun kapalıydı.

"Kusura bakma ya. Şu müşterilerden bir kaçıyla görüşürken telefonu kapamıştım."

"İlginç olabilecek bir şey buldum," dedi Malin Eriksson.

"Nasıl bir şey?"

"Bjurman. Biraz geçmişini deştim."

"Evet."

"1950'de doğmuş, 1970'de hukuk okumaya başlamış. 1976'da mezun olmuş, 1978'de Klang&Reine hukuk firmasında işe başlamış. 1989'da kendi hukuk bürosunu açmış. 1976'dan itibaren ek iş olarak bölge mahkemesinde kâtiplik yapmış. 1976'da diplomasını aldıktan hemen sonra Emniyet Müdürlüğü'nde işe girmiş, 1978'e kadar iki yıl boyunca orada çalışmış."

"İlginç."

"Orada ne işler yaptığını araştırdım. Hakkında kolay bilgi elde edilmiyor. Ama en azından bir işini buldum. SÄPO'nun yasal işlerine bakıyormuş. Sığınmacılarla ilgili şeyler."

"Peki bu bize ne anlatıyor?"

"Yani başka bir deyişle, şu senin adamın Björck'le birlikte çalışmış."

"O şerefsiz Bjurman'la çalıştığı konusunda tek bir kelime etmedi."

Yük minibüsü yakınlarda bir yerlerde olmalıydı. Paolo Roberto, fark edilmemek için aracı mümkün olduğunca uzaktan izlemeye çalışmış ama bir anlık dalgınlıkla gözden kaybetmişti. Geri geri gidip, kuzeye doğru uzanan bir yola girdi. Arabayı çok yavaş sürüyor, bütün ara yolları kontrol ediyordu.

Birden ağaçların arasından, yüz elli metre ileride, zayıf bir ışık

gördü. Işığın görüldüğü yerin ters tarafına doğru bükülen bir küçük bir orman yolu daha vardı. Bu yola girdi, yirmi metre ilerledikten sonra arabayı park etti. Arabadan indi, kapısını kilitlemeden, koşarak geldiği yola çıktı. Yolu geçti, bir hendeğin üzerinden atlayarak ışığı gördüğü yere yöneldi. Alçak çalıların arasından geçerken, keşke bir el fenerim olsaydı, diye düşündü.

Çok geçmeden kumlu, çakıllı bir yere geldi. Birkaç tane alçak bina vardı. Hiçbirinin ışıkları yanmıyordu. Binalara doğu yürürken, birden depoya benzeyen bir binanın kapısının üzerindeki lamba yandı.

Paolo dizlerinin üstüne çömelip, hiç hareket etmeden bekledi. Birkaç saniye sonra binanın ışıkları yandı. Otuz metre uzunlukta, Tavanına yakın yerde dar pencereleri olan bir depoydu. Avlusu ağzına kadar konteyner doluydu. Sağ tarafına sarı renkte mal yükleme aracı, onun arkasına da beyaz bir Volvo park etmişti. Biraz daha bakınca, yirmi metre kadar ilerisindeki minibüsü de fark etti.

Tam karşısındaki deponun kapısı açıldı, dışarı sarı saçlı, kocaman göbekli bir adam çıktı. Kapının önünde durup, bir sigara yaktı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

Adam yalnızca yirmi metre kadar uzaktaydı. Neyse ki Paolo karanlıkta kaldığı için görünmüyordu. Birden minibüsün içinden boğuk bir feryat yükseldi. Atkuyruklu adam minibüse doğru yürürken, Paolo Roberto da yere uzandı.

Yattığı yerden minibüsün kapısının açıldığını duydu. Dışarı atlayan zebani, arabanın içine eğilip Miriam Wu'yu dışarı çekti. Tek kızı koltukaltında taşırken, Miriam Wu çırpınıyordu. İki adam birkaç kelime konuştular ama Paolo ne dediklerini duyamadı. Atkuyruklu, minibüsün şoför koltuğuna geçti. Motoru çalıştırıp tam bir dönüş yaptı, far ışıkları Paolo

Roberto'nun birkaç metre ilerisine kadar aydınlattı Sonra araç tam gaz gözden kayboldu.

Çam yarması, Miriam Wu'yla birlikte depoya girdi. Paolo deponun pencerelerine vuran gölgelere baktı. Binanın en uzak ucuna gidiyor gibiydi.

Paolo dikkatlice yerinden kalktı. Elbiseleri nem içinde kalmıştı. Minibüsün izini sürebildiği için rahatlamıştı. Miriam Wu'yu sanki bir alışveriş torbasıymış gibi, koltuğunun altında taşıyan sarışın deve hem hayran olmuş, hem de adamın gücünden endişeye kapılmıştı.

Yapılacak en akıllıca şey hemen polisi aramaktı. Ama şarjı bitmişti, üstelik nerede olduğunu bilmediğinden yolu da tarif edemezdi. Acaba şimdi Miriam Wu'ya ne yapıyorlardı?

Binanın etrafında yarım bir daire çizdi. Deponun başka bir girişi yok gibiydi. İki dakika sonra giriş kapısının önüne geldi. Artık bir karar vermeliydi. Korkmuyordu. İş yumrukla kavgaya dökülürse kendine güveni vardı. Asıl mesele şuydu ki, adam silahlı olabilirdi. Belki içeride başkaları da vardı. Biraz tereddüt etti.

Deponun kapısını yükleme aracıyla kırıp içeri girebilirdi. Ama büyük kapının ortasında, bir de normal giriş kapısı vardı. Kapı kolunu yokladı, kilitli değildi. Depoya girdi, her taraf ışıl ışıldı, zemin inşaat malzemesi atıkları ve bükülmüş karton kutularla doluydu.

Miriam'ın yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Çektiği acılara değil, çaresizliğine ağlıyordu. Yol boyunca o cehennem zebanisi adam, ona bir hiçmiş gibi davranmıştı. Araç durduğunda ağzını

kapatan bandı çıkartmış, onu sanki ağırlığı yokmuş gibi koltuğunun altına alarak içeri taşıyıp beton zemine atıvermişti. Miriam Wu, adamın gözlerindeki buz gibi ifadeyi görerek ürpermişti.

Bu depodan sağ çıkamam, diye düşündü.

Dev ona arkasını döndü. İleride duran bir masaya doğru yürüdü, bir şişe maden suyu açarak birkaç yudumda içip bitirdi. Miriam'ın bacakları serbestti, kalkmaya çalıştı.

Çam yarması ona dönüp gülümsedi. Kapıya, Miriam Wu'dan daha yakındı. Miriam'ın hiç şansı yoktu. Kaderine razı olup, dizlerinin üzerine çöktü Sonra bu davranışına kızdı. *Eğer dövüşmeden teslim olursam bana lanet olsun.* Tekrar ayağa kalktı. Dişlerini sıktı. *Hadi gel, alçak pezevenk.*

Elleri arkasından kelepçeli olduğundan, dengesini bulmakta zorlanıyordu. Dev ona doğru yürürken Miriam Wu, adımlarıyla bir yay çizmeye başladı. Bütün dikkatini hamle yapabileceği bir boşluk bulmaya vermişti. Önce adamın kaburga kemiğine şimşek gibi bir tekme indirdi Sonra kendi etrafında dönerek, kasıklarına doğru ikinci bir tekme salladı ama ancak bacağına isabet ettirebildi. Birkaç adım geriye çekildi, yeni bir tekmeye hazırlandı. Elleri arkasında bağlıyken dengesini iyi sağlayamıyor, bir türlü adamın suratına isabet ettiremiyordu. Yine de çevik bir hareketle göğsünü bulmayı başardı.

Çam yarması bir elini uzatıp Miriam'ı omzundan yakaladı, sanki kâğıttan yapılmış bir şeymiş gibi kendi etrafında şöyle bir döndürdü Sonra böbreklerine bir yumruk indirdi. Çok sert bir yumruk değildi ama Miriam diyaframından yükselen müthiş acının etkisiyle deliler gibi çığlık attı. Tekrar dizlerinin üstüne çöktü. Adam Miriam'a bir tokat atıp onu yere devirdi Sonra da göğsünün yan tarafına bir tekme indirdi, nefesi kesilen Miriam

kaburga kemiğinin nasıl çatırdadığını duydu.

Paolo Roberto olanları görmemişti. Ama Miriam'ın acı dolu çığlığını duymuştu, sonra da kızın sesi kesilmişti. Sesin geldiği yöne bakıp dişlerini sıktı.

Sonradan ekleme bir duvarın arkasındaydılar. Sessizce oraya doğru yürüdü, kapı aralığından içeri baktı. Çam yarması Miriam'ı sırtüstü çeviriyordu. Birkaç saniye Paolo'nun görüş alanından çıktı. Elektrikli bir bıçkı makinesiyle gelip makineyi kızın yanına koydu.

"Basit bir soruya cevap vermeni istiyorum," dedi Miriam Wu'ya.

Tuhaf denilecek kadar tiz bir sesi vardı, sanki daha buluğ çağına ermemiş bir oğlan çocuğunun sesi gibiydi. Konuşması aksanlıydı.

"Lisbeth Salander nerede?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Miriam Wu.

"Yanlış cevap," dedi zebani. Yere çömeldi, elektrikli testerenin üzerine birkaç kez vurdu. "Bunu çalıştırmadan önce sana bir şans daha veriyorum. Lisbeth Salander nerede saklanıyor?"

Miriam başını iki yana salladı.

Paolo Roberto bir süre tereddüt etti. Ama sarışın dev elini elektrikli testereye götürürken, üç adımda yanına ulaşıp, böbreklerine sert bir sağ kroşe indirdi.

Paolo Roberto dünya boks şampiyonu değildi ama profesyonel kariyeri boyunca çıktığı otuz üç maçın yirmi sekizini kazanmıştı.

On yıllık boks hayatında böyle bir şey görmemişti. Sanki bir beton duvara yumruk atmış gibiydi. Şaşkınlık içinde önünde duran azmana baktı.

O da dönmüş, aynı şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Senin sıkletinde birine ne dersin?" dedi Paolo Roberto.

Yarmanın yüzüne sağlı sollu yumruklar indirmeye başladı. Bunlar sıkı yumruklardı. Paolo sanki bir duvara vurur gibiydi. Yumruklarının tek etkisi, çam yarmasının yarım adım gerilemesiydi. Sarsılmaktan çok şaşırmıştı. Birden gülümsedi.

"Sen Paolo Roberto'sun," dedi.

Paolo Roberto büyülenmiş gibiydi. Adama dört sıkı yumruk indirmişti. Bu işin kurallarına göre şimdi devin yerde uzanması, kendisinin de köşesine gidip, hakemin saymasını beklemesi gerekiyordu. Görünüşe göre indirdiği darbelerin en ufak bir etkisi olmamıştı.

Aman Tanrım. Bu normal değil.

Ardından, yavaş çekimde izler gibi, adamın yüzüne doğru bir sağ kroşe çıkarttığını gördü. Neyse ki yavaştı, hareketini önceden belli ediyordu. Paolo Roberto yana çekildi ama yine de yumruk omzunun kenarına temas etti. Paolo omzuna, sanki demir bir sopa yemişti.

Rakibini kollayarak iki adım geriledi.

Tanrı bu adamı yaratırken harcına demir katmış. Hiç kimse bu kadar güçlü olamaz.

Dirseğini kaldırıp adamın sol kroşesini karşılayan Paolo, kolunda müthiş bir acı hissetti. Devin sağ kroşesini karşılamakta geç kalmıştı, yumruğun alnına balyoz gibi inmesini

engelleyemedi.

Paolo Roberto kapıdan dışarı uçtu, yerdeki tahta yük altlıklarının üzerine devrilerek kafasını vurdu. Yüzünden aşağı kan akmaya başlamıştı. *Kaşımı patlattı. Yine dikiş attırmam gerekecek.*

Birkaç saniye sonra zebani tekrar karşısına dikildi. Ayağa kalkan Paolo içgüdüsel olarak yana kaydı. Bir saç kılı kadar farkla, korkunç bir yumruktan kurtuldu. Geriye doğru hızlı birkaç adım atıp savunma pozisyonu aldı.

Sarışın dev meraklı gözlerle bakıyordu, eğlenir gibi bir hali vardı. Paolo'yu taklit ederek o da gardını aldı.

Bu herif boksör. Birbirlerinin etrafında daireler çizmeye başladılar.

Bundan sonraki yüz seksen saniye, Paolo Roberto'nun hayatında yaptığı en acayip boks maçı olacaktı. Ne antrenörler ne de hakem vardı. Zil çalmıyor, boksörler köşelerine gönderilmiyordu. Ne su, ne koklama tuzu, ne havlu, ne de yarılan kaşlarındaki kanı silmek için mola vardı. Paolo Roberto, bunun bir ölüm kalım maçı olduğunu anlamıştı. Onca yılın eğitimi, boks torbasına attığı yumruklar, şimdiye kadar yaptığı maçlarda biriktirdiği bütün tecrübeler bir araya gelip, tek bir enerjiye dönüşerek içine aktı. Adrenalini daha önce hiç olmadığı kadar yükselmişti.

Artık devin vuruş mesafesine girmekten kaçınıyordu. Birbirlerinin etrafında dönerlerken, Paolo Roberto bütün öfkesini yumruklarında toplamıştı. Sağ, sol, sol, tekrar sol, yüzüne bir direkt, sağ kroşeyi savuştur, bir adım gerile ve sağdan bir atak. Attığı her yumruk adresini buluyordu.

Bu hayatının en önemli maçıydı. Yumrukları kadar beynini de çalıştırıyordu. Devin attığı her yumruğu savuşturmayı şimdiye kadar başarmıştı.

Çam yarmasının çenesine öyle bir sağ kroşe indirdi ki, sanki bir kemiği kırılmış gibi hissetti. Bu yumruğu yiyen birinin yeri öpmesi gerekirdi. Göz ucuyla yumruklarına baktı, kan içinde kalmıştı. Devin surata kızarmış, yer yer şişmişti. Ama sarsılmış bir hali yoktu.

Paolo geriledi, nefes alarak rakibini tarttı. *Bu herif boksör değil. Boksör gibi hareket ediyor ama beş kuruşluk boks yapamıyor. Yaparmış gibi davranıyor. Gard alamıyor, önceden nereye vuracağını belli ediyor. Üstelik bir kaplumbağa kadar yavaş.*

Çam yarması, tam da o sırada, gardını aşarak Paolo'nun göğüs kafesine bir kroşe indirmeyi başardı. Bu baştan beri isabet ettirdiği ikinci yumruktu. Kaburgası kırılan Paolo Roberto müthiş bir acı duydu. Gerilemeye çalıştı ama ayağı bir tahtaya takılınca sırtüstü yere yuvarlandı. Dev üzerine atlarken, yuvarlanarak kurtuldu. Sallanarak ayağa kalktı.

Geriye çekilip gücünü toparlamaya çalıştı.

Dev üzerine gelirken savunma pozisyonuna geçti. Bir yumruğu savuşturdu, bir diğerini de. Bir adım daha geriye çekildi. Adamın hamlelerini savuştururken omzuna aldığı darbeler acı veriyordu.

Sonra, her boksörün hiç değilse bir kez mutlaka yaşadığı o iğrenç korkuya kapıldı. Tam maçın ortasında yakalardı insanı. Yetersizlik korkusu. *Lanet olsun, kaybedeceğim* hissi.

İşte her maçın belirleyici anı bu andı.

Güç bedenden akıp gider, yükselen adrenalin bir yük haline

gelir, alnına yazılan yenilgi, ringin kenarından, tıpkı bir hayalet gibi onu izlerdi. Amatörlerle profesyonelleri, kazananlarla kaybedenleri birbirinden ayıran andı bu. Böylesi bir uçurumun kenarına geldikten sonra maçın kaderini değiştirebilen çok az sayıda boksör vardı.

İşte şimdi Paolo Roberto, tam da bu anı yaşıyordu. Kafasının içinde dolaşan uğultu onu serseme çeviriyor, kendini sanki olup bitenleri dışarıdan izleyen biriymiş gibi hissediyordu. Bu anda ya kazanır ya da yok olurdunuz.

Paolo Roberto, zaman kazanıp güç toplamak için geriye doğru yarım bir daire çizdi. Üzerine gelen dev, hedefine kilitlenmiş ama çok ağır hareket eden bir torpile benziyordu. Maçın artık kendi lehine sonuçlanacağını biliyor, bitirici darbeyi indirmeye hazırlanıyordu. *Boks yapmayı değil, dövüşmeyi biliyor. Benim kim olduğumu biliyor. Bir amatör. Yıkıcı yumrukları var. Sanki hiç acı hissetmiyor.*

Paolo Roberto ne yapacağına karar vermeye çalışırken, kafasında düşünceler uçuşuyordu.

Aklına birden iki yıl öncesi, Mariehamn'daki o gece geldi. Boks kariyeri, Arjantinli Sebastian Lujan'la karşılaştığında, daha doğrusu Sebastian Lujan onunla karşılaştığında, feci bir şekilde sona ermişti. Hayatında ilk kez nakavt olmuş, on beş saniye kadar bilincini kaybetmişti.

O maçta neyi yanlış yaptığını sık sık düşünmüştü. Kondisyonu süperdi. Konsantrasyonu çok iyiydi. Lujan ondan daha iyi bir boksör de değildi. Ama öyle bir sol kroşe indirmişti ki, Paolo kendini fırtınalı bir denize düşmüş gibi hissetmişti.

Sonradan maçın video görüntülerini izleyen Paolo, savunmasız bir şekilde, nasıl ördek gibi sallandığını izlemişti. Bu

yumruğu aldıktan yirmi üç saniye sonra da nakavt olmuştu.

Sebastian Lujan ondan daha iyi ya da daha antrenmanlı değildi. Aralarında öyle ciddi bir fark yoktu, maç tam tersi bir sonuçla da bitebilirdi.

Daha sonra farkın ne olduğunu anlayacaktı, Lujan başarıya ondan daha fazla açtı. Paolo, Mariehamn'da ringe yenmek için çıkmıştı ama boks yapma isteği Lujan kadar güçlü değildi. Kaybetmek, onun için dünyanın sonu demek değildi.

Bu yenilgiden bir buçuk yıl sonra hâlâ boks yapıyordu. Ama artık profesyonel değildi. Yalnızca dostluk maçları yapıyordu. Ama antrenmanları bırakmamıştı. Ne şişmanlamış, ne de karnı gevşemişti. Ama bir unvan maçına çıkarmış gibi, aylar önceden de hazırlanmamıştı. Ama o *Paolo Roberto'ydu,* ona kimse diz çöktüremezdi. Mariehamn'dan farklı olarak, Nykvarn'ın güneyindeki bu depoda çıktığı maç, kelimenin tam anlamıyla ölüm kalım maçıydı.

Paolo bir karar verdi. Durdu, sarışın devin yaklaşmasına izin verdi. Sol gösterip, bütün gücünü yüklediği bir sağ kroşeyi, devin burnuyla ağzının ortasına indirdi. Uzun süredir geri çekildiğinden, bu yumruk, dev için büyük bir sürpriz olmuştu. Adamın nihayet etkilendiğini gören Paolo Roberto, suratının tam ortasına, sağlı sollu üç kroşe daha çaktı.

Sarışın dev çok yavaştı. Paolo Roberto, onun sağ yumruğunu çıkarttığını görüp, eğilerek savuşurdu. Adamın vücut ağırlığını sol bacağının üzerine vermesinden, atağın o taraftan geleceğini anladı. Yumruğu karşılamak yerine, geriye doğru eğilerek burnunun üstünden geçip gitmesine müsaade etti. Bütün bedeniyle yüklenerek devin kaburga kemiklerinin altına bir aparkat çaktı. Arkasından da burnuna bir sol kroşe indirdi.

Paolo birden tüm hamleleri doğru yaptığını, kontrolün artık kendisine geçtiğini fark etti. Rakibi sonunda geri çekilmişti. Burnu kanıyordu. Dudaklarındaki o gülümseme de kaybolmuştu.

Birden Paolo'ya bir tekme attı.

Rastgele bir tekmeydi ama Paolo Roberto için tam bir sürprizdi. Kendini bütünüyle boksun kurallarına kaptırdığından, tekme beklemiyordu. Sanki dizinin üstüne bir balyoz yemiş gibi acıyla kıvrandı. *Hayır.* Sağ bacağı büküldü, bir adım gerilerken ayağı yine bir şeye takıldı ve sırtüstü yuvarlandı.

Dev başına dikilip ona baktı. Bir saniye göz göze geldiler. Mesaj kesindi. *Kavga bitti.*

Miriam'ın arkasından gelip apış arasına indirdiği tekmeyle, devin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Miriam Wu'nun vücudundaki her kas ağrıyordu ama bir biçimde, kelepçeli ellerini kalçalarının altından geçirip önüne almayı başarmıştı.

Kaburgasında, boynunda, sırtında ve böbreklerinde dayanılmaz ağrılar vardı. Ayağa kalkarken çok zorlanmıştı. Yalpalayarak kapıya doğru gelmiş, Paolo Roberto'nun -*o da nerden çıkmıştı?*- tekme yiyip devrilmeden önce, devin suratına nasıl bir sağ kroşe çaktığını, arkasından da nasıl sağlı sollu yumruklar indirdiğini görmüştü.

Paolo Roberto'nun nereden çıktığını düşünecek zaman değildi. O iyi adamlardan biriydi işte. Hayatında ilk kez, birine zarar vermek için bu kadar müthiş bir istek duyuyordu. Öne doğru birkaç hızlı adım attı, bedeninde kalan her enerji

kırıntısını topladı, hâlâ çalışabilecek durumda olan bütün kaslarını harekete geçirdi. Devin hayalarına doğru sağlam bir tekme salladı. Bu hareket zarif Thai boksunun kurallarına tersti ama amacına ulaştı.

Miriam Wu isabetli hamlesi nedeniyle, kendi kendini kutladı. Erkekler bir ev büyüklüğünde ve granitten yapılmış olabilirlerdi, ama işte hepsinin hayaları aynı yerdeydi. Bu tekme, Guinness rekorlar kitabına girecek kadar akıllıca düşünülmüştü.

Dev ilk kez sarsılmış görünüyordu. İnledi, kasıklarını tutarak diz çöktü.

Miriam Wu, başladığı işi bitirmesi gerektiğini anlayana kadar, kısa bir tereddüt geçirdi. Tam suratına bir tekme indirirken, dev kolunu kaldırıverdi. Bu kadar çabuk kendine gelmesi mümkün değildi. Sanki Miriam bir ağaç gövdesini tekmelemiş gibiydi. Birden ayak bileğini yakalayarak, Miriam Wu'yu yere devirmiş ve kendine doğru çekmeye başlamıştı. Devin yumruğunu kaldırdığını gören Miriam can havliyle kıvrılıp boşta kalan ayağıyla bir tekme salladı. Tekme adamın kulağının üzerinde patlarken, aynı anda Miriam da şakağına bir yumruk yemiş, bütün dünyası kararmıştı.

Sarışın dev ayaklarının üzerine doğrulmaya başlamıştı.

Tam o sırada Paolo, kafasının arkasına bir kalas indirdi. Sarışın dev, gürültüyle yüzüstü kapaklandı.

Paolo Roberto rüyadaymış gibi etrafına baktı. Dev yerde kıvranıyordu. Miriam Wu'nun bakışları donmuştu, tamamen tükenmiş gibiydi. Ortak çabaları şimdilik onlara nefes aldırıyordu.

Bacağının üzerinde zor duran Paolo, dizinin hemen üstündeki bir kasın yırtılmış olabileceğinden şüpheleniyordu. Topallayarak Miriam Wu'ya yaklaştı, kolundan çekerek onu ayağa kaldırdı. Miriam hâlâ hareket edebiliyordu, ama bakışları bulanıktı. Paolo tek kelime etmeden onu omzuna attı, yalpalayarak bina kapısına yöneldi. Sağ dizinde öylesine keskin bir acı vardı ki, bazen tek ayağının üzerinde sekmek zorunda kalıyordu.

Soğuk havaya çıkmak onu ferahlattı. Duracak vakit yoktu. Çakıllı alanı geçerek ormanın kenarındaki çalılığa doğru yürüdü. Ağaçların arasına girdiğinde, ayağı bir köke takılıp yere yuvarlandı. Miriam Wu'nun boğazından bir inilti koptu. Paolo depo tarafından bir gürültü duydu.

Kapıdan sızan parlak ışığın altında, devin anıtsal siluetini gördü. Paolo Roberto bir eliyle Miriam Wu'nun ağzını kapadı. Kulağına eğilerek ses çıkarmamasını fısıldadı.

Etrafını yoklayarak, el yordamıyla yumruğundan büyük bir taş buldu. Haç çıkardı. Paolo Roberto, günah dolu yaşamında, ilk kez birini öldürmek zorunda kalabilirdi. Tükenmişti, bir raundu daha çıkarabilecek gücü yoktu. Fakat hiç kimse, doğanın imalat hatası bir canavar bile, dağılmış bir kafatasıyla dövüşemezdi. Elindeki taşı sıkıca kavradı. Keskin köşeli, oval bir taştı.

Çam yarması önce binanın köşesine kadar yürüdü Sonra çakıl serili alanı geçti. Paolo'nun nefesini tuttuğu yere on adım mesafede durdu. Dev sesleri dinliyor, dikkatle etrafını inceliyordu; ama karanlık gecede hangi tarafa gittiklerini kestiremiyordu. Birkaç dakika sonra aramanın bir işe yaramayacağını anladı. Kararlı adımlarla depoya döndü, birkaç dakika sonra binanın ışıkları söndü, dev elinde bir çantayla dışarı çıktı. Beyaz Volvo'ya atladı, gazı topuklayarak hareket etti ve kısa sürede gözden kayboldu. Paolo Roberto motor sesi

kesilene kadar bekledi. Başını aşağıya çevirdiğinde karanlıkta parlayan bir çift göz gördü.

"Merhaba Miriam," dedi. "Adım Paolo, benden korkmana gerek yok."

"Biliyorum."

Miriam'ın sesi çok zayıfta. Paolo bir ağaç kütüğüne yaslandı, sıfırı tüketmişti.

"Nasıl ayağa kalkacağım, bilemiyorum," dedi. "Ama yolun karşı tarafında bir yerde arabam var. Beş yüz metre kadar ileride."

Sarışın dev frene bastı, Nykvarn'in doğusundaki bir dinlenme tesisine girdi. Sarsılmıştı, başı dönüyordu.

Hayatında ilk kez bir kavgada yenilmişti. Ona bu yenilgiyi tattıran Paolo Roberto'ydu... boksör Roberto. Uykuyla boğuştuğu gecelerde gördüğü, o tuhaf düşlerdeki gibi bir şey yaşamıştı. Paolo'nun nereden çıktığına bir türlü akıl erdiremiyordu. Birdenbire depoda belirivermişti.

Akıl sır erecek bir şey değildi.

Paolo'nun attığı yumrukları hissetmemişti bile. Bu onu tabii ki şaşırtmıyordu. Ama kasıklarına yediği tekme hissedilmeyecek gibi değildi. Bir de kafasına yediği o son darbe dünyasını karartmıştı. Parmaklarıyla ensesini yokladı. Kocaman bir şiş vardı. Üzerine bastırdığında acı hissetmedi. Ama başı dönüyordu. Diliyle dişlerini yokladı, solda, üst çenesinde bir dişi eksikti. Ağzında kan tadı vardı. Baş ve işaret parmağıyla burnunu tutup dikkatle yukarı kaldırdı. Kafasının içinde bir

çatırtı sesi duydu, burnu kırılmıştı.

Polisler damlamadan, çantasını alıp depodan çıkmakla en doğru işi yapmıştı. Ama çok büyük bir hata yapmıştı. *Discovery* kanalında, adli tıp uzmanlarının nasıl kanıt topladıklarını izlemişti. Kan, saç teli ve DNA.

Tekrar depoya gitmek için en ufak bir istek duymuyordu, ama başka seçeneği yoktu. Gidip ortalığı temizlemeliydi. U dönüşü yaparak, geri döndü. Nykvarn'a varmadan hemen önce, karşı şeritten bir arabanın geçtiğini gördü, fazla üstünde durmadı.

Stockholm'e yolculuk kâbus gibiydi. Paolo Roberto'nun gözlerinde kanlar vardı, bedeni haşat durumdaydı. Bir sarhoş gibi yolda durmadan zikzak çiziyordu.

Bir eliyle gözlerini sildikten sonra, dikkatle burnuna dokundu. Çok acıyordu. Yalnızca ağzından nefes alabiliyordu. Beyaz Volvo'yu görebilir miyim diye, dikkatle etrafı kolluyordu. Sanki Nykvarn yakınlarında gözüne bir tane çalınmıştı.

E20'ye girdiğinde araba kullanmak biraz daha kolaylaştı. Södertälje'de durmayı düşündü, ama nereye gidecekti? Arka koltukta yatan kıza bir göz attı. Elinde hâlâ kelepçe vardı, perişan bir halde yatıyordu. Onu arabaya kadar taşımak zorunda kalmıştı, arka koltuğa yatırır yatırmaz, kız kendinden geçmişti. Paolo onun yaralarından mı, yoksa enerjisi tükendiğinden mi baygın düştüğünü bilemiyordu.

Biraz tereddütten sonra, E4 yoluna girip Stockholm'e yöneldi.

Telefonu çalmaya başladığında, Blomkvist uyuyalı bir saat

kadar olmuştu. Saatine baktı, dördü biraz geçiyordu. Uykulu gözlerle telefona uzandı. Arayan Erika Berger'di. Önce ne dediğini anlayamadı.

"Paolo Roberto mu, nerede?"

"Miriam Wu'yla Söder'de, hastanedeler. Sana ulaşmaya çalışmış ama cep telefonun açık değilmiş" dedi Berger.

"Telefonumu kapamıştım. Hastanede ne arıyormuş?"

Berger sabırlı ama kararlı bir tonda konuştu.

"Mikael bir taksiye atla ve ne olduğunu öğren. Kafası allak bullak. Elektrikli testere, ormanda bir bina ve boks yapmayı bilmeyen bir canavardan bahsediyor."

Mikael gözlerini kırpıştırdı. Başını sallayarak uyanmaya çalıştı ve pantolonuna uzandı.

Boksör tipi iç çamaşırıyla bir sedyede yatan Paolo Roberto, perişan haldeydi. Mikael onu görmek için bir saat beklemek zorunda kalmıştı. Burnu ve sol gözü bandajlar altında kaybolmuştu. Sol kaşına beş dikiş atılmıştı. Göğüs kafesi sargılar içindeydi, bütün bedeninde sıyrık ve çürükler vardı. Sol dizi askıya alınmıştı.

Koridordaki makineden kahve getiren Mikael, Paolo'nun yüzüne acıyla bakıp, "Araba kazası geçirmiş gibisin," dedi. "Anlat bakalım neler oldu?"

Paolo Roberto başını salladı. Gözlerini Mikael'in gözlerine dikti. "Bir zebaniye çattım," dedi.

"Ne oldu?"

Tekrar başını salladı, yumruklarına baktı. Parmaklarının eklemleri öylesine parçalanmıştı ki, kahve fincanını tutmakta

zorlanıyordu. Sağ bileğinde ateller vardı. Boksa hep şüpheyle bakan karısı şimdi küplere binecekti.

"Ben boksörüm," dedi. "Yani, boks yaptığım zamanlarda ringe çıkmaktan hiç korkmazdım. Birkaç yumruk yemişliğim de vardır. Yersin, atarsın. Ama genellikle vurdum mu oturturdum ve bu yumruğu yiyenin canı çok yanardı."

"Ama bu defa öyle olmadı ha."

Paolo Roberto başını üçüncü kez salladı. Mikael'e sakin ve detaylı bir şekilde o gece yaşananları anlattı.

"Adama en az otuz kez vurdum. On dört, on beş kez kafasına indirdim. Dört kez çenesine geçirdim. Başta biraz uzak duruyordum, adamı öldürmek istemiyordum, yalnızca kendimi koruyordum. Ama sonra neyim varsa ortaya döktüm. Bir yumruğum mutlaka çenesini kırmıştır. Ama o zebani yalnızca, başını şöyle bir silkip dövüşe devam etti. Yemin ederim, o normal bir insan değil."

"Nasıl biriydi?"

"Tanksavar gibi bir şey. Abartmıyorum. İki metre boyunda, 130-140 kg ağırlığında bir dev. Çelikle kaplanmış bir kas yığını derken şaka yapmıyorum. Bu lanet olası sarışın dev acı hissetmiyor."

"Onu daha önce gördün mü?"

"Hayır. Adam boksör değil. Ama tuhaf bir şekilde de boksör."

"Nasıl yani?"

Paolo bir süre düşündü.

"Nasıl boks yapılacağını bilmiyordu. Çeşitli oyunlar yapıp gardını dağıtabildim, bir yumruğun nasıl savuşturulduğundan

haberi yoktu. Bunlardan kesinlikle bihaberdi. Diğer yandan bir boksör gibi hareket etmeye çalışıyordu. Kollarını doğru bir şekilde yukarıda tutuyor, her seferinde tıpkı bir boksör gibi başlangıç duruşuna geçiyordu. Boks çalışmış ama antrenörün söyledikleri bir kulağından girip diğerinden çıkmış birine benziyordu."

"Anladım."

"Yani, benim ve kızın hayatını adamın yavaşlığı kurtardı. Yumruğunun nereden geleceğinin sinyalini bir ay önceden veriyordu. Bu sayede yumruklarını karşılayıp savuşturabiliyordum. Bana iki kez vurmayı başardı. Bir kez yüzüme, sonucu görüyorsun. Diğeriyse göğsüme; kaburgam kırıldı. Üstelik ikisi de yarı isabet etti. Tam bir isabette kafamı koparacağı kesindi."

Paolo Roberto güldü, kıkırdıyordu.

"Komik olan ne?"

"Ben yendim. O deli beni öldürmeye kalktı ama ben kazandım. Onu nakavt ettim. Bunun için bir kalas kullansam da, onu nakavt edip saymaları için bıraktım."

Sonra birden ciddileşti.

"Miriam Wu tam zamanında gelip herifin hayalarına sıkı bir tekme atmasaydı, neler olurdu düşünmek bile istemiyorum. "

"Paolo sen kazandığın için ne kadar mutluyum bilemezsin. Uyandığında Miriam da aynı şeyi diyecektir. Ondan haber aldın mı?"

"O da benim durumumda. Beyin sarsıntısı, kaburgada bir dolu çatlak, kırık burun, hasar görmüş böbrekler."

Blomkvist eğildi, elini Paolo Roberto'nun sağlam dizine koydu.

"Eğer bana ihtiyacın olursa... " dedi. Paolo Roberto gülümsedi.

"Mikael... bir daha yardıma ihtiyacın olursa... "

"Evet?"

"... Sebastian Lujan'ı gönder."

26. BÖLÜM

6 NİSAN, ÇARŞAMBA

Cinayet masası komiseri Bublanski sabah saat yedide, hastane binasının park alanında Sonja Modig'le buluştu. Mikael Blomkvist telefon ederek uyandırmıştı. Onun konuşmasından, o gece dramatik bir şeylerin yaşandığını anlayan Bublanski de, Sonja Modig'i uyandırmıştı. Hastanenin girişinde Mikael Blomkvist'le buluşarak Paolo Roberto'nun odasına gittiler.

Paolo'nun anlattığı bütün o şaşırtıcı detayları idrak etmekte zorlanan Bublanski, bir tek Wu'nun kaçırıldığını, boksörün de kaçıran adamı döverek kızı kurtardığını anlamıştı. Gerçi, eski boksörün suratına bakılırsa kimin kimi dövdüğü pek anlaşılmıyordu, ama Bublanski'yi asıl ilgilendiren bu değildi. Geceki olaylar, Lisbeth Salander soruşturmasını daha da karmaşıklaştırmıştı. Bu lanet vakada zaten hiçbir şey olağan değildi.

Sonja Modig, Paolo Roberto'nun bu işe nereden bulaştığını sorarak, klasik polis sorusuyla söze girdi.

"Lisbeth Salander'in yakın arkadaşıyım," dedi Paolo Roberto.

Bublanski ile Modig şüphe dolu gözlerle birbirlerine baktılar.

"Peki onu nasıl tanıdın?"

"Spor kulübünde benimle idman yapar."

Bublanski gözlerini Paolo Roberto'nun arkasındaki duvarda bir yerlere dikti. Modig kendini tutamayıp kıkırdadı. Tam da düşündükleri gibi, bu davada hiçbir şey normal ve basit değildi. Paolo Roberto'nun anlattığı konuyla ilgili bütün detayları not ettiler.

"Birkaç noktaya işaret etmek istiyorum," dedi Mikael, kuru bir dille.

Bublanski ile Modig ona döndüler.

"Birincisi: Paolo Roberto'nun depodan çıkıp yük minibüsüyle giderken gördüğü adamın eşkali ile benim Lundagatan'da Salander'e saldırdığını gördüğüm adamın eşkali birbirini tutuyor. Uzun boylu, sarışın, atkuyruklu, bira göbekli biri. Tamam mı?"

Bublanski başıyla doğruladı.

"İkincisi: Miriam Wu'yu, Lisbeth Salander'in nerede saklandığını öğrenmek için kaçırdılar. Yani bu iki eşkıya Lisbeth Salander'i cinayetlerden en az bir hafta öncesinden aramaya başladılar. Anlaştık mı?"

Modig, "Evet" diye geveledi.

"Üçüncüsü: Salander, resmedildiği gibi 'yalnız bir kaçık' değil. Onun dostları var."

Ne Bublanski ne de Modig tek kelime etti.

"Ve son olarak: Bu hikâyenin Zala denen bir adamla ilişkili olduğunu düşünüyorum. Dag Svensson son iki haftasını ona ayırmıştı. Bu bilgiler bilgisayarında var. Dag, Södertälje'de işlenen Irina Petrova cinayetinde Zala'nın parmağı olduğunu

düşünüyordu. Otopsi raporunda kızın çok ciddi bir şiddete maruz kaldığı belirtiliyor. Kız ölüme sebebiyet verecek en az üç darbe almış. Otopsi raporuna göre, bu darbelerin nasıl bir şeyle yapıldığını bir türlü anlayamamışlar ama o kızdaki hasarlar, Miriam ile Paolo'nun bedenindeki hasarlara şeklen çok benziyor. Bu hasarlara yol açan alet, sarışın devin elleri."

"Peki... ya Bjurman?" dedi Bublanski. "Diyelim ki, birilerinin Svensson'u susturmak için bir gerekçesi vardı. Ama, Salander'in vasisinin öldürülme nedeni ne?"

"Bilemiyorum. Henüz, yapbozun tüm parçaları yerine oturmuş değil. Ama Bjurman ile Zala arasında bir bağlantı var. En mantıklısı bu. Artık teorinizi gözden geçirmeye ne dersiniz? Eğer katil Lisbeth Salander değilse, bu cinayetleri başka biri işlemiş demektir. Ben kadın ticaretiyle ilgisi var diyorum. Salander böyle bir şeye karışmaktansa ölmeyi tercih eder. Size daha önce katı bir ahlak anlayışı var demiştim."

"Peki onun rolü ne? Svensson ile Bergman'ın evinde ne arıyordu?"

"Bilmiyorum. Tanık mı? Kadın ticaretine karşı savaşan biri? Belki de Dag ile Mia'yı hayatları tehlikede diye uyarmaya gitmişti. Onun sıra dışı bir araştırmacı olduğunu unutmayın."

Bublanski harekete geçti. Södertälje polisini aradı. Paolo Roberto'nun tarif etmeye çalıştığı, Yngern Gölü'nün güney batısındaki depoyu bulmalarını istedi. Sonra Holmberg'i aradı - Södertälje'ye yakın bir yerde, Flemingsberg'de oturuyordu- Södertälje polisiyle birlikte, araştırma yapmak için hemen suç mahalline gitmesini istedi.

Jerker Holmberg bir saat sonra Bublanski'ye döndü. Suç mahallindeydi. Södertälje polisi depoyu bulmakta güçlük çekmemişti. Depo tamamen yanmıştı. İtfaiye soğutma çalışmaları yapıyordu. İki benzin bidonu bulmuşlardı, yani yangın bir kaza değildi.

Bublanski müthiş bir öfkeye kapıldı.

Ne boklar dönüyor? Bu sarışın dev de kim? Şu Salander denilen kız kim? Niçin izine rastlamak imkânsız gibi?

Ekström'ün, sabah saat dokuzda düzenledikleri toplantıya katılması, soruşturma ekibine hâkim olan gerilimi bir parça dahi azaltmadı. Sabahki dramatik gelişmeleri özetleyen Bublanski, öncelik tanıdıkları şeylerin gözden geçirilmesini önerdi, tezlerini zayıflatan bir sürü tuhaf olay yaşanmıştı. Bunları kesinlikle yok sayamazlardı.

Paolo Roberto'nun anlattıkları, Blomkvist'in, Lundagatan'da Salander'e yapılan saldırıya ilişkin anlattıklarını doğrularken, cinayetlerin, akıl hastası bir kadının cinnet geçirmesiyle işlendiği tezini zayıflatıyordu. Bu, Salander'in üzerindeki şüphelerin kalkacağı anlamına gelmezdi cinayet silahının üzerinde niçin Salander'in parmak izinin olduğu konusu açıklığa kavuşturulmalıydı önce ama artık, başka bir fail üzerine de ciddi bir şekilde düşünmeleri gerekirdi. Bu durumda akla uygun bir tez vardı: Blomkvist'in, Enskede cinayetlerinin Svensson'un kadın ticaretine karışanların ismini açıklamaya hazırlandığı için işlendiği yönündeki tezi. Bublanski, bu tezi güçlendiren önemli noktalara dikkat çekti.

Birinci öncelikleri, Miriam Wu'yu kaçıran şu insan azmanı sarışın adam ve atkuyruklu suç ortağının kimliğini tespit etmekti. Azman dedikleri adamın çok belirgin özellikleri vardı, kolay yakalanması gerekti.

Curt Svensson, burada söze girerek, Lisbeth Salander'in de çok belirgin bir tipinin olduğunu ama neredeyse üç haftalık yoğun aramaya rağmen henüz yakalanmadığını hatırlattı.

İkinci olarak, Dag Svensson'un çalışmasında adı geçen müşteri ve kadın satıcılarım incelemek için, soruşturma ekibi takviye edilecekti. Burada lojistik bir sorun vardı. *Millennium*'dan, Svensson'un masaüstü bilgisayarını ve kaybolan dizüstü bilgisayarındaki dosyaların yedeklendiği zip diskleri almışlardı. Bunlar, yıllarca süren araştırmalar sonucu toplanmış binlerce sayfayı içeriyordu, sınıflandırıp değerlendirmek uzun zaman alırdı. Bunun için, Sonja Modig'in sorumluluğunda ayrı bir grup kurulacaktı.

Üçüncü görev; Zala denilen adamın üzerine yoğunlaşmaktı. Organize suçlar şubesinden aldıkları bilgilere göre, bu isim onlara yabancı değildi yardım alınabilirdi. Bu işin peşine Faste düşecekti.

Son olarak Salander'i ele geçirmek için sürdürülen faaliyetleri Curt Svensson koordine edecekti.

Bublanski'nin açıklamaları yalnızca altı dakika sürdü ama bir saat boyunca süren ateşli tartışmalara yol açtı. Faste, Bublanski'nin önerilerini mantıksız buluyor, bunu saklamaya da gerek duymuyordu. Faste'den hoşlanmasa da, mesleki yeteneğine saygı duyan Bublanski, onun ayak diremesine bir anlam veremiyordu.

Faste'ye göre, bu tür detaylara takılmayıp bütün dikkatlerini Salander üzerine toplamalıydılar. Salander hakkında ellerinde inkâr edilemeyecek güçlü deliller vardı, onu bırakıp başka bir katil aramak kuş beyinlilikti.

"Hepsi deli saçması. Elimizde durumu gittikçe ağırlaşmış,

şiddete eğilimli bir akıl hastası var. Sizce bütün o psikiyatrlar ve adli tıp şaka mı yapıyor? Suç mahalline göbekten bağlı bir kızdan bahsediyoruz. Fahişelik yaptığına dair kuvvetli şüpheler ve banka hesabında vergilendirilmemiş yüklü bir miktar para var."

"Bunların hepsini biliyorum."

"Ayrıca lezbiyen bir seks tarikatı üyesi. Eğer o Cilla Norén denilen karı, söylediğinden fazlasını bilmiyorsa, bana da yuh olsun."

Bublanski sesini yükseltti.

"Faste. Yeterince zırvaladın. Kafanı şu eşcinsellik olayına takmışsın ve başka bir şey demiyorsun. Biraz profesyonelce düşünmeye gayret et."

Bublanski, Faste'yi herkesin önünde payladığı için pişman olmuştu, daha sonra onu bir kenara çekip konuşmalıydı. Ekström araya girerek bu tartışmalara bir son verdi. Nasıl bir hat izlemeleri gerektiği konusunda tereddütlü gibiydi. En sonunda Bublanski'nin hattını izlemek gerektiğine karar verdi: Aksi halde onu soruşturma grubunun başından almak gerekirdi.

"Bublanski'nin dediklerini yapacağız."

Bublanski göz ucuyla, Milton Security'nin elemanları Sonny Bohman ile Niklas Eriksson'a baktı.

"Anladığım kadarıyla, birlikte geçireceğimiz üç gün daha var. Bohman, sen Salander'in izini sürmesi için Curt Svensson'a yardım eder misin? Eriksson sen de Modig'le çalışacaksın."

Ekström bir süre düşündü, tam herkes kalkmak üzereyken elini kaldırdı.

"Son bir şey daha. Paolo Roberto işini saklı tutacağız. Bu

soruşturmada bir ünlü daha ortaya çıkarsa medya nefes aldırmaz. Bu konu bu odada kalacak."

Toplantıdan hemen sonra Modig, Bublanski'nin odasına gitti.

"Faste sabrımı taşırdı ama benim yaptığım da profesyonelce değildi," dedi Bublanski.

"Neler hissettiğini anlıyorum," dedi Modig gülümseyerek. "Bu arada pazartesi gününden beri, Svensson'un bilgisayarındaki belgeleri okuyorum."

"Biliyorum. Ne kadar ilerledin?"

"Taslağın onlarca değişik versiyonu var ve yüklü miktarda araştırma materyali; neyin önemli, neyin çöp olduğunu ayırmakta güçlük çekiyorum. Bütün o belgeleri açıp şöyle bir göz atmak bile birkaç günümü alır."

"Niklas Eriksson?"

Modig bir süre durakladıktan sonra, Bublanski'nin odasının açık duran kapısını kapattı.

"Doğruyu söylemek gerekirse... Onu karalamak istemem, ama pek faydası yok."

Bublanski'nin kaşları çatıldı.

"Açık konuş."

"Bilmiyorum. O Bohman gibi gerçek bir polis değil. Epey zırvalıyor. O da Miriam Wu hakkında Faste'yle aynı şeyleri düşünüyor. Ayrıca işe karşı çok ilgisiz. Emin değilim ama adamın Salander'le bir zoru var sanki."

"Nasıl yani?"

"Sanki Salander'e karşı kan davası güdüyor," dedi Modig. Bublanski yavaşça başını salladı.

"Yazık. Bohman tamam. Ama doğru konuşmak gerekirse, dışarıdan birinin bu işe bulaşmasma hiç sıcak bakmadım."

"Ne yapacağız?"

"Birkaç gün idare et. Armansky bir sonuca ulaşamazlarsa işin ucunu bırakacaklarını söylemişti. Sen araştırmana devam et, yalnız başına çalışıyormuşsun gibi davran."

Modig'in soruşturma ekibindeki görevine, yaptıkları toplantıdan kırk beş dakika sonra son verildi. Birden Ekström'ün odasına çağrılmıştı, Bublanski de oradaydı. İkisinin de suratı kıpkırmızıydı. Tony Scala adlı serbest çalışan bir gazeteci, az önce, Paolo Roberto'nun, bilinmeyen bir kişi tarafından kaçırılan S&M lezbiyenlerden Miriam Wu'yu kurtardığı haberiyle sansasyon yaratmıştı. Haberde anlatılan detayları, ancak soruşturma ekibinden biri sızdırabilirdi. Yazı, sanki polis Paolo Roberto'ya karşı soruşturma açtırmanın imkânlarını arıyormuş gibi formüle edilmişti.

Daha şimdiden, birçok muhabir Ekström'ü arayarak, Paolo Roberto'nun bu davadaki rolünü sormuştu. Ekström öfkeden morararak, Modig'i bilgi sızdırmakla suçladı. Modig sert bir şekilde itiraz etti ama boşunaydı. Ekström onun bu soruşturmadan ayrılmasını istiyordu. Bublanski de çok öfkeliydi ve tarafını seçmekte hiç tereddüt etmedi.

"Sonja, bilgi sızdırmadığını söylüyor," dedi. "Bu bana yeterli. Vakanın her detayını bilen, tecrübeli bir cinayet uzmanını

soruşturmadan almak akıl kârı değildir."

Ekström bir kez daha Sonja'dan şüphelendiğini ifade etti. Koltuğunun arkalığına yaslanıp kararını değiştirmeyeceğini söyledi.

"Modig, senin bilgi sızdırdığını kanıtlayamam ama soruşturmada sana güvenmiyorum. Şu andan itibaren ekipten alındın. Haftanın devamında izinlisin. Pazartesi sana başka bir iş verilecek."

Modig başını sallayarak kapıya doğru gitti. Bublanski onu durdurdu.

"Sonja, *for the record.* Ben bu suçlamaların tek kelimesine bile inanmıyorum. Sana güvenim tam. Ancak, karar verme yetkisi bende değil. Evine gitmeden, benim ofisime uğramanı rica ediyorum."

Bunarı duyan Ekström'ün yüz ifadesi çok öfkeliydi. Bublanski de ateş püskürüyordu.

Modig, odasına gittiğinde Niklas Eriksson, Dag'ın bilgisayarının başında çalışıyordu. Modig öfkeden ağlamak üzereydi. Ona göz ucuyla bakan Eriksson, bir şeylerin ters gittiğini anlamış ama hiçbir şey sormamış, Modig de ona aldırmamıştı. Yazı masasının başına oturup gözünü boşluğa dikti. Odaya kasvetli bir sessizlik çöktü.

Bir süre sonra Eriksson, özür dileyerek bir kahve almaya gideceğini söyledi, Modig'e de isteyip istemediğini sordu. Modig başını iki yana salladı. Eriksson odadan çıkınca, Sonja ayağa kalktı, ceketini giydi. Çantasını alıp Bublanski'nin odasına gitti. Bublanski oturması için, misafir koltuğunu gösterdi.

"Sonja, Ekström beni de bu soruşturmadan alana kadar bu meselede pes etmeyeceğim. Böyle bir şeyi kabul edemem. Şikâyet başvurusu yapacağım. Benden aksi bir şey duymadığın sürece ekipte kalacaksın. Benim yönetimimdesin. Anladın mı?"

Modig başını salladı.

"Ekström'ün dediği gibi bu haftanın kalanında izinli değilsin. Senin *Millenium'a* gidip, Blomkvist'le tekrar görüşmeni istiyorum. Sana Dag Svensson'un bilgisayarındakilerle ilgili yol göstermesini rica et. Eğer belgelerin içeriğini bilen birinden yardım alırsak, çok zaman kazanırız."

Modig rahat bir nefes aldı. "Ben, Niklas Eriksson'a bir şey demedim."

"Onu bana bırak, Curt Svensson'a yardım edebilir. Faste'yi gördün mü?

"Hayır, toplantıdan hemen sonra ayrıldı."

Bublanski iç çekti.

Blomkvist sabah saat sekizde, hastaneden evine dönmüştü. Biraz uyku için can atıyordu, öğleyin Smådalarö'ye gidip Björck'le buluşacaktı, karşısına yorgun çıkmak istemiyordu. Soyundu, saatin alarmını on otuza kurdu, iki saat derin bir uyku uyudu. Kalktığında duş aldı, tıraş oldu, temiz bir gömlek giydi. Gullmarsplan'dan geçerken, Modig cep telefonundan aradı. Mikael şimdi buluşamayacaklarını söyleyerek, Modig'i Erika Berger'e yönlendirdi.

Modig *Milennium* ofisine vardığında, bir süre Erika Berger'i inceleyerek, kendine güvenli, biraz dominant, gamzeli, kısa sarı

saçlı bu kadından hoşlandığını düşündü. Bir parça *Twin Peaks*'in Laura Palmer'ına benziyordu. Faste bu soruşturmada adı geçen bütün kadınların lezbiyen eğilimleri olduğunu söylediğinden. Erika da lezbiyen mi diye merak etti. Ama bir gazetede Berger'in sanatçı Greger Beckman'la evli olduğunu okumuştu.

"Bir sorun var," dedi Erika Berger.

"Nedir?"

"Biz de cinayetin çözülmesini ve bu konuda polise yardım etmeyi isteriz. Üstelik aldığınız Svensson'un bilgisayarında bütün belgeler mevcut. Basın ile polisin birlikte çalışması pek etik değil."

"İnanın bana, bu sabah bunu ben de anladım," dedi Modig.

"Nasıl?"

"Önemli değil. Öylesine, kişisel bir şey."

"Basın güvenirliğini koruyabilmek için resmi makamlarla arasına net bir mesafe koymalı. Polis merkezlerine koşup polisle soruşturmalarda işbirliği yapan gazeteciler, sonunda polisin ayak oğlanları olurlar."

"Bu tiplerle karşılaştım," dedi Modig. "Ama eğer doğru anlıyorsam, bunun tersi de var. Gazetelerin ayak işlerine koşturan polisler."

Berger bir kahkaha attı.

"Bu doğru. İşte tam da bu nedenle biz *Millennium* çalışanları, hakkımızda çıkar gazeteciliği yakıştırılması yapılsın istemiyoruz, *Millennium*'da istediğin herkesi sorguya çekebilirsin, sorularını memnuniyetle cevaplarız. Ancak, tüm habercilik materyalimizi size açarak resmi bir işbirliği yapmamız

mümkün değil."

Modig başını salladı.

"Bu konuda iki farklı yaklaşımımız var," dedi Berger. "Birincisi, bizim gazetecilerimizden biri öldürüldü. Bu açıdan sizlere yardım etmek için elimizden geleni yapacağız. İkincisi polise veremeyeceğimiz şeyler var. Haber kaynaklarımızla ilgili bilgiler."

"Esnek olabilirim. Sizi temin ederim kaynaklarınızı korurum. Ben onlarla ilgilenmiyorum."

"Mesele, senin niyetinin temizliği ya da bizim size güvenmemiz değil. Kaynaklarımızı hiçbir koşulda başkasına veremeyiz."

"Anlaşıldı."

"Ayrıca bizim bu cinayet üzerine *Millennium* adına yaptığımız araştırma, tamamen habercilikle ilgili bir şey. Araştırmamızı tamamlayıp kitabı basacak hale geldiğimizde, elimizdeki belgeleri polise sunmaya hazırım. Ancak, daha öncesinde olmaz."

Berger alnını kırıştırarak bir şeyler düşündü.

"Benim de kendi vicdanımla ters düşmemem lazım tabii. Şöyle yapalım... Sen Malin Eriksson'la çalış. Malin hem materyale hâkim hem de bizim sınırlarımızı bilecek kadar vasıflı. Sana Dag'in kitabı üzerinden, potansiyel şüpheliler listesini çıkarmak için rehberlik etsin."

Södra İstasyonu'ndan Södertälje'ye giden trene binen Irene Nesser bir gece önce yaşanan dramdan habersizdi. Siyah deri bir ceket, koyu renk pantolon, kırmızı, zarif bir kazak giymişti.

Gözlüğünü alnına yerleştirmişti.

Södertälje'de indi, Strängnäs'e giden otobüs durağına kadar yürüyüp, Stallarholmen'e bilet aldı. Saat on birde Stallarholmen'in güneyinde, şehre epeyce uzak bir yerde otobüsten indi. Görünürde hiç bina yoktu. Kafasındaki haritayı gözlerinin önüne getirdi. Mälaren Gölü birkaç kilometre kuzeyde olmalıydı. Bu kırsal bölgede, bir sürü yazlıkçıların yanı sıra, tek tük sürekli yerleşimciler de vardı. Bjurman'in kulübesi otobüs durağından üç kilometre uzaktaydı. Şişesinden biraz su içtikten sonra yürümeye başladı. Kulübeye varması kırk beş dakikasını aldı.

Etrafta tur attı. Bjurman'in kulübesine en yakın kulübe, sağ tarafta yaklaşık yüz elli metre uzaktaydı. Bu kulübede kimse yoktu. Sol tarafında bir kanyon vardı. İki kulübeyi geçtikten sonra tatil köyü gibi bir yere geldi. Burada hayat belirtisi vardı. Çoğu evin pencereleri açıktı, radyo sesleri geliyordu. Ama köy, Bjurman'ın kulübesine üç yüz metre kadar uzaktaydı. Yani rahatsız edilmeden çalışabilecekti.

Kulübenin anahtarlarını Bjurman'ın evinden almıştı. İçeri girer girmez evin arkasındaki pencerelerin panjurlarını açtı. Herhangi bir polis kulübeyi kontrol etmek için gelir ya da başka bir ters durum ortaya çıkarsa buradan kaçabilirdi.

Bjurman'ın kulübesi etrafındakilere göre daha eski ve küçüktü. Yalnızca bir salon, bir yatak odası, küçük bir mutfak ve lavabodan ibaretti. Musluğu kontrol etti, su akıyordu. Yirmi dakika boyunca evin içinde mutfak dolaplarını, giysi dolabını, çekmeceleri araştırdı. Yalnızca bir müsvedde kâğıdına rastladı. O da ne kendisiyle ne de Zala'yla ilgiliydi.

Evin dışına çıktı, odunluğa ve tuvalete baktı, ilginç bir şey yoktu. Demek ki buraya kadar boşuna gelmişti.

Verandada oturdu, biraz su içip bir elma yedi. Panjuru kapatmaya giderken, holde bir metre boyunda alüminyum bir merdiveni fark etti. Salona girip tavanı inceledi. Tavan arasına açılan, iki kiriş arasındaki tahta kapak, zar zor fark ediliyordu. Merdiveni aldı, tahta kapağı açıp elini uzatmasıyla birlikte, içinde A4 boyutunda dosyalar olan bir kutu buldu.

Sarışın dev endişeliydi. İşler sarpa sarmış, felaket üzerine felaket yaşanmıştı.

Sandström Ranta kardeşleri aramış, korku içinde, Svensson adlı bir gazetecinin, kadın ticaretiyle ilişkisini ve Ranta kardeşleri ifşa edeceğini anlatmıştı. Bu kadarı dert değildi. Basın Sandström'ü ifşa edecekse ona neydi, Ranta kardeşler de bir süre ortadan kaybolurlar, sorun çözülürdü. Zaten Ranta kardeşler bir gemiye atlayıp çoktan Estonya'ya varmışlardı. Bu tür gevezelikler işi mahkemeye götürmezdi. Hadi en kötüsü olur da iş mahkemeye giderse, onlar da daha önce yaptıklarını yaparlardı. Bu da işin bir parçasıydı.

En boktanı, Salander'in Lundin'in elinden kurtulmasıydı. Buna inanamıyordu, Lundin'le karşılaştırıldığında Salander oyuncak bebek gibi bir şeydi, adam onu arabasının aynasına asıp getirirdi.

Ardından şu Dag denilen adam Sandström'ü bir kez daha ziyaret etmiş, bu defa Zala'yı sormuştu. Tabii bu, işin rengini değiştirmişti. Bjurman'ın yaşadığı paniğe bir de gazetecinin ısrarlı araştırması eklenince, potansiyel olarak tehlikeli bir durum ortaya çıkmıştı.

Ancak amatör bir gangster işin nereye varacağını hesaplamadan hareket ederdi. Bjurman tam bir amatördü.

Sarışın dev, Zala'ya Bjurman'dan uzak durmasını öğütlemişti; ama ne mümkün, Zala, Lisbeth Salander adını duyunca kırmızı pelerin görmüş boğaya dönüyordu. Salander'den nefret ediyordu. Akıl alır bir şey değildi. Sanki Zala'nın düğmesine basılmıştı.

O akşam, Dag Svensson Bjurman'ı aradığında, devin Bjurman'ın evinde olması yalnızca bir tesadüftü. Sandström ile Ranta kardeşlerin başına çorap örmeye hazırlanan o lanet gazeteci yine karşısına çıkmıştı. Salander fiyaskosundan sonra, Bjurman'ın evine onu yatıştırmak, gerekirse tehdit etmek için gitmişti. Svensson arayınca Bjurman feci paniğe kapılmış, sağduyusunu kaybetmiş, birdenbire artık bu işten çekilmek istediğini söylemişti.

Bunlar yetmezmiş gibi, bir de kovboy silahını kapıp onu tehdit etmeye kalkmıştı. Bir süre Bjurman'a şaşkınlıkla baktıktan sonra, silahını elinden alıvermişti. Ellerinde eldiven olduğundan, parmak izi sorun değildi. Başka seçeneği yoktu, Bjurman kafayı yemişti.

Bjurman Zala'yı tabii ki tanıyordu. Ama adam bir yüktü. Bjurman'a kıyafetlerini, ondan nefret ettiğinin altını iyice çizmek için çıkarttırmıştı. Bjurman'ın karnındaki dövmeyi görünce donup kalmıştı. BEN SADİST BİR DOMUZUM, BİR KUSMUK, BİR TECAVÜZCÜYÜM.

Bir an için adama neredeyse acımıştı. Ama onun mesleğinde böyle yersiz duyguların işe engel olmasına müsaade edilemezdi. Adamı yatak odasına sokmuş, dizlerinin üzerine çöktürmüş, ses çıkmasın diye namluyu yastığa dayayıp kafasına sıkmıştı.

Beş dakika kadar Zala'yla ilgili bir şey var mı diye evi araştırmıştı. Kendi numarası kayıtlı olduğundan, bir tek cep telefonunu almıştı.

İkinci sorun Dag Svensson'du. Bjurman'ın cesedini bulduklarında, Svensson polisi arayacak, onunla Zala hakkında görüşmek için aradıktan hemen sonra öldürüldüğünü söyleyecekti. Bunun Zala hakkında bir dolu spekülasyona yol açacağını bilmek için kâhin olmak gerekmezdi.

Sarışın dev kendini zeki bulurdu. Ama Zala'nın esrarengiz strateji yeteneğine müthiş saygısı vardı. Yaklaşık on iki yıldır birlikte çalışıyorlardı. Başarılı yıllardı. Zala'yı önderiymiş gibi görürdü. Zala insan doğasını, zayıflıklarını ve bunlardan nasıl yararlanılabileceğini anlatırken, oturup saatlerce dinleyebilirdi.

Ama birden işleri rast gitmemeye başlamıştı. Bazı işlerde çuvallamışlardı.

Bjurman'ın evinden doğruca Enskede'ye gitmiş, beyaz Volvo'yu iki sokak öteye park etmişti. Şansına binanın kapısı kilitli değildi. Yukarı çıkıp, "Svensson-Bergman" yazılı zili çalmıştı.

İki el ateş etmişti. Zaten evde biri kadın, iki kişi vardı. Evi aramaya, kâğıt falan toplamaya vakti yoktu. Bir tek oturma odasındaki masada duran bilgisayarı almış, topuklarının üzerinde dönüp evden çıkmış, arabasına atlayıp Enskede'yi terk etmişti. Yaptığı tek hata, bir yandan bilgisayarı taşır, diğer yandan zaman kazanmak için araba anahtarlarını çıkarmaya çalışırken, silahı merdivenlerde düşürmüş olmasıydı. Bir saniyeden az bir süre durmuş, ama merdivenlerden kayıp bodrum katına düşen silahı almadan çıkmıştı. Tipinin unutulacak gibi olmadığını biliyordu. En iyisi kimse görmeden, bir an önce sıvışmaktı.

Silahı düşürmesinin yol açtığı sonuçları görene kadar Zala'nın eleştirisine maruz kalmıştı. Polis Salander'i aramaya başladığında, her ikisi de çok şaşırmıştı. Hatası inanılmaz bir

şansa dönüşüvermişti.

Ama bu durum yeni bir soruna yol açmıştı. Salander geriye kalan son zayıf bağlantıydı. Bjurman'ı tanımıştı ve Zala'yı tanıyordu. Bu ikisi arasında bir bağ kurabilirdi. Zala'yla meseleyi tartıp bir sonuca varmışlardı. Salander'i bulup, bir yerlere gömmeleri gerekiyordu. En iyisi Salander'in ortadan kaldırılmasıydı. Onu bulmazlarsa bu cinayet davası rafa kaldırılıp tozlanırdı.

Miriam Wu'nun onları Salander'e ulaştırabileceğini düşünmüşler, ama her şey ters gitmişti. Karşısına *Paolo Roberto* çıkmıştı, başkası değil. Üstelik, gazetelere inanılırsa, boksör, Salander'in arkadaşıydı.

Sarışın devin dili tutulmuştu.

Nykvarn'dan sonra Svavelsjö'ye, Lundin'in evine gitmişti. Svavelsjö Motor Kulübü'nden yalnızca yüz metre uzaktaydı. İdeal bir saklanma yeri değildi, ama fazla seçeneği yoktu. Yüzündeki yaraları iyileşene kadar bir yerde dinlenmesi gerekiyordu.

Geriye dönüp o lanet depoyu yakmakla akıllılık etmişti.

Bunları düşünürken birden donup kaldı.

Bjurman! Bjurman'la, şubat ayının başlarında Stallarholmen'deki yazlık kulübesinde bir kez buluşmuştu. Zala, Salander işini halletmeyi kabul ettikten sonraydı. Bjurman'ın elinde Salander'le ilgili bir dosya vardı. Bunu nasıl da unutmuştu? Bu dosya polisi Zala'ya götürebilirdi.

Doğru mutfağa gitti, Lundin'e niçin hemen Stallarholmen'e gitmesi ve yeni bir yangın çıkarması gerektiği anlattı.

Öğle tatilini soruşturmayı bir düzene sokmaya ayıran Komiser Bublanski, tükenmiş haldeydi. Curt Svensson ile Sonny Bohman'dan Salander avında son gelişmeleri dinledi. En son, Göteborg ve Norrköping'den ihbarlar gelmişti. Göteborg'da hemen harekete geçilmişti ama Norrköping çok zayıf bir ihtimaldı. Meslektaşlarından ihbar edilen adrese gidip Salander'e benzediği söylenen kızı kontrol etmelerini rica etmişlerdi.

Diplomatik bir konuşma yapabilmek için Hans Faste'ye ulaşmaya çalıştı, telefonunu açmıyordu.

Sabah yaptıkları fırtınalı toplantıdan sonra, sırra kadem basmıştı.

Bublanski odasına gidip, Savcı Ekström'ü Modig konusunda ikna etmeye çalıştı. Uzun bir süre, gerekçelerini sayarak, Modig'i soruşturmadan çekmenin ne kadar akılsızca bir davranış olduğunu anlattı. Ekström dinlemiyordu bile, Bublanski, bu konuda şikâyette bulunmadan önce hafta sonuna kadar beklemeye karar verdi.

Öğleden sonra saat üçte koridora çıktığında, Modig'in odasından çıkan Niklas Eriksson'u gördü. Demek hâlâ Svensson'un bilgisayarıyla uğraşıyordu, başında yönlendirecek ve denetleyecek gerçek bir polis olmadan çalışması manasız geldi Bublanski'ye. Niklas Eriksson'u, Curt Svensson'un yanına vermeye karar verdi.

Bublanski onu çağırmaya fırsat bulamadan Eriksson, koridorun sonundaki tuvalete girdi. Bublanski bir parmağıyla kulağını karıştırarak Modig'in odasının kapısına gidip Eriksson'u orada beklemeye karar verdi. Aralık kapıdan Modig'in boş koltuğuna bakarken, gözü Eriksson'un çalışma masasının yanındaki dosya rafında unuttuğu cep telefonuna kaydı.

Bublanski bir süre tereddüt etti, Eriksson hâlâ tuvaletteydi. Odaya girdi, Eriksson'un telefonunu cebine attıktan sonra hızla kendi odasına gitti, kapıyı kapadı ve arama kayıtlarını kontrol etmeye başladı.

Sabahki toplantı bittikten beş dakika sonra, 09.57'de, Niklas Eriksson 070 alan kodlu bir numarayı aramıştı. Bublanski ofis telefonundan bu numarayı çevirdi. Karşısına gazeteci Tony Scala çıktı.

Telefonu kapadı, önünde Eriksson'un telefonu, bir süre şaşkın bir vaziyette oturdu. Kalkıp kapıya doğru yürürken, ofis telefonu çaldı. Geri döndü ve telefonu açtı, öfkeyle, "Bublanski," dedi.

"Ben Jerker. Hâlâ Nykvarn'ın dışındaki depodayım."

"Öyle mi?"

"Soğutma faaliyetleri bitti. İki saattir olay yeri araştırması yapıyoruz. Södertälje polisi arazide köpekle ceset taraması yapıyor."

"Bir şey buldular mı?"

"Hayır. Biraz ara verdik. Köpeğin burnunu dinlendiriyorlar, yangın alanından yayılan kokular çok keskin olduğundan, arada bir köpeğin burnu dirilendirilmeliymiş."

"Sadede gel, Jerker."

"Eh, köpeği deponun yanındaki ağaçlık alanda serbest bıraktılar. Deponun arkasında, yetmiş beş metre uzaklıkta ağaçların arasında yerde durdu. Biz de kazmaya başladık. On dakika önce, bir insan bacağı bulduk, ayağında ayakkabı var. Erkek ayakkabısı gibi. Derine de gömülmemiş."

"Vay be! Jerker, bu işi sen... "

"Kumandayı elime aldım. Kazıyı durdurdum. Adli tıp uzmanlarını buraya çağırdım, onlar geldikten sonra devam edeceğiz."

"Harikasın, Jerker."

"Hepsi bu kadar da değil. Beş dakika önce köpek, seksen metre ileride ikinci bir noktayı daha işaret etti."

Salander, Bjurman'ın ocağında kahve pişirdi, bir elma daha yedi. İki saat kadar Bjurman'ın onun hakkında yaptığı araştırma metnini sayfa sayfa okudu. Hayretler içindeydi. Adam bu kadar bilgiyi toplamak ve tasnif etmek için müthiş bir çaba göstermişti. Lisbeth buradaki bazı raporların varlığından bile habersizdi.

Palmgren'in Lisbeth hakkında tuttuğu günlükler de kutudaydı. İki siyah ciltli defter. Karışık duygularla okudu. Yazdıkları iki siyah not defterini doldurmuştu. Günlükleri Salander on beş yaşındayken tutmaya başlamıştı. Bu, Salander'in Sigtuna'da verildiği ikinci koruyucu ailenin yanından kaçtığı zamana denk geliyordu. Adam sosyolog, karısı da çocuk kitapları yazarıydı. Onların yanında on iki gün kalmıştı. Merhamet gösterip onu yanlarına alarak, toplumsal bir hizmette bulundukları için kendileriyle gurur duyuyor, Salander'in de minnet duygularıyla dolmasını bekliyorlardı. Bir gün koruyucu annenin, komşusuna, böylesi sorunlu gençlerin bakımını üstlenmenin önemi üzerine nutuk çekip kendisiyle övündüğüne tanık olmuştu. Bu kadının kendisini komşularına teşhir ettiği her seferde içinden, *Ben lanet bir sosyal proje değilim,* diye feryat etmek gelmişti. On ikinci gün, gündelik ev masrafları için para konan kâseden yüz kron çalmış, Upplands-Väsby'ye giden

otobüse atlamış, oradan da trenle Stockholm'e gitmişti. Polis onu, tam altı hafta sonra, Haninge'de, yalnız yaşayan 67 yaşındaki bir adamın evinde bulmuştu.

İyi bir adamdı. Salander'e yemek ve yatacak yer vermişti. Karşılığında fazla bir şey yapması gerekmiyordu. Yalnızca, Salander'i çıplakken, "gizlice" izlemek istiyordu. Salander'e hiç dokunmamıştı. Salander, adamın pedofil sınıfına sokulacağını biliyordu ama bu yönden bir tehlike hissetmemişti. İçine kapalı, sosyal özürlü bir adamdı. Hatta onu düşündüğünde, akrabasıymış gibi tuhaf bir duyguya kapılırdı Salander. İkisi de dışlanmışlardandı.

En sonunda komşulardan biri polise ihbarda bulunmuştu. Sosyal İşler Müdürlüğü'nden bir kadın asistan, adam hakkında cinsel tacizden şikâyette bulunmaya ikna etmek için epeyce dil dökmüştü Salander'e. Kadın uygunsuz bir şeyin yaşanmadığını bir türlü kabule yanaşmamıştı, ne de olsa Salander on beş yaşındaydı ve kolay bir avdı. *Fuck You. Sonra* sahneye Palmgren çıkmış, Salander'in sorumluluğunu üzerine almıştı. Palmgren bu günlükleri,Salander'in hayatını izlemekten daha çok kendi kuşkularını yatıştırmak için tutmuştu.

Aralık 1993'te başlamıştı yazmaya.

Şimdiye kadar ilgilendiğim gençler arasında, L. en zor idare edileni. Asıl mesele şu, St. Stefan'a geri gönderilmesine karşı çıkarken doğru bir şey mi yapıyorum? Üç ay içerisinde, iki koruyucu ailesinin yanından kaçarak kendini açık bir tehlikenin içine attı. En kısa zamanda bu görevi üstlenmek ya da onu gerçek uzmanların eline teslim etmek konusunda bir karar vermek zorundayım. Ne doğru, ne yanlış bilemiyorum. Bugün onunla ciddi bir konuşma yapacağım.

Salander, o ciddi konuşmayı kelimesi kelimesine hatırlıyordu. Noel'den bir gün önceydi. Palmgren onu alıp evine götürmüş, misafir odasına yerleştirmişti. Akşam yemeğinde kıymalı makarna pişirmişti. Yemekten sonra Salander'i oturma odasındaki kanepeye oturtmuş, kendisi de karşısındaki koltuğa geçmişti. Salander, acaba bu adam da beni çıplakken seyretmek mi istiyor, diye düşünürken, Palmgren onunla, sanki Lisbeth yetişkin biriymiş gibi ciddi bir konuşmaya girişmişti.

Aslında bu karşılıklı bir konuşma değil, iki saat süren bir monologdu. Salander konuşmaya neredeyse hiç katılmamıştı. Palmgren hayatın gerçeklerini sayıp döktükten sonra, St. Stefan'a gitmekle koruyucu aile arasında seçim yapmak zorunda olduğunu söylemişti. Onun tercihi koruyucu aileydi. Eğer Salander bunu kabul ederse, makul bir aile bulmak için çaba sarf edecekti. Salander'in kendi geleceğini düşünmesine fırsat vermek için, Noel tatilinde yanında kalmasına karar vermişti. Seçimi Salander yapacaktı ama Noel'in ikinci gününe kadar ondan kesin bir cevap bekliyordu. Ayrıca, bir sorunu olduğunda, kaçmak yerine, Palmgren'e başvurmaya da söz vermeliydi. Daha sonra Salander'i odasına götürmüştü. Belli ki hemen arkasından da oturup bu konuşma hakkındaki izlenimlerini yazmıştı.

Tekrar St. Stefan'a gönderilme tehditi, Salander'i, Holmer Palmgren'in tahmin edemeyeceği kadar ürkütmüştü. O Noel'i mutsuz, Palmgren'in her hareketini şüpheyle takip ederek geçirmişti. Noel'in ikici günü hâlâ, ona ne sarkmış ne de çıplakken izlemeye kalkmıştı. Tam tersine Salander, sırf onu denemek için, kaldığı odadan banyoya çıplak gittiğinde felaket öfkelenmiş, banyonun kapısını çarparak kapatmıştı. Salander ona istediği sözü vermiş, verdiği söze de -az ya da çok- sadık

kalmıştı.

Palmgren, Salander'le yaptığı her görüşmeyi günlüğüne kaydetmişti. Bazen üç satır, bazen sayfalarca kendi düşünceleri vardı. Salander okurken zaman zaman hayretler içinde kalıyordu. Palmgren'in sezgileri sandığından çok daha kuvvetliydi. Bazen Salander'in kendisini nasıl aldatmaya çalıştığını ayrıntılarıyla anlatıyordu. Salander onu kandırabildiğini düşünürken, o, Salander'in içini görmüştü.

Daha sonra 1991'deki polis raporunu açtı.

Artık bütün parçalar yerine oturuyordu. Sanki yer ayaklarının altından çekilmişti.

Jesper H. Löderman diye birinin yazdığı adli tıp raporunu okudu, en önemli referans kaynağı Dr. Peter Teleborian'dı. On sekiz yaşına bastığında onu bir kuruma kapattırmaya çalışan savcının en büyük kozuydu Löderman.

Salander, bir zarfın içinde Peter Teleborian ile Gunnar Björck'ün birbirlerine gönderdikleri mektupları buldu. İşin sırrını çözmesi birkaç dakikasını aldı. Björck yüz yüze yaptıkları bir görüşmeyi hatırlatarak, her şeyin konuştukları gibi sonuçlanmasını istiyordu. Kendini çok açık ifade etmişti, satır aralarında, Lisbeth Salander'in ömür boyu bir akıl hastanesine kapatılmasının en iyi çözüm olacağını belirtmişti.

İçinde bulunduğumuz durumda bu çocuğun gözlerden uzak olması çok önemli. Psikolojik durumu ve nasıl bir tedavi uygulanması gerektiği konusunda ben bir yargıda bulunamam. Ama içinde bulunduğumuz durum itibariyle, bir soruna yol açmaması için, kurumda ne kadar uzun süre tutulursa o kadar iyi.

Güncel konu hakkında.

Lisbeth Salander bir süre okuduklarını sindirmeye çalıştı.

St. Stefan'daki bakımından Teleborian sorumluydu. Bu bir tesadüf değildi. Üslubuna bakılırsa bu mektubun gün yüzüne çıkamayacağı düşünülmüştü.

Peter Teleborian, Gunnar Björck'ü tanıyordu.

Lisbeth Salander alt dudağını ısırarak düşünmeye başladı. Teleborian hakkında hiç araştırma yapmamıştı. Ama adli tıpla çalıştığını biliyordu. Bazen asayiş polisi bile, herhangi bir konuda soruşturma yaparken, bir psikiyatra ya da adli tıp uzmanına başvurma gereği duyardı. Salander bu konuyu deşerek aradaki bağlantıyı ortaya çıkarabilirdi. Demek ki, kariyerlerinin bir döneminde Björck ve Teleborian'ın yolları kesişmişti. Björck, Salander'i canlı canlı gömebilecek birini ararken, Teleborian'la karşılaşmıştı.

Demek böyle olmuştu. Önceleri tesadüf diye baktığı şey, şimdi başka bir boyut kazanmıştı.

Salander uzun süre boşluğa bakarak kımıldamadan oturdu. Hiç kimse masum değildi. Yalnızca herkesin sorumlulukları farklıydı. Salander'den de sorumlu birileri olmalıydı. Artık Smådalarö'yü ziyaret etmesi kaçınılmazdı. Beyinleri örümcek bağlamış devlet görevlilerinin, bu konuyu onunla tartışmaya yanaşmayacağını biliyordu. O da bu konuyu Gunnar Björck'le tartışırdı.

Bunun nasıl bir konuşma olacağını hayal edebiliyordu.

Bütün dosyaları yanına alması gerekmiyordu. Hepsini okuyup hafızasına kaydetmişti. Palmgren'in not defterlerini, Björk'ün 1991'deki polis raporunu ve 1996'da onun bağımsız yaşayamaya ehil olmadığı hakkındaki tıbbi raporu, Teleborian ve Björck'ün aralarındaki yazışmalarının kayıtlarını aldı. Sırt çantası dolmuştu.

Kapıyı kapadı. Kilitlemeye vakit bulamadan arkasından bir motosiklet sesi duydu. Etrafına baktı. Saklanmak için çok geçti. Harley-Davidson'a binmiş iki adamdan kaçamazdı. Dikkatlice verandadan indi, onları bahçede karşıladı.

Bublanski öfkeyle koridora fırladı. Gidip Sonja Modig'in bürosunu kontrol etti. Eriksson hâlâ dönmemişti. Tuvalette de yoktu. Koridor boyunca yürüdü. Eriksson, Curt Svensson ve Sonny Bohman'la birlikte kahve makinesinin başında durmuş sohbet ediyordu.

Bublanski kendini göstermeden geri döndü, doğrudan Ekström'ün ofisine gitti. Kapıyı vurmadan açtı, Ekström'ün telefonda konuşmasına aldırmadan araya girdi.

"Benimle gel," dedi.

"Pardon? Anlayamadım," dedi Ekström.

"Telefonu kapa ve benimle gel."

Bublanski'nin yüz ifadesine bakan Ekström ona itaat etti. Meslektaşları, ona Bubbla lakabını herhâlde böyle bir durumda yakıştırmışlardı. Yüzü parlak kırmızı bir balon gibi şişmişti. Eriksson'u Curt Svensson'un odasında neşeli bir sohbet yaparken buldu. Doğrudan üzerine yürüdü, saçlarından tutup yüzünü Ekström'e çevirdi.

"Ne yapıyorsun sen ya? Aklını mı kaçırdın?"

"Bublanski!" diye korkuyla bağırdı Ekström.

Sonny Bohman ile Curt Svensson'un ağızları açık kalmıştı.

"Bu senin mi?" dedi Bublanski, Sony Ericsson cep telefonunu burnuna dayayarak.

"Bırak beni!"

"BU SENİN CEP TELEFONUN MU?"

"Evet, lanet olsun. Bırak beni."

"Henüz değil, tutuklusun."

"Neyim?"

"Gizli bilgi sızdırmak ve polis soruşturmasını sekteye uğratmaktan tutuklusun. Ya da bu sabah toplantıdan hemen sonra, saat 09.57'de gazeteci Tony Scala'yı niçin aradığım bize açıklarsın."

Lisbeth Salander'i Bjurman'ın kulübesinin önünde gören Magge Lundin gözlerine inanamıyordu.

Sarışın dev, gerekli talimatları verdikten sonra, haritanın üzerinde, kulübenin yerini ayrıntılı bir şekilde tarif etmişti. Ardından Lundin terk edilmiş matbaa binasındaki kulübe gitmiş, yanına Sonny Nieminen'i almıştı. Sert geçen bir kıştan sonra, ilk defa motosiklete bineceklerdi, harika bir hava vardı. Deri motosiklet giysilerini giyip Stallarholmen'e doğru yola çıkmışlardı.

Ve şimdi karşısında Lisbeth Salander duruyordu.

Bu sarışın zebaninin ağzını açık bırakacak bir hediyeydi.

Motorlar Salander'in iki yanından geçip, ikişer metre arayla durdular. Motor sesleri kesildiğinde etrafı bir sessizlik sardı. Lundin ne diyeceğini bilemiyordu. Sonunda ağzını açmayı başardı.

"Vay be, biz de uzun süredir seni arıyorduk, Salander. Sonny, hadi Bayan Salander'le tanış."

Gülümsedi. Salander ifadesiz gözlerle Lundin'i süzüyordu. Lundin'in çenesinde, anahtarla açtığı yaranın izi vardı. Bakışlarını adamın arkasındaki ağaçların tepelerine çevirdi. Bir süre sonra, tekrar onun yüzüne döndü. Gözleri ürkütecek kadar kararmıştı.

"Berbat bir hafta geçirdim ve moralim çok bozuk," dedi Salander. "Daha da kötüsü ne biliyor musun? Ne zaman başımı bir yana çevirsem karşıma göbekli bir bok yığını çıkıyor. Şimdi buradan gideceğim. Çekil yolumdan."

Lundin'in ağzı açık kaldı. Yanlış duyduğunu düşündü. Sinirle bir kahkaha attı. Gülünç bir durumdu. Göğüs cebine sığacak kadar küçük, ince bir kız, Svavelsjö MC amblemli deri yelek giymiş iki adama posta koyuyordu. Onlar, yakında *Hell's Angel'a* üye olma şerefine erecek, Svavelsjö'nün en tehlikeli adamlarıydı. Salander'i anında parçalayıp motosikletlerinin bagajlarına tıkabilirlerdi.

Zırdeliyse bile -bunu gazetelerden okumuştu ve şimdiki halinden de anlıyordu- amblemli yeleklerine saygı göstermeliydi. Ama kızda saygının zerresi yoktu. Durum ne kadar gülünçtüyse de, bu saygısızlığı hoş göremezdi. Sonny'ye

bir bakış atı.

"Bu fahişenin yarağa ihtiyacı var, Sonny," dedi. Motosikletten indi, Salander'e doğru iki temkinli adım atarak, gözlerinin içine baktı. Kızın kılı bile kıpırdamıyordu. Lundin başını iki yana salladı, derin bir iç çekti. Birden, elinin tersiyle, tıpkı Lundagatan'da Blomkvist'e attığı türden, bir tokat salladı.

Ama boşa gitti. Bir adım geri kaçan Salander, hiç kımıldamadan duruyordu.

Motosikletin gidonuna yaslanan Sonny, arkadaşını eğlenerek seyrediyordu. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olan Lundin, arka arkaya iki tokat daha salladı. Bunlar da boşa gitti. Salander yine geri çekilmişti. Lundin hızını artırdı. Lisbeth birdenbire durdu, göz yaşartıcı gaz kutusunun yarısını Lundin'in gözüne püskürttü. Lundin ellerini yüzüne götürüp acıyla kıvranmaya başladı.

Salander'in botunun ucunda toplanan kuvveti, kinetik enerjiye dönüşerek santimetre kare başına 120 kiloluk basınçla, Lundin'in kasıklarına indi. Nefesi kesilen Lundin dizlerinin üzerine çöktü. İşte şimdi Salander için uygun bir seviyeye inmişti. Tıpkı bir penaltı vuruşu yaparmış gibi Lundin'in yüzüne sağlam bir tekme indirdi. Yüzünden korkunç bir çatırtı gelen Lundin, patates çuvalı gibi yere yığıldı. Nieminen, bu akıl almaz olay karşısında büyülenmiş gibiydi. Bir ayağıyla motosikletinin destek kolunu aradı, ama beceremedi. Sonra her ihtimale karşın, yeleğinin iç cebindeki silahı yokladı. Yeleğin fermuarını açarken, göz ucuyla bir hareket fark etti. Salander bir top mermisi gibi üzerine geliyordu. Havalanan Salander, Nieminen'in kalçasına çift tekme indirdi. Nieminen'e dokunacak türden bir şey değildi ama motosikletiyle birlikte yere devrilmelerine yetmişti.

Nieminen bacağını motosikletin altında kalmaktan son anda kurtarabilmişti. Dengesini bulana kadar, geriye doğru birkaç adım tökezlemişti.

Başını kaldırdığında Salander'in kolunu havaya kaldırdığını ve yumruğu kadar bir taşın da suratına geldiğini görerek, yana çekilmeyi başardı. Taş başının bir iki santim yanından geçmişti.

Sonunda, yeleğinin fermuarını açıp silahına ulaşabildi. Tam silahının emniyet düğmesini açarken, Salander'in tekrar üzerine geldiğini gördü. Gözündeki nefreti okuyabiliyordu, hayatında ilk defa korktuğunu hissederek şaşırdı.

"İyi geceler," dedi Lisbeth Salander.

Elektrikli tabancayı Nieminen'in hayalarına bastırıp 75.000 voltluk elektrik verdi. Yirmi saniye sonra Nieminen, buruşuk bir sebze gibi yere uzanmıştı.

Lisbeth arkasından gelen sese doğru döndü. Bin bir zahmetle dizlerinin üzerine doğrulan Magge Lundin ayağa kalkmaya çalışıyordu. Lisbeth kaşlarını çatarak onu izlemeye başladı. Gözlerine yerleşen yakıcı sisin arasından, ellerini körler gibi uzatmış Salander'i arıyordu.

"Seni geberteceğim," diye böğürdü.

Ağzında bir şeyler geveliyor, sağa sola yalpalayarak Salander'i bulmaya çalışıyordu. Salander başını yana eğmiş onu izliyordu.

Lundin bir kez daha böğürdü.

"Seni orospu!"

Lisbeth Salander eğilip Sonny Nieminen'in tabancasını aldı. Polonya yapımı bir P-83 Wanad'dı.

Şarjörünü çıkarıp kontrol etti. Dokuz milimetrelik Makarov

mermileri vardı. Şarjörü tekrar taktı, kızağı çekip namluya mermi sürdü. Nieminen'in üzerinden geçip Magge Lundin'e yaklaştı. Tabancayı iki eliyle kavrayıp ayağına ateş etti. Magge bir çığlık atıp yere uzandı.

Bir süre Magge Lundin'e bakarak düşündü. Blomgrens pastanesinde gördüğü sarışın devin kimliğini öğrenmek için onu sorgulasa mıydı, bilemedi. Per-Åke Sandström'e göre bu dev, Magge'yle birlikte, bir depoda cinayet işlemişti. Hmmm. Belki de sorularını ateş etmeden önce sormalıydı.

Hem şimdi Magge soru cevaplayacak durumda değildi, hem de silah sesi mutlaka duyulmuştu. Bu çevreden hemen uzaklaşmalıydı. Magge Lundin'i daha sonra bulur ve uygun koşullarda sorgulardı. Silahın emniyetini kapatıp ceketinin cebine koydu. Sırt çantasını aldı.

Bjurman'ın kulübesinin önündeki yoldan on metre yürümüştü ki, birden durdu. Geriye dönüp Magge Lundin'in motosikletini inceledi.

"Harley-Davidson. Harika."

27. BÖLÜM

6 NİSAN, ÇARŞAMBA

Güzel bir bahar günüydü, Mikael Blomkvist, Berger'in arabasıyla güneye, Nynäsvägen'e doğru yola gidiyordu. Tarlalar yeşillenmiş, hava iyice ısınmıştı. Keşke böyle bir havada, bütün sorunları unutup Sandhamn'daki kulübesinde dinlenmeye çekilebilseydi.

Björck'le saat birde buluşmak üzere anlaşmışlardı. Ama biraz erken yola çıktığından, Dalarö'de mola vermiş, kahve içip gazete okumuştu. Görüşme için hazırlıklı değildi. Björck'le yapacağı bu ikinci görüşmeden, Zala hakkında somut bilgilerle döneceğini tahmin ediyordu.

Björck onu bahçede karşıladı. İki gün öncesinden daha gözü pek ve kendinden emin görünüyordu. *Ne tür bir oyunun peşindesin?* Mikael Blomkvist elini sıkmadı.

"Zala hakkında bilgi verebilirim," dedi Gunnar Björck. "Ama bazı şartlarım var."

"Duyalım bakalım," dedi Blomkvist.

"Millennium'un yayımlayacağı haberde ismim geçmeyecek."

"Anlaştık."

Björck şaşırdı. Blomkvist'in, isteğini bu kadar çabuk kabul edeceğini beklemediğinden, uzun bir pazarlığa hazırlanmıştı. Elindeki tek kart Zala'ydı. İsminin gizli kalması karşılığında, katiller hakkında bilgi verecekti. Blomkvist, hiç tartışmadan gazetelere başlık olmaktan kurtarma sözü veriyordu ona.

"Ben ciddiyim," dedi Björck şüpheyle. "Yazılı belge istiyorum."

"Eğer öyle diyorsan yazılı belge de veririm ama bu bir boka yaramaz. Sen bir suç işledin, aslında yasalara göre benim bunu polise bildirmem gerek. Sende benim istediğim bilgiler var, sen de karşılığında benim sessizliğimi satın almak istiyorsun. Adının *Millennium*'da geçmeyeceğini söylüyorum. Bana ya güvenir ya da güvenmezsin"

Björck düşünüyordu.

"Benim de şartlarım var," diye devam etti Mikael. "Sessizliğimin fiyatı, bildiğin her şeyi anlatman. Eğer benden bir şey sakladığını keşfedersem, anlaşmayı unuturum. Wennerström olayında yaptığım gibi resmini bütün gazetelere bastırırım."

Björck ürperdi.

"Tamam," dedi. "Başka seçeneğim yok. İsmimin *Millennium'* da geçmeyeceğine söz verdin. Zala'nın kim olduğunu anlatacağım. Yani gizli kaynak olarak."

Mikael onun uzattığı eli sıktı. Bir suçu örtbas edeceğine söz vermişti. Bundan rahatsızlık duymadı. Bu söz *Millennium* dergisi için geçerliydi. Üstelik, Dag Svensson kitabında Björck hakkında gereken her şeyi yazmıştı. Kitap da yakında basılacaktı.

Saat 15.18'de Strängnäs polis karakoluna bir ihbar telefonu geldi. Arayan Stallarholmen'in doğusunda bir yazlıkta yaşayan, Öberg isimli bir adamdı. Silah sesi duymuş, sesin geldiği yere gittiğinde, ağır yaralı iki adamla karşılaşmıştı. Belki, adamlardan biri ciddi yaralanmamıştı ama çok acı çekiyordu. Evet, kulübenin sahibini tanıyordu, Nils Bjurman isimli bir avukattı. Evet o, geçenlerde gazetelerde haberleri çıkan Nils Bjurman'a aitti kulübe.

Strängnäs polisi için o gün epeyce olaylı başlamıştı. Önce belediye sınırları dahilinde kapsamlı bir trafik kontrolü yapmışlar, Finninge'de 57 yaşında bir kadının, birlikte yaşadığı adam tarafından öldürüldüğü ihbarını alınca, kontrollere son verip bu işin üzerine gitmişlerdi. Aynı anda, Storgädet'te bir evde çıkan yangında bir kişinin öldüğü ihbarı gelmişti. Bu da yetmezmiş gibi, Enköping otoyolu üzerinde iki araba çarpışmıştı. İhbarlar birkaç dakika arayla geldiğinden Strängnäs'te ne kadar polis varsa seferber edilmişti.

Nykvarn'dan gelişmeleri izleyen nöbetçi kadın polis amiri, ihbarda Nils Bjurman'in adı geçtiğinden, şu aranan kız, Lisbeth Salander'le ilgili bir şey olabileceğini düşünerek hemen harekete geçti. Merkezde kalan tek polis aracına atlayıp Stallarholmen'e doğru yola çıkarken, Södertälje'deki meslektaşlarını arayıp yardım istedi. Södertälje polisi, Nykvarn'ın güneyinde, yanmış bir deponun civarında yürütülen kazı çalışmalarıyla meşguldü. Ama bu iki olay arasında bir bağ olacağını düşünen Södertälje polis amiri, Stallarholmen'e iki ekip göndermeye karar verdi. Nykvarn'dan yola çıkan kadın polis amiri, Jan Bublanski'yi de aradı. Ancak cep telefonundan ulaşabildi. Bublanski, Milton Security'nin CEO'su Armansky ile iki elemanı, Fräklund ve Bohman'la, toplantıdaydı. Niklas Eriksson ortalarda yoktu.

Bublanski, Curt Svensson'u arayarak, derhal Bjurman'in yazlık kulübesine gitmesini, Faste'ye ulaşabilirse onu da yanına almasını söyledi. Bir an düşündükten sonra Jerker Holmberg'i de aradı. Nykvarn'a yakındı, dolayısıyla hemen Stallarholmen'e geçebilirdi.

Holmberg'in de ona verecek haberleri vardı.

"Ben de tam seni aramayı düşünüyordum. Çukurdaki cesedi teşhis edebildik."

"Olamaz. Bu kadar çabuk mu?"

"Eğer cesetler, cüzdan ve lamine kaplı kimlikleriyle yer altına girecek kadar düşünceli davranırlarsa, her şey mümkün."

"Kimmiş?"

"Meşhur biri. Kenneth Gustafsson, 44 yaşında, Eskilstuna'lı. Daha çok 'Avare' lakabıyla tanınır. Sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Şaka mı yapıyorsun? Ben de niye ortalarda görünmüyor diyordum. Demek bizim Avare, Nykvarn'da bir çukurda yatıyormuş. 1990'ların en tanınmış içki kaçakçısı, uyuşturucu satıcısı ve hırsızı."

"Evet, o. En azından cüzdanından çıkan kimlik öyle diyor. Adli tıp raporunu bekleyelim bakalım. Tabi önce parçaları bir araya getirmeliler. En azından altı parçaya bölünmüş."

"İlginç, Paolo Roberto, kavga ettiği şu çam yarmasının, Miriam Wu'yu elektrikli testereyle tehdit ettiğini anlatmıştı."

"Herhâlde Avare'yi de elektrikli testereyle doğramışlar. Gerçi daha yakından inceleyemedim. İkinci bir çukur daha açmaya çalışıyoruz, burada kamp kurduk."

"İyi iş. Jerker, bugün epey yoruldun biliyorum, ama senden bir

şey daha isteyeceğim. Bu akşam oralarda kalabilir misin?"

"Tabii, tamam. Stallarholmen'e doğru şöyle bir uzanırım."

Telefonunu kapatan Bublanski, gözlerini ovuşturdu.

Polis ekibi, Bjurman'ın yazlık kulübesine geldiğinde, saat 15.44'ü gösteriyordu. Polis minibüsü kulübeye yaklaşırken, Harley-Davidson marka bir motosikletle sağa sola yalpalayarak olay yerinden kaçmaya çalışan bir adama çarptı. Çok ciddi bir çarpışma değildi. Arabadan inen polisler adamı anında tanıdılar. Doksanlı yılların ortasında ün yapmış bir katil, Sonny Nieminen'di bu.

Kötü görünüyordu. Kelepçe takarlarken, yeleğinin arkasında büyük bir oyuk fark ettiler. Yirmi santimetre karelik bir deri parçası yelekten kesilip çıkarılmıştı. Tuhaf bir durumdu. Nieminen bu konuda bir yorum yapmaktan kaçındı.

Onu aracın içine kilitlediler. Kulübeye kadar iki yüz metre daha gittiler.

Öberg adında emekli bir liman işçisi, bir adamın ayağına kırık çıkık tahtası bağlıyordu. Yaralı adam, Svavelsjö Motosiklet Kulübü çetesinin lideri, otuz altı yaşındaki Carl-Magnus Lundin'di.

Ekibin amiri Memur Nils-Henrik Johansson araçtan indi. Omuz kayışını düzeltti, yerde yatan sefil yaratığa baktı.

Lundin'in ayağını bandajlayan Öberg, Johansson'a dönüp, "Sizi arayan bendim," dedi.

"Çatışma var demiştin."

"Ben sadece bir el silah sesi duyduğumu söyledim. Buraya geldiğimde bu adamları buldum. Bu ayağından vurulmuş, sıkı da bir dayak yemiş. Sanırım ambulansa ihtiyaç var."

Öberg polis aracına bir göz attı.

"Vay be, diğer adamı almışsınız. Buraya geldiğimde perişandı ama sanki yaralı gibi değildi. Kendini toparladıktan sonra, hemen yola çıkmak istedi."

Jerker Holmberg, olay yerine, Södertälje'den yola çıkan ekiple aynı anda geldi. Onlar gelirken Lundin'i taşıyan ambulans kulübenin bahçesinden çıkıyordu. Oraya ilk gelen ekibin amiri, Holmberg'e gözlemlerini anlattı. Ne Lundin, ne de Nieminen oraya niçin geldiklerini anlatmışlardı. Zaten Lundin konuşabilecek durumda değildi.

"Şöyle bir özetleyelim," dedi Holmberg. "Bir Harley-Davidson motosiklet, iki deri yelekli motosikletçi. Silahla yaralanmış bir kişi, ama ortada silah yok. Doğru anlamış mıyım?"

Ekip amiri Johansson başıyla onayladı. Holmberg bir süre düşündü.

"Yani bu maço delikanlılardan biri buraya motorun arkasında mı gelmiş?"

"Sanırım, onların dünyasında pek de erkekçe sayılacak bir davranış değil," dedi Johansson.

"O zaman, burada bir motosiklet eksik. Silah da ortada olmadığına göre, burada bir üçüncü şahıs daha vardı."

"Mantıklı gözüküyor," dedi Johansson.

"Aynı zamanda bir mantık sorusu ortaya koyuyor. Eğer bu iki beyefendi, iki ayrı motosikletle geldiyse, demek ki üçüncü şahıs başka bir araçla gelmiş. Buradan ayrılırken hem kendi aracıyla hem de motosikletle birlikte gidemez."

"Belki üçüncü kişi kulübede yaşıyordu."

"Hayır," dedi Holmberg. "Bu kulübe, maktul avukat Bjurman'ın, artık burada oturmadığından eminim."

"Belki bir dördüncü kişi daha vardı?"

"O zaman neden ikisi de geldikleri arabayla gitmediler? Tamam Harley-Davidson baştan çıkartıcı bir araç, ama bence bu hikâyenin hırsızlıkla bir ilgisi yok."

Holmberg bir süre düşündükten sonra, ekip amirinden, terk edilmiş bir araç var mı diye bakmalarını ve yakındaki kulübelerin kapılarını çalıp insanlara bir şey görüp görmediklerini sormalarını rica etti.

"Bu mevsimde genellikle kulübeler boş ama... " diyen ekip amiri, yine de ellerinden geleni yapacaklarına söz verdi.

Holmberg kulübeye girdi. Mutfak masasının üzerindeki bir kutuda, Bjurman'ın Salander hakkında yazdığı raporlar vardı. Oturdu, şaşkınlıktan şaşkınlığa düşerek okumaya başladı.

Holmberg şanslıydı. Kulübelerin kapılarını çalan polisler, yarım saat sonra Anna Viktoria Hansson adlı bir kadınla karşılaşmışlardı. Bahar sabahını, hemen yolun kenarındaki kulübesinin bahçesini temizleyerek geçirmişti. Tamam, yaşı yetmiş ikiydi, ama gözleri gayet iyi görüyordu. Öğlene doğru yoldan yürüyerek geçen kısa boylu, koyu renk ceketli bir kız

görmüştü. Saat üç gibi de iki motosikletli geçmişti. Korkunç gürültü çıkarmışlardı. Kısa bir süre sonra, kız motosikletle aynı yoldan geri dönmüştü. Arkasından da polisler gelmişlerdi.

Holmberg'e bu bilgiler aktarılırken, Curt Svensson da kulübeye geldi.

"Neler oluyor?"

Holmberg kasvetli bir yüzle meslektaşına baktı.

"Bunu nasıl anlatacağım, bilemiyorum," dedi.

"Jerker, şimdi sen bana, Salander'in Bjurman'ın kulübesinde ortaya çıktığını, Svavelsjö MC'nin en kıdemli liderini, hem de eşek sudan gelinceye kadar dövdüğünü mü söylüyorsun?" dedi Bublanski gergin bir sesle.

"Ee, kız Paolo Roberto'dan eğitim almış... "

"Başlatma şimdi... "

"Durum şu. Magnus Lundin ayağından bir kurşun yemiş. Hayat boyu sakat kalabilir. Mermi ayak topuğundan çıkmış."

"Yani kafasına sıkmamış?"

"Görünüşe göre buna gerek kalmamış. Buraya ilk gelen ekibin amirine göre Lundin'in yüzü parçalanmış, çenesi kırılmış, iki dişi eksilmiş. Ambulansla gelen sağlık personeli, beyin sarsıntısından şüpheleniyormuş. Ayağındaki kurşun yarası dışında, hayalarında da problem varmış."

"Nieminen ne durumda?"

"Onda bir şey yok. Polise ihbarda bulunan yaşlı adam buraya

geldiğinde Nieminen'in bilinci yerinde değilmiş. Diyalog kurulacak kadar bile hali yok ama Strängnäs ekibi kulübeye gelirken kaçmaya çalışıyormuş."

Bublanski'nin dili tutulmuştu.

"Tuhaf bir ayrıntı..." dedi Holmberg.

"Anlattıklarından daha tuhaf ne olabilir?"

"Nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Nieminen'in deri yeleğinden... tabii buraya motosikletle gelmiş."

"Uzatma, Jerker."

"Yırtık."

"Ne yırtık?"

"Bir parçası eksik. Sırtından yaklaşık dört desimetre kare kadar bir parça ya kesilip çıkarılmış ya da yırtılmış. Svavelsjö MC amblemi olan yer."

"Salander neden yelekten bir parça kessin ki? Zafer anısı mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Bir tek şey aklıma geliyor," dedi Jerker Holmberg.

"Ne?"

"Magnus Lundin iri yarı biri, sarışın ve atkuyruklu. Salander'in kız arkadaşı Miriam Wu'yu kaçıranlardan birinin elimizdeki tarifine tıpatıp uyuyor."

Lisbeth Salander bir zamanlar ziyaret ettiği lunaparkta, uçan arabalara bindiği günden beri böylesi bir coşkuya kapılmamıştı. Uçan arabalara üç kez binmişti, eğer parası bitmese bir üç kez

daha binerdi.

125 cc.lik Kawasaki'ye binmek -aslında yalnızca gücü arttırılmış bir mobiletti- başka bir şey, 1450 cc.lik Harley-Davidson'a binmek ve kontrolü elde tutabilmek bambaşka bir şeydi. Bjurman'in kulübesinden ayrıldıktan sonraki orman yolunun berbat üç yüz metresinde içi dışına çıkmıştı. İki kez, ağaçlara çarpmaktan son anda kurtulmuştu. Tıpkı kızgın bir boğanın üzerinde gitmek gibi bir şeydi.

Motosiklet kaskı, içine Sonny Nieminen'in yeleğinden kestiği parçayı koyup kafasına göre ayarlamasına rağmen, ikide bir aşağı kayıp görüş alanını kapatıyordu.

Ağır motosikletin dengesini koruyamayacağı korkusuyla, kaskı düzeltmek için durmaya cesaret edemiyordu. Bu motosiklet için çok kısaydı, üzerindeyken iki ayağı birden yere değmediğinden, tek ayağıyla ağırlığını taşıyamayıp devrileceğinden korkuyordu.

Yazlık kulübeleri geride bırakıp, biraz daha düzgün bir yola çıktığında rahatlamıştı. Strängnäs otoyoluna çıktıktan birkaç dakika sonra, bir eliyle motosikleti sürerken, diğeriyle kaskını düzeltebildi. Ardından da gaza bastı. Södertälje'deki yol ayrımına rekor bir sürede geldi. Çok keyifli bir yolculuktu. Södertälje'ye gelmeden önce karşı şeritten, siren ışıkları yanıp sönen iki polis arabasının geçtiğini gördü.

En akıllıcası, Södertälje'de Harley'den kurtulmak, Irene Nesser kimliğiyle Stockholm trenine binmekti. Ama Lisbeth Salander motorun cazibesine karşı koyamıyordu. E4 otoyoluna sapıp hızını artırdı. Hâlâ içinde o coşkuyu hissediyordu. Alvsjö'ye vardığında, fuar alanının park yerine girdi, canavarı devirmeden park edebildi. Motosikleti, kaskı ve Nieminen'in yeleğinden kestiği logolu parçayı üzülerek geride bırakarak, Stockholm'e

giden banliyö trenine bindi. Çok üşümüştü. Södra istasyonunda inip Mosebacke'ye, evine kadar yürüdü. Küveti sıcak suyla doldurup içine girdi.

"Adı, Alexander Zalachenko," dedi Björck. "Fakat resmi olarak böyle biri yok. Kütüğe kayıtlı değil."

Zala. Alexander Zalachenko. Nihayet bir isim...

"Kim bu adam ve onu nasıl bulabilirim?"

"Bulmak isteyeceğin biri değil o."

"Yine de anlat."

"Sana anlatacaklarım devlet sırrı. Bunları anlattığım ortaya çıkarsa hapsi boylarım. İsveç İstihbarat Teşkilatı'nın en büyük sırlarından biri. Benim gizli kaynak olarak kalmam işte bu nedenle çok önemli, bunu anlamalısın."

"Çoktan anladım."

"Alexander Zalachenko 1940 yılında Stalingrad'da doğdu. Daha o, bir yaşındayken Almanlar doğu cephesinden saldırıya geçmişti. Zalachenko'nun annesiyle babası savaşta öldüler. En azından Zalachenko böyle düşünüyor. Savaşta neler olduğunu bilmiyor. Belleğindeki en eski anı Ural Dağları'ndaki bir yetimhaneden."

Blomkvist kısa notlar alıyordu.

"Yetimhane askerlerin garnizonu olan bir kasabadaymış ve Kızıl Ordu tarafından finanse ediliyormuş. Zalachenko çok küçük yaşlardan itibaren askeri eğitim almaya başlamış. Stalinizmin en vahşi yıllarında. Sovyetler Birliği dağıldıktan

sonra ortaya çıkan bazı belgeler de gösterdi ki, yetim çocuklar arasından bazılarını seçip çeşitli eğitimlere tabii tutarak, bir askeri kadro kurmuşlar. İşte Zalachenko o çocuklardan biri.

"Biyografisini kısa tutmak için şunu söyleyeyim. Beş yaşındayken, askeri okula alınmış. Kısa sürede ne kadar yetenekli olduğu anlaşılmış. 1955'te, on beş yaşındayken Novosibirsk'te askeri okula gönderilmiş. Orada iki bin genç çocukla birlikte, Spetsnaz, yani Rus elit birlikleri için eğitilmiş."

"Tamam. Yetişkinlik dönemine geçelim."

"1958'de on sekiz yaşındayken, Minsk'e gönderilmiş. GRU, *Glavnoye razvedyvatelnoye upravlenie'de* özel eğitime tabi tutulmuş. Bu bölüm, yalnızca genelkurmay başkanından emir alan, özel askeri istihbarat servisidir. KGB'yle, yani sivil istihbarat servisiyle karıştırılmamalı."

"Biliyorum."

"James Bond filmlerinde, Sovyetler'in yurt dışına gönderdikleri özel ajanlar sanki KGB ajanıymış gibi gösterilir, ama KGB daha çok iç güvenlikle ilgilidir. Sibirya'daki kampları doldurur, Lubjana cezaevinin hücrelerinde muhaliflerin enselerine kurşun sıkar. Uluslararası casusluk faaliyetlerini ve yurt dışı operasyonlarını genellikle GRU yürütürdü."

"Bu artık tarih dersine döndü."

"Zalachenko'yu yirmi yaşındayken Küba'ya göndermişler, eğitim için. O zamanlar daha hâlâ asteğmenmiş. İki yıl kalmış. Füze krizi ve 'Domuzlar Körfezi Çıkarması'nın yaşandığı yıllarda. 1963'te eğitimine devam etmek için tekrar Minsk'e dönmüş. Önce Bulgaristan'a arkasından da Macaristan'a gönderilmiş. 1965 yılında teğmenliğe yükseltilerek Batı Avrupa'ya, Roma'ya gönderilmiş, bir yıl da burada kalmış. İlk gizli görevi. Yani sahte

pasaportlu bir sivil, elçilikle ilişkisi yok."

Mikael Blomkvist her ne kadar bunları dinlemeye vakti olmasa da öykünün cazibesine kapılmıştı.

"1967'de Londra'ya taşındı. Orada iltica etmiş bir KGB ajanının infaz edilmesi işini örgütledi Sonraki on yıl içerisinde GRU'nun en iyi ajanları arasına katıldı. Çocukluğundan beri eğitilmişti... güvenilir ve sadıktı. En az altı dili akıcı şekilde konuşuyordu. Gazetecilik, fotoğrafçılık, reklamcılık, denizcilik... aklına ne meslek gelirse hepsini yaptı. Hayatta kalma sanatını çok iyi biliyordu. Yaptığı işleri kamufle etmekte, düşmanlarını yanlış hedefe yönlendirmekte ustaydı. Kendi emrinde ajanları vardı, kendi başına operasyonlar örgütleyip uygulayabiliyordu. Bu operasyonların çoğu infazdı, genellikle üçüncü dünya ülkelerinde gerçekleştiriliyordu. Üstleri ihtiyaç duyduğunda baskı, yıldırma, tehdit gibi işlere de bakıyordu. 1969 yılında yüzbaşı, 1972'de binbaşı, 1975'te yarbaylığa yükseldi."

"İsveç'e nasıl geldi?"

"Oraya geliyorum. Yıllar geçtikçe yozlaştı, biraz rüşvete bulaştı, oradan buradan cebine paralar akmaya başladı. İçkiye düştü, bir sürü kadınla macerası oldu. Tabii bunlar siciline kaydediliyordu ama pek büyütülmüyordu. Yani hâlâ revaçtaydı. 1976 yılında bir görevle İspanya'ya gönderildi. Detaylara girmemize gerek yok, çuvallayıp kendini aptal durumuna düşürdü. Görev başarısız olmuş, Zalachenko bir anda gözden düşmüş ve Rusya'ya geri çağrılmıştı. Emre aldırmayıp başını daha büyük belaya soktu. GRU, Madrid elçiliğindeki askeri ataşeye, onu bulup konuşarak aklını başına getirmesini söylemiş. Bu konuşmada ciddi bir şeyler yaşanmış olmalı ki, Zalachenko askeri ateşeyi öldürmüş. Başka bir şansı kalmadığından, bütün köprüleri yakıp derhal iltica etmeye karar

vermiş. İspanya'dan Portekiz'e giderken deniz kazasında ölmüş gibi iz de bırakmış ardında. Ayrıca, hedefi ABD'ye gitmekmiş gibi bir hava yaratmış. Ama iltica için hemen akla gelmeyecek bir ülkeyi seçmiş. İsveç'e geldiğinde SÄPO'yla ilişkiye geçip, iltica başvurusunda bulunmuş. Talebi kabul edilmiş. Aslında bu çok akıllıca bir karardı. GRU ya da KGB'nin çoktan yola çıkardığı infaz timinin onu burada arama ihtimali neredeyse sıfırdı."

Björck sustu.

"Ve?"

"Sovyetler Birliği'nin en üst düzeyde bir ajanı, sığınma hakkı isteyince, İsveç ne yapacaktı? Burjuva hükümeti iş başına yeni geçmişti, çiçeği burnunda başbakanın karar vermesi gereken ilk iş buydu. Politikacı beyefendiler tabii ki hemen ondan kurtulmak istediler ama müthiş bir skandala yol açacağından Sovyetler Birliği'ne gönderemezlerdi. ABD ya da İngiltere'ye göndermeye çalıştılar, Zalachenko karşı çıktı. Oralarda Sovyetler'in üst düzey ajanlarının cirit attığını, onu kolayca bulacaklarını biliyordu. Yahudilerden hoşlanmadığından İsrail'e de gitmek istemedi. Yani İsveç'te kalmaya kararlıydı."

Anlatılanlar Mikael'e o kadar gerçeküstü geliyordu ki, acaba Björck kendisiyle dalga mı geçiyor, diye düşünüyordu.

"Yani İsveç'te kaldı."

"Evet."

"Ve bu hiç açığa çıkmadı."

"İsveç'in hiçbir devlet sırrı bu kadar iyi korunmadı. Zalachenko'dan çok iyi faydalandık. 70-80 yılları arasında Sovyetler'den kaçan ajanların şahıydı o, hem de uluslararası planda. GRU'nun seçkin timlerinden, operasyon şefi düzeyinde

iltica eden tek kişi oydu."

"Yani satacağı bilgileri vardı?"

"Evet. Elindeki kartları iyi kullandı, canının istediği bilgileri parça parça sundu. NATO'nun Brüksel'deki merkezinde çalışan bir Sovyet ajanı onun sayesinde açığa çıkarıldı. Roma'daki ajan, Berlin'deki bağlantılar, Ankara'ya, Atina'ya gönderilen katiller hep onun sayesinde deşifre edildi. İsveç hakkında çok bilgisi yoktu ama başka ülkelerde yürütülen operasyonlar hakkında bildiklerini, bizim üzerimizden, hizmet karşılığı servis ettik. Adam tam bir altın madeniydi."

"Yani onunla işbirliği yaptınız."

"Yeni bir kimlik, pasaport ve az miktarda para verdik. O kendini idare etti. Zaten bunun için eğitilmişti."

Mikael Blomkvist bir süre durup, duyduklarını sindirmeye çalıştı Sonra Björck'e baktı.

"Geçen sefer bana yalan söyledin."

"Öyle mi?"

"Bjurman'ı, seksenli yıllarda Polis Atıcılık Kulübü'nde tanıdığını söylemiştin. Hâlbuki onu çok daha önceden tanıyordun."

"Bunu mesleki bir refleks gibi kabul et. Açığa vurulmaması gereken bir tür devlet sırrı; o zaman Bjurman'la ne zaman ilişkiye geçtiğimden bahsetmek için bir neden yoktu. Ancak Zala'yı sorduğunda bağlantı kurabildim."

"İyi, şimdi anlat."

"Otuz üç yaşındaydım. SÄPO'da üçüncü yılımdı. Bjurman gençti, yeni mezundu. Teşkilatın bazı yasal işlerini takip

ediyordu. Bir çeşit stajyerdi yani. Bjurman Karlskrona'lıdır. Babası askeri istihbaratta çalışmıştı."

"Ve?"

"Ne ben, ne de Bjurman Zalachenko gibi biriyle uğraşacak kadar vasıflıydık. 1976'da, seçim arifesindeydik. Merkezde işe yarar kimse yoktu. Ya izinli ya da bir görevdeydiler. İşte Zalachenko, İsveç devletine sığınmak için tam da o günü seçmişti. Norrmalm polis karakoluna giderek, iltica etmek için istihbarat dairesinden bir yetkiliyle görüşmek istediğini söylemiş, ismini vermemişti. O gün nöbetçiydim. Her zaman karşılaştığımız türden bir iltica vakası diye, yanıma yardımcı olarak Bjurman'ı alıp Norrmalm'a gitmiştim."

Björck, gözlerini ovuşturdu.

"Adını, nereden geldiğini, ne iş yaptığını sanki çok sıradan şeylermiş gibi serinkanlı bir dille anlattı. Bjurman not alıyordu. Olayın ciddiyetini anlamam çok zaman almadı. Görüşmeyi hemen kestim. Zalachenko ile Bjurman'ı alarak karakoldan çıktım. Adamın anlattıkları sıradan kulaklar için değildi. Ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum, tren garının karşısındaki Continental Oteli'nde bir oda ayırıp Zalachenko'yu yerleştirdim. Bjurman'a ona bakıcılık etmesini söyledim. Resepsiyona inip şefimi aradım."

Birden gülmeye başladı.

"Çok amatörce davranmıştık. Gerçek bu."

"Şefin kimdi?"

"İsmin önemi yok, üstelik isim vermeyi de düşünmüyorum."

Blomkvist omuzlarım silkerek, konuyu kapattı.

"Şefim ve ben işin ciddiyetinin ve nasıl bir gizlilik gerektirdiğinin farkındaydık, mümkün olduğu kadar az insanı karıştırmalıydık. Bjurman, kesinlikle bu işin dışında tutulmalıydı; bu iş onun boyunu aşardı. Ama bir kez haberdar olmuştu işte, yeni birini daha bu sırra ortak etmektense onunla devam etmeliydik. Eminim, bu benim için de geçerliydi. Teşkilatın içinde Zalachenko'nun varlığını bilen yedi kişi vardı."

"Peki teşkilat dışında kaç kişi biliyordu?"

"1976 yılından 1990'ların başına kadar... hükümettekileri, askeri istihbarat ve teşkilattakileri sayarsak yirmi kişi kadar."

"Peki, 1990'dan sonra?"

Björck omuzlarını silkti.

"Sovyetler Birliği çöktükten sonra, Zalachenko artık ilginç biri değildi."

"Zalachenko İsveç'e yerleştikten sonra neler oldu?"

Björck uzunca bir süre hiçbir şey demedi, Blomkvist'in sabrı taşmak üzereydi.

"Dürüst olmak gerekirse... Zalachenko büyük bir başarıydı, bu işe karışanlar -ben dahil- kariyerlerimizi onun üzerine inşa ettik. Yanlış anlama... tam gün mesai gerektiren bir işti. Bana Zalachenko'ya rehberlik etme görevi verildi. İlk on yıl içerisinde, haftada en az iki kere buluştuk. Bilgilerinin önemini koruduğu yıllardı. Tabii onu kontrol altında tutmak da bir o kadar önemliydi."

"Ne açıdan?"

"Zalachenko şeytan gibi kurnazdı. Karizmatik bir centilmenlikle, paranoyak bir çılgınlık arasında gidip gelirdi.

İçtiği zaman kafayı yer, saldırganlaşırdı. Birçok gece, başına aldığı belalardan kurtarmak için müdahale etmem gerekti."

"Örneğin?"

"Bir defasında, bir barda biriyle dalaşmış, araya girip sakinleştirmeye çalışan iki bekçiyi eşek sudan gelinceye kadar dövüp haşat etmişti. Kısa boylu, narin yapılı, ama yakın dövüşte inanılmaz yetenekli bir adamdı. Ve maalesef eline geçen her fırsatta bu yeteneğini sergiliyordu. Hatta bir defasında gidip onu bir karakoldan çıkarmıştım."

"Pek de akıllıca davranmıyormuş. Böyle yaparak dikkatleri üzerine çekmiyor muydu? Bana pek profesyonelmiş gibi gelmedi."

"Yapısı buydu. İsveç'te hiç suç işlemedi, hiçbir zaman tutuklanmadı. Ona İsveç ismi, pasaportu, kimliği verdik. Kirasını teşkilatın ödediği, Stockholm'ün banliyösünde bir evde oturuyordu, geçinecek kadar bir maaşı da vardı. Ancak onun barlara ve kadınlara takılmasını engelleyemedik. Tek yapabildiğimiz arkasını temizlemekti. Bu işi 1985'e kadar ben yaptım. Daha sonra yeni bir göreve atandığımdan, benim yaptığım işi bir başkası üstlendi."

"Bjurman'in rolü neydi?"

"Doğrusu, Bjurman bir yüktü. Yetenekleri sınırlıydı. Yanlış yerde yanlış adamdı. Zalachenko hikayesini daha işin başında, tesadüfen dahil olmuştu. Sonraları, ihtiyaç duydukça, küçük yasal formaliteleri halletmesi için çağırırdık. Şefim Bjurman sorununu çözdü."

"Nasıl?"

"Düşünülebilecek en basit yöntemle. Teşkilattan

uzaklaştırıldı. Sözde bizim işlerimizi yürüttüğü bir hukuk bürosu kurduruldu... "

"Klang & Reine."

Björck Mikael'e dikkatle baktıktan sonra başını salladı.

"Bjurman yetenekli değildi ama kendi başının çaresine bakabiliyordu. Teşkilatın küçük birtakım hukuki işleri dışında, ciddi bir görev verilmedi. Bir bakıma, o da kariyerini Zalachenko sayesinde yaptı."

"Peki, Zalachenko şimdi nerede?"

Björck bir süre tereddüt etti.

"Gerçekten bilmiyorum. Onunla ilişkim 1985'ten sonra azaldı. Yaklaşık on iki yıldır hiç görmedim. 1992'de İsveç'i terk ettiğini duydum."

"Belli ki geri gelmiş. Silah, uyuşturucu kaçakçılığı ve kadın ticaretiyle yeniden boy gösterdi."

"Bunları yaparsa şaşırmam," dedi Björck. "Ama sizin aradığınız adam Zala mı, emin değilim."

"Bu öykünün altından iki ayrı Zala'nın çıkma olasılığı çok düşük. İsveç kimliğindeki adı ne?"

"Bunu açıklayamam."

"Kaçak oynuyorsun ama."

"Zala kim, bilmek istiyordun. Ben de anlattım. Ama sözleşmeye bağlı kalacağından emin olmadan yapbozun asıl parçasını vermeyi düşünmüyorum."

"Zala üç cinayet işledi ama polis yanlış kişinin peşinde. Zala'nın İsveç'teki adını vermeden kurtulacağını sanıyorsan,

yanılıyorsun."

"Lisbeth Salander'in katil olmadığını nereden biliyorsun?"

"Biliyorum."

Björck gülümsedi. Birden rahatlamış gibiydi.

"Ben bu üç kişiyi Zala'nın öldürdüğünü düşünüyorum," dedi Blomkvist.

"Yanlış, Zala kimseyi öldürmedi."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü, Zala şimdi 65 yaşında, sakat. Bir ayağı kesildi, yürümekte zorluk çekiyor. Odenplan'dan Enskede'ye koşup adam öldüremez. Bunu ancak sakatlara destek kurumundan yardım alarak yapabilir."

Malin Eriksson, Sonja Modig'e nazik bir şekilde gülümsedi.

"Bunu Mikael'e sormalısın."

"Tamam."

"Seninle onun araştırmasını tartışamam."

"Ama ya aradığımız adam Zala'ysa... "

"Bunu da Mikael'le tartışman gerekecek," dedi Eriksson. "Ben sana, ancak Dag'ın araştırmalarıyla ilgili yardımcı olabilirim, kendi araştırmalarımızı anlatamam."

Modig iç çekti.

"Anlıyorum, prensip melesi. Bu listedeki isimler hakkında ne diyebilirsin?"

"Sadece Dag'ın yazdıkları hakkında bilgi verebilirim. Kaynaklar hakkında değil. Mikael bugüne kadar on iki kişi üzerine çalıştıktan sonra onları listeden sildi. Belki bunu bilmende fayda var. "

Hayır, bunun faydası olmaz. Polis kapılarını çalıp onları sorgulayacak. Bir hakim, iki avukat, bir sürü politikacı, gazeteci... ve meslektaşlar. Neşeli bir topluluk. Modig, bizim ekip cinayetlerin ertesi günü bu işi yapmaya başlamalıydı, diye düşündü.

Gözü listede bir isme takıldı. Gunnar Björck.

"Bu adamın adresi yazılmamış."

"Yazılmadı."

"Neden?"

"SÄPO'da çalıştığından adresini gizli tutuyorlar. Şimdi raporlu. Dag ona ulaşmayı bir türlü başaramamıştı."

"Ya siz? diye gülümsedi Modig.

"Mikael'e sor."

Modig, Svensson'un masasının arkasındaki duvarda bir yerlere gözlerini dikti.

"Özel bir soru sorabilir miyim?"

"Sor."

"Siz arkadaşlarınızı ve avukatı kimin öldürdüğünü düşünüyorsunuz?"

Eriksson bir şey demedi. Keşke Blomkvist yanında olsaydı da, bu soruları o cevaplasaydı. Bir polisin sorularına maruz kalmak rahatsız edici bir şeydi. Daha da beteri *Millennium*'un vardığı sonuçları açık bir şekilde anlatamamaktı. O bunları düşünürken,

Erika Berger'in sesi duyuldu.

"Bizim teorimiz, Dag ile Mia'nın, Dag'ın kadın ticaretinin faillerini ifşa etmeye hazırlandığı kitabı için öldürüldüğü. Ama katil kim, bilmiyoruz. Mikael, Zala adında bir adamın peşinde."

Berger onlara kahve getirmişti. Kahve bardaklarının birinin üzerinde kamu çalışanları sendikasının logosu vardı, diğerinde de Hıristiyan Demokrat Partisi'nin logosu. Berger nezaketle gülümsedikten sonra dönüp odasına gitti.

Üç dakika sonra tekrar geldi.

"Memur Modig, amiriniz aradı. Cep telefonunuzdan ulaşamıyormuş. Onu aramanızı istiyor."

Bjurman'ın kulübesinin önünde yaşanan olaylardan sonra, emniyet teşkilatında hummalı bir çalışma başladı. Teşkilatın bütün birimlerine, Salander'in sonunda ortaya çıktığı duyuruldu. Büyük ihtimal altında bir Harley-Davidson vardı, silahlıydı, Stallarholmen bölgesinde, bir yazlık kulübenin önünde birini vurmuştu.

Polis, Strängnäs, Mariefred ve Södertälje'ye giren yollara barikatlar kurarak arama yaptı. Södertälje'den Stockholm'e giden banliyö trenlerini üç saat boyunca kontrol etti. Harley-Davidson'lı ya da yayan, Salander'i bulamamışlardı.

Akşam yedi civarında bir devriye ekibinin, Alvsjö fuar alanının bitişiğindeki park alanında Harley-Davidson'ı bulmasıyla, araştırmanın yönü Södertälje'den Stockholm'e kaydırıldı. Motosikletle birlikte, Svavelsjö MC yazısı işlenmiş deri bir yelek parçası da bulunmuştu. Bu gelişmelerden haberdar edilen Bublanski, gözlüklerini alnına kaldırıp parmaklarını

trampet çalar gibi masaya vurarak, Kungsholmen'deki ofisinin penceresinden dışarıdaki karanlığa bakmaya başladı.

İşler iyice sarpa sarmıştı. Salander'in kız arkadaşının kaçırılması, hikayeye boksör Paolo Roberto'nun dahil olması, Södertälje yakınındaki kundaklama ve ormanda gömülü cesetler. Ve Stallarholmen'deki tuhaf olaylar...

Bublanski büyük çalışma salonuna giderek haritada Stockholm ve çevresini inceledi. Stallarholmen, Nykvarn, Svavelsjö ve nihayet Alvsjö; bu dört yer bir biçimde önem kazanmıştı. Bakışlarını Enskede'ye çevirip iç çekti. Bir arpa boyu yol gidememişlerdi. Enskede'deki cinayetler, ilk baştaki tahminlerinden çok daha karmaşıktı.

Blomkvist Stallarholmen'deki dramdan habersizdi. Smådalarö'den, öğleden sonra saat üçte ayrıldı. Bir benzin istasyonunda durdu, bir kahve içerek aldığı notları anlamlandırmaya çalıştı.

Öfkeliydi. Björck'ün ona bu kadar detaylı bilgi vermesine şaşırmıştı. Yine de yapbozun son parçasını vermeyi, Zala'nın, İsveç'te kullandığı kimliği açıklamayı reddetmişti.

"Bir anlaşma yaptık," demişti Mikael

"Ve ben de, kendi payıma düşeni yerine getirdim. Zalachenko kim, anlattım. Daha fazlasını istersen yeni bir anlaşma yapmamız gerekir. Adımın bu işin dışında tutulacağını garanti etmelisin. Ayrıca, Zalachenko'nun hikâyesini yazarken benim rolümden hiç bahsetmeyeceksiniz."

"Sana bunu nasıl garanti edebilirim? Polis soruşturmasını ben yönetmiyorum, er ya da geç sana ulaşacaklardır."

"Polisin yaptığı soruşturma beni endişelendirmiyor. Ben senden şu orospular işinde adımın çıkmayacağının garantisini istiyorum."

Mikael, Björck'ün asıl ilgilendiği şeyin kadın ticaretinde isminin açıklanmaması olduğunu fark etmişti. Gizli bilgileri vermek onu çok da fazla kaygılandırmıyordu. Bu onun kişiliğini açıklayan bir şeydi.

"Sana bu konuda bir şey yapmayacağım konusunda söz verdim."

Mikael onun istediği türden garantiler vermek istemiyordu. Temel öykünün anlatımında, adının gizli kalması için Björck'le pazarlık yapabilirdi, ama bütünüyle anonim kalacağına garanti veremezdi. Sonunda bir ya da iki gün düşünüp, tekrar bir araya gelmek üzere anlaştılar.

Mikael kahvesini içerken burnunun dibine kadar gelmiş bir şeyi göremediğini düşünüyordu. Çözüme çok yaklaşmıştı, parçaları görüyor ama net bir resim çıkartamıyordu. Aklına bu hikayeye ışık tutabilecek bir adam daha geldi. Yakınlarda, Ersta'daki rehabilitasyon merkezinde kalıyordu. Saatine baktı. Holmer Palmgren'i ziyaret etmek için ayağa kalktı.

Gunnar Björck endişeliydi. Kendini çok yorgun hissediyordu. Sırtındaki ağrılar artmıştı. Üç ağrıkesici alıp oturma odasındaki kanepeye uzandı. Düşünceler beynini kemiriyordu. Bir saat sonra kalktı, su kaynattı. Bardağına bir Lipton çay poşeti koyarak mutfak masasına oturdu. Kara kara düşünmeye başladı.

Blomkvist'e güvenebilir miydi? Elindeki bütün kartları açmış, kendini onun insafına bırakmıştı. Ama önemli bilgiyi saklamıştı:

Zala'nın kimliğiyle, bu olaydaki rolünü.

Bu pisliğe nasıl bulaşmıştı? Bir suç işlememişti. Yalnızca orospulara biraz para yedirmişti. Sonuçta bekâr biriydi. Üstelik on altı yaşındaki o kaltak, ondan hoşlanırmış gibi bile yapmamış, yüzüne iğrenir gibi bakmıştı.

Lanet amcık. Yaşı o kadar küçük olmasaydı, kız yirmisinde falan olsaydı, şimdi içine düştüğü kadar kötü bir duruma düşmezdi. Blomkvist de ondan iğreniyordu. Üstelik bunu saklamaya bile gerek görmemişti.

Zalachenko.

Bir pezevenk. Ne ironikti. Zalachenko'nun fahişelerini becermişti. Zalachenko... geri planda kalacak kadar zekiydi.

Bjurman ile Salander.

Ve Blomkvist.

Bir çıkış yolu?

Birkaç saat düşündükten sonra çalışma odasına gitti. İş yerine uğradığında telefon numarasını kaydettiği kâğıdı aradı. Mikael Blomkvist'ten sakladığı yalnızca Zala'nın İsveç'teki adı değildi, onun nerede oturduğunu da biliyordu. Ama on iki yıldır hiç konuşmamıştı. Bunun için istek de duymamıştı.

Zalachenko kurnaz tilkinin tekiydi. Sorununu anlayacaktı. Dünyanın gözünden saklanmasını bilirdi. *Yurt dışına git, kendini emekliye ayır.* Yakalanırsa, işte o zaman kıyamet kopardı. Ayaklarını bastıkları zemin altlarından kayardı.

Uzun süre tereddüt ettikten sonra telefon numarasını çevirdi.

"Merhaba, ben Sven Jansson," dedi. Bu ismi çok uzun süredir kullanmamıştı. Zalachenko arayanın kim olduğunu hemen anladı.

28. BÖLÜM

6 NİSAN, ÇARŞAMBA - 7 NİSAN, PERŞEMBE

Bublanski ile Sonja Modig, sabah saat sekizde Vasagatan'daki, Wayne's pastanesinde buluşarak kahvaltı yaptılar. Modig, önceki gün yaşananları anlatan Bublanski'yi daha önce hiç bu kadar sıkıntılı görmemişti. Şefinin anlattıklarını dinleyen Modig, uzun bir süre bir şey demedi. Sonra elini uzatıp Bublanski'nin elinin üzerine koydu. Şefine ilk kez dokunuyordu, dostluk gösterisinden başka bir amacı da yoktu. Bublanski hüzünle gülümsedi, Modig'in üzerine koyduğu eli tutarak, aynı dostça duyguyla sıktı.

"Belki de emekliye ayrılmalıyım," dedi. Modig anlayışla gülümsedi.

"Bu soruşturma parçalarına ayrılmak üzere," dedi Bublanski. "Bugün Ekström'e olup bitenleri anlattım. Ne dedi biliyor musun? 'Doğru bildiğin neyse onu yap.' Karar yeteneği felce uğramış."

"Çamur atmak istemiyorum, ama ne bok yerse yesin, beni ilgilendirmiyor," dedi Modig. Bublanski iç çekti.

"Resmen soruşturma ekibine alındın. Ama gelip senden özür dileyeceğini sanmam."

Modig omuzlarını silkti.

"Şimdi bütün soruşturma ekibi seninle benden ibaret gibi. Dün sabah Faste hışımla çıktı gitti. Tüm gün cep telefonu kapalıydı. Yarın da görünmezse, bulunması için birini göndereceğim."

"Benim açımdan, ne kadar uzakta durursa o kadar iyi. Bu arada Niklas Eriksson'a ne oldu?"

"Hiçbir şey. Tutuklanıp yargılanmasını istedim ama Ekström cesaret edemedi. Sonra kıçına tekmeyi bastık. Armansky ile ciddi bir konuşma yaptım. Milton'la işbirliğini kestik. Böylece maalesef Sonny Bohman'ı da kaybettik. İşte ona üzüldüm. Yetenekli bir adamdı."

"Bu durumu Armansky nasıl karşıladı?"

"Ezildi, büzüldü. Asıl ilginci... "

"Ne?"

"Salander'in, Eriksson'dan hiç hoşlanmadığını söyledi. Birkaç yıl önce Eriksson'un aşağılık bir adam olduğunu, onu hemen işten atması gerektiğini söylemiş ama nedenini açıklamamış. Tabii ortada bir neden bulunmayınca Armansky de ona kulak asmamış."

"İlginç."

"Curt hâlâ Södertälje'de. Carl Mangus Lundin'in evinde araştırma yapıyor. Jerker, Nykvarn yakınlarında, eski hapishane kuşu Kenneth 'Avare' Gustafsson'un parçalarını toplamakla meşgul. Buraya gelmeden beni aradı, bir başka ceset daha bulmuşlar. Giysilerine bakılırsa kadınmış. Uzun süre önce gömülmüş."

"Orman mezarlığı ha. Jan, bence bu sandığımızdan çok daha ürkütücü bir hikâye. Sanırım, Nykvarn'daki cesetlerin sorumlusu da Salander değildir."

Bublanski, saatlerdir ilk kez gülümsedi.

"Hayır. Onu bu cinayetlerin dışında tutabiliriz. Ama kesinlikle silahlı. Lundin'i ayağından vuran da o."

"Dikkatini çekeyim, onu kafasından değil, ayağından vurdu. Her ne kadar, bir kız tarafından vurulduğundan Magge Lundin için kafası ya da ayağı fark etmese bile, bizim açımızdan durum bu. Oysa Enskede'de cinayetleri işleyen müthiş bir nişancı."

"Sonja... bu iş gerçekten mantık dışı bir hal aldı. Magge Lundin ile Sonny Nieminen dosyaları epeyce kabarık iki maço. Hadi Lundin bir iki kilo almış, formunda değil, diyelim. Nieminen, benim diyen delikanlıların bile çekindiği, zalim biri. Ben hâlâ Salander gibi zayıf, minik bir yaratığın onları nasıl böyle tepelediğine inanamıyorum."

"Hmmm."

"Beni yanlış anlama, hak etmediler demiyorum. Sadece bunu nasıl becerdi, bilemiyorum."

"Eh, onu bulduğumuzda sorarız. Sonuçta saldırganlığı belgelendi."

"O kulübenin önünde ne oldu, hayal bile edemiyorum. Bizim Curt Svensson bile, ki biliyorsun öyle pek hanım evladı değildir, bu iki adama aynı anda posta koyamazdı."

"Asıl soru, Lundin ve Nieminen'e neden saldırdığı."

"Terk edilmiş, yazlık bir kulübede bir küçük kız, iki psikopata karşı? Aklıma bir iki sebep geliyor," dedi Bublanski.

"Biri ona yardım etmiş olabilir mi? Belki orada başkaları da vardı?"

"Teknik raporlara göre böyle bir şey yok. Salander kulübenin içindeymiş. Masanın üzerinde bir kahve fincanı bulmuşlar. Ayrıca Anna Viktoria Hansson diye bir kadının tanıklığı var. Oradan yalnızca Salander ve iki Svavelsjö kahramanının geçtiğine yeminler ediyormuş."

"Salander kulübeye nasıl girmiş?"

"Anahtarla. Sanırım Bjurman'ın evinden aldı. Hatırlıyor musun?.."

"Tabii ya, sökülmüş polis bandı."

Bir süre parmaklarını masaya vurarak düşünen Modig, yeni bir soruyla sessizliğini bozdu.

"Miriam Wu'nun kaçırılması olayına Lundin'in karıştığı ispatlandı mı?"

"Paolo Roberto'ya üç düzine motosikletçi resmi gösterildi. Hiç tereddüt etmeden adamı işaret etti. Nykvarn'da gördüğü adam kesinlikle oymuş."

"Blomkvist?"

"Henüz ona ulaşamadım. Telefona cevap vermiyor."

"Ama Salander'e Lundagatan'da saldıran adamı tarif etmişti. Eşkal Lundin'e uyuyor. Demek ki Svavelsjö MC epeydir Salander'in peşinde. Neden?"

Bublanski ellerini iki yana açtı.

"Acaba biz onu ararken, Salander Bjurman'in yazlık kulübesinde mi kalıyordu?" dedi Modig.

"Benim de aklıma gelmedi değil, ama Jerker böyle düşünmüyor. Kulübede birinin kaldığını gösteren hiçbir iz yokmuş. Zaten tanığımız da, kızın sabah erkenden kulübeye yürüyerek geldiğini görmüş."

"Neden oraya gitti? Herhâlde Lundin'e orada randevu vermemiştir."

"Sanmam. Jerker bir karton kutu içinde birtakım dosyalar bulmuş. Bjurman'ın Salander hakkında yaptığı şahsi araştırmalara ait notlar, Sosyal Hizmetler Müdürlüğü Vesayet şubesinin raporları ve eski okul belgeleri vs. Dosyaların sırtında numaralar varmış, görünüşe göre bazı dosyalar eksikmiş. Jerker'in buldukları 1, 4 ve 5 numaralı dosyalarmış."

"Öyleyse, 2 ve 3 kayıp."

"Belki beşten fazla dosya vardı, bilemiyoruz."

"İşte bir soru daha; Salander kendisi hakkında neden bilgi toplasın?"

"İki neden düşünebiliyorum. Ya Bjurman'ın onun hakkında topladığı bazı bilgileri yok etmek istiyor ya da bazı bilgilere ulaşmak istiyor. Ama cevaplanması gereken bir soru daha var."

"Ne?"

"Bjurman kız hakkında niye bu kadar detaylı rapor tutup sonra yazlık kulübesinde sakladı? Görünüşe göre Salander kutuyu tavan arasında bulmuş. Bjurman onun vasisiydi. Yani hakkında her türlü bilgiye sahipti. Ancak, adam takıntılı bir şekilde Salander'in hayatının haritasını çıkartıyormuş."

"Şu Bjurman denilen adamın rezil biri olduğu giderek ortaya çıkıyor. Bu sabah *Millennium'da* seks pazarı müşterilerinin listesini gözden geçirirken, listede bu adamın da ismi çıkarsa hiç

şaşırmam, diye düşünüyordum."

"Haklısın. Bilgisayarında bulduğun şiddet içeren porno koleksiyonunu hatırlasana. *Millennium'da* dişe dokunur bir şeyler var mıydı?"

"Bilemiyorum. Blomkvist, listedeki isimleri tek tek kontrol ediyormuş. Ama Malin Eriksson'a bakılırsa henüz ilginç bir şey bulamamış. Jan... sana bir şey söylemeliyim. Ben bu cinayetlerin hiçbirini Salander'in işlediğini düşünmüyorum. Enskede ile Odenplan'da işlenen cinayetlerin. İşe başladığımızda herkes gibi ben de Salander'in katil olduğuna ikna olmuştum. Şimdi ise buna inanmıyorum. Ancak nasıl açıklayacağımı da bilemiyorum."

Bublanski, Modig'e hak verdiğini fark etti.

Sarışın Dev, Lundin'in Svavelsjö'deki evinde ileri geri dolaşıyordu. Mutfak penceresinin önünde durup yolu kolladı. Çoktan dönmüş olmalıydılar. İçinde kötü bir his vardı. Bir şeylerin ters gittiği belliydi.

Ayrıca Magge Lundin'in evinde yalnız kalmak hiç hoşuna gitmiyordu. Kendini evinde hissetmiyordu. Üst kattaki oda cereyan yapıyor, bütün evden tuhaf sesler geliyordu. İçindeki huzursuzluktan kurtulmaya çalıştı. Ne kadar aptalca olduğunu bilse de yalnız kalmaktan hoşlanmıyordu. Kanlı canlı insanlardan korkmazdı ancak kırsal alandaki bu boş evde tarif edemediği ürkütücü bir şey vardı. Sesler hayal gücünü çalıştırıyordu. Kapıdaki bir çatlaktan karanlık şeytani bir şeyin kendisini izlediği hissinden kurtulamıyordu. Bazen bu yaratığın nefesini işittiğini sanıyordu.

Çocukluğunda ondaki karanlık korkusuyla dalga geçerlerdi.

Daha doğrusu, yaşıtlarını, bazen de kendinden daha büyükleri hizaya getirene kadar alay etmişlerdi. Hizaya getirmekte üstüne yoktu.

Ama bu korku canını sıkıyordu. Karanlıktan ve yalnızlıktan nefret ediyordu. Keşke Lundin eve gelseydi. Aynı odada oturduklarında bile tek kelime konuşmuyorlardı, ama onun varlığı toparlanmasını sağlardı. Gerçek sesler duyar, gerçek hareketleri algılar, yakınında insan olduğunu bilirdi.

İçine düştüğü huzursuzluktan kurtulmak için CD çalara bir şey koydu. Okumak için duvardaki rafta bir kitap bakındı. Lundin'in entelektüel cephaneliğinde onu ilgilendirecek bir şey bulamadı: Motosiklet dergileri, erkek dergileri, yıpranmış birkaç polisiye. Yalnızlığı giderek klostrofobik bir hal alıyordu. Çantasında taşıdığı tabancayı çıkarıp silah yağıyla temizledi, bu, sanki bir terapiymişçesine onu bir süreliğine sakinleştirdi.

Artık bu evin içinde daha fazla kalamazdı. Bahçeye, hava almaya çıktı. Komşu evin görüş alanına girmemeye dikkat ederek, ışıkları yanan pencereleri görebileceği bir yerde durdu. Oralarda yaşayan birileri vardı, devi sakinleştiriyordu bu. Uzaktan bir yerlerden müzik sesi geliyordu.

Lundin'in ahşap cezaevine geri dönerken, tekrar o müthiş huzursuzluğa kapıldı kapıyı açmadan önce, kalp çarpıntısının dinmesi için bir süre merdivenlerde bekledi.

Saat yedide, akşam haberlerini dinlemek için, *TV4* kanalını açtı. Stallarholmen'deki yazlık kulübenin önünde yaşananları dehşetle dinledi.

Üst kattaki odasına koştu, eşyalarını çantasına tıktı. İki dakika sonra Volvo'yu gazlayarak yola çıktı.

Saniyelerle kurtulmuştu. Svavelsjö'nün bir kilometre kadar

dışında, mavi ışıkları yanıp sönen iki polis arabasının hızla köye geldiklerini gördü.

Mikael Blomkvist, çarşamba günü akşam saat altıda, Holger Palmgren'le görüşme izni alabilmek için epeyce çabalamak zorunda kaldı.

Blomkvist'in şiddetli ısrarı karşısında çaresiz kalan hemşire, yakında bir yerlerde oturan Dr. Sivarnandan'ı çağırmak zorunda kaldı. On beş dakika sonra kliniğe gelen Sivarnandan duruma el koydu. Önce Mikael'in isteğini kesinlikle reddetti. Son iki hafta boyunca birçok gazeteci Palmgren'in izini bulmuş, onunla görüşebilmek için umutsuz bir çaba göstermişlerdi. Palmgren kimseyle görüşmek istemediğini kesin bir dille söylemiş, bu nedenle personele odasına kimsenin sokulmaması emri verilmişti.

Dr. Sivarnandan da yaşananları üzüntüyle izliyordu. Gazetelerin Salander hakkında yazdıkları şeyler karşısında dehşete kapılmıştı. Bunlara bir tepki gösterme imkânından yoksun olan hastası, doktora göre derin bir depresyona girmişti. Palmgren rehabilitasyon seanslarını bırakmıştı. Günlerini gazeteleri okuyup odasındaki televizyondan Salander hakkındaki haberleri dinleyerek geçiriyor ve kara kara düşünmekten başka bir şey yapmıyordu.

Mikael, Sivarnandan'ın masasının önünde inatla dikilerek, kesinlikle Palmgren'i üzmeyeceğini, niyetinin ondan bir açıklama kopartmak olmadığını açıkladı. Mikael Salander'in yakın arkadaşıydı, onun gözünde Salander kesinlikle suçsuzdu. Yalnızca olayları aydınlatacağını umduğu, Salander'in geçmişiyle ilgili bazı bilgilere ulaşmak için çabalıyordu.

Dr. Sivarnandan'ı ikna etmek zordu. Blomkvist bir koltuğa oturup bu dramdaki rolünü detaylı bir şekilde açıklamak zorunda kaldı. Yarım saatlik bir tartışmadan sonra doktoru razı edebildi. Sivarnandan, Mikael'e bir süre beklemesini söyleyip, Palmgren'le görüşmeye gitti.

On dakika sonra geri döndü.

"Seninle görüşmeyi kabul etti. Eğer canını sıkarsan, kapının önüne koyulacağını bil. Onunla röportaj yapmak için gelmedin, ziyaretin hakkında kesinlikle bir şey yazmayacaksın."

"Bu konuda tek bir satır yazmayacağım."

Palmgren'in odası oldukça küçüktü. Bir yatak, bir yazı masası ve birkaç sandalye vardı. Palmgren beyaz saçlı, bostan korkuluğu gibi zayıf bir adamdı. Dengesini bulmakta zorlanmasına rağmen, Mikael odasına girince ayağa kalkıp onu içeri buyur etti. Mikael'in elini sıkmadı ama oturması için sandalyelerden birini işaret etti. Dr. Sivarnandan odada kaldı. Mikael önce, Palmgren'in ağzında geveledi̇ği sözcükleri anlamakta zorlandı.

"Lisbeth iyi arkadaşın demişsin, kimsin sen, ne istiyorsun?" Mikael oturduğu sandalyenin arkalığına yaslanarak bir süre düşündü.

"Holger, bana birşey söylemek zorunda değilsin. Yalnızca beni kovmadan önce anlatacaklarımı dinlemeni rica ediyorum."

Palmgren başıyla sertçe onayladı ve sandalyesini sürükleyerek Mikael'in tam karşısına geçti.

"Lisbeth Salander'i iki yıl önce tanıdım. İçeriğini anlatmayacağım bir araştırma görevi verdim. Geçici olarak kaldığım bir şehirde beni ziyaret etti. Birkaç hafta birlikte çalıştık."

Mikael sustu. Palmgren'e ne kadarını anlatması gerektiğini bilemiyordu. Sonunda mümkün olduğunca gerçeğe bağlı kalmaya karar verdi.

"O dönemde iki önemli şey oldu. Birincisi Lisbeth benim hayatımı kurtardı. İkincisi bir süreliğine çok iyi iki arkadaş olduk. Onu daha yakından tanıdım ve sevdim."

Blomkvist fazla detaya girmeden, ilişkilerinin niteliğini, yılbaşı tatilinden sonra, Salander'in onunla ilişkisini nasıl bir anda kesip arkasından da yurtdışına gittiğini anlattı.

Millennium'daki işinden bahsetti. Dag Svensson ile Mia Bergman'in nasıl öldürüldüğü, kendisinin bu işin peşine nasıl düştüğü hakkında bilgiler verdi.

"Her gün başka bir uydurma haber yumurtlayan gazetecilerin seni nasıl rahatsız ettiklerini kestirebiliyorum. Şu anda yapabileceğim tek şey, böyle bir haber peşinde koşmadığıma seni temin etmektir. Lisbeth için geldim, arkadaşlık adına buradayım. Sanırım bu ülkede, Lisbeth Salander'in masumiyetine hiç şüphe duymaksızın inanan az sayıda insandan biriyim. Tereddütsüz onun yanındayım. Cinayetlerin arkasında Zalachenko isimli bir adamın olduğuna inanıyorum."

Blomkvist sustu. Zalachenko'nun adını söyler söylemez, Palmgren'in gözleri birden ışıldamıştı.

"Eğer geçmişine ışık tutarak Lisbeth'e yardım etmek istiyorsan, işte, tam sırası. Eğer Lisbeth'e yardım etmek istemiyorsan, ziyaretine gelerek zamanını boşa harcamışım demektir, seninse kimin tarafında durduğun belli olur."

Palmgren onu hiçbir şey demeden sessizce dinlemişti. Mikael'in son sözleriyle gözleri tekrar ışıdı. Gülümsedi. Becerebildiği kadar net konuşmaya başladı.

"Gerçekten ona yardım etmek istiyorsun."

Blomkvist başını salladı.

Palmgren ona doğru eğildi.

"Bana Lisbeth'in evindeki kanepeyi tarif et," dedi.

Mikael gülümsedi.

"Birkaç vesileyle evini ziyaret etmiştim. Beş para etmez, iğrenç mi iğrenç bir kanepe. Sanırım ellili yılların başından kalma. Üzerinde, sarı desenli, kahverengi kumaşla kaplanmış, iki biçimsiz minder var. Yer yer yırtılmış ve içindekiler dışarı fırlamış."

Palmgren birden kahkaha atmaya başladı. Sanki boğazını temizlermiş gibi çıkıyordu sesi. Dr. Sivarnandan'a döndü.

"En azından evine gitmiş. Acaba misafirime bir kahve ikram etmem mümkün mü?" dedi.

"Elbette," dedi Dr. Sivarnandan. Odadan ayrılmak üzere ayağa kalktı. Tam kapı eşiğinde Blomkvist'e bakarak, başıyla kalmasını onayladığını belirtti.

Kapı kapanır kapanmaz, "Alexander Zalachertko," dedi Palmgren.

"İsmi biliyorsun demek?" dedi Blomkvist.

"Lisbeth söyledi. Sanırım öyküyü anlatmam gerekli... Eğer ölecek olursam, ki öyle görünüyor, benimle birlikte kaybolmasın."

"Lisbeth mi? O Zalachenko'yu nereden tanıyabilir ki?"

"Çünkü Zalachenko, Lisbeth'in babası."

Mikael Blomkvist yutkundu, önce Palmgren'in ne dediğini anlayamamıştı. Sonra kelimeler yavaş yavaş yerine oturdu.

"Ne diyorsun sen, Tanrı aşkına?"

"Zalachenko İsveç'e yetmişlerde geldi. Bir çeşit politik sığınmacıydı; Lisbeth çok ketumdur, bu yüzden öyküsünü tam öğrenemedim. Üstelik bu konuda kesinlikle konuşmak istemiyordu."

Doğum kâğıdı. Babası belirsiz.

"Zalachenko, Lisbeth'in babası," diye mırıldandı Mikael. "Tanıdığım onca yıl boyunca, yalnızca bir kez, neler yaşadığını anlattı. Beyin kanaması geçirmeden bir ay öncedi. Anladığım kadarıyla Zalachenko yetmişli yılların ortasında İsveç'e gelmiş. Lisbeth'in annesiyle 1977'de tanışmış, iki çocukları olmuş."

"İki mi?"

"Lisbeth ve ikiz kardeşi Camilla."

"Aman Tanrım, ondan iki tane mi var yani?"

"Birbirlerinden çok farklıdırlar. Neyse bu başka bir hikâye. Lisbeth'in annesinin ismi, Agneta Sofia Sjölander. Zalachenko'yu tanıdığında on yedi yaşındaynıış. Nasıl tanıştıklarını bilmiyorum. Ama anladığım kadarıyla, yalnız yaşamayı beceremeyen biriymiş, yani kendinden daha yaşlı ve tecrübeli bir erkek için kolay av. Zalachenko'dan çok etkilenmiş ve sırılsıklam âşık olmuş. Zalachenko çok nazikmiş. Tabii kızdan da çok yaşlı. Sanırım o yalnızca bir kadın peşindeydi, başka bir şey değil."

"Ben de senin gibi düşünüyorum."

"Tabii kız güvenli bir hayatı hayal etmeye başlamış, ama

Zalachenko evlilikle hiç ilgilenmiyormuş. Hiç evlenmemişler. Ama 1979 yılında, Salander'in annesi, soyadını Sjölander'den Salander'e değiştirmiş. Sanırım birilerine ait olduğunu göstermek istemiş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Zala. *Salander.'*

"Tanrım," dedi Blomkvist.

"Hastalanmadan hemen önce bunları araştırmaya başlamıştım. Annesinin böyle bir soyadı almaya hakkı vardı çünkü kendi annesinin Lisbeth'in anneannesinin soyadı Salander'di. Çok geçmeden, Zalachenko'nun tam bir psikopat olduğu açığa çıkmış. İçip içip Agneta'yı feci şekilde dövüyormuş. Anladığım kadarıyla çocuklar büyüyene kadar sürekli dayak yemiş kadın. Lisbeth, Zalachenko'nun arada bir eve geldiğini hatırlıyordu. Bazen, ansızın Lundagatan'daki evde bitmeden önce, uzun süre hiç görünmezmiş. Her seferinde aynı hikâye başlarmış. Eve içki içip seks yapmak için geldiğinden, bu ziyaretler, Lisbeth'in annesi için tam bir eziyete dönüşürmüş. Lisbeth'in anlattığı ayrıntılardan, herifin sadece fiziksel tacizle kalmadığı sonucunu çıkardım. Silah taşırmış, tehdit edermiş. Sadistçe, psikolojik bir terör uygularmış. Zamanla davranışları daha vahim bir hal almış. Lisbeth'in annesi seksenli yılların büyük bir kısmını korkuyla geçirmiş."

"Çocukları da döver miymiş?"

"Hayır. Kızlarla hiç ilgilenmiyormuş. Onlara neredeyse selam bile vermezmiş. Zalachenko geldiğinde, anneleri onları küçük odaya gönderirmiş, odadan izin almadan çıkmaları yasakmış. Lisbeth ile kız kardeşine birkaç defa öylesine bir şaplak atmış."

"Vay canına. Zavallı Lisbeth."

Palmgren başını salladı.

"Lisbeth bütün bunları hastalanmamdan kısa bir süre önce benimle paylaştı. Neler yaşadığını ilk defa bu kadar açık anlatıyordu. İşte o zaman şu saçma gayri mümeyyiz kararı ve bütün o saçmalıklarla uğraşmaya azmettim. Lisbeth tanıdığım en akıllı insan. Tam durumunun tekrar ele alınması için mahkemeye başvurmaya hazırlanırken, şu Tanrı'nın belası beyin kanaması... uyandığımda buradaydım."

Palmgren kollarını iki yana açtı. O sırada bir hemşire kapıyı çalarak kahvelerini getirdi. Palmgren hemşire odadan çıkana kadar sessiz kaldıktan sonra, "Lisbeth'in öyküsünde anlayamadığım bazı şeyler var," dedi. "Agneta onlarca kez hastaneye gitmek zorunda kalmış. Hastane kayıtlarını okudum. Ağır şiddete maruz kaldığı o kadar belliyken, Sosyal Hizmetler duruma hiç müdahale etmemiş. Kadın hastanede bakım görürken Lisbeth ile Camilla acil sosyal yardım merkezinde kalırlarmış. Anneleri hastaneden çıkar çıkmaz evlerine gider, Zalachenko gelip yeni bir dayak atana kadar beklerlermiş. Ben bunu yalnızca sosyal güvenlik ağının çöküşüne yorabiliyorum. Agneta ise, çok korktuğundan kaderine razı olup, yeni bir işkenceye hazırlanmaktan başka bir şey yapamıyormuş. Sonra bir şey olmuş. Lisbeth'in 'Büyük Felaket' dediği bir şey."

"Nedir o?"

"Zalachenko aylarca ortada yokmuş. On iki yaşına basan Lisbeth, artık onun sonsuza kadar hayatlarından çıktığını düşünmeye başlamış. Ama bir gün Zalachenko çıkagelmiş. Agneta Lisbeth'i ve kardeşini küçük odaya kapamış. Sonra da Zalachenko'yla sevişmeye başlamış. Arkasından dayak gelmiş. Adam eziyet etmekten zevk alıyormuş. Ama bu defa odaya kapatılanlar artık iki minik kız çocuğu değillermiş... Kızların

tepkileri birbirlerinden çok farklıymış. Camilla evlerinde ne olduğunu komşulardan biri duyacak diye paniğe kapılırmış. Her şeyi bastırır, annesi hiç dayak yemiyormuş gibi davranırmış. Taciz bittiğinde odadan çıkar, sanki hiçbir şey olmamış gibi babasına sarılırmış."

"Kendini korumanın bir yolu, hiç şüphesiz."

"Haklısın. Ama Lisbeth başka kumaştan dokunmuş. O gün müdahale etmiş. Mutfaktan aldığı bir bıçağı Zalachenko'nun omzuna saplamış. Zalachenko, elinden alıp suratına bir yumruk atana kadar beş kez saplamış bıçağı. Derin yaralar açamamış ama Zalachenko'dan, boynu kesilmiş bir domuzdan akan kan kadar kan akmış. Basıp gitmiş Zalachenko."

"Tam Lisbeth'lik bir hareket."

Palmgren güldü.

"Evet tam Lisbeth'e göre. Lisbeth'le asla kavgaya girişme. Onun bu dünyaya karşı tepkisi şu: Eğer biri ona silah çekerse, o daha büyük bir silah bulur. Şu olup biten şeylere baktığımda, beni korkutan da bu."

"'Büyük Felaket' bu mu?"

"Hayır. İki şey daha var. Anlamak mümkün değil. Sanırım Zalachenko aldığı yaralarla hastaneye gitmiştir. Yani polis raporu tutulması gerekirdi."

"Ama?"

"Ama, böyle bir rapor bulamadım. Lisbeth bir adamın evlerine gelerek Agneta'yla konuştuğunu hatırlıyor. Kim olduğunu ve ne konuştuklarını ise bilmiyordu. Sonra annesi, Zalachenko'nun onu affettiğini söylemiş."

"Affetmek mi?"

"Bu onun ifadesi."

Blomkvist birden durumu anladı.

Björck. Ya da Björck'ün meslektaşlarından biri. Zalachenko'nun arkasını temizlemişler. Lanet domuzlar. Gözlerini kapadı.

"Nedir bu?" dedi Palmgren.

"Sanırım ben ne olduğunu biliyorum. Biri bunun bedelini ödeyecek. Ama lütfen devam et," dedi Blomkvist.

"Zalachenko aylarca ortada görülmemiş. Lisbeth hazırlıklarını yapmış, onu bekliyormuş. Annesini korumak için, her gün okuldan kaçıyormuş. Zalachenko annesine bir şey yapacak diye ödü kopuyormuş. Lisbeth daha on iki yaşında bir çocukken, kendini annesinden sorumlu hissediyormuş ama annesi ne polise başvurmaya, ne de Zalachenko'yla ilişkisini kesmeye cesaret edebilmiş, belki de durumun ciddiyetini bile kavrayamıyormuş. Bir gün Zalachenko geri dönmüş. Lisbeth okuldaymış. Eve döndüğünde Zalachenko kapıdan çıkıyormuş. Bir kelime bile söylememiş. Lisbeth'e bakarak gülmüş yalnızca. Annesini mutfakta bulmuş, yerde yarı baygın yatıyormuş."

"Zalachenko Lisbeth'e bir şey yapmamış mı?"

"Hayır. Lisbeth koşarak dışarı çıkmış. Tam arabasına binerken yetişmiş Zalachenko'ya. Herhâlde ona bir şey söylemek için arabasının camını indirmiş Zalachenko. Lisbeth hazırlıklıymış. İçine benzin doldurduğu bir süt paketini atmış adamın üzerine, sonra da bir kibrit çakmış."

"Aman Tanrım."

"Babasını ikinci kez öldürmeye teşebbüs etmiş. Bu seferki

girişiminin bazı sonuçları olmuş. Eh, tabii Lundagatan'da arabasının içinde, meşale gibi yanan bir adamı görmezlikten gelememişler."

"Kurtulmuş yine de," dedi Blomkvist.

"Zalachenko perişan durumdaynıış. Yüzünde ve bedeninin birçok yerinde ağır yanıklar varmış. Bir ayağı kesilmiş. Lisbeth, St. Stefan çocuk psikiyatrisi kliniğini boylamış."

Salander her kelimesini ezbere bilmesine rağmen, Bjurman'ın kulübesinde bulduğu raporları tekrar baştan sona okudu. Pencere kenarına oturdu, Miriam Wu'nun hediyesi sigara kutusunu açtı. Bir sigara yaktı, Djurgarden'i seyretti. Kendi hayatı hakkında hiç bilmediği bazı şeyleri keşfetmişti.

Bütün parçaları bir araya getirdiğinde ortaya çıkan resim kanını dondurdu. Hepsinden çok, Björck'ün 1991 yılında yazdığı rapor ilgisini çekmişti. Kendisiyle konuşmak için sıraya giren o "büyük" adamlardan acaba hangisi Björck'tü? Salander cevabı bildiğini düşündü. Kendini başka bir isimle tanıtmıştı. Sven Jansson. Yüzünü, söylediği her kelimeyi, el kol hareketlerini, en küçük mimiklerini bile hatırlıyordu. Onunla üç kez karşılaşmıştı.

Ne felaketti!

Zalachenko tıpkı bir çıra gibi alev almıştı. Kapıyı açarak kendini yere atmayı başarmış, ama ayağı emniyet kemerine takılı kaldığından, ateş denizinden kutulamamıştı. Etrafta, ellerinde yangın söndürücülerle koşanlar vardı. Bir itfaiye aracı gelip yangını söndürmüştü. Sonra ambulans gelmiş, Lisbeth sağlık görevlilerinin önüne çıkmış, Zalachenko'ya boş verip annesini kurtarmaları için dil dökmüştü. Onu bir kenara

itmişlerdi. Polis gelmiş, Lisbeth'i işaret eden bir tanık çıkmıştı ortaya. Neler olduğunu anlatmaya çalışmış, ama onu hiç kimse dinlememiş, kendini polis arabasının arka koltuğunda bulmuştu. Dakikalar, dakikaları kovalamış, polisler ancak bir saat sonra evlerine girip annesini bulmuşlardı.

Agneta Sofia Salander bilincini yitirmişti. Beyninde hasar vardı. Yediği dayak, daha önce geçirdiği bir dizi küçük beyin kanamasını tetiklenmişti. Bir daha hiç iyileşememişti.

Salander neden kimsenin polis raporunu okumadığını, Palmgren'in bu rapora neden ulaşamadığını, kendisine karşı yürütülen avı yöneten Savcı Ekström'ün bu rapora neden erişemediğini şimdi anlıyordu. Çünkü rapor normal bir polis tarafından yazılmamıştı. İstihbarat teşkilatındaki soysuzlar tarafından yazılmış, devlet güvenliğini koruma gerekçesiyle üzerine gizlilik damgası vurulmuştu.

Zalachenko İsveç İstihbarat Teşkilata SÄPO için çalışıyordu.

Bu aslında bir rapor değil, örtbas etmeydi. Zalachenko Agneta Salander'den çok daha önemliydi. Tanınmamalı ya da kimliği ifşa edilmemeliydi.

Zalachenko diye biri yoktu.

Sorun Zalachenko değildi. Lisbeth Salander'di. Bu minik çılgın kız, devletin en gizli sırlarından birini açığa çıkaracak bir tehditti.

Hakkında hiçbir şey bilmediği bir sır. Derin düşüncelere daldı Lisbeth. Zalachenko annesiyle, İsveç'e geldikten hemen sonra tanışmıştı. Kendini gerçek ismiyle tanıtmıştı. Henüz sahte bir isim ve İsveç kimliği edinememişti. Lisbeth onun ismine resmi kayıtlarda niçin rastlayamadığını şimdi anlıyordu. Lisbeth, yalnızca gerçek adını biliyordu. Ama İsveç devleti ona yeni bir isim vermişti.

İşte bu her şeyi açıklıyordu. Eğer Zalachenko, eziyet etmekten yargılansaydı, Agneta Salander'in avukatı onun geçmişini didikleyecekti. *Nerede çalışıyorsun Bay Zalachenko? Asıl adın? Nereden geliyorsun?*

Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'ne terk edilse, o zaman da Lisbeth'in geçmişini araştıracak birileri çıkacaktı. Yaşı yargılanamayacağı kadar küçüktü, üstelik "benzin-bombası"yla yaptığı saldırının geri planı araştırılacak olursa aynı riskle karşılaşacaklardı. Gazetelerin nasıl başlık atacaklarını tahmin edebiliyordu. Yani bu soruşturmayı güvendikleri birine vermeliydiler. Öyle de yapmışlardı. Ardından, üzerine gizlilik damgası vurulmuş, kimsenin bulamayacağı kadar derinlere gömülmüştü. Yani derine gömdükleri Lisbeth Salander'di.

Gunnar Björck.

St. Stefans.

Peter Teleborian.

Bütün bunlara çıldırıyordu Lisbeth Salander.

Sevgili Devlet... Eğer bir gün karşıma çıkarsan, seninle konuşacaklarım var.

Eğer bir gün, Sosyal İşler Bakanlığı'nın kapısından bir molotofkokteyli atarsa, sayın bakan ne düşünürdü acaba. Ama eğer orada sorumlu birilerini bulamazsa, o da onların yerine Teleborian'ın evini ziyaret ederdi. Bu işlerden yakasını sıyırdıktan sonra onunla ciddi bir konuşma yapacaktı.

Yine de resim tam değildi. Zalachenko yıllar sonra tekrar ortaya çıkmıştı. Dag Svensson tarafından ifşa edime tehlikesiyle karşı karşıyaydı. *İki kurşun. Dag Svensson ve Mia Bergman.* Ve üzerinde Lisbeth'in parmak izleri bulunan bir silah.

Zalachenko ya da başka biri, cinayetleri her kim işlediyse, Lisbeth'in Bjurman'in yazı masasının çekmecesindeki silahını bulup eline aldığını bilemezdi. Bu tamamen bir tesadüftü. Ama Bjurman ile Zalachenko arasında, ta baştan beri bir bağ olduğundan kesinlikle emindi.

Öykü henüz tam değildi. Lisbeth beynini zorluyor, tam bir resim elde edebilmek için, yapbozun parçalarını oradan oraya taşıyarak bir araya getirmeye çalışıyordu.

Durumun tek bir mantıklı izahı vardı.

Bjurman.

Bjurman, Lisbeth hakkında kapsamlı bir araştırma yapmıştı. Bu araştırma sırasında Zalachenko'yla bağlantısını bulmuş ve sorununu çözmesi için ona başvurmuştu.

Elinde Bjurman'ın ona nasıl tecavüz ettiğini gösteren bir videokaset vardı. Bjurman'in başının üstünde sallanan bir kılıçtı bu kaset. Belki de Zalachenko'nun bu kaseti Lisbeth'ten zorla alabileceğini hayal etmişti.

Pencerenin kenarından kalktı. Çalışma masasına gidip çekmecesini açtı. Üzerine gazlı kalemle "Bjurman" yazılmış DVD'yi aldı. Henüz bir zarfa bile koymamıştı. İki yıl önce Bjurman'a özel olarak gösterdiği günden beri dokunmamıştı bile. DVD'yi bir an elinde tarttıktan sonra tekrar çekmeceye koydu.

Bjurman aptalın tekiydi. Eğer Lisbeth'in verdiği görevi yerine getirip gayri mümeyyiz kararını kaldırtsaydı, onu serbest bırakacaktı. Ama o, bunun yerine sonsuza kadar Zalachenko'nun köpekliğini yapmaya soyunmuştu. Eh bu da az bir ceza sayılmazdı.

Zalachenko şebekesi. Svavelsjö MC'ye kadar uzanan bir ağ.

Sarışın dev. Anahtar oydu.

Onu bulmalı, Zalachenko'nun yerini söyletmeliydi.

Bir sigara daha yaktı. Skeppsholmen'deki hisara, Gröna Lund Lunaparkı'nın, bir parçası görünen hız trenine baktı.

Sonra bir televizyon filminde duyduğu bir repliği tekrar etti kendi kendine.

Daaadyyy, I am coming to get you.

Eğer biri onu duysaydı çıldırdığını düşünürdü.

Saat 19.30'da, Lisbeth Salander avındaki son gelişmeleri izlemek için televizyonunu açtı. Dili tutuldu.

Bublanski, akşam sekizi biraz geçe, Faste'ye cep telefonundan ulaşabildi. Pek de nazik bir konuşma değildi bu. Faste'ye niçin ortalarda görünmediğini sormadı, soğuk bir ifadeyle o günkü gelişmeleri aktardı.

Faste sarsılmıştı.

Emniyet Müdürlüğü denilen o sirkte, artık canına tak demiş, daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaparak çıkıp gitmiş, cep telefonunu da kapatmıştı. Şehir merkezinde, bir barda oturmuş, öfkeden köpürerek iki bira içmişti.

Ardından evine gitmiş, bir duş aldıktan sonra kafayı vurup yatmıştı.

Uyuyup kendine gelmeliydi.

Haberlere yakın bir saatte uyanmış, ekranın altından akan haber başlıklarını okuyunca neredeyse gözleri yerinden fırlamıştı. Nykvarn'da bir mezarlık. Lisbeth Salander Svavelsjö MC'nin liderini vurdu. Güney banliyölerinde polis operasyonları.

Cep telefonunu açmıştı.

Açar açmaz da o lanet Bublanski aramış, soruşturma ekibinin başka bir şüpheli üzerinde çalıştığını söylemiş ve Faste'nin derhal, Nykvarn'da olay yeri incelemesi yapan Jerker Holmberg'e katılmasını emretmişti. Salander soruşturmasının çözümü için Faste gidip ormanda izmarit toplayacaktı.

Svavelsjö MC'de nereden çıkmıştı, cinayetlerle ne ilgisi vardı?

Bütün bunlar o Modig denilen kaltağın başının altından çıkıyor olmalıydı. İmkânsızdı. Katil Salander'di.

Onu kendi yakalayacaktı. Bunu o kadar çok istiyordu ki, telefonu öfkeyle sıkarken eli acımıştı.

Holger Palmgren, küçük odasında bir ileri bir geri dolaşıp duran Mikael'i seyrediyordu. Saat akşamın yedi buçuğuna yaklaşıyordu. Hiç aralık vermeden bir saat konuşmuşlardı. Sonunda Palmgren, bir eliyle masaya vurarak dikkatini çekti.

"Ayakkabılarını aşındırmayı bırak da, otur," dedi.

Mikael oturdu.

"Bütün bu sırlar..." dedi Palmgren. "Sen Zalachenko'nun geçmişini anlatmadan önce bağlantıyı bulamamıştım. Dikkatimi çeken şey, bütün raporların Lisbeth'in psikolojik özürlü olduğunu iddia etmesiydi."

"Peter Teleborian."

"O, Björck'le anlaşmış olmalı. Aralarında kesin bir işbirliği var."

Mikael başını salladı. Şu Teleborian denilen adamı bir gazeteci

gözüyle araştıracaktı.

"Lisbeth ondan uzak durmamı söylemişti."

Palmgren kaşlarını çattı.

"Ne zaman?"

Mikael gülümseyerek Palmgren'e baktı.

"Durmadan yeni sırlar açığa çıkıyor, değil mi? Onunla bilgisayarım aracılığıyla ilişkiye geçtim. Bana yalnızca anlaşılması zor şifreli mesajlar gönderiyor, ama hep doğru yola yöneltti beni."

Palmgren iç çekti.

"Umarım bunları polise söylememişsindir."

"Hayır."

"Resmi olarak, bana da söylemedin. Ama Salander'in bilgisayarlarla arası iyidir."

Bunu tahmin bile edemezsin...

"Onun ayakları üstünde durabileceğine inancım tam. Belki eli darda ama hayatta kalmayı başaracaktır."

Eli darda değil. En az üç trilyon yürüttü. Açlıktan ölmeyecek. Pippi Uzunçorap gibi, onun da altın dolu çantası var.

"Benim anlamadığım bir şey daha var," dedi Mikael. "Bütün bu yıllar boyunca onun durumunu niçin mahkemeye taşımadın, yani şu gayri mümeyyiz kararını kaldırtmak için?"

Palmgren iç çekti. Çok kederli bir hali vardı.

"Başaramadım," dedi. "Vesayetini üstlendiğimde, benim için yalnızca o sorunlu gençlerden biriydi. Onun gibi bir sürü gençle

ilgilendim. Bu görevi bana Sosyal Güvenlik Bakanı Stefan Brådhensjö vermişti. Salander St. Stefans kliniğindeydi. Onu ilk yıl görememiştim bile. Birkaç kez görüştüğüm Teleborian, Lisbeth'in psikozlu olduğunu, düşünülebilecek en iyi bakımı aldığını söylemişti. Tabii ona inanmıştım. Ayrıca kliniğin o zamanki şefi, Jonas Beringer'le de görüşmüştüm. Sanırım onun bu işlerle bir ilgisi yoktu. Ricam üzerine bir değerlendirme yapmış, koruyucu bir aile aracılığıyla Salander'i topluma kazandırmak için anlaşmıştık. Salander on beş yaşındaydı."

"Yani onu hep destekledin."

"Yeterince değil. Şu metro meselesinde onun tarafını tuttum. Salander'i yakından tanıdım ve çok sevdim. Güçlüydü. Onu bir yere kapatmalarını engelledim. Tek çare, onun gayri mümeyyiz ilan edilmesi ve benim vasiliğini üstlenmemdi.

"Tabii göze batacağı için, Björck mahkemeye koşturup hâkimin kararına müdahale edemedi. Lisbeth bir yere kapatılsın diye can atıyordu. Bütün çabasını Teleborian aracılığıyla psikiyatrik değerlendirmeleri mümkün mertebe ağırlaştırmaya verdi, böylece mahkemenin istediği yönde bir karar vereceğini umuyordu. Ama istediğini alamadı.

"Ben Lisbeth'in vesayet altında tutulması gerektiğine hiçbir zaman inanmadım. Dürüst konuşmak gerekirse, hakkındaki mahkeme kararının kaldırılması için fazla bir şey de yapmadım. Daha sert tepki gösterebilir, bu kararı tersine çevirebilirdim. Ama Lisbeth'e öylesine düşkündüm ki... hep erteledim. Aynı anda birçok işle meşguldüm. Sonra da hastalandım."

"Kendini suçlamamalısın. Bütün bu yıllar boyunca ona yardım eden tek insan sensin."

"Mesele ne yapacağımı bilememdi. Lisbeth benim

müvekkilimdi, ama Zalachenko'nun adını ağzına bile almadı. Ancak mahkemeden sonra, gerekli formalitelerin dışında, benimle bir ilişki kurmaya başladı."

"Nasıl oldu da sana Zalachenko'dan bahsetti?"

"Sanırım, yaşadığı onca kötü şeye rağmen bana güven duydu. Ayrıca gayri mümeyyiz hükmünü kaldırtmak için mahkemeye başvuracağımı onunla birkaç defa konuşmuştum. Bu konuyu aylarca düşündü. Sonra bir gün beni aradı. Bir karara varmıştı. Zalachenko hikâyesini ve olayları nasıl yorumladığını işte o zaman anlattı."

"Evet."

"Takdir edersin ki, anlattıklarını hazmetmem de kolay değildi. Bu işi didiklemeye başladım. İsveç'te kayıtlı Zalachenko diye biri yoktu. Acaba hayal dünyasında uydurduğu bir şey mi, diye düşünmeye başladım."

"Sen beyin kanaması geçirdiğinde, Bjurman'ı vasi atadılar. Bu tesadüf olamaz."

"Kesinlikle. Ama bunu ispatlayabilir miyiz bilemiyorum. Düşünüyorum da, bu işi yeterince deşersek belki kimi... Zalachenko'nun arkasındaki pisliği temizlemek için, Björck'ten sonra, kimi görevlendirdiklerini bulabiliriz."

"Lisbeth'in psikologlar ya da resmî makamlarla neden konuşmadığını, şimdi çok iyi anlıyorum," dedi Mikael. "Ne zaman denese durum daha da kötüleşti. Neler yaşadığını düzinelerce kişiye anlatmaya çalıştı, hiç kimse dinlemedi. Tek başına annesinin hayatını kurtarmaya çabaladı, onu bir psikopata karşı korudu. Hem de bunları çocukken yaptı. Ama hiç kimse ona 'aferin' demedi, alıp deliler evine kapattılar."

"Bu kadar basit değil. Umarım Lisbeth'te yanlış bir şeyler olduğunun farkındasındır," dedi Palmgren.

"Ne demek istiyorsun?"

"Büyürken bir sürü sorun yaşamış; şu okulda olanlar... "

"Bütün gazeteler bunu yazıyor. Eğer benim çocukluğum da onunki gibi geçseydi, ben de okulda problem çocuk olurdum."

"Onun sorunları evdeki problemlerden ibaret değil. Hakkındaki bütün raporları okudum, psikiyatrlar ona bir teşhis koyamamış. Sanırım Lisbeth'in normal biri olmadığı konusunda hemfikiriz. Hiç onunla satranç oynadın mı?"

"Hayır."

"Fotografik bir belleği var."

"Bunu biliyorum. Onunla çalışırken fark etmiştim."

"Bulmacalara bayılıyor. Bir kez yılbaşı yemeğine bana geldiğinde, Mensa zekâ testinden birtakım şeyleri çözmesi için onu ikna ettim. Hani birbirinin tıpatıp aynısı beş şekil gösterip, altıncısının nasıl göründüğünü sorarlar ya."

"O testi biliyorum."

"Aynı testi kendimde denemiş, soruların yalnızca yarısını çözebilmiştim. Hem de iki günde. Ama Salander kâğıda şöyle bir göz attıktan sonra, bütün soruları doğru cevaplamıştı."

"Evet," dedi Mikael. "O çok özel biri."

"Başkalarıyla ilişki kurmakta çok zorlanıyor. Bence onda Asperger sendromu ya da benzer bir şey var. Asperger sendromlu hastaların klinik tanımlarını okuduğumda, Lisbeth'in durumuna uyan çok şey buldum. Ama aynı zamanda hiç

benzemeyen tarafları da var."

Bir süre sustu.

"Dikkatini çekerim, onu rahat bırakıp saygıyla yaklaştıklarında kesinlikle tehlikeli değil."

Mikael başını salladı.

"Ama kuşkusuz, saldırgan biri," dedi Palmgren sessizce.

Mikael yorum yapmadı.

"Sorun şu, şimdi ne yapacağız?" dedi Palmgren.

"Zalachenko'yu bulacağız," dedi Blomkvist.

Dr. Sivarnandan kapıyı tıklatıp içeri girdi.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur. Lisbeth Salander'le ilgileniyorsanız, haberleri dinlemek ilginizi çekebilir."

29. BÖLÜM

6 NİSAN, ÇARŞAMBA - 7 NİSAN, PERŞEMBE

Salander öfkeden titriyordu. Hâlbuki o sabah Bjurman'ın yazlık kulübesine giderken sakin ve huzurluydu. Önceki geceden beri bilgisayarını hiç açmamış, gün boyunca da haberleri dinlemeye fırsat bulamamıştı. Basının Stallarholmen'deki şamatadan bahsedeceğini düşünürken, televizyondan esen haber fırtınasına kesinlikle hazırlıklı değildi.

Miriam Wu, Söder Hastanesi'ne kaldırılmıştı. Lundagatan'daki oturduğu apartmanın önünden kaçırılmış, onu kaçıran iri yapılı saldırgan tarafından ağır yaralanmıştı. Durumunun ciddi olduğu belirtiliyordu.

Wu'yu profesyonel boksör Paolo Roberto kurtarmıştı. Paolo'nun Nykvarn'daki depoya nasıl gittiği bilinmiyordu. Hastaneden çıkarken etrafını saran gazetecilere hiçbir açıklama yapmamıştı. Ama suratı, sanki ringe elleri arkadan bağlı çıkmış da, on raunt boks yapmış gibi dağılmıştı.

Ayrıca, Miriam Wu'nun kaçırıldığı yere yakın ormanlık arazide gömülü iki ceset bulunmuştu. Akşam yeni bir açıklama yapan polis, üçüncü bir noktada daha kazı başlattıklarım belirtmişti. Belki de arazide başka cesetler vardı.

Lisbeth Salander'i arama faaliyetleri devam ediyordu.

Etrafındaki çember daralmıştı. Öğleden sonra Stallarholmen yakınlarında, yazlıkların bulunduğu bir bölge kuşatılmıştı. Lisbeth silahlı ve tehlikeliydi. Hell's Angels üyelerinden birini ya da muhtemelen ikisini yaralamıştı. Çatışma, Avukat Nils Bjurman'ın yazlık kulübesinin önünde gerçekleşmişti. Akşam polisten yapılan yeni bir açıklamayla, Salander'in kuşatmadan sıyrılıp bölgeyi terk etmiş olabileceğinden şüphelenildiği belirtildi.

Soruşturma savcısı Ekström basın toplantısı düzenledi. Sorulara kaçamak cevaplar veriyordu. Hayır; Salander'in Hell's Angels üyeleriyle ilişkisi var mı, bir yorum yapamazdı. Hayır; Lisbeth Salander'in, Nykvarn'daki deponun yakınlarında görüldüğüne dair bilgileri doğrulayamazdı. Hayır; yeraltı dünyasının iç hesaplaşması olduğuna dair bir işaret yoktu. Hayır; Lisbeth Salander'in Enskede'deki cinayetleri tek başına işlediği ispat edilememişti. Ekström'e göre polis, hiçbir zaman Salander'in katil olduğunu söylememiş, onu yalnızca olay hakkında sorgulamak için aramıştı.

Belli ki değişen bir şeyler vardı.

İnternete bağlanıp önce gazete haberlerini okudu. Daha sonra Ekström, Armansky ve Blomkvist'in bilgisayarlarına tek tek girdi.

Ekström'ün elektronik posta kutusunda ilginç e-postalar vardı. Özellikle de 17.22'de Jan Bublanski'nin gönderdiği uyarı postası dikkat çekiciydi. Ekström'ün önsoruşturmayı yönetiş tarzı ağır bir dille eleştiriliyor ve mesaj bir tür ültimatomla bitiyordu. Ekström'den istedikleri şunlardı: a) Sonja Modig

derhal soruşturmadaki görevine dönecek; b) Enskede cinayetleri soruşturmasında tek bir şüpheli üzerine odaklanılmayacak; c) Zala isimli şahıs hakkında kapsamlı bir araştırma yapılacak.

Salander'e yönelik suçlamalar yalnızca tek bir delile, cinayet silahı üzerindeki parmak izine dayandırılıyor. Bu, sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, o silahla ateş ettiğini ya da cinayetleri onun işlediğini değil, yalnızca o silaha dokunduğunu kanıtlar.

Artık, yeni gelişmelerin ışığında, soruşturduğumuz olaya başka aktörlerin de bulaştığını biliyoruz. Södertälje polisi Carl-Magnus Lundin'in kuzenine ait deponun yakınlarında, ormana gömülmüş iki ceset buldu. Bir üçüncü bölge de kazılıyor. Salander'in ne kadar saldırgan ve psikolojik profili ne kadar bozuk olursa olsun bu yeni cinayetlerde payının olamayacağı ortada.

Bublanski mesajına, isteklerinin yerine getirilmemesi halinde soruşturma ekibinden ayrılacağını ve bunu da sessiz sedasız yapmayacağını belirterek son veriyordu. Yelkenlerini indiren Ekström'ün, "ültimatoma" yanıtı, "neyi doğru biliyorsan onu yap" türündendi.

Armansky'nin sabit diskindeki haberler daha da şaşırtıcıydı. Niklas Eriksson'un derhal işten ayrılmasıyla ilgili, Milton'ın muhasebe ofisiyle karşılıklı yazılmış birkaç e-posta vardı. Üç aylık ücretli izin ve kıdem tazminatı verilecekti. Armansky, güvenlik şefine gönderdiği e-postada, Eriksson eğer şahsi eşyalarını almak için şirkete gelirse, masasına kadar eşlik etmelerini, binadan ayrılana kadar da yalnız bırakmamalarını emretmişti. Teknik bölüme gönderilen başka bir e-postada, Eriksson'un binaya giriş kartını iptal etmeleri belirtiliyordu.

Bütün bunlardan daha ilginci, Armansky ile Milton Security'nin avukatı Frank Alenius arasındaki e-posta alışverişiydi. Armansky avukata, Salander'in tutuklanması halinde, en iyi savunmanın nasıl yapılacağını soruyordu. Alenius, sırf eski bir çalışanı cinayet işledi diye Milton Security'nin bu işe karışmasını gerektirecek bir neden göremediğini, aksi durumda şirketin itibarının sarsılacağını yazmıştı. Armansky öfkeli cevabında, Lisbeth'in cinayet işlediğinin yalnızca bir iddiadan ibaret olduğunu, şirketin - Armansky'nin suçsuzluğuna inandığı- eski bir personeline arka çıkması gerektiğini belirtiyordu.

Lisbeth, Mikael'in sabit diskine girdi. Mikael, dünden beri ne bir şey yazmış ne de bilgisayarını açmıştı. Ondan yeni bir haber yoktu.

Armansky'nin odasındaki konferans masasının üzerine bir dosya koyan Sonny Bohman, sessizce oturdu. Fräklund dosyayı alıp okumaya başladı. Armansky, pencere kenarında durmuş, Gamla Stan'a bakıyordu.

"Sanırım size iletebileceğim son rapor bu. Bugün soruşturma ekibinden atıldım," dedi Bohman.

"Senin hatan değildi," dedi Fräklund.

"Senin suçun değil," diyen Armansky, geçip bir koltuğa oturdu. Bohman'ın iki hafta boyunca topladığı belgeler konferans masasının üzerine yığılmıştı.

"Sen iyi iş çıkarttın, Sonny. Bublanski'yle konuştum. Seni kaybettiğine üzülüyordu. Ama Eriksson yüzünden başka bir seçeneği de yoktu."

"Önemi yok, Milton Security'den daha çok hoşlandığımı keşfettim, burayı tercih ederim."

"Bize bir özet verebilir misin?"

"Eh, eğer amacımız Lisbeth Salander'i bulmaktıysa, bunu başaramadığımız ortada. Birbirine rakip insanlarla yürütülen savruk bir soruşturma; ipler Bublanski'nin elinde değil gibi."

"Hans Faste..."

"İğrenç bir adam. Ama sorun yalnızca Faste ya da soruşturmanın savrukluğu değil. Bublanski, her ipucunun peşinden gitmeye mümkün mertebe özen gösteriyor. Ama Salander izlerini yok etmekte müthiş başarılı."

"Senin görevin yalnızca Salander'in yakalanmasını sağlamak değildi," dedi Armansky.

"Tabii değildi. Bu işe başladığımızda, asıl görevimi Niklas'a açık etmediğimiz için Tanrı'ya şükrediyorum. Ben senin soruşturma ekibindeki köstebeğindim. Salander'in suçsuz yere mahkûm edilmesini engellemeye çalışacaktım."

"Peki, şimdi ne düşünüyorsun?"

"İşe başladığımızda katil kesinlikle odur diyordum. Şimdi bilemiyorum. Birbirine uymayan bir sürü parça var... "

"Evet?"

"... artık ona baş şüpheli diyemem. Giderek, Mikael Blomkvist'in tezine daha çok yaklaşıyorum."

"Yani önce şüphelileri saptayacağız. Her şeyi yeni baştan ele alacağız," dedi Armansky.

Salander hayatının en kötü gecelerinden birini yaşıyordu. Bir ara, Zalachenko'nun üzerine benzin dolu bir süt kutusu attığı o an aklına geldi. Anılar onu rahatlattı, kâbusları kayboldu, içine müthiş bir huzur doldurdu. Salander hayatı boyunca sorun yaşamıştı. Ama hepsi de kendisiyle ilgiliydi, altından nasıl kalkacağını da bilmişti. Şimdi söz konusu olan Mimmi'ydi.

Her tarafı kırılmış, hastanede yatıyordu. Masumdu. Hiçbir şey yapmamıştı. Tek suçu Lisbeth'i tanımaktı.

Salander kendine küfretti. Bütün bunlardan kendisi sorumluydu. Suçluluk duygusuyla kıvranıyordu. Ev adresini gizlemiş, kendi güvenliğini sağlamak için çok titiz davranmış, sonra da Mimmi'yi herkesin bildiği bir daireye taşınmaya ikna ederek, çakalların ağzına atmıştı.

Bunu nasıl yapabilmişti?

Keşke onun yerine kendi kemikleri kırılsaydı.

Ne kadar da mutsuzdu. Gözlerinden yaş gelmeye başladı. Lisbeth Salander asla ağlamazdı. Gözyaşlarını sildi.

Huzursuzdu, yerinde duramıyordu. On buçukta paltosunu ve botlarını giyip geceye karıştı. Dar sokaklardan geçerek Ringvägen'e geldi. Söder Hastanesi'ne çıkan yolun başında durdu. Mimmi'nin odasına girip onu uyandırmak, her şey düzelecek demek istiyordu. Zinken yakınında bir polis arabasının mavi ışığını gördü, hemen bir yan sokağa daldı.

Eve döndüğünde gece yarısını geçiyordu. Üşümüştü, soyunup yatağa girdi. Uyuyamadı. Saat birde yataktan kalktı. Üzerini giyinmeden karanlık dairede dolaşmaya başladı. Misafir odasına girdi. Odada bir yatak, bir de çalışma masası vardı. Daha önce buraya hiç adımını atmamıştı. Yere oturdu, sırtını duvara

dayadı, gözlerini karanlığa dikti.

Lisbeth Salander ve misafir odası. Bu nasıl bir şaka!

Sabah saat ikiye kadar öylece oturdu. İyice üşümüştü, titriyordu. Ağlamaya başladı. Bu defa gözyaşlarını engellemedi, katıla katıla ağladı.

Şafak sökmeden duş almış, giyinmiş, hazırladığı kahve ve sandviçleri alarak bilgisayarın başına geçmişti. Blomkvist'in sabit diskine girdi. Araştırma günlüğünü hiç güncellememişti, şaşırdı. <LİSBETH SALANDER> isimli dosyayı açtı. Bu dosyaya [Lisbeth-ÖNEMLİ] isimli yeni bir belge konmuştu. Belge özelliklerine baktı. Saat 00.52'de oluşturulmuştu. Belgenin üzerine iki kez tıkladı.

Lisbeth,

Hemen benimle irtibat kur. Bu hikâye hayal edebildiğimden çok daha kötü. Zalachenko'nun kim olduğunu öğrendim ve neler döndüğünü de. Holger Palmgren'le konuştum. Teleborian'ın rolünü ve seni kliniğe kapatmak için niçin canhıraş gayret gösterdiklerini anladım. Dag ve Mia'yı kimin öldürdüğünü sanırım biliyorum Ayrıca, niye öldürdüğünü de tahmin edebiliyorum. Yalnızca birkaç önemli bilgi eksik. Bjurman'ın rolü nedir, anlamıyorum. BENİ ARA. BENİMLE HEMEN İRTİBAT KUR. BUNU BİRLİKTE HALLEDEBİLİRİZ. Mikael.

Salander belgeyi bir kez daha okudu. Kalle Blomkvist epey iş yapmıştı. Becerikli Domuz. Kahrolası Becerikli Domuz. Hâlâ

çözülecek bir şeyler var sanıyor.

İyi niyetliydi. Yardım etmek istiyordu.

Ama ne yazık ki ne olduğunu tam anlayamıyordu, Lisbeth'in hayatının bittiğini.

Daha on üçüne basmadan bittiğini. Artık tek bir çözüm vardı.

Yeni bir sayfa açtı, cevap yazmaya çalıştı. Düşünceler kafasının içinde dönüp duruyordu; o kadar çok şey anlatmak istiyordu ki.

Lisbeth Salander âşık. Şaka gibi.

Mikael bunu hiçbir zaman bilemeyecekti. Salander ona bu zevki tattırmayacaktı.

Blomkvist'in mesajını sildi, gözünü boş ekrana dikti. Mikael tam bir sessizliği hak etmiyordu. O hep sadık ve sebatkâr bir kurşun asker gibi hayat ringinde hep onun köşesinde durmuştu. Yeni bir belge açtı:

Arkadaşlığın için teşekkürler.

Önce lojistik sorununu halletmeliydi. Bir ulaşım aracına ihtiyacı vardı. Lundagatan'da duran şarap kırmızısı Honda'yı kullanmayı aklının ucundan bile geçirmemeliydi. Gerçi Savcı Ekström'ün bilgisayarındaki belgelere göre, arabadan haberdar değillerdi ama belki de bilgi eksikliği, henüz kasko ve sigorta işlemleriyle ilgili belgeler ellerine geçmediğindendi. Mimmi sorguya çekilirken arabadan bahsetmiş olabilirdi. Üstelik polisin Lundagatan'ı gözaltında tuttuğunu biliyordu.

Polis, motosikletinden de haberdardı. Ayrıca onu Lundagatan'daki depodan nasıl çıkartacaktı ki. Hem, bu mevsimde hava durumuna güvenilmezdi, yağmurdan iyice kayganlaşan yollarda, motosiklet sürmeye niyeti de yoktu.

Irene Nesser adına bir araba kiralayabilirdi ancak bunun da riskleri vardı. Biri onu tanıyabilirdi ve Irene Nesser adı kullanılmaz hale gelirdi. İşte o zaman tam bir felaket olurdu, Irene Nesser, yurtdışına kaçabilmesi için bir tür arka kapıydı. Bu kapıyı açık tutmalıydı.

Kendi kendine gülümsedi. Bir başka imkân daha vardı. Bilgisayarını açtı, Milton Security'nin bilgisayar ağına bağlandı, şirket personelinin arabaları kullanma şemalarını düzenleyen sekreterin bilgisayarına girdi. Şirket hizmetinde doksan beş araba vardı. Bir kısmının üzerine Milton'ın logosu işlenmişti, bunlar genellikle iş seyahatlerinde kullanılırdı. Çoğu ülkenin değişik yerlerine yayılmıştı. Ama takip işlerinde kullanılan, logosuz arabalar da vardı. Şirketin Slussen'deki ana merkezinin garajında duruyorlardı. Evine birkaç adım mesafede.

Personel bilgilerini inceledi. Marcus Collander isimli bir çalışanı seçti. İki haftalığına izin alıp, Kanarya Adaları'na tatile gitmiş, kaldığı otelin adı ve telefon numarasını bırakmıştı. Salander otelin adını değiştirdi, telefon numarasının rakamlarını birbirine karıştırdı. Daha sonra, Collander'in ağzından bir not yazarak, tatile çıkmadan önce, arabalardan birini servise bıraktığını bildirdi, arabayı bir hafta sonra şirkete getireceklerdi. Daha önce kullandığı otomatik vitesli Toyota Corolla'da karar kıldı.

En son, gözetleme kameralarını kontrol eden sisteme girdi. Kameralara yakalanmadan garaja girmesi imkânsızdı. Kameraların zaman kodunu değiştirerek, 04.30-05.00 arasında

yeni görüntü kaydetmeyip bir önceki yarım saatin görüntülerini tekrar edecek şekilde ayarladı.

Sabah dördü biraz geçe sırt çantasını hazırladı. İki yedek kıyafet, iki kutu göz yaşartıcı gaz ve elektrik tabancasını aldı. Sandström'ün Colt 1911 Government'ı yerine, şarjöründen bir mermisini eksilttiği, Nieminen'in Polonya yapımı P-83 Wanad'ını tercih etti. Daha inceydi ve eline daha iyi oturuyordu. Ceketinin cebine koydu.

Lisbeth Salander bilgisayarını kapatıp masanın üzerinde bıraktı. Sabit diskini, nette şifreli bir alana kopyaladıktan sonra, kendi yazdığı bir programla, bir daha kendisinin bile geri getiremeyeceği şekilde silmişti. Bu bilgisayara ihtiyaç duyacağını sanmıyordu, yalnızca yük olurdu. Onun için PDA'sını yanına aldı.

Çalışma odasını dikkatle gözden geçirdi. Mosebacke'deki bu daireye bir daha dönemeyeceğini hissediyordu. Arkasında birtakım sırlar bırakıyordu, belki de bunları yok etmeliydi. Saatine göz attı, buna vakti kalmamıştı. Etrafına son bir kez baktı, masa lambasım söndürdü.

Milton Security'ye doğru yürüdü, garajına girdi, asansörle idari işlerin yürütüldüğü kata çıktı. Koridorlar boştu. Resepsiyona gitti, resepsiyondaki kilitsiz dolabın içinden araba anahtarlarını aldı.

Otuz saniye sonra garajdaydı, Corolla'nın kapısını açtı. Sırt çantasını öndeki yolcu koltuğuna koydu. Sürücü koltuğuyla dikiz aynasını kendisine göre ayarladı. Eski serbest geçiş kartını

kullanarak garajın kapısını açtı.

Lisbeth Salander, saat beşe yaklaşırken Väster Köprüsü'nün yanından geçerek Söder Mälarstrand yönüne saptı. Hava aydınlanıyordu.

Mikael Blomkvist, sabah altı buçukta uyandı. Çalar saatini kurmamıştı, sadece üç saat kadar uyumuştu. Kalkıp bilgisayarını açtı. <LİSBETH SALANDER> dosyasına tıkladı.

Arkadaşlığın için teşekkürler.

Sırtından aşağı soğuk terler boşandı. Beklediği cevap bu değildi. Sanki bir veda cümlesiydi. *Lisbeth Salander, bütün dünyaya karşı tek başına.* Mutfağa geçti. Kahve makinesini çalıştırıp duşa girdi. Yıpranmış bir kot pantolon giydi. Haftalardır çamaşır yıkamaya vakit bulamamıştı. Bir tane bile temiz gömleği yoktu. Gri ceketinin altına şarap rengi, uzun kollu bir tişört giydi.

Sandviç hazırlarken, mutfak tezgâhıyla mikrodalga fırının arasında parlayan bir şey gördü. Bir çatalın ucuyla çıkarttı. Bu bir anahtar demetiydi.

Salander'in anahtarları. Lundagatan'da Salander'in saldırıya uğradığı akşam, çantasını bulmuş, eve getirip mikrodalga fırının üzerine koymuştu. Demek ki o sırada anahtarlar çantadan düşmüştü. Çantayı Sonja Modig'e verirken de fark etmemişti.

Anahtarlara baktı. Üç büyük, üç de küçük anahtar vardı. Büyük anahtarlar, muhtemelen apartman dış kapısı, dairesinin

kapısı ve güvenlik kilidinindi. *Salander'in dairesi.* Lundagatan'daki dairenin anahtarları olmadığı açıktı. Hangi cehennemde yaşıyordu bu kız?

Üç küçük boy anahtarı daha dikkatle inceledi. Biri Kawasaki motosikletinindi. İkincisi garlardaki emanet kasaları ya da eşya depolarının anahtarlarına benziyordu. Üçüncüsünün üzerine 24914 numarası işlenmişti. Birden kafasında bir şimşek çaktı: *Posta Kutusu. Lisbeth Salander'in posta kutusu var.*

Telefon rehberini açtı, Södermalm'daki postanelere baktı. Lisbeth, daha önce Lundagatan'da oturuyordu. Ringvägen fazla uzaktı. Belki Hornsgatan ya da Rosenlundsgatan'daydı.

Kahve makinesini kapattı, kahvaltıdan vazgeçti. Berger'in BMW'sine atlayıp Rosenlundsgatan'a gitti. Anahtar uymadı. Hornsgatan'daki postaneye gitti. Anahtar 24914 no.lu kutuya uydu. Yirmi iki adet postayı kutudan çıkarıp bilgisayar çantasının gözüne tıktı.

Arabayı, Hornsgatan'da, Kvarter sinemasının önüne park etti. Bergsundsstrand'da, Copacabana pastanesinde bir masaya oturdu. *Caffé latte'sini* beklerken, tek tek her mektubu inceledi. Tamamı Wasp Enterprises'tan gönderilmişti. Dokuz mektup İsviçre'den, sekizi Cayman Adaları'ndan, bir mektup Channel Adaları'ndan ve dört tanesi Cebelitarık'tandı. Zarfları teker teker açıp kontrol etti. İlk yirmi bir zarf, Salander'in çeşitli banka hesapları ve fonları hakkında haberlerdi. Salander Karun kadar zengindi.

Yirmi ikinci zarf kalıncaydı. Adres elle yazılmıştı. Zarfın üzerindeki damgaya göre; Buchanan House, Queensway Quay, Cebelitarık adresinden gönderilmişti. İçinde birtakım belgelerin yanı sıra, Avukat Jeremy S. MacMillan'ın yazdığı bir not da vardı. El yazısı çok muntazamdı.

Jeremy S. MacMillan Avukat.

Sevgili Bayan Salander,

Mülkünüzle ilgili son ödeme 20 Ocak'ta yapıldı. Anlaştığımız üzere, ilgili tüm belgeleri bu mektuba ekliyorum. Ancak orijinallerini ben saklayacağım. Bunun sizi memnun edeceğini biliyorum.

Umarım her şey yolundadır. Geçen yazki sürpriz ziyaretinizden çok hoşlandım ve şunu söylemeliyim ki, varlığınız beni tazeliyor. İleride, gerek duyduğunuz ölçüde size hizmet etmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

İçtenlikle,

J.S.M.

Mektup 24 Ocak'ta gönderilmişti. Belli ki, Salander posta kutusuna pek sık bakmıyordu. Mikael ekteki belgelere baktı.

Mosebacke, Fiskargatan 9 numaradaki bir apartman dairesinin alımıyla ilgili belgelerdi.

Dairenin fiyatını görünce Blomkvist'in nefesi kesildi.

Daire 25 milyon krondu; bir yıl arayla, iki taksitte ücretin tamamı ödenmişti.

Salander Eskiltuna'da, Auto-Expert dükkânının yan kapısını açan siyah saçlı, sağlam yapılı adamı izliyordu. Burası hem garaj,

hem tamirci, hem de araba kiralama firmasıydı. Tipik bir acente. Saat 06.50'ydi. Ana kapının üzerinde asılı tahta tabelaya göre açılma saati 07.30'du. Salander caddenin karşısına geçti, yan kapıyı açıp içeri girdi. Adam sese döndü.

"Refik Alba?" dedi Lisbeth.

"Evet. Sen kimsin? Daha dükkân açılmadı."

Salander, Nieminen'in P-83 Wanad'ini iki eliyle tutarak adamın yüzüne doğrulttu.

"Seninle pazarlık etmeye vaktim yok. Yalnızca araba kiralayanların listesini istiyorum. Şimdi. On saniyen var."

Refik Alba, Diyarbakır doğumlu, kırk iki yaşında bir Kürt'tü. Silahın dolu olduğunu hemen fark etmişti. Bir an donakaldı Sonra duruma uyum gösterdi. Çılgın kadının teki elinde tabancayla dükkânına girmişse, tartışacak fazla bir şey voktu.

"Liste bilgisayarda," dedi.

"Aç," dedi Salander.

Adam bilgisayarı açtı

Bilgisayar cızırtıyla açılırken, "Bu kapının arkasında ne var?" diye sordu Salander.

"Soyunma odası."

"Aç."

İçeride işçi tulumları yığılmıştı.

"Tamam, şimdi gir ve sakin ol. Canını yakmak zorunda kalmayayım."

Refik Alba hiç itiraz etmedi.

"Cep telefonunu çıkar, yere koy, ayağınla bana doğru gönder," dedi Salander.

Adam denileni yaptı.

"İyi. Şimdi kapıyı üzerine kapa," dedi Salander.

Windows 95 işletim sistemi yüklü, 280 megabayt kapasiteli, artık antika sınıfına sokulacak bir bilgisayardı. Yalnızca bir excel dosyası indirmek, bir ömür sürüyordu. Sonunda sarışın devin kullandığı beyaz Volvo'nun kayıtlarını buldu. İki kez kiralanmıştı. Önce ocak ayında iki haftalığına, ikinci olarak 1 Mart'ta kiralanmış, henüz geri getirilmemişti. Bir haftalık kiralama parası ödenmişti. Ronald Niedermann adına kiralanmıştı.

Salander bilgisayarın üzerindeki rafta duran dosyalara baktı. Dosyalardan birinin kenarında KİMLİKLER yazıyordu. Dosyayı aldı, Ronald Niedermann'la ilgili sayfayı buldu. Ocakta araba kiralarken pasaportunu vermiş, Refik Alba da fotokopisini çıkartmıştı. Pasaporttaki resmi görür göimez tanıdı; bu, sarışın devdi. Pasaporta göre; Hamburg doğumlu, otuz beş yaşında bir Alman'dı. Refik Alba pasaportun fotokopisini aldığına göre, adam tanıdık değil, yalnızca bir müşteriydi.

Fotokopi sayfasının altına, devin cep telefonu ve Göteborg'da bir posta kutusunun adresi not edilmişti.

Salander dosyayı yerine koydu, bilgisayarı kapattı. Etrafına baktı. Ön kapının yanında, lastik bir kapı takozu vardı. Aldı, soyunma odasına doğru gitti, namlunun ucuyla kapısını tıklattı.

"Beni duyuyor musun'[7]

"Evet."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Sessizlik.

Beni tanımaması için kör olmalı.

"Anladım. Kim olduğumu biliyorsun. Benden korkuyor musun?"

"Evet."

"Bay Alba, benden korkma. Sana zarar vermeyeceğim. Buradaki işim bitti. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Eh... tamam."

"Orada nefes alabiliyor musun?"

"Evet... sen neyin peşindesin?"

"Bir kadının buradan iki yıl önce araba kiralayıp kiralamadığına bakmak istedim," diye yalan söyledi Lisbeth. "Aradığımı bulamadım ama bu senin suçun değil. Birkaç dakikaya kadar buradan gideceğim."

"İyi."

"Kapının altına lastik takozu sıkıştırıyorum. Kapı kırabileceğin kadar ince ama biraz zaman alabilir. Polisi aramasan iyi olur. Beni bir daha görmeyeceksin. Dükkânını her zamanki gibi aç ve bunlar hiç yaşanmamış gibi davran."

Refik Alba'nın polisi aramaması çok düşük bir ihtimaldı ama yine de hatırlamakta fayda vardı. Dükkândan çıktı. Toyota Corolla'sına yürüdü. Elbisesini değiştirerek, Irene Nesser kılığına büründü.

Ronald Niedermann'ın adresinin Stockholm'de çıkmaması can sıkıcıydı. Salander'in elinde yalnızca İsveç'in öbür ucunda bir posta kutusu adresi vardı. Ama tek ipucu da buydu. *Tamam,*

haydi Göteborg'a.

E20 karayolunu girdi, batıya, Arboga'ya doğru döndü. Radyoyu açtı, haberleri kaçırmıştı. Kanalları karıştırdı David Bowie'nin *Putting Out Fire With Gasoline* şarkısını çalan bir kanalda durdu. Şarkı kimindi, kim söylüyor bilmiyordu, ama sözleri ona kehanetmiş gibi geldi.

30. BÖLÜM

7 NİSAN, PERŞEMBE

Mikael Blomkvist Fiskargatan'daki 9 numaralı apartmanın giriş kapısına bakıyordu. Apartman Stockholm'ün en seçkin semtindeydi. Anahtarı sokup kapıyı açtı. Binanın girişindeki, duvara asılı isim listesini yokladı ama bir faydası olmadı. Dairelerin çoğu şirketlere aitti, şahıslara ait daireler de vardı.

Zaten listede, Lisbeth Salander'in adını bulmayı da beklemiyordu. Onu şaşırtan Lisbeth'in saklanmak için seçtiği yerdi.

Kapılardaki isimleri okuyarak tek tek katları çıktı. Hiçbirinin zilini çalmadı. En üst kata geldiğinde *V. Kulla* ismini gördü.

Alnına bir şaplak indirerek güldü. Bu ismi herhâlde Mikael'le dalga geçmek için seçmemişti, daha çok Lisbeth'in tuhaf espri anlayışının bir ürünüydü. Evinin kapısına, yazar Astrid Lindgren'in, Pippi adlı karakterinin oturduğu evin -Villa Villekulla- adını yazmıştı. Öyle ya, Astrid Lindgren'in dedektifi Kalle Blomkvist'ten başka kim ziyaret ederdi onu?

Parmağını zilin üstüne koydu, bir dakika bekledi. Önce normal kapı kilidini, sora da güvenlik kilidini açtı, açar açmaz da hırsız alarmı çalmaya başladı.

Lisbeth Salander, Örebro'yu geride bırakıp Glanshammar'a doğru giderken, cep telefonu çalmaya başladı. Frene bastı, arabayı yol kenarına çekip durdu. Palm'ını çıkarıp telefonuna taktı.

On beş saniye önce biri dairesine girmişti. Alarm herhangi bir güvenlik şirketine bağlı değildi. Tek amacı Lisbeth'i uyarmaktı. Otuz saniye sonra alarm sesi kesilecek, istenmeyen ziyaretçinin tepesine, kapının üzerine yerleştirilmiş elektrik sayacı kutusuna benzeyen kutudan boya püskürecekti. Salander güldü ve otuza kadar saymaya başladı.

Mikael Blomkvist öfkeyle kapının üzerindeki alarm ekranına bakıyordu. Dairede alarm olabileceği hiç aklına gelmemişti. Duvardaki dijital saatte rakamlar geriye doğru eksiliyordu. Eğer bu, *Millennium'daki* gibi bir alarmdıysa, otuz saniye içinde dört rakamlı şifre girilip kapatılmadığı takdirde, güvenlik şirketinin izbandutları tepesine dikiliverirdi.

İlk aklına gelen kapıyı çekip hemen binayı terk etmekti. Ama sanki donmuştu.

Dört rakam. Böyle bir şifreyi tesadüfen bulmak imkânsızdır.

25-24-23-22...

Kahrolası Pippi Uzunçorap...

19-18...

Sen hangi kodu kullanırdın?

15-14-13...

Paniği artıyordu.

10-9-8...

Elini uzattı, ümitsizce, düşünebildiği tek kodu girdi. 9277. Anahtar üzerinde yazılı W-A-S-P kelimesinin harflerine denk gelen sayılar.

Mikael'in şaşkın bakışları altında alarm ekranındaki geri sayım altı saniye kala durdu. Sonra bir bip sesiyle sıfırlandı ve yeşil ışık yandı.

Lisbeth gözlerine inanamıyordu. Sanki bir faydası varmış gibi PDA'sını salladı. Boyanın püskürmesine altı saniye kala geri sayım durmuş, bir saniye sonra da alarm kapanmıştı.

Bu imkânsız!

Şifreyi kendinden başka bilen hiç kimse yoktu. Çözülmesi de imkânsızdı. Güvenlik şirketinin elemanları bile alarmı kapatamazdı.

Nasıl?

Aklı almıyordu? Polis? Hayır. Zala? İmkânsız.

Bir telefon numarasını tuşladı ve gözetleme kamerasının bağlanmasını bekledi. Holün tavanına, yangın detektörüymüş gibi görünen, her saniyede bir düşük çözünürlüklü resim gönderen, gizli bir kamera yerleştirilmişti. Resim dizilerini sıfırladı, kapının açılıp alarmın harekete geçtiği yere geldi. Mikael Blomkvist'in yarım dakika boyunca nasıl salak bir pandomimci gibi hareket ettiğini seyrederken, yüzünde çarpık bir gülümseme belirmişti. Alarmı kapattıktan sonra sanki kalp krizi geçirmiş gibi, kapının kenarına yaslanmıştı.

Kalle Sünepe Blomkvist onun izini bulmuştu.

Lundagatan'da saldırıya uğradığında, anahtarlarını düşürmüştü. Ama demek ki, Lisbeth'in internette kullandığı "Wasp" takma adını akıl edebilecek kadar zekiydi. Belki de dairenin Wasp Enterprises adına alındığını bile çıkartabilmişti. Lisbeth ekrana bakarken, Mikael sarsak hareketlerle holden içeriye doğru ilerledi ve kameranın görüş alanından çıktı.

Siktir. Ben nasıl bu kadar rahat davrandım? O anahtarları nasıl düşürdüm... Şimdi bütün sırlarım Blomkvist'in fazla meraklı gözlerinin önünde.

Birkaç dakika düşündükten sonra, artık bunun bir önemi olmadığına karar verdi. Sabit diskini temizlemişti. Önemli olan buydu. Ayrıca saklandığı yeri Mikael Blomkvist'in bulması bir avantaj sayılırdı. Zaten kendisi hakkında hiç kimsenin bilmediği kadar şey biliyordu. Becerikli Domuz doğru olanı yapardı. Lisbeth Salander'i asla satmazdı. En azından öyle umuyordu. Arabayı çalıştırdı, derin düşünceler içinde Göteborg'a doğru yola devam etti.

Malin Eriksson sabah sekiz buçukta *Millennium'a* geldiğinde, merdivenlerde Paolo Roberto'yla karşılaştı. Onu hemen tanıdı, kendini tanıtıp içeri davet etti. Paolo Roberto kötü topallıyordu. Ofisin içine kahve kokusu yayılmıştı. Erika Berger çoktan işe gelmişti.

"Merhaba, Erika. Beni hemen kabul ettiğin için teşekkürler," dedi Paolo.

Erika Berger, Paolo'nun yüzündeki etkileyici çürüklere ve şişliklere baktıktan sonra, onu yanağından öptü.

"Perişan görünüyorsun."

"Burnumu daha önce de kırmıştım. Blomkvist'i nerede saklıyorsun bakalım?"

"Dışarıda bir yerlerde dedektifçilik oynuyor, kanıt peşinde. Her zamanki gibi onu burada tutmak imkânsız. Bu gece gönderdiği tuhaf e-postayı saymazsak, dün sabahtan beri iletişim kuramadım. Sana bütün yaptıkların... eh, sadece teşekkürler," dedi Berger, Paolo'nun yüzünü işaret ederek.

Paolo Roberto bir kahkaha attı.

"Kahve ister misin? Benimle bir şey konuşmak istediğini söylemiştin. Malin, sen de bize katıl."

Erika'nın odasındaki rahat koltuklara yerleştiler.

"Bir cehennem zebanisiyle dövüşmek zorunda kaldım. Mikael'e de söylediğim gibi, beş kuruşluk boks bilmeyen bir adam. Yumruklarını sıkıp savunma pozisyonuna geçiyor, tıpkı bir boksörmüş gibi etrafımda dans ediyordu. Bir eğitim aldığı belliydi."

"Mikael dün telefonda anlattı," dedi Malin Eriksson.

"Sürekli bu çam yarmasını düşünüp durdum. Sonunda dün akşam eve gidince, internetin başına oturdum. Avrupa'da ne kadar boks kulübü bulduysam, hepsine e-posta yazıp durumu anlattım, herifi elimden geldiğince tarif ettim."

"Sonuç?"

"Galiba bir şey yakaladım."

Paolo Roberto faksla gönderilmiş bir resmi Erika ile Malin'in önüne koydu. Fotoğraf bir boks kulübünde antrenman sırasında çekilmiş gibiydi. İki boksör durmuş, tıknaz, eşofmanlı, başına

kısa kenarlı deri bir şapka takmış, yaşlı bir adamın talimatlarını dinliyorlardı. Ringin etrafında, yarım düzüne adam vardı. Arka planda, kucağında bir kutuyla iri kıyım bir adam vardı. Kazınmış saçlarıyla, ırkçı dazlaklardan birine benziyordu. Adamın kafası gazlı kalemle daire içine alınmıştı.

"Bu fotoğraf, on yedi yıl önce çekilmiş. Arkadaki oğlanın ismi Ronald Niedermann. O zamanlar on sekiz yaşındaymış, yani şimdi otuz beşinde olmalı. Miriam Wu'yu kaçıran deve çok beziyor. Yüzde yüz o diyemem. Fotoğraf çok eski, kalitesi de kötü. Ama dediğim gibi, çok benziyor."

"Nereden gönderdiler bu resmi?"

"Hamburg'dan, Dinamik Boks Kulübü'nün emektarı Hans Münster gönderdi. Ronald Niedermann, seksenli yılların sonunda bir yıl kadar, onların kulübünde boks yapmış. Daha doğrusu boks yapmaya çalışmış. Bu fotoğrafı bu sabah aldım, buraya gelmeden önce Münster'i aradım. Münster'in söyledikleri kısaca şöyle... Niedermann Hamburgluymuş. Seksenli yıllarda ırkçı dazlaklarla takılıyormuş. Abisi yetenekli bir boksörmüş, zaten onun sayesinde kulübe yazılmış. Niedermann müthiş güçlüymüş, fiziğinin eşi benzeri yokmuş. Münster hayatında onu gibi sert yumruk atanı görmediğini söyledi. Bir kez yumruk ağırlığını ölçmeye kalkmışlar, gösterge ölçü dışına çıkmış."

"Ringlerde bir kariyer yapabilirdi," dedi Berger.

Paolo Roberto başını iki yana salladı.

"Münster'e göre birçok sebepten bu imkânsızmış. Birincisi, boksu öğrenememiş. Ringde kımıldamadan durup, nakavt yumrukları atıyormuş. İnanılmayacak kadar sakarmış ki, bu tarif Nykvarn'da dövüştüğüm adama tıpatıp uyuyor. En kötüsü ise, kendi gücünü idrak edemiyormuş. Antrenman yaparken

çaktığı yumruklar korkunç yaralanmalara sebebiyet vermiş. Kırık burunlar, çeneler, patlayan kaşlar. Böyle birini kulüpte tutmazlar."

"Yani boks yapabilir, ama yapamıyor mu?" diye sordu Eriksson.

"Tam da öyle. Ama onu bokstan men etmelerinin tıbbi bir sebebi varmış."

"Ne demek istiyorsun?

"Adam darbeden etkilenmiyormuş. Ne kadar yumruk yerse yesin, şöyle bir silkinip dövüşe devam ediyormuş. Çok nadir rastlanan bir hastalığı varmış; *congenital analgesia."*

"Congenital... ne?"

"Analgesia. İnternette araştırdım. Bu kalıtımsal bir genetik bozukluk. Sinir sistemi dışarıdan gelen uyarıları algılayamıyor. Yani kısacası herif hiç acı duymuyor."

"Bu bir boksör için müthiş bir şey."

Roberto hayır anlamında başını salladı.

"Tam tersi. Hayati tehlikelere yol açabilecek bir hastalık... Congenital analgesia hastalarının çoğu 20-25 yaşlarında ölüyormuş. Acı vücudun alarm sistemidir, bedeni tehlikelere karşı uyarır. Elini kor haline gelmiş bir metale dokundurursan, acır ve hemen çekersin. Ama böyle bir hastalığın varsa, yanan et kokusu duyana kadar bir şey fark etmezsin."

Erikkson ve Berger birbirlerine baktılar.

"Ciddi misin?" dedi Berger.

"Kesinlikle. Niedermann hiçbir şey hissetmiyor. Günün yirmi

dört saati lokal anestezi yapılmış gibi dolaşıyor. Bu hastalığını dengeleyen bir başka genetik bozukluk sayesinde ayakta kalabiliyor. Herifin neredeyse onu yaralanmaz kılan, inanılmaz güçlü bir kemik yapısı var. Müthiş dayanıklı olmasının yanı sıra, yaraları da çok çabuk iyileşiyor."

"Ne kadar ilginç bir boks maçı yaptığınızı şimdi anlıyorum."

"Sen ne diyorsun? Bir daha karşısına çıkmak mı, tövbeler olsun. Herifin yüz ifadesi yalnızca bir kez değişti. O da Miriam Wu toplarına tekme attığında. Bir saniye kadar dizleri üstüne çöktü... Belki de bu tür bir darbeye karşı yalnızca psikolojik bir tepkiydi. Canının acımadığı kesindi. Eğer o tekmeyi ben yesem öteki dünyayı boylamıştım."

"Tamam da bu kavgadan nasıl galip çıktın?"

"Bu tür insanlar, kendileri hissetmeseler de normal insanlar gibi yaralanıyorlar. Niedermann'ın kemikleri betondan yapılmış diyelim. Ama kafasının arkasına bir kalas indirdiğimde ikiye katlandı. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmiştir."

Erika, Malin'e baktı.

"Hemen Mikael'i arayacağım," dedi Malin.

Mikael Blomkvist, öyle sersem bir haldeydi ki cep telefonunun çaldığını beşinci seferinde ancak fark etti.

"Selam, ben Malin. Paolo Roberto sarışın devin kimliğini tespit etti."

"İyi," dedi Blomkvist dalgın bir ifadeyle.

"Neredesin?"

"Söylemesi zor."

"Sesin bir tuhaf."

"Pardon. Ne diyordun?"

Malin, Roberto'nun anlattıklarını özetledi.

"Tamam," dedi Mikael. "Araştır bakalım, bir yerde kaydına rastlayacak mısın? Yalnız acele et. Bir şey bulursan beni cepten ara."

Malin, Mikael'in hoşça kal bile demeden telefonu kapatmasına çok şaşırdı.

Mikael bir pencerenin önünde durmuş, Gamla Stan'dan Saltsjön'e kadar uzanan nefis manzaraya bakıyordu. Uyuşmuş gibiydi. Lisbeth'in dairesinde şöyle bir tur atmıştı. Holün sağında mutfak vardı. Oturma odası, çalışma odası ve hiç kullanılmadığı her halinden belli olan küçük bir misafir odası. Yatağın üzerindeki naylon kılıf hâlâ çıkartılmamış, yatak örtüleri açılmamıştı. Bütün mobilyalar yeniydi, sanki Ikea mağazasının teşhir salonundan alınıp getirilmiş gibi.

Ama Mikael'i düşündüren asıl şey mobilyalar değildi.

Salander'in, en büyük sanayicilerden Percy Barnevik'in arada bir geceledi̇ği evine 25 milyon kron ödemesine çok şaşırmıştı. Daire 350 metre karelik bir daireydi.

Issız, neredeyse hayaletlerin cirit attığı boş koridorlarda, çeşitli ağaçlardan yapılmış parkelerle motiflerin işlendiği salonlarda, Erika Berger'in her zaman ağzını sulandıran Tricia Guild marka duvar kâğıtlarıyla kaplı odalarda dolaşıp durdu Mikael. Dairenin ortasında nefis, aydınlık bir oturma odası ve açık bir şömine vardı. Görünüşe göre Salander şömineyi hiç yakmamıştı. Harika bir manzaraya bakan büyük bir balkonu

vardı. Çamaşır odası, sauna, spor odası, depo ve King-Size boyutunda küvet konulmuş bir banyo. Hatta bir şarap mahzeni bile vardı. Henüz tapası açılmamış, bir şişe 1976 ürünü Quinta do Novol porto -*Nacional!*- dışında mahzen boştu. Mikael, Lisbeth'i elinde bir kadeh portoyla hayal etmeye çalıştı. Şişenin yanına zarif bir kart iliştirilmişti. Emlakçı "güle güle oturun" hediyesi diye göndermişti.

Mutfak tam teçhizatlıydı. Fransız Corradi Chateau 120 model fırınlı bir ocak tertemiz parlıyordu. Mikael'in daha önce adını bile duymadığı bu şeyin üzerinde, muhtemelen Lisbeth yalnızca su ısıtıyordu.

Diğer yandan Blomkvist, özel tasarlanmış masasının üzerinde duran *espresso* makinesine huşuyla baktı. Yanında süt soğutucusuyla Jura Impressa X7. Onlar da sanki hiç kullanılmamıştı, belki de önceki ev sahibinden kalmıştı. Blomkvist, Jura'nın *espresso* dünyasının Rolls Royce'u olduğunu biliyordu. Evde kullanmak üzere üretiliyordu, fiyatı 70.000 kron civarındaydı. Onun evinde, John Wall'dan aldığı 3.500 kronluk *espresso* makinesi vardı. Evine yaptığı az sayıdaki lüks yatırımdan biriydi.

Buzdolabında açılmış bir karton süt, peynir, tereyağı, havyar, yarım kavanoz küçük hıyar turşusu dışında bir şey yoktu. Erzak dolabında, hepsi de yarısına kadar boşalmış, dört vitamin tableti şişesi, çay poşetleri, bir paket kahve, iki somun ekmek, bir paket mısır gevreği duruyordu. Mutfak masasının üzerinde, elma dolu küçük bir sepet çarptı gözüne. Buzluğa üç parça jambon, bir dondurulmuş balık paketi atılmıştı. İşte Lisbeth'in bütün erzakı bu kadardı. Fırın yanındaki çöp kutusunda ise pizza kutuları buldu Mikael.

Yerleşim evin ölçülerine uygun değildi. Salander milyarlarca

kron kaldırmış, bir saray satın almış ama yalnızca üç odasını döşemişti. Geriye kalan on sekiz oda boştu.

Mikael'in evdeki gezisinin son durağı Lisbeth'in çalışma odasıydı. Kocaman dairede bir tane bile çiçek yoktu. Duvarlara tek bir resim ya da poster asılmamıştı. Yerlerde ise ne kilim ne halı vardı. Dekor diye konulmuş bir tabak, bir mumluk, ev sıcaklığı hissetmek için veya duygusal bir nedenle oturtulmuş küçük bir biblo bile yoktu.

Sanki bir el Mikael'in kalbini avuçlamış sıkıyordu. Salander'i bulmak, onu sıkıca kucaklamak istiyordu.

Hoş, bunu yapsa herhâlde Salander onu ısırırdı ya.

Aşağılık Zalachenko.

Blomkvist çalışma masasına oturdu. Björck'ün 1991'den kalma raporunu çıkardı. Baştan sona okumak yerine şöyle bir göz gezdirerek, esasını anlamaya çalıştı.

Masada, Salander'in 200 GB kapasiteli sürücüsü ve 1000 MB'lık RAM'ı olan, 43 cm monitörlü Powerbook'u duruyordu. Sabit diskini temizlemişti. Bu hayra alamet değildi.

Çalışma masasının çekmecesini açtı, şarjörü yedi mermi alan, 9 mm. Colt 1911 Government tabancayı buldu. Salander bu tabancayı gazeteci Per-Åke Sandström'den almıştı. Blomkvist'in tabii ki bundan haberi yoktu elbette. Seks pazarı müşterileri listesinde henüz S harfine gelmemişti.

Sonra çekmecede, üzerinde "Bjurman" yazan bir DVD buldu.

Kendi bilgisayarına yerleştirip, dehşet içinde seyretti. Lisbeth dayak yiyor, tecavüze uğruyor, ölümle burun buruna getiriliyordu. Kaydın gizli yapıldığı belliydi. Filmin hepsini seyretmedi, ileri doğru sardırıyor, her durduğu yerde daha

dehşetli sahnelerle karşılaşıyordu.

Bjurman.

Vasisi Salander'e tecavüz etmiş, o da bunu en ince detaylarına kadar gizlice kaydetmişti. Tarih iki yıl öncesine aitti. Yani Mikael onu tanımadan önce. Resim işte şimdi tamamlanmıştı.

Yetmişlerde Björck, Bjurman ve Zalachenko birlikte çalışmışlar.

Doksanların başında, Zalachenko, Salander ve süt kutusundan yapılmış bir molotofkokteyli.

Sonra Palmgren'in yerine vasi atanan Bjurman tekrar sahneye çıkıyor. Böylece çember tamamlanmış oluyor. Bjurman vesayeti altındaki kıza saldırıyor. Onu akıl hastası ve savunmasız sanıyor ama Lisbeth sandığı gibi biri değil. O daha on iki yaşındayken, GRU'nun, iltica etmiş profesyonel katiline kafa tutarak onu sakat bırakan bir kız.

Salander, kadınlardan nefret eden erkeklerden nefret eden bir kadın.

Mikael, Hedestad'da Lisbeth'le birlikte geçirdiği günleri düşündü. Lisbeth'in tecavüze uğramasından birkaç ay sonraydı. Bu olayı ima eden tek bir kelime bile duyduğunu hatırlamıyordu. Hatta kendisi hakkında neredeyse hiçbir şey söylememişti. Mikael, Bjurman'a nasıl karşılık verdiğini tahayyül bile edemiyordu. Ama onu öldürmemişti. *Tuhaf.* Bjurman'ın iki yıl önce ölmesi gerekirdi. Amacı neydi, bilmiyordu ama Lisbeth, Bjurman'ın iplerini mutlaka eline geçirmişti. Birden Lisbeth'in bunu, elindeki kayıtla yaptığını anladı. Bu DVD'yi elinde tuttuğu sürece, Bjurman onun âciz kölesiydi. Düştüğü aciz durumdan kurtulmak isteyen Bjurman bir müttefik aramıştı. Zalachenko. Lisbeth'in en büyük düşmanı. Babası.

Ve sonra arka arkaya gelen cinayetler. Önce Bjurman, sonra da Dag ile Mia.

Fakat nasıl?.. Dag onlar için nasıl bir tehditti?

Birden Enskede'de neler yaşanmış olabileceğini anladı.

Mikael'in gözü pencerenin hemen altında, yerde duran bir kâğıda ilişti. Buruşturulup atılmıştı. Kâğıdı açıp düzeltti. *Aftonbladet'in* internet sayfasından alınmıştı, Miriam Wu olayını anlatıyordu.

Mikael bu dramda Wu'nun rolü ne bilmiyordu. Bir rolü varsa tabii... Belli ki Salander'in çok az sayıdaki arkadaşlarından biriydi. Belki de tek arkadaşı. Salander ona eski dairesini vermişti. Şimdi perişan vaziyette hastanede yatıyordu.

Niedermann ve Zalachenko.

Önce annesi sonra Miriam Wu. Lisbeth mutlaka öfkeden deliye dönmüştü.

Onu zıvanadan çıkarmışlardı.

Şimdi intikam peşindeydi.

Öğle üzeri, Ersta'daki rehabilitasyon merkezinden Armansky'ye bir telefon geldi. Aslında Palmgren'in onu daha önce aramasını bekliyordu. Kendisi aramaktan çekinmişti. Lisbeth Salander'in hiç kuşkusuz suçlu olduğunu söylemek zorunda kalacağından korkuyordu. Şimdi hiç değilse, Lisbeth'i suçlu ilan eden teze mantıklı nedenlerle itiraz edilebileceğini söyleyebilirdi.

"Ne kadar ilerleyebildin?" dedi Palmgren, lafı dolaştırmadan.

"Ne konuda?"

"Nasıl ne konuda, tabii ki Lisbeth hakkındaki soruşturmanda."

"Soruşturma yaptığımı da nereden çıkardın?"

"Dragan, zamanımı harcama."

Armansky iç çekti.

"Haklısın."

"Gelip beni görmeni istiyorum," dedi Palmgren.

"Tamam, hafta sonu gelirim," dedi Armansky.

"Yok. Bu akşam gelmeni istiyorum. Konuşmamız gereken epey konu var."

Blomkvist Lisbeth'in mutfağında kahve yapıp sandviç hazırladı. Çok küçük bir umutla, Lisbeth'in kapının kilidine sokacağı anahtarın sesini duymayı hayal ediyordu. Ama bu boş bir hayaldı. Bilgisayarının sabit diskini silmesi, evinden dönmemek üzere çıktığının göstergesiydi. Mikael onun adresini çok geç bulmuştu.

Öğleden sonra iki buçukta hâlâ Salander'in çalışma masasında oturuyordu. Björck'ün sözde raporunu üç kez baştan sona okumuştu. İsmi verilmeyen amirine yazılmıştı. Mesajı basitti. Terbiye edilmiş bir psikiyatr bulun ve Salander'i birkaç yıllığına çocuk psikiyatri kliniğine kapatın demek istiyordu.

Blomkvist bundan sonra Björck ve Teleborian'la daha fazla ilgilenecekti. Bunun için sabırsızlanıyordu. Cep telefonunun çalmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı.

"Yine merhaba. Ben Malin. Sanırım bir şey buldum."

"Ne?"

"Ronald Niedermann, İsveç nüfusuna kayıtlı. Telefon rehberinde, vergi dairesinde, trafik şubesinde ya da başka herhangi bir yerde adına rastlanmıyor. Ama şunu dinle. 1998'de patent dairesine bir anonim şirket kaydedilmiş. KAB ithalat şirketi, adresleri Göteborg'da bir posta kutusu. Elektronik parçalar ithal ediyorlar. Yönetim Kurulu başkam Karl Axel Bodin, yani KAB 1941 doğumlu."

"Bu bana bir şey ifade etmedi."

"Bana da Yönetim kurulunda, belki bir düzine şirkette daha kaydı olan bir muhasebeci var. Sanırım, bu adam, küçük şirketlerin kayıtlarında göstermesi gereken finans müdürü. Aslında şirket kurulduğundan beri atıl durumda. Yönetim kurulunun üçüncü üyesi R. Niedermann. İsveç'te vatandaşlık numarası yok. 18 Ocak 1970'de doğmuş. Burada şirketin Almanya temsilcisi olarak geçiyor."

"Harika, Malin. Harika bir iş çıkardın. Posta kutusu dışında bir adres var mı?"

"Hayır, ama Karl Axel Bodin'in izini sürdüm. Batı İsveç vergi kütüğüne kayıtlı. PK 612, Gosseberga adresinde oturuyor. Araştırdım, Göteborg'un kuzey doğusunda Nossebro'da bir çiftliğe benziyor."

"Onun hakkında ne biliyoruz?"

"İki yıl önce 260.000 kron gelir beyan etmiş. Polis ahbabımıza sordum. Suç kaydı yok. Bir tek namlulu, bir de av çiftesi ruhsatı var. Biri Ford, diğeri Saab iki eski model arabası bulunuyor. Evli değil, meslek hanesinde çiftçi yazıyor."

"Polisle başı hiç derde girmemiş sıradan bir adam."

Blomkvist birkaç dakika düşündü. Bir karar vermesi gerekiyordu.

Bir şey daha. Dragan Armansky seni arayıp duruyor."

"Teşekkürler, Malin. Seni daha sonra arayacağım."

"Mikael... Her şey yolunda mı?"

"Hayır, her şey yolunda değil. Haberleşiriz."

Mikael yanlış yaptığını biliyordu. Yasaya saygılı her vatandaşın yapması gerektiği gibi Bublanski'yi aramalıydı. Ama arasa ya Lisbeth hakkında bütün gerçeği anlatmak zorunda kalacak ya da yalan söyleyip bazı gerçekleri saklayarak çok karmaşık bir duruma düşecekti. Ama asıl mesele bu değildi.

Salander, Niedermann ile Zalachenko'nun peşindeydi. Kızın ne kadar bilgi edindiğini bilemiyordu. Ancak Malin Eriksson, Posta Kutusu 612, Gosseberga adresine ulaşabildiyse, Lisbeth haydi haydi ulaşmış ve büyük ihtimalle şu anda Gosseberga'ya gidiyordu. Ona uygun davranış ancak bu olabilirdi.

Polisi arayıp Niedermann'ın saklandığı adresi söylese, Salander'in de oraya gittiğini söylemesi gerekecekti. Üç cinayetten ve Stallarholmen'deki yaralamadan aranıyordu. Bu durumda, onu yakalamak için hemen vurucu timleri harekete geçireceklerdi.

Lisbeth Salander'se büyük ihtimal teslim olmak yerine direnmeyi tercih edecekti.

Mikael eline kâğıt kalem alıp polise anlatamayacağı ve anlatmak istemediği şeylerin bir listesini yaptı.

İlk olarak, Mosebacke'deki adres.

Lisbeth kimsenin bilmediği bir adreste oturabilmek için bin bir zahmete katlanmıştı. Burada onun hayatı ve sırları vardı. Ona asla ihanet etmeyecekti.

Sonra listeye *Bjurman* yazıp, yanına soru işareti koydu.

Masa üzerinde duran DVD'ye şöyle bir baktı. Bjurman Salander'e tecavüz etmişti. Kızı neredeyse öldürecekti. Vasilik pozisyonunu ağır bir şekilde istismar etmişti. Nasıl bir domuz olduğu ifşa edilmeliydi. Ama ahlaki bir ikilem vardı. Lisbeth polise başvurmamıştı. Polisin öğrendiği şeyler birkaç saat içinde bütün ayrıntılarıyla basında yer alıyordu, Lisbeth böyle ifşa edilmeyi ister miydi? Hayır, Mikael'i asla affetmezdi. DVD mahkemenin ilgileneceği bir kanıttı, ama yine de, içindeki sahnelerle akşam gazetelerinin sayfalarını süsleyeceği kesindi.

Bir süre düşündü, hayır, nasıl davranacağına Lisbeth'in kendisi karar vermeliydi. Yaşadığı evi kendisi bulabildiyse, demek ki polis de bulurdu. Bu nedenle, DVD'yi alıp çantasına koydu.

Sonra *Björck'ün raporu* diye yazdı. 1991 tarihliydi, üzerinde "çok gizli" damgası vardı. Olup biten her şeye ışık tutacak bir rapordu. Zalachenko'nun adı geçiyor, Björck'ün rolü açıkça görülüyordu. Bu rapor ve Dag'ın seks müşterileri listesindeki adıyla Björck, Bublanski'nin karşısında epeyce terleyecek demekti. Mektuplar sayesinde Teleborian'in da başı belaya girecekti.

Bu dosya, polisi eninde sonunda Gosseberga'ye yöneltecekti... Ama en azından Blomkvist onlardan birkaç saat önde olacaktı.

Word programını açtı. Björck ve Palmgren'den öğrendiklerini ve Lisbeth Salander'in evinde bulduğu materyali bir araya getirerek bir belge hazırlayacaktı. Metnin ana hatlarını çıkardı.

Yazması bir saatini aldı. Metni ve kendi araştırma sonuçlarını bir CD'ye yükledi.

Bir ara yazdıklarımı Armansky'yle paylaşıp kontrol etsem mi diye düşündü, sonra boş verdi. Zaten koltuğunun altında yeterince karpuz vardı.

Blomkvist *Millennium'a* yürüyerek gitti ve doğrudan Berger'in odasına girdi.

Selam bile vermeden, "Adı Zalachenko," dedi.

"Eski Sovyet istihbarat servisinin silahlı katillerinden. 1976'da yaptığı iltica başvurusu kabul edilerek İsveç'te oturma izni verilmiş. SÄPO maaşa bağlamış. Sovyetlerin çöküşünden sonra, birçokları gibi o da tam bir gangster olmuş. Kadın ticareti, silah ve uyuşturucu kaçakçılığı yapıyor."

Berger kalemini masaya koydu.

"Neden bu işin altından KGB'nin çıkmasına şaşırmadım acaba?" dedi.

"KGB değil. GRU. Askeri İstihbarat Teşkilatı."

"Yani, iş ciddi."

Blomkvist başıyla onayladı.

"Dag ile Mia'yı öldüren o mu?"

"O değil. Birini görevlendirmiş. Ronald Niedermann. Malin'in izini bulduğu adam."

"Bunları kanıtlayabilir misin?"

"Yaklaşık olarak. Bir kısmı tahmin. Bjurman, Lisbeth işini

halletmesi için Zalachenko'ya başvurduğu için öldürüldü."

Blomkvist, Berger'e, Salander'in çalışma masasının çekmecesinde bıraktığı DVD'yi anlattı.

"Zalachenko, Lisbeth'in babası. Bjurman yetmişlerin ortasında SÄPO hesabına çalışıyormuş. Zalachenko iltica ettiğinde onu karşılayanlardan biri de o. Sonraları istihbarat teşkilatının içindeki dar bir grubun işlerine bakan tam zamanlı bir düzenbaz ve serbest çalışan bir avukat olmuş. Sanırım, dünyayı yönetmek ve Zalachenko'nun sırrını korumak için arada bir saunada buluşan çok dar bir grubun. Bence SÄPO'nun diğer çalışanları Zalachenko'nun adını bile duymamışlardır. Lisbeth bu sırrı açığa çıkaracak bir tehditti. Bu yüzden onu çocuk psikiyatri kliniğine kapattılar."

"Gerçek olamaz."

"Ama gerçek," dedi Blomkvist. "Bir sürü kötü olay yaşandı. Lisbeth, öyle kolay idare edilebilir bir çocuk değildi, şimdi de aynı ya... On iki yaşından beri ulusal güvenliğimizi tehdit etmiş."

Berger'e hikâyeyi özetledi.

"Anlattıklarını hazmetmek çok zor," dedi Berger. "Peki ya, Dag ile Mia?.. "

"Dag, Bjurman ile Zalachenko arasındaki bağı keşfetti. Bunun için öldürüldüler."

"Peki şimdi ne olacak? Bunları polise anlatmalıyız, değil mi?"

"Bir kısmını, ama hepsini değil. Önemli bilgileri güvende olsun diye bu CD'ye kopyaladım. Lisbeth Zalachenko'yu aramaya gitti. Ben de onu bulmaya çalışacağım. CD'deki hiçbir bilgi, dışarı sızmamalı."

"Mikael... Bu hoşuma gitmedi. Bir cinayet soruşturmasında bilgi saklayamayız."

"Saklamayacağız. Bublanski'yi aramayı düşünüyorum. Benim tahminim Lisbeth Gosseberga yolunda. Hâlâ üç cinayetten aranıyor. Eğer polise haber verirsek, hemen vurucu tim gönderirler. Lisbeth büyük ihtimal direnmeye kalkacaktır. O zaman ne olur, kestiremeyiz."

Sustu, yüzünde acı bir gülümseme belirdi.

"Eğer başka bir şey yapamıyorsak bile, polisi haberdar etmeyerek, vurucu timi Lisbeth'ten uzak tutabiliriz. Onu önce ben bulmalıyım."

Erika Berger kuşkuyla baktı.

"Lisbeth'in sırlarını açıklamaya niyetli değilim. Bublanski kendi bulsun. Senden bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim. Bu dosyada Björck'ün 1991'de yazdığı bir raporla, Björck'le Teleborian arasındaki yazışmalar var. Bir kopya çıkarıp Bublanski ile Modig'e ilet. Ben yirmi dakikaya kadar Göteborg'a gideceğim."

"Mikael... "

"Biliyorum. Ama bu kavgada sonuna kadar Lisbeth'in yanında olmalıyım."

Berger dudaklarını sıkıp uzun süre sustuktan sona, başını salladı. Mikael kalkıp kapıya yürüdü.

"Dikkatli ol," dedi Erika arkasından ama Mikael bunu duymadı.

Onunla gitmeliyim, diye düşündü Erika. En doğrusu buydu. Ama ona hâlâ *Millennium*'dan ayrılacağını, ne olursa olsun,

dergideki işinin bittiğini bile söyleyememişti. Dosyayı alıp fotokopisini çekmeye gitti.

Posta kutusu bir alışveriş merkezinin içindeki postanedeydi. Salander Göteborg'u bilmiyordu, tam olarak nerede olduğunu bilmese de, postaneyi bulmuştu. Camında "Svensk Kassatjanst"ı, yani yeni İsveç posta sistemini tanıtan afiş asılı postanenin karşısındaki kafeye, pozisyonunu afişin aralığından posta kutusunu görecek şekilde ayarlayarak oturmuştu.

Irene Nesser'in, Lisbeth Salander'den çok daha az dikkat çekici bir makyajı vardı. Üst üste, birkaç gülünç kolye de takmıştı. Bir sokak ötedeki kitapçıdan aldığı *Suç ve Ceza* kitabını okuyordu. Ara sıra sayfaları çevirerek oyalanıyordu. Buraya yerleşip posta kutusunu gözetlemeye öğle vakti başlamıştı. Posta kutusuna ne zaman bakıyorlar, her gün açıyorlar mı, yoksa haftada bir mi geliyorlar, bu sabah erken gelip boşalttılar mı, biri gelecek mi bilemiyordu. Ancak bu kutu onun tek ipucuydu. *Caffé latte*'sini içerek bekliyordu.

Tam dalıp giderken, birisinin posta kutusunu açtığını fark etti. Saatine baktı. İkiye çeyrek vardı.

Deli şansı.

Hızla kalktı, pencereye doğru yürüdü. Siyah deri ceketli adamın postaneden ayrıldığını gördü. Peşine düştü. Yirmili yaşlarda, zayıf biriydi. Köşede park edilmiş bir Renault'ya yürüdü ve kapısını açtı. Salander arabanın plakasını ezberledi, koşarak aynı sokakta yüz metre ileriye park ettiği Toyota Corolla'sına gitti. Renault arabaya Linnegatan'a dönerken yetişti. Önce Aveyn boyunca güneye, sonra da kuzeye, Nordstan'a yöneldiler.

Mikael Blomkvist, saat 17.10'daki X2000 trenine tam kalkmak üzereyken yetişti. Biletini kredi kartıyla trende aldı. Boş restoran vagonuna oturarak geç bir öğle yemeği ısmarladı.

Endişeden midesine kramplar giriyor, geç kalmaktan korkuyordu.

Salander'in onu araması için dualar ediyor ama kalbinin derinliklerinde aramayacağını biliyordu.

Salander 1991'de Zalachenko'yu öldürmek için elinden geleni yapmıştı, ama işte Zalachenko öç almak için geri dönmüştü.

Palmgren, Lisbeth hakkında önemli bir tespitte bulunmuştu: "Lisbeth yaşadığı onca deneyimin sonucu, resmi makamlarla konuşmanın faydasız bir çaba olduğunu anlamış biri," demişti.

Blomkvist bilgisayar çantasına şöyle bir göz attı. Salander'in masasında bulduğu Colt tabancayı yanına almıştı. Neden aldığını bilmiyordu, herhâlde polisler bulsun istememişti. Ama bu açıklamanın pek de mantıklı olmadığını biliyordu.

Tren Årstabron'dan geçerken cep telefonunu açıp Bublanski'yi aradı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Bublanski keyifsizce.

"Son vermek."

"Neye son vermek?"

"Bu karmaşaya. Svennson, Bergman ve Bjurman'ı kimin öldürdüğünü bilmek istiyor musun?"

"Bir bilgin varsa, duymak isterim."

"Katilin adı Ronald Niedermann. Paolo Roberto'yla dövüşen çam yarması. Alman vatandaşı. Otuz beş yaşında. Zala diye tanınan, Alexander Zalachenko isimli pislik için çalışıyor."

Bublanski uzun bir süre sustu. Sonra derin bir iç çekti. Mikael kâğıt hışırtıları ve üzerine basılarak açılan tükenmez kalemin sesini duydu.

"Bu gerçek mi, yoksa klasik gazeteci yemi mi?"

"Gerçek."

"Peki, Niedermann ile şu Zalachenko neredeler?"

"Onu henüz bilmiyorum. Bulur bulmaz sana haber vereceğim. Birazdan Erika Berger sana 1991'de yazılmış bir polis raporu ulaştıracak. Onların içinde Zalachenko ile Salander hakkında aklına gelebilecek her şeyi bulacaksın."

"Ne gibi?"

"Mesela, Zalachenko'nun Lisbeth'in babası ve soğuk savaş zamanında Sovyetler'den iltica etmiş bir tetikçi olduğu gibi."

Bublanski Mikael'in sözünü şüpheyle tekrarlayarak, "Rus tetikçi mi?" dedi.

"SÄPO'da bir grup sırtını sıvazlayıp suçlarını hasıraltı ediyor."

Blomkvist, Bublanski'nin bir koltuk çekip oturduğunu duydu.

"Bence buraya gelip resmi bir ifade versen daha iyi olur."

"Üzgünüm, buna vaktim yok."

"Efendim?"

"Stockholm'de değilim. Ama Zalachenko'yu bulduğumda sana haber vereceğim."

"Blomkvist... Bir şey ispat etmek zorunda değilsin. Katilin Salander olduğu tezine artık ben de sıcak bakmıyorum."

"Öyle mi? Hani ben polis soruşturmasının nasıl yürütüldüğünü bilmeyen amatör biriydim."

Çocukça bir davranış olduğunu biliyordu ama telefonu Bublanski'nin yüzüne kapadı. Ardından kız kardeşi Annika Giannini'yi aradı.

"Selam, kardeşim."

"Selam. Yeni bir gelişme var mı?"

"Yarın iyi bir avukata ihtiyacım olabilir."

"Ne yaptın ki?"

"Henüz çok ciddi bir şey yok, ama yarın polis soruşturmasını engellemekten tutuklanabilirim. Fakat seni bunun için aramadım. Sen beni temsil etmen imkansız."

"Nedenmiş?"

"Çünkü senin Lisbeth Salander'in savunmasını üstlenmeni isteyeceğim. İkimize birden yetişemezsin."

Blomkvist ona kısaca tüm hikâyeyi anlattı. Giannini sessizce dinledi. En sonunda, "Ve tüm bunları ispat edebiliyorsun, öyle mi?.. " dedi.

"Evet, kesinlikle," dedi Blomkvist.

"Bunun üzerinde düşünmeliyim. Esasında Lisbeth'in bir ceza avukatına ihtiyacı var."

"Bence sen mükemmelsin."

"Micke... "

"Dinle, kardeşim. Senden yardım istemedim diye bana kızıp surat asan sen değil miydin?"

Kız kardeşiyle konuşması bittikten sonra, Mikael bir süre düşündü. Sonra telefonu tuşlayıp Palmgren'i aradı. Araması için belirli bir sebebi yoktu. Ama yaşlı adamın bilgilendirilmeye hakkı vardı. Mikael'in iz peşinde olduğunu, bütün bu hikayenin belki de birkaç saat içinde sonuçlanacağını bilmeliydi.

Tek sorun Lisbeth'in de aynı izi sürmesiydi.

Lisbeth Salander, gözünü çiftlikten ayırmadan, uzanıp çantasından bir elma aldı. Arabasının tabanındaki plastik yaygıyı çıkarıp ormanın kenarında yere sermiş, üstüne uzanarak çiftliği gözetlemeye başlamıştı. Kıyafetini değiştirmiş, bol cepli, yeşil bir avcı pantolon, kalın bir süveter ve bel hizasında, termal içlikli bir rüzgârlık giymişti.

Gosseberga çiftliği yoldan dört yüz metre kadar içerideydi. Çiftlikte iki bina vardı. Ana bina, Salander'in durduğu yerden yüz yirmi metre uzaktaydı. İki katlı, beyaz ahşaptan, sıradan bir çiftlik eviydi ve bu evin yetmiş metre kadar arkasında da bir ahırla, ona bitişik bir ambar vardı. Ahırın açık kapısından beyaz bir arabanın kaputu görülüyordu. Lisbeth'in tahminine göre bu bir Volvo'ydu. Ama mesafenin uzaklığı nedeniyle pek emin olamadı.

Salander'le ev arasındaki çamurlu tarla, iki yüz metre kadar sağındaki küçük bir göle kadar uzanıyordu. Araba yolu, bu çamurlu tarlanın ortasından geçerek, ana yol tarafındaki ağaçların arkasında kayboluyordu. Terk edilmiş gibi duran, yola yakın bir başka çiftlik evi daha görünüyordu. Pencereleri açık renk bir örtüyle kapatılmıştı. Ana binanın kuzeyinde bir grup

ağaç vardı. Bunlar en yakın çiftlik ile Lisbeth'in gözetlediği çiftlik arasında duvar gibi uzanıyordu. Zaten bu iki bina arasında altı yüz metre kadar mesafe vardı. Yani, Salander'in karşısında duran çiftlik evi ıssız denilebilecek bir yerdeydi.

Burası Anten Gölü'ne yakın, yuvarlak buzultaşları, buz katmanları ve tarlalarla birbirinden ayrılmış bir dizi küçük yerleşim yerinin bulunduğu, sık ağaçlı bir orman bölgesiydi. Karayolu haritası bölge hakkında hiçbir detay göstermiyordu. Salander Renault'yu takip ederken Göteborg'dan sonra E20 boyunca ilerlemiş, batıya Alingsås bölgesindeki Sollebrun'a doğru devam etmişti. Kırk dakika sonra, Renault keskin bir dönüş yaparak, Gosseberga yoluna girmişti. Salander, anayolun yüz metre kadar kuzeyinde, bir ahır binasının arkasındaki ağaçların arasına park etmişti arabasını.

Daha önce Gosseberga'nın adını bile duymamıştı. Şimdilik bu isim önünde duran çiftlik evi ve ahırın adıydı. Yolda Üzerinde PK 192 - K. A. Bodin yazan bir posta kutusunun yanından geçmişti. Bu isim ona hiçbir şey ifade etmemişti.

Çiftlik binasının etrafında geniş bir daire çizerek dolaşmış ve sonuçta gözetleme yeri olarak bulunduğu noktayı seçmişti. Akşam güneşi tam sırtına vuruyordu. Buraya, üç buçukta geldiğinden beri yalnızca tek bir hareket gözlemlemişti. Saat dörtte Renault'nun sürücüsü evden çıkmış, kapı aralığında, Lisbeth'in göremediği biriyle konuşmuştu. Daha sonra arabasına atlayıp gitmiş, bir daha da gelmemişti. O ana kadar çiftlikteki bütün hareket bundan ibaretti. Lisbeth, sabırla beklerken, Minolta 8x dürbünüyle evi izliyordu.

Restoran vagonunda oturan Mikael Blomkvist, parmaklarını

sinirli bir ifadeyle masaya vurup duruyordu. X2000 neredeyse bir saattir Katrinaholm istasyonunda bekliyordu. Bir vagonun bozulduğu, gerekli önlemlerin alındığı anons ediliyor ve gecikme için yolculardan özür dileniyordu.

Sıkıntıyla iç çeken Mikael, kalkıp bir fincan kahve daha aldı. Tren hareket ettiğinde saat akşamın sekizini bulmuştu.

Keşke uçakla ya da kiralık arabayla gitseydi.

Geç kaldığı düşüncesi gittikçe daha çok canını sıkıyordu.

Saat sekizde giriş katındaki odalardan birinde ışık yandı. Arkasından bir ışık daha yakıldı. Salander bir an için giriş kapısının sağında, mutfak olduğunu tahmin ettiği yerde gölgeler gördü, ancak bir yüz seçemedi.

Birden evin dış kapısı açıldı, Ronald Niedermann denilen zebani dışarı çıktı. Üzerinde koyu renk bir pantolonla, kaslarını ortaya koyan dar bir tişört vardı. Lisbeth kendi kendine başını salladı. Doğru yere geldiğini anlamıştı. Niedermann gerçekten de bir boğa gibiydi. Paolo Roberto ile Miriam Wu'nun başına gelenler ne kadar ürkütücü olsa bile sonuçta Niedermann da herkes gibi et ve kandan ibaretti. Niedermann evin etrafını dolaşarak, arabayı park ettiği ahıra gitti. Ahırdan küçük bir çantayla çıkıp tekrar eve döndü.

Birkaç dakika sonra yine dışarı çıktı. Bu sefer yanında bir koltuk değneğinden destek alarak yürüyen, kısa, zayıf, yaşlı bir adam vardı. Dışarısı iyice karardığından Salander adamı net göremese de, sırtında soğuk bir ürperti hissetti.

Babaaaaaaa, buradayımmmm...

Zalachenko ve Niedermann'ın yol boyunca yürüyüşlerini izledi. Sundurmada durdular, Niedermann yakmak için odun topladı. Sonra eve geri dönüp kapıyı kapattılar.

Salander dakikalarca yattığı yerden kalkmadı. Sonra dürbününü indirdi, ağaçların arasında kaybolana kadar otuz metre geri çekildi. Sırt çantasını açtı, bir termos çıkardı. Bardağına kahve koydu, ağzına da bir parça şeker alıp emmeye başladı. Göteborg'a gelirken bir benzinlikten aldığı peynirli sandviçi yedi. Durumu analiz etti.

Sırt çantasından Nieminen'in P-83 Wanad tabancasını aldı. Şarjörünü çıkardı, kızağını ve namlusunu kontrol etti. Tetiğine basıp horozunun çalışıp çalışmadığına baktı. Altı tane 9 mm Makarov mermisi diziliydi. Sayı yeterliydi. Şarjörü geri taktı, namluya mermi sürdü. Emniyet düğmesini kapattı, ceketinin sağ cebine koydu.

Salander ağaçlar arasında bir çember çizerek yavaş yavaş eve yaklaşmaya başladı. Yüz elli metre kadar yaklaştığında bir anda durdu.

Pierre de Fermat, Diophantus'un *Arilhmetica* adlı kitabının kenarına şunları yazmıştı: *Gerçekten de kayda değer bir ispat buldum ancak bunu kitabın kenarına sığdırmam mümkün değil.*

Kare kübe çevrilmiş, ($x^3 + y^3 = z^3$) ve matematikçiler yüzyıllarca Fermat teoremini kanıtlamaya uğraşmışlardı.

Andrew Wiles dünyanın en gelişmiş bilgisayar programının yardımıyla on yıl çalışarak, 1990 yılında bilmeceyi nihayet çözebilmişti.

Lisbeth şimdi anlıyordu. Cevap çok basitti. Arka arkaya

sıralanan rakamlarla bir oyun oynadı ve birden resimli bir bilmece gibi basit bir formül çıktı karşısına.

Fermat'nın bilgisayarı yoktu. Andrew Wiles'in çözümü, Fermat'nın teoremini formüle ettiği zamanda henüz keşfedilmemiş bir matematiğin üzerine inşa edilmişti. Fermat, Andrew'un ortaya sürdüğü kanıtı üretemezdi. Onun çözümü tabii ki farklı olacaktı.

Lisbeth o kadar şaşırmıştı ki, bir ağaç kütüğünün üzerine oturdu. Kafasındaki denklemi kontrol ederken gözlerini ileri dikmişti.

Fermat işte bunu demek istedi. Matematikçilerin niçin saçlarını yoldukları ortada.

Lisbeth kıkırdadı.

Bir filozofun bu bilmeceyi çözme şansı çok daha fazla. Kendini beğenmiş piç.

Bir süre sonra ayağa kalktı ve ormanda ilerlemeye devam etti. Şimdi çiftlik eviyle arasında bir tek ahır kalmıştı.

31. BÖLÜM

7 NİSAN, PERŞEMBE

Salander eski bir gübre damının açık kapısından ahıra girdi. Ortalıkta hayvan yoktu. Auto Expert'ten kiralanan beyaz Volvo dışında, eski model bir Ford ve ondan biraz daha modern bir Saab vardı. Paslı bir tırmık ve vaktiyle çiftlik işlerinde kullanıldığı anlaşılan birkaç alet bir kenara atılmıştı.

Lisbeth, bir süre ahırda kalarak evi gözetledi. Hava iyice kararmıştı. Giriş katındaki bütün odaların ışığı açıktı. Evin içinde hareket görmedi ama açık bir pencereden televizyondan yayıldığı belli titrek bir ışık yansıyordu. Saatine baktı. 19.30, *Rapport* zamanı.

Zalachenko'nun böyle, dünyadan tecrit edilmiş bir evde yaşamayı seçmesine çok şaşırdı. Çocukluk anılarından hatırladığı adam böyle değildi. Onu kırsal kesimde küçük beyaz bir çiftlik evinde bulmayı hayal etmemişti, daha çok adsız bir villa bölgesinde ya da başka bir ülkede bir tatil köyünde oturuyordur diye düşünmüştü. Mutlaka Lisbeth'ten başka düşmanları da olmalıydı. Evinin bu kadar savunmasız görünmesi, Lisbeth'i rahatsız etti. Kuşkusuz, silahları vardı, bundan emindi.

Uzun bir tereddütten sonra, ahırdan alacakaranlığa çıktı. Usul

adımlarla avluyu geçti. Sırtını evin ön cephesine yaslayarak durdu. İçeriden zayıf bir müzik sesi geliyordu. Sessizce evin etrafında bir tur attı, pencerelerden içeriyi görmeye çalıştı ama çok yüksekteydiler.

Salander'in içini bir tedirginlik kaplamıştı. Hayatının ilk yarısını, bu evin içindeki adamdan korkmakla, ikinci yarısını ise onu öldürmeye kalkıp beceremediği günden beri, geri geleceği günü beklemekle geçirmişti. Bu sefer hata yapmayacaktı. Her ne kadar şimdi sakat olsa bile, birçok kavgadan başarıyla çıkmış deneyimli bir katildi. Onu hafife alamazdı.

Ayrıca Ronald Niedermann'ı da hesaba katmalıydı.

Evin dışında, savunmasız olduğu bir yerde karşısına çıkarak, onu şaşırtmayı çok isterdi. Zalachenko'yla konuşmaya hiç istek duymuyordu. Dürbünlü bir tüfekle işini bitirmeyi tercih ederdi aslında ama böyle bir tüfeği yoktu. Gözüne bir tek odun almak için dışarı çıktıklarında ilişmişti. Herhâlde akşam yürüyüşlerine çıkmıyordu. Daha iyi bir fırsat kollamak için ormana çekilip geceyi açık havada geçirmesi gerekirdi. Uyku tulumu yoktu. Hava yumuşaktı ama gece soğuyacağı da kesindi Ayrıca ona bu kadar yaklaşmışken bir daha elinden kaçırmak istemiyordu. Miriam Wu ile annesini düşündü.

Lisbeth alt dudağını ısırdı. Eve girmekten başka bir çaresi yoktu, bu da düşünülebilecek en kötü alternatifti. Kapıyı çalıp açanı oracıkta devirdikten sonra o soysuzun peşine düşebilirdi. Ama silah sesi geride kalanı uyararak, silahını çekmesine fırsat sağlardı. *Durum analizi. Ne tür seçenekler var?*

Yalnızca birkaç metre ötedeki bir pencerede Niedermann'ın profilini gördü. Omzunun üzerinden bakarak biriyle konuşuyordu.

Girişin solundaki odadalar...

Lisbeth kararını verdi. Ceketinden tabancayı çıkardı, emniyetini açtı, sessizce verandaya gitti. Silahı sol eline aldı, kapının kolunu yavaşça aşağı bastırmaya başladı. Kapı açıktı. Kaşlarını çattı, tereddütle durakladı. Kapıda iki güvenlik kilidi vardı.

Zalachenko kapıyı kilitlemeden bırakmazdı. Tüyleri ürperdi.

Bir terslik vardı.

Hol zifirî karanlıktı. Sağda, yukarı çıkan merdiveni fark etti. Tam karşıda iki, solunda da bir kapı vardı. Soldaki kapının üzerindeki çatlaktan ışık sızıyordu. Lisbeth kımıldamadan sesleri dinledi. Yere sürtülerek bir sandalye çekildi.

Salender iki hızlı adım attı, kapıyı iterek açıp silahını doğrulttu... *Oda boştu.*

Tam arkasında bir kumaş hışırtısı duydu, bir kertenkele çabukluğuyla geriye döndü. Silahı doğrultmaya çalışırken, Niedermann'ın müthiş iri ellerinden biri Lisbeth'in boynuna demir bir pençe gibi sarıldı, diğeri silah tutan elini yakaladı Sonra Lisbeth'i boynundan tutarak sanki oyuncak bir bebekmiş gibi havaya kaldırdı.

Lisbeth bir süre boşluğu tekmeledikten sonra bükülerek Niedermann'ın kasığına doğru bir tekme savurdu. Ama kalçasına isabet ettirebildi. Sanki bir ağaç gövdesine tekme atmıştı. Niedermann boğazını sıktığında nefesi kesildi, silahı elinden düştü.

Piç...

Ronald Niedermann, Lisbeth'i fırlattı. Bir kanepeye düşen Lisbeth, kayarak yere yuvarlandı. Başı kanıyordu. Sehpanın üzerinde üç köşeli ağır bir kül tablası vardı. Lisbeth kül tablasını hızla kaparak Niedermann'ın kafasına indirmek için kolunu kaldırdı. Ama Niedermann bileğini tutarak onu engelledi. Lisbeth pantolonunun sol cebinden elektrik tabancasını çıkartarak, Niedermann'ın kasığına bastırdı.

Elektrik akımının Niedermann'ın bedeninde nasıl dolaştığını hissedebiliyordu. Lisbeth onun acıyla yere devrilmesini beklerken, Niedermann şaşkın gözlerle Lisbeth'e bakıyordu. Gördüğü şey karşısında şok geçiren Lisbeth'in gözleri büyümüştü. Niedermann'ın bedeninde bir rahatsızlık hissettiği belliydi, ama acıya aldırmadığı da ortadaydı.

Bu adam normal değil.

Niedermann eğilip elektrik tabancasını Lisbeth'in elinden aldı, şaşkın bir yüzle inceledi Sonra suratına bir tokat attı. Lisbeth sanki golf sopası yemiş gibiydi. Yere yapıştı. Kafasını kaldırdığında Niedermann'ın bakışlarıyla karşılaştı. Salander'e sanki bir sonraki hareketinin ne olacağını merak eder gibi bakıyordu. Avıyla oynamaya hazırlanan bir kedi gibiydi.

Lisbeth kapı eşiğinden bir ses duyarak başını çevirdi.

Zalachenko yavaşça ışığa çıktı.

Bir bastondan destek alıyordu. Pantolon parçasından bir bacağının protezi görünüyordu. Sol elinin iki parmağı yoktu.

Lisbeth bakışlarını yüzüne çevirdi. Sol yanağında yanık yaralarından kalan izler vardı. Kulağından geriye küçük bir parça kalmıştı, kaşları yoktu. Keldi. Salander onu, erkeksi, atletik vücutlu haliyle hatırlıyordu, dalgalı siyah saçları vardı. Şimdi bir altmış beş boyunda, bir deri bir kemik bir adamdı.

"Merhaba, baba," dedi ifadesiz bir sesle.

Alexander Zalachenko, boş gözlerle baktı kızına.

Ronald Niedermann tavan lambasını yaktı. Başka silahı var mı diye Lisbeth'in üstünü aradı. P-83 Wanad'ın emniyetini kapatıp şarjörü çıkarttı. Ayaklarını sürüyerek önlerinden geçen Zalachenko, bir koltuğa oturup televizyon kumandasını eline aldı.

Salander arkasındaki televizyona baktı. Zalachenko kumanda aletine bastı. Ahırın arkasındaki alanla, eve gelen yolun bir kısmını gösteren yeşil bir resim belirdi ekranda. *Kızılötesi kamera. Geldiğimi biliyorlardı.*

"İlerlemeye cesaretin yok, diye düşünmeye başlamıştım," dedi Zalachenko. "Seni saat dörtten beri izliyoruz. Çiftliğin çevresinde ne kadar alarm varsa hepsini harekete geçirdin."

"Hareket detektörleri," dedi Lisbeth.

"İkisi yol tarafında, dördü çayırlık alana bakıyor. Bizi gözetlemeye, tam da alarmı yerleştirdiğimiz yerde başladın. Çiftliği en iyi gören yer. Genellikle geyik, karaca ya da bazen böğürtlen toplayan birileri gelir. Ama elinde bir silah, sinsice yaklaşan biri çok nadir görülür." Bir süre sustu.

"Zalachenko'nun kırdaki küçük evinde, korunmasız oturacağını nasıl düşünebildin?"

Lisbeth ensesini ovalayarak ayağa kalkma teşebbüsünde bulundu.

"Olduğun yerde kal," dedi Zalachenko sert bir sesle.

Niedermann tabancayı kurcalamayı bırakıp sessiz bakışlarını Lisbeth'e çevirdi. Kaşını kaldırarak Salander'e gülümsedi. Paolo Roberto'nun televizyonda gördüğü darmadağınık yüzünü hatırlayan Lisbeth, en iyisinin uslu durmak olduğuna karar verdi. Nefes alıp sırtını kanepeye dayadı.

Zalachenko sağlam olan sağ elini uzattı. Niedermann kemerinden bir silah çıkardı. Horozunu kaldırıp Zalachenko'ya verdi. Polislerin standart silahı Sig Sauer'di bu. Zalachenko başıyla bir işaret yaptı. Niedermann söze gerek duymadan, ceketini giyip odadan çıktı. Lisbeth ön kapının açılıp kapandığını duydu.

"Eğer aptalca bir fikre kapılıp bir şey yapmaya kalkarsan, bağırsaklarını deşerim."

Lisbeth gevşedi. Daha ona ulaşamadan, Zalachenko'nun iki ya da üç kurşun sıkabileceğim biliyordu, muhtemelen kesin sonuç almak için avcı mermisi kullanıyordu.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi Zalachenko kaşının kenarındaki *piercing'i* işaret ederek. "Tam bir orospuya benziyorsun." Lisbeth gözlerini, onun gözlerine dikti.

"Benim gözlerimi almışsın."

"Canını acıtıyor mu?" dedi Salander, protezini işaret ederek.

Zalachenko hiçbir şey demeden uzun süre baktı.

"Hayır, artık acıtmıyor."

Lisbeth başını salladı.

"Beni öldürmeye can atıyorsun değil mi?" dedi Zalachenko.

Salander bir şey demedi. Zalachenko birden bir kahkaha attı.

"Geçen yıllar boyunca hep seni düşündüm. Aynaya baktığım her seferde sen aklıma geldin."

"Annemi rahat bırakmalıydın."

Zalachenko bir daha güldü.

"Annen orospunun tekiydi."

Lisbeth'in gözleri nefretle karardı.

"O orospu değildi. Bir süpermarkette kasada çalışıp, iki yakasını bir araya getirmeye çalışıyordu."

Zalachenko tekrar güldü.

"Onu istediğin gibi hayal edebilirsin. Ama ben bir orospu olduğunu biliyorum. Hemen hamile kalarak benimle evlenmeye çabaladı. Sanki ben bir orospuyla evlenirmişim gibi."

Salander silahın namlusuna baktı, bir an olsun dikkatinin dağılmasını umuyordu.

"Benzin bombası... kurnazca bir şeydi. Senden nefret ettim Sonra önemini kaybettin. Uğraşmaya değmezdin. Eğer her şeyi oluruna bıraksaydın seninle hiç ilgilenmezdim."

"Boş laf. Bjurman beni temizlemen için seni tuttu."

"O başka bir hesaptı. Bir iş anlaşması. Elinde bir film varmış, onu istiyordu. Ee, benim işim bu."

"Filmi sana vereceğimi düşündün, yani."

"Tabii, benim sevgili kızım. Bundan kesinlikle emindim. Ronald'ın kendilerinden istediği bir şeyi, hemen vermek için insanların nasıl can attığını tahmin edemezsin. Özellikle de

ayaklarından birini elektrikli testereyle kesmeye başladığında. Üstelik benim için uygun bir bedel sayılır... ayağa karşı ayak."

Nykvarn yakınlarında bir depoda, Niedermann'ın ellerine düşen Miriam Wu'yu düşünen Lisbeth'in yüzü karardı. Zalachenko bunu yanlış okudu.

"Endişelenmene gerek yok. Seni doğramayacağız."

Lisbeth'e dikkatle baktı.

"Bjurman, sana gerçekten tecavüz etti mi?"

Lisbeth cevap vermedi.

"İğrenç, o herifte hiç zevk yokmuş. Gazetelerde senin bir tür lezbiyen olduğun yazılıyordu. Bak, seni görünce buna hiç şaşırmadım. Seni hangi erkek ister ki?"

Lisbeth hâlâ susuyordu.

"Belki de Niedermann'dan seni becermesini isteyebilirim. Buna ihtiyacın var gibi"

Durup biraz düşündü.

"Gerçi, Ronald kızlarla seks yapmaz. Hayır, ibne değil. Yalnızca seks yapmaz."

"Belki de beni sen becermek istersin," dedi Lisbeth onu kışkırtmak için.

Yaklaş. Bir hata yap.

"Hayır, bu sapkınlık olur."

Bir an ikisi de sustular.

"Ne bekliyoruz?" dedi Lisbeth..

"Ortağım birazdan gelecek. Senin arabanı başka bir yere taşıyacak. Bazı başka işleri de var. Kız kardeşin nerede?"

Salander omzunu silkti.

"Cevap ver."

"Bilmiyorum. Umurumda da değil."

Zalachenko yine bir kahkaha attı.

"Kardeş sevgisi ha? Camilla'nın kafasının içinde bir beyin vardı, seninki gibi çorba değil."

Lisbeth cevap verme gereği duymadı.

"Ama itiraf ederim ki, seni bu kadar yakından görmek bana iyi geldi."

"Zalachenko," dedi Lisbeth. "Sohbetin hiç çekilmiyor. Bjurman'ı, Niedermann mı vurdu?"

"Elbette. Ronald mükemmel bir askerdir. Sadece emirlere uymakla kalmaz, gerektiğinde inisiyatif de kullanır."

"Onu nereden buldun?"

Zalachenko tuhaf bir ifadeyle kızına baktı. Sanki bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açtı ama vazgeçti.

Kapıya bir göz attıktan sonra gülümsedi.

"Yani hâlâ çözemedin mi?" dedi. "Halbuki Bjurman senin çok becerikli bir araştırmacı olduğunu söylemişti."

Gürültülü bir kahkaha attı Zalachenko.

"Onunla 1990'ların başında İspanya'da tanıştık. Senin şu benzin bombandan sonra hâlâ nekahat dönemindeydim. Yirmi iki yaşındaydı, benim ayağım, kolum oldu. O işçi... bir çeşit

ortaklık."

"Kadın ticareti."

"Çeşitli işler diyelim, bir sürü mal ve işe koşturuyoruz. Şirket işi geri planda, hiçbir zaman görünmez. Ama sen Ronald'ın kim olduğunu gerçekten de anlayamadın mı?"

Lisbeth, ne demek istediğini anlayamıyordu.

"O senin kardeşin," dedi Zalachenko.

"Yok ya," dedi Lisbeth. Soluğu kesilir gibiydi.

Zalachenko çok eğleniyordu.

Silahın namlusu hâlâ Lisbeth'e dönüktü..

"Hiç değilse üvey kardeşin," diye açıklık getirdi Zalachenko. "1970'te Almanya'da görevdeyken yaşanmış bir kaza işte."

"Kendi oğlundan bir katil yarattın."

"Yo, hayır. Sadece onda potansiyel olarak bulunan bir şeyi gerçeğe dönüştürmesine yardım ettim. Onun eğitimini ele almadan çok önce, öldürme yeteneği vardı. Benden sonra aile şirketi Ronald'a kalacak."

"Üvey kardeş olduğumuzu biliyor mu peki?"

"Tabii ki. Ama ailevi duygulara sığınmak istiyorsan, unut gitsin. Onun ailesi benim. Sense ufukta bir vızıltısın. Ayrıca o, tek kardeşin değil. Çeşitli ülkelere yayılmış en az dört erkek, üç de kız kardeşin var. Abilerinden biri aptalın teki. Ama bir diğerinin potansiyeli var. Tallinn'de işimizi o yürütüyor. Ama Zalachenkoların genlerine uygun bir hayat sürdüren tek kişi Ronald."

"Sanırım kız kardeşlerime aile şirketinde iş vermiyorsun."

Zalachenko şaşırarak baktı.

"Zalachenko... sen kadınlardan nefret eden sıradan bir soysuzsun. Bjurman'ı niçin öldürdünüz?"

"Bjurman aptalın tekiydi. Senin kızım olduğunu duyunca kulaklarına inanamadı. Şu ülkede benim bütün geçmişimi bilen az sayıda insandan biriydi. İtiraf edeyim ki, durup dururken benimle ilişkiye geçtiği için endişelendim. Ama sonra her şey en iyi şekilde sonuçlandı. O öldü, suç da senin üzerine kaldı."

"Ama onu niye öldürdünüz ki?"

"Aslına bakılırsa böyle bir planımız yoktu. Aptalın teki de olsa... SÄPO'da bir arka kapı her zaman faydalıdır. Ama şu Enskede'deki gazeteci benimle onun arasında bir bağ kurmuş ve tam da Ronald yanındayken Bjurman'ı aramış. Bjurman paniğe kapılıp aptalca davranmaya başlayınca, Ronald da hemen orada karar vermek zorunda kalmış. Yani doğru davranmış."

Önceden tahmin ettiği şeyler babası tarafından doğrulananca Lisbeth'in içi sızladı. *Dag Svensson aradaki bağlantıyı buldu.* Dag ve Mia ile bir saatten fazla konuşmuşlardı. Mia'yı hemen sevmiş, Dag'a biraz soğuk davranmıştı. Bir kitapla her şeyi değiştireceğini sanan Mikael Blomkvist'i hatırlatmıştı Lisbeth'e. Ama niyetinin dürüstlüğünü kabul etmişti.

Yine de bu, faydasız bir ziyaretti. Ellerinde Zalachenko'yu bulmasına yardım edebilecek bilgiler yoktu. Dag yalnızca Zala ismine ulaşıp araştırmaya başlamış, ama gerçek kimliğini ortaya çıkartamamıştı.

Bununla birlikte Lisbeth kahrolası bir hata yapmıştı. Bjurman ile Zalachenko arasında bir ilişki olduğunu biliyordu. Belki bir

yerde ismine rastlamıştır diye tutup Dag'a Bjurman'ı sormuştu. Rastlamamıştı. Ama koku alma duygusu gelişmişti. Bütün ilgisini bu ismin üzerine toplamış, Lisbeth'i sorulara boğmuştu.

Lisbeth, fazla bir şey anlatmamıştı ama Dag bu oyunda onun da bir rolü olduğunu anlamıştı. Ayrıca aradığı şeyi Lisbeth'te bulacağını da fark etmişti. Paskalya sonrası buluşup daha detaylı görüşmeyi kararlaştırmışlardı Sonra Lisbeth evine gidip uyumuştu. Ertesi sabah uyandığında Enskede'de iki kişinin öldürüldüğü haberini okumuştu gazetelerde.

Dag Svensson'a işe yarar tek bir bilgi vermişti. Bjurman'ın adını. Demek ki, Dag, daha Lisbeth evden çıkar çıkmaz telefona sarılıp Bjurman'ı aramıştı.

Sebep kendisiydi. Svensson'u ziyaret etmeseydi, Dag ile Mia öldürülmeyeceklerdi.

"Polis seni aramaya başladığında nasıl şaşırdığımızı tahmin edemezsin," dedi Zalachenko.

Salander dudağını ısırırken, Zalachenko onu dikkatle süzdü.

"Beni nasıl buldun?" Salander omuzlarını silkti.

"Lisbeth...Ronald birazdan gelecek. Sorumu cevaplayana kadar tek tek kemiklerini kırmasını isteyebilirim. Bizi zahmete sokma."

"Posta kutusundan. Niedermarm'ın izini araba kiralama şirketinden sürdüm Sonra da o bok yığını gelip postaları alana kadar bekledim."

"Aha! Bu kadar basit. Teşekkürler. Bunu hatırlayacağım."

Silahın namlusunu hâlâ Salander'in göğsüne doğru tutuyordu.

"Gerçekten bu işten yakanı kurtaracağını mı sanıyorsun?" dedi Lisbeth. "Fazlasıyla hata yaptın. Polis kimliğini çözecek."

"Biliyorum. Björk dün aradı. *Millennium'dan* bir gazetecinin etrafı koklayıp durduğunu, işlerin her an ortaya saçılabileceğini söyledi. O herifi de halletmemiz gerekecek."

"Liste bu kadar kısa değil," dedi Lisbeth. "Mikael Blomkvist, derginin yayın yönetmeni Erika Berger, onun sekreteri, *Millennium*'un diğer çalışanları. Arkasından Dragan Armansky, Milton Security'de çalışanlar. Komiser Bublanski ve soruşturma ekibi. Bu işi kapatmak için kaç kişi öldüreceksin, baba? Bence seni yakalayacaklar."

Zalachenko'nun yüzüne korkunç bir gülümseme yerleşti.

"Yakalarlarsa ne olur? Ben kimseyi öldürmedim. Aleyhime tek bir somut kanıt yok. Yakalarlarsa yakalasınlar. İnan bana... bu evi çatısından bodrumuna dek arasalar bile, suç işlediğime dair zerre kanıt bulamazlar. Seni tımarhaneye SÄPO tıktı, ben değil. Şimdi bütün kirli çamaşırları ortaya saçamazlar."

"Niedermann," diye hatırlattı Lisbeth.

"Ronald yarın sabah erkenden yurt dışına tatile gidecek ve bir süre gelişmeleri dışarıdan izleyecek."

Zalachenko Salander'e zafer kazanmış gibi baktı.

"Sen baş şüpheli olarak kalacaksın. Bu yüzden yok olman en iyisi."

Niedermann bir saat kadar sonra döndü. Ayaklarında çizme vardı.

Lisbeth, babasının üvey kardeşin olduğunu söylediği bu adama baktı. En ufak bir benzerlik bulamadı. Aksine birbirlerinin tam zıttıydılar. Niedermann'ın bir tür imalat hatası olduğunu fark edebiliyordu. İri vücuduyla, henüz ergenliğe ermemiş bir oğlan çocuğununkine benzeyen sesi birbirini tutmuyor, bir tür genetik hataymış izlenimi bırakıyordu. Elektrik tabancasından hiç etkilenmemişti, elleri anormal büyüktü. Aslına bakılırsa onda normal denilebilecek hiçbir şey yoktu.

Zalachenko ailesinde bir sürü genetik bozukluk olmalı, diye acıyla düşündü Lisbeth.

"Hazır mı?" diye sordu Zalachenko.

Niedermann başını salladı. Sig Sauer tabancayı almak için elini uzattı.

"Ben de sizinle geleceğim," dedi Zalachenko.

Niedermann tereddüt etti.

"Geleceğim, dedim. Git, benim ceketimi al."

Niedermann omuzlarını silkip denileni yaptı. Zalachenko ceketini giyerken o silahla uğraşıyordu; Bir ara yan odaya gidip, kısa sürede geri geldi. Silahın ucuna el yapımı bir susturucu takıyordu.

"Hadi gidiyoruz," dedi Zalachenko kapıdan.

Niedermann eğildi, Lisbeth'i ayağa kaldırdı.

"Seni de öldüreceğim," dedi Lisbeth.

"Bak hiç değilse kendine güveniyorsun," dedi babası.

Lisbeth'e bakıp gülümseyen Niedermann, onu iterek ön

kapıdan çıkardı.

Lisbeth'in ensesinden tutmuştu, parmakları neredeyse Lisbeth'in boğazında birleşiyordu. Ahırın kuzeyindeki ormanlık alana doğru gidiyorlardı.

Çok yavaş ilerliyorlardı. Niedermann zaman zaman durup Zalachenko'yu bekliyordu. İkisinde de güçlü el fenerleri vardı. Ormana girdiklerinde Niedermann, Lisbeth'in ensesini bıraktı. Silahın namlusunu sırtına yönelttiler.

Engebeli bir patikadan dört yüz metre kadar yürüdüler. Salander iki kez tökezleyip düştü, ikisinde de Niedermann ayağa kaldırdı.

"Sağa dön," dedi Niedermann.

On beş metre sonra bir açıklığa geldiler. Yerde bir çukur açılmıştı. Yanındaki toprak yığınının üzerine bir kürek saplanmıştı. Niedermann'ın evden niçin çıktığını şimdi anlıyordu Lisbeth. Niedermann onu çukura itti, tökezleyen Lisbeth, çukura dört ayağının üzerine düştü. Ayağa kalktı, ifadesiz gözlerle Niedermann'a baktı. Niedermann geride kalan Zalachenko'yu bekliyordu. Namluyu Lisbeth'in üzerinden hiç ayırmamıştı.

Zalachenko nefes nefese kalmıştı. Konuşabilmek için bir dakikadan fazla beklemesi gerekti.

"Bir şey söylemem gerekir ama sana söyleyecek bir şeyim yok," dedi.

"Dert etme," dedi Lisbeth. "Benim de sana söyleyecek bir şeyim yok."

Dudaklarına çarpık bir gülümseme yerleşti.

"Hadi bitirelim şu işi," dedi Zalachenko.

"Buraya gelmeden önce, yaptığım son işten çok memnunum; seni içeri tıktıracağım," dedi Lisbeth. "Polis bu gece kapını çalacak."

"Boş laf. Zaten böyle bir blöfü bekliyordum. Buraya beni öldürmeye geldin, başka bir şey için değil. Buraya geldiğini kimse bilmiyor."

Salander'in gülümsemesi genişledi. Gözlerine zalim bir ifade yerleşmişti.

"Sana bir şey gösterebilir miyim, baba?"

Elini yavaşça sol bacağındaki pantolon cebine götürdü, dikdörtgen bir nesne çıkardı.

Niedermann onun her hareketini dikkatle izliyordu.

Lisbeth, Palm Tungsten T3 el bilgisayarını havaya kaldırdı.

Zalachenko'nun kaşlarının olması gereken yer bir an kırıştı.

"Görelim bakalım," dedi, almak için sağlam elini uzatarak.

Lisbeth el bilgisayarını onda doğru attı. Zalachenko havada yakaladı.

"Saçmalık," dedi. "Bu sıradan bir Palm."

Niedermann, bilgisayara bakmak için eğildiğinde, Lisbeth bir avuç toprak alıp, gözlerine savurdu. Gözlerini kapayan Niedermann, susturucu taktığı silahla bir el ateş etti. Lisbeth çoktan iki adım yana kaçmıştı, mermi boşa gitti. Lisbeth hızla

küreği kapıp Niedermann'ın silah tutan eline indirdi. Küreğin keskin tarafı Niedermann'ın parmak eklemlerine gelmişti. Niedermann'ın elinden fırlayan Sig Sauer, havada yay çizerek, biraz uzaktaki çalıların arasına düştü. Niedermann'ın işaret parmağı üzerinde açılan derin yaradan kan fışkırmaya başlamıştı.

Acıyla bağırması lazımdı.

Niedermann bir yandan yaralı elini sallarken, diğer eliyle gözündeki toprağı temizlemeye çalışıyordu. Salander'in bu savaşı kazanabilmesi için tek şansı, biran önce Niedermann'da ağır bir yara açmaktı: Ona karşı fiziksel bir kavgayı kazanması imkânsızdı. Ormana kaçıp kurtulması için beş saniye kazanması yeterdi. Küreği havada geniş bir yay çizerek bu defa yüzüne indirdi. Bileğini bükerek keskin tarafıyla vurmaya çalışmış ama pozisyonu uygun olmadığından beceremeyişti.

Birkaç gün içinde ikinci kez burnu kırılan Niedermann homurdandı. Gözleri hâlâ görmüyordu, sol koluyla iterek Lisbeth'i kendinden uzaklaştırdı, geriye doğru tökezleyen Lisbeth, bir ağaç dalına takılıp yere yuvarlandı ama bir saniye içinde tekrar ayaklarının üzerine kalktı. Niedermann kısa süreliğine devre dışı kalmıştı.

Başaracağım.

Zalachenko'nun kolunu kaldırdığını gördüğünde -*klik*- çalılara doğru bir iki adım atmıştı.

Bu mendeburun da silahı varmış.

Beyninde bir şimşek çaktı. Tam ateş edildiğinde, yönünü değiştirdi. Bacağının dış tarafına saplanan mermi dengesini bozdu.

Hiç acı duymadı.

Sırtından giren ikinci mermi, sol kürek kemiğine saplandı. Bütün bedeni keskin bir acıyla sarsıldı.

Dizlerinin üzerine çöktü. Bir iki saniye hareket edemedi. Zalachenko'nun altı-yedi metre gerisinde olduğunu biliyordu. Son kalan enerjisini bacaklarında toplayarak, inatla ayağa kalktı, yalpalayarak çalılara doğru gitti.

Zalachenko nişan almaya fırsat bulmuştu.

Üçüncü kurşun kulağının iki santim kadar üstüne saplandı.

Kafatasında örümcek ağına benzer çatlaklar bırakarak geçti, beyin zarının beş santimetre altındaki gri maddede durdu.

Lisbeth için bu tür tıbbi detaylar akademik şeylerdi. Hayatın diliyle konuşulursa, mermi bedeninde müthiş bir travmaya yol açmıştı. Son hissettiği kırmızı parlak bir şokun beyaz ışığa dönüşmesiydi.

Sonra karanlık.

Klik.

Zalachenko bir kurşun daha sıkmak istedi, ama elleri öyle titriyordu ki nişan alamıyordu. *Kız neredeyse elimizden kurtuluyordu.* En sonunda Lisbeth'in öldüğüne karar vererek silahını indirdi. Bedeninde dolaşan adrenalinle sarsıldı. Gözlerini silahına çevirdi. Evde bırakmayı düşünmüş, ama alıp cebine atmıştı. Silah onun maskotu gibi bir şeydi. *Canavar.* İki yetişkin erkektiler, üstelik Ronald Niedermann'ın elinde Sig Sauer vardı. *Ve bu kaltak az kalsın kurtuluyordu.*

Kızının bedenine baktı. El fenerinin ışığında, kana bulanmış bir bezbebeğe benziyordu. Silahın emniyet düğmesini kapatıp

cebine koydu. Gözlerinden akan yaşlar, kanayan eli ve burnuyla perişan bir vaziyette dikilen Niedermann'a doğru gitti. Paolo'yla yaptığı unvan maçında kırılan burnu henüz iyileşmemişti. Lisbeth'in indirdiği kürek yüzünü sıkı dağıtmıştı.

"Sanırım yine burnumu kırdım," dedi Niedermann.

"Aptal," dedi Zalachenko. "Kız neredeyse kaçıyordu."

Niedermann gözlerini ovalamaya devam etti. Acıtmıyordu ama gözyaşları devamlı aktığından iyi göremiyordu.

"Dik dursana be adam," dedi Zalachenko başını aşağılayıcı bir ifadeyle sallayarak. "Sen bensiz ne boka yararsın."

Niedermann şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Zalachenko topallayarak kızının uzandığı yere gitti. Ceketinin yakasından tutup, yerdeki çukura, mezarına sürükledi. O kadar dar kazılmıştı ki, Lisbeth'in o küçücük bedeni bile sığamazdı. Zalachenko o bedeni kaldırdı, bir patates çuvalıymışçasına çukura attı. Ayaklarının üzerine düşen Lisbeth'in bacakları kıvrıldı, bedeni fetüs pozisyonunda çukura yığıldı.

"Hadi şu çukuru doldur da hemen eve gidelim," dedi Zalachenko.

Yarı kör Niedermann'ın, çukuru doldurması biraz zaman aldı. Doldurduktan sonra, üzerine kürek darbeleri vurarak toprağı düzeltmeye çalıştı.

Zalachenko, sigara içerek oğlunu izliyordu. Hâlâ titriyordu ama adrenalini düşmeye başlamıştı. Lisbeth'in ortadan kalkması onu rahatlatmıştı. Yıllar önce, benzin dolu süt kutusunu atarken ona nasıl baktığını hâlâ hatırlıyordu.

Saat akşamın dokuzuydu. Zalachenko etrafına bakıp başını salladı. Çalıların arasında Niedermann'ın silahını bulmaları epey

zaman aldı Sonra eve döndüler. Zalachenko sonuçtan çok memnundu. Uzun bir süre Niedermann'ın eline pansuman yapmakla uğraştı. Küreğin keskin kenarı derin bir yara açmıştı. Yarayı dikmesi gerekmişti. Bu işi, daha on beş yaşında Novosibirisk'teki askeri okulda öğrenmişti. Neyse ki Niedermann'ın anesteziye ihtiyacı yoktu. Ama yara hastaneye gitmesini gerektirecek kadar feci görünüyordu. Parmağının üzerine bükmesin diye küçük tahtalar koyduktan sonra Niedermann'ın elini sardı.

İşini bitirdiğine bir bira açtı, Niedermann banyoya gitmiş gözlerini tekrar tekrar yıkıyordu.

32. BÖLÜM

7 NİSAN, PERŞEMBE

Mikael Blomkvist Göteborg tren istasyonuna akşam saat dokuzu biraz geçe indi. X2000 kaybolan zamanı kapatmak için hızla yol almasına rağmen yine de varması gereken zamanı tutturamamıştı. Yolculuğun son bir saatini araba kiralama şirketlerini arayarak geçirmişti Mikael. Önce, trenden orada inme düşüncesiyle şansını Alingsås'ta denemişti. Ama araba kiralama şirketi kapalıydı ve o saatte açık bir yer bulmak imkânsız gibiydi. En sonunda pes etmiş, Göteborg'da otel rezervasyonu yapan bir firma aracılığıyla, bir Volkswagen ayarlamıştı. Arabayı Järntorget'ten alabilecekti. Göteborg'un baş döndürücü trafiği ve anlamak için atom mühendisi olmayı gerektiren bilet sistemiyle uğraşmak yerine bir taksiye atladı.

Arabayı aldığında, içinde yol haritasının bulunmadığını gördü. Açık bir benzin istasyonunda durdu. Yol haritası, el feneri, bir şişe su ve kâğıt bardakta kahve aldı. Kahveyi ön paneldeki tutamağa yerleştirdi. Partille'den geçip Göteborg'un kuzeyine yöneldiğinde saat on buçuğa geliyordu. Alingsås yoluna girdi.

Saat dokuz buçukta, Lisbeth Salander'in gömüldüğü yerde erkek

bir tilki durdu. Ürkek bir şekilde etrafına bakındı. Oraya bir şey gömüldüğünden emindi. Ama ganimete ulaşabilmesi için çok çabalaması gerekecekti. Daha kolay ulaşılabilecek ganimetler bulabilirdi.

Bir hışırtı duydu. Yakınlarda bir yerde dikkatsiz bir gece hayvanı vardı. Dikkatle oraya yönelmeden önce, bir ayağını kaldırıp biraz işeyerek yeri işaretledi.

Bublanski normalde meslektaşlarını akşamın geç saatlerinde iş için aramazdı. Ama bu defa içindeki isteğe karşı koyamadı. Ahizeyi kaldırıp Modig'in ev numarasını çevirdi.

"Bu kadar geç aradığım için beni affet. Ayakta mısın?"

"Sorun değil."

"Björck'ün raporunu okumayı yeni bitirdim."

"Eminim, sen de benim gibi elinden bırakamamışsındır."

"Sonja... bunlar hakkında ne düşünüyorsun, neler oluyor?"

"Gördüğüm kadarıyla, müşteriler listesinin en başlarında yer alan Björck, SÄPO adına çalışan manyak bir katile karşı annesini korumaya çalışan Lisbeth Salander'i tımarhaneye kapattırmış. Bu iş için, Salander'in psikolojik durumu üzerine hükmümüzü inşa ettiğimiz raporu yazan Peter Teleborian'dan yardım almış."

"Björck'ün yazdıkları, kızın profilini bütünüyle değiştirir..."

"Ve birçok şeyi de açığa kavuşturuyor."

"Sonja, beni yarın sabah sekizde arabanla alabilir misin?"

"Tabii."

"Smådalarö'ye gidip şu Gunnar Björck'le konuşacağız. Hastalık izni almış, evinde dinleniyormuş."

"Merakla yarını bekliyorum."

Greger Beckman göz ucuyla, oturma odasının penceresinin önünde dikilmiş, denize bakan karısı Erika'yı izliyordu. Cep telefonunu elinden bırakmayan Erika'nın Mikael'den telefon beklediğini biliyordu. Çok mutsuz görünüyordu Erika. Greger gidip kolunu boynuna doladı.

"Blomkvist yetişkin bir adam," dedi. "Ama o kadar çok endişeleniyorsan, polisi ara."

"Bunu saatler önce yapmalıydım," diye iç çekti Erika. "Ama mutsuzluğumun sebebi bu değil."

"Benim bilmem gereken bir şey mi var?"

"Senden bir şey saklıyorum. Mikael'den de. Dergide çalışanlardan da."

"Saklamak mı?"

Berger kocasma döndü. *Svenska Morgon-Posten* gazetesinden genel yayın yönetmenliği teklifi aldığını söyledi. Beckman şaşırmıştı.

"Fakat anlamıyorum. Bana neden söylemedin ki? Bu müthiş bir şey. Tebrik ederim."

"Sanırım, kendimi hain gibi hissettiğimden."

"Mikael anlayacaktır. Zamanı geldiğinde herkesin gideceği ayrı bir yol vardır. Demek ki senin için zamanı gelmiş."

"Biliyorum."

"Kararını verdin mi?"

"Evet, verdim. Sadece kimseye söyleyecek cesareti bulamadım. Ayrıca, tam bir felaketin ortasında ayrılıyorum."

Greger karısını kucakladı.

Gözlerini ovalayan Dragan Armansky, Ersta Bakımevi'nin penceresinden dışarıdaki karanlığa baktı.

"Bublanski'yi aramalıydık," dedi.

"Hayır," dedi Palmgren. "Bublanski de, başka bir resmî yetkili de, şimdiye kadar Lisbeth için parmaklarını bile kımıldatmadı. Bırak, kendi hesabını kendi görsün."

Armansky Salander'in eski vasisine baktı. Geçen yılbaşında yaptığı ziyaretten beri, sağlık durumunun nasıl bu kadar hızla iyileştiğine şaşıyordu. Hâlâ kelimeleri geveliyordu ama gözlerinde yepyeni bir ışıltı ve aynı zamanda hiç tanımadığı bir adama karşı müthiş bir hiddet vardı. Palmgren, Blomkvist'in anlattıklarını ve kendi bildiklerini Armansky'ye anlatmıştı. Armansky şok geçirmişti.

"Salander babasını öldürecek."

"Bu mümkün," dedi Palmgren sakin bir şekilde.

"Ya da Zalachenko onu."

"Bu da mümkün."

"Ve biz böyle oturup bekleyek miyiz?"

"Dragan... sen iyi bir insansın. Lisbeth Salander'in yapıp

ettiklerinden de, yaşayıp yaşamayacağından da sen sorumlu değilsin."

Palmgren ellerini iki yana açtı. Birden, uzun zamandır pek iyi çalışmayan koordinasyon yeteneğini tekrar kazandığını fark etti. Son haftalarda yaşanan dram, körelen duyularını keskinleştirmişti.

"Adaleti kendi ellerine almak isteyen insanlara hiçbir zaman sempati duymadım. Ama şimdiye kadar adaleti kendi kendine sağlamak için bu kadar haklı nedenleri olan birine de rastlamadım. Bir sinik gibi görülme riskini alarak söylüyorum... Bu gece olacaklar senin ya da benim ne düşündüğüme bakmayacak. Onun yazgısı daha doğduğunda çizilmiş. Bizim yapabileceğimiz tek bir şey var; eğer çıktığı yoldan geri dönebilirse, ne yapabileceğimize karar vermek."

Armansky iç çekerek yaşlı avukata baktı.

"Gelecek on yılını hapiste geçirecekse, bu kendi seçimi yüzünden olacak. Ona hiçbir zaman sırtımı dönmeyeceğim," dedi Palmgren.

"Senin insanlık hakkında bu kadar liberal düşündüğünü bilmiyordum,"

"Ben de bilmiyordum."

Miriam Wu gözlerini tavana dikmişti. Gece lambası açıktı. Radyodan hafif bir şarkı yayılıyordu: *On a Slow Boat to China.*

Paolo Roberto onu hastaneye getirdiğinden beri ilk defa dün kendine gelmişti. Uyumuş, endişeyle uyanıp tekrar uyumuş, bedeninin zaman algısı kaybolmuştu. Doktorlar beyin sarsıntısı

geçirdiğini, bu yüzden dinlenmesi gerektiğini söylüyorlardı. Burun kemiğinin yanı sıra kaburga kemiklerinden üçü kırılmıştı, bedeni çürüklerle kaplıydı. Sol kaşı o kadar şişmişti ki, gözünü çok az açabiliyordu. Yatakta dönecek olsa her yeri acıyordu. Nefes aldığında ciğerleri sızlıyordu. Ağrıyan boynunu her ihtimale karşı korumak için boyunluk takmışlardı. Doktorlar tamamen iyileşeceğini söylüyorlardı.

Akşama doğru uyandığında, yanı başında Paolo Roberto oturuyordu. Sırıtarak kendisini nasıl hissettiğini sordu Miriam'a. "Ben de senin gibi perişan mı görünüyorum?" dedi Miriam karşılık olarak.

O sordu, Paolo cevapladı. Nedendir bilmiyordu, ama Paolo'nun Salander'in iyi arkadaşı olmasına hiç şaşırmadı. Kendini beğenmiş bir fırlamaydı. Lisbeth gösteriş meraklısı görgüsüzlerden nefret eder, ama kendini beğenmiş fırlamalardan hoşlanırdı. Bu iki tür arasında ince bir fark vardı. Paolo ikinci türe giriyordu.

Paolo'nun nasıl olup da, depoda birdenbire ortaya çıktığını şimdi öğrenmişti. İnatla yük minibüsünü takip ettiğini duyunca şaşırdı. Polisin deponun etrafındaki ormanda gömülmüş cesetler bulduğunu duyunca korktu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Hayatımı kurtardın."

Paolo yalnızca başını salladı. Bir süre konuşmadan oturdu.

"Blomkvist'e açıklamaya çalıştım. Pek anlayamadı. Sen de boks yaptığın için, anlayabilirsin sanırım."

Miriam onun ne demek istediğini anlamıştı. Acı hissi duymayan bir canavarla kavga etmenin nasıl bir şey olduğunu, yaşamadan anlamaları çok zordu. Ne kadar çaresiz kaldığını hatırladı.

Miriam Wu, Paolo'nun sargılı elini tuttu. Uzun süre konuşmadılar. Söylenecek bir şey yoktu. Uyandığında Paolo gitmişti. Keşke Lisbeth arasaydı.

Niedermann'ın asıl aradığı oydu.

Miriam onun Lisbeth'i yakalamasından korkuyordu.

Lisbeth Salander nefes alamıyordu. Zaman mefhumu kalmamıştı. Vurulduğunu biliyordu. Zihninde buna dair bir fotoğraf karesi yoktu ama içgüdüsel olarak, gömüldüğünü anlamıştı. Sol kolu işe yaramaz haldeydi. Kürek kemiğinden bütün vücuduna yayılan acı dalgasına katlanmadan, tek bir kasını dahi oynatamıyordu. Sanki bir sis perdesinin içindeydi. *Nefes almalıyım.* Kafası patlayacak gibi zonkluyordu. Kafası acıyla zonkluyordu, böyle bir hali daha önce hiç yaşamamıştı.

Sağ eli yüzünün altında duruyordu. Burnu ve ağzındaki toprakları temizlemeye başladı. Kuru, kumlu bir topraktı. Yüzünün önünde yumruk kadar bir boşluk yaratmayı başardı.

Ne kadar süredir bu mezardaydı, bilmiyordu. Ama hayat onu terk etmek üzereydi, bunu biliyordu.

Beni diri diri gömdü.

Paniğe kapıldı. Nefes alamıyordu. Hareket edemiyordu. Üzerindeki toprak yığınının altında eziliyordu.

Bacağını oynatmaya çalıştı ama kaslarına söz dinletemedi.

Doğrulmaya çalıştı, başaramadı. Başıyla üzerindeki toprağı kaldırmaya çalıştı, ama şakaklarından bütün bedenine sanki

elektrik verilmiş gibi bir acı yayıldı. *Kusmamalıyım.* Tekrar zihni bulandı.

Yeniden düşünebildiğinde, vücudunun hangi kısımlarının hareket edebildiğini anlamaya çalıştı. Yalnızca yüzünün altındaki elini bir iki santim hareket ettirebiliyordu. *Hava almalıyım.* Hava üzerindeydi, mezarının dışında.

Yavaşça eşelemeye başladı. Dirseğini bastırarak hareket edebilecek küçük bir boşluk yarattı. Elinin tersiyle toprağı aşağı iterek, yüzünün önündeki boşluğu biraz daha büyüttü. *Kazmalıyım.*

Fetüs pozisyonunda durduğunu, dirsekleriyle dizleri arasında bir boşluk olduğunu keşfetti. Onu hayatta tutan hava bu boşluktan geliyordu. Bedeninin üst tarafını çaresizce kıvırmaya çalıştı, üzerine topraklar dökülüyordu. Göğsündeki baskı biraz azalmıştı. Birden kolunu birkaç santimetre oynatabildi.

Dakikalarca yarı bilinçsiz bir halde çabaladı. Kumlu toprağı yüzünün önünden alıp avuç avuç aşağıda kalan boşluğa iteliyordu. En sonunda elini serbestçe kullanabileceği kadar bir boşluk açabildi. Şimdi artık başının üstündeki toprakla uğraşabiliyordu. Başının etrafındaki toprağı santim santim açabiliyordu. Sert bir şey hissetti. Bir kök ya da dal parçasıydı elindeki. Toprağı yukarı doğru eşelemeye çalıştı. Toprak hâlâ nemliydi, çok sıkışık değildi.

Saat akşamın onunu biraz geçerken, mağarasına geri dönen tilki Lisbeth'in mezarının yanından geçiyordu. Bir tarla faresi avlayıp karnını doyurmuştu. Birden bir başkasının varlığını hissetti. Durup kulaklarını kabarttı. Burnu ve bıyıkları titriyordu.

Birden Lisbeth Salander'in parmakları toprağın üzerine çıktı. Herhâlde orada bir insan olsa, o da tilkinin yaptığını yapardı.

Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçtı.

Lisbeth elinden aşağı doğru yayılan bir serinlik hissetti. Havaya kavuşmuştu.

Mezardan kurtulabilmesi için yarım saat daha çabalaması gerekecekti. Belleğine hiçbir şey kaydolmuyordu. Sol kolunu kullanamaması tuhafına gidiyordu. Toprak ve kumları, mekanik bir şekilde kullandığı sağ eliyle açıyordu. Kazmak için bir şeylere ihtiyacı vardı. Kolunu çukura uzatıp göğüs cebinden Miriam Wu'nun hediye ettiği sigara tabakasını çıkardı. Tabakayı açıp kepçe gibi kullanmaya başladı. Toprağı santim santim eşiyor, bir bilek hareketiyle uzağa atıyordu. Sonunda sağ omzunu yukarı doğru oynatıp toprağın üstüne çıkarabildi. Biraz daha çabalayarak başını doğrulttu. Ve nihayet sağ kolu ve başını toprağın üzerine çıkarmayı başardı. Bedeninin üst tarafını kurtardıktan sonra, topraktan bacaklarını çıkarana kadar, kıvrılarak ağır ağır hareket etti.

Gözleri kapalı bir halde, sürünerek mezardan uzaklaştı. Omzu bir ağaç gövdesine dayandığında durdu. Yavaşça dönüp sırtını ağaca yasladı. Elinin tersiyle gözkapaklarının üzerindeki toprakları temizledi. Gözlerini açtı. Etraf zifiri karanlık ve buz gibi soğuktu. Ama o terliyordu. Başında, sol omzunda ve kalçasında uyuşturan bir ağrı vardı. Bunun nedenini düşünmeye enerjisi yoktu. On dakika boyunca kımıldamadan durdu, nefes aldı. Oradan gitmesi gerektiğini düşündü.

Başı dönerek ayaklarının üzerine dikilmeye çalıştı.

Birden midesi bulandı, eğilip kusmaya başladı.

Sonra kendini toparlayıp yürüdü.

Ne tarafa ve nereye gittiğini bilmiyordu. Sol bacağını hareket ettirmekte güçlük çekiyor, arada bir tökezleyip dizlerinin üzerine çöküyordu. Düştüğü her seferde başına korkunç ağrılar saplanıyordu.

Ne kadar yürümüştü bilmiyordu, sanki gözüne bir ışık çalınır gibi olmuştu. Ayaklarını sürüyerek o tarafa yöneldi. Ancak çitlerin kenarına geldiğinde Zalachenko'nun evine doğru yürüdüğünü anladı. Durdu. Sarhoşlar gibi sallanıyordu.

Yoldaki ve avludaki fotoseller. Ben diğer taraftan geldim. Beni fark edemezler.

Kafası karışmıştı. Niedermann ve Zalachenko'yla uğraşabilecek halde değildi. Beyaz eve baktı.

Klik. Odun. Klik. Ateş.

Benzin dolusu bir bidon ve bir kutu kibrit hayal etti.

Büyük bir çabayla ambar binasına doğru yürüdü. Sendeleyerek tahta sürgülü bir kapıya yöneldi. Sürgüyü sağ omzuyla ittirerek açmayı başardı. Yere düşen tahta sürgü, gürültüyle kapının kenarına çarptı. Lisbeth içeriye doğru bir adım atarak etrafına baktı.

Burası odunluktu. Burada benzin bulunmazdı.

Mutfak masasının başında otururken gürültüyü duyan Zalachenko, mutfak penceresinin perdesini bir kenarından

kaldırarak dışarı baktı. Gözleri karanlığa alışana kadar birkaç saniye bekledi. Rüzgâr şiddetini artırmıştı. Hava raporlarına göre, hafta sonu fırtına bekleniyordu. Odunluğun kapısının açık olduğunu fark etti.

Niedermann, öğleden sonra eve odun taşımıştı. Kendisi de onunla birlikte dışarı çıkmıştı. Amacı Lisbeth Salander'e doğru yere geldiğini gösterip tuzağa çekmekti.

Niedermann, sürgüyü takmayı unutmuş olabilir miydi?

Bazen inanılmaz sakardı. Oturma odasının kapısına baktı. Niedermann, orada bir kanepede kestiriyordu. Bir ara uyandırmayı düşündü, sonra vazgeçti.

Lisbeth'in benzin bulabilmesi için arabaların park edildiği ahıra gitmesi gerekti. İstif edilmiş odun yığınına yaslanıp derin bir nefes aldı. Dinlenmesi gerekiyordu. Bir dakika sonra Zalachenko'nun ayağındaki protezin sesi duydu. Odunluğa geliyordu.

Mikael Blomkvist, Nossebron yönüne sapması gerekirken yanlışlıkla Sollebrunn'un kuzeyindeki, Mellby'ye sapmıştı. Yaptığı yanlışlığı ancak Trökörna'ya vardığında fark etti. Durdu, yol haritasını inceledi.

Küfrederek, Nossebro'ya doğru geri döndü.

Zalachenko odunluğa yaklaşırken, Lisbeth Salander kenarda duran baltayı kavradı. Baltayı başının üzerine kaldıracak gücü

yoktu, ama belki sağlam sağ bacağından güç alıp bedenini çevirerek, aşağıdan yukarıya doğru savurabilirdi.

Zalachenko, elektrik düğmesine bastığı anda, baltanın keskin ucu yüzünün sağ tarafına çarpıp yanak kemiğini parçaladı ve alnına birkaç milimetre saplandı. O daha ne olduğunu anlayamadan, beyni acıyı algılamış, cin çarpmış gibi çığlık atmaya başladı.

Ronald Niedermann bir ürpertiyle uyandı, kanepede doğrulup şaşkın bir vaziyette etrafına baktı. Çığlığı duymuştu. İlk başta insan çığlığı değil diye düşündü. Dışarıdan gelmişti. Daha sonra çığlık atanın Zalachenko olduğunu anlayıp hızla ayağa kalktı.

Lisbeth Salander yeni bir darbeye hazırlandı ama bedenine artık söz geçiremiyordu. Babasının başını gövdesinden ayırmak istemiş, ne var ki bütün gücünü tükettiğinden ikinci darbeyi ancak diz kapağının altına indirebilmişti. Baltanın ağzı derine gömüldüğünden, Lisbeth çekip çıkartacak gücü bulamamış, Zalachenko odunluğun zeminine yüzüstü yığılmıştı. Hiç durmadan çığlık atıyordu.

Lisbeth baltayı almak için eğildiğinde, başında çakan şimşekle sanki dünya yerinden oynadı. Yere çöktü. Elini uzatıp beceriksiz hareketlerle babasının ceket cebini yokladı. Silahı hâlâ sol cebinde duruyordu. Üzerine oturduğu yer sarsılırken, dikkatini tabancaya verdi.

Browning. 22 Kalibre.

Kanlı bir ajan tabancası...

Demek ki Salander bu yüzden hâlâ hayattaydı... Niedermann'in Sig Sauer'inden çıkan bir kurşunla vurulsaydı, şimdi beyni dağılmış olacaktı.

Lisbeth düşüncelerini toparlamaya çalışırken, uyku sersemi Niedermann odunluğun kapısında bitivermişti. Öylece dikilmiş, gördüğü manzara karşısında gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Zalachenko hayvanlar gibi çığlık atıyordu. Yüzü kan içindeydi. Dizine bir balta saplanmıştı. yanı başında kana ve toprağa bulanmış Lisbeth Salander oturuyordu. Niedermann, çok fazla izlediği korku filmlerinden bir sahneyle karşı karşıyaydı adeta.

Ronald Niedermann, acıyı hissetmezdi, bir tanksavar kadar güçlüydü ama karanlıktan korkardı. Kendini bildi bileli karanlık onun için bir tehditti.

Karanlıkta pusuya yatmış, onu tuzağa düşürmeye çalışan yaratıkları kendi gözleriyle görmüştü. İşte şimdi karşısında böyle bir şey vardı.

Yerdeki kız ölmüştü. Buna hiç şüphe yoktu. Kendi elleriyle gömmüştü.

Demek yerde gördüğü, o kız değil, insan gücüyle alt edilemez, silahlarla öldürülemez, öteki dünyadan gelmiş bir yaratıktı.

İnsandan yaratığa dönüşmeye başlamıştı. Kızın derisi kertenkele derisine benzer bir zırhla kaplanmaya başlamıştı. Kanlı dişleri avını parçalamak için çivi gibi keskinleşmişti. Sürüngen dilini çıkartmış, ağzının kenarını yalıyordu. Kanlı elleri yerine kocaman, keskin pençeler çıkmıştı. Gözleri kor gibi parlıyordu. Nasıl hırladığını duyuyor, kaslarının kendisini boğmak için nasıl gerildiğini hissedebiliyordu.

Birden kızın kuyruğunun olduğunu gördü, bükülüyor ve tehditkâr bir şekilde yeri kamçılıyordu.

Kız; silahını kaldırıp ateşledi. Mermi Niedermann'in kulağının o kadar yakınından geçmişti ki, rüzgârını hissedebilmişti. Yaratık ağzından ona doğru ateş püskürtüyordu.

Bu kadarı çok fazlaydı.

Düşünmeyi bıraktı.

Döndü ve hayatını kurtarmak için kaçmaya başladı. Salander bir kez daha ateş etti. İsabet ettiremedi, ama onu adeta uçarcasına kaçırmıştı.

Çitin üzerinden atlayıp tarlanın ortasından anayola doğru koşan Niedermann karanlıkta kaybolmuştu.

Lisbeth Salander, şaşkınlıkla baktı onun arkasından. Sürünerek kapıya doğru gitti, gözünü karanlığa dikti ama bir şey göremedi. Zalachenko'nun çığlıkları kesilmiş, şimdi inlemeye başlamıştı. Lisbeth tabancayı kontrol etti, bir kurşun kalmıştı, bir ara bunu Zalachenko'nun kafasına sıkmayı düşündü. Ama daha sonra Niedermarın'ı hesaba katarak bu fikirden vazgeçti. Son kurşunu ona saklasa iyi olurdu. Gerçi Niedermann saldırırsa 22 kalibreden daha büyük bir kurşun gerekecekti ama hiç yoktan iyiydi.

Bin bir zahmetle ayağa kalktı. Odunluğun kapısını kapattı. Beş dakika uğraşarak sürgüyü üzerine taktı. Sendeleyerek avluyu geçip eve girdi. Mutfakta bir komodinin üzerinde duran telefonu buldu. İki yıldır hiç aramadığı bir numarayı çevirdi. Evde değildi, telesekreter devreye girdi.

Selam. Mikael Blomkvist'i aradınız. Şu anda telefonunuza cevap veremiyorum. Lütfen adınızı, numaranızı bırakın. Sizi en yakın zamanda arayacağım.

Bip.

"Mik-ben-s." dedi Lisbeth. Sesi pelte gibi çıkıyordu. Yutkundu. "Mikael, ben Salander."

Sonra ne diyeceğim bilemedi.

Ahizeyi yavaşça yerine koydu.

Niedermann'ın Sig Sauer'i, herhâlde temizlemek için sökülmüş, mutfak masasının üzerinde duruyordu. Onun yanında da Sonny Nieminens'in P-83 Wanad'ı vardı. Zalachenko'nun Browning'ini yere attı, ayaklarını sürüyerek masaya gitti, P-83 Wanad'ı alıp şarjörünü kontrol etti. El bilgisayarını da bulup cebine attı. Sonra mutfak tezgâhına gitti, kirli bir kahve fincanını musluktan akan buz gibi suyla doldurdu. Tam dört fincan içti. Başını kaldırdığında birdenbire duvara asılı eski bir tıraş aynasında yüzünü gördü. O kadar dehşete kapıldı ki neredeyse aynaya birkaç kurşun sıkacaktı.

Gördüğü bir insandan çok hayvana benziyordu. Parçalanmış bir surat ve çarpılmış ağzıyla, çılgın bir kadına benziyordu. Her tarafı tuhaf bir kir içindeydi. Yüzüyle boynu, kan ve çamura bulanmıştı. Niedermann'ı odunlukta dehşete düşüren şeyin ne olduğunu anlıyordu.

Aynaya biraz daha yaklaşırken, sol ayağının arkasından süründüğünü fark etti. Zalachenko'nun ilk kurşununun isabet ettiği kalçasında keskin bir acı vardı. Omzuna isabet eden ikinci kurşun, sol kolunu felç etmişti. Çok acıyordu.

Ama onu asıl sersemleten başında duyduğu dayanılmaz

acıydı. Sağ elini kaldırarak başının arkasını yokladı. Parmaklarının ucuyla kafatasındaki deliği hissetti.

Kafatasında elini dolaştırırken, dehşetle beynine dokunduğunu fark etti. Bu yarayla çoktan ölmesi gerekirdi ya da ölmek üzereydi. Hâlâ nasıl ayakta durduğunu anlayamadı.

Birden uyuşturucu bir yorgunluğun kucağına yuvarlandı.

Bayılıyor mu yoksa uykuya mı dalıyor, bilemiyordu. Sallanarak mutfaktaki kanepeye gitti, başının sağ tarafını dikkate yastığa yerleştirerek uzandı.

Biraz dinlenip gücünü toplamalıydı. Uyumaması gerektiğini biliyordu. Niedermann dışarıda bir yerlerdeyken, böyle bir riski göze alamazdı. O zebani her an geri gelebilirdi. Zalachenko er ya da geç odunluktan çıkacaktı ama Lisbeth'in artık ayakta duracak hali yoktu. Üşüyordu. Silahın emniyetini açtı.

Niedermann, Sollebrunn ile Nossebro arasındaki otoyolda durdu. Ne yapacağını bilemiyordu. Yalnızdı. Etraf karanlıktı. Zihnini toplayıp düşündüğünde, tabanları yağlayıp kaçtığı için utandı. Neler olduğunu bir türlü anlayamıyordu, demek ki kız ölmemişti, bunun en mantıklı izahı buydu. *Bir şekilde mezardan çıkmayı başardı.*

Zalachenko'nun ona ihtiyacı vardı. Geri dönüp, Salander'in boynunu kırmalıydı.

Ama içinden bir ses, artık her şeyin bittiğini söylüyordu.

Bjurman, onlarla irtibat kurduktan sonra, işleri hep ters gitmeye başlamıştı. Zalachenko, Lisbeth Salander adını duyduğunda bütünüyle değişmiş, eski sağduyulu adam gitmiş,

yerine bambaşka bir adam gelmişti. Dikkat ve ölçülülük üzerine yıllardır verdiği vaazlar, koyduğu kurallar bir anda havaya savrulmuştu.

Niedermann tereddüt etti.

Zalachenko'nun doktora ihtiyacı vardı.

Tabii Salander onu çoktan öldürmediyse.

İşte bütün sorun buydu.

Niedermann alt dudağını ısırdı.

Yıllardır babasının iş ortağıydı. Birlikte çok başarılı yıllar geçirmişlerdi. Epey para biriktirmişti üstelik Zalachenko'nun servetini nerede sakladığını da biliyordu. İşi daha ileri götürmek için gerekli yetenek ve imkânlara sahipti. En makulü buradan gidip sırra kadem basmaktı. Zalachenko için en önemli meziyetlerden biri, başa çıkılamaz bir durumla karşılaşıldığında, duygusal davranmayıp işin peşini bırakabilmekti. Bunu Niedermann'ın beynine o kazımıştı. Hayatta kalmanın en temel kuralı buydu.

Kaybedilmiş dava için parmağını bile kımıldatma.

Salander doğaüstü bir varlık değildi. Ama uğursuzluktu. Üstelik üvey kardeşiydi.

Salander'in gücünü küçümsemişti.

Niedermann iki duygu arasında bocalıyordu. Bir tarafı gidip kızın boynunu kırmak istiyor, diğer tarafı gece boyunca kaçıp gitmek istiyordu.

Sadece araba meselesi vardı.

Orada öylece durmuş, ne yapacağını düşünürken uzaktaki

tepeden bir arabanın ışıkları göründü. Belki de şu araba işini bir şekilde çözebilirdi. Gereksindiği tek şey, Göteborg'a kadar gidebileceği bir arabaydı.

Lisbeth Salander, hayatında ilk defa -hiç değilse çocukluğunu geride bıraktığı günden beri- kendi üzerindeki kontrolünü kaybetmişti. Kavga etmiş, şiddete maruz kalmış, resmî ve özel kurumların haksızlıklarına uğramıştı. Bedeni ve ruhu, başka birinin altından kalkamayacağı, ağır darbeler almıştı.

Her seferinde, bir yolunu bulup baş kaldırmıştı. Teleborian'ın sorularını yanıtlamayı reddetmiş, her türden fiziksel şiddet karşısında ayakta kalmayı becermiş, geri çekilip güç toplamayı bilmişti.

Kırık bir burunla yaşayabilirdi.

Ama kafatasında bir delikle yaşanır mı, bilmiyordu.

Daha önce ruhu ve bedeni yara aldığında kendini yatağa atar, başına yorganı çekip iki gün uyur ve uyandığında sanki hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam ederdi.

Ama şimdi, kendi yaralarını saramayacak durumdaydı. Çok yorgundu, bedeni ona itaat etmiyordu.

Biraz uyumalıyım, diye düşündü. Ama birden eğer kendini bırakıp gözlerini kapatırsa, bir daha açamayacağı duygusuna kapıldı. Bu ihtimali tarttı, aldırmadığını anladı. Aksine, neredeyse onu cezbeden bir ihtimaldi. *Dinlenmek. Bir daha uyanmamak.*

Düşüncelerinin son durağı Miriam Wu'ydu.

Mimmi, affet beni.

Gözlerini kapadığında, Sonny Nieminens'in tabancası hâlâ elindeydi ve silahın emniyeti açıktı.

Mikael Blomkvist, Niedermann'ı uzun farlarının ışığında daha yaklaşmadan tanıyıverdi. İki metre beş santimlik, tanksavar gibi bir adamı tanımamak imkânsızdı. Niedermann, ona doğru koşarak durması için el sallıyordu. Mikael uzunları söndürüp kısa farları yakarak frene bastı. Dizüstü bilgisayar çantasının dış gözündeki Colt 1911'i aldı. Niedermann'ın beş metre önüne durdu. Motoru kapatıp arabadan dışarı çıktı.

"Durduğun için teşekkürler," dedi Niedermann nefes nefese. "Bir... arabam bozuldu. Beni şehre bırakabilir misin?"

Şaşırtıcı şekilde tiz bir sesi vardı.

"Tabii, seni şehre bırakacağım," dedi Mikael silahı Niedermann'a doğrultarak. "Yere yat."

Niedermann'ın ne silahtan ne de onu tutan adamdan en küçük bir korkusu yoktu. Ama silahlara saygı duyardı. Kendini bildi bileli hep silahla yatıp kalkmış ve hayatından şiddet hiç eksik olmamıştı. Silah doğrultan birinin, bunu çaresizliğinden yaptığı ve her an kullanabileceği tecrübeleriyle sabitti. Gözlerini kısıp silahın arkasındaki adamı tartmaya çalıştı, ama farların ışığında adam, yalnızca karanlık bir figür gibi görünüyordu. *Polis mi? Polis gibi davranmıyor. Polisler hemen kendilerini tanıtırlar. En azıdan filmlerde böyle yaparlar.*

Niedermann şansını ölçtü. Adamın üzerine atılarak elinden silahı alabilirdi. Ama adam soğukkanlı görünüyordu, üstelik arabanın açık kapısının ardındaydı. Ona ulaşana kadar bir, belki iki kurşun yiyebilirdi. Eğer hızlı hareket ederse, adam

ıskalayabilir ya da hayati bir organını tutturamazdı. Ama yaralanırsa işi zorlaşabilir, daha da kötüsü kaçmaya devam edemezdi. En iyisi daha iyi bir fırsat kollamaktı.

"SANA YERE YAT DEDİM!" diye bağırdı Mikael.

Namluyu biraz yana çevirip bir kurşun sıktı.

"İkinci kurşunu dizine yersin," dedi açık ve emredici bir sesle.

Dizlerinin üzerine çöken Niedermann, bir kolunu ışıktan kamaşan gözlerinin üzerine tuttu.

"Kimsin sen?" dedi.

Mikael Blomkvist arabanın kapısındaki cebe uzanıp el fenerini aldı. Açıp Niedermann'ın yüzüne tuttu.

"Ellerini arkana koy," diye emretti. " Bacaklarını aç."

Niedermann emrine itaat edene kadar bekledi.

"Kim olduğunu biliyorum. Aptalca bir şey yapmaya kalkarsan, seni bir daha uyarmam, mıhlarım. Ciğerlerini deşerim. Belki beni saf dışı edebilirsin... ama sana pahalıya mal olur."

El fenerini yere koydu, kemerini çıkarıp ucuna ilmik attı. Bunu yirmi yıl önce Kiruna'da askerlik yaparken öğrenmişti. Devin bacaklarının arasında durdu, kemerin ilmiğini kollarından geçirip dirseklerine kadar çıkarttı ve orada sıktı. Artık azman Niedermann pratik olarak çaresizdi.

Peki şimdi ne yapacaktı? Mikael etrafına bakındı. Karanlıkta, yolda yapayalnızdılar. Paolo Roberto, Niedermann'ı tarif ederken abartmamıştı. Adam tam bir devdi. Asıl mesele, bu devin, sanki arkasından şeytan kovalıyormuş gibi kaçmasının nedeninin ne olduğuydu.

"Lisbeth Salander'i arıyorum. Sanırım onunla karşılaşmışsındır."

Niedermann cevap vermedi.

"Lisbeth Salander nerede?"

Niedermann Blomkvist'e tuhaf bir bakış fırlattı. Bu lanet gecede ne vardıysa, bir türlü anlayamıyordu, her şey ters gidiyordu.

Blomkvist omuzlarını silkti. Arabaya gitti. Arka bagajı açıp, bir halat çıkarttı. Niedermann'ı öyle yolun ortasında bırakamazdı. Etrafına bakındı. Otuz metre ileride yolun kenarında, bir trafik levhası vardı. Farların ışığında parlayan "DİKKAT: GEYİK ÇIKABİLİR" uyarısını okudu. "Ayağa kalk."

Namluyu Niedermann'ın ensesine dayadı, onu trafik levhasına doğru götürüp bankete indirdi. Oturmasını ve sırtını tabelanın direğine yaslamasını emretti. Niedermann bir süre tereddüt etti.

"Basit bir şekilde ifade edeyim," dedi Mikael. "Dag ile Mia'yı öldürdün. Benim arkadaşlarımdı onlar. Kaçıp gitmene müsaade edemem. Ya burada bağlı kalmayı kabul edersin ya da diz kapaklarına kurşun yersin. Seçim senin."

Niedermann çöküp sırtını trafik işaretinin direğine yasladı. Mikael on altı metrelik iple, boynundan başlayıp karnına kadar dolayarak devi direğe bağladı. Sonra da birkaç sağlam gemici düğümü attı.

İşini bitirdiğinde tekrar Lisbeth Salander'i sordu. Cevap alamayınca omuzlarını silkip arabasına yürüdü. Arabaya binerken adrenalininin nasıl yükseldiğini hissetti ve ne yaptığının bilincine ancak o zaman vardı. Mia Bergman'in yüzü

gözlerinin önüne geldi.

Bir sigara yakıp su içti. Bir süre "geyik çıkabilir" uyarı levhasının dibinde oturan karaltıya baktıktan sonra arabasına atladı. Yol haritasım inceledi, Karl Axel Bodin'in çiftliğine dönülen yola yalnızca bir kilometre kalmıştı. Arabayı hareket ettirdi, Niedermann'in önünden geçti.

Gosseberga'ya giden yan yolu gösteren tabelayı geçti, kuzeye doğru giden bir orman yolunun yüz metre kadar ilerisindeki bir samanlığın yanında durup arabayı park etti. Silahını eline alıp el fenerini yaktı. Çamurların üzerindeki taze tekerlek izleri, buraya daha önce başka bir arabanın daha park edildiğini gösteriyordu. Bunun ne anlama geldiğini düşünmeye vakti yoktu. Yürüyerek Gosseberga yol ayrımına döndü. El fenerini yoldaki posta kutusunun üzerine tuttu: *PK192 - K.A Bodin.*

Bodin çiftliğinin ışıklarını gördüğünde gece yarısına geliyordu. Durup etrafı dinledi, gecenin kendine özgü seslerinden başka bir şey duymadı. Doğrudan çiftlik binasına gitmek yerine, çayırlığın kenarından yürüyerek binaya ahır tarafından yaklaştı. Binadan otuz metre geride, avluda durdu. Bütün sinirleri gerilmişti. Soluk soluğa koşan Niedermann burada kötü bir şeylerin yaşandığının işaretiydi.

Avlunun yarısına geldiğinde bir ses duydu. Arkasına döndü, diz çöküp silahını atış pozisyonuna getirdi. Sesin ambardan geldiğini anlaması için birkaç dakika geçmesi gerekti. Biri inliyordu. Hızla oraya yöneldi, ambarın önünde durdu. Binaya bitişik bir barakada ışık yanıyordu.

Barakanın önünde durup içeriden gelen sese kulak kabartı. İçeride biri vardı. Kapının sürgüsünü kaldırdı, kapıyı iterek açtı ve kanlı bir yüzün ortasında dehşetle parlayan iki gözle karşılaştı. Yerde bir balta vardı.

"Tanrım bu da ne?" diye mırıldandı.

Sonra adamın protezini gördü.

Zalachenko.

Lisbeth'in burayı ziyaret ettiği açıktı.

Neler olduğunu tahmin etmek zor değildi. Kapıyı tekrar kapatıp sürgüsünü yerleştirdi.

Zalachenko'yu odunlukta bırakıp, koşarak çiftlik binasına gitti. Belki bilmediği bir üçüncü şahıs daha vardı, bu ihtimali hesaba katarak bir süre durdu. Ama ev terk edilmiş gibiydi. Silahın namlusunu yere doğru çevirip dış kapıyı dikkatle açtı. Karanlık bir hole girmişti. Mutfaktan gelen ışığı gördü. Duvar saatinin tik takları dışında hiç ses yoktu. Mutfağın kapısına gelir gelmez kanepede yatan Lisbeth'i gördü.

Bir süre taş gibi dikilip onun yara bere içindeki bedenine baktı. Kanepeden aşağı sarkan elinde bir silah vardı. Ona doğru gidip yanında diz çöktü. Dag ile Mia'yı nasıl bulduğu aklına geldi, bir süre Lisbeth'in ölmüş olduğunu düşündü. Sonra göğsünde hafif bir hareket gördü, hırıltılı nefesini duydu.

Parmaklarını dikkatle açarak, silahı elinden almaya çalışırken, Lisbeth'in kabzayı tutan eli sıkıldı. Gözleri iki ışık çizgisi gibi aralandı, birkaç saniye Mikael'e baktı. Bakışları bulanıktı. Bir şeyler mırıldandı, sesi o kadar alçak çıkıyordu ki Mikael ne dediğini çok zor anladı.

Kalle Hergele Blomkvist.

Gözlerini kapadı, silahı tutan parmakları çözüldü. Mikael silahı yere koydu, cep telefonunu çıkarıp acil yardımı aradı.

millennium

Özel Dosya
Mikael Blomkvist İsveç'teki seks trafiğini kontrol eden multimilyarderin ve onun uluslararası bağlantılarının peşinde.

Aranıyor
Stockholm'de iki ölü, bir silah ve silahtaki parmak izleri tek bir kişiyi gösteriyor: Lisbeth Salander.

"*Ateşle Oynayan Kız* az bulunan bir şey... serinin ilk kitabından daha iyi olan bir roman..."
-LOUISE FRANCE, OBSERVER

"Eğer hâlâ *Ejderha Dövmeli Kız*'ı okumadıysanız, bu övgüyü okumayı bırakın ve bir tane alıp okumaya başlayın... Eğer *Ejderha Dövmeli Kız*'ı okumayı bitirdiyseniz, o zaman hiçbir şey ikinciyi almaktan sizi alıkoyamaz."
-ERICA MARCUS

"Etkileyici, bu kitap sabahlamaya değer."
-ENTERTAINMENT WEEKLY

"Etkileyici bir iş... Tırnak yedirten bir cinayet ve sırlar."
-PEOPLE

"Bu kitabı bitirene kadar uyumayı unutacaksınız."
-DALLAS MORNING NEWS

"Zekice... Beni esir etti ve gözümü kırpmadan okudum."
-ALAN CHEUSE, SAN FRANCISCO CHRONICLE

"Kurgunun ölümsüzlüğüne hoş geldin, Lisbeth Salander!"
-MARIO VARGAS LLOSA, EL PAÍS

"Dünyanın en başarılı suç romanı yazarı olarak memnuniyetle Larsson'u gösterebilirim."
-SLATE



www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-4263-68-4

[{1}] Sovyetler Birliği eski gizli polis teşkilatı. (Ç.N.)


KB2478
ULUSLARARASI BESTSELLER
MILLENNIUM III
"Kurgunun ölümsüzlüğüne
hoş geldin, Lisbeth Salander!"
Mario Vargas Llosa
Arı Kovanına
Çomak Sokan Kız
STIEG LARSSON
PEGASUS

Pegasus Yayınlan: 290
Bestseller Roman: 112
ARI KOVANINA ÇOMAK SOKAN KIZ
STIEG LARSSON
Özgün Adı: LUFTSLOTTET SOM SPRÂNGDES

Yayın Yönetmeni: Zeynep Tür
Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Kitap Editörü: Zeynep Tür
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke Kapak

Baskı: Gündüz Ofset
Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Orta Mahallesi Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ocak 2011
ISBN: 978-605-4456-06-2

PEGASUS YAYINLARI © STIEG LARSSON, 2007

Bu kitabın Türkçe Yayın haklan Northern Ajans aracılığıyla Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

1578

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

STIEG LARSSON

Milliennium Serisi - 3

ARI KOVANINA ÇOMAK SOKAN KIZ



İsveççeden Çeviren:

ALİ ARDA

PEGASUS YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

KISIM 1: BİR KORİDORDA İNTERMEZZO

1. BÖLÜM
2. BÖLÜM
3. BÖLÜM
4. BÖLÜM
5. BÖLÜM
6. BÖLÜM
7. BÖLÜM

KISIM 2: *HACKER* CUMHURİYETİ

8. BÖLÜM
9. BÖLÜM
10. BÖLÜM
11. BÖLÜM
12. BÖLÜM
13. BOLUM
14. BÖLÜM
15. BÖLÜM

KISIM 3: SABİT DİSK ÇÖKMESİ

16. BÖLÜM
17. BÖLÜM
18. BÖLÜM
19. BÖLÜM
20. BÖLÜM
21. BÖLÜM

22. BÖLÜM

KISIM 4: SİSTEMİ YENİDEN YÜKLEMEK

23. BÖLÜM
24. BÖLÜM
25. BÖLÜM
26. BÖLÜM
27. BÖLÜM
28. BÖLÜM
29. BÖLÜM

SONSÖZ MİRAS TESPİTİ

KISIM I

BİR KORİDORDA İNTERMEZZO

8-12 NİSAN

Amerikan iç savaşına yaklaşık altı yüz kadın katıldı. Erkek kıyafeti giymişlerdi. Belki de ideolojik açıdan rahatsız edici olduğundan, Hollywood tarihin bu kesitini görmezlikten geldi. Tarih kitaplarının, cinsler arası sınırlara aldırmayan kadınlarla hep sorunu olmuştur, bu sınır başka hiçbir yerde, savaş ve silah söz konusu olduğundaki kadar keskin değildir.

Bununla birlikte, kadın savaşçılar -Amazonlar- hakkında Antik Çağ'dan günümüze kadar ulaşan bir sürü söylence vardır. Tarih kitaplarında yalnızca "prenseslere" yer verilir, yani yönetici sınıfın temsilcilerine. Erkekler açısından ne kadar rahatsız edici olursa olsun, bazen tahta bir kadın oturur. Savaş cins ayrımı gözeterek başlamadığından, bazen ülkeyi bir kadın yönetirken patlar ve bunun sonucunda tarih kitapları, tıpkı Churchill, Sialin, ya da Roosevelt'e yer verdiği gibi savaşçı kraliçelere de yer vermek zorunda kalır. Asur'u kuran Semiramis, İngiltere'de Romalılara karşı kanlı bir ayaklanmayı yöneten Boadicea yalnızca iki örnektir. Üstelik Boadicea'nın, Thames Nehri üzerindeki Westminister Köprüsü'nün,

Big Ben'e bakan tarafına bir heykeli dikilmiştir. Eğer bir gün yolunuz oraya düşerse onu mutlaka selamlayın.

Bununla birlikte tarih kitapları, silah kullanmayı öğrenip cephede erkeklerle yan yana savaşan, sıradan kadın savaşçılara karşı genel olarak kayıtsızdır. Ama tarih kitapları görmese de onlar vardır ve kadınların katılmadığı bir savaş neredeyse yoktur.

1. BÖLÜM

8 NİSAN, CUMA

Gece saat bir buçukta Hemşire Hanna Nicander tarafından uyandırılan Dr. Anders Jonasson, "Ne var?" dedi şaşkınlıkla.

"Helikopter yolda. İki kişi. Yaşlı bir adam ve genç bir kız. Kızda kurşun yarası var."

"Tamam" dedi Jonasson yorgun bir sesle.

Yalnızca yarım saat kadar kestirmişti ama kendisini zinde hissediyordu. Göteborg'daki Sahlgrenska Hastarıesi'nde gece nöbetindeydi. Çok yıpratıcı bir akşam geçirmişti. Önce saat 18.00'de, Lindome'de kafa kafaya çarpışan iki arabadan çıkarılan dört kazazede getirilmişti. İçlerinden biri ağır yaralanmış ve hastaneye getirildikten kısa bir süre sonra ölmüştü. Bunların dışında, bacağına kazayla kaynar su dökülen bir garson kızla ilgilenmiş, oyuncak arabasının tekerini yutan ve hastaneye getirildiğinde arük nefes alamayan bir çocuğu hayata döndürmüştü. Bisikletiyle bir çukura yuvarlanıp yaralanan on yaşındaki bir kız çocuğunu tedavi etmişti. Belediye işçileri, bisiklet yolunun hemen yakınma bir çukur açmışlar, etrafına yerleştirdikleri uyarı bariyerlerine daha önce çarpan biri, bariyerleri çukura devirdiğinden, kız çukuru görememişti. Dr. Jonasson'un yüzüne on dört dikiş attığı kızın ild ön dişi de kırılmıştı. Ayrıca Dr. Jonasson kızın yırtılan dilinin bir parçasına öyle ustaca bir dikiş atmıştı ki, değme terziyi kıskandırırdı.

Saat 23.00'e doğru, acil hasta sayısı azaldığından, şöyle bir dolaşıp daha önce gelenlerin durumlarını kontrol etmiş, sonra da dinlenme odasına çekilmişti. Nöbeti sabah saat altıya kadar sürüyordu, acil hasta gelmese bile uyuma alışkanlığı yoktu ama o gece hemen uykuya dalmışta.

Hemşire Hanna Nicander doktora bir bardak çay verdi. Helikopterle hastaneye getirilmekte olan yaralılar hakkında ayrıntılı bilgi edinememişti.

Anders Jonasson göz ucuyla pencereden dışarı baktı, denizin üzerinde parlak bir ışık vardı. Helikopter iyice yaklaşmıştı.

Motor sesini duyduğunda kalkıp pencerenin önüne dikildi. Sert bir rüzgâr esiyor, helikopter pistin üzerinde yalpalıyordu. Pilot helikopteri dengede tutmakta zorlanır gibiydi. Dr. Jonasson nefesini tutarak bu sahneyi izlerken, helikopter görüş alanından çıktı. Seslerden motorunun yavaşladığı anlaşılıyordu. Doktor son bir yudum alarak çay bardağını bir kenara koydu.

Anders Jonasson sedyeyle içeriye taşınan yaralıları acilin girişinde karşıladı. Meslektaşı Katarina Holm yüzü feci yaralanmış yaşlı adamla ilgileniyordu. Jonasson'un payına, kurşun yaralı kız düşmüştü. Toza toprağa ve kana bulanmış kız, tahminine göre on yedi on sekiz yaşlarındaydı. Dr. Jonasson ambulans görevlilerinin kızın üzerine örttüğü battaniyeyi kaldırdı. Kalçasındaki ve omzundaki kurşun yarasının üzerine gümüş rengi geniş bir bant yapıştırılmıştı. Jonasson bunu her kim yaptıysa takdir etti: Böyle yaparak hem kanamayı durdurmuş hem de yaranın mikrop almasını engellemişti. Kızın kalçasından giren kurşun kas dokularım parçalamışta. Omzundan aldığı kurşunun nereden girdiği görülüyordu ancak bir çıkış deliği yoktu. Demek ki kurşun içeride kalmışta. Jonasson kurşunun kızın ciğerlerine saplanmamış olmasını umdu. Ağzından kan gelmediğine

göre büyük ihtimalle umduğu gibiydi.

"Röntgen," dedi Dr. Jonasson yardımcısı hemşireye. Daha fazla açıklama yapmaya gerek yoktu.

Ambulans görevlilerinin kızın başına sardıkları sargıyı keserek çıkardı. Parmaklarıyla başını yoklarken kurşun deliğini bulduğunda donup kaldı. Bu kurşun da içeride kalmıştı.

Anders Jonasson bir süre durup kıza baktı. Umutsuzluğa kapılmıştı. Kendi işini kaleciliğe benzetirdi. Acile her gün, durumları değişik ciddiyette bir sürü insan gelirdi. Kalp krizi geni en yaşlılardan, ciğerine tornavida saplanmış on dört yaşındaki gerice.. extasy hapı aldıktan sonra on sekiz saat dans edip yüzü mosmor yere yığılan on altı yaşındaki genç kızdan, iş kazası geçirenlere, dayak yiyen kadınlardan, kamp köpeklerinin saldırısına uğrayan çocuklara ve birkaç kalas kesmek isterken, ellerini kemiklerine kadar kesen 'becerikli' adamlara kadar bir sürü insan acilin kapısından girerdi.

Anders Jonasson hastalarla cenaze levazımatçısı arasındaki kalede dururdu. Onun görevi önlemler almaktı. Eğer yanlış karar verirse hasta ölebilir ya da ömür boyu sakat kalabilirdi. Acile gelen yaralıların çoğunun durumunu anlamak için özel bir teşhis gerekmezdi; bıçak saplanmış ciğere, trafik kazasından sonra haşat olmuş bir bedene neler yapılacağı ortadaydı. Bu durumda hastanın yaşayıp yaşamayacağı aldığı yaranın ciddiyetine ve doktoran becerisine bağlıydı.

Anders Jonasson'un nefret ettiği iki tür yara vardı. Bunlardan biri ağır yanık yarasıydı; ne yaparsa yapsın hasta ömür boyu acı çekebilirdi. İkincisi kafadaki yaralardı.

Şimdi önünde yatan kız kalçasındaki ve omzundaki yarayla yaşayabilirdi. Ama beyne saplanmış kurşun başka bir şeydi.

Doktor bunları düşünürken Hemşire Hanna'nın ne dediğini

duyamamıştı.

"Affedersin?"

"Bu o kız."

"Hangi kız?"

"Lisbeth Salander. Polisin haftalardır üç cinayetten aradığı kız."

Doktor kızın yüzüne 'baktı. Evet oydu. Gazete afişlerine basılı pasaport fotoğrafını her İsveçli gibi o da görmüştü. Demek ki şimdi katilin kendisi de vurulmuştu, yani bir çeşit şiirsel adalet.

Ama bu doktoru ilgilendirmezdi. Onun görevi Nobel ödülü almış biri de olsa, üç kişinin katili de olsa -ya da ikisi birden-, kim ve ne olduğuna bakmaksızın hastanın hayatını kurtarmaktı.

Acili o bildik telaş sarmış, Jonasson'un çalışma arkadaşları işe koyulmuşlardı. Lisbeth Salander'in elbiselerini keserek çıkardılar. Jonasson stetoskopla Lisbeth'in göğsünü dinlerken, bir hemşire kan basıncını -100/70- bildirdi. Kalp atışı düzensizdi, nefesi de.

Yani Lisbeth Salander'in durumu kritikti. Kalça ve omzundaki yara kompres yapılarak, hatta üzerindeki yara bantlarıyla sonraya bırakılabilirdi. Kafasındaki yara önemliydi. Jonasson hemen bilgisayar tomografisinin çekilmesini istedi.

Anders Jonasson sarı saçlı, mavi gözlüydü. Acil doktorluğundan önce, yirmi yıl boyunca araştırmacı ve patolog olarak çalışmıştı. Meslektaşlarım şaşırtan ve onunla birlikte çalışanları gururlandıran bir özelliği vardı; nöbet tuttuğu günlerde hiçbir hasta ölmemişti, mucizevî bir şekilde hastalarını hayatta tutmayı başarmıştı. Tamam, ölen birkaç hastası vardı ancak bunların hepsi de tedavi sonrası, başka nedenlerle ölmüşlerdi.

Jonasson, bazen ortodoks tedavi sanatından ayrılabilirdi. Eğer bir

tedavi yöntemi istediği sonucu vermez de işler sarpa sararsa, nerede yanlış yaptığım anlamak ve doğru yöntemi bulmak için zaman harcamaktan kaçınmazdı. Aslında bu yönetmeliklere de uygundu, tek sorun doktorlar ne yapacaklarını düşünürken hastanın kaybedilme riskiydi. Daha da kötüsü, durumun umutsuz olduğuna karar verilip tedavi kesilebilirdi.

Dr. Jonasson kafasında kurşun olan bir hastayla ilk defa karşılayordu. Bir nörologa ihtiyacı vardı. Bu konuda kendini yetersiz hissediyordu ama birden hak ettiğinden daha şanslı olduğunu düşündü. Temizlenip ameliyat elbiselerini giymeden önce Hanna Nicander'i yanına çağırdı.

"Stockholm'deki Karolinska Hastanesi'nde çalışan Profesör Doktor Frank Ellis şimdi Göteborg'da. İyi bir beyin cerrahı, üstelik yakın arkadaşım. Radisson'da kalıyor. Bana telefonunu bulabilir misin?"

Anders Jonasson röntgen filmlerini beklerken, Hanna Nicander otelin telefon numarasını bulmuştu. Jonasson saatine baktıktan sonra -gecenin ikisine geliyordu- ahizeyi kaldırdı.

Radisson'ın nöbetçi resepsiyon görevlisi böyle geç bir saatte telefon bağlamaya niyetli olmadığından, Dr. Jonasson'un durumun vahametini anlatan birkaç söz etmesi gerekti.

"Günaydın, Frank," dedi Jonasson. Cevap almak için uzun süre beklemişti. "Ben Anders. Duydum ki Göteborg'a gelmişsin. Sahlgrenska'ya şöyle bir uğrayıp bir beyin ameliyatına katılmaya ne dersin?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi Frank tereddütlü bir sesle. Frank Ellis çok uzun bir süredir İsveç'te yaşamasına ve İsveççeyi zorlanmadan -hafif bir Amerikan aksanıyla- konuşmasına rağmen temel dil olarak İngilizceyi korumuştu. Anders, İsveççe konuşuyor, Ellis İngilizce cevap veriyordu.

"Frank, seminerini kaçırdığım için üzgünüm ama sanırım bana özel ders verebilirsin. Acile genç bir kadın getirdiler, başında kurşun yarası var. Kurşun sol kulağının tam üzerinden girmiş. Birine danışmam gerekiyor ve bunun için senden daha uygun birini düşünemiyorum."

"Demek durum ciddi' dedi Frank.

"Yirmi beş yaşında bir kız."

"Kafasından mı vurulmuş?"

"Ve kurşun kafasında kalmış."

"Ve hâlâ hayatta?"

"Nabzı düzensiz, nefesi de; kan basıncı 100/70. Ayrıca biri omzunda, diğeri kalçasında iki kurşun yarası daha var. Yani baş etmem gereken iki sorunla karşı karşıyayım."

"Durumu parlak görünüyor," dedi Ellis.

"Parlak?"

"Eğer biri kafasında bir kurşunla hâlâ yaşıyorsa, umut vaat ediyor demektir."

"Anlıyorum... Bana yardımcı olur musun?"

"İtiraf etmeliyim ki, bu akşam arkadaşlarla biraz kafa çektik. Yatağa saat birde girdim, büyük ihtimalle kanımda hatırı sayılır miktarda alkol dolaşıyor... "

"Kararları ben alıp müdahaleyi ben yapacağını. Ama aptalca bir şeyler yapmam hâlinde beni uyaracak bir yardımcıya ihtiyacım var. Dürüst konuşmak gerekirse, beyin hasarının değerlendirilmesi söz konusu olduğunda, Profesör Ellis sarhoşken bile benden birkaç gömlek üstündür."

"Tamam. Geliyorum. Ama bana bir hizmet borcun var."

"Otelin önünde bir taksi seni bekleyecek."

Profesör Frank Ellis gözlüğünü alnına kaldırdı, ensesini kaşıyarak bakışlarım, Lisbeth Salander'in beynindeki her kıvrım ve köşeyi gösteren bilgisayarın ekranına dikti. Ellis 53 yaşındaydı. Kömür karası saçlarına ve sakalına yer yer ak düşmüştü; Cityakuten televizyon dizisindeki ikincil karakterlerden birine benziyordu, Vücut yapısı haftanın birkaç saatini spor salonunda geçirdiğini gösteriyordu.

Frank Ellis, İsveç'i seviyordu. 1970'li yılların sonunda araştırmacı değişim programıyla gelip iki yıl kalmıştı. Daha sonra her fırsatta ziyaret etmiş ve nihayet Karolinska Enstitüsü'nde profesörlük teklifini kabul ederek İsveç'e yerleşmişti. O zamanlar Ellis artık uluslararası saygın bir isimdi.

Anders Jonasson, Frank Ellis'i on dört yıldır tanıyordu. İlk defa Stockholm'de bir seminerde karşılaşmışlar, biraz konuştuktan sonra olta balıkçılığı gibi ortak bir zevklerinin olduğunu keşfetmişler, Anders onu Norveç'e kadar sürecek bir balık avı seyahatine davet etmişti. O günden sonra ilişkilerini hep sürdürmüşler, birkaç kez daha balık avına çıkmışlardı. Ama şimdiye kadar hiç birlikte çalışmamışlardı.

"Beyin bir muammadır," dedi Profesör Ellis. "Yirmi yılımı beyin araştırmalarına harcadım, aslında daha da fazlasını."

"Biliyorum. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama..."

"Bırak şimdi özür dilemeyi," dedi Ellis.

"Bu sana bir şişe Cragganmore'a patlar, bir daha balığa çıktığımızda alırsın artık."

"İyi. O kadar pahalı değilmiş."

"Yıllar önce, Boston'da çalışırken bir hastam vardı. Senin hastanla

aynı yaşlarda bir kız; bu konuyu New England Journal of Medicine'de yazmıştım. Evinden üniversiteye giderken, biri kıza tatar yayıyla ok atmış. Sol kaşının kenarından giren okun ucu neredeyse ensesinin ortasından çıkmıştı."

"Ve o kız hayatta kaldı, öyle mi?" diye şaşkınlıkla sordu Jonasson.

"Acile geldiğinde feci görünüyordu. Oku kesip bilgisayar tomografisi çektik. Ok beynini boydan boya geçmişti. Mantıken kızın ölmesi gerekirdi, ya da en azından komaya girmesi."

"Ne durumdaydı?"

"Bilinci yerindeydi. Yalnızca bu da değil; tabii çok korkuyordu ama son derece de mantıklı düşünüyordu. Tek sorun beyninin ortasından geçen oktu."

"Ne yaptın?"

"Bir kerpeten alıp oku çıkardım, yarasına plaster yapıştırdım. Yani yaklaşık buna benzer bir işlem."

"Kurtuldu mu?"

"Hastaneden taburcu edilene kadar durumu tabii ki kritikti, ama dürüst konuşmak gerekirse onu geldiği gün evine gönderebilirdik. Daha önce onun kadar sağlıklı bir hastam olmamıştı."

Anders Jonasson, Profesör Ellis'in dalga geçip geçmediğini merak ederken, "Diğer taraftan," diye devam etti Ellis, "birkaç yıl önce Stockholm'de başını pencere çerçevesine vurmuş 42 yaşında bir hastam vardı. Midesi bulandığı için ambulans çağırıp acile gelmişti. Onu gördüğümde bilinci yerinde değildi. Başı hafifçe şişmiş, çok az da kanamıştı. Ama kendine gelemedi, on gün yoğun bakımda kaldıktan sonra öldü. Neden öldüğünü hâlâ anlayabilmiş değilim. Otopsi raporlarına göre ölüm sebebi beyin kanamasıydı ama bu hiç kimseyi tatmin etmedi. Kanama neredeyse yok denilecek kadar azdı. Böyle bir kanamanın hiçbir şeyi etkilememesi gerekirdi. Önce

karaciğeri iflas etti, arkasından böbrekleri, kalbi, akciğeri. Yaşlandıkça bu işi giderek rulete benzetmeye başladım. Beynin nasıl çalıştığını tam olarak bilebileceğimize artık inanmıyorum. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Elindeki kalemle ekrana tıkladı.

"Bunu senin söyleyeceğini ummuştum," dedi Jonasson.

"Önce seni bir dinleyeyim."

"Hımm, düşük kalibreli bir mermiye benziyor. Şakağından geçip dört santim kadar beyne saplanmış. Lateral ventriküle dayanmış, orada da biraz kanama var."

"Çare?"

"Senin terminolojini kullanırsak, bir kerpeten alıp kurşunu girdiği yerden çıkarmak."

"Harika bir öneri. Ama bunun için elindeki en ince cımbızı kullanmam gerek."

"Yani bu kadar basit mi?"

"Bu durumda öyle, başka ne yapabiliriz? Kurşunu olduğu yerde bırakabiliriz, belki kız yüz yaşına kadar beyninde bir kurşunla yaşar ama bu işi şansa bırakmaktır. Epilepsi, migren ya da daha bir sürü belaya uğrayabilir. Yara kapandıktan bir yıl sonra kafatasını matkapla delip ameliyat etmeyi istemezsin herhâlde. Kurşun atardamarların çok yakınında. Bu durumda onu oradan çıkarmanı önermem gerekir ama... "

"Ama ne?"

"Beni endişelendiren kurşun değil. Beyninde bir kurşunla şimdiye kadar yaşadığına göre, çıkarıldığında da yaşayacaktır. Sorun daha çok şurada." Ekranda bir yeri işaret etti. "Kurşunun girdiği yerdeki kemiklerde bir sürü kırık var, birçoğu birkaç milimetre boyunda. Bir

kısmı da beyin zarına saplanmış. Eğer çok dikkat etmezsen kızı bunlar öldürür."

"Beynin bu kısmı sayı ve matematik kapasitesiyle ilgili değil mi?"

Ellis omuzlarını silkti.

"Bu gri hücreler ne işe yararlar doğrusu hiçbir fikrim yok. Yapabileceğinin en iyisini yap. Ameliyatı sen yapacaksın. Ben omuzlarının üzerinden seni izleyeceğim."

Mikael Blomkvist saate göz attı, sabahın üçüne geliyordu. Bilekleri kelepçeliydi. Bir süre gözlerini kapadı. Yorgunluktan ölüyordu ama adrenalini hâlâ yüksekti. Gözlerini açtı. Komiser Thomas Paulsson'a öfkeli bir bakış fırlattı. Komiserin yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Mikael'in on iki saat öncesine kadar adını bile duymadığı, Gosseberga'daki bir çiftlik evinin mutfağında oturuyorlardı.

Bir felaket yaşandığı ortadaydı.

"Aptal," dedi Mikael.

"Sözlerine dikkat et.

"Aptal," diye tekrar etti Mikael. "Sana onun ne kadar tehlikeli olduğunu söyledim. Pimi çekilmiş el bombasıymış gibi dikkat edin, dedim. En az üç kişiyi öldürdü, adam tank gibi, yalnızca ellerini kullanarak öldürebiliyor. Ama sen ne yaptın, sanki ortada zapt edilmesi gereken bir alkolik varmış gibi iki köy polisi gönderdin."

Mikael tekrar gözlerini kapadı. O gece başka hangi aksilikler yaşandı diye merak ediyordu.

Lisbeth'i gece yarısından hemen sonra bulmuştu, ağır yaralıydı. Önce polisi aramış, arkasından da acil yardımı arayarak helikopter göndermeleri için ikna etmişti. Lisbeth'in yaralarını ve başındaki kurşun deliğini öyle bir tarif etmişti ki zekâ denilen şeyden bir parça

nasibini almış biri, acil yardıma gereksindiğini hemen anlayabilirdi.

Ancak helikopter yarım saat sonra gelmişti. Mikael ahırda duran iki arabayı dışarı çıkarıp farlarını yakarak, helikopterin evin önünde uzanan tarlaya inmesini kolaylaştırmıştı. Helikopter personeli ve iki hemşire işlerini profesyonelce yürütmüşlerdi. Hasta bakıcılardan biri Lisbeth Salander'e ilk müdahaleyi yaparken, diğeri Karl Axel Bodin diye bilinen Zalachenko'yla ilgilenmişti. Lisbeth'in babası olan bu adam, aynı zamanda da en azılı düşmanıydı. Lisbeth'i öldürmeye çalışmış ama başaramamıştı. Mikael, Zalachenko'yu ıssız bir bölgedeki çiftliğin odunluğunda bulmuştu, yüzünde ve bacağında baltayla açılmış yaralar vardı.

Mikael helikopteri beklerken Lisbeth için yapabileceği her şeyi yapmıştı. Bir dolaptan temiz bir çarşaf almış, yırtarak sargı yapmıştı. Lisbeth'in başındaki kurşun deliğinin girişinde kan pıhtılaşmıştı. Yarayı sarıp sarmama konusunda bir süre tereddüt eden Mikael, en sonunda çarşaftan yırttığı bir parçayı, yarası mikrop kapmasın diye Lisbeth'in başına gevşekçe dolamıştı. Bununla birlikte, Lisbeth'in kalçası ve omzundaki kanamayı düşünülebilecek en kolay yoldan durdurmuştu. Bir dolapta bulduğu selobantla yaraların üzerini bantlamıştı. Islak bir havluyla yüzünü silmiş, kana bulanmış toprağı temizlemeye çalışmıştı.

Odunluğa gidip Zalachenko'ya yardım etmeyi düşünmemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse Zalachenko'nun durumu onu hiç ilgilendirmiyordu.

Yardım gelmesini beklerken Erika'yı arayıp bilgilendirmişti.

"Senin bir şeyin var mı?" diye sormuştu Erika.

"Ben iyiyim. Lisbeth yaralı."

"Zavallı kız, bu akşam Björck'ün SÄPO için yazdığı raporu okudum. Bu işin altından nasıl kalkacaksın?"

"Düşünmeye bile takatim yok," demişti Mikael.

Kanepenin yanında yere oturmuş, Erika'yla konuşurken, gözünü Lisbeth'ten ayırmamıştı. Lisbeth'in kalçasındaki yarayı sarabilmek için ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarmıştı. Birden, elini kanepenin yanına attığı pantolonun üzerine koymuş ve yan cebindeki sert şeyi hissetmişti. Bu Lisbeth'in el bilgisayarıydı.

Düşünceli bir ifadeyle bilgisayara bakmış, helikopterin sesini duyduğunda ceketinin iç cebine sokmuştu. Sonra Lisbeth'in bütün ceplerini karıştırmış, Mosebacke'deki dairesinin anahtarlarım ve irene Nesser adına düzenlenmiş pasaportu alarak bilgisayar çantasının gözüne koymuştu.

Trollhåttan polislerinden Fredrik Torstensson ile Gunnar Andersson helikopter indikten birkaç dakika sonra olay yerine gelmiş, onlardan biraz sonra gelen Komiser Thomas Paulsson hemen duruma el koymuştu. Mikael ona neler olduğunu anlatmıştı. Paulsson kendini beğenmiş, dört köşeli bir adamdı. İşe el koyar koymaz her şey sarpa sarmıştı.

Mikael'in anlattıklarını anladığına dair en küçük bir işaret yoktu. İlgi duyduğu tek şey mutfaktaki sedirde yatan perişan durumdaki kızın üç cinayetin zanlısı olarak aranan Lisbeth Salander olduğuydu, iyi bir avdı. Kendilerini dikkatle işlerine veren acil yardım personeline üç defa Lisbeth'i hemen orada tutuklayıp tutuklayamacaklarını sormuştu. En sonunda sabrı taşan personel, uzakta durması için Paulsson'u sert bir şekilde uyarmak zorunda kalmıştı.

Bunun üzerine Paulsson dikkatini odunluktaki ağır yaralı Zalachenko'ya vermiş, Mikael onun telsizle Salander'in bir kişiyi daha öldürmeye teşebbüs ettiğini bildirdiğini duymuştu.

Mikael, Paulsson'a ateş püskürmüştü, söylediği tek bir sözü dahi dinlemediği ortadaydı. Sesini yükseltmiş, derhâl Stockholm'deki

Komiser Jan Bublanski'yi aramasını istemişti. Hatta kendi cep telefonunu çıkarıp, Bublanski'nin telefon numarasını tuşladıktan sonra Paulsson'a vermeyi önermiş, ama o bu teklife hiç ilgi göstermemişti.

Bundan sonra Mikael iki vahim hata yapmıştı.

Kararlı bir ifadeyle üç cinayetin gerçek katilinin Ronald Niedermann adında bir adam olduğunu anlatmış, konjenital analjezi hastalığından muzdarip ve bir tanksavar kadar güçlü olan bu adamın Nossebro yolunda, bir hendeğin kenarındaki trafik işareti direğine bağlı olduğunu söylemişti. Yeri iyice tarif etmiş, onu oradan almaları için, sağlam silahlarla donatılmış bir ekip göndermelerini önermişti. Paulsson adamı oraya kimin ve nasıl bağlalığını sorduğunda Mikael bütün açık kalpliliğiyle, silahla tehdit ederek kendisinin yaptığı anlatmıştı.

"Silaha tehdit?" diye şaşkınlıkla sormuştu Paulsson.

İşte o an Mikael'in, adamın nasıl iflah olmaz bir aptal olduğunu anlaması gerekirdi. Bublanski'yi aramalı, Paulsson'u içine hapsolduğu sisten çıkarmasını istemeliydi. Oysa ikinci bir hata yapmış, cebindeki silahı çıkartıp Paulsson'a vermişti. Bu Lisbeth Salander'in evinden aldığı 45'lik Colt'tu.

Bunun üzerine Paulsson, Mikael'i yasa dışı silah taşıdığı için gözaltına almış, arkasından da polis memurları Torstensson ile Andersson'a, Nossebro yoluna gitmelerini, eğer Mikael'in anlattığı gibi orada trafik işareti direğine bağlı bir şahıs varsa, kelepçeleyip Gosseberga'daki çiftliğe getirmelerini emretmişti.

Mikael hemen itiraz etmiş, Ronald Niedermartn'ın, öyle bileklerine kolayca kelepçe takılıp sürüklenecek bir "şahıs" olmadığını anlatmıştı; o tehlikeli bir katildi. Paulsson'un söylediklerine kulak asmadığını gören Mikael artık çileden çıkmış, bağırarak onun beceriksiz bir salak olduğunu, iki polis memurunun,

destek almadan, Ronald Niedermann'ı bağlandığı yerden çözmesinin ne kadar tehlikeli olduğunu söylemişti.

Bunun üzerine, Mikael bileklerine kelepçe takılarak Komiser Paulsson'un arabasının arka koltuğuna oturtulmuştu. O oturduğu yerden küfürler yağdırırken iki polis memuru arabalarına atlayıp yola çıkmışlardı. Karanlıkta görülen tek ışık, Lisbeth Salander'i alarak ağaçların tepelerinde kaybolan helikopterin ışığıydı. Kendini çok çaresiz hisseden Mikael, Lisbeth'in becerikli ellere düşmesini umut etmişti.

Lisbeth'in kafasındaki kurşun deliğinin kenarından kafatası kemiğine kadar iki derin yarık açan Doktor Anders Jonasson, yaralan üzerinde çalışabilmek için kenarlarındaki deriyi yanlara çekerek klamp taktı. Bir ameliyat hemşiresi, emme tüpüyle yaranın etrafındaki kanı çekiyordu. Sıra işin en korkunç kısmına gelmişti, Doktor Jonasson bir matkapla kafatasındaki kurşun deliğini genişletti. Bütün işlemler çok yavaş yürütülüyordu.

En sonunda Lisbeth Salander'in beynine ulaşabilecek büyüklükte bir delik açabildi. Büyük bir dikkatle beyne bir sondaj soktu ve yara kanalını birkaç milimetre genişletti. Daha sonra, daha ince bir sondajla kurşunun yerini tespit etti. X-ray cihazıyla kurşunun, kırk beş derecelik açıyla, yara kanalının birkaç milim yakınına saplandığını gördü. Sondajı kullanarak dikkatle kurşunun bir kenarına dokundu, birkaç başarısız denemeden sonra bir parça yukarı kaldırıp doğrultabildi. ,

En sonunda ince tırtıllı bir kıskaçla yukarı doğru çekerek hiçbir engele takılmadan kurşunu çıkarttı, ışığa tutarak birkaç saniye inceledi, bozulmamıştı, sonra yanındaki çanağa attı.

"Pamuk," dedi ve İsteği hemen karşılandı.

Hastasının kalbinin hâlâ düzenli çalıştığını gösteren EKG cihazına baktı.

"Kıskaç."

Güçlü bir büyüteç alıp kurşunu çıkardığı yeri inceledi.

"Dikkatli ol," dedi Profesör Frank Ellis.

Anders Jonasson, kurşunun girdiği yerden en az otuz iki minik kemik parçası ayıkladı. Bir kısım kemik parçaları çıplak gözle görülemeyecek kadar küçüktü.

Burnundan soluyan Mikael Blomkvist ceketinin göğüs cebinden cep telefonunu almaya uğraşırken -elleri kelepçeliyken bunu yapması hiç de kolay değildi- Gosseberga'ya içinde polis ve teknik elemanların olduğu yeni arabalar geldi. Komiser Paulsson yeni gelen ekibi odunlukta teknik kanıt bulmaya ve o ana kadar birkaç silah buldukları çiftlik evinde daha ayrıntılı araştırma yapmaya yöneltti. Mikael arabanın içinden, yazgısını kabullenmiş bir hâlde polisleri izliyordu.

Komiser Paulsson, Ronald Niedermann'ı getirmeleri için gönderdiği iki polis memurunun henüz gelmediklerini ancak bir saat geçtikten sonra fark etti. Endişelenmişe benziyordu, Mikael'i arabadan çıkarıp mutfağa götürerek, yolu bir kez daha tarif etmesini istedi.

Mikael gözlerini yumdu.

Torstensson ile Paulsson'u aramaya çıkan ekip karşılaştığı manzarayı rapor ederken, Mikael, Komiser Paulsson'la birlikte hâlâ mutfakta oturuyordu. Gunnar Andersson boynu kırılarak öldürülmüştü, diğer polis memuru Fredrik Torstensson yaşıyordu ama ağır yaralıydı. Ekip, iki polis memurunu da "Geyik Çıkabilir" uyarı levhasının olduğu hendekte bulmuştu. Silahları ve polis arabası ortalarda yoktu.

Komiser Paulsson kendini birdenbire bir polis cinayeti ve silahlı bir katil avının içinde bulmuştu.

"Aptal," dedi Mikael Blomkvist.

"Polisi aşağılamanın bir faydası yok."

"Bak işte bu konuda anlaşıyoruz. Ama seni mesleğini suistimal ettiğin için şikâyet edeceğim, bu işten yakanı sıyıramayacaksın. Daha ben seninle işimi bitirmeden, bütün gazetelerin afişlerinde İsveç'in en aptal polisi olarak lanse edileceksin."

Herkesin alay ettiği biri olma düşüncesi Thomas Paulsson'u huzursuz etmişti. Endişeyle kıvrandı.

"Önerin ne?"

"Hemen Stockholm'ü ara ve Cinayet Masası Komiseri Jan Bublanski'yle konuş."

Cinayet Masası Memuru Sonja Modig, şarj olması için yatak odasının girişindeki fişe taktığı cep telefonu çaldığında ürpererek uyandı. Komodinin üzerindeki saate baktı, sabahın dördünü geçiyordu. Sonra horlayarak uyuyan kocasına baktı; top atılsa uyanacağı yoktu. Sendeleyerek telefonun yanına gitti.

Jan Bublanski, diye düşündü, başka kim olabilir?

"Trollhåttan cehenneme dönmüş," diyerek doğrudan konuya girdi amiri. "X2000 treni beşi on geçe Göteborg'a gidiyor."

"Ne oldu?"

"Salander, Niedermann ve Zalachenko'yu bulan Blomkvist, polisi aşağıladığı, karşı koyduğu ve ruhsatsız silah taşıdığı için gözaltına alınmış. Salander başında bir kurşun yarasıyla Sahlgrenska Hastanesi'ne kaldırılmış. Aynı hastaneye kaldırılan Zalachenko'nun

kafasında balta yarası varmış. Niedermann paçayı kurtarmış. Bu gece bir polisi öldürmüş."

Sonja Modig gözlerini kırpıştırdı, kendini yorgun hissediyordu. Şimdi tekrar yatağa girmek ve bir ay izne çıkmaktan başka bir şey istemiyordu.

"X2000, beşi on geçe. Tamam. Ne yapacağını?"

"Bir taksi tutup merkez istasyona git. Orada Jerker Holmberg'le buluşacaksın. Trollhåttan'da Komiser Thomas Paulsson'la ilişkiye geçeceksiniz. Blomkvist'e göre bu gece yaşanan kargaşadan büyük ölçüde bu komiser sorumluymuş. Adamın su katılmamış bir salak olduğunu söylüyor."

"Yani Blomkvist'le konuştun?"

"Sanırım gözaltına alınıp kelepçelenmiş. Paulsson'u, kısa süreliğine telefonu Blomkvist'in kulağına dayamaya ikna edebildim. Şimdi yoldayım, Emniyet Müdürlüğü'ne gidiyorum, neler oluyor anlayacağız. Cep telefonuyla irtibatı sürdürürüz."

Sonja Modig bir kez daha saate baktıktan sonra telefon açıp taksi istedi, arkasından da duşa girip bir dakika kadar suyun altında bekledi. Dişlerini fırçaladı, saçını taradı, siyah pantolon, siyah bir tişört ve gri bir ceket giydi. Omuz çantasına beylik silahını koydu, dışarıda giymek için koyu kırmızı deri bir ceket seçti. Yatak odasına dönüp sarsarak kocasını uyandırdı, nereye gittiğini açıklayıp çocuklara bakmasını söyledi. Apartman kapısından çıktığında, taksi de gelmişti.

Meslektaşı Jerker Holmberg'i aramaya gerek duymadı, onu tahmin ettiği gibi yemek vagonunda buldu. Sonja için kahve ve sandviç almıştı. Sessizce kahvaltılarını ettiler, beş dakika sonra Holmberg kahve fincanını bir kenara koyarak, "Belki de artık başka bir meslek edinmeliyiz," dedi.

Göteborg Cinayet Masası Komiseri Marcus Erlander, sabah saat dörtte Gosseberga'ya gelerek Thomas Paulsson'dan görevi devraldı. Bu iş Paulsson'a kaldıramayacağı kadar ağır gelmişti. Erlander saçlarına ak düşmüş, topluca, elli yaşlarında bir adamdı. Mikael'in kelepçelerini çözüp kurabiye ve kahve ikram ederek işe başladı. Yalnız konuşabilmek için oturma odasına geçtiler.

"Bublanski'yle konuştum," dedi Erlander. "Onunla uzun yıllardır tanışıyoruz. O da, ben de Paulsson'un davranışları için sizden özür dileriz."

"Bu gece bir polisi öldürtmeyi başardı," dedi Mikael.

"Gunnar Andersson'u tanırdım. Trollhåttan'a gelmeden önce Göteborg'da görev yapıyordu. Üç yaşında bir kızı var."

"Çok üzgünüm ama uyarmaya çalıştım..."

Erlander başını salladı.

"Duydum. Onu ısrarla uyardığınız için sizi kelepçelemiş. Şu Wennerström denilen adamın hakkından gelen sizdiniz, değil mi? Bublanski'ye göre baş belası, lanet bir gazeteci ve deli bir araştırmacıymışsınız ama ne dediğini bilen biri olduğunuz da ortada. Neler döndüğünü anlaşılır bir şekilde açıklar mısınız?"

"Bu gece yaşananlar arkadaşlarım Dag Svensson, Mia Bergman ve arkadaşım olmayan... Lisbeth Salander'in vasisi Avukat Nils Bjurman cinayetlerinin bir devamı."

Erlander devam etmesini işaret etti.

"Polisin Paskalya'dan beri Lisbeth Salander'in peşinde olduğunu biliyorsunuzdur. Bahsi geçen üç cinayeti onun işlediğinden şüpheleniliyordu. Her şeyden önce Salander'in suçsuz olduğunu açıklamalıyım. O bir çeşit kurban."

"Salander olayı hakkında hiçbir fikrim yok ama basının yazdığı onca şeyi okuyunca bütünüyle suçsuz olduğuna inanmak pek kolay değil."

"Ne yazarlarsa yazsınlar, o suçsuz. Bu kadar. O üç kişinin katili, bu gece meslektaşınızı öldüren Ronald Niedermann. Karl Axel Bodin hesabına çalışıyor."

"Şimdi başında bir baltayla Sahlgrenska Hastanesi'nde yatan Bodin mi?"

"Balta artık başında değil. Sanırım onu bu hâle Salander getirdi. Gerçek adı Alexander Zalachenko. Lisbeth Salander'in babası ve Rus İstihbarat Teşkilatı'nın eski profesyonel katillerinden. 1970'li yıllarda İsveç'e iltica ettikten sonra, Sovyetler Birliği çökene kadar, İsveç İstihbarat Teşkilatı SÄPO hesabına çalıştı. Sovyetler çöktükten sonra da gangsterliğe soyundu."

Erlander karşısında oturan adamı düşünceli bir ifadeyle süzdü. Terden yüzü parlayan Mikael Blomkvist'in üşüdüğü belliydi ve yorgun görünüyordu. Şimdiye kadar söyledikleri çok mantıklıydı, ancak Thomas Paulsson, Mikael'in Rus ajanı ve Alman uyruklu bir kiralık katil konusunda saçmaladığı yönünde Erlander'i uyarmıştı. Erlander, Paulsson'un yargılarına pek güvenmiyordu ama Mikael'in anlattığı şeyler İsveç açısından yenilir yutulur gibi değildi. Blomkvist öykünün, Paulsson'un anlamayı reddettiği bölümüne gelmişti. Ama Nossebro yolundaki bir hendekte bir polisin öldürülüp, diğerinin de ağır yaralandığını göz önüne alan Erlander bütün öyküyü dinlemeye karar verdi. Bununla birlikte şüphesini gizlemeyi başaramadığı bir sesle, "Evet? Rus ajanı diyordunuz," dedi.

Blomkvist'in yüzünde solgun bir gülümseme belirdi. Anlattığı öykünün gerçek dışı tınısının farkındaydı.

"Eski Rus ajanı. Bütün iddialarımı kanıtlayabilirim."

"Devam edin."

"Zalachenko 1970'li yıllarda gözde bir ajandı. Taraf değiştirdi ve SÄPO'nun koruması altına alındı. Anladığım kadarıyla Sovyetler Birliği'nin geride bıraktığı anaforda bu türden çok olay yaşandı."

"Evet."

"Bu gece neler oldu bilmiyorum ama Lisbeth on beş yıldır görmediği babasının izini buldu. Zalachenko'nun müthiş eziyetler ettiği Lisbeth'in annesi bir hastanede yalnız başına ölmüştü. Bu adam Lisbeth'i de öldürmeye çalıştı. Dag Svensson ile Mia Bergman'ı öldüren Niedermann'ın arkasında da, Lisbeth'in arkadaşı Miriam Wu'nun kaçırılmasının arkasında da Zalachenko var. Paolo Roberto'nun Nykvarn'daki unvan maçı hakkında yazılanları okumuşsunuzdur."

"Eğer babasının başına baltayı Lisbeth Salander geçirdiyse, pek de masum sayılmaz."

"Lisbeth'in bedeninde üç kurşun yarası var. Sanırım meşru müdafaa söz konusu. Merak ettiğim..."

"Evet?"

"Lisbeth'in bütün bedeni çamura bulanmıştı, saçları çamurdan kaskatıydı. Elbisesinin her tarafına kum ve toprak yapışmıştı. Sanki toprağa gömülmüş gibiydi. Niedermann'ın insanları gömme gibi bir alışkanlığının olduğu ortada. Södertälje polisi, motosiklet çetesinin kullandığı bir deponun yakınlarında, Nykvarn'da, iki mezar buldu."

"Üç. Dün akşam geç saatlerde bir mezar daha buldular. Ama eğer Lisbeth Salander'i vurup sonra da gömdülerse, elinde bir baltayla dışarıda dolaşmasını nasıl izah ederiz?"

"Neler olduğunu bilmiyorum ama Lisbeth son derece becerikli bir kız. Paulsson'a köpekli bir ekip çağırması için çok dil döktüm... "

"Yoldalar."

"İyi."

"Paulsson sizi hakaret ettiğiniz için gözaltına almış."

"Bu suçlamayı reddediyorum. Ona aptal, beceriksiz, mankafa dedim. Yaptıkları göz önüne alınırsa bu sıfatların hiçbiri hakaret sayılmaz."

"Ama ruhsatsız silah da taşıyormuşsunuz."

"Silahı ona vermekle büyük hata yaptım. Ayrıca avukatım olmadan bu konuda daha fazla açıklama yapmayacağım."

"Tamam. Bunu bir tarafa bırakalım. Konuşmamız gereken daha ciddi şeyler var. Şu Niedermann hakkında neler biliyorsunuz?"

"Bir katil. Normal bir insan değil. Boyu iki metreyi geçiyor, bir tanksavar kadar da güçlü. Onunla boks yapan Paolo Roberto'ya sorun. Konjenital analjezi hastalığı var, yani sinirlerinin birleştiği yerdeki iletiçiler bozuk, bu nedenle acı duymuyor. Alman, Hamburg'da doğmuş, gençliğinde ırkçı dazlaklara katılmış. Çok tehlikeli bir adam ve şimdi ortalarda dolaşıyor."

"Nereye kaçabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Yok. Bildiğim tek şey, Trollhåttan'dan gelen o mankafa duruma müdahale etmeden önce, bir trafik işaret direğine bağlı olduğuydu."

Doktor Anders Jonasson kana bulanmış ameliyat eldivenlerini çıkarıp çöp kutusuna atarken saat sabahın beşine yaklaşıyordu. Bir hemşire Lisbeth'in kalçasındaki kurşun yarasına kompres yaptı. Ameliyat üç saat sürmüştü. Saçları kazınmış, başı sargılar içindeki Salander'e bakan Jonasson, birden ameliyat sonrası hastalarına karşı duyduğu o şefkat duygusuna kapıldı. Gazetelere göre Lisbeth Salander psikopat bir katildi ama şimdi doktorun gözüne, daha çok yaralı bir serçe gibi

görünüyordu. Başını iki yana sallayan Jonasson memnun bir ifadeyle kendini süzen Frank Ellis'e döndü.

"Harika bir cerrahsın," dedi Ellis.

"Kahvaltıya ne dersin."

"Yakınlarda krep ve reçel yiyebileceğimiz bir yer var mı?"

"Gözleme," dedi Jonasson. "Bizim evde. Bekle, karımı arayıp haber vereyim, sonra da bir taksiye atlayıp gideriz."

Durup saatine baktı.

"Aslında bu saatte telefon etmesek daha iyi."

Ansızın uyanan Avukat Annika Giannini, sağına dönüp komodinin üzerindeki saate göz attı, altıyı iki geçiyordu. Saat sekizde bir müvekkiliyle randevusu vardı. Başını sola çevirip huzur içinde Uyuyan kocası Enrico Giannini'ye baktı, o da en geç sekize doğru uyanırdı. Gözlerini birkaç defa kırpıştırarak uykuyu üzerinden atmaya çalıştı, kalkıp kahve makinesini hazırladı ve arkasından duşa girdi. Banyoda uzun zaman oyalandıktan sonra çıktı; siyah pantolonunu, beyaz polo kazağını ve kırmızı ceketini giydi, İki dilim ekmek kızarttı, üzerine peynir ve reçel sürüp bir tabağa koyarak oturma odasına geçti, sabah haberlerini dinlemek için televizyonu açtı. Kahvesinden bir yudum aldı, tam ekmeğini ısıracakken ana haberi duydu.

Bir polis öldürüldü, diğeri ağır yaralandı. Bu gece üç kişinin katili olarak aranan Lisbeth Salander yakalanırken dramatik olaylar yaşandı.

Annika Giannini ilk başta olanları anlamakta zorlandı, Lisbeth Salander bir polis memurunu mu öldürmüştü? Haber başlığı pek açık değildi, ama haberin devammda polis cinayetinden bir adamın arandığını anlayabildi. İsmi verilmeyen 35 yaşındaki adam hakkında

ülke çapında yakalama emri verilmişti. Anlayabildiği kadarıyla ağır yaralı olan Lisbeth Salander, Göteborg'daki Sahlgrenska Hastanesi'ne kaldırılmıştı.

Annika başka bir kanala geçti ama daha aydınlatıcı bir bilgi edinemedi. Cep telefonunu alıp kardeşi Mikael Blomkvist'i aradı. Ulaşılamıyordu. İçine bir korku düştü. Mikael, Göteborg'a hareket etmeden önce onu aramıştı. Lisbeth Salander'in ve Ronald Niedermann adlı bir katilin peşindeydi.

Hava aydınlanırken dikkatli bir polis, odunluğun arkasındaki tarlada kan izlerine rastladı. İzleri koklayan polis köpeği, polisleri Gosseberga çiftliğinin dört yüz metre kadar kuzey doğusunda, ormandaki açıklıkta bir çukura götürdü.

Mikael Blomkvist ile Komiser Erlander de çukurun olduğu yere giderek çevreyi dikkatle incelediler. Çukurun etrafındaki kan lekeleri açıkça görülüyordu.

Ayrıca toprak küremek için kullanıldığı belli olan bir sigara kutusu buldular. Erlander sigara kutusunu kanıt torbasına koydu. Ayrıca kana boyanmış toprak parçasından örnekler aldı. Bir polis memuru, çukurdan birkaç metre uzakta, Pall Mall marka, filtresiz sigara izmariti bulmuştu. O da kanıt torbasını boyladı. Mikael, Zalachenko'nun evinde, mutfak tezgâhının üzerinde bir paket Pall Mall gördüğünü hatırladı.

Erlander göz ucuyla, gökyüzünü kaplayan ağır yağmur bulutlarına baktı. Dün gece Göteborg'u kasıp kavuran fırtına Nossebro'nun güneyini pas geçmişti, ama yağmurun eli kulağındaydı. Polis memurlarından birine dönüp çukurun üzerini muşambayla kapatmasını istedi.

"Sanırım haklısınız," dedi Erlander Mikael'e. "Kan tahlilleri Lisbeth

Salander'in bu çukura gömüldüğünü açığa çıkaracak, bence sigara kutusunda da onun parmak izleri bulunacak. Vurulup bu çukura gömülmüş ama hayatta kalmayı ve bir biçimde bu çukurdan çıkmayı başarmış ve... "

".. .Ve tekrar çiftliğe dönüp Zalachenko'nun kafasına baltayı geçirmiş," diye tamamladı Mikael. "Tam bir inatçı keçi."

"İyi de, Niedermann denilen adamla nasıl baş etti?"

Mikael omuzlarını silkti. Bu konuda, en azından Erlander kadar şaşkındı.

2. BÖLÜM

8 NİSAN, CUMA

Sonja Modig ile Jerker Holmberg, Göteborg'a sabah sekizi birkaç dakika geçe vardılar. Bublanski arayıp yeni talimatlar vermişti; Gosseberga'ya gitmeye boş verecekler, bir taksiye atlayıp Nya Ullevi'deki Emniyet Müdürlüğü'ne gideceklerdi. Bir saat kadar, Komiser Erlander ile Mikael Blomkvist'in Gosseberga'dan gelmesini beklediler. Mikael daha önce karşılaşmış olduğu Sonja Modig'e bir merhaba deyip, yeni karşılaştığı Jerker Holmberg'le tokalaştı. Erlander'in meslektaşlarından biri Ronald Niedermann'ı arama faaliyetleri hakkında bilgi verdi. Fazla bir şey yoktu.

"Cinayet Masası'nın bünyesinde bir grup kurduk. Ülke çapında arama faaliyeti yürütülüyor. Bu sabah saat altıda Niedermann'ın çaldığı polis arabasım Alingsås'ta bulduk. İzler orada kayboluyor. Başka bir arabayla kaçtığını düşünüyoruz ama şimdiye kadar çalınmış araba ihbarı almadık."

Sonja Modig, Mikael'e özür dilercesine bir bakış atarak, "Basın?" diye sordu.

"Ortada bir polis cinayeti var, tabii bütün basın ayakta. Saat dokuzda bir basın toplantısı düzenleyeceğiz."

"Lisbeth Salander'in durumu hakkında bir bilgi var mı?" diye merakla sordu Mikael. Lisbeth'in sağlık durumu onu Niedermann avından daha çok ilgilendiriyordu.

"Bu gece ameliyat edildi. Başından bir kurşun çıkardılar. Bilinci yerinde değil."

"Teşhis var mı?"

"Anladığım kadarıyla, tam bir teşhis için uyanmasını bekliyorlar. Ama onu ameliyat eden doktor, herhangi bir komplikasyon baş göstermezse yaşayacağını umuyor."

"Peki Zalachenko?" dedi Mikael.

"Kim dediniz?" dedi Erlander'in meslektaşı, olayın ayrıntılarına henüz hâkim değildi.

" Karl Axel Bodin."

"Ha, o mu? Bu gece onu da ameliyat ettiler. Yüzünde ve dizinin tam altında derin yaralar var. Durumu berbat ama hayati tehlikesi yok."

Mikael iç çekti.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Sonja Modig.

"Evet, yorgunum. Üç gündür neredeyse hiç uyumadım."

"Nossebro'dan gelirken arabada uyuyakaldı," dedi Erlander.

"Şu öyküyü baştan anlatmaya takatin var mı?" diye sordu Holmberg. "Görüldüğü kadarıyla özel araştırmacılar polise karşı 3-0 öndeler."

Mikael yorgun bir gülümsemeyle, "Bu repliği Bublanski'den duymak isterdim," dedi.

Kahvaltı için polis kafeteryasına geçtiler. Mikael yarım saat boyunca, parça parça bir araya getirdiği Zalachenko'nun öyküsünü anlattı. Sözünü bitirdiğinde polisler düşünceli bir sessizliğe gömüldüler.

"Anlattıklarında birçok gedik var," diyerek sessizliği bozdu Jerker

Holmberg.

"Mümkün," dedi Blomkvist.

"örneğin, SÄPO'nun Zalachenko hakkında tuttuğu çok gizli rapora nasıl ulaştığını anlatmadın."

"Lisbeth Salander'in saklandığı evde buldum, O da,büyük ihtimalle, Nils Bjurman'ın yazlığında bulmuştur."

"Yani Salander'in saklandığı yeri buldun mu?" dedi Sonja Modig.

Mikael başıyla onayladı.

"Ee?"

"Adresi kendiniz bulun. Lisbeth saklanabilecek gizli bir yer için çok çabalamış, bu yeri ele vermek gibi bir niyetim yok."

Modig ile Holmberg'in yüzleri bir parça bulutlandı.

"Mikael... Bu bir cinayet soruşturması," dedi Sonja Modig.

"Bence siz durumu tam olarak anlayamadınız," dedi Mikael. "Lisbeth Salander suçsuz. Onun kişi dokunulmazlığını eşi benzeri bulunmaz bir tutumla çiğnediniz. 'Lezbiyen, şeytana tapanlar çetesi'...Bütün bunları nerenizden uydurdunuz? Nerede oturduğunu açıklamak isterse o açıklar ve ben açıklayacağından eminim."

"Benim tam olarak anlayamadığım başka bir şey daha var," diye üsteledi Holmberg. "Bjurman bu öyküye nasıl dâhil oldu? Zalachenko'yla ilişkiye geçip Salander'i öldürmesini istediğini söylüyorsun... Bunu niçin istesin ki?"

Mikael uzun bir süre tereddüt etti.

"Benim tahminim bunu Salander'den kurtulmak için yaptı. Amaç Salander'i Nykvarn'daki deponun yakınlarına gömmekti."

"Bjurman onun vasisiydi. Salander'i ortadan kaldırmak için ne gibi bir sebebi olabilir?"

"Biraz karışık."

"Açıkla.'"

"Bunun için çok geçerli bir nedeni vardı. Lisbeth'in bildiği kötü bir şey yaptı. Lisbeth, onun geleceği ve rahatı için bir tehditti."

"Ne yaptı bu adam?"

"Sanırım bunu size Lisbeth'in kendisi açıklasa daha iyi olur."

Holmberg'le göz göze geldi.

"Bırak tahmin edeyim," dedi Sonja Modig. "Bjurman koruması altındaki kıza bir şey yaptı."

Mikael başını salladı.

"Tahminime göre bu bir çeşit cinsel saldırı?"

Mikael omuzlarını silkerek yorum yapmaktan kaçındı.

"Bjurman'ın karnındaki dövmeden haberin yok mu?"

"Dövme?"

"Karnına boydan boya, amatör işi bir mesaj işlenmiş... Ben sadist bir domuzum, bir kusmuk, bir tecavüzcüyüm. Bunun anlamı üzerine uzun süre kafa yorduk."

Mikael birdenbire ağız dolusu bir kahkaha attı.

"Ne oldu?"

"Ben de Lisbeth'in nasıl intikam aldığını merak ediyordum. Ama bakın... Bu konuyu sizinle konuşmak istemiyorum. Bu onun özel hayatı. Saldırıya uğrayan Lisbeth'in kendisi. Yani kurban o. Bu nedenle neyi ne kadar anlatacağına o karar vermeli. Üzgünüm."

Mikael bazı konularda sustuğu için mahcup görünüyordu.

"Eğer biri bir tecavüz vakasını biliyorsa polise ihbar etmek

zorunda," dedi Sonja Modig.

"Size katılıyorum. Ama bu tecavüz iki sene önce yaşandı ve Lisbeth bu güne kadar polise bir ihbarda bulunmadı. Demekki bu konuyu konuşmak istemiyor. Bu konuda onunla ne kadar farklı düşünürsem düşüneyim, karar onun. Ayrıca... "

"Evet?"

"Polise güvenmemesi için çok sağlam gerekçeleri var. Zalachenko'nun nasıl bir domuz olduğunu anlatmaya çalıştığında, onu akıl hastanesine kapattılar."

Cuma sabahı saat dokuza doğru, Komiser Jan Bublanski masasının önündeki koltuğa oturduğunda, hazırlık soruşturmasını yürüten ekipten sorumlu Savcı Richard Ekström'ün karnında kelebekler uçuşuyordu. Gözlüğünü düzeltip, özenle tıraş edilmiş sakalını sıvazladı. Durumu karmaşık ve tehlikeli görüyordu. Bir aydır Lisbeth Salander avını yürüten ekibin başındaydı. Basının karşısına geçip büyük bir iştahla Salander'in ruhsal açıdan sakat ve toplum için tehlikeli bir psikopat olduğunu anlatmıştı. Ayrıca olası bir mahkemede tezini güçlendireceğini düşündüğü bilgileri sızdırmakta da bir beis görmemişti. Şimdiye kadar her şey yolunda görünüyordu.

Üç cinayeti de Lisbeth Salander,'in işlediğine dair hiçbir kuşkusu yoktu. Mahkeme kolay bir zaferle sonuçlanacak, basın başrollerinde kendisinin olduğu bu gösteriyi çarşaf çarşaf yazacaktı. Ama birden işler sarpa sarmıştı, başka bir katil ortaya çıkmış ve sonu görülmeyen bir karmaşa baş göstermişti. Kaltak Salander.

"Evet, tam bir çöplüğe düştük," dedi. "Bakalım bu sabah neler anlatacaksın?"

"Bütün polis teşkilatı alarma geçti, Ronald Niedermann'ı arıyor ama hâlâ bir iz yok. Şimdilik yalnızca polis memuru Gunnar

Andersson'un katil zanlısı olarak aranıyor, bence Stockholm'de işlenen üç cinayet için de arama kararı çıkarmalıyız. Ayrıca bir basın toplantısı düzenlesen iyi olur."

Bublanski basın toplantısı önerisini Ekström'ün damarına basmak için ortaya atmıştı. Ekström artık basın toplantılarından nefret ediyordu.

"Basın toplantısı için biraz daha bekleyelim," dedi aceleyle.

Bublanski gülmemek için kendini zor tuttu.

"Hem bu öncelikle Göteborg polisine düşer," diye ekledi Ekström.

"Tabii, Jerker Holmberg ile Sonja Modig şimdi Göteborg'dalar. Bir tür iş birliği başlat..."

"Daha fazla bilgi edinene kadar, basın toplantısı işi beklesin," diye tekrarladı Ekström kesin bir ifadeyle. "Şimdi bana şunu söyle: Niedermann denilen adamın Stockholm'deki cinayetlere karıştığından ne kadar eminsin?"

"Oldukça eminim. Ama kanıtlar açısından bakılırsa pek iyi durumda değiliz. Cinayetlerin tanığı yok, sağlam teknik kanıtlardan da yoksunuz. Svavelsjö motosiklet çetesinden Magge Lundin ile Sonny Nieminen konuşmayı reddediyor, Niedermann diye birini duymamış gibi davranıyorlar. Ama polis memuru Gunnar Andersson cinayetinden yakayı kurtaramaz."

"Tabii ya," dedi Ekström. "Şimdi önemli olan polis cinayeti. Ama... Salander'in bu cinayetlere bir yerinden karıştığını gösteren hiç mi bir şey yok? Bu cinayetleri Niedermann'la birlikte işlemiş olamaz mı?"

"Hiç sanmam. Ayıca bu tezi açıkça dillendirmem de."

"Tamam da, nasıl karıştı o zaman?"

"Çok karmaşık bir öykü. Mikael Blomkvist'in baştan beri iddia ettiği gibi Zala... Alexander Zalachenko'yla ilgili bir şey."

Mikael Blomkvist adını duyduğunda Ekström ürperdi.

"Zala, Rus istihbarat servisinin acımasız katillerinden biri, 70'li yıllarda İsveç'e sığınmış," diye devam etti Bublanski. "Salander'in babası. SÄPO içindeki bir grup onu kanatlarının altına alarak, İsveç'te işlediği bütün suçlarını örtbas etmişler. Zalachenko'yu deşifre edeceğinden korktuğu için SÄPO'nun bir adamı, on üç yaşındaki Lisbeth Salander'i çocuk psikiyatrisi kliniğine kapatmış."

"Bunun sindirilmesi zor bir şey olduğunun farkındasındır umarım. Bu öykü bizim boyumuzu aşar. Eğer anlattıklarını doğru anladıysam Zalachenko hakkındaki bilgiler devlet sırrı kapsamına giriyor."

"Bu gerçeği değiştirmez. Elimde belgeler var."

"Bakabilir miyim?"

Bublanski 1991 yılında polisin yaptığı araştırma dosyasını Ekström'ün önüne itti. Ekström dosyanın üzerindeki gizlilik damgasına dikkatle baktı, kayıt numarası istihbarat teşkilatına ait olduğunu gösteriyordu. Yaklaşık yüz sayfalık dosyayı şöyle bir karıştırdı, rastgele birkaç sayfasını okuduktan sonra bir kenara koydu.

"Durum üzerindeki kontrolü kaybetmemek için bu konuyu biraz yumuşatmalıyız. Lisbeth Salander babasını... Zalachenko'yu öldürmeye teşebbüs ettiği için deliler evine kapatılmış. Ve şimdi de babasının başına bir balta geçirmiş. Yani bir kez daha öldürmeye teşebbüs etmiş diyebiliriz. Ve Magge Lundin'i vurduğu için tutuklanması gerekir."

"İstediğini tutuklattırabilirsin ama senin yerinde olsam biraz ihtiyatlı davranırdım."

"Eğer şu SÄPO işi basına sızarsa görülmemiş bir skandala yol açar."

Bublanski omuzlarını silkti. Onun görevi suç araştırmasıydı, skandal temizliği değil.

"Şu SÄPO'cu hergele, adı neydi... Gunnar Björck. Onun bu işteki rolü ne?"

"Baş aktörlerden biri. Disk kayması nedeniyle rapor almış, Smådalarö'de yaşıyor."

"İyi... Şimdilik SÄPO konusunda susuyoruz. Asıl işimiz polis cinayetini çözmek, başka bir şey değil. Kargaşa yaratmak bizim işimiz değil."

"Bu konuyu örtbas etmek o kadar kolay değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Björck'ü sorgu için getirsin diye Curt Svensson'u görevlendirdim," diyen Bublanski saatine baktı. "Sanırım şimdi onun yanındadır."

"Ne?"

"Aslında bu şerefe nail olmak için Smådalarö'ye ben gitmek istiyordum ama araya şu polis cinayeti girdi."

"Björck'ü gözaltına almanız için izin vermedim."

"Doğru. Ama gözaltına alınmıyor. Yalnızca ifadesi alınacak."

"Bu hiç hoşuma gitmedi."

Bublanski masaya eğildi, sanki bir sır verir gibiydi.

"Richard... Durum şu. Lisbeth Salander çocukluğundan beri, adaletin bir dizi haksızlığına maruz kalmış. Bunun böyle devam etmesine izin veremem. Canın istiyorsa beni bu görevden alabilirsin... Eğer alırsan bu konuda acımasız bir rapor yazacağımı da bilmelisin."

Richard Ekström'ün yüzü sanki ağzına ekşi bir şey atmış gibi buruştu.

İstihbarat Teşkilatı Yabancılar Şubesi Şef Yardımcısı Gunnar Björck, Smådalarö'deki yazlık evinin kapısını açtığında, karşısında yapılı, sarışın, asker tıraşlı, siyah deri ceketli bir adam duruyordu.

"Gunnar Björck'le görüşecektim."

"Benim."

"Curt Svensson, Cinayet Masası'ndan."

Adam kimliğini çıkartıp gösterdi.

"Evet?"

"Lisbeth Salander'le ilgili yürütülen bir soruşturmada ifade vermek için Emniyet Genel Müdürlüğü'ne gelmeniz gerekiyor."

"Şey... Bir yanlış anlama var sanırım."

"Bir yanlış anlama yok," dedi Curt Svensson.

"Anlamadınız. Ben de polisim. Bence amirinizi arayıp bu işi bir daha kontrol edin."

"Bu görevi bana amirim verdi."

"Telefon açıp kon... "

"Telefonu Emniyet Müdürlüğü'nden açarsınız."

Björck birden yazgısına teslim oldu. İşte korktuğum başıma geldi. Alçak Blomkvist. Kaltak Salander.

"Tutuklu muyum?"

"Henüz değil. Ama gerekirse bir tutuklama kararı çıkarırız."

"Hayır... Hayır, elbette geleceğim. Meslektaşlarımın yaptığı bir soruşturmaya elbette katkıda bulunurum."

"Çok iyi," dedi Curt Svensson, Björck'ün peşinden içeri girdi. Björck kahve makinesini kapatıp dışarı kıyafetlerini giyerken gözünü

üzerinden ayırmadı.

Saat on biri bulmuştu. Mikael Blomkvist'in aklına kiraladığı araba geldi. Gosseberga çiftliğine giden yolda, bir ahırın arkasına park etmişti. O kadar yorgundu ki, gidip almaya takati yoktu. Üstelik böylesi bir yorgunlukla kaza yapmadan araba kullanması da imkânsızdı. Durumu anlattığı Marcus Erlander incelik göstererek, hâlâ olay yerinde bulunan teknik ekipten arabayı getirmelerini rica etti.

"Böylece dün gece sana yapılan muameleyi bir parça affettirmiş oluruz."

Mikael gülümseyerek teşekkür etti. Bir taksiye atlayıp City Otel'e giderek bir gecelik oda tuttu. Hemen odasına çıkıp soyundu. Ceketinin iç cebinden Lisbeth Salander'in el bilgisayarını çıkarttı, yatağın kenarına oturup eliyle şöyle bir tarttı. Üzerini arayan Komiser Thomas Paulsson'un nasıl olup da bilgisayara el koymadığına hâlâ şaşıyordu, büyük ihtimalle Mikael'in olduğunu düşünmüştü. Bir süre düşündükten sonra el bilgisayarını, Lisbeth Salander'in DVD'sinin de durduğu, dizüstü bilgisayarının çantasına koydu. Paulsson, üzerinde Bjurman yazan bu DVD'yi de gözden kaçırmıştı. Mikael, yasal açıdan bakıldığında kanıt sakladığının farkındaydı. Ama bunlar büyük ihtimalle Lisbeth'in yanlış ellere düşmemesini istediği şeylerdi.

Pin kodunu tuşlayıp cep telefonunu açtı. Pili bitmek üzereydi, şarj cihazına bağladı. Kız kardeşi, Avukat Annika Giannini'yi aradı.

"Merhaba, kardeşim."

"Bu gece işlenen polis cinayetiyle ne ilgin var?" diye sordu Annika selamsız sabahsız.

Mikael kısaca yaşananları anlattı.

"Peki. Salander şimdi yoğun bakımda yani."

"Evet. Uyanmadan durumunun ciddiyetini bilemezlermiş, ama bir avukata ihtiyacı olacağı kesin."

Annika bir süre düşündü.

"Beni kabul eder mi dersin?"

"Sanırım prensip olarak hiç bir avukatı istemez. Öyle yardım isteyecek bir tip değil."

"Anladığım kadarıyla ceza avukatına ihtiyacı var. Elindeki belgeleri incelememe izin vermelisin."

"Erika Berger'i arayıp bir kopya alabilirsin."

Mikael, kız kardeşinden sonra Erika Berger'i aradı. Cep telefonundan ulaşamayınca, *Millennium*'un telefon numarasını tuşladı. Telefonu Henry Cortez açtı.

"Erika dışarıda bir yerlerde," dedi Henry.

Mikael olup biteni özetleyip, Millenium'un genel yayın yönetmenine aktarmasını rica etti.

"Tamam. Ne yapacağız?" dedi Henry.

"Bugün hiçbir şey yapmayacağız," dedi Mikael. "Uyumam gerekiyor. Eğer bir aksilik olmazsa yarın sabah Stockholm'e döneceğim. *Millennium* kendi yorumunu gelecek sayıda yapar, yani bir ay süre var önümüzde."

Telefonu kapadı, yatağa uzandı ve uzanır uzanmaz da uyudu.

Göteborg Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Monica Spångberg kalemiyle maden suyu şişesinin kenarına vurarak sessizlik istedi. Emniyet Müdürlüğü'ndeki makam odasında, konferans masasının etrafında üçü kadın, altısı erkek dokuz kişi vardı. Cinayet Masası şefi,

şef yardımcısı, içlerinde Marcus Erlander'in de olduğu üç cinayet masası komiseri ve Göteborg Emniyet Müdürlüğü'nün basın sözcüsü. Toplantıya Başsavcı Agneta Jervas, Stockholm Cinayet Masası memurlarından Sonja Modig ile Jerker Holmberg de katılmışlardı. Son iki isim, Göteborg polisinin başkentle iş birliği niyetinin bir göstergesi olarak toplantıya çağrılmışlardı. Belki biraz, gerçek bir polis soruşturmasının nasıl yürütüleceğini başkenttekilere gösterme niyeti de vardı.

Etrafı erkeklerle çevrili yalnız bir kadın olan Spångberg, formaliteler ve boş nutuklara itibar etmemesiyle ünlüydü. Europol konferansı için şimdi Madrid'de olan emniyet müdürünün, bir polis memurunun öldürüldüğünü duyduktan sonra, seyahatini kısa kestiğini açıkladı. Ancak akşam geç bir saatte Göteborg'a dönebilecekti. Bu açıklamadan sonra, Cinayet Masası Şefi Anders Pehrzon'a döndü ve durumu özetlemesini istedi.

"Yaklaşık on saat kadar önce meslektaşımız Gunnar Andersson, Nossebro yolunda bir cinayete kurban gitti. Katilin kimliğini tespit ettik, Ronald Niedermann diye biri, ama elimizde fotoğrafı yok."

"Stockholm'de, bizim elimizde bir tane var, Paolo Roberto'dan aldık. Ama yirmi yıl önce çekilmiş, işe yarar bir şey değil," dedi Jerker Holmberg.

"Çaldığı polis arabası bildiğiniz gibi bu sabah Alingsås'ta bulundu. Tren istasyonunun yaklaşık 350 metre uzağında bir sokağa park edilmiş. Bu sabah o bölgeden herhangi bir araba hırsızlığı raporu almadık."

"Arama faaliyetleri ne durumda?"

"Stockholm ile Malmö arasında çalışan trenleri göz hapsine aldık. Bütün polis teşkilatını alarma geçirdik, Norveç ve Danimarka polisini uyardık. Yaklaşık otuz polis doğrudan bu işin peşinde ama tabii teşkilatın tamamı uyanık olacak."

"Bir iz?"

"Henüz yok. Ama şu Niedermann denilen adamın, özel görünümünden dolayı, kalabalığın arasında erimesi pek kolay olmayacak."

"Yaralı polis memuru Fredrik Torstensson'un durumundan haberdar olanınız var mı?"

"Sahlgrenska Hastanesi'nde. Durumu ağır, sanki araba çarpmış gibi. Bir insan, Yalnızca ellerini kullanarak bir bedeni nasıl böylesine haşat edebilir, inanmakta zorlanıyorum. Bacak kemikleri, kaburga kemikleri kırılmış, ayrıca omur kemiğindeki zedelenme nedeniyle yarı felç olma riski var."

Meslektaşlarının başına gelenleri düşünerek herkes sustu.

Sessizliği Erlander'e dönen Spångberg bozdu.

"Gosseberga'da neler oldu, Tanrı aşkına?"

"Thomas Paulsson felaketi yaşandı."

Toplantıya katılanlardan bir kısmı sıkıntıyla homurdandı.

"Onu erken emekli edecek bir Tanrı kulu yok mu? Adam tam bir ayaklı felaket."

"Paulsson'u çok iyi tanıyorum," diye araya girdi Spångberg. "Ama onun hakkında... Şey... İki yıldır bir şikâyet duymadım."

"Emniyet amiri eski bir arkadaşı, bunu bir şikâyet gibi anlamayın ama koruyucu elini Paulsson'un üzerinden çekmiyor. Ayrıca birkaç meslektaşımız Paulsson'un bu gece çok tuhaf davrandığı rapor ettiler."

"Nasıl tuhaf?"

Marcus Erlander göz ucuyla Sonja Modig ile Jerker Holmberg'e baktı.

Stockholm'den gelen meslektaşlarının yanında kendi teşkilatlarının zaaflarını açığa vurmaktan rahatsız olduğu ortadaydı.

"Örneğin Zalachenko'yu bulduğumuz odunluğa teknik ekipten birini gönderip ne var ne yok ayrıntılı bir döküm yapmasını istemiş."

"Odunluğun dökümü mü, nasıl yani?" diye hayretle sordu Spångberg.

"Şey... Yani... Tam olarak odunlukta kaç odun olduğunu saymasını istemiş. Eksiksiz bir rapor tutmak için."

Toplantı masasına anlamlı bir sessizlik çökerken, Erlander aceleyle devam etti.

"Bu sabah Paulsson'un en az iki ayrı depresyon ilacı kullandığı ortaya çıktı. Aslına bakılırsa rapor alıp dinlenmesi gerekirdi ama durumunu meslektaşlarından saklıyor."

"Hangi durumunu?"

"Sorunu tam olarak ne bilmiyorum -biliyorsun doktorların susma yükümlülüğü var- aldığı depresyon ilaçlarının bir kısmı endişe giderici, bir kısmı da uyarıcı ilaçlar. Bu gece biraz uçuyormuş."

"Aman Tanrım," dedi Spångberg telaşla. Sanki çok kötü bir haber almış gibiydi. "Paulssonla konuşmak istiyorum. Hemen şimdi."

"Bu biraz imkânsız gibi. Bu sabah biraz çöktü, tükenmiş bir vaziyette hastaneye kaldırıldı. Kısacası, olaylar bizi çok şanssız bir günde yakaladı, gece Paulsson nöbetçiydi."

"Bir soru sorabilir miyim? Paulsson... bu gece Mikael Blomkvist'i gözaltına mı aldı?"

"Yazdığı raporda Mikael Blomkvist'i, polise hakaret, görevli memura şiddetli mukavemet ve ruhsatsız silah taşımakla itham ediyor."

"Blomkvist ne diyor?"

"Aşağıladığını inkâr etmiyor ama buna Paulsson'un yol açtığını iddia ediyor. Polis memurları Torstensson ile Andersson'u destek almadan Niedermann'ın yanına göndermesini engellemeye çalıştığını söylüyor."

"Şahit var mı?"

"Kendine gelebilirse Torstensson. Şiddetli mukavemet suçlamasına hiç inanmadığımı söylemeliyim. Blomkvist'in olası şikâyetini bertaraf edebilmek için Paulsson'un karşı önlem çabası diye düşünüyorum."

"Peki, Blomkvist Niedermann'ı yalnızca güç kullanarak mı dize getirmiş?" dedi Savcı Agneta Jervas.

"Silah tehdidiyle."

"Yani silahı varmış. O zaman gözaltına alınmasının haklı bir nedeni var demektir. Silahı nereden bulmuş?"

"Avukatı olmadan bu konuda konuşmak istemedi. Ama Paulsson onu, silahını polise *teslim ettiğinde* gözaltına almış."

"Gayriresmî bir öneride bulunabilir miyim?" dedi Sonja Modig dikkatli bir ifadeyle.

Bütün gözler ona çevrildi.

"Yürüttüğümüz soruşturma sırasında birkaç defa Blomkvist'le karşılaşma fırsatım oldu, benim kanaatim, gazeteci olmasına karşın, sağduyu sahibi biri olduğu yönünde. Sanırım ona karşı bir dava açılıp açılmayacağına sen karar vereceksin..." diyen Sonja, Başsavcı Agneta Jervas'a döndü. "Eğer öyleyse... Şu hakaret ve mukavemet gibi aptalca suçlamaların üzerini çizebilirsiniz sanırım."

"Büyük ihtimalle öyle yaparım. Ama ruhsatsız silah taşımak ciddi bir durum."

"Size biraz beklemenizi öneririm. Blomkvist bu öykünün parçalarını kendi başına bir araya getirdi, yani polisten kilometrelerce önde. Damarına basıp polis teşkilatını basının sehpasında ipe çekmeye kışkırtmaktansa, onunla aramızı iyi tutup iş birliği yapmalıyız."

Birkaç saniye sonra Marcus Erlander öksürerek konuşmaya hazırlandı. Sonja Modig böylesi cesur bir çıkış yaparken, o geri kalmak istemiyordu.

"Sonja'ya katılıyorum. Bana göre de Blomkvist sağduyu sahibi biri. Bu gece ona yapılan kötü muameleden dolayı özür diledim. Olanları unutmaya hazır. Dürüst bir adam. Lisbeth Salander'in saklandığı evi bulmuş ama bize adresi vermeyi reddediyor. Polisle açık bir tartışmaya girmekten de çekinmiyor... Ayrıca basındaki itibarı göz önüne alınırsa, sözü Paulsson'un sözünden daha ağır basacaktır."

"Ama Lisbeth Salander hakkında bilgi vermekten kaçınıyor diyorsun?"

"Bilmek istedilerimizi Lisbeth'e sormamızı söylüyor."

"Şu silahın markası ne?"

"Colt 1911 Government. Seri numarası bilinmiyor. Silahı adli tıbba gönderdim, İsveç'te bir suçta kullanıldı mı henüz bilmiyoruz. Eğer kullanıldıysa durum değişir tabii."

Monica Spångberg kalemini havaya kaldırdı.

"Agneta, Blomkvist hakkında soruşturma başlatıp başlatmayacağına sen karar vereceksin. Ben adli tıptan gelecek raporu beklemeni öneririm. Şimdi asıl konuya dönelim. Zalachenko denilen adam... Stockholm'den gelenler onun hakkında neler anlatacaklar?"

"Aslına bakılırsa, dün öğle sonrasına kadar ne Zalachenko ne de Niedermann'ı adını duymuştuk," dedi Sonja Modig.

"Sizin lezbiyen satanist bir çetenin peşinde olduğunuzu sanıyordum, yanılıyor muyum?" dedi Göteborg polislerinden biri. Diğerleri soruyu sorana öfkeyle baktı. Jerker Holmberg tırnaklarını inceliyordu. Soruyu Modig cevapladı.

"Laf aramızda bizim de bir 'Thomas Paulsson'umuz var. Lezbiyen satanist çete onun bulduğu bir tür kamuflaj faaliyeti."

Sonja Modig ile Jerker Holmberg yarım saat boyunca soruşturmada ne aşamada olduklarını anlattılar.

Masaya ağır bir sessizlik çöktü.

"Eğer şu Gunnar Björck hakkında anlatılanlar doğruysa, SÄPO'nun başı epeyce ağrıyacak demektir," dedi Spångberg.

Diğerleri başlarını sallayarak onu onayladılar. Agneta Jervas elini kaldırdı.

"Doğru anladıysam şüpheleriniz varsayımlar ve teferruatlara dayanıyor. Bir savcı olarak sağlam delillerin yokluğundan biraz rahatsızım."

"Bu durumun farkındayız," dedi Jerker Holmberg. "Genel olarak neler döndüğünü anladığımız düşüncesindeyiz ama cevaplanması gereken birtakım sorular da var."

"Nykvarn'da kazılar yapıyormuşsunuz," dedi Spångberg. "Bu öyküde kaç cinayet var, Tanrı aşkına?"

Jerker Holmberg yorgun bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı.

"İlk başta Stockholm'de işlenen üç cinayet vardı, Lisbeth Salander'in şüpheli sıfatıyla arandığı cinayetler: Avukat Bjurman, gazeteci Dag Svensson ile doktora öğrencisi Mia Bergman cinayetleri. Nykvarn'daki depoyla bağlantılı şimdiye kadar üç mezar bulduk. Mezardan çıkardıklarımızdan birinin kimliğini tespit edebildik. Tanınmış bir içki kaçakçısı ve küçük çaplı hırsız. Parçalara ayırarak

gömmüşler. İkinci mezarda kimliğini henüz tespit edemediğimiz bir kadın bulduk. Üçüncünün kazı işlemi henüz bitmedi. Sanırım en eskisi de o. Ayrıca Mikael Blomkvist, Södertälje'de öldürülen hayat kadınının faillerinin de onlar olduğunu iddia ediyor."

"Yani polis memuru Gunnar Andersson'u da sayarsak şimdilik ortada sekiz cinayet var... Korkunç bir rakam. Bunların hepsini Niedermann'ın öldürdüğünden mi şüpheleniyoruz? Eğer öyleyse, manyak bir seri katil bu adam."

Sonja Modig ile Jerker Holmberg birbirlerine baktılar. Şimdi söz konusu olan iddialarını nereye kadar taşıyacaklarıydı. En sonunda Sonja söz aldı.

"Her ne kadar yeterli kanıt yoksa da, ben ve amirim, yani Cinayet Masası Komiseri Jan Bublanski, Blomkvist'in ilk üç cinayeti Niedermann'ın işlediği tezine katılıyoruz. Bu Salander'in suçsuz olduğu anlamına gelir. Nykvarn'daki mezarlara gelince, Niedermann, Salander'in kız arkadaşı Miriam Wu'nun kaçırılması olayıyla bu mekâna bağlanıyor. Eğer kurtulmasaydı, Wu için dördüncü bir mezar açılacağı kesindi. Bahsi geçen depo Svavelsjö Motosiklet Kulübü liderinin bir akrabasına ait. Ama kesin bir sonuca varmadan önce bütün cesetleri teşhis etmemiz gerekiyor."

"Şu teşhis ettiğiniz hırsız..."

"Kenneth Gustafsson, 44 yaşında, tanınmış içki kaçakçısı, on yaşından beri sorunlu biri. Tahminen bir iç hesaplaşmaya kurban gitmiş. Svavelsjö MK'nin suç dosyası kabarık, metamfetamin kaçakçılığı da dâhil birçok suça imza atmışlar. Belli ki, Nykvarn'daki ormanlık araziyi Svavelsjö MK'yle sorun yaşayanlar için özel mezarlık olarak seçmişler. Ama..."

"Evet?"

"Södertälje'de öldürülen kız... Adı Irina Petrova, 22 yaşında."

"Devam edin."

"Otopsi raporlarına göre dövülerek öldürülmüş, beyzbol sopası ya da benzer bir şeyle öldürülenlerde meydan gelen kırıklar varmış bedeninde. Ama cesedi inceleyen patolog nasıl bir alet kullanıldığına bir türlü karar verememiş. Blomkvist gerçekten çok zekice bir tahminde bulundu; Irina Petrova'nın bedenindeki hasarın yalnızca elle yapılmış olabileceğini öne sürdü..."

"Niedermann?"

"Mantıklı bir tez. Ama hâlâ kanıt yok."

"Nasıl yol alacağız?" dedi Spångberg.

"Bublanski'yle konuşmam gerekir," dedi Modig. "Ama tabii, bir sonraki adım Zalachenko'yu sorgulamak olacaktır. Bizim açımızdan Stockholm'de işlenen cinayetler hakkında bildiklerini öğrenmek önemli, sizin açınızdan da Niedermann'ın ele geçirilmesine yardımcı olacak bilgiler."

Göteborg polis teşkilatından bir komiser söz aldı.

"Şu Gosseberga çiftliğinde ne bulduk?"

"Çok bir şey değil. Dört tabanca. Bir Sig Sauer, temizlenmek için sökülüp mutfak masasının üzerine yayılmıştı. Yerde, mutfak kanepesinin hemen önünde, P-83 Wanad, bir Colt 1911 Government, bunu Blomkvist'in kendisi polise teslim etti ve bir de 22 kalibre Browning, diğerleriyle karşılaştırılırsa bir çeşit oyuncak silah. Salander beynine saplanan kurşuna rağmen hayatta kaldığına göre, bu silahla vurulmuş olmalı."

"Başka ne var?"

"İkinci katta, Niedermann'ın kaldığı odada bir çanta bulduk, içinde yaklaşık 200.000 kron var."

"Odanın onun olduğundan emin misiniz?"

"Odadaki elbiseler ekstra büyük beden, sanırım Zalachenko'nun elbiseleri orta boy."

"Zalachenko'yu ya da Bodin'i, adı her neyse, bir suçla ilişkilendiriyor musunuz?" diye sordu Holmberg.

"Bu biraz ateşli silahlar yasasının yorumuna bağlı. Silahları ve çiftlik evinin çok gelişmiş bir kamera sistemiyle korunduğunu bir yana bırakırsak, Zalachenko'nun çiftlik evinin, Gosseberga'daki emsallerinden bir farkı yok. Son derece sade döşenmiş."

Saat öğlen on ikiye gelirken bir polis memuru kapıyı çalarak odaya girip Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Monica Spångberg'ye bir kâğıt uzattı.

"Alingsås'tan bir kayıp ihbarı," dedi Spångberg. "Anita Kaspersson adında 27 yaşında bir diş doktoru, sabah saat yedi otuzda evinden çıkıp çocuğunu yuvaya bırakmış. Sekizde işte olması gerekirken gitmemiş. Çalıntı polis arabasının bulunduğu yerin yüz elli metre kadar uzağında, özel bir muayenehanede çalışıyormuş."

Erlander ve Sonja Modig aynı anda saatlerine baktılar.

"Yani Niedermann dört saatlik bir zaman kazandı. Kadının arabası neymiş?"

"Koyu mavi Renault, 91 model. Plakası şu."

"Arabanın özelliklerini bütün teşkilata bildirin. Büyük ihtimalle şimdi Oslo, Malmö ve Stockholm arasında bir yerdedir."

Bir süre daha tartışıldıktan sonra, Sonja Modig ile Marcus Erlander'in Zalachenko'yu birlikte sorgulamasına karar verilerek toplantı sona erdirildi.

Mutfaktan kahve alıp odasına dönen Erika Berger'e kaşlarını çatarak bakan Henry Cortez, bir şeyler döndüğünü seziyor ama ne olduğunu

bir türlü kestiremiyordu. *Millennium*, çalışanların birbirleriyle yakınlaşabildiği küçük bir iş yeriydi. Cortez dört yıldır, yarım gün, bu dergide çalışıyordu. Bu süre boyunca olağanüstü fırtınalar atlatılmıştı; Mikael Blomkvist iftira atmak suçlamasıyla üç ay hapis cezasına çarptırılmış, dergi iflasın eşiğine gelmiş, iş arkadaşı Dag Svensson'la, Svensson'un kız arkadaşı öldürülmüşlerdi.

Bütün bu fırtınalara, sarsılmaz bir kaya gibi karşı koyan Erika Berger'in sabahın erken saatinde telefon açıp kendini uyandırmasına ve Lottie Karim'le birlikte işe koşmasına şaşırmamıştı Cortez. Salander olayında derin bir çatlak belirmiş ve Mikael Blomkvist Göteborg'da bir polis cinayetine bulaşmıştı. Buraya kadar her şey tamamdı. Lottie Karim, akla uygun bir bilgi edinmek için Emniyet Müdürlüğü'ne demir atmıştı. Henry sağa sola telefon açıp toplayabildiği bilgi kırıntılarını bir araya getirerek, o gece neler yaşandığını anlamaya çalışıyordu. Blomkvist'in telefonu cevap vermiyordu ama Henry bir dizi kaynağı aracılığıyla, silik de olsa, olaylara dair bir fikir edinebilmişti.

Ama Erika Berger'in aklı başka yerlerdeydi. Odasının kapısını kapattığı çok nadir görülmüştü. Bunu yalnızca ziyaretçileri geldiğinde ya da bir konunun üzerinde yoğun çalışması gerektiğinde yapardı. Ama bu sabah ne ziyaretçisi vardı, ne de çalışıyordu. Henry birkaç kez, yeni aldığı haberleri iletmek için kapısnı çalıp odasına girmiş, Erika'yı pencere kenarındaki koltukta düşüncelere dalmış vaziyette, Götgatan'daki kalabalığa bakarken bulmuştu. Henry'nin anlattıklarını yarım kulak dinlemişti.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Henry'nin düşünceleri çalan kapı ziliyle bölündü. Kapıyı açtığında karşısında Annika Giannini'yi gördü. Mikael Blomkvist'in kız kardeşiyle daha önce birkaç defa karşılaşmıştı ama o kadar yakından tanımıyordu.

"Merhaba, Annika," dedi. "Mikael bugün burada değil."

"Biliyorum. Erika'yla görüşmeye geldim."

Annika odasına girdiğinde, pencere kenarındaki koltukta oturan Erika toparlandı.

"Merhaba," dedi. "Mikael bugün dergiye gelmedi."

Annika gülümsedi.

"Biliyorum. Buraya Björck'ün SÄPO için yazdığı raporu almaya geldim. Mikael belki Salander'in avukatlığını üstlenirim diye okumamı rica etti."

Erika yazı masasına gidip dosyayı aldı.

Annika odadan çıkarken birden durdu, birkaç saniyelik tereddütten sonra geçip Erika'nın karşısına oturdu.

"Anlat bakalım, neyin var?"

"*Millennium*'dan ayrılıyorum. Ve bunu hâlâ Mikael'e söyleyemedim. Salander olayına gömüldüğünden, fırsat bulamadım, ona anlatmadan önce diğer çalışanlara da anlatamıyorum, yani boktan bir durumdayım."

Annika alt dudağını ısırdı.

"İyi, bana anlat. Niye ayrılıyorsun?"

"Svenska Morgon-Posten'in genel yayın yönetmeni olacağım."

"Müthiş bir şey bu. Oturup dişlerini gıcırdatarak ağlayacağına şimdi senin tebrikleri kabul etmen gerekirdi."

"Annika... *Millennium*'u böylesi bir hengâmenin ortasında bırakmayı düşünmemiştim. Böyle bir teklifi hiç beklemiyordum... Hayır diyemedim. Demek istediğim... İnsanın ayağına böyle bir şans

her zaman gelmez. Dag ile Mia öldürülmeden hemen önce teklif aldım. Olaylar bu boyuta gelince, kimseye söyleyemedim. Şimdi de vicdan azabıyla kıvranıyorum işte."

"Anlıyorum. Bu kadar zaman geçtikten sonra da Micke'ye anlatmaya çekmiyorsun."

"Hiç kimseye anlatmadım. *SMP*'de işe yazdan sonra başlayacağını diye düşünüyordum... Yani anlatmaya zamanım olacaktı. Ama şimdi en kısa zamanda başlamamı istiyorlar."

Susup Annika'ya baktı, gözleri dolmuştu.

"Bu hafta *Millennium*'daki son haftam. Önümüzdeki hafta seyahate çıkacağım, sonra da... Bir hafta tatil yapıp güç toplamam gerek. 1 Mayıs'ta *SMP*'de işe başlayacağım."

"Tamam, büyütme. Başına bir kaza da gelebilirdi, değil mi? O zaman da *Millennium* genel yayın yönetmensiz kalacaktı, hem de hazırlıksız yakalanacaklardı."

Erika başını kaldırıp Annika'ya baktı.

"Ama başıma bir kaza gelmedi. Birkaç haftadır bu haberi bile bile sakladım."

"Zor bir durumda olduğunu anlıyorum. Ama Micke, Christer ve diğerleri bu işin altından kalkacaklardır. Bence onlara hemen şimdi anlatmalısın."

"Tamam, ama senin lanet olası kardeşin Göteborg'da. Uyuyormuş, telefonlara cevap vermiyor."

"Biliyorum. Telefonları cevaplamaktan kaçınma konusunda Mikael kadar becerikli çok az sayıda insan var. Ama bu iş yalnızca seninle Micke'yi ilgilendiren bir sorun değil. Yirmi yıldır birlikte çalıştınız, inişli çıkışlı bir ilişkiniz oldu. Şimdi Christer ve diğerlerini de düşünmeniz gerek."

"Micke kesinlikle..."

"Micke küplere binecek. Kesinlikle. Ama eğer tutup da yaşadığınız yirmi yılı bir kalemde silecekse, bu ona harcadığın zamana değmediği anlamına gelir."

Erika iç çekti.

"Hadi toparlan artık. Christer ve yazı işlerindeki diğer elemanları toplantıya çağır. Hemen şimdi."

Erika Berger iş arkadaşlarını *Millennium*'un küçük odasında topladığında, işten biraz erken ayrılmayı düşünen Christer Malm şaşırıp kalmıştı. Henry Cortez ve Lottie Karim de en az Christer kadar şaşkındı. Yardımcı Editör Malin Eriksson, Monica Nilsson ve Pazarlama Şefi Sony Magnusson da öyle.

Aman Tanrım. Mikael'in hiçbir şeyden haberi yok, diye düşündü Malm. Kimbilir nasıl karşılayacak?

Erika Berger sözlerini bitirdiğinde konferans odasına bir mezar sessizliği çökmüştü. Christer Malm başını sallayıp kendine geldikten sonra ayağa kalkıp Erika'yı kucaklayarak yanağından öptü.

"Kutlarım, Ricky," dedi. "*SMP*'nin genel yayın yönetmenliği! Doğrusu bu küçük tekneden sonra sıkı bir adım."

İçine düştüğü şaşkınlığı üzerinden atan Henry Cortez gayriihtiyari alkışlamaya başladı. Erika ellerini kaldırdı.

"Yapma lütfen," dedi. "Alkışı hak etmiyorum."

Sustu, gözlerini yazı işlerinde çalışan küçük grubun üzerinde dolaştırdı.

"Ben... Şimdiye kadar sizi bilgilendirmediğim için çok üzgünüm. Birkaç hafta önce anlatmak istiyordum ama cinayetlerin yarattığı

karmaşanın arasında kaynayıp gitti. Mikael ile Malin deliler gibi çalışıyordu... Yani bir türlü fırsat bulamadım. İşte bu yüzden şimdi damdan düşer gibi açıklamak zorunda kaldım."

Malin Eriksson yayın yönetmensiz bir derginin ne demek olduğunu ve Erika'nın geride nasıl korkunç bir boşluk bırakacağını bütün açıklığıyla görebiliyordu. Ne olursa olsun ve ne tür problemler baş gösterirse göstersin, Erika, yıkılmaz bir kaya gibiydi, Malin sırtını hep ona dayamıştı. *Eh... İsveç'in en büyük gazetesinin onu baştan çıkarmasında bir tuhaflık yok tabii. Ama şimdi ne olacak?* Erika *Millennium*'un can damarıydı.

"Halletmemiz gereken bazı şeyler var. Bu durumun yazı işlerinde birtakım zorluklara yol açacağının gayet farkındayım. Böyle olsun istemezdim ama oldu işte. Birincisi, *Millennium*'u asla yüzüstü bırakmayacağım. Ortaklığım devam edecek ve yönetim kurulu toplantılarına katılacağım. Bununla birlikte tabii ki, yazı işlerine karışmayacağım."

Christer Malm düşünceli bir ifadeyle başını salladı.

"İkincisi, 1 Nisan'da işten resmen ayrılacağım. Ama pratikte, bugün benim son iş günüm. Biliyorsunuz gelecek hafta seyahate çıkıyorum, bunu çok önceden planlamıştım. Yönetmek için değil ama devir teslim için birkaç günlüğüne geri döneceğim."

Bir süre sustuktan sonra devam etti.

"Gelecek sayı hazır, bilgisayarda. Yapılması gereken birkaç küçük iş kaldı. Bu benim yayın yönetmenliğini yaptığım son sayı. Bundan sonra görevi başka biri devralacak. Bu akşam çalışma masamı toplayacağım."

Odaya derin bir sessizlik çöktü.

"Benden sonra genel yayın yönetmenliğine kimin getirileceği, yönetim kurulunda tartışılıp karara bağlanacak. Ama bunu yazı

işlerinde siz de tartışmalısınız."

"Mikael," dedi Christer Malm.

"Hayır. Kesinlikle Mikael olmaz. Seçebileceğiniz en kötü yayın yönetmeni o olur. Sorumlu yazı işleri müdürlüğü için mükemmel biri. Yayınlanması en imkânsız görünen metinleri bile adam edip yayına hazırlama konusunda kimse eline su dökemez. O bir iş bitirici. Genel yayın yönetmeni inisiyatif üstlenebilmeli. Mikael'de kendi öykülerine gömülme eğilimi var, bazen haftalarca aklı hep başka yerlerde gezinir. Bir şey onu ateşlediğinde kafası mükemmel işler, ama rutin işlerde felaket kötüdür. Bunu hepiniz biliyorsunuz."

"Zaten sen ve Mikael birbirinizi dengelediğiniz için *Millennium* ayakta kaldı ya," diye homurdandı Christer Malm.

"Yalnızca bu yüzden değil," dedi Erika. "Mikael'in Hedestad'a gidip neredeyse bir yıl boyunca oralarda sürttüğünü hepiniz hatırlıyorsunuzdur. O zaman *Millennium* onsuz da pekâlâ yoluna devam etti, şimdi bensiz de devam edecektir."

"Peki., senin önerin ne?"

"Benim seçimim sensin, Christer... "

"Hayatta olmaz," dedi Christer Malm iki elini havaya kaldırarak.

"...Ama senin kesinlikle hayır diyeceğini bildiğimden, başka bir çözüm buldum. Malin. Bu günden itibaren genel yayın yönetmenliğini vekâleten sen üstleneceksin."

"Ben mi?"

"Evet sen. Çok harika bir yardımcı editördün."

"Ama ben... "

"Bir dene. Bu akşam çalışma masamı toplayacağım. Pazartesi sabahı benim odama taşınabilirsin. Mayıs sayısı neredeyse hazır;

bunun için yeterince yorulduk. Haziranda iki sayı bir arada yayınlanacak, sonra bir ay tatildeyiz. Henry, sen tam gün çalışacak ve Malin'den boşalan yardımcı editörlük görevini üstleneceksin. Daha sonra yeni birilerini işe almanız gerekecek. Buna siz ve yönetim kurulu karar verecek."

Erika düşünceli bir ifadeyle grubu inceledi.

"Bir şey daha. Bir günlük gazetede işe başlıyorum. *SMP* ile *Millennium* pratikte birbirlerine rakip değiller. Ama yine de gelecek sayının içeriğine dair şu an bildiğimden daha fazlasını bilmek istemiyorum. Bundan sonra Malin'le birlikte iş sizin."

"Şu Salander öyküsünü ne yapacağız?" diye merakla sordu Henry Cortez.

"Bunu Mikael'le konuşun. Salander hakkında bildiklerimi burada bırakıyorum. *SMP*'ye taşımayacağım."

Erika birden olağanüstü rahatlamıştı.

"Hepsi bu," diyerek toplantıyı bitirdi. Başka bir açıklama yapmadan kalkıp odasına gitti.

Millennium'un yazı işleri personeli, bir süre hiç konuşmadan öylece oturdu. Bir saat sonra Malin Eriksson, Erika'nın odasının kapısını çaldı.

"Bakar mısın?"

"Evet?"

"Personel bir şey söylemek istiyor."

"Ne?"

"Dışarıda."

Erika koltuğundan kalkıp kapıya gitti. Salondaki masanın üzerinde pasta ve kahve fincanları vardı.

"Daha sonra sıkı bir eğlence düzenleyip yeni işini kutlayacağız," dedi Christer Malm. "Ama o zamana kadar kahve ve pastayla idare edelim dedik."

Erika Berger o gün ilk defa gülümsedi.

3. BÖLÜM

8 NİSAN, CUMA - 9 NİSAN, CUMARTESİ

Sonja Modig ile Marcus Erlander akşam yedi civarında odasına girdiklerinde, Alexander Zalachenko sekiz saattir uyanıktı. Görünüşe göre önemli bir ameliyat geçirmişti. Yüzüne titanyum mengene takılmış, başı yalnızca sol gözü açıkta bırakılarak sarılıp sarmalanmıştı. Bir doktor balta darbesinin yanak kemiğini parçaladığını, alın kemiğini çatlattığım, yüzünün sol tarafındaki deriyi soyduğunu ve göz çukurunu kaydırdığım açıkladı. Bütün bunlar müthiş acılara yol açtığından Zalachenko'ya önemli dozda ağrı kesici vermişlerdi ama zihni açıktı, yani konuşabilirdi. Yalnızca, onu fazla yormamalıydılar.

"İyi akşamlar, Bay Zalachenko," diyen Sonja Modig kendini ve meslektaşı Erlander'i tanıtı.

"Benim adım Karl Axel Bodin," dedi Zalachenko. Sesi perçinli dişlerinin arasından binbir güçlükle çıkıyordu ama sakin bir sesti.

"Kim olduğunuzu çok iyi biliyorum. SÄPO'daki dosyamzı okudum."

Bu doğru değildi, SÄPO polise, Zalachenko hakkında henüz tek bir belge bile vermemişti.

"O ismi çok geride bıraktım," dedi Zalachenko. "Artık Karl Axel Bodin'im."

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye devam etti Modig. "Konuşabilecek durumda mısınız?"

"Bir şikâyetim var. Kızım beni öldürmeye teşebbüs etti."

"Biliyoruz. Bu konu uygun bir zamanda araştırılacak," dedi Erlander. "Ama şimdi konuşmamız gereken daha önemli bir konu var."

"Bir cinayet teşebbüsünden daha önemli ne olabilir?"

"Şimdi sizden, Stockholm'de işlenen üç cinayet, Nykvarn'da bulunan en az üç ceset ve bir kadın kaçırma olayıyla ilgili bilgi istiyoruz."

"Benim bunların hiçbirinden haberim yok. Kim öldürülmüş?"

"Bay Bodin, bu cinayetleri arkadaşınız Ronald Niedermann'ın işlediğine dair elimizde ciddi kanıtlar var," dedi Erlander. "Ayrıca bu gece Trollhåttan'da bir polis memurunu öldürdü."

Sonja Modig, Erlander'in Zalachenko'ya, tam da onun istediği gibi, "Bodin" diye hitap etmesine şaşırmıştı. Zalachenko başını bir parça çevirip Erlander'e baktı. Sesi biraz yumuşamıştı.

"Bu... Bunu duyduğuma üzüldüm. Niedermann'ın ne haltlar karıştırdığını bilmiyorum. Ben polis filan öldürmedim. O gece ben öldürülüyordum."

"Ronald Niedermann şu anda aranıyor. Nereye saklanabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Nerelerde sürter bilmiyorum. Ben..." Zalachenko birkaç saniye tereddüt etti. Sesi güvenilir bir ton kazandı. "İtiraf etmeliyim ki... Bu aramızda kalsın... Niedermann bazen beni de endişelendiriyordu. "

Erlander ona doğru biraz eğildi.

"Nasıl yani?"

"Şiddete başvurabilecek biri olduğunu fark ettim. Beni korkutuyordu."

"Ondan çekindiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Erlander.

"Tam da öyle. Ben yaşlı bir adamım. Kendimi koruyamam."

"Niedermann'la ne tür bir ilişkiniz var?"

"Ben sakat bir adamım," diyen Zalachenko ayağını işaret etti.

"Kızım beni ikinci kez öldürmeye teşebbüs etti. Niedermann'ı, uzun yıllar önce bana yardımcı olsun diye tuttum. Beni koruyabileceğini düşündüm... Ama benim hayatımı kontrol etmeye başladı. İstediği zaman gelip istediği zaman gidiyordu, bir şey diyemiyordum."

"Peki, size nasıl yardımcı oluyor?" diye araya girdi Sonja Modig. "Sizin yapamayacağınız şeyleri yaparak mı?"

Zalachenko açıkta kalan tek gözüyle Sonja'ya uzun bir bakış fırlattı.

"Kızınız uzun yıllar önce arabanıza bir benzin bombası atmış," dedi Sonja Modig. "Sizce onu bunu yapmaya iten neydi?"

"Bunu ona sor. Akıl hastası."

Sesi tekrar o düşmanca tınıya bürünmüştü.

"Yani Lisbeth Salander'in 1991 yılında size saldırması için hiçbir nedeni yoktu diyorsunuz?"

"Benim kızım akıl hastası. Bu belgelendi."

Sonja Modig başını yana eğdi. O sorularını sorarken Zalachenko'nun giderek daha saldırgan ve düşmanca bir tutum takındığını fark etmişti. Bunu Erlander'in de fark ettiğini anlamıştı. *Güzel... İyi polis, kötü polisi oynayabiliriz!* Sonja Modig sesini yükseltti.

"Lisbeth, annesine feci bir dayak atıp beynini zedelediğin için seni

öldürmeye yeltenmiş olamaz mı?"

Zalachenko, Sonja Modig'i sakin bir ifadeyle inceledi.

"Boş laf," dedi. "Onun annesi bir orospuydu. Büyük ihtimalle müşterilerinden biri dayak atmıştır. Ben o gün tesadüfen eve gitmiştim."

Sonja Modig kaşlarını çattı.

"Yani suçsuzsun?"

"Tabii ki suçsuzum."

"Zalachenko... Bakalım seni doğru anlamış mıyım? Yani sen, o zamanlar senden sorumlu olan, SÄPO'nun adamı Gunnar Björck'ün hazırladığı, üzerine gizlilik damgası vurulan rapora karşılık, Lisbeth'in annesini, kız arkadaşın Agneta Sofia Salander'i dövdüğünü reddediyorsun."

"Ben hiçbir ceza almadım. Hatta hakkımda dava bile açılmadı. Eğer istihbarat şubesinden bir aptal, hazırladığı rapora hayal mahsulü bir şeyler yazdıysa bu beni hiç alakadar etmez. Eğer ben şüpheli olsaydım, hiç değilse beni sorgulamaları gerekmez miydi?"

Sonja Modig cevap vermedi. Zalachenko sanki sargılarının arkasında sırıtıyor gibiydi.

"Kızım hakkında suç duyurusunda bulunmak istiyorum. Beni öldürmeye teşebbüs etti."

"Lisbeth Salander'in niçin kafanı ikiye ayırmaya çalıştığım şimdi anlıyorum," dedi Sonja iç çekerek.

Erlander öksürdü.

"Özür dilerim, Bay Bodin... Sanırım konumuza dönmeliyiz, Ronald Niedermann'ın icraatları hakkında neler biliyorsunuz?"

Sonja Modig, Zalachenko'nun yattığı odanın önündeki koridordan

Komiser Bublanski'yi aradı.

"Hiçbir şey yok," dedi.

"Hiçbir şey?"

"Kendisini öldürmeye teşebbüs ettiği iddiasıyla Lisbeth Salander hakkında suç duyurusunda bulundu. Stockholm'deki cinayetlerle hiçbir ilgisi yokmuş."

"Peki, Lisbeth Salander'in Gosseberga'daki kendi çiftlik arazisine gömülmesini nasıl izah ediyor?"

"Soğuk algınlığından muzdarip olduğunu ve bütün gün yattığını iddia ediyor. Eğer Salander vurulmuşsa bu Niedermann'ın işidir diyor."

"Peki, elimizde ne var?"

"Salander 22 kalibrelik Browning'le vurulmuş. Yaşama nedeni de bu. Silahı bulduk. Zalachenko silahın kendisine ait olduğunu kabul ediyor."

"Öyle mi? O zaman silahta parmak izini buluruz."

"Evet, ama dediğine göre silahı en son yazı masasının çekmecesinde görmüş."

"Yani bu aşağılık adam demek istiyor ki, kendisi uyurken Ronald Niedermann silahı alarak Salander'i vurmuş. Aksini ispat edebilir miyiz?"

Sonja Modig cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü.

"İsveç yasalarını ve polisin kullandığı yöntemleri iyi biliyor. Hiçbir şey kabul etmiyor, Niedermann'ı günah keçisi yapıyor. Ne kanıtlayabiliriz gerçekten bilmiyorum. Erlander'den, Zalachenko'nun elbiselerini adli tıbba gönderip barut izi araştırması yaptırmasını rica ettim. Ama kesinlikle iki gün önce talim atışı yaptığını iddia

edecektir."

Badem ve etanol kokusu soluyan Lisbeth Salander ağzına alkol almış gibiydi, yutmaya çalıştı ama sanki dili uyuşmuştu. Gözlerini açmaya çalıştığında da açamadı. Kendisine hitap eden uzak bir ses duydu ama ne dediğini çıkaramadı. Daha sonra ses berraklaşıp anlaşılır bir hâle geldi.

"Sanırım uyanıyor."

Birinin alnına dokunduğunu hissetti. Bu davetsiz eli itmeye teşebbüs etti ama sol omzundaki dayanılmaz ağrı onu engelledi. Kendini bıraktı.

"Beni duyuyor musun, Lisbeth."

Cehennem ol.

"Gözünü açabilir misin?"

Başında dırdır eden bu aptal da kimdi?

Sonunda gözünü açtı. Önce tuhaf bir ışık gördü, sonra görüş alanına bir figür girdi. Gözlerini bu figüre sabitlemeye çalıştı ama sürekli uzaklaşıyordu. Sanki akşamdan kalmıştı, sanki yatağı sürekli geri gidiyordu.

"Strtsttln," dedi.

"Ne dedin?"

"Ptal," dedi.

"Şimdi daha iyi. Gözünü tekrar açar mısın?"

Gözlerini hafifçe araladı. Gördüğü yabancı yüzün her bir ayrıntısını belleğine kaydetti. Koyu mavi gözlü, sarışın bir adamdı, köşeli yüzü Salander'in yüzünün birkaç santim sağındaydı.

"Merhaba. Adım Anders Jonasson. Doktorum. Sen de hastanedesin. Yaralıydın, bir ameliyattan çıktın, şimdi uyanmaya çalışıyorsun. Adın ne?"

"Salnder,"

"İyi. Şimdi ona kadar sayabilir misin?"

"Bir, iki, dört... Hayır... Üç, dört, beş, altı."

Sonra tekrar uykuya daldı.

Doktor Jonasson aldığı tepkiden memnundu. Lisbeth ismini söyleyip, sayabilmişti. Bu idrak yeteneğinin bozulmadığını, bir sebze gibi uyanmayacağını gösterirdi. Uyandığı zamanı kaydetti; 21.06, ameliyattan yaklaşık on altı saat sonraydı. Doktor Jonasson ameliyattan sonra evine gitmiş, günün önemli bir bölümünü uyuyarak geçirmiş, akşam saat yedi civarında hastaneye geri dönmüştü. Aslında o gün onun izin günüydü ama bitirmesi gereken bazı masabaşı işleri vardı.

Hastaneye geldiğinde yoğun bakıma uğramadan edememiş, sabahleyin beynini altüst ettiği hastasını görmek istemişti.

"Bırak biraz daha uyusun, ama EEG'sini dikkatle izle. Beyninde şiş ya da bir kanama olabilir. Kolunu oynatmaya çalıştığında omzunda keskin bir acı hissetti sanki. Uyanırsa her saat başı iki miligram morfin ver."

Jonasson hastaneden çıkarken keyfi yerine gelmişti.

Sabaha karşı saat ikide Lisbeth Salander tekrar uyandı. Gözlerini yavaşça açıp tavandaki ışığa baktı. Birkaç dakika sonra başını çevirmeye çalıştığında, boynunun desteğe alındığını fark etti. Başında bir ağırlık, omzunda keskin bir acı vardı. Vücut ağırlığını değiştirmeye çalıştı. Gözlerini kapattı.

Hastane, diye düşündü. Burada ne işim var?

Çok bitkindi. Düşüncelerini toparlamakta zorlanıyordu. Sonra kırık dökük resimler geldi gözlerinin önüne. Bir mezardan çıktığını düşündüğünde birkaç saniye paniğe kapıldı. Sonra dişlerini sıktı, bütün dikkatini nefes almaya verdi.

Yaşıyordu. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildi.

Neler yaşandığını tam olarak hatırlayamıyordu, belleğinde odunluktan kalma silik resimler vardı. Müthiş bir öfkeyle, babasının yüzüne bir balta indirmişti. Zalachenko. Onun ölüp ölmediğini bilmiyordu.

Niedermann'a ne olduğunu hatırlayamıyordu. Yalnızca onun can havliyle kaçtığına dair belli belirsiz bir resim vardı kafasında, niçin kaçtığını anlayamamıştı.

Birden Kalle Hergele Blomkvist'i gördüğünü hatırladı. Belki de bütün bunları düşünde görmüştü, bundan emin değildi, ama bir mutfak vardı -Gosseberga'daki mutfak olmalıydı bu- Mikael'i orada görmüştü, ona doğru yaklaşıyordu. Halüsinasyon görmüş olmalıyım.

Gosseberga'da yaşananlar şimdi çok uzak geliyordu ona, ya da bir düş gibi. Bütün dikkatini şimdiki zamana verdi.

Yaralanmıştı. Bunu kimsenin söylemesine gerek yoktu. Sağ elini kaldırıp başını yokladı. Sargılar içindeydi. Sonra birden hatırladı. *Niedermann. Zalachenko. Alçak moruğun silahı vardı. 22 kalibre Brownning.* Diğer tabancaların yanında çocuk oyuncağıydı. Hayatta kalmasının nedeni de buydu.

Başımdan vuruldum. Kurşun deliğine parmağımı sokup beynime dokunabiliyordum.

Hayatta kalmış olmasına şaşıyordu ama tuhaf bir şekilde, yaşıyor olmasına karşı da kayıtsızdı, daha doğrusu hayata karşı bir ilgi duymuyordu. Eğer şimdi içine uyandığı siyah bir boşluktuysa ölüm,

endişelenecek bir şey yoktu. Ölümle yaşam arasındaki farkı hiç anlayamayacaktı.

Gizemli düşüncelerden sıyrılıp gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Sesler duyarak uyandığında, yalnızca birkaç dakika uyumuştu. Gözlerini biraz araladı. Beyaz üniformasıyla bir hemşire üzerine eğilmişti. Gözlerini kapayıp uyuyormuş numarası yaptı.

"Sanırım uyanıksın," dedi hemşire.

"Hı hı."

"Merhaba, adım Marianne. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Lisbeth başını sallamaya çalıştı ama boynundaki destek nedeniyle yapamadı.

"Hareket etmeye çalışma. Korkmana gerek yok. Yaralandığın için ameliyat edildin."

"Su içebilir miyim?"

Marianne su dolu bir bardağın içine pipet koyarak içmesine yardımcı oldu. Lisbeth suyu içerken sol tarafında başka birinin daha durduğunu fark etti.

"Merhaba, Lisbeth. Beni duyuyor musun?"

"hı hı."

"Doktor Helena Endrin. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hastane."

"Göteborg'da, Sahlgrenska Hastanesi'ndesin. Ameliyattan çıktın, şimdi yoğun bakımdasın."

"hı hı."

"Korkacak bir şeyin yok."

"Başımdan vuruldum."

Doktor Endrin bir süre tereddüt etti.

"Evet. Neler olduğunu hatırlıyor musun?"

"Alçak moruğun silahı vardı."

"Şey... Evet."

"22 kalibre."

"Öyle mi? Bak bunu bilmiyordum."

"Yaram çok mu ağır?"

"Durumun iyiye gidiyor. Ağır yaralıydın ama biz iyileşeceğine inanıyoruz."

Lisbeth duyduklarını tarttıktan sonra, gözlerini Doktor Endrin'e dikti. Pek net göremiyordu.

"Zalachenko'ya ne oldu?"

"Kim?"

"Alçak moruk. Yaşıyor mu?"

"Karl Axel Bodin'i mi kastediyorsun?"

"Hayır. Alexander Zalachenko'yu. Onun gerçek adı bu."

"Bilmiyordum. Ama yaşlı adam seninle birlikte hastaneye getirildi, o da senin gibi kötü durumdaydı ama şimdi hayati bir tehlikesi yok."

Lisbeth'in kalp atışları biraz zayıfladı. Doktorun söylediklerini şöyle bir düşündü.

"Nerede?"

"Yandaki odada. Ama şimdi onu bırak. Yalnızca kendi sağlığını

düşün."

Lisbeth gözlerini yumdu. Bir an yataktan kalkmaya gücü olup olmadığını düşündü, silah niyetine kullanabileceği bir şey bulup yarım kalan işini bitirirdi. Sonra bu düşünceleri kafasından kovdu. Göz kapaklarını bile zor açıyordu. Zalachenko'yu ikinci öldürme girişiminde de başarılı olamamıştı. *Yine kurtulacak.*

"Seni biraz muayene etmek istiyorum. Sonra yeniden uyuyabilirsin."

Mikael Blomkvist hiçbir neden yokken, birdenbire uyandı. City Otel'de olduğunu anlayana kadar birkaç saniye geçti. Oda zifirî karanlıktı. Yatak lambasını yakıp saate baktı. Sabahın iki buçuğuna geliyordu. Deliksiz on beş saat uyumuştu.

Yataktan kalkıp banyoya gitti, bir süre düşündü. Artık uyuyamayacağını biliyordu, duşu açıp altına girdi. Duştan çıktıktan sonra kot pantolonunu ve çamaşır makinesi görmesi gereken, şarap kırmızısı kolej gömleğini giydi. Karnı zil çalıyordu. Resepsiyonu arayıp o saatte kahve ve sandviç alıp alamayacağını sordu. Alabilirdi.

Ceketini giyip resepsiyona indi. Bir fincan kahve ve sandviç alıp tekrar odasına çıktı. Dizüstü bilgisayarını çalıştırıp internete bağlandı. *Aftonbladet* gazetesinin internet sayfasını açtı. Lisbeth Salander'in yakalandığı haberinin manşetten verilmesi sürpriz değildi. Muhabirlerde hâlâ bir şaşkınlık vardı ama hiç değilse şimdi doğru iz üzerindeydiler. Polis cinayetinden aranan Ronald Niedermann, yakalandığında Stockholm'de işlenen cinayetlerden de sorgulanacaktı. Polis Lisbeth Salander'in durumu hakkında henüz bir açıklama yapmamıştı, Zalachenko'nun adı da geçmiyor,ondan Gosseberga'da oturan, 66 yaşındaki toprak sahibi olarak bahsediliyordu. Basın onun masum bir kurban olduğunu düşünüyordu.

Mikael okumayı bitirdiğinde, cep telefonunu açıp kontrol etti. Okunmamış yirmi mesaj vardı. Üçü onu aramasını isteyen Erika Berger'dendi. İkisi kız kardeşi Arnika'dan. On dört tanesi değişik gazetelerde çalışan muhabirlerdendi. Biri de Christer Malm'dendi: *İlk trene atlayıp gelirsen iyi olur.*

Mikael kaşlarını kaldırdı. Christer Malm'den böylesi bir mesaj gelmesi hiç de olağan değildi. Önceki akşam saat yedide göndermişti. Onu gecenin üçünde arayıp uyandırma isteğini bastırarak internetten tren tarifesine baktı. Stockholm'e giden ilk tren 05.20'deydi.

Yeni bir Word dosyası açtı. Bir sigara yakıp birkaç dakika boş ekrana baktıktan sonra yazmaya başladı.

Adı Lisbeth Salander. İsveç onu, polisin yaptığı basın toplantıları ve gazetelerin attıkları manşetlerden tanıdı. 27 yaşında, 1.50 boyunda. Onun için psikopat, katil, satanist lezbiyen dediler. İsminin etrafında dillendirilen fantezilerin haddi hesabı yoktu. Millennium bu sayısında, devlet memurlarının -hastalıklı bir katili korumak için- Lisbeth Salander'i nasıl harcadıklarını anlatacak.

Bütün dikkatini vererek on beş dakika boyunca yazdı. Dag Svensson ile Mia Bergman'ın cesetlerini bulduğu o geceye ve polisin cinayet şüphelisi olarak Lisbeth Salander'i aramaya başladığı günlere döndü. Akşam gazetelerinin cinayetlerin sado-mazoşist seksle ilgili olmasını ve arkasından satanist lezbiyenlerin çıkmasını umarak attıkları iç gıcıklayıcı manşetlerden alıntılar yaptı.

Saatine bir göz attığında bilgisayarını aceleyle kapattı. Çantasını topladı, resepsiyona indi, hesabı ödedikten sonra bir taksi çağırttırıp

tren istasyonuna gitti.

Mikael Blomkvist doğrudan yemek vagonuna giderek kahve ve sandviç ısmarlayıp oturdu. Dizüstü bilgisayarını açıp, gece yazdığı metni gözden geçirmeye başladı. Metne öylesine dalmıştı ki öksürüp ona eşlik edip edemeyeceğini sorana kadar, Sonja Modig'i fark etmedi. Başını kaldırıp baktı, bilgisayarını kapattı.

"Eve mi?" dedi Sonja Modig.

Mikael başını salladı.

"Sanırım, sen de eve gidiyorsun."

"Meslektaşım bir gün daha kalacak."

"Lisbeth Salander'in sağlık durumu hakkında bilgin var mı? Son gördüğümden bu yana sürekli uyudum"

"Dün akşam kendine geldi. Doktorlar düzeleceğine inanıyorlar. Müthiş şanslıymış."

Bir süre düşünen Mikael, birden onun için endişelenmediğini fark etti. Yaşayacağından en küçük bir kuşku duymamıştı. Aksini düşünemezdi.

"Dikkat çekici başka bir şey var mı?" diye sordu Mikael.

Sonja Modig şüpheyle baktı. Bu konuda kendisinden çok daha fazla şey biliyor olsa da, bir gazeteciye ne kadar güvenebileceğini bilemiyordu. Diğer yandan,o şimdi Mikael'in karşısında otururken, çok büyük ihtimalle, yüze yakın muhabir Emniyet Genel Müdürlüğü'nde neler döndüğünü keşfetmişlerdi.

"Benden bahsetmeyeceksin," dedi Modig.

"Yalnızca kişisel merakımdan soruyorum."

Modig, Niedermann'ın bütün ülkede, özellikle de Malmö bölgesinde arandığını söyledi.

"Peki, Zalachenko? Onu sorguladınız mı?"

"Evet, sorguladık."

"Ee?"

"Bunu anlatamam."

"Yapma Sonja, Stockholm'e varıp dergiye gittikten en fazla yarım saat sonra neler konuştuğunuzu öğreneceğim. Ayrıca anlatacaklarından tek bir satır yazmayacağım."

Modig başını kaldırıp Mikael'e bakmadan önce uzun süre düşündü.

"Kendisini öldürmeye teşebbüs etti diye Lisbeth Salander hakkında suç duyurusunda bulundu. Lisbeth belki yaralama ya da cinayete teşebbüsten tutuklanabilir."

"Mahkeme büyük ihtimalle bunu meşru müdafaa olarak yorumlayacaktır."

"Umarım öyle olur," dedi Sonja.

"Sanki polis benden farklı düşünüyor gibi," dedi Mikael merakla.

"Bodin... Yani Zalachenko yılan gibi kaygan, her soruya bir cevabı var. Olayların, üç aşağı beş yukarı, dün bize anlattığın gibi geliştiğinden kesinlikle eminim. Salander 12 yaşından beri, sürekli olarak hukukun gazabına uğramış."

Mikael derin bir iç çekerek, "Bu öyküyü yayınlayacağım," dedi.

"Bazılarını rahatsız edecektir."

Modig bir süre tereddütle sustu. Mikael dikkat kesildi.

"Yarım saat önce Bublanski'yle konuştum. Çok fazla bir şey demiyor ama göründüğü kadarıyla, arkadaşlarını öldürdüğü iddiasıyla

Salander'e karşı yöneltilen suçlamalardan vazgeçiliyor. Şimdi dikkatler Niedermann'a yönetilmiş."

"Yani... "

Mikael soruyu havaya asılı bıraktı. Modig omuzlarını silkti.

"Salander soruşturmasını kim üstlenecek?"

"Bilemiyorum. Gosseberga'da yaşananlar her şeyden önce Göteborg'u ilgilendirir. Tahminimce, mahkemeye belge sunmak açısından Stockholm'den birileri de görevlendirilecektir."

"Anlıyorum. Bahse girerim ki bu soruşturma SÄPO'ya havale edilecektir."

Sonja Modig başını salladı.

Tren Alingsås'a varmadan hemen önce Mikael, Modig'e doğru eğildi.

"Sonja... Sanırım bu işin nerelere uzanacağını biliyorsundur. Zalachenko öyküsü, açığa vurulduğunda, büyük bir skandala yol açacaktır. SÄPO'nun adamları Salander'i tımarhaneye kapatmak için psikiyatrlarla iş birliği yaptılar. Şimdi, Salander'in gerçekten akıl hastası ve 1991 yılında zorla hastaneye kapatılmasının adil bir karar olduğunu inatla iddia etmekten başka çareleri yok."

Sonja Modig başını salladı.

"Buna yeltenenlerin tekerlerine çomak sokacağım. Lisbeth, senin benim kadar akıllı. Evet, sıra dışı, tamam, ama zekâsı tartışılamaz."

Mikael söyledikleri Sonja Modig'in zihnine kazınsın diye bir süre sustuktan sonra devam etti.

"Güvenebileceğim, içeriden birine ihtiyacım var."

Modig gözlerinin içine baktı.

"Lisbeth'in psikolojik bir rahatsızlığı olup olmadığına karar

verebilecek durumda değilim," dedi.

"Ama haksızlığa uğrayıp uğramadığına karar verebilirsin."

"Ne öneriyorsun?"

"Senden muhbirlik etmeni istemiyorum, yalnızca Lisbeth Salander'in yeni bir hukuksuzluğa kurban gideceğini anlarsan beni haberdar etmeni istiyorum."

Sonja Modig sustu.

"Soruşturmanın teknik ayrıntılarına dair bir şey de istemiyorum. Lisbeth Salander'e karşı ne tür bir dava açılacağını, davada ne dolaplar döneceğini bilmek istiyorum."

"İşten atılmak için sağlam bir yol."

"Sen kaynaksın. İsmini açık ederek seni asla zor duruma düşürmeyeceğim."

Mikael not defterini çıkartıp bir e-posta adresi yazdı.

"Bu, izi sürülemez bir *Hotmail* adresi. Eğer bir şey anlatmak istersen bu adrese yaz. Kendi e-posta adresini kullanma. Geçici bir adres edin."

Cinayet Masası Komiseri Marcus Erlander cumartesi sabahı saat yedide çalan telefonla uyandı. Televizyondan sesler, karısının günlük işlere başladığı mutfaktan kahve kokusu geliyordu. Eve gece yarısı gelmiş, ancak beş saat uyuyabilmişti. Daha önce tam yirmi iki saat ayakta kalmıştı. Telefona uzanırken gözünden uyku akıyordu.

"Mårtensson, gece nöbeti. Uyanabildin mi?"

"Hayır," dedi Erlander. "Uyumaya vakit bulamadım ki. Ne var?"

"Anita Kaspersson bulundu."

"Nerede?"

"Båros'un güneyinde."

Erlander haritayı gözünün önüne getirdi.

"Güneye doğru gidiyor," dedi. "Ara yolları kullanıyor. Ana yoldan, 180'den Båros'a geçip güneye dönmüş olmalı. Malmö'yü uyardınız mı?"

"Helsingborg, Landskrona, Trelleborg ve Karlskrona'yı da uyardık. Güneye giden feribota da binmiş olabilir."

Erlander yatakta doğrulup ensesini ovdu.

"Yaklaşık bir gündür kaçak. Belki ülkeyi de terk etmiştir. Kaspersson'u nasıl buldunuz?"

"Seglora'nın girişinde bir evin kapısını çalmış."

"Ne?"

"Bir evin... "

"Duydum. Yani yaşıyor?"

"Özür dilerim. Yorgunum doğru düzgün anlatamadım. Anita Kaspersson bu sabah 03.10'da Seglora'da bir villanın kapısını tekmeleyerek, uyumakta olan çocuklu bir ailenin aklını başından almış. Ayakları çıplakmış, neredeyse donmak üzereymiş, elleri arkasından bağlıymış. Şimdi Båros'ta bir hastanede."

"İnanılır gibi değil. Onu sağ bulacağımıza hiçbirimiz inanmıyorduk."

"Bazen şaşırtıcı şeyler oluyor işte."

"Keşke hep böyle şaşırsak."

"Şimdi sıra kötü haberde. Emniyet Müdür Yardımcısı Spångberg bu sabah beşte işe geldi. Hemen uyanmanı ve Kaspersson'u sorgulamak için Båros'a gitmeni emretti."

Günlerden cumartesi olduğundan Mikael, *Millennium*'un yazı işlerinde kimse olmadığını düşündü. Tren Ästarbron'dan geçerken Christer Malm'i arayarak gönderdiği SMS'in ne anlama geldiğini sordu.

"Kahvaltı ettin mi?" diye sordu Christer Malm.

"Trende bir şeyler atıştırdım."

"İyi. O zaman doğrudan bana gel, adamakıllı bir şey hazırlarım."

"Sorun ne?"

"Geldiğinde anlatırım."

Mikael metroya binip Medborgarplatsen durağında inerek Christer'in evine yürüdü. Kapıyı Christer'in erkek arkadaşı Arnold Magnusson açtı. Arnold'la her karşılaştığında, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kendini bir reklam afişine baktığı duygusundan kurtaramayan Mikael, yine aynı duyguya kapıldı. Tiyatro kökenli Arnold, İsveç'in en sevilen aktörlerinden biriydi. Onunla gerçekte karşılaşmak Mikael'i biraz şaşırtıyordu. Aslında ünlülerden etkilenen bir tip değildi ama Arnold Magnusson'u televizyon dizileri ve sinema filmlerinde canlandırdığı karakterlerden, özellikle de çok popüler televizyon dizisindeki huysuz ama adil Komiser Gunnar Frisk karakterinden ayrı tutamıyor, Arnold'un hep Gunnar Frisk gibi davranmasını bekliyordu.

"Selam, Micke," dedi Arnold.

"Merhaba,"

"Mutfakta," dedi Arnold, Mikael'i içeri buyur ederken.

Christer Malm taze kahveyle birlikte krep ve böğürtlen reçeli hazırlamıştı. Mikael ağzının suyu akarak masaya oturdu.

Christer Malm, Gosseberga'da neler yaşandığını merak ediyordu.

Mikael kısa bir özet geçti. Soru sırası ona geçtiğinde üçüncü krepini yiyordu.

"Sen Göteborg'dayken *Millenmum*'da küçük bir sorun baş gösterdi," dedi Christer.

"Nasıl bir sorun?"

"Çok önemli bir şey değil. Erika Berger *Svenska Morgon-Posten*'in genel yayın yönetmeni oldu. *Millenmum*'dan dün ayrıldı."

Mikael yeni bir lokmayı ağzına götürürken donup kaldı. Haberi sindirebilmek için birkaç saniye bekledi.

"Niçin daha önce söylememiş ki?" dedi.

"Herkesten önce sana anlatmak istemiş ama sana ulaşmak mümkün değil, haftalardır oraya buraya koşturup duruyorsun. Büyük ihtimalle, Salander olayıyla kafanın yeterince meşgul olduğunu da düşünmüştür. Mikael'den önce kimseye anlatmayayım derken günler geçmiş... Tabii bu arada vicdan azabıyla kıvranıp durmuş. Biz de bir şey fark edemedik."

Mikael gözlerini yumdu.

"Siktir," dedi.

"Seni anlıyorum. Erika ilk önce sana anlatmak isterken, en son sen duydun. Arkandan iş çevrildiğini düşünmeyesin diye, sana durumun nasıl geliştiğini anlatmak istedim."

"Öyle bir şeyi hiç düşünmedim. Vay be! *SMP*'nin yayın yönetmenliği, bu harika bir şey... Ama biz ne yapacağız?"

"Gelecek sayıdan itibaren yayın yönetmenliğini Malin üstlenecek."

"Malin?"

"Tabii bu işi sen üstlenmek istemiyorsan... "

"Hayır, Tanrı korusun."

"Böyle diyeceğini biliyordum. Yani Malin genel yayın yönetmeni oluyor."

"Yardımcısı kim olacak?"

"Henry Cortez. Dört yıldır bizimle çalışıyor, artık bir çaylak değil."

Mikael durumu şöyle bir tarttı.

"İtiraz hakkım var mı?"

"Hayır."

Mikael gevrek gevrek güldü.

"Tamam. Nasıl istiyorsamz öyle olsun. Malin sağlam kız ama kendine güveni yok. Henry biraz fazla desteksiz atar. Neyse biz de gözümüzü onlardan ayırmayız."

"Öyle yaparız."

Mikael susup düşünmeye başladı. Erika'nın yokluğunu hissedecekti. Dergiyi nasıl bir geleceğin beklediğini de bilemiyordu.

"Erika'yı arayıp kutla..."

"Sanırım buna gerek yok."

"Nasıl yani?"

"Şimdi dergide uyuyor. Git uyandır."

Erika Berger odasındaki çekyatın üzerinde derin bir uykuya dalmıştı. Bütün bir gece kitaplığı boşaltmış, yazı masasını toplamış, kişisel eşyalarını ve yanına almak istediği belgeleri dört karton kutuya doldurup paketlemişti. Mikael kapı aralığından uzun süre baktıktan sonra gidip çekyatın kenarına oturarak onu uyandırdı.

"Tanrı aşkına, eğer uyuyacaksan niçin gidip benim evde

uyumuyorsun?"

"Merhaba, Mikael," dedi Erika.

"Christer'le konuştum."

Erika bir şey söyleyecekken, Mikael eğilip yanağını öptü.

"Kızdın mı?"

"Çıldırdım," dedi Mikael kuru bir ifadeyle.

"Üzgünüm. Teklife hayır diyemedim. *Millennium* böylesi ağır bir durumla karşı karşıyayken sizi yalnız bırakmak bana doğru gelmiyor."

"Gemiyi terk ediyorsun diye seni suçlayacak en son kişi herhâlde benim. İki yıl önce, dergi şimdikinden çok daha boktan bir durumdayken, seni yüzüstü bırakarak gitmiştim."

"İkisi aynı şey değil. Sen biraz ara verdin. Ben dergiyi sonsuza kadar terk ediyorum ve bunu sizden sakladım. Çok üzgünüm."

Mikael bir süre sustu. Sonra yüzünde solgun bir gülümseme belirdi.

"Zamanı gelmişse, gelmiş demektir. *A woman's gotta do what a woman's gotta do and all that crap*."

Erika gülümsedi. Mikael, Hedeby'ye giderken, John Wayne'in bu maço sözlerini ona kendisi söylemişti. Şimdi aynı sözleri kadına uyarlayarak söyleyen Mikael, bir elini uzatıp şefkatli bir ifadeyle saçlarını dağıttı Erika'nın.

"Bu deliler evini terk etmek istemeni anlıyorum, ama İsveç'in en tumturaklı moruklar gazetesine yayın yönetmeni olmanı sindirmem biraz zaman alacak."

"Orada bir sürü kız çalışıyor."

"Boş versene. Yöneticiler listesine bir göz at. Her tarafı statüko. Orada çalışmak için kafayı yemiş bir mazoşist olmalısın. Gidip kahve

içelim mi?"

Erika doğrulup oturdu.

"Göteborg'da o gece neler oldu?"

"Bütün öyküyü yazıyorum," dedi Mikael. "Biz bu öyküyü yayınladığımızda dananın kuyruğu kopacak"

"Biz değil. Siz."

"Mahkeme gününe denk getireceğiz. Umarım bu öyküyü *SMP*'ye götürmeyi düşünmüyorsundur. *Millennium*'dan ayrılmadan önce Zalachenko hakkında bir şey yazmanı istiyorum."

"Micke,ben... "

"Son baş makalen. Canın ne zaman isterse o zaman yaz. Büyük ihtimalle mahkemeden önce yayınlanmaz."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Nasıl bir tema düşünüyorsun?"

"Ahlak," dedi Mikael. "On beş yıl önce görevini yapmayan devletin bir meslektaşımızın ölümüne sebep olduğunu anlatacak."

Daha fazla açıklama yapmaya gerek duymadı. Erika onun ne istediğini iyi biliyordu. Bir süre kafasında tarttı. Dag Svensson öldürüldüğünde geminin kaptanı oydu. Birden morali yerine geldi.

"Tamam," dedi. "Son baş makalem."

4. BÖLÜM

9 NİSAN, CUMARTESİ -10 NİSAN, PAZAR

Södertalje Savası Martina Fransson, cumartesi öğlen saat birde artık bir karara varmıştı. Nykvarn ormanında buldukları mezarlar tam bir rezaletti. Paolo Roberto'nun çarşamba günü Ronald Niedermann'la depoda yaptığı kavgadan sonra, Cinayet Masası polisleri gecelerini gündüzlerine katıp çalışmışlardı. Ormanda yaptıkları kazılarda şimdiye kadar üç kişinin cesedini bulmuşlardı, ayrıca Salander'in kız arkadaşı Miriam Wu'nun kaçırılması ve bir de kundaklama vardı. Strängnäs polisinin sorumluluk bölgesine giren Stallarholmen'deki olayla Nykvarn arasında bağ olduğu kesindi, oradaki olaya Svavelsjö MK'nin önde gelenlerinden Carl-Magnus Lundin de karışmıştı. Lundin şimdi çenesi askıda, bir ayağı alçıda, Södertalje Hastanesi'nde yatıyordu. Sonuçta olaylar ülke genelinde birbirine bağlanıyordu, dolayısıyla son sözü Stockholm söylemeliydi.

Mahkeme savcının tutuklama talebini cuma günü ele almıştı. Deponun *Medimport*'un sahibi, Magge Lundin'in kuzeni, Anneli Karlsson'a ait olduğu teyit edilmişti. 52 yaşındaki Karlsson, İspanya'da yaşıyordu, herhangi bir suç kaydı yoktu.

Martina Fransson ön soruşturma dosyasını kapadı. Hâlâ aydınlatılması gereken şeyler vardı, mahkemeden önce, en az yüz sayfalık bir ek daha girerdi dosyaya. Martina Fransson kararını vermişti ama hâlâ bazı soruların cevaplanması gerekiyordu. Polis meslektaşlarına döndü.

"Miriam Wu'nun kaçırılmasıyla ilgili Lundin'e dava açabilmek için elimizde yeterince delil var. Paolo Roberto, yük minibüsünü sürenin o olduğunu teşhis etti. Ayrıca Lundin'i kundaklamadan da tutuklayabilirim. Ormanda bulduğumuz üç cesetle ilgili olarak cinayete karışmaktan da dava açabiliriz ama hiç değilse cesetler teşhis edilene kadar bunu bir kenara koyacağız."

Polisler başlarını salladı. Bu bekledikleri bir karardı.

"Sonny Nieminen'i ne yapacağız?"

Martina Fransson, Nieminen'in masada duran dosyasını karıştırdı.

"Göz yaşartıcı bir geçmişi var. Soygun, ruhsatsız silah taşıma, yaralama, ağır yaralama, uyuşturucu. Stallarholmen'de Lundin'le birlikteymiş. Bence bu işe kesinlikle katılmıştır; aksi düşünülemez. Ama sorun şu ki elimizde onu içeri tıkacak bir delil yok."

"Nykvarn'daki depoya hiç gitmediğini iddia ediyor," dedi Södertalje'den gelen Cinayet Masası komiseri. "Lundin'in Stallarholmen'de ne işi var bilmiyormuş, o yalnızca bir motosiklet turuna çıktıklarını sanıyormuş."

Martina Fransson davayı Stockholm'deki Savcı Richard Ekström'e havale edip edemeyeceklerini merak ediyordu.

"Nieminen neler olduğunu açıklamayı ve suçlamaları şiddetle reddediyor," diye devam etti komiser.

"Evet, hatta Lundin'le birlikte asıl mağdur kendileriymiş gibi davranıyorlar," dedi Martina. Parmaklarını sinirli bir şekilde, trampet çalar gibi masaya vuruyordu.

"Lisbeth Salander..." diye devam etti. Sesinde gizlemediği bir tereddüt vardı. "Neredeyse ergenliğe yeni girmiş gibi görünen, 1.50 boyunda bir kızdan bahsediyoruz. Lundin'i de Nieminen'i de tepeleyecek cüssede bir kız değil."

"Tabii silah kullanmadığını varsayarsak. Fiziki eksikliğini bir tabancayla kapatabilir"

"Ama olayların seyri öyle göstermiyor."

"Evet. Göz yaşartıcı sprey kullanıp Lundin'in hayalarına öyle bir tekine atmış ki bir topunu patlatmış, üstelik çenesini de dağıtmış. Lundin ayağına mermiyi bunlardan sonra yemiş. Ama bence tabanca Lisbeth'in değil."

"Adli tıp, Lundin'in vurulduğu silahı inceledi. P-83 Wanad, Makarov tabancasıyla aynı kurşunu atıyor. Üzerinde Salander'in parmak izi var. Buna bakarak tabancanın ona ait olduğunu söyleyebiliriz."

"Orası öyle ama silah dört yıl önce Örebro'daki bir silah dükkânından çalınmış. Hırsız daha sonra yakalanmış ama silah ele geçirilememiş. Uyuşturucu problemi olan hırsız Svavelsjö MK grubuna takılıyormuş. Bence silah ya Lundin'in ya da Nieminen'in."

"Şöyle olabilir: Silah Lundin'indir. Salander bir biçimde onun elinden almaya çalışırken silah patlamış, kurşun Lundin'in ayağına isabet etmiştir. Demek istediğim, adam hâlâ yaşadığına göre onu öldürmeyi düşünmemiş."

"Ya da kimbilir, Lundin'in ayağına sadist bir dürtüyle ateş etmiştir. Ama Nieminen'i nasıl halletti? Göründüğü kadarıyla onda bir şey yok."

"Aslında bir yara var. Göğüs kafesinde, yanık yarası."

"Ee?"

"Tahminen elektrik tabancası."

"Yani Salander elektrik tabancası, tabanca ve göz yaşartıcı sprey taşıyordu. Bunların toplam ağırlığı nedir? Hayır, silah kesinlikle Lundin ya da Nieminen'in. Belli ki Salander onlardan birinin elinden almış. Lundin'in nasıl vurulduğunu içlerinden biri anlatana kadar bilemeyeceğiz."

"Tamam."

"Lundin daha önce bahsettiğim nedenle tutuklandı. Ama Nieminen'i tutuklamak için elimizde hiçbir şey yok. Yani öğleden sonra onu serbest bırakmayı düşünüyorum."

Sonny Nieminen karakoldan çıktığında boktan bir durumdaydı. Dili damağı kurumuştu, önce bir büfeye uğrayıp koca bir şişe suyu kafasına dikti, bir paket sigara aldı. Cep telefonunun baterisini kontrol ettikten sonra Hans-Åke Waltari'yi aradı. Otuz üç yaşındaki Waltari, Svavelsjö MK'nin hiyerarşisinde üçüncü sıradaydı. Waltari ancak dördüncü çalıştan sonra cevap verdi.

"Nieminen. Dışarıdayım."

"Tebrikler."

"Neredesin?"

"Nyköping."

"Ne bok yemeye oradasın?"

"Sen ve Magge kodese girince araziye uyup, ne olacak görelim dedik."

"İyi, gördünüz işte. Diğerleri nerede?"

Hans-Åke Waltari, Svavelsjö MK'nin diğer beş üyesinin nerede olduklarını anlattı. Nieminen'in öfkesi dinmemişti.

"Siz karılar gibi saklanırken işleri hangi pislik yürütecek?"

"Haksızlık ediyorsun ama. Sen ve Magge ne bok olduğunu bilmediğimiz bir işin peşine düşüyor, sonra polisin aradığı o kaltakla çatışmaya giriyorsunuz. Magge vuruluyor, sen de kodesi boyluyorsun. Arkasından da polis Nykvarn'da mezar kazmaya başlıyor."

"Ee?"

"Ee'si, Magge ile senin başka neler gizlediğinizi merak ediyoruz."

"Ne bok gizlemiş olabiliriz? Şirketin bütün işlerini biz yürütüyoruz."

"Ama bana kimse şu mezarlardan bahsetmedi. Cesetleri bulunan adamlar da kim?"

Sonny Nieminen dilinin ucuna gelen ağır sözcükleri engelledi. Waltari mankafanın biriydi ama kavga edecek zaman değildi. Şimdi en kısa sürede adamları bir araya getirmeliydi. Ayrıca beş polis sorgusunda her şeyi inkâr ettikten sonra, karakola yalnızca beş yüz metre uzakta, telefonda gevezelik etmek akıllı bir adamın yapacağı şey değildi.

"Siktir et şimdi cesetleri," dedi. "Hiçbir fikrim yok. Ama Magge boka battı. Bir süre içeride kalacak, onun yokluğunda şef benim."

"Peki, ne olacak şimdi?"

"Siz böyle yeraltına çekilmişken, mallara kim bakıyor?"

"Benny Karlsson işlere bakmak için kulüpte kaldı. Siz yakalandığınızda polis kulüpte arama yaptı, bir şey bulamadılar."

"Benny K," diye patladı Nieminen. "Onun ağzı hâlâ süt kokuyor."

"Hemen öfkelenme. Magge ile senin arkadaşlık ettiğiniz şu zebani de onunla birlikte."

Sonny Nieminen birden buz kesti. Etrafına acele bir göz atıp büfenin önünden birkaç metre uzaklaştı.

"Ne dedin?" dedi sesini alçaltarak.

"Şu sarışın şeytan birdenbire ortaya çıkıp saklanmak için yardım istedi."

"Lanet olsun, Waltari, onu bütün ülkede polis katili diye arıyorlar."

"Evet... O da bunun için saklanmak istiyor. Ne yapacağız? O sizin arkadaşınız."

Nieminen bir süre gözlerini kapadı. Ronald Niedermann Svavelsjö MK'ye bir sürü iş getirmiş, yılardır hatrı sayılır miktarda para kazanmışlardı. Ama kesinlikle arkadaşları değildi. Tehlikeli bir psikopattı. Ayrıca bu psikopat bütün ülkede harıl harıl aranıyordu. Ona bir saniye olsun güven duymamıştı. En iyisi kafasında bir mermiyle cesedinin bulunmasıydı. O zaman polis baskısı hiç değilse bir parça hafiflerdi.

"Ee, nereye götürdünüz?"

"Benny K ilgileniyor. Viktor'a götürdü."

Ekonomi "uzmanı" ve kulübün kasası olan Viktor Göransson, Jårna'nın hemen dışında oturuyordu. Lise düzeyinde hesap yapmayı öğrendikten ve biraz da kendini geliştirdikten sonra, Yugoslavyalı bir barlar kralına ekonomi danışmanı olmuştu. 1990'ların başında, kral ve çetesiyle birlikte dolandırıcılıktan hapsi boylamış ve orada Magge Lundin'le tanışmıştı. Svavelsjö MK'nin üyelerinden bir tek o takım elbise ve kravatla dolaşırdı.

"Waltari, hemen arabaya atlayıp Södertälje'ye git. Kırk beş dakika sonra banliyö tren istasyonunun önünde buluşalım."

"Hoppala. Bu telaş niye?"

"Çünkü duruma hemen el koymalıyız."

Hans-Åke Waltari, Svavelsjö'den çıkarlarken Nieminen'e göz ucuyla baktı, kedi gibi sessizce oturuyordu. Magge Lundin'den farklı olarak, Nieminen kolay idare edilir biri değildi. Yakışıklıydı, uysal bir görünümü vardı ama ateşi çabuk yükselen, tehlikeli bir hergeleydi. Özellikle de içtiğinde. Şimdi ayıktı ama Waltari onun liderliğindeki bir gelecekten endişeleniyordu. Magge bir yolunu bulup Nieminen'i hizaya getirmesini biliyordu ama artık o yoktu

Benny K'yi kulüp binasında bulamadılar. Nieminen onu cep telefonundan' iki defa aradı ama cevap alamadı.

Nieminen'in kulüp binasından iki kilometre uzaktaki evine gittiler. Polis evde arama yapmış, ama Nykvarn'daki soruşturmada işlerine yarayacak bir şey bulamamıştı. Hatta hiçbir suç unsuruna rastlanmamıştı, Nieminen'in serbest bırakılmasının nedeni de buydu.

Nieminen duş alıp elbiselerini değiştirirken Waltari mutfakta oturup sabırla bekledi. Daha sonra Nieminen'in evinin arkasındaki ormana girip yüz elli metre kadar yürüdüler. Toprağı kazarak yüzeye yakın bir yerden bir sandık çıkardılar. Sandıkta beş yarı otomatik tabancayla birlikte, tam otomatik bir AK5, çok sayıda mermi ve yaklaşık iki kilo kadar da patlayıcı vardı. Bunlar Nieminen'in küçük cephaneliğiydi. Tabancalardan ikisi, Lisbeth Salander'in Stallarholmen'deki kavgada Nieminen'den aldığı tabancayla aynı kafileden, Polonya yapımı P-83 Wanad'dı.

Lisbeth Salander aklına her geldiğinde Nieminen huzursuz oluyordu. Nezarethanedeyken, Nils Bjurman'ın yazlığının önünde yaşananları tekrar tekrar düşünmüştü.

Orada yaşananlar aklının ucundan bile geçmezdi. Magge Lundin'le birlikte Nils Bjurman'ın evini yakmaya gitmişlerdi. Emri o lanet olası sarışın zebani vermişti. Orada, o zilli Salander'le karşılaşmışlardı; 1.50 boyunda, çöp gibi bir kızdı. Nieminen kaç kilo olduğunu merak etmişti hep. Sonra ikisinin de beklemediği bir şiddet patlamasıyla çok boktan bir duruma düşmüşlerdi.

Olayların nasıl geliştiğini iyi hatırlıyordu. Salander, Magge'nin yüzüne bir tüp göz yaşartıcı sprey püskürttükten sonra, biri hayasma, diğeri çenesine olmak üzere iki tekme yapıştırmıştı. Bu tekmelerin etkili olması için fazla kas gücü gerekmezdi. *Magge'yi gafil avladı. Bu anlaşılır bir şey.*

Ama daha sonra Lisbeth onu da tepelemişti, Sonny Nieminen'i! Benim diyen delikanlının kavgaya girmekten çekineceği adamı. Çok hızlı hareket etmişti. Silahını çekmesine fırsat vermeden, sanki bir sivrisineği ezermiş gibi, aşağılayıcı bir şekilde devre dışı bırakmıştı Niemien'i. Elektrik tabancasıyla yapmıştı bunu. Bu kız...

Kendine geldiğinde neredeyse hiçbir şey hatırlayamıyordu Nieminen. Magge ayağından vurulmuş, polisler gelmişti. Polislerin Södertalje ve Strängnäs arasında yaptıkları bir sürü gevezelikten sonra Södertalje Polis Merkezi'nin hücresinde bulmuştu kendini. Lisbeth Salander, Magge Lundin'in Harley-Davidson'ını çalıp ortalardan kaybolmuştu. Üstelik Nieminen'in deri ceketinden Svavelsjö MK'nin logosunu kesip almıştı. Bar kuyruğunda bekleyenlerin yana çekilip ona yol vermeleri için bu sembolü görmeleri yeterdi. Normal bir İsveçlinin anlayamayacağı bir statü sembolüydü bu logo. Lisbeth onu aşağılamıştı.

Sonny Nieminen'in içi içini yiyordu. Polis sorgusunda susmuştu. Lisbeth Salander adı artık onun için hiçbir anlam ifade etmeyene kadar, Stallarholmen'de yaşananları hiç kimseye anlatamazdı. Lisbeth, Magge Lundin'in ilgilendiği küçük bir ayrıntıydı sadece; bu işi başlarına o lanet Niedermann sarmıştı. Bu kızdan iliklerine kadar nefret ettiğini fark ederek şaşırdı. Aslmda soğukkanlı ve temkinliydi. Bu utanç lekesinden kurtulmak için gelecekte eline elbette bir fırsat geçecekti, bundan emindi. Ama önce Salander ve Niedermann'ın Svavelsjö MK'de yol açtıkları karmaşaya bir son vermek gerekiyordu.

Nieminen, Polonya yapımı iki silahı aldı, şarjörlerine mermi doldurup birini Waltari'ye verdi.

"Bir planımız var mı?"

"Şu Niedermann'la biraz konuşacağız. O bizden biri değil, şimdiye kadar da hiç polise düşmedi. Yakalandığında nasıl davranacağından emin değilim, konuşursa hepimiz kodesi boylarız. Şimdi gidip eşeği

sağlam kazığa bağlamamız gerek."

"Yani onu..."

Nieminen, Niedermann'ın ortadan kaldırılmasına çoktan karar vermişti ama Niedermann'ın kaldığı yere gitmeden Waltari'yi ürkütmek istemiyordu.

"Bilemiyorum. Hele bir nabzını yoklayalım. Eğer hemen yurt dışına kaçma gibi bir planı varsa yardım ederiz. Yakalanma riski olduğu sürece bizim için bir tehdit."

Nieminen ile Waltari, Viktor Göransson'un Järna'nın dışındaki evine vardıklarında karanlık çöküyordu. Evde ışığın olmaması iyi bir işaret değildi. Bir süre arabanın içinde kalıp beklediler.

"Belki dışarı çıkmışlardır," dedi Waltari.

"Tabii ya, Niedermann'la bara gitmişlerdir," dedi Nieminen arabanın kapısını açarken.

Dış kapı kilitli değildi. Işıkları açarak odadan odaya dolaştılar. Temiz ve tertipli bir evdi. Bu, büyük ihtimalle, adı her neydiyse, Göransson'un birlikte yaşadığı kızın eseriydi.

Göransson ile kız arkadaşını bodrumda, çamaşırhane olarak kullanılan yerde buldular.

Nieminen eğilip cesetleri inceledi. Bir parmağıyla adım hatırlayamadığı kadına dokundu. Buz gibi ve kaskatıydı. Demek ki en az yirmi dört saat önce öldürülmüşlerdi.

Nieminen'in nasıl öldürüldüklerini anlaması için patolog raporuna ihtiyacı yoktu. Kızın başı yüz seksen derece bükülerek boynu kırılmıştı. Üzerinde kot pantolon ve tişört vardı. Göründüğü kadarıyla başka bir yerinde darbe izi yoktu.

Bununla birlikte Göransson'un üzerinde yalnızca külot vardı. Bütün vücudu kelimenin tam anlamıyla haşat edilmişti. İki kolu sanki bükülerek kırılmış iki dal parçası gibi tuhaf bir şekil almıştı. Uzun süren bir eziyete, daha doğrusu işkenceye maruz kaldığı ortadaydı. Nieminen'in anlayabildiği kadarıyla öldürücü darbeyi boğazına almıştı, gırtlağı içine göçmüştü.

Sonny Nieminen doğruldu, bodrumun merdivenlerini tırmanarak, onu izleyen Waltari'yle birlikte dışarı çıktı. Evden elli metre kadar ilerideki ahıra gittiler. Nieminen bir darbeyle asma kilidi kırıp ahırın kapısını açtı.

İçeride 1991 model, koyu mavi bir Renault vardı.

"Göransson'un arabası neydi?"

"Saab."

Nieminen iç çekti. Cebinden bir anahtar çıkardı, ahırın iç taraflarındaki bir kapıyı açtı. Çok geç kaldığını anlaması için etrafına şöyle bir göz atması yetti. Silah dolabının ağır kapısı açıktı.

Nieminen yüzünü buruşturdu.

"Yaklaşık 800.000 kron," dedi.

"Ne?"

"Svavelsjö MK'nin bu dolapta yaklaşık 800.000 kronu vardı. Bizim paramız."

Svavelsjö MK'rıin kasasında yatırım yapılarak temizlenmeyi bekleyen paradan yalnızca üç kişinin haberi vardı. Viktor Göransson, Magge Lundin ve Sonny Nieminen. Niedermann kaçaktı, paraya ihtiyacı vardı ve çetenin paralarının Göransson'da olduğunu biliyordu.

Nieminen kapıyı kapattı ve ağır adımlarla ahırdan dışarı çıktı. Başlarına gelen felaketi düşünüyordu. Svavelsjö MK'nin bir kısım gelirleri onun ulaşabileceği değerli kâğıtlardı. Diğer bir kısmıysa

ancak Magge Lundin'in yardımıyla yeniden organize edebilecekleri yatırımlardı. Ama yatırımların büyük bir kısmı, eğer bu konuda Magge Lundin'e anlaşılır bilgiler vermediyse, yalnızca Göransson'un kafasındaydı. Nieminen, bunları Magge Lundin'in bildiğinden emin değildi; Magge ekonomiden hiçbir bok anlamazdı. Nieminen, Svavelsjö MK'nin gelirlerinin yüzde 60'ını artı Göransson'u kaybettiklerinin farkındaydı. Bu yıkıcı bir darbeydi. Her şeyden önce günlük işlerini yapabilmeleri için nakit paraya ihtiyaçları vardı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Waltari.

"Şimdi gidip neler olduğunu polise anlatacağız."

"Polise mi gideceğiz?"

"Evet, başka ne bok yiyebiliriz. Evin her tarafında benim parmak izlerim var. Göransson ve onun amcığının hemen adli tıbba gönderilmesi ve böylece ben kodesteyken öldürüldüklerinin anlaşılması gerekir."

"Tamam, çaktım."

"İyi. Hemen Benny K'yı bul, onunla konuşmak istiyorum, tabii hâlâ yaşıyorsa. Sonra da şu Ronald Niedermann denilen adamı arayacağız. Kuzeyde ilişkide olduğumuz bütün kulüpler gözlerini dört açıp bu adamı arayacaklar. O zebaninin başını altın bir tabakta istiyorum. Büyük ihtimalle Göransson'un Saab'ını kullanıyordur. Plakası neyse bana bildir."

Lisbeth Salander, cumartesi günü öğleden sonra ikide uyandı. Bir doktor parmağıyla onu dürtüyordu.

"İyi günler' dedi. "Adım Benny Svantesson, doktorum. Ağrın var mı?"

"Evet," dedi Lisbeth Salander.

"Birazdan bir ağrı kesici alacaksın, ama önce seni muayene etmek istiyorum."

Doktor Lisbeth Salander'in berelenmiş bedeninin orasına burasına dokunarak muayene etti. Lisbeth Salander çok rahatsız olmuştu ama kavga etmektense sessiz kalmanın daha iyi olacağına karar verdi.

"Durumum nasılmış?" diye sordu.

"Herhâlde düzelecek," diyen doktor kısa birkaç şey daha ekledikten sonra ayağa kalktı ama bunlar pek de aydınlatıcı şeyler değildi.

Doktor odadan çıktıktan sonra bir hemşire Lisbeth Salander'in lazımlığı kullanmasına yardım etti. Lisbeth tekrar uykuya daldı.

Alexander Zalachenko, namı diğer Karl Axel Bodin öğle yemeğinde sıvı şeyler aldı. Yüzündeki kasların en küçük bir hareketinde çenesinde ve yanak kemiklerinde keskin acılar hissediyordu. Bir şey çiğnemesi düşünülemezdi bile. Gece yapılan ameliyattan sonra çenesi titanyum askıya alınmıştı.

Bununla birlikte ağrıları dayanamayacağı ölçüde değildi. Zalachenko acıya alışkındı. On beş yıl önce arabasının içinde meşale gibi yandığı o günden sonra çektiği acılardan daha ağırı olamazdı. Tedaviden sonra acı dolu bir süreç yaşamıştı.

Doktorlar hayati tehlikeyi atlattığım söylüyorlardı ama aldığı yaraların ciddiyetini ve yaşını hesaba katarak birkaç gün daha yoğun bakımda kalmasına karar vermişlerdi.

O cumartesi dört ziyaretçisi vardı.

Saat on civarında Cinayet Masası Komiseri Erlander ziyaret etmişti. Bu defa yanında şıllık Sonja Modig yoktu. Onun yerine Modig'den çok daha sevimli olan polis memuru Jerker Holmberg

vardı. Yaklaşık olarak bir akşam önce Ronald Niedermann hakkında sordukları soruların aynılarını sordular. Zalachenko, bu konuda kafasında kurduğu öyküden bir adım gerilemedi ve hiç hata yapmadı. Kadın ticareti ve diğer yasa dışı faaliyetlerle ilişkisine dair bütün iddiaları reddederek hiçbirinden haberinin olmadığını söyledi. O hastalık sebebiyle emekli olmuştu ve polislerin sözünü ettiği şeyleri ilk defa duyuyordu. Ronald Niedermann'ı suçladı ve o polis katilinin yakalanabilmesi için yardım önerdi.

Bununla birlikte polise pratikte yardım edebileceği çok fazla şey de yoktu. Niedermann'ın kimlerle takıldığını ve saklanmak için kimlere başvurabileceğini bilmiyordu.

Saat on bir civarında savcılık makamından gelen biri Lisbeth Salander'e eziyet ettiği ve öldürmeye teşebbüs ettiği için hakkında soruşturma açıldığını bildirdi. Zalachenko, bu yöndeki iddiaları, kurbanın kendisi olduğu ve asıl Lisbeth Salander'in onu öldürmeye çalıştığı iddiasıyla reddetti. Savcılık temsilcisi ona avukat atayabileceklerini söyledi. Zalachenko bunu düşünecekti.

Aslında Zalachenko'nun bu öneriyi kabul etmek gibi bir niyeti yoktu. Onun zaten bir avukatı vardı. Sabah ilk yaptığı iş, bu avukatı arayarak en kısa zamanda hastaneye gelmesini istemekti. Hasta yatağının yanındaki üçüncü ziyaretçi işte bu avukat, yani Martin Thomasson'du. Kaygılı bir yüz ifadesiyle odaya giren Thomasson, elini aralarından geçirerek ince sarı saçlarını geriye attı, gözlüğünü düzeltti ve müvekkilinin elini sıktı. Tombul, sevimli bir adamdı. Yugoslav mafyasının işlerine baktığından şüphelenildiği için hakkında bir soruşturma yürütülüyordu. Ama aldığı davaları kazanmasıyla da ünlenmişti.

Zalachenko beş yıl önce sahibi, olduğu Liechtenstein'daki küçük şirketinin fonlarını yeniden yapılandırmaya ihtiyaç duyduğunda, bir tanıdığının tavsiyesiyle Thomasson'la ilişkiye geçmişti. Söz konusu olan fonlar büyük miktarda değildi ama Thomasson inanılmaz bir

beceri göstermiş, Zalachenko'yu vergi vermekten kurtarmıştı. O günden sonra Zalachenko, Thomasson'a birkaç iş daha vermişti. Thomasson paraların, yeraltı faaliyetlerinden geldiğini biliyordu ama bu onu rahatsız etmiyordu. Zalachenko bütün faaliyetlerinin Niedermann'la ortak oldukları yeni bir şirkette yapılandırılmasına karar vermişti. Thomasson'a işin ekonomik bölümünü idare eden üçüncü, gizli ortak olmasını önermişti. Thomasson da bu öneriyi hiç itiraz etmeden kabullenmişti.

"Vay be, Bay Bodin, pek iyi görünmüyorsunuz."

"Ağır eziyetlere maruz kaldım, canımı zor kurtardım," dedi Zalachenko.

"Görüyorum, anladığım kadarıyla şu Lisbeth Salander denen kızın işi."

"Ortağımız Niedermann, başını ciddi bir belaya soktu," dedi Zalachenko sesini alçaltarak.

"Anlamıştım."

"Polisler benim de bazı şeylere karıştığımdan şüpheleniyor... "

"Tabii ki sizin hiçbir ilginiz yok. Siz bir kurbansınız. Basında böyle bir imaj oluşturmamız gerekiyor. Bayan Salander'in zaten kötü bir imajı var... Ben bu işe bakacağım."

"Teşekkürler."

"Ama ben bir ceza avukatı değilim. Uzman bir avukatın yardımına ihtiyacınız olacak. Güvenebileceğiniz bir avukat bulacağım."

Günün dördüncü ziyaretçisi cumartesi akşamı saat on birde geldi. Kimliğini gösterip acil bir durum olduğunu söyleyerek hemşirelerden izin aldı. Hemşireler onu Zalachenko'nun odasına götürdüler. Hâlâ uyanık olan Zalachenko, düşüncelere dalmıştı.

"İsmim Jonas Sandberg," diyerek elini uzattı adam. Zalachenko kendine uzanan eli havada bıraktı.

Bu otuz beş yaşlarında bir adamdı. Saçları kum rengine boyanmıştı, bir kot pantolon, kareli bir gömlek ve deri bir ceket giymişti Zalachenko onbeş saniye sessizce inceledi adamı.

"Ben de sizden biri ne zaman boy gösterecek diye merak ediyordum."

"SÄPO adına çalışıyorum," dedi Sandberg kimliğini göstererek.

"Hiç sanmam," dedi Zalachenko.

"Pardon?"

"Belki SÄPO'da memursun ama onlar adına çalıştığından şüpheliyim."

Jonas Sandberg bir süre sustu, etrafını inceledi, ziyaretçi sandalyesini çekerek oturdu.

"Dikkat çekmemek için bu kadar geç geldim. Sana nasıl yardım edebileceğimizi konuştuk. Neler olabileceği konusunda açık bir fikre varmamız gerekiyor. Ben olanlar hakkında senin görüşünü dinlemeye geldim. Eğer ne yapmak istediğini anlayabilirsek, ortak bir strateji geliştirebiliriz."

"Peki, şu sizin stratejiniz... Nasıl bir stratejiymiş bu?"

Jonas Sandberg hasta yatağındaki adama düşünceli bir ifadeyle baktıktan sonra ellerini iki yana açtı.

"Bay Zalachenko... Korkarım yol açacağı zararlara göz yumamayacağımız bir süreç başladı. Durumu kendi aramızda tartıştık. Gosseberga'daki mezarı ve Salander'in aldığı üç kurşun yarasını görmezlikten gelmek o kadar kolay olmayacak ama bütün umutlar da tükenmiş değil. Kızınızla aranızdaki çatışma, korkularınızı ve işin nasıl böylesi dramatik boyutlara ulaştığını açıklayabilir. Ama

korkarım ki bir süre cezaevinde kalacaksınız."

Zalachenko birden tuhaf bir coşkuya kapıldı. Eğer içinde bulunduğu durum müsaade etse kahkahalar atacaktı. Dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı, daha fazlası korkunç acılara neden oluyordu.

"Yani ortak stratejimiz bu ha!"

"Bay Zalachenko, zararı en aza indirmek diye bir kavramın bilincindesinizdir Sanırım. Ortak bir karara varmak zorundayız. Bizim iktidarımızın yettiği kadarıyla, avukat tutmak da dâhil ne gerekiyorsa yapacağız, ama bunun için iş birliği ve birtakım garantilere ihtiyacımız var."

"Size tek bir garanti verebilirim, bu iş atlatılacak." Kollarım iki yana açtı. "Niedermann günah keçisi olacak ve size onun asla yakalanmayacağını garanti ederim."

"Ama teknik kanıtlar... "

"Sıçarım teknik kanıtlara! Bütün sorun, soruşturmanın nasıl yürütüleceği ve gerçeklerin nasıl sunulacağı. Benim garantim şu...Eğer beni bu boktan kurtarmazsanız basını buraya çağırıp bir basın toplantısı düzenleyeceğim. İsimleri, tarihleri, olayları hatırlıyorum. Sana benim kim olduğumu hatırlatmama gerek yok sanırım."

"Ama anlamıyorsunuz..."

"Yoo, çok iyi anlıyorum. Sen Yalnızca bir emir erisin. Söylediklerimi şefine ilet, o bunu anlayacaktır. Ona, her şeyin elimde bir kopyası olduğunu söyle. Her şeyin! Sizi yerin dibine sokarım."

"Anlaşmak zorundayız."

"Bu konuşma bitti, şimdi buradan defol! Ve onlara bu konuyu tartışmak için bir dahaki sefere adam gibi birini göndermelerini

söyle."

Zalachenko başını çevirerek ziyaretçisiyle göz temasını kesti. Jonas Sandberg kısa bir süre Zalachenko'ya baktıktan sonra omuzlarını silkip ayağa kalktı. Odanın kapısına ulaştığında Zalachenko'nun sesini yeniden duydu.

"Bir şey daha!"

Sandberg ona döndü.

"Salander!"

"Ee, ne olmuş ona?"

"O ortadan kaldırılacak."

"Ne demek şimdi bu?"

Sandberg, Zalachenko'nun bir süre gülümsemeye çalıştığını gördü.

"Anladığım kadarıyla siz süt çocukları onu öldüremeyecek kadar hassassınız. Yoksa bunu yapacak imkânlardan yoksun musunuz? Bu işi kim yapacak... Sen mi? O ortadan kaldırılmalı. Şahitliği geçersiz hâle getirilmeli. Hiç olmazsa ömür boyu akıl hastanesine kapatılmalı."

Lisbeth Salander, odasının önündeki koridordan gelen ayak seslerini dinledi. Jonas Sandberg ismi ona bir şey ifade etmiyordu ve onun ayak seslerini de ilk defa duyuyordu. Yattığı odanın kapısı, bütün bir akşam açık durmuş, hasta bakıcılar on dakikada bir kontrole gelmişlerdi. Adamın geldiğini duymuş ve hemen kapısının önünde, acil bir iş için Karl Axel Bodin'i görmesi gerektiğini hemşirelere açıklarken dinlemişti. Konuşmalardan kimliğini gösterdiğini anlamış ama ismi hakkında ya da kimliğin cinsi hakkında ona ipucu veren bir konuşma geçmemişti.

Hasta bakıcı adama beklemesini söyleyerek, Karl Axel Bodin'in

uyanık olup olmadığını kontrol etmeye gitmişti. Bütün bunlardan, adamın ikna edici bir kimliğe sahip okluğu sonucunu çıkartan Lisbeth Salander, hasta bakıcının koridorun sol tarafındaki odaya ulaşmak için on yedi adım attığını, adamınsa aynı mesafeyi on dört adımda geçtiğini kafasına kaydetmişti. Demek ki Zalachenko'nun odası kendi odasından ortalama 15,5 adım ötedeydi. Bir adım altmış santimetre diye düşünülürse, Zalachenko ile arasındaki mesafe 930 cm olmalıydı. *Tamam, şuna yaklaşık on metre diyelim*. Yattığı odanın genişliğinin yaklaşık beş metre olduğunu tahmin eden Salander, Zalachenko'nun ondan iki kapı ötede yattığına karar verdi.

Yatağının yanındaki komodinin üzerinde duran yeşil rakamlı elektronik saate göre adamın ziyareti tamı tamına on dakika sürmüştü.

Jonas Sandberg odasından çıktıktan sonra Zalachenko uzun süre uyanık kaldı. İsveç'in amatör istihbarat ajanlarının, gereksiz yere, sahte isim kullanmaya özen gösterdiklerini bildiğinden, Jonas Sandberg isminin sahte olduğundan emindi. Jonas'tan, ya da adı her neydiyse, edindiği ilk izlenime göre Servis, içinde bulunduğu durumun farkındaydı. Medyanın ilgisi dikkate alınırsa bu durumdan kurtulmak o kadar da kolay değildi. Bu ziyaret endişelendiklerinin göstergesiydi. Endişelenmeliydiler de.

Lehinde ve aleyhindeki durumları tarttı, avantaj ve dezavantajlarını kafasında bir sıraya soktu. Durum boka sarsa bile kendini kurtarabilirdi. En ideal durum, kendisinin Gosseberga'daki evinde, Niedermann'ın yurt dışında güvende, Lisbeth Salander'in de mezarda olmasıydı. Neler olduğunu rasyonel bir şekilde açıklayabilse de Lisbeth'in mezardan nasıl çıktığını, nasıl çiftliğe geldiğini ve iki balta darbesiyle hayatını nasıl mahvettiğini bir türlü anlayamıyordu. Bu kız inanılmaz dayanıklıydı.

Bununla birlikte Ronald Niedermann'a ne olduğunu, Salander'in işini bitirmek dururken niçin arkasını dönüp kaçtığını çok iyi

anlıyordu. Niedermann'ın kafasında bir tahtanın eksik olduğunu, halüsinasyonlar ve hayaletler gördüğünü biliyordu. Niedermann'ın akıl dışı tepkiler verdiğine ve korkudan altına ettiğine birkaç kez şahit olmuştu.

İşte Zalachenko'yu endişelendiren de buydu. Ronald Niedermann, hâlâ yakalanmadığına göre şimdilik rasyonel davranıyor demekti. Büyük ihtimalle Tallinn'e gidecek, Zalachenko'nun ilişkide olduğu suç imparatorluğundan korunma isteyecekti. Zalachenko, Niedermann'ın dağılabileceği ihtimalini bir türlü kafasından atamadığı için endişeliydi. Polisler peşindeyken, o akıl dışı sanrılara kapılarak yanlış yaparsa başı ciddi belaya girerdi. Teslim olmayacağı açıktı, bu da ya daha fazla polis ya da Niedermann ölecek demekti.

Zalachenko, bunu düşündükçe huzursuz oluyordu. Niedermann'ın ölmesini istemiyordu, o onun oğluydu. Ama diğer yandan Niedermann'ın canlı yakalanmaması gerektiği bir gerçekti. Niedermann daha önce hiç karakola düşmemişti. Onun sorguda nasıl davranacağını kestiremiyordu, daha da kötüsü Niedermann'ın susmayı beceremeyeceğini düşünüyordu. Dolayısıyla polis tarafından öldürülmesi canlı yakalanmasından daha iyiydi. O zaman oğlu için yas tutardı ama aksi hâlde kendisi ömür boyu cezaevinde kalırdı.

Niedermann 48 saattir yakalanmamıştı, bu iyiydi. Aklının iyi çalıştığının göstergesiydi. Yenilmez bir Niedermann'ın göstergesiydi.

Uzun vadeli düşünülürse endişelenecek başka bir şey daha vardı. Zalachenko'dan talimat almadan hayatını nasıl sürdürecekti? Uzun yıllar boyunca, onu yönlendirmediğinde ya da dizginlerini gevşek bıraktığında, ne yapacağını şaşırdığına ve kararsız kaldığına şahit olmuştu Zalachenko.

Oğlunun durumuna çok kez acımış ve davranışlarından utanç duymuştu. Ronald Niedermann kuşkusuz yetenekli biriydi. Fiziki özellikleri ona korkutucu bir görünüm veriyordu. Üstelik becerildi ve

soğukkanlı bir organizatördü. Tek problemi liderlik içgüdüsünden yoksun olmasıydı. Birilerinin ona her zaman neyi, nasıl yapacağını söylemesi gerekiyordu.

Ama şimdi Niedermann, Zalachenko'nun kontrol alanının dışındaydı ve asıl önemlisi Zalachenko'nun güvenliği söz konusuydu. Risk altındaydı, belki de şimdiye kadar olduğundan çok daha tehlikeli bir durumla karşı karşıyaydı.

Avukat Thomasson'un ziyareti Zalachenko'yu sakinleştirmeye yetmemişti. Thomasson sonuçta bir şirket avukatıydı. Kendi alanında ne kadar başarılı olursa olsun, bu durumda, Zalachenko ona fazla güvenemezdi.

Jonas Sandberg'in ziyareti ona daha iyi bir can yeleği sunmuştu ama bu can yeleği pekâlâ bir tuzak da olabilirdi. Elindeki kartları iyi oynamalı, durumu kontrol altında tutmalıydı. Kontrol her şey demekti.

Son olarak, güvenebileceği kendi kaynakları vardı. Şu anda durumu iyi değildi ama birkaç gün, bilemedin bir hafta sonra kendini toparlardı. Eğer işler çığırından çıkarsa, belki yalnızca kendi kendine güvenmesi gerekecekti. Saklanacak bir yere, pasaport ve nakit paraya ihtiyacı vardı. Bunları Thomasson tedarik edebilirdi. Ama önce sağlığının ayağa kalkabilecek kadar düzelmesi gerekiyordu.

Gece saat birde, nöbetçi hemşire ona bakmak için odasına girdiğinde, Zalachenko uyuyormuş numarasına yattı. Hemşire kapıyı kapatıp çıktığında bin bir zahmetle doğrulup, yatağın kenarından ayaklarını sarkıttı. Uzun bir süre hiç hareket etmeden bekleyerek denge duygusunu kontrol etti. Önce sol ayağını dikkatle yere bastı. Şansına, balta darbesi zaten sakat olan sağ ayağına gelmişti. Yatağın yanındaki dolapta duran protezini alıp bacağına taktı. Ayağa kalktı. Ağırlığını sağlam sol ayağına vererek sağ ayağını yere basmayı denedi. Ağırlığı sağ ayağına aktardığında bacağından keskin bir acı

yükseldi.

Dişlerini sıkarak bir adım attı. Koltuk değneklerine ihtiyacı vardı, çok geçmeden herhalde verirlerdi. Duvardan destek alarak, aksak adımlarla kapıya doğru yürüdü. Kapıya varması birkaç dakika sürdü, her adımda durup acıyla baş etmesi gerekiyordu.

Sağlam bacağının üzerinde bir süre dinlendikten sonra, kapıyı hafifçe aralayıp koridora baktı. Kimseyi göremeyince, bu defa başını dışarı uzattı. Sol taraftan hafif sesler geliyordu. Gece nöbetindeki hemşirelerin odası, koridorun karşı tarafında, yirmi metre kadar mesafedeydi.

Başını sağa çevirip koridorun sonundaki girişe baktı.

Daha önce hemşirelere Lisbeth Salander'in sağlık durumunu sormuştu. Ne de olsa onun babasıydı. Belli ki hemşirelere hastalarla tartışmama talimatı verilmişti. Bir hemşire Salander'in durumunun istikrarlı olduğunu söylerken, gayriihtiyari koridorun soluna bakmıştı.

Demek ki Salander'in odası, kendi odasıyla çıkış arasındaydı.

Kapıyı dikkatle kapattı, topallayarak yatağına döndü. Protezini çıkarttı. Yatağına uzandığında ter içinde kalmıştı.

Cinayet Masası Memuru Jerker Holmberg, Stockholm'e öğleyin vardı. Yorgun, aç ve bitkindi. Metroya binip Emniyet Müdürlüğü'ne giderek, doğrudan Komiser Bublanski'nin odasına girdi. Curt Svensson ile Sonja Modig ondan önce gelmişlerdi. Bublanski, ön soruşturma ekibinin başındaki Richard Ekström'ün başka bir işinin olduğunu bildiğinden, toplantıyı pazar günü düzenlemişti.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Bublanski. "Sanırım bu faciada doğru tarafta durabilmek için, sakin bir konuşmaya ihtiyacımız var. Jerker, yeni bir şey var mı?"

"Telefonda anlattıklarımdan başka bir şey yok. Zalachenko bir milim bile gerilemiyor. Sanki sütten çıkmış ak kaşık. Hiçbir bilgi de vermiyor. Yalnızca..."

"Evet?"

"Sen haklıymışsın, Sonja. Şimdiye kadar karşılaştığım en iğrenç adam. Bir polisin bu tür sözcüklerle değerlendirme yapmasının tuhaf olduğunu biliyorum ama hesaplı soğukluğunun altında ürkütücü bir şeyler var."

"Tamam," dedi Bublanski. "Evet, elimizde ne var? Sonja?"

"Bu raundu özel araştırmacılar kazandılar. Resmî kayıtlarda Zalachenko diye bir isme rastlamadım ama Karl Axel Bodin diye biri var. 1942'de Uddevalla'da doğmuş. Anne adı Marianne, baba adı Georg Bodin. Böyle birileri varmış. 1946 yılında bir kazada ölmüşler. Karl Axel Bodin, Norveç'te, amcasının yanında yetişmiş. Yani resmî olarak İsveç'e taşındığı 1970 yılı öncesine ait bilgiler yok. Mikael Blomkvist'in Zalachenko'nun saf değiştirmiş bir Rus ajanı olduğu yönündeki iddialarını doğrulamak imkânsız. Ama ben anlattıklarına inanmak eğilimindeyim."

"Ee, bu ne anlama geliyor?"

"Sahte kimlik kullandığı ortada. Bunu makamların onayıyla yapmış."

"Yani SÄPO'nun?"

"Blomkvist böyle iddia ediyor, ama işler nasıl yürütüldü tam olarak bilemiyorum. Eğer böyleyse doğum kâğıdı ve diğer kimlik bilgileri üretilip İsveç resmî kayıtlarının içerisine konulmuş. Bunun yasal bir iş olduğunu söyleyemem. Tabii bu kararı kimin aldığına bağlı. Ama bu kararın yasal olabilmesi için hükümet düzeyinde alınması gerekir." Dört Cinayet Masası memuru durumu kafalarında değerlendirirken, Bublanski'nin odasına bir sessizlik çöktü.

"Tamam," dedi Bublanski. "Biz şunun şurasında dört aptal aynasızız. Eğer bu işe hükümet karıştıysa, onları sorguya çağıramam."

"Hımm," dedi Curt Svensson. "Bu büyük ihtimalle anayasal bir krize yol açacaktır. ABD'de sıradan bir mahkeme hükümet üyelerini sorguya çağırabilirken, İsveç'te bu işi ancak Anayasa Komisyonu yapabiliyor."

"Ama herhalde patrona sorabiliriz," dedi Jerker Holmberg.

"Patrona sormak mı?" dedi Bublanski şaşkın bir ifadeyle.

"Thorbjörn Fälldin. O zamanlar başbakan oydu."

"Yani sen, eski başbakanı bulup, saf değiştirmiş bir Rus ajanına sahte kimlik verip vermediğini mi soralım diyorsun? Hadi sen de canım, biraz gerçeğe dön."

"Fälldin, Ås'ta oturuyor. Babam Merkez Parti'li. Fälldin'i de iyi tanır. Hem çocukluğumda hem de gençliğimde onunla birkaç defa ben de karşılaştım. Cana yakın bir adam."

Üç Cinayet Masası memuru gözlerini Jerker Holmberg'e diktiler.

"Fälldin'i tanıyor musun?" dedi Bublanski tereddütle.

Holmbeıg başını salladı. Bublanski dudaklarını büzdü.

"Doğrusu..." dedi Holmberg. "Eğer eski başbakanı elimizdeki bilgilerden haberdar edersek, bazı sorunları çözebiliriz. Ben gidip onunla konuşabilirim. Susarsa yapacak bir şey yok. Yok, eğer konuşursa, epeyce zaman kazanırız."

Bublanski öneriyi tarttıktan sonra başını salladı. Göz ucuyla Sonja Modig'e ve düşünceli bir şekilde başını sallayan Curt Svensson'a baktı.

"Holmberg... İyi bir öneri ama bu düşünceyi şimdilik rafa kaldırıp konumuza dönelim. Sonja?"

"Blomkvist'e göre Zalachenko İsveç'e 1976'da gelmiş, bildiğim kadarıyla bu bilgiyi alabileceği bir kişi var."

"Gunnar Björck," dedi Curt Svensson.

"Björck bize ne anlattı?" diye sordu Jerker Holmberg.

"Çok az şey. Gizlilik yasasına sığınıyor. Amirleri izin vermeden konuşamayacağını söylüyor."

"Peki, amirleri kimmiş?"

"Bunu söylemeyi reddediyor."

"Ee, şimdi ne yapacağız?"

"Parayla cinsel ilişkiye girme suçundan gözaltına aldım. Dag Svensson'dan kalan ayrıntılı bir belge var elimizde. Ekström bundan epeyce rahatsız, ama Björck hakkında suç duyurusunda bulunursam, ön soruşturmayı kapatması onun için ciddi sorunlara yol açar," dedi Curt Svensson.

"Parayla cinsel ilişkiye girmek o kadar ağır bir suç değil, yalnızca para cezasıyla kurtulabilir."

"Büyük ihtimalle öyle olacak, ama kayıtlara geçecek. Yani yeniden sorguya çağırabileceğiz."

"Ama SÄPO'nun tarlasına girip eşeliyoruz. Bu bir türbülans yaratacaktır."

"Eğer SÄPO bu işlere, şu ya da bu biçimde, bulaşmasaydı, bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Zalachenko'nun iltica etmiş bir Rus ajanı olduğu büyük ihtimalle doğru ve büyük ihtimalle tecrübeleri ya da sahip olduğu bilgiyle SÄPO için kaynak işlevi görmüş ya da ona benzer bir şey yapmış olmalı. Yani sahte kimlik vererek gerçek kimliğini gizlemelerinin bir nedeni vardır. Ama ortada üç sorun var. Birincisi; 1991 yılında tutulan bir dosyayla Lisbeth Salander, yasalara aykırı olarak, akıl hastanesine kapatılmış. İkincisi; Zalachenko'nun

yürüttüğü faaliyetlerin devlet güvenliğiyle hiçbir ilişkisi yok. Zalachenko, birçok suçun yanı sıra, cinayete karışmış sıradan bir gangster. Üçüncüsü; Lisbeth Salander'in kafasına kurşun sıkılıp onun arazisine gömüldüğü kesin."

"Yeri gelmişken o rezil dosyayı okumayı çok isterim," dedi Jerker Holmberg.

Bublanski'nin yüzü bulutlandı.

"Geçen cuma Ekström el koydu, bir kopyasını çıkarıp bana vermesini söyledim, ama oralı olmadı. Beni arayıp, başsavcıyla konuştuğunu ve bir problemin ortaya çıktığını söyledi. Yasalara göre üzerine gizlilik damgası vurulmuş bir belge kopyalanıp dağıtılanı azmış. Başsavcı soruşturma bitene kadar bütün kopyaların kendisine gönderilmesini istemiş. Bu da Sonja'nın elindeki kopyayı onlara vermesi anlamına geliyor."

"Yani artık bu konuda araştırma yapamayacağız."

"Evet."

"Siktir!" dedi Holmberg. "Bu mide bulandırıcı!"

"Evet," dedi Bublanski. "En önemlisi de birileri bize karşı çalışıyor. Ayrıca bunu çok hızlı ve etkili yapıyor. Bu rapor bizi doğru bir iz üzerine sürmüştü."

"O zaman bize karşı kim çalışıyorsa onu bulmalıyız," dedi Holmberg.

"Bir saniye," dedi Sonja Modig. "Elimizde Peter Teleborian da var. Lisbeth Salander'in profilini çıkartmaya çalışırken ondan yardım almıştık."

"Öyle ya," dedi Bublanski karanlık bir sesle. "Peki, ne demişti?"

"Lisbeth'in güvenliğinden endişelendiğini, yalnızca iyiliğini istediğini nazik bir ifadeyle anlattıktan sonra tehlikeli ve şiddete

eğilimli olduğunu iddia etmişti. Lisbeth hakkındaki tezlerimin bir kısmını onun söyledikleri üzerine inşa etmiştik."

"Ayrıca Hans Faste'yi ateşleyen de oydu," dedi Holmberg. "Sözü geçmişken Faste'den haber var mı?"

"İzne ayrıldı," dedi Bublanski kısaca. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

İki saat boyunca neler yapabileceklerini tartıştılar. Aldıkları tek somut karar şuydu: Sonja Modig ertesi gün Göteborg'a gidecek, Lisbeth Salander'den bir şeyler öğrenmeye çalışacaktı. Toplantı dağıldıktan sonra Sonja Modig'le Curt Svensson garaja birlikte yürüdüler.

Curt Svensson Modig'in arabasının yanına geldiklerinde, "Aklıma bir şey geldi..." diyerek durdu.

"Evet?" dedi Modig.

"Teleborian'la konuşurken, gruptan itiraz edip soru soran bir tek sen vardın."

"Ee?"

"Yani... İçgüdülerin çok gelişmiş," dedi Svensson.

Curt Svensson etrafına övgüler yağdıran biri değildi. Kesinlikle ilk defa pozitif bir şey söylüyor ve Sonja Modig'i ilk defa övüyordu. Curt, söyledikleri karşısında şaşıran Modig'i öylece bırakarak kendi arabasına yürüdü.

5. BÖLÜM

10 NİSAN, PAZAR

Mikael Blomkvist ile Erika cumartesi gecesini, yatakta yan yana uzanıp konuşarak geçirdiler. En çok üzerinde durdukları konu Zalachenko olayıydı. Mikael ile Erika arasındaki güven ilişkisi, Erika'nın rakip bir gazetede işe başlamasıyla sarsılacak türden değildi. Ayrıca *Millennium*'a ait öyküyü yürütmeyi aklından bile geçirmezdi Erika, bu *Millennium*'un atlatma haberiydi. Yalnızca yeni çıkacak sayının genel yayın yönetmenliğini yapamamak bir parça kırgınlık yaratmıştı onda. O yılı, *Millennium*'un yayın yönetmeni olarak geçirmeyi çok isterdi.

Ayrıca gelecek ve yeni ortaya çıkan durum üzerine de konuştular. Erika, *Millennium* 'un yazı işlerine artık karışamayacağını bilmekle birlikte, ortaklığını korumaya ve yönetim kurulunda kalmaya kararlıydı.

"Bana birkaç yıl ver... Kimbilir, belki emekli olmadan *Millennium*'a geri dönerim," dedi Erika.

Ayrıca epeyce karmaşık ilişkilerini de konuştular. Pratikte bir şeyin değişmeyeceği konusunda hemfikirdiler, artık eskisi kadar sık buluşamayacaklardı. Yani bir bakıma, *Millennium*'un yayın hayatına henüz başlamadığı, ayrı iş yerlerinde çalıştıkları 1980'li yıllara dönmüşlerdi.

"Artık randevuyla görüşürüz," dedi Erika solgun bir gülümsemeyle.

Pazar sabahı, aceleyle veda edip evine dönmeden önce, "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi Erika. "Ama bütün işaretler senin bu öyküye gömüldüğünü gösteriyor, diğer her şey ikinci planda kalıyor. Çalışırken tam bir psikopat gibi davrandığının farkında mısın?"

Mikael gülümseyip onu kucakladı.

Erika ayrıldıktan sonra Sahlgrenska Hastanesi'ni arayarak Lisbeth Salander'in durumunu öğrenmeye çalıştı. Dışarı bilgi vermiyorlardı. En sonunda Cinayet Masası'ndan Komiser Erlander'i aradı. Mikael'in ısrarı karşısında insafa gelen Erlander, yaşadıkları göz önüne alınırsa, Salander'in durumunun iyiye gittiğini söyledi, doktorları temkinli bir iyimserlik içindeydiler. Hayır, Mikael, Lisbeth'i ziyaret edemezdi. Salander savcılık kararıyla tutuklanmış, ziyaret yasağı konulmuştu. Lisbeth Salander'in durumu henüz sorgulanmasına bile izin vermiyordu. Mikael, Lisbeth'in durumu kötüleşirse kendisini haberdar edeceğine dair Erlander'den söz aldı.

Arkasından cep telefonunu kontrol etti, kırk iki cevapsız aramayla, çaresiz bir şekilde ona ulaşmaya çalışan gazetecilerin mesajları vardı. Gazeteler Lisbeth Salander'i bulduğu ve acili arayarak onu kurtardığı haberleriyle doluydu. Yaşanan son olaylarla Mikael arasında ince bir ilişki kuran basın, dramatik spekülasyonlar üretiyordu.

Mikael, gazetecilerden gelen bütün mesajları sildi. Kız kardeşi Annika Giannini'yi aradı, öğle yemeğinde buluşmaya karar verdiler.

Arkasından Milton Security'nin operasyon şefi ve yöneticisi Dragan Armansky'yi aradı. Armansky, Lidingö'deki evindeydi.

"Gazetelere manşet olma konusunda sıkı bir yeteneğin var," dedi Armansky kuru bir sesle.

"Seni daha önce arayamadığım için özür dilerim. Mesajım aldım,

ama aramaya pek vaktim yoktu... "

"Dün, Milton'da yaptığımız araştırma üzerine konuştuk. Holger Palmgren'in dediğine göre, sende de bazı şeyler varmış. Anladığım kadarıyla bizden epeyce öndesin."

Mikael bir süre tereddüt etti, ne diyeceğini pek bilemiyordu.

"Sana güvenebilir miyim?" diye sordu.

Armansky'nin bu soru karşısında şaşırdığı belliydi.

"Ne açıdan?"

"Salander'in yanında mısın değil misin? Onun iyiliğini istediğine güvenebilir miyim?"

"Ben onun arkadaşıyım, ama bu onun da benim arkadaşım olduğu anlamına gelmez."

"Orası öyle. Ama ringde onun köşesinde durarak düşmanlarıyla şiddetli bir çatışmaya girmeye hazır mısın? Bu kavga birçok raunt sürecek."

Armansky bir süre düşündükten sonra, "Ben onun tarafındayım," dedi.

"Polise ya da başka birine sızdırılmayacağından emin olarak bazı şeyler tartışabilir miyim seninle?"

"Suç içerebilecek hiçbir şeye karışmam," dedi Armansky.

"Benim sorum bu değil."

"Bir suça bulaşmadığın sürece bana kesinlikle güvenebilirsin."

"İyi o zaman, buluşalım."

"Bu akşam şehre ineceğim. Akşam yemeğine ne dersin?"

"Bu akşam olmaz, ama yarın akşam buluşabilirsek sevinirim. Sen, ben ve belki birkaç kişi daha oturup konuşmamız gerekiyor."

"O zaman Milton'a gel, akşam saat altı iyi mi?"

"Bir şey daha... İki saat sonra kız kardeşim Annika Giannini'yle buluşacağım. Lisbeth Salander'in avukatlığını üstlenmeyi düşünüyor, ama bu işi bedava yapamaz. Masraflarının bir kısmını kendi cebimden karşılayacağım, Milton'ın bir katkısı olabilir mi?"

"Lisbeth'in uzman bir ceza avukatına ihtiyacı var. Beni yanlış anlama ama kız kardeşin bu iş için uygun değil. Milton'ın hukuk danışmanıyla konuştum, uygun bir avukat araştıracak. Peter Althin ya da benzeri birini bulmaya çalışacak."

"Bence yanılıyorsun, Lisbeth'in özel bir avukata ihtiyacı var. Yüz yüze konuşursak ne demek istediğimi anlayacaksın. Şimdi, gerekirse para yardımında bulunur musun?"

"Ben Milton'n bir avukat tutması gerektiğini düşünmüştüm... "

"Bu evet mi hayır mı anlamına geliyor? Lisbeth'in başına nelerin geldiğini ve çevrilen dolapların arkasında kimlerin olduğunu kestirebiliyorum. Niçin yaptıklarını da. Bir saldırı planım var."

Armansky bir kahkaha attı.

"İyi o zaman, önerini dinleyeceğim. Eğer beğenmezsem kendimi dışında tutarım."

"**L**isbeth Salander'in avukatlığını üstlenmen konusundaki önerimi düşündün mü?" diye sordu Mikael, kız kardeşini yanaklarından öptükten sonra. Sandviç ve kahve alıp bir masaya oturdular.

"Düşündüm. Ve maalesef cevabım hayır. Biliyorsun ben ceza avukatı değilim. Cinayet suçlamasından beraat etse bile başka suçlardan yargılanacaktır. Benden daha tecrübeli bir avukata ihtiyacı var."

"Yanlış düşünüyorsun, kadın hakları konusunda tanınmış bir

avukatsın. Onun senin gibi bir avukata ihtiyacı olduğunda ısrar ediyorum."

"Mikael... Sanırım bu davanın ne demek olduğunu anlamıyorsun. Karmaşık bir ceza davası, kadınlara eziyet ya da cinsel taciz değil. Eğer onun davasını üstlenirsem bir felakete yol açabilirim."

Mikael gülümsedi.

"Bence asıl noktayı sen kaçırıyorsun. Eğer Lisbeth, Dag ile Mia cinayetlerinden yargılansaydı, bir ceza avukatı tutardım. Ama bu davanın konusu başka, bu açıdan düşünebileceğim en iyi avukat sensin."

Annika iç çekti.

"Niye, açıklayabilir misin?"

Yaklaşık iki saat kadar konuştular. Mikael anlatacaklarını bitirdiğinde Annika ikna olmuştu. Mikael cep telefonunu çıkardı, bir kez daha Komiser Marcus Erlander'i aradı.

"Merhaba, yine ben."

"Salander hakkında yeni bir şey yok," dedi Erlander huzursuz bir ifadeyle.

"Bu da iyi. Ama benim daha iyi haberlerim var."

"Öyle mi?"

"Evet. Lisbeth'in artık Annika Giannini isimli bir avukatı var. Karşımda oturuyor. Telefonu ona veriyorum."

Mikael telefonu kız kardeşine uzattı.

"İyi günler. Ben Annika Giannini, Lisbeth Salander'i temsil etmem istendi, onayını almak için onu görmem gerekiyor. Savcının telefonuna ihtiyacım var."

"İyi de," dedi Erlander, "bildiğim kadarıyla devlet ona bir avukat

atadı."

"Öyle mi? Lisbeth Salander'in görüşünü sordular mı?"

Erlander tereddüt etti.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, onunla bir kelime dahi konuşmaya fırsat bulamadık. Eğer sağlık durumu izin verirse yarın konuşmayı umuyoruz."

"İyi o zaman. Bayan Salander aksini söyleyene kadar beni onun avukatı olarak düşünebilirsiniz. Ben yanında olmadan onu sorgulayamazsınız. Selamlarımı iletip avukatlığımı kabul edip etmediğini sorun. Anladınız mı?"

"Evet," dedi Erlander iç çekerek. Hukuki açıdan durumun nasıl yürütüldüğünden emin değildi. "Her şeyden önce Salander'e polis katili Ronald Niedermann'ın nerede bulunacağı hakkında bir fikri var mı diye soracağız. Sen yokken bunu sorabilir miyiz?"

Annika bir süre düşündü.

"Tamam... Niedermann hakkında bildiklerini sorabilirsiniz. Ama ona yöneltilmiş suçlamalarla ilgili hiçbir soru sormayacaksınız. Anlaştık mı?"

"Sanırım."

Marcus Erlander telefonu kapattıktan hemen sonra, bir kat yukarı çıkıp hazırlık soruşturması savcısı Agneta Jervas'ın kapısını çalarak Annika Giannini'yle yaptığı telefon konuşmasını anlattı.

"Salander'in avukatı olduğunu bilmiyordum."

"Ben de. Ama Mikael Blomkvist onu tutmuş. Salander'in bundan haberi olup olmadığından emin değilim."

"Ama Giannini ceza avukatı değil, kadın haklarıyla ilgileniyor. Bir

seferinde verdiği bir seminere katılmıştım. Zeki biri ama bu dava için uygun değil."

"Buna Salander karar verecektir."

"Olabilir, ama ben Salander'in iyiliği için mahkemede buna itiraz edeceğim. Onun peşinde koşan birine değil gerçek bir avukata ihtiyacı var... Ayrıca Salander gayrimümeyyiz ilan edilmiş, kendine avukat seçip seçemeyeceğinden emin değilim."

"Peki, ne yapacağız?"

Agneta Jervas bir süre düşündü.

"Bu iş çorbaya döndü. Dava aşamasına gelindiğinde, savcı kim olur bilemiyorum. Belki dava Stockholm'deki Savcı Ekström'e verilecek. Ama kızın bir avukata ihtiyacı var. Tamam... Giannini'yi istiyor mu bir sor."

Mikael, öğleden sonra beş civarında eve döndü. iBook'unu açarak Göteborg'da kaldığı otelde formüle etmeye başladığı metni gözden geçirdi. Öyküdeki en vahim boşluğu bulana kadar yedi saat çalıştı. Hâlâ araştırılması gereken şeyler vardı. Lisbeth Salander'i akıl hastanesine kapatmak için çevrilen dolaplara, Gunnar Björck'ün dışında, SÄPO'dan başka kimlerin katıldığını bilemiyordu. Ayrıca Björck'le Peter Teleborian arasında ilişkiyi de tam olarak çözememişti.

Saat gece yarısına yaklaşırken bilgisayarını kapatıp yatağa girdi. Haftalardır ilk kez sakin bir uyku çekebilecekti, durum kontrol altındaydı. Ne kadar soru işareti olursa olsun, elinde gazete manşetlerini süsleyebilecek kadar malzeme vardı.

Erika'yı arayıp bilgilendirmek için dayanılmaz bir istek duydu ama aklına, onun artık *Millennium*'dan ayrıldığı geldi, uykusu kaçtı.

Göteborg'dan Stockholm'e gelen 19.30 treninden, kahverengi çantalı bir adam indi. Kalabalığın içinde durup bir süre yönünü tayin etmeye çalıştı. Laholm'den sabah sekizde yola çıkmış, Göteborg'da eski bir tanıdığıyla yemek yedikten sonra Stockholm trenine binmişti. Stockholm'e en son iki yıl önce gelmişti, aslında başkenti bir daha ziyaret etmek gibi niyeti yoktu. Meslek hayatının önemli bir kısmını Stockholm'de geçirmesine rağmen kendini bu şehirde hep yabancı bir kuş gibi hissetmişti. Emekliliğinden sonra, bu şehre yaptığı her ziyarette tekrar bu duyguya kapılıyordu.

Ağır adımlarla merkez istasyonun içindeki tünelden yürüdü. Bir büfeden iki muz ve akşam gazeteleri satın aldı. Önünden geçen başörtülü iki Müslüman kadına düşünceli bir ifadeyle baktı. İnsanların nasıl giyindiğini dert etmemekle birlikte, Stockholm'ün göbeğinde böyle giyinen insanları görmek onu rahatsız etmişti.

Tren istasyonunun dört yüz metre ilerisindeki Freys Otel'e gitti. Stockholm'e yaptığı ender ziyaretlerde hep bu otelde kalırdı. Merkezî ve temiz bir oteldi, üstelik ucuzdu da. Parasını kendi cebinden ödediği için bu önemliydi. Bir gün önce oteli aramış Evert Gullberg adına bir oda ayırttırmıştı.

Odasına girer girmez tuvalet ihtiyacını giderdi, tuvaleti sık ziyaret etmesini gerektiren bir yaştaydı. Yıllardır, tuvalete gitmek için uyanmadan tek bir gece bile geçirmemişti.

Tuvaletten çıktıktan sonra, dar kuşaklı, yeşil, İngiliz usulü fötr şapkasını başına taktı. Gullberg bir seksen dört boyunda, altmış kilo ağırlığında, çok zayıf, sırım gibi bir adamdı. Üzerinde balıksırtı bir ceket, koyu gri pantolon vardı. Çantasını açıp içinden çıkardığı iki gömlek, bir kravat ve iç çamaşırlarını odadaki komodine yerleştirdi. Palto ve ceketini kapının arkasındaki askıya astı.

Uyumak için erken, dışarı çıkıp dolaşmak için geç bir saatti.

Ayrıca akşam yürüyüşlerinden pek hoşlanmazdı. Bir sandalyeye oturup etrafma baktı. Televizyonu açıp sesini duymayacağı kadar kıstı. Bir ara resepsiyonu arayıp kahve istemeyi düşündü, ama bunun için de geç olduğuna karar verdi. Buzdolabından küçük bir şişe viski aldı, bir bardağa koyduğu viskisine çok az su kattı. Daha sonra, akşam gazetelerinden, Ronald Niedermann avı ve Lisbeth Salander olayı hakkında yazılanları dikkatle okudu. Deri kaplamalı not defterine birkaç not aldı.

SÄPO'nun eski yöneticisi, 78 yaşındaki Evert Gullberg, on dört yıl önce emekliye ayrılmıştı. Ama o eski kulağı kesiklerdendi, onlar ölmez, yalnızca gölgeye çekilirlerdi.

kariyerine savaş bittikten hemen sonra, on dokuz yaşında, donanmada başlamıştı. Harp Okulu'nda subaylık eğitimi almış, klasik bir donanma subayı olmayı beklerken, Deniz Kuvvetleri'nin Karlskrona'daki istihbarat merkezinde sinyal izleyici görevine atanmıştı. Telsiz sinyallerinin dinlenmesi gerektiğini anlıyordu, Baltık'ın öteki yakasında neler olup bittiği araştırılmalıydı. Ama çok sıkıcı bir işti ve hiç ilgisini çekmiyordu. Askeriyenin tercümanlık okuluna giderek, Rusça ve Lehçe öğrendi. 1957 yılında SÄPO'ya transfer edilmesinde, bu dil bilgisinin önemli bir rolü vardı. O zamanlar, SÄPO'nun üçüncü şubesinin başında, herkese örnek diye gösterilen ünlü Georg Thulin vardı. SÄPO'nun bütçesini 2,7 milyon krona, personel sayısını da doksan altıya çıkartmıştı.

Evert Gullberg, 1992 yılında emekli olurken bütçe 350 milyon krona çıkmış, personel sayısı da epeyce kabarmıştı.

Gullberg, bütün hayatını, majestelerinin gizli işlerini, daha doğrusu sosyal demokratların ideali "güvenli İsveç'in gizli işlerini yürütmeye adamıştı. Her seçimde oyunu muhafazakârlardan yana kullanan bir adam için ironik bir durumdu bu. Bir tek 1991 yılında,

başbakan adayları Carl Bildt'in felaket bir politikacı olduğunu düşündüğünden, oyunu muhafazakârlara değil, sosyal demokratlara vermişti. İsveç'in "en iyi hükümeti"nin olduğu yıllar, aynı zamanda korkularının doğrulandığı yıllardı da. Sovyetler Birliği çökerken muhafazakârlar iktidardaydı. Gullberg'e göre, çöküşün yol açtığı imkânları, istihbarat sanatının incelikleriyle değerlendirmek açısından bu kadar donanımsız bir hükümet olamazdı. Ekonomik nedenlerle, istihbaratın Sovyet bürosunu kapatan Bildt hükümeti, kendini Bosna ve Sırbistan hakkında uluslararası planda koparılan yaygaraya kaptırmıştı. Sanki Sırbistan, İsveç için bir tehditti. Oysa politik iklimin sertleşeceği hesaba katılarak -Gullberg için bu sertleşme kaçınılmazdı- uzun vadede kullanılmak üzere Moskova'ya ajanlar yerleştirilmeliydi. Ne var ki gözler başka taraflara çevrilmişti. Gullberg, iklim sertleştiğinde SÄPO ve Askerî îstihbarat'ın beklentileri karşılamayacağını biliyordu. Ajan, birdenbire sihirle yaratılan bir şey değildi.

Gullberg, kariyerine SÄPO'nun üçüncü şubesinin Sovyet bölümünde başlamıştı. İki yıllık masa başı çalışmasından sonra, 1952 yılında, albay rütbesiyle İsveç'in Moskova elçiliğine askerî ateşe olarak atanmış, bu görevde bir yıl kalmıştı. Yıllar önce bu görevde, İsveç'in en ünlü ajanı, hava subayı Stig Wennerström vardı.

İsveç'e döndüğünde karşı ajanlık bölümünde çalışmaya başlamıştı Gullberg. Wennerström'ün foyasını açığa çıkarıp ömür boyu hapse mahkûm ettiren Otta Danielsson'un başkanlığını yaptığı dönemde SÄPO'nun en genç ajanlarından biriydi.

Güvenlik Polisi, 1964 yılında Per Gunnar Vinge tarafından yeniden yapılandırılarak, Emniyet Genel Müdürlüğü/Güvenlik Şubesi'ne -RPS/Säk- dönüştürüldüğünde personel sayısı artırılmış, on dört yıldan beri Güvenlik Polisi'nde çalışan Gullberg, bölümün en gedikli, en güvenilir elemanlarından biri olmuştu.

Gullberg, SÄPO (İsveç İstihbarat Teşkilatı) tanımını hiç kullanmamış, resmî ilişkilerinde hep RPS/Säk, gündelik konuşmalarında da Güvenlik Şubesi adını kullanmıştı. Meslektaşlarıyla konuşurken genellikle Şirket, Teşkilat ya da Bölüm der, asla SÄPO demezdi. Bunun basit bir nedeni vardı. Şirket'in en önemli görevi, uzun yıllar, personel kontrolü dedikleri şey olmuştu. Bu, komünist ya da vatan hainliği diye sınıflandırdıkları fikirleri savunan İsveç vatandaşlarının araştırılması ve fişlenmesi demekti. Şirket komünist ve vatan haini sözcüklerini eşanlamlı olarak kullanıyordu. Daha sonra herkesin benimseyeceği SÄPO sözcüğünü ilk defa, komünist vatan haini avcısı polisleri aşağılamak için, potansiyel vatan haini, komünist *Clarté* dergisi kullanmıştı. O günden sonra ne Gullberg ne de eski silah arkadaşları SÄPO sözcüğünü kullanmışlardı. Bu nedenle Gullberg, eski şefi P.G. Vinge'nin anılarını yazdığı kitaba "*SÄPO Şefi 1962-1970*" gibi bir ad koymasını bir türlü anlayamıyordu.

Gullberg'in kariyeri, 1964 yılındaki yeniden yapılanmayla belirlenecekti.

Emniyet Genel Müdürlüğü/Güvenlik Şubesi bu yapılanma sırasında, Adalet Bakanlığı'nın iç yazışmalarında tanımladığı gibi modern bir polis teşkilatına dönüştürülerek İsveç İstihbarat Teşkilatı/SÄPO adını almıştı. Bu teşkilata yeni personel almak anlamına geliyordu. Personel sayısının artırılması sürekli bir iç sorun demekti, çünkü teşkilatın genişlemesi düşmanın içlerine ajanlar yerleştirmesini kolaylaştırıyordu. Bu da teşkilatın içine yönelik önlemlerin artırılmasını zorunlu kılıyordu; Güvenlik Polisi herkesin birbirini tanıdığı, yeni alınacak elemanların ancak babaları eski subay olanlardan seçildiği, küçük bir kulüp olarak kalamazdı artık.

1963 yılında Gullberg, Karşı Casusluk Servisi'nden, Stig Wennerström'ün açığa çıkmasının yol açtığı depremden sonra önemi artan Personel Kontrol Bölümü'ne transfer olmuştu. İnsanları politik düşüncelerine göre sınıflandırmanın temellerinin atıldığı o günden,

1960'lı yılların sonuna kadar, uygun olmayan politik görüşleri nedeniyle 300.000 İsveç vatandaşı fişlenmişti. Vatandaşların izlenip fişlenmesi başka bir sorundu, asıl sorun SÄPO'nun içine yönelik güvenlik tedbirlerinin nasıl şekillendirileceğiydi.

Wennerström olayı teşkilat içinde bir şüphe dalgası yaratmıştı. Eğer Savunma Bakanlığı'ndan bir albay Sovyetler hesabına çalışıyorduysa -üstelik bu adam güvenlik politikası ve nükleer silahlar konusunda hükümetin danışmanıydı- Sovyetlerin SÄPO'nun üst kademelerine ajan yerleştirmediklerinden nasıl emin olabilirlerdi? Şeflerin ve şef yardımcılarının Sovyetler hesabına çalışmadığını kim garanti edebilirdi? Kısacası, casusların casusu kim olacak, gözetleyenleri kim gözetleyecekti?

SÄPO'nun başkan yardımcısı Hans Wilhelm Francke, 1994 Ağustosu'nda Gullberg'i, akşam düzenledikleri bir toplantıya çağırmıştı. Toplantıda Gullberg'in dışında şirketin yönetim kadrosundan iki kişi daha vardı, özel kalem müdür yardımcısı ve finans müdürü. Gün bitmeden Gullberg'in hayatı yeni bir anlam kazanacaktı. O seçilmişti. Teşkilatın içinde, Särskilda Sektionen/SS (Özel Servis) adı verilen yeni bir bölümün başına getirilmişti. Gullberg'in ilk işi bölümün ismini Särskilda Analysgruppen/SA (Özel Analiz Grubu) diye değiştirmek oldu. Birkaç dakikalık tartışmadan sonra finans müdürünün SA'nın çağrışımının SS'den daha iyi olmadığına işaret etmesiyle teşkilata Sekstionen för Särskilda Analys/SSA adı verildi (Özel Analiz Servisi). Gündelik konuşmalarında kısaca "Servis" diyeceklerdi. "Servis", "Bölüm" ya da "Şirket"ten farklı olarak SÄPO'nun bütününü içeriyordu.

Servis, Francke'nin buluşuydu. Servis'e, "son savunma hattı" diyordu. Şirketin stratejik bölümlerine yerleşmiş çok gizli, görünmez bir grubu içeriyordu. Bunlardan ne iç yazışmalarda bahsediliyor ne bütçe planlarında adları geçiyordu, bu nedenle de içlerine sızmak da

mümkün değildi. Görevleri ülke güvenliğini korumaktı. Gullberg her türlü yetkiyle donatılmıştı. Özel kalem müdürü ve finans müdürü gizli bir yapılanma için ona yardım edeceklerdi. Onlar düşmanla defalarca küçük çatışmalara girmiş, eski kuşak silah arkadaşlarıydı.

İlk yıl bütün bir organizasyon Gullberg ve özenle seçilmiş üç yardımcısından ibaretti. Bunu izleyen on yılda Servis çalışanlarının sayısı on bire yükselmişti. Bunlardan ikisi eski kuşaktan yönetici sekreter, diğerleri de profesyonel ajan avcılarıydı, İki basamaklı düz bir organizasyondu. Patron Gullberg'di. Diğerleri ondan emir alıyor ve neredeyse her gün toplanıp konuşuyorlardı. Önemli olan kariyer ve bürokratik formaliteler değil, verimlilikti.

Biçimsel olarak Gullberg, SÄPO'nun hiyerarşik yapısının altlarında bir yerdeydi, her ay kalem müdürüne rapor vermesi gerekiyordu, ama pratikte olağanüstü yetkileri ve özel bir konumu vardı O, yalnızca o, en üst düzey SÄPO yöneticilerini bile mercek altına alabilirdi. Eğer gerek duyarsa -ki duymuştu- Per Gunnar Vinge'nin bile hayatını didik didik edebilirdi. Amacını açıklamadan ya da herhangi bir makama bilgi vermeden her türlü araştırmayı yapabilir, herkesin telefonunu dinletebilirdi. Kendisine, CIA'de aynı pozisyonda olan James Jesus Angleton'ı örnek alıyordu. Ayrıca Angleton'la bizzat tanışmıştı.

Servis kısa zamanda teşkilatın içinde, dışında, üzerinde ve bütün güvenlik kuvvetlerine paralel mikro bir organizasyona dönüşmüştü. Bunun sonucu bir yerleşim sorunu baş göstermişti. Servis'in Kungsholmen'deki Emniyet Genel Müdürlüğü'nde bir bürosu vardı. Ama güvenlik nedeniyle, Östermalm semtinde 011 bir odalı bir daireye taşınmışlardı. Burası onların komuta merkeziydi. Servis'in sadık elemanı ve sekreteri Eleanor Badenbrink, girişin yanındaki iki odayı ev olarak kullandığından, büro hiçbir zaman boş kalmıyordu. Badenbrink, Gullberg'in sonsuz güven duyduğu, paha biçilmez bir elemandı.

Gullberg ve arkadaşları resmî görevlerinden uzaklaşmışlardı; özel bir fondan besleniyorlardı ama harcamaları ne Emniyet Genel Müdürlüğü'ne, ne de Adalet Bakanlığı'na rapor ediliyordu. SÄPO'nun şefi bile en ince işlerin en incesini yapan, en gizlilerin en gizlisi bu grubun faaliyetlerinden haberdar değildi.

Gullberg 40 yaşlarına geldiğinde, istediği herkes hakkında araştırma yapıp hiç kimseye hesap verme zorunluluğu olmadığı bir pozisyon elde etmişti.

Gullberg, Servis'in politik açıdan duyarlı bir konu hâline gelme riski taşıdığını daha işin başında biliyordu. İş tanımları en hafif deyimiyle çok zayıftı, Yalnızca çok kısa bir yazılı belge vardı. Başbakan Tage Erlander, 1964 Eylülü'nde, ülkenin güvenliğiyle ilgili hassas alanlarda faaliyet yürüten, Özel Analiz Servisi'ne bütçe ayrılmasını öngören bir yönetmeliğin altını imzalamıştı. SÄPO Başkan Yardımcısı Hans Wilhelm Francke, o akşam başbakanın önüne imzalaması için buna benzer on iki belge koymuştu. Tage Erlander'in imzaladığı bu yönetmelik, üzerine hemen gizlilik damgası vurulup gizli protokol numarası verilen bir dosyayla SÄPO'nun arşivine kaldırılmıştı.

Başbakanın imzasıyla Servis, yasal bir kurum niteliği kazanmıştı. Servis'in ilk yılki bütçesi 52.000 krondu. Gullberg'e göre Servis'in bütçesinin bu kadar düşük tutulması dâhiyane bir fikirdi. Böylece Servis, teşkilatın rutin görevlerini yürüten herhangi bir bölüm gibi görünecekti.

Başbakanın imzası, "teşkilat içi personel araştırması" yapacak bir grubun gerekliliğinin onaylanmasıydı da. Ayrıca başbakanın bu imzayla, SÄPO dışında da, hassas görevlerde bulunan insanların, örneğin kendisinin, kontrol altında tutulmasına onay verdiği yorumları yapılabilirdi. İleride ciddi politik sorunlara yol açacak olan da bu son yorumdu.

Evert Gullberg viski bardağının boşaldığını fark etti. İçkiye çok düşkün değildi ama uzun bir gün geçirmiş ve uzun bir seyahatten gelmişti. Üstelik artık bir ya da iki bardak içmesinin hiçbir şeyi değiştirmeyeceği bir yaşa gelmişti. Minyatür viski şişelerinden birini daha bardağına boşalttı.

Şimdiye kadar ele aldığı konuların en hassası elbette ki Olof Palme'ydi.

1976 seçim gününün her bir detayını hatırlıyordu. İsveç'in modern tarihinde ilk defa bir burjuva hükümeti iktidara geliyordu. Ama ne yazık ki, eski kuşaktan, son derece yetenekli Gösta Bohman yerine Thorbjörn Fälldin başbakan olmuştu. Asıl önemlisi Palme'nin yenilmesiydi. Evert Gullberg de derin bir nefes almıştı.

SÄPO'nun en gizli odalarında yenilen öğle yemeklerinin temel konusu Palme'nin başbakanlığa uygun olup olmadığıydı. Per Cunnar Vinge, SÄPO'nun içinde çok insanın paylaştığı bir görüşü -Palme'nin Rus istihbarat teşkilatı KGB'nin etkisi altında olabileceğini- dillendirdiği için 1969 yılında kıçına tekme yemişti. Vinge'nin bu görüşü teşkilatın iklimine pek de aykırı değildi. Ancak Norrbotten Valisi Ragnar Lassinanti'yi ziyaret ettiğinde bu düşüncesini açıkça dile getirmişti. Çok şaşıran vali, bu konuşmayı başbakana aktarmış, o da Vinge'yi ne demek istediğini açıklasın diye yüz yüze bir görüşmeye davet etmişti.

Gullberg'in en büyük düş kırıklığı, Palme'nin Ruslarla olası ilişkisini açığa çıkaramamaktı. Gerçeği ortaya çıkarmak için gösterdikleri ısrarlı çabalara rağmen böyle bir ilişkiyi kanıtlayabilecek -tüten bir namlu cinsinden- somut bir kanıt bulamamışlardı. Bu, Palme'yi Gullberg'in gözünde suçsuz kılmıyor, yalnızca çok zeki ve kurnaz olduğundan, Palme'nin diğer Rus ajanlarının yaptıkları hataları yapmadığını düşündürtüyordu. Yıllar geçiyor ama Palme bir türlü

kendini ele verecek hatayı yapmıyordu. 1982 seçimlerinde Palme'nin yeniden başbakanlık makamına oturmasıyla, Servis onun dosyasını raftan indirmişti. Daha sonra, Sveavägen'de atılan bir kurşunla Palme konusu, Servis açısından, artık akademik bir soruna dönüşmüştü.

1976 yılı Servis için sorunlu bir yıldı. SÄPO'nun içinde -Servis'in varlığını bilen çok az sayıda insandan bir kısmı- Servis'e eleştiriler yöneltiyordu. Geçen on yılda, Servis'in hazırladığı dosyalara dayanarak, politik açıdan güvenilmez bulunan altmış beş memurun SÄPO'daki görevine son verilmişti. Bu memurlar hakkındaki iddiaların çoğu kanıttan yoksundu. Bu nedenle SÄPO'nun üst kademeleri homurdanmaya, Servis elemanlarını paranoyak komplo teorisyenleri olmakla suçlamaya başlamışlardı.

Hatırladığı her seferde Gullberg'i çileden çıkaran bir olay vardı. 1968 yılında SÄPO'da çalışan biri hakkında, bizzat kendisi, güvenilmez raporu vermişti. Bu adam Cinayet Masası Komiseri Stig Bergling'di. İsveç ordusunda teğmendi. Daha sonra Rus Askerî İstihbaratı/GRU'da albay olduğu ortaya çıkmıştı. Bu adamı görevden alsınlar diye Gullberg dört defa rapor yazmış, dördü de görmezlikten gelinmişti. Bergling, ancak 1977 yılında, Servis dışından başkalarının da şüphelerini çekmeye başlamıştı. Bu adam, İsveç İstihbarat Teşkilatı tarihinin en büyük skandallarından biriydi.

Servis'e yönelik eleştiriler 1970'li yılların ortasında artmıştı. Bütçelerinin kısıtlanması gerektiğinin konuşulduğunu, hatta artık böyle bir teşkilata gerek kalmadığı iddiasıyla, kaldırılması için teklifler verildiğini duymuştu Gullberg.

Yani artık Servis'in geleceği sorgulanıyordu. O yıl SÄPO'nun öncelikli sorunu terörist tehditlerdi. Bu düşünce kaynağını, Araplar ya da Filistin yanlısı güçlerle flört eden şaşkın gençler hakkındaki istihbaratlardan alıyordu. SÄPO'nun en büyük sorunu İsveç'e yerleşen

yabancıların, nasıl denetleneceğiydi. Bunun için özel bir bütçe mi ayrılmalı yoksa iş Yabancılar Şubesi'nin bünyesinde mi çözülmeliydi?

Bürokratlar arasındaki bu gizemli tartışmadan, görevin Yabancılar Şubesi'ne bırakılması kararı çıkmıştı. Ama bu şube çalışanlarını denetlemek için Servis oraya bir köstebek yerleştirecekti.

Servis bu iş için, 1970'ten beri SÄPO'nun içinde çalışan, geçmişi ve politik görüşleriyle çok saygın, gelecek vadeden genç bir elemanı seçti. Bu genç adam, sosyal demokrat basının aşırı sağ diye damgaladığı, Demokratik İttifak adı verilen bir örgütün üyesiydi. Bu Servis için bir sorun değildi. Servis çalışanlarından üç kişi daha bu örgütün üyesiydi, hatta Servis, küçük çaplı finansal yardım da yaparak, örgütün kurulmasını desteklemişti. Üstelik Servis'e alacakları bu yeni eleman, bu örgütteki faaliyetleriyle dikkatlerini çekmişti. Adı Gunnar Björck'tü.

1976 seçim günü Evert Gullberg için inanılmaz şanslı bir gündü. O gün, Alexander Zalachenko, Norrmalm'deki polis karakoluna giderek İsveç'ten sığınma talep etmişti. Bunun üzerine Normalm polisi Yabancılar Şubesi'ni aramış ve genç Gunnar Björck işe el koymuştu. En gizlilerin en gizlisiyle bağlantılı bir ajan İsveç'ten sığınma talep ediyordu.

Zalachenko'nun önemini hemen anlayan Björck, sorguyu kesip onu Continental Oteli'nde bir odaya yerleştirmişti. Arkasından da Yabancılar Şubesi'ndeki resmî şefini değil, gerçek şefi Evert Gullberg'i aramıştı. Gullberg, o saatlerde televizyonun karşısına geçmiş, seçim sonuçlarını takip ediyordu. Bütün göstergeler, Palme'nin kaybettiği yönündeydi. Heyecanlı gencin verdiği haberi, ilk başta şüpheyle karşılayan Gullberg, daha sonra şimdi kaldığı yerden 250 metre uzaktaki Continental Oteli'ne giderek Zalachenko vakasına el koymuştu.

Evert Gullberg'in hayatını radikal olarak değiştiren de bu olmuştu. Gizlilik sözcüğü yeni bir içerik ve ağırlık kazanmıştı. İltica eden ajanın etrafında yeni bir yapı kurması gerekiyordu.

Gunnar Björck'ü hemen Zalachenko grubuna dâhil etmişti. Björck, Zalachenko'yu bildiğinden, dışarıda kalması risk yaratabilirdi. Onu Servis'e almak daha akıllıcaydı. Bu karardan sonra Björck, Yabancılar Şubesi'ndeki işinden ayrılıp Östermalm'e, Servis'in karargâhına taşınmıştı.

Gullberg ilk başta, bu dramatik olaydan yalnızca SÄPO'dan bir kişiyi haberdar etmeye karar vermişti, bu da Servis'in faaliyetlerini bilen özel kalem müdürüydü. Kalem müdürü bu haberi sindirdikten birkaç gün sonra Gullberg'e, SÄPO'nun başkanını ve hükümeti de bilgilendirmek gerektiğini söylemişti.

Servis'i, Özel Analiz Grubu diye bilen SÄPO'nun yeni şefinin, Servis'in gerçek faaliyetleri hakkında çok fazla malumatı yoktu. Özel kalem müdürü ona, Servis'in hükümet tarafından görevlendirilmiş gizli bir grup olduğunu, teşkilatın dışında faaliyette bulunduklarım ve bu faaliyetlerinin sorgulanamayacağını söylemişti. O zamanlar başkan daha yeni göreve geldiği ve kendisini küçük düşürecek cevaplar alabileceği sorular sormaktan kaçındığından, olayı anlarmış gibi başını sallamış, SSA denilen bu grubun varlığını ve kendisiyle ilgisi olmadığını kabullenmişti.

Gullberg, gönülsüz de olsa, Zalachenko konusunu başkana bildirmek zorunda kalmış, ama kesin bir gizliliğe gerek duyulduğunun altını çizmiş, SÄPO'nun başkanının bile, özel önlemler almadan bu konuyu odasında görüşmemesi gerektiğini belirtmişti. Sonunda Zalachenko'nun Servis'in inisiyatifine bırakılmasına karar verilmişti.

Eski başbakanı bilgilendirmeye artık gerek yoktu. Koalisyona katılan partilerle bakanlık pazarlığı yapan yeni başbakan da çok

meşguldü. Gullberg, yeni başbakanı bilgilendirmek için SÄPO'nun şefiyle birlikte Başbakanlık'a, ancak hükümet kurulduktan bir ay sonra gitmişti. Aslına bakılırsa başbakanı bilgilendirmeye son ana kadar itiraz etmiş, ama SÄPO şefinin ısrarı karşısında çaresiz boyun eğmişti; anayasa açısından başbakanı bilgilendirmemek olmazdı. Toplantı sırasında Gullberg, Zalachenko hakkındaki bilgileri, başbakanlık odasının dışına taşırmamanın ne kadar önemli olduğu konusunda başbakanı ikna edebilmek için bütün yeteneğini kullanarak dil dökmüştü; ne dışişleri bakanına ne savunma bakanına ne de hükümet üyelerinden herhangi birine bir bilgi verilmeliydi.

Rusların en önemli ajanlarından birinin İsveç'e iltica ettiğini duyunca biraz sarsılan Fälldin, hiç değilse adil olmak açısından konuyu koalisyon ortaklarına bildirmesi gerektiğini söylemişti. Buna hazırlıklı olan Gullberg de elindeki en büyük kozu masaya koymuş, sözcükleri teker teker seçerek, eğer başbakan bunu yapacak olursa, kendisinin derhâl istifa etmek zorunda kalacağını söylemişti. Fälldin bu tehditten etkilenmişti. Mesajı çok açıktı: Eğer Zalachenko olayı dışarıya sızar da, Sovyetler bir ölüm mangası gönderip onu ortadan kaldırtırlarsa, bundan kişisel olarak başbakan sorumlu olacaktı. Ve o zaman, Zalachenko'nun güvenliğinden sorumlu olan adam, başbakanı bu konuda uyarıp istifa etmek zorunda kaldığını açıklarsa, başbakan için politik bir felaket olurdu.

Fälldin görevde çok yeniydi, başbakanlığa henüz ısınamamış, rolünü ezberleyememişti. Bu nedenle Gullberg'in blöfüne boyun eğdi. Zalachenko'nun güvenliği ve sorgulamasından Servis'in sorumlu olduğunu bildiren bir protokol imzaladı ve bu protokolün üzerine derhâl gizlilik damgası vuruldu. Ayrıca bu protokole Zalachenko hakkında dışarıya hiçbir bilgi sızdırılmayacağı da yazılmıştı. Yani Fälldin, bu protokolü imzalayarak yalnızca olay hakkında bilgilendirildiğini teyit etmekle kalmamış, aynı zamanda bu olaydan kimseye bahsetmeyeceğini de taahhüt etmişti. Kısacası, Zalachenko'yu unutacaktı.

Bununla birlikte Fälldin, özenle seçilmiş müsteşarlarından birinin iltica eden ajanın sorgusuyla ilgili bilgilendirilmesini ve kendisiyle Gullberg arasında aracı olmasını talep etmişti. Bir müsteşarı rahatlıkla idare edebileceğini düşünen Gullberg buna itiraz etmemişti.

SÄPO'nun başkanı memnundu. Zalachenko vakası resmiyet kazanmış, yani başkan sırtım sağlama almıştı. Gullberg de memnundu. Bütün bilgi akışını kendi kontrolü altına almayı garantilemişti. Zalachenko'yu o, yalnız o, kontrol edecekti.

Gullberg, Östermalm'deki makamma döndüğünde çalışma masasının başına oturmuş, Zalachenko'nun varlığını bilenlerin bir listesini çıkartmıştı. Bu liste şu kişilerden oluşuyordu: Gunnar Björck, Servis'in Operasyon Şefi Hans von Rottinger, Şef Yardımcısı Fredrik Clinton, Sekreter Eleanor Badenbrink ve Zalachenko'nun verdiği bilgileri analiz edecek iki yardımcı. Bu yedi kişi sonraki yıllarda Servis'in içinde özel bir servis olacaktı. Evert Gullberg onlara çekirdek kadro gözüyle bakıyordu.

Servis'in dışında Zalachenko'dan haberdar olanlar SÄPO'nun başkanı, başkan yardımcısı ve özel kalem müdürüydü. Bunların dışında başbakan ile bir de müsteşar vardı. Yani Gullberg'le birlikte toplam on iki kişi. Daha önce bu kadar az insanla paylaşılan, bu çapta hiçbir sır yoktu.

Gullberg'in yüzü bulutlandı.

Bu sırrı bir kişi daha biliyordu. Zalachenko iltica talebinde bulunduğunda, Björck onun yanına, Avukat Nils Bjurman'la gitmişti. Bjurman'ı Servis'e almayı düşünemezdi, o gerçek bir polis değildi; Yalnızca SÄPO'nun içerisinde bir pratisyendi. Servis'te çalışmaya ne bilgisi ne de yeteneği vardı. Gullberg enine boyuna tarttıktan sonra Bjurman'ı bu işten uzak tutmaya karar vermişti. Zalachenko'nun adının Z'sini bile telaffuz etmesi hâlinde vatan hainliğinden

yargılanıp ömür boyu hapse mahkûm edileceği tehdidini savurduktan sonra, Bjurman'ın gururunu okşamak için ve de bir çeşit rüşvet olarak yeni bir görev önermişti. Bjurman'a saygın bir hukuk bürosunda iş bulmuş, bir sürü dava almasını sağlayarak sürekli meşgul etmişti. Ama ne yazık ki Bjurman sıradan bir avukattı, elde ettiği fırsatları değerlendiremiyordu. On yıl sonra, tek bir yardımcıyla çalışacağı kendi bürosunu açacaktı.

Sonraki yıllarda Gullberg, Bjurman'ı sürekli göz hapsinde tutacak, ancak Sovyetler Birliği dağılma yoluna girip Zalachenko önemini kaybetmeye başlayınca, 1980'lerin sonunda bu göz hapsini kaldıracaktı.

İlk başlarda Zalachenko, Gullberg'in kafasını sürekli meşgul eden Palme muammasını çözmek için bir fırsattı. Zalachenko'yu sorgularken Palme'yle ilgili bir bilgi yakalamaya çalışıyordu.

Ama Zalachenko, İsveç'te hiç operasyon yürütmediği ve ülke hakkında fazla bir bilgisi olmadığından Gullberg'in umutları suya düşmüştü. Bununla birlikte Zalachenko, İsveç ya da İskandinav politikacılardan "kızıl koşucu" denilen birinin, KGB adına çalıştığını duyduğunu söylemişti.

Bunun üzerine Gullberg, Palme'yle yakın ilişkisi olanların bir listesini çıkarmıştı. Bunlar Carl Lidbom, Pierre Schori, Sten Andersson, Marita Ulvskog ve birkaç kişi dahaydı. Yıllar boyunca, tekrar tekrar bu isimlere dönerek Sovyetlerle bir bağlantılarını bulmaya çalışmış ama bir sonuç alamamıştı.

Gullberg birdenbire büyük oyuncuların arasına katılmıştı. Seçkin savaşçılardan oluşan, sıra dışı bir kulübün üyeleri tarafından saygı görüyor, aralarında özel bir arkadaşlık ve güven ilişkisi tesis ediliyordu. Bu ilişkiler resmî kanallar ve bürokratik kuralların dışındaydı. James Jesus Angleton'la kişisel olarak görüşmüş, MI-6'nın

şefiyle Londra'da gizli bir kulüpte viski içmişti. Yani o büyüklerden biriydi.

Ama ne yazık ki başarılarından hiç kimseye söz edemezdi. Hatta ölümünden sonra yayınlanacak anılarında bile. Ayrıca düşmanın seyahatlerini göz hapsine alıp onu izleyeceğinden korkuyordu. Sovyetleri, istemeden Zalachenko'ya götürebilirdi.

Bu açıdan bakıldığında Zalachenko'nun en büyük düşmanı Zalachenko'nun kendisiydi.

İltica ettiği ilk yıl, Servis'e ait bir apartman dairesine yerleştirmişlerdi onu. Hiçbir kayıt ve hiçbir resmî yazışmada ismi geçmiyordu. Zalachenko grubu onun geleceğini planlamak için, çok zamanlarının olduğunu düşünüyorlardı. Zalachenko'ya ancak 1978 yılında Karl Axel Bodin adına düzenlenmiş bir pasaport verildi. Özenle bir aile öyküsü uydurulmuştu, hayalî ama nüfus kayıtlarına başvurulduğunda doğrulanabilir bir öyküydü.

Ama maalesef geç kalmışlardı, Zalachenko çoktan o lanet orospuyla, kızlık soyadı Sjölarıder olan, Agneta Sofia Salander'le düzüşmüş ve ona gerçek adını söylemişti. Gullberg, Zalachenko'nun kafasında bir tahtanın eksik olduğunu düşünüyordu. Hatta bu Sovyet ajanının açığa çıkmaya çalıştığını. Sanki bir sahneye ihtiyacı vardı, yoksa bir insanın bu kadar aptal olması nasıl açıklanabilirdi?

Zalachenko orospularla yatıp kalkıyor, içiyor, bar fedaileri ya da önüne gelenle kavga ediyordu. Üç defa içkili araba kullanmaktan, iki defa da bar kavgasından polisi boylamıştı. Her seferinde Servis işe el atıyor, onu gizlice polisin elinden alıyor, tutanakları yok ediyordu. Gunnar Björck neredeyse yirmi dört saat ona bebek bakıcılığı yapıyordu. Zor bir işti, ama başka çare de yoktu.

İşler yoluna girebilirdi. 1980'li yılların başında Zalachenko durulmuş, durumuna uyum sağlamaya başlamış ama ne var ki şu Salander orospusundan bir türlü kurtulamamıştı. Daha da kötüsü

ondan Camilla ve Lisbeth adını verdiği iki kız çocuğu olmuştu.

Lisbeth Salander.

Gullberg bu ismi tiksinerek telaffuz ediyordu.

Bu kız daha 9-10 yaşlarındayken bile, adını duyduğunda Gullberg'in midesinde sancılar saplanıyordu. Normal biri değildi, bunu anlamak için psikiyatr olmaya gerek yoktu. Gunnar Björck, inatçı ve Zalachenko'ya karşı saldırgan olduğunu rapor etmişti. Üstelik Zalachenko'dan hiç korkusu yoktu. Bir şey söylemiyordu ama huzursuzluğunu dile getirmenin binlerce yolunu buluyordu. Yaratılıştan problemliydi kız, ama gelecekte nasıl bir baş belası olacağını düşünde görse inanmazdı Gullberg. En büyük korkusu Salander ailesinin Sosyal İşler Müdürlüğü'nün dikkatini çekmesi ve Zalachenko'nun kimliğinin açığa çıkmasıydı. Bu aileden uzak durması için Zalachenko'ya defalarca yalvarmış, Zalachenko her seferinde sözler vermiş, ne var ki bir türlü tutamamıştı. Başka orospularla da ilişkisi vardı. Orospu kıtlığı çekmiyordu ama her nedense dönüp dolaşıp tekrar Agneta Sofia Salander'e gidiyordu.

Piçin tekiydi şu Zalachenko. Uçkurunun peşinden giden bir ajan, elbette iyi bir ajan olamazdı. Sanki bütün kuralların üzerindeymiş gibi davranıyor, en azından hiçbir kuralın kendisini bağlamadığını düşünüyordu. Tamam, şu Sofia Salander orospusunda onu çeken bir şeyler olabilirdi ama her buluştuğunda da pataklamak zorunda mıydı? Defalarca kadına dayak atmıştı. Sanki gözetimini üstlenen Zalachenko grubunu sinir ve provoke etmek için dövüyordu kadını.

Zalachenko'nun akıl hastası olduğundan hiçbir kuşkusu yoktu ama iltica edecek GRU ajanlarını gönlüne göre seçemezdi. Elinde yalnızca bir ajan vardı işte, ayrıca bu ajan Gullberg için ifade ettiği anlamın farkındaydı.

Gullberg iç çekti. Zalachenko grubu sanki temizlikçi görevini üstlenmişti. Bu inkâr edilemezdi. Zalachenko arkasının

temizleneceğini bildiğinden canı ne isterse yapıyordu. Hele Agneta Sofia Salander söz konusuysa elinden geleni ardına koymuyordu.

Bu konuda uyarılmamış da değildi, Lisbeth Salander daha 12'sine bastığında onu bıçaklamıştı. Yarası o kadar ağır değildi ama hastaneye gitmek zorunda kalmış, Zalachenko grubu da gidip arkasını temizlemişti. Bu defa Gullberg onunla çok ciddi bir konuşma yapmıştı. Zalachenko'nun Salander ailesiyle bir daha asla buluşmaması gerektiğini açık bir dille ifade etmiş ve Zalachenko'dan söz almıştı. Zalachenko sözüne yalnızca altı ay sadık kalabilmişti. Bu defa kadına öyle bir dayak atmıştı ki Agneta Sofia Salander ömrünün geri kalan kısmını bir bakımevinde geçirmek zorunda kalmıştı.

Evert Gullberg, Lisbeth Salander'in babasına benzin bombasıyla saldıracak kadar katil ruhlu olabileceğini düşünememişti. O gün tam bir karmaşa yaşanmış, Zalachenko operasyonu, hatta Servis'in varlığı tehdit altına girmişti. Eğer Lisbeth Salander konuşursa Zalachenko'nun kimliği açığa çıkabilirdi. Eğer Zalachenko açığa çıkarsa, bütün Avrupa'da yürütülen, geçmiş on beş yılın bir dizi operasyonu boşa giderdi. Arkasından da Servis resmi bir araştırmaya tabi tutulabilirdi. Ne pahasına olursa olsun bunun önüne geçilmeliydi.

Eğer Servis'in arşivi açılırsa bütünüyle yasal olmayan bir sürü faaliyeti ortaya saçılır, Palme ve diğer Sosyal Demokratlar hakkında uzun yıllardır yürüttükleri soruşturmalar gün yüzüne çıkardı. Bu, özellikle Palme öldürüldükten sonra çok hassas bir konuydu. Gullberg ve SÄPO'dan birkaç kişi yargılanabilirlerdi. Daha da kötüsü birtakım kafasız gazeteciler, en küçük kuşku duymadan, Palme cinayetinin ardında Servis'in olduğunu iddia edebilirdi. Bu da yeni bir sürü suçlamaya yol açardı. Üstelik yönetici kadrosu bütünüyle değiştiğinden, SÄPO'nun başkanının bile, Servis'in varlığından haberi yoktu. SÄPO'yla ilişkilerin belgeleri, özel kalem müdürünün masasında kilitliydi. O da on yıl önce Servis'in değişmez personeli

arasına katılmıştı.

Zalachenko grubunu bir panik ve korku sarmıştı. Çözüm Gunnar Björck'ten geldi. Çözümün adı psikiyatr Peter Teleborian'dı.

SÄPO'nun Karşı Casusluk Servisi, daha önce Teleborian'la ilişki kurup, endüstri casusluğundan şüphelendikleri bir adamla ilgili fikir danışmıştı. Adamın strese girmesi durumunda nasıl davranacağını merak ediyorlardı. Teleborian boş laflara değer vermeyen, pratik çözümler üreten genç bir psikiyatrdı. Somut bir öneride bulunmuştu. Bu öneriyle SÄPO, adamı intihara sürükleyecek davranışlardan uzak durmuş ve patronlarına yanıltıcı bilgi veren çift taraflı ajan hâline getirmişlerdi.

Salander, Zalachenko'ya saldırdıktan sonra, Björck, Servis adına danışmanlık yapması için Teleborian'a başvurmuştu. Ona, şimdi her zaman olduğundan daha çok ihtiyaç vardı.

Çözüm çok basitti; Karl Axel Bodin hastaneden kaybolacak, Agneta Sofia Salander tedavisi mümkün olmayan beyin hasarı nedeniyle bakımevine kapatılacak, bütün polis tutanakları SÄPO'nun elinde toplanacak, oradan, özel kalem müdürü aracılığıyla Servis'e iletilecekti.

Peter Teleborian, Uppsala'daki St. Stefan Çocuk Kliniği'nin başhekim yardımcılığına daha yeni atanmıştı. Björck ile Teleborian, Lisbeth Salander'in psikiyatrik durumu hakkında bir adli tıp raporu hazırlayıp mahkemeye sunarak işi halletmişlerdi. Önemli olan durumun nasıl resmedileceğiydi. Anayasanın bu işle bir alakası yoktu. Söz konusu olan ülkenin güvenliğiydi. Bunu herkesin anlaması gerekiyordu.

Ayrıca Lisbeth Salander'in akıl hastası olduğu ortadaydı. Bir psikiyatri kliniğine kapatılması onun yararına olacaktı. Gullberg bu

operasyona çekinmeden izin vermişti.

Yapbozun bütün parçaları bir araya gelirken, Zalachenko grubunun, her hâlükârda dağılmak üzere olduğu açığa çıkmıştı. Sovyetler Birliği ortadan kalkmış, Zalachenko'nun son kullanma tarihi çoktan geçmiş, görkemli günleri geride kalmıştı.

Zalachenko grubu ona, SÄPO'nun fonlarından, cömert bir elveda paketi hazırlamıştı. Bir yıl sonra, sayelerinde düşünebileceği en iyi tedaviyi gören Zalachenko'nun cebine İspanya'ya tek gidiş bileti koyarak onu Arlanda Havaalanı'na götürmüşlerdi. Artık Zalachenko ve Servis'in yolları ayrılıyordu. Bu Gullberg'in Servis'teki son işiydi. Bundan bir hafta sonra emekliye ayrılarak yerini sadık izleyicisi Fredrik Clinton'a bırakmıştı. Artık, yalnızca hassas konularda Servis'e danışmanlık yapıyordu. Üç yıl daha Stockholm'de kalıp neredeyse her gün Servis'te çalıştıktan sonra, yavaş yavaş ayağını kesmiş, doğum yeri Laholm'e dönerek yapacaklarını uzaktan yapmaya başlamıştı. İlk yıl düzenli olarak Stockholm'e gitmiş, ama daha sonra bu seyahatleri hiç denecek kadar azaltmıştı.

Zalachenko'yu artık aklına bile getirmiyordu. Ama bir sabah uyandığında, Zalachenko'nun kızının bütün gazete manşetlerini süslediğini görmüştü. Üç cinayetin zanlısı olarak aranıyordu.

Haberleri artan bir şaşkınlık ve dikkatle izlemişti. Bjurman'ın, Salander'e vasi atanmasının tesadüf olmadığını anlayabiliyordu ama Zalachenko vakasının açığa çıkacağından da korkmuyordu. Salander akıl hastasıydı, cinnet geçirip üç kişiyi öldürmesi onu şaşırtmıyordu. Gosseberga'daki haberleri duyana kadar bu işlerle Zalachenko arasında bir bağ olabileceğini düşünmemişti. Ancak bu haberleri duyduktan sonra sağı solu aramış ve arkasından da Stockholm'e bir bilet almıştı.

Servis kurulduğu günden beri en büyük krizini yaşıyordu. Her şey

yıkılmak üzereydi.

Zalachenko ayaklarını sürüyerek tuvalete gitti. Artık koltuk değnekleriyle yürüyebiliyordu. Pazar ve pazartesi günlerini kısa yürüyüş denemeleriyle geçirmişti. Çenesinde hâlâ müthiş bir ağrı vardı ve yalnızca sıvı yiyecekler tüketebiliyordu. Ama ayağa kalkabiliyor ve odasında kısa yürüyüşler yapabiliyordu.

On beş yıla yakın protezle dolaştığı için koltuk değneklerine çabuk alışmış, ses çıkarmadan yürüme denemelerine başlamıştı. Sağ ayağını yere her bastığında bacağından yukarı bir ağrı yükseliyordu.

Dişlerini sıkarak, odasının hemen yakınında, başka bir odada yatan Lisbeth Salander'i düşündü. Bütün bir gün onun hangi odada kaldığını çıkarmaya çalışmış, en sonunda kendi odasının sağ tarafında, iki kapı ötede kaldığını öğrenmişti.

Gece hemşiresinin son ziyaretinden on dakika sonra, saat ikide, her yer sessizliğe bürünmüştü. Zalachenko bin bir zahmetle ayağa kalkıp sallanarak koltuk değneklerini aldı, kapıya gidip etrafı dinledi, hiç ses yoktu. Kapıyı açıp koridora çıktı, hemşirelerin odasından çok zayıf bir müzik yayılıyordu. Koridorun sonundaki çıkış kapısına kadar gitti, kapıyı itip merdiven aralığını kontrol etti, asansörler vardı. Tekrar koridora dönüp Lisbeth Salander'in odasının kapısına kadar yürüdü, koltuk değneklerine dayanıp yarım dakika dinlendi.

Lisbeth Salander koridordan gelen zayıf bir sürtünme sesiyle gözlerini açtı. Bu sesin ne olduğunu bir türlü çıkaramadı, sanki koridorda biri dikkatle bir şey sürüklüyordu. Bir süre sonra ses kaybolduğunda, hayal görüp görmediğini düşündü. Yarım dakika sonra sesi tekrar duydu, yaklaşıyordu, huzursuzluğu arttı.

Zalachenko yakınlarda bir yerlerde.

Kendini sanki yatağa bağlanmış gibi hissediyordu. Boyunluğunun altında müthiş bir kaşıntı vardı. Ayağa kalkmak için büyük bir istek duyuyordu. Sonunda yatakta oturmayı başardı, ancak bu kadarına gücü yetiyordu, tekrar kendini yatağa bırakıp başını yastığa dayadı.

Bir süre parmaklarını boyunluğun üzerinde gezdirerek tokalarını buldu, açıp boyunluğu çıkararak yere attı, şimdi daha rahat nefes alabiliyordu.

Keşke erişebileceği bir yerde bir silah ya da ayağa kalkıp Zalachenko'nun hakkından gelmeye takati olsaydı.

Dirseklerine dayanarak doğruldu. Masa lambasını yakıp etrafına bakındı. Silah olarak kullanabileceği bir şey ararken, gözü yatağının üç metre kadar uzağındaki hemşire masasına takıldı, üzerinde bir kurşun kalem vardı.

Gece hemşiresi rutin kontrolünü bitirene kadar bekledi. Bu gece yarım saatte bir yapıyor gibiydi. Daha önce bunu on beş dakikada bir ya da daha sık yapıyorlardı. Demek ki şimdi daha iyi durumda olduğunu düşünüyorlardı. Ama Lisbeth kendi durumunda bir fark göremiyordu.

Bütün gücünü toplayarak bacaklarını yataktan sarkıttı. Vücuduna nabzını ve nefesini ölçen elektrotlar bağlıydı. Neyse ki elektrotların kabloları kalemin olduğu tarafa doğru uzanıyordu. Dikkatle ayağa kalktı, ileri geri sallandı, dengesini bulmakta zorlanıyordu. Bayılacakmış gibiydi, yatağın kenarına tutunarak bakışlarını önündeki masaya kilitledi. Sallanarak üç adım attı, uzandı ve kalemi aldı.

Tekrar yatağa döndü. Bütünüyle tükenmişti.

Bir süre sonra yatak örtüsünü üzerine çekebilecek kadar güç topladı. Kalemi kontrol etti, ucuna dokundu, sıradan bir kurşun kalemdi. Ucu yeni açılmıştı, sivriydi. Yüze ya da göze saplamak için uygundu.

Kalemi kalçasının yanına koydu ve uykuya daldı.

6. BÖLÜM

11 NİSAN, PAZARTESİ

Pazartesi sabahı saat dokuzu biraz geçe yataktan kalkan Mikael Blomkvist, Malin Eriksson'u aradı.

"Merhaba, Genel Yayın Yönetmeni, nasılsın bakalım?" dedi.

"Erika'nın dergiden ayrılmasının da, beni onun yerine atamanızın da şokunu hâlâ atlatamadım."

"Bak sen!"

"O yok. Masası boş."

"İyi işte, sen de bugünü onun odasına taşınmaya ayır."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Çok huzursuzum."

"Yapma, Malin. Bu durumda en iyi seçimin sen olduğu konusunda herkes hemfikir. Ayrıca bir sorunla karşılaşırsan, bana ve Christer'e her zaman başvurabilirsin."

"Güveniniz için teşekkürler."

"Başlatma teşekkürüne," dedi Mikael. "Her zaman ne yapıyorduysan onu yap. Eğer bir sorun ortaya çıkarsa biz yardımcı oluruz."

"Peki. Ne istiyorsun?"

Mikael o gün evde kalıp bütün gün yazmayı düşündüğünü söyledi. Malin birden Mikael'in tıpkı Erika Berger'e yaptığı gibi, kendisine de

neler yapacağını rapor ettiğini fark etti. Bir süre tereddüt elikten sonra, "Herhangi bir talimatın var mı?" dedi.

"Artık talimatları sen vereceksin, Malin, bir isteğin olursa beni ara. Hâlâ Salander olayıyla ilgileniyor, neler döndüğünü anlamaya çalışıyorum. Dergiyle ilgili şeylerde top sende. Kararları sen vereceksin. Ben arkandayım."

"Ya yanlış bir karar alırsam?"

"Eğer aldığın kararda bir yanlışa rastlar ya da duyarsam seni uyarırım. Ayrıca hiçbir karar, yüzde yüz doğru ya da yanlış değildir. Alacağın kararlar belki Erika'nın aldıklarından da, büyük ihtimalle, benim alacaklarımdan da farklı olacaktır. Ama asıl önemlisi senin karar vermen."

"Tamam."

"Eğer iyi bir yayın yönetmeni olmak istiyorsan aldığın kararları başkalarıyla tartış. Önce Henry ve Christer'le, sonra da benimle. Bir sorun baş gösterirse yayın kurulu toplantısında ele alırız."

"Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım."

"Harika."

Mikael Blomkvist oturma odasındaki kanepeye kuruldu, iBook'unu dizine alıp hiç ara vermeden bütün gün çalıştı. İşini bitirdiğinde, toplam yirmi bir sayfalık iki ham metin çıkarmıştı. Meslektaşı Dag Svensson ile kız arkadaşı Mia Bergman'ın öldürülmelerine ayırdığı sayfalarda, öldürülmeden önce yaptıkları araştırmayı, niçin öldürüldüklerini ve katilin kim olduğunu anlatıyordu. Ayrıca, yazın yayınlanacak tema sayısı için, en kısa zamanda kırk sayfalık bir metin daha yazması gerekiyordu. Özel hayatını çiğnemeden, Lisbeth Salander'i nasıl resmedeceğine karar vermeliydi. Lisbeth'in açığa vurulmasına kesinlikle karşı koyacağı sırlarının olduğunu biliyordu.

Evert Gullberg, otelin restoranında bir dilim kızarmış ekmek ve bir fincan kahveyle kahvaltısını yaptıktan sonra bir taksiye binerek Artillerigatan'a gitti. Saat 09.15'te binanın girişindeki görüntülü telefondan kendini tanıttı ve hemen içeri alındı. Asansörle yedinci kata çıktı, onu orada servisin yeni şefi, 54 yaşındaki Birger Wadensjöö karşıladı.

Emekliye ayrılırken servisin en genç çalışanlarından biri olan Wadensjöö hakkında, Gullberg hep kararsız kalmıştı.

Onun yerinde inisiyatif almayı bilen Fredrik Clinton'ın görevde kalmasını dilerdi. Gullberg'in yerini alan Clinton, diyabet ve kalbinin teklemeye başlaması nedeniyle, 2002 yılında emekliye ayrılmak zorunda kalmıştı. Gullberg, Wadensjöö'nün nasıl bir kumaştan dokunduğunu bilemiyordu.

"Merhaba, Evert," diyen Wadensjöö eski şefinin elini sıktı. "Ne iyi ettin de buraya gelmek için zaman ayırdın."

"Zamandan başka elimde ne kaldı ki?" dedi Gullberg.

"Nasıl olduğunu bilirsin, eski tüfeklerle ilişki sürdürmekte biraz kötüyüz."

Wadensjöö'nün yağlamasına aldırmayan Gullberg, eski makam odasına girip pencerenin kenarındaki konferans masasına oturdu. Duvarlara Chagall ve Mondrian'ın reprodüksiyonları asılmıştı. Gullberg bunları Wadensjöö'nün astırdığını düşündü. Onun zamanında bu duvarlarda, tarihî Kronan ve Wasa gemilerinin çizimleri vardı. Askerlik mesleğinde yalnızca birkaç ayım denizde geçirmesine rağmen deniz özlemi onu hiç bırakmamıştı. Bilgisayarların dışında odadaki her şey eskisi gibiydi. Kahve fincanlarını dolduran Wadensjöö, "Diğerleri birazdan gelecekler," dedi. "Önce iki çift laf ederiz diye düşündüm."

"Benim zamanımdan Servis'te kaç kişi kaldı?"

"Beni saymazsak yalnızca Otto Hallberg ile Georg Nyström. Hallberg bu yıl emekliye ayrılıyor, Nyström de altmışına merdiven day adı. Diğerleri yeni personel, birkaçıyla daha önce karşılaşmışındır."

"Toplam kaç kişi çalışıyor?"

"Bir parça düzenleme yaptık."

"Öyle mi?"

"Tam gün çalışan yedi kişi var, yani personel sayısını azalttık. Ama SÄPO'nun içinde Servis'e yardımcı olan otuz bir elemanımız var. Bir kısmı buraya hiç uğramaz, kendi işlerine bakarlar, ancak herhangi bir sorun baş gösterirse bizim adımıza gizlice faaliyet yürütürler."

"Otuz bir yardımcı mı?"

"Artı yedi. Doğrusu, bu sistem senin eserin. Biz yalnızca biraz rötuş yaptık. Bugün artık iç ve dış organizasyondan söz edebiliyoruz. SÄPO'dan Servis'e yeni birini aldığınıızda, bir süre ücretsiz izne çıkmasını sağlayıp eğitiyoruz. Bu işlere Hallberg bakıyor. Temel eğitim altı hafta sürüyor. Deniz Harp Okulu'nu kullanıyoruz. Eğitimden sonra SÄPO'daki resmî görevlerine dönüyorlar. Ama şimdi bizimle birlikte çalışıyorlar."

"Güzel."

"Gerçekten harika bir sistem. Birçok yardımcının birbirlerinin varlığından haberi yok. Servis daha çok istihbarat topluyor. Senin zamanındaki kuralların aynısı geçerli. Bürokratik bir yapımız yok."

"Ya operasyon bölümü?"

Wadensjöö kaşlarım çattı. Gullberg'in zamanında, dirayetli bir adam olan Hans von Rottinger'in yönettiği, dört kişiden ibaret bir operasyon bölümü vardı.

"Şey, pek yok. Rottinger, beş yıl önce öldü. Gerektiğinde bu işleri

yürütecek, dış organizasyondan genç yetenekler var. Ayrıca bu işler - örneğin telefon dinlemek, birinin evine girmek gibi- teknik beceriler gerektiren işlere döndü. Biliyorsunuz artık her yerde alarm sistemi gibi şeyler var."

Gullberg başını salladı.

"Bütçe?"

"Yıllık yaklaşık on bir milyon kron. Üçte biri maaşlara, üçte biri idari masraflara, üçte biri de faaliyetlere gidiyor."

"Yani bütçe azaltıldı?"

"Bir parça. Ama daha az personelle çalıştığımız hesaba katılırsa faaliyet bütçesi artmış sayılır."

"Anlıyorum. SÄPO'yla aramız nasıl?"

"Kalem müdürü ile bütçe müdürü bizden. Faaliyetlerimizden resmen haberdar olan tek kişi kalem müdürü. O kadar gizliyiz ki, yok gibiyiz. Aslına bakılırsa varlığınızı bilen birkaç müdür yardımcısı var. Onlar da hakkımızda konuşulmaması için ellerinde geleni yapıyorlar."

"Anlıyorum, yani bir problem baş gösterirse, yeni SÄPO yönetimi için tatsız bir sürpriz olacak. Peki, Genelkurmay ve hükümetle aramız nasıl?"

"Genelkurmay'la ilişkimizi on yıl önce kestik. Hükümetler de gelip giderler."

"Yani işler sarpa sararsa yalnızız."

"Bu tür bir teşkilatın olumsuz taraflarından biri, maalesef bu. Faydaları ortada. Şimdi görevlerimiz de değişti. Sovyetler Birliği çöktükten sonra, Avrupa'da yeni bir durum ortaya çıktı. Artık ajanları açığa çıkarmakla daha az ilgilenir olduk. Daha çok terörizm, en çok da önemli makamlardaki insanların politik açıdan uygun olup olmadıklarıyla ilgileniyoruz."

"Bunu her zaman yapıyorduk."

Kapı çaldı içeri altmış yaşlarında, şık giyimli bir adamla, kot pantolon ve ceketli genç biri girdi.

"Merhaba çocuklar," dedi Wadensjöö. "Bu bey Jonas Sandberg, bu bölümde dört yıl çalıştı, şimdi de çeşitli operasyonlarda bize yardımcı oluyor. Size bahsetmiştim... Georg Nyström'ü tanıyorsundur."

"Merhaba, Georg," dedi Gullberg.

Merhaba faslından sonra, Jonas Sandberg'e dönerek, "Nereden geliyorsun bakalım?" diye sordu.

"Son olarak Göteborg'dan" dedi Sandberg şakacı bir ifadeyle. "Onu ziyaret ettim."

"Zalachenko'yu mu?"

Sandberg başını salladı.

"Buyurun, oturun beyler," dedi Wadensjöö.

Bir sigara yakan Wadensjöö'ye kaşlarını çatarak bakan Gullberg, "Björck?" diye sordu. Ceketini çıkarıp oturduğu sandalyenin arkasına asarak geriye yaslanmıştı. Yan gözle Gullberg'i inceleyen Wadensjöö, çok zayıflamış olduğunu düşünüyordu.

"Cuma günü, fuhuştan gözaltına alınmış," dedi Georg Nyström. "Henüz mahkemeye çıkmadı, ama suçu kabullenip kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak evine döndü. Hastalık raporu bitene kadar Smådalarö'de oturacakmış. Henüz basının ilgisini çekmedi."

"Björck bir zamanlar, Servis'in en iyilerindendi," dedi Gullberg. "Zalachenko olayında önemli bir rol üstlenmişti. Ben emekliye ayrıldıktan sonra ne oldu ona?"

"Servis'in iç işlerinde görev alırken, tekrar dış işlere geçen ender kişilerden biri oydu. Senin zamanında bile dışarıda sürtüp duruyordu."

"Biraz dinlenmesi, biraz da ufkunu genişletmesi gerekiyordu. 1980'lerde Servis'ten iki yıllığına izne ayrıldı. O zaman

lar istihbarat ataşesi olarak çalışıyordu. 1976'dan izne ayrıldığı güne kadar, deliler gibi Zalachenko'nun peşinden koşuşturmuştu. Gerçekten dinlenmeye ihtiyacı vardı. 1985-87 yılları arasında dinlendi, daha sonra tekrar buraya geldi."

"1994'te Servis'le ilişkisini keserek harici işlere bakmaya başladı. 1996'da dış işleri bölümünde şef yardımcılığına yükseldi. Resmî işinde çok fazla çalışması gerektiğinden zor günler geçirdi. Servis'le irtibatını elbette koparmadı son zamanlara kadar, ayda bir buluşup konuşuyorduk."

"Yani şimdi hasta, öyle mi?"

"Ciddi bir şey değil, ama ağrıları var. Disk kayması, son yıllarda sık tekrarladı. İki yıl önce, dört ay rapor aldı. Geçen yıl ağustos ayında tekrar hastalandı. 1 Ocak'ta işe başlayacaktı ama raporunu uzattırdı, şimdi ameliyat olmayı bekliyor."

"Ve raporlu günlerini orospuların peşinde koşarak geçiriyor öyle mi?" dedi Gullberg.

"Ee, bekâr adam. Anladığım kadarıyla şu orospu ziyaretlerini, düzenli olarak, yıllardır sürdürüyormuş," dedi Jonas Sandberg. Yarım saattir ilk defa söze giriyordu. "Dag Svensson'un yaptığı araştırmanın taslağını okudum."

"Demek öyle. Biri bana, tam olarak neler döndüğünü anlatabilir mi?"

"Anladığımız kadarıyla içine düştüğümüz bu boktan durum Björck'ün eseri. 1991 yılında Lisbeth Salander hakkında tutulan

raporu Avukat Bjurman'a o vermiş."

"Bjurman da mı boş zamanlarını orospuların peşinde koşarak geçiriyormuş?" dedi Gullberg.

"Bildiğimiz kadarıyla değil, en azından Dag Svensson'un belgelerinde adı geçmiyor. Ama Lisbeth Salander'in vasisiydi."

"Bunun benim hatam olduğunu söyleyebilirsiniz. Sen ve Björck, 1991 yılında Lisbeth Salander'i akıl hastanesine kapatmayı başarmıştınız. Uzun süre orada kalacağını hesaplamıştık, ama mahkemenin atadığı vekil, Avukat Holger Palmgren, kızı oradan çıkarmayı başararak bakıcı bir ailenin yanına yerleştirdi. O zamanlar sen çoktan emekliye ayrılmıştın."

"Peki, sonra ne oldu?"

"Bir gözümüz hep onun üzerindeydi. Kız kardeşi Camilla Salander, Uppsala'da bir bakımevine yerleştirilmişti. Lisbeth Salander on yedisine bastığında, birdenbire geçmişini araştırmaya başladı. Zalachenko'nun peşindeydi, bulabildiği bütün resmî kayıtları didik didik etti. Her nasıl olduysa, kız kardeşinin Zalachenko'nun yerini bildiğini öğrendi."

"Gerçekten biliyor muydu?"

"Hiçbir fikrim yok. Kız kardeşler birbirlerini uzun yıllar görmemişlerdi. Lisbeth Salander, kız kardeşinin izini sürüp buldu ve bildiklerini anlatması için ikna etmeye çalıştı. Bu buluşma sıkı bir kavgayla sonuçlandı, yumruk yumruğa birbirlerine girdiler."

"Vay be!"

"Bu aylarda Lisbeth'in üzerinden gözümüzü ayırmadık. Lisbeth'in ani ziyaretinden sonra bizimle ilişkiye geçen Camilla Salander'i, kız kardeşinin hasta ve tehlikeli olduğu konusunda uyararak işi sıkıya aldık."

"Yani Camilla sana muhbirlik mi yapıyordu?"

"Kız kardeşinden ödü patlıyordu. Lisbeth Salander başka yerlerin de dikkatini çekti, birkaç kez Sosyal İşler Müdürlüğü'ndekilerle kavga etti. Bütün bunlardan sonra Zalachenko'nun gizliliğini hâlâ tehdit ettiğine karar verdik. Arkasından da şu metrodaki olay oldu."

"Bir sübyancıya saldırdı..."

"Evet. Belli ki şiddete eğilimli ve psikolojik olarak da hastaydı. Tekrar bir yere kapatılmasının herkes için hayırlı olacağını düşünerek eyleme geçtik. İşi Fredrik Clinton ile von Rottinger üstlendi. Peter Teleborian'a başvurarak, Lisbeth'i tekrar içeri kapattırmak için mahkemeyi ikna etmesini istediler. Salander'in vekili Holger Palmgren'di. Salander'in aleyhindeki bütün kanıtlara rağmen mahkeme, Palmgren'in istediği yönde karar verdi, üstelik onu Salander'e vasi atadı."

"Tamam da, Bjurman bu işe nasıl bulaştı."

"Palmgren 2002 yılında beyin kanaması geçirdi. Salander hâlâ ilgilendiğimiz bir olaydı. Yeni vasisinin Bjurman olmasını sağladım. Şunu not et: Bjurman, Salander'in, Zalachenko'nun kızı olduğunu bilmiyordu. Eğer Salander, Zalachenko hakkında gevezelik etmeye başlarsa, Bjurman'ın bizi uyaracağını düşünüyordum."

"Bjurman tam bir aptaldı. Onun aslında Zalachenko'yla hiçbir ilişkisinin olmaması, hele kızıyla hiç olmaması gerekirdi," dedi Gullberg, Wadensjöö'ye bakarak. "Bu vahim bir hata."

"Biliyorum," dedi Wadensjöö. "Ama o zamanlar bana iyi bir fikirmiş gibi gelmişti. Olacakları düşümde görsem... "

"Kız kardeşi... Camilla Salander nerede şimdi?"

"Bilmiyoruz. On dokuzuna bastığında, pılını pırtısını toplayıp bakıcı ailenin yanından ayrıldı. O günden sonra hiç haber alamadık. Yani kayıp."

"Tamam, devam et... "

"Polisteki kaynağım, Savcı Richard Ekström'le konuştu," dedi Sandberg. "Soruşturmayı yürüten ekibin başındaki adam, Cinayet Masası Komiseri Bublanski, Bjurman'ın Salander'e tecavüz ettiğini düşünüyormuş."

Gullberg, duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı Sandberg'e. Düşünceli bir ifadeyle çenesini sıvazlayarak, "Tecavüz mü?" dedi.

"Bjurman'ın karnında bir dövme var, bir yazı: Ben sadist bir domuzum, bir kusmuk, bir tecavüzcüyüm."

Sandberg masanın üzerine renkli bir fotoğraf koydu. Bjurman'ın karnına bakan Gullberg'in gözleri büyüdü.

"Yani bu Zalachenko'nun kızının eseri mi?"

"Başka türlü nasıl açıklayabiliriz ki! Bu kız gerçekten tehlikeli, Svavelsjö MK'den iki azmanı tepeledi."

"Zalachenko'nun kızı," diye tekrarlayan Gullberg, VVadensjöö'ye döndü. "Biliyor musun, bence bu kızı işe almalısın."

Wadensjöö'nün kendisine şaşkınlıkla baktığını görünce, şaka yaptığını söylemek zorunda kaldı.

"Tamam, Bjurman'ın Salander'e tecavüz ettiği, Salander'in de intikam aldığı tezinden hareket edelim. Başka ne var?"

"Gerçekte neler yaşandığını ancak Bjurman'ın kendisi açıklayabilirdi. Artık hayatta olmadığına göre, bunu umamayız.

Ama sorunun özü şu; hiçbir resmî kaydı bulunmadığından, Salander'in Zalachenko'nun kızı olduğunu Bjurman'ın bilmemesi gerekirdi."

"Boş versene, Wadensjöö! Kız babasının kim olduğunu biliyordu, er ya da geç bunu Bjurman'a anlatacaktı."

"Biliyorum. Biz... Tamam, bu konuda bir yanlış yaptım."

"Bu yenilir yutulur bir acemilik değil," dedi Gullberg.

"Biliyorum, bunun için fazlasıyla pişman oldum. Ama Bjurman, Zalachenko'nun varlığını bilen az sayıda insandan biriydi.

Başka bir vasinin Salander'in Zalachenko'nun kızı olduğunu öğrenmesindense Bjurman'ın öğrenmesi daha iyi diye düşündüm.

Bu kız her an gevezelik edebilirdi."

Gullberg, kulağını kaşıdı.

"Peki, peki... Devam et!"

şak bir sesle. "Tahminime göre Bjurman, Salander'e tecavüz etti, o da intikamım böyle aldı..." Masadaki fotoğrafı işaret etti.

"Babasının kızı," dedi Gullberg. Sesinde gizleyemediği bir hayranlık vardı.

"Bunun üzerine Bjurman, Salander'i halletmesi için Zalachenko'yla ilişkiye geçti. Zalachenko'nun kızından nasıl nefret ettiği herkesin malumuydu. Zalachenko da işi Niedermann'a, o da ilişkide olduğu Svavelsjö MK'ye devretti."

"Ama Bjurman, Zalachenko'yla nasıl..." diye başlayan Gullberg cümlesini bitirmedi. Bunun cevabı açıktı.

"Björck," dedi Wadensjöö. "Akla uygun tek açıklama bu bilgiyi Björck'ten almış olması."

"Lanet olsun!" dedi Gullberg.

Lisbeth Salander'in huzursuzluğuyla iç içe geçen öfkesi gittikçe artıyordu. Sabahleyin yatağını düzeltmeye gelen hemşireler, kurşun kalemini bulmuşlardı.

Hemşirelerden biri, "Hoppala, bu buraya nasıl gelmiş," diyerek kalemi cebine atarken, Lisbeth ölümcül bir bakış fırlatmıştı kadına.

Şimdi artık silahsızdı, ayrıca bu durumu protesto etmeye takati de yoktu.

Hafta sonunu kötü geçirmişti. Şiddetli bir baş ağrısıyla boğuşmuş, sürekli ağrı kesici almak zorunda kalmıştı. Dikkatsiz hareket ettiği ya da vücut ağırlığını değiştirmeye çalıştığında, omzundan bütün bedenine bıçak saplanmış gibi bir acı yayılıyordu. Boyun askısıyla, ancak sırtüstü yatabiliyordu. Başındaki yara iyileşene kadar, kimbilir kaç gün daha, bu askıya mahkûmdu. Pazar günü ateşi 38,7'ye çıkmıştı. Helena Endrin'e göre vücudunda iltihaplanma vardı, yani iyi değildi. Bunu anlamak için birinden duyması gerekmiyordu.

İşte yeniden devlet yatağının mahkûmu olmuştu. Şimdi onu yatağa bağlayan kayışlar yoktu, zaten gereksizdi de. Bırak şöyle kalkıp biraz gezmeyi, doğrulamayacak kadar mecalsizdi.

Pazartesi günü, öğleye doğru Doktor Anders Jonasson ziyaretine geldi. Onun yüzünü artık tanıyordu.

"Beni hatırlıyor musun?"

Lisbeth başını salladı.

"Uzun süre bilincin yerinde değildi, ameliyattan sonra seni ben uyandırdım. Ayrıca ameliyatı da ben yaptım. Şimdi her şey yolunda mı diye öğrenmeye geldim."

Lisbeth Salander kocaman gözlerle doktoru inceledi, her şeyin yolunda olmadığı açıktı.

"Duyduğuma göre bu gece boyun askısını çıkarmışsın."

Lisbeth başını salladı.

"Bunu iş olsun diye takmıyoruz. Yaraların iyileşene kadar başını sabit tutsun diye takıyoruz."

Doktor bu sessiz kıza bir süre baktıktan sonra, "İyi," dedi. "Seni bir göreyim demiştim," diye ekledi.

Tam kapıdan çıkarken, Lisbeth'in sesini duydu.

"Jonasson'du değil mi?"

Şaşırarak döndü, gülümsedi.

"Evet, adımı hatırladığına göre, sandığımdan çok daha dikkatlisin."

"Mermiyi sen mi çıkardın?"

"Evet."

"Durumum nasıl, anlatabilir misin? Hiç kimseden akıllı bir cevap alamıyorum."

Doktor Jonasson yatağa yaklaşıp Lisbeth'in gözlerinin içine baktı.

"Şanslıydın," dedi. "Başından vurulmuşsun ama kurşun hayati tehlikeye yol açacak bir yere saplanmamış. Şimdi beyin kanaması riski olduğundan, başını sabit tutmak istiyoruz. Vücudunda iltihap var. Bunun nedeni omzundaki yara gibi görünüyor. Eğer antibiyotikle tedavi edemezsek bir ameliyat daha yapmak zorunda kalabiliriz. Yaraların iyileşene kadar acılı bir süreç yaşayacaksın. Ama genel durumun, sağlığının bütünüyle yerine geleceğine dair umudumu güçlendiriyor."

"Beynimde bir hasar kalır mı?"

Doktor Jonasson bir süre tereddüt ettikten sonra başını salladı.

"Evet, böyle bir risk var. Ama bütün işaretler iyiye gittiğini gösteriyor. Daha sonra beyninde sorun yaratabilecek bir doku oluşumu gelişebilir. Örneğin epilepsi ya da başka bir şeye yol açabilir. Doğrusu bunların hepsi yalnızca varsayım. Şimdi durumun iyi görünüyor. Yaraların iyileşiyor. Eğer gelecekte bir problem çıkarsa, buna o zaman bakarız. Yeterince açık cevaplayabildim mi?"

Salander başını salladı.

"Böyle ne kadar yatacağım?"

"Hastanede demek istiyorsun. Seni ancak birkaç hafta sonra taburcu edebiliriz."

"Hayır... Demek istediğim ne zaman ayağa kalkıp hareket edebilirim?"

"Bunu bilemiyorum, iyileşme sürecine bağlı. Fizik tedaviye başlamadan önce, en az iki hafta geçmesi gerekir diye düşünüyorum."

Lisbeth Salander, ciddi bir ifadeyle doktoru uzun bir süre süzdükten sonra, "Sanırım bana bir sigara verebilirsin?" dedi.

Anders Jonasson gülerek başını iki yana salladı.

"Üzgünüm, burada sigara yasağı var. Ama istersen bir nikotin bandı ya da sakızı vermelerini isteyebilirim."

Lisbeth başını sallayarak onaylamadan önce kısa bir süre düşündü. Sonra tekrar gözlerini doktora çevirdi.

"O puşt moruk nasıl?"

"Kim? Şey mi?"

"Benimle birlikte buraya gelen adam."

"Sanırım aranız iyi değil. Yaşayacak, artık koltuk değnekleriyle yürüyebiliyor. Durumu senden daha kötü. Yüzündeki yara ciddi ağrılara yol açıyor. Eğer yanılmıyorsam, kafasına bir balta geçirmişsin."

"Beni öldürmeye çalıştı," dedi Lisbeth alçak bir sesle.

"Kulağa hiç hoş gelmiyor. Şimdi gitmeliyim. Seni tekrar ziyaret etmemi ister misin?"

Lisbeth başını salladı. Doktor odadan çıktıktan sonra, düşünceli bir ifadeyle tavana bakmaya başladı. Zalachenko, koltuk değnekleri almıştı, demek gece duyduğu sesler ona aitti.

Öğle yemeği almak için dışarı çıkan, odadakilerin en genci Jonas Sandberg, suşi ve alkolsüz birayla geri dönüp konferans masasının etrafındakilere servis yaptı. Evert Gullberg nostaljiye kapılmıştı. Kritik bir operasyon aşamasında, onun zamanında da tıpkı böyle olur, bütün gün çalıştıklarından dışarıdan yemek getirtirlerdi.

Aradaki tek fark, o zamanlar hiç kimse, öğle yemeğinde çiğ balık ısmarlamak gibi bir aptallık yapmazdı. Keşke Sandberg köfte, patates püresi ve böğürtlen sosu getirseydi. Şansına, aç değildi. Suşiyi bir kenara iterek ağzına bir parça ekmek atıp maden suyu içti.

Konuşmaya yemekte de devam ettiler. Durumu özetleyip gerekli önlemleri alma aşamasına gelmişlerdi. Hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

"Ben Zalachenko'yu hiç görmedim," dedi Wadensjöö. "Nasıl biri?"

"Herhalde hiç değişmemiştir," dedi Gullberg. "Müthiş zeki, fotoğrafik bir belleği var, her ayrıntıyı aklında tutar. Bana sorarsan domuzun teki. Sanırım bir parça da akıl hastası."

"Jonas, dün onunla buluştun. Senin görüşlerin ne?" dedi Wadensjöö.

"Kontrolü elinde tutuyor. Verdiği ültimatomu anlattım. Ya biz bu boku temizleyecekmişiz ya da o Servis'in canına okuyacakmış."

"Her şey bu kadar ortaya saçılıp dökülerek basının diline düşmüşken, bunu nasıl yapacakmışız ki? Bizi ne sanıyor bu adam, sihirbaz mı?" dedi Georg Nyström.

"Bizim ne yapıp ne yapamayacağımız onun umurunda bile değildir.

Onu bir tek iplerimizi elinde tutması ilgilendirir," dedi Gullberg.

"Senin fikrin ne? Dediklerini yapabilir mi? Basınla konuşur mu?" diye sordu Wadensjöö.

"Bunu kestirmek zor. Zalachenko öyle boş tehditler savuracak biri değil. Kendisi için neyi iyi biliyorsa onu yapar. Bu durumda ne yapacağını kestiremeyiz, eğer basınla konuşmak işine gelirse... Af ya da ceza indirimi sözü alırsa konuşur. İhanete uğradığı ya da ortada bırakıldığını düşünürse de konuşabilir."

"Sonuçlarını hesaba katmadan?"

"Özellikle de sonuçları hesaba katmadan. Onun önem verdiği tek şey, bizden daha cesur olduğunu göstermektir."

"Ama konuşursa anlattıklarına inanılacağının garantisi yok ki. Bir kanıt bulabilmeleri için Servis'in arşivine girmeleri gerekiyor. O da bu adresi bilmiyor."

"Bu riski almak ister misin? Varsayalım ki Zalachenko konuştu, onu kim izleyecek? Eğer Björck anlattıklarını doğrularsa ne yaparız? Ya da şimdi diyaliz makinesine bağlı olan Clinton... Birdenbire kendini dine verip her şeye ve herkese öfke duymaya başlarsa? Ya günah çıkarmaya kalkarsa ne olur? Bu sözüme güven, eğer biri konuşmaya başlarsa Servis'in sonu gelir."

"Peki... Ne yapacağız?"

Masaya uzun bir sessizlik çöktükten sonra sözü yine Gullberg aldı.

"Sorunun birkaç parçası var. Birinci olarak Zalachenko'nun konuşması hâlinde olacaklar konusunda anlaşmamız gerekiyor. Şu lanet olası anayasal İsveç devleti üstümüze çullanır. Bizi yok ederler, Servis'ten birçok kişi kodesi boylar."

"Ama bizim faaliyetlerimiz yasal, hükümetten aldığımız görevi yerine getiriyoruz."

"Boş laf," dedi Gullberg. "1960'ların ortasında yazılan silik bir kâğıdın bir boka yaramayacağını benim kadar sen de biliyorsun."

"Zalachenko'nun konuşması hâlinde olacakları düşünmek bile istemezsiniz," diye ekledi.

Yine bir sessizlik çöktü.

"Göründüğü kadarıyla tek çare Zalachenko'nun sessiz kalmasını sağlamak," dedi Georg Nyström sonunda.

Gullberg başını salladı.

"Ve onun sessizliğini satın almak için dişe dokunur bir şeyler sunmalıyız. Sorun adamın ne yapacağının kestirilememesi. Bizi yalnızca kötülük olsun diye yakmaya kalkabilir. Onu nasıl kontrol altında tutacağımızı düşünmemiz gerekiyor."

"Bizden..." dedi Jonas Sandberg, "onu bu durumdan çekip çıkarmamızı ve Salander'i akıl hastanesine kapatmamızı talep ediyor."

"Salander işi kolay. Sorun Zalachenko. Bu da bizi sorunun ikinci parçasını düşünmeye zorluyor; zararı en aza indirmek. Teleborian'ın 1991 yılında yazdığı raporun dışarı sızması, en az Zalachenko kadar tehlikeli bir durum."

Georg Nyström öksürerek boğazını temizledi.

"Bu raporun polisin eline geçtiğini öğrendikten sonra, hemen önlem aldım. SÄPO'nun hukuk danışmanı Forelius'a gittim, o da başsavcıyla ilişkiye geçti. Başsavcı bu raporun, polisten geri alınmasını ve kopyalanmamasını emretti."

"Şu başsavcı nasıl biri?" dedi Gullberg.

"Hiçbir bilgim yok. SÄPO'nun isteklerine göre hareket ediyor. Ayrıca söz konusu rapor gizli bir belge olduğundan başsavcının başka alternatifi yok. Yani başka türlü davranamaz."

"Peki. Raporu okuyan polisler kim?"

"İki kopya var. Birini Bublanski, diğerini de meslektaşı Sonja Modig okumuş. Tabii, hazırlık soruşturması için Richard Ekström de. Ayrıca iki polisin daha okuduğunu hesaba katabiliriz..." Nyström, notlarını karıştırmaya başladı. "Curt Svensson ve Jerker Holmberg adında iki polis memuru en azından raporun içeriğinden haberdarlar."

"Yani dört polis ve bir savcı. Bunlar hakkında bir bilgimiz var mı?"

"Savcı Ekström kırk iki yaşında, yıldızı yükselen biri. Adalet Bakanlığı'nda çalıştı. Dikkat çekici birkaç davaya baktı. Gayretkeş, gösteriş meraklısı, kariyerini çok önemsiyor."

"Sosyal demokrat mı?" diye sordu Gullberg.

"Büyük ihtimalle, ama aktif değil."

"Soruşturma ekibinin lideri Bublanski öyle mi? Televizyonda bir basın toplantısında gördüm. Kameralardan hoşlanıra benzemiyordu."

"Elli iki yaşında, muhteşem bir sicili var. Ayrıca boyun eğmemek gibi de bir ünü. Sağlam bir Yahudi."

"Şu kadın... Kim bu?"

"Sonja Modig. Evli, otuz dokuz yaşında, iki çocuğu var. kariyerinde hızlı yükseldi. Teleborian onu duygusal, her şeyi sorgulayan biri diye tanımlıyor."

"Devam et!"

"Curt Svensson, sıkı biri. Otuz sekiz yaşında, Gängenheten'li. Birkaç yıl önce bir holiganı vurup öldürdüğünden epeyce dikkat çekti. Mahkemede beraat etti. Bublanski, Gunnar Björck'ü yakalamaya onu gönderdi."

"Anlıyorum. Şu holigan işini bir yere not edin. Bublanski'nin grubunun üzerine şüphe düşürebilmek için, bu adamın polislik

mesleğine uygun davranmadığı tezine başvurabiliriz. Sanırım basınla ilişkilerimiz hâlâ sürüyor... Şu son kişi?"

"Jerker Holmberg, elli beş yaşında, Norrland'lı. Olay yeri incelemesinde gerçek bir uzman. Birkaç yıl önce komiserlik eğitimi önerildiğinde reddetti. Belli ki yaptığı işi seviyor."

"İçlerinde politikayla aktif uğraşan var mı?"

"Hayır. Yalnızca Holmberg'in babası, 1970'li yıllarda Merkez Parti'den belediye meclis üyesiymiş."

"Hımm, sağlam bir gruba benziyor. Sanırım aralarında da sıkı bir ilişki vardır. Bir biçimde aralarına nifak sokamaz mıyız?"

"Ekipte beşinci bir polis daha vardı," dedi Nyström. "Hans Faste, kırk yedi yaşında. Bublanski'yle ciddi bir fikir ayrılığına düştü. O kadar ciddiydi ki, hastalık raporu alıp gruptan ayrıldı."

"Peki, bu adam hakkında ne biliyoruz?"

"Sorduklarımdan değişik cevaplar aldım, sicili kabarık. Ama öyle önemli bir şey yok. Tam bir profesyonel, yalnız geçimsiz biri. Bublanski'yle aralarındaki kavganın nedeni Lisbeth Salander gibi görünüyor."

"Nasıl yani?"

"Faste, gazetelerin yazdığı gibi, bu öyküyü satanist, lezbiyen bir gruba bağlamak istemiş. Salander'den hiç hoşlanmıyor. Kızın varlığını kendisi için bir tür aşağılanma gibi görüyor. Salander hakkında yayılan dedikoduların yarısının arkasında o var. Eski bir meslektaşının söylediğine göre, kadınlarla genel olarak sorunu varmış."

"İlginç," diyen Gullberg, bir süre düşündü. "Mademki gazeteler lezbiyen bir çeteden bahsediyor, o zaman biz de bunu işleyebiliriz. Salander'in güvenilirliğini bu yolla sarsabiliriz."

"Björck'ün raporunu okuyan polisler de bir başka sorun. Onları

izole edemez miyiz?" diye sordu Sandberg.

"Soruşturma savcısı Ekström dedim ya..."

"Ama işleri Bublanski yürütüyor," dedi Nyström.

"Evet ama o karar mercii değil," diyen Wadensjöö düşünceli görünüyordu. Gullberg'e baktı. "Senin tecrübelerin benden daha fazla, bu öyküde birçok ipucu var... Şu Bublanski'yle Modig'i, Salander'den uzak tutmalıyız diye düşünüyorum."

"Haklısın," dedi Gullberg. "Tam da bunu yapacağız. Bublanski, Bjurman ve Enskede cinayetlerinin izini süren ekibin başında. Salander onlar için artık güncel değil. Bir de şu Alman Niedermann var. Yani Bublanski'yle ekibi bütün dikkatlerini bu adamın yakalanmasına vereceklerdir."

"Evet."

"Salander artık onların konusu değil. Ayrıca Nykvarn soruşturması da var... Üç eski cinayet. Niedermann'la bir bağ kuruluyor. Soruşturma Södertälje'de yürütülüyor, ama diğer soruşturmalarla birleştirilecektir. Yani kısaca Bublanski'nin elleri bir süreliğine çok dolu. Kimbilir... Belki Niedermann denilen adamı da yakalar."

"Hımm."

"Şu Faste... Tekrar ekibe dönecek mi? Salander'e karşı yürüteceğimiz şüphe kampanyası için uygun birine benziyor."

"Ne düşündüğünü anlıyorum," dedi Wadensjöö. "Ekström'ün iki davayı birbirinden ayırmasını hesaplıyorsun ama bunun için Ekström'ü kontrol etmemiz gerekiyor."

"Bu mesele değil," diyen Gullberg, göz ucuyla Nyström'e baktı.

"Ben Ekström'le ilgilenirim," dedi Nyström. "Tahminimce, şimdi Zalachenko'nun adını hiç duymamış olmayı diliyordur. SÄPO Björck'ün raporunu istediğinde hemen teslim etti. Devletin güvenliği söz

konusuyken elbette hep böyle davranacaktır."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye merak ve şüpheyle sordu Wadensjöö.

"Benim senaryom şu," dedi Nyström, "Münasip bir dille, meslek hayatının sona ermemesi için, neler yapması gerektiğini anlatacağız."

"Asıl önemlisi sorunun üçüncü parçası," dedi Gullberg. "Björck'ün raporunu polisler bulmadı... Bir gazeteciden aldılar. Bu durumda basın ciddi bir sorun. *Millennium*."

Nyström not defterini açtı.

"Mikael Blomkvist," dedi.

Masadaki herkes Wennerström olayından dolayı Blomkvist'in adını duymuştu.

"Öldürülen gazeteci Dag Svensson, *Millennium* adına kadın ticaretiyle ilgili bir dosya hazırlıyordu. Dikkatlerini Zalachenko'nun üzerinde yoğunlaştırmıştı. Dag'ın cesedini Mikael Blomkvist buldu. Ayrıca Lisbeth Salander'i de tanıyor ve onun suçsuz olduğunu iddia ediyor."

"Bu adam Zalachenko'nun kızını nasıl tanıyabilir... Büyük bir tesadüf olmalı."

"Bizce tesadüf değil," dedi Wadensjöö. "Salander bir biçimde herkesi birbirine bağlıyor. Bunun nasıl olduğunu bilmiyoruz, ama akla uygun tek açıklama bu."

Gullberg sessizce oturup not defterine iç içe birkaç daire çizdikten sonra ayağa kalktı.

"Bir süre düşünmeliyim," dedi. "Kısa bir yürüyüş yapacağım. Bir saat sonra görüşürüz."

Gullberg, söylediği gibi bir saat değil, yaklaşık dört saat sonra dönecekti.

On dakika dolaştıktan sonra, tuhaf kahve çeşitleri satan bir kafeye girdi. Koyu bir kahve ısmarlayıp kapının girişindeki masaya oturdu. İçine düştükleri durumu enine boyuna tartarak bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Arada bir not defterine bir şeyler karaladı. Bir buçuk saat sonra kafasında bir plan şekillenmeye başlamıştı.

Mükemmel bir plan değildi, ama bütün imkânlarını gözden geçirdikten sonra kesin bir çözüm üretmeleri gerektiği sonucuna varmıştı.

Şanslarına, bu planı uygulayabilmek için elinde yeterli insan kaynağı vardı.

Kafeden çıktı, bir telefon kulübesinden Wadensjöö'yü aradı. "Toplantıyı birkaç saat ileri alacağız," dedi. "Yapmam gereken bir şey var. Öğleden sonra saat ikide buluşmaya ne dersin?"

Bir taksiye binip, gideceği adresi söyledi. Aslında düşük emekli maaşıyla taksiye binecek lüksü yoktu, ama artık bu tür cimrilikleri yapabilecek yaşı geçmişti.

Belirttiği adreste indikten sonra, iki sokak ötedeki bir evin kapı zilini çaldı. Kapıyı kırk yaşlarında bir kadın açtı.

"İyi günler, Fredrik Clinton'ı aramıştım."

"Kim geldi diyeyim."

"Eski bir meslektaşı."

Kadın başını salladı, onu içeri alıp oturma odasına götürdü. Clinton, oturduğu koltuktan yavaşça doğruldu. Altmış sekizindeydi ama çok daha yaşlı gösteriyordu. Hastalığın üzerinde bıraktığı izler çok açıktı.

"Gullberg," dedi Clinton şaşkın bir ifadeyle.

İki eski ajan, uzun bir süre birbirlerini süzdükten sonra kucaklaştılar.

"Seni bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum. Herhalde seni buraya bu getirdi," diyerek sehpanın üzerinde duran gazeteyi işaret etti Clinton. Gazetenin baş sayfasında Niedermann'ın resmi ve "Polis Katili Danimarka'da Aranıyor" manşeti vardı.

"Nasılsın?" dedi Gullberg.

"Hastayım."

"Görüyorum."

"Eğer yeni bir böbrek bulamazsam, yakında ölürüm. Bulma ihtimalim de çok düşük."

Gullberg'i içeri alan kadın oturma odasının kapısına gelip bir istekleri olup olmadığım sordu.

"Kahve," diyen Gullberg, kadın gittikten sonra Clinton'a döndü.

"Kim bu kadın?"

"Kızım."

Gullberg başını salladı. Uzun yıllar çok yakın mesaide bulunmalarına karşın. Servis elemanlarının dışarıda, birbirleriyle hiç temasta bulunmama gibi şaşırtıcı bir gelenekleri vardı. Gullberg, her çalışanın karakter özelliklerini, güçlerini, zayıflıklarını bilirdi. Ama aile ilişkileri hakkında belli belirsiz bir bilgisi vardı. Clinton, yirmi yıl boyunca belki de onun en yakın meslektaşıydı. Evli ve çocuklu olduğunu biliyordu. Ama ne çocuğunun, ne karısının ismini, ne de Clinton'ın yazları nereye gittiğini bilirdi. Servis'in dışındaki özel hayat kutsaldı, tartışılmazdı.

"Ne istiyorsun?" dedi Clinton.

"Wadensjöö hakkında ne düşündüğünü sorabilir miyim?"

Clinton, başını iki yana salladı.

"Ben artık bu işlere karışmıyorum."

"Sana bunu sormadım. Onu tanıyorsun, on yıl senin emrinde çalıştı."

"Bugün bölümün başında o var. Benim ne düşündüğümün hiçbir önemi yok."

"Bu işi yapabiliyor mu?"

"Aptal değil."

"Ama... "

"Analiz yeteneği var, parçaları bir araya getirmekte iyi. İçgüdüleri gelişmiş, bütçeyi dengelemeyi biliyor, ki biz bunun imkânsız olduğunu düşünürdük."

Gullberg başını salladı. Clinton duymayı beklediği, en önemli özellikten bahsetmemişti.

"İşe dönmeye hazır mısın?"

Clinton, Gullberg'e şaşkınlıkla baktı. Uzun bir süre tereddüt ettikten sonra, "Evert... İki günde bir hastaneye gidip on saat diyaliz makinesine bağlanıyorum. Nefesim kesilmeden merdivenleri çıkamıyorum, hiçbir şeye mecalim yok," dedi.

"Sana ihtiyacım var. Son bir operasyon."

"Yapamam."

"Yapabilirsin. İki günde bir dokuz saat diyaliz makinesine bağlanacaksın, merdiven çıkmak yerine asansöre bineceksin, eğer gerekirse seni taşıyacak birini de bulurum. Beynine ihtiyacım var."

Clinton hafif bir iç çekti.

"Anlat bakalım' dedi.

"Acil operasyon yapmamızı gerektiren çok karmaşık bir durum yaşıyoruz. Wadensjöö'nün yanında operasyon bölümüne bakan, toy bir herif var. Jonas Sandberg. Wadensjöö yapılması gerekenleri yapacak kalitede biri değil. Tamam, bütçeyi dengede tutacak kadar cambaz olabilir, ama operasyon kararı almaya çekiniyor. Servis'i gerekli arazi çalışmasına sürmekten korkuyor." Clinton'ın yüzünde solgun bir gülümseme belirdi.

"Operasyon iki ayrı cephede yürütülecek. Bir cephesi Zalachenko, aklını başına toplamasını sağlamalıyım ve bunu nasıl yapacağımı biliyorum. İkinci cephe burası; Stockholm ve maalesef bölümde bu savaşı yürütecek kalitede kimse yok. Bana bir komutan lazım. Son bir görev. Bir planım var. Jonas Sandberg ile Georg Nyström ayak işlerini yapacaklar, operasyonu sen yürüteceksin."

"Sen ne istediğinin farkında değilsin."

"Hayır... Pekâlâ farkındayım. Var mısın yok musun, buna sen karar vereceksin. Ama biz eski tüfekler ya silkinip üzerimize düşeni yapacağız ya da birkaç hafta içinde Servis'in kapısına kilit vurulmasını seyredeceğiz."

Clinton bir kolunu koltuğun kenarına dayayıp başını avucuna yaslayarak iki dakika boyunca düşündü.

"Anlat bakalım şu planını," dedi sonunda.

Gullberg ve Clinton iki saat boyunca konuştular.

Gullberg, Fredrik Clinton'la birlikte odasına girdiğinde Wadensjöö'nün gözleri büyüdü. Clinton iskelet gibiydi, yürümekte ve nefes almakta zorlandığı belliydi. Bir elini Gullberg'in omzuna koymuş dinleniyordu.

"Neler oluyor, Tanrı aşkına?.." dedi Wadensjöö.

"Hadi toplantıya başlayalım," dedi Gullberg kısaca.

Wadensjöö'nün odasındaki masanın etrafında toplandılar. Clinton ona uzatılan koltuğa çöktü.

"Hepiniz Fredrik Clinton'ı tanıyorsunuz," dedi Gullberg.

"Tanıyoruz ama..." dedi Wadensjöö, "burada ne işi var?"

"Aktif göreve dönmeye karar verdi. Şu anki kriz atlatılana kadar Servis'in operasyon işlerini yürütecek."

Gullberg, elini kaldırarak protestoya hazırlanan Wadensjöö'yü susturdu.

"Clinton yorgun. Bir asistana ihtiyacı var. Diyaliz makinesine bağlanması için her gün hastaneye götürülecek. Wadensjöö, onun pratik işlerini yürütmek için iki asistan işe alacaksın. Bu olaylarla ilgili bütün operasyon kararlarım Clinton alacak."

Susup tepkileri bekledi. Hiç kimseden itiraz gelmeyince devam etti.

"Bir planım var, sanırım bu bizi kıyıya çıkaracaktır. Ama elimizdeki fırsatı kaçırmamak için hızlı davranmamız gerekiyor. Her şey siz Servis'tekilerin ne kadar kararlı davranacağınıza bağlı."

Wadensjöö, Gullberg'in söylediklerini bir tür meydan okuma gibi aldı.

"Dinliyorum."

"Birincisi, polisler konusunu karara bağladığımız gibi çözeceğiz. Onları Niedermann'ın peşine takarak Salander soruşturmasından uzaklaştıracağız. Bu, Georg Nyström'ün işi. Niedermann'ın akıbeti önemli değil. Salander işine, Faste'nin bakmasını sağlayacağız."

"İyi bir plana benziyor," dedi Nyström. "Savcı Ekström'le özel bir konuşma yapacağını."

"Ya ipe un sererse... "

"Hayır, sermeyecek. kariyerini çok önemsiyor ve çıkarının nerede olduğunun farkında. Direnecek olursa kulağını çekerim. Bir skandala bulaşmaktan ödü kopuyor."

"İyi. İkinci adım, *Millennium* ve Mikael Blomkvist. Clinton'ın işe dönme nedeni de bu. Olağan dışı önlemler gerekiyor."

"Büyük ihtimalle, hoşlanmayacağım önlemler," dedi Wadenşjöö.

"Büyük ihtimalle öyle ama *Millennium* basit yöntemlerle manipüle edilemez. Bizi Yalnızca, Björck'ün 1991 yılında hazırladığı raporla tehdit edebilirler. Anladığım kadarıyla bu rapor iki, bilemedin üç yerde var. Raporu Lisbeth Salander buldu, Mikael Blomkvist de bir biçimde ondan aldı. Demek ki, polis tarafından aranırken Salander'in Blomkvist'le ilişkisi vardı." Clinton bir elini kaldırarak ilk defa konuşmaya katıldı.

"Bu, aynı zamanda rakibimizin karakteri hakkında bir fikir veriyor. Yani Blomkvist risk almaktan korkmuyor. Wennerström olayını unutmayın."

Gullberg başını salladı.

"Blomkvist bu raporu *Millennium* Genel Yayın Yönetmem Erika Berger'e, o da Bublanski'ye verdi. Demek ki raporu Erika Berger de okudu. Ayrıca kopyaladıklarını da hesaplamalıyız. Sanırım, bir kopya Blomkvist'te, bir kopya da dergide var."

"Akla uygun," dedi Wadensjöö.

"*Millennium* aylık bir dergi, yani bu raporu yarın hemen yayınlayamazlar. Daha zamanımız var. Bu iki raporu da ele geçirmeliyiz. Bunu başsavcıyla yapamayız."

"Anlıyorum."

"Yani Blomkvist'in eviyle *Millennium* dergisine hırsız girecek.

Jonas, bu işi sen organize edebilir misin?"

Jonas Sandberg göz ucuyla Wadensjöö'ye baktı.

"Evert, senin artık... bu tür işler yapmadığımızı anlaman gerekiyor. Zaman değişti, bilgisayar ve gözetim çağındayız. Böyle bir operasyonu yürütecek koşullarımız yok."

Gullberg masanın üzerinden ona doğru eğildi.

"Wadensjöö... Bu tür bir operasyon için her ne bok gerekiyorsa bulmak senin işin. Dışarıdan adam tut. Gerekirse şu yeni yetme mafyalardan, Blomkvist denilen adamın kafasını kıracak birilerini bul. Bu iki kopya mutlaka ele geçirilecek. Eğer ellerinde belge olmazsa hiçbir bok ispat edemezler. Bu işi başaramazsanız, parmağınız kıçınızda, Anayasa Komisyonu'ndan birilerinin gelip kapınızı çalmasını beklersiniz."

Gullberg ile Wadensjöö uzun süre birbirlerine baktılar.

"Ben bu işi üstlenebilirim," dedi birden Sandberg.

Gullberg başını henüz çaylak diye gördüğü Sandberg'e çevirdi.

"Bu tür bir işi organize edebileceğinden gerçekten emin misin?"

Sandberg başını salladı.

"İyi. Şu andan itibaren şefin Clinton. Emirleri ondan alacaksın."

"Birtakım keşif faaliyetleri yapmak gerekecek. Operasyon bölümünü güçlendirilmeliyiz," dedi Nyström. "Önerebileceğim birkaç isim var. Biri Mårtensson, SÄPO'nun dış işlerine bakıyor. Korkusuz, gelecek vadeden biri. Uzun bir süre, onu buraya almayı, hatta benim yerimi alabileceğini bile düşünmüştüm."

"Güzel," dedi Gullberg. "Buna Clinton karar verir."

"Kötü bir haber," dedi Georg Nyström. "Korkarım, bir üçüncü kopya daha var."

"Nerede?"

"Öğleden sonra, Lisbeth Salander'in Annika Giannini diye bir avukat tuttuğunu öğrendim. Mikael Blomkvist'in kız kardeşi."

"Haklısın, Blomkvist mutlaka kız kardeşine bir kopya vermiştir, başka türlüsü düşünülemez. Demek ki üç kişiyi -Berger, Blomkvist ve Giannini'yi- mercek altına alacağız."

"Berger hakkında fazla kaygılanmamız gerekmiyor. Bugün Svenska Morgon-Posten gazetesinin genel yayın yönetmenliğine getirildiği açıklandı. Artık *Millennium*'la bir ilişkisi kalmadı."

"İyi ama yine de sen gözünü ondan da ayırma. *Millennium*'a gelince, telefonlarım dinleyelim, yazı işlerinde çalışanların telefonlarım da. E-postalarını da kontrol etmeliyiz. Kimlerle buluşup kimlerle konuşuyorlar araştıralım. Neler planlıyorlar öğrenelim. Önceliğimiz raporun kopyalarını ele geçirmek, diğer işler ayrıntı."

Wadensjöö huzursuz görünüyordu.

"Evert, bizden bir derginin yazı işlerine karşı operasyon yapmamızı istiyorsun. Bundan daha tehlikeli bir şey olamaz." "Başka bir alternatifin yok. Ya kollarını sıvarsın ya da senin yerini başkası alır."

Bu tehdit masanın üzerinde bir bulut gibi asılı kalmıştı.

"Sanırım, *Millennium* işi halledilebilir," dedi Jonas Sandberg. "Ama bu bizim asıl sorunumuzu çözmez. Şu senin Zalachenko 'yu ne yapacağız. Eğer o konuşursa yaptığımız her şey boşa gider."

"Biliyorum," dedi Gullberg. "Operasyonun o kısmı benim işim. Sanırım, onu susmaya ikna edecek bir kozum var. Ama hazırlık yapmak gerekiyor. Akşam Göteborg'a gideceğim." Susup şöyle bir etrafındakileri inceledikten sonra gözlerini Wadensjöö'ye dikti.

"Benim yokluğumda operasyon kararlarını Clinton verecek," dedi.

Doktor Helena Endrin meslektaşı Anders Jonasson'la, Lisbeth Salander'in durumu hakkında pazartesi akşamı bir değerlendirme yaptıktan sonra, ziyaretçi kabul edebilecek kadar düzeldiğine karar verdi. Salander'in ilk ziyaretçileri, Yalnızca on beş dakikalık bir görüşme izni koparan iki Cinayet Masası memuruydu. Salander odasına girip iki sandalye çekerek yatağının kenarına oturan memurlara dikkatle baktı.

"Merhaba, benim adım Marcus Erlander, Cinayet Masası komiseriyim, Göteborg'da çalışıyorum. Bu da Stockholm'den, meslektaşım Sonja Modig."

Lisbeth Salander selam vermedi, hatta kılı bile kıpırdamadı. Sonja Modig'in Bublanski'nin grubundan olduğunu biliyordu. Erlander hafifçe gülümsedi.

"Anladığım kadarıyla devlet memurlarıyla konuşmama gibi bir huyun var. Şimdi yalnızca sana bilgi vereceğim. Senin bir şey söylemen gerekmiyor. Ama dinlersen minnettar olurum. Bugün konuşmamız gereken birkaç şey var, gelecekte birkaç şey daha konuşacağız."

Lisbeth Salander susmaya devam etti.

"Öncelikle, arkadaşın Blomkvist, Annika Giannini diye bir avukatın seni temsil edeceğini bize bildirdi. Bir zamanlar bu konuyu konuşmuşsunuz. Eğer öyleyse onayına ihtiyacımız var. Şimdi soruyorum: Avukat Giannini'nin Göteborg'a gelip vekâletini üstlenmesini kabul ediyor musun?"

Lisbeth Salander bir şey demedi.

Annika Giannini'nin Mikael'in kız kardeşi olduğunu biliyordu. Mikael gönderdiği bir e-postada ondan bahsetmiş, ama Lisbeth avukata ihtiyaç duymadığından hiçbir cevap vermemişti.

"Üzgünüm, ama bir cevap almak zorundayım. Yalnızca bir evet ya

da hayır yeter. Eğer kabul edersen, Göteborg savcısı, Giannini'yle ilişkiye geçecek. Kabul etmezsen devlet sana bir avukat atayacak. Hangisini istiyorsun?"

Lisbeth Salander durumu tarttı, büyük ihtimalle bir avukata ihtiyacı vardı. Ama bu avukatın Kalle Hergele Blomkvist'in kız kardeşi olacağını düşündüğünde karnına sancılar giriyordu. Eğer kabul ederse Blomkvist sevinecekti. Diğer yandan hiç tanımadığı birinin savunmasını üstlenmesi daha iyi değildi. En sonunda ağzını açıp bir sözcük mırıldandı.

"Giannini."

"Güzel. Teşekkürler. Şimdi sana bir soru daha soracağım. Avukatın yanında olmadan tek bir sözcük etmen gerekmiyor. Ama en azından benim anladığım kadarıyla, bu sorunun senin davanla ilgisi yok. Ronald Niedermann adında otuz yedi yaşındaki bir Alman'ı arıyoruz. Polis cinayetinden."

Lisbeth Salander dikkat kesildi. işte bu yeni bir haberdi. Zalachenko'nun başına baltayı indirdikten sonra olanları bilmiyordu.

"Biz Göteborg polisi olarak, onu en kısa zamanda ele geçirmek istiyoruz. Stockholm'den meslektaşlarım da, üç cinayetle ilgili bu adamı sorgulamak istiyor. Daha önce senin işlediğinden şüphelendikleri cinayetler. Yardımını rica ediyoruz. Herhangi bir... Onun nereye gidebileceğine dair bir fikrin var mı?"

Lisbeth kuşkulu bakışlarım Erlander'den Modig'e çevirdi.

Kardeşim olduğunu bilmiyorlar.

Niedermann'ın yakalanmasını isteyip istemediğinden emin değildi. Onu kendisi ele geçirip bir deliğe gömmeyi tercih ederdi. Omuzlarını silkti. Silker silkmez de sol omzuna keskin bir acı saplandı.

"Bugün günlerden ne?" diye sordu.

"Pazartesi."

Lisbeth bir süre düşündü.

"Niedermann'ın adını önceki hafta perşembe günü duydum. İzini sürerek Gosseberga'ya geldim. Şimdi nereye sakladığım ya da nereye kaçmayı düşündüğünü bilmiyorum. Tahminimce, yurt dışına çıkmayı deneyecektir."

"Niçin böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü Niedermann mezarımı kazmak için ormana gittiğinde, Zalachenko bana, onun artık yeterince dikkat çektiğini, bu yüzden yurt dışına göndermeyi planladığını söyledi."

Lisbeth Salander on iki yaşından beri hiçbir polisle bu kadar uzun süre konuşmamıştı.

"Zalachenko... Yani senin baban."

Bak işte bunu biliyorlardı, büyük ihtimalle Kalle Hergele Blomkvist söylemişti.

"Onu öldürmeye teşebbüs ettiğin iddiasıyla senden şikâyetçi oldu. Dava şimdi savcının önünde, büyük ihtimalle bundan yargılanacaksın. Ayrıca ağır eziyetten tutuklusun. Zalachenko'nun kafasına bir balta geçirmişsin."

Lisbeth bir şey demedi. Uzun bir sessizlik oldu. Sonja Modig yatağa eğilip alçak bir sesle, "Polisin Zalachenko'nun anlattığı öyküye inanmadığını bilesin," dedi. "Avukatınla bu konuyu konuş, daha sonra tekrar uğrarım."

Erlander başını salladı, ayağa kalktılar.

Lisbeth Salander polislerin insan gibi, hatta neredeyse arkadaşça davranmaları karşısında şaşırmıştı. Sonja Modig'in söylediklerinin ne anlama geldiğini düşündükten sonra, bunun arkasında bir bityeniği olduğuna karar verdi.

7. BÖLÜM

11 NİSAN, PAZARTESİ -12 NİSAN, SALI

Pazartesi akşam altıya çeyrek kala iBook'unu kapatan Mikael Blomkvist, mutfak masasının başından kalktı. Ceketini giyip dışarı çıkarak, Milton Security'nin Slussen'deki merkezine yürüdü. Asansörle üçüncü kata çıkıp konferans odasına alındığında saat tam altıydı. Diğerleri ondan önce gelmişti.

Dragan'ı selamlayarak el sıkıştı.

"Toplantıya ev sahipliği yaptığın için teşekkür ederim," dedi.

Odada, Dragan'ın dışında, Annika Giannini, Holger Palmgren, Malin Eriksson ve Milton'dan, eski Cinayet Masası Memuru Sonny Bohman vardı. Sonny Bohman, Dragan Armansky'nin talimatıyla Salander olayını baştan sona Milton adına izlemişti.

Holger Palmgren iki yıldan beri ilk defa hastaneden çıkıyordu. Doktor Sivarnandan buna rıza göstermemiş ama Palmgren çıkmakta inat etmişti. Otuz dokuz yaşındaki özel hasta bakıcısı Johanna Karolina Oskarsson ona eşlik ediyordu. Hasta bakıcının maaşı, Palmgren'in bakımı için kurulan fondan ödeniyordu. Oskarsson konferans odasının dışındaki kahve masasına oturmuş kitap okuyordu. Mikael konferans odasının kapısını kapattı.

"Tanımayanlarınız için Malin Eriksson'u tanıtayım; *Millennium*' un yeni yayın yönetmeni. Burada tartışacaklarımız işiyle de ilgili olduğundan, onu bu toplantıya ben çağırdım."

"Tamam," dedi Armansky. "İşte buradayız, ben iyi bir dinleyiciyim."

Mikael, Armansky'nin odasındaki yazı tahtasının önüne geçerek bir keçeli kalem aldı. Etrafına şöyle bir baktı.

"Herhalde şimdiye kadar yaşadığım en saçma durum bu," dedi. "Bu işler bittiğinde bir dernek kuracağım, adını da Yuvarlak Masa'nın Aptal Şövalyeleri Derneği koyacağım. Derneğin tek amacı, Lisbeth Salander'e hep birlikte küfür edeceğimiz, yemekli, yıllık toplantılar düzenlemek olacak. Hepiniz bunun üyesisiniz."

Bir süre sustu.

"Durum şu," diyerek konu başlıklarını yazmaya başladı. Yaklaşık yarım saat konuştu, bir saat boyunca da tartıştılar.

Toplantı bittikten sonra, Evert Gullberg ile Fredrik Clinton odada baş başa kaldılar. Birkaç dakika alçak sesle konuştuktan sonra Gullberg ayağa kalktı. Eski silah arkadaşları el sıkışarak ayrıldılar.

Gullberg bir taksiye binip otele dönerek eşyalarını topladı, hesabı ödeyip ayrıldı. Doğrudan tren istasyonuna giderek Göteborg trenine bindi. Birinci sınıfta, bütün kompartımanı kiralamıştı. Tren Årstabron'dan geçerken bir tükenmez kalem ve A4 boyutunda bir bloknot çıkarttı. Bir süre düşündükten sonra yazmaya başladı. Bir sayfanın yarısını doldurduktan sonra yırtıp aldı.

Belge sahtekârlığı ne onun işiydi ne de bu konuda uzmandı, ama şimdi, yazdıklarının altını kendi imzalayacağı için, iş kolaydı. Tek sorun, yazdıklarının tek kelimesinin bile doğru olmamasıydı.

Nyköping'den geçerken birçok kâğıdı ıskartaya çıkarıp mektupları nasıl formüle edeceği konusunda da bir karara varmıştı. Saat on bir buçukta Göteborg'a indiğinde, içeriğinden memnun kaldığı on iki mektup yazmıştı. Mektup kâğıtlarının üzerinde parmak izini

bırakmaya özen göstermişti.

Göteborg'un merkezinde bir dükkâna girip mektupların fotokopisini çıkarttı. Zarflara yerleştirdi, üzerlerine pul yapıştırıp saat yirmi birde boşaltılacak bir posta kutusuna attı.

Bir taksiye atlayıp Clinton'ın onun için oda ayırttığı City Otel'e gitti. Mikael de, birkaç gün önce bu otelde gecelemişti. Gullberg hemen odasına çıktı ve kendini yatağa bıraktı. İnanılmaz yorgundu. Bütün bir gün Yalnızca iki parça ekmek yemişti ama açlık hissetmiyordu. Soyundu, başını yastığa koyar koymaz uyudu.

Kapı açıldığında Lisbeth Salander ürpertiyle uyandı. Kapıdakinin gece hemşirelerinden biri olmadığını hemen anlamıştı. Gözlerini biraz araladığında, kapının önünde duran koltuk değnekli adamı gördü. Zalachenko koridordan içeri sızan ışığın önünde durmuş, Lisbeth'e bakıyordu,

Lisbeth hiç hareket etmeden, göz ucuyla komodinin üzerindeki saate baktı. 03.10' du.

Bakışlarını birkaç milimetre kaydırdı, komodinin kenarında bir bardak vardı. Bardakla arasındaki mesafeyi hesaplamaya çalıştı. Kolunun ulaşabileceği mesafedeydi.

Bardağı alması ve komodinin kenarına vurarak kırması yalnızca birkaç saniyesini alırdı. Eğer Zalachenko üzerine eğilirse, yarım saniyede boğazını kesebilirdi. Başka alternatifleri de düşündü ama göründüğü kadarıyla kullanabileceği tek silah bardaktı.

Sakince beklemeye başladı.

Zalachenko hiç hareket etmeden, kapının girişmde iki dakika durdu.

Daha sonra kapıyı dikkatle kapadı. Lisbeth, koltuk değneklerinin

uzaklaşan sesini dinledi.

Beş dakika sonra dirseklerine dayanarak doğrulup büyük bir yudum su içti. Bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Kollarına ve göğüs kafesine bağlanmış elektrotları çıkardı. Ayaklarının üzerine dikildi, sağa sola sallanarak dengesini bulmaya çalıştı. Bedeninin kontrolünü ancak birkaç dakikada ele aldı. Kapıya doğru yürüdü, duvara yaslandı, soluklandı. Her tarafından buz gibi terler akıyordu. Öfkeden çıldırmıştı.

Ağzına sıçacağım senin, Zalachenko. Artık bu işe bir son vereceğim.

Bir silaha ihtiyacı vardı.

Kapının önünde telaşlı ayak sesleri duydu.

Lanet olsun elektrotlar!

"Tanrı aşkına burada ne yapıyorsun!" diye haykırdı gece hemşiresi.

"Ben... Şey... Tuvaletim geldi," dedi Lisbeth Salander soluk soluğa.

"Hemen yatağa."

Kolunun altından tutarak Lisbeth'i yatağa götüren hemşire, sonra da bir sürgü getirdi.

"Tuvalet ihtiyacı hissettiğinde bizi çağıracaksın. Bu çağrı düğmesi bunun için."

Lisbeth bir şey demedi. Altına konulan sürgüye birkaç damla çiş yapabilmek için kendini zorladı.

Mikael Blomkvist salı sabahı on buçukta uyandı, duş alıp kahve suyu koyduktan sonra iBook'unun başına oturdu. Önceki akşam Milton Security'de yaptıkları toplantıdan hemen sonra evine dönerek

sabahın beşine kadar çalışmıştı. Öykünün nihayet bir şekil almaya başladığını fark ediyordu. Zalachenko'nun biyografisi hâlâ bir parça bulanıktı; elindeki bilgilerin bir kısmını baskı yaparak Björck'ten almış, bir kısım ayrıntıları da Holger Palmgren tamamlamıştı. Lisbeth Salander'in öyküsü neredeyse hazırdı. SÄPO'nun içindeki soğuk savaş çetesinin, Zalachenko'nun gizini koruyabilmek için, Lisbeth Salander'i nasıl akıl hastanesine kapattıklarını adım adım yazmıştı.

Yazdığı metinden memnundu. Gazetelerin manşetlerini süsleyecek muazzam bir haberdi. Ayrıca devlet bürokrasisinde depreme yol açacaktı.

Bir sigara yakıp düşünmeye başladı.

Hâlâ iki büyük boşluk vardı. Biri kolay doldurulurdu. Önce şu Peter Teleborian işini halletmeliydi, o günü özlemle bekliyordu. Onunla işi bittiğinde Peter Teleborian, o anlı şanlı çocuk psikiyatrı, İsveç'in en nefret edilen adamları arasına katılacaktı. Bu birincisiydi.

İkinci sorun, biraz daha karışıktı.

Lisbeth Salander'e karşı komplo düzenleyenler -bunlara Zalachenko kulübünün üyeleri diyordu- SÄPO'nun içindeydiler. Yalnızca bir tanesinin ismini biliyordu; Gunnar Björck. Ama bu işin tek sorumlusu o olamazdı. Arkasında bir grup ya da bir çeşit teşkilat olmalıydı. Şefleri, elemanları ve bütçesiyle bir teşkilat. Asıl sorun bu adamları nasıl deşifre edeceğiydi. Nereden başlayacağını bilmiyordu. SÄPO'nun nasıl bir organizasyon olduğuna dair çok fazla fikri yoktu.

Pazartesi günü Henry Cortez'i sahaflara göndermiş, SÄPO hakkında bulduğu her kitabı satın almasını istemişti. Cortez, öğleden sonra dörtte altı kitapla çıkagelmişti. Mikael, masada duran kitaplara baktı.

Mikael Rosquist'in *İsveç'te Casusluk Faaliyetleri*; Per Gunnar Vinge'nin *SÄPO Şefi 1962-70*; Jan Ottosson ile Lars Magusson'un *Gizli*

Güçler'i; Carl Lidbom'un *Görev'i*; Thomas Whiteside'ın Wennerström olayını anlattığı *Düşmanın Hatlarında Bir Ajan*'ı ve Erik Magnusson'un yazdığı *SÄPO 'da İktidar Savaşı*. Bu kitap Mikael Blomkvist'in 2000'li yıllarda ortaya çıkarttığı Wennerström olayını değil, 1960'taki başka bir olayı anlatıyordu.

Pazartesini salıya bağlayan gecenin önemli bir kısmını bu kitapları okumaya ya da şöyle bir göz atmaya ayırmıştı. İlk gözlemi, SÄPO hakkında yazılan kitapların önemli bir kısmının 1980'lerin sonlarında yayınlanmasıydı. İnternette yaptığı araştırmada, bu konuyla ilgili yeni bir kitap göremedi.

İkinci gözlemi, SÄPO'nun faaliyetleri hakkında dişe dokunur bir kitap olmadığıydı. Yürüttükleri faaliyetlerin çoğunun gizli olduğu ve belgelerin üzerine "gizli" damgası vurulduğu düşünülürse bilgi edinmek o kadar kolay değildi. Ne bir kurum ne bir araştırmacı ne de basın SÄPO'yu eleştiren bir araştırma yayınlamıştı.

Henry Cortez'in bulduğu kitapların içinde önemli sayılabilecek bir şey yoktu. Dipnotların çoğu akşam gazetelerinde çıkan makalelere ya da emekli SÄPO üyelerinden biriyle yapılan söyleşiye gönderme yapıyordu.

Gizli Güçler kitabı etkileyici bir kitaptı ama önemli bir kısmı İkinci Dünya Savaşı öncesini anlatıyordu. P.G. Vinge'nin anıları, sert eleştiriler yöneltilerek görevden alman bir SÄPO şefinin savunma ve propaganda kitabıydı. *Düşman Hatlarında Bir Ajan*, İsveç hakkında tuhaf komplo teorileriyle dolu işe yaramaz bir kitaptı. İlk bölümünü okuduktan sonra çöpe atmıştı. Okumaya değer iki kitap vardı, bunlardan biri istihbarat teşkilatının nasıl çalıştığım anlatan *SÄPO'da İktidar Savaşı*, diğeri de *İsveç'te Casusluk Faaliyetleriydi*. Bu kitaplarda tarih, isim ve bürokratlar vardı. Özellikle Erik Magnusson'un kitabı gerçekten okunmaya değerdi. Her ne kadar Mikael'in şimdi cevabını aradığı sorulara karşılık vermese de, SÄPO'nun geçen on ydlar boyunca ne tür işlerle uğraştığına dair bir

fikir veriyordu.

Mikael'i asıl şaşırtan İsveç'in eski Paris elçisi Carl Lidbom'un *Görev* adlı kitabıydı. Palme cinayeti ve Ebbe Carlsson olaylarının yarattığı anaforun ardından, hükümet tarafından SÄPO'nun faaliyetlerini incelemek üzere atanan Lidbom karşılaştığı güçlükleri anlatıyordu. Daha önce Carl Lidbom'un hiçbir kitabını okumayan Mikael, bıçak gibi keskin gözlemleri ve ironik dili karşısında şaşırıp kalmıştı. Her ne kadar neyle didiştiği konusunda zayıf bir fikir edinse de, bu kitap da onun sorularına cevap vermiyordu.

Bir süre düşündükten sonra Henry Cortez'i aradı.

"Merhaba Henry, dünkü ayak işi için teşekkürler."

"Yine ne istiyorsun?"

"Biraz ayak işi daha."

"Micke, benim kendi işim var. Ben genel yayın yönetmeni yardımcısıyım."

"Ne güzel işte, demek ki kariyer basamaklarını tırmanıyorsun."

"Ne istiyorsun?"

"SÄPO hakkında yazılmış bir sürü araştırma var. Bunlardan birini Carl Lidbom yazmış. Buna benzer başka çalışmalar da olmalı."

"Ee?"

"Meclis arşivinden bulabildiğin her şeyi bana getir. Bütçe, gensoru ve buna benzer ne varsa. Ulaşabildiğin kadar geriye giderek, SÄPO'nun yıllıklarını toplamaya çalış."

"Başüstüne, sahip."

"Güzel. Henry, bir de... "

"Evet."

"... çok acele etme, yarın sabaha kadar vaktin var!"

Lisbeth Salander bütün gün Zalachenko'yu düşündü. Onun iki kapı ötede yattığım biliyordu, geceleri koridorda dolaşıyordu, sabaha karşı 03.10'da Lisbeth'in odasının kapısını açıp içeri bakmıştı.

Zalachenko'yu öldürmek için Gosseberga'ya kadar izini sürmüş, ama öldürmeyi başaramamıştı. Şimdi, kendi odasından on metre kadar ileride bir odada yatıyordu. Lisbeth fena çuvallamıştı. Durumunun vahametini tam olarak bilemiyordu, ama kapısında Peter Teleborian'ın bekçi köpekliğini yaptığı deliler evine kapatılmamak için, önce hastaneden kaçmalı, sonra da yurt dışına çıkmanın bir yolunu bulmalıydı.

Sorun yataktan kalkmaya bile mecalinin olmamasıydı. İyileştiğinin farkındaydı, hâlâ baş ağrısı vardı, ama artık sürekli değildi, arada bir dalgalar hâlinde geliyordu. Omzundaki ağrı uykuya yatmıştı, ancak hareket ettiğinde uyanıyordu.

Kapının önünde ayak sesleri duydu, bir hemşirenin eşliğnde odaya siyah pantolonlu, beyaz gömlekli, koyu renk ceketli bir kadın girip kapının önünde durdu. Zayıf, tatlı bir kadındı. Siyah saçları kısa kesilmişti. Kendinden memnun görünüyordu. Elinde de siyah bir evrak çantası vardı. Lisbeth, kadının gözlerinin Mikael Blomkvist'e benzediğini fark etti.

"Merhaba Lisbeth, adım Annika Giannini," dedi. "Girebilir miyim?"

Lisbeth ifadesiz gözlerle baktı ona. Şu an Mikael Blomkvist'in kız kardeşiyle karşılaşmak için en küçük bir istek duymuyordu. Keşke avukatı olmasına izin vermeseydi. Annika Giannini kapıyı kapatıp yatağa doğru yürüdü, bir sandalye çekip oturdu. Bir süre sessizce müvekkilini izledi.

Lisbeth Salander acınacak durumdaydı, başı bir paket gibi sarılıp

sarmalanmıştı. Kanlı gözlerinin iki yanında morluklar vardı.

"Birtakım sorunları konuşmaya başlamadan önce beni avukatın olarak kabul edip etmediğini bilmeliyim. Şimdiye kadar yalnızca tecavüz kurbanlarının ya da eziyete uğramış kadınların davalarını üstlendim. Ceza avukatı değilim, bununla birlikte senin davanın bütün ayrıntılarını biliyorum ve seni savunmayı çok isterim. Ayrıca avukatlık ücretini kardeşim Mikael Blomkvist'le -kardeşim olduğunu biliyorsundur- Dragan Armansky'nin ödeyeceğini de söylemeliyim." Bir süre bekledi, müvekkilinden hiçbir tepki almayınca devam etti.

"Eğer beni seçeceksen, senin için çalışacağım, yani kardeşim ya da Armansky için değil. Ayrıca eski vasin Holger Palmgren, davanın ceza kısmında bana yardım edecek. O, gerçekten sıkı bir adam. Sana yardımcı olabilmek için hastaneden çıktı."

"Palmgren?" dedi Lisbeth Salander.

"Evet."

"Onunla görüştün mü?"

"Evet, benim danışmanım."

"Sağlığı nasıl?"

"Öfkeden kuduruyor, ama ne tuhaf ki senin için endişelenmiyor."

Lisbeth Salander'in dudaklarına çarpık bir gülümseme yerleşti. Hastaneye yattıktan sonra ilk defa gülümsüyordu.

"Sen nasılsın?" diye sordu Annika Giannini.

"Bok gibiyim."

"Avukatın olmamı istiyor musun? Faturayı Armansky ile Mikael ödeyecek... "

"Hayır."

"Bu ne demek şimdi."

"Ben kendim ödeyeceğim. Armansky ve Kalle Blomkvist'ten bir kuruş bile almayacağım. Ancak param internete ulaşabildiğim gün ödeyebilirim."

"Tamam, bu sorunu seninle birlikte çözeriz. Ayrıca devlet de bana bir maaş ödüyor, yani seni temsil etmemi istiyorsun."

Lisbeth Salander başını sallayarak onayladı.

"Güzel, o zaman Mikael'in gönderdiği bir mesajı ileterek başlayayım. Şifreli bir mesaj ama senin anlayabileceğini söyledi."

"Öyle mi?"

"Birtakım şeyleri bana anlattığını iletmemi söyledi, ama bazılarını kendine saklamış. Bunlardan birincisi Hedestad'da sende fark ettiği birtakım özelliklermiş."

Mikael fotoğrafik bir belleğim olduğunu biliyor... Ve hacker olduğumu. Bu konuda çenesini tutmuş.

"Tamam."

"İkincisi de DVD. Bununla ne demek istediğini anlamadım, ama bu konuda benimle konuşup konuşmayacağına senin karar vereceğini söyledi. Ne demek istediğini anladın mı?"

Bjurman'ın tecavüzünün kayıt edildiği DVD.

"Anladım."

"İyi o zaman... "

Annika bir an için tereddüt etti.

"Kardeşime biraz sinir oluyorum, benden avukatlığını üstlenmemi istiyor ama Yalnızca canının istediklerini anlatıyor. Sen de mi böyle yapacaksın?"

Lisbeth bir süre düşündü.

"Bilemiyorum."

"Bazı şeyleri açık konuşmamız gerekiyor. Bunu şimdi yapamayız, kırk beş dakika sonra Savcı Agneta Jervas'la buluşacağım. Buraya Yalnızca beni avukat olarak isteyip istemediğim öğrenmeye geldim. Benim de sana birtakım talimatlarım olacak..."

"Öyle mi?"

"Benim yokluğumda, ne sorarlarsa sorsunlar, polislere tek bir kelime dahi etmeyeceksin. Seni provoke edip suçlamalar yönetseler bile, susacaksın. Bana söz veriyor musun?"

"Memnuniyetle."

Pazartesi günü, sarf ettiği çabadan bitkin düşen Evert Gullberg, her zamankinden dört saat sonra, saat dokuzda uyandı. Banyoya girdi, yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalayarak uzun süre aynada kendini seyretti. Kahverengi çantasındaki temiz kalan son gömleğini giydi, kahverengi desenli bir kravat taktı.

Kahvaltı salonuna indi, bir fincan açık kahve, bir dilim kızarmış ekmek, bir dilim peynir ve bir parça portakal reçeliyle kahvaltı yaptı. Büyük bir bardak maden suyu içti.

Lobideki telefon kulübesinden Fredrik Clinton'ı aradı.

"Benim. Durum nasıl?"

"Sıkıntılı."

"Fredrik, bu işi yapabilecek misin?"

"Evet, tıpkı eski günlerdeki gibi. Keşke Hans von Rottinger yaşasaydı. Operasyon konusunda benden daha iyiydi."

"Siz eşitsiniz. Her an birbirinizin yerini alabilirdiniz. Ayrıca bunu sık sık da yaptınız."

"Bu sezgiyle ilgili bir şey. Onun sezgileri benimkilerden daha keskindi."

"Peki, şimdi durumunuz ne?"

"Sandberg tahminimizden daha zeki çıktı. Mårtensson dışarıdan yardım ediyor. Ayak işlerine bakıyor ama faydalı biri. Blomkvist'in ev ve cep telefonunu dinliyoruz. Bugün Giannini ve *Millennium*'un telefonlarım da dinlemeye başlarız. Evlerinin ve bürolarının planlarını gözden geçiriyoruz. Kısa zamanda harekete geçeriz."

"Önce dosyanın kopyalarının yerlerini tespit etmeli... "

"O iş tamam. Bu konuda şansımız çok yaver gitti. Sabah saat onda Annika Giannini, Blomkvist'i aradı. Bir ara kaç kopyanın olduğunu sordu, Blomkvist'te bir kopya varmış. Berger, kendi elindeki kopyayı Bublanski'ye göndermiş."

"İyi. Kaybedecek vaktimiz yok."

"Biliyorum. Ama her şeyi bir çırpıda yapmalıyız. Eğer Björck'ün raporunun kopyalarını aynı anda ele geçiremezsek işler sarpa sarar."

"Haklısın."

"Giannini'nin bu sabah Göteborg'a gitmesi işleri bir parça karıştırıyor. Ama dışarıdan bir ekip kurup peşinden gönderdim. Uçakları şimdi Göteborg'a iniyordur"

"Güzel."

Gullberg'in aklına başka bir şey gelmiyordu, bir süre telefon ahizesi elinde bekledi.

"Teşekkürler, Fredrik," dedi sonunda.

"Ben teşekkür ederim. Oturup boş yere böbrek bekleyeceğime bir işe yarıyorum."

Birbirleriyle vedalaştılar. Gullberg otelin hesabını ödeyip sokağa

çıktı. Artık top yuvarlanmaya başlamıştı. Şimdi, her şey, oyunun kusursuz sahnelenmesine bağlıydı.

Faks çekmek için, yürüyerek Park Avenue Oteli'ne gitti, bunu kaldığı otelden yapmak istememişti. Bir gün önce yazdığı mektupları faksladı. Daha sonra caddeye çıkıp bir taksi tuttu. Bir çöp kutusunun yarandan geçerlerken taksiyi durdurdu, mektupları yırtarak çöpe attı,

Annika Giannini, Savcı Agneta Jervas'la on beş dakikadır konuşuyordu. Lisbeth Salander'e karşı nasıl bir dava açmayı düşündüğünü merak ediyordu. Jervas bu konuda biraz kararsızdı.

"Şimdilik, yalnızca ağır eziyet ya da cinayete teşebbüsten tutuklayacağım. Babasını baltayla öldürmeye çalışmış. Sanırım sen bunu meşru müdafaa diye yorumlayacaksın,"

"Bakalım."

"Dürüst olmam gerekirse, benim şu anda asıl önceliğim polis katili Niedermann."

"Seni anlıyorum."

"Başsavcıyla konuştum. Müvekkilin hakkında açılacak bütün davaların, Stockholm'de yürütülen davalarla birleştirilmesini tartışıyorlar."

"Bence davayı Stockholm'e taşıyacaklar."

"Her ne olursa olsun, Lisbeth Salander'i sorgulamalıyım. Bunu ne zaman yapabilirim?"

"Salander'in doktoru Anders Jonasson'la konuştum. Lisbeth'in fiziki durumunun birkaç gün daha sorguya müsait olmayacağını söyledi. Fiziksel acıları bir yana, ağrı kesiciler onu iyice sersemletmiş."

"Bana da öyle dediler, ne kadar stresli olduğumu anlıyorsundur. Dediğim gibi, benim şu anki önceliğim Ronald Niedermann. Müvekkilin nerede saklandığını bilmediğini söylemiş."

"Gerçek de bu. Niedermann'ı kişisel olarak tanımıyor. Yalnızca adını açığa çıkarıp Zalachenko'nun çiftliğine kadar izlemiş."

"Öyle olsun bakalım," dedi Agneta Jervas. "Müvekkilin sorgulanacak kadar iyileştiğinde tekrar görüşürüz."

Elinde bir demet çiçekle, Sahlgrenska Hastanesi'nin yoğun bakım bölümüne çıkan Evert Gullberg, kendisiyle birlikte aynı kata çıkan koyu renk ceketli, kısa saçlı kadına asansörün kapısını tutarak nazikçe yol verdi. Gullberg'in önünden danışmaya yürüyen kadın, "Adım Annika Giannini. Avukatım, müvekkilim Lisbeth Salander'le bir kez daha görüşmek istiyorum," dedi.

Evert Gullberg başını yavaşça çevirip şaşkınlıkla asansörün kapısını tutarak yol verdiği kadına baktı. Hemşire, Giannini'nin kimliğini ve ziyaretçi listesini incelerken, Gullberg gözlerini kadının elindeki evrak çantasına dikti.

"On iki numaralı oda," dedi hemşire.

"Teşekkürler. Daha önce gittim, kendim bulabilirim."

Annika koridor boyunca yürümeye başladı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu hemşire gözleriyle Annika'yı izleyen Gullberg'e.

"Karl Axel Bodin'i ziyaret edecektim."

"Onun ziyaret yasağı var."

"Biliyorum, Yalnızca çiçekleri bırakacağım."

"Bunu biz yaparız."

Gullberg, çiçekleri Yalnızca bir bahane olsun diye almıştı, asıl amacı bölümün nasıl göründüğünü anlamaktı. Teşekkür edip çıkışa yöneldi. Jonas Sandberg'den aldığı bilgiye göre Zalachenko'nun yattığı on dört numaralı odanın önünden geçip koridordan çıktı.

Dışarıda, merdiven aralığında bekledi. Cam kapıdan, elinde çiçeklerle Zalachenko'nun odasına giren hemşireyi izledi. Hemşire tekrar yerine döndüğünde, Gullberg hızla koridora dalarak Zalachenko'nun odasına girdi.

"Merhaba, Alexander."

Beklenmedik ziyaretçisine şaşkınlıkla bakan Zalachenko, "Vay be, senin öldüğünü sanıyordum," dedi.

"Henüz değil," dedi Gullberg.

"Ne istiyorsun?"

"Sence ne istiyorum?"

Gullberg bir sandalye çekip yatağın yanına oturdu.

"Büyük ihtimalle benim ölmemi," dedi Zalachenko.

"Nerede bizde o şans! Nasıl bu kadar aptal olabilirsin. Biz sana yeni bir hayat verdik, ama senin yaptıklarına bak."

Eğer Zalachenko yapabilse gülümseyecekti, ona göre SÄPO yalnızca amatörlerden oluşuyordu. Evert Gullberg, Sven Jansson, Gunnar Björck de bunlara dâhildi. Aptalların aptalı Nils Bjurman'ın adını bile anmaya değmezdi.

"Ve şimdi seni bir kez daha ateşten almak zorundayız."

Bu ağır yanık yarası olan Zala için hiç de uygun bir deyim değildi.

"Ahlak dersi vermeyi bırak da beni buradan çıkar."

"Buraya bunun için geldim."

Evrak çantasını dizine koydu, bir not defteri çıkarıp boş bir sayfa açtı. Araştıran gözlerle Zalachenko'ya bakmaya başladı.

"Bir şeyi merak ediyorum," dedi. "Senin için yaptığımız bunca şeyden sonra bizi yakmayı gerçekten düşünüyor musun?"

"Sence?"

"Bu senin ne kadar çılgın olduğuna bağlı."

"Bana çılgın deme. Ben hayatta kalma ustasıyım. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yaparım."

Gullberg başını salladı.

"Hayır, Alexander, yaptığın her şeyi kötülüğünden ve çürümüşlüğünden yapıyorsun. Servisten bir mesaj bekliyormuşsun, buraya onu vermeye geldim. Bu defa seni kurtarmak için parmağımızı bile kımıldatmayacağız."

Zalachenko'nun kendine duyduğu güven ilk defa sarsılmış gibiydi.

"Başka bir seçeneğiniz yok," dedi.

"Her zaman bir seçenek vardır," dedi Gullberg.

"O zaman ben..."

"Hiçbir bok yapamayacaksın."

Gullberg derin bir nefes aldı, kahverengi çantanın dış gözüne elini sokup altın kabzalı bir Smith&Wesson çıkarttı. Bu silahı Gullberg'e, yirmi beş yıl önce, İngiliz İstihbarat Teşkilatı MI-5 hediye etmişti. Karşılığında, MI-5'te stenograf olarak çalışan, Philby değerinde bir Rus ajanının ismini almışlardı. İstihbaratın kaynağı Zalachenko'ydu.

Şaşıran Zalachenko bir kahkaha attı.

"Onunla ne yapacaksın? Beni vuracak mısın? Hayatının geriye kalanını zavallı bir şekilde cezaevinde geçirirsin."

"Hiç sanmıyorum," dedi Gullberg.

Zalachenko onun blöf yapıp yapmadığından emin değildi.

"Bu inanılmaz bir skandala yol açar."

"Bunun da olacağını sanmam. Birkaç gün gazetelerin başlıklarını süsler o kadar. Bir hafta sonra da Zalachenko adını hatırlayan kimse kalmaz."

Zalachenko gözlerini kıstı.

"Seni alçak domuz," dedi Gullberg. Sesinin soğuk tınısı Zalachenko'yu tepeden tırnağa ürpertti.

Zalachenko yatağın yanında duran takma bacağına uzanırken, Gullberg namluyu onun alnına dayayıp tetiği çekti. Zalachenko'nun bedeni birkaç kez çırpındıktan sonra kasılıp kaldı. Gullberg, yatağın arkasındaki duvara sıçrayan kan lekelerine baktı. Kulaklarında silah sesinin bıraktığı bir çınlama vardı. Bir parmağıyla kulak deliklerini ovdu. Ayağa kalktı, namluyu Zalachenko'nun şakağına dayayıp iki kez daha tetiğe asıldı. Lanet ihtiyarın öldüğünden iyice emin olmak istiyordu.

İlk silah sesini duyduğunda ürpererek doğrulan Lisbeth Salander'in omzuna bıçak gibi keskin bir sancı saplandı. İkinci ve üçüncü silah sesinde ayaklarını yatağın kenarından sarkıtmaya çalıştı.

Annika Giannini'yle henüz konuşmaya başlamışlardı. Silah seslerini duyan Annika Giannini donup kalmıştı. Ancak Lisbeth Salander'in tepkisini gördüğünde toparlanabildi.

"Yerinde kal!" diye bağırdı Giannini. Elini Salander'in göğsüne dayayıp öyle bir kuvvetle bastırdı ki yatağa yıkılan Salander'in nefesi kesildi.

Arkasından kapıya koşup, koridora baktı. İki hemşire, iki kapı

ötedeki odaya doğru koşuyorlardı. Hemşirelerden biri kapının eşiğinde birdenbire durdu. "Hayır, lütfen!" diye bağırdı.

Bir adım gerileyerek arkasından gelen hemşireye çarptı.

"Elinde silah var, kaç!"

İki hemşire koşarak Lisbeth Salander'in odasının hemen yanındaki odaya girdiler.

Onların arkasından gri saçlı, balıksırtı ceketli bir adam koridora çıktı. Elinde silah vardı. Annika'nın birkaç dakika önce asansörde karşılaştığı adamdı.

Göz göze geldiler. Şaşkın bir hâli vardı. Silahı Annika'ya doğrultup bir adım attı. Annika başını içeri çekip kapıyı kapatarak umutsuzca etrafına bakmaya başladı. Hemen yanındaki hemşire masasını kapının arkasına doğru çekti, masanın kenarı kapı kolunun altına dayandı.

Bir ses duyarak başını arkasına çevirdiğinde Lisbeth Salander'in yataktan çıkmaya çalıştığını gördü. Birkaç hızlı adımla yatağa gitti, Lisbeth'i kucaklayarak kaldırdı. Tuvalete taşıyıp klozetin üzerine oturttu. Tuvalet kapısını kilitledi, cep telefonunu çıkarıp polisi aradı.

Lisbeth Salander'in yattığı odanın kapsına gelen Gullberg, koluna bastırarak kapıyı açmaya çalıştı ama başaramadı. Kapı kolunun altına bir şey dayanmıştı.

Bir süre, ne yapacağını bilemez bir hâlde bekledi. Annika Giannini içerideydi, evrak çantasında Björck'ün raporunun bir kopyası olabilirdi. Kapıyı zorlayamayacak kadar bitkindi, ama zaten planda bu da yoktu. Giannini işini Clinton halledecekti. Onun görevi sadece Zalachenko'yu temizlemekti.

Etrafına bakan Gullberg bir dizi hemşirenin, hasta ve ziyaretçinin

kapı aralıklarından kendisini izlediklerini fark etti. Silahın namlusunu kaldırıp koridorun sonunda asılı bir tabloya ateş etti. Bütün başlar hemen kayboldu. Lisbeth'in kaldığı odanın kapısına son bir kez baktıktan sonra, kararlı adımlarla yürüyüp Zalachenko'nun odasına girdi. Kapıyı kapattı. Ziyaretçi sandalyesine oturdu, bir süre, uzun yıllardır çok yakın ilişki sürdürdüğü Rus ajanına baktı. Koridorda ayak sesleri duyana kadar on dakika hiç kımıldamadan oturdu. Herhâlde polisler gelmişti. Sanki beyni boşalmış gibiydi. Silahının namlusunu son kez kaldırdı, şakağına dayayıp tetiği çekti.

Hastanedeki intihar girişimi büyük bir karmaşaya yol açmıştı. Gullberg, hemen ameliyathaneye alındı. Anders Jonasson onu yaşam ünitesine bağladı.

İkinci defa kafasından vurulan birini ameliyat ediyordu. Beş saat süren bir ameliyattan sonra beyne saplanan kaplamalı kurşunu çıkarttı. Gullberg hâlâ hayattaydı ama durumu kritikti.

Yarası, Lisbeth Salander'inkinden çok daha ciddiydi. Birkaç gün ölümle yaşam arasında gidip gelecekti.

Lisbeth Salander'i öldürme girişiminde bulunduğundan şüphelenilen altmış altı yaşındaki bir adamın, Göteborg'daki Sahlgrenska Hastanesi'nde vurularak öldürüldüğü haberini radyodan duyduğunda, Mikael Blomkvist, Hornsgatan'da bir kafede oturuyordu. Hemen bilgisayar çantasını kapıp koşar adımlarla *Millennium*'un bürosuna doğru yola çıktı. Büroya yaklaştığında telefonu çalan Blomkvist, hızını kesmeden telefonu açtı.

"Blomkvist."

"Merhaba. Ben Malin."

"Haberleri duydum. Kim vurmuş biliyor muyuz?"

"Henüz değil, Henry işin peşinde."

"Beş dakika sonra oradayım."

Mikael, *Millennium*'un kapısından girerken Henry Cortez'le karşılaştı.

"Ekström saat 15.00'te basın toplantısı düzenliyor," dedi Henry. "Emniyet Müdürlüğü'ne gidiyorum."

"Bir şey biliyor muyuz?" diye bağırdı Mikael arkasından.

"Malin'e sor," dedi Henry ve gözden kayboldu.

Mikael, Malin Eriksson'un odasına daldı.

Malin telefonla konuşuyor, bir yandan da telaşla not alıyordu. Eliyle Mikael'e şimdi konuşamayacağını işaret etti. Mikael mutfağa gidip iki fincan kahve alarak Malin'in odasına tekrar döndü. Malin konuşmasını yeni bitirmişti. Mikael fincanın birini ona verdi.

"Evet," dedi Malin. "Zalachenko bugün saat 13.15'te vurularak öldürülmüş. Şimdi hastanedeki hemşirelerden biriyle konuştum, katil yetmiş yaşlarında bir adamınış. Cinayetten birkaç dakika önce Zalachenko'ya çiçek getirmiş. Zalachenko'nun kafasına birkaç kurşun sıktıktan sonra da intihar etmiş. Zalachenko ölmüş, ama ameliyattan yeni çıkan katil hâlâ yaşıyormuş."

Mikael derin bir nefes aldı. Haberi duyduğunda, silahı tutan elin Lisbeth Salander'in olabileceğini düşünerek paniğe kapılmış, kalbi deliler gibi çarpmaya başlamıştı. Bu bütün planlarını altüst ederdi.

"Katilin adı biliniyor mu?"

Malin başını iki yana sallarken telefonu çaldı. *Millennium* adına Göteborg'a gönderdiği bağımsız gazeteci arıyordu. Mikael, Malin'e el sallayıp kendi odasına geçerek bir sandalyeye çöktü.

Sanki odasına haftalardır ilk defa giriyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Henüz açılmamış postaları bir kenara itti, kız kardeşini aradı.

"Giannini."

"Merhaba, ben Mikael. Hastanede olanları duydun mu?"

"Öyle denilebilir."

"Neredesin?"

"Sahlgrenska'da, o alçak silahı bana da doğrulttu."

Mikael'in dili tutuldu. Kız kardeşinin söylediklerini anlayana kadar birkaç saniye geçti.

"Ne diyorsun... Ne oldu?"

"Hayatımda hiç böyle korkunç bir şey yaşamadım."

"Sen iyi misin?"

"Evet, ama Lisbeth'in odasına girmeye çalıştı. Kapının arkasına bir şeyler çekip Lisbeth'i tuvalete sakladım."

Mikael, birden ayaklarının altından toprağın çekildiğini hissetti, kız kardeşi neredeyse...

"Lisbeth nasıl?"

"Bir şeyi yok, demek istediğim yaralanmadı."

Mikael bir parça rahatladı.

"Annika, katil kimmiş biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok, temiz giyimli, yaşlı bir adamdı. Biraz şaşkın gibiydi. Daha önce onu hiç görmedim ancak cinayetten birkaç dakika önce asansörde birlikteydik."

"Zalachenko gerçekten öldü mü?"

"Evet, üç el silah sesi duydum. Aldığım bilgiye göre katil üç kurşunu da Zalachenko'nun kafasına sıkmış. Burası kıyamet yerine döndü. Yüzlerce polis geldi, bazı bölümleri boşalttılar ama ağır hastaların olduğu bölümleri boşaltamadılar. Polislerden biri Salander'i sorgulamaya kalktı. Şiddetle karşı koydum."

Cinayet Masası Komiseri Marcus Erlander kapı aralığından, Salander'in odasında oturan Giannini'ye baktı. İçeri girmek için telefon konuşmasını bitirmesini bekledi.

Cinayetin üzerinden iki saat geçmesine rağmen hâlâ koridorda bir karmaşa vardı. Zalachenko'nun odasının kapısına polis kordonu gerilmişti. Doktorlar onu kurtarmaya çalışmışlar ama bu çaresiz girişimden kısa zamanda vazgeçmişlerdi.

Zalachenko'ya artık hiç kimse yardımcı olamazdı. Cesedi morga kaldırılmış, odasında olay yeri incelemesi başlamıştı. Erlander'in cep telefonu çaldı, soruşturma ekibinden Fredrik Malmberg arıyordu.

"Katilin kimliğini kesinlikle tespit ettik," dedi Malmberg.

"Evert Gullberg, yetmiş sekiz yaşında."

"Evert Gullberg de kim?"

"Emekli, Laholm'de oturuyor. Ekonomi hukukçusu,

SÄPO'dan arayıp onun hakkında bir soruşturma başlattıklarını söylediler."

"Ne zaman ve niçin?"

"Ne zaman olduğunu bilmiyorum, ama soruşturmayı tanınmış kişilere küfür dolu tehdit mektupları gönderdiği için açmışlar."

"Kimlere gönderiyormuş?"

"Örneğin adalet bakanına."

Marcus Erlander iç çekti. Demek ki katil, bir deliydi. Bir meczup.

"SÄPO, tehdit mektubu alan birkaç gazetenin kendilerini aradığını söyledi. Ayrıca Adalet Bakanlığı SÄPO'yu arayarak Gullberg'in, Karl Axel Bodin'e tehdit mektubu gönderdiği bilgisini vermiş."

"O mektupların kopyasını istiyorum."

"SÄPO'dan mı?"

"Evet, ne olmuş. Gerekirse Stockholm'e gidip elden al. Emniyet Müdürlüğü'ne döndüğümde masamda görmek istiyorum. Bir saat sonra."

Birkaç saniye düşündükten sonra bir soru daha sordu.

"SÄPO'dan mı aradılar?"

"Dedim ya!"

"Demek istediğim sen mi onları aradın, onlar mı seni aradı?"

"Onlar beni aradı."

"İyi," dedi Marcus Erlander ve telefonu kapattı.

Polisi arayarak ilişkiye geçen SÄPO'nun kafasından neler geçtiğini merak ediyordu. Normal durumda, onlardan tek bir söz duymak imkânsızdı.

Wadensjöö, Fredrik Clinton'ın dinlenmesi için ayrılan odanın kapısını şiddetle açarak içeri girdi. Clinton yattığı yerden dikkatle doğruldu.

"Ortada ne boklar dönüyor söyleyebilir misin?" diye bağırdı Wadensjöö. "Gullberg, Zalachenko'yu öldürüp arkasından da kendi kafasına sıkmış."

"Biliyorum," dedi Clinton.

"Biliyor musun?" diye haykırdı Wadensjöö.

Wadensjöö'nün yüzü öylesine kızarmıştı ki sanki beyin kanaması geçiriyordu.

"Kendi kafasına sıkmış diyorum. İntihar etmeye çalışmış. Aklını mı kaçırdı bu adam!"

"Yani, yaşıyor."

"Şimdilik, ama beyninde ciddi hasar varmış."

"Yazık," dedi Clinton. Sesinde acı dolu bir ifade vardı.

"Yazık mı?!" diye bağırdı Wadensjöö. "Gullberg akıl hastası. Bunun ne demek olduğunu..."

Clinton elini kaldırarak onu susturdu.

"Gullberg'in midesinde, kalınbağırsağında ve mesanesinde kanser var. En iyi ihtimalle birkaç aylık ömrü kalmıştı."

"Kanser mi?"

"Altı aydır yanında silah taşıyordu. Eğer ağrıları dayanılmaz bir hâl alırsa, bakım denilen aşağılanma yerine intihar edecekti. Şimdi Servis adına son bir görevi yerine getirdi. Şanlı bir şekilde bitirdi işini."

Wadensjöö'nün dili tutulmuştu.

"Yani sen Zalachenko'yu öldüreceğini biliyordun, öyle mi?"

"Elbette, onun görevi Zalachenko'yu susturmaktı. Zalachenko'nun tehdide pabuç bırakmayacağını ya da aklını başına almayacağını sen de bilirsin."

"Ama bunun nasıl bir skandala yol açacağını anlayamıyor musun? Sen de Gullberg gibi kafayı mı yedin?"

Clinton bin bir zahmetle ayağa kalktı. Wadensjöö'nün gözlerinin içine bakarak ona bir deste fotokopi uzattı.

"Onun yaptığı operasyonun bir parçasıydı. Arkadaşım için üzülüyorum ama çok geçmeden Sanırım ben de onu izleyeceğim. Skandal mı arıyorsun, al sana skandal... Emekli bir vergi hukukçusu gazetelere, polise ve Adalet Bakanlığı'na küfür dolu, paranoyak mektuplar yollamış, işte örnekleri. Gullberg, Zalachenko'yu Palme'yi öldürmek ve suları zehirleyerek İsveç halkını katletmeye çalışmakla suçluyor. Mektupları okunması zor bir el yazısıyla yazmış. Satırların altlarını çizmiş, olur olmaz yerlere ünlem işaretleri koymuş. Ayrıca da kâğıtların kenarlarına yazdıklarından da hoşlandım."

Wadensjöö artan bir şaşkınlıklamektupları okuduktan sonra elini alnına vurdu. Clinton onu izliyordu.

"Ne olursa olsun, Zalachenko'nun ölümüyle Servis'in hiçbir alakası yok. Kafayı yemiş, emekli bir bunağın işi bu."

Bir süre sustu.

"Şu andan itibaren önemli tek şey, oyunun kurallarına uyman. Gemiyi kayalara çarpma."

Kaşlarını çatarak Wadensjöö'ye baktı. Hasta gözlerine çelik bir ifade yerleşmişti.

"Servis'in, İsveç savunmasının en ileri hattı olduğunu anlamalısın. Son savunma hattıyız biz. Görevimiz ülkenin güvenliğini sağlamak. Ülkenin güvenliği söz konusuysa, gerisi teferruattır."

Wadensjöö, Clinton'ı şüpheli gözlerle inceledi.

"Bizim bir varlığımız yok. Kimseden teşekkür beklemeyiz. Hiç kimsenin almaya cesaret edemediği kararları alırız... Özellikle de politikacıların."

Politikacılar derken sesinde açık bir nefret vardı.

"Eğer dediklerimi yaparsan, belki Servis'i kurtarabiliriz. Bunun için kararlı olup savaşmalıyız."

Wadensjöö içindeki panik duygusunun arttığını hissetti.

Henry Cortez, Stockholm Emniyet Müdürlüğü'ndeki basın toplantısında, polisin açıklamalarını hızla not ediyordu. Toplantıyı Savcı Richard Ekström düzenlemişti. Ronald Niedermann'ın katil zanlısı olarak arandığı, Gosseberga'da işlenen polis cinayeti soruşturmasının Göteborg Savcılığı'na bırakılmasına karar verilmişti. Niedermann'la ilgili diğer davalara kendisi bakacaktı. Niedermann, Dag Svensson ve Mia Bergman cinayetlerinin zanlısı olarak da aranıyordu. Ekström, Bjurman'dan bahsetmedi. İşlediğini düşündükleri birçok suç için Lisbeth Salander'e de dava açacaklardı.

Ekström basın toplantısını, o gün Göteborg'da meydana gelen olaylar hakkında bilgi vermek için düzenlemişti. Lisbeth Salander'in babası Karl Axel Bodin, yattığı hastanede vurularak öldürülmüştü. basın toplantısının başka bir amacı da gazetelere ulaşan birtakım haberleri yalanlamaktı. Gazeteler gün boyu savcıyı aramış, aldıkları haberlerle ilgili sorular sormuşlardı.

"Şu an elimizde bulunan bilgilerin ışığında, Karl Axel Bodin'in kızı Salander'in, bu cinayetle hiçbir ilişkisinin olmadığını söyleyebilirim. Ama biliyorsunuz, o da babasını öldürmeye teşebbüsten tutuklu."

"Katil kim?" diye bağırdı muhabirlerden biri.

"Bugün saat 13.15'te Karl Axel Bodin'i öldürüp intihar girişiminde bulunan adamın kimliği tespit edildi. Yetmiş sekiz yaşında, emekli bir memur. Ölümcül bir hastalık nedeniyle uzun süredir tedavi görüyormuş. Bu tedaviye bağlı olarak, birtakım psikolojik sorunları varmış."

"Lisbeth Salander'le bir ilişkisi var mı?"

"Hayır. Kesin bir dille söyleyebilirim ki böyle bir ilişki yok. Hiçbir zaman karşılaşmamışlar ve birbirlerini hiç tanımıyorlar. Yetmiş sekiz

yaşındaki katil, paranoid bir hezeyanla kendi başına hareket eden trajik bir figür. SÄPO, politikacılara ve basına tehdit mektupları yolladığı için hakkında soruşturma başlatmış. Bu sabah ele geçen mektuplara göre, yetmiş sekiz yaşındaki adam, gazetelere ve resmî makamlara gönderdiği mektuplarda Karl Axel Bodin'i öldüreceğini yazmış."

"O zaman niçin Bodin koruma altına alınmamış?"

"Mektuplar dün akşam gönderilmiş, yani polisin eline cinayetin işlendiği saatlerde geçmiş. Takdir edersiniz ki polis, önlem almaya fırsat bulamamış."

"Katilin ismi ne?"

"Yakınlarına bilgi vermeden bu ismi açıklayamayız."

"Adamın geçmişi ne?"

"Araştırabildiğim kadarıyla, muhasebeci ve vergi hukukçusuymuş. On beş yıl önce emekli olmuş. Soruşturma sürdürülüyor. Mektuplardan anlayabileceğiniz gibi eğer çevresindekiler bir az dikkatli davransalar bu facianın önüne geçilebilirmiş."

"Başkalarını da tehdit etmiş mi?"

"Bu tür haberler aldım, ama ayrıntılarını bilmiyorum."

"Bu Lisbeth Salander davasını etkiler mi?"

"Şu hâliyle etkilemez. Karl Axel Bodin'in polise verdiği ifadenin dışında, Lisbeth Salander'e karşı elimizde kapsamlı teknik kanıtlar var."

"Peki, Bodin'in kızını öldürmeye teşebbüs ettiği iddiası?"

"Bu iddia henüz soruşturma aşamasında ama doğruluğuna dair güçlü şüphelerimiz var. Görebildiğimiz kadarıyla söz konusu olan şey, trajik bir şekilde parçalanmış bir ailenin iç çatışmaları."

Henry Cortez düşünceli görünüyordu. Kulağını kaşıdı. Söylenenleri, kendisinin yaptığı gibi büyük bir hevesle kaydeden meslektaşlarına baktı.

Sahlgrenska Hastanesi'nde yaşananları duyan Gunnar Björck, endişeyle kıvranmaya başladı. Beline inanılmaz ağrılar saplandı.

Bir saat ne yapacağını bilmeden oturduktan sonra, telefonunu çıkarıp yaşlı koruyucusu Evert Gullberg'i aradı. Ama cevap alamadı.

Haberlerde Stockholm Emniyet Müdürlüğü'nde yapılan basın toplantısından özetler dinledi. Zalachenko, 78 yaşındaki emekli bir vergi hukukçusu tarafından öldürülmüştü.

Aman Tanrım, 78 yaşında!

Evert Gullberg'i bir kez daha aradı.

İçine düştüğü panik duygusu, bütün bedenini kapladı. Artık evde duramazdı, tükenmiş vaziyetteydi. Bir çantaya elbise, ağrı kesici, diş fırçası ve diş macunu koydu. Cep telefonunu kullanmak istemiyordu, topallayarak yakındaki telefon kulübesine gitti. Landsort'u arayıp, şimdi pansiyon olarak kullanılan eski kılavuz kulesinde iki haftalığına bir oda ayırttırdı. Landsort, dünyanın bir uçundaydı. Onu orada aramak kimsenin aklına gelmezdi.

Saatine baktı, son feribota yetişmek için acele etmeliydi. Bel ağrısının izin verdiği kadar hızlı adımlarla eve döndü. Doğrudan mutfağa girdi, kahve makinesinin kablosunu fişten çekip çekmediğini kontrol etti. Daha sonra, çantasını almak için hole çıktı. Oturma odasına şöyle bir göz attığında, şaştı kaldı. Önce gözlerine inanamadı.

Tavan lambası tuhaf bir şekilde yere indirilmiş, lambanın takılı olduğu çengele bir ip bağlanmıştı. İpin altında, aslında hep mutfakta duran tabure vardı.

Björck anlamaz bir ifadeyle ipe baktı. Arkasından bir ses duydu, birden dizleri büküldü.

Yavaşça arkasına döndü.

Otuz beş yaşlarında iki adam gördü. Doğu Avrupalıya benziyorlardı. Koltuk altlarından tutup onu tabureye doğru sürüklerlerken karşı koyacak gücü yoktu. Direnmeye çalıştığında beline bıçak gibi bir ağrı saplanıyordu. Adamlar onu taburenin üzerine çıkarırlarken felç olmuş gibiydi.

Jonas Sandberg, Falun denilen, kırk dokuz yaşında bir adamla birlikte dolaşıyordu. Falun, adamın kod adıydı. Mesleği hırsızlıktı, kilit açma konusunda kendi kendini eğitmişti. Falun'un Servis'le ilişkisi, Hans von Rottinger'in onu 1986 yılında, anarşist bir grubun liderlerinin evlerine gizlice girmesi için kiraladığında başlamıştı. O yıldan sonra, 90'lı yıllara kadar, bu tür operasyonlarda sık başvurulmuştu Falun'a. Fredrik Clinton, sabahın erken bir saatinde ona yeni bir görev vererek bu ilişkiyi yeniden canlandırmıştı. On dakikalık bir iş için 10.000 kron alacaktı. Vergisiz, "temiz" bir kazançtı. Bununla birlikte Falun evden, operasyonun hedefinin dışında, hiçbir şey çalmayacaktı: Her ne olursa olsun, Servis bir suç kurumu değildi.

Falun, Clinton'ın kimleri temsil ettiğini tam olarak bilmese de, askerlerle bağlantılı olduğunu tahmin ediyordu. Bu tür operasyonların anlatıldığı Jan Gullio'nun romanlarını okumuştu. İşi hiç soru sormadan kabullenmişti. İlgilendiği tek şey, yıllar süren sessizlikten sonra işe geri dönmesiydi.

Onun işi kapı açmaktı. Bu konuda uzmandı. Ama yine de Mikael Blomkvist'in kapı kilidini açması beş dakikasını aldı. Sandberg içeri girerken, Falun merdiven sahanlığında bekledi.

"İçerdeyim," dedi Sandberg telefonunun kulaklığına.

"Güzel," dedi Fredrik Clinton. "Sakin ve dikkatli ol. Neler görüyorsun anlat."

"Holdeyim, sağda bir gardırop ve şapkalık var, solda banyo, Daire yaklaşık elli metrekare. Sağda minik bir mutfak var."

"Bir çalışma masası ya da..."

"Görünüşe göre mutfak masası ya da oturma odasındaki kanepede çalışıyor... Bir saniye... Evet, mutfak masasının üzerinde Björck'ün raporunun olduğu bir dosya var. Orijinale benziyor."

"Harika. Masada dikkat çeken başka bir şey var mı?"

"Kitaplar. P. G. Vinge'nin anıları, Erik Magnusson'un *SÄPO'da İktidar Savaşı* ve buna benzer yarım düzine kitap."

"Bilgisayar var mı?"

"Hayır."

"Güvenlik dolabı?"

"Hayır, gördüğüm kadarıyla yok."

"İyi. Zamanın var. Daireyi santim santim araştır. Mårtensson, Mikael Blomkvist'in hâlâ dergide olduğunu rapor etti. Elinde eldiven var değil mi?"

"Elbette."

Lisbeth Salander'in odasına giren Marcus Erlander, kendini tanıtarak Giannini'nin elini sıktı. Lisbeth Salander'e dönüp nasıl olduğunu sordu. Lisbeth soruyu duymazlıktan geldi. Bunun üzerine Erlander, Giannini'ye döndü.

"Sizden birkaç soruyu cevaplandırmanızı isteyeceğim."

"Buyurun."

"Neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Annika Giannini, silah sesleri duyduğunu, adamı nasıl gördüğünü, kapının arkasına nasıl barikat kurduğunu ve Lisbeth Salander'i kucaklayıp nasıl tuvalete gizlendiğini anlattı. Erlander düşünceli görünüyordu. Göz ucuyla Lisbeth Salander'e baktıktan sonra tekrar avukata döndü.

"Yani sizce adam bu odaya da mı girecekti?"

"Kapı kolunu nasıl zorladığını duydum."

"Bundan emin misiniz? İnsan korktuğu ya da telaşa kapıldığı zaman rahatlıkla yanılabilir de."

"Hayır, yanılmıyorum. Beni gördü, bana silah doğrulttu."

"Sizce, ateş etmeyi düşünüyor muydu?"

"Bunu bilemem, başımı içeri çekip kapının arkasına masayı dayadım."

"Akıllılık etmişsiniz. Ayrıca müvekkilinizi alıp tuvalete gizlenmeniz takdire şayan bir davranış. Bu kapılar çok ince, eğer ateş etseydi mermiler rahatlıkla kapıyı delerdi. Benim anlamaya çalıştığım, adam size saldırmayı önceden planlamış mıydı, yoksa ona baktığınız için o an gösterdiği bir reaksiyon muydu? Ona en yakın sizmişsiniz, öyle mi?"

"Evet."

"Adam, sizi tanımış olabilir mi?"

"Hiç sanmam."

"Gazetelerde çıkan fotoğraflarınızdan tanımış olamaz mı? Dikkat çekici bir sürü davaya baktığınızdan basın size ilgi göstermiş olmalı."

"Bu mümkün, bir şey diyemem."

"Onu daha önce hiç görmediniz, öyle mi?"

"Yukarı çıkarken asansörde gördüm."

"Bak bunu bilmiyordum. Aranızda bir konuşma geçti mi?"

"Hayır, yarım saniye kadar şöyle bir baktım. Bir elinde çiçek, diğer elinde de çanta vardı."

"Hiç göz göze geldiniz mi?"

"Hayır, dimdik karşısına bakıyordu."

"Asansöre önce o mu, yoksa siz mi bindiniz?"

Annika bir süre düşündü.

"Sanırım... Neredeyse aynı zamanda girdik."

"Telaşlı bir hâli var mıydı, ya da..."

"Hayır, son derece sakindi."

"Sonra ne oldu?"

"Ben asansörden çıktım, o da beni izledi. Müvekkilimi ziyaret etmek için buraya geliyordum."

"Doğrudan buraya mı geldiniz?"

"Evet... Hayır, önce danışmaya gidip kendimi tanıttım. Savcı müvekkilime ziyaret yasağı koymuştu."

"O zaman adam neredeydi?"

Annika bir süre tereddüt etti.

"Tam emin değilim, peşimden geldi sanırım. Durun bir dakika... Evet ya... Asansörden önce çıkıp bana kapıyı tuttu. Çok emin değilim ama sanırım peşimden danışmaya geldi. Ben ondan biraz daha hızlı yürüyordum."

Emekli, centilmen bir katil, diye düşündü Erlander.

"Evet, danışmaya gitmiş," dedi Erlander. "Bir hemşireyle konuşup çiçekleri bırakmış. Siz bunu görmediniz mi?"

"Hayır, hiç hatırlamıyorum."

Marcus Erlander bir süre düşündü, soracak başka bir şey bulamadı. İçini kemiren bir huzursuzluk vardı. Bu duyguyu daha önce de yaşamış ve içgüdülerini harekete geçiren bir uyarı olarak yorumlamayı öğrenmişti.

Katil 78 yaşında, muhasebecilik ve vergi hukukçuluğundan emekli bir adamdı. Cinayet işlemek için çok yaşlı bir adam. SÄPO, tanınmış insanlara tehdit mektupları gönderdiği için adam hakkında, yakınlarda bir araştırma başlatmıştı.

Erlander meslek hayatı boyunca birçok deliyle karşılaşmış, tanınmış sanatçıların peşinden koşup villalarının önünde bekleyerek kendilerine âşık olmalarını uman sabit fikirli, hasta ruhlu insanlar görmüştü. Bir türlü cevap bulamayan tek taraflı aşkları hızla nefrete dönüşürdü. 21 yaşındaki tanınmış bir pop şarkıcısının peşinden Almanya ve İtalya'dan İsveç'e gelen ve şarkıcı kadın onlarla hemen ilişki kurmadı diye öfkeden kuduran insanlar görmüştü. Gerçek ya da hayali haksızlıklara karşı adalet dağıtmaya kalkışan manyaklarla uğraşmak zorunda kalmıştı. Gaipten haber aldıklarını düşünen psikopatlar ve komplo teorisyenleriyle karşılaşmıştı.

Bu tür meczupların hayal dünyalarında ürettikleri tehlikelere karşı harekete geçtiklerine dair çok sayıda örnek vardı. Kimbilir belki de Dışişleri Bakanı Anna Lindh cinayetinin gerisinde de bu tür manyakça bir gerekçe vardı.

Ancak Cinayet Masası Komiseri Marcus Erlander, eski bir vergi hukukçusunun ya da her ne boktuysa, bir elinde bir demet çiçek, diğer elinde silahla hastaneye gelip, hakkında kapsamlı bir polis

araştırması yürütülen birini öldürmesini, adamın psikopatlığına yormayı bir türlü hazmedemiyordu. Hele ki maktul, resmî kayıtlara göre Karl Axel Bodin, Mikael Blomkvist'e göre Zalachenko adında eski bir Sovyet ajanıyken.

Zalachenko en iyimser tahminle birçok cinayetten haberdar, büyük ihtimalleyse bu cinayetlere karışmış biriydi. Onu iki defa kısa süreli sorgulayan Erlander, masum olduğuna bir an bile inanmamıştı.

Ayrıca onu katleden, Lisbeth Salander ya da en azından avukatıyla da ilgilenmiş, kaldıkları odanın kapısını zorlamıştı.

Arkasından da başına bir kurşun sıkarak intihar etmeye çalışmıştı. Doktorlara göre büyük ihtimalle amacına ulaşacaktı da, henüz ölmemişti ama an meselesiydi. Yani Evert Gullberg hiçbir zaman yargılanamayacakü.

Bütün bunlar Marcus Erlander'in midesini bulandırıyordu. Ama bu cinayetin göründüğünden farklı olduğunu iddia edebilecek hiçbir kanıt yoktu. Yine de o, işi şansa bırakmamaktan yanaydı. Annika Giannini'ye döndü.

"Lisbeth Salander'in başka bir odaya taşınmasına karar verdim, danışma masasının sağında bir oda var. Buradan daha güvenli. Danışmadan ve hemşirelerin odasından rahatlıkla görülebiliyor. Sizin dışınızda herkes için ziyaret yasağı konulacak. Bizden izin almaksızın hiç kimse içeri bırakılmayacak. Sahlgrenska Hastanesi'ndekilerin tanımadığı hiçbir doktor ya da hemşire odasına giremeyecek. Ayrıca odasının önünde 24 saat bir polis bekleyecek."

"Sizce tehdit altında mı?"

"Elimde böyle bir kanıt yok, ama risk almak istemiyorum."

Lisbeth Salander avukatıyla, düşman güçler arasında saydığı polislerden biri arasında geçen konuşmayı dikkatle dinledi. Annika Giannini'nin sözü dolaştırmadan verdiği, anlaşılır ve detaylar

açısından zengin yanıtlarına hayran olmuştu. En çok da tehlike anında gösterdiği soğukkanlı tavra.

Ama Annika onu yataktan kaldırarak tuvalete taşıdığından çok sarsılmış ve müthiş bir baş ağrısına yakalanmıştı. Hastane personelinden mümkün olduğu kadar az yardım almaktan yanaydı. Birinden yardım istemek ya da herhangi bir zayıflık işareti onu rahatsız ediyordu. Ancak baş ağrısı öylesine kuvvetliydi ki sağlıklı düşünemiyordu. Elini uzatıp yardım çağırma düğmesine bastı.

Annika Giannini, Göteborg'a, uzun süreceği belli bir iş için kısa bir bilgi almaya gelmişti. Lisbeth Salander'le tanışıp durumunu öğrenecek ve gelecekte başlayacak hukuki süreç için Blomkvist'le birlikte bir plan hazırlayacaktı. Hesaplarına göre bu akşam Stockholm'e dönmesi gerekiyordu, ama hastanede gelişen dramatik olaylar nedeniyle Lisbeth Salander'le konuşamamıştı. Salander'in durumu doktorların söylediklerinden daha kötüydü. Şiddetli baş ağrıları ve yüksek ateşle boğuşuyordu. Ağrı kesici ve antibiyotik alarak dinleniyordu. Müvekkilinin odası değiştirildikten ve kapısına bir polis konulduktan sonra, Annika'yı nazik bir dille hastaneden göndermişlerdi.

Söylenerek saatine baktı, 16.30'a geliyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Stockholm'e dönerse, ertesi gün tekrar gelmesi gerekiyordu. Geceyi Göteborg'da geçirebilirdi ama ertesi gün müvekkilinin konuşmaya hâli olacağından emin değildi. Otelde yer de ayırtmamıştı, üstelik ekonomik koşulları buna uygun değildi.

Yalnızca tecavüze uğramış ya da erkeklerin şiddetine maruz kalmış kadınların davalarına baktığından kazancı iyi değildi. Önce evi arayarak gelemeyeceğini bildirdi. Arkasından da kadın dayanışma grubundan, meslektaşı ve eski bir arkadaşı olan Lillian Josefsson'u aradı. İki senedir görüşmemişlerdi, kısa bir hoşbeşten sonra Annika

konuya girdi.

"Göteborg'dayım," dedi. "Bu akşam eve dönecektim, ama bir sorun çıktı. Yani bu gece burada kalmak zorundayım. Kendimi zorla sana misafir edebilir miyim?"

"Harika olur. Lütfen bana zorla misafir ol. Birbirimizi görmeyeli asırlar oldu."

"Rahatsız etmem, değil mi?"

"Saçmalama! Ama eski evden taşındım, şimdi Linnegatan'a paralel sokakta oturuyorum. Bir misafir odam var. Ayrıca bir bara gidip biraz kaynatırız."

"Eğer buna takatim kalırsa," dedi Annika. "Saat kaçta geleyim?"

Akşam saat altıdan sonra Lillian'ın evinde buluşmaya karar verdiler.

Belediye otobüsüne binip Linnegatan'a giden Annika, buluşma saatine kadar vakit geçirmek için bir Yunan restoranına oturdu. Çok açtı, şiş kebap ve salata ısmarladı. Uzun süre o gün olanları düşündü. Adrenalini düşmüş, biraz sarsılmıştı ama olaylar karşısında gösterdiği tavırdan memnundu. Tehlike anında hiç tereddüt etmeden harekete geçmiş, aklı başında davranmıştı. Hiç düşünmeden doğru olanı yapmıştı. Kendinden hoşnut olmak güzel bir duyguydu.

Bir süre sonra çantasından bir ajanda çıkardı. Not bölümünü açarak dikkatle okumaya başladı. Kardeşinin anlattıklarından bir parça şüpheye düşmüştü. Mantıklı görünüyordu ama planda büyük bir boşluk vardı. Yine de geri adım atmayacaktı.

Saat altıda hesabı ödeyip restorandan çıktı. Yürüyerek Lillian Josefsson'un Olivedalsgatan'da oturduğu apartmana gitti. Arkadaşının telefonda verdiği kapı kodunu tuşladı. Sahanlığa girip asansör nerede diye bakınırken, hiç beklemediği bir saldırıya uğradı. Birinin şiddetle itmesiyle savrulup yere devrildi, duvara çarpan kafasında keskin bir

acı hissetti.

Sonra uzaklaşan ayak sesleri ve kapının açılıp kapandığını duydu. Ayağa kalktı, alnını yokladı, avucuna kan bulaştı. Bu da neydi? Şaşkın bir ifadeyle etrafına bakınarak sokağa çıktı. Bir adamın koşarak Sveaplan'a doğru köşeyi döndüğünü gördü. Bir süre hiç hareket etmeden bekledi.

Kapıya gidip tekrar kodu tuşlarken, birden çantasının kaybolduğunu fark etti. Soyulmuştu. Bunun ne anlama geldiği ancak bir süre geçtikten sonra kafasına dank etti. *Tanrım, Zalachenko dosyası*. Bütün bedenini bir endişe kapladı, adamın kaçtığı yöne doğru birkaç adım attıktan sonra durdu. Artık bir anlamı yoktu, adam çoktan gözden kaybolmuştu.

Kaldırımın kenarına oturdu.

Sonra birden ayağa kalkıp ceplerini karıştırdı. Ajanda. *Şükürler olsun*. Restorandan çıkarken onu çantaya değil, cebine koymuştu. İçinde adım adım Lisbeth Salander davasını nasıl ele alacağı yazıyordu.

Kapı kodunu tuşlayıp içeri girdi. Merdivenlerden koşarak dördüncü kata çıkıp Lillian Josefsson'un kapısını yumruklamaya başladı.

Annika kendini toparlayıp da kardeşini arayana kadar saat yediyi bulmuştu. Bir gözü morarmış, bir kaşı açılmışta. Lillian Josefsson yarasını temizleyip üzerine yara bandı yapıştırmıştı. Bir bardak çayla kendine geleceğini iddia eden Annika, arkadaşının hastaneye gitme önerisini reddetmişti. Çayını içtikten sonra aklı başına gelmiş, ilk önlem olarak kardeşini aramıştı.

Mikael Blomkvist, hâlâ *Millennium*'un ofisindeydi. Henry Cortez ve Malin Eriksson'la birlikte Zalachenko'nun katili hakkında bilgi toplamaya çalışıyordu. Annika'nın anlattıklarını artan bir endişeyle dinledi.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim, sakinleştim."

"Bu bir kapkaç mı?"

"İçinde Zalachenko dosyasının olduğu çantayı aldı, yani artık dosya yok."

"Endişelenme bende bir kopyası var," diyen Mikael birden sustu, tüyleri diken diken olmuştu. *Önce Zalachenko, sonra Annika*.

"Annika... Seni sonra ararım."

iBook'unu kapatıp çantasına koydu ve hiçbir şey demeden yazı işlerinden dışarı fırladı. Evine koşup merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

Kapı kilitliydi.

Açıp içeri girdi. Mutfak masasının üzerine bıraktığı mavi dosyanın yerinde yeller esiyordu. Evden çıkarken onu oraya koyduğundan emindi, aramaya kalkmadı. Kafasında düşünceler uçuşarak bir sandalyeye çöktü.

Evine girmişlerdi, birileri Zalachenko'dan geriye kalan bütün izleri silmek istiyordu.

Kendindeki ve Annika'daki kopya gitmişti.

Bublanski'de bir tane vardı.

Var mıydı?

Ayağa kalktı. Gidip telefonun ahizesini kaldırdı, birden durdu. Biri dairesine girmişti, elindeki ahizeyi şüpheyle inceledi. Ceketinin cebinden cep telefonunu çıkarttı. Telefon elinde bir süre bekledi.

Cep telefonunu dinlemek ne kadar zor ki?

Cep telefonunu ev telefonunun yanına bıraktı, etrafına bakmaya başladı.

Akıllı davranmalıyım, bir daireyi dinlemek ne kadar zor ki?

Tekrar masanın yanındaki sandalyeye oturdu.

Gözüne bilgisayar çantası takıldı.

Elektronik postaları okumak ne kadar zor ki? Lisbeth Salander bunu beş dakikada başarıyordu.

Uzun bir süre düşündükten sonra kız kardeşini aradı. Söyleyeceklerini dikkatle formüle etti.

"Merhaba... Nasılsın?"

"İyiyim, Micke!"

"Bana şimdi, hastaneden çıktıktan saldırıya uğradığın ana kadar neler olduğunu ayrıntılı bir şekilde anlat."

Annika on dakika boyunca neler olduğunu anlattı. Mikael hiçbir şey söylemeden dinledikten sonra, tatmin olana kadar sorular sordu. Kalbi başka bir planın heyecanıyla çarparken endişeli bir kardeşmiş gibi davrandı.

Kız kardeşi öğleden sonra saat dört buçukta, Göteborg'da kalmaya karar vermiş, arkadaşını aramış, evin adresini ve giriş kapısının kodunu öğrenmişti. Kapkaççı saat akşam tam altıda apartmanın sahanlığında onu beklemişti.

Demek ki, kız kardeşinin telefonunu dinlemişlerdi. Mantıklı tek açıklama buydu.

Bu kendisinin de dinlendiği anlamına gelirdi.

Başka türlüsü düşünülemezdi.

"Zalachenko dosyası da gitti," diye tekrarladı Annika. Mikael bir süre tereddüt etti, ama bu işi yapanlar ne yaptıklarını zaten

bildiklerinden konuşmasının bir mahsuru yoktu. "Benimkini de çaldılar," dedi.

"Ne?"

Koşarak eve geldiğini ve mutfak masasının üzerindeki dosyanın yok olduğunu anlattı.

"Ne yapalım," dedi Mikael, hüzünlü bir sesle. "Zalachenko dosyasım elimizden kaçırdık, yani en büyük kanıtımızı."

"Micke... Üzgünüm."

"Ben de," dedi Mikael. "İblisler! Ama senin hatan değil. Daha elime geçer geçmez yayınlamalıydım o dosyayı."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Bilemiyorum, başımıza bundan daha kötüsü gelemezdi. Bütün planlarımız altüst oldu. Björck ve Teleborian'a karşı elimizde hiçbir kanıt kalmadı."

Mikael telefonu kapatmadan önce iki dakika daha konuştular.

"Yarın hemen Stockholm'e gelmeni istiyorum," dedi. "Olmaz, Salander'le konuşmalıyım."

"Ona öğleden önce git, öğleden sonra da buraya gel, oturup ne yapacağınıza karar verelim."

Mikael telefonu kapatıp kanepeye oturdu, bir süre önüne baktıktan sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. Telefonu dinleyenler, Milennium'un, Gunnar Björck'ün 1991 yılında hazırladığı dosyayı elinden kaçırdığını ve Mikael'le Annika'nın artık ne yapacaklarını bilemediklerini düşüneceklerdi.

Dün gece SÄPO hakkında elde okuduğu belgelerden, casusluk faaliyetinin en önemli bölümünün dezenformasyon olduğunu

öğrenmişti Mikael. Ve şimdi paha biçilmez bir dezenformasyon örneği vermişti.

Bilgisayar çantasından, Dragan Armansky için bir kopya çoğaltıp henüz vermeye fırsat bulamadığı dosyayı çıkarttı. Ellerindeki son örnekti. Bunu kaybetmemesi gerekiyordu, beş kopya daha çıkartıp uygun yerlere dağıtacaktı.

Saatine bir göz attıktan sonra *Millennium*'u aradı. Malin Eriksson çıkmak üzereydi.

"Niçin öyle aceleyle çıktın?"

"Lütfen beni bekler misin? Dergiye geliyorum, seninle bir şey konuşmam gerek."

Birkaç haftadır çamaşır yıkamaya vakit bulamayan Mikael'in, kirlilerini koyduğu sepet dolup taşmıştı. Tıraş takımını, *SÄPO'da İktidar Savaşı* kitabını ve Björck'ün raporunu çantasına koydu. *Millennium* 'a gitmeden önce bir mağazaya uğradı, bir pantolon, birkaç iç çamaşırı ve birkaç gömlek aldı. *Millennium*'un bürosunda hızlı bir duş alırken Malin onu bekledi. Neler olduğunu çok merak ediyordu.

"Biri evime girip Zalachenko dosyasını çalarken, başka biri, Göteborg'da Annika'ya saldırıp onun elindeki örneği almış. Bence Annika'nin telefonunu dinliyorlar, tabii benimkini de, belki senin telefonun, *Millennium* 'un telefonu ve burada çalışan herkesin telefonu da dinleniyor. Ayrıca evime girip dosyayı çalanların daireme bir dinleyici yerleştirmediklerini düşünmek için aptal olmak gerekir."

Boğuk bir sesle, "Vay be!" diyen Malin, göz ucuyla masada duran telefonuna baktı.

"Hiçbir şey yokmuş gibi işlerine devam et, cep telefonunu kullan ama önemli bir şey konuşma. Yarın Henry Cortez'le de konuşuruz."

"Tamam, Henry bir saat önce çıktı. Masana SÄPO'yla ilgili bir sürü

belge bıraktı. Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Bu gece *Millennium*'da kalacağım. Zalachenko'yu öldürdüler, raporları çaldılar, daireme girdiler, büyük ihtimalle henüz buraya girmeye vakit bulamamışlardır. Burada bütün gün birileri vardı. Derginin boş bırakılmasını istemiyorum."

"Sen Zalachenko cinayetinin... Katil 78 yaşında bir psikopat."

"Ben bunların tesadüf olduğuna hiç inanmıyorum. Birileri Zalachenko'nun izini silmeye çalışıyor. 78 yaşındaki adamın ne bok olduğu da, sağa sola ne kadar manyakça mektuplar gönderdiği de beni hiç ilgilendirmiyor. O yönlendirilmiş bir katil. Oraya Zalachenko'yu öldürmeye gitmiş... Belki Lisbeth Salander'i de öldürecekti."

"Ama intihar etmiş, en azından teşebbüs etmiş. Bunu hangi yönlendirilmiş katil yapar?"

Mikael bir süre düşündü, sonra Malin'in gözlerinin içine baktı.

"Artık kaybedecek hiçbir şeyi olmayan 78 yaşındaki biri. O da bu işlerin bir parçası, bu işi biraz deştiğimizde nedenini bulacağımızdan eminim."

Malin Eriksson, Mikael'in yüzüne dikkatle baktı, onu hiçbir zaman bu kadar kararlı görmemişti. Birden ürperdi. Mikael, ondaki değişimi gördü.

"Bir şey daha, artık bir grup suçluyla değil resmî bir makamla uğraşıyoruz. Bu çetin bir iş."

"Bu işin buralara kadar geleceğini bilmiyordum. Malin, eğer istersen çekilebilirsin."

Malin bir süre düşündü, *Erika Berger bu durumda ne yapardı?* Sonra başını iki yana sallayarak bu öneriye karşı koydu.

KISIM II

HACKER CUMHURİYETİ

1-22 MAYIS

697 yılında çıkartılan bir İrlanda yasası kadınlara askerliği yasaklıyordu; demek ki kadınlar, bu yasadan önce askerlik yapıyorlardı. Araplar, Berberiler, Kürtler, Rajputlar, Çinliler, Filipinliler, Aborijinler, Mikronezyalılar ve Amerikan yerlileri gibi birçok halkın tarihlerinin değişik dönemlerinde kadın savaşçılar olmuştur.

Eski Yunan, korkunç kadın savaşçıların anlatıldığı söylenceler açısından çok zengindir. Bu söylencelerin çoğuna göre kadınlar, daha çocukluklarından itibaren, savaş sanatını ve silah kullanmayı öğrenmelerinin yanı sıra fiziksel dayanıklıklarını artırmak içinde eğitilirler. Erkeklerden ayrı yaşar ve savaşa kendi kurdukları alaylarla katılırlar. Savaş meydanlarında, kadınların erkekleri alt ettiklerine dair birçok söylence vardır. Örneğin, MÖ 700 yılında Homeros'un yazdığı İlyada Destanı'nda anlatılan Amazonlar bunlardan biridir.

Anlamı "göğüssüz" olan "amazon" sözcüğünü dolaşıma sokanlar Yunanlılardı. Amazonların yayı daha iyi gerebilmek için sağ göğüslerini kestikleri söyleniyordu. Hipokrat ve Galenos gibi ünlü Yunanlı hekimler, tek göğsü kesmenin silah kullanma yeteneğini artırdığı konusunda hemfikir olsalar da, gerçekte bu tür bir işlemin yapıldığına dair hiçbir kanıt yok. Ayrıca Amazon sözcüğünün etimolojik anlamı üzerine soru işaretleri var; Amazon sözcüğün

başma konulan 'a' harfinin 'sız' anlamına gelmeyip tam tersine olumlama eki olduğu ileri sürülerek, Amazon sözcüğünün kocaman göğüslü kadın anlamına geldiği de iddia ediliyor. Ayrıca, bu efsaneyi doğrulayacak, sağ göğsü olmayan kadın heykeli ya da obje örneğinin olduğu tek bir müze bile yok.

8. BÖLÜM

1 MAYIS PAZAR - 2 MAYIS PAZARTESİ

Erika Berger saat 10.45'te asansörün kapısını açıp *Svenska Morgon-Posten*'in yazı işleri bürosuna girmeden önce derin bir nefes aldı. Siyah kumaş bir pantolon, kırmızı bir süveter ve koyu renk bir ceket giymişti. Güneşli bir mayıs sabahıydı. Gazeteye gelirken işçilerin 1 Mayıs kutlamaları için toplanmaya başladıklarını görmüştü. Kendisi bu kutlamalardan ayağını yaklaşık yirmi yıl önce kesmişti.

Kısa bir süre asansörlerin önünde kimseye görünmeden bekledi. Yeni görevinde ilk günüydü. Olduğu yerden yazı işlerinin büyük bir bölümünü, salonun ortasındaki haber merkezini görebiliyordu. Bakışlarını biraz kaldırdığında, yakında kendisinin oturacağı genel yayın yönetmeni odasının cam duvarlarını gördü.

Svenska Morgon-Posten gibi karmaşık bir organizasyonu yönetebilecek mi bilmiyordu. Yalnızca beş kişinin çalıştığı, ayda bir yayınlanan *Millennium* dergisinden, seksen gazetecinin yanı sıra, yöneticisi, teknik personeli, fotoğrafçısı, reklam sorumlusu ve benzerleriyle doksan kişinin çalıştığı günlük gazeteye geçmek dev bir adımdı. Yayınevi ve diğer şirketleriyle birlikte çalışanlarının sayısı 230'u buluyordu.

Bir an, *SMP*'de çalışma önerisinin kabul etmekle hata yapıp yapmadığım düşündü.

Danışmada duran iki kadından yaşlısı, Erika'yı fark ettiğinde, danışma masasımn önüne geçip elini uzattı.

"Bayan Berger. *SMP*'ye hoş geldiniz."

"Adım Erika. Merhaba."

"Beatrice. Buyurun. Sizi genel yayın yönetmeni... Yani eski genel yayın yönetmeni Morander'in odasına götüreyim."

"Teşekkür ederim, ama orada, cam kafeste oturuyor, değil mi?" diyerek gülümsedi Erika. "Kendim giderim. Nezaketinize teşekkürler."

Yazı işlerinin ortasından geçerken, içerideki uğultunun biraz azaldığını ve bütün bakışların kendisine çevrildiğini hissetti. Yarı boş haber masasının önünde durarak başıyla çalışanları selamladı.

"Biraz sonra adamakıllı tanışacağız," dedikten sonra devam edip cam bölmeli odanın kapısını çaldı.

59 yaşındaki Håkan Morander, *SMP*'nin cam kafese benzeyen yayın yönetmeni odasında on iki yıl geçirmişti. Erika gibi o da, cazip bir teklifle gazeteye dışarıdan transfer edilmişti; yani Erika'run biraz önce attığı adımları on iki yıl önce o da atmıştı. Erika'yı karşısında görünce biraz şaşırmıştı, saatine göz attıktan sonra ayağa kalktı.

"Merhaba, Erika," dedi. "İşe pazartesi günü başlayacağını sanıyordum."

"Bir gün daha evde oturmaya dayanamadım. İşte buradayım... "

Morander elini uzattı.

"Hoş geldin. İşi hemen üstlenmen beni çok sevindirir."

"Sağlığın nasıl?" diye sordu Erika.

Morander omuzlarım silkerken, Beatrice kahve ve sütle odaya girdi.

"Sanki yarım devir çalışıyorum. Aslında sağlık konusunu hiç konuşmak istemiyorum. İnsan hep gençmiş gibi dolaşıp hiç

ölmeyecekmiş gibi yaşarken, birden yolun sonuna geliyor. Son günlerimi bu cam kafeste geçirmek istemediğimden eminim."

Göğsünü ovaladı. Kalp ve damar sorunu vardı, işi böyle apar topar bırakmasının ve Erika'nın işe planlanandan birkaç ay daha erken başlamasının nedeni de buydu.

Erika dönüp yazı işleri ekibinin çalıştığı salona baktı. Bir muhabir ve bir fotoğrafçı dışarı çıkıyordu. Büyük ihtimalle 1 Mayıs gösterilerini izleyeceklerdi.

"Eğer rahatsız ediyorsam ya da işin varsa hemen gidebilirim."

"Bugün benim tek işim 4.500 vuruşluk bir başyazı kaleme almak. Şimdiye kadar o kadar çok yazdım ki, artık gözüm kapalı yazabilirim. Eğer sosyal demokratlar Danimarka'ya karşı savaş açarlarsa, niçin yanlış yaptıklarını, yok eğer böyle bir savaştan kaçınırlarsa, yine niçin yanlış yaptıklarını açıklamak zorundayım."

"Danimarka'ya savaş açmak mı?"

"Lafın gelişi işte. 1 Mayıs'ın konularından biri mutlaka uyum sorunu olacaktır. Tabii sosyal demokratlar kesin yanlış düşünüyordur. Ve benim görevim niçin yanlış düşündüklerini bulup açıklamak."

Birden bir kahkaha attı.

"Kulağa çok kinik geliyor."

"*SMP*'ye hoş geldin."

Erika, Morander hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Genel yayın yönetmenleri kastının içinde tam bir muammaydı Morander. Başyazılarına bakılırsa sıkıcı, tutucu ve bütün o liberal özgürlük havarileri gibi vergi indiriminden yanaydı. Ama Erika daha önce onunla ne konuşmuş ne de karşılaşmıştı.

"Biraz işi anlatır mısın?" diye sordu.

"Haziranda bırakacağım. Yani iki ay birlikte çalışacağız. Bu sürede işi ne iyi, ne de kötü göreceksin. Ben bir kinik olduğumdan yalnızca işin kötü taraflarını görüyorum."

Ayağa kalktı, Erika'nın yanı başına dikildi.

"Çok geçmeden gazetede muhaliflerin olduğunu göreceksin; editörler, eski kulağı kesikler ve düzeltmenlerden oluşan bir imparatorluk. Kendi kulüplerini kurmuşlar ve seni asla üye yapmayacaklar. Sınırlarını genişletmeye çalışacaklar. Kendi manşetlerini atıp kendi bakış açılarını yansıtmak isteyecekler. Bütün bunlara karşı koyabilmek için savaşman gerekecek."

Erika başını salladı.

"Billinger ile Karlsson gece çalışan baş editörlerin... Onlar apayrı bir âlem. Tanrı'ya şükür, birbirlerinden nefret ettiklerinden aynı vardiyada çalışmıyorlar. Gazetenin yazı işleri sorumlusu da, genel yayın yönetmeni de kendileriymiş gibi davranırlar. Haber Müdürü Anders Holm'la işin var... Onunla kesinlikle çatışacaksın. Aslında *SMP*'yi çıkaran o. Ayrıca diva havalarında birkaç muhabir ve çoktan emekliye ayrılması gereken birkaç adamla da sorun yaşayacaksın."

"İş birliği yapabileceğim kimse yok mu?"

Morander birden bir kahkaha attı.

"Var. Ama kimlerle iş birliği yapacağına kendin karar vereceksin. Elimizde çok, ama çok iyi birkaç gazeteci var."

"Yönetim?"

"Yönetim kurulu başkanı, Magnus Borgsjö. Seni işe alan da o. Sevimli bir adam. Biraz eski kafalı, biraz da yenilikçi. En önemlisi, kararları o veriyor. Çoğu, gazetenin sahibi aileden gelen üyeler; bazı yönetim kurulu üyeleri yalnızca zaman öldürür, bazıları da yönetim uzmanı havalarında dolaşıp durur."

"Yönetimden memnun değil gibisin?"

"Bu bir iş bölümü. Sen gazeteyi çıkarırsın, onlar işin ekonomik boyutuyla ilgilenirler. Gazetenin içeriğine karışamazlar, ama her zaman bir sorun çıkar. Açık konuşmak gerekirse, Erika, işin zor."

"Niçin?"

"1960'lı yıllardaki şaşaalı günlerinden bu yana gazete neredeyse 150.000 baskı sayısı kaybederek iflasın eşiğine dayandı. Bir durum değerlendirmesi yapıp çalışanların sayısını, 1980'den sonra 180'den fazla azalttık. Şimdi gazetenin boyutlarını da küçülttük; aslında bunu yirmi yıl önce yapmalıydık. *SMP* hâlâ büyük gazetelerden biri, ama ikinci sınıf bir gazete gibi algılanmamızın eli kulağında; eğer çoktan böyle algılanmıyorsak."

"Niçin beni seçtiler?"

"*SMP*'nin okuyucularının çoğu orta yaş ve üzeri, yirmili yaş okuyucularında hiçbir artış yok. Yönetim kurulu, bu gidişe dur demek için elini taşın altına koyabilecek, sıra dışı birini arıyordu."

"Bir kadın?"

"Yalnızca bir kadın değil. Wennerström imparatorluğunu yıkan, araştırmacı gazeteciliğin kraliçesi diye taçlandırılmış ve herkesten çok daha dirayetli bir kadın. Karşı konulamaz biri. Eğer bu gazeteyi sen yenileyemezsen başka hiç kimse yenileyemez. *SMP* yalnızca Erika Berger'i işe almadı, Erika Berger'in ününü de işe aldı."

Mikael Blomkvist, Hornstull semtindeki Cafe Copacabana'dan öğleden sonra ikiyi biraz geçe ayrıldı. Güneş gözlüğünü takıp metroya doğru yürürken, bir köşeye park edilmiş gri Volvo hemen dikkatini çekti. Hızını kesmeden Volvo'nun yanında geçti. Arabanın içinde kimse yoktu.

Aynı arabayı dört gündür yedinci defa görüyordu. Belki de, Mikael'i takip etmeye, onun fark ettiği günden çok daha önce başlamıştı. Mikael arabayı, çarşamba günü, *Millennium*'a gitmek için evinden çıktığında tesadüfen fark etmişti. Dikkatini plakası çekmişti; KAB. Alexander Zalachenko'nun şimdi atıl olan şirketi Karl Axel Bodin AŞ'nin kısaltması gibiydi. İlk gördüğünden birkaç saat sonra, Henry Cortez ve Malin Eriksson'la birlikte Medborgarplatsen'de öğle yemeği yerken aynı arabayı görmese unutur giderdi. Bu defa *Millennium*'un çaprazındaki bir sokağa park edilmişti.

Önce vesvese yaptığını düşünerek biraz tereddüt etmiş, ama öğleden sonra, Holger Palmgren'i ziyaret etmek için gittiği Estra Rehabilitasyon Merkezi'nin park alanında aynı arabayı görünce hiçbir tereddüdü kalmamıştı. O günden sonra etrafına dikkat kesilmiş, ertesi gün arabayı gördüğünde hiç şaşırmamıştı.

Gördüğü her seferde araba boştu, trafik müdürlüğünü arayarak arabanın kime ait olduğunu öğrendi. Plakası Göran Mårtensson adında, 40 yaşında bir adamın üzerine kayıtlıydı. Kısa bir araştırmadan sonra, şirket danışmanlığı yapan Mårtensson'un, Kungsholmen'de özel bir şirketinin olduğunu öğrendi. İlginç bir kariyeri vardı. Askerliğini on sekizinde -1983'te- Sahil Güvenlik'te yapmış, arkasından da Savunma Bakanlığı'na geçmişti. 1989 yılında teğmenlik rütbesindeyken ordudan ayrılmış, Polis Yüksek Okulu'na başlamıştı. 1991-96 yılları arasında Stockholm polisinde çalışmış, 1997 yılında polislikten ayrılmış, 1999'da kendi şirketini kurmuştu.

Yani diğer bir deyişle SÄPO elemanı olmuştu.

Mikael alt dudağını ısırdı. Çalışkan bir araştırmacı gazeteci, bundan çok daha azıyla paranoyaya kapılabilirdi. Mikael gizlice izlendiği sonucuna vardı, ama bu işi çok beceriksizce yapıyorlardı, çünkü hemen fark etmişti.

Ya da gerçekten bir beceriksizlik miydi? Mikael'in arabayı fark

etmesinin en büyük nedeni plakasıydı. Eğer KAB harfleri olmasaydı, belki de hiç dikkatini çekmeyecekti.

Cuma günü KAB ortalarda görünmedi, Mikael çok emin değildi ama onun yerine kırmızı bir Audi geçmişti. Bu arabamn plakasını almayı başaramamıştı. Cumartesi günü gri Volvo tekrar göründü.

Mikael Blomkvist Cafe Copacabana'dan ayrıldıktan yirmi saniye sonra Christer Malm, dijital fotoğraf makinesiyle Copacabana'nın karşısındaki Cafe Rossos'un bahçesinden, on iki kare çekti. Mikael'in hemen arkasından kahveden çıkan iki adamın fotoğraflarıydı bunlar. Mikael'i izliyorlardı.

Biri orta yaşlı, sarışın, koyu renk güneş gözlüğü takan bir adamdı, diğeri, biraz daha yaşlı ve kızıl saçlıydı. İkisinin de ayağında kot pantolon ve üzerlerinde koyu renk deri ceket vardı.

Gri Volvo'nun yanına geldiklerinde birbirlerinden ayrıldılar. Daha yaşlı olanı arabaya binerken diğeri metroya giden Mikael'i izledi.

Christer Malm fotoğraf makinesini indirip iç çekti. Mikael, cumartesi öğleden sonra Copacabana'nın olduğu sokağa gidip plakasını verdiği gri Volvo'yu araştırmasını istediğinde, buna bir anlam verememişti. Mikael, büyük bir ihtimalle saat üçü biraz geçe, arabanın kapısını açacak olan adamın fotoğraflarını çekmesi talimatını vermişti. Ayrıca gözünü dört açıp Mikael'in izlenip izlenmediğini kontrol edecekti.

Bu, Christer Malm'e tipik bir Mikael davramşı gibi gelmişti. Mikael doğası gereği bir paranoyak mıydı yoksa doğaüstü yeteneklere mi sahipti, bir türlü karar verememişti Christer. Gosseberga'da yaşananlardan sonra aşırı ölçüde içine kapanan Mikael'le iletişim kurmak gittikçe zorlaşmıştı. Aslında bir öykünün peşindeyken hep böyle olurdu -Wennerström olayıyla ilgilenirken de tam bir sır adamı

olup çıkmıştı- ama bu defa daha öncekilerle karşılaştırılmayacak kadar kapalıydı.

Bununla birlikte Mikael'in izlendiği ortadaydı. Christer ufukta hangi felaketlerin beklediğini merak ediyordu. Bu yeni felaket büyük ihtimalle *Millennium*'un zamanını, gücünü ve imkânlarını zorlayacaktı. Genel yayın yönetmeni *SMP*'ye gittikten sonra, *Millennium*'un bin bir çabayla kurulan dengesi tehdit altındaydı.

Christer Malm on yıldan beri eşcinsellerin gösterisi dışında hiçbir gösteriye katılmamıştı. Dolayısıyla bu 1 Mayıs sabahı Mikael'in isteğini yerine getirmekten başka yapabileceği daha iyi bir şey yoktu. Ayağa kalktı, sallanarak Mikael'i takip eden adamın peşinden gitti. Aldığı talimatta bu da vardı, ama adamı Långholmsgatan'ın yukarı taraflarında gözden kaybetti.

Telefonlarının dinlenildiğini anladıktan sonra Mikael'in ilk önlemi, Henry Cortez'i ikinci el telefonlar almaya göndermek oldu. Cortez birkaç tane Ericsson T10 buldu. Birkaç tane kontörlü hat satın alan Mikael, telefonların birini kendine ayırıp diğerlerini Malin Eriksson, Henry Cortez, Annika Giannini, Christer Malm ve Dragan Armansky'ye verdi. Gizli kalmasını istedikleri bir konuyu konuşacaklarında bu telefonları kullanacaklar, normal konuşmalarını her zamanki telefonlarından yapacaklardı. Yani şimdi herkes iki cep telefonu taşıyacaktı yanında.

Mikael sağa sola sapmadan Henry Cortez'in hafta sonu nöbeti tuttuğu *Millennium*'a gitti. Zalachenko öldürüldükten sonra, *Millennium*'da her gün biri bulunsun diye bir nöbet listesi yapmıştı. Nöbetçiler dergi bürosunda geceleyecekti. Listede kendisi, Henry Cortez, Malin Eriksson ve Christer Malm vardı. Lottie Karim, Mortica Nilsson ve Pazarlama Şefi Sonny Magnusson'u listenin dışında tutmuştu, Onlara sormamıştı "bile. Lottie Karim karanlıktan

korktuğundan, yalnız başına kalmayı hayatta kabul etmezdi. Monica Nilsson deliler gibi çalışıyordu ve işi bittikten sonra hemen eve giden tiplerdendi. Sonny Magnusson 61 yaşındaydı, üstelik kısa bir süre sonra tatile çıkacaktı.

"Yeni bir şey var mı?" dedi Mikael.

"Özel bir şey yok" dedi Cortez. "Bugün bütün haberler 1 Mayıs üzerine."

"Ben birkaç saat buradayım. Hadi sen git de biraz dinlen. Akşam saat dokuz gibi geri gel."

Henry Cortez çıkar çıkmaz, Mikael çalışma masasma gidip kontörlü telefonuyla, Göteborg'daki serbest gazeteci Danicl Olofsson'u aradı. *Millennium* birkaç defa Olofsson'un yazdığı haberleri yaymlamıştı. Mikael onun gazetecilik ve araştırma yeteneğine güvenirdi.

"Merhaba, Daniel, ben Blomkvist. Boşta mısın?"

"Evet."

"Bir araştırmaya ihtiyacım var. Beş günlük maaş alacaksın, üstelik yazman da gerekmiyor. Demek istediğim, bir şey yazarsan severek yayınlarız ama bu iş Yalnızca araştırma işi."

"Öt!"

"Biraz hassas bir konu, benim dışımda hiç kimseyle konuşmayacaksın ve benimle yalnızca *Hotmail* aracılığıyla ilişkiye geçeceksin. *Millennium*'dan bir iş aldığını bile söylemeyeceksin."

"Eğlenceli bir şeye benziyor. Neyin peşindesin?"

"Sahlgrenska Hastanesi'ne gidip nasıl çalıştıklarına dair röportajlar yapacaksın. Bu röportaj serisine Cityakuten adını vereceğiz. Amaç acilde yaşanan gerçeklerle televizyon dizilerinde gösterilenler arasındaki farkı ortaya koymak. Senden birkaç gün boyunca

hastaneye gidip nasıl çalıştıklarım izlemeni istiyorum. Doktorlar, hasta bakıcılar, temizlik görevlileri, orada kim çalışıyorsa herkesle röportaj yap. Çalışma koşulları ne? Ne yapıyorlar, işte bunun gibi şeyler. Tabii, fotoğraflar da çekeceksin."

"Yoğun bakımda da mı?" diye sordu Olofsson.

"Kesinlikle. Ağır hastaların yattığı Koridor C ll'e özel önem vereceksin. Koridor nasıl, orada kimler çalışıyor, ne tür insanlar, geçmişleri ne?"

"Hımm," dedi Daniel Olofsson, "eğer yanılmıyorsam bu C ll'de Lisbeth Salander adlı bir kız yatıyor."

Olofsson dünkü çocuk değildi.

"Öyle mi?" dedi Mikael Blomkvist. "İlginç! O zaman bu kız hangi odada kalıyor onu da araştırıver. Etrafındaki odalarda kimler kalıyor, Salander'in bakımı nasıl bir planla yapılıyor, bunları da öğren."

"Sanırım, bu röportajların özel bir anlamı var," dedi Olofsson.

"Dediğim gibi... Yalnızca bir araştırma."

Birbirlerine *Hotmail* adreslerini verdiler.

Hemşire Marianne odaya girdiğinde Lisbeth Salander odanın döşemesinde sırtüstü uzanıyordu.

Yoğun bakımın bir odasında, yerde yatmanın uygun olup olmadığını düşünen Marianne bir "hımm" çektikten sonra, hastanın egzersiz yapabileceği en uygun yerin orası olduğuna karar verdi.

Yarım saattir terapistinin gösterdiği egzersizleri yapan -kol güçlendirme, kas gevşetme ve mekik çekme- Salander ter içinde kalmıştı. Omuz kaslarını ve kalçalarını güçlendirmek için her gün yapması gereken bir dizi hareket vardı. Derin bir nefes aldı. Kendini

çok güçsüz hissediyordu, çabuk yoruluyor ve en küçük bir zorlamada omuzlarına ağrı giriyordu. Bununla birlikte düzelmeye başladığı da tartışmasızdı. Ameliyattan sonra ona epeyce eziyet eden baş ağrısı dinmişti, şimdi Yalnızca arada bir yokluyordu.

İyileşir iyileşmez hastaneyi terk etmesi ya da sıvışması gerektiğinden hiçbir şüphesi yoktu. Ancak bu, şimdilik imkânsız görünüyordu. Doktorlar henüz iyileştiğine karar vermedikleri gibi odasının kapısı her zaman kilitleniyor ve kapının önünde dev gibi bir adam nöbet tutuyordu.

Aslında başka bir bölüme yerleştirilecek kadar iyileşmişti ama polisle hastane yönetimi uzun görüşmeler yaptıktan sonra, Lisbeth'in 18 numaralı odada kalmasına karar vermişlerdi. L şeklindeki koridorun, en sonunda yer alan bu odanın denetlenmesi daha kolaydı. Koridor 11 C'nin personeli Zalachenko öldürüldükten sonra güvenlik konusunda tecrübe kazanmış, üstelik Lisbeth Salander'e ve sorunlarına alışmışlardı. Yani onu yeni bir bölüme taşımak hiç pratik değildi.

Lisbeth hastanede birkaç hafta daha kalacak gibiydi. Doktorlar iyileştiğine karar verdiklerinde Stockholm'deki Kronoberg Hapishanesi'ne götürülecek ve orada mahkemesini bekleyecekti. Buna Dr. Anders Jonasson karar verecekti.

Jonasson, polislerin adamakıllı sorgulama yapmalarına ancak ameliyattan on gün sonra izin vermişti. Annika Giannini'ye göre bu doğru bir karardı. Ancak Jonasson, Annika'nın müvekkiline yaptığı ziyaretlere de sınır koymuştu. İşte bu sinir bozucuydu.

Zalachenko cinayetinden sonra, Lisbeth Salander'in durumunu gözden geçiren Dr. Jonasson, uzun süre üç cinayetin şüphelisi olarak arandığını ve babasının öldürme girişiminden zor kurtulduğunu da hesaba katarak, onun büyük bir stres altında olduğuna karar vermişti. Lisbeth Salander'in suçlu olup olmadığı onu hiç

ilgilendirmiyordu. Onun ilgilendiği tek şey hastasının sağlığıydı. Lisbeth'e üç kurşun sıkılmış, kurşunlardan biri beynine saplanarak onu ölümün eşiğine getirmişti. Bir türlü indirilemeyen ateşi ve şiddetli baş ağrıları vardı.

Bu nedenle Jonasson, en güvenli yolu seçmişti. Lisbeth'e yöneltilen suçlamalar ne olursa olsun doktorun görevi onun iyileşmesini sağlamaktı. Durumu tartmış, savcının hukuki nedenlerle koyduğu ziyaret yasağının yanı sıra kendisi de sağlık nedenleriyle ziyaret yasağı koymuştu. Lisbeth'in dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ancak tam bir izolasyonun insanlık dışı ve bir insanı arkadaşsız bırakmanın bir çeşit işkence olduğunu düşünen Jonasson, Avukat Annika Giannini'nin Lisbeth'e arkadaşlık etmesine izin vermişti. Giannini'yle ciddi bir konuşma yaptıktan sonra Lisbeth Salander'le her gün bir saat görüşebileceğini söylemişti. Bu sürede onu ziyaret edecek, onunla konuşacak ya da sessizce oturup arkadaşlık yapacaktı. Ama Lisbeth'in hukuki sorunlarını konuşmayacaklardı.

"Lisbeth Salander başından vuruldu ve ağır yaralandı," demişti. "Bence artık hayati bir tehlikesi yok, ancak her zaman kanama ya da diğer başka komplikasyonlar baş gösterebilir. Önce dinlenmesi ve iyileşmesi gerekiyor. Ancak iyileştikten sonra hukuki sorunlarını ele alabilirsiniz."

Giannini, doktorun gerekçelerini mantıklı bulmuştu. Lisbeth Salander'le konuşurken Yalnızca Mikael'le birlikte çizdikleri stratejinin nasıl bir şey olduğunu ima etmiş, ama detaylara girme fırsatı bulamamıştı. Lisbeth Salander ağrı kesiciler nedeniyle uyuşmuş vaziyetteydi. Konuşmaların ortasında uykuya dalıyordu.

Dragan Armansky, Christer Malm'in çektiği fotoğrafları inceledi. Çok net çıkmışlardı.

"Hayır," dedi. "Bunları daha önce hiç görmedim."

Pazartesi sabahıydı, Armansky'nin odasında oturuyorlardı. Mikael, binaya garajdan girmişti.

"Yaşlı olanı Volvo'nun sahibi Göran Mårtensson. Sanırım beni bir haftadır izliyor, belki daha önce de izliyordu."

"Ve sen SÄPO'dan olduklarını iddia ediyorsun."

Mikael adamın geçmişini ve kariyerini anlattı, her şey açıktı. Armansky bir süre tereddüt etti. Karmaşık duygular içindeydi.

Gizli polis teşkilatı elemanlarının bazen kendilerini kaybettikleri doğruydu, bu işin doğasındandı. Yalnızca SÄPO değil dünyanın bütün istihbarat teşkilatları benzer durumları yaşıyorlardı. Örneğin Fransız gizli teşkilatı Greenpeace'in gemisi *Rainborv Warrior'*ı havaya uçurtmak için Yeni Zelanda'ya iki dalgıç göndermişti. Eğer Nixon'ın Watergate olayını bir tarafa bırakırsak, dünya istihbarat teşkilatı tarihinde bundan daha aptalca bir operasyon yoktu. Bu tür aptalca operasyonlara imza atanların, yarattıkları skandallara şaşırması doğrusu gülünçtü. İstihbarat teşkilatlarının başarıları konuşulmazdı. Bununla birlikte aptalca ya da başarısız bir iş açığa çıktığında basın üzerlerine atlar, gemi karaya oturduktan sonra akıl veren çok olurdu.

Armansky, İsveç basınının SÄPO'yla ilişkisini bir türlü çözememişti.

Bir taraftan SÄPO'yu güvenilir bir kaynak gibi görüp bu kaynaktan aldıkları bilgilerle aptalca manşetler atabiliyorlardı. *SÄPO'ya göre... SÄPO'nun yaptığı açıklamaya göre...*

Diğer taraftan basın ve değişik renkten politikacılar, İsveç vatandaşlarını izlediği açığa çıktığında, SÄPO'yu çarmıha germek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Bu iki tutum birbiriyle o kadar çok çelişiyordu ki, Armansky basının da, politikacıların da salak olduğunu düşünüyordu. SÄPO'nun varlığına karşı değildi. Fazlasıyla Bakunin okuyan, kafadan kontak milliyetçi-Bolşevikleri ya da gübre ve

benzinden bomba yapıp bir kamyonete yükleyerek parlamentonun önüne park eden neo-nazileri birilerinin izlemesi gerekiyordu. Yani SÄPO'ya ihtiyaç vardı ve Armansky'ye göre eğer vatandaşların güvenliğini korumak söz konusuysa birtakım küçük izlemelerde kötülük yoktu.

Önemli olan bu tür faaliyetlerin anayasal kurallar içerisinde yürütülmesi ve çok sıkı denetlenmesiydi. Ama ne var ki SÄPO, politikacı ve parlamenterlerin denetiminden neredeyse bütünüyle uzaktı. SÄPO'nun faaliyetlerini incelesin diye, lafta her türlü bilgiye ulaşmaya yetkili, özel bir müfettiş atadığında, başbakan bile bir sonuç alamamıştı. Armansky, bütün bunların anlatıldığı Carl Lidbom'un Görev adlı kitabını artan bir şaşkınlıkla okumuştu. ABD'de istihbarat teşkilatının yöneticileri hemen tutuklanabiliyor, istenildiğinde kongre üyelerinin atadığı danışmanların önünde resmigeçit yapmak zorunda kalıyorlardı. İsveç'te bu imkânsız gibi bir şeydi.

Lisbeth Salander olayı deşildiğinde organizasyonun içinden kötü kokular gelse de, Mikael Blomkvist yeni bir telefon verdiğinde Armansky bunu önce Blomkvist'in paranoyasına yormuş, ama ayrıntıları dinleyip Christer Malm'in çektiği fotoğrafları inceledikten sonra haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Bütün işaretler, on beş yıl önce Lisbeth Salander'in başına gelenlerin tesadüf olmadığını gösteriyordu.

Bazı şeyler Yalnızca tesadüfen bir araya gelebilirdi. Diyelim ki Zalachenko bir meczup tarafından öldürülmüştü, ama Mikael Blomkvist ile Arnnika Giannini'nin elindeki, Salander'e karşı gerçekleştirilmiş komployu kanıtlayan dosyaların aynı anda çalınması bir tesadüf olamazdı. Üstelik baş şahit Gunnar Björck kendini asarak intihar etmişti.

"Tamam," diyen Armansky, Mikael'in getirdiği belgeleri eline aldı.

"Bunları ilişkide olduğum insana aktarmama bir itirazın var mı?"

"Yani güvenilir bir insan diyorsun."

"Ahlakı sağlam ve demokrasinin temel prensiplerine bağlı biri."

"SÄPO'nun içinde mi?" dedi Mikael. Sesinde gizlemediği bir şüphe vardı.

"Bir konuda anlaşmalıyız. Ben ve Holger Palrngren, planını kabul edip seninle iş birliği yapmaya karar verdik. Ama bana göre, bu işin altından kendi başınıza kalkamayız. Bir felaketle sonuçlanma ihtimali olsa da bürokratların arasından bir müttefik bulmak zorundayız."

"Tamam," dedi Mikael gönülsüz bir şekilde. "Şimdiye katlar *Millennium* yayınlamadan önce hiçbir belgeyi dışarıya vermemiştim."

"Ama şimdi bunu zaten yaptın. Bana, kız kardeşine ve Palmgren'e anlattın."

Mikael başını salladı.

"Ve bunu senin derginin boyutlarını aşacağı için yaptın. Bu olayda sen objektif bir muhabir değil, tarafsın."

Mikael iç çekti.

"Ve bir taraf olarak, amacına ulaşabilmek için yardıma ihtiyacın var."

Mikael'in kabul etmekten başka çaresi yoktu. Bununla birlikte ne Armansky'ye ne de kız kardeşine bütün gerçeği anlatmıştı. Hâlâ yalnızca Lisbeth Salander'le paylaştığı sırları vardı. Armansky'yle el sıkıştı.

9. BÖLÜM

4 MAYIS, ÇARŞAMBA

Erika Berger, genel yayın yönetmeni olarak *SMP*'de işe başladıktan üç gün sonra, yerini alacağı Håkan Morander iş yerinde, öğle üzeri öldü. Erika, yayın yönetmeni yardımcısı Peter Fredriksson'la birlikle, spor sayfası bölümü çalışanlarıyla tanışma toplantısı yaparken, Morander öğlene kadar cam kafesinde oturmuştu. 45 yaşındaki Fredriksson, *SMP*'de yeni sayılırdı, yalnızca dört yıldır çalışıyordu. Sessiz, yetenekli ve anlaşması kolay bir insandı. Erika yönetimi ele aldıktan sonra ona güvenebileceğini biliyordu. Zamanının büyük bir bölümünü personeli inceleyip kimlere güvenebileceğini belirlemeye vermişti. Hemen kendi kadrosunu kuracaktı. Fredriksson, kesinlikle bunlardan biriydi. Haber masasına yürürlerken Morander'in odasından çıkmaya çalıştığını görmüşlerdi.

Şaşkın bir hâli vardı.

Öne doğru eğilmiş, yere düşmeden önce bir koltuğun arkalığına tutunmaya çalışmışü.

Ambulans geldiğinde çoktan ölmüştü.

Yazı işlerinde büyük bir şaşkınlık yaşanıyordu. Saat iki civarında gazeteye gelen Yönetim Kurulu Başkanı Borgsjö, çalışanlarla kısa bir arana toplantısı düzenledi. Morander'in on beş yılını nasıl gazeteye adadığını ve nasıl örnek bir yönetici olduğunu anlattıktan sonra, çalışanları bir dakikalık saygı duruşuna davet etti. Saygı duruşundan sonra, nasıl devam edeceğini bilemeden etrafına baktı.

Bir insanın iş yerinde ölmesi olağan bir şey değildi, hatta çok sıra dışı bir şeydi. Genellikle ölüm, insanları iş yerinin dışında yakalardı. Emekliye ayrılarak ya da hastaneye yatarak ortadan kaybolurlar ve bir gün yemekhanede ölüm haberleri yayılırdı. *Duydun mu, geçen cuma Karlsson ölmüş. Evet ya, kalpten gitmiş*. Sendika cenazeye çelenk gönderirdi. İş yerinde, çalışanların gözlerinin önünde ölmek bambaşka bir şeydi. Erika, yazı işlerinde şok yaşandığını görebiliyordu. *SMP* yöneticisiz kalmıştı. Birden personelin göz ucuyla kendisine baktığını fark etti. Belirsiz kart.

Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Öksürerek boğazını temizleyip yarım adım öne çıkarak tok, kararlı bir sesle konuşmaya başladı.

"Håkan Morander'i Yalnızca üç gündür tanıyordum. Çok kısa bir zaman, ama yaşadığım bu kısa zamanda onun, daha fazla tanımak isteyeceğim bir insan olduğuna karar vermiştim."

Sustu, göz ucuyla kendisini izleyen Borgsjö'ye baktı.

Erika'nın konuşmasına şaşırmış gibiydi. Bir adım daha ileri çıktı. *Gülümseme. Gülümsememelisin. Gülümsersen kendine güvenmiyormuşsun gibi görünürsün.* Sesini biraz daha yükseltti.

"Morander'in zamansız kaybı, yazı işlerinde birtakım sorunlara yol açacaktır. Ben onun yerine iki ay sonra geçecektim, tecrübelerinden faydalanacağımı umuyordum."

Borgsjö'nün bir şey söylemeye hazırlandığını fark etti.

"Maalesef bu olmadı, bir süre yeni duruma alışmaya çalışacağız. Morander günlük bir gazetenin yayın yönetmeniydi. Bu gazetenin yarın da çıkması gerekiyor, baskıya on saatimiz, başyazının yazılması için de dört saatimiz kaldı. Şimdi bir şeyi merak ediyorum... Morander'in en iyi arkadaşı, en çok güvendiği kimdi?"

Bir süre sessizlik oldu, personel göz ucuyla birbirini süzdü. En sonunda, Erika'nın sol tarafından kararlı bir ses yükseldi.

"Sanırım bendim."

Bu 61 yaşındaki Gunnar Magnusson'du. *SMP*'de otuz beş yıldır çalışıyordu.

"Birinin Morander'in hayat öyküsünü yazması gerekiyor. Bunu ben yapamam... Bunu yazmak benim haddim değil. Sen yazabilir misin?"

Gunnar Magnusson bir süre tereddüt ettikten sonra, "Yazabilirim," dedi.

"Bütün baş sayfa ona ayrılacak, diğer her şey iç sayfalara aktarılacak."

Gunnar onayladı.

"Fotoğraflara ihtiyacımız var..." Sağında duran fotoğraf bölümünün şefi Lennart Torkelsson'a baktı.

"Hemen işe koyulmamız gerekiyor, birkaç saat karışıklık yaşayacağız. Sizin tavsiyelerinize, yeteneğinize ve tecrübelerinize ihtiyacım olacaktır. Henüz işi yeni öğreniyorum, bu gazetenin nasıl çıkarılacağını siz biliyorsunuz."

Yayın Yönetmeni Yardımcısı Peter Fredriksson'a döndü.

"Peter, anladığım kadarıyla Morander'in sana büyük güveni vardı, bize sen yol göstereceksin. Her zamankinden biraz daha fazla iş yükleneceksin. Danışmanım olmanı istiyorum. Umarım bir itirazın yoktur."

Peter başını salladı. Başka ne yapabilirdi ki?

"Bir şey daha... Bu sabah Morander başyazıyı yazıyordu. Gunnar, bilgisayarını kontrol edip bitirip bitirmediğine bakar mısın? Bitmemişse bile bu yazıyı yayınlayacağız. Bu onun son başyazısıydı, eğer yayınlamazsak ayıp olur. Bu gazete hâlâ onun gazetesi."

Sessizlik.

"Eğer içinizden birileri bir süre dinlenip kendini toparlamak istiyorsa çekinmesin ama vaktimizin sınırlı olduğunu da unutmayın."

Erika birkaç kişinin başlarını şöyle bir eğerek kendisini onayladıklarını gördü.

"*Go to work boys and girls,*" dedi alçak sesle.

Jerker Holmberg çaresiz bir ifadeyle iki elini yana açtı. Jan Bublanski ve Sonja Modig şaşkın görünüyorlardı. Curt Svensson'un tarafsız bir ifadesi vardı. Bu üç kişi Holmberg'in bu sabah teslim ettiği hazırlık araştırmasını incelemişlerdi.

"Hiçbir şey yok mu?" dedi Sonja Modig, sesinde bir hayal kırıklığı vardı.

"Hiçbir şey," diyen Holmberg başını iki yana salladı. Patologun raporu bu sabah geldi, intihar dışında bir şeyi düşündürecek hiçbir kanıt yok.

Üçünün de bakışları Smådalarö'deki yazlığın oturma odasında çekilmiş fotoğrafa yöneldi. SÄPO'nun Yabancılar Şubesi Şef Yardımcısı Gunnar Björck, tavan lambasının çengeline bağladığı ipi boğazına geçirip üzerine çıktığı sehpayı tekmeleyerek intihar etmişti. Sehpa birkaç metre ileri fırlamıştı. Patolog kesin bir şey diyemiyordu ama intihar, büyük ihtimalle 12 Nisan'da öğleden sonra gerçekleşmişti. Yani Björck'ü defalarca arayıp cevap alamayan Bublanski'nin, öfkeden kudurarak Curt Svensson'u, onu almaya gönderdiği 17 Nisan'dan beş gün önce.

Bu sürede çengel ağırlığa dayanamayıp yerinden çıkmış, Björck'ün cansız bedeni yere yuvarlanmıştı. Cesedi pencereden gören Svensson hemen alarm vermişti. Olay yerine gelen Bublanski ve diğer polislerin ilk izlenimi, Björck'ün birileri tarafından asılarak öldürüldüğü yönündeydi. Jerker Holmberg'e Björck'ün nasıl öldüğünü

araştırma talimatı verilmişti.

"Bunun bir cinayet olduğunu ya da Björck'ün yanında başkalarının bulunduğunu gösteren hiçbir işaret yok," dedi Holmberg.

"Lamba... "

"Tavan lambasında ev sahibinin ve Björck'ün parmak izleri bulundu. Ev sahibi lambayı iki yıl önce takmış. Teknik araştırmalar Björck'ün indirdiğini gösteriyor."

"İp nereden gelmiş?"

"Evin arkasındaki bayrak direğinden, iki metre kadar kesilmiş. Giriş kapısının yanındaki pencerenin pervazında bir Mora bıçak bulundu. Ev sahibi bu bıçağın kendisinin olduğunu söyledi. Bulaşıklığın altındaki alet edevat çantasında da Björck'ün parmak izlerine rastlandı."

"Hımm," dedi Sonja Modig.

"Nasıl bir düğüm atılmış?" dedi Curt Svensson.

"Bildiğimiz kocakarı düğümü. Kement şeklinde, belki de dikkat edilmesi gereken küçük bir şey var. Björck yelkenciydi, yani gerçek bir düğümün nasıl atılacağını iyi bilmesi gerek. Ama kimbilir, intihar etmeyi düşünen bir insan düğümün şekliyle ilgilenmez herhâlde."

"Uyuşturucu?"

"Toksikolog raporuna göre Björck'ün kanında güçlü ağrı kesiciye rastlanmış. Bunların hepsi Björck'ün reçeteyle aldığı ilaçlarmış. Kanında önemsiz miktarda alkol varmış. Yani şu ya da bu biçimde ayıkmış."

"Patolog deride sıyrığa rastlamış."

"Sol dizinin dış tarafında, üç santimetre kadar bir sıyrık var.

Bir çizik. Bunun üzerine düşündüm, birkaç neden olabilir...

Örneğin bir yere çarpmış olabilir."

Sonja Modig, Björck'ün deforme olmuş yüzünü gösteren fotoğrafı havaya kaldırdı. İp boğazına öylesine saplanmıştı ki neredeyse görünmüyordu. Yüzü tuhaf bir şekilde şişmişti.

"Çengel ağırlığa dayanamayıp tavandan çıkmadan önce, birkaç saat asılı kaldığını düşünebiliriz, belki de bir gün. Boğazına iyice oturan ip kanın aşağı akmasını engellediğinden, kan başında kalmış. Çengel tavandan çıktığında düşerek göğsünü oturma odasındaki masanın kenarına vurmuş. Göğsünde ciddi kırıklar var, ama bunlar olduğunda o zaten çoktan ölmüş."

"Ne iğrenç bir ölüm," dedi Curt Svensson.

"Bilemiyorum, ip çok ince olduğundan boynunu iyice sıkmış ve kan akışını engellemiş. Birkaç saniyede bilincini kaybetmiş, bir iki dakika içinde de ölmüştür."

Bublanski, ön araştırmadan hiç memnun kalmamıştı. Olanlar bir parça midesini bulandırıyor, Zalachenko cinayetiyle Björck'ün intiharının aynı güne rastlaması, ona biraz tuhaf geliyordu. Bir tanesi bir meczup tarafından öldürülmüş, diğeri de intihar etmişti. Ama dünyanın bütün spekülasyonlarım bir araya getirse de, olay yeri incelemesinin ortaya koyduğu gerçeği değiştiremezdi. Björck'ün öldürüldüğüne dair en küçük bir işaret yoktu.

"Büyük bir baskı altındaydı," dedi Bublanski, "Zalachenko olayının patlayacağını biliyordu, parayla cinsel ilişkiye girmekten ceza alabilir ve basının diline düşerdi. Acaba onu en çok korkutan şey neydi? Hastaydı, uzun zamandır kronik ağrılarla boğuşuyordu... Bilemiyorum, keşke geride bir mektup bıraksaydı."

"Veda mektubu bırakmadan intihar eden çok sayıda insan var."

"Biliyorum. Tamam, ne yapalım. Björck dosyasım rafa kaldırmak zorundayız."

Erika Berger'in içi Morander'in kişisel eşyalarını bir yana iterek masasına oturmaya elvermedi. Gunnar Magnusson'a, Morander'in ailesiyle konuşmasını, kendileri için uygun bir zamanda gelip kişisel eşyalarını alabileceklerini bildirmesi talimatını verdi.

Erika Berger salonun ortasında, düzeltmenlerin çalıştığı masada boş bir yer bulup dizüstü bilgisayarıyla oraya yerleşti. Kaotik bir durum vardı, ama üç saat süren yoğun bir çabadan sonra dümeni ele almıştı ve *SMP*'in birinci sayfası baskıya girmişti. Gunnar Magnusson dört sütunda Håkan Morander'in hayatını anlatmıştı. Sayfanın ortasında Morander'in portresi vardı, sol tarafta yarım kalan başyazısı, alt tarafta da bir dizi resim. Mizanpajı bir parça düzensizdi ama duygular bu kadar yoğunken kabul edilebilir bir eksiklikti.

Erika Berger, saat akşam altıya yaklaşırken birinci sayfadaki manşetleri kontrol etti ve metinleri baş düzeltmenle birlikte gözden geçirdi. Borgsjö, yanına gelip omzuna dokunana kadar işten başını kaldırmamıştı.

"Biraz konuşabilir miyiz?" dedi Borgsjö.

Yemekhanenin yanındaki kahve otomatına doğru yürüdüler.

"Bugün yönetimi ele alma tarzından çok memnun olduğumu söylemeliyim. Sanırım hepimizi şaşırttın."

"Başka bir seçeneğim yoktu, ama yeterince ısınana kadar biraz topallayacağım."

"Bunu biliyoruz."

"Biz?"

"Demek istediğim, personel ve yönetim kurulu. En çok da yönetim kurulu. Ama bugün yaşananlardan sonra, çok iyi bir seçim yaptığımdan iyice emin oldum. Tam zamanında gelip çok karmaşık bir durumda yönetimi ele almak zorunda kaldın."

Erika biraz kızardı. On dört yaşından beri ilk defa kızarıyordu.

"Sana iyi bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Elbette."

"Haber Müdürü Anders Holm'le manşet konusunda münakaşa ettiğinizi duydum."

"Hükümetin vergi paketi konusunda nasıl bir tavır alacağımıza dair farklı düşünüyoruz. O, bu pakete haberler bölümünde yer vermemizi istiyor. Oraya alırsak tarafsız olmak zorundayız. Kendi düşüncelerimizi baş makalede yansıtmalıyız. Bunu zaman zaman ben yazacağım ama parti politikaları konusunda aktif bir tutum takınmayacağım. Baş makalenin editörünün kim olacağı konusunda anlaşmalıyız."

"Şimdilik bu işi Magnusson yapabilir," dedi Borgsjö.

Erika omuzlarım silkti.

"Kimi atayacağınız sizin sorununuz, ama gazetenin fikirlerini savunan biri olması gerekir."

"Anlıyorum. Herhâlde Holm'ü biraz kenara çekmek istiyorsun. *SMP*'de çok uzun süredir çalışıyor, on beş yıldır da haber müdürü. İşinin uzmanı. Biraz uğraştırır ama pratik açıdan vazgeçilmez biri."

"Biliyorum. Morander anlatmıştı, ama haber politikası söz konusu olduğunda bütüne uymak zorunda. Nihayetinde beni buraya, gazeteyi yenilemem için aldınız."

Borgsjö düşünceli bir şekilde başını salladı.

"İyi. Sorunları ortaya çıktıkça çözeriz."

Annika Giannini, çarşamba akşamı Göteborg'dan Stockholm'e giden hızlı trene binerken yorgun ve huzursuzdu. Geçen ayı, neredeyse

trende geçirmiş, ailesiyle zar zor görüşebilmişti. Restoran vagonundan kahve alarak yerine döndü. Not defterini açıp Lisbeth Salander'le son yaptıkları konuşmayı gözden geçirdi. Yorgunluğunun ve huzursuzluğunun bir nedeni de bu konuşmaydı.

Bir şeyler saklıyor, diye düşündü Annika Giannini. *Bu küçük aptal bana gerçeği anlatmıyor. Micke de bazı şeyleri saklıyor. Tanrı bilir neyin peşindeler.*

Kardeşi ve müvekkili birbirleriyle görüşemediklerine göre, entrika konusunda aralarında neredeyse doğalarından gelen gizli bir anlaşma olmalıydı. Ne olduğunu bilemiyordu ama Mikael'in önemli bir şeyi sakladığından emindi.

Bunun ahlaki bir sorun olmasından korkuyordu, kardeşinin en zayıf tarafı buydu. Lisbeth Salander'in arkadaşıydı. Erika kardeşini iyi tanırdı, birine arkadaşım demeye görsün, ne kadar yanlış yaparlarsa yapsınlar aptallık sınırlarını zorlayacak kadar sadık kalırdı. Aynı zamanda Mikael'in, adını koymadığı sınırları aşılmadığı sürece, her türlü aptallığı kabul edeceğini de biliyordu. Mikael için, sınırın nerede başlayıp nerede bittiği insandan insana değişirdi. Daha önce ahlaki bulmadığı davranışları nedeniyle yakın arkadaşlarıyla ilişkilerini koparmıştı. Bu gibi durumlarda çok katı davranır, bütün ilişkisini keser, hiçbir tartışmaya girmez ve bir daha asla yüzlerine bakmazdı. Telefon açıp özür dilemeleri, diz çöküp yalvarmaları hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Mikael'in kafasının nasıl çalıştığını aşağı yukarı anlayabiliyordu, ama Lisbeth Salander'in kafasından neler geçirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bazen o kızın aklında hiçbir şey olmadığını düşünüyordu.

Mikael'in anlattıklarından Lisbeth Salander'in huysuz ve içine kapanık biri olduğunu anlamıştı. Lisbeth Salander'le buluşana kadar, güvenini kazanabilmek için bir geçiş süreci yaşanması gerektiğini düşünüyordu. Ama bir aylık bir ilişkiden sonra -bunun iki haftası,

Lisbeth Salander'in sağlık durumu nedeniyle boşa geçmiş kabul edilirse- onunla kontak kurmanın imkânsız olduğunu anlamıştı. Lisbeth'le konuşmak diyalog değil, monologdu.

Lisbeth Salander'in zaman zaman derin bir depresyona girdiğini, içinde bulunduğu durumu ve geleceği düşünmediğini fark etmişti. Sanki Annika'nın onu hakkıyla savunabilmesi için gerçeği bilmek zorunda olduğunu anlayamıyor ya da buna boş veriyordu. Bu karanlıkta yol alması imkânsızdı. Salander asık suratlı ve sessizdi. Konuşurken uzun aralar veriyor, söylediklerini itinayla formüle ediyordu. Bazen hiç cevap vermiyor, bazen de birdenbire Annika'nın birkaç gün önce sorduğu bir sorunun cevabını veriyordu. Polis sorgusunda taş gibi susarak önüne bakmıştı. Yalnızca istisnai bir durumda, polislerle birkaç kelime konuşmuştu. Bu da Cinayet Masası Komiseri Marcus Erlander, Ronald Niedermann hakkında neler bildiğini sorduğundaydı. O zaman başını komisere çevirerek, her soruya somut cevaplar vermişti. Erlander konu değiştirdiğinde Lisbeth bütün ilgisini kaybetmiş ve tekrar önüne bakmaya başlamıştı.

Annika onun polislere bir şey söylememesine hazırlıklıydı. Resmî makamlarla prensip olarak konuşmadığını biliyordu. Bu da aslında iyi bir şeydi. Arada bir müvekkilini polisin sorduğu soruları cevaplamaya davet etse de, suskunluğundan memnundu. Bunun basit bir nedeni vardı, kesin bir sessizlik kolayca açığa çıkarılabilecek yalanlar ya da mahkemenin kullanabileceği çelişkilerin önüne geçerdi.

Tamam, onun sessizliğine hazırlıklıydı ama böylesine katı bir sessizlik karşısında şaşkınlığa uğramıştı. Yalnız kaldıklarında, polisin sorularını cevaplamayı göstere göstere reddetmesinin nedenini sormuştu Lisbeth'e.

"Söylediklerimi çarpıtıp bana karşı kullanırlar."

"Ama kendini ifade etmezsen mahkûm olacaksın."

"Canları ne istiyorsa onu yapsınlar, bu pisliğin nedeni ben değilim.

Eğer bütün bu olanlardan dolayı mahkûm edeceklerse bu onların sorunu."

Annika arada bir sözcükleri ağzından kerpetenle çekmek zorunda kalsa da, Lisbeth, Stallarholmen'de yaşananları neredeyse eksiksiz anlatmıştı. Yalnızca bir şeyi cevaplamamıştı; Magge Lundin'in ayağına saplanan kurşunu. Annika ısrarla sormuş, başının etini yemiş ama Lisbeth ona utangaç bir ifadeyle bakmakla ve çarpık bir gülümsemeyle yetinmişti.

Gosseberga'da olanları da anlatmıştı, ama babasının izini niçin sürdüğünü anlatmayı reddetmişti. Oraya, savcının iddia ettiği gibi babasını öldürmeye mi, yoksa aklını başına almasını söylemeye mi gitmişti? Hukuki açıdan ikisi arasında çok büyük fark vardı.

Söz eski vasisi Avukat Nils Bjurman'a geldiğinde Lisbeth'in sessizliği daha da koyulaşıyordu. Bu konuda söylediği tek şey onu kendisinin vurmadığıydı. Zaten bu konuda ona karşı yöneltilmiş bir suçlama da yoktu.

Annika bütün bu olaylar zincirinin başına, Doktor Peter Teleborian'ın 1991'de üstlendiği role geldiğinde, Lisbeth'in ağzını bıçak açmıyordu.

Bu böyle gitmez, diye düşündü Annika. *Eğer Lisbeth bana güvenmezse mahkemeyi kaybederiz. Mikael'le konuşmalıyım.*

Lisbeth Salander yatağın kenarına oturmuş pencereden dışarı, park alanının öteki tarafındaki binanın duvarına bakıyordu. Annika Giannini kapıyı öfkeyle çarpıp çıktığından beri, neredeyse iki saattir, hiç hareket etmemişti. Baş ağrısı geri gelmişti ama daha zayıf, daha uzaktı. Bununla birlikte morali çok bozuktu. Annika Giannini'ye sinir olmuştu. Pratik açıdan avukatının geçmişinin ayrıntılarını niçin deşmeye çalıştığını anlayabiliyordu. Annika'nın bütün gerçekleri

öğrenmeye çalışmasının mantıklı bir nedeni vardı. Ama Lisbeth duyguları ve davranışları üzerine konuşmaya en küçük bir istek duymuyordu. Onun özel hayatı, onu ilgilendirirdi. Babasının hastalıklı, sadist bir katil olması da, kardeşinin bir seri katil olması da onun suçu değildi. Tanrı'ya şükür ki hiç kimse Niedermann'ın, Lisbeth'in kardeşi olduğunu bilmiyordu. Yoksa çok büyük ihtimalle, er ya da geç yapacakları psikiyatrik değerlendirmelerine bunu da katacaklardı.

Dag Svensson ile Mia Bergman'ı o öldürmemişti. Bir domuzu, bir tecavüzcüyü, başına vasi atayan kendisi değildi.

Bununla birlikte kendi hayatı altüst olmuştu. Üstelik kendini savunduğu için, açıklama yapmaya ve af dilemeye zorlanmıştı.

Artık onu rahat bıraksınlar istiyordu. Bütün bunlar geçip gittikten sonra kendisiyle baş başa kalacak olan oydu. Kimsenin arkadaşlığını beklemiyordu. Annika Şıllık Giannini büyük ihtimalle onun safındaydı ama onunki, Lisbeth'in avukatı olduğundan profesyonel bir arkadaşlıktı. Kalle Hergele Blomkvist dışarıda bir yerlerdeydi; Annika kardeşi hakkında susuyor, Lisbeth de hiçbir şey sormuyordu. Dag Svensson cinayeti çözüldükten sonra istediği öyküyü tamamlayacak ve işi bitecekti.

Bütün yaşananlardan sonra Dragan Armansky'nin kendisi hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu.

Acaba Holger Palmgren durumu nasıl değerlendiriyordu?

Annika Giannini'ye göre, ikisi de ringde onun köşesinde yer almışlardı, ama bunların hepsi laftı. Onun özel sorunlarını çözmek ellerinden gelmezdi.

Miriam Wu'nun ne hissettiğini de merak ediyordu.

Peki ya o kendini nasıl hissediyordu? Hayatına karşı ilgisizdi.

Güvenlik görevlisi kapıyı açıp Dr. Anders Jonasson'u içeri aldığında

düşünceleri dağıldı.

"İyi akşamlar, Bayan Salander, bugün nasılsın?"

"İyi," dedi.

Lisbeth'in hastalık çizelgesini inceleyen Dr. Jonasson, ateşinin düştüğünü gördü. Lisbeth onun kendisini haftada birkaç kez ziyaret etmesine alışmıştı. Onunla konuşan, ona dokunan insanların arasında bir parça güven duyduğu tek kişi Jonasson'du. Ona bir kez olsun tuhaf bir şekilde baktığını görmemişti. Odasına geliyor, biraz konuşuyor ve muayene ediyordu. Ne Ronald Niedermann'ı, ne Alexander Zalachenko'yu, ne deli olup olmadığını, ne de polislerin onu niçin kilit altında tuttuğunu soruyordu. İlgilendiği tek şey kaslarının nasıl çalıştığı, beynindeki yaranın iyileşip iyileşmediği ve kendisini nasıl hissettiğiydi.

Bununla birlikte, kelimenin tam anlamıyla beynini deşmişti. Beynini deşen birine saygı göstermesi gerektiğini düşünüyordu Lisbeth. Sağına soluna dokunmasına ve ateşinin seyrini analiz etmesine rağmen, Anders Jonasson'un varlığından hoşlandığını fark ederek şaşırdı.

"Şimdi seni biraz muayene edebilir miyim?"

Her zamanki gibi göz bebeklerine baktı, nefesini dinledi, nabzını ölçtü, gırtlağını yokladı.

"Nasılım?" diye sordu Lisbeth.

"İyileşiyorsun, ama egzersizleri artırman gerekiyor. Başındaki yara kabuğunu da kaşıma."

Bir süre sustu.

"Kişisel bir şey sorabilir miyim?"

Lisbeth göz ucuyla doktora baktı. Lisbeth başını sallayıp onay verene kadar bekledi Jonasson.

"Şu ejderha dövmesi... Tamamını görmedim, ama çok büyük bir dövmeye benziyor, neredeyse bütün sırtını kaplamış. Bunu niçin yaptırdın?"

"Tamamını görmedin mi?"

Lisbeth birden gülümsedi.

"Yani şöyle bir gördüm. Sen çıplakken, daha çok kanamalarını durdurmak ve kurşunu çıkartmakla uğraşıyordum."

"Niçin soruyorsun?"

"Yalnızca merak."

Lisbeth Salander uzun bir süre düşündükten sonra gözlerinin içine baktı.

"Anlatamayacağım özel bir nedenle yaptırdım."

Anders Jonasson düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Anladım, sorduğum için özür dilerim."

"Görmek istiyor musun?"

Jonasson şaşırmıştı.

"Evet, niçin olmasın."

Lisbeth sırtını dönüp geceliğinin eteğini başına çekti. Ejderha dövmesi sırtının sağ tarafını boydan boya kaplıyordu. Omzunun başından başlıyor, kuyruğu kalçasına kadar uzanıyordu. Usta işi bir dövme, tam bir sanat eseriydi.

Lisbeth başını Jonasson'a çevirdi.

"Beğendin mi?"

"Çok güzel, ama müthiş acı vermiş olmalı."

"Evet," diye onayladı Lisbeth, "Çok acı verdi."

Odadan çıkarken Anders Jonasson kafası biraz karışmış bir hâldeydi. Lisbeth'in sağlığının düzelmesinden memnundu ama bu tuhaf kızı bir türlü çözememişti. Ruhsal açıdan kendini iyi hissetmediğini anlamak için psikolog olmaya gerek yoktu. Doktora karşı nazik ama şüphe dolu bir dil kullanıyordu. Jonasson, Lisbeth'in diğer hastane çalışanlarına karşı da nazik davrandığını görmüştü ama polislere karşı çok farklıydı. Onlar yanındayken ağzını bıçak açmıyordu

Kendini kalın bir kabuğun içine saklamıştı. Çevresiyle arasına kesin bir mesafe koyuyordu.

Polisler onu bir odaya kapatmış, savcı cinayete teşebbüs ve ağır yaralamadan dava açmıştı. Jonasson böylesi küçücük bir kızın, kocaman adamları alt etmek için nereden güç bulduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Ejderha dövmesini sormasının tek nedeni onunla konuşabileceği kişisel bir konu bulmaktı. Yoksa niçin böyle abartılı bir dövme yaptırdığıyla hiç ilgilenmiyordu. Ama bu dövmenin onun için özel bir anlamı olduğunu fark etmişti. Kısacası, bir diyalog başlatabilmek için iyi bir konuydu.

Lisbeth'i haftada birkaç kez ziyaret ediyordu. Aslına bakılırsa onun ziyaret listesinde Lisbeth yoktu. Lisbeth'in doktoru Helena Endrin'di. Anders Jonasson travma bölümünün şefiydi. Lisbeth Salander'in acile getirildiği o gece yaptığı şeylerden son derece memnundu. Kurşunu çıkarmaya karar vererek isabetli davranmıştı. Lisbeth'in bellek kaybına uğramamasına ve diğer bütün bedensel fonksiyonlarının yerinde olmasına seviniyordu. Eğer böyle giderse, Lisbeth hastaneyi Yalnızca başında bir delikle terk edecekti. Ama bu kızın ruhunda açılan yaraların nasıl iyileşeceğini bilemiyordu Jonasson.

Odasına dönerken, kapının pervazına yaslanmış koyu takımlı bir adamın kendisini beklediğini gördü. İnce saçlı, sakalı bakımlı bir

adamdı.

"Dr. Jonasson?"

"Evet."

"Merhaba, ismim Peter Teleborian. Uppsala'daki St. Stefan Psikiyatri Kliniği'nin başhekimiyim."

"Evet, isminizi hatırlıyorum."

"Güzel. Vaktiniz varsa sizinle özel konuşmak istiyorum."

Anders Jonasson odasının kapısını açtı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hastalarınızdan biriyle ilgili, Lisbeth Salander. Onu ziyaret etmeme izin vermenizi istiyorum."

"Bunun için savcıdan izin almanız gerekiyor. Tutuklu ve ziyaret yasağı var. Ayrıca bu tür ziyaretlerin avukatına da bildirilmesi gerekiyor... "

"Bunları biliyorum. Bu tür bürokratik prosedürleri atlayabileceğinizi düşündüm. Ben de bir doktorum. Tıbbi nedenlerle onu görmeme müsaade edebilirsiniz."

"Evet, bu bir neden olabilir... Ama nasıl bir tıbbi nedeniniz var anlamadım."

"Lisbeth Salander St. Stefan'a yatırıldığında birkaç yıl onunla ben ilgilendim. 18 yaşına basana ve mahkeme bir vasinin gözetimi altında toplumun içine salana kadar sağlık durumunu takip ettim. Mahkemenin kararına karşı çıktığımı söylemeliyim. O günden sonra rüzgârın önünde savrulup bugünlere geldi."

"Anlıyorum," dedi Anders Jonasson.

"Hâlâ ona karşı kendimi sorumlu hissettiğimden, son on yılda durumunun ne kadar kötüleştiğini değerlendirmek istiyorum."

"Kötüleşme?"

"Yani çok iyi bir tedavi gördüğü çocukluk dönemiyle karşılaştırıldığında demek istiyorum. Her neyse, şimdi şu küçük ziyaret problemini çözmek için, doktor doktora uygun bir yol bulabileceğimizi düşünüyorum."

"Unutmadan... Tam olarak anlayamadığım bir konuda beni belki aydınlatabilirsiniz. Tabii biz doktorlar arasında kalacak. Lisbeth hastaneye getirildikten sonra, hakkında tıbbi bir araştırma yaptım. Bir meslektaşım, Lisbeth Salander'in hakkında tutulmuş bir rapor buldu. Doktor Jesper H. Löderman imzalamış."

"Tanıyorum, Jesper'in doktora hocasıydım."

"Bu raporun çok zayıf olduğunu gördüm."

"Öyle mi?"

"Bu raporda bir teşhisten daha çok, susan bir hasta hakkında akademik bir gözlem yapılmış gibi."

Peter Teleborian bir kahkaha attı.

"Lisbeth'le kontak kurmak o kadar kolay değil. Bu rapor hazırlanırken Löderman'la konuşmayı kesin bir şekilde reddetti. Bu da Löderman'ın kendisini böyle zayıf ifade etmesine neden oldu, yani yanlış bir şey yapmadı."

"Ama Lisbeth'in bir kuruma kapatılmasını önerebilmiş."

"Bunu Lisbeth'in daha önceki öyküsü üzerine temellendirdi. Hastalığına dair uzun yıllar yaptığımız gözlemlere dayanan bir fikrimiz var."

"Anlayamadığım bir şey daha var: Lisbeth buraya getirildikten sonra St. Stefan'dan dosyasını istedik ama henüz gönderilmedi."

"Üzgünüm, ama mahkeme kararıyla o dosyanın üzerine gizlilik

damgası vuruldu."

"Arılıyorum ama dosyasını alamazsak ona iyi bir bakımı nasıl verebiliriz? Tıbbi olarak ondan biz sorumluyuz."

"Ben onunla 12 yaşından beri ilgileniyorum. Sanırım İsveç'te, onun hastalığının seyrini benden daha iyi bilen başka bir doktor yok."

"Hangi hastalık seyri..."

"Lisbeth Salander'in ciddi psikolojik sorunları var. Sizin de bildiğiniz gibi psikiyatri kesin bir bilim dalı değil. Dolayısıyla kesin bir teşhiste bulunamam ama paranoid şizofren hezeyanlarının olduğu da ortada. Bazen manik depresif davranışlar gösteriyor ve empatiden yoksun."

Anders Jonasson, Teleborian'a dikkatle baktıktan sonra ellerini iki yana açtı.

"Sizin teşhisiniz konusunda bir şey diyemem, Doktor Teleborian, ama daha sade bir teşhiste bulunmayı hiç denediniz mi?"

"Nasıl yani?"

"Asperger sendromu gibi. Tabii ki, onun hakkında psikiyatrik bir değerlendirme yapmadım ama sorunlarının içine kapanıklığından kaynaklandığını kestirebiliyorum. Toplumsal kurallarla arasının bozuk olmasını bu açıklar sanırım."

"Üzgünüm ama Asperger hastaları babalarını yakmazlar. İnanın daha önce böylesi bir sosyopatla hiç karşılaşmadım."

"Bence paranoid bir sosyopat değil, yalnızca içine kapanık biri."

"Manipülasyon konusunda inanılmaz bir yeteneği var," dedi Peter Teleborian. "Görmek istediğiniz neyse onu gösterir."

Anders Jonasson belli belirsiz kaşlarını kaldırdı. Peter Teleborian, Lisbeth Salander hakkında kendi izlenimlerinin tam tersini

söylüyordu. Şimdiye kadar Lisbeth'in manipülatif bir davranışını görmemişti. Aksine çevresiyle arasına mesafe koyuyordu. Hiçbir duygusal tepkisi de yoktu. Teleborian'ın çizdiği resimle Jonasson'un kafasındaki Lisbeth arasında dağlar kadar fark vardı.

"Siz onu, aldığı yaralar nedeniyle pasif olmak zorunda kaldığı kısa bir zaman içinde gördünüz. Ben şiddet dolu patlamalarını ve hiçbir mantıkla açıklanamayacak nefretini gördüm. Ona yardım edebilmek için yıllarımı verdim. Bugün de bu nedenle buradayım. Sahlgrenska ile St. Stefan hastaneleri arasında iş birliği öneriyorum."

"Ne tür bir iş birliği bu?"

"Siz burada onun fiziksel problemleriyle uğraşıyorsunuz. Düşünülebilecek en iyi tedaviyi verdiğinizden eminim. Ben onun psikolojik durumuyla ilgileniyorum ve fazla vakit geçirrneden duruma el koymak istiyorum. Yapabileceğim her türlü yardımı yapmaya hazırım."

"Anlıyorum."

"Durumu hakkında bir fikir edinebilmek için ziyaret edebilmem gerekiyor."

"Maalesef size yardımcı olamayacağım."

"Efendim?"

"Dediğim gibi, o tutuklu. Eğer psikiyatrik bir tedaviye başlamak istiyorsanız, önce Savcı Jervas'tan izin almalı, sonra da Avukat Giannini'nin onayına başvurmalısınız. Eğer hukuksal bir soruşturmayla ilgili bir şeyse, o zaman da mahkeme kararı gerekiyor."

"İşte ben de bütün bu bürokratik işlemlerden kaçınmak istiyorum ya."

"İsteyebilirsiniz ama ondan ben sorumluyum. Eğer kısa bir zaman sonra mahkemeye çıkarılacaksa, aldığımız bütün önlemleri beyan

etmek durumundayız. Yani bütün bürokratik aşamalardan geçmek zorundayız."

"Sizi anlıyorum, o zaman hukuki bir araştırma için Stockholm Başsavcısı Richard Ekström'den izin aldığımızı size bildirebilirim. Mahkeme sırasında bu açıklanacak."

"İyi, o zaman bir ziyaret izni de kopartabilirsiniz."

"Ama biz burada bürokratik işlerle uğraşırken onun durumu sürekli kötüleşiyor, ben yalnızca sağlık durumuyla ilgileniyorum."

"Ben de," dedi Anders Jonasson. "Aramızda kalsın ama psikolojik sorunları olduğuna dair en küçük bir işaret almadım. Kötü bir muameleye maruz kalmış ve baskı altında ama şizofren ya da paranoid olduğuna kesinlikle inanmıyorum."

Jonasson'u ikna edebilmek için bir süre daha dil döken Peter Teleborian, bunun çaresiz bir çaba olduğunu anlayarak ayağa kalktı ve hoşça kal demeden çıkıp gitti.

Jonasson uzun bir süre, onun biraz önce oturduğu sandalyeye baktı. Bir doktorun tavsiye almak ya da kendi görüşlerini bildirmek için başka bir doktorla ilişkiye geçmesinde olağanüstü bir şey yoktu. Ama bu değişik zamanlarda, aynı hastanın tedavisini üstlenmiş iki doktor arasında olabilirdi. Şimdiye kadar bir psikiyatristin, uçan daire gibi ortaya çıkıp çok uzun yıllardır görmediği bir hastayı, bütün bürokratik işlemleri aşarak tedavi etmek istediğine ilk defa şahit oluyordu. Saatine baktı, akşamın yedisiydi. Sahlgrenska Hastanesi'nin hastalara yardım için başvurduğu Psikolog Martina Karlgren'i aradı.

"Merhaba. Sanırım işte değilsin. Rahatsız etmiyorum ya?"

"Önemli değil. Evdeyim, özel bir şey de yapmıyorum."

"Bir sorunum var. Sen Lisbeth Salander'le konuştun. İzlenimlerini anlatır mısın?"

"Eh... Onu üç defa ziyaret ederek konuşmaya çalıştım. Nazik ama kararlı bir şekilde reddetti."

"Senin fikrin ne?"

"Nasıl yani?"

"Martina, senin psikiyatr olmadığını biliyorum, ama zeki bir insansın, onun hakkındaki izlenimin ne?"

Martina Karlgren bir süre tereddüt etti.

"Nasıl cevaplayacağımı bilemiyorum. Hastaneye getirildiği ilk günlerde onu iki defa ziyaret ettim ama durumu o kadar kötüydü ki doğru düzgün bir ilişki kuramadım. Daha sonra Helena Endrin'in isteğiyle, yaklaşık bir hafta önce bir kez daha ziyaret ettim."

"Helena bunu senden niçin istedi?"

"Lisbeth Salander iyileşme yolunda ama genellikle hiçbir şey yapmadan tavana bakıp duruyor. Endrin bir bakmamı istedi."

"Ee?"

"Kendimi tanıttım, birkaç dakika konuştum. Nasıl olduğunu, konuşmak için birine ihtiyaç duyup duymadığım sordum. İhtiyaç duymadığını söyledi. Herhangi bir şekilde yardım edebilir miyim, diye sorduğumda da, içeri bir paket sigara sokup sokamayacağımı bilmek istedi."

"Öfkeli ya da düşmanca bir tutumu var mıydı?"

Martina bir süre düşündü.

"Hayır, böyle bir şey diyemem, sakin ama çok mesafeliydi. Sigara isteğini şaka olarak yorumladım. Okuyacak bir şey, kitap filan isteyip istemediğini sordum. Önce istemedi. Ama daha sonra genetik ve beyin araştırmaları üzerine bilimsel makaleler olup olmadığını sordu."

"Ne üzerine, ne üzerine?"

"Genetik."

"Genetik mi?"

"Evet. Kütüphanede bu konuda yazılmış popüler kitapların olduğunu söyledim, bunlarla ilgilenmedi. Daha önce bu konu üzerine biraz okumuş, şimdiye kadar adını duymadığım birkaç kitaptan bahsetti. Yani bu alanda yapılmış ciddi araştırmalara ilgi duyuyor."

"Vay be!" dedi Anders Jonasson şaşkın bir ses tonuyla.

"Hastaların kullandığı kütüphanede bu tür kitapların olmadığını ama bakacağımı söyledim."

"Baktın mı?"

"*Nature ve New England Journal of Medicine* dergilerinden birkaç örnek aldım. Zahmetlerim için teşekkür etti."

"Ama bunlar çok ciddi makale ve araştırmaların yayınladığı ağır dergiler."

"Büyük bir ilgiyle okuyor."

Anders Jonasson'un dili tutulmuştu.

"Sence onun psikolojik durumu nasıl?"

"İçine kapanık. Benimle özel hiçbir şey konuşmadı."

"Sence psikolojik açıdan hasta mı? Manik depresif ya da paranoyak mı?"

"Hiç ilgisi yok. Öyle olsa hemen bildirirdim. Yalnızca kendine özgü biri, çok büyük sorunları var, bir de baskı altında. Ama sakin, ne yaptığım biliyor ve kendi durumunun üstesinden gelecek gibi."

"Sağ ol."

"Bunları niçin sordun, bir şey mi oldu?"

"Hayır, hiçbir şey olmadı, yalnızca bu kızı çözemiyorum."

10. BÖLÜM

7 MAYIS, CUMARTESİ -12 MAYIS, PERŞEMBE

Mikael Blomkvist, serbest gazeteci Daniel Olofsson'un Göteborg'dan gönderdiği araştırma dosyasını bir kenara bırakıp düşünceli bir ifadeyle caddedeki kalabalığa bakmaya başladı. Bu odada en çok sevdiği şey buydu. Götgatan bütün gün insanlarla doluydu, pencerenin kenarında durup kalabalığa bakarken yalnızlığını hissetmiyordu.

Acil bir işi olmamasına rağmen stresliydi. *Millennium* 'un yaz sayısı için düşündüğü metinleri gözden geçirmiş ve elindeki belgelerin bir tema sayısına sığmayacak kadar kapsamlı olduğuna karar vermişti. Benzer bir durumu Wennerström olayında da yaşamıştı. O zaman olduğu gibi, şimdi elinde bulunan belgeleri de kitap formunda yayınlayacaktı. Yaklaşık 150 sayfalık belge vardı, demek ki ortaya yaklaşık 300-350 sayfalık bir kitap çıkacaktı.

İşin basit kısmı hazırdı. Dag Svensson ile Mia Bergman cinayetlerini, onların cesetlerini nasıl bulduğunu, Lisbeth Salander'in nasıl suçlu ilan edildiğini yazıp bitirmişti. Otuz yedi sayfalık bir bölümün tamamını, Lisbeth Salander hakkında basında çıkan yazıları, Savcı Richard Ekström'ün tutumunu ve polis soruşturmasını yerden yere vurmaya ayırmıştı. Olayı iyice tarttıktan sonra, Bublanski ve meslektaşlarına yönelttiği eleştiriyi bir parça yumuşatmıştı. Ekström'ün yaptığı basın toplantısının kasetini izledikten sonra vermişti bu kararı. Huzursuzluğu yüzünden okunan Bublanski'nin, Ekström'ün hızlı çıkarsamalarından rahatsız olduğu çok açıktı.

Bütün bu dramatik olayları anlattıktan sonra geriye dönmüş; Zalachenko'nun İsveç'e nasıl geldiğini, Lisbeth Salander'in çocukluğunu ve onu Uppsala'daki St. Stefan Hastanesi'ne götüren olayları anlatmıştı. Doktor Peter Teleborian ile onu yönlendiren Gunnar Björck'ü tarumar etmek için özel bir çaba göstermişti. 1991 yılında yapılan psikiyatrik araştırmadan bahsetmiş, taraf değiştirmiş bir Rus ajanının kimliğini koruyabilmek için Lisbeth Salander'in nasıl bir tehdit olarak görüldüğünü anlatmıştı. Teleborian ile Björck arasındaki yazışmalara geniş yer ayırmıştı.

Zalachenko'ya verilen yeni kimliği ve onun tam gün çalışan bir gangster olarak faaliyet gösterdiği alanları sayıp dökmüştü. Ronald Niedermann'ı, Miriam Wu'nun kaçırılmasını ve Paolo Roberto'nun olaya nasıl dâhil olduğunu yazmış, son olarak da Gosseberga'da yaşananları, Lisbeth Salander'in vurulup gömülmesini, Niedermann etkisiz kılınmışken, polisin aptalca davranışlarının bir polisin öldürülmesine nasıl yol açtığım özetlemişti.

Öykü son derece inandırıcıydı. Tek sorunu hâlâ birtakım boşlukların olmasıydı. Gunnar Björck tek başına hareket etmiş olamazdı. Bütün bu olayların arkasında çok geniş imkânlara ve etkiye sahip, büyük bir grubun olması gerekiyordu. Başka türlüsü düşünülemezdi. Bununla birlikte Mikael Blomkvist, Lisbeth Salander'e karşı yapılan hukuksuz davranışların, hükümetin ve SÄPO'yu yönetenlerin bilgisi dâhilinde yapılmış olacağına ihtimal vermiyordu. Bu çıkarsamasının gerisinde, makamlara duyduğu güven değil, insan doğasına duyduğu inanç yatıyordu. Eğer bu çapta bir operasyonun arkasında politik bir gerekçe olsaydı, bu kadar gizli tutulamazdı. Bir yerden gaz kaçağı olur, birileri gevezelik eder ve basın bundan haberdar olurdu.

Zalachenko kulübünün küçük, gizli faaliyet yürüten bir grup aktivistten ibaret olduğunu düşünüyordu. Sorun, bunlardan hiçbirinin kimliğine ulaşamamasıydı. Belki de bunlardan biri Mikael Blomkvist'i

takip eden Göran Mårtensson'du.

Kitabı, Lisbeth Salander'in mahkemesinin başladığı gün piyasaya çıkarmak üzere hazırlık yapıyorlardı. Christer Malm'le, fiyatını biraz yüksek tutacakları *Millennium*'un yaz sayısıyla birlikte vermek üzere, bir de cep kitabı hazırlamaya karar vermişlerdi. Görev dağılımı yapılmıştı, Henry Cortez ile Malin Eriksson SÄPO'nun tarihi ve skandalları konusunda bir makale hazırlayacaklardı.

Lisbeth Salander'in yargılanacağı artık belliydi.

Savcı Richard Ekström, Magge Lundin'i ağır yaralamak ve Karl Axel Bodin'i -namıdiğer Zalachenko'yu- öldürmeye teşebbüsten Lisbeth Salander'e karşı dava açacaktı.

Mahkeme günü belli değildi ama Mikael meslektaşlarından, Ekström'ün davayı temmuzda açmayı planladığım öğrenmişti. Tabii bu biraz da Lisbeth Salander'in sağlık durumuna bağlıydı. Mikael davanın temmuz ayında açılmasının gerisinde ne yattığını kestirebiliyordu, yaz ortasında açılacak bir dava çok fazla ilgi çekmezdi.

Alnını kırıştırarak *Millennium* 'daki odasının penceresinden dışarıdaki kalabalığa baktı.

Bu işin peşini bırakmadılar. Lisbeth Salander'e karşı komployа devam ediyorlar. Telefonların dinlenmesinin, Annika Giannini'ye saldırılmasının ve 1991 yılında hazırlanan Salander raporunun çalınmasının başka bir izahı olamaz. Belki Zalachenko cinayeti de bu işin bir parçası.

Ama elinde kanıt yoktu.

Malin Eriksson ve Christer Malm'le, Dag Svensson'un kadın ticareti hakkında yaptığı araştırmayı da, mahkeme öncesi, *Millennium* yayınevinden çıkartmaya karar vermişlerdi. Bütün kartları aynı anda açmaları iyi olurdu. Ayrıca bu kitabın baskısını geciktirmeleri için

hiçbir neden yoktu. Aksine, başka bir zamanda yayınlandığında aynı ölçüde ilgi çekmezdi. Dag Svensson'un kitabını baskıya hazırlama işinden Malin Eriksson sorumluydu. Henry Cortez, Mikael'in Salander olayını anlatan kitabına yardımcı olacaktı. Lottie Karim ve kendi isteği dışında Christer Malm, *Millennium*'un geçici redaksiyon yardımcıları olmuşlardı. Ellerindeki tek muhabir Monica Nilsson'du. Artan iş yükü *Millennium*'un elemanlarının iflahını kestiğinden, Malin Eriksson haber hazırlamaları için birkaç bağımsız gazeteciyle ilişkiye geçmişti. Bu onlara pahalıya patlayacaktı ama başka çareleri yoktu.

Mikael sarı bir not kâğıdına kitabın telifi için Dag Svensson'un ailesiyle ilişkiye geçmeyi not etti. Örebro'da oturan aile Svensson'un tek varisiydi. Aslında kitabı Dag Svensson'un adıyla yayınlamalarının önünde hukuki bir engel yoktu ama yine de Örebro'ya gidip ailenin onayını almak istiyordu. Bunu şimdi vakti olmadığından ileri bir tarihe erteledi.

Daha çözülmesi gereken yüzlerce ayrıntı vardı. Bir kısmı Lisbeth Salander konusunu nasıl ele alacağıyla ilgiliydi. Bu konuda karar verebilmesi için Lisbeth'le yüz yüze konuşması gerekiyordu. Gerçeği, hiç değilse gerçeğin bir kısmını yazmak için onun onayını almalıydı. Ama şimdi Lisbeth Salander tutukluydu ve ziyaret yasağı vardı. Yani görüşmek imkânsızdı.

Annika Giannini ona yardımcı olamazdı. Kız kardeşi yasanın belirlediği kurallara kölece bağlı kalıyor ve Mikael Blomkvist'in gizli mesajlarını taşıyıp ayak işlerine bakmak istemiyordu. Müvekkiliyle neler konuştuğunu Mikael'e anlatmamıştı. Yalnızca, Salander'e karşı düzenlenen komployu anlayabilmek için Mikael'den yardım istemişti. Mikael'in anlattıkları korkunçtu ama hepsi de doğruydu. Lisbeth Salander'in, vasisinin tecavüzüne uğradığını ve kendisinin de intikam olsun diye bu alçak adamın karnına bir mesaj yazdığını Annika'ya anlatıp anlatmadığından emin değildi Mikael.

Ama her şeyden önce Lisbeth Salander'in izole edilmiş olması ciddi bir sorundu. O bir bilgisayar uzmanı *hacker*dı. Annika bunu bilmiyordu. Mikael, Lisbeth'e sırlarını hiçbir zaman açıklamayacağına söz vermiş ve bu sözünü tutmuştu. Ama Mikael'in Lisbeth'in yeteneklerine ihtiyacı vardı.

Yani Lisbeth Salander'le bir biçimde kontak kurmalıydı.

İç çekip Daniel Olofsson'un gönderdiği rapora döndü. İçinden iki sayfayı aldı, bunlardan biri 1950 doğumlu İdris Ghidi'nin iltica başvurusu sırasında pasaportundan alınan fotokopiydi. Bıyıklı, esmer, siyah saçlı bir adamdı, şakaklarına aklar düşmüştü.

İkinci sayfada Daniel Olofsson'un İdris Ghidi'nin yaşam öyküsü hakkında yaptığı özet vardı.

Ghidi, Kürt kökenli Irak'lı bir mülteciydi. Daniel Olofsson, Ghidi hakkında Sahlgrenska'da çalışan diğerlerinden daha fazla bilgi toplamıştı. Bunun nedeni Ghidi'nin bir zamanlar basının ilgisini çekmesi ve basın arşivinde ona ait bir sürü bilgi olmasıydı.

Ghidi, 1950 yılında Irak'ın kuzeyindeki Musul kentinde doğmuştu. Büyük ekonomik atılım yılları denilen 1970'lerden payına düşeni alarak, mühendislik fakültesinde okumuştu. 1984 yılında Musul İnşaat Mühendisliği Fakültesi'nde öğretim üyesi olan Ghidi'nin aktif politikayla ilgisi yoktu ama Kürt'tü ve Saddam Hüseyin'in Irak'ında, her Kürt potansiyel bir tehlikeydi. Ghidi'nin babası, 1987 Ekimi'nde, Kürt hareketini desteklediği iddiasıyla tutuklanmışta. Ortada somut bir kanıt yoktu ama 1988 Ocak ayında vatana ihanet suçlamasıyla idam edilmişti. İki ay sonra İdris Ghidi, Irak gizli polisi tarafından evinden alınmıştı. Musul dışında bir cezaevine götürülmüştü. 11 ay boyunca işkence görmüştü. Ghidi, kendisinden neyi kabul etmesini istediklerini bilmiyordu. İşkenceler devam etmişti. 1989 yılında amcası BAAS Partisi'nin bölge liderine 10.000 dolar rüşvet ödeyerek Ghidi'yi kurtarmışta. BAAS Partisi'nin yöneticisi bu parayı Ghidi'nin

Irak devletine verdiği zarara karşılık olarak almıştı. Ghidi, amcasının gözetimine bırakılmıştı. 39 kiloya düşmüştü, yürüyemiyordu. Serbest bırakılırken ayakaltında dolaşıp herhangi bir hınzırlık yapmasın diye balyozla vurularak bir kalça kemiği kırılmıştı.

İdris Ghidi birkaç hafta yaşamla ölüm arasında gidip gelmiş, biraz kendini toparladıktan sonra amcası onu Musul'un 60 km uzağındaki bir köye götürmüştü. Yaz geldiğinde Ghidi, koltuk değneklerinden yardım alarak yürüyebilecek kadar düzelmişti. Eski hâline dönmesi imkânsızdı, gelecekte neler yapabileceğini bilemiyordu. Ağustos ayında gizli polisin aldığı iki kardeşini, bir daha asla göremeyecekti. Büyük ihtimalle, Musul'un dışındaki kum tepelerinden birinin altına gömülmüşlerdi. Eylül ayında amcası Ghidi'nin tekrar arandığı haberini almıştı. Bölgede tanınan bir kaçakçıya 3.000 dolar ödeyerek Ghidi'yi sınırdan Türkiye'ye geçirtmişti. Daha sonra Ghidi, sahte bir pasaportla Türkiye'den İsveç'e geçmişti.

19 Ekim 1989'da Stockholm'deki Arlanda Havaalanı'na inmişti. Tek kelime dahi İsveççe bilmiyordu. Hemen havaalanında iltica talebinde bulunması talimatı verilmişti. Kırık dökük İngilizcesiyle denileni yaptı. İki yıl, Upplands-Väsby'deki mülteci kampında kaldıktan sonra, Göçmen Bakanlığı, İdris Ghidi'nin İsveç'ten oturum almak için yeterli nedenlere sahip olmadığına karar vermişti.

Ghidi bu sürede İsveççe öğrenmiş, geçirdiği iki ameliyattan sonra koltuk değneksiz yürüyebilir hâle gelmişti. O zamanlar İsveç'te, göçmen kamplarına yapılan saldırılar ve Bert Karlsson'un kurduğu Yeni Demokrasi Partisi'nin ırkçı düşünceleri tartışılıyordu.

İdris Ghidi'nin adının basının arşivlerine kaydedilmesinin nedeni, avukatının Ghidi hakkında verilen kararı basına taşımış olmasıydı. İsveç'te yaşayan Kürtler, İdris Ghidi'ye arka çıkmıştı. Bunlardan biri de Baksi ailesiydi. Protesto gösterileri yapılmış, Ghidi hakkında verilen kararın düzeltilmesi için Göçmen Bakanı Birgit Friggebo'ya toplu dilekçeler gönderilmişti. Bütün bunlar basında geniş yankı

yaratmış, bakanlık geri adım atarak, Ghidi'ye oturma izni vermişti.

1992 yılında mülteci kampından ayrılan Ghidi için yeni bir süreç başlıyordu. Bir yandan fizik tedavi görürken, bir yandan da iş aramaya koyulmuştu. Parlak akademik kariyerinin ve tecrübeli bir inşaat mühendisi olmasının hiçbir işe yaramadığını anlaması uzun sürmeyecek, gazete dağıtıcısı, bulaşıkçı ve taksi şoförü olarak çalışacaktı. Merdivenleri çıkamadığından, gazete dağıtıcılığına çok çabuk son vermek zorunda kalmıştı. Taksi şoförlüğünden hoşlanmıştı ama bir türlü İsveç trafiğine adapte olamadığı gibi, kalçasındaki ağrılar da bir saatten daha fazla oturmasına müsaade etmediğinden bu işi de bırakmıştı.

1998 yılında Göteborg'a taşınmış, uzak akrabalarından biri ona acıyarak bir temizlik şirketinde iş bulmuştu. Sahlgrenska Hastanesi'nde yarım gün çalışacakta. Rutin bir işti. Haftanın altı günü içlerinde C ll'in de olduğu birkaç koridorun paspasını yapacaktı.

Mikael Blomkvist, Daniel Olofsson'un yaptığı özeti okuduktan sonra, İdris Ghidi'nin fotoğrafını incelemeye başladı. Arkasından da basın arşivinden, Olofsson'un özet olarak aktardığı makaleleri indirdi. Dikkatle okuyup uzun bir süre düşündü. Bir sigara yaktı. Erika Berger dergiyi terk ettikten sonra sigara yasağı gevşetilmişti, hatta Henry Cortez masasının üzerine alenen bir kül tablası bile koymuştu.

Mikael son olarak Olafsson'un Anders Jonasson hakkında yazdıklarını ele aldı. Metni okurken alnında derin kırışıklar belirmişti.

Mikael Blomkvist, KAB plakalı arabayı göremiyordu ve içinde izlendiğine dair bir his de yoktu, ama tedbiri elden bırakmayıp Akademi Kitabevi'nin yan kapısından NK mağazasına girdi ve doğrudan ana giriş kapısına yöneldi. Mağazanın içinde birini göz hapsinde tutmak imkânsızdı. İki cep telefonunu da kapatıp eski şehirdeki parlamento binasının önünden geçti. Küçük dar sokaklarda dolaşarak izlenip izlenmediğini kontrol ettikten sonra, *Svartvitt*

Yayınevi'nin kapısına geldi.

Saat 14.30'du. Mikael habersiz gelmişti ama yayın yönetmeni Kurdo Baksi bürodaydı. Mikael'i gördüğünde yüzü ışıdı.

"Merhabalar," dedi Kurdo Baksi sıcak bir ifadeyle. "Artık bize uğradığın yok."

"Şimdi geldim ya," dedi Mikael.

"Üç yıl sonra," dedi Kurdo.

El sıkıştılar.

Mikael, Kurdo Baksi'yi 1980'li yıllardan beri tanıyordu. Kurdo, *Svartvitt* gazetesini çıkartırken ona yardımcı olanlardan biri de Mikael'di. İlk başlarda gazete, İsveç İşçi Sendikaları Birliği'nin (LO) merkez binasında geceleri, gizlice basılıyordu. O tarihlerde LO'nun araştırma sekreterliğini yapan, sonraları, Çocukları Kurtarın örgütünün sübyancı avcısı namıyla ünlenecek Per-Erik Åström'den destek alıyordu Kurdo. Geceleri fotokopi odasına girdiğinde *Svartvitt*'in birikmiş sayfaları ve rahatlamış bir Kurdo'yla karşılaşan Åström'e göre, mizanpajı berbat olan *Svartvitt*, gazeteden başka her şeye benziyordu. Ayrıca 15 yıl sonra iflas edip yayınevine dönüşecek gazetenin logosunu da Åström hazırlamıştı. LO'da danışmanlık yaptığı o yıllan en iğrenç yılları diye hatırlıyordu Mikael ve bir daha böylesi bir işte hiç çalışmayacaktı. Per-Erik Åström, Mikael'den, *Svartvitt* gazetesini okuyup redaksiyonuna yardımcı olmasını rica etmişti. O günden sonra Kurdo ile Mikael arkadaş olmuşlardı.

Mikael kanepeye otururken Kurdo Baksi kahve getirdi. Bir süre, uzun bir aradan sonra karşılaşan iki arkadaş ne konuşursa onu konuştular. Konuşmaları Kurdo'ya gelen telefonlarla sık sık kesiliyordu. Kurdo, Mikael'in anlamadığı Kürtçe, Türkçe ya da Arapça bir şeyler söylüyordu. *Svartvitt* Yayınevi'ni daha önce ziyaret ettiğinde de benzer bir durumla karşılaşmıştı. Dünyanın her

tarafından telefon geliyordu Kurdo'ya.

"Sanki biraz sıkıntılı gibisin," dedi Kurdo. "Derdin ne?"

"Şu telefonu beş dakika kapatabilir misin?"

Kurdo telefonu kapattı.

"Şimdi... Yardımına ihtiyacım var. Önemli ve acilen yapılması gereken bir şey. Bir de bu odanın dışına asla çıkmamalı."

"Anlat."

"1989 yılında Irak'tan İsveç'e, İdris Ghidi adlı bir Kürt mülteci gelmiş. Onu geri göndermek isterlerken, senin ailenin de yardımıyla oturma izni almış. Baban mı yoksa başkası mı yardım etti bilemiyorum."

"Amcam, Mahmut Baksi. İdris'i tanıyorum. Sorun ne?"

"Şimdi Göteborg'da çalışıyor. Basit bir iş için onun yardımına ihtiyacım var."

"Nasıl bir iş?"

"Bana güveniyor musun, Kurdo?"

"Elbette, biz arkadaşız."

"Bu işin gizlice yapılmasını istiyorum, çok gizli. Ne olduğunu sana anlatamam ama yasa dışı bir şey olmadığına, senin ve arkadaşın İdris için sorun yaratmayacağına güvence verebilirim."

Kurdo Baksi, Mikael Blomkvist'e dikkatle baktı.

"Anlıyorum. Gizli kalsın istiyorsun."

"Ne kadar az şey bilirsen o kadar iyi. Senden beni İdris'le görüştürmeni istiyorum."

Kurdo bir süre düşündükten sonra, çalışma masasına gidip telefon defterini açtı. İdris Ghidi'nin numarasını bulana kadar bir dakika

aradı. Sonra telefonun ahizesini kaldırıp numarayı tuşladı. Kürtçe konuştular. Mikael, Kurdo'nun yüz ifadesinden selam sabah kısmında olduklarını anladı. Konuşma bir süre sonra ciddiyet kazandı. Ahizeyi kulağından uzaklaştıran Kurdo, Mikael'e dönüp, "Onunla ne zaman buluşmak istiyorsun?" diye sordu.

"Eğer mümkünse cuma öğleden sonra, evinde ziyaret edip edemeyeceğimi sorar mısın?"

Kurdo kısa bir süre daha konuştuktan sonra telefonu kapattı.

"İdris Ghidi, Angered'de oturuyor," dedi Kurdo Baksi. "Adresi var mı?"

Mikael başını salladı.

"Cuma öğleden sonra beşte evde olacak."

"Teşekkürler, Kurdo," dedi Mikael.

"Sahlgrenska Hastanesi'nde temizlikçi olarak çalışıyor."

"Biliyorum," dedi Mikael.

"Gazetelerde... senin şu Salander olayına karıştığın gözüme çarptı."

"Doğru."

"Vurulmuş."

"Evet."

"Sanırım Sahlgrenska Hastanesi'nde yatıyor."

"Bu da doğru."

Kurdo dünkü çocuk değildi.

Mikael Blomkvist'in çetin bir işin üstesinden gelmeye çalıştığını anlamıştı. Blomkvist'in bu konuda sicili kabarıktı. Mikael'i 1980'li yıllardan beri tanıyordu, hiçbir zaman yakın arkadaş olmamışlardı

ama düşman da değillerdi. Ne zaman istese Mikael ona yardımcı olmuştu. Geçen yıllarda bir iki defa bira içmişler, arada bir de bir partide ya da meyhanede karşılaşmışlardı.

"Bu işe dâhil olmam, değil mi?" dedi Kurdo.

"Hayır, olmayacaksın. Sen sadece beni arkadaşınla tanıştırdın. Tekrar ediyorum... İdris Ghidi'yi yasa dışı bir şeye bulaştırmayacağım."

Kurdo başını salladı, verilen güvenceden tatmin olmuştu. Mikael ayağa kalktı.

"Şimdi sana bir hizmet borcum var."

"Birbirimizin hizmetine hep ihtiyacımız var," dedi Kurdo.

Henry Cortez, telefonu kapattıktan sonra masanın kenarında parmaklarıyla trampet çalarken, sesten rahatsız olan Monika Nilsson kaşlarını çatarak ona baktı. Cortez, düşüncelere dalmıştı. Monika'nın son günlerde cinleri tepesindeydi, işlerin böyle gitmesine müsaade edemezdi.

Blomkvist, Cortez, Malin Eriksson ve Christer Malm'le Salander olayı hakkında fısıldaşıp dururken, Lottie Karim ile kendisinden, yalnızca gelecek sayının kaba işlerini yapmaları bekleniyordu. Erika'dan sonra dergi, gerçek bir yöneticiden yoksun kalmıştı. Tamam, Malin iyi biriydi ama dağınıktı ve Erika Berger'in ağırlığı onda yoktu. Cortez de çok çocuksuydu.

Monika'nın öfkesinin nedeni, bir kenara itildiği ya da onların işinde gözü olduğundan değildi. Herhâlde en son isteyeceği şey *Millennium*'un yayın yönetmenliğiydi. Onun işi *Millennium* adına hükümeti, parlamentoyu ve devlet kurumlarını izlemekti ve işinden hoşlanıyordu. Ayrıca başka işlerle de meşguldü, her hafta bir sendika gazetesine yazıyor, Af Örgütü ve benzer organizasyonlarda gönüllü

olarak çalışıyordu. *Millennium*'un genel yayın yönetmenliğini üstlenmek, bütün bu işlere veda edip iş günü tatil günü demeden günde en az on iki saat çalışmak demekti. Yoo... Tanrı yazdıysa bozsundu.

Ancak *Millennium* 'da bir şeylerin değiştiğini fark ediyordu. Dergi birden ona yabancılaşmıştı. Bir yanlış vardı ama adını koyamıyordu.

Mikael Blomkvist sorumsuzun tekiydi. Gizemli seyahatlere çıkıyor, canı istediği zaman geri geliyordu. Tamam, *Millennium*'un ortaklarındandı, keyfine göre davranırdı ama yine de, bir parça olsun sorumluluk hissetmesi gerekmez miydi?

Christer Malm de ortaklardan biriydi ama sanki tatildeydi, hiçbir boka yaramıyordu. Şüphesiz yetenekli biriydi. Eskiden, Erika Berger'in tatile gittiği ya da çok meşgul olduğu zamanlarda, redaksiyon işine el atıyordu ama karar alamama gibi bir sorunu vardı. Grafik ve sunum işlerinde dâhiydi, ancak derginin planlanması söz konusu olduğunda tam bir cahildi.

Düşündükçe öfkesi daha da artıyordu Monika'nın.

Hayır, haksızlık yapmıyordu. Dergide onu huzursuz eden bir şeyler dönüyordu. Mikael, diğerlerini dışlayıp Malin ve Henry'yle çalışıyordu. Erika'nın... Malin'in odasına girip fısıldaşıyorlar ve sonra da sessizce dışarı çıkıyorlardı. Erika zamanında her şey kolektif yapılırdı. Monika neler döndüğünü bilmiyordu, ama dışlandığı kesindi.

Salander öyküsüne gömülen Mikael kimseye bir şey sızdırmıyordu. Aslına bakılırsa, bunda olağanüstü bir şey yoktu. Wennerström olayında da böyle davranmış, Erika'ya bile bir şey söylememişti. Ama bu defa Henry ve Malinle sır ortaklığı yapıyordu.

Kısacası, Monika çok öfkeliydi, tatile, bir süre uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Kadife ceketini giyen Henry Cortez'e baktı.

"Şöyle biraz dolaşacağım," dedi Cortez. "Malin'e iki saat sonra

geleceğimi söyler misin?"

"Ne oluyor, Tanrı aşkına?"

"Sanırım iyi bir öykü yakaladım, tuvalet klozetleri hakkında harika bir öykü. Birkaç konuyu araştırmam gerekiyor. Eğer olgunlaştırabilirsem, haziran sayısında bomba gibi patlatırız"

"Klozetler mi?" dedi Monika, uzaklaşan Cortez'in arkasından bakarak.

Dudaklarını ısıran Erika Berger, Lisbeth Salander'e karşı açılacak davaya ilişkin haber metnini bir kenara koydu. İki sütunluk kısa bir metindi. İç haberlerin olduğu beşinci sayfaya konulması planlanmıştı. Bir dakika kadar metne baktı, dudaklarını büzdü. Perşembe günü saat 15.30'du. *SMP*'de on ikinci günüydü. Telefonun ahizesini kaldırıp Haber Müdürü Anders Holm'ü aradı.

"Merhaba, ben Berger. Muhabir Johannes Frisk'i alıp hemen odama gelir misin?"

Telefonu kapattıktan sonra, Holm arkasında Johannes Frisk'le sallanarak gelene kadar sabırla bekledi. Saatine baktı.

"22 dakika," dedi.

"Ne?" dedi Holm.

"22 dakika. Düzeltmen masasından kalkıp beş metre ötedeki Johannes Frisk'i alıp buraya gelmen tam 22 dakika sürdü."

"Acil olduğunu söylemedin. Üstelik çok meşgulüm."

"Acil demedim, Johannes Frisk'i alıp odama gelmeni söyledim. Hemen dedim, bunun anlamı, bu akşam, gelecek hafta ya da kıçını oturduğun koltuktan ne zaman kaldırabilirsen o zaman değil."

"Ama ben sandım ki..."

"Kapıyı kapat."

Erika Berger, Holm kapıyı kapatana kadar bekledi. Gözlerini dikip bir süre sessizce izledi. Göründüğü kadarıyla yetenekli bir haber müdürüydü. *SMP* 'nin sayfalarını her gün doğru metinlerle doldurmak, konu bütünlüğü sağlamak ve sabah yaptıkları toplantılarda bunu Erika'nın görüşüne sunmak onun göreviydi. Anders Holm üstlendiği ağır görevlerin altından kalkabilmek için, her gün hokkabazlık yapmak zorunda kalıyor ve hiçbir topu da elinden düşürmüyordu.

Tek sorun, Erika Berger'in aldığı kararlara inatla aldırmamasıydı. Erika on iki gündür, onunla anlaşabilmenin bir yolunu bulmaya çalışmıştı. Mantıklı açıklamalar yapmış, emir vermeyi denemiş, inisiyatif alması için cesaretlendirmiş, tek amacı nın gazetenin en iyi şekilde çıkması olduğunu sezdirmeye çalışmış ama hiç fayda etmemişti. Öğlen çöpe attığı bir metin, o akşam eve gittikten sonra, tekrar gazetenin sayfalarının arasına giriyordu.

Ortaya çıkan boşluğu doldurmamız için bir şeye ihtiyacımız vardı.

Erika'nın manşete çıkarılmasını istediği şeyler birdenbire geri çekilip yerine başka manşetler atılıyordu. Bazen bu gerekiyordu da ama ona danışılmadan, meydan okur gibi göstere göstere yapılıyordu.

Her zaman birtakım küçük sorunlar çıkıyordu. Saat 14.00'te yapılacak toplantı, ona haber verilmeden 13.50'ye alınıyor, Erika toplantıya geldiğinde neredeyse her şey bitmiş oluyordu.

Özür dilerim... Aceleden sana haber vermeyi unuttum.

Anders Holm'ün kendisine karşı niçin böyle davrandığını bir türlü, anlayamıyordu Erika Berger. Tatlı dille konuşmuş, arkadaşça davranmış ama hiçbir şey değişmemişti. Şimdiye kadar yazı işlerindeki insanların önünde tartışmamaya özen göstermiş, öfkesini kontrol altına alarak samimi bir konuşmayla işleri halletmeye

çalışmış, yine bir sonuç alamamıştı. Artık kendisini daha açık ifade etmesinin zamanı gelmişti, johannes Frisk'i de, söyleyeceklerinin yazı işlerinde duyulmasını garanti altına almak için çağırmıştı.

"Buraya geldiğimde söylediğim ilk şey Salander'le ilgili her şeyin beni çok ilgilendirdiğiydi. Onun hakkında yazılan her şeyi önceden görmek istediğimi, yayınlanıp yayınlanmayacağına benim karar vereceğimi söyledim. En son cuma günü yaptığımız yazı işleri toplantısında olmak üzere, bunu sana defalarca hatırlattım. Verdiğim talimatların neresini anlamıyorsun?"

"Yayınlanması düşünülen ya da yayına hazır bütün metinler gazetenin dâhili bilgisayar ağında var. Ayrıca senin bilgisayarına da gönderiliyor. Yani sürekli haberdar ediliyorsun."

"Boş laf. Bu sabah bana gönderilen *SMP* taslağında Salander ve Stallarholrnen'de yaşananlar üç sütunda, haber sayfasının en iyi yerindeydi."

"Margareta Orring'in haberiydi, bize dışarıdan çalışıyor. Dün akşam 19.00 civarında işten ayrıldı."

"Margareta Orring dün bana telefon açıp bu konuyu haber yapmayı önerdiğinde saat 11'di. Sen de bu haberi 11.30'da onayladın. Saat 14.00'te yaptığımız toplantıda tek kelime etmedin."

"İç yazışmalarımızda var."

"Aman ne güzel... Bakalım iç yazışmalarımızda ne varmış, aynen okuyorum: Margareta Orring, Savcı Martina Fransson'la röportaj yapacak. Konu, polisin Södertälje'de gerçekleştirdiği uyuşturucu operasyonu."

"Röportajın amacı Martına Fransson'la el konulan uyarıcı hapları konuşmaktı. Hapları ülkeye soktukları için Svavelsjö MK üyelerinden bazıları tutuklanmış," dedi Holm.

"İşte tam da bunu soruyorum. Bugünkü iç yazışmada, buna dair

hiçbir şey yok. Ne Svavelsjö MK, ne Magge Lundin'i konu edinen söyleşi ne de Stallarholmen'de yaşananlardan sonra Lisbeth Salander hakkında açılan dava var."

"Sanırım bütün bunlar söyleşide konuş..."

"Anders, nedendir bilmiyorum ama şimdi karşıma dikilmiş yüzüme karşı yalan söylüyorsun. Haberi yazan Margareta Orring'le konuştum. Söyleşide neyin üzerine yoğunlaşacağını açık bir dille anlatmış sana."

"Üzgünüm, ama herhâlde asıl konunun Salander olduğunu anlamamışım. Metni akşamın geç saatinde aldım. Ne yapacaktım, haberi çöpe mi atacaktım? Orring güzel bir metin yazmış."

"Bak bu konuda anlaşıyoruz. Harika bir metin. Bununla birlikte, bir dakika içinde üçüncü yalanını söyledin. Orring metni sana 15.20'de teslim etmiş, yani evine gitmeden çok önce."

"Berger, ifade tarzından hoşlanmıyorum."

"Harika. O zaman ben de senin tonuna bayılmadığım gibi, yalanlarını da yutmadığımı söylemeliyim."

"Sanki arkandan bir şeyler çeviriyormuşum gibi davranıyorsun."

"Hâlâ sorumu cevaplamadın. İkinci sorun: Bugün birdenbire, Johannes Frisk'in metnini masamda buluyorum. Saat 14.00' teki toplantıda bu konuyu konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Nasıl oluyor da muhabirlerimizden biri, benden habersiz, Salander hakkında bir araştırma yapıyor?"

Şöyle bir kıvranan Johannes Frisk, en iyisinin susmak olduğuna karar verdi.

"Yani... Biz bir gazete çıkarıyoruz, senin haberinin olmadığı yüzlerce metin geliyor. *SMP*'de hepimizin uyması gereken birtakım kurallar var. Bazı haberlere ayrıcalıklı davranabilecek zamanım yok."

"Ben senden bazı haberlere ayrıcalıklı davranmanı istemedim.

Yalnızca Salander'le ilgili haberleri yayınlanmadan önce görmek istediğimi söyledim. İkinci olarak da neyin yayınlanacağına benim karar vereceğimi söyledim. Bir kez daha soruyorum, bu talimata neresini anlamıyorsun."

İç çeken Anders Holm'ün yüzüne acılı bir ifade yerleşti.

"Tamam," dedi Erika Berger, "Şimdi kendimi, son bir defa, açık bir dille ifade edeyim. Anlayabilecek misin göreceğiz. Eğer bu davranışını bir kez daha tekrarlarsan, seni haber şefliğinden alırım. Gözünün yaşına bakmadan yaparım bunu. Ondan sonra oturup derdine yana yana, aile sayfaları ya da Karikatür sayfalarını düzeltmek zorunda kalırsın. Güvenmediğim, benim kararlarımı hasıraltı eden bir haber müdürüyle çalışmak istemem. Anladın mı?"

Anders Holm, Erika Berger'in suçlamalarının saçma olduğunu gösteren bir jestle ellerini açtı.

"Anladın mı? Evet ya da hayır."

"Ne dediğini duydum."

"Ben sana anlayıp anlamadığım sordum, evet ya da hayır."

"Bu işten yakanı sıyırabileceğini mi düşünüyorsun? Bu gazetenin çarkları, ben ve arkadaşlarım kıçımızdan ter damlayana kadar çalıştığımız için dönüyor. Yönetim kurulu, bu..."

"Yönetim kurulu ben ne diyorsam onu yapacak. Ben buraya bu gazeteyi yenilemeye geldim. Yetkilerim açık bir şekilde tanımlandı, yönetici düzeyinde istediğim değişikliği yapabilirim. Eğer canım isterse çürük yumurtaları atıp dışarıdan yeni kan taşıyabilirim. Ve sen Holm, benim gözümde gittikçe çürümeye başladın."

Erika sustu, Anders Holm'le göz göze geldiler. Holm'ün gözünden ateşler fışkırıyordu.

"Hepsi bu," dedi Erika Berger. "Sana konuştuklarımı dikkatle

düşünmeni öneririm."

"Ben bunu hiç..."

"Top sende. Hepsi bu. Git şimdi."

Holm topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıktı. Erika, redaksiyon salonunun ortasından geçip kahve odasına gidene kadar Holm'ün arkasından baktı. Ayağa kalkıp onun peşinden gitmeye davranan Johannes Frisk'e, "Sen dur, Johannes," dedi. "Otur yerine."

Johannes'in yazdığı metni alıp bir kez daha gözden geçirdi.

"Anladığım kadarıyla stajyersin."

"Evet, beş aydır buradayım ve bu son haftam."

"Kaç yaşındasın."

"27 "

"İki ateş arasında kaldığın için üzgünüm. Şu öykünü anlat."

"Bu sabah bir tüyo alıp Holm'e bildirdim. İzleyebileceğimi söyledi."

"Tamam. Uyarıcı hap kaçakçılığına bulaştığından şüphelenilen Lisbeth Salander hakkında bir araştırma başlattığını yazıyorsun. Bu haberin dün Södertälje'de ele geçirilen haplarla bir ilgisi var mı?"

"Bilemiyorum, ama olabilir. Anabolik steroidler onun boksörlerle, Paolo Roberto ve çevresiyle ilişkisini açıklıyor."

"Paolo Roberto doping hapı mı satıyor?"

"Ne... Hayır, tabii ki öyle değil. Bu daha çok boksörlerin ortamıyla ilgili bir şey. Salander güneydeki bir kulüpte birtakım karanlık adamlarla antrenman yapıyormuş. Yani polisin dediğine göre... Benim görüşüm değil. Bundan, uyarıcı hapların satış işine bulaşmış olabileceğini çıkarmışlardır."

"Yani yazdığın haber, söylentilerin dışında hiçbir kanıta

dayanmıyor."

"Polislerin bu ihtimalin üzerine gittikleri bir söylenti değil. Doğru mu yanlış mı ben bilemem."

"Peki, Johannes... Öncelikle, şimdi söyleyeceklerimin, Anders Holm ve benim aramdaki ilişkiyle bir alakasının olmadığını belirtmeliyim. Senin harika bir muhabir olduğunu düşünüyorum. İyi yazıyorsun, ayrıntıları seçebiliyorsun. Kısaca haberi iyi formüle etmişsin. Tek sorun içeriğine inanmamam."

"Size her satırının doğru olduğunu garanti ederim."

"Ben de sana bu haberdeki temel hatayı açıklayabilirim. Bu tüyoyu kimden aldın?"

"Polisteki bir kaynaktan."

Johannes Frisk tereddüt etti. Bu otomatik bir refleksti. Dünyadaki bütün gazeteciler gibi o da kaynağının ismini vermek istemezdi. Bununla birlikte Erika Berger de genel yayın yönetmeniydi, yani ondan bu kaynağının ismini açıklamasını isteyecek ender kişilerden biriydi.

"Cinayet Masası'ndan Hans Faste adında bir polis."

"Onu sen mi aradın, yoksa o mu seni aradı."

"O beni aradı."

Erika Berger başını salladı.

"Sence bunu niçin yapmıştır?"

"Salander aranırken onunla birkaç kez görüşmüştüm, kim olduğumu biliyor."

"Ve 27 yaşında bir stajyer olduğunu da biliyor. Yani savcının sızdırmak istediği bilgileri yaymak için iyi bir aday olduğunu."

"Tamam, bunları anlıyorum. Ama ben polis soruşturması hakkında

bir tüyo aldım, gidip Faste'yle bir kahve içtim, o da bana bunları anlattı. Anlattıklarını satırı satırına yazdım. Başka ne yapabilirdim ki?"

"Anlattıklarımı çarpıtmadan yazdığından eminim. Olması gereken, sen aldığın tüyoyu Anders Holm'e bildirdiğinde onun kapımı çalıp bunları bana anlatması ve ne yapacağınıza birlikte karar vermemizdi."

"Anlıyorum. Ama ben... "

"Sen elindeki bilgileri haber müdürümüze bıraktın, yani senin tutumunda bir sorun yok. Sorun Holm'ün davranışında. Neyse, bunu bir tarafa bırakıp haberini inceleyelim. Birinci olarak, Faste niçin bu haberi dışarı sızdırdı?"

Johannes Frisk omuzlarını silkti

"Bu bilmediğin anlamına mı geliyor, yoksa aldırmadığın mı?"

"Bilmiyorum."

"İyi. Eğer sana bu haberin yalan olduğunu, Salander'in anabola steroidlerle hiçbir ilişkisinin olmadığını söylersem ne dersin?"

"Aksini kanıtlayamam."

"İşte, işin püf noktası bu. Yani Yalnızca aksini ispatlayamadığımız için, belki de yalan olan bir haberi yayınlayabileceğimizi düşünüyorsun."

"Hayır, elbette gazetecilik sorumluluklarımız var. Ama bu ipte yürümek gibi bir şey. Kaynağımız sözlü olarak bir şeyi iddia ediyorsa bunu yayınlamaktan kaçınamayız."

"Felsefe, Johannes, felsefe. Her zaman, kaynağımızın bir bilgiyi niçin sızdırmak istediğini kendi kendimize sormalıyız. Bırak da sana Lisbeth Salander hakkındaki her haberi, yayınlanmadan önce niçin görmek istediğimi açıklayayım. Bu konuda *SMP*'de çalışan hiç

kimsenin olmadığı kadar bilgi sahibiyim. Hukuk sayfası redaksiyonu bu bilgilere sahip olduğundan da, bunu onlarla tartışmayacağımdan da haberdar. *Millennium*, onlarla yaptığım sözleşmeye göre, *SMP*'de açıklayamayacağım bir haber yayınlayacak. Benim yayın yönetmenliğim sırasında hazırlanmaya başladı bu haber ve şimdi iki sandalye arasındayım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet."

"Ve *Millennium*'da edindiğim bilgilerin ışığında, haberinde anlatılanların tepeden tırnağa yalan olduğunu, açılacak davada Lisbeth Salander'i zor duruma düşürmeyi hedeflediğini, hiç kuşkusuz söyleyebilirim."

"Ama daha önce onun hakkında yazılıp çizilenlere bakılırsa bu haberin Salander'i zor duruma düşürmesi..."

"Bütün o yazılanlar yalan ve çarpıtmalarla doluydu. Lisbeth Salander'in paranoyak, şiddet eğilimli bir lezbiyen, satanist ve sado-mazoşist seks kulüplerinin müdavimi olduğu yolundaki haberlerin önemli bir kısmının arkasında Hans Faste var. Ve basın, bir yandan onu ciddi bir kaynak gibi gördüklerinden bir yandan da seks hakkında yazılan yazılar iç gıcıklayıcı olduğundan Faste'nin açtığı kampanyaya gönüllü katıldı. Ve bu adam şimdi, Salander'i insanların vicdanında mahkûm etmek için yeni bir cephe açtı, yalanlarının yayılmasına *SMP*'nin de yardımcı olmasını arzuluyor. Özür dilerim, ama ben buna müsaade edemem."

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun? İyi. O zaman kendimi bir cümleyle özetleyeyim. Bir gazeteci olarak senin görevin şüphe duymak, her şeye eleştirel bir gözle yaklaşmaktır. Ne kadar yüksek katlarda olurlarsa olsunlar, bürokratlardan gelen hiçbir bilgiyi, enine boyuna araştırmadan yazmayacaksın. Bu kulağına küpe olsun. İyi bir muhabirsin ama bunları unutursan yeteneklerinin hiçbir önemi kalmaz."

"Evet."

"Bu haberi yayınlamayacağız."

"Tamam."

"Doğru değil. İçeriğine katılmıyorum."

"Anlıyorum."

"Bu sana güvenmediğim anlamına gelmiyor."

"Teşekkür ederim."

"Bu nedenle yeni bir haber önerisiyle seni tekrar masanın başına göndereceğim."

"Öyle mi?"

"*Millennium*'la yaptığım sözleşme nedeniyle, Salander hakkında bildiğim hiçbir şeyi açıklayamam. Bununla birlikte yayın yönetmenliğini yaptığım bir gazetenin, bendeki bilgilere sahip olmadığından patinaj yapmasına da izin verememem. Buna hakkımız yok. Bu yalnız Salander'le ilgili özel bir durum. Bu nedenle, *Millennium* öyküsünü yayınladıktan sonra apışıp kalmamak için, bir muhabiri seçip doğru yönlendirmeye karar verdim."

"*Millennium*'un Salander hakkında çok önemli bir şey yayınlayacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Düşünmüyorum, biliyorum. *Millennium*'un elinde Salander hakkında yazılanları tepetaklak edecek bomba gibi bilgiler var ve bunları yayınlayamıyor olmak beni çıldırtıyor ama ne yapalım ki imkânsız."

"Yani benim haberimi gerçeklere uymadığı için mi yayınlamak istemiyorsunuz... Yani diğer bütün gazetecilerin atladığı başka bir öykü mü var?"

"Kesinlikle."

"Özür dilerim ama İsveç basınının tamamı kül yutmuş ol..."

"Lisbeth Salander basının kapıldığı delilik nöbetlerinin malzemesi oldu. Bu durumda gazetecilik ilkeleri havaya savrulur ve dikkat çekmek için hiçbir saçmalığı manşete çıkarmaktan kaçınılmaz."

"Yani Salander bilindiği gibi biri değil diyorsun."

"Ona yöneltilen suçlamaların asılsız olduğunu düşünmeye gayret et. Hakkında yazılan her şeyin yalan olduğunu ve bunların arkasında şimdiye kadar bilinmeyen bir gücün durduğunu hayal et."

"Böyle olduğunu mu iddia ediyorsun?"

Erika Berger başını salladı.

"Ve benim yayınlatmaya çalıştığım haberin de bu kampanyanın bir parçası olduğunu söylüyorsun."

"Kesinlikle."

"Ve bunun ne olduğunu anlatamıyorsun?"

Johannes Friskbir süre başını kaşıyarak düşündü. Erika Berger bekledi.

"Tamam... Ne yapmamı istiyorsun?"

"Şimdi masanın başına dön ve başka öykü düşünmeye başla. Stres yapmana gerek yok, ama mahkeme başlamadan hemen önce Lisbeth Salander hakkındaki bütün iddiaları araştırıp vardığın sonuçları yazmanı istiyorum. İşe şimdiye kadar çıkan haberleri okuyarak başla. Onun hakkında neler söylenmiş, bu söylentilerin kaynağı kim, araştır."

"Tamam."

"Bir muhabir gibi düşün, bu haberleri kim yayıyor, niçin yayıyor, arkasında ne var?"

"Ama sanırım mahkeme başlayana kadar *SMP*'de kalamayacağım.

Bu benim son haftam."

Erika yazı masasının çekmecesinden bir dosya çıkartarak Johannes Frisk'in önüne koydu.

"Senin stajını üç ay uzattım. Elindeki işi bu hafta bitir. Pazartesi günü benim verdiğim işin peşine takıl."

"Tamam."

"Tabii eğer *SMP*'de çalışmayı istiyorsan."

"Tabii ki istiyorum."

"Bir araştırma yapman için kontratın uzatıldı. Doğrudan bana bağlı çalışacaksın. *SMP* adına Salander'in mahkemesini de sen izleyeceksin."

"Haber müdürü bundan... "

"Holm için endişelenme. Hukuk bölümünün şefiyle konuştum, bu konuda hiçbir sorun yaşanmayacak. Ama sen işin geri planını araştıracaksın, yani haber muhabirliği yapmayacaksın. Ne dersin?"

"Harika!"

"İyi... Anlaştık o zaman. Pazartesi görüşürüz."

Erika, odanın dışına kadar Frisk'e eşlik etti. Salonun ortasındaki yazı işleri masasının arkasından onları izleyen Anders Holm, bakışlarım kaçırarak Erika'yı görmezlikten geldi.

11. BÖLÜM

13 MAYIS, CUMA 14 MAYIS, CUMARTESİ

Cuma sabahı erkenden *Millennium*'dan çıkıp Lisbeth Salander'in Lundagatan'daki eski evine doğru yürüyen Blomkvist, etrafına dikkat kesilmişti. İzlenmiyordu. Göteborg'a gidip İdris Ghidi'yle buluşacaktı. İzlenmeyeceği ve geride iz bırakmayacağı güvenli bir ulaşım aracı bulmalıydı. Bütün seçenekleri gözden geçirip bir karara varmıştı. Tren olmazdı, kredi kartını kullanmak istemiyordu. Eskiden olsa Erika Berger'in arabasını ödünç alırdı, ama artık bu imkânsızdı. Henry Cortez ya da başka birinden bir araba kiralamalarını isteyebilirdi, ama bu geride iz bırakmak demekti.

En sonunda geriye tekbir seçenek kalmıştı. Götgatan'dan geçerken, bir bankamatikten yüklü miktarda para çekip Salander'in eski evinin önüne gitti. Geçen mart ayından beri orada duran şarap kırmızısı Honda'nın kapısını anahtarla açtı. Koltuğu ayarlayıp benzini kontrol etti, yarı depoydu. Liljeholm Köprüsü'nden geçerek E-4'e girdi.

Saat 14.50'de arabayı Göteborg'daki Avenyn Caddesi'nin paralel sokaklarından birine park etti. Önüne gelen ilk lokantaya girerek öğle yemeği yedi. Saat 16.10'da metroya binip Angered semtinin merkezinde indi. İdris Ghidi'nin oturduğu evi bulması yirmi dakikasını aldı, kararlaştırılan saatten on dakika geç kalmıştı.

İdris Ghidi topallayarak gelip kapıyı açtı. Mikael Blomkvist'in elini sıktıktan sonra, basit döşenmiş oturma odasına buyur etti. Mikael'in oturduğu masanın hemen yanındaki komodinin üzerinde

çerçevelenmiş yarım düzine fotoğraf vardı, Mikael fotoğrafları incelemeye başladı.

"Ailem," dedi İdris Ghidi.

Çok belirgin bir aksanla konuşuyordu. Folk Partisi'nin göçmenler için önerdiği dil kursundan geçemeyeceği açıktı.

"Kardeşlerin mi?"

"Soldaki ikisi kardeşim. En soldaki, ortada duran babam gibi, 1980 yıllarında Saddam rejimi tarafından öldürüldü. 1990'da da iki amcam katledildi. Annem 2000 yılında öldü. Üç kız kardeşim var, ikisi Suriye'de. Küçük kız kardeşim de Madrid'de."

İdris Ghidi, Türk kahvesi yapmıştı.

"Kurdo'nun selamı var."

İdris Ghidi bir şey demedi.

"Senden ne istediğimi açıkladı mı?"

"Bana bir iş vereceğini söyledi, ama ne olduğunu belirtmedi. Baştan söyleyeyim ki yasa dışı bir şey yapmam. Bu tür şeylere girecek hâlim yok."

"Senden yasa dışı bir şey yapmanı istemiyorum ama sıradan bir şey de değil. Birkaç hafta sürecek bir iş. Her gün yalnızca birkaç dakikanı ayıracaksın, bunun için haftada sana 1.000 kron ödeyeceğim. Ödemeyi elden yapacağım, vergi dairesinin haberi olmayacak."

"İyi. İş ne?"

"Sahlgrenska Hastanesi'nde çalışıyorsun. İşlerinden biri, her gün ya da daha kesin konuşursak haftada altı gün, yoğun bakım servisindeki koridor C 11'i temizlemek."

İdris Ghidi başıyla onayladı.

"Ne istediğime gelince..." Mikael Blomkvist, masanın üzerinden

ona doğru eğilerek meramını anlattı.

Savcı Richard Ekström ziyaretçisini düşünceli bir ifadeyle inceledi. Komiser Georg Nyström'le üçüncü defa görüşüyordu. Komiserin kısa kesilmiş gri saçlarının çerçevelediği koyunsu bir suratı vardı. İlk ziyaretini Zalachenko öldürüldükten sonra yapmış, SÄPO elemanı olduğunu teyit eden kimliğini göstermişti. Alçak sesle uzun süre konuşmuşlardı.

"Alacağın kararlar için herhangi bir şekilde seni etki altına almak ya da işini nasıl yapacağını öğretmek gibi bir niyetimin olmadığını anlaman çok önemli," dedi Nyström.

Ekström başını salladı.

"Ayrıca sana verdiğim bilgilerin hiçbir koşul altında açıklanamayacağının altını da çizmeliyim."

"Anlıyorum," dedi Ekström.

İşin doğrusuna bakılırsa, hiçbir şey anlamamıştı. Ancak bir sürü soru sorarak aptal gibi görünmek istemiyordu. Anlayabildiği tek şey Zalachenko olayının mümkün olduğu kadar dikkatle ele alınması gerektiğiydi. Ayrıca Nyström'ün ziyaretinin resmî olmadığını ama SÄPO'nun yüksek katlarının bilgisi dâhilinde olduğunu da anlamıştı.

"Hayat memat meselesi," dedi Nyström. "SÄPO, Zalachenko'yla ilgili her şeye gizlilik damgası vurdu. Bir tek, iltica etmiş eski bir Sovyet ajanı olduğunu ve Rusların 1970'li yıllarda batıya karşı yürüttüğü operasyonlarda anahtar bir rol oynadığını söyleyebilirim."

"Vay be... Mikael Blomkvist de bunu iddia ediyordu."

"Blomkvist bu konuda doğru söylüyor, ne de olsa gazeteci. Bazen İsveç savunmasının sırlarına ayağı takılıyor."

"Bunları yayınlayacak."

"Elbette yayınlayacak. İyisiyle kötüsüyle basını temsil ediyor. Demokratik bir ülkede yaşıyoruz, basının yazdıklarına karışamayız. İşin kötü tarafı Blomkvist, Zalachenko hakkındaki gerçeğin Yalnızca bir kısmını biliyor, bunların önemli bir kısmı da yanlış bilgiler."

"Anlıyorum."

"Blomkvist'in bir türlü anlayamadığı şu; eğer Zalachenko olayı ortaya dökülüıse Ruslar, Rusya'daki ajanlarımız ve kaynaklarımızı ortaya çıkarırlar. Bu da hayatını demokrasi için riske atmış insanların öldürülmeleri anlamına gelir."

"Ama Rusya artık demokratik bir ülke değil mi? Demek istediğim, bütün bunlar komünist rejim zamanında..."

"Bu bir şeyi değiştirmez. Rusya'da bizim adımıza casusluk faaliyeti yürütmüş insanların hayatlarından bahsediyoruz. Çok uzun yıllar geçmiş bile olsa, dünyadaki hiçbir ülke bunu kabullenemez. Ayrıca kaynaklarımızdan bir kısmı hâlâ aktif..."

Aslında bunların hepsi palavraydı ama Ekström bunu bilemezdi. Nyström'ün söylediği her sözcüğe inanmak zorundaydı. Üstelik İsveç'in en gizli sırlarının kendine anlatılması Ekström'ün gururunu okşamıştı. İsveç İstihbarat Teşkilatı'nın Rus savunmasını aşmış olması karşısında da şaşkınlığa uğramıştı. Bu tür bilgiler elbette ki ortalığa saçılamazdı.

"Seninle ilgili bir değerlendirme yapıldıktan sonra, bana ilişkiye geçme görevi verildi," dedi Nyström.

Baştan çıkarmanın en önemli tarafı insanların zayıf yönlerini bulmaktı. Savcı Ekström'ün zayıf tarafı da kendisinin çok önemli olduğuna inanmasıydı. Ayrıca diğer birçok insan gibi yağlanmaktan hoşlanıyordu. Çok az insanın bildiği sırları anlatmak için onu seçmişlerdi.

"Senin emniyet camiasında saygı duyulan biri olduğunu biliyoruz...

Tabii hükümet katında da," diye ekledi Nyström.

Ekström'ün ağzı kulaklarına varıyordu. Hükümetten, adı anılmayan kişiler ona güven duyuyorlardı. Eğer kartlarını iyi kullanırsa, günün birinde ona olan minnet borçlarını öderlerdi, yani onu parlak bir kariyer bekliyordu.

"Güveninize teşekkür ederim... Peki, benden ne istiyorsunuz?"

"Benim görevim sana gizli bilgileri iletmek, bu öykünün nasıl karmaşık bir hâl aldığını elbette ki biliyorsun. Diğer taraftan da, senin sorumluğunda yasal bir süreç işliyor. Hiç kimse... ne hükümet ne de SÄPO bu soruşturmayı nasıl yapacağına karışabilir. Senin işin gerçekleri bulup suçlular hakkında dava açmak. Hukuk sisteminin en önemli halkasısın." Ekström başını salladı.

"Ama diğer taraftan Zalachenko hakkındaki bilgiler dışarı sızarsa bu ulusal bir felakete yol açar."

"Peki... Bu ziyaretinizin amacı ne?"

"Her şeyden önce seni durumun vahameti hakkında bilgilendirmek istedim. İsveç, İkinci Dünya Savaşı'ndan beri, böylesi kritik bir durumu hiç yaşamadı. Başka bir deyimle İsveç'in kaderi şimdi senin ellerinde."

"Senin patronun kim?"

"Üzgünüm. Bu konu üzerine çalışan insanların ismini açıklayamam ama talimatları düşünülebilecek en yüksek makamdan aldığımı söyleyebilirim."

Aman Tanrım, hükümet adına çalışıyor. Politik bir skandala yol açmamak için, tabii ki bunu açıklayamaz.

Ekström zokayı yutmuştu.

"Sana ancak bilgi vererek yardımcı olabilir, konumum itibariyle bu ülkenin en gizli belgelerini sunabilirim. SÄPO'nun içinden, benim

dışımda hiç kimseyle konuşmayacaksın. Bu labirentte sana yol göstermek benim görevim. Eğer değişik çıkarlar arasında çatışma baş gösterirse, birlikte bir çözüm bulacağız."

"Anlıyorum. Sana ve meslektaşlarına işimi kolaylaştırmaya çalıştığınız için teşekkür ederim."

"Oldukça müşkül bir durumdayız ama yine de yasal sürecin işlemesini istiyoruz."

"Güzel. Bütün bunların gizli kalacağına sizi temin ederim. Gizlilik damgası vurulmuş belgelerle ilk defa karşılaşmıyorum... "

"Elbette ilk defa karşılaşmıyorsun, bunların hepsini biliyoruz."

Ekström düzinelerce soru sordu, Nyström bunları dikkatle not aldıktan sonra, uzun uzun cevapladı. Soruların önemli bir kısmı 1991 yılında Björck'ün hazırladığı rapor üzerineydi.

"Sorunlarımızdan biri bu," dedi Nyström.

Çok endişeli görünüyordu.

"Bu rapor açığa çıktığında bir analiz grubu kurup neredeyse 24 saat boyunca neler döndüğünü araştırdıktan sonra, sonuç çıkarabileceğimiz bir aşamaya geldik. Çıkardığımız sonuçlar hiç de hoş değil."

"Bu rapora göre SÄPO, psikiyatr Peter Teleborian'la iş birliği yapıp komplo kurarak Salander'i akıl hastanesine kapatmış."

"Keşke öyle olsaydı," dedi Nyström, zayıf bir gülümsemeyle.

"Keşke?"

"Evet. O zaman çözümü basitti. Bu bir suç işlendiğini gösterir, adalet de suçluların yakasına yapışırdı. Asıl sorun, bu raporun bizim arşivimizdeki orijinaliyle örtüşmemesi."

"Nasıl yani?"

Nyström mavi bir dosya çıkarıp açtı.

"İşte Gunnar Björck'ün 1991 yılında yazdığı gerçek rapor bu. Ayrıca Teleborian'la yaptığı yazışmaların orijinalleri de arşivde. Ortada dolaşan raporla, elimizdeki orijinali arasında çok büyük fark var."

"Lütfen açıklar mısınız?"

"Björck'ün intihar etmesi çok acı bir şey. Sanırım fahişelerle girdiği ilişkinin açıklanacağından korkarak büyük bir baskı altında kaldı. *Millennium* onu afişe etmek istiyordu. Tabii büyük bir umutsuzluğa düştü ve intihar etmeyi seçti."

"Vah vah!"

"Orijinal rapor Lisbeth Salander'in babasını öldürme girişiminden sonra yapılan bir araştırmayı içeriyor. Benzin bombasıyla Zalachenko'yu öldürmeye çalışmıştı. Blomkvist'in ele geçirdiği rapor, orijinalinin ilk otuz sayfasıyla aynı. Björck'ün çıkarsamalarının yazıldığı 33. sayfadan itibaren, birbirleriyle çelişmeye başlıyor."

"Nasıl çelişiyor?"

"Orijinal raporda Björck, beş açık tavsiyede bulunuyor. İşi hasıraltı etmek istemiyoruz ama söz konusu olan Zalachenko davasının basındaki tonunu düşürmek. Björck, Zalachenko'ıun -ağır yanık yaraları vardı- başka bir ülkede tedavisini öneriyor ve buna benzer şeyler. Ayrıca Lisbeth Salander'e de düşünülebilecek en iyi psikiyatrik bakımın verilmesini."

"Öyle mi?"

"Ortaya çıkan raporda birtakım sözcükler ustaca değiştirilmiş. 34. sayfada eğer biri ona Zalachenko hakkında sorular sorarsa, anlatacakları şüpheyle karşılansın diye, Björck'ün, Lisbeth Salander'in psikopatmış gibi gösterilmesini önerdiği yazıyor."

"Ve bu orijinal raporda yok, öyle mi?"

"Kesinlikle. Gunnar Björck böyle bir şeyi asla önermiyor. Zaten nasıl önerebilir ki, bu bir suç. O Salander'e gerekli bakımın verilmesini öneriyor ama Blomkvist'in elindeki kopyada bu bir komplo teorisine dönüştürülmüş."

"Orijinal raporu okuyabilir miyim?"

"Buyurun. Ama maalesef giderken almak zorundayım. Ayrıca Björck ile Teleborian arasındaki yazışmaların olduğu eke dikkatinizi çekmek isterim. Bu yazışmalar bütünüyle değiştirilmiş. Artık burada ince değişiklikler değil, kaba sahtekârlıklar söz konusu."

"Sahtekârlıklar?"

"Bu durumda kullanılabilecek en uygun sözcük bu. Orijinal yazışmalar, Teleborian'ın mahkeme kararıyla Lisbeth Salander'in psikolojik durumunu incelemekle görevlendirildiğini gösteriyor. Bunda bir tuhaflık yok. Lisbeth Salander o zaman 12 yaşında, benzin bombasıyla babasını öldürmeye çalışmış bir kız. Eğer psikiyatrik bir araştırma yapılmazsa, asıl bu tuhaf olurdu."

"Doğru söylüyorsun."

"Eğer o zaman sen savcı olsaydın, sanırım sosyal ve psikiyatrik bir araştırmanın yapılması gerektiğine karar verecektin."

"Kesinlikle."

"Teleborian ünlü bir çocuk psikiyatrı, saygı duyulan bir adamdı. Ayrıca adli tıpta çalışıyordu. Ona görev verildikten sonra, yapılması gereken muayeneyi yaparak, Lisbeth Salander'in ruhsal açıdan hasta olduğuna karar verdi... Sanırım işin teknik boyutlarına girmem gerekmez."

"Tamam... "

"Teleborian ulaştığı sonuçları, bir raporla Björck'e gönderdi ve mahkeme bu raporlara dayanarak Salander'in St. Stefan'da tedavi

edilmesi gerektiğine karar verdi."

"Anlıyorum."

"Blomkvist'in elindeki raporda Teleborian'ın yaptığı araştırmadan hiç bahsedilmiyor. Bunun yerine Björck'le Teleborian arasındaki yazışmalara yer verilmiş. Sözde, Björck, Teleborian'a sahtekârlık yapmasını söylüyor."

"Ve sen bunların çarpıtıldığını iddia ediyorsun."

"Kuşkusuz."

"Ama böyle bir sahtekârlık kimin işine yarar ki?"

Nyström elindeki raporu masaya koydu ve kaşlarını kaldırdı.

"İşte şimdi işin özüne ilişkin soruyu sordun?"

"Cevap?.."

"Bilemiyoruz, analiz grubumuz bu sorunun cevabını bulabilmek için ciddiyetle çalışıyor."

"Bütün bunları Blomkvist uydurmuş olamaz mı?"

Nyström bir kahkaha attı.

"Aslında ilk başta biz de böyle düşündük. Ama değil. Biz bu sahtekârlığın uzun yıllar önce yapıldığını düşünüyoruz. Büyük ihtimalle orijinal raporun yazıldığı tarihle aynı zamanda."

"Vay be!"

"Tabii bundan hoş sonuçlar çıkmaz. Bu raporun sahtesini yapan konudan epeyce haberdar demektir. Ayrıca sahtekâr her kimse, Gunnar Björck'ün kullandığı daktiloyu kullanmış."

"Yani..."

"Björck'ün raporu *nerede* yazdığını bilemiyoruz. Evindeki daktiloda, iş yerinde ya da başka bir yerde yazmış olabilir. İki olasılık

üzerine düşünüyoruz. Birincisi, bu sahtekârlığı yapan psikiyatri kliniği ya da adli tıptan, Teleborian'a zarar vermek isteyen biri. İkincisi, bütünüyle başka bir amaçla hareket eden, SÄPO'nun içinden biri."

"Ama niçin?"

"Bu, 1991'de yazıldı. SÄPO'nun içinde Zalachenko'nun izini süren bir Rus ajanı olabilir. Bunun için eski personel kayıtlarını itinayla gözden geçiriyoruz."

"Ama eğer KGB bunu öğrenseydi... yıllar önce açığa çıkardı."

"Haklısın. Ama tam da o zamanlar Sovyetler Birliği'nin çöktüğünü ve KGB'nin dağıldığını unutma. Ne tür engeller çıktı bilmiyoruz, belki de planladıkları operasyonu rafa kaldırmışlardır. KGB'nin belge sahteciliği ve dezenformasyon konusunda usta olduğunu da unutmayalım."

"Ama KGB böyle bir sahtekârlık yapmakla ne ummuş olabilir?"

"Bunu biz de bilmiyoruz. Belki de İsveç hükümetini bir skandala sürüklemek istemişler."

Ekström alt dudağını ısırdı.

"Yani Salander hakkında verilen tıbbi raporların doğru olduğunu söylüyorsun."

"Tabii ki. Kuşkusuz doğru. Halk diliyle konuşursak Salander zırdeli. Bundan hiç şüphen olmasın. Psikiyatri kliniğine kapatılması çok isabetli bir karardı."

"**K**lozetler mi?" dedi Malin Eriksson, şüpheli bir ifadeyle. Sesinden, Henry Cortez'in kendisiyle dalga geçtiğini düşündüğü seziliyordu.

"Evet, klozetler," diye tekrarladı Henry Cortez.

"Klozetler hakkında bir haber yapmak istiyorsun. *Millennium*'da?"

Monika Nilsson, gülmesini engelleyemedi. Cuma günkü toplantıda ondaki gizli coşkuyu fark etmişti. Ocağa bir öykü koyan her gazetecide gördüğü işareti görmüştü Cortez'de.

"İyi, seni dinliyoruz."

"Çok basit," dedi Henry Cortez. "İsveç'in en ayrıcalıklı endüstrisi, yapı endüstrisidir. Her ne kadar Skanska, Londra'da ve başka yerlerde büroları varmış gibi davransa da, dışarı taşınması imkânsız tek endüstri de bu. Binalar İsveç'te yapılmak zorunda."

"İyi de bunun neresi haber?"

"Yarı haber sayılabilir. Yapı endüstrisi diğer endüstrilerden farklı, diğerlerinin rekabete ve verimliliğe ihtiyaçları var. Eğer Volvo son modeline benzer bir araba daha üretmeye kalkarsa, iki milyon krona satmak zorunda. Normal bir endüstri, fiyat baskısı altında, ama yapı endüstrisi böyle değil. Onlar fiyatlara aldırmıyor, metrekare fiyatları durmadan artıyor ve devlet bunun bütünüyle akıl dışı bir düzeye yükselmemesi için yapı endüstrisini durmadan sübvanse ediyor."

"Burada bir haber var mı?"

"Bekle. Biraz karmaşık bir şey. Eğer hamburger fiyatları, yapı endüstrisindeki fiyatlarla aynı ölçüde artıyor olsaydı, 1970'li yıllardan bu yana yaklaşık yüz elli krona yükselmeliydi. Patates ve içeceği de eklersek, bu fiyat kaça yükselirdi düşünemiyorum bile. Ama *Millennium*'dan aldığını maaşla hamburger yiyemezdim. Bu masanın etrafındaki kaç kişi gidip de yüz krona hamburger alır?"

Hiç kimse bir şey demedi.

"Suskunluğunuzu anlıyorum. NCC, Lidingö'de üst üste yığılmış kutu gibi evler yapıyor. Üç odalı bir evin kirası 10-12 bin kron, içinizden kaçı bu parayı ödeyebilir."

"Ben ödeyemem," dedi Monika Nilsson.

"Arna senin zaten Danvikstull'da, babandan kalma bir evin var, satarsan yaklaşık yarım milyon eder. Peki, evinden taşınmak isteyen 20 yaşında biri ne yapacak? Ekonomik durumları taşınmalarına el vermez. İkinci ya da üçüncü elden ev tutmak zorundalar ya da emekli oluncaya kadar ailelerinin yanında kalacaklar."

"Klozetler resme ne zaman girecek?" diye merakla sordu Christer Malm.

"Şimdi ona geliyorum. Soru şu, daire fiyatları niçin bu kadar yüksek? Çünkü ev satın almak isteyenler fiyatların nasıl konulduğunu bilmiyorlar. Basit bir ifadeyle söylersek, belediyeler Skanska gibi yapı şirketlerini arayarak yüz tane daire ısmarlıyor ve kaça mal olacağını soruyorlar. Skanska bir hesap yapıp 500 milyon krona mal olacağım söylüyor. Yani metrekaresi X krona geliyor, sen de böyle bir eve taşınmak istediğinde ayda 10 bini gözden çıkarmak zorunda kalıyorsun. İnsan hamburgerden vazgeçebilir ama bir yerde oturmaktan vazgeçemez ki. Yani ne olursa olsun ödemek zorundasın."

"Lütfen Henry, konuya gel."

"Tamam, konu bu işte. İşe yaramaz bir yere taşınmak için 10 bin papeli gözden çıkarmak zorunda kalıyoruz. Çünkü yapı şirketi fiyatları düşürmeyi umursamıyor. Müşteri ne de olsa ödeyecek. Yapı sektörünün en büyük masrafı malzeme. Yapı malzemeleri kendi fiyatlarını belirleyen toptancılardan alınıyor. Gerçek bir rekabet olmadığından bir küvet 5.000 krona mal oluyor. Aynı üretici, aynı küveti Almanya'da 2.000 krona satıyor. Bu fiyat değişikliğini açıklayacak mantıklı bir üretim maliyeti de yok."

"Tamam."

"Bunların bir kısmım 1990 yılında hükümetin atadığı yapı masrafları denetleme komisyonunun raporlarında okuyabilirsiniz. O günden sonra da pek bir şey değişmedi. Hiç kimse yapı şirketlerinin

mantık dışı fiyatlarım tartışmıyor. Bir bina ısmarlıyorlar ve ne istenirse kuzu kuzu ödüyorlar. Daha sonra bu fiyatlar kiracılara yıkılıyor."

"Henry, klozetler?"

"Yapı masrafları denetleme komisyonu kurulduktan sonra yerel düzeyde, genellikle Stockholm dışında, küçük birtakım değişiklikler oldu. Yüksek fiyatlardan perişan olup bu gidişe dur diyen girişimciler çıktı. Örneğin Karlskronahem şirketi, malzemelerini kendi satın alarak diğerlerinden daha ucuza binalar yapabildi. Üstelik İsveç Ticaret Odası işe el attı. Yapı malzemelerinin inanılmaz pahalı olduğunu düşündüklerinden, aynı kalitedeki malzemeleri daha ucuza mal etmenin yollarım aramaya başladılar. Bu nedenle, bir yıl önce Ålvsjö'de açılan Yapı Malzemeleri Fuarı'nda küçük çaplı bir çatışma yaşandı. Ticaret Odası, Tayland'dan, 500 krona klozet satan bir iş adamını davet etmişti."

"Öyle mi? Ee?"

"Onun tek rakibi Vitavara AB adında toptancı bir İsveç şirketi. Klozetlerin tanesini 1.700 krona satıyor. Bunun üzerine belediyelerdeki aklı başında insanlar, alınlarını kaşıyarak, Tayland'da 500 krona satılan klozetlerin burada niçin 1.700 kron olduğunu merak etmeye başladılar"

"Belki daha iyi kalitededir," dedi Lottie Karim.

"Hayır. Aynı kalite."

"Tayland," dedi Christer Malm. "Burnuma çocuk emeği kokusu geliyor. Fiyatlar bunun için ucuzdur."

"Hayır," dedi Henry Cortez. "Çocukları genellikle tekstil sanayi ve hediyelik eşya sanayinde çalıştırıyorlar. Tabii bir de sübyancıların hizmetine sunuyorlar. Benim bahsettiğim gerçek bir sanayi. Birleşmiş Milletler çocuk emeğinin kullanılmamasına dikkat ediyor. Ben bu

şirketi araştırdım, işlerini düzgün yapıyorlar. Beyaz eşya alanında büyük, modern ve saygın bir yerleri var."

"O zaman... Ücretlerin düşük olduğu bir ülkeden bahsediyoruz. Bu da yazacağın haberle, Tayland endüstrisinin İsveç'teki yapı malzemeleri endüstrisini rekabetle yok etmesini istediğin anlamına gelecek. Yüksek ücretlerle çalışan İsveçli işçileri atın, iş yerlerini kapatın, Tayland'dan ucuz mal ithal edin. Sendikalar sana iyi bir puan vermezler."

Dudaklarına bir gülümseme yayılan Henry Cortez, oturduğu koltuğa gömüldü. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

"Yine yanıldınız," dedi. "Vitavara AB'nin 1.700 krona sattığı klozetleri nerede ürettiğini tahmin edin."

Yazı işleri odasına bir sessizlik çöktü.

"Vietnam," dedi Henry Cortez.

"Olamaz!" dedi Malin Eriksson.

"Olur," dedi Henry. "En azından on yıldır klozetlerini orada üretiyorlar, isveçli işçiler 1990'da kapının önüne konuldular."

"İnanılmaz!"

"Şimdi asıl soruna geliyoruz. Eğer biz bu klozetleri Vietnam'dan doğrudan ithal edersek tanesi 390 krona gelecek. Peki, Tayland'la Vietnam arasındaki fiyat farkının nedenini tahmin edebiliyor musunuz?"

"Sakın... "

Henry Cortez başını salladı, gülümsemesi genişlemişti.

"Vitavara AB, Fong Soo Endüstri adında bir şirketle taşeron sözleşmesi yapmış. Bu şirket Birleşmiş Milletler'in kara listesinde kayıtlı. 2001 yılında yapılan bir araştırmada çocuk emeği

kullandıkları ortaya çıkmış. Ama asıl olarak mahkûm emeği kullanıyorlar."

Malin Eriksson birden gülümsedi.

"Bu çok iyi bir haber," dedi. "Müthiş bir haber. Büyüdüğünde kesin gazeteci olursun. Bu öyküyü ne kadar sürede hazırlayabilirsin?"

"İki haftada. Araştırmam gereken birkaç uluslararası ticaret faaliyeti var. Bir de öyküye kötü bir adam bulmalıyım, yani Vitavara AB'nin sahibini araştıracağım."

"Yani haziran sayısına yetiştirebiliriz," dedi Malin umutla.

"*No problem*."

Cinayet Masası Komiseri Bublanski, Savcı Richard Ekström'ü ifadesiz gözlerle süzdü. Kırk dakikadır toplantıdalardı. Masasının kenarında duran İsveç Anayasası kitabını alıp, Ekström'ün başına çalmak için güçlü bir istek duyuyordu Bublanski. Bunu yaparsa ne olacağını düşünüyordu. Kuşkusuz akşam gazeteleri bu haberi manşetten verir ve hakkında yaralamaktan dava açılırdı. Bu isteği kafasından attı. Karşı taraf ne kadar kışkırtırsa kışkırtsın, sosyal bir insanın bu tür dürtülere karşı koyması gerekiyordu. Birileri bu tür dürtülere sık yenildiğinden, Bublanski göreve çağrılıyordu.

"Evet," dedi Ekström. "Sanırım hemfikiriz."

"Hayır, hemfikir değiliz," diyen Bublanski ayağa kalktı. "Ama hazırlık soruşturmasının şefi sensin."

Koridordan söylenerek geçen Bublanski, Curt Svensson ile Sonja Modig'i odasına çağırdı. Ekibinden Yalnızca ikisi vardı. Jerker Holmberg, ne yazık ki, iki haftalık bir izne ayrılmıştı.

"Gelirken kahve de alın," dedi Bublanski.

Svensson ile Modig gelip oturduktan sonra Bublanski, Ekström'le yaptığı toplantıda not aldığı defteri açtı.

"Durum şu, Savcı Ekström, Lisbeth Salander'in cinayet zanlısı olarak arandığı dava dosyasını kapattı. Yani artık Salander bizim soruşturma alanımızın dışında."

"Her şeye rağmen iyi bir adım," dedi Sonja Modig.

Curt Svensson her zamanki gibi sustu.

"Bundan hiç emin değilim," dedi Bublanski. "Stallarholmen ve Gosseberga'da olan olaylardan dolayı Salander, yaralama ve cinayete teşebbüsle suçlanıyor. Ama bu bizim yürüttüğümüz soruşturmadan ayrılıyor. Bizden bütün dikkatimizi Niedermann'ı bulmaya ve Nykvarn ormanlarındaki mezarları araştırmaya vermemiz isteniyor. Ekström'ün Salander'e karşı dava açacağı artık kesin. Dava Stockholm'e taşınıyor ve özel bir soruşturma başlatılıyor."

"Öyle mi?"

"Ve tahmin edin bu işin başına kim getiriliyor."

"Sanırım korktuğum kişi."

"Hans Faste tekrar görevine döndü. Salander soruşturmasında Ekström'e yardımcı olacak."

"Bu düpedüz aptallık. Faste, Salander hakkında yapılacak araştırma için uygun biri değil."

"Biliyorum. Ama Ekström'e iyi bir neden uydurmuş Faste... Nisan ayında girdiği bunalımdan beri raporluydu. Ekström'e göre bu onu tekrar işe ısındırmak için basit ve iyi bir dava."

Bir süre sessizlik oldu.

"Yani Salander hakkındaki bütün belgeleri öğleden sonra ona teslim edeceğiz."

"Gunnar Björck ve SÄPO hakkında yaptığımız araştırma dosyalarıyla, 1991'de hazırlanan rapor..."

"... Faste ve Ekström'e verilecek."

"Bu işten hiç hoşlanmadım," dedi Sonja Modig.

"Ben de. Ama patron Ekström ve bürokrasinin yüksek katlarıyla yakın bağları var. Kısaca bizim görevimiz katili yakalamak. Curt, durumumuz ne?"

"Niedermann sanki yer yarıldı da içine girdi. Mesleki hayatım boyunca böyle bir şey görmediğimi itiraf etmeliyim. Onu tanıyan ya da nerede olduğunu bilen tek bir Tanrı kulu yok."

"Mide bulandırıcı," dedi Sonja Modig. "Gosseberga'daki polis cinayetinden, polis yaralamaktan, Lisbeth Salander'i öldürmeye teşebbüsten, diş doktoru Anita Kaspersson'u kaçırıp yaralamaktan, artı Dag Svensson ve Mia Bergman'ı öldürmekten aranıyor ve bulunamıyor. Sayılan suçların çoğu için elimizde sürüsüne bereket teknik kanıt var."

"Yalnızca bir tanesi bile yeter. Svavelsjö MK'nin ekonomi uzmanı cinayeti soruşturması ne durumda?"

"Viktor Göransson ve kız arkadaşı Lena Nygren. Niedermann'ı olay yerine bağlayan teknik kanıtlar var; parmak izi ve Göransson'un bedeninden alınan DNA örnekleri. Niedermann'ın vurmaktan parmak derisi yüzülmüş."

"Tamam, Svavelsjö MK hakkında yeni bir şey var mı?"

"Magge Lundin, kodese girdikten sonra Sonny Nieminen, grubun şefi olmuş. Söylentilere göre, Niedermann'ın yerini bildirenlere ödül verecekmiş."

"Bu bile Niedermann'ın hâlâ yakalanmamasının ne kadar tuhaf olduğunu gösteriyor. Göransson'un arabasından haber var mı?"

"Anita Kaspersson'un arabasını Göransson'un evinin bahçesinde bulduk. Yani Niedermann araç değiştirmiş. Arabanın izine rastlayamadık."

"Şimdi kendimize şu soruyu sormalıyız, eğer Niedermann hâlâ İsveç'te saklanıyorsa nerede ve kimin yanında olabilir? Yoksa çoktan yurt dışına mı kaçtı. Fikrimiz ne?"

"Elimizde yurt dışına kaçtığına dair hiçbir ipucu yok ama mantıklı tek çözüm de bu görünüyor."

"O zaman arabayı nereye bıraktı?"

Sonja Modig ile Curt Svensson başlarını iki yana salladılar. Polislerin önüne gelen on olaydan dokuzu çok basit olurdu. Genellikle adını bildikleri birinin peşine düşerler, önce bir mantık zinciri kurar, sonra da ipuçlarını değerlendirirlerdi. Arkadaşları kim? Cezaevinde kimlerle birlikte kalmış? Kız arkadaşı nerede?

Kimlerle takılır? Cep telefonunu en son nerede kullanmış? Arabası nerede? Ve en sonunda aranan adam bulunurdu.

Ama Ronald Niedermann'ın ne erkek ne de kız arkadaşı vardı, ne cezaevine girmişti ne de cep telefonu kullanıyordu.

Aramalar daha çok Ronald Niedermann'ın kullandığını tahmin ettikleri Viktor Göransson'un arabasının izini sürerek yürütülüyordu. Bu araba, arama faaliyetlerinin nereye yoğunlaştırılacağına dair bir ipucu verecekti. Polisler arabayı birkaç gün içinde, büyük ihtimalle Stockholm'deki bir park alanında bulacaklarını ummuşlardı. Bütün ülkede köşe bucak aranmasına rağmen, arabadan hiçbir iz yoktu.

"Eğer yurt dışına kaçtıysa... Nereye kaçmıştır?"

"Alman vatandaşı. Belki Almanya'ya gitmiştir."

"Almanya'da aranıyor, Hamburg'daki eski arkadaşlarıyla da ilişkiye geçmemiş."

Curt Svensson elini kaldırdı.

"Eğer Almanya'ya kaçmayı düşünüyorduysa niçin Stockholm'e gitti? Malmö'ye ya da Öresund Köprüsü'ne gitmesi gerekmiyor muydu ya da feribotların kalktığı bir yere?"

"Marcus Erlander söylediğin yerlere yoğunlaştı, Danimarka polisine Göransson'un arabası hakkında bilgi verildi. Feribotlara binmediğini kesinlikle söyleyebiliriz."

"Stockholm'e geldi. Svavelsjö MK'nin kasası denilen adamı öldürdü. Bundan yüklü bir miktar parayı alarak tüydüğü sonucunu çıkarabiliriz. Peki, bundan sonraki adımı ne olur?"

"İsveç'ten çıkmak," dedi Bublanski. "Baltık ülkelerine giden feribotlardan birine binmiş olabilir. Göransson ile kız arkadaşı 9 Nisan günü öldürülmüşler, bu da feribota ancak ertesi sabah binebileceğini gösterir. Olaydan, yaklaşık 16 saat sonra haberdar olduk ve arabayı o zaman aramaya başladık."

"Eğer sabah feribotlarından birine binseydi, Göransson'un arabasını feribot limanlarından birinin yakınlarında bulurduk," dedi Sonja Modig.

"Göransson'un arabasını bulamamamızın daha basit bir nedeni olamaz mı," dedi Curt Svensson. "Belki Niedermann, Haparanda üzerinden kuzeye doğru gidip Bottenvien'in etrafında büyük bir daire çizerek Finlandiya'ya geçmiştir. Bunun için on altı saat yeterli bir süre."

"Mümkün. Ama o zaman da arabayı Finlandiya'da bir yerlerde terk etmesi gerekirdi, Finlandiyalı meslektaşlarımız da şimdiye kadar bulurlardı."

Uzun bir sessizlikten sonra, Bublanski ayağa kalkıp pencerenin kenarına dikildi.

"Göransson'un arabasının hâlâ bulunamaması, mantığı da,

tahminlerimizi de zorluyor. İsveç'te bir yerde saklanamaz mı, yazlık bir kulübe ya da..."

"Yazlık kulübe olacağım sanmıyorum, bu mevsimde bütün kulübeler doludur."

"Yeraltı dünyasını da hesaba katamayız... Bildiğimiz bir kız arkadaşı da yok."

Birçok konuda spekülasyon yaptılar ama ellerinde izleyebilecekleri somut bir ipucu yoktu.

Curt Svensson işten çıktıktan sonra Sonja Modig, Bublanski'nin odasına gidip kapısını çaldı.

"İki dakikan var mı?"

"Sorun ne?"

"Salander."

"İyi."

"Şu Ekström, Faste ve yeni dava konusu midemi bulandırdı.

Björck'ün raporunu sen de, ben de okuduk. Salander 1991 yılında tarumar edilmiş ve Ekström bunu biliyor. Peki, bu adam neyin peşinde?"

Bublanski okuma gözlüğünü çıkarıp gömleğinin cebine koydu.

"Bilmiyorum."

"Hiçbir tahminin yok mu?"

"Ekström, Björck'ün raporunun ve Teleborian'la yazışmalarının tahrif edildiğini iddia ediyor."

"Siktirsin. Eğer bu rapor tahrif edilseydi, sorguladığımızda Björck bize bunu söylerdi."

"Ekström üzerine gizlilik damgası vurulduğu için Björck'ün bu konuda konuşmayı reddettiğini söylüyor. Acele edip onu buraya getirttiğim için de beni suçluyorlar."

"Ben Ekström'den şüpheleniyorum."

"Birçok yerden baskı altında."

"Bu bir özür olamaz."

"Gerçeğin tekeli bizim elimizde değil. Ekström, raporun tahrif edildiğine dair elinde kanıt olduğunu söylüyor. Bu protokol numarasıyla yapılmış bir araştırma yokmuş. Tahrifatın çok ustaca yapıldığını, gerçekle fantezinin iç içe geçirildiğini iddia ediyor."

"Neresi gerçek, neresi fanteziymiş?"

"Genel çerçevesi doğruymuş. Zalachenko, Lisbeth Salander'in babası ve karısını döven piçin tekiymiş. Bildiğimiz şeyler... Kadın hiç polise başvurmadan yıllarca dayak yemiş. Lisbeth Salander benzin bombasıyla babasını öldürmeye teşebbüs ettikten sonra, işin aslını araştırsın diye Björck'e görev verilmiş. Björck'ün Teleborian'la yaptığı bütün yazışmalar tahrif edilmiş. Teleborian psikiyatrik bir muayene yaparak, Salander'in deli olduğuna karar vermiş. Savcı da davayı ortadan kaldırmış. Lisbeth Salander tedavi için St. Stefan'a kapatılmış."

"Eğer bir tahrifat varsa... Kim, niye yapmış?"

Bublanski ellerini iki yana açtı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Anladığım kadarıyla Ekström, Salander'in ruhsal durumunun tekrar incelenmesini isteyecek."

"Ben bunu kabul etmem," dedi Modig.

"Artık bizim elimizde değil. Salander olayından alındık."

"Ve yerimize Hans Faste geçti... Jan, eğer bu alçaklar yeniden Salander'in üstüne yüklenirlerse basına giderim."

"Hayır Sonja, bunu yapmayacaksın. Birinci olarak artık soruşturmayla bizim bir ilgimiz kalmadı. Ayrıca iddialarının hiçbir kanıtı yok. Bir paranoyak gibi görünürsün ve bütün kariyerin sona erer."

"O soruşturma hâlâ elimde," dedi Sonja Modig alçak sesle. "Curt Svensson için bir kopya çıkarmıştım, ama bir türlü vermeye vakit bulamadım."

"Eğer o soruşturmayı basına sızdırırsan sadece meslekten atılmakla kalmaz, suç da işlemiş olursun."

Sonja Modig susup amirine baktı.

"Sonja, hiçbir şey yapmayacaksın, bana söz ver."

Sonja tereddüt etti.

"Hayır Jan, söz verememem. Bu işte bir bityeniği var."

Bublanski başını salladı.

"Evet, bityeniği var, ama düşmanlarımızın kim olduğunu bile bilmiyoruz."

Sonja Modig başını yana eğdi.

"Bir şey yapmayı düşünüyor musun?"

"Bunu senle tartışamam, bana güven. Cuma akşamındayız, tatilin tadını çıkar. Hadi evine git. Bu konuşma hiç olmadı."

Cumartesi öğleden sonra 13.30'da güvenlik görevlisi Niklas Adamsson, üç hafta sonra sınava gireceği ekonomi kitabından başını kaldırıp temizlik makinesinden çıkan fırça seslerine kulak kabarttı.

Bu topal kara kafaydı. Her zaman Adamsson'a nazikçe selam verir ama hiç konuşmazdı. Adamsson, birkaç kez ona şaka yapmaya kalkmış ama güldürmeyi başaramamıştı. Bir temizlik spreyi çıkarıp danışmanın masasına sıktığını ve bir bezle kuruladığını gördü. Arkasından paspası alarak temizlik makinesinin erişemediği yerleri paspasladı. Niklas Adamsson tekrar burnunu kitaba gömerek okumaya devam etti.

Temizlikçinin koridorun sonuna, onun olduğu yere gelmesi on dakikayı buldu. Başlarıyla birbirlerini selamladılar. Adamsson ayağa kalktı, Lisbeth Salander'in odasının önünde, oturduğu sandalyenin altının temizlenmesini izledi. Bu temizlikçiyi neredeyse her nöbetinde görüyor ama ismini bir türlü hatırlayamıyordu. Şu kara kafa isimlerinden biriydi işte. Bununla birlikte, bir yandan adam mahkûmun odasını temizlemediğinden -bunu öğleden önce iki kadın temizlikçi yapıyordu- bir yandan da topal temizlikçide bir tehlike görmediğinden kimliğini kontrol etme ihtiyacı duymamıştı.

Temizlikçi koridorun temizliğini bitirdikten sonra, Lisbeth Salander'in hemen yanındaki bir odanın kapısını açtı. Göz ucuyla ona bakan Adamsson'u endişelendirecek bir şey yoktu. Bu oda temizlik odasıydı ve adam oraya her gün giriyordu. Temizlikçi, makinenin kovasını boşalttı, fırçaları temizledi ve odaya soktu.

İdris Ghidi koridorun sonunda güvenlik görevlisi olduğunu biliyordu. 25 yaşlarında sarışın bir adamdı bu. Haftada iki ya da üç gün aynı yerde oturuyor ve ulusal ekonomi kitabı okuyordu. Ghidi onun güvenlik şirketinde yarım gün çalışıp aynı zamanda okuduğu sonucunu çıkarttı. Bir tuğla etrafıyla ne kadar ilgileniyorsa o da o kadar ilgileniyordu.

Ghidi bir ara Lisbeth Salander'in odasına girmek isterse adamın ne yapacağını düşündü.

Mikael Blomkvist'in gerçekte neyin peşinde olduğunu da merak ediyordu. Başını iki yana salladı. Blomkvist'in 11 C'de yatan Lisbeth Salander'le bir ilişkisinin olduğunu gazetelerden okumuştu. İlk karşılaşmalarında ona gizlice bir şey vermesini isteyeceğini bekliyordu. Bunu kesinlikle reddederdi, çünkü Salander'in odasına girmesine izin verilmiyordu, üstelik Salander'i hiç görmemişti. Beklentilerinin aksine Mikael Blomkvist ondan böyle bir şey istememişti.

Yapacağı işte yasa dışı bir taraf göremiyordu. Kapı aralığından koridora baktı, Adamsson sandalyeye oturmuş kitabını okuyordu. İdris Ghidi etrafta kimsenin olmamasından memnundu. Temizlik odası koridorun sonunda olduğundan genellikle kimse uğramazdı. Temizlik önlüğünün cebinden bir Ericsson Z600 cep telefonu çıkarttı. Ghidi bu telefonun reklamlarını görmüştü. 3.500 kron değerindeki telefon, bir cep telefonunda bulunabilecek bütün inceliklere sahipti.

Telefonun ekranına baktı, açıktı ama sinyale ve titreşime kapalıydı. Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek Lisbeth Salander'in odasına açılan havalandırma deliğinin yuvarlak kapağını bir tornavidayla yerinden söktü. Cep telefonunu Mikael Blomkvist'in istediği gibi havalandırma deliğinin içine koydu.

Bütün bunlar yalnızca 30 saniye sürmüştü. Ertesi gün yalnızca 10 saniyesini alırdı. Bu defa cep telefonunu alıp bataryasını değiştirecek ve tekrar bırakacaktı. Eski bataryayı eve götürecek, yeniden şarj edecekti.

İdris Ghidi'nin görevi bundan ibaretti.

Ama bunun Salander'e ne faydası olacağım bir türlü anlayamıyordu. Onun tarafında, havalandırma deliğinin üzerinde sağlam parmaklıklar vardı. Bir merdiveni ve yıldız tornavidası olsa bile, ne yaparsa yapsın bu cep telefonuna ulaşamazdı. Bunları Mikael'e de anlattığında, "Biliyorum," demişti Mikael. "Zaten o

telefona hiç dokunmayacak."

İdris Ghidi, Mikael Blomkvist durmasını söyleyene kadar bu işi yapacaktı.

İş karşılığı haftada elden 1.000 kron alacak, üstüne üstlük iş bittiğinde de telefon onun olacaktı.

Bir kez daha başını salladı, Mikael Blomkvist'in sıkı bir şeyin peşinde olduğu belliydi ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Temizlik odasının havalandırma deliğine açık ama sessiz ve titreşimi kapalı bir cep telefonu yerleştirmenin hikmetini anlamak onun entelektüel düzeyini aşıyordu. Eğer Mikael Blomkvist, Lisbeth Salander'le iletişim kurmak istiyorsa, temizlikçi kadınlardan birine rüşvet vererek telefonu ona vermelerini sağlardı. Kısacası Ghidi, Mikael'in davranışında mantıklı bir şey göremiyordu.

Hoş Mikael haftada 1.000 kronu ödediği sürece ne yaptığı onu ilgilendirmiyordu. Bu konuda soru sormak aklından bile geçmemişti.

Dr. Anders Jonasson kırk yaşlarındaki bir adamın evinin önündeki korkuluklara dayandığını gördüğünde adımlarını yavaşlattı. Adamın yüzü tanıdıktı ve adamın selamlama tarzından kendisini tanıdığı sonucunu çıkarttı.

"Doktor Jonasson?"

"Evet."

"Sizi böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama iş yerinizde ziyaret etmek istemedim. Biraz konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında ve siz kimsiniz?"

"Adım Mikael Blomkvist, gazeteciyim. *Millennium* dergisinde çalışıyorum. Lisbeth Salander hakkında konuşmak istiyorum."

"Tabii ya, sizi şimdi tamdım. Lisbeth'i bulup acili arayan sizdiniz... Kurşun yarasının üzerine gümüş selobantı siz mi yapıştırdınız?"

"Evet."

"Çok akıllıca bir davramş. Ama maalesef hastalarım hakkında konuşamam. Siz de başkaları gibi Sahlgrenska Hastanesi'nin basın sözcüsüne başvurabilirsiniz."

"Beni yanlış anladınız, bilgi istemiyorum, özel bir nedenle buradayım. Bana tek bir söz etmeniz ya da bilgi vermeniz gerekmiyor. Aksine ben sizi bilgilendirmek istiyorum."

Anders Jonasson kaşlarını kaldırdı.

"Lütfen," diye üsteledi Blomkvist. "Cerrahların evinin önünde bekleyip onları taciz etmek gibi bir huyum yok. Ama sizinle konuşmak istediğim şey çok ciddi. Sokağın aşağısında bir kafe var, size bir kahve ısmarlayabilir miyim?"

"Ne konuşmak istiyorsunuz?"

"Lisbeth Salander'in geleceği ve iyiliği hakkında. Ben onun arkadaşıyım."

Anders Jonasson uzun süre tereddüt etti, eğer Mikael Blomkvist değil de başka biri olsaydı -tanımadığı bir adam bu şekilde karşısına çıksaydı- kesinlikle reddederdi. Ama Blomkvist tanınmış biriydi, dolayısıyla bir kötülük beklenemezdi.

"Hiçbir koşul altında röportaj vermem ve hastam hakkında konuşmam."

"Tamam," dedi Mikael.

Anders Jonasson, Mikael Blomkvist'le birlikte kafeye gitmeyi kabul etmişti.

Kahvelerini aldıktan sonra, "Sorun ne?" dedi tarafsız bir ifadeyle.

"Dinlerim ama hiçbir yorum yapmam."

"Konuştuklarımızı basına aktaracağımdan korkuyorsanız, böyle bir şeyin olmayacağını baştan söyleyeyim. Bana sorulursa, biz hiç buluşmadık."

"İyi."

"Sizden bir şey yapmanızı rica edeceğim. Ama bunun ne olduğunu söylemeden önce, böyle bir talebi ahlaki olarak niçin kabullenmeniz gerektiğini açıklamak istiyorum."

"Bu konuşmadan hiç hoşlanmadım."

"Yalnızca dinleyin. Lisbeth Salander'in doktoru olarak, fiziksel ve ruhsal sağlığından sorumlusunuz. Benim de arkadaş olarak sorumluluklarım var. Doktor değilim, beynini deşip mermi çıkaramam, ama başka yeteneklerim var, onun iyiliği için bir şeyler yapabilirim."

"Ee?"

"Gazeteciyim, onu bu hâle getiren gerçekleri ortaya çıkarabilirim."

"İyi, yapın o zaman!"

"Sorunun ne olduğunu size sözcüğü sözcüğüne anlatacağım, kararı siz vereceksiniz."

"Öyle mi?"

"Biliyorsunuz Annika Giannini Lisbeth'in avukatı, onunla karşılaştınız."

Anders Jonasson başını salladı.

"Annika, benim kız kardeşim. Lisbeth'i savunması için onu ben tuttum."

"Güzel."

"Nüfus kayıtlarına bakarak kız kardeşim olduğunu görebilirsiniz. Şimdi sizden isteyeceğim şeyi ondan isteyemem. Lisbeth hakkında benimle konuşmuyor, onun da susma yükümlülüğü var ve bütünüyle başka kurallara bağlı."

"Hımm."

"Sanırım Lisbeth hakkında gazetelerde yazılanları okumuşsunuzdur."

"Okudum."

"Gazeteler onu psikopat, lezbiyen bir seri katilmiş gibi resmediyorlar. Hepsi yalan. Lisbeth Salander psikopat değil, senin benim kadar akıllı, cinsel eğilimleri de hiç kimseyi ilgilendirmez."

"Eğer doğru biliyorsam bu konuda birtakım değişiklikler oldu. Lisbeth Salander'in işlediği söylenilen cinayetler için şimdi bir Alman'ı arıyorlar."

"Doğrusu da bu. Ronald Niedermann vicdansız bir katil, Lisbeth'in güçlü düşmanları var, bunların bir kısmı SÄPO'dan."

Anders Jonasson'un yüzü şüpheli bir ifadeyle buruştu.

"Lisbeth Salander, SÄPO'nun ne pahasına olursa olsun korumaya çalıştığı sırlarından birine ayağı takıldığı için, daha 12 yaşındayken Uppsala'daki çocuk psikiyatrisi kliniğine kapatıldı. Hastanede öldürülen babası Alexander Zalachenko iltica etmiş bir Rus ajanı. Soğuk savaşın kutsal emaneti. Ayrıca Lisbeth'in annesini yıllar boyunca dövmüş, Lisbeth de benzin bombasıyla babasını öldürmeye çalışmış. Bunun üzerine onu çocuk kliniğine kapatmışlar."

"İyi de bunda ne var? Eğer babasını öldürmeye teşebbüs ettiyse, elbette psikiyatrik bakım görmesi gerekir."

"O kadar basit değil. Bu işin arkası çok karanlık. Yakında yayınlayacağım öyküye göre SÄPO, neler döndüğünü çok iyi biliyordu

ve önemli bir bilgi kaynağı gibi gördüğünden Zalachenko'yu korumaya çalıştı. Lisbeth Salander'i ayakaltından kaldırmak için sahte teşhis koydurdular."

Anders Jonasson öylesine şaşkın bir ifadeyle bakıyordu ki Mikael gülümsemekten kendini alamadı.

"Anlattığım her şeyi belgeleyebilirim. Lisbeth Salander'in mahkemesinden hemen önce bir sürü belge yayınlayacağım, ortalık cehenneme dönecek."

"Peki."

"SÄPO'nun ayak işlerini yapan iki doktorun, Salander'i nasıl diri diri deliler evine gömmeye çalıştıklarım açıklayacak, acımadan ipliklerini pazara çıkaracağım. Doktorlardan biri saygı duyulan tanınmış biri. Dediğim gibi elimde yeterince belge var."

"Eğer bu işe doktorlar bulaştıysa, mesleğimiz için utanç verici bir şey."

"Hayır, bu kolektif bir suç değil, Yalnızca bu işe bulaşanların utanması gerekiyor. Aynı şey SÄPO için de söz konusu. Sanırım içlerinde iyi insanlar da vardır. Benim bahsettiğim gizli bir grup. Bu grup Lisbeth 18 yaşına bastıktan sonra onu tekrar akıl hastanesine kapatmaya çalıştı, ama bu defa başaramadı. Lisbeth'e bir vasi atandı. Açılacak mahkemede tekrar faaliyete geçecekler ve kızın üzerine mümkün olduğu kadar bok atmaya çalışacaklar. Ben, daha doğrusu kız kardeşim, Lisbeth'in beraat etmesi için elinden geleni yapacak. Hakkındaki gayrimümeyyiz kararını da kaldırtacak."

"Tamam."

"Ama onun cephaneliğe ihtiyacı var. İçinde bulunduğumuz durumda oyunun kuralları bunu gerektiriyor. Ayrıca birtakım polislerin, bu savaşta Lisbeth'in yanında yer aldıklarını da söylemeliyim. Ama soruşturma savası karşı cephede duruyor."

"Bak sen."

"Lisbeth'in mahkeme öncesi yardıma ihtiyacı var."

"İyi de, ben avukat değilim."

"Biliyorum, doktorsunuz ve Lisbeth'le ilişkiye geçme imkânınız var."

Anders Jonasson gözlerini kıstı.

"Sizden isteyeceğim şey yasal açıdan meşru değil, hatta büyük ihtimalle ceza gerektirecek bir davranış."

"Ee?"

"Ama ahlaki açıdan meşru, onu koruması gereken insanlar, Lisbeth Salander'in haklarını bile isteye çiğnediler."

Doktor Jonasson dikkat kesildi.

"Bir sürü örnek verebilirim. Bildiğiniz gibi Lisbeth Salander'e ziyaretçi yasağı konuldu, gazete okuyamıyor, dış dünyayla iletişim kuramıyor. Ayrıca savcı, avukatına basınla konuşma yasağı koydu. Annika kahramanca kuralların içinde kalırken, savcı Lisbeth Salander hakkında gazetecilere bir sürü bilgi sızdırıyor. Onlar da Lisbeth'e her türlü çamuru atmaktan çekinmiyorlar."

"Çok yazık."

"Örneğin şu haber." Mikael, bir hafta öncesinin akşam gazetesini havaya kaldırdı. "Soruşturma grubundan bir kaynak Lisbeth Salander'in akli dengesinin yerinde olmadığını iddia ediyor ve gazete de onun psikolojik durumu üzerine bir sürü spekülasyon yapıyor."

"Bu haberi okudum, saçmalık."

"Sizce Salander deli mi?"

"Bu konuda bir şey diyemem, bununla birlikte psikolojik durumu hakkında hiçbir araştırma yapılmadı. Yani bu haber uydurma."

"Öyle, ama ben bu yalan haberlerin arkasında Ekström hesabına çalışan Hans Faste adında bir polisin olduğunu ispat edebilirim. Yani bu haberleri Ekström yayıyor."

"Öyle mi?"

"Ekström mahkemenin kapalı kapılar ardında sürdürülmesi için çabalıyor, yani Lisbeth Salander'e yöneltilen suçlamaların kanıtı diye sunulan şeyleri dışarıdan hiç kimse değerlendiremeyecek. Daha da kötüsü... Savcı, onu izole etti, yani Lisbeth kendini savunmak için gerekli araştırmayı yapamayacak."

"Eğer doğru biliyorsam, bunu onun adına avukatı yapacaktır."

"Lisbeth belki sizin de anladığınız gibi çok özel bir insan. Kız kardeşime açıklayamayacağım birtakım sırları var. Mahkemede bunları kullanıp kullanmayacağı ona kalmış."

"Ee?"

"Kendini savunabilmek için Lisbeth'in buna ihtiyacı var."

Mikael Blomkvist masanın üzerine Lisbeth Salander'in el bilgisayarıyla şarj aletini koydu.

"Lisbeth Salander'in cephaneliğindeki en önemli silahı bu. Buna ihtiyacı var."

Anders Jonasson şüpheli bir ifadeyle el bilgisayarına baktı.

"Bunu niçin onun avukatına vermiyorsunuz?"

"Çünkü kanıtlara nasıl ulaşılacağını bir tek Lisbeth Salander biliyor."

Anders Jonasson bilgisayara dokunmadan uzun süre baktı.

"Size şu Doktor Teleborian'ın kim olduğunu anlatmak istiyorum," dedi Mikael ve önemli belgeleri koyduğu dosyayı çıkarttı.

Alçak sesle iki saat kadar konuştular.

Cumartesi akşamı saat sekizde, Milton Security'den çıkan Dragan Armansky, yürüyerek St. Paulsgatan'daki sinagoga gitti. Sinagogun kapısını haham açtı.

"Burada bir tanıdığımla görüşecektim," dedi Armansky.

"Bir kat yukarıda, size yolu göstereyim."

Armansky, hahamın verdiği kippayı alıp biraz tereddüt ettikten sonra başına taktı. Müslüman bir ailede yetişmişti, günlük rutinlerinde ne sinagogu ziyaret etmek ne de başlarına kippa takmak vardı. Rahatsız olmuştu.

Jan Bublanski'nin başında da kippa vardı.

"Merhaba Dragan, bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Haham rahatça konuşabileceğimiz bir oda verdi bize."

Armansky, Bublanski'nin karşısına oturdu.

"Sanırım bu gizlilik için bir nedenin vardır."

"Uzatmayacağım, senin Lisbeth Salander'in arkadaşı olduğunu biliyorum."

Armansky başını salladı.

"Lisbeth Salander'e yardım etmek için Blomkvist'le birlikte neler çevirdiğinizi öğrenmek istiyorum."

"Niçin bir şeyler çevirdiğimizi düşünüyorsun ki?"

"Çünkü Savcı Richard Ekström, Milton Security'nin Salander araştırmasının ne aşamada olduğunu defalarca sordu. Bunları iş olsun diye sormuyor. Basına, başına iş açacak malzeme sızdırmanızdan endişeleniyor."

"Hımm."

"Ekström bu kadar endişeli olduğuna göre, ya bir şeyler seziyor ya da biliyor. En azından ben onun, bir şeylerin döndüğünden endişelenen biriyle konuştuğunu düşünüyorum."

"Biri?"

"Dragan, saklambaç oynamayı bırak. Salander'in 1991 yılında hukuki bir haksızlığa kurban gittiğini biliyorsun. Mahkeme başladığında yine buna benzer bir şeyin olacağından korkuyorum."

"Demokrasiyle yönetilen bir ülkenin polisisin, eğer elinde böyle bir bilgi varsa önlem alman gerekir."

Bublanski iç çekti.

"Elbette bir şey yapacağım ama nasıl?"

"Ne söylemek istiyorsun, anlat."

"Blomkvist'le birlikte neler çevirdiğinizi öğrenmek istiyorum, Sanırım kollarınızı kavuşturup oturmuyorsunuzdur."

"Bu iş biraz karışık, sana nasıl güvenebilirim."

"Mikael Blomkvist'in ele geçirdiği 1991 yılında hazırlanmış bir rapor var... "

"Biliyorum."

"Artık o rapor elimde değil."

"Benim de. Blomkvist ve kız kardeşinin elindeki raporlar kayboldu."

"Kayıp mı?"

"Blomkvist'in elindeki örneği evinden çaldılar, Annika Giannini'nin elindeki kopya da Göteborg'da uğradığı bir saldırıda alındı ve bütün bunlar Zalachenko'nun öldürüldüğü gün oldu."

Bublanski'nin dili tutulmuştu.

"Niçin bizim haberimiz olmadı?"

"Mikael Blomkvist'in ifade ettiği gibi: Sonsuz bir zamanın içinde, bir şeyleri yayınlamak için doğru tek bir an vardır."

"Ama siz... Yayınlamayı mı düşünüyor?"

Armansky kısaca başını salladı.

"Göteborg'da bir saldırı ve Stockholm'de bir hırsızlık, hem de aynı gün. Demek ki düşmanlarımız iyi organize olmuşlar," dedi Bublanski.

"Ayrıca Giannini'nin telefonunun dinlendiğini de söyleyeyim."

"Birileri durmadan suç işliyor."

"Sorun bu birilerinin kim olduğu," dedi Armansky.

"Bence de. Björck'ün raporunun hasıraltı edilmesi en çok SÄPO'nun işine gelir. Ama Dragan... İsveç İstihbarat Teşkilatı'ndan söz ediyoruz. Yani bir devlet kurumundan. Bu işin arkasında SÄPO'nun olduğuna inanmak istemiyorum. Üstelik SÄPO'nun böyle bir yeteneğinin olduğunu da sanmıyorum."

"Biliyorum. Bunu sindirmek benim için de zor ama birinin Sahlgrenska Hastanesi'ne girip Zalachenko'nun kafasına kurşun sıktığı ortada."

Bublanski susarken, Armansky tabuta son çiviyi de çakti.

"Ve Gunnar Björck'ün birdenbire intihar ettiği de."

"Yani bunun bir cinayet olduğunu düşünüyorsunuz. Göteborg Cinayet Masası komiserlerinden Marcus Erlander'i tanıyorum, ona göre bütün belirtiler, hasta bir adamın bunalıma girip kendini astığı yönündeymiş. Björck olayını biz de inceledik. Her şey intihar olduğunu gösteriyor."

"Evert Gullberg 78 yaşındaydı," dedi Armansky. "Kanserdi ve ölmek üzereydi. Cinayetten aylar önce bir klinikte depresyon tedavisi

görmüş. Operasyon bölümü şefimiz Fråklund'dan Gullberg hakkındaki resmî belgelerin hepsini incelemesini istedim."

"Ee?"

"1940 yılında Karlskrona'da askerliğini yapmış, hukuk okumuş ve vergi hukuku danışmanlığı yapmak için özel bir şirket kurmuş. Stockholm'de 30 yıldır faaliyetteymiş, düşük bütçeli özel müşterilere hizmet veren bir şirket... Bu özel müşterilerin kim oldukları bilinmiyor. 1991 yılında emekli olmuş, 1994'te doğum yeri Laholm'e taşınmış... Dikkat çeken bir şey yok."

"Ama?"

"Şaşırtıcı birkaç ayrıntı var. Fråklund, Gullberg'le ilgili hiçbir referans bulamadı. Hiçbir basın organında adı geçmiyor, müşterilerinin kim olduğu bilinmiyor. Sanki sektörde hiç yokmuş gibi bir şey."

"Ne demek istiyorsun?"

"SÄPO'nun adamı olduğu ortada. Zalachenko, İsveç'e sığınmış bir Rus ajanıydı. Onunla SÄPO'nun dışında kim ilgilenebilir? Sonra, 1991 yılında Salander'in akıl hastanesine kapatılmasını başka kim organize edebilir? On beş yıl sonra yapılan hırsızlığı, saldırıyı, telefon dinlemelerini saymıyorum... Ama yine de ben bütün bunların arkasında SÄPO'nun olduğunu düşünmüyorum. Mikael Blomkvist onlara Zalachenko kulübü diyor... SÄPO'nun koridorlarında gizlenen, soğuk savaş yılarından kalma, karanlık, savaş çığırtkanı bir grup."

"Peki, biz ne yapabiliriz?" dedi Bublanski.

12. BÖLÜM

15 MAYIS, PAZAR -16 MAYIS, PAZARTESİ

SÄPO'nun Anayasa Koruma Dairesi'nin (AKD) şefi Torsten Edklinth, kulak memesiyle oynayarak Milton Security'nin CEO'suna bakıyordu. Dragan Armansky onu aramış, ısrarla pazar akşamı Lidingö'deki evine yemeğe davet etmişti. Armansky'nin karısı Ritva'nın yaptığı harika güveç yenildikten ve nezaketin gerektirdiği konuşmalar yapıldıktan sonra, Ritva televizyonun karşısında bir koltuğa oturarak onları yalnız bırakmıştı. Edklinth, Armansky'nin neyin peşinde olduğunu merak ediyordu. Armansky, Lisbeth Salander'in öyküsünü anlatmaya başlamıştı.

Edklinth elindeki kırmızı şarap bardağını çevirip duruyordu.

Armansky ile Edklinth on iki yıldır tanışıyorlardı. Tanışmalarına vesile olan olay sol partinin kadın milletvekillerinden birinin anonim tehditler almasıydı. Milletvekili durumu parlamentodaki grup liderine bildirmiş, o da parlamentonun güvenlik bölümüne iletmişti. Tehdit mektupları son derece kabaydı. Mektupları yazan her kimse, milletvekilini tanıyor gibiydi. Olay sonunda SÄPO'ya havale edilmişti.

SÄPO'nun Özel Koruma Dairesi'nin bütçesi o zamanlar çok düşüktü, kaynakları kısıtlıydı. Bölüm, kralı, başbakanı, bakanları ve gerek duyulduğunda da parti liderlerini koruyordu. İhtiyaç kaynakları aştığından, İsveçli politikacıların çoğu ciddi bir korumadan yoksun kalıyorlardı. Milletvekilleri Yalnızca resmî bir görev üstlenmişlerse korunuyorlar, görev bittikten sonra kendi kaderlerine terk

ediliyorlardı. Eğer bir manyak onları izleyip bir şey yapmak isterse rahatlıkla yapabilirdi. Söz konusu milletvekilinin, SÄPO'nun kendisini koruyabileceğine olan inancı kısa zamanda sarsılmıştı.

Nacka'da oturuyordu. Bir akşam evine geldiğinde evin arka kapısından birinin girdiğini, oturma odasının duvarlarına cinsel içerikli, aşağılayıcı yazılar yazdığım görmüştü. Üstelik adamın yatak odasında mastürbasyon yaptığını gösteren izler de vardı. Söz konusu kadın milletvekili bu olay üzerine Milton Security'yi aramış ve özel koruma istemişti. Bu kararından da SÄPO'yu haberdar etmemişti. Bu nedenle ertesi sabah bir okul ziyareti sırasında resmî ve özel goriller arasında bir münakaşa yaşanmıştı.

O zamanlar Torsten Edklinth, Özel Koruma Dairesi'nin müdür yardımcısıydı. Resmî gorillerin yapacağı bir işi, özel gorillerin yapmasından içgüdüsel olarak hoşlanmıyordu. Bununla birlikte kadın milletvekilini şikâyetlerinde haklı buluyordu. Devletin görevini hakkıyla yapmadığının, kadının yatağında otuz bir çekilmesinden daha iyi bir kanıtı olamazdı. Ateşe körükle gitmek yerine Milton Security'nin CEO'su Armansky'yi aramış ve bir öğlen yemeğinde buluşmuşlardı. Durumu, SÄPO'nun sandığından daha vahim gördüğünden yapmıştı bunu. Kadının sıkı bir korumaya ihtiyacı olduğu ortadaydı. Ayrıca Edklinth, Armansky'nin adamlarının Yalnızca yetenekli değil, gerekli teknik donanımlara sahip olduğunu da biliyordu. Bütün sorumluluk Armansky'nin adamlarına verilerek çözülmüştü sorun. Soruşturmayı SÄPO yürütecek, Milton Security'nin ücretini de SÄPO ödeyecekti.

Bu iki adam birbirlerinden hoşlanmış, ilerisi için de iş birliği yapmaya karar vermişlerdi. Geçen yıllarda birkaç defa bunu hayata geçirmişlerdi. Dragan Armansky'nin mesleki yeteneklerine büyük saygısı vardı Edklinth'in. Bu yüzden Armansky, özel bir görüşme için akşam yemeğine davet ettiğinde çok fazla direnmemişti.

Ama Armansky'nin, kucağına pimi çekilmiş bir bomba koyacağını

tahmin etmiyordu.

"Eğer seni doğru anladıysam, SÄPO'nun ciddi bir suç işlediğini söylüyorsun."

"Hayır," dedi Armansky, "beni yanlış anladın. SÄPO'nun içinden birilerinin suç işlediğini söylüyorum. Bu faaliyetlerin SÄPO'nun başındakiler ya da hükümet tarafından desteklendiğine dair en küçük bir şüphe duymadım."

Edklinth, Christer Malm'in çektiği fotoğraflara dikkatle baktı, fotoğrafların birinde bir adam KAB plakalı bir arabaya biniyordu.

"Dragan... Bu bir şaka değil, değil mi?"

"Keşke şaka olsaydı."

Edklinth bir süre düşündü.

"Peki, Tanrı aşkına ne yapmamı bekliyorsun?"

Ertesi sabah Torsten Edklinth gözlüğünü itinayla temizlerken düşüncelere dalmışta. Kır saçlı, koca kulaklı, sert ifadeli bir adamdı. Ama şimdi yüzündeki o sert ifade yerini endişeye bırakmıştı. Emniyet Genel Müdürlüğü'ndeki makamındaydı. Gecenin büyük bir bölümünü Armansky'nin anlattıklarını düşünerek geçirmişti.

Bunlar pek hoş düşünceler değildi. SÄPO bir yandan bütün partilerin (neredeyse hepsinin) gözünde İsveç'in değer biçilmez kurumlarından biriyken, diğer yandan yine aynı partiler bu kuruma şüpheyle yaklaşır ve hakkında hayalî komplo teorileri üretirlerdi. Kurum, tartışmasız, çok sayıda skandalın altına imza atmıştı, özellikle 1970'li yıllarda radikal sol gruplara karşı... Birtakım anayasal suçlar kesinlikle işlenmişti. Ama kuruma çok sert eleştiriler yönelten beş resmî araştırmadan sonra yeni bir kuşak yetişmişti. Bunlar emniyet teşkilatının mali, asayiş ve dolandırıcılık

şubelerinden gelen, politik fantezilerinin değil, gerçek suçların peşinde koşarak tecrübe kazanmış elemanlardı.

SÄPO modernize edilmişti, bu işte AKD öncü bir rol üstlenmişti. Görevleri, ülkenin güvenliğine yöneltilmiş tehditleri açığa çıkarmak ve ülkeyi tehditlere karşı korumaktı. Bu tehditler şöyle tanımlanıyordu: *Anayasal düzeni şiddet, tehdit ve zorla değiştirmeye, siyasi karar organları ya da makamları belirli bir doğrultuda karar almaya zorlamak ya da bir vatandaşın anayasayla belirlenmiş temel özgürlük ve haklarını kısıtlamaya yönelik faaliyetler.*

Yani AKD'nin görevi, İsveç demokrasisini gerçek ya da olası tehlikelere karşı korumaktı. Bu tehditlerin başında anarşistler ve Naziler geliyordu. Çünkü anarşistler, sivil itaatsizlik adı altında, örneğin deri mağazalarını yakıyorlardı, Naziler zaten Nazi olduklarından demokrasi için bir tehdittiler.

Torsten Edklinth, hukuk eğitimi almış, işe savcı olarak başlamış, daha sonra da SÄPO'da 21 yıl çalışmıştı. Önce Özel Koruma Dairesi'nin yöneticisi olarak aktif bir görev yapmış, daha sonra AKD'nin analiz bölümünde bir süre çalışmış ve büro yöneticiliğine yükselmişti. Başka bir deyişle, İsveç demokrasisini savunmayı üstlenen bir kurumun, polisiye bölümünün en yüksek şefi olmuştu. Torsten Edklinth kendini demokrat olarak tanımlıyordu, onun gözünde bunun tanımı açıktı. Parlamentonun belirlediği anayasanın işlemesini gözetmek demekti.

İsveç demokrasisi İÖY harfleriyle ifade edilen tek bir yasa üzerine inşa edilmiş gibiydi. İfade Özgürlüğü Yasası. İÖY düşünme, inanç ve ifade özgürlüğünü garanti altına alıyordu. Bu, bütün İsveç vatandaşları gibi, taş kafa Nazilerden, etrafı yakıp yıkan anarşistlere kadar herkesi kapsıyordu.

Diğer yasalar, örneğin Kuvvetler Ayrılığı Yasası gibi, yalnızca İÖY'nin süsleriydiler. Yani İÖY, demokrasinin üzerine inşa edildiği ve

çiğnenmesi hâlinde yıkıldığı temel yasaydı. Bu nedenle Edklinth temel görevinin İsveç vatandaşlarının düşünme, ifade ve inanç özgürlüğünü korumak olduğunu düşünüyordu. Düşünülen, ifade edilen ve inanılan şeylerin onun kişisel fikir ve inançlarıyla çatışmasının hiçbir önemi yoktu.

Ama bu özgürlük, ifade özgürlüğü fanatikleri ve ırkçıların kültür politikalarında ifade ettikleri gibi sınırsız da değildi. Her demokrasinin sınırı vardı. İÖY'nin sınırları basın yasasıyla çizilmişti. Bu yasa demokrasiye karşı dört tehdidi gösteriyordu: İcra edenler ne kadar sanatsal bir faaliyetmiş gibi resmederse resmetsin çocuk pornografisi ve cinsel şiddeti teşvik eden ifadeler, birilerini suça teşvik ve sevk etmek, bir bireye iftira atarak onurunu çiğnemek ve bir halk grubuna karşı nefreti körüklemek yasaktı.

Parlamento tarafından belirlenen Basın Özgürlüğü Yasası (BÖY) toplumun ve demokrasinin kabul edebileceği sınırlarla kuşatılmıştı. Başka bir deyimle çerçevesi medeni bir toplum tarafından çizilmiş bir sözleşmeydi. Yasanın temeli, hiç kimsenin bir diğerini ötekileştiremeyeceği ve aşağılayamayacağıydı.

İÖY ve BÖY, makamları yasaların korunması için tedbirler almaya mecbur ediyordu. İsveç'te bu koruma görevi iki kuruma verilmişti. Bunlardan biri başsavcılık makamıydı. Başsavcılık makamı BÖY'ye karşı işlenen suçları ele alırdı.

Torsten Edklinth bu kurumdan pek memnun değildi. Ona göre başsavcılık makamı İsveç anayasasına karşı işlenilen suçlar konusunda çok yumuşak başlı davranıyor, ancak çok olağanüstü durumlarda dava açıyorlardı. Savcılık, demokrasinin prensiplerinin çok önemli olduğunu, sınırlanmaları için ancak olağanüstü hâllerde dava açılabileceğini savunuyordu. Bu tutum son yıllarda sorgulanmaya, özellikle de İsveç'in Helsinki Komitesi Genel Sekreteri Robert Hårdh'un hazırlattığı rapordan sonra çok eleştiri almaya başlamıştı. Bu rapora göre, bir halk grubuna karşı nefreti körükleyenlerin

herhangi bir ceza alması neredeyse imkânsızdı.

Diğer kurum SÄPO'nun Anayasa Koruma Dairesi'ydi. Kurumun müdürü Torsten Edklinth işini son derece ciddiye alıyordu. Ona göre İsveç Emniyet Teşkilatı'nda üstlenilebilecek en önemli görev buydu, bu makamı başka hiçbir makamla değişmezdi. Bütün İsveç'te, görevi siyasi polislik olarak tanımlanıp yasal yetkilerle donatılmış tek insan oydu. Bu görev büyük bir bilgelik ve sağlam bir adalet duygusunu gerektiriyordu. Birçok ülkede yaşanan tecrübeler, siyasi polislerin demokrasi için gerçek bir tehdide dönüştüğünü göstermişti.

Basın ve kamuoyu, AKD'nin temel görevinin, Nazileri ve fanatik militanları kontrol altinda tutmak olduğuna inanıyordu. Bu kesinlikle doğruydu, anayasanın korunması açısından bunların kontrol altında tutulması gerekiyordu, ama dairenin görevleri bunlarla sınırlı değildi. Örneğin kral ya da genelkurmay başkanı çıldırır da parlamentarizmin artık miladını doldurduğunu, parlamentonun feshedilerek yerine diktatörlüğün geçirilmesi gerektiğini söylerlerse, hemen AKD'nin hedefi olurlardı. Eğer bir grup polis kendilerini yasaların üzerinde görüp bireylerin yasayla garanti altına alınmış haklarım çiğnerlerse AKD hemen harekete geçerdi. Bu gibi ciddi durumlarda hemen bir araştırma yapılır ve başsavcılık makamı göreve davet edilirdi.

Dairenin sorunu Yalnızca inceleme ve analiz yapmak ama fiili bir müdahalede bulunamamaktı. Örneğin bir Nazi grubu tutuklanacaksa bunu ancak emniyet güçleri veya SÄPO'da başka bölümler yapabilirdi.

Torsten Edklinth'in gözünde bu tatmin edici değildi. Neredeyse bütün demokratik ülkelerde, makamların demokrasiye karşı işlediği suçları ele alan bağımsız bir anayasa mahkemesi ya da buna benzer bir kurum vardı. İsveç'te bu görev başsavcılık makamı ya da kamu denetçisine verilmişti. Eğer İsveç'te bir anayasa mahkemesi olsaydı, Lisbeth Salander'in avukatı müvekkilinin anayasal hakları çiğnendiği için İsveç devletini dava edebilirdi. Anayasa mahkemesi de bu konudaki bütün belgeleri ister, başbakan da dâhil olmak üzere suç

işleyen herkesi sorgulayıp mahkûm edebilirdi. Ama şimdi avukat Yalnızca kamu denetçisine başvurabilirdi. Kamu denetçisinin de SÄPO'nun binasına girip dosyaları inceleme yetkisi yoktu.

Torsten Edklinth, anayasa mahkemesinin kurulması için faaliyet gösterenlerin yıllarca sözcülüğünü üstlenmişti. Eğer bir anayasa mahkemesi olsaydı Dragan Armansky'den aldığı bilgilerle polise suç duyurusunda bulunur ve bütün belgeler anayasa mahkemesinin elinde toplanırdı. Arkasından da gerekli olan hukuki süreç başlardı.

Ama şimdi, Torsten Edklinth'in soruşturma açmak için hiçbir hukuki yetkisi yoktu.

İç çekip, üst dudağının altına bir tutam tütün yerleştirdi.

Eğer Dragan Armansky'nin verdiği bilgiler doğruysa, SÄPO'nun yönetici kadrosundan birileri İsveçli bir kadına karşı işlenen ağır bir suça göz yummuşlar, arkasından da sahte rapor düzenleterek onu akıl hastanesine kapatmışlar, üstelik eski bir Rus ajanının silah taşıma yasasını çiğnemesine, uyuşturucu ve kadın ticareti işine girmesine yeşil ışık yakmışlardı. Torsten Edklinth, dudaklarını büzdü. Bütün bu süreçte yasaların kaç defa çiğnendiğini hesaplamak bile istemiyordu. Mikael Blomkvist'in evine girilmiş, Lisbeth Salander'in avukatına saldırılmış ve belki de -Edklinth buna bir türlü inanmak istemiyordu- Alexander Zalachenko öldürtülmüştü.

Bütün bunlar, Torsten Edklinth'in içine kaşık daldırmak için en küçük bir istek bile duymadığı tuhaf bir çorbaydı. Ama ne var ki daha Dragan Armansky onu akşam yemeğine çağırır çağırmaz bu işe bulaşmıştı.

Bu durumun altından nasıl kalkacaktı? Biçimsel açıdan sorunun cevabı basitti. Eğer Armansky'nin anlattıkları doğruysa -Lisbeth Salander'in yasalarla belirlenmiş hakları ve özgürlüğü elinden alındıysa- sorumlulara karşı yasal işlemin başlatılması gerekiyordu. Anayasal açıdan bakıldığında, SÄPO'nun içine, politik karar

organlarım ya da makamları kendi görüşleri doğrultusunda yönlendirmek isteyen yılanlar yuvalanmıştı. Bunu açığa çıkarmak AKD'nin görevleri arasındaydı. Torsten Edklinth bir suç işlendiğini öğrenmişti, bir yasa adamı olarak görevi, hemen savcıyla ilişkiye geçip suç duyurusunda bulunmaktı. Ama bu iş göründüğü kadar kolay değildi. Kısacası, çok karmaşık bir durumdu.

Cinayet Masası Komiseri Monica Figuerola, İsveç'te pek rastlanmayan soyadına karşın, İsveç'in Dalama bölgesinde doğmuştu. Gustav Vasa'dan beri İsveç'e yerleşmiş bir sülalenin üyesiydi. Dikkat çekici bir kadındı, bunun birkaç nedeni vardı. 36 yaşında, mavi gözlü ve 1.84 boyundaydı. Kısa kesilmiş açık sarı saçları kıvırcıktı, düzgün bir fiziği vardı ve kendisini çekici gösteren kıyafetler giyiyordu.

Çok fit bir vücudu vardı.

Onlu yaşlarda ileri düzeyde atletizmle ilgilenmiş, on yedi yaşında İsveç'in olimpiyat takımına seçilmişti. Daha sonra atletizmi bırakmış, haftada beş akşam antrenmana başlamıştı. O kadar çok antrenman yapıyordu ki yapmadığı zamanlar endorfin krizine giriyordu.

Koşmuş, ağırlık kaldırmış, tenis oynamış, karate, hatta on yıl da vücut geliştirme sporu yapmıştı. Bedeniyle kurduğu bu yakın ilişkiyi iki yıl önce, dramatik ölçüde azaltarak günde iki saat ağırlık kaldırmakla yetinmişti. Şimdi her gün Yalnızca kısa bir süre spor yapmasına rağmen, kasları öylesine gelişmişti ki kötü niyetli arkadaşları ona "Bay Figuerola" diyorlardı. Kolsuz tişörtler ya da yazlık elbiseler giydiğinde pazıları ve omuz kasları çok göze batıyordu.

Vücut yapısının dışında, birçok erkek meslektaşını rahatsız edecek ölçüde zekiydi. Liseyi en yüksek dereceyle bitirmiş, yirmili yaşlarda polis akademisinden mezun olmuş, Uppsala polisinde görev yaparken -on yıl- bir yandan da hukuk okumuştu. Ayrıca sırf zevk için Siyasal

Bilgiler Fakültesinden de diploma almıştı. Polisiye ya da buna benzer romanları nadiren okurken, uluslararası hukuktan antik tarihe kadar geniş bir ilgi alanı vardı.

Gezici görevden ayrılıp Cinayet Masası'na geçmesi Uppsala sokaklarının güvenliği açısından büyük bir kayıptı. Daha sonra mali suçlar konusunda uzmanlaşmıştı. 2000 yılında SÄPO'ya başvurup Uppsala'daki bürolarında çalışmaya başlamış, sonra 2001'de, Stockholm'e taşınmıştı. Önce karşı ajanlık bölümünde çalışırken, babasını tanıyan ve kariyerini izleyen Torsten Edklinth tarafından AKD'ye alınmıştı.

Edklinth, Dragan Armansky'nin verdiği bilgiler konusunda harekete geçmeye karar verdikten sonra telefon açarak Monica Figuerola'yı odasına çağırdı. Monica, üç yıla yakın bir süredir AKD'de çalışıyordu, yani hâlâ, masa başı savaşçısı olmaktan çok, gerçek bir polisti.

Monica o gün dar bir kot pantolon ve açık mavi bir ceket giyinmişti. Ayağında hafif topuklu turkuaz sandaletler vardı.

Oturmasını söyleyen Edklinth, "Şu an neyle uğraşıyorsun?" diye sordu.

"İki hafta önce Sunne'de bir butiği soyanların peşindeyiz."

Mağaza soygunlarını izlemek aslında SÄPO'nun işi değildi, bu tür işleri asayiş ekipleri izlerdi. Monica Figuerola, AKD'nin politik suçları analiz eden beş kişilik ekibinin başındaydı. Bu grubun en büyük yardımcısı, asayiş şubesinin bilgisayarlarına kayıt edilen olaylardı. İsveç'in herhangi bir yerinde polise yapılan başvurular bu grubun bilgisayarında görülürdü. Bu bilgisayarlar, kara kafa, dazlak, gamalı haç, göçmen, anarşist, Nazi selamı, Nazi, milliyetçi demokrat, vatan haini, Yahudi orospu ve zenci sevici gibi 310 özel sözcüğe otomatik olarak tepki vermek üzere programlanmıştı. Eğer polis raporlarından birinde bu sözcüklerden biri geçerse bilgisayar hemen uyarıda bulunuyor, onlar da bu raporları özel olarak inceliyorlardı. Eğer

gerekli görürlerse, hemen araştırma yapıp gereken önlemleri alıyorlardı.

AKD'nin görevlerinden biri de ülke güvenliğine yöneltilmiş tehditler ve politik suçlar konusunda her yıl istatistik yayınlamaktı. Bu istatistikler yerel polis karakollarına yapılan ihbarların üzerine inşa ediliyordu. Sunne soygununda bilgisayar üç sözcük konusunda uyarmıştı: göçmen, apolet ve kara kafa. Maskeli ve silahlı iki genç, bir göçmenin butiğini soyarak 2780 kron ve birkaç karton sigara almışlardı. Soyguncuların birinin üzerinde, omuzlarında İsveç bayrağının olduğu bir mont vardı, diğer soyguncu butik sahibine "lanet kara kafa" diye defalarca bağırarak yere yatmaya zorlamıştı.

Bütün bunlar Figuerola ve meslektaşlarının, soygunun bir Nazi çetesinin işi olup olmadığını araştırmaya başlamaları için yeterliydi. Soyguncular ırkçı ifadeler sarf ettiklerinden, bu soygun ırkçı bir suç olarak değerlendirilebilirdi. Eğer durum düşündükleri gibiyse, gelecek yılın suç istatistiğine ırkçı faaliyet diye kaydedilecek, daha sonra yıllık toplantılarında analiz edilmek üzere Avrupa Birliği'nin Viyana'daki istatistik merkezine iletilecekti.

"Sana meşakkatli bir iş vereceğim," dedi Torsten Edklinth.

"Öyle mi?" dedi Figuerola.

"Bu işi üstlenirsen başın belaya girebilir hatta bütün kariyerin yerle bir olabilir."

"Anlıyorum."

"Ama eğer sen görevini başarırsan ve her şey benim düşündüğüm gibi çıkarsa geleceğin için önemli bir adım atmış olursun. Seni AKD'nin operasyon bölümüne atıyorum."

"Özür dilerim ama AKD'nin operasyon bölümü yok."

"Yoktu," dedi Torsten Edklinth, "ama şimdi böyle bir bölüm var. Bu sabah kurdum ve şimdilik tek bir çalışam var, o da sensin."

Monica şüpheli bir ifadeyle baktı.

"AKD'nin görevi anayasayı iç tehlikelere karşı, yani Naziler ve anarşistlere karşı korumak. Peki, bu tehdit kendi teşkilatımızdan gelirse ne yaparız?"

Edklinth yarım saat boyunca bir önceki akşam Dragan Armansky'den aldığı bilgileri aktardı.

"Bu iddiaların kaynağı kim?" diye merakla sordu Monica Figuerola.

"Bunun şimdilik bir önemi yok, dikkatini kaynaktan aldığını bilgilere ver."

"Ben Yalnızca kaynağa güvenip güvenmediğini merak ettim."

"Kaynağı yıllardır tanıyorum, çok güvenilir biri."

"Ama bütün bunlar... Bilemiyorum, çok gerçek dışı görünüyor."

Edklinth başını sallayarak, "Bir ajan öyküsü gibi," dedi.

"Peki, benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Şu andan itibaren diğer bütün görevlerinden alındın. Tek bir görevin var, bu öykünün gerçek olup olmadığını araştırmak. İddiaları doğrulamak ya da yalanlamak gibi bir çabaya girme ve yalnızca bana bilgi ver."

"Aman Tanrım!" dedi Monica Figuerola. "Başını belaya sokabilirsin derken neyi kastettiğini şimdi anlıyorum."

"Evet. Ama eğer anlatılanlar gerçekse... Bütün bu iddiaların minnacık bir kısmı bile gerçekse, anayasa ihlal edilmiş demektir ki hemen harekete geçmemiz gerekir."

"Nereden başlayacağım? Nasıl bir yol izleyeceğim?"

"En basitinden başla. Önce, 1991 yılında Gunnar Björck'ün yazdığı raporu oku. Daha sonra Mikael Blomkvist'i izlediği iddia edilen kişilerin kimliklerini araştır. Benim kaynağıma göre araba Göran

Mårtensson adında, Vållingby'de oturan 40 yaşında bir polise ait. Ayrıca Mikael Blomkvist'in fotoğrafçısının çektiği fotoğraftaki adamları araştır."

"Tamam."

"Daha sonra da Evert Gullberg'in geçmişini araştıracaksın. Bu ismi daha önce hiç duymadım ama kaynağıma göre SÄPO'yla bağlanüsı varmış."

"Yani SÄPO eski bir Rus ajanının öldürülmesi için 78 yaşında bir moruğu mu tutmuş? Hiç inandırıcı değil."

"Ne olursa olsun kontrol edeceksin ve bu çok gizli yürüyecek. Herhangi bir önlem almadan önce mutlaka bana bildir. Suda halkalar bırakmanı istemiyorum."

"Benden çok kapsamlı bir araştırma istiyorsun, bunu tek başıma nasıl yapacağım?"

"Tek başına yapmayacaksın, sen ilk adımı atacaksın. Eğer bana gelip hiçbir şey bulamadığını söylersen mesele yok. Ama eğer şüpheli bir şeylere ulaşırsan, ne yapacağımıza o zaman karar veririz."

Monica Figuerola öğle yemeği arasını Emniyet Müdürlüğünün jimnastik salonunda ağırlık kaldırmakla geçirdi. Daha sonra kahve, köfte ve pancar salatalı sandviç alarak odasına kapandı. Çalışma masasını temizledi, sandviçini yiyerek Gunnar Björck'ün raporunu okumaya başladı.

Rapora eklenen Björck ile Teleborian arasındaki yazışmaları da okudu. Her ismi ve her olayı araştırmak üzere not aldı. İki saat sonra ayağa kalkıp bir fincan kahve almak için odadan çıktı. SÄPO çalışanları için koyulan kurallara uyarak, kahve otomatına gitmeden önce odasının kapısını kilitledi.

Önce raporun kayıt numarasını araştırdı. Kayıt bölümünü aradı, bu numarada bir rapor olmadığını öğrendi. Daha sonra basın arşivine başvurdu, buradan daha iyi bir sonuç aldı. Akşam ve sabah gazeteleri, 1991 yılında Lundmakargatan'da bir adamın arabasının içinde yakıldığı haberlerini veriyordu. Kurban orta yaşlarda bir adamdı ama isim verilmiyordu. Akşam gazetelerinden biri, bir görgü tanığına dayanarak adamın bir kız çocuğu tarafından yakıldığını yazıyordu. Belli ki bu, Lisbeth Salander'in Zalachenko adında bir Rus ajanına yaptığı benzin bombalı saldırıydı. En azından böyle bir olay olmuştu.

Raporu hazırladığı söylenen Gunnar Björck diye biri gerçekten vardı. Göçmen bürosunda önemli bir görevdeydi, disk kayması nedeniyle rapor almış ve ne yazık ki intihar etmişti.

Personel bölümü Gunnar Björck'ün 1991 yılında neyle iştigal ettiğine dair bir bilgi vermiyordu. SÄPO, bu adam ve meslektaşları hakkındaki bilgileri gizli tutuyordu ki bu, teşkilat için alışıldık bir durumdu.

1991 yılında Lisbeth Salander'in Lundagatan'da oturduğu ve daha sonra St. Stefan çocuk psikiyatri kliniğine yatırıldığını doğrulayabildi. Demek ki Edklinth'in kaynağının verdiği bilginin bu kısmı da doğruydu, en azından raporla çelişmiyordu.

Peter Teleborian sık sık televizyonlarda görünen tanınmış bir psikiyatrdı. 1991 yılında St. Stefan'ın başhekimiydi.

Monica Figuerola, uzun bir süre bu raporun ne anlama geldiğini düşündükten sonra, personel bölümünün şef yardımcısını aradı.

"Biraz karışık bir soru soracağım," dedi.

"Ne?"

"AKD'de bir adamın güvenilirliği ve genel psikolojik sağlığı üzerine bir soruşturma yürütüyoruz. Bunun için güvenilir bir psikiyatr ya da

bu konuda karar verebilecek birine ihtiyacımız var. Bana Peter Teleborian diye birisini önerdiler. Bu adama güvenip güvenemeyeceğimi öğrenmek istiyorum."

Bir süre bekledikten sonra bilgi geldi.

"Doktor Teleborian SÄPO'nun zaman zaman danıştığı dışarıdan biri, güvenilir diye kaydedilmiş. Yani gizlilik kararı verilmiş konuları onunla tartışabilirsin. Ama ona başvurmadan önce bürokratik prosedürü izlemek zorundasın. Bunu önce şefinin kabul etmesi ve Teleborian'a danışman için sekreterliğe başvuruda bulunması gerekiyor."

Monica Figuerola'nın kalp atışları biraz hızlandı. Dar bir grubun dışında bilinmeyen bir bilgiyi doğrulatmıştı. Peter Teleborian, SÄPO'yla çalışıyordu. Bu raporun güvenilirliğinin altını çizen bir şeydi.

Raporu bir tarafa bıraktı ve Torsten Edklinth'in verdiği diğer bilgileri araştırmaya başladı. 1 Mayıs'ta Cafe Copacabana'da Mikael Blomkvist'in peşine takıldıkları iddia edilen, fotoğraftaki adamları inceledi.

Fotoğraftaki arabanın plakası rahatlıkla okunuyordu, gri Volvo'nun sahibi Göran Mårtensson'du. SÄPO'nun personel bölümünden, adamın SÄPO'da çalıştığını doğrulattı. Kalp atışları biraz daha hızlandı.

Göran Mårtensson, Özel Koruma'da çalışıyordu. Korumaydı. Birkaç defa başbakanı korumak için görev alan grubun içinde yer almıştı. Birkaç hafta önce geçici olarak Karşı Casusluk Servisi'ne alınmıştı. Alexander Zalachenko'yla Lisbeth Salander Sahlgrenska Hastanesi'ne götürüldükten birkaç gün sonra, 10 Nisan'da izne ayrılmıştı. Acil bir durum için personel ihtiyacı ortaya çıktığında bu tür geçici görev değişiklikleri olağandı.

Monica Figuerola, kısa bir süre birlikte çalıştığından kişisel olarak tanıdığı, Karşı Casusluk Servisi'nin şef yardımcısını aradı. Göran

Mårtensson eğer ciddi bir işle uğraşmıyorsa AKD'de ona ihtiyaçları olduğunu söyledi.

Adam şaşırarak Monica'nın yanlış bilgilendirildiğini söyledi, Özel Koruma'dan Göran Mårtensson, Karşı Casusluk Servisi'ne alınmamıştı.

Monica Figuerola, telefonu kapattıktan sonra düşünceli bir ifadeyle iki dakika telefonun ahizesine baktı. Özel Koruma'dakiler, Mårtensson'un geçici olarak Karşı Casusluk Servisi tarafından alındığını düşünüyorlardı ama böyle bir şey yoktu. Bu tür transferlerin kalem müdürü tarafından onaylanması gerekiyordu. Müdürü aramak için telefona uzanırken birden durdu, eğer Özel Koruma, Mårtensson'u başka bir bölüme verdiyse müdürün bunu mutlaka onaylaması gerekiyordu, yani kalem müdürü, Mårtensson'un Karşı Casusluk'ta olmadığını zaten biliyordu. Ayrıca Mårtensson'un başka bir bölümün hizmetinde olduğunu ve Mikael Blomkvist'i izlediğini de bilmesi gerekirdi.

Torsten Edklinth ona suda halkalar bırakmamasını söylemişti. Bu durumda müdüre bir şey sormak minnacık bir su birikintisine kocaman bir taş atmak anlamına gelirdi.

Pazartesi sabahı on buçukta cam kafese benzeyen odasında, çalışma masasına oturan Erika Berger, derin bir nefes aldı. Şimdi düşündüğü tek şey kahve odasından aldığı kahveyi içmekti. İlk iş günü saatlerini iki toplantıyla geçirmişti. On beş dakika süren ilk toplantıda Yayın Yönetmeni Yardımcısı Peter Fredriksson o gün yapılacak işleri özetlemişti. Anders Holm'e güvenini kaybettikten sonra Fredriksson'un yargılarına daha fazla güvenmek zorundaydı.

Yönetim Kurulu Başkanı Magnus Borgsjö, *SMP*'nin Ekonomi Şefi Christer Sellberg ve Bütçe Sorumlusu Ulf Flodin'le birlikte yaptığı ikinci toplantı bir saat sürmüştü. Toplantının konusu reklam gelirleri ve gazete satışlarındaki düşüştü. Bütçe sorumlusu ve ekonomi şefi

gazetenin giderlerini azaltmak için hemen önlem alınması gerektiğini düşünüyorlardı.

"Yılın ilk çeyreğini reklamlardaki küçük bir yükselme ve emekliye ayrılan iki personel sayesinde atlatabildik. Bunların yerine kimse alınmadı," dedi Ulf Flodin. "İkinci çeyreği daha az bir açıkla atlatabiliriz, ama *Metro ve Stockholm City* gibi bedava gazetelerin Stockholm'deki reklam pazarını daha çok ele geçirmeye başladığı ortada. Bu durumda üçüncü çeyreği belirgin bir bütçe açığıyla kapatacağımızı öngörebiliriz."

"Peki, ne yapacağız?" diye sordu Borgsjö.

"En akla uygun tasarruf yolu personel sayısını azaltmak. 2002'den beri hiç işçi çıkartmadık ama bu yıl en az 10 işçiyi çıkartmak zorundayız."

"Kimleri?" diye sordu Erika Berger.

"Oradan buradan kısıntıya gidebiliriz. Spor bölümünde şimdi 6,5 çalışan var, bunları beşe düşürebiliriz."

"Görünüşe göre spor bölümü şimdiden epeyce sefil durumda, eğer dediklerini yaparsak spor faaliyetlerini izleme işinden vazgeçmemiz gerekir."

Flodin omuzlarını silkti.

"Eğer daha iyi bir öneri varsa dinlemeye hazırım."

"Daha iyi bir önerim yok, ama eğer personelden kısıntıya gidersek daha ince bir gazete çıkartmak zorunda kalırız. Daha ince gazete de okuyucu sayısının azalması demektir, bu da reklam verenlerin sayısını azaltır."

"O sonsuz dilemma" dedi Sellberg.

"Ben buraya gazetenin durumunu düzelteyim diye alındım. Yani gazeteyi okuyucular için daha cazip kılmalıyım, bu nedenle atak

davranmak zorundayım. Ama bu işi personeli biçerek yapamam."

Borgsjö'ye döndü.

"Gazete daha ne kadar kan kaybedebilir? İşler düzelene kadar daha ne kadar bütçe açığına dayanabiliriz?"

Borgsjö dudaklarını büzdü.

"1990'lı yılların başından beri *SMP* konsolide edilmiş eski gelirleri yiyor. On yıl önceyle karşılaştırırsak tahvillerimizin değeri yüzde otuz düştü. Fonların önemli bir bölümünü bilgisayarlara harcadık. Kısaca yüklü giderlerimiz var"

"*SMP*'nin AXT adı verilen kendi metin düzenleme programını geliştirdiğini gördüm. Bu kaça patladı?"

"Yaklaşık 5 milyon krona."

"Bunun mantığını bir türlü anlayamıyorum. Piyasada daha ucuz, hazır programlar varken *SMP* niçin kendi programını geliştirmeye ihtiyaç duydu?"

"Bir bilsem, Erika... Cevaplayabilirsen sen cevapla. Önceki teknik servis şefi bizi ikna etti. Uzun vadede bunun daha kârlı olacağını ve programın lisansını başka gazetelere de satabileceğimizi söyledi."

"Peki, alan oldu mu?"

"Evet, Norveç'ten yerel bir gazete aldı."

"Aman ne parlak ticaret," dedi Erika Berger kuru bir sesle.

"İkinci soru: Beş yıllık eski PC'ler kullanıyoruz..."

"Önümüzdeki yıllarda yeni bilgisayarlara yatırım yapma imkânımız yok," dedi Flodin.

Tartışmalar bu minval üzerine sürüp gitti. Erika Berger itirazlarının Flodin ve Sellberg tarafından dikkate alınmadığının bilincine varmaya başlamıştı. Onlar için önemli olan tasarruftu,

bütçe sorumlusu ve ekonomi şefinin bakış açısından bu anlaşılabilir bir şeydi ama yeni göreve gelmiş genel yayın yönetmeni açısındansa kabul edilemezdi. Erika'yı en çok sinirlendiren sanki sözlüye kalkmış bir kız çocuğuymuş gibi itirazlarının gülümsemeyle reddedilmesiydi. Ona karşı tek bir münasebetsiz söz etmeden neredeyse komik bir tavır takınıyorlardı. *Sen kafanı bu tür karmaşık şeylere takma, küçük hanım*.

Erika, Borgsjö'den pek bir destek görmemişti, Yalnızca izlemekle yetiniyor, diğerlerinin sözlerini söylemelerini bekliyordu. Ama diğerlerinde gördüğü moral bozucu davranışı onda görmemişti.

İç çeken Erika bilgisayarını açıp e-postalarını kontrol etmeye başladı. Okunmamış 19 e-postası vardı, bunlardan 4'ü *spam*di. Birileri ona şunları pazarlıyordu: *Viagra, The Sexiest Lolitas on the Net*'den Yalnızca dakikası 4 dolar karşılığı siber seks, *The Juiciest Horse Fuck in the Universe*'in sunduğu hayvanlarla cinsel ilişki hizmeti, elektronik haber gazetesi *mode.nu*'ya üyelik. Ne kadar çabalarsa çabalasın, bu e-postaların posta kutusuna girmelerini engelleyememişti. E-postalardan 7'si Nijerya mektubu diye adlandırılanlardandı, Abudabi'deki merkez bankasının dul eşi Erika'ya küçük bir güvence karşılığı müthiş meblağlar öneriyordu.

Diğer e-postalar iç yazışmalardı; öğle yemeği bilgisi, Peter Fredriksson'dan gelen ana haber üzerine bilgiler, kişisel muhasebecisinden gelen, *Millennium* 'dan *SMP*'ye geçmesiyle ortaya çıkan kazanç farkını konuşmak üzere buluşma önerisi ve bir de diş doktorundan gelen hatırlatmaydı. Bu hatırlatmayı elektronik not defterine kaydederken, o gün yazı işleri toplantısı olacağından diş doktoru randevusunu iptal etmek zorunda kalacağını fark etti.

Son olarak *centralred@SMPost.se*'den "genel yayın yönetmeninin dikkatine" başlığıyla gelen e-postayı açtı. Okurken elindeki kahve fincanını yavaşça masaya bıraktı.

OROSPU! KENDİNİ BİR ŞEY SANIYORSUN, DEĞİL Mİ? BURADA DESTEK BULACAĞINI SANIYORSAN YANILIYORSUN, TORNAVİDAYLA KIÇINDAN DÜZÜLECEKSİN, OROSPU! BURADAN NE KADAR KISA ZAMANDA DEFOLURSAN O KADAR İYİ.

Erika Berger'in gözleri otomatik olarak Haber Müdürü Anders Holm'ü aradı. Yerinde değildi ve yazı işlerinde de yoktu. Erika bir kez daha göndericinin adresine baktıktan sonra telefonu kaldırıp gazetenin teknik şefi Peter Fleming'i aradı.

"Merhaba, *centralred@SMPost.se* e-posta adresi kime ait?"

"Hiç kimseye, *SMP*'de böyle bir adres yok."

"Bu adresten şimdi bir e-posta aldım."

"Düzmece, virüs var mı?"

"Hayır, ayrıca virüs koruma programı uyarıda bulunmadı."

"Tamam. Böyle bir adres yok, ama gerçek bir adresin üzerinden sahtekârlık yapmak mümkün. İnternette üzerinden anonim postalar gönderilebilen siteler var."

"Bu tür bir e-postanın izini sürmek mümkün mü?"

"Eğer gönderen kendi bilgisayarından gönderecek kadar aptal değilse mümkün değil. IP numarası üzerinden servis sunucunun izi sürülebilir. Ama örneğin bu işlemleri *Hotmail* üzerinden yapıyorsa izler yok olur."

Erika teşekkür edip telefonu kapattı, bir süre düşündü. Bir manyaktan ilk defa tehdit mektubu ya da ahlaksızca e-postalar almıyordu. Bu e-posta onun *SMP*'deki yeni işine yönelikti. Sorun bu e-postanın Morander'in ölümünden sonra, gazetelerde Erika hakkında

çıkan yazıları okuyan bir meczuptan mı yoksa içeriden birinden mi geldiğiydi.

Monica Figuerola, Evert Gullberg işini ne yapacağını uzun süre düşündü. AKD'de çalışmanın faydalarından biri, ırkçı ya da siyasi suçlarla ilgili İsveç'te polisin yaptığı bütün araştırmalara erişebilmesiydi. Alexander Zalachenko göçmendi, göçmenlere karşı işlenen suçların arkasında ırkçı bir neden var mı yok mu diye araştırma yapmak Figuerola'nın görevleri arasındaydı. Bu nedenle Zalachenko cinayetini işleyen Evert Gullberg'in ırkçı bir örgütle ilişkisi var mı ya da cinayet sırasında ırkçı sözler sarf etmiş mi diye araştırmak onun yasal hakkıydı. Zalachenko dosyasını getirtip dikkatle inceledi. Gullberg'in Adalet Bakanlığı'na gönderdiği mektupları teker teker gözden geçirdi. Bir saçmalığın yanı sıra Gullberg, adalet bakanını kara kafaların kıçlarını yalamak ve vatan hainliğiyle suçluyordu.

Saat beşe yaklaşırken elindeki belgeleri odasındaki kasaya kilitledi, bilgisayarı kapattı, kahve fincanını aldı, kartını okutup dışarı çıktı. İşten sonra doğrudan St. Eriksplan'daki jimnastik salonuna giderek bir saat boyunca hafif ağırlıklar kaldırdı.

Spordan sonra yürüyerek Pontonjärgatan'daki iki odalı evine gitti. Duş aldı ve besleyici bir akşam yemeği yedi. Bir süre iki sokak ötede oturan Daniel Mogren'i arayıp arayıp aramamayı düşündü. Daniel, marangoz ve vücut geliştiriciydi. Üç yıldır birlikte antrenman yapıyorlardı, son aylarda yatmaya da başlamışlardı.

Monika için seks, ağır jimnastik yapmak kadar rahatlatıcıydı. Ama artık, eksi ve artılarını hesaplayarak düzenli bir ilişki ve düzenli bir hayata başlamasının zamanının gelip gelmediğini düşünmeye başlamıştı. Belki çocuk da yapardı, tabii Daniel Mogren'le değil.

Düşünüp taşındıktan sonra biriyle buluşmak istemediğine karar

verdi. Antik tarih hakkında bir kitap alarak yatağına uzandı. Gece yarısından önce uykuya daldı.

13. BOLUM

17 MAYIS, SALI

Salı sabahı saat altıyı on geçe uyanan Monica Figuerola, Norr Målarstand boyunca uzun bir koşu yaptıktan sonra duş alıp saat sekizi on geçe Emniyet Müdürlüğü'ne gitti. İşteki ilk saatlerini bir gün önceki araştırmalarını ve çıkardığı sonuçları özetlemeye ayırdı.

Saat onda işe gelen Torsten Edklinth'in sabah postalarını okumasına fırsat vermek için yirmi dakika bekledikten sonra odasına gitti. Edklinth yazdığı kısa raporu okuyana kadar on dakika bekledi. Dört A4 sayfası tutan raporu, baştan sona iki defa okuduktan sonra başını kaldıran Edklinth, "Özel kalem müdürü," dedi düşünceli bir şekilde.

Monika başını salladı.

"Mårtensson'un birileri tarafından ödünç alınmasını onaylamış olmalı, ayrıca Özel Koruma'nın sandığının aksine Karşı Casusluk Servisi'nde olmadığını da biliyordur."

Torsten Edklinth gözlüklerini çıkartıp bir peçeteyle uzun uzun temizledi. Derin düşüncelere dalmıştı, Özel Kalem Müdürü Albert Shenke'yle teşkilat içi yapılan konferanslarda defalarca karşılaşmışlardı, ama onu iyi tanıdığı söylenemezdi. Kısa boylu, kızıl saçlı ve gittikçe göbeklenen bir adamdı. Şimdi 55 yaşlarında olan Shenke, SÄPO'da yirmi beş yıldır, belki de daha fazla zamandır çalışıyordu. Teşkilatın birçok bölümünde çalıştıktan sonra özel kalem müdürü yardımcılığına yükselmişti. On yıldır da birinci özel kalem

müdürlüğü görevini yürütüyordu. Edklinth, onu gerektiğinde sertleşmesini bilen sessiz biri diye tanırdı. Boş zamanlarında ne yaptığını bilmiyordu, ama bir seferinde garajda omzunda golf sopalarıyla görmüştü. Başka bir seferinde de tesadüfen bir operada karşılaşmışlardı.

"Kafamı kurcalayan bir şey var," dedi Monica.

"Nedir?"

"Evert Gullberg. 1940'ta askerliğini yapmış, daha sonra vergi hukukçusu olmuş, 1950'lerde de kayıplara karışmış."

"Ee?"

"Seninle konuşurken onun tetikçi olabileceğini düşünmüştük."

"Kulağa inandırıcı gelmediğinin farkındayım ama... "

"Benim kafamı kurcalayan şey, geçmişinin biraz tahrif edildiği duygusu. SÄPO 1950 ve 1960'lı yıllarda birtakım şirketler kurdurmuş."

Torsten Edklinth başını salladı.

"Bu düşünceye ne zaman varacağını merak ediyordum?"

"1950'li yılların personel dosyalarını incelemek için izne ihtiyacım var," dedi Monica Figuerola.

"Hayır," dedi Edklinth, başını iki yana sallayarak. "Kalem müdüründen izin almadan arşive giremeyiz. Şimdi ona başvuramayız, ayaklarımızın üzerinde durmadan dikkat çekmemeliyiz."

"Peki, nasıl ilerleyeceğiz?"

"Mårtensson," dedi Edklinth, "onun ne yaptığını araştır."

Lisbeth Salander kapıda anahtar sesini duyduğunda havalandırma penceresini inceliyordu. Gelen Dr. Anders Jonasson'du. Salı akşamı

saat ondu. Lisbeth Salander'in Sahlgrenska Hastanesinden kaçma hayallerini kesintiye uğratmıştı.

Salander pencereyi incelemiş, demirlerin arasından başını geçirebileceğine karar vermişti, demek ki bütün vücudunu geçirebilirdi. Üç kat yukarıdaydı, eğer çarşafları yırtıp birbirine ekler ve masa lambasının üç metre uzunluğundaki kablosunu da kullanırsa problem çözülürdü.

Kaçış planını adım adım kurgulamıştı. Asıl sorun elbiselerdi, üzerinde Yalnızca külot, hastanenin verdiği hasta önlüğü ve bir çift plastik sandalet vardı. Annika Giannini'den hastanenin kantininden bir şeyler alabilmek için 200 kron almıştı. Eğer kaçmayı başarırsa, bu parayla ikinci el eşya satan dükkânlardan bir kot pantolon, bir de tişört alabilirdi. Ayrıca Göteborg'da ikinci el eşya satan dükkânların yerlerini daha önce öğrenmişti. Biraz para artırıp Plague'i arardı. Gerisi çözülür, birkaç gün içerisinde Cebelitarık'a giderdi. Daha sonra dünyanın başka bir yerinde yeni bir kimlikle hayatını sürdürürdü.

Anders Jonasson başıyla Lisbeth'i selamladıktan sonra ziyaretçi sandalyesine oturdu, Lisbeth de yatağın kenarına.

"Merhaba, Lisbeth. Son günlerde ziyaret edemediğim için bağışla ama acilde öylesine sefil bir durum vardı ki. Üstelik birkaç tane genç doktorun danışmanlığını üstlendim." Lisbeth başını salladı. Dr. Anders Jonasson onu ziyaret etsin diye bir beklentisi yoktu.

Jonasson hasta seyir çizelgesini alıp Lisbeth'in ateş durumunu ve ilaç alma periyotlarını inceledi. Ateşi 37 ile 37,2 arasında bir denge kazanmış, geçen bir haftada baş ağrısı hapı almamıştı.

"Doktorun Endrin'le aran nasıl? Anlaşabiliyor musunuz?"

"İdare eder," dedi Lisbeth büyük bir coşku göstermeden.

"Seni muayene etmeme itirazın var mı?"

Lisbeth itirazının olmadığını gösteren bir jest yaptı. Dr. Anders

Jonasson kalem lambasını çıkarttı, eğilerek Lisbeth'in daralıp genişleyen göz bebeklerini inceledi. Ağzını açmasını rica edip boğazına baktı, daha sonra boynunu kontrol etti, başını ileri geri ve iki yana dikkatle çevirdi.

"Boynunda ağrı var mı?"

Lisbeth başını iki yana salladı.

"Baş ağrıların ne durumda?"

"Bazen şöyle bir yokluyor, ama iyice hafifledi."

"İyileşme süreci hâlâ tamamlanmadı, baş ağrıların zamanla yok olacak."

Lisbeth'in saçları hâlâ kısaydı, kulağının üzerindeki yarayı görmek için saçlarını hafifçe aralamak yetiyordu. Yara iyileşiyordu ama üzerinde hâlâ kabuk vardı.

"Kabuğu yine kaşımışsın, bırak artık şunu."

Lisbeth başını salladı. Dr. Jonasson dirseğinden tutarak Lisbeth'in sol kolunu havaya kaldırdı.

"Kolunu kendi başına kaldırabilir misin?"

Lisbeth kolunu havaya kaldırdı.

"Omzunda ağrı ya da rahatsız edici bir şey var mı?"

Lisbeth başını iki yana salladı.

"Kasılıyor mu?"

"Bir parça."

"Bence omuz kaslarını biraz daha çalıştırmalısın."

"İnsan bir yerde kapalıyken bu o kadar kolay olmuyor."

Dr. Jonasson gülümsedi.

"Sonsuza kadar burada kalmayacaksın, terapistinin söylediği alıştırmaları yapıyor musun?"

Lisbeth başını salladı.

Dr. Jonasson stetoskobunu çıkarıp ucunu avucuna bastırarak ısıttı. Sonra yatağın kenarına oturup Lisbeth'in önlüğünü yukarıya kaldırdı, kalp atışlarını dinleyip nabzını ölçtü. Lisbeth'ten eğilmesini rica etti, stetoskobu sırtına dayayıp ciğerlerini dinledi.

"Öksür."

Lisbeth öksürdü.

"İyi, şimdi önlüğünü ilikleyebilirsin. Tıbbi açıdan durumun fena değil."

Lisbeth başını salladı. Dr. Jonasson'un birkaç gün sonra tekrar geri geleceğini söyleyerek çıkıp gitmesini bekliyordu ama Jonasson oturduğu sandalyeden kalkmadı. Uzun bir süre hiç konuşmadan oturdu, bir şey düşünür gibiydi. Lisbeth sabırla bekledi.

Jonasson, "Neden doktor oldum biliyor musun?" dedi birdenbire.

Lisbeth başını iki yana salladı.

"İşçi sınıfından bir ailenin çocuğuyum. Her zaman doktor olmayı düşledim. Daha doğrusu onlu yaşlarımda psikiyatr olmayı düşünüyordum. Müthiş entelektüeldim."

Lisbeth psikiyatr lafını duyar duymaz dikkatle kulak kabarttı.

"Ama okulu bitirip bitiremeyeceğimden emin değildim. Liseyi bitirdikten sonra kaynakçılık öğrendim ve birkaç yıl kaynakçılık yaptim."

Dr. Jonasson söylediklerinin doğru olduğunun altını çizmek ister gibi başını salladı.

"Bu iyi bir fikir diye düşünüyordum. Eğer tıbbı bitiremezsem,

elimde bir mesleğim olacaktı. Ayrıca doktorlukla kaynakçılık arasında büyük bir fark yoktu. İkisinde de bir şeyleri yamıyorsun. Örneğin şimdi, Sahlgrenska Hastanesi'nde senin gibileri yamıyorum."

Lisbeth kaşlarını çatarak Jonasson'un kendisiyle dalga geçip geçmediğini düşündü ama doktor çok ciddi görünüyordu.

"Lisbeth... Bir şeyi merak ediyorum... "

O kadar uzun süre sustu ki sabrı tükenen Lisbeth neredeyse merak ettiğinin ne olduğunu soracaktı, ama kendine hâkim olup Dr. Jonasson konuşana kadar bekledi.

"Eğer sana özel bir soru sorarsam bana kızar mısın, merak ediyorum. Biri hakkındaki düşüncelerini sormak istiyorum. Bunu doktorun olarak sormuyorum. Yani vereceğin cevap kayda geçmeyecek, ayrıca bunu başka biriyle konuşmayacağım, eğer istemezsen cevaplamazsın"

Lisbeth gözlerini Jonasson'un gözlerine dikti.

"Ne?"

"On iki yaşında Uppsala'daki St. Stefan Hastanesi'ne kapatıldığında seninle konuşmaya çalışan psikiyatrlara tek kelime bile söylememişsin, bunun nedeni ne?"

Lisbeth Salander'in yüzü biraz bulutlandı. Anders Jonasson'a ifadesiz gözlerle baktı ve iki dakika sustu.

"Niçin merak ediyorsun?" dedi en sonunda.

"Dürüst konuşmak gerekirse pek bilmiyorum, Sanırım bir şeyi anlamaya çalışıyorum."

Salander dudaklarını kıvırdı.

"Söylediklerimi dinlemediklerinden deli doktorlarıyla konuşmuyorum," dedi.

Anders Jonasson bir kahkaha attı.

"İyi, o zaman... Peter Teleborian hakkında ne düşünüyorsun?"

Anders Jonasson'un birdenbire söylediği bu ismi duyunca Lisbeth ürperdi, gözleri iyice kısıldı.

"Bu siktiri boktan sorular da ne? Sen neyin peşindesin?"

Sesi birden zımpara kâğıdı gibi olmuştu. Anders Jonasson ona doğru eğildi, neredeyse Lisbeth'in kişisel sınırlarını ihlal etmişti.

"Çünkü... Peter Teleborian adında, okuduğum yıllardan ismini hatırladığım bir...senin deyiminle bir deli doktoru, son günlerde iki defa hastaneye gelerek seni muayene etmek için izin koparmaya çalıştı."

Lisbeth'in sırtından soğuk terler boşandı.

"Mahkeme senin hakkında psikolojik bir rapor hazırlaması için bu adamı atayabilir."

"Ee?"

"Teleborian'dan hoşlanmadım, seni ziyaret etmesine izin vermedim, haber vermeden bölüme gelip, seni ziyaret edebilmek için bir hemşireyi kandırmaya çalışmış."

Lisbeth dişlerini sıktı.

"Tuhaf davranıyor ve davranışlarında kötü kokan bir şeyler var. İşte bu nedenle onun hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istedim."

Şimdi Lisbeth Salander'in vereceği cevabı beklemek için sabretme sırası Anders Jonasson'a gelmişti.

"Teleborian bir pislik," dedi Lisbeth sonunda.

"Aranızda özel bir şey mi geçti?"

"Öyle de denilebilir."

"Benden, seninle görüşmesi için Teleborian'a izin vermemi isteyen resmî bir kişiyle de konuştum."

"Ee?"

"Ona Teleborian denilen adamın, senin durumunu değerlendirebilecek ne tür tıbbi yetenekleri olduğunu sordum ve siktir olmasını söyledim, tabii bunu diplomatik bir dille ifade ettim."

"Tamam."

"Son bir soru daha. Bunları bana niçin anlattın?"

"Sen sordun ya!"

"Evet, ama ben de doktorum ve biraz psikiyatri de okudum, yani benimle niçin konuşuyorsun? Bunu bana bir parça güven duyuyorsun diye yorumlayabilir miyim?"

Lisbeth cevap vermedi.

"O zaman öyle yorumlayacağım. Benim hastam olduğunu unutmamanı istiyorum, bu başkası için değil senin için çalıştığım anlamına gelir."

Lisbeth, Jonasson'a şüpheyle baktı. Jonasson bir süre onun yüzünü inceledikten sonra alçak bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Tıbbi açıdan az ya da çok sağlıklı durumdasın. Birkaç hafta daha tedavi görsen iyi olurdu ama maalesef çok sağlıklısın."

"Maalesef?"

"Evet." Dr. Jonasson hafifçe gülümsedi. "Gerekenden daha sağlıklı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki seni burada daha fazla tutabilmek için geçerli nedenlerim yok. Savcı, altı hafta sonra başlayacak mahkemeyi orada beklemen için Stockholm'de bir cezaevine nakledilmeni isteyecek.

Sanırım bir hafta sonra böyle bir başvuruda bulunur, bu da Teleborian'ın eline seni gözleme fırsatı verecektir."

Lisbeth Salander taş kesmişti. Anders Jonasson eğilip Lisbeth'in yastığını düzeltirken sanki yüksek sesle düşünüyormuş gibi konuştu.

"Ne baş ağrın ne de ateşin var, yani Doktor Endrin seni taburcu edebilir."

Birden ayağa kalktı.

"Benimle konuştuğun için teşekkür ederim. Sen buradan taburcu edilmeden, tekrar ziyaretine geleceğim."

Jonasson kapıya vardığında, "Doktor Jonasson," dedi Lisbeth. "Teşekkürler."

Ona dönen Jonasson gülümseyerek başını salladı. Dışarı çıkıp kapıyı kilitledi.

Lisbeth Salander uzun bir süre kapalı kapıya baktıktan sonra geriye yaslanıp gözlerini tavana dikti.

Başının arkasındaki sert şeyi ancak o zaman fark etti. Yastığı kaldırdı ve daha önce orada olmayan küçük bez torbaya şaşkın gözlerle baktı. Torbayı açtı, içinde el bilgisayarıyla şarj aleti vardı. El bilgisayarını incelerken kenarındaki küçük çiziği fark etti. Kalbi hızla çarpmaya başladı, bu onun bilgisayarıydı. Ama nasıl... Şaşkın gözlerini tekrar kapıya çevirdi, şu Dr. Jonasson sürprizlerle dolu biriydi. Bilgisayarı hemen açtı ve açar açmaz girmek için şifrelendiğini gördü.

Öfkeyle yanıp sönen ekrana baktı, bu boku nasıl kullanacağını dü... Torbayı araştırdı, dibinde kıvrılmış bir kâğıt buldu. Kâğıdı açtı, düzgün bir el yazısıyla yazılmış şu satırları gördü:

Sen hacker'sın. Şifreyi bul! / Kalle B.

Lisbeth haftalardır ilk defa güldü. Blomkvist eski kuyruk acısının intikamını alıyordu. Lisbeth bir süre düşündükten sonra dijital kalemi alıp 9277 rakamını yazdı, bu klavyede WASP harflerini karşılıyordu. Kalle Hergele Blomkvist, Mosebacke'deki evine izinsiz girmeye çalıştığında, hırsız alarmının devreye girmesiyle bu kodu çözmek zorunda kalmıştı.

Ama işe yaramadı.

Lisbeth KALLE harflerine denk gelen 52553 rakamını denedi.

Bunun da faydası olmadı. Kalle Hergele Blomkvist bu bilgisayarı Lisbeth'e kullansın diye gönderdiğine göre, demek ki basit bir şifre seçmişti. Bu isminden nefret etmesine rağmen notu Kalle diye imzalamıştı, Lisbeth bir süre bağlantıyı düşündü, bir çeşit aşağılama ifadesi olmalıydı. PIPPI harflerini karşılayan 63663 rakamım denedi.

İşe yaradı.

Ekranda gülümseyen bir yüzle bir konuşma balonu belirdi.

Gördüğün gibi, hiç de zor bir şifre değil. Kaydedilmiş dokümana tıklamanı öneriyorum.

Lisbeth listenin başındaki <Merhaba Sally> dokümanına tıklayıp açtı.

Her şeyden önce bu seninle benim aramda. Avukatının, yani kız kardeşim Annika'nın bu bilgisayardan haberi yok. Böyle de kalsın.

Seni kapattıkları odada, dışarıda olup bitenlerden ne kadar haberdarsın bilmiyorum. Ama ne tuhaf ki (sinir bir kız olmana rağmen) dışarıda senin için çalışan bir sürü aptal kafa var. Ben Yuvarlak Masanın Aptal Şövalyeleri adında bir dernek kurmayı düşünüyorum. Derneğin tek görevi her yıl bir akşam yemeğinde buluşup senin hakkında atıp tutmak (hayır, sen davetli değilsin).

Neyse, konuya gelelim. Annika mahkemeye hazırlanmak için elinden geleni yapıyor. Tek sorun, şu lanet kurallara sıkı sıkıya bağlı kalması. Seninle neler konuştuğunu bana bile anlatmıyor. Bu içinde bulunduğumuz durumda ciddi bir sorun yaratıyor. Ne mutlu ki verdiğim bilgileri alıyor.

Şimdi sen ve ben birlikte düşünmeliyiz.

Benim e-posta adresimi kullanma.

Belki benim paranoyam ama birilerinin e-postalarımı okuduğundan şüphelenmek için sağlam gerekçelerim var. Eğer bana bir şey göndermek istersen, Yahoogroup'a gir, Aptallar_Masası'na. ID Pippi ve şifre p9i2p7p2i. /Mikael

Lisbeth Salander, Mikael'in notunu iki defa okuduktan sonra şaşkın gözlerle el bilgisayarını incelemeye başladı. Uzun bir süre bilgisayar perhizi yaşadığından, siber ortama girmek için can atıyordu. Bu bilgisayarı gönderen Kalle Hergele Blomkvist'in, cep telefonu olmadan internete giremeyeceğini nasıl akıl edememediğini, bunu bir türlü anlayamıyordu.

Kara kara düşünürken koridorda ayak sesleri duydu, hemen bilgisayarı kapatıp yastığın altına koydu Anahtar kilide sokulduğunda bez torba ve şarj aletinin yatak masasında durduğunu fark etti. Uzanıp torbayı aldı, yorganın altına sakladı. Şarj aletini de apış

arasına yerleştirdi. Gece hemşiresi içeri girdiğinde uzanmış tavana bakıyordu. Hemşire yumuşak bir sesle nasıl olduğunu ve bir şey isteyip istemediğini sordu.

İyi olduğunu söyleyen Lisbeth, her zamanki gibi bir paket sigara istedi ve bu isteği her zaman olduğu gibi yumuşak ama kararlı bir sesle reddedildi. Ona bir paket nikotin sakızı verilmişti. Gece hemşiresi kapıyı kapatırken Lisbeth kapısının önünde bekleyen güvenlik görevlisini gördü, ayak sesleri uzaklaşana kadar bekledikten sonra bilgisayarı çıkarıp açtı.

İnternete girmeye çalıştı.

Bağlandığında neredeyse küçük dilini yutuyordu. *İnternete bağlandım, imkânsız.*

Yataktan öyle bir fırladı ki yaralı kalçasında müthiş bir ağrı hissetti. Şaşkınlıkla etrafına bakındı. *Nasıl?* Odayı köşe bucak araştırdı... *Hayır, odada cep telefonu yok.* Ama yine de internete bağlanmıştı, yüzüne çarpık bir gülümseme yerleşti, bağlantı kablosuz sağlanıyordu. 12 metrekarelik bir alanı kapsayan Bluetooth'la olmalıydı. Gözlerini tavanın hemen altındaki havalandırma deliğine çevirdi.

Kalle Hergele Blomkvist odasının hemen yanına bir telefon yerleştirmişti. Mantıklı tek açıklama buydu.

Ama telefonu niçin içeri sokmamıştı ki... *Elbette. Piller.*

El bilgisayarının üç günde bir şarj edilmesi gerekiyordu, ama bağlandığı cep telefonunun pilleri, internette sörf yaparken çabuk tükenirdi. Blomkvist ya da onun adına biri, pilleri arada bir değiştirecekti.

Bilgisayarla birlikte tabii ki şarj aletini göndermişti. Şarj aletinin Lisbeth'in yanında olması gerekiyordu. Bir şeyi saklamak iki şeyi saklamaktan daha kolaydı. Blomkvist o kadar da aptal değildi.

Lisbeth bilgisayarı nasıl koruyacağını düşünmeye başladı, saklayacak bir yer bulmalıydı. Kapının yanında ve yatağının arkasındaki panelde prizler vardı. Yatak lambası ve dijital saatin kabloları paneldeki prize bağlıydı. Panelin üzerinde, çıkarılıp alınan radyodan kalan bir boşluk vardı. Lisbeth gülümsedi, şarj aleti ve el bilgisayarını koyacağı yeri bulmuştu. Yatak masasının altındaki prizi kullanarak bilgisayarı şarj edebilirdi.

Lisbeth Salander'in neşesi yerine gelmişti. El bilgisayarıyla, iki ay aradan sonra internete bağlanırken kalbi hızla çarpıyordu.

Ekranı çok küçük bir el bilgisayarında, dijital kalemle sörf yapmak, 17 ekran PowerBook'la sörf yapmaya benzemiyordu. Ama önemli olan internete bağlanmasıydı. Sahlgrenska Hastanesindeki yatağından bütün dünyaya ulaşabilirdi.

Lisbeth işe, Pennsylvania, Jobsville'li Gilll Bates adlı yeteneksiz, amatör bir fotoğrafçının, reklam amacıyla fotoğraflarını yayınladığı özel web sitesine girerek işe başladı. Lisbeth bir seferinde küçük bir araştırma yaparak Jobsville diye bir yerin olmadığını öğrenmişti. Buna rağmen Bates, Jobsville'den 200 fotoğraf çekerek sitenin fotoğraf galerisine yerleştirmişti. Lisbeth 167 numaralı fotoğrafı aşağı çekip büyüttü. Fotoğraf Jobsville kilisesini gösteriyordu. Lisbeth oku kilisenin çan kulesinin üzerine getirip tıkladı. Hemen bir pencere açıldı, ID ve şifre istendi. Dijital kalemle ekrandaki ID bölümüne *Remarkable*, şifre bölümüne de A(89)Cx#magnolia yazdı.

Karşısına [ERROR Yanlış şifre girdin] ve [OK Yeniden dene] yazısı çıktı. Lisbeth [OK yeniden dene]ye, tıklaması ve yeni bir şifre yazması hâlinde aynı yazının geleceğini biliyordu. Bunu bin defa yapsa, bininde de aynı şeyle karşılaşırdı. Yıllardır internette dolaştığı için bu konuda yeterince tecrübesi vardı. Bunun yerine [ERROR]'ın [O]'sunu tıkladı.

Ekran karardı. Arkasından ekranda bir kapı açıldı ve Lara Croft'a benzeyen biri dışarı çıktı. Bir konuşma balonunun içerisinde [WHO GOES THERE?] yazısı belirdi.

Lisbeth konuşma balonuna tıklayıp Wasp yazdı. Lara Croft elindeki silahın emniyet mandalını açarken cevap geldi: [PROVE IT OR ELSE...]. Lisbeth bunun boş bir tehdit olmadığını biliyordu, eğer arka arkaya üç defa yanlış şifre yazarsa sayfa kapanacak ve Wasp üye listesinden silinecekti. Düzenli harflerle şifreyi yazdı, *MonkeyBusiness*.

Ekran biçim değiştirdi, mavi bir zemin üzerinde yeni bir metin belirdi:

> *Hacker* Cumhuriyeti'ne hoş geldiniz, vatandaş Wasp. Son ziyaretinizden bugüne 56 gün geçti. Hatta 10 vatandaş var. a) Bir Göz Atmak b) Mesaj Göndermek c) Arşive Girmek d) Konuşmak e) Düzüşmek mi istiyorsunuz?

Lisbeth [d) Konuşmak] kutusunu tıklayarak menüde [Kimler çevrim içi?] kutusuna gitti. Karşısına şu isimler çıktı: Andy, Bambi, Dakota, Jabba, BuckRogers, Mandrake, Pred, Slip, Sisterjan, SixOfOne ve Trinity.

<*Merhaba, ekip*> yazdı Wasp.

<*Wasp. Gerçekten sen misin?*> yazdı SixOfOne hemen. <*Bakın kim gelmiş?*>

<*Nerelerdeydin?*> diye sordu Trinity.

<*Plague başının belada olduğunu söyledi.*> yazdı Dakota.

Lisbeth emin değildi ama Dakota'nın kadın olduğunu düşünüyordu. Hattaki diğer vatandaşlar, kendini SisterJen diye tanıtan da dâhil

erkekti. *Hacker* Cumhuriyeti'nin (son bağlandığında) altmış iki vatandaşı vardı, bunlardan yalnızca dört tanesi kadındı.

<*Merhaba, Trinity.*> yazdı Lisbeth. <*Hepinize merhaba.*>

<*Niçin yalnızca Trin'i selamlıyorsun? Grupla bir sorunun mu var, ya da bizimle?*> diye yazdı Dakota.

<*Biz tanışıyoruz.*> yazdı Trinity. <*Wasp yalnızca zeki insanlarla arkadaşlık eder.*>

Anında beş kişiden küfür yedi.

Wasp altmış iki vatandaştan yalnızca ikisiyle yüz yüze gelmişti. Bunlardan biri, şimdi hatta olmaması anormal olan Plague'di. Diğer tanıdığı Trinity, İngiliz'di, Londra'da oturuyordu. İki yıl önce Mikael Blomkvist'le birlikte Harriet Vanger'in izini sürerlerken, bir telefonu dinlemek için Trinity'nin yardımına başvurmuşlar, iki saat vakit geçirmişlerdi. Lisbeth dijital kalemi ekranın üzerinde beceriksizce dolaştırırken klavyenin yokluğunu fazlasıyla hissediyordu.

<*Orada mısın?*> diye sordu Mandrake.

<*Üzgünüm yalnızca el bilgisayarım var, çok yavaş çalışıyor.*>

<*Bilgisayarına ne oldu?*> diye merakla sordu Pred.

<*Bilgisayarımın keyfi yerinde, sorun bende.*>

<*Hadi anlat ağabeyine.*> yazdı Slip.

<*Devletin esiriyim.*>

<*Ne? Niçin?*> yazdı üç kişi birden.

Lisbeth beş satırla durumunu anlattı ve bir sürü endişeli, kısa cevap aldı.

<*Nasıl?*> diye sordu Trinity.

<*Kafamda bir delik var.*>

<*Ben bir fark göremiyorum.*> yazdı Bambi.

<*Wasp, senin başın her zaman hava alıyordu.*> yazdı SisterJen. Bunu Wasp'ın anlama yeteneğini küçümseyen bir dizi yazı izledi. Lisbeth gülümsedi. Yazışma Dakota'nın devreye girmesiyle yeniden başladı.

<*Bir dakika. Sana yapılanlar Hacker Cumhuriyetinin bir vatandaşına yapılmış demektir. Buna ne cevap vereceğiz?*>

<*Stockholm'e atom bombası atalım.*> diye önerdi SixOfOne.

<*Hayır, o kadar abartmayalım.*> diye yazdı Wasp.

<*Minik bir bomba o zaman.*>

<*Siktir ol, SixOO!*>

<*Stockholm'ü karanlığa gömelim.*> diye önerdi Mandrake.

<*Virüsle hükümeti çalışamaz hâle getirelim.*>

Hacker Cumhuriyeti'nin vatandaşları genelde virüs yaymazlardı. Tersine onlar, interneti sabote etmek ve bilgisayarları çökertmek için virüs yayan manyaklara karşıydılar. Onlar yalnızca bilgi bağımlısıydılar, bir bilgisayarı hacklemek için, ağın çalışır durumda olması gerekirdi.

Bununla birlikte İsveç hükümetini çalışamaz hâle getirme önerisi boş bir tehdit değildi. *Hacker* Cumhuriyeti en iyilerin en iyilerinin bir araya geldiği bir kulüptü. Onlar, dünyanın bütün silahlı kuvvetlerinin, siber-askerî amaçlarla kullanmak maksadıyla servet ödemekten kaçınmayacağı seçkin kuvvetlerdi. Ancak, *Hacker* Cumhuriyeti vatandaşlarının herhangi bir devlete sadık olmaları düşünülemezdi bile.

Ama birer bilgisayar sihirbazıydılar, virüs üretmeyi de çok iyi

bilirlerdi. Eğer gerekirse, herhangi birine karşı özel bir kampanya açmaktan da çekinmezlerdi. Birkaç yıl önce California'da, program geliştiren *hacker*lardan biri, bir *dotcom* şirketi tarafından üçkâğıda getirilmiş, üstelik bu vatandaşı mahkemeye sürüklemişti. Bunun üzerine *Hacker* Cumhuriyeti'nin birçok aktivisti, bu şirketin bütün bilgisayarlarını çökertmek için yarım yıl boyunca dikkate değer bir çalışma göstermişlerdi. Şirketin bütün gizlerini, bütün e-postalarını, bütün sahtekârlıklarını ve CEO'sunun vergi Kaçırmak için başvurduğu bütün numaralarını ortaya dökmüşlerdi. Bununla da kalmamış, CEO'yu metresiyle birlikte kokain çekerken gösteren bir fotoğraf yayınlamışlardı. Şirket altı ay içinde iflas etmiş, aradan birkaç yıl geçmesine rağmen *Hacker* Cumhuriyetinin kinci milislerinden bazıları, zaman zaman eski CEO'nun bilgisayarını ziyaret etmeyi ihmal etmemişlerdi.

Eğer dünyanın en önde gelen *hacker*ları bir devlete karşı saldırıya geçerlerse belki devleti çökertemezlerdi, ama başına ciddi problemler açabilirlerdi. Eğer Lisbeth, onların İsveç devletine karşı saldırıya geçmelerine onay verirse, devletin milyarlarca dolar kaybedeceği kesindi.

Lisbeth bir süre düşündü.

<*Şimdilik kalsın. Ama işler istediğim gibi gitmezse, belki yardım isterim.*>

<*Yalnızca bir işaret ver yeter.*> dedi Dakota.

< *Uzun zamandır bir hükümetle uğraşmadık.*> dedi Mandrake.

<*Benim bir önerim var, vergi sisteminin altını üstüne getirelim. Norveç gibi küçük bir ülkenin boyuna uygun bir program üretelim.*> diye yazdı Bambi.

<*İyi ama Stockholm İsveç'in başkenti.*> diye yazdı Trinity.

<*Hepsi aynı bokun soyu. Şöyle yapabiliriz...*>

Lisbeth Salander sırtını yastığa dayayıp çarpık bir gülümsemeyle yazışmaları izledi. İnsanlarla yüz yüze konuşma zorluğu yaşarken, hiç tanımadığı birtakım kaçıklara, en küçük bir endişe duymadan, en gizli sırlarını niçin verdiğini düşünüyordu. Bütünüyle çılgın bu gruba karşı bir aidiyet duygusu hissediyordu. Gerçekte bu kişilerden hiçbirinin Lisbeth'e yardım edebilecek ya da Lisbeth'in devletle arasındaki sorunlara müdahale edebilecek imkânları yoktu. Ama gerektiğinde bir güç gösterisi için olağanüstü bir çaba göstereceklerinden hiç kuşkusu yoktu. Daha önce Plague'in internetteki ilişkileri sayesinde, İrene Nesser adına düzenlenmiş bir Norveç pasaportu bulabilmişti.

Hacker Cumhuriyeti'nin vatandaşları ne tür insanlardı bilmiyordu, internette dolaşmalarının dışında ne yaptıklarına dair yalnızca tahminde bulunabiliyordu. Cumhuriyet'in vatandaşları kendi kimlikleri hakkında çok zayıf bilgiler veriyorlardı. Örneğin SixOfOne siyah, Amerikalı bir erkek olduğunu; Katolik bir aileden gelip Toronto'da yaşadığım iddia ediyordu; belki de gerçekte Luther Kilisesi'ne bağlı, İsveç'te oturan beyaz bir kadındı.

Lisbeth'in en iyi tanıdığı Plague'di. Onu, aileyle o tanıştırmıştı. Eğer sağlam referanslar alınmazsa hiç kimse bu özel gruba katılamazdı. Gruba girebilmek için vatandaşlardan biriyle kişisel bir tanışıklığın olması gerekiyordu. Lisbeth'in referansı Plague'di.

Plague internette, zeki ve sosyal açıdan yetenekli bir vatandaş olarak biliniyordu. Gerçekteyse aşırı kilolu, sosyal açıdan özürlü, Sundbyberg'de oturan ve özürlü yardımıyla geçinen biriydi. Çok nadir yıkanır, evi ahır gibi kokardı. Lisbeth, onu mümkün olduğunca az ziyaret ederdi. En iyisi onunla yalnızca internette arkadaşlık etmekti.

Vatandaşlar arasında konuşma sürerken Wasp, *Hacker*

Cumhuriyetindeki özel e-posta kutusuna gelen bir e-postayı indirdi. Poison adında bir üyeden gelen bu e-posta, onun Asphyxia 1.3 programının gelişmiş sürümünü içeriyordu. Bu program grubun arşivinde herkesin erişebileceği bir programdı. Asphyxia aracılığıyla internete bağlı bütün bilgisayarlara girme imkânı vardı. Poison bu programı başarıyla kullandığını, Unix, Apple ve Windows'un son sürümleriyle yenilediğini yazmıştı. Lisbeth kısa bir cevapla programı geliştirdiği için Poison'a teşekkür etti.

İlerleyen saatlerde, ABD'de akşam olurken, bir düzine vatandaş daha hatta girip Waps'a hoş geldin diyerek tartışmaya katıldılar. Lisbeth hattan ayrılmaya hazırlanırken *Hacker* Cumhuriyetinin vatandaşları, İsveç başbakanının bilgisayarına nasıl girileceğini ve onun adresinden diğer hükümet başkanlarına ne türden nazik ama manyakça e-postalar gönderebileceklerini tartışıyorlardı. Sorunu açıklığa kavuşturmak için bir grup kurulmuştu. Lisbeth kısa bir mesaj yazarak tartışmalara son verdi.

<*Konuşmaya devam edin ama ben onay vermeden hiçbir şey yapmayın. Tekrar bağlanabildiğimde geri dönerim.*>

Herkes öpücüklerini gönderdi, kucakladı ve Lisbeth'e kafasındaki deliği tamir etmesi öğütleri verildi.

Lisbeth, *Hacker* Cumhuriyetinden çıktıktan sonra *www.yahoo*.com'a girerek. *Aptallar_Masası* özel haber grubu sayfasını açtı. Grubun iki üyesi vardı, kendisi ve Mikael Blomkvist. E-posta kutusunda, iki gün önce gönderilen, [*Önce bunu oku*] başlığında tek bir e-posta vardı.

Merhaba Sally. Durum aşağıdaki gibi:

Polisler hâlâ evini bulamadılar, Bjurman'ın tecavüz

DVD'sinden de haberleri yok. Bu DVD sağlam bir kanıt, ama senin iznin olmadan Annika'ya vermek istemiyorum. Dairenin anahtarları ve Irene Nesser adına düzenlenmiş pasaport da bende.

Buna karşılık Gosseberga'daki sırt çantan polisin elinde. İçinde uygun olmayan bir şey var mı, bilmiyorum.

Lisbeth bir süre düşündü, endişe edecek bir şey yoktu. Yarısı boş kahve termosu, birkaç elma, bir ekstra giysi; hepsi buydu.

Zalachenko'yu ağır yaralamak ve öldürmeye teşebbüsten, Svavelsjö MK üyesi Carl-Magnus Lundin'i yaralamaktan, daha doğrusu ayağına bir kurşun sıkıp çenesini kırmaktan yargılanacaksın. Polisteki bir kaynağıma göre iki durumda da kanıtlar açık değilmiş. Aşağıdaki maddeler çok önemli:

1) Zalachenko öldürülmeden önce her şeyi inkâr ederek, seni vurup ormanda bir çukura gömenin Niedermann olduğunu iddia etmiş. Onu öldürmeye teşebbüs ettiğin iddiasıyla senden şikâyetçi olmuş. Savcı senin Zalachenko 'yu ikinci defa öldürmeye teşebbüs ettiğini düşünecektir.

2) Magge Lundin ve Sonny Nieminen, Stallarholmen'de neler yaşandığına dair tek bir söz etmemişler. Lundin, Miriam Wu'yu kaçırmaktan tutuklandı. Nieminen serbest bırakıldı.

Lisbeth yazılanları tarttıktan sonra omuzlarını silkti. Bunları daha önce Annika Giannini'den duymuştu. Boktan bir durumdu ama onun için yeni bir haber değildi. Gosseberga'da yaşananları Annika'ya açık yüreklilikle anlatmış, ama Bjurman konusunda ayrıntılara girmekten

kaçınmıştı.

Zala bütün yaptıklarına rağmen 15 yıl boyunca korunmuş, Zalachenko'nun üzerinden birileri kariyer yapmış. Geride bıraktığı pislikler defalarca temizlenmiş. Bunların hepsi suç. İsveç makamları kişilere karşı işlenen suçları hep karartmış.

Eğer bunlar ortaya dökülürse hem burjuva, hem de sosyal demokrat hükümetleri sarsacak politik bir skandala yol açar. Her şeyden önce SÄPO'dan birkaç kişi, ahlak dışı ve suç niteliği taşıyan faaliyetleri desteklediklerini için hapsi boylar. Suçları zaman aşımına uğramış olsa bile skandalın önüne geçilemez. Emekliye ayrılmış ya da emekliliği yaklaşmış kodamanlardan söz ediyoruz

Zararı azaltmak için ellerinden geleni yapacaklardır. İşte o zaman oyunun en önemli piyonu sen olacaksın. Bu defa söz konusu olan, yalnızca bir piyonun kurban edilmesi değil, şimdi kendi kıçlarını kurtarmaya çalışacaklar. Bunun için seni tekrar bir yere kapatmaları gerekiyor.

Lisbeth düşünceli bir ifadeyle alt dudağını ısırdı.

Durum şu: Zalachenko olayını artık uzun süre gizleyemeyeceklerini biliyorlar, bu öyküyü ben biliyorum ve ben bir gazeteciyim. Er ya da geç bildiklerimi yayınlayacağımı da biliyorlar. Zalachenko öldüğünden, artık bu onlar için o kadar da önemli değil. Dediğim gibi, şimdi kıçları için savaşacaklar. Onların programlarında öncelik kazanan şeyler şunlar:

1) 1991 yılında seni St. Stefan'a kapatmanın yasal

olduğu, senin gerçekten ruhsal açıdan hasta olduğun konusunda mahkemeyi (kamuoyunu) ikna etmek zorundalar.

2) "Lisbeth Salander Davası"nı "Zalachenko Davası"ndan ayırmak zorundalar. Şöyle bir tutum takınacaklar: "Evet, Zalachenko bir pislikti ama kızı, babası bir pislik diye değil, akıl hastası olduğundan psikiyatri kliniğine kapatıldı; bunun dışındaki iddialar gazetecilerin hastalıklı fantezilerinden ibaret. Hayır, biz, Zalachenko'nun hiçbir suçunu desteklemedik; bütün bunlar, akıl hastası bir kızın kuruntuları. "

3) Serbest kalabilmen için, mahkemenin yalnızca suçsuzluğuna değil, deli olmadığına da inanması gerekir. Bu da 1991 yılında alınan kararın arkasında kirli işlerin döndüğünü gösterecektir. Yani, ne pahasına olursa olsun seni tekrar psikiyatrik tedavi altına aldırmaya çalışacaklardır. Eğer mahkeme, senin akıl hastası olduğuna karar verirse, basın Salander olayını deşmeyi bırakacaktır. Basın böyle çalışır.

Bana katılıyor musun?

Lisbeth, başını salladı. Bütün bunları önceden hesaplamıştı, tek sorun bunlara karşı ne yapacağını bilmemesiydi.

Lisbeth, -bu söylediğimi ciddiye al- bu kavga mahkemede değil, basında sonuçlanacak. Büyük ihtimalle mahkeme, senin "özel hayatını korumak" bahanesiyle kapalı kapılar ardında sürdürülecektir.

Zalachenko'nun öldürüldüğü gün evime girildi, kapımda hiçbir zorlama belirtisi yoktu. Bjurman'ın yazlığında ele

geçirdiğin, Cunnar Björck'ün 1991 yılında tutuğu raporun dışında hiçbir şey alınmamıştı. Aynı zamanda kız kardeşime saldırılarak ondaki kopyası da çalındı. Bu dosya senin en büyük kanıtın.

Sanki bu dosyayı bütünüyle kaybetmişiz gibi davrandım. Aslında elimde, daha önce Armansky'ye vermeyi düşündüğüm bir üçüncü kopya daha var. Bunu çoğaltarak değişik yerlere dağıttım.

Karşı cephede birkaç resmî yetkili ve birkaç psikiyatr, Richard Ekström'le iş birliği yaparak mahkemeye hazırlanıyorlar.

Bir parça bilgi alabildiğim bir kaynağım var ama sanırım sen daha fazla bilgiye ulaşabilirsin...Acele et.

Eski tanıdığın Peter Teleborian'dan alacağı yardımla Savcı Ekström, seni deliler evine kapattırmaya çalışacaktır.

Annika, savcılık makamının bilgi sızdırarak yaptığı gibi, basında kampanya yürütemez, yani eli kolu bağlı.

Ama beni engelleyen hiçbir şey yok. Ne istersem yazabilirim. Ayrıca hizmetimde bir dergi var.

İki önemli ayrıntıda kanıt gerekiyor.

1) Ekström'ün Teleborian'la uygunsuz bir iş birliği yaparak seni akıl hastanesine kapatmaya çalıştığını gösteren bir kanıta ihtiyacım var. Bu kanıtla televizyona çıkıp savcılık makamının bütün argümanlarını çürütmeliyim.

2) SÄPO'ya karşı bir basın savaşı yürütebilmek için, büyük ihtimalle senin kişisel sırların diye adlandıracağın birçok şeyi açıkça tartışabilmeliyim. Geçen paskalyadan bu yana yazılanları hesaba katarsak, gizliliğin anlamı kalmadı. Basında yeni bir Salander resmi çizmeliyim; özel hayatını

çiğneme pahasına yapmalıyım bunu. Bu yüzden onayına ihtiyacım var. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Lisbeth, *Aptallar_Masası* 'ndaki arşive girdi, içinde değişik büyüklüklerde yirmi altı doküman vardı.

14. BÖLÜM

18 MAYIS, ÇARŞAMBA

Monica Figuerola, çarşamba sabahı saat beşte kalktı. Alışkanlıklarının tersine, olağanüstü kısa bir koşu yaptıktan sonra duş aldı. Siyah bir kot pantolon, beyaz keten bir gömlek giydi. Kahve yapıp termosa doldurdu, yanına sandviç hazırladı. Koltukaltı tabanca kılıfını takıp, Sig Sauer marka tabancasını kılıfına yerleştirdi. Gri renk ince bir ceket giyerek dışarı çıktı. Saat altıyı biraz geçe arabasına atlayıp Vällingby'ye gitti.

Göran Mårtensson, iki katlı bir evin üst katında oturuyordu. Monica, salı günü onun hakkında resmî arşivlerden bulabileceği her türlü bilgiyi almıştı. Mårtensson bekârdı, yani istediğiyle birlikte yaşayabilirdi. Poliste kaydı yoktu, zengin değildi ama açlıktan da ölmüyordu. Nadiren hastalık raporu almıştı.

Dikkat çeken tek şey, on altı tane silah ruhsatının olmasıydı. Bunlardan üç tanesi av tüfeğiydi, diğerleri de değişik markalarda tabancalar. Ruhsatı olduğu sürece elbette bu bir suç değildi, ama Monica bu kadar çok silah bulunduran insanlara her zaman şüpheyle yaklaşırdı.

Monica arabasını, KAB plakalı Volvo'nun kırk metre kadar uzağına park etti. Kâğıt bir bardağa yarısına kadar kahve doldurdu, sandviçini yedi. Bir portakal soyup dilimlerini emdi.

Doktorlar ziyaretine geldiklerinde Lisbeth Salander bitkindi, başı ağrıdan çatlıyordu. İstediği ağrı kesiciyi itiraz etmeden verdiler.

Bir saat sonra baş ağrıları daha da artmıştı, sinyal düğmesine basarak hemşireyi çağırıp bir ağrı kesici daha aldı ama o da fayda etmedi. Öğle yemeğinde Lisbeth'in başındaki ağrılar o kadar çok artmıştı ki hemşireler Dr. Endrin'i çağırmak zorunda kaldılar. Endrin kısa bir muayeneden sonra, Lisbeth'e daha güçlü ağrı kesiciler verdi.

Lisbeth, dilinin altına sakladığı hapları, odada yalnız kalır kalmaz tükürüyordu.

Saat iki civarında kusmaya başladı, saat üçte bir kez daha kustu.

Helena Endrin hastaneden ayrılmadan hemen önce, saat dörtte, Dr. Anders Jonasson bölüme geldi.

"Midesi bulanıyor ve şiddetli baş ağrıları var, Dexofen verdim. Neyi var anlayamadım... Son günlerde durumu iyiye gidiyordu, bir çeşit iltihaplanma olabilir.

"Ateşi var mı?" diye sordu Dr. Jonasson.

"Hayır, bir saat önce 37,2'ydi, yani endişelenecek bir şey değil."

"Tamam, bu gece bir gözüm üzerinde olacak."

"Ben üç hafta izne ayrılıyorum," dedi Dr. Endrin. "Onunla senin ya da Svantesson'un ilgilenmesi gerek. Svantesson onu pek tanımıyor... "

"Tamam, sen yokken onunla ben ilgileneceğim."

"İyi, eğer herhangi bir sorun çıkar ya da yardıma ihtiyaç duyarsan beni arayabilirsin."

İkisi birlikte Lisbeth'i ziyaret ettiler. Yorganı burnuna kadar çekmiş yatan Lisbeth acınacak bir hâldeydi.

Anders Jonasson elini Lisbeth'in alnına koyup yokladı, nemliydi.

"Sanırım kısa bir muayene yapmamız gerekiyor."

Jonasson, Endrin'e teşekkür edip iyi akşamlar diledi.

Saat beş civarında Dr. Jonasson, Lisbeth'in seyir defterine ateşinin 37,8'e çıktığını, akşam üç defa daha ziyaret ettikten sonra da 38'e çıktığını kaydetti. Bu normalin üzerindeydi ama büyük bir problem yaratmayacak kadar düşüktü. Saat sekizde kafasının röntgeninin çekilmesini istedi.

Röntgen filmlerini alıp inceledi, dikkat çekici bir şey yoktu, yalnızca kurşun yarasının yanında zor fark edilir siyah bir leke vardı. Jonasson bunun üzerine dikkatle düşündükten sonra, Lisbeth'in hasta seyir defterine ortalama bir şeyler yazdı.

"Röntgen incelemesi hastanın durumu hakkında kesin bir bilgi vermiyor. Bununla birlikte durumu hızla kötüleşti, röntgen filmlerinde görünmeyen küçük bir kanamanın olabileceğini yok sayamayız. Hasta dinlenmeli ve gözetim altında tutulmalı."

Erika Berger, çarşamba sabahı işe geldiğinde bilgisayarına yirmi üç e-postanın düştüğünü gördü.

Bu e-postalardan bir tanesi *redaktion-sr@sverigesradio.com* adresinden geliyordu. Tek kelimeydi:

OROSPU

Başparmağını tam e-postayı silmek için kaldırmışken durdu. E-posta listesinde geriye giderek iki gün önce *centralred@smpost.se* adresinden gelen e-postayı buldu. *Hımm. Orospu yazan iki e-posta da basın dünyasından adresler kullanılarak gönderilmiş. Basın Delisi* başlığıyla yeni bir dosya açarak, iki e-postayı da bu dosyaya taşıdı,

arkasından o sabahki iç yazışmaları okumaya başladı.

Göran Mårtensson, evinden 07.40'ta çıktı. Volvo'suna binip şehre yöneldi. Hornsgatan'ı geçti, Brännkyrkagatan üzerinden Bellmansgatan'a girdi, oradan sola dönüp Tavastgatan'ın hemen köşesindeki Bishop's Arms Pub'ın yanına park etti.

Monica Figuerola şanslı günündeydi. Bishop's Arms'a yaklaşırken, kaldırımın kenarından hareket eden bir minibüsün yerine, arabasının yönünü Bellmansgatan'la Tavastgatan'ın birleştiği tarafa çevirerek park etti. Olduğu tepeden etrafı çok iyi görebiliyorduv-Mårtensson'un Tavastgatan'a park ettiği arabasımn arka camı da görüş alanındaydı. Hemen önünde, Pryssgränd'a inen fazlasıyla dik yokuşun altında, Bellmansgatan'ın 1 numaralı binası vardı. Binayı yalnızca yandan görüyordu ama arabadan çıkarsa rahatlıkla kapısını da görebilirdi. Mårtensson'un bu adrese geldiğinden hiçbir kuşkusu yoktu. Mikael Blomkvist'in dairesi bu binadaydı.

Monica Figuerola, binayı gözaltında tutmanın tam bir karabasan olduğunu fark etmişti. Burası ancak Maria Asansörü'ne bağlanan üst geçitten izlenebilirdi. Orada araba park edecek bir yer olmadığından, izleyen kişi, tıpkı eski telefon tellerindeki kırlangıç gibi ortada olacaktı. Monica Figuerola'nın arabasını park ettiği Bellmansgatan'la Tavastgatan'ın birleştiği yerdeki tepe, arabanın içinde oturarak etrafın gözlenebileceği tek yerdi. Aslında, dikkatli bir göz hemen fark edeceğinden, burası da o kadar iyi sayılmazdı. Ama arabadan çıkıp etrafta boş boş dolaşmak istemiyordu. O zaman daha çabuk fark edilirdi, dış görünüşü bu tür polisiye işlere uygun değildi.

Mikael Blomkvist Binanın kapısından 09.10'da çıktı, Monica saati kaydetti. Mikael'in Bellmansgatan'ın yukarısındaki üst geçide şöyle bir göz attığını fark etti. Yokuşu tırmanarak ona doğru geliyordu,

torpido gözünü açtı, bir harita çıkarıp yanındaki koltuğa yaydı. Not defterini açtı, telefonla konuşarak not alıyormuş numarasına yattı. Başını haritaya doğru iyice eğip cep telefonuyla yüzünün bir bölümünü kapattı.

Göz ucuyla Tavastgatan'a bakan Mikael Blomkvist, izlendiğini biliyor olmalıydı. Büyük ihtimalle, Mårtensson'un arabasını da görmüş ama hiç aldırmadan devam etmişti. *Sakin, soğukkanlı. Başka biri olsa arabanın kapısını açar adamın ödünü bokuna karıştırırdı.*

Mikael ona doğru yaklaştığında, Monica Figuerola sanki bir adres ararmış gibi başını haritaya gömerken, bir yandan da telefonla konuşuyormuş pozu takınmıştı. Ama Mikael'in, yanından geçerken ona baktığını da hissetmişti. *Çevresindeki her şeye şüpheyle yaklaşıyor.* Aynadan Hornsgatan'a doğru uzaklaşan Mikael'i izledi. Onu, daha önce birkaç kez televizyonda görmüştü. Gerçek hayatta ilk defa görüyordu, ayağında kot pantolon, üzerinde tişört ve gri bir ceket vardı. Omzuna astığı çantayla, uzun, gevşek adımlarla yürüyordu. Yakışıklı adamdı.

Bishop's Arms'ın köşesinde beliren Mårtensson, Mikael'i bakışlarıyla izledi. Omzunda kocaman, spor bir çanta vardı. Bir telefon konuşmasını yeni bitirip telefonunu cebine sokmuştu. Monica, onun Mikael'in peşinden gideceğini umuyordu. Ama o, Monica'nın şaşkın bakışları altında yokuştan aşağı inip Mikael'in oturduğu binanın kapısına yöneldi. Birkaç saniye sonra, Monica'nın arabasının yanından geçen mavi tulumlu bir adam da ona katıldı. *Hey sen de nereden çıktın!*

Bir süre Blomkvist'in oturduğu binanın önünde durdular, Mårtensson kapı kodunu tuşladı ve içeri girdiler. *Daireyi kontrol edecekler. Amatörler gecesi. Ne halt karıştırıyor bu adamlar?*

Monica Figuerola, başını aynaya kaldırdığında Mikael Blomkvist'i gördü…Geri dönmüş, Monica'nın on metre kadar gerisinde durmuştu.

Mårtensson ve arkadaşının neler yaptığını görebilecek mesafedeydi. Monica, Mikael'in yüzünü inceledi, Mikael ona bakmıyordu. Göran Mårtensson'un oturduğu binaya girdiğini görmüş olmalıydı. Bir süre sonra topuklarının üzerinde dönüp Hornsgatan'a yürüdü.

Monica, otuz saniye hiç hareket etmeden oturdu. *İzlendiğini biliyor, etrafını gözaltında tutuyor, ama niçin tepki göstermiyor? Normal bir insan bu durumda yeri göğü yıkardı. Bir şeyler planlıyor.*

Telefonu elinden bırakan Mikael Blomkvist, bir süre masadaki not defterine baktı. Trafik Müdürlüğü'nden aldığı bilgiye göre onu izleyen sarışın kadımn oturduğu araba Monica Figuerola'ya aitti. 1969 doğumluydu, Pontonjärgatan'da oturuyordu. Arabanın içindeki, Figuerola'nın kendisi olabilirdi.

Cep telefonuyla konuşarak, koltuğa yaydığı haritayla ilgileniyordu. Bunun Zalachenko kulübünden biri olduğunu iddia edemezdi, ama çevresindeki her şüpheli davramşı, özellikle de evinin yakındakileri kaydediyordu.

Lottie Karim'e seslendi.

"Bu kadın kim? Pasaport fotoğrafını bul, nerede çalıştığım ve geçmişini iyice araştır."

"Tamam," dedi Lottie Karim.

***S**MP*'nin finans müdürü Christer Sellberg çok şaşırmıştı, Erika Berger'in, haftalık bütçe toplantısında önlerine koyduğu, dokuz maddelik önerilerin yazılı olduğu kâğıdı bir kenara itti. Finans Müdürü Ulf Flodin endişeliydi, Yönetim Kurulu Başkanı Borgsjö her zamanki gibi tarafsız bir yüz ifadesi takınmıştı.

"Bu imkânsız," dedi Sellberg nazik bir gülümsemeyle.

"Niçin?" dedi Erika Berger.

"Yönetim bunu asla onaylamaz. Akıl ve mantığın dışında bir şey."

"Şu işi baştan alalım," dedi Erika Berger. "Ben, *SMP*'yi kâr eden bir gazeteye dönüştürmek için işe alındım. Bunun için bir şeyler yapmam gerekiyor, öyle değil mi?"

"Tamam, ama... "

"Bunu cam bir kafesin içinde oturup hayal kurarak yapamam."

"Sen ekonomik gerçekleri anlamıyorsun."

"Olabilir. Ama bir gazete nasıl çıkarılır biliyorum. Ve gerçek şu ki, *SMP* son on beş yılda 118 çalışanına yol vermiş. Hadi bunların yarısı yeni teknik imkânlarla yerleri doldurulan grafikçi ve benzer elemanlar diyelim... Ama 48 haber muhabiri de işten çıkarılmış."

"Bütün bunlar gerekliydi. Eğer yapmasaydık gazete çoktan batmıştı."

"Ne gerekli, ne gereksizmiş şöyle bir bakalım. Son üç yılda on sekiz muhabir işten çıkartılmış. Bunun yanı sıra dokuz kadro açığımız var, bu açık şimdilik stajyerlerle kapatılmaya çalışılıyor. Spor redaksiyonunda dokuz kişi çalışması gerekirken, bir yıldan fazladır iki kadro eksik."

"Buna tasarruf deniliyor. *Bu kadar basit*."

"Kültür sayfasının üç, ekonominin bir eksiği var. Hukuk redaksiyonu pratikte yok... Yazı işleri sorumlusu, işi düştüğünde sağdan soldan muhabir toplamak zorunda kalıyor ve bunun gibi bir sürü saçmalık var. *SMP*, resmî kurumların faaliyetlerini, en az sekiz yıldır, dikkatle izlememiş. Bu alanda, serbest çalışan gazetecilere ve TT haber ajansına bağımlıyız... Ve senin de bildiğin gibi TT birkaç yıl önce resmî kurumlara bakan bölümünü tasfiye etti. Başka bir deyişle İsveç devletinin ve makamlarının yaptıklarını izleyen hiç kimse yok."

"Basın sektörü kötü bir durumda... "

"Durum şu; ya *SMP* hemen kapısına kilit vuracak ya da yönetim kurulu gözüpek yatırımlar yapacak. Bugün çok az sayıda muhabirle, çok sayıda haber üretiyoruz. Metinler sefil, yüzeysel ve güvenilirlikten yoksun. Yani halk *SMP*'yi okumayı bırakıyor."

"Ama senin anlamadığın bir şe..."

"Artık şu anlamadığın lafından bıktım. Ben buraya vakit öldürmeye gelmiş basın yayın öğrencisi değilim."

"Ama önerin çok çılgınca."

"Niçin?"

"Gazete kâr etmeyi unutsun diyorsun."

"Bana bak, Sellberg, bu yıl gazetenin yirmi üç hissedarına yüklü miktarlarda kâr payı dağıtacaksın. Buna yönetim kurulunda oturan dokuz kişiye verilecek, bütünüyle mantıksız ikramiyeleri eklersek *SMP*'nin kasasından 10 milyon kron çıkacak. *SMP*'de personel kısıntısına giderken, kendini dört yüz bin kron ikramiyeyle ödüllendirdin. İsveç'teki bazı şirket yöneticilerinin aldığı ikramiyenin yanında seninki devede kulak, kalır ama benim gözümde beş para bile etmezsin. İkramiye ancak *SMP* güçlendirilirse hak edilir. Personeli budayarak, *SMP*'yi zayıflatıp krize sokarak değil."

"Haksızlık ediyorsun. Aldığım her tedbiri yönetim kurulu onayladı."

"Yönetim kurulu senin önerilerini, onlara her yıl kâr payı vermeyi garanti ettiğin için onayladı. Bunlara derhâl son verilmeli."

"Yani sen şimdi ciddi ciddi, yönetimin kâr payı ve ikramiye dağıtmaktan vazgeçmesini mi öneriyorsun? Hissedarların buna ne diyeceğini tahmin edebiliyor musun?"

"Bu sene sıfır kazanç öneriyorum. Bu, 21 milyon kronluk tasarruf demektir. Bununla hem personel açığını kapatır, hem de

ekonomimizi güçlendiririz. Ayrıca şeflerin maaşlarının indirilmesini, öneriyorum. Ben 88 bin kron maaş alıyorum. Spor redaksiyonunun personel açığını bile kapatamayan bir gazete için akla ziyan bir maaş."

"Yani kendi maaşını da indirmek istiyorsun? Bir çeşit maaş komünizminin sözcülüğünü mü yapıyorsun?"

"Saçmalama! İkramiyeleri de hesaba katarsak, ayda 112 bin kron maaş alıyorsun. Tam bir çılgınlık. Gazete denge kazanıp müthiş kârlar etmeye başlarsa, istediğin kadar ikramiye alabilirsin. Ama bu sene senin ikramiyeni artırabilecek durumda değiliz. Bütün şeflerin maaşlarının yarı yarıya indirilmesini öneriyorum."

"Sen hissedarların, para kazanmak için hissedar olduklarını bir türlü anlayamıyorsun. Buna kapitalizm deniliyor. Eğer insanlara para kaybetmelerini önerirsen artık hissedar olmazlar."

"Ben para kaybetmelerini önermiyorum, ama içinde bulunduğumuz durumda kaybedebilirler de. Bir şeye sahip olmak sorumluluk gerektirir. Senin şu kapitalizm dediğin şey burada da geçerli. *SMP*'nin hissedarları elbette kâr etmek istiyorlar. Ama kâr mı yoksa zarar mı ederler buna pazar karar verir, işin kuralı bu. Sana kalırsa kapitalizmin kuralları, sen ya da hissedarlar için değil, yalnızca *SMP*'nin çalışanları için geçerli."

Sellberg iç çekti, gözlerini devirdi, çaresiz bir ifadeyle Borgsjö'ye bakarak yardım dilendi. Borgsjö, Erika Berger'in dokuz maddeli programını inceliyordu.

Monica Figuerola, Göran Mårtensson ile yanındaki adam, 1 numaralı binanın kapısından çıkana kadar kırk dokuz dakika bekledi. 300 mm objektifli Nikon'unu çıkardı, adamlar yokuşu tırmanarak ona doğru yürürken iki fotoğraf çekti. Fotoğraf makinesini torpido gözüne

koyup başını haritaya eğdi. Bakışlarını Maria Asansörü'ne giden üst geçite doğru, çevirdiğinde şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Maria Asansörü'nün tam kapısının yanında duran siyah saçlı bir kadın, dijital bir kamerayla Mårtensson ve yanındaki adamı filme çekiyordu. *Bu ne ya... Bellmansgatan'da ajanlar kongresi mi yapılıyor?*

Mårtensson ile yanındaki adam hiç konuşmadan, yokuşun başında birbirlerinden ayrıldılar. Mårtensson, Tavastgatan'a gidip arabasına bindi, gazlayıp Monica'nın görüş alanından çıktı.

Dikiz aynasından mavi tulumlu adamı izledi. Siyah saçlı kadın video çekimini bırakmış, Monica'nın durduğu tarafa doğru yürüyordu.

Yazı mı, tura mı? Göran Mårtensson kimdi, ne ile uğraşırdı biliyordu ama mavi tulumlu adamla siyah saçlı kadın onun için muammaydı. Arabadan çıkarsa kadının dikkatini çekebilirdi.

Kımıldamadan oturdu. Dikiz aynasından mavi tulumlu adama baktı, Brännkyrkagatan'a dönüyordu. Siyah saçlı kadın, önündeki yol ayrımına gelene kadar bekledi. Kadın mavi tulumlu adamın peşinden gitmek yerine, yokuşun başında yüz seksen derece dönerek Bellmansgatan 1 numaraya yöneldi. 35 yaşlarındaydı. Siyah saçları kısa kesilmişti, siyah bir kot pantolon ve siyah bir ceket giymişti. Kadın yokuşu yarıladığında, arabasından aceleyle çıkan Monica Figuerola, Brännkyrkagatan'dan aşağı doğru koştu. Mavi tulumlu adam ortalarda yoktu. Bir saniye sonra kaldırımın kenarındaki park yerinden Toyota marka bir yük minibüsü hareket etti. Minibüsü adam kullanıyordu, arabanın plakasını belleğine kaydetti Monica. Plaka numarasını unutsa bile adamı izleyebilirdi. Arabanın yan kapısında Lars Faulsson Kilit ve Anahtar Servisi yazıyordu, üstelik telefon numarası da vardı.

Monica arabasına koşup Toyota'nın peşinden gitmeye çalışmadı, sakin adımlarla geri döndü. Yokuşun başına geldiğinde siyah saçlı kadının Mikael Blomkvist'in oturduğu Binanın kapısından içeri

girdiğini gördü.

Arabasına oturup Toyota'nın üzerindeki ismi ve telefon numarasını kaydetti. Başını kaşıyarak düşünmeye başladı, Mikael Blomkvist'in binasının etrafında sıkı bir trafik vardı. Bakışlarını binanın en üst katına çevirdi, Blomkvist'in çatı katında oturduğunu biliyordu ama şehir planlama şubesinden aldığı çizimlere göre Blomkvist'in dairesi arka tarafa bakıyordu. Burası eskiden beri sanatçıların oturduğu, özel bir muhitti. Monica, Mikael'in gösteriş düşkünü yeni zenginlerden olup olmadığını merak ediyordu.

Siyah saçlı kadın dışarı çıkana kadar on dakika bekledi. Kadın, Tavastgatan'a çıkan yokuşu tırmanmak yerine, aşağı doğru yürüyüp Pryssgränd'e döndü. *Hımm*. Eğer arabası Pryssgränd'deyse, Monica'nın ona yetişmesi imkânsızdı ama eğer yayaysa Slussen'den başka bir yere çıkamazdı.

Monica Figuerola arabadan çıktı, sola dönüp Brännkyrkagatan'dan Slussen'e doğru yürümeye başladı. Pustegränd'a yaklaştığında kadını gördü. *Bingo!* Şehir müzesinin önünden, Slussen'e doğru yürüyordu. Peşine takıldı. Kadınla arasına yaklaşık otuz metre mesafe koyan Monica, kadın Slussen metrosuna girdiğinde adımlarını hızlandırdı. Ama kadının metroya inmek yerine büfenin önünde kuyruğa girdiğini görerek yavaşladı.

Kuyrukta duran kadını incelemeye başladı; boyu yaklaşık 1.70'di, vücudu antrenmanlıydı. Ayağında spor ayakkabılar vardı. Ayaklarını yere sağlam basıyordu, Monica birden bu kadının polis olabileceği duygusuna kapıldı. Bir kutu tütün alan kadın dışarı çıkıp Södermalmstorg'a doğru yürüdü, sağa Katarinavägen'e döndü. Monica Figuerola peşinden gitti, kadının onu fark etmediğinden emindi. Kadın, McDonald's'ın köşesinde kayboldu. Monica Figuerola adımlarını sıklaştırdı.

Köşeye geldiğinde kadından iz yoktu. *Siktir!* Ağır adımlarla

binaların kapılarının önünden geçti, gözüne *Milton Security* tabelası takıldı.

Durumu anlamışçasına başını sallayan Figuerola tekrar Bellmansgatan'a döndü.

Arabasına bindi, *Millennium*'un bürosunun olduğu Götgatan'a girdi, yarım saat boyunca çevredeki sokakları araştırdı, Mårtensson'un arabasını göremedi. Öğleyin Emniyet Müdürlüğü'ne döndü, jimnastik salonuna girip bir saat ağırlık çalıştı.

"**B**ir sorunumuz var," dedi Henry Cortez.

Malin Eriksson ile Mikael Blomkvist, Zalachenko olayını anlatan kitabın taslağını gözden geçiriyorlardı. Saat öğlen bir buçuktu.

"Otur bakalım," dedi Malin.

"Vitavara AB ile ilgili. Yani şu Vietnam'da klozet üretip burada tanesini bin yedi yüz papele satan şirketle."

"Öyle mi, sorun ne?" diye sordu Mikael.

"Şirketin yönetim kurulu başkanının adı Magnus Borgsjö. Adam yönetim kurulu profesyoneli, *SMP*'nin yönetim kurulu başkanı da o. Ve gazetenin yüzde kırkının sahibi."

Mikael kaşlarını çattı.

"Emin misin?"

"Evet, Erika Berger'in patronu Vietnam'da çocuk emeği sömüren bir haydut."

"Yapma ya!" dedi Malin Eriksson.

Öğlen saat ikide Erika Berger'in kapısını çalan Yayın Yönetmeni

Yardımcısı Peter Fredriksson huzursuzdu.

"Ne var?"

"Şey, biraz tatsız bir durum. Yazı işlerinden biri senden bir e-posta almış."

"Benden mi?"

"Evet."

"Ee, ne yazmışım?"

Fredriksson,Erika'nın masasına kültür sayfasında çalışan 26 yaşındaki Eva Carlsson'a gönderilen e-postanın çıktısını bıraktı, gönderici adresi *erika.berger@smpost.se* idi.

Sevgili Eva, seni okşamak, göğüslerini emmek istiyorum. Arzudan çıldırıyor, kendime hâkim olamıyorum. Lütfen duygularımı görmezlikten gelme. Buluşabilir miyiz? Erika.

Eva Carlsson e-postayı görmezlikten gelmiş, takip eden günlerde iki e-posta daha almıştı.

Sevgili Eva, yalvarırım beni reddetme. Arzudan çıldırıyorum. Seni çıplak istiyorum. Sana sahip olmalıyım. Seni öyle mutlu edeceğim ki. Çok memnun kalacaksın. Çıplak vücudunun her bir santimini öpmek istiyorum, güzel göğüslerini, tatlı mağaranı. Erika.

Eva. Niçin cevap vermiyorsun? Benden korkma. Beni reddetme. Bakire değilsin. Ne istediğimi biliyorsundur. Seninle sevişmek istiyorum. Duygularıma karşılık verirsen seni ödüllendireceğim. Eğer sen bana karşı cömert

davranırsan ben de sana karşı cömert davranırım. Stajyerliğinin uzatılmasını istemişsin, bu benim elimde. Uzatmakla kalmaz, sana burada sürekli iş de veririm. Bu akşam garajda arabamın yanında buluşalım. Senin Erika'n.

"Vay be!" dedi Erika Berger. "Yani şimdi benim burada oturup ona uygunsuz teklifler yaptığımı mı düşünüyor?"

"Tam öyle değil... Yani... Öf."

"Peter, çıkar ağzındaki baklayı."

"Belki ilk e-postayı aldığında kimbilir diye düşünmüş ya da şaşırmıştır. Sonra bunun akıl dışı olduğunu, senin stiline uymadığını ve işte..."

"İşte?"

"Şey, yani hoş bir durum değil, ne yapacağını bilemiyor. Gerçekte sana hayran, senden hoşlanıyor... Yani patronu olarak. Bana gelip ne yapacağını danıştı."

"Anlıyorum. Peki, sen ne dedin?"

"Birisinin senin e-posta adresin üzerinden onu ya da ikinizi birden taciz ettiğini söyledim. Bir de bu konuyu seninle konuşacağıma söz verdim."

"Teşekkürler. Lütfen on dakika sonra onu bana yollar mısın?"

Erika bu süre içerisinde bir e-posta yazdı.

SMP'de çalışan bir meslektaşıma, benim e-posta adresimden, kaba cinsel imalar içeren mesajlar gönderilmiş. Ben de SMP'ye aitmiş gibi görünen bir e-posta adresinden bu tür kaba mesajlar aldım. Araştırdığımda SMP 'de böyle bir e-

posta adresinin olmadığını öğrendim.

Teknik servisimizin şefine göre bu tür bir sahtekârlık, yani başka birinin e-posta adresi üzerinden mesaj göndermek zor bir şey değilmiş. Bunu nasıl yapıyorlar bilemiyorum, belli ki internette bu tür işleri kolaylaştıran siteler var. Maalesef hasta ruhlu biri bunu kendisine iş edinmişe benziyor.

Bu tür tuhaf e-postalar alan başka bir meslektaşım olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Böyle bir şey varsa lütfen hemen Yayın Yönetmeni Yardımcısı Peter Fredriksson 'a bildirin. Eğer bu münasebetsizlik devam ederse polise bildirmek zorundayız.

Erika Berger, Genel Yayın Yönetmeni

Bir kopya çıktı aldıktan sonra, mesajı *SMP*'de çalışan meslektaşlarına gönderdi. Eva Carlsson da gelmişti.

"Merhaba, otur lütfen," dedi Erika. "Duyduğuma göre benden bir e-posta almışsın."

"Boş ver, senden geldiğine inanmadım."

"Otuz saniye önce benden bir e-posta aldın. Bunu ben yazdım. Diğer çalışanlara da gönderdim."

Eva Carlsson'a e-postanın çıktısını uzattı.

"Zaten anlamıştım," dedi Eva Carlsson.

"Birilerinin böylesi çirkin bir kampanyanın hedefine seni koymalarına üzüldüm."

"Bir aptalın yaptığı şeyler için üzülmen gerekmez."

"Ben yalnızca bu işin arkasında benim olmadığımı kesinlikle bilesin istedim."

"Bunların senden geldiğine hiçbir zaman inanmadım."

"İyi, teşekkürler," diyen Erika gülümsedi.

Monica Figuerola öğleden sonraki bütün zamanım bilgi toplamaya ayırdı. Mårtensson'un yanında gördüğü Lars Faulsson'un pasaport fotoğrafını isteyerek işe başladı. Daha sonra bilgi işlem merkezine girerek adam hakkında bilgi aldı.

"Falun" lakabıyla bilinen Lars Faulsson 47 yaşındaydı. Kariyerine 17 yaşında araba çalarak başlamış 1970-1980 arasında iki defa hırsızlık ve çalıntı mal satın almaktan yargılanmıştı. İlkini hafif hapis cezasıyla atlatırken, ikincisinde de üç yıl almıştı. Suç çevrelerinde kısa zamanda geleceği parlak biri olarak ünlenmişti. En az üç hırsızlık şüphesiyle daha sorgulanmıştı. Bunlardan biri bir mağazanın epeyce güvenli sayılan kasasını boşaltmaktı. 1984 yılında, cezasını bitirdikten sonra bir süre başını belaya sokmamış ya da en azından yakayı ele vermemişti. Daha sonra (meslek aşkıyla) anahtarcılık kursu almış, 1987 yılında da Norrtull'da Lars Faulsson Kilit ve Anahtar Servisi adıyla dükkân açmıştı.

Mårtensson ile Faulsson'un fotoğraflarını çeken kadının kimliğini tespit etmekte zorlanmadı Figuerola. Milton Security'yi arayıp elemanlarından şimdi adını unuttuğu bir kadınla görüşmesi gerektiğini belirterek kadını ayrıntılı tarif etti. Sekreter bunun Susanne Linder olabileceğini söyleyerek telefonu ona bağladı. Susanne Linder'le konuşan Monica Figuerola, bir yanlışlık olduğunu söyleyip özür dileyerek telefonu kapattı.

Daha sonra nüfus kayıtlarına girerek ismi araştırdı. Stockholm bölgesinde on sekiz Susanne Linder vardı. Bunlardan üçü 35 yaşlarındaydı. Biri Norrtälje'de, biri Stockholm'de diğeri de Nacka'da oturuyordu. Pasaport resimlerini isteyerek aradığı kadını teşhis etti. Nacka'da oturan kadındı. Yaptığı araştırmaların bir özetini

çıkarttıktan sonra Torsten Edklinth'e gitti.

Henry Cortez'in yaptığı araştırmayı okuyup bitiren Mikael Blomkvist, yüzünü buruşturarak bir kenara koydu. Raporun çıktısını alan Christer Malm tam dört kez okumuştu. Henry Cortez, Malin Eriksson'un odasında suç işlemiş bir çocuk gibi oturuyordu. Mutfağa giden Malin Eriksson dört kahve fincanı ve kahve sürahisiyle geri döndü.

Mikael iç çekti.

"Harika bir öykü," dedi. "Birinci sınıf bir araştırma, her şey belgelenmiş. Sistemin boşluklarından faydalanarak İsveç halkını dolandıran kötü adam hakkında iyi bir dramaturji. Vietnamlı çocukların emeğini sömüren açgözlü namussuz her şeyi kitabına uydurmuş."

"Üstelik çok da iyi yazılmış," dedi Christer Malm. "Biz bunu yayınladıktan sonra Borgsjö, İsveç iş dünyasında istenmeyen adam ilan edilir. Televizyonlar hemen bu haberin üzerine atlayacaktır. Yani Borgsjö, yalnızca bir günde, diğer dolandırıcıların arasına yuvarlanacak. Harika bir atlatma haber. İyi iş çıkardın, Henry."

Mikael başını salladı.

"Ama bu Erika'nın keyfine turp sıkacaktır."

"Erika'ya ne ki?" dedi Malin. "Dolandırıcılığı yapan o değil. Canımız hangi yönetim kurulu başkanını istiyorsa onun hakkında araştırma yapabiliriz. Erika'nın şefiymiş, değilmiş bu bizi ilgilendirmez."

"O kadar basit değil," dedi Mikael.

"Erika Berger, dergiden ayrılmadı," dedi Christer Malm. "*Millennium*'un yüzde otuzunun sahibi, üstelik yönetim kurulunda. Hatta gelecek yönetim kurulu toplantısına yeni birini seçene kadar

yönetim kurulu başkanı. Bu toplantıyı da ancak ağustosta yapabiliriz. Erika, *SMP*'nin de yönetiminde ve biz de onun yönetim kurulu başkanının ipliğini pazara çıkarıyoruz."

Sıkıntılı bir sessizlik oldu.

"Ee, ne yapacağız şimdi?" dedi Henry Cortez. "Bu haberi defterden silecek miyiz?"

Mikael gözlerini Henry Cortez'in gözlerine dikti.

"Hayır, Henry! Bu haberi defterden silmeyeceğiz, biz *Millennium*'da böyle çalışmıyoruz. Yalnızca biraz ayaklarımız yorulacak, bu öyküyü haber vermeden basıp pat diye Erika'nın önüne koyamayız."

İç çeken Christer Malm, bir parmağını havaya kaldırdı.

"Erika'yı bir kenara çekip kulağına fısıldayabiliriz. O da, ya *Millennium*'daki hisselerini satıp yönetim kurulundan ayrılmak ya da *SMP*' den şutlanmak arasında bir seçim yapar. Her hâlükârda vahim bir çatışmanın içine sürüklenecek. Doğrusunu söylemek gerekirse, Henry... Bu haberi yayınlamak konusunda Mikael'le aynı fikirdeyim, ama belki bir ay sonraya erteleyebiliriz."

Mikael başını sallayarak onayladı.

"Üstelik bir çeşit sadakat sorununun içine yuvarlanıyoruz."

"Onu arayayım mı?" dedi Christer Malm.

"Hayır," dedi Mikael, "ben arayıp onunla hemen bu akşam buluşurum."

Torsten Edklinth, Mikael Blomkvist'in oturduğu binanın önünde yaşanan komediyi özetleyen Monica Figuerola'yı dikkatle dinledi. Sanki ayağının altından yer çekiliyordu.

"Yani bir SÄPO elemanı, eski bir kasa hırsızıyla Blomkvist'in evine girdi ha!"

"Evet."

"Sence ne yapmışlardır?"

"Bilemiyorum. Kırk dakika içeride kaldılar. Tahminimce kapıyı Faulsson açtı, Mårtensson da daireyi araştırdı."

"Ne bulacaklarını umuyorlar ki?"

"Dinleme cihazı yerleştirmedikleri kesin, bu Yalnızca bir dakikalarını alır. Mårtensson, Blomkvist'in notlarını karıştırmış ya da evde neler var kontrol etmiştir."

"Ama Blomkvist'i uyandırmışlar... Onun evinden Björck'ün raporunu çaldılar ya."

"Evet, izlendiğini biliyor, o da onu izleyenleri izliyor. Gayet soğukkanlı."

"Nasıl yani?"

"Bence bir planı var. Mårtensson'u teşhir etmek için bilgi topluyor. Mantıklı tek açıklama bu."

"Daha sonra şu Linder dediğin kadın ortaya çıkıyor."

"Susanne Linder. 34 yaşında. Nacka'da oturuyor, eski bir polis."

"Polis mi?"

"Polis koleji mezunu. Altı yıl Södermalm polisinde çalışmış. Birden istifa etmiş, ulaştığım belgeler arasında bunun bir açıklamasını bulamadım. Milton Security'de işe başlamadan önce birkaç ay işsiz gezmiş."

"Dragan Armansky," dedi Edklinth düşünceli bir ifadeyle. "Bu kadın binada ne kadar kaldı?"

"On dakika."

"Ne yapmış olabilir?"

"Tahminimce -Mårtensson ile Faulsson'u sokakta görüntülediğini düşünürsek- faaliyetlerini belgeliyor. Bu da Milton'ın Blomkvist'le birlikte çalıştığını gösterir. Blomkvist'in dairesine ya da merdiven aralığına kamera yerleştirmişlerdir. Büyük ihtimalle kadın kameradaki görüntüleri almaya girmiştir."

Edklinth başını salladı. Zalachenko öyküsü inanılmaz karmaşık bir hâl almaya başlamıştı.

"Tamam, teşekkürler. Evine git ve bu konuyu düşün."

Monica Figuerola, St. Eriksplan'daki spor salonuna gitti ve bir süre spor yaptı.

Mikael Blomkvist gizli konuşmalarını yaptığı T10 cep telefonuyla Erika Berger'i aradığında, Berger yazı işleri toplantısında, uluslararası terörizm haberlerinin nasıl bir bakış açısıyla verileceğini tartışıyordu.

"Ah, merhaba... Bir saniye bekle."

Erika elini telefonun mikrofonuna kapatıp etrafına baktı.

"Sanırım anlaştık," diyerek son talimatlarını verdi. Cam kafesinde yalnız kaldığında Mikael'e döndü.

"Merhaba. Seni arayamadığım için özür dilerim. Bir sürü işin içine düştüm. Yoluna koymam gereken binlerce şey var."

"Benim de boşta gezdiğim söylenemez."

"Salander işi ne durumda?"

"İyi. Ama seni bunun için aramadım. Buluşmamız gerekiyor. Bu akşam."

"Bunu çok isterdim ama akşam sekize kadar çalışmam gerekiyor. Üstelik yorgunluktan ölüyorum. Sabah altıdan beri ayaktayım."

"Ricky... Seni cinsel isteklerini tatmin etmek için aramadım. Konuşmamız gereken önemli bir şey var."

Erika bir süre sustu.

"Konu ne?"

"Buluştuğumuzda konuşuruz. Ama hoş bir şey değil."

"İyi. Sekiz buçuk civarında sana gelirim."

"Hayır, evde olmaz. Uzun bir hikâye ama benim ev bir süre uygun değil. Samir'in Kazanı'na gel, bir bira yuvarlarız."

"Araba kullanıyorum."

"İyi, biz de o zaman hafif alkollü bira içeriz."

Erika Berger, akşam saat sekiz buçukta Samir'in Kazanı'na girerken biraz huzursuzdu. *SMP*'ye geçtikten sonra Mikael'i arayıp bir çift laf etmediği için vicdan azabı duyuyordu. Ama şimdiye kadar işleri hiç bu kadar yoğun olmamıştı.

Mikael Blomkvist oturduğu köşeden kolunu kaldırarak yerini belli etti. Erika bir süre kapının yanında durup Mikael'e baktı. Bir an gözüne yabancı bir adamınış gibi gözüktü. *Bu da kim? Tanrım, çok yorgunum.* Mikael ayağa kalkıp yanağından öperken, Erika birkaç haftadır Mikael'i aklına bile getirmediğini düşünerek dehşete kapıldı. Şimdi onu görünce delice özlediğini fark etmişti. Sanki *SMP*'deki günleri bir düştü de, birden *Millennium*'daki koltuğunda uyanacaktı.

"Merhaba, Mikael."

"Merhaba, Genel Yayın Yönetmeni. Yemek yedin mi?"

"Saat sekiz buçuk. Benim senin gibi tuhaf saatlerde yeme alışkanlığım yok."

Ancak Samir önlerine menüyü koyduğunda açlığının farkına varan Erika, hafif alkollü bira, kalamar ve patates ısmarlarken, Mikael de kuskus ve bira ısmarladı.

"Nasılsın?" diye sordu Erika.

"Tuhaf zamanlar yaşıyoruz. Çok meşgulüm."

"Salander işi nasıl gidiyor?"

"Tuhaflıklardan biri de o."

"Micke, öykünü çalacak değilim."

"Özür dilerim... Cevaplamaktan kaçınmıyorum. Şimdi durum biraz karışık. Sana severek anlatırım ama bütün gecemizi alır. *SMP*'nin şefliği nasıl bir şey?"

"*Millennium*'un şefi olmak gibi değil," diyen Erika bir süre sustu.

"Eve döner dönmez yağı çekilmiş kandil gibi uykuya dalıyorum, uyandığımda gözümün önünde bütçe hesapları dönüyor. Seni özledim. Sana gidip uyuyamaz mıyız? Seks yapmaya gücüm yok ama kıvrılıp yanında uyumak istiyorum."

"Üzgünüm, Ricky. Benim daire şimdi buna uygun değil."

"Niçin? Bir şey mi oldu?"

"Eh... Bir çete evime dinleyici yerleştirdi, konuştuğum her sözcüğü kaydediyorlar. Ben de gizli bir kamera yerleştirdim, evimde dönen her şeyi izliyorum. Yani senin kıçını bütün dünyaya sergilemesek iyi olur."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Mikael başını iki yana salladı.

"Hayır, şaka yapmıyorum. Ama seninle buluşmak istememin nedeni bu değil."

"Ne oldu? Hâlinde bir tuhaflık var."

"Eh biraz... Sen *SMP*'de işe başladın. Biz de senin yönetim kurulu başkanını yerle bir edecek bir haber yakaladık. Vietnam'da, çocukların ve politik mahkûmların iş güçlerinin sömürülmesiyle ilgili bir haber. Sanırım bir iç çatışmanın içine düştük."

Erika elindeki çatalı bırakıp gözlerini Mikael'e dikti. Mikael'in şaka eder gibi bir hâli yoktu.

"Durum şu," diye devam etti Mikael. "Yönetim kurulu başkanın Borgsjö, SveaBygg adlı bir şirketin büyük hissedarı. Bu şirketin de Vitavara adında, Vietnam'da klozet üretimi yapan bir yan şirketi var. Çocuk emeği sömürdüğü için BM'nin kara listesine girmiş."

"Şunu bana baştan anlatsana."

Mikael, Henry Cortez'in parlattığı öykünün detaylarını anlattı. Çantasından belgeleri çıkarttı. Erika tek bir satırını atlamadan dikkatle okuduktan sonra başını kaldırıp Mikael'e baktı. Açıklayamadığı, şüpheyle karışık bir endişeye kapılmıştı.

"Ben dergiden ayrılır ayrılmaz *Millennium* 'un ilk işi, *SMP*'nin yönetim kurulu üyelerinin işlerini mi araştırmak oldu?"

"Sandığın gibi değil, Ricky."

Mikael öykünün nasıl ortaya çıktığını anlattı.

"Bunu ne zamandan beri biliyorsunuz?"

"Dün öğleden sonra öğrendik. Bu gelişmeden hiç de memnun değilim."

"Ne yapacaksınız?"

"Bilemiyorum. Yayınlamak zorundayız. Yalnızca senin patronun

diye bir ayrıcalık yapamayız. Ama dergiden hiç kimse seni zor durumda bırakmak istemiyor." Ellerini iki yana açtı. "Ne yapacağımızı bilemiyoruz, şaşırıp kaldık. En çok da Henry."

"Ben hâlâ *Millennium*'un yönetim kurulundayım. Ayrıca ortağıyım... Bunu yanlış yorumlayacaklardır..."

"Nasıl yorumlanacağının farkındayım. *SMP*'de boktan bir duruma düşeceksin."

Erika'nın üzerine bir yorgunluk çöktü. Dişlerini sıkarak bu öyküyü unutmalarını talep etme isteğini bastırdı.

"Lanet olsun," dedi. "Anlatılanların doğruluğuna ilişkin hiç mi şüphe... "

Mikael başını salladı.

"Henry'nin bulduğu belgeleri dikkatle inceledim. Borgsjö'nün bütün numaraları ortada"

"Ne yapacaksınız?"

"Eğer iki ay önce, daha *Millennium*'dayken, eline böyle bir haber geçse ne yapardın?"

Yirmi yıllık sevgilisi ve daha uzun bir süredir de arkadaşı olan Mikael'e bakan Erika gözlerini yumdu.

"Ne yapardım, sen iyi biliyorsun."

"Yalnızca korkunç bir tesadüf. Sana yönelik bir kasıt yok. Çok üzgünüm. Seninle buluşmayı bunun için istedim. Birlikte bir karar vermek zorundayız."

"Birlikte mi?"

"Şöyle... Bu haber haziran sayısında yayınlanacaktı. Ben erteledim. Şimdi en erken ağustosta yayınlanabilir, istersen biraz daha geç bir tarihe atabiliriz."

"Anlıyorum."

Erika'nın sesinde acı bir ton vardı.

"Bence bu akşam bir karar vermeyelim. Bu belgeleri eve götürüp incele. Ortak bir strateji geliştirmeden bir şey yapma. Önümüzde daha zaman var."

"Ortak bir strateji?"

"Biz bu haberi yayınlamadan önce ya *Millennium*'un yönetiminden ya da *SMP*'den ayrılmalısın. İki koltukta birden oturamazsın."

"Ben *Millennium*'la birlikte anılıyorum, ne yaparsam yapayım, benim bu işte parmağımın olmadığına kimse inanmaz."

"Bir ihtimal daha var. Öyküyü Borgsjö'ye gösterip gazeteden ayrılmasını isteyebilirsin. Henry Cortez'in bunu onaylayacağından eminim. Ama hepimiz birlikte bir ortak fikre varmadan bir şey yapma."

"Beni işe alan adamın işinin bittiğini görebiliyorum."

"Üzgünüm."

"Kötü biri değil."

"Sana inanıyorum. Ama açgözlü biri."

Erika iç çekerek ayağa kalktı.

"Ben eve gidiyorum."

"Ricky, ben... "

Erika, Mikael'in sözünü kesti.

"Çok yorgunum. Uyardığın için teşekkür ederim. Bunun ne anlama geldiğini düşüneceğim."

Mikael'i öpmeden, hesabı ona bırakarak dışarı çıktı.

Erika arabasını restoranın yüz metre kadar uzağına park etmişti. Yolu yarılamışken kalp atışları hızlandı. Durup bir binanın duvarına yaslandı. Başı dönüyordu.

Uzun süre öylece kalıp mayıs akşamının serin havasını soludu. 1 Mayıs'tan beri günde ortalama on beş saat çalıştığı aklına geldi. Üç haftadır böyleydi. Üç yıl sonra hâli nice olacaktı? Morander yazı işlerinin ortasında yığılıp kalmadan önce ne hissetmişti acaba?

On dakika sonra tekrar restorana döndü. Kapıdan çıkarken Erika'yla karşılaşan Mikael şaşırmıştı.

"Erika..."

"Bir şey deme, Mikael. Bizim arkadaşlığımız çok uzun yıllara dayanıyor, bu arkadaşlığı kimse bozamaz. Benim en iyi arkadaşımsın. İki yıl önce beni yalnız başıma bırakıp Hedestad'a gittiğinde de şimdi hissettiğim şeyleri hissetmiştim. Şimdi de ben seni yalnız bıraktım. Kendimi baskı altında ve mutsuz hissediyorum."

Mikael kollarını boynuna dolarken, Erika'nın gözleri yaşarmıştı.

"*SMP*'de iki haftada çöktüm," diyerek güldü.

"Yok canım. Erika Berger'i çökertmek için daha fazla süre gerekir."

"Senin dairen boka batmış. Ben de Saltsjöbaden'e, evime gidemeyecek kadar yorgunum. Scandic Krown Oteli'ne gideceğim. Benimle gel."

"Onun adı artık Hilton."

"Her ne boksa artık."

Hiç konuşmadan otele kadar yürüdüler. Mikael bir kolunu Erika'nın omzuna dolamıştı. Göz ucuyla Mikael'e bakan Erika, onun da en az

kendisi kadar yorgun göründüğünü fark etti.

Çift kişilik bir oda ayırttılar. Hesabı kredi kartıyla Erika ödedi. Duş alıp hemen yatağa girdiler. Erika'nın kasları sanki Stockholm maratonuna katılmış gibi ağrıyordu. Birbirlerine sarılarak hemen uykuya daldılar.

İkisi de izlendiklerini fark edememişler, otelin lobisinde onları gözleyen adam dikkatlerini çekmemişti.

15. BÖLÜM

19 MAYIS, PERŞEMBE - 22 MAYIS, PAZAR

Lisbeth Salander salı gecesinin önemli bir bölümünü Mikael Blomkvist'in yazdığı makaleleri ve yazmakta olduğu kitabın kısmen hazır bölümlerini okuyarak geçirdi. Savcı Ekström, Lisbeth'i temmuz ayında mahkemeye çıkarmayı planladığından, Mikael kitabı en geç 20 Haziran'da yayınlamayı düşünüyordu. Bu durumda, Kalle Hergele Blomkvist'in eksikleri tamamlayarak kitabı bitirmesi için yaklaşık bir aylık süresi var demekti.

Lisbeth, Mikael'in bunu nasıl başarabileceğini anlayamıyordu ama bu, Mikael'in düşünmesi gereken bir şeydi. Lisbeth'in sorunu Mikael'in sorduğu soruları nasıl cevaplayacağıydı.

El bilgisayarını açtı. *Aptallar_Masası* dosyasına tıklayıp Mikael'in yeni bir şey yazıp yazmadığını kontrol etti. Mikael bir şey yazmamıştı. Lisbeth o dokümanı kapatıp Temel Sorular adlı dokümanı açtı. Aslında burada yazılanları ezbere biliyordu. Ama bir kez daha okudu. Mikael'in çizdiği stratejiyi daha önce Annika Giannini ona anlatmış, Lisbeth de sanki kendisini ilgilendirmiyormuş gibi, ilgisiz bir ifadeyle dinlemişti. Mikael Blomkvist, Lisbeth hakkında Annika'nın bilmediği şeyleri biliyordu, bu nedenle stratejisini daha açık bir şekilde ifade etmişti! Lisbeth dördüncü paragrafa gitti:

Geleceğinin nasıl şekilleneceğine karar verecek tek kişi

1962

sensin. Annika kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, ben, Armansky, Palmgren ne kadar desteklersek destekleyelim, senin yardımın olmadan bir yere varamayız. Seni bir şeye ikna etmeye çalışmıyorum. Ne yapacağına kendin karar vereceksin. Ya mahkemeyi kendi lehine çevirirsin ya da seni mahkûm etmelerine izin verirsin. Ama savaşmak istiyorsan, savaşmak zorundasın.

Lisbeth dokümanı kapatıp sırtüstü uzanarak tavana bakmaya başladı. Mikael kitabında gerçekleri anlatmak için Lisbeth'ten izin istiyordu. Bjurman'ın tecavüzünü anlatmamıştı. Bu bölümü yazmış bitirmiş, aradaki boşluğu Bjurman'ın Zalachenko'yla ilişkiye geçtiğini ve bu ilişkinin bozulmasıyla da Niedermann'ın onu öldürmek zorunda kaldığını anlatarak kapatmıştı. Bjurman'ın Zalachenko'yla niçin ilişkiye geçtiğini açıkta bırakmıştı.

Kalle Hergele Blomkvist, hayatı Lisbeth için zorlaştırıyordu. Uzun bir süre düşündü, saat gecenin ikisine yaklaşırken el bilgisayarını çalıştırıp metin işleme programına girdi. Yeni bir doküman açtı, elektronik kalemini dijital klavyenin üzerindeki harflere dokundurmaya başladı.

Adım Lisbeth Salander. 30Nisan 1978'de doğdum. Annemin adı Agneta Sofia Salander. Beni doğurduğunda on yedi yaşındaymış. Babam Alexander Zalachenko psikopat, katil ve kadın düşmanı biri. Daha önce Batı Avrupa'da, Sovyet Askerî İstihbaratı GRU adına yasa dışı faaliyet yürütmüş.

Dijital kalemle yazmak çok zamanını alıyordu. Her cümleyi ancak

enine boyuna düşündükten sonra yazıyordu. Yazıp bitirdiğinde hiçbir değişikliğe gerek duymadı. Bilgisayarı kapattığında saat dörde geliyordu. Tek boşluk bırakarak iki A4 sayfası yazmıştı. Bilgisayarı paneldeki deliğe gizledi.

Erika Berger sabah saat yedide uyandı. Deliksiz sekiz saat uyumuş ama üzerindeki yorgunluğu atamamıştı. Hâlâ derin bir uykuda olan Blomkvist'e bir göz attı.

Cep telefonunu çıkarıp, gelen mesajları kontrol etti, kocası Greger Backman on bir defa aramıştı. *Siktir. Telefon açmayı unuttum*. Kocasını arayıp gece niçin gelemediğini anlattı. Greger çok öfkeliydi.

"Erika, bunu bir daha tekrarlama. Bunun Mikael'le ilgisinin olmadığını biliyorsun ama bu gece kriz geçirdim. Başına bir şey geldi diye çok korktum. Eve gelmeyeceğin zaman arayıp haber vermek zorundasın, bunu unutmaman gerekir."

Greger Backman, Mikael Blomkvist'in karısının sevgilisi olduğunu biliyordu. İkisi arasındaki ilişki onun onayıyla sürüyordu. Ama Erika, Mikael'le birlikte kalacağı her seferde kocasına önceden haber veriyordu. Ama bu defa, Hilton'a giderken, uyumaktan başka hiçbir şeyi düşünememişti.

"Özür dilerim," dedi. "Dün çok bitkindim."

Greger bir süre homurdandı.

"Yeter artık, Greger, şimdi seninle tartışmaya takatim yok. Akşam eve geldiğimde bağırırsın."

Greger bunu elbette yapacağını söyleyerek sesini alçalttı.

"İyi, Blomkvist nasıl?"

"Uyuyor."

Erika birden gülmeye başladı.

"İster inan ister inanma yastığa başımızı koyduktan beş dakika sonra uyuduk. Daha önce başımıza hiç böyle şey gelmemişti." "Erika durum ciddi görünüyor. Belki bir doktora gitmelisin."

Greger'den sonra *SMP*'yi arayan Erika, Yayın Yönetmeni Yardımcısı Peter Fredriksson'a mesaj bırakıp, işe biraz geç kalacağını belirterek, kültür sayfasının çalışanlarıyla yapacakları toplantıyı iptal etmesini rica etti.

Çantasından diş fırçasını çıkarıp banyoda dişlerini fırçaladıktan sonra yatağa dönerek Mikael'i uyandırdı.

"Günaydın," diye mırıldandı Mikael.

"Günaydın," dedi Erika. "Hadi banyoya git, yüzünü yıkayıp, dişlerini fırçala."

"Ne... Ne?"

Mikael doğruldu, şaşkın bir ifadeyle etrafına bakındı, Hilton'daydı.

"Hadi banyoya."

"Niçin?"

"Çünkü seninle sevişeceğim."

Kol saatine bakan Erika, "Hadi çabuk ol," dedi. "Saat on birde bir toplantım var, makyaj yapmam yarım saatimi alır. Ayrıca işe giderken temiz bir gömlek almalıyım, kaybettiğimiz onca zaman için yalnızca iki saatimiz var."

Mikael banyoya gitti.

Babasının Ford'unu eski başbakan Thorbjörn Fälldin'in Ås'taki evinin önüne park eden Jerker Holmberg, arabadan inip etrafına baktı.

Perşembe öğlesiydi, hafif bir yağmur yağıyordu. Tarlalar yemyeşildi. 79 yaşındaki Fälldin artık aktif bir çiftçi değildi. Holmberg tarlaları kimin ekip biçtiğini merak etti. Pencereden gözlendiğinin farkındaydı, kırsal alanda hep böyle olurdu. O da köyde, Hålledal'da büyümüştü. Holmberg'e göre dünyanın en güzel yeri Hålledal'dı.

Fälldin'in kapısını çaldı. Merkez Partisi'nin eski lideri yaşlanmıştı, ama hâlâ güçlü ve hayat doluydu.

"Merhaba, Thorbjörn. Adım Jerker Holmberg, uzun yıllar önce karşılaşmıştık. Babam Gustav Holmberg 1970-1980 arasında partinizde delegeydi."

"Merhaba, tabii ya seni tanıdım, Jerker, eğer yanılmıyorsan polis olmuşsun. On, on beş yıl önce karşılaşmıştık değil mi?"

"Sanırım çok daha önceydi. İçeri girebilir miyim?" Thorbjörn Fälldin kahve fincanlarını doldururken Jerker mutfak masasının başına oturdu.

"Umarım baban iyidir, buraya onun için gelmedin değil mi?"

"Babam iyi, şimdi kulübenin çatısını onarıyor."

"Kaç yaşına bastı?"

"İki ay önce 71'ine bastı."

"Vay be!" diyen Fälldin oturdu. "Anlat bakalım, ziyaretinin sebebi ne?"

Jerker Holmberg mutfak penceresinden dışarı baktı, arabasının yanında bir karga dolaşıyordu. Gözlerini Fälldin'e çevirdi.

"Büyük bir sorunu konuşmak için davetsiz geldim. Belki bu konuşmanın sonunda beni tekmeyle dışarı atacaksın. Mesleki bir mesele için buradayım, ama amirim Jan Bublanski'nin bu ziyaretten haberi yok."

"Ciddi bir soruna benziyor."

"Üstlerimin bu ziyaretten haberi olursa, başım fena hâlde derde girer."

"Anlıyorum."

"Ama eğer böyle yapmazsam belki de ikinci kez tekrarlanacak bir hukuksuzluğa göz yummuş olacaktım."

"En iyisi sen şunu açıkla."

"Alexander Zalachenko adında bir adamla ilgili. Eski GRU ajanı. 1976'da, seçim günü İsveç'e iltica etmiş. Oturma izni almış ve SÄPO'da çalışmaya başlamış. Sanırım senin bu öyküden haberin vardır."

Fälldin, Jerker Holmberg'e dikkatle baktı.

"Uzun bir öykü," diyen Holmberg, son aylarda yaptığı araştırmaları anlatmaya başladı.

Erika Berger, yüzüstü dönüp ellerini başına yastık yaparak gülümsedi.

"Mikael, bizim kaçık olduğumuzu düşündün mü hiç?"

"Nasıl yani?"

"En azından ben öyleyim. Sana bir türlü doyamıyorum, sanki çılgın liseli genç bir kız gibi davranıyorum."

"Ee?"

"Senden sonra da gidip kocamla yatıyorum."

Mikael bir kahkaha atarak, "İyi bir terapist tanıyorum," dedi.

Erika bir parmağıyla onun göbek deliğine dokundu. "Mikael, *SMP* 'ye geçerek büyük bir hata yaptığımı düşünmeye başladım."

"Saçmalama. Bu senin için çok büyük bir fırsat, eğer o kadavraya can verebilecek biri varsa o da sensin."

"Belki de. Ama sorun da bu. *SMP* gerçekten bir kadavra. Magnus Borgsjö öyküsüyle de manzaranın üzerine tüy dikildi. Ne yapacağımı bilemiyorum."

"Bırak her şey kendiliğinden yerine otursun."

"Tamam, ama şu Borgsjö öyküsü hiç hoş değil. Ne yapacağıma dair en küçük bir fikrim yok."

"Benim de, ama bir yolunu buluruz."

Bir süre sessizce uzandılar.

"Seni özlüyorum."

Mikael iç çekerek ona baktı.

"Ben de seni özlüyorum," dedi.

"*SMP*'nin haber müdürü olmak için ne kadar istersin?"

"Tanrı yazdıysa bozsun. Hem haber müdürünüz Holm değil mi?"

"Evet, tam bir aptal."

"Bak işte bunda haklısın."

"Onu tanıyor musun?"

"Tanımaz mıyım, 1980'li yılların ortasında üç ay birlikte çalıştım. Tam bir pezevenk, insanları birbirine düşürmeye bayılır. Ayrıca... "

"Ayrıca, ne?"

"Aman bırak işte. Dedikodu yapmak istemiyorum."

"Söyle hadi."

"Soyadı her neydiyse Ulla adında bir kız vardı, stajyer. Kızı taciz etmiş. Doğru muydu, yanlış mıydı bilmiyorum ama sendika bir şey

yapmadı. O da kızın sözleşmesini uzatmadı."

Erika Berger kol saatine baktıktan sonra kalkıp duşa gitti. Mikael yerinden kımıldamadan, duştan çıkan Erika'nın giyinmesini izledi.

"Ben bir süre daha yatacağım," dedi.

Erika, Mikael'i yanağından öptü, "Hoşça kal," deyip odadan çıktı.

Arabasını, Luntmakargatan'ın, Olof Palme Gatan'a yalan köşesine, Göran Mårtensson'un arabasının yirmi metre kadar uzağına park eden Monica Figuerola, Mårtensson'un altmış metre kadar uzaktaki park metreden bilet alıp dönmesini izledi. Bileti arabasının ön camına yerleştiren Mårtensson, Sveavägen'e yönelirken, onu gözden kaçırma korkusuyla park biletine boş veren Monica Figuerola, hemen peşine takıldı. Kungsgatan'da bir süre yürüdükten sonra sola dönen Mårtensson, Kungstornet pasajına girdi. Kendi kendine söylenen Monica, üç dakika bekledikten sonra pasaja girip kafenin olduğu alt kata indi. Mårtensson bir masada oturmuş, otuz beş yaşlarında bir adamla konuşuyordu. Sarışın adamın antrenmanlı bir vücudu vardı. Aynasız, diye düşündü Monica Figuerola.

Bu Christer Malm'in 1 Mayıs'ta Copacabana'nın önünde fotoğrafını çektiği adamdı.

Monica bir kahve alıp onların uzağında bir yere oturarak *Dagens Nyheter* gazetesini açtı. Mårtensson'la adam alçak sesle konuştuklarından, tek bir kelime dahi duyamıyordu Monica. Bir ara cep telefonunu çıkarıp konuşuyormuş numarasına yattı. Adamlar ona bakmadığından bu gereksizdi. Cep telefonuyla 72 dpi çözünürlükte bir fotoğraf çekti. Gazetede yayınlanabilecek kalitede bir fotoğraf değildi ama kanıt olarak işe yarardı.

On beş dakika sonra sarışın adam masadan kalkıp pasajdan çıktı. Monica Figuerola, dışarıda beklemediği için kendi kendine küfürler

etti. Adamı gördüğünde kesin tanırdı. Hemen kalkıp peşinden gitmek istiyordu. Ama sakin bir şekilde kahvesini içen Mårtensson'a baktığında bundan vazgeçti. Dikkat çekmek istemiyordu.

Yaklaşık kırk saniye sonra Mårtensson ayağa kalkıp tuvalete gitti. Monika hemen ayağa fırlayıp pasajdan çıktı. Sağa sola bakındı, ama sarışın adamı göremedi.

Şansını denemek için Sveavägen'e yöneldi. Adamı göremedi. Metroya girdi, orada da yoktu.

Tekrar kafeye döndü. Mårtensson da çıkmıştı.

Erika Berger, önceki akşam BMW'sini park ettiği yere geldiğinde yakası açılmadık küfürler savurmaya başladı. Biri arabasının dört tekerinin birden havasını indirmişti. Öfkeden köpürüyordu. Servisi arayıp durumu açıklayarak arabayı almalarını istedi. Onları beklemeye vakti yoktu, arabanın anahtarını egzoz borusunun içerisine koyup bir taksi çevirdi.

***H**acker* Cumhuriyeti' nin internet sayfasına giren Lisbeth Salander, Plague'in hatta olduğunu görerek bir uyarı sinyali gönderdi.

<Merhaba Waps, Sahlgrenska nasıl?>

<Huzurlu. Yardımına ihtiyacım var.>

<Öt.>

<Senden bir daha yardım isteyeceğimi hiç düşünmüyordum.>

<Ciddi bir şey olmalı.>

<Goran Mårtensson, Vallingby'de oturuyor. Bilgisayarına girmek istiyorum.>

<Tamam.>

<Bütün belgeler, Millennium dergisinden Mikael Blomkvist'e aktarılacak.>

<Tamam. Ayarlarım.>

<Büyük birader, Kalle Blomkvist'in telefonunu dinliyor, büyük ihtimalle e-postaları da kontrol ediyor. Belgeleri bir Hotmail adresine göndereceksin.>

<Tamam.>

<Bana ulaşamazsa, Blomkvist'in senin yardımına ihtiyacı olabilir. Seninle ilişkiye geçmesi gerek.>

<Hımm.>

<Dört köşeli biri, ama güvenebilirsin.>

<Hmım.>

<Ne kadar istiyorsun?>

Plague birkaç saniye bekledi.

<Bu senin durumunla ilgili bir şey mi?>

<Evet.>

<Yani sana faydası olacak.>

<Evet.>

<O zaman benden olsun.>

<Teşekkür ederim, ama ben kimseye borçlu kalamam. Mahkemeye kadar yardımına ihtiyacım var. Bunun için 30 bin kron ödeyeceğim.>

<Paran var mı?>

<Evet.>

<İyi o zaman.>

<Sanırım, Trinity'ye de ihtiyacımız olacak. Onun İsveç'e gelmesini sağlayabilir misin?>

<Başka bir emrin?>

<En iyisi bu. Ona standart ödeme yapacak ve masraflarını karşılayacağım.>

<Tamam. Kim?>

Lisbeth ne istediğini anlattı.

Dr. Anders Jonasson, cuma sabahı, karşısında oturan ve öfkesi yüzünden okunan Cinayet Masası Memuru Hans Faste'ye bakarak, "Üzgünüm," dedi.

"Bunu bir türlü anlayamıyorum. Salander'in iyileştiğini düşünüyordum. Göteborg'a onu sorgulamaya ve Stockholm'e, ait olduğu hücreye götürmeye geldim."

"Üzgünüm," dedi Jonasson yeniden. "Ondan kurtulmayı ben de çok istiyorum, yatak enflasyonumuz yok, ama..."

"Numara yapıyor olamaz mı?"

Anders Jonasson güldü.

"Hiç sanmam. Şunları anlamak zorundasın. Lisbeth Salander başından vuruldu. Beyninden ameliyatla bir kurşun çıkarttım. Şans eseri hayatta kaldı. Durumu çok iyiye gidiyordu... Ben ve meslektaşlarım onu taburcu etmeye hazırlanıyorduk, ama dün birden kötüleşti. Şiddetli baş ağrıları var, ateşi bir çıkıp bir iniyor. Dün akşam 38 dereceye çıktı, iki defa da kustu. Gece ateşi düştü, neredeyse normal sınırlara indi, ben de geçici olarak kötüleştiğini düşündüm. Ama bu sabah muayene ettiğimde ateşi 39 dereceye

dayanmıştı, yani ciddi bir durum. Şimdi biraz düştü."

"Sorun ne?"

"Bilemiyorum, ama ateşi yükselip düştüğüne göre iltihaplanma ya da benzer bir şey var demektir. Nesi var tam olarak söyleyemem. Bir ilaca ya da başka bir şeye alerjisi olabilir."

Bilgisayarda bir röntgen filmi açıp ekranı Hans Faste'ye çevirdi.

"Kafa röntgenini almalarını istedim. Gördüğün gibi kurşun yarasının hemen yanında karanlık bir bölge var. Ne bilemiyorum, belki de yara kabuğu ama küçük çaplı bir kanama da olabilir. Yine de, teşhis koymadan, her ne olursa olsun, onu taburcu edemeyiz."

Hans Faste çaresizce iç çekti. Onun gözünde doktorlar hayat ve ölümün efendileri, neredeyse Tanrı'nın bu dünyadaki temsilcileriydiler. Onlarla tartışılamayacağmı çok iyi biliyordu. Ayrıca, Lisbeth Salander'in durumunu değerlendirebilecek bilgisi de yoktu.

"Peki, ne olacak şimdi?"

"Kesin dinlenme önerdim. Terapiye de ara verildi; kalçasındaki ve omzundaki yaralar nedeniyle fizik tedavisi görüyordu ."

"Tamam... Bunları Stockholm'deki Savcı Ekström'e anlatmalıyım. Benim için biraz sürpriz oldu. Savcıya ne diyeceğim şimdi?"

"İki gün önce, belki bu hafta sonu onu taburcu etmeye hazırdım ama bu durumda biraz gecikecek. Savcıya belki iki haftadan önce Lisbeth Salander'i taburcu edemeyeceğimi bildir. Her şey durumunun nasıl gelişeceğine bağlı."

"Temmuzda mahkemeye çıkacaktı... "

"Eğer beklenmedik bir durum ortaya çıkmazsa o zamana kadar ayağa kalkar."

Cinayet Masası Komiseri Jan Bublanski, oturduğu masanın karşısındaki kaslı kadını şüpheli gözlerle inceledi. Norr Malarstrand'da bir kahvenin bahçesinde oturuyorlardı. Günlerden 20 Mayıs, Cuma'ydı, havada yaz kokusu vardı. Kendini SÄPO'dan Monica Figuerola olarak tanıtan kadın, evine giderken saat beşte önüne çıkmış, bir kahve eşliğinde konuşmayı önermişti.

Bublanski önce homurdanarak karşı koymuş ama kadın, bunun resmî bir konuşma ya da sorgu olmadığını, eğer istemezse hiçbir şey söylemesi gerekmediğini gözünün içine bakarak belirtince ikna olmuştu. Meselenin ne olduğunu sorduğunda da, bazı çevrelerin Salander olayı dediği, Zalachenko olayı hakkında ne gerçek, ne yalan araştırsın diye şefinin, gayriresmî olarak kendisini görevlendirdiğini söylemişti açık yüreklilikle. Ayrıca bu konuda Bublanski'ye soru sormaya hakkı var mı emin değildi, bu nedenle kararı Bublanski'ye bırakıyordu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Bublanski en sonunda.

"Lisbeth Salander, Mikael Blomkvist, Gunnar Björck ve Alexander Zalachenko hakkında neler bildiğinizi anlatın. Bütün bu parçalar nasıl birleşiyor."

İki saatten daha fazla bir süre konuştular.

Torsten Edklinth uzun süre ne yapacağını tartıp biçti. Beş günlük bir araştırmadan sonra Monica Figuerola, SÄPO'nun içinde yanlış giden bir şeyler olduğuna dair su götürmez kanıtlar toplamıştı. Ayaklarının üzerine sağlam basana kadar, dikkatli davranması gerektiğini biliyordu Edklinth. Bir çeşit yasal açmaza düşmüştü. Özellikle kendi çalışma arkadaşlarına karşı, gizli bir soruşturma yürütme yetkisi yoktu.

Atacağı adımlar için yasal bir formül bulmak zorundaydı. Kriz durumlarında polis kimliğine başvurabilirdi. Bir suçu araştırmak polisin görevleri arasındaydı ama şimdi çok nazik bir işin peşindeydi. Yanlış bir adım atarsa işinden olabilirdi. Cuma gününü makamında kara kara düşünerek geçirdi.

Ne kadar gerçek dışı görünürse görünsün Dragan Armansky'nin söyledikleri doğruydu. SÄPO'nun içinde, tanımlanmış işlerinin dışında faaliyet gösteren bir komplo grubu vardı. Faaliyetlerini uzun yıllardır -hiç değilse 1976'da Zalachenko İsveç'e geldiğinden beri- sürdürebildiklerine göre, demek ki iyi örgütlenmişlerdi. Üstelik yukarıdan yardım alıyor olmalıydılar. Komplonun nerelere kadar uzandığını bilemiyordu.

Masasında duran not defterine birtakım isimler yazdı.

Özel Koruma'dan, Cinayet Masası Komiseri Göran Mårtensson.

Yabancılar Şubesi Şef Yardımcısı Gunnar Björck. Öldü. (İntihar?)

SAPO 'dan Özel Kalem Müdürü Albert Shenke.

Özel Koruma'dan Mårtensson geçici olarak Karşı Casusluk Servisi'nde göreve alınmış gibi gösterildiğinden, Monica Figuerola'ya göre özel kalem müdürü de işin içindeydi.

Mårtensson, gazeteci Mikael Blomkvist'i izliyordu. Bunun karşı casuslukla hiçbir ilgisi yoktu.

Edklinth listesine SÄPO'nun dışından isimler de ekledi.

Peter Teleborian, psikiyatr.

Lars Faulsson, çilingir.

SÄPO, 1980'lerin sonuyla 1990'ların başında, psikiyatrik danışman sıfatıyla Teleborian'ın görüşlerine birkaç defa başvurmuştu. Edklinth'in arşivlerde yaptığı araştırmaya göre üç defa olmuştu bu. Bunlardan bir tanesi olağanüstü bir durumla ilgiliydi: Karşı Casusluk Servisi İsveç iletişim sektöründe bir Rus casusu keşfetmişti. Casusun geçmişine bakılırsa, ortaya çıkarılması durumunda intihar edebilirdi. Teleborian adam hakkında dikkate değer bir analiz yapmış, ikili ajan olarak kullanılabileceği sonucuna varmıştı. Teleborian'ın görüşlerine başvurulan diğer iki konu, daha küçük çaplı değerlendirmelerle ilgiliydi. Bir tanesi, SÄPO'nun çalışanlarından alkol sorunu olan biriyle, bir diğeri de Afrika ülkelerinden birinde görev yapan bir diplomatın cinsel davranışlarıyla ilgiliydi.

Ama ne Teleborian ne de Faulsson -özellikle de Faulsson- SÄPO'da çalışıyorlardı. Ama yine de bir bağ... *Ne tür bir bağ olabilir?*

SÄPO içindeki komplonun, 1976 yılında seçim günü İsveç'e geldiği söylenilen eski GRU ajanı Alexander Zalachenko'yla yakın bir ilgisi vardı. Bu adam hakkında hiç kimse bir şey bilmiyordu. Bu nasıl olabilir?

Edklinth, Zalachenko'nun SÄPO'ya sığındığı 1976'da, şef pozisyonunda bulunması hâlinde, neler yapacağını hayal etmeye çalıştı. Nasıl davranırdı? Her şeyden önce kesin gizlilik. Bu zorunluydu. Ruslara bilgi sızmasını önlemek için olayı çok dar bir grubun içinde tutardı... *Ne kadar dar bir grup?*

Operasyon Bölümü mü?

Bilinmeyen bir Operasyon Bölümü mü?

Eğer her şey kitapta yazıldığı gibi yürütülse Zalachenko, Karşı

Casusluk Servisi'ne havale edilirdi. Belki de Askerî îstihbarat'a havale edilmesi gerekirdi ama onların bu türden bir operasyonu yürütecek ne koşulları ne de yetenekleri vardı. Tek çözüm SÄPO'ydu.

Ama Karşı Casusluk Servisi'nin Zalachenko'dan haberi yoktu. İşin anahtarı Björck'tü... Belli ki Zalachenko'yla ilgilenenlerden biri oydu. Ne var ki Björck'ün Karşı Casusluk Servisi'yle ilgisi yoktu, o bir muammaydı. Resmî belgelere bakılırsa 1970'ten beri Yabancılar Şubesi'nde çalışıyordu. Ama 1990'lı yıllarda, bu bölümün şef yardımcısı sıfatıyla birdenbire ortaya çıkana kadar, şubeye nadiren uğramıştı.

Ancak Blomkvist'in temel bilgi kaynağı da oydu. Blomkvist, böylesi bir bombayı açıklaması için ona ne yapmıştı? Hem de bir gazeteciye?

Orospular. *Millennium*, Björck'ün küçük yaştaki orospuların peşinden koştuğunu açıklamayı düşünüyordu. Björck'ü mutlaka bununla tehdit etmişti Blomkvist. Sonra resme Salander giriyordu.

Nils Bjurman'la Björck Yabancılar Şubesi'nde çalışıyorlardı. Zalachenko'yla onlar ilgilenmişlerdi. Peki, ne yapmışlardı?

Birilerinin karar vermiş olması gerekirdi. Bu çapta bir casusa neler yapılacağının kararını en yüksek katların vermiş olması gerekirdi.

Hükümet. Böyle olmalıydı, başka türlüsü düşünülemezdi.

Ya da?

Edklinth'in burnuna kötü kokular geliyordu. Biçimsel açıdan her şey anlaşılırdı, Zalachenko çapında bir ajanı mümkün mertebe gizli tutmak gerekirdi. Eğer kendisi karar verse böyle yapardı. Kararı herhâlde Fälldin hükümeti vermişti. Akla uygun tek açıklama buydu.

Ne var ki 1991'de yaşananlar hiç de akla uygun değildi. Björck, Lisbeth Salander'i ruhsal açıdan hasta olduğu gerekçesiyle, akıl hastanesine kapattırmak için Teleborian'a başvurmuştu. Böylesi ağır bir suç Edklinth'i huzursuz ediyordu.

Bunun da kararını mutlaka birileri vermişti. Böyle bir kararı hükümet veremezdi... Muhafazakârların lideri Carl Bildt'ten sonra başbakanlığa sosyal demokratların lideri Ingvar Carlsson gelmişti. Ortaya çıkması hâlinde büyük skandallara yol açacağı kesin olan, her türlü yasayla ve adalet duygularıyla çelişen böyle bir kararın altına hiçbir politikacı imza atmazdı.

Eğer hükümet böyle bir olaya bulaştıysa, İsveç'in, diktatörlükle yönetilen ülkelerden en ufak bir farkı yok demekti.

Bu imkânsızdı.

Arkasından da bir sürü garip olay patlamıştı. Zalachenko bir psikopat tarafından Sahlgrenska Hastanesi'nde, 12 Nisan'da öldürülmüştü. Aynı gün Mikael Blomkvist'in evine girilirken, Annika Giannini'ye saldırılmış ve her iki olayda da Gunnar Björck'ün 1991'de hazırladığı raporun kopyaları çalınmıştı. Dragan Armansky bu bilgileri aralarında kalması şartıyla anlatmıştı Edklinth'e. Ne Mikael ne de kız kardeşi polise başvurmuştu.

Sonra Gunnar Björck kendini asmıştı. Edklinth bu adamla ciddi bir konuşma yapmayı çok isterdi.

Bunların hepsi bir tesadüf olamazdı. Cinayet Masası Komiseri Jan Bublanski gibi, Mikael Blomkvist de tesadüf olmadığını düşünüyordu. Edklinth kalemini bir kez daha eline aldı.

Evert Gullberg, 78 yaşında, vergi hukukçusu???

Şu Gullberg denilen adam da kim?

Bir ara SÄPO'nun şefini aramayı düşündü ama komplo organizasyonunun nereye kadar uzandığını bilemediğinden bundan vazgeçti. Kısacası, kime güveneceğini bilmiyordu. SÄPO'nun içinde

başvuracak kimsenin olmadığına karar verdikten sonra, bir süre polise başvurmayı düşündü. Jan Bublanski, Ronald Niedermann soruşturmasını yürüten grubun lideriydi. Bu durumda Niedermann'ın etrafındaki her türlü bilgiyle ilgilenmesi gerekirdi ama teşkilatın politikası açısından ona başvurması düşünülemezdi.

Omuzlarında büyük bir ağırlık hissediyordu. Geriye yasal tek bir alternatif kalıyordu; gelecek açısından sırtını sağlama almak. En büyük şefe başvurup, yürüttüğü faaliyetle ilgili siyasal koruma talep etmeliydi.

Saatine baktı, dörde geliyordu. Telefonun ahizesini kaldırıp yıllardır tanıdığı adalet bakanını aradı. Onunla sayısız toplantıda bir araya gelmişti. Beş dakika sonra bakana bağlanabildi.

"Merhaba, Torsten," dedi adalet bakanı. "Görüşmeyeli çok oldu, sorun ne?"

"Dürüst olmak gerekirse, senin nezdinde ne kadar güvenilirliğim var onu öğrenmek için aradım."

"Güvenilirlik. Tuhaf bir soru. Sana güvenim tam. Bu sorunun nedeni ne?"

"Sıra dışı bir istek... Acilen sen ve başbakanla görüşmeliyim."

"Hoppala."

"Eğer beni bağışlarsan, bunun açıklamasını yüz yüzeyken yapmak istiyorum. Masamın üzerinde çok önemli bir olay var, sanırım bu konuda seni ve başbakanı bilgilendirmek zorundayım."

"Çok ciddi bir şeye benziyor."

"Evet, çok ciddi."

"Terörist bir tehditle mi ilgili..."

"Hayır, ondan da ciddi. Böyle bir istekte bulunarak bütün

kariyerimi ortaya koyuyorum. Eğer durum bu kadar ciddi olmasaydı, bu konuşmayı yapmayacaktık."

"Anlıyorum, güvenilirliğine dair sorduğun soruya bakılırsa... Başbakanla ne zaman buluşmak istiyorsun?"

"Mümkünse bu akşam."

"Bak şimdi endişelendim."

"Maalesef endişelenmenizi gerektirecek bir durum."

"Bu görüşme ne kadar sürer?"

Edklinth bir süre düşündü.

"Bütün ayrıntıları anlatmam bir saatimi alır."

"İzin ver bir süre sonra seni arayayım."

Adalet bakanı on beş dakika sonra Edklinth'i arayarak başbakanın onu 21.30'da evinde beklediğini söyledi. Ahizeyi yerine koyan Edklinth'in eli terlemişti. *Tamam... Yarın sabah bütün kariyerim yerle bir olabilir.*

Ahizeyi tekrar kaldırıp Monica Figuerola'yı aradı.

"Merhaba, Monica bu akşam saat 21.00'de göreve hazırlan. Şık giyin."

"Ben her zaman şık giyinirim."

AKD'nin şefini dikkatle inceleyen başbakanın gözlerinde şüpheli bir ifade vardı. Edklinth, başbakanın gözlüklerinin arkasından, geriye doğru bir film şeridi geçtiğini fark etti.

Başbakan bakışlarım Edklinth'in üzerinden alıp, bir saatlik konuşma sırasında tek bir söz etmeyen Monica Figuerola'ya çevirdi. Çok uzun ve kaslı bu kadın, nazik ve umut dolu gözlerle süzdü

başbakanı. Başbakan en sonunda konuşmaları sararak dinleyen adalet bakanına döndü.

Derin bir iç çekerek gözlüklerini çıkardı ve uzun süre uzaklara baktı.

"Biraz daha kahve içelim mi?" dedi en sonunda,

"Evet, teşekkürler," dedi Monica Figuerola.

Adalet bakanı fincanları doldurdu.

"Şimdi anlattıklarınızı özetleyeceğim, bakalım doğru anlamış mıyım," dedi başbakan. "SÄPO'nun içinde anayasal görevlerinin dışında davranan bir komplo grubunun varlığından şüpheleniyorsun ve bunların uzun yıllardır suç sayılacak bir faaliyet yürüttüklerini söylüyorsun."

Edklinth başını salladı.

"Ve SÄPO'nun yönetimine güvenmediğinden bana geldin."

"Şey," dedi Edklinth, "doğrudan size gelmemin nedeni bu faaliyetle anayasanın çiğnenmesi. Ama komplonun amacını bilmediğimden yanlış bir yorum yapmak istemiyorum. Belki de bu faaliyet, hükümet tarafından desteklenen yasal bir faaliyettir. Eğer öyleyse bana gelen bilgileri yanlış yorumlayıp gizli bir operasyona zarar vermiş olacağım."

Başbakan, adalet bakanına baktı, ikisi de Edklinth'in sırtını sağlama almaya çalıştığının farkındaydılar.

"Benim böyle bir şeyden haberim yok, senin bir bilgin var mı?"

"Kesinlikle yok," dedi adalet bakanı. "SÄPO'dan bu konuyla ilgili hiçbir rapor almadım."

"Gazeteci Mikael Blomkvist, SÄPO'nun içinde Zalachenko kulübü adını verdiği bir fraksiyonun olduğunu düşünüyor."

"Ben İsveç'in bu çapta bir Rus ajanına oturma izni verdiğini bile duymadım... Yani bu Fälldin hükümeti zamanında mı olmuş?.."

"Fälldin'in böylesi bir bilgiyi saklayacağını hiç sanmıyorum," dedi adalet bakam. "Öyle hafife alınacak bir şey değil, kendinden sonra gelen hükümete mutlaka iletirdi."

Edklinth öksürerek konuşmaya hazırlandı.

"Burjuva hükümeti yerini Olof Palme'ye bıraktı. SÄPO'nun içinden bazı meslektaşlarımın Olof Palme hakkında tuhaf fikirlerinin olduğu bir giz değil..."

"Yani birilerinin sosyal demokrat hükümeti bilgilendirmeyi unuttuğunu mu iddia ediyorsun..."

"Fälldin'in iki dönem başbakanlık yaptığını hatırlatmak isterim. İkisinde de koalisyon hükümeti çatladı. Birincisinde başbakanlığı 1979 yılında kurulan azınlık hükümetinden Ola Ullsten'e devretti. Bu hükümette de çatlaklar oluşmaya başladıktan sonra muhafazakârlar Fälldin'in Halk Partisiyle koalisyon kurdular. Sanırım bütün bu karmaşada bazı şeyler unutulmuştur. Hatta Zalachenko olayı Başbakan Fälldin'in bile bilmediği gizli bir grubun arasında kalmıştır. O da tabii bilmediği bir şeyi Olof Palme'ye aktaramazdı."

"Peki, o zaman sorumlu kim?" dedi başbakan.

Monica Figuerola'nın dışında herkes başını iki yana salladı.

"Sanırım bunun basına sızması kaçınılmaz," dedi başbakan.

"Mikael Blomkvist *Millennium*'da yayınlamaya hazırlıyor. Başka bir ifadeyle biz, zor bir durumla karşı karşıyayız."

Edklinth biz sözcüğünü özellikle vurgulamıştı. Başbakan başını salladı, durumun ciddiyetini görüyordu.

"Her şeyden önce hemen bana geldiğin için teşekkür ederim. Aslında bu tür acele ziyaretleri pek kabul etmem. Ama adalet

bakanımız senin sağduyulu bir insan olduğunu, normal kanalların dışında benimle görüşmek istemen için olağan dışı bir şeylerin olması gerektiğini söyledi."

Edklinth rahat bir nefes aldı. Ne olursa olsun başbakanın öfkesine maruz kalmayacaktı.

"Şimdi, bu durumu nasıl ele alacağımıza karar verelim. Senin bir önerin var mı?"

"Sanırım," dedi Edklinth, çekingen bir ifadeyle. Edklinth uzun bir süre susarken, Monica Figuerola boğazını temizleyerek söze girdi.

"Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii," dedi başbakan.

"Eğer o operasyondan hükümetin haberi yoksa yasa dışı demektir, bu da bu işin sorumlularının suç işlediği anlamına gelir. Demek ki bir ya da birkaç devlet memuru yetkilerini aşmış. Mikael Blomkvist'in iddia ettiği gibi SÄPO'nun içinden bir grubun yasa dışı faaliyet yürüttüğünü ortaya çıkarırsak, cevaplamamız gereken iki şey var demektir."

"Açıklayabilir misin?"

"Birinci olarak bunun nasıl mümkün olabildiğini cevaplamalıyız. Sorumlu kim? Bu tür bir komplo nasıl olur da bir polis teşkilatında gerçekleşebilir? Size SÄPO'da çalıştığımı hatırlatmalıyım. Bundan gurur duyuyorum, ama bu işin, bu kadar uzun bir zaman nasıl sürdüğünü anlayamıyorum. Nasıl gözlerden saklandı? Nasıl finanse edildi?"

Başbakan iç çekti.

"Bu konuda kocaman bir kitap yazılabilir," diye devam etti Figuerola. "Ama bir konu açık, bir yerden finanse edilmesi gerekiyor. Böyle bir operasyon her yıl milyonlarca krona mal olur. SÄPO'nun

bütçesine baktim, Zalachenko kulübüne aktarılan bir paraya rastlamadım. Ama özel kalem müdürünün ve finans müdürünün inisiyatifinde, benim bilemeyeceğim, gizli fonlar olabilir."

Başbakan sıkıntıyla başını salladı. SÄPO'yu yönetmek niçin her zaman sıkıntılı bir işti?

"İkincisi bu işe kimler karıştı, daha doğrusu kimler tutuklanmalı?"

Başbakan dudaklarını büzdü.

"Bana göre bu toplantıda bu tür sorulara cevap aramalıyız."

Torsten Edklinth nefesini tutmuştu, eğer yapabilse Monica'nın ayağına bir tekme atacaktı. Monica bütün nezaket kurallarını altüst ederek bu işten kişisel olarak başbakanın sorumlu olduğunu iddia etmişti. Edklinth de belki aynı kanıdaydı, ama bunu diplomatik bir dille ifade etme yanlısıydı.

"Sence nasıl bir karar almalıyım?" diye merakla sordu başbakan.

"Bu bizim ortak sorunumuz. AKD'de üç yıl çalıştım, bu kurumun İsveç demokrasisi açısından merkezî bir rolünün olduğunu düşünüyorum. SÄPO son yıllarda faaliyetlerini anayasadan aldığı haklar çerçevesinde yürüttü. Bu skandalin SÄPO'ya zarar vermesini istemiyorum. Bu yasa dışı faaliyetlerin kişileri bağladığını ortaya koymak bizim açımızdan çok önemli."

"Böyle bir faaliyeti hükümetin kesinlikle desteklemediğini söyleyebilirim," dedi adalet bakanı.

Monica Figuerola, başını sallayarak birkaç saniye düşündü.

"Sanırım sizin asıl kaygımz bu skandalin hükümete bulaşmaması; eğer bunu örtbas etmeye çalışırsanız hükümet devrilir."

"Hükümetin suçları örtbas etmek gibi bir alışkanlığı yok," dedi adalet bakanı.

"Elbette yok ama bunu yapmaya çalıştığınızı varsayalım. İşte asıl kıyamet o zaman kopar."

"Devam et," dedi başbakan.

"Bizim açımızdan sorun şu: AKD'nin bu tür bir soruşturmayı yapabilmesi için yasal bir yetkiye ihtiyacı var. Yani biz bu işin kurallara ve hukuka uygun yürütülmesi gerektiğini düşünüyoruz."

"Hepimizin isteği bu," dedi başbakan.

"O zaman başbakan sıfatıyla sizin, Anayasa Koruma Dairesi'ne bu rezaleti araştırmak için yetki vermenizi öneriyorum. Bize yazılı bir belgeyle, gerek duyduğumuz yetkiyi verin."

"Ben bu önerinin yasal olduğundan şüpheliyim," dedi adalet bakanı.

"Elbette yasal," dedi Figuerola. "Eğer birileri anayasayı illegal yöntemlerle değiştirmeye çalışırsa, hükümetin önlem alma hakkı var. Eğer bir grup asker ya da polis kendi başlarına bir dış politika izliyorlarsa, bu fiili olarak darbe demektir."

"Dış politika?" dedi adalet bakanı.

Başbakan dikkat kesilmişti.

"Zalachenko saf değiştirmiş bir ajan," dedi Figuerola. "Mikael Blomkvist'e göre ondan alınan bilgiler yabancı ülkelerin istihbarat örgütlerine aktarılmış. Bu işin hükümetten gizli yürütülmesi bir tür darbe demektir."

"Mantığını anlıyorum," dedi başbakan. "Şimdi benim nasıl düşündüğümü anlatmama izin ver."

Başbakan ayağa kalktı, masanın etrafında yarım tur atıp Edklinth'in önünde durdu.

"Yetenekli bir yardımcın var. Ayrıca açık sözlü."

Edklinth yutkunarak başını salladı. Başbakan, adalet bakanına döndü.

"Sekreterini ve hukuk danışmanını ara. Yarın sabah, bu olayla ilgili araştırma için Anayasa Koruma Dairesi'ne olağanüstü yetki verilmesini istiyorum. Yetkileri, burada tartıştığımız konuların doğruluk derecesini araştırmak, kapsamını ortaya koymak ve bu olaydan sorumlu olanlarla, olaya karışanların kimliklerini açığa çıkarmakla sınırlanacak. Bu belgeyle soruşturma yetkisi almıyorsun - eğer yanılmıyorsam bu tür bir soruşturmaya yalnızca başsavcı karar verebilir- bununla birlikte sana, gerçeği ortaya koyabilmen için kişisel araştırma yetkisi veriyorum. Yani yasal bir araştırma yapacaksın, anlıyor musun?"

"Evet. Lütfen benim de eski bir savcı olduğumu hatırlatmama izin verin."

"Hımm. Hukuk danışmanından bu işin nasıl formüle edilmesi gerektiğini araştırmasını rica edebiliriz. Her ne olursa olsun bu araştırmadan bir tek sen sorumlusun. İhtiyaç duyduğun personeli sen seçeceksin, eğer suç işlendiğine dair kanıt bulursan bunu başsavcıya bildireceksin."

"Ne yapılması gerektiğini araştıracağım," dedi adalet bakanı. "Ama Sanırım, meclis başkanını ve Anayasa Komisyonu'nu bilgilendirmen gerekiyor... Bu dışarıya çabuk sızacaktır."

"Demek ki hızlı davranmamız gerekiyor," dedi başbakan.

Figuerola elini kaldırdı.

"Buyurun," dedi başbakan.

"İki sorun daha var... Birincisi *Millennium*'un haberi bizim araştırmamızı sekteye uğratabilir. İkincisi Lisbeth Salander'in mahkemesi birkaç hafta sonra başlayacak."

"*Millennium*'un haberi ne zaman yayınlayacağını araştırabilir

miyiz?"

"Sorup öğrenebiliriz," dedi Edklinth. "Yapmak isteyeceğimiz en son şey basının işine karışmaktır."

"Salander denilen kıza gelince..." diye başlayan adalet bakanı bir süre sustu. "Eğer *Millennium*'un iddia ettiği gibi hakları çiğnenmişse korkunç bir şey... Bu gerçek mi?"

"Korkarım ki gerçek," dedi Edklinth.

"O zaman ona tazminat verilmesini sağlamalıyız ve her şeyden önce yeni bir haksızlığa uğramasının önüne geçmeliyiz," dedi başbakan.

"Peki, bunu nasıl yapacağız?" dedi adalet bakam. "Hükümet hiçbir koşul altında mahkemenin işine karışamaz, bu yasaları çiğnemek olur."

"Savcıyla konuşamaz mıyız?.."

"Hayır," dedi Edklinth aceleyle. "Başbakan olarak hukuki bir süreci etkileyemezsiniz."

"Başka bir deyişle Salander mahkemede kendi kavgasını verecek," dedi adalet bakanı. "Ancak mahkemeyi kaybederse hükümete başvurabilir. Hükümet de ya onu affeder ya da başsavcıya yeni bir mahkeme için neden olup olmadığını araştırma görevi verir. Tabii bu, ancak ceza alması hâlinde mümkün. Eğer psikiyatrik bakıma mahkûm edilirse, hükümet hiçbir şey yapamaz. Bu tıbbi bir sorun olur ve başbakanın onun sağlıklı olup olmadığına karar verme yetkisi yok."

Cuma akşamı saat onda, kapıda anahtar sesini duyan Lisbeth Salander, el bilgisayarını kapatıp hemen yastığın altına koydu. Gelen Anders Jonasson'du.

"İyi akşamlar, Bayan Salander. Bu akşam nasılsın?"

"Başım ağrıdan çatlıyor ve sanırım ateşim var," dedi Lisbeth.

"Kulağa hiç hoş gelmiyor."

Lisbeth Salander ağrısı ve ateşi varmış gibi görünmüyordu. Doktor Jonasson onu on dakika muayene etti. Ateşi yeniden çıkmıştı.

"Son haftalarda durumun düzelirken birdenbire kötüleşmene üzüldüm. Bu durumda seni iki hafta daha taburcu edemem."

"İki hafta bana yeter," dedi Salander.

Doktor Jonasson ona uzun uzun baktı.

Stockholm'le Londra arası kaba bir hesapla 1.900 km kadardı. Teorik olarak bu mesafe yirmi saatte alınırdı. Ama pratikte, bu sürede, ancak Almanya-Danimarka sınırına ulaşabilmişlerdi. Gökyüzü kâra bulutlarla kaplıydı. Pazartesi günü Öresund Köprüsü'ne geldiklerinde şiddetli bir sağanağa yakalanan Trinity, silecekleri çalıştırarak hızını yavaşlattı.

Kıta Avrupası inatla trafiği yanlış şeritten, sağ yerine soldan akıttığından, İngiltere dışında araba sürmek tam bir eziyetti. Cumartesi sabahı, gerekli malzemeyi minibüse yüklemiş, feribota binerek Dover'dan Calais'ye geçmiş, oradan da Liege üzerinden Belçika'yı boydan boya kat etmişlerdi. Alman sınırını Aachen üzerinden geçmiş, otobandan kuzeye yönelmiş, Hamburg üzerinden Danimarka sınırına gelmişlerdi.

Arkadaşı Bob the Dog, arka koltukta kestiriyordu. Minibüsü nöbetleşe kullanıyorlardı. Saatte ortalama 90 km yol yapmışlar, yemek için yalnızca bir saat mola vermişlerdi. On dokuz yıllık minibüsle çok fazla hız yapamıyorlardı. Londra'dan Stockholm'e uçakla da gidebilirlerdi ama yaklaşık otuz kilo tutan elektronik cihazı

bu yoldan İsveç'e sokmaları pek de kolay değildi. Altı sınırı geçmelerine rağmen hiçbir sınırda durdurulmamışlardı. Kıta Avrupası'ndaki hareket özgürlüğünü engellemediği sürece Trinity, Avrupa Birliği'nin coşkulu bir taraftarıydı. 32 yaşındaydı, Bradford'da doğmuş, Londra'da büyümüştü. Eğitim düzeyi pek yüksek değildi. Meslek okulunda iletişim tekniği eğitimi almış, 19 yaşına bastığında İngiliz Telekom şirketinde teknisyen olarak işe başlamıştı.

Aslında elektronik ve bilgisayar konusundaki teorik bilgileri her türlü züppe profesörle tartışmaya yetebilecek kadardı. On yaşından beri bilgisayarla yaşıyordu. Bir bilgisayarı ilk hacklediğinde yalnızca 13 yaşındaydı. Bu onu iştahını kabartmış, 16 yaşına bastığında dünyanın en iyi *hacker*larıyla boy ölçüşebilecek duruma gelmişti. Bir süre, uyanık olduğu her dakikayı bilgisayarın başında geçirmiş, kendi programını yazmış ve internette ustaca tuzaklar kurmuştu. BBC'nin, Savunma Bakanlığı'nın ve Scotland Yard'ın bilgisayarlarına sızmayı başarmıştı. Hatta kısa süreliğine Kuzey Denizi'nde gezen bir İngiliz nükleer denizaltısının kontrolünü ele geçirmişti. Tanrı'ya şükür ki Trinity, kötü niyetli bilgisayar çetelerinden değil, yalnızca meraklı biriydi. Bir bilgisayarın güvenliğini kırıp gizli bilgilere ulaştıktan hemen sonra iş cazibesini kaybediyordu. Formunun zirvesinde olduğu bir seferde yalnızca şaka olsun diye, bir nükleer denizaltının bilgisayarına girmiş, kaptan pozisyon değişikliği komutu verdiğinde, bilgisayarın kaptana domalması komutunu vermesini sağlamıştı. Bu Savunma Bakanlığı'nda bir dizi kriz toplantısının yapılmasına neden olmuş, devlet *hacker*ları uzun hapis cezalarına çarptırmakla tehdit etmeye başladığında Trinity bu tür şakalar yapmaktan vazgeçmişti.

İletişim teknolojisini okurken telefon ağının nasıl çalıştığını zaten biliyordu. Ona göre özel güvenlik şirketlerinin alarm sistemi kurmaları çok modası geçmiş bir önlemdi. Özellikle seçilmiş birtakım müşterileri ondan izleme ve telefon dinleme hizmeti talep ettiklerinde önlemlerin ne kadar boş olduğunu daha iyi anlamıştı.

Hacker Cumhuriyeti'nin kurucularından biriydi. Wasp da bu cumhuriyetin vatandaşlarındandı. Trinity ile Bob the Dog, pazar akşamı saat 19.30'da Stockholm'e yaklaştılar. Skärholmen'deki Ikea mağazasının önünden geçerlerken Trinity cep telefonunu çıkarıp, kaydettiği bir numarayı aradı.

"Plague," dedi.

"Neredesiniz?"

"Ikea'yı geçtiğimizde aramamızı söylemiştin."

Plague, İngiliz meslektaşları için yer ayırttığı Lângholmen'deki otelin yolunu tarif etti. Plague neredeyse evinden hiç çıkmadığından meslektaşlarına ertesi sabah saat dokuzda evinde buluşmak için randevu vermişti.

Biraz düşündükten sonra misafirlerini karşılamak için bulaşık yıkamaya ve temizlik yapmaya karar verdi.

KISIM III

SABİT DİSK ÇÖKMESİ

27 MAYIS - 6 HAZİRAN

MÖ 1. yüzyılda yaşamış olan Sicilyalı tarihçi Diodorus (tarihçilere göre güvenilmez bir kaynaktır) Libyalı Amazonları anlatır. O zamanlar Mısır'ın batısında kalan Kuzey Afrika'nın tamamına Libya denirdi. Bu Amazon dünyası jinekokrasiyle yönetiliyordu. Yani askerî olanlar da dâhil, bütün resmî görevlerde yalnızca kadınlar vardı. Efsaneye göre ülkeyi Kraliçe Myrina yönetiyordu. Otuz bin piyade kadın askeri, üç bin kadın süvarisiyle, yoluna çıkan, erkeklerden müteşekkil orduları yenerek Mısır ve Suriye'yi geçip Ege Denizi'ne kadar gitmişti. Kraliçe Myrina bir savaş meydanında öldürüldüğünde, ordusu dağılmıştı.

Bununla birlikte, Myrina'nın ordusu o bölgeye damgasını vurmuştu. Anadolulu kadınlar silaha sarılarak Kafkasya'dan gelen istilacıları yenmiş, erkeklerin büyük bir çoğunluğunu kılıçtan geçirmişlerdi. Bu kadınlar ok, mızrak, savaş baltası ve kargı dâhil birçok silahla eğitim yapıyorlardı. Yunanlılardan bronz göğüslük ve zırh yapmayı öğrenmişlerdi.

Aşağılayıcı bir şey olarak gördükleri evliliği reddediyorlardı. Çocuk yapmak için izin alıyor, yakındaki köylerden rastgele bir erkeği seçip cinsel ilişkiye giriyorlardı. Bir kadının bekâretini kaybetme hakkı için mutlaka savaşta bir erkek öldürmesi gerekiyordu.

1992

16. BÖLÜM

27 MAYIS, CUMA - 31 MAYIS, SALI

Mikael Blomkvist, cuma akşamı on buçukta *Millennium*'un bürosundan ayrıldı. Merdivenlerden zemin kata indi, bodrumdan iç bahçeye geçerek yandaki binadan Höken Sokağı'na çıktı. Mosebacke tarafından gelen bir grup genç ona dikkat etmeden geçip gittiler. Mikael'i izleyen biri, her zamanki gibi *Millennium* 'da gecelediğini düşünecekti. Nisan ayından beri her gün bir kişinin *Millennium*'da gecelemesine karar vermişti, bu gece Christer Malm nöbetçiydi.

Ara sokaklarda on beş dakika kadar dolaşıp izlenmediğinden emin olduktan sonra Fiskargatan 9 numaralı binanın önüne geldi. Kapı kodunu tuşlayıp Lisbeth Salander'in teras katındaki dairesine çıktı. Kapıyı açıp alarmı kapattı. Bu çok odalı daireye her girdiğinde şaşkınlığa kapılıyordu. Odalardan yalnızca üç tanesinde mobilya vardı.

Kahve yapıp sandviç hazırladıktan sonra Salander'in çalışma odasına geçerek PowerBook'unu açtı.

Nisan ayının ortalarında, Björck'ün raporu çalındıktan sonra, izlendiğini fark eden Mikael, Lisbeth Salander'in evini özel komuta merkezi yaparak bütün önemli dokümanları bu eve taşımıştı. Haftada birkaç günü bu evde geçiriyor, Lisbeth'in yatağında yatıp onun bilgisayarını kullanıyordu. Zalachenko'yla hesaplaşmak için Gosseberga'ya giderken bilgisayarındaki bütün bilgileri silmişti Lisbeth. Belli ki geri gelmeyi düşünmemişti. Bilgisayarı tekrar

fonksiyonel hâle getirmek için Lisbeth'in sistem disklerini kullanmıştı Mikael.

Nisan ayından bu yana, kendi bilgisayarından internete hiç bağlanmamıştı. Lisbeth'in internetine bağlandı, ICQ'yu çalıştırdı, Lisbeth'in iletişim için *Yahoogroup*'ta kurduğu *Aptallar_Masası* adresine tıkladı.

<Merhaba, Sally.>

<Anlat.>

<Bir hafta önce tartıştığımız iki bölüm üzerine çalıştım. Yeni versiyonu Yahoo'da. Senden ne haber?>

<On yedi sayfa tamam. Aptallar_Masası'na yüklüyorum>

Çınn.

<Tamam, aldım. Okuduktan sonra tekrar konuşuruz.>

<Daha fazlası var.>

<Ne?>

<Şövalyeler adıyla yeni bir Yahoo grubu kurdum.>

Mikael gülümsedi.

<Tamam, Aptallar Masası Şövalyeleri.>

<Şifre: yacacaral2.>

<Tamam:>

<Dört üye. Sen, ben, Plague ve Trinity.>

<Gizemli internet arkadaşların.>

<Korunma.>

<Tamam:>

<Plague, Savcı Ekström'ün bilgisayarındaki bilgileri kopyaladı. Bilgisayarını nisan ayında hackledik>

<Tamam.>

<Eğer ben el bilgisayarımı kaybedersem, Plague aldığı bilgileri sana aktaracak.>

<İyi, teşekkürler.>

Mikael ICQ'dan çıkıp, *Yahoogroup*'ta yeni açılan Şövalyeler sayfasına girdi. Bulduğu tek şey Plague'in yalnızca rakamlardan oluşan http adresiydi. Adresi Explorer'a kopyalayıp geri dönüş tuşuna bastı. *İçinde* Savcı Ekström'ün 16 GigaByte'lık sabit diskinin olduğu bir web sitesine girdi.

Plague, doğrudan Ekström'ün sabit diskini kopyalayarak işi kolaylaştırmıştı. Mikael bir saat boyunca sabit diskteki bilgileri tasnif etti. Sistem dosyalarını, programları, geçmiş yıllara ait bir sürü soruşturma dosyasını sildi. Dört tane dosyayı indirdi. Bunlardan üç tanesi *ÖnSor/Salander, Kirli/Salander* ve *ÖnSor/ Niedermann*'dı. Dördüncü dosyada Ekström'ün dün saat 14.00'e kadar gönderip aldığı e-postaları vardı.

Teşekkürler, Plague, dedi Mikael kendi kendine.

Üç saat boyunca, Ekström'ün ön hazırlık soruşturmasını ve Lisbeth Salander'e karşı izleyeceği stratejiyle ilgili belgeleri okudu. Beklendiği gibi soruşturma Salander'in akıl sağlığı üzerine inşa ediliyordu. Salander'in akıl sağlığının kontrol edilmesini talep eden Ekström, Stockholm'e getirilip Kronoberg Hapishanesi'nde bir hücreye kapatılması için de bir dizi e-posta yollamıştı.

Niedermann konusunda yerlerinde sayıyorlardı. Niedermann'ın

peşindeki grubun başında Bublanski vardı. Dag Svensson, Mia Bergman ve Bjurman cinayetleriyle ilgili Niedermann'a karşı birtakım teknik kanıtlar bulmayı başarmıştı. Bu kanıtların çoğunu, nisan ayındaki uzun sorguda Mikael Blomkvist vermişti. Eğer Niedermann yakalanırsa şahitlik yapmak zorunda kalacaktı. Birkaç ter damlası ve Bjurman'ın dairesinde bulunan saç telleriyle Gosseberga'da Niedermann'ın odasından alman örneklerin DNA'sı birbirine uyuyordu. Bu tür DNA kanıtlarına Svavelsjö MK'nin ekonomi uzmanı Viktor Göransson'un evinde de rastlanmıştı.

Bununla birlikte, ne tuhaftır ki Ekström, Zalachenko hakkında çok az bilgiye sahipti.

Bir sigara yakan Mikael, pencerenin kenarına yaslanıp dışarıya bakmaya başladı.

Ekström, iki soruşturmayı birbirinden ayırmıştı. Lisbeth Salander'le ilgili soruşturmanın başına Hans Faste getirilmişti. Bublanski yalnızca Niedermann'la ilgileniyordu.

Zalachenko adı ortaya çıktığında Ekström'ün, SÄPO'nun başkanıyla ilişkiye geçip Zalachenko hakkında bilgi talep etmesi gerekiyordu. Ama Ekström'ün e-postaları ya da notları arasında Mikael böyle bir başvurunun yapıldığına dair hiçbir ize rastlamamıştı. Bununla birlikte Ekström'ün Zalachenko hakkında bazı bilgilere sahip olduğu da ortadaydı. Ekström'ün notları arasında şifreli birtakım yazılar vardı.

Salander raporu sahte. Björck'ün orijinal raporu ile Blomkvist'in elindeki birbirini tutmuyor. Çok gizli.

Lisbeth Salander'in paranoyak bir şizofren olduğuna dair bir sürü not vardı.

1991 yılında Salander'i kliniğe kapatmak doğruydu.

Lisbeth Salander soruşturmasıyla bağlantılı bir yığın çer çöpün arasında, Mikael'in değer verdiği çok az şey vardı. Ama savcının

bunlara değer vermediği, ön soruşturma aşamasında dikkate almaya ve sonra da mahkemeye taşımaya gerek görmediği ortadaydı. Bunların çoğu Zalachenko'nun geçmişiyle ilgiliydi.

Araştırma bütünüyle kifayetsizdi.

Mikael bunun ne kadarının tesadüf ne kadarının kasti olduğunu bilemiyordu. Sınır nereden çekilmişti? Ekström bu sınırın farkında mıydı?

Ya da biri Ekström'ü güvenilirmiş gibi görünen bilgilerle yanlış mı yönlendiriyordu?

En sonunda *Hotmail*'e bağlanarak on dakika boyunca yarım düzine e-postayı kontrol etti. Cinayet Masası'ndan Sonja Modig'e verdiği *Hotmail* adresini her gün kontrol etmesine karşın, bir haber alacağını ummadığından *ressallskap9april@Hotmail.com* adresinden gelen e-postayı gördüğünde şaşırdı. Tek bir satırdı.

Cafe Madeline, ikinci kat, cumartesi 11.00

Mikael düşünceli bir ifadeyle başını salladı.

Plague gece yarısı Lisbeth Salander'i tıkladığında Lisbeth vasisi Holger Palmgren'le yaşadığı yılları yazıyordu. Öfkeli gözlerle ekrana baktı.

<Ne istiyorsun?>

<Merhaba Wasp, ben de senden haber aldığım için memnun oldum.>

<İyi, iyi. Ne?>

<Teleborian.>

Lisbeth yatağında doğrulup el bilgisayarının ekranına dikkat kesildi.

<Anlat.>

<Trinity rekor sayılacak bir zamanda halletti.>

<Nasıl?>

<Deli doktorunun kıçı yer tutmuyor. Uppsala'yla Stockholm arasında mekik dokuduğundan bir türlü hostile takeover yapamıyorduk.>

<Kısa kes. Nasıl?>

<Haftada iki kez tenis oynuyor, yaklaşık iki saat. Bilgisayarını park yerindeki arabasında bıraktı.>

<Hadi!>

<Arabanın alarmını devre dışı bırakmak Trinity için çocuk oyuncağıydı. Bilgisayarını aldı, Firewire'la otuz dakikada kopyaladı ve Asphyxia yükledi.>

Plague, Peter Teleborian'ın sabit diskini kopyaladıkları servis sunucunun http adresini verdi.

<Trinity'den alıntı yapıyorum... Çok iğrenç kokular geliyor.>

<?>

<Sabit diski incele.>

Lisbeth Salander, Plague'le bağlantıyı kopartıp verdiği servis sunucuya girdi. Üç saat boyunca Teleborian'ın bilgisayarındaki

dosyaları inceledi.

Teleborian, bir *Hotmail* adresine şifreli e-postalar gönderip almıştı. Lisbeth, Teleborian'ın PGP anahtarını bildiğinden bu şifreleri çözmesi zor olmadı. *Hotmail* adresinin sahibinin adı Jonas'tı, soyadı yoktu. Jonas ile Teleborian, Salander'in başına çorap örmek için hummalı bir çalışma yürütüyorlardı.

Evet... Bir komplo olduğunu ispatlayabiliriz.

Ama Salander'in asıl ilgilendiği, sekiz dosyaya kayıtlı 8756 fotoğraftan oluşan çocuk pornografisiydi. Fotoğrafları teker teker inceledi, çocukların çoğu 15 yaşında ya da daha küçüktü. Bazıları daha da küçük yaşta çocukların fotoğraflarıydı. Çoğunluğu kız çocuğuydu ve birçoğunda sadist imajlar vardı.

Değişik ülkelerden birçok insanın birbirleriyle çocuk pornografisi alışverişinde bulunduklarını gördü.

Alt dudağını ısıran Lisbeth'in yüzünde hiçbir ifade yoktu.

12 yaşındayken St. Stefan çocuk kliniğinde yatağına bağlı geçirdiği geceleri hatırladı. Teleborian defalarca odasına girerek gece lambasının altında Lisbeth'i seyretmişti.

Lisbeth biliyordu. Kendisine hiç dokunmamıştı, ama her zaman biliyordu.

Yıllarca önce Teleborian'ın defterini dürmediği için kendi kendine küfürler etti, onu hep görmezlikten gelmişti.

ICQ'da Mikael Blomkvist'e tıkladı.

Geceyi Lisbeth Salander'in Fiskargatan'daki dairesinde geçiren Mikael Blomkvist, bilgisayarını sabah saat altı buçukta kapattı. Uykuya dalarken kafasında çocuk pornografisiyle ilgili resimler dolaşıyordu. Dokuza çeyrek kala uyandı, yataktan kalkıp duş aldı. Bir taksiye binip

saat on bire beş kala Birger Jarlsgatan'da indi. Cafe Madeleine'e yürüdü.

Onu orada Sonja Modig bekliyordu.

"Merhaba," dedi Mikael.

"Büyük bir risk alıyorum," dedi Modig selam vermeden. "Eğer seninle buluştuğum ortaya çıkarsa işten atılırım."

"Ben hiç kimseye söylemem."

Modig huzursuzdu.

"Bir meslektaşım yakın bir zamanda eski başbakanlardan Thorbjörn Fälldin'i ziyaret etti. Bundan kimsenin haberi yok, yani o da bıçak sırtında."

"Anlıyorum."

"Yani ikimizin isminin de gizli tutulmasını istiyorum."

"Meslektaşının kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Anlatacağım. Kaynağı gizleyeceğine söz vermeni istiyorum."

"Söz."

Modig, göz ucuyla kol saatine baktı.

"Acelen mi var?"

"Evet, on dakika sonra, kocam ve çocuklarımla buluşacağım. Kocam işteyim sanıyor."

"Bu buluşmadan Bublanski'nin de haberi yok mu?"

"Hayır."

"Tamam, sen ve meslektaşın gizli kaynaksınız. Bu bilgiyi mezara kadar götüreceğim."

"Meslektaşımla Göteborg'da karşılaştın, Jerker Holmberg. Fälldin'i

çocukluğundan beri tanıyor. Babası Merkez Parti delegesiydi. Fälldin'i gizlice ziyaret edip Zalachenko'yla ilgili sorular sordu."

"Dinliyorum."

Mikael'in kalp atışları hızlanmıştı.

"Fälldin namuslu bir adama benziyor. Holmberg, Zalachenko hakkında bildiklerini anlattıktan sonra, bunları bilip bilmediğini sormuş Fälldin'e. Fälldin önce hiçbir şey söylememiş, ama Holmberg, Zalachenko'yu korumak için Lisbeth Salander'in akıl hastanesine kapatıldığını anlattığında çok öfkelenmiş."

"Anlıyorum."

"Başbakan olduktan hemen sonra Fälldin'i ziyaret eden SÄPO'nun o zamanki başkanıyla bir meslektaşı, İsveç'e iltica eden bir Rus ajanı hakkında fantastik bir öykü anlatarak bunun İsveç'in en gizli askerî sırrı olduğunu söylemişler...Aslına bakılırsa İsveç'in çıkarlarıyla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir durum."

"Evet."

"Fälldin ne yapacağını bilemiyormuş. Başbakanlık makamına yeni oturmuş, hükümet deneyimi yokmuş. Bildiğin gibi ondan önce ülkeyi kırk yıl sosyal demokratlar yönetmişti. Fälldin'den tek başına karar vermesini istemiş, meslektaşlarıyla durumu tartışması hâlinde ortaya çıkacak tehlikelerden SÄPO'nun sorumlu olmayacağını söylemişler. Yani kısacası, Fälldin ne yapacağını bilemez bir hâldeymiş. En sonunda SÄPO'dan beylerin dedikleri gibi yapmış. Zalachenko'nun sorumluluğunu onlara bırakmış. Bu konuyu hiç kimseyle konuşmadığı için kendi kendine lanetler yağdırıyormuş. Ajanın adını bile bilmiyormuş."

"Vay be!"

"Daha sonra Fälldin, iki dönem süren başbakanlığında, bu konu hakkında neredeyse hiçbir şey duymamış. Bununla birlikte, zekice bir

davranışla, hükümet sekreterini sır ortağı yapmış. Böylece Zalachenko'yu koruyanlarla hükümet sekreteri arasında bir bağ kurmuş."

"Sekreter kimmiş?"

"Bertil K. Janeryd. 63 yaşındaki bu adam şimdi İsveç'in Amsterdam konsolosu. Fälldin işin ciddiyetini anlayarak Janeryd'e bir mektup yazmış."

Sonja Modig masaya bir zarf koydu.

Sevgili Bertil,

Benim başbakanlık yaptığım yıllarda yalnızca ikimizin paylaştığı sırra dair ciddi sorunlar baş gösterdi. Söz konusu şahıs öldüğünden artık bir zarar göremez. Ama başka insanlar zarar görebilirler.

Bu nedenle birtakım soruların cevabını almamız çok önemli.

Bu mektubu sana getirecek şahsa güveniyorum. Senden, anlatacaklarını dinlemeni ve sorularını cevaplamanı rica ediyorum.

Şu ünlü muhakeme yeteneğini kullan.

TF

"Yani mektupta bahsedilen şahıs Jerker Holmberg."

"Hayır. Holmberg, Amsterdam'a kimin gideceğinden emin olmadığından, Fälldin'den isim yazmamasını rica etmiş."

"Yani sen... "

"Ben ve Jerker bu konuyu konuştuk. İkimiz de ince bir buzun üzerinde yürüyoruz. Amsterdam'a gidip konsolosu sorgulama yetkimiz yok, ama bunu sen yapabilirsin."

Mikael Blomkvist mektubu katlayıp cebine sokarken, Sonja Modig sertçe elini tuttu.

"Bilgiye karşı bilgi," dedi. "Janeryd'in anlatacaklarını öğrenmek isteriz."

Mikael başını salladı, Sonja Modig ayağa kalktı.

"Bir dakika, Fälldin'i SÄPO'dan iki kişinin ziyaret ettiğini söyledin. Biri SÄPO'nun başkanı, öteki kim?"

"Fälldin onunla bir kez buluşmuş, adını hatırlayamıyormuş. Toplantıda not alınmamış, zayıf ince bıyıklı bir adamınış. SÄPO'nun başkanı onu, Özel Analiz Servisi'nin şefi ya da buna benzer bir şey diye tanıtmış. Daha sonra SÄPO'nun yapısını inceleyen Fälldin, böyle bir bölüme rastlamamış."

Zalachenko kulübü diye düşündü Mikael.

Sonja Modig tekrar oturdu. Ne söyleyeceğini tartar gibiydi.

"Tamam," dedi sonunda. "Kurşuna dizilme riskini alarak, ne Falldin'in ne de ziyaretçilerinin aklına getirdikleri bir kayıttan bahsedeceğim."

"Ne?"

"'Fälldin'in Başbakanlık'taki ziyaretçi defteri."

"Ee?"

"Jerker bu deftere ulaştı, resmî bir belge."

"Ee?"

Sonja Modig bir kez daha tereddüt etti.

"Defterde SÄPO şefinin bir meslektaşıyla birlikte genel birtakım sorunları konuşmak üzere başbakanı ziyaret ettiği yazıyor."

"İsim var mı?"

"Evet, E. Gullberg."

Mikael bütün kanının beynine sıçradığını hissetti.

"Evert Gullberg," dedi.

Mikael Blomkvist, Cafe Madeleine'den çıkmadan önce kontörlü cep telefonuyla Amsterdam'a uçak bileti ayırttı. Uçak 14.50'de kalkıyordu.

Bir butiğe girip temiz bir gömlek, iç çamaşırı, bir eczaneden de diş fırçasıyla diş macunu satın aldı. Etrafını dikkatle kollayarak izlenmediğine emin olduktan sonra havaalanına giden otobüse bindi. Uçağa, kapıların kapanmasına on dakika kala yetişti.

Akşam 18.30'da, Amsterdam'ın merkezine yürüyüş mesafesiyle on dakika uzaklıktaki Red Light bölgesindeki bir otelde oda ayırttı.

İki saatlik bir aramadan sonra İsveç'in Amsterdam'daki konsolosluk binasını buldu. Akşam saat dokuzda telefon bağlantısı kurabildi. Bütün ikna yeteneğini kullanarak çok önemli bir konuyu araştırdığını, vakit geçirmeden konsolosla konuşması gerektiğini söyleyerek pazar sabahı saat dokuzda buluşmak için randevu aldı. Daha sonra dışarı çıkıp otelin yakınındaki bir restoranda yemek yedi, akşam saat on birde de uykuya daldı.

Mikael Blomkvist'i özel konutunda kahve içmeye davet eden Başkonsolos Bertil K. Janeryd konuşkan biri değildi.

"Evet... Ziyaretinizin sebebini öğrenebilir miyim?" dedi.

"Alexander Zalachenko, 1976 yılında İsveç'e iltica eden Rus ajanı," diyen Mikael, Fälldin'in mektubunu uzattı.

Janeryd şaşırmıştı. Mektubu okuyup bir kenara koydu.

Mikael yarım saat boyunca sorunun ne olduğunu, Fälldin'in bu mektubu niçin yazdığını anlattı.

"Ben...bu konuda konuşamam," dedi Janeryd.

"Elbette konuşabilirsiniz," dedi Mikael.

"Hayır, bu konuyu Yalnızca Anayasa Komisyonu üyeleriyle konuşabilirim."

"Büyük ihtimalle bunu da yapacaksınız. Mektupta muhakeme yeteneğinizi kullanmanız öneriliyor."

"Fälldin dürüst bir insan."

"Bundan hiç şüphem yok. Ben ne sizin ne de Fälldin'in peşindeyim. Sizden Zalachenko'nun açığa vurduğu askerî sırları anlatmamzı da istemiyorum."

"Benim hiçbir sırdan haberim yok. O adamın adının Zalachenko olduğunu bile bilmiyordum... Yalnızca sahte isimle tanıdım."

"Neymiş bu?"

"Ruben diyorlardı."

"Evet."

"Bu konuda konuşamam."

"Pekâlâ, konuşursunuz," diye tekrarladı Mikael. "Ne de olsa bu öykü çok geçmeden herkesin malumu olacak. Ya basın sizi ipe çekecek ya da sıkıntılı bir durumda doğru davranan namuslu bir devlet memuru olarak resmedecek. Zalachenko'nun sorumluluğunu üstlenenlerle Fälldin arasındaki bağlantı sizdiniz, bunu biliyorum."

Janeryd iç çekti.

"Hadi anlatın."

Janeryd bir dakika sustuktan sonra anlatmaya başladı.

"Bana hiç bilgi verilmedi, gençtim... Nasıl davranacağımı bilemiyordum. Yılda iki kez buluşuyorduk. Ruben... Zalachenko'nun hayatta olduğunu ve sağlığının iyi olduğunu söylüyorlardı hepsi bu. İş birliği yapıyor, paha biçilmez bilgiler veriyormuş. Ayrıntılar neydi bilmiyordum, bilmek de istemiyordum. Adam başka ülkelerde faaliyet yürüttüğünden İsveç hakkında bir şey bilmiyormuş. Dolayısıyla bizim güvenliğimizle ilgili ciddi bir sorun değildi. Birkaç kez başbakanla buluştum ama söyleyecek bir şey yoktu."

"Devam edin."

"Bu işin usulüne uygun davrandıklarını, aldıkları bilgileri gereken yerlere ilettiklerini söylediler. Ben ne yapabilirdim ki? Bunların ne olduğunu sorduğumda Yalnızca gülümsüyor, benim bilmemem gerektiğini söylüyorlardı. Kendimi bir aptal gibi hissediyordum."

"Hiç bu işte bir bityeniği olduğunu düşünmediniz mi?"

"Hayır, durumda bir tuhaflık yoktu. SÄPO'nun ne yaptığını bildiğini, gerekli prosedürü izleyecek tecrübelerinin olduğunu düşünüyordum. Ama bu konuda konuşmak istemiyorum."

Aslında Janeryd birkaç dakikadır bu konuda konuşuyordu.

"Bunların artık hiçbir önemi yok, şimdi önemli olan tek bir şey var."

"Ne?"

"Buluştuğunuz adamların isimleri."

Janeryd soran gözlerle baktı Mikael'e.

"Zalachenko'yla ilgilenen adamla yetkilerinin gerektirdiği sınırların

çok ötesine geçtiler. Soruşturulması gereken ağır suçlar işlediler. Fälldin beni bunun için size yolladı. Onda isim yok. Adamlarla siz buluştunuz."

Janeryd gözlerini kırpıştırarak dudaklarını ısırdı.

"Evert Gullberg'le buluştunuz... Sorumlu oydu."

Janeryd başını salladı.

"Onunla kaç kez buluştunuz?"

"Bir seferin dışında bütün toplantılarda vardı. Fälldin'in başbakanlık yıllarında onlarca kez buluştuk."

"Nerede buluşuyordunuz?"

"Otel lobilerinde. Daha çok Sheraton'da. Bir kez Amaranten'de, birkaç kez de Continental'ın barında buluştuk."

"Başka kimler vardı?"

"Uzun yıllar geçti... Hatırlayamıyorum."

"Sen yine bir dene."

"Birinin soyadı... Clinton, şu Amerikan başkanı gibi."

"Adı?"

"Fredrik. Fredrik Clinton. Onunla dört beş kez buluştum."

"Güzel... Diğerleri?"

"Hans von Rottinger. Onu annem vasıtasıyla tanıyordum."

"Anneniz mi?"

"Evet, Rottinger ailesini tanıyordu. Hans von Rottinger hoş bir adamdı. Gullberg'le birlikte bir buluşmaya gelmeden önce SÄPO'da çalıştığından haberim yoktu."

"Çalışmıyordu," dedi Mikael.

Janeryd sarardı.

"Özel Analiz Servisi denilen bir yerde çalışıyordu. Bu grup hakkında ne biliyorsunuz?"

"Hiçbir şey... Demek istediğim iltica etmiş bir ajanı koruyorlardı."

"Ne demezsin. Ama ne tuhaf ki SÄPO'nun teşkilat yapılanmasında böyle bir bölüm yok."

"Bu imkânsız... "

"İmkânsız ya. Nasıl buluşuyordunuz? Onlar mı sizi arıyordu, siz mi onları arıyordunuz?"

"Hayır, birbirimizi aramıyorduk... Her toplantıda bir sonraki toplantının zamanı ve yerini belirliyorduk."

"Peki, onlarla hemen buluşmanız gerekirse ne yapıyordunuz, örneğin toplantı saatini değiştirmek ya da başka bir şey?"

"Arayacağım bir telefon numarası vardı."

"Neydi bu numara?"

"Doğrusu hatırlamıyorum."

"Telefona kim çıkıyordu?"

"Bilmiyorum, bu telefonu hiç kullanmadım."

"Harika. Bir başka soru... İşi kime devrettiniz?"

"Nasıl yani?"

"Fälldin istifa ettiğinde, yerinizi kim aldı?"

"Bilmiyorum."

"Herhangi bir rapor yazdınız mı?"

"Hayır, her şey gizliydi, hatırlatma notu bile alamıyordum."

"Sizden sonra gelene brifing verdiniz mi?"

"Hayır."

"Peki sonra ne oldu?"

"Şey... Fälldin istifa edip yerini Ola Ullsten'e bıraktı. Bize gelecek seçim için hazırlanmamız söylendi. Fälldin seçildiğinde buluşmalara tekrar devam ettik. 1982 seçimini sosyal demokratlar kazandı. Sanırım Olof Palme benim yerime başka birini atamıştır. Ben dış işlerine geçip diplomat oldum. Önce Mısır sonra da Hindistan'da çalıştım."

Mikael birkaç dakika daha sorular sorduktan sonra, Janeryd'den alacağı her şeyi aldığına ikna oldu.

Üç isim almıştı... Fredrik Clinton, Hans von Rottinger ve Zalachenko'yu öldüren Evert Gullberg.

Zalachenko kulübünün üyeleri.

Janeryd'e teşekkür ederek ayrılıp havaalanına gitmek için bir taksi tuttu. Ceketinin cebindeki kayıt cihazını taksiye bindiğinde kapattı. Pazar akşamı saat yedi buçukta, Stockholm'deki Arlanda Havaalanı'na indi.

Erika Berger düşünceli bir ifadeyle ekrandaki fotoğrafa baktıktan sonra, gözlerini yarısı boş yazı işleri bölümüne çevirdi. Anders Holm izinliydi. Açıkça ya da gizliden, Erika'ya ilgilenen yoktu. Ayrıca yazı işlerinden birinin ona kötülük yapacağına dair şüphe duymasını gerektirecek bir neden de bulamıyordu.

E-posta *redax@aftonbladet.com* diye bir adresten yarım dakika önce gelmişti. Niçin *Aftonbladet?* Bu da sahte bir adresti.

Bu defa yazı yoktu. Yalnızca Photoshop'ta açtığı bir JPEG dosyası vardı.

Boynuna köpek tasması takılı kocaman göğüslü bir kadındı. Dört ayağının üzerinde, arkasından düzülüyordu.

Kadının yüzünü Erika'nın yüzüyle değiştirmişlerdi. Beceriksizce bir işti, zaten bunun için gayret gösterilmemişti. Erika'nın fotoğrafını *Millennium*'un internet sayfasından almışlardı. Fotoğrafın alt köşesine Photoshop'ta, sprey stiliyle tek bir sözcük yazılmıştı.

Orospu

Bu, orospu sözcüğünün geçtiği, ona gönderilmiş dokuzuncu e-postaydı. Göndericinin basın dünyasını tanıdığı ortadaydı. Belli ki Erika'ya sanal bir sapık musallat olmuştu.

Telefonları dinlemek, bilgisayarları izlemekten daha zahmetli bir işti. Ekström'ün ev telefonuna bağlanması Trinity için çocuk oyuncağıydı ama Ekström bu telefonu iş görüşmeleri için nadiren kullanıyordu. Ekström'ün Emniyet Müdürlüğü'ndeki iş telefonuna bağlanmayı aklına bile getirmemişti Trinity. Bunun için gerekli teknik donanımdan yoksundu.

Bununla birlikte Trinity ile meslektaşı Bob the Dog, Emniyet Müdürlüğü'nün etrafındaki bir kilometrekarelik alanda, 200.000 cep telefonunun arasından Ekström'ün cep telefonunu ayırt etmeye çalışıyorlardı. Bunun için *Random Frequency Tracking System* (RFTS) adı verilen bir teknik kullanıyorlardı. Bilinmeyen bir teknik değildi, Amerikan Ulusal Güvenlik Teşkilatı (NSA) tarafından geliştirilmişti. Sistem, dünyanın değişik yerlerine kilitlenmiş belirsiz sayıdaki uydulara bağlanmıştı.

NSA, uçsuz bucaksız bir alandaki cep telefonu trafiğini kaydedebilecek kapasiteye sahipti. Konuşmalarda geçen "terörist" ya da "kalaşnikof" gibi sözcüklere duyarlı programlar aracılığıyla telefon görüşmeleri tasnif ediliyordu. Konuşmalarda bu türden bir sözcük

geçtiğinde bilgisayarlar otomatik olarak sinyal veriyor, bunun üzerine bu telefon konuşması hemen dinlemeye alınıyordu.

Asıl sorun özel bir cep telefonunun numarasını tespit etmekti. Her telefonun parmak izi sayılabilecek, telefon numarası formunda özel bir işareti vardı. NSA, çok duyarlı birtakım aletlerle özel bir bölgeye kilitlenebiliyor ve cep telefonu konuşmalarını izleyebiliyordu. Basit bir teknikti, ama yüzde yüz etkili değildi. Açılan telefonların kimliğini ayırt edebilmek, alman telefonların kimliğini ayırt edebilmekten çok daha zordu. Çünkü gelen aramalar alıcı telefonun üzerinde parmak izi bırakıyordu.

Telefon dinleme konusunda Trinity ile NSA arasındaki fark, bütçeleri arasındaki uçurumdu; NSA'nın milyarlarca dolar yıllık bütçesi, 12.000 ajanı, bilgisayar ve telefon alanında son derece gelişmiş teknolojik imkânları vardı. Trinity'nin bütün imkânı, bir minibüs ve çoğunu Bob the Dog'un ürettiği otuz kiloluk elektronik donanımdı. NSA uydular aracılığıyla, son derece duyarlı antenlerini dünyanın neresinde olursa olsun bir binaya kilitleyebiliyordu. Bob the Dog'un ürettiği anten ancak 500 metrekarelik bir alanı kontrol edebiliyordu.

Trinity'nin elindeki teknik imkânlarla, Richard Ekström'ün cep telefonunun parmak izini ayırt edebilmesi için, minibüsünü ya Bergsgatan'a ya da bu sokağın yakınındaki başka bir sokağa park etmesi gerekiyordu. Üstelik İsveççe bilmediğinden telefon konuşmalarını başka bir cep telefonu aracılığıyla Plague'e aktarıyordu.

Emniyet Müdürlüğü ve çevresindeki binalardan yapılan telefon konuşmalarını beş gün boyunca dinleyen Plague'in kulakları mahvolmuştu. Soruşturmaları, aşk buluşmalarını ve bir sürü saçmalığı kaydetmek zorunda kalmıştı. Beşinci günün akşamı geç saatlerde Trinity dijital göstergeye bir sinyal göndererek Savcı Ekström'ün cep telefonu numarasını ayırt edebilmişti. Plague, parabol anteni doğru

frekansa kilitledi.

RETS tekniği asıl olarak Ekström'e gelen telefonları kaydetmeye yarıyordu. Trinity'nin parabol anteni Ekström'ün telefonunu arayan numaraları yakalayabiliyordu.

Hatta Trinity, Ekström'ün konuşmalarını kaydedebiliyör, sesinin karakterini çözebilmesi için Plague'e aktarıyordu.

Plague, Ekström'ün dijitalize ettiği sesini *Voiceprirıt Recognition System* (VPRS) adı verilen bir programa yüklemişti. Örneğin, "tamam" ya da "Salander" gibi bir düzine sözcük üzerine yoğunlaşmıştı. Her bir sözcükten beşer örnek alıp, Ektröm'ün bu sözcükleri ne kadar sürede telaffuz ettiğinin, ses derinliğinin, frekans aralığının, vurgusunun ve daha bir düzine özelliğinin bir haritasını çıkartmıştı. Böylece Plague, Ekström'ün açtığı telefonları da dinleyebilecekti. Ekström'ün, Plague'in kaydettiği sözcüklerden birini telaffuz etmesi hâlinde anten hemen dinlemeye geçecekti. Mükemmel bir teknik değildi. Ama Ekström'ün Emniyet Müdürlüğü'nden ya da yakınlarından açtığı telefonların yüzde ellisi dinlenip kaydedilebiliyordu.

Bu tekniğin birtakım dezavantajları vardı. Savcı Ekström, Emniyet Müdürlüğü'nden ayrıldığında cep telefonunu dinleme imkânı ortadan kalkıyordu. Trinity onun nereye gittiğini bilemediğinden minibüsünü yakınlarına park edemiyordu.

Torsten Edklinth, en yüksek makamdan aldığı talimatla, nihayet küçük ama yasal bir operasyon bölümü kurabilmişti. Dört çalışma arkadaşı seçmişti. Bunlar adli polisten SÄPO'ya yeni geçen genç yeteneklerdi. Daha önce ikisi dolandırıcılık, biri mali, biri de asayiş şubesinde çalışmıştı. Edklinth onları odasına çağırıp yapacakları işin mahiyetini anlatmıştı. Kesin bir gizlilik gerektiğinin ve araştırmanın başbakanın isteğiyle yapıldığının altını özenle çizmişti. Grubun başına, gücünün sınırlarını zorlayan, Monica Figuerola getirilmişti.

Ama işler yavaş gidiyordu, en büyük problem kimin ya da kimlerin izleneceğinin bilinmemesiydi. Edklinth ile Figuerola birkaç kez Mårtensson'u gözaltına alıp sorgulamayı tartışmışlar ama her seferinde bundan uzak durmaya karar vermişlerdi. Bu araştırmanın açığa vurulması anlamına gelirdi.

Başbakanla yaptıkları toplantıdan on bir gün sonra Figuerola, Edklinth'in kapışını çaldı.

"Sanırım, bir şey bulduk."

"Otur."

"Evert Gullberg."

"Evet."

"Arkadaşlarımızdan biri Zalachenko soruşturmasını yürüten Marcus Erlander'le konuştu. SÄPO, Zalachenko öldürüldükten yalnızca iki saat sonra Göteborg polisini arayarak, Gullberg'in tehdit mektupları hakkında bilgi vermiş."

"Amma da hızlılarmış."

"Evet. Biraz fazla hızlı. SÄPO, Göteborg polisine Gullberg'in yazdığını söyledikleri dokuz mektup fakslamış. Ama ortada bir sorun var."

"Ne?"

"Bu mektuplardan ikisi Adalet Bakanlığı'na, adalet bakanı ve demokrasi bakanına gönderilmiş."

"Bunu zaten biliyoruz."

"Evet, ama Demokrasi Bakanlığı'nın kayıtlarına göre bu mektuplar bakanlığa ertesi gün intikal etmiş. Yani son postayla."

Edklinth, gözlerini Monica Figuerola'ya dikti. İlk defa bütün şüphelerinin doğrulanacağı korkusuna kapılıyordu. Monica insafsızca

devam etti.

"Başka bir deyişle SÄPO tehdit mektuplarının kopyalarını, mektuplar henüz gönderildiği adrese ulaşmadan fakslamış."

"Aman Tanrım," dedi Edklinth.

"Mektupları, Özel Koruma'dan bir meslektaşımız fakslamış."

"Kim?"

"Onun bu işle ilgisinin olduğunu sanmıyorum. Mektupları sabah erken saatlerde masasında bulmuş, cinayetten kısa bir süre sonra da Göteborg polisiyle ilişkiye geçme talimatı almış."

"Ona bu talimatı kim vermiş?"

"Özel kalem müdürünün sekreteri."

"Aman Tanrım, Monica... Bu ne demek biliyor musun?"

"Elbette."

"SÄPO'nun Zalachenko cinayetine karıştığını gösterir."

"Hayır. SÄPO'dan birilerinin cinayetin işleneceğini önceden kesinlikle bildiklerini gösterir. Sorun bunların kim olduğu."

"Özel kalem müdürü... "

"Evet. Ama şu *Zalachenko kulübü* denilen şeyin teşkilatın dışında olduğundan şüphelenmeye başladım."

"Nasıl yani?"

"Mårtensson. Özel Koruma'dan, başka bir yere aktarılmış, başına buyruk çalışıyor. Geçen hafta onu adım adım izledik. Bildiğimiz kadarıyla teşkilattan hiç kimseyle ilişkiye geçmedi. Birtakım telefon konuşmaları yapıyor ama dinleyemiyoruz. Telefon numarasını bilmiyoruz ama kendi telefonu değil. Şimdilik kimliğini tespit edemediğimiz sarışın bir adamla buluştu."

Edklinth'in alnında derin çizgiler belirdi.

Kapı vuruldu, içeri Anders Berglund girdi. Gruba aldıkları Berglund, SÄPO'ya geçmeden önce mali şubede çalışıyordu.

"Sanırım Evert Gullberg'in kim olduğunu buldum," dedi Berglund.

"Yaklaş bakalım," dedi Edklinth.

Berglund masanın üzerine etrafı yıpranmış, siyah beyaz bir fotoğraf bıraktı. Fotoğraftaki adamı hemen tanıdılar, efsanevi çift taraflı ajan Stig Wennerström'dü.

İki yanında yapılı iki sivil polis vardı.

"Fotoğrafı Åhlen&Åkerlund yayınevinden aldım. Wennerström'ün ömür boyu hapse mahkûm edildiği gün çekilip 1964 ilkbaharında *Se* dergisinde yayınlanmış. Wennerström'ün yanındaki polislerden biri onu yakalayan Cinayet Masası Komiseri Otto Danielsson."

"Evet... "

"Danielsson'un sol tarafındaki adama bakın."

Uzun boylu, ince bıyıklı, kasketli bir adamdı. Bir parça Dashiell Hammett'ı andırıyordu.

"Gullberg'in pasaport fotoğrafıyla karşılaştırın. Pasaport fotoğrafı 66 yaşında çekilmiş."

Edklinth kaşlarını kaldırdı.

"İkisinin aynı adam olduğuna yemin edemem."

"Ben edebilirim," diyen Berglund fotoğrafın arkasını çevirdi.

Fotoğrafın arkasında Åhlen&Åkerlund yayınevinin damgası vardı. Fotoğrafçının adı Julius Estholm'dü. Kalemle bir not düşülmüştü: "Stig Wennerström iki polis tarafından mahkemeden çıkartılıyor. Geridekiler O. Danielsson, E. Gullberg ve H.W. Francke."

"Evert Gullberg," dedi Monica Figuerola. "Yani SÄPO'nun adamı."

"Hayır," dedi Berglund, "SÄPO'nun adamı olması imkânsız, hiç değilse bu fotoğrafın çekildiği zaman."

"Öyle mi, niçin?"

"SÄPO bu fotoğraf çekildikten dört ay sonra kuruldu. Fotoğraf çekildiğinde Evert Gullberg gizli polistendi."

"H.W. Francke de kim?" diye sordu Monica.

"Hans Wilhelm Francke," dedi Edklinth. "1991 yılında öldü. 1950'lerin sonuyla 1960'ların başında gizli polis teşkilatının şef yardımcısıydı. Tıpkı Otto Danielsson gibi o da bir çeşit efsaneydi. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım."

"Vay be!" dedi Monica Figuerola.

"1960'lı yıllarda SÄPO'dan ayrıldı. Francke'yle P.G. Vinge hiçbir zaman anlaşamadılar. 50-55 yaşlarındayken kıçına tekme vuruldu diyebiliriz. Sonra kendi dükkânını açtı."

"Kendi dükkânı derken?"

"Özel bir sanayi kuruluşunun güvenlik danışmanı oldu. Stureplan'da bir bürosu vardı, zaman zaman SÄPO'da seminerler verirdi. Onunla bu seminerlerden birinde karşılaştım."

"Vinge ile Francke niçin kavga ediyorlardı?"

"Mizaçları farklıydı, Francke baktığı her yerde KGB ajanı gören bir kovboydu. Vinge ise eski kulağı kesiklerden bir bürokrat. Vinge, kaderin bir cilvesi olmalı, Palme'nin KGB ajanı olduğunu iddia ettikten kısa bir süre sonra kıçına tekmeyi yedi."

Monica Figuerola, yan yana duran Gullberg ile Francke'yi inceledi.

"Sanırım, adalet bakanıyla yeni bir konuşma yapmamızın zamanı geldi," dedi Edklinth.

"*Millennium* bugün yayınlandı," dedi Monica Figuerola.

Edklinth meraklı gözlerini ona çevirdi.

"Zalachenko olayıyla ilgili tek bir satır yok."

"Yani ikinci sayıya kadar, bir aylık zamanımız var. Bu iyi. Ama Blomkvist'i göz hapsinde tutmalıyız. Adam pimi çekilmiş bir el bombası gibi."

17. BÖLÜM

1 HAZİRAN, ÇARŞAMBA

Mikael. Blomkvist, evinin merdivenlerini tırmanırken kendisini bekleyen sürprizden habersizdi. Saat akşamın yedisiydi. Merdivenlerin başında oturan kısa, kıvırcık saçlı kadını görünce birden durdu. Kadını hemen tanımıştı. Lottie Karim'in pasaport fotoğrafını bulduğu, SÄPO'dan Monica Figuerola'ydı.

"Merhaba, Blomkvist," diye neşeyle selam vererek elindeki kitabı kapattı. Mikael göz ucuyla kitaba baktı. Antik dönemde tanrı tasavvurunu anlatan İngilizce bir kitaptı. Başını kaldırıp davetsiz ziyaretçisini inceledi Mikael. Monica ayağa kalkmıştı. Üzerinde kısa kollu, yazlık bir elbise vardı. Tuğla kırmızısı deri ceketini tırabzanın üzerine koymuştu.

"Seninle konuşmak istiyoruz," dedi.

Mikael'den uzundu. Ondan iki basamak yukarıda durduğundan çok daha uzun görünüyordu. Ayrıca daha kaslıydı.

"Haftada birkaç saatini spor salonunda geçiriyorsun, değil mi?" dedi Mikael.

Gülümseyen Monica kimliğini çıkardı.

"Adım... "

"Adın Monica Figuerola, 1969 doğumlusun, Pantonjägatan'da oturuyorsun. Borlänge'lisin, daha önce Uppsala polis teşkilatında çalıştın. Üç yıldır da SÄPO'nun Anayasa Korama Dairesi'nde

çalışıyorsun. Tam bir antrenman manyağısın. Bir zamanlar atlettin. İsveç olimpiyat takımına seçildin. Benden ne istiyorsun?"

Şaşıran Monica, kendini çabuk topladı.

"Çok iyi," dedi yumuşak bir sesle. "Kim olduğumu bildiğine göre korkmana gerek yok."

"Yok mu?"

"Seninle sakin bir ortamda konuşmak isteyen birileri var. Dairen ve cep telefonun dinlendiğine göre bunu gizli yapmalıyız. Beni bunun için buraya gönderdiler."

"SÄPO'da çalışan biriyle niçin bir yere gideyim ki?"

"Sen bilirsin... Ya davete uslu uslu icabet edersin ya da kollarına kelepçe takıp seni ben götürürüm."

Tatlı bir ifadeyle gülümsedi.

"Bak Blomkvist, SÄPO'ya güvenmemeni haklı kılan çok neden olduğunu biliyorum ama SÄPO'da çalışan herkes düşmanın değil. Bana seni getirme görevi verenlerle konuşmanda fayda var."

Mikael durumu tarttı.

"Evet, karar ver. Kelepçeli mi kelepçesiz mi?"

"Bu sene elime bir kez kelepçe takıldı, yani kotamı doldurdum. Nereye gideceğiz?"

Monica, Saab'ını Pryssgränd'in köşesine park etmişti. Arabaya bindiklerinde cep telefonunu çıkarıp bir numara aradı.

"On beş dakikaya kadar geliyoruz," dedi.

Mikael'e kemerini takmasını söyledikten sonra arabayı çalıştırdı, Slussen'den aşağı inip arabasını Östermalm'de birsokağa park etti. Başını çevirip bir süre Mikael'e baktı.

"Blomkvist... Bu arkadaşça bir davet. Başına bir iş gelmeyecek."

Mikael Blomkvist bir şey demedi. Bu işin nasıl sonuçlanacağını merak ediyordu. Monica bir kapının şifresini tuşladı, dördüncü katta bir daireye çıktılar. Kapının üzerinde Martinsson yazıyordu.

"Bu daireyi bu akşam için ödünç aldık," diyen Monica kapıyı açtı. "Sağa, oturma odasına."

Mikael'in ilk gördüğü kişi Torsten Edklinth'ti. SÄPO bu işe en üst düzeyde karıştığından buna şaşırmadı. Anayasa Koruma Dairesi'nin şefi onunla görüşmek istediğine göre kıçları tutuşmuş demekti.

Pencerenin önünde sırtı dönük bir adam vardı. Yüzünü Mikael'e çevirdi; adalet bakanı. İşte bu sürprizdi.

Mikael sağ tarafından duyduğu bir sese döndü, koltuktan tanıdık bir yüz kalkmıştı. Monica'nın onu, başbakanın da katıldığı gizli bir toplantıya getireceğini tahmin edemezdi.

"İyi akşamlar, Bay Blomkvist," dedi başbakan. "Önceden haber vermeden, seni böylesi bir toplantıya çağırdığımız için özür dilerim. Durumu tarttık ve seninle buluşmaya karar verdik. Kahve ya da çay ister misin?"

Mikael etrafına baktı. odanın ortasındaki üzeri camlı siyah ahşap bir masanın üzerinde kahve fincanları ve bir parça cheesecake vardı. Demek ki birkaç saattir buradaydılar.

"Maden suyu," dedi Blomkvist.

Monica Figuerola, ona bir maden suyu verdi. Koltuklara oturdular.

"Adımı, nerede oturduğumu, nerede çalıştığımı hatta antrenman bağımlısı olduğumu bile biliyor," dedi Monica.

Başbakan önce Torsten Edklinth'e sonra da Mikael Blomkvist'e hızlı bir bakış fırlattı. Mikael sağlam bir pozisyonda olduğunu hemen anladı. Belli ki başbakan Mikael'den bir şey isteyecekti ve Mikael'in

ne kadar şey bildiği hakkında bir fikri yoktu.

"Bu çorbanın içinde kimler var anlamaya çalışıyorum," dedi Mikael alçak bir sesle.

İşe bak, adam başbakana blöf yapıyor.

"Monica Figuerola'nın adını nereden biliyorsun?" diye merakla sordu Edklinth.

Mikael göz ucuyla Edklinth'e baktı. Başbakanı Östermalm'deki bir dairede onunla gizli görüşmeye zorlayan şeyin ne olduğunu bilmiyordu, ama heyecanlanmıştı. Bütün bunların bir tek açıklaması olabilirdi. Dragan Armansky güvendiği birine bilgi aktararak topu yuvarlamıştı. Bu güvenilir kişi ya Edklinth ya da onun yakınlarından biriydi. Mikael şansını denedi.

"Ortak bir tanıdığımız seninle konuşmuş," dedi Edklinth'e. "SÄPO'dan birtakım adamların beni yasa dışı yollardan dinlediklerini ve evime girdiklerini öğrendikten sonra neler döndüğünü araştırsın diye Figuerola'ya görev verdin. Bu da Zalachenko kulübünün varlığını kabul ettiğin anlamına gelir. Bütün bunlar seni endişelendirdi, durumu bir yerlere iletmen gerekiyordu. Odanda oturup kime yönelmen gerektiğini düşündükten sonra adalet bakanına başvurdun. O da başbakana...ve işte buradayız. Ne istiyorsunuz?"

Mikael sanki Edklinth'in attığı her adımı izliyormuş gibi konuşuyordu. Edklinth'in gözlerinin büyüdüğünü görünce blöfünü yuttuğuna karar vererek devam etti.

"Zalachenko kulübü beni izliyor, ben onları izliyorum, sen de Zalachenko kulübünü izliyorsun. Başbakan da endişeden kıvranıyor. Şimdi yapacağınız konuşmanın altından, belki de hükümetin sonunu getirecek bir skandalın çıkacağını biliyor."

Monica elindeki bardağı yüzüne kaldırarak gülümsemesini; gizledi. Blomkvist'in blöf yaptığını biliyordu. Adını ve diğer birtakım şeyleri

söyleyerek hakkında ayakkabı numarasına kadar her şeyi biliyormuş havasını vermeye çalışmıştı.

Bellmansgatan'da arabanın içinde otururken beni gördü, çok dikkatli. Arabanın plakasını alıp kim olduğumu öğrendi. Gerisini de tahmin ediyor.

Başbakan çok endişeli görünüyordu.

"Bu işin altından ne çıkacak?" diye merakla sordu. "Hükümeti yıkacak bir skandal mı?"

"Hükümet benim sorunum değil," dedi Mikael. "Benim görevim Zalachenko kulübünün karıştırdığı haltları açığa çıkarmak."

"Benim görevim de anayasaya göre ülkeyi yönetmek."

"O zaman," dedi Mikael Blomkvist, "benim sorunum hükümetin de sorunu, ama tersi değil."

"Şu kısır konuşmayı bırakabilir miyiz? Sence bu toplantıyı niçin yaptık?"

"Benim neler bildiğimi ve neler yapmak istediğimi öğrenmek için."

"Kısmen doğru, ama anayasal bir sorunla karşı karşıyayız. Bu işle hükümetimin en küçük bir ilişkisinin olmadığını açıklamama izin ver. Hazırlıksız yakalandık. Daha önce... Şu Zalachenko kulübü dediğin şeyden hiç haberim yoktu. Adalet bakanı da hiçbir şey duymamış. Torsten Edklinth SÄPO'nun üst düzey görevlilerinden biri. Yıllardır SÄPO'da çalışıyor o da hiçbir şey duymamış."

"Bunlar benim sorunum değil."

"Biliyorum, benim öğrenmek istediğim, bu öyküyü ne zaman yayınlayacağın. Ayrıca içeriği hakkında beni bilgilendirirsen sevinirim. Sorularım bunlar. Bu bir zarar azaltma operasyonu değil."

"Değil mi?"

"Blomkvist, bu durumda yapacağım en aptalca davranış, herhâlde senin öyküne müdahale etmem olur. Ben Yalnızca bir iş birliği öneriyorum."

"İyi. Ben de dinliyorum."

"Devlet yönetiminin çok hassas bir kurumunda bir komplonun olduğunu öğrendikten sonra, hemen araştırılması talimatını verdim."

Başbakan, adalet bakanına döndü.

"Hükümetin talimatının ne olduğunu açıklar mısın?"

"Çok basit. Torsten Edklinth konuyu araştırmakla görevlendirildi. Gerekli bilgileri toplayıp başsavcıya iletecek, başsavcı da dava açılıp açılmayacağına karar verecek. Yani çok açık bir talimat."

Mikael başını salladı.

"Edklinth bu akşam, yaptığı araştırmaların sonuçlarını anlattı. Anayasal açıdan neler yapabileceğimizi konuştuk, her şeyin hukuka uygun olmasını istiyoruz."

"Tabii ya," dedi Mikael, başbakanın sözlerine zerre kadar inanmadığını gösteren bir ifadeyle.

"Araştırma hassas bir aşamada. Bu işe kimlerin karıştığını tam olarak tespit edemedik. Bunun için zamana ihtiyacımız var. Seni bu toplantıya davet etmesi için Monica'yı göndermemizin nedeni de buydu."

"Doğrusu görevini hakkıyla yerine getirdi, bana hiçbir seçenek bırakmadı."

Kaşlarını kaldıran başbakan göz ucuyla Monica'ya baktı.

"Unutun gitsin," dedi Mikael, "o örnek bir davranış gösterdi. Siz ne istiyorsunuz?"

"Bu işin öyküsünü ne zaman yayınlayacağını öğrenmek istiyoruz.

Soruşturma büyük bir gizlilikle yürütülüyor. Eğer Edklinth'ten önce davranırsan her şey boşa gider."

"Peki, ne zaman yayınlamamı istiyorsunuz? Önümüzdeki seçimlerden sonra mı?"

"Buna sen karar vereceksin. İşine karışamam, ben yalnızca ne zaman yayınlayacağını bilmek istiyorum. Yani elimizi ne kadar çabuk tutmamız gerektiğini."

"Anlıyorum. İş birliğinden bahsediyordunuz..."

Başbakan başını salladı.

"Her şeyden önce, normal bir durumda bir gazeteciyi böyle olağanüstü bir toplantıya çağırmayı aklımın ucundan bile geçirmezdim."

"Normal bir durumda, gazetecileri böyle bir toplantıdan uzak tutmak için sanırım elinizden geleni yapardınız."

"Evet, öyle yapardım. Ama seni yöneten değişik faktörler var. Gazeteci olarak hiçbir sahtekârlığa göz yummamak, rüşvete bulaşmamak gibi bir ünün var. Bu özelliklerinle bir sorunumuz yok."

"Yok mu?"

"Hayır. En küçük bir sorunumuz yok. Daha doğrusu... Belki işin hukuki boyutuyla ilgili bir çelişki olabilir. Ama amaçta anlaşıyoruz. Eğer senin dediğin gibi Zalachenko kulübü diye bir şey varsa bu yalnızca bir suç örgütü değil aynı zamanda ülke güvenliği için de bir tehdit. Faaliyetlerine son verilmeli ve sorumlular mahkemeye çıkartılmalı. Sanırım bu konuda anlaşıyoruz."

Mikael başını salladı.

"Anladığım kadarıyla bu konuda hepimizden daha fazla bilgiye sahipsin. Bildiklerini bizimle paylaşmanı öneriyoruz. Eğer bu sıradan bir suç hakkında yürütülen normal bir polis soruşturması olsaydı, ön

soruşturma savcısı seni sorguya çağırırdı. Ama şimdi olağanüstü bir durum yaşıyoruz."

Mikael bir süre susup durumu tarttı.

"Benim bu iş birliğinden çıkarım ne?"

"Hiçbir şey. Seni satın almıyorum. Eğer elindeki bilgileri hemen yarın sabah yayınlamak istiyorsan yayınla. Seninle pazarlık yapmıyorum, ülkenin çıkarları için iş birliği öneriyorum."

"İçinde bulunduğumuz durumda 'hiçbir şey' de bir şey," dedi Mikael. " Bir konuyu açıklamama izin verin... Öfkeden kuduruyorum. Devlete, hükümete, SÄPO'ya, 12 yaşındaki bir kızı hiçbir yasal dayanağı olmadan akıl hastanesine kapattırmak ve gayri mümeyyiz ilan ettirmek için bir araya gelen bir sürü siktiri boktan adama karşı çok öfkeliyim."

"Lisbeth Salander bir hükümet sorunu oldu," dedi başbakan gülümseyerek. "Mikael, onun başına gelenler beni gerçekten rahatsız ediyor. İnan bana bu durumun sorumluları hesap verecekler. Ama önce bu adamları açığa çıkarmalıyız."

"Sizin sorunlarınız sizi ilgilendirir. Benim derdim, Lisbeth'in beraat etmesi ve hakkındaki gayri mümeyyiz kararının kaldırılması."

"Bu konuda sana yardımcı olamam. Yasaların üzerinde değilim. Savcıların ve mahkemenin kararlarını sorgulayamam. Beraat edecekse bu kararı yargı verecektir."

"İyi," dedi Mikael Blomkvist. "İş birliği istiyorsunuz. Edklinth'in araştırması hakkında bana bilgi verin, ben de içeriği ve ne zaman yayınlayacağımı söyleyeyim."

"Sana böyle bir bilgi verememem, eğer bunu yaparsam seninle ilişkimi eski adalet bakanının yardımcısı Ebbe Carlsson'un pozisyonuna sokarım."

"Ben Ebbe Carlsson değilim," dedi Mikael.

"Bunu biliyorum. Ama sana ne tür bilgiler vereceğine ancak Torsten Edklinth'in kendisi karar verebilir."

"İyi," dedi Mikael Blomkvist. "Evert Gullberg'in kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

Odaya bir sessizlik çöktü.

"Büyük ihtimalle senin Zalachenko kulübü dediğin grubun SÄPO içindeki şefi, dedi Edklinth.

Başbakan, Edklinth'e sert bir bakış fırlattı.

"Sanırım o bunları biliyor," dedi Edklinth özür diler bir ifadeyle.

"Doğru," dedi Mikael. "Gullberg 1950'li yıllarda SÄPO'da işe başladı. 1960'lı yıllarda da Özel Analiz Servisi denilen bir grubun başına geçti. Zalachenko operasyonunu yöneten de oydu."

"Bilmen gerekenden fazlasını biliyorsun," dedi başbakan. "Bu bilgilere nasıl ulaştığını bilmeyi çok isterdim. Ama sormayacağım."

"Benim öykümde bir gedik var," dedi Mikael. "Bunu kapatmak istiyorum. Eğer bana bilgi verirseniz ayağınıza çelme takmam."

"Başbakan olarak sana bilgi veremem. Bu bilgiyi ince bir ipin üzerinde dengede durmaya çalışan Torsten Edklinth de veremez."

"Bırakın bu numaraları," dedi Mikael. "Ben sizin ne istediğinizi biliyorum. Siz de benim ne istediğimi biliyorsunuz. Eğer bana bilgi verirseniz, size gizli kaynak muamelesi yapacağım ve kimliğinizi hiçbir zaman açıklamayacağım. Beni yanlış anlamayın ama haberimde gerçeği anladığım gibi yansıtacağım. Eğer bu işe siz de bulaştıysanız, sizin de ipliğinizi pazara çıkarıp bir daha asla seçilmemenizi sağlayacağım. Ama şu an buna inanmam için bir neden yok."

Başbakan göz ucuyla Edklinth'e baktı. Bir süre düşündükten sonra başını salladı. Mikael bunu başbakanın yasaların çiğnenmesine işaret verdiği anlamında yorumladı. Başka bir ifadeyle, devlet sırlarının Mikael'e verilmesini sessizce onaylamıştı.

"Bu sorunu çözebiliriz," dedi Edklinth. " Soruşturmayı tek başına ben yürütüyorum, istediğim yardımcıyı seçmeye hakkım var. Seni resmen işe alamayız çünkü o zaman susacağına dair belge imzalamak zorundasın. Seni dışarıdan danışman olarak işe alabilirim."

Erika Berger, merhum yayın yönetmeni Håkan Morander'in yerini aldıktan sonra, hayatı bitip tükenmeyen toplantılarla cehenneme dönmüştü.

Mikael Blomkvist, Yönetim Kurulu Başkanı Magnus Borgsjö'yle ilgili Henry Cortez'in yaptığı araştırma dosyasını verdikten ancak iki hafta sonra, çarşamba akşamı dosyaya bakabildi. Bu kadar geç kalmasının nedeni bu durumla yüzleşmekten kaçınmasıydı. Bunu nasıl ele alacağını ve nasıl bir felaketle sonuçlanacağını biliyordu.

Saltsjöbaden'deki villasına çok erken sayılacak bir saatte, akşam yedide geldi. Holdeki alarmı kapattı. Kocası Greger Backman'ın evde olmamasına şaştı. Greger'in bir seminer için Paris'e gittiğini, o sabah onunla öpüşerek vedalaştığını hatırlaması için biraz zaman geçmesi gerekti. Nerede seminer vereceğine, vereceği seminerin konusunun ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Özür dilerim, ama seni unuttum, Greger. Kendini Doktor Richard Schwartz'ın kitabındaki karakterlerden biri gibi hissetti. Acaba bir terapiste mi görünseydi.

İkinci kata çıktı. Banyoya girip küvete su doldurdu. Soyundu, araştırma dosyasını alıp küvete uzanarak yarım saat boyunca okudu. Dosyayı bitirdiğinde Henry Cortez'in harika bir gazeteci olacağına

karar verdi. 26 yaşındaki Cortez gazetecilik okulunu bitirdikten sonra *Millennium* 'da işe başlamıştı, dört yıldır çalışıyordu. Erika, Cortez'in yaptığı işten kendisine pay çıkararak gurur duydu. Cortez'in klozetler hakkındaki haberi *Millennium*'un imzasını atabileceği türden, çok iyi belgelenmiş bir haberdi. Ama morali de bozulmuştu. Borgsjö iyi bir insandı, ondan hoşlanıyordu. Sessiz, keskin zekâlı, çekiciydi ve kariyer düşkünü değildi. Üstelik şefiydi. *Lanet adam, nasıl bu kadar aptal olabildin.*

Bir süre hafifletici nedenler bulmaya çalıştı ama olmadığını biliyordu.

Araştırma dosyasını, pencerenin kenarına koydu, küvete uzanıp düşünmeye başladı. *Millennium*'un bu haberi yayınlaması kaçınılmazdı. Eğer derginin yayın yönetmeni kendisi olsaydı hiç tereddüt etmeden yayınlardı. *Millennium*'un haberi ona sızdırması büyük bir jestti. Erika'ya gelecek zararları yumuşatmaya çalışıyorlardı. Eğer durum tersine olsaydı -*SMP*'nin eline *Millennium*'un yönetim kurulu başkanı hakkında böyle bir haber geçseydi (ki yönetim kurulu başkanı hâlâ kendisiydi)- saniye beklemez yayınlardı.

Bu haber Magnus Borgsjö'yü ciddi anlamda sarsardı. Şirketi Vitavara AB, çocuk emeği sömürdüğü için Birleşmiş Milletler'in kara listesine kayıtlı, Vietnam'daki bir şirketten klozet satın alıyordu. Ayrıca bu şirket mahkûmların emeğini de sömürüyordu. Mahkûmların çoğu da politik mahkûmlardı. Daha da kötüsü Magnus Borgsjö bütün bunları bilmesine rağmen Fong Soo Endüstri'den klozet almaya devam etmişti. Gangster kapitalistlerin dümen suyuna kapılmış açgözlü biriydi o. Tıpkı Skandia'nın istifa etmek zorunda kalan CEO'sunu kabul etmediği gibi, İsveç halkı onu da kabullenmeyecekti.

Fong Soo'nun faaliyetlerinden haberi olmadığını söyleyerek kıvırmaya çalışabilirdi Magnus Borgsjö. Ama Henry Cortez, Borgsjö'nün bu şirketin içini dışını bildiğini belgelediğinden, yalancı

durumuna düşerdi. 1977 Haziranı'nda Vietnam'a giderek bu şirketle sözleşme imzalamıştı. Vietnam'da on gün kalmış, şirketin fabrikalarını gezmişti. Fabrikada 12-13 yaşlarındaki çocukların çalıştığını fark etmediğini iddia ederse kargaları bile güldürürdü.

Birleşmiş Milletler'in, Fong Soo şirketini, çocuk emeğini sömürdüğü için 1999 yılında kara listeye aldığını bilmediğini söyleyemezdi Borgsjö. Bu şirket hakkında bir sürü makale yayınlanmış, çocuk emeğinin kullanılmasına karşı mücadele eden saygın örgütlerden Londra'daki *Joint Effort Against Child Labour*, Fong Soo'dan mal alan şirketleri bir dizi mektup yazarak uyarmıştı. Vitavara AB'ye de yediden fazla mektup gönderilmişti. Bu mektuplardan ikisi doğrudan Magnus Borgsjö'ye yazılmıştı. Londra'daki örgüt çalışanları bu belgeleri Henry Cortez'e verirken, Vitavara AB'nin mektuplarına hiç cevap vermediğini söylemeyi de unutmamışlardı.

Buna karşılık Magnus Borgsjö sözleşmelerim yenilemek için biri 2001'de, biri 2004'te olmak üzere iki defa Vietnam'a gitmişti. Bütün bunlar Borgsjö'nün çocuk ve mahkûm emeğinin sömürüldüğünden haberdar olmayabileceği tezine ölümcül bir darbe indiriyordu.

Bu haberler basında çıktıktan sonra Borgsjö için yapabilecek tek bir şey kalıyordu. Eğer aklı varsa özür dileyip görevinden istifa ederdi, yok eğer inkâra kalkarsa işi biterdi.

Borgsjö'nün Vitavara şirketinin yönetim kurulu başkanlığı Erika Berger'i hiç ilgilendirmiyordu. Onu endişelendiren Borgsjö'nün, *SMP*'nin yönetim kurulu başkanlığıydı. Bu haber Borgsjö'yü istifaya zorlayacaktı. Ayaklarının üzerinde durmaya çalıştığı bir zamanda *SMP*, şüpheli işlere bulaşan bir yönetim kurulu başkanını kaldıramazdı. Gazete ağır yara alır, arkasından da Borgsjö, *SMP*'den atılırdı.

Bu durumda Berger'in iki alternatifi vardı; ya Borgsjö'nün masasına

kartları açar, belgeleri gösterip, haber yayınlanmadan önce yönetim kurulundan istifa etmesini önerirdi.

Ya da, eğer Borgsjö inat ederse, yönetim kurulunu acil bir toplantıya çağırır, üyeleri bilgilendirerek Borgsjö'yü yönetim kurulundan atmaları için zorlardı. Yönetim kurulu buna yanaşmazsa, o zaman Erika *SMP*'nin yayın yönetmenliğinden ayrılırdı.

Erika bunları düşünürken küvetteki su soğumuştu. Duş aldı, kurulandı, yatak odasına gidip sabahlığını giydi. Arkasından Blomkvist'i aradı, cevap alamadı. Alt kata inip kahve suyu koydu, *SMP*'ye başladıktan sonra ilk defa, izlemeye değer bir film var mı diye televizyona bakmaya karar verdi.

Oturma odasına geçerken ayağında keskin bir acı duydu. Eğilip baktı, ayağı kanıyordu. Birkaç adım daha attığında acı bütün ayağına yayıldı. Tek ayağının üzerinde zıplayarak gidip holdeki bir koltuğa oturdu. Ayağını kaldırdı topuğuna bir cam parçasının saplandığını görerek dehşete kapıldı. Önce bayılır gibi oldu ama kendisini toparlayıp cam parçasını topuğundan çıkardı. Müthiş bir acıyla birlikte ayağından kan boşaldı.

Komodini karıştırdı, bir eşarp bulup ayağına sararak sertçe düğümledi. Kanı durduramadığından bir eşarp daha sardı. Şimdi daha az kan geliyordu.

Şaşkınlıkla kanlı cam parçasına baktı. Buraya nereden gelmiş? Holde başka cam parçaları vardı. *Neler oluyor*... Ayağa kalkıp oturma odasına göz attı. Göle bakan pencerenin camı kırılmıştı, her yerde cam parçaları vardı.

Dış kapıya doğru geriledi, eve geldiğinde ayağından fırlatarak çıkarttığı ayakkabılarım giydi, daha doğrusu birini giyip diğerine yaralı ayağının parmaklarını geçirdi. Tek ayağımn üzerinde sekerek, oturma odasına girip hasarı kontrol etti.

Oturma odasındaki masanın yanında bir tuğla vardı. Balkon kapısını açıp arka bahçeye çıktı. Duvara, bir metre boyunda harflerle bir sözcük yazılmıştı.

OROSPU

Mikael'e arabanın kapısını tutan Monica Figuerola, arabanın arkasından dolaşıp şoför koltuğuna oturdu. Saat akşamın dokuzunu bulmuştu.

"Evine mi bırakayım, yoksa başka bir yerde inmek ister misin?"

Mikael Blomkvist boş gözlerle önüne baktı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse... Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Daha önce hiç başbakan bunaltmamıştım."

Monica Figuerola bir kahkaha attı.

"Elindeki kartları iyi kullandın," dedi. "Senin iyi bir blöfçü olduğunu bilmiyordum."

"Söylediğim her şeyde ciddiydim," dedi Mikael.

"Demek istediğim, elindekilerden daha fazlasını biliyormuş numarasına yattın. Benim kimliğimi nasıl ortaya çıkardığını iyi biliyorum."

Mikael başını ona çevirdi.

"Oturduğun binaya inen yokuşun başında beklerken, arabamın plakasını aldın."

Mikael başını salladı.

"Bir de sanki başbakanın makamında neler konuşulduğunu bile biliyormuşsun numarası yaptın."

"Niçin bir şey demedin?"

Monica, ona şöyle bir göz attıktan sonra Grev Turegatan'a döndü.

"Oyunun kuralları bu. Oraya park etmemeliydim. Ama başka yer yoktu. Etrafını hep gözlüyorsun, değil mi?"

"Önüne bir harita açmış, telefonla konuşuyordun. Arabanın plakasını aldım. Dikkatimi çeken tüm arabaların plakasını alıyorum. Çoğu bir işe yaramıyor, ama senin SÄPO'da çalıştığını öğrendim."

"Mårtensson'u izliyordum, sonra senin de Milton Security'den Susanne Linder aracılığıyla aynı işi yaptığını fark ettim."

"Armansky oturduğum binanın etrafında olanları belgelemek için onu görevlendirdi."

"Kızın binaya girdiğine bakılırsa Armansky, dairene gizli kamera yerleştirmiş."

"Doğru, içeride harika bir kamera var. Daireme nasıl girdiklerini, kâğıtlarımı nasıl karıştırdıklarını hep izliyoruz. Mårtensson yanına taşınabilir fotokopi makinesi almıştı. Yeri gelmişken, yanındaki adamı teşhis edebildiniz mi?"

"Önemli biri değil. Eski hırsız, yeni çilingir. Büyük ihtimalle kapını açsın diye onu parayla tutmuşlardır."

"İsmi?"

"Aramızda kalacak."

"Elbette."

"Lars Faulsson. 47 yaşında. Falun diyorlar. 1980 yılında kasa patlatmaktan ceza almış ve bir sürü küçük işi var. Şimdi Norrtull'da çilingirlik yapıyor."

"Teşekkürler."

"Neyse, müsaade et de, yarınki toplantıya biraz sır kalsın."

Toplantıda, Mikael Blomkvist'in yarın yapacakları AKD'nin toplantısına katılmasına karar vermişlerdi.

"Biliyor musun? Ben açlıktan ölüyorum. Öğlen saat ikiden beri hiçbir şey yemedim. Sen gelip beni evimin kapısından aldığında bir şeyler yemeyi düşünüyordum. Sen bir şey yedin mi?"

"Eh, işte."

"O zaman adamakıllı yemek yiyeceğimiz bir yere sür."

"Bütün yemekler adamakıllı."

"Ben de sen sağlıklı yemek fanatiğisindir diye düşünüyordum."

"Hayır, Yalnızca spor fanatiğiyim. İnsan spor yapıyorsa önüne geleni yiyor. Tabii makul ölçülerde demek istiyorum."

Monica frene bastı, alternatifleri tarttıktan sonra Kungsholmen'e doğru sürdü.

"Söder'deki lokantalar nasıl bilmiyorum, ama Fridhemsplan'da bildiğim çok iyi bir Bosna lokantası var, börekleri harika."

"Çok iyi," dedi Mikael Blomkvist.

Lisbeth Salander, harf harf ifadesini yazıyordu. Günde ortalama beş saat çalışıyor, kendini çok açık ifade ediyordu. Aleyhine kullanılabileceğini düşündüğü ayrıntıları gizlemeye özen gösteriyordu.

Bir yere kapatılmış olması Tanrı'nın bir lütfuydu. Odada yalnız kalır kalmaz çalışmaya başlıyor, anahtar sesini duyar duymaz el bilgisayarını saklıyordu.

Bjurman'ın kulübesinin kapısını kapatmak için

döndüğümde motosikletleriyle gelen Carl Magge Lundin ve Sonny Nieminen'le karşılaştım. Zalachenko/Niedermann'dan aldıkları talimatla, beni boş yere arayıp durduklarından, karşılaştığımızda çok şaşırdılar. Motosikletten inen Magge Lundin, "Bu amcık yarak istiyor," diyerek üzerime geldi. İkisi de tehditkâr davrandıkları için kendimi korumak zorunda kaldım. Lundin'in motosikletini alarak olay yerinden ayrıldım. Motosikleti Älvsjö'deki fuar binasının önünde terk ettim.

Lisbeth yazdığı paragrafı okuyup başını sallayarak onayladı. Sonny Nieminen'in silahını alıp kendisine orospu diyen Lundin'i ayağından vurarak cezalandırdığını anlatmaya gerek duymadı. Büyük ihtimalle polisler işin böyle geliştiğini akıl edebilirlerdi ama ispatlayabiliyorlarsa kendileri ispatlasınlardı. Herhangi bir şeyi kabul ederek işlerini kolaylaştırmak istemiyordu.

Otuz sayfa kadar yazmıştı, neredeyse bitirmek üzereydi. Bazı bölümlerde ayrıntılar üzerine dikkatle düşünmüş, hakkındaki bir sürü iddiadan herhangi birini doğrulayacak bir kanıt vermemeye özen göstermişti. Hatta işi biraz abartıp çok açık kanıtları bile karartmaya çalışmış, yalnızca olayların akışını anlatmıştı.

Bir süre düşündükten sonra, Avukat Nils Bjurman'ın sadist tecavüzünü anlattığı bölüme döndü. En çok zamanı bu bölüme vermiş, sonuçtan memnun olana kadar birçok şeyi defalarca yeniden formüle etmişti. On dokuz satırlık bir bölümdü. Bjurman'ın kendisine nasıl vurduğunu, nasıl yüzüstü yatağa yatırdığını, bileklerini nasıl kelepçelediğini, ağzını nasıl bantladığını anlatmıştı. Ona gece boyunca tecavüz etmişti. Boğazına Lisbeth'in üzerinden çıkarttığı tişörtünü dolamış, bilincini kaybedene kadar sıkmıştı. Lisbeth birkaç satır da Bjurman'ın tecavüz sırasında kullandığı aletlere ayırmıştı. Bunlar kısa bir kırbaç, vibratör ve göğüs uçlarına taktığı kıskaçlardı.

Lisbeth bu satırları alnını kırıştırarak okudu, dijital kalemi alarak birkaç satır daha yazdı.

Ağzımda hâlâ bant varken Bjurman, dövmelerim, piercinglerim ve sol göğsümün ucundaki halka hakkında konuşmaya başladı. Piercingden hoşlanıp hoşlanmadığımı sorduktan sonra odadan çıktı. Bir süre sonra geri dönerek sağ göğsümün ucuna bir çengelli iğne taktı.

Lisbeth yazdıklarını okuduktan sonra yeterli olduğuna karar verdi. Kullandığı resmî ton metne gerçek dışı bir hava veriyor, anlattıkları sanki akıl dışı bir fanteziymiş gibi görünüyordu.

Öyküsü inanılır gibi değildi.

Zaten Lisbeth'in istediği de buydu.

Kapıda bir anahtar sesi duydu. El bilgisayarını hemen yatağın arkasındaki panele, radyodan geriye kalan deliğe soktu. Gelen Annika Giannini'ydi. Lisbeth şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, saat akşamın dokuzunu geçiyordu. Giannini daha önce hiç bu saatte gelmemişti.

"Merhaba, Lisbeth."

"Merhaba."

"Nasılsın?"

"Henüz bitirmedim."

Annika Giannini iç çekti.

"Lisbeth... 13 Temmuz'da mahkemeye çıkacaksın."

"Sorun değil."

"Hayır, sorun. Zaman geçiyor ve sen bana güvenmiyorsun. Avukatlığını üstlenmekle büyük bir yanlış yapıp yapmadığımı düşünmeye başladım. Eğer bir şansımız olsun istiyorsan, bana güvenmelisin. İş birliği yapmalıyız."

Lisbeth, uzun bir süre Annika Giannini'yi süzdükten sonra başını geriye atıp tavana bakmaya başladı.

"Şimdi ne yapacağımızı biliyorum," dedi. "Mikael'in planını anladım. Doğru yolda."

"Ben hiç emin değilim," dedi Annika.

"Ben eminim."

"Polisler seni yeniden sorgulamak istiyorlar. Biri Hans Faste."

"Bırak sorgulasın, tek kelime bile söylemeyeceğim."

"Bir ifade vermek zorundasın."

Lisbeth kaşlarını çatarak Annika'ya baktı.

"Tekrar ediyorum: Polise tek bir söz bile etmeyeceğiz. Mahkeme salonuna girdiğimizde, savcının başvurabileceği, bizim ağzımızdan çıkmış tek bir hece bile olmayacak. Şimdi yazmaya çalıştığım öykümün önemli bir kısmı insanlara inanılmaz gelecek. Bunu ancak mahkemeden birkaç gün önce ellerine vereceğim."

"Peki, ne zaman kalemi eline alıp şu öyküyü yazacaksın?"

"Birkaç gün sonra sana vereceğim. Ama mahkemeden önce savcıya verilmeyecek."

Annika Giannini inanmış görünmüyordu. Lisbeth'in yüzüne çarpık bir gülümseme yerleşti.

"Güvenden bahsedip duruyorsun. Peki, ben sana güvenebilir miyim?"

"Elbette."

"Peki, o zaman, internet aracılığıyla başkalarıyla ilişkiye geçebilmem için içeri bir el bilgisayarı sokabilir misin?"

"Hayır, kesinlikle olmaz. Eğer fark ederlerse avukatlık lisansımı kaybederim."

"Eğer başka birileri bunu yaparsa polise bildirir misin?"

Annika kaşlarını kaldırdı.

"Eğer bundan haberim yoksa..."

"Haberin var diyelim, ne yaparsın?"

Annika bir süre düşündü.

"Göz yumarım. Ne demek istiyorsun?"

"Varsayalım bu bilgisayardan sana çok geçmeden bir e-posta gelecek. Okuduktan sonra beni tekrar ziyaret etmeni istiyorum."

"Lisbeth... "

"Bir dakika. Durum şu. Savcının elindeki kartlar işaretli, ne yaparsam yapayım bu mahkemenin amacı beni bir psikiyatri kliniğine kapatmak."

"Biliyorum."

"Eğer hayatta kalmak istiyorsam, onların yöntemiyle savaşmak zorundayım."

Annika bir süre düşündükten sonra başını salladı.

"Beni görmeye geldiğin ilk gün, Mikael'den bir mesaj getirmiştin. Sana birtakım şeyler dışında her şeyi anlattığını söylemişti. Bunlardan biri Hedestad'dayken bende keşfettiği bazı özelliklerdi."

"Evet."

"Kastettiği şey bilgisayarlar konusundaki müthiş yeteneğim. O

kadar yetenekliyim ki Savcı Ekström'ün bilgisayarındaki her şeyi okuyup kopyalayabilirim."

Annika sarardı.

"Sen bu işe bulaşmayacaksın. Bu belgeyi mahkemede kullanamazsın."

"Hiç sanmam."

"Yani bundan haberin yok."

"Tamam."

"Ama başkası kullanabilir, diyelim kardeşin, bu belgeden seçilmiş parçalar yayınlayabilir. Mahkemede izleyeceğimiz stratejiyi planlarken bunu hesaba katmalısın."

"Anlıyorum."

"Annika, bu mahkemede söz konusu olan, en iyi yöntemi kimin kullanacağı."

"Biliyorum."

"Avukatım olman beni mutlu ediyor. Sana güveniyorum ve yardımına ihtiyacım var."

"Hımm."

"Eğer onların kullandığı şık olmayan yöntemleri, benim kullanmama karşı koyarsan, bu davayı kaybederiz."

"Doğru."

"Öyleyse tavrını şimdi belirle. İtirazın varsa seni azledip başka bir avukat bulurum."

"Lisbeth, ben yasaları çiğneyemem."

"Sen yasaları çiğnemeyeceksin. Yalnızca benim çiğnememe göz yumacaksın. Yapabilir misin?"

Lisbeth Salander, Annika başını sallayana kadar bir dakika sabırla bekledi.

"İyi. O zaman müsaade et de ifademde neler yazacağımın ana hatlarını anlatayım."

İki saat boyunca konuştular.

Monica Figuerola'nın dediği gibi Bosna lokantasının börekleri harikaydı. Mikael göz ucuyla, tuvaletten dönen Monika'ya baktı. Bir balerin gibi zarif hareket ediyordu ama öyle bir vücudu vardı ki... Mikael etkilenmekten kendini alamıyordu. Elini uzatıp bacak kaslarına dokunma isteğini zor bastırmıştı.

"Ne kadar zamandır spor yapıyorsun?"

"10 yaşından beri."

"Haftada kaç gün antrenman yapıyorsun?"

"Günde iki saat, bazen üç."

"Niçin? Demek istediğim spor yapmayı anlıyorum da..."

"Abarttığımı mı düşünüyorsun?"

"Kastettiğim bu mu, emin değilim."

Monica gülümsedi, Mikael'in sorularından rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Belki de kaslı kadınları görmekten hoşlanmıyorsun, belki de sana itici ve erkeksi geliyor."

"Hayır, öyle değil. Sana yakışmış. Çok seksisin."

Monica bir kahkaha attı.

"Bugünlerde çok fazla spor yapmıyorum. On yıl önce vücut geliştiriyordum. Eğlenceliydi. Şimdi de kaslarını yağa dönüşüp

sarkmasın diye uğraşıyorum. Haftada bir kez ağırlık çalışıyorum, koşuyorum, badminton oynuyorum, yüzüyor ya da buna benzer şeyler yapıyorum."

"İyi."

"Kendimi iyi hissetmeme neden olduğu için antrenman yapıyorum. Ağır antrenman yapanlarda sık görülen bir şey. Vücut sakinleştirici hormonlar salgılıyor ve buna bağımlı oluyorsun. Bir süre sonra, her gün koşmazsan bağımlılık krizine yakalanıyorsun. Bütün enerjim harcaman rahatlamanı sağlıyor. Yani iyi bir sevişme gibi."

Bu defa Mikael bir kahkaha attı.

"Bence sen de spor yapmaya başlamalısın, göbeğin çıkmış."

"Biliyorum. Bunun için vicdan azabı çekmiyor değilim. Bazen aklıma esiyor, koşmaya başlıyorum, birkaç kilo kaybettikten sonra bırakıyorum. Bir ya da iki ay boyunca tekrar koşmaya vaktim olmuyor."

"Son aylarda çok meşguldün."

Mikael birden ciddileşti.

"Son iki haftada hakkında çok şey okudum. Zalachenko olayını araştırırken polisten at başı öndeydin. Niedermann'ın kimliğini de açığa çıkarttın."

"Lisbeth Salander benden daha hızlıydı."

"Gosseberga'yı nasıl buldun?"

Mikael omuzlarını silkti.

"Sıradan bir araştırma. Orayı ben değil, eski yayın yönetmeni yardımcısı, şimdiki genel yayın yönetmenimiz Malin Eriksson şirket kayıtlarını izleyerek buldu. Niedermann, Zalachenko'nun şirketi KAB'ın yönetim kurulunda."

"Anlıyorum."

"Peki, sen SÄPO'da niçin çalışıyorsun?"

"İnan ya da inanma, ben artık, şu dinozor denilen demokratlardanım. Demek istediğim, polislik mesleği gerekli bir meslek ve demokrasinin de politik bir korunma kalkanına ihtiyacı var. Bu nedenle Anayasa Koruma Dairesi'nde çalıştığım için gurur duyuyorum."

"Hmım."

"SÄPO'dan hoşlanmıyorsun değil mi?"

"Parlamentonun denetiminde olmayan hiçbir kurumdan hoşlanmıyorum. Niyetleri ne kadar iyi olursa olsun, iktidarı kötüye kullanabilirler. Antik dönemin Tanrı tasavvuruyla niçin ilgileniyorsun?"

Monica kaşlarını kaldırdı.

"Merdivenlerde öyle bir kitap okuyordun."

"Tabii ya. Konu beni çekiyor."

"Vay be."

"Çok şeyle ilgiliyim: Polislik yaparken hukuk ve siyasal bilimler okudum, Ondan önce de düşünce tarihi ve felsefe okuyordum."

"Hiç zayıf tarafın yok mu?"

"Edebiyat okumam, asla sinemaya gitmem, televizyonda yalnızca haberleri izlerim. Sen niçin gazeteci oldun?"

"Parlamentonun denetiminden uzak, SÄPO gibi kurumlar olduğundan. Arada bir ipliklerinin pazara çıkarılması gerekiyor," diyen Mikael gülümseyerek devam etti. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Sanırım benim de seninkine benzer bir nedenim var. Anayasal demokrasiye inanıyorum ve arada bir savunulması

gerektiğini düşünüyorum."

"Hans Erik Wennerström olayında yaptığın gibi mi?"

"Öyle de denilebilir."

"Bekârsın. Erika Berger'le mi takılıyorsun?"

"Erika Berger evli."

"Yani hakkınızdaki dedikodular yalan, öyle mi? Kız arkadaşın var mı?"

"Sürekli değil."

"Yani hakkında anlatılanlar doğru."

Mikael omuzlarını silkti.

Genel Yayın Yönetmeni Malin Eriksson, gecenin önemli bir bölümünü Årsta'daki evinin mutfak masasında geçirdi. *Millennium*'un yıllık bütçe hesaplarına gömülmüştü. Bu işle o kadar meşguldü ki arkadaşı Anton onunla normal bir konuşma yürütülemeyeceğini anlayarak pes etti. Bulaşıkları yıkadı, kahve hazırlayıp sandviç yaptı. Daha sonra Malin'i kendi başına bırakıp televizyonun başına geçti.

Malin Eriksson daha önce, ev bütçesi denilebilecek şeylerden daha kapsamlı bütçe hesaplarıyla uğraşmamış, ama Erika Berger'den işin inceliklerini öğrenmişti. Şimdi bütçe sorumluluğuna bir de yayın yönetmenliği eklenmişti. Gece yarısına doğru neye patlarsa patlasın bir yardımcı alması gerektiğine karar verdi. Haftada bir gün muhasebe işlerine bakan Ingela Oscarsson bütçeden sorumlu değildi. Bu nedenle ne kadar serbest gazeteci çalıştırılacağı ya da teknik harcamalar için belirledikleri bütçenin dışına çıkıp yeni bir lazer yazıcı alıp alamayacakları gibi konularla ilgilenmiyordu. Gülünç bir durumdu; Erika Berger'in bütçe dengesini korumak için izlediği sıkı ekonomi politikası kazanmalarını bile sağlamıştı. Bu politika çok

basitti 45.000 kronluk renkli yazıcı yerine 8.000 kronluk siyah beyaz yazıcı alınıyordu.

Bir süre Erika Berger'e imrendi. *SMP*'de bu miktarda harcamalar herhalde kahve parasıydı.

Son yıllık toplantıda *Millennium*'un ekonomik durumu iyiydi ama bütçe fazlasının temel nedeni Mikael Blomkvist'in, Wennerström olayı hakkında yazdığı kitabın gelirleriydi. Yatırım için bir kenara ayrılan paralar hızla suyunu çekmeye başlamıştı. Bunun en büyük nedenlerinden biri Salander olayıyla ilgili Mikael'in harcamalarıydı. Açık uçlu bir bütçeyle *Millennium*'un yeni bir eleman almaya gücü yoktu. Otomobiller kiralanıyor, otel odaları tutuluyor, taksilere biniliyor, cep telefonu ve araştırma aletleri alınıyordu

Daniel Olofsson'un Göteborg'dan gönderdiği faturayı onaylarken iç çekti Malin. Mikael Blomkvist, sonuçları yayınlanmayacak bir haftalık bir araştırma için 14.000 krona anlaşmıştı. İdris Ghidi'ye verilen para, adı belirtilmeyen bir kaynağa ödenmiş gibi gösteriliyordu. Bu harcamanın faturası yoktu, muhasebeci homurdanacak ve harcamanın yönetim kurulu tarafından onaylanması gerekecekti. *Millennium* Annika Giannini'ye de ödeme yapmıştı. Annika avukatlık ücretini büyük ihtimalle devletten alacaktı, ama tren bileti ve buna benzer birtakım harcamalar için nakde ihtiyacı vardı.

Elindeki kalemi bir tarafa bırakan Malin, ortaya çıkan hesaba baktı. Mikael Blomkvist, Salander öyküsü için gözünü kırpmadan, bütçe dışı 150.000 kron harcamıştı. Bu böyle gidemezdi.

Onunla bu konuyu mutlaka konuşmalıydı.

Erika Berger o akşamı evinde, televizyonun karşısındaki koltukta geçirmek yerine Nacka Hastanesinin acilinde geçirdi. Ayağında o kadar derin bir yara açılmıştı ki kanı durduramamıştı. Ayrıca cam

parçası hâlâ topuğundaydı ve ancak küçük bir ameliyatla çıkartılabildi. Yaraya üç dikiş atılıp ayağı iyice sarıldı.

Kendi kendine küfürler yağdıran Erika Berger, bazen Greger Backman'ı, bazen de Mikael Blomkvist'i arayıp durdu. Ne kocası ne de sevgilisinden bir cevap alabildi. Akşam saat on civarında, hastaneden ödünç aldığı koltuk değnekleriyle dışarı çıktı. Bir taksi tutup evine gitti.

Yaralı ayağının parmak uçlarına basıp topallayarak oturma odasındaki camları temizlemekle uğraştı bir süre. Daha sonra Acil Cam şirketini arayarak, kırılan camını takmalarını istedi. Önce şansı yaver gitti, yirmi dakikada geldiler. Ama şansı buraya kadardı. Şirketin deposunda odasındaki pencerenin büyüklüğünde hazır cam yoktu. Pencereyi geçici olarak kontrplakla kapatmayı önerdiler. Erika'nın bu öneriyi kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Pencereye kontrplak çakılırken, özel güvenlik şirketi NIP'i aradı. En büyük penceresine bir tuğla atılmışken, etek dolusu para ödeyerek taktırdığı hırsız alarmının niçin çalışmadığını sordu.

NlP'ten gelen uzman, alarm sistemini gözden geçirdikten sonra, yıllar önce sistemi kuran teknisyenin oturma odasının penceresinden sisteme kablo çekmeyi unutmuş olduğunu tespit etti.

Erika Berger öfkeden köpürüyordu.

NIP ertesi sabah gelip bu durumu düzeltmeyi önerdi. Erika zahmet etmemelerini söyleyerek bu öneriyi geri çevirdi. Milton Security'nin gece nöbetçisini arayarak durumu anlattı ve en kısa zamanda bir koruma paketi istediğini söyledi. *Evet, evet. Sözleşme imzalanması gerektiğini biliyorum, ama Dragan Armansky'ye Erika Berger'in aradığını söyle. Alarm sisteminin hemen yarın takılmasını istiyorum.*

En sonunda polisi aradı. O an, tutanak tutmaya memur göndermek için ellerinin altında araba olmadığını öğrendi. Ertesi gün semt polis

karakoluna başvurmasını önerdiler.

Teşekkürler. Siktirin.

Oturup adrenalini düşene kadar sinirden köpürerek bekledi. Ona orospu diyen ve şiddete başvurabileceğini gösteren biri etrafında dolaşırken, korumasız bir evde yalnız başına kalacaktı.

Bir süre şehre inip bir otelde gecelemeyi düşündü ama Erika Berger tehditlere pabuç bırakacak bir kadın değildi. *Bu piçin beni evimden uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim.*

Birtakım basit güvenlik önlemleri aldı.

Mikael Blomkvist, Lisbeth Salander'in bir golf sopasıyla seri katil Martin Vanger'in hakkından nasıl geldiğini anlatmıştı. Garaja inip on dakika boyunca, on beş yıldır görmediği golf çantasını aradı. En sağlamından bir sopayı seçip yatağının yanına, kolaylıkla ulaşabileceği bir mesafeye koydu. Bir sopa hole, bir sopa da mutfağa koymuştu. Bodrumdaki alet edevat çantasından bir çekiç alıp onu da yatak odasının hemen yanındaki banyoya yerleştirdi.

Çantasından çıkardığı göz yaşartıcı spreyi de yatağın yanındaki komodinin üzerine koydu. Daha sonra lastik bir takoz bulup yatak odasının kapısının altına sıkıştırdı. Penceresini kıran ve duvarına "orospu" sözcüğünü yazan manyağın gece kendisini ziyaret etmemesini ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Gerekli önlemleri aldığını düşündüğünde saat gecenin birini bulmuştu. Yarın sabah sekizde *SMP*'de olması gerekiyordu. Randevu defterini inceledi, saat ona kadar dört toplantısı vardı. Ayağı sızlıyor, yaralı ayağının parmaklarının üzerinde sekerek yürüyordu. Soyunup yatağa girdi. Geceliği yoktu, bir ara bir tişört ya da benzer bir şey giymeyi düşündü ama on yaşından beri çıplak uyurdu. Bir tuğlanın özel alışkanlıklarını değiştirmesine müsaade etmemeye karar verdi.

Bir süre uyanık kalıp düşüncelere daldı.

Orospu.

Şimdiye kadar bu sözcüğün geçtiği dokuz e-posta almıştı. Hepsi de basın organlarına ait adresler üzerinden gönderilmişti. İlk e-posta kendi yazı işlerinden gelmişti, sahte bir adresti. Yatağından kalktı, *SMP*'de işe başladıktan sonra ona verilen Dell marka dizüstü bilgisayarı açtı.

İlk e-posta, on gün önce 16 Mayıs'ta gelmişti; en kabası da buydu. Tehditlerin yanı sıra bir tornavidayla kıçını düzdürmesini öneren, en adisinden küfürlerle doluydu.

İkinci e-posta, bundan iki gün sonra 18 Mayıs'ta gelmişti.

Daha sonra haftada bir bu tür e-postalar almış, şimdi de 24 saatte bir almaya başlamıştı. Arkasından evine saldırılmış, duvarına "orospu" sözcüğü yazılmıştı.

Ayrıca Eva Carlsson'a, Erika'nın adresi kullanılarak aptal bir e-posta gönderilmişti. Bu işi yapan her kimse, pekâlâ başka insanlar üzerinde de çalışıyor olabilirdi. Belki de Erika'nın tanımadığı başkaları da "ondan" e-posta almıştı.

Çok rahatsız edici bir durumdu.

Onu en çok endişelendiren evine yapılan saldırıydı. Biri ta Saltsjöbaden'e kadar gelme zahmetine katlanmış, evini bulmuş ve penceresine bir tuğla atmıştı. Bu planlanmış bir saldırıydı. Saldırgan evine gelirken yanına sprey boya almıştı. Erika Berger aslında bunlara bir saldırı daha eklemesi gerektiğini düşündüğünde buz gibi oldu. Mikael Blomkvist'le Hilton'da kaldığı gece arabasının dört tekerinin havası indirilmişti.

Arkasında bir sapığın olduğu kesindi.

Dışarılarda bir yerde, bir nedenle Erika Berger'i taciz etmeyi

kafasına koymuş biri vardı.

Evine saldırılması kolaydı, evi bir yere saklayamazdı. Ama arabasını Södermalm'de tesadüfen bulduğu boş bir sokağa park etmişti. Demek ki sapık onu yakından takip ediyordu.

18. BÖLÜM

2 HAZİRAN, PERŞEMBE

Erika Berger cep telefonunun sesine uyandığında saat dokuzu beş geçiyordu.

"Günaydın, Bayan Berger. Ben Dragan Armansky. Bu gece tatsız bir şeyler olmuş."

Erika Berger olanları anlatarak, Milton Security'nin NlP'in yerini alıp alamayacağını sordu.

"En azından işleyen bir alarm sistemi kurarız," dedi Armansky. "Sorun şu ki, evinize en yakın gece aracımız Nacka'da. Yani sinyal aldığınıızda, oraya yaklaşık otuz dakikada ulaşırız. Eğer evinizi korumayı üstlenirsek oturduğunuz semte yakın bir şirketle anlaşmak zorundayız. O civarda yerel bir güvenlik şirketi olan Adam Güvenlik Şirketi'yle sözleşmemiz var. Size on dakikada yetişebilirler."

"İyi, ne de olsa NIP hiç gelmiyor."

"Bir aile şirketi; baba, iki oğlu ve birkaç tane de kuzen. Yunanistanlı iyi insanlar. Babayı uzun zamandır tanıyorum. Senede 320 gün hizmet verirler. Tatile çıkarlar ya da başka bir şey olursa bizi bilgilendirirler, o zaman devreye Nacka'daki arabamız girer."

"Bana uyar."

"Öğleden önce, David Rosin adında bir elemanımız güvenlik analizi yapmak için evinize gelecek. Yola çıktığını söyleyebilirim. Bodrumdan çatıya kadar bütün evi gözden geçirmesi için izninize

ihtiyacı var. Evi, bahçeyi ve yakın çevreyi fotoğraflayacak."

"Tamam."

"Rosin tecrübeli biri. Güvenlik önlemleri için bize önerilerde bulunacak, birkaç güne kadar bir plan çıkartırız. Saldırı alarmı, yangın güvenliği, tahliye ve hırsızlara karşı önlem."

"Güzel."

"Eğer bir şey olursa yardım gelene kadar geçecek on dakikalık sürede neler yapmanız gerektiği de size anlatılacak. Öğleden sonra alarm sistemini kurarız. Sonra sözleşme imzalamamız gerekir."

Dragan Armansky'yle konuştuktan hemen sonra, Erika işe geç kaldığını fark etti. Yayın Yönetmeni Yardımcısı Peter Fredriksson'u arayarak, saat ondaki toplantıyı iptal etmesini istedi.

"Sen iyi misin?"

"Ayağımı kestim," dedi Erika. "Düzelir düzelmez geleceğim."

Yatak odasının yanındaki tuvalete gittikten sonra siyah bir pantolon giydi, yaralı ayağına kocasının terliğini geçirdi. Siyah bir bluz ve bir de ceket giydi. Kapının altındaki lastik takozu çıkarmadan önce eline göz yaşartıcı spreyi aldı.

Etrafını kollayarak mutfağa gidip kahve suyu koydu. Mutfak masasında kahvaltı ederken etrafındaki her sese kulak kabarttı. İkinci kahvesini içerken kapı çalındı, Milton Security'den David Rosin gelmişti.

Yürüyerek Bergsgatan'a giden Monica Figuerola, dört çalışma arkadaşını sabah erkenden toplantıya çağırdı.

"Önümüzde sınırlı bir süre var," dedi. "Lisbeth Salander'in 13 Temmuz'da başlayacak mahkemesinden önce işimizi bitirmek

zorundayız. Yani yaklaşık bir ayımız var. Şimdi durum değerlendirmesi yapıp öncelikli işleri belirlemeliyiz. Kim başlamak istiyor?"

Berglund boğazını temizledi.

"Mårtensson'la buluşan şu sarışın adam... Kim bu?"

"Elimizde fotoğrafları var, ama onu nasıl bulacağımızı bilemiyoruz. Arama kararı çıkaramayız."

"Peki Gullberg? İzini sürebileceğimiz bir öyküsü vardır herhalde? 1950'nin başlarından 1964'te SÄPO kurulana kadar gizli poliste çalışmış. Sonra ortadan kaybolmuş."

Figuerola başını salladı.

"Bundan Zalachenko kulübünün 1964'te kurulduğu sonucunu çıkarabilir miyiz? Yani Zalachenko İsveç'e gelmeden çok önce."

"Başka bir amaçları olmalı... Teşkilatın içinde gizli bir teşkilat."

"Wennerström olayından sonra herkeste bir paranoya başlamıştı."

"Bir çeşit gizli ajan yakalama polisi."

"Yurt dışındaki paranoyayla paralel bir şeydi. 1960'ta ABD'de, CIA'in içinde ajan arayan özel bir grup kuruldu. Grubu yöneten James Jesus Angleton neredeyse CIA'yi dağıtıyordu. Angleton'ın çetesi fanatik paranoyaklardan oluşuyordu. Neredeyse CIA'de çalışan herkesi Rus ajanlığıyla suçladılar. CIA'yi faaliyet yürütemez hâle getirdiler."

"Ama bunlar spekülasyon..."

"Eski personel sözleşmeleri nerede saklanıyor."

"Ben baktım, Gullberg'in sözleşmesi yok."

"Peki bütçe? Bu tür faaliyetler finansal destek olmadan sürdürülemez..."

Öğlene kadar tartıştılar. Figuerola özür dileyerek kalktı, sakin bir kafayla düşünebilmek için jimnastik salonuna gitti.

Erika Berger, *SMP*'nin yazı işleri bürosuna girdiğinde öğle yemeği vaktiydi. Yaralı ayağı çok ağrıdığından üzerine ağırlık bindirmemeye özen gösteriyordu. Topallayarak cam kafesine gidip koltuğuna oturdu. Çalışma masasından kendisine bakan Peter Fredriksson'a el salladı.

"Ne oldu?"

"Bir cam parçasına bastım."

"Tüh be."

"Peter, o tuhaf e-postalardan başka birine de geldi mi?"

"Şimdiye kadar bir şey duymadım."

"Kulaklarını açık tut. *SMP*'nin etrafında tuhaf bir şeyler dönüyorsa bilmek istiyorum."

"Ne gibi tuhaf şeyler?"

"O zehirli e-postalar gönderen sapık her kimse, korkarım beni kurban seçti. Eğer bir şey duyarsan beni haberdar et."

"Eva Carlsson'un aldığı türden e-postaları mı kastediyorsun?"

"Tuhaf olan ne varsa. Beni birçok konuda suçlayan ve sapık tekliflerde bulunan bir sürü saçma e-posta aldım."

Peter Fredriksson'un yüzü gölgelendi.

"Ne zamandan beri?"

"Birkaç haftadır. Neyse boş ver şimdi bunları. Bu sabah gazetede neler var?"

"Şey... "

"Ne demek şey?"

"Holm ile hukuk sayfası editörü sana karşı kılıçlarını kuşandılar."

"Öyle mi, niçin?"

"Johannes Frisk yüzünden. Staj süresini uzatmış, ona özel bir görev vermişsin. Bu görevin ne olduğunu söylemiyor."

"Söyleyemez, çünkü kimseye anlatmamasını emrettim."

"O da böyle dedi. Bunun üzerine Holm ile hukuk editörü çıldırdı."

"Anladım. Saat üçte hukuk redaksiyonunda bir toplantı düzenle, durumu açıklayacağım."

"Holm çok öfkeli..."

"Ben de ona öfkeliyim. Böylece hesaplaşırız."

"Yönetim kuruluna şikâyet etti."

Erika başını kaldırdı. *Lanet olsun, Borgsjö işini halletmeliyim.*

"Borgsjö öğleden sonra gelecek, seninle konuşmak istiyor, sanırım şu Holm işi."

"İyi, saat kaçta?"

"İki."

Doktor Anders Jonasson öğle yemeği saatinde Lisbeth Salander'i ziyaret etti. Lisbeth Salander, önündeki türlü tabağını iterek muayeneye hazırlandı. Jonasson, Lisbeth'i periyodik olarak muayene ediyordu. Lisbeth bu muayenelerin, artık iş olsun kabilinden yapıldığım fark etmişti.

"Sağlıklısın," dedi.

"Hımm. Senin aslında yemekleri tedavi etmen gerekir."

"Yemekleri mi?"

"Pizza ya da buna benzer bir şeyler çıkaramaz mısınız?"

"Üzgünüm, bütçemiz yetmiyor."

"Hiç sanmam."

"Lisbeth. Yarın senin sağlık durumunu ele alacağız.

"Anlıyorum. İyileştim."

"Stockholm'e, Kronoberg Hapishanesi'ne götürülecek kadar iyileştin."

Lisbeth başını salladı.

"Aslında bunu bir hafta daha geciktirebilirim ama meslektaşlarım pireleneceklerdir."

"Geciktirme."

"Emin misin?"

"Hazırım. Er ya da geç götürecekler."

"İyi o zaman," dedi Anders Jonasson. "Taburcu edilmene yeşil ışık yakacağım. Bu da en kısa zamanda götürüleceğin anlamına gelir."

Lisbeth başını salladı.

"Büyük ihtimalle hafta sonu. Hastane yönetimi seni burada istemiyor."

"Anlıyorum."

"Eh... O zaman şu oyuncağın..."

"Yatağın arkasındaki panelin içinde bulacaksın."

İşaret etti.

"Tamam."

Bir süre öylece sessizce oturduktan sonra Anders Jonasson kalktı.

"Şimdi bana ihtiyacı olan, diğer hastalarımı ziyaret etmeliyim."

"Her şey için teşekkürler. Sana bir hizmet borcum var."

"Ben yalnızca işimi yaptım."

"Hayır. Daha fazlasını yaptın. Bunu asla unutmayacağım."

Polhemsgatan kapısından Emniyet Genel Müdürlüğü'ne giren Mikael Blomkvist'i, Monica Figuerola karşıladı. AKD'nin bürolarının olduğu kata çıkan asansöre bindiklerinde göz ucuyla birbirlerine baktılar.

"Buraya gelmem sence akıllıca bir şey mi?" dedi Mikael. "Biri beni görüp neler olduğunu merak edebilir."

"Bir daha burada toplanmayacağız. Fridhemsplan'da, yeni bir büro kiraladık. Yarından itibaren o büroyu kullanabiliriz. Ama burada da bir sorun yok. AKD küçük, kendi yağıyla kavrulan bir bölüm. SÄPO'dan hiç kimse bizimle ilgilenmez. Ayrıca SÄPO'nun diğer bölümlerinden ayrı bir kattayız."

Mikael Blomkvist, Torsten Edklinth'i ve diğer iki meslektaşını ellerini sıkmadan başıyla selamladı. Edklinth, o iki kişiyi Stefan ve Anders diye tanıtırken, soyadı kullanmadıklarını kafasına not eden Mikael, "Nereden başlıyoruz?" dedi.

"Kahveyle başlamaya ne dersiniz... Monica?" dedi Edklinth.

"İyi olur," dedi Monica Figuerola.

Mikael, Edklinth'in ayağa kalkıp kahve sürahisini getirmeden önce bir süre tereddüt ettiğini fark etti. Büyük ihtimalle bu işi Monica Figuerola'nın yapacağını düşünmüştü. Ayrıca Mikael, Edklinth'in kendi kendine gülümsediğini de gözden kaçırmamıştı, bunu iyiye yordu.

"Dürüst konuşmak gerekirse, nasıl davranacağımı bilemiyorum," dedi Edklinth. "SÄPO'nun yaptığı toplantıya bir gazetecinin katılması alışıldık bir durum değil. Burada konuşacaklarımızın çoğu gizlilik derecesi yüksek şeyler."

"Ben askerî sırlarla ilgilenmiyorum. İlgilendiğim tek şey Zalachenko kulübü."

"Ama bir orta yol bulmalıyız. Her şeyden önce yazacağın şeylerde meslektaşlarımın adını kullanmamalısın."

"Anlaştık."

Edklinth şaşkın bir ifadeyle Mikael Blomkvist'e baktı.

"İkincisi, benim ve Monica'nın dışında başka bir meslektaşımla konuşmayacaksın. Sana ne anlatacağımıza biz ikimiz karar vereceğiz."

"Madem bu kadar uzun bir istek listen vardı, niçin dün konuşmadın ki?"

"Dün bunları düşünmeye fırsatım olmadı."

"O zaman ben de sana bir sır vereyim. Bütün meslek hayatım boyunca ilk defa, yayınlanmamış bir haberin içeriği hakkında polise bilgi veriyorum. Senin deyiminle... Dürüst konuşmak gerekirse nasıl davranacağımı bilemiyorum."

Odaya bir sessizlik çöktü.

"Belki biz... "

"Eğer... "

Edklinth ile Monica aynı anda konuşmaya başlamışlardı ve aynı anda da sustular.

"Ben Zalachenko kulübünün peşindeyim. Siz de bu adamları yargı karşısına çıkarmak istiyorsunuz. Ortak çerçevemiz bu olsun," dedi

Mikael.

Edklinth başıyla onayladı.

"Elinizde ne var?"

Edklinth, Monica Figuerola ile arkadaşlarının neler bulduklarını anlattı. Evert Gullberg'in, Stig Wennerström'le çekilmiş fotoğrafını gösterdi.

"İyi, bu fotoğrafın bir kopyasını istiyorum."

"Åhlen&Åkerlund'un arşivlerinde var," dedi Monica.

"Önümdeki masada da var, hem de arkasında açıklamayla," dedi Mikael.

"Tamam, ona bir kopyasını ver," dedi Edklinth.

"Demek ki Zalachenko'yu Servis öldürttü."

"Kanserden ölmek üzere olan bir adamın cinayeti ve intiharı. Gullberg hâlâ yaşıyor, ama doktorlara göre en fazla birkaç haftası varmış. İntihar girişiminde beyni ağır hasar görmüş. Pratikte bir sebzeden farklı değil."

"İsveç'e iltica eden Zalachenko'nun baş sorumluluğunu o üstlendi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Zalachenko iltica ettikten altı hafta sonra Gullberg, Başbakan Thorbjörn Fälldin'le buluştu."

"Kanıtlayabilir misin?"

"Elbette. Parlamento ziyaret defterinde kayıtlı. Gullberg'in yanında SÄPO'nun o zamanki başkanı da varmış."

"Ve şimdi hayatta değil."

"Ama Fälldin hayatta, üstelik bu konuda bilgi vermeye hazır."

"Sen onunla... "

"Hayır, ben konuşmadım. Ama başkası konuştu. Kim olduğunu açıklayamam, gizli kaynak."

Mikael, Fälldin'in Zalachenko konusunda nasıl tepki gösterdiğini, kendisinin Hollanda'ya gidip Janeryd'le neler konuştuğunu anlattı.

"Yani Zalachenko kulübü bu binada bir yerlerde," dedi Mikael, fotoğrafı göstererek.

"Kısmen. Teşkilatın içinde bir teşkilat olduğunu düşünüyoruz. Zalachenko kulübü, bu binada anahtar konumunda olanbirinden yardımı almadan yaşayamaz. Ama bize göre, Özel Analiz Servisi denilen grup bu Binanın dışında"

"Yani, SÄPO'nun işe aldığı, maaşını SÄPO'nun ödediği birinin başka bir patron hesabına çalıştığını mı düşünüyorsunuz?"

"Yaklaşık öyle bir şey."

"Peki, Zalachenko kulübüne içeriden yardım eden kim?"

"Bunu henüz bilmiyoruz. Ama şüphelendiğimiz birkaç isim var."

"Mårtensson?" dedi Mikael.

"Mårtensson, SÄPO'da çalışıyor, Zalachenko kulübü ihtiyaç duyduğunda onu ödünç alıyor," dedi Monica Figuerola.

"İyi de, bu pratikte nasıl yürüyor?"

"Harika bir soru," diyen Edklinth, belli belirsiz gülümsedi. "Bizimle çalışmaya ne dersin?"

"Tanrı yazdıysa bozsun," dedi Mikael.

"Şaka yapıyorum, ama bizim cevaplamaya çalıştığımız soru da bu. Birinden şüpheleniyoruz, ama elimizde henüz bir kanıt yok."

"Bırak tahmin edeyim... Yönetici pozisyonunda biri."

"Özel Kalem Müdürü Albert Shenke'den şüpheleniyoruz," dedi Monica Figuerola.

"Ve işte şimdi, o nazik soruna geldik," dedi Edklinth. "Sana bir isim verdik, ama elimizde kanıt yok. Bunu nasıl kullanmayı düşünüyorsun?"

"Elimde belge olmadan isim yayınlayamam. Eğer Shenke suçsuzsa *Millennium*'a iftira davası açabilir."

"Anlaştık o zaman. Bu iş birliğinin yürümesi için birbirimize güvenmemiz gerekir. Şimdi sıra sende. Elinde neler var?"

"Üç isim," dedi Mikael. "Bunlardan ikisi 1980'li yıllarda Zalachenko kulübünün üyesiydiler."

Edklinth ile Figuerola hemen kulak kabarttılar.

"Hans von Rottinger ile Fredrik Clinton. Rottinger hayatta değil, Clinton da emekliye ayrılmış, ikisi de Zalachenko'nun yakın çevresinden."

"Üçüncü isim?" dedi Edklinth.

"Teleborian'ın Jonas adında biriyle bağlantısı var. Soy ismini bilmiyoruz ama 2005 yılından beri Zalachenko kulübünde olduğundan eminiz. Copacabana'nın önünde çekilen fotoğrafta Mårtensson'un yanındaki adam olabilir diye düşünüyoruz."

"Bu isim nereden ortaya çıktı?"

Lisbeth Salander, Peter Teleborian'ın bilgisayarını hack*ledi. Aralarındaki yazışmaları izleyerek Teleborian'ın 1991 yılında Björck'le yaptığı türden bir dalaverenin peşinde olduğunu anladık. Jonas denilen adam, Teleborian'a talimatlar veriyor.*

"Şimdi ikinci nazik soruna geldik," dedi Mikael, Edklinth'e gülümseyerek. "İddialarımı belgeleyebilirim, ama bu belgelerin kaynağını açıklayamam. Sözlerimle yetinmek zorundasınız."

Edklinth düşünceli görünüyordu.

"Belki de Teleborian'ın Uppsala'dan bir meslektaşıdır," dedi.

"Tamam, Clinton ve Rottinger'le başlayalım, neler biliyorsun?"

Yönetim Kurulu Başkanı Magnus Borgsjö, Erika'yı toplantı odasının hemen yanındaki odasında kabul etti. Endişeli bir hâli vardı.

"Yaralandığını duydum," dedi ayağını işaret ederek.

"Önemli bir şey değil," diyen Erika, koltuk değneklerini masaya yaslayıp ziyaretçi koltuğuna oturdu.

"Evet, Erika. Bir aydır buradasın, hep şöyle baş başa oturup konuşmak için fırsat aradım, kendini nasıl hissediyorsun?"

Onunla Vitavara'yı konuşmalıyım. Ama nasıl? Ne zaman?

"Sanırım meseleyi anlamaya başladım. İki boyutu var: Birincisi, *SMP*'nin ekonomik problemleri; gazetenin bütçesi çok kısıtlı. Diğeri, yazı işlerinde bir sürü içi geçmiş adam var."

"Olumlu bir şey yok mu?"

"Elbette var, işinin ehli bir sürü profesyonel. Sorun, diğerlerinin onların işine taş koyması."

"Holm benimle konuştu..."

"Biliyorum."

"Senin hakkında birtakım fikirleri var. Dinlediğim kadarıyla hepsi de negatif."

"Mesele değil, benim de onun hakkında fikirlerim var."

"Negatif? Birlikte çalışamamanız çok kötü..."

"Benim onunla birlikte çalışmakla ilgili bir sorunum yok. Onun

benimle sorunu var."

Erika iç çekti.

"Beni çıldırtıyor. Tecrübeli, hiç şüphesiz şimdiye kadar gördüğüm en yetenekli haber müdürü. Aynı zamanda tam bir pislik. Dalavereler çevirip insanları birbirine düşürüyor. 25 yıldır basındayım, şef pozisyonuna gelmiş onun gibi bir insanla daha önce hiç karşılaşmadım."

"İşini yapabilmesi için sert olmak zorunda. Her taraftan baskı altında."

"Sertliğine bir diyeceğim yok. Benim sorunum aptallığı. Tam bir felaket, onunla ekip çalışması yürütmek neredeyse imkânsız. Sanki bütün görevi bölmek ve yönetmekmiş gibi davranıyor."

"Çok ağır sözler."

"Holm'e aklını başına toplaması için bir ay veriyorum. Yoksa haber müdürlüğünden alacağım."

"Bunu yapamazsın. Görevlerin arasında ekibi dağıtmak yok."

Erika susup bir süre yönetim kurulu başkanını süzdü.

"Hatırlattığım için özür dilerim, ama beni tam da bunun için işe aldın. Hatta imzaladığımız sözleşmede, yazı işlerinde gerek duyduğum değişiklikleri yapmam için açık çek verdin. Benim iş tanımım organizasyon ve çalışma tarzmda değişiklikler yaparak gazeteyi yenilemek."

"Holm bu gazeteye hayatını adadı."

"Doğru. 58 yaşında, altı sene sonra emekliye ayrılacak, ama bu kadar süre onu taşıyacak gücüm yok. Beni yanlış anlama Magnus, kendimi aşağıdaki cam kafese hapsettiğim günden itibaren hayatımı *SMP*'nin kalitesini ve baskı sayısını artırmaya adadım. Holm, ya benim tarzımı kabul edecek ya da başka bir şey yapacak. Koyduğumuz

hedefe ulaşabilmek için önüme çıkacak her engeli ya da *SMP*'ye zarar verecek olan her şeyi çiğner geçerim."

Lanet olsun... Şu Vitavara işini konuşmalıyım. Borgsjö işinden olabilir.

Borgsjö birden gülümsedi.

"Görüyorum ki sen de az sert değilsin."

"Öyle olmam gerekiyor, üzgünüm. Sertliğe gerek duymamalıydım. Benim işim iyi bir gazete çıkarmak, bunu ancak yönetim kurulu arkamda durur ve çalışanlar yaptıkları işten zevk alırlarsa başarabilirim."

Borgsjö'yle yaptığı görüşmeden sonra Erika topallayarak cam kafesine döndü. Keyfi yerinde değildi, Borgsjö'yle kırk beş dakika görüşmüş ama Vitavara konusunda tek bir söz etmemişti. Başka bir deyişle ona karşı açık sözlü ve dürüst davranmamıştı.

Bilgisayarım açtığında *nnkblom@millennium.nu* adresinden bir e-posta aldı. *Millennium*'da böyle bir e-posta adresinin olmadığını bildiğinden, sanal sapığının harekete geçtiğini anladı. E-postayı açtı.

BORGSJÖ'NÜN SENİ KURTARACAĞINI MI SANDIN,

ZAVALLI OROSPU? AYAĞIN NASIL?

Gayriihtiyari başını kaldırıp redaksiyon salonuna baktı. Gözü Holm'e takıldı. Kendisine bakıyordu. Başını sallayarak gülümsedi.

Bu mesajları *SMP* 'den biri gönderiyor, diye düşündü Erika.

AKD'deki toplantı akşam saat beşte bitti. İkinci toplantıyı bir sonraki

hafta yapmaya karar vermişlerdi. Eğer o güne kadar acil bir durum ortaya çıkarsa Mikael Blomkvist, Monica Figuerola'yla kontak kuracaktı. Mikael bilgisayar çantasını alıp ayağa kalktı. "Buradan nasıl çıkacağım?" dedi.

"Buradan kendi başına çıkamazsın," dedi Edklinth.

"Ben ona eşlik ederim," dedi Monica Figuerola. "Birkaç dakika bekle de odamı toplayayım."

Fridhelmsplan'a kadar birlikte yürüdüler.

"Şimdi ne olacak?" dedi Mikael.

"Bağlantıyı kesmeyeceğiz."

"SÄPO'yla ilişkimden hoşlanmaya başladım," dedi Mikael gülümseyerek.

"Birkaç saat sonra yemeğe ne dersin?"

"Yine Bosna lokantasında mı?"

"Hayır. Her akşam dışarıda yemek yemeye benim bütçem elvermez. Ben de basit bir şeyler atıştırırız diye düşünmüştüm."

Monica durup Mikael'e bakarak gülümsedi.

"Aklımdan ne geçiyor biliyor musun?"

"Hayır."

"Seni eve atıp soymak."

"Biraz tuhaf olmaz mı?"

"Biliyorum, şefime anlatmayı düşünmüyorum."

"Bu öykü nasıl gelişir bilemeyiz. Belki de barikatın iki ayrı tarafına düşeriz."

"Bu riski alırım. Gönüllü gelecek misin, yoksa kelepçeleyip mi

götüreyim?"

Monica, Mikael'in koluna girip onu Pontonjargatan'a sürükledi. Kapıdan girdikten otuz saniye sonra çırılçıplak kalmışlardı.

Erika Berger, akşam saat yedide eve döndüğünde Milton Security'den David Rosin onu bekliyordu. Ayağı sızlayan Erika, topallayarak mutfağa girip bulduğu ilk sandalyeye çöktü. David ona kahve yaptı.

"Teşekkürler. Milton'la yapacağım sözleşmeye kahve servisi de dâhil mi?"

David nezaketle gülümsedi. 50 yaşlarında, topluca, kırmızı sakallı biriydi.

"Mutfağınızı kullanmama izin verdiğiniz için ben teşekkür ederim."

"Önemli değil. Durum nasıl?"

"Teknisyenlerimiz gerçek bir alarm sistemi kurdular, birazdan size nasıl çalıştığını gösteririm. Villayı köşe bucak inceledim. Milton'daki meslektaşlarımızla konuşup, neler yapabiliriz karar vereceğiz. Birkaç güne kadar vardığımız sonuçları sizinle gözden geçiririz. Ama bu sürede konuşmamız gereken bazı şeyler var."

"Buyurun."

"Önce, geçici bir sözleşme imzalayacağız. Ana sözleşmeyi önereceğimiz hizmetler konusunda anlaştığımızda yaparız. Geçici sözleşmede Milton Security'ye alarm sistemi kurması için izin verdiğiniz yazıyor. Standart bir sözleşme. Milton'ın sizden isteklerini, ne tür işler yapacağımızı, susma yükümlülüğünü filan içeriyor."

"Benden istekleriniz de mi var?"

"Evet, alarm sistemi Yalnızca alarm sistemidir. Eğer oturma odanıza elinde otomatik silahla biri girerse buna bir şey yapamaz.

Güvenlik denilen şeyin bir işe yaraması için sizin ve kocanızın bazı şeylere dikkat etmeniz, rutin bazı önlemler almanız gerekiyor. Bunları size anlatacağım.

"Peki."

"Daha tam bir analiz yapmadım, ama anladığım kadarıyla durum şu: Bir villada oturuyorsunuz, evin arka tarafı kumsala bakıyor ve çevrenizde birkaç büyük villa var. Gördüğüm kadarıda, komşularınız sizin villayı pek iyi görmüyorlar, yani biraz gözlerden uzaksınız."

"Doğru."

"Bu da bir saldırganın kimseye görünmeden evinize yaklaşması için uygun bir durum."

"Sağ tarafimızdaki komşular yılın yarısında seyahat ederler, sol tarafimızdaki yaşlı çift de çok erken yatıyor."

"Bakın işte. Üstelik binalar cephe cepheye değil, yan yana. Yani az sayıda pencere birbirine bakıyor. Bahçenize giren bir saldırganın, evin arkasına geçip bütün gözlerden uzaklaşması yalmzca beş saniyesini alır. Arka tarafta bahçeyi çeviren büyük bir çit var, bir garaj bir de başka bir kulübe."

"Kocamın atölyesi."

"Anladığım kadarıyla sanatçı."

"Doğru, devam edin."

"Pencerenizi kıran saldırgan, duvarınıza da rahatça yazı yazmış. Aldığı tek risk, kırılan camın çıkarttığı ses olabilirdi ama çıkıntılı duvarlar sesi yutmuştur."

"Öyle mi?"

"Eviniz 250 metrekare, çatı katı ve bodrumu var, iki katta on bir oda."

"Devasa bir ev. Greger'in ailesinden kaldı."

"Bu eve girmenin bir sürü yolu var. Ön kapıdan, arka balkon kapısmdan, üst kattaki verandadan, garajdan girilebilir. Zemin katta pencereler var, altı pencere de bodrumda. Bunlara alarm sistemi bağlanmamış. Son olarak arka taraftaki yangın merdiveninden çatıya çıkıp oradan tavan arasına geçer, yalnızca bir sürgüyle tutturulmuş tavan kapağını açıp içeri girebilirim."

"Çizdiğiniz tabloya göre, villa tam bir döner kapı. Ne yapacağız?"

"Bugün geçici bir alarm sistemi kurduk. Önümüzdeki hafta adamakıllı bir alarm sistemi kuracağız. Bodrumdan tavana kadar her pencereye alarm takacağız. Ayrıca sizin ve kocanızın evde olmayacağınız günleri hesaplayarak hırsız alarmı döşeyeceğiz."

"Tamam."

"Ama içinde bulunduğumuz durumda, kimliğini bilmediğimiz bir şahsın tehdidi altındasınız. Bu ciddi bir durum. Bu şahıs kim, bunların yapmasının nedeni ne, işi nereye kadar götürür bilmiyoruz. Ama yine de birtakım sonuçlar çıkarabiliriz. Eğer iş sadece anonim nefret mektuplarıyla kalsaydı, bunu düşük düzeyde tehdit olarak değerlendirirdik, ama adam saldırmak için buraya kadar gelmiş. Saltsjöbaden yakın bir yer değil. Bu bizi endişelendiriyor."

"Size katılıyorum."

"Bugün Armansky'yle bu konuyu tartışarak açık bir tehdit olduğu sonucuna vardık."

"Ah!"

"Bu tehdidin içeriği hakkında daha fazla bilgi edinene kadar eşeğimizi sağlam kazığa bağlamalıyız."

"Yani... "

"İlk olarak, bugün iki ayrı alarm sistemi kurduk. Biri hırsız alarmı,

bu daha çok siz evde yokken işe yarar. İkincisi, alt kata kurduğumuz hareket dedektörü alarmı, bunu geceleri üst kata çıktığınızda çalıştıracaksınız."

"Tamam."

"Bu biraz sıkıntılı bir şey, alt kata indiğiniz her seferde alarmı kapatmak zorundasınız."

"Anladım."

"İkinci olarak, yatak odanızın kapısını değiştirdik."

"Değiştirdiniz mi?"

"Evet, çelik güvenlik kapısı taktık. Ama endişelenmeyin, beyaza boyalı ve sıradan bir yatak odası kapısı gibi görünüyor. Tek fark, kapıyı içeriden kapattığınızda otomatik olarak kilitleniyor. İçeriden başka kapıları nasıl açıyorsanız öyle açacaksınız. Ama kapıyı dışarıdan açmak için, kolun üzerine yerleştirdiğimiz panele üç haneli kodu tuşlamak zorundasınız."

"İyi, ne yapalım."

"Eğer evde saldırıya uğrarsanız, gizleneceğiniz güvenli bir yer olacak. Saldırganın, elinde aletler olsa bile, kapıyı açması uzun zaman alacaktır. Üçüncü olarak, evin etrafına kameralar yerleştireceğiz. Yatak odasından arka bahçeyi ve alt katı izleyebileceksiniz. Önümüzdeki hafta evin dışına da hareket dedektörleri yerleştireceğiz."

"Yeni yatak odam bundan sonra o kadar romantik bir yer olmayacak."

"Küçük bir monitör. Gardırobun ya da herhangi bir dolabın içine yerleştirebiliriz."

"Tamam."

"Önümüzdeki hafta çalışma odanızın ve alt kattaki bir odanın kapısını da değiştireceğiz. Bir tehlike sezdiğinizde bu odalara girip yardım gelene kadar bekleyebilirsiniz."

"Tamam."

"Eğer yanlışlıkla hırsız alarmını çalıştırırsanız, Milton'ın alarm merkezini arayıp hemen devre dışı bırakabilirsiniz. Bunun için bizde kayıtlı şifreyi söylemek zorundasınız. Eğer bu şifreyi unutursanız, alarm yine de kapatılır, ama sizden bir miktar para alınır."

"Anlıyorum."

"Dördüncü olarak evin dört yerinde saldırı alarmı var. Biri mutfakta, biri holde, biri üst kattaki çalışma odanızda, biri de yatak odanızda. Bu alarmın iki düğmesi var, çalıştırmak için ikisine birden üç saniye basmanız gerekir. Tek elinizle basabilirsiniz ama iki düğmeye birden yanlışlıkla basma ihtimaliniz çok zayıf."

"Güzel."

"Saldırı alarmı çalıştığmda üç şey olur. Birinci olarak Milton'dan buraya doğru hemen bir araba yola çıkar. Ama ilk önce Adam Güvenlik Şirketi'nden bir araba gelir. On, bilemediniz on iki dakikada iki tane izbandut kapınızda olur. Bir araba da Naçka'dan hareket eder, bunların gelmesi, en iyi ihtimalle, yirmi, yirmi beş dakikayı bulur. Tabii bu arada polis de harekete geçer. Yani evinizin çevresi, kısa aralıklarla gelen birkaç arabayla sarılır."

"Peki."

"Saldırı alarmını, hırsız alarmını devre dışı bıraktığınız gibi bırakamazsınız. Telefon açıp bir yanlışlık olduğunu söylemeniz bir şey değiştirmez. Hatta gelen polisleri kapıda karşılayıp açıklama yapmanız da bir şey değiştirmez. Polisler her halükârda içeri girer. Birinin kocanızın başına silah dayayıp sizi her şeyin yolunda olduğunu söylemeye zorlamadığından emin olmamız gerekir. Bu alarma gerçek

bir tehlike anında basmalısınız."

"Anladım."

"Tabii, bunun için fiziksel bir saldırıya uğramanız gerekmiyor. Birinin eve girmeye çalıştığını ya da arka bahçede dolaştığını görmeniz yeter. Eğer kendinizi en küçük bir tehdit altında hissederseniz, alarmı çalıştırın, ama muhakeme yeteneğinizi kullanın."

"Tamam, söz veriyorum."

"Evin değişik yerlerine golf sopaları yerleştirdiğinizi gördüm."

"Dün geceyi yalnız geçirdim."

"Yerinizde olsam bir otele giderim. Kendi güvenliğinizi sağlamanıza karşı değilim ama golf sopasının saldırganı rahatlıkla öldürebileceğini biliyorsunuzdur umarım?"

"Hımm."

"Bu durumda cinayetten yargılanırsınız. Hele bir de sopaları kendinizi korumak için hazır tuttuğunuzu söylerseniz kasti cinayete girer."

"Eğer biri bana saldırırsa elbette kafasını parçalarım."

"Sizi anlıyorum, ama Milton Security'ye başvurmanızın nedeni başka bir seçenek edinmeniz. Yardım çağırabilirsiniz. En önemlisi de birinin kafasını parçalayacak duruma düşmemeniz."

"Tamam."

"Ayrıca adam silahla gelirse golf sopasının ne faydası olur ki? Güvenlik, size saldırmayı düşünen kişiden bir adım önde olmak demektir."

"Eğer peşimde bir sapık varsa ne yapacağım?"

"Her şeyden önce, yanınıza yaklaşmamasına dikkat etmeniz

gerekiyor. Şimdiki durumda her türlü önlemi ancak birkaç günde alabileceğiz. Daha sonra kocanızla konuşacağız. Güvenlik önlemleri konusunda onun da bilgilendirilmesi gerekiyor."

"Öyle mi?"

"Biz bütün önlemleri alana kadar burada kalmamanızı istiyoruz."

"Başka bir yere taşınamam. Kocam birkaç güne kadar döner. Ama ben de, o da sık sık seyahate çıktığımızdan birimiz evde yalnız kalır."

"Sizi anlıyorum. Ama bütün önlemleri almamız yalnızca birkaç gün sürer. Hiç tanıdığınız yok mu?"

Erika bir süre Mikael Blomkvist'in dairesini düşündü, ama bunun iyi bir fikir olmadığını hatırladı.

"Teşekkürler... Ama ben evde kalacağım."

"Bu beni endişelendiriyor. Hiç olmazsa yanınıza birini alın."

"Hımm."

"Yanınızda kalabilecek bir tanıdığınız yok mu?"

"Elbette var. Ama evin arka bahçesinde manyak bir katil dolaşırken, akşamın saat yedi buçuğunda gelecek biri yok."

David Rosin bir süre düşündü.

"Peki, Milton'dan birinin size eşlik etmesine ne dersiniz? Susanne Linder isimli bir çalışanımız var. Telefon açıp bu akşam uygun olup olmadığını sorabilirim. Sanırım ekstra birkaç yüz krona itiraz etmez."

"Bu bana kaça patlar?"

"Onunla konuşursunuz. Tabii resmî sözleşmenin dışında bir şey. Ama bu gece yalnız kalmanızı istemiyorum."

"Karanlık korkum yok."

"Ben de böyle bir şey demedim. Yoksa dün gece burada

uyuyamazdınız. Susanne Linder eski bir polis. Geçici olarak size eşlik edecek. Eğer bir koruma tahsis edersek, epeyce pahalıya patlar."

David Rosin'in ısrarı Erika'yı etkiledi. Birdenbire hayatına yönelik ciddi bir tehdit hakkında konuştuklarının farkına vardı. Abartıyorlar mıydı? Adamın profesyonel endişesini hiçe mi saymalıydı? O zaman Milton'ı arayıp alarm kurmalarını niçin istemişti?

"Tamam, onu arayın. Misafir odasını hazırlayacağım."

Akşam saat dokuzda Monica Figuerola ile Mikael Blomkvist çarşaflara sarınıp mutfağa geçtiler. Ton balıklı makarna salatası hazırladılar. Su eşliğinde akşam yemeklerini yediler. Monica birden kıkırdadı.

"Ne?"

"Edklinth bizi böyle görse ne derdi acaba? Herhâlde seni yakın markaja almamı isterken, sevişmemizi kastetmemişti."

"Bunu sen başlattın. Kelepçelenmekle gönüllü gelmek arasında iki seçenek sundun."

"Biliyorum. Ama sen de pek nazlanmadın."

"Farkında mısın bilmiyorum ama felaket bir dişisin. Sana hangi erkek karşı koyabilir?"

"Teşekkürler. Ama abarttığın kadar seksi değilim. Ayrıca o kadar sık da seks yapmam."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Ciddiyim. O kadar kolay yatağa girmem. Biriyle yarım yamalak bir ilişkim oldu, ama çabuk bitti."

"Niçin?"

"Tatlı biriydi, ama ilişkimiz bir çeşit bilek güreşine döndü. Ondan

güçlü olmama tahammül edemedi."

"Anladım."

"Sen de benimle bilek güreşi yapmak isteyen erkeklerden misin?"

"Yani antrenmanlı ve benden daha güçlü olmam sorun eden erkeklerden mi demek istiyorsun? Hayır, öyle değilim."

"Dürüst konuşmak gerekirse, bir sürü ilginç erkekle karşılaştım. Bir süre sonra benimle aşık atmaya kalktılar. Üzerimde baskı kurmak için değişik yöntemlere başvurdular. Özellikle de aynasız olduğumu anladıktan sonra."

"Seninle aşık atmayı düşünmüyorum. Ben kendi yaptığım işte senden iyiyim, sen de kendi yaptığın işte benden iyisin."

"İşte bu kadar. Bu tutumla yaşayabilirim."

"Peki, beni niçin tavladın?"

"İçgüdülerimi dinlerim. Bu da öyle bir içgüdüydü."

"İyi. Ama kadere bak ki dünyadaki milyonlarca işin arasında tutup SÄPO'da çalışmayı seçmişsin, bu da yetmezmiş gibi içinde benim de rol aldığını bir soruşturmayı yürütüyorsun..."

"Eğer profesyonel davranmadığımı söylüyorsan, haklısın. Bunu yapmamalıydım. Açığa çıkarsa başım belaya girer. Edklinth de küplere biner."

"Dedikodu yapacak değilim."

"Teşekkürler."

Bir süre sustular.

"Bu nereye gider bilmiyorum. Anladığım kadarıyla hercai birisin, doğru mu?"

"Evet, daha da kötüsü sanırım sürekli bir ilişki aramıyorum."

"Tamam, mesaj alındı. Sanırım ben de sürekli birlikte olacağım bir erkeğin peşinde değilim. Bunu arkadaşlık düzeyinde tutabilir miyiz?"

"Öylesi daha iyi olur. Monica, birlikte olduğumuzu başkasına anlatacak değilim. Ama dikkatli davranmazsak ve bu duyulursa, meslektaşlarınla külahları değişiriz."

"Hiç sanmıyorum, Edklinth dürüst bir adam. Zalachenko kulübünü kapatmayı gerçekten istiyoruz, yani aynı saftayız."

"Göreceğiz."

"Lisbeth Salander'le de ilişkin oldu mu?"

Mikael kaşlarını çattı.

"Bak... Herkesin okuyacağı açık bir kitap değilim, Lisbeth'le ilişkim kimseyi ilgilendirmez."

"Zalachenko'nun kızı."

"Evet öyle. Ve bununla yaşamak zorunda. Ama o Zalachenko değil. Aralarında uçurum var."

"Onu demek istemedim, senin bu olaya gösterdiğin ilginin nedenini anlamaya çalışıyorum."

"Lisbeth benim arkadaşım. Bu yeterli bir açıklama."

Milton Security'den Susanne Linder, David Rosin'in talimatıyla akşam dokuzda Saltsjöbaden'e geldi. Kot pantolon, siyah deri ceket ve spor ayakkabılar giymişti. İçinde dizüstü bilgisayarı, cop, göz yaşartıcı sprey, kelepçe ve bir de diş fırçasının olduğu yeşil bir asker çantası almıştı yanına. Rosin ile birlikte evin etrafında bir tur attılar. Misafir odasına yerleştikten sonra, Erika ona kahve ikram etti.

"Kahve için teşekkürler. Şimdi benim ihtimam bekleyen bir misafir olduğumu düşüneceksin. Doğrusu misafir değilim, birkaç günlüğüne

de olsa, zorla hayatına girmiş bir sıkıntıyım. Altı yıl polis memurluğu yaptım. Dört yıldır da Milton'da çalışıyorum. Koruma eğitimi aldım."

"Öyle mi?"

"Sana yönelik bir tehdit var. Benim burada bulunmamın nedeni sakin bir şekilde uyumanı, çalışmanı, kitap okumanı ya da canın ne istiyorsa yapmanı sağlamak. Eğer konuşmak istersen severek dinlerim, istemezsen yanımda getirdiğim kitabı okurum."

"Tamam."

"Demek istediğim, her gün ne yapıyorsan onu yap. Beni ağırlamak gibi bir zorunluluk hissetme. Ayak bağı olmak istemiyorum. Beni geçici bir iş arkadaşı gibi görmeye çalış."

"Bu duruma alışık olmadığımı söylemeliyim, *Millennium*'un yayın yönetmenliğini yaparken bir sürü tehdit aldım. Ama bunlar mesleğimle ilgili şeylerdi. Şimdiyse özel bir durum söz konusu, lanet bir adam... "

"Seni kafasına takmış."

"Öyle bir şey."

"Eğer gerçek bir koruma ayarlarsak, epeyce tuzluya patlar ve bunu Dragan'la konuşman gerekir. Buna değmesi için açık bir tehdit olmalı. Benim açımdan şu an yaptığım, cep harçlığı çıkartacağım ekstra bir iş. Evimde uyuyacağıma, hafta sonuna kadar senin yanında uyuyacağım ve bunun için geceliğine 500 papel alacağım. Çok ucuz, eğer bu görevi bana Milton verseydi, çok daha fazlasını alırdım, anlaştık mı?"

"Kesinlikle."

"Eğer bir şey olursa, kendini yatak odasına kilitle, gerisini bana bırak. Senin tek görevin saldırı alarmına basmak."

"Anlıyorum."

"Bak, bu konuda çok ciddiyim. Eğer bir kavga patlarsa seni ayakaltında istemiyorum."

Erika Berger gece saat on birde odasına çıktı. Kapıyı kapattığında kilitlenme sesini duydu. Soyunup yatağa uzandı.

Kendisine misafirmiş gibi davranmaması çağrısına rağmen Susanne Linder'le mutfak masanın başında iki saat oturmuştu. Üstelik bunun zorunlu bir arkadaşlık olmadığını, çok iyi anlaştıklarını fark etmişti. Birtakım adamların nasıl bir psikolojiyle kadınları taciz ettiklerini tartışmışlardı. Susanne Linder, kendi deyimiyle "psikolojik gevezeliklere" yüz vermiyordu. Önemli olan kadınları taciz eden manyakların engellenmesiydi. Milton Security'deki işinden hoşlanmasının nedeni de buydu. İşinin önemli bir bölümü bu tür sapıklara karşı önlem almaktı.

"Polisliği neden bıraktın?" diye sormuştu Erika Berger.

"Sen asıl neden polis olduğumu sor."

"Tamam, neden polis oldun?"

"On yedi yaşındayken üç pislik bir arkadaşıma tecavüz edip onu soydular. Kafamdaki ideal polis imajına göre polislerin görevi bu tür şeyleri engellemekti, bunun için polislik mesleğini seçtim."

"Evet."

"Hiçbir boku engelleyemedik. Hep suç işlendikten sonra olay yerine gidiyorduk, ayrıca polislerin iğrenç jargonuna da katlanamıyordum. Birtakım suçların yüzüne bile bakmadıklarını fark ettim. Örneğin sen, polisi aramayı denedin mi?"

"Evet."

"Ne yaptılar, önlem aldılar mı?"

"Pek sayılmaz, en yakın polis karakoluna başvurmamı söylediler."

"İşte görüyorsun. Şimdi Armansky'nin yanında çalışıyorum ve resme, suç işlenmeden dâhil oluyorum."

"Tehdit edilen kadınlar mı?"

"Her işi yapıyorum. Güvenlik analizi, koruma, izleme buna benzer şeyler. Genellikle tehdit altındaki insanları koruyoruz. Milton'da poliste olduğumdan çok daha mutluyum."

"İyi."

"Tabii kötü tarafları da var."

"Nasıl yani?"

"Yalnızca parası olanlara yardım edebiliyoruz."

Erika Berger uzanırken Susanne Linder'in söylediklerini düşündü, insanların önemli bir kısmı güvenlik için para ödeyecek imkânlardan yoksundu. Kendisi David Rosin'in kapıları değiştirme, çift alarm sistemi kurma ve diğer önerilerim gözü kapalı kabul etmişti. Bütün bunlar 50.000 krona patlayabilirdi. Buna gücü vardı.

Bir süre kendisine yöneltilen tehditle *SMP* arasında bir bağ olup olmadığını düşündü. Tacizci her kimdiyse ayağını yaraladığını biliyordu. Anders Holm'ü düşündü. Ondan hoşlanmıyordu, bu nedenle şüpheleniyordu da. Ama redaksiyona koltuk değnelderiyle girdiği andan itibaren, ayağını yaraladığı her tarafa yayılmış demekti.

Ayrıca şu Borgsjö sorununu çözmek zorundaydı.

Birden yatakta doğruldu, kaşlarını çatarak etrafına baktı. Henry Cortez'in Borgsjö ve Vitavara AB hakkında hazırladığı dosyayı nereye koymuştu?

Hemen ayağa kalkıp sabahlığını giydi. Koltuk değneklerinden birinden destek alarak yatak odasından çıktı, çalışma odasına geçti,

ışıkları yakıp bakındı. Hayır, çalışma odasına hiç girmemişti. Dün akşam dosyayı banyo küvetinde uzanarak okumuş, sonra da pencerenin kenarına koymuştu.

Banyoya girdi, dosya orada da yoktu.

Bir süre durup düşündü.

Banyodan çıktım, kahve suyu koymaya giderken cam parçasına bastım, ondan sonra başka bir şey düşünmedim.

Dosyayı sabah görüp görmediğini hatırlayamadı. Başka bir yere kaldırmamıştı.

Birden buz gibi oldu. Beş dakika boyunca banyoyu ve yatak odasını köşe bucak aradı, mutfaktaki kâğıt yığınları ve gazetelerin altını üstüne getirdi ve nihayet dosyanın kaybolduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Cam parçasına bastıktan sonra ve David Rosin sabah erkenden gelmeden önce, biri evine girerek *Millennium*'un Vitavara hakkında hazırladığı dosyayı almıştı.

Birden evinde, gizlediği başka şeylerin de olduğu kafasına dank etti. Topallayarak yatak odasına döndü. Yatağın yanındaki komodinin üst çekmecesini açtı, kalbine taş gibi bir ağırlık çöktü. Her insan gibi Erika'nın da sırları vardı ve sırlarını bu çekmecede saklıyordu. Düzenli günlük tutan biri değildi ama bir dönem tutmuştu işte. Onlu yaşlarında aldığı aşk mektupları da bu çekmecedeydi.

Çekildiği zaman eğlenceli olduğunu düşündüğü, bir zarf dolusu fotoğrafı vardı, ama bunlar gün yüzüne çıkarılacak şeyler değildi. Yirmi beş yaşındayken, deri giysiler giyenler için özel tanışma toplantıları düzenleyen Club Xtreme'in üyesiydi. Ayık zamanlarında pek de akıllıca bulmadığı, çeşitli partilerde çekilmiş, o zamandan kalma fotoğraflar da vardı. Asıl felaket, 1990'ların başında cam sanatçısı Torkel Bollinger'in Costa del Sol'daki yazlığında çektikleri

video kasetti. O tatilde Erika, kocasının biseksüel eğilimlerini fark etmiş, Torkel'le birlikte yatağa girmişlerdi. Harika bir tatildi. Video kameraları o tarihlerde yeni bir fenomendi. Kaydettikleri şeyler çocukların seyredebileceği türden değildi.

Çekmece boştu.

Nasıl bu kadar aptal olabildim!

Çekmecenin dibine o tanıdık altı harf yazılmıştı.

19. BÖLÜM

3 HAZİRAN, CUMA - 4 HAZİRAN, CUMARTESİ

Cuma sabahı saat dörtte kişisel biyografisini yazıp bitiren Lisbeth Salander, Blomkvist'in *Yahoogroup*'taki *Aptallar_Masası* adresine postaladı. Sonra uzanıp tavana bakmaya başladı.

30 Nisan'da 27 yaşına basmıştı. Doğum gününün farkında bile değildi. Bir odada mahkûmdu. Daha önce St. Stefan çocuk psikiyatrisi kliniğinde kalırken de böyle olmuştu. Eğer işleri böyle ters giderse, daha çok doğum gününü deliler evinde geçirirdi.

Buna izin vermeyecekti. Daha önce bir yere kapatıldığında onlu yaşların başındaydı. Şimdi yetişkin bir insandı, bilgileri ve yetenekleri o zamankinden çok farklıydı. Kaçıp başka bir ülkeye yerleşerek yeni bir kimlik ve yeni bir hayat edinmesinin ne kadar süreceğini düşünüyordu.

Yataktan kalktı, banyoya gidip aynada yüzüne baktı. Artık topallamıyordu, elini kalçasındaki yaraya götürdü, kabuk bağlamıştı. Kollarını büktü, omuzlarını ileri geri oynattı. Biraz kasılıyordu ama iyi durumdaydı. İşaret parmağını büküp başına vurdu. Beynini delen kurşun, önemli bir arıza bırakmamıştı.

Deli şansı vardı.

El bilgisayarını alana kadar, Sahlgrenska Hastanesi'nde kapatıldığı odadan nasıl kaçacağını düşünmüştü.

Doktor Anders Jonasson ile Mikael Biomkvist, ona bir el bilgisayarı

ulaştırarak bu planını altüst etmişlerdi. Mikael'in yazdıklarını okuyup derin derin düşünmüştü. Mikael'in planıyla, kendi plan ve imkânlarını karşılaştırmış, enine boyuna tarttıktan sonra bir kez olsun Mikael'in dediği gibi yapmaya karar vermişti. Sistemi test edecekti. Mikael Blomkvist, onu kaybedecek bir şeyi olmadığına ikna ederek başka bir kaçma imkânı sunmuştu Lisbeth'e. Eğer bu plan işe yaramazsa St. Stefan ya da başka bir deliler evinden kaçmak için yeni bir plan yapmak zorunda kalacaktı. Mikael'in önerdiği kurallarla oyuna katılmaya karar vermesinin en büyük nedeni, intikam arzusuydu. O hiçbir şeyi affetmezdi.

Zalachenko, Björck ve Bjurman ölmüşlerdi.

Ama Teleborian denilen adam yaşıyordu.

Kardeşi Ronald Niedermann da yaşıyordu. Aslında Niedermann onun sorunu değildi. Tamam, mezara gömülmesine yardım etmişti ama yine de ikincil bir sorundu. *Bir gün onun peşine takılır mıyım bilmiyorum, ama o zamana kadar polisin sorunu.*

Evet, Mikael haklıydı; hayatını şekillendiren komplonun arkasında bilinmedik bir yüz vardı. Bu anonim yüzün kimliğine ulaşmalıydı.

Kısacası, Mikael'in planına uymaya karar vermişti. Bu nedenle hiç süslemeden, kuru bir dille kırk sayfada anlatmıştı hayatını. Her şeyi dikkatle formüle etmişti, yazdığı her sözcük doğruydu. Mikael'in yaklaşımı doğruydu, İsveç basını onu öyle bir canavara dönüştürmüştü ki, bir parça daha saçmalamak ününe zarar getirmezdi.

Bununla birlikte otobiyografisinde kendisi ve hayatı hakkındaki bütün gerçeği anlatmamıştı. Bunu yapması için bir neden yoktu.

Tekrar yatağa dönüp yorganın altına girdi. Tanımlayamadığı bir huzursuzluk vardı içinde. Uzanıp Annika Giannini'nin ona verdiği not defterini aldı, neredeyse hiç kullanmamıştı. Yalnızca bir satır yazdığı

ilk sayfasını açtı.

$$(x^3+y^3 = z^3)$$

Önceki kış Karayip adalarında kendinden geçerek haftalarca Fermat teoremiyle ilgilenmişti. İsveç'e döndüğünde, Zalachenko'nun peşine düşmeden önce, denklemlerle oynamaya devam etmişti. Bir zamanlar Fermat teoreminin çözümüne dokunduğunu hissederek kıvranıyordu... *O çözümü yaşadım*.

Ama nasıl olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

Hatırlayamamak Lisbeth Salander için yeni bir fenomendi. İnternete girip rastgele seçtiği HTML kodlarına şöyle bir göz atarak belleğine kaydetmiş, daha sonra hatırlamaya çalışarak kendini denemiş ve sınavı geçmişti.

Bir çeşit lanetlenme gibi kabullendiği fotoğrafik belleğini kaybetmemişti.

Kafasında her şey yerli yerindeydi.

Tek sorun şu Fermat teoremiydi. Çözümünü bulduğunu hatırlıyor, ancak nasıl, ne zaman ve nerede olduğunu aklına getiremiyordu.

Daha da kötüsü, Fermat'nın sırrına karşı hiçbir ilgi duymuyordu. Bu teorem artık onu cezbetmiyordu. Bu kötüye işaretti. O böyle çalışırdı. Önce bir gizin cazibesine kapılır, çözdükten sonra bütün ilgisini kaybederdi.

Fermat olayında da böyle olmuştu. Artık Fermat, omzuna oturup dikkatini çeken, zekâsını test eden bir şeytan değildi. Teoremi sıradandı, kâğıt üzerinde bir sürü anlamsız işaret. Bu gizin peşinden gitmek için en küçük bir istek duymuyordu.

Bu onu endişelendirdi. Not defterini bir kenara koydu.

Uyumalıydı.

Uyuyamadı. El bilgisayarını çıkarıp internete girdi. Bir süre düşündükten sonra, el bilgisayarını aldığından beri hiç girmediği, Dragan Armansky'nin sabit diskine bağlandı. Armansky, Mikael Blomkvist'le birlikte çalışıyordu. Bununla birlikte Lisbeth Salander, onun neyle uğraştığını öğrenmek için yakıcı bir istek duymamıştı.

Dalgın bir ifadeyle e-postaları okudu.

David Rosin'in, Erika Berger'in villasının güvenlik sorunuyla ilgili yaptığı analize rastladı. Dikkat kesildi.

Erika Berger'in peşinde bir sapık var.

Önceki gece Erika Berger'in evinde gecelediği belli olan Susanne Linder'in gönderdiği raporu okudu. Saat kaçta gönderildiğine baktı, e-posta sabaha karşı üçte gönderilmişti. Berger'in günlüğünün, mektuplarının, fotoğraflarının ve çok özel bir videokasetinin, yatak odasındaki komodinin çekmecesinden çalındığını rapor ediyordu.

Bayan Erika Berger'le bu konuyu enine boyuna düşündükten sonra hırsızlığın, Berger, ayağına batan camdan dolayı Nacka Hastanesine gittiğinde yapıldığına karar verdik. Ev iki buçuk saat boyunca NlP'in yetersiz alarm sistemi yüzünden korumasız kalmış. Ne Berger ne de Rosin, birlikte oldukları süre içerisinde hırsızlığın farkına varmışlar.

Bütün bunlar, Berger'i taciz eden adamın onu izlediğini, taksiye bindiğini gördüğünü, topallamasından ayağını yaraladığı sonucunu çıkardığını ve hemen dairesine girdiğini gösteriyor.

Lisbeth, Armansky'nin sabit diskinden çıkarak düşünceli bir ifadeyle el bilgisayarını kapattı. Karmaşık duygular içindeydi.

Erika Berger'i sevmesi için bir neden yoktu. Yeni yıl akşamımdan önce onu Hornsgatan'da Blomkvist'le kol kola yürürken gördüğü günü hatırladı. Aşağılandığını hissetmişti.

Bütün hayatının en aptal anlarından biriydi. Bir daha asla bu tür duygulara kapılmayacaktı.

O zaman Erika'ya karşı mantıksız bir nefret duygusuna kapılmış, peşlerinden gidip kafasını uçurmamak için kendisine zor hâkim olmuştu.

Gülünçtü.

Ama şimdi düzelmişti.

Dediği gibi Erika Berger'i sevmesi için bir neden yoktu. Çalındığı rapor edilen, Erika Berger'in çok özel videokasetini düşündü bir süre. Kendisinin çok özel videokasetinde Nils Moruk Pezevenk Bjurman'ın kendisine nasıl tecavüz ettiği kayıtlıydı. Şimdi kayıt Mikael Blomkvist'in ellerindeydi. Eğer biri onun evine girip bu kaseti çalsa neler hissedeceğini merak etti. Ona zarar vermeyi hiç düşünmese de Mikael Blomkvist bunu yapmıştı.

Hımm.

Zor bir durum.

Perşembeyi cumaya bağlayan gece, Erika Berger'i uyku tutmadı. Durup dinlenmeden, evin içinde topallayarak dolaşırken, Susanne Linder de endişeyle onu izliyordu. Erika'daki huzur suzluk, ağır bir sis gibi bütün evi kaplamıştı.

Sabaha karşı iki buçukta, uyumasa bile hiç değilse yatağa uzanıp dinlenmesi için Berger'i ikna eden Susanne Linder, Berger yatak

odasına girip kapıyı kapattığında rahatlayarak iç çekmişti. Daha sonra dizüstü bilgisayarını açıp yaşananları özetleyerek Dragan Armansky'ye göndermişti. Daha e-postayı gönderir göndermez, Erika Berger'in tekrar ayaklandığını işitmişti.

Sabah yediye yaklaşırken Linder'in Erika Berger'i ikna etmek için ikinci kez dil dökmesi gerekmişti. Bu defa *SMP*'yi arayıp hasta olduğunu ve işe gidemeyeceğini bildirmesini önerdi. Gözünden uyku akan Erika Berger, sonunda bir işe yaramayacağına ikna olup gönülsüzce de olsa Linder'in tavsiyesine uydu. Daha sonra oturma odasının kontrplakla kapatılmış penceresinin önündeki koltuğa uzanarak uykuya daldı. Susanne Linder bir battaniye getirip Erika'nın üzerini örttükten sonra kahve yapıp Dragan Armansky'yi aradı. Erika'nın villasına David Rosin'in önerisiyle geldiğini anlattı.

"Bu gece ben de gözümü kırpmadım."

"Tamam, Berger'in yanında kal. Birkaç saat de uyu," dedi Armansky.

"Bunu faturaya nasıl yansıtacağız bilemiyorum..."

"Sonra çözeriz."

Erika Berger, öğleden sonra iki buçuğa kadar uyudu. Uyandığında Susanne Linder, oturma odasının diğer köşesindeki koltuğa uzanmış uyuyordu.

Monica Figuerola, cuma sabahı uyuyakalmıştı. Sabah koşusuna vakti yoktu. Duş aldıktan sonra, geç uyanmasının suçunu yüklediği Mikael Blomkvist'i bir tekmeyle yataktan yuvarladı.

Mikael Blomkvist, *Millennium*'a girdiğinde onu bu saatte görenler şaşırdılar. Mikael ağzında bir şeyler geveleyip kahve aldıktan sonra Malin Eriksson'la Henry Cortez'i odasına çağırdı. Üç saat boyunca gelecek tema sayısının metinlerini gözden geçirdiler ve kitabın hangi

tarihte yayınlanacağını konuştular.

"Dag Svensson'un kitabı dün matbaaya gitti," dedi Malin. "Cep kitabı formunda basılacak."

"Tamam."

"Derginin başlığı The Lisbeth Salander Story olacak," dedi Henry Cortez. "Mahkeme tarihini değiştirmeye çalışıyorlar ama 13 Temmuz Çarşamba gününe karar verildi. O zamana kadar dergiyi basarız, ancak dağıtım hafta ortasına kalır. Zamanına sen karar ver."

"Tamam. Geriye bir tek Zalachenko kitabı kalıyor, şimdilik tam bir karabasan. Başlığı Servis koyacağız. Kitabın yansım *Millennium*'da hallederiz. Dag Svensson ile Mia Bergman cinayeti çıkış noktamız olacak. Arkasından Lisbeth Salander avını, sonra da Zalachenko ile Niedermann'ı anlatacağız. Kitabın ikinci bölümünde Servis hakkında bildiklerimizi yazacağız."

"Mikael, matbaa bize her türlü toleransı gösterse bile, biz yine de en geç haziran sonunda baskıya hazır etmeliyiz. Christer'in sayfa düzeni için en azından birkaç güne ihtiyacı var. İki haftamız kaldı, nasıl yetiştireceğimizi anlayamıyorum."

"Öykünün tamamını açığa çıkarmaya vaktimiz yok," diyerek kabul etti Mikael. "Ama önümüzde bir yıl da olsa bunu başaracağımızı sanmıyorum. Biz bu kitapta neler yaşandığını anlatacağız. Eğer bir konuda yeterli kaynak bulamamışsak bunu da yazacağız. Üzerine spekülasyon yaptığımız konulan açık bir şekilde belirteceğiz. Kısacası, Yalnızca belgeleyebildiğimiz olayları ve bunların nasıl gerçekleşmiş olabileceğine dair kanaatlerimizi yazacağız."

"Çok bulanık," dedi Henry Cortez.

Mikael başını salladı.

"Eğer bir SÄPO üyesinin evime girdiğini, bunu video kayıtlarıyla kanıtlayabileceğimi söylersem, bu belgelenmiş bir iddia demektir.

Eğer bu adamın, bunu Servis'ten aldığı emirle yaptığını söylersem, bu da spekülasyon demektir. Ama açığa çıkardığımız şeylerin ışığında mantıklı bir spekülasyon olur, anladın mı?"

"Anladım."

"Bütün metinleri yazmaya yetişemem, Henry, elimde senin bir araya getireceğin metinlerin listesi var. Kitap sayfasıyla elli sayfa kadar bir şey. Malin, Dag Svensson'un kitabını hazırlarken yaptığımız gibi Henry'ye yardım edeceksin. Kitabın kapağına üçümüzün ismi de yazılacak, sizin için uygun mu?"

"Elbette," dedi Malin. "Ama başka birtakım problemlerimiz var."

"Ne?"

"Sen kendini Zalachenko öyküsüyle yıpratırken, biz de burada bir sürü işle boğuşuyoruz..."

"Ve bana ulaşamıyorsunuz?"

Malin Eriksson başını salladı.

"Haklısın. Üzgünüm."

"Üzülmene gerek yok. Bir öyküye kilitlendiğinde başka her şeyi unuttuğunu hepimiz biliyoruz. Ama biz öyle değiliz. En azından ben değilim. Erika Berger buradayken ona yaslanıyordum. Henry var, ama tam bir beceriksiz. Üstelik öykünle ilgili senin kadar o da çalışıyor. Ayrıca seni hesaba katsak bile yazı işlerinde iki kişiye daha ihtiyaç var."

"İki mi?"

"Ben Erika Berger değilim. Onunki kadar tecrübem yok. İşi Öğrenmeye çalışıyorum. Monika Nilsson'un kıçından ter damlıyor, Lottie Karim'in de öyle. Durup düşünmeye vaktimiz yok."

"Bu geçici bir durum, mahkeme başlar başlamaz..."

"Hayır, Mikael. O zaman da geçmeyecek. Asıl cehennemi mahkeme başladığında yaşayacağız. Üç ay boyunca seni ancak televizyonlarda göreceğiz. Wennerström olayından sonra neler olduğunu hatırlıyorsun herhâlde."

Mikael iç çekerek yavaş yavaş başını salladı.

"Önerin ne?"

"Eğer bu sonbahar *Millennium*'u çıkartmak istiyorsak yeni elemanlar almak zorundayız. İki, belki de daha fazla. Bu işi yapacak kapasiteden yoksunuz, bir de..."

"Bir de?"

"Bir de bunu gerçekten yapmak isteyip istemediğimden emin değilim."

"Anlıyorum."

"Ciddiyim. Yayın yönetmeni yardımcılığında elime su döken çıkmaz. Hele bir de Erika Berger gibi bir şefle çalışıyorsanız. Yazın şöyle bir deneyelim demiştik... Denedik işte. Benden genel yayın yönetmeni olmaz."

"Boş laf," dedi Henry Cortez.

Malin başını iki yana salladı.

"Tamam," dedi Mikael. "Dediklerini duydum, ama olağanüstü bir durum yaşadığımızı unutma."

Malin ona gülümsedi.

"Bunları personelin dırdırı olarak görebilirsin."

AKD'nin operasyon bölümü elemanları, cuma gününü Mikael Blomkvist'ten aldıkları bilgilerin iç yüzünü araştırmaya ayırdılar.

Çalışanlardan ikisi, bütün belgeleri topladıkları, Fridhemsplan'daki büroya taşınmıştı. Ama iç yazışmaların yürütüldüğü bilgisayar sistemi merkezde olduğundan, her gün merkezle bu büro arasında birkaç kez gidip gelmek zorunda kalıyorlardı. On dakikalık bir mesafeydi ama yine de sıkıntılı bir durumdu. Fredrik Clinton ile Hans von Rottinger'in 1960'la 1970 arasında SÄPO'yla bağlantılarını içeren bütün dosyalar öğle vakti yeni büroya getirilmişti.

Rottinger, Askerî İstihbarat'tan geliyordu. Yıllarca Savunma Bakanlığı'nın koridorlarını aşındırmıştı. Fredrik Clinton, 1967 yılında Hava Kuvvetleri'nden, SÄPO'nun Personel Araştırma Bölümü'ne transfer olmuştu.

Her ikisi de, 1970'li yılların başında SÄPO'dan ayrılmıştı. Clinton 1971'de, Rottinger de 1973'te. Clinton özel şirketlerde danışmanlık yaparken, Rottinger, Uluslararası Atom Enerji Örgütü'nde, İsveç adına görev almıştı. Çalışma ofisi Londra'daydı.

Akşama doğru Edklinth'in odasına giren Monica Figuerola, Clinton ile Rottinger'in SÄPO'yu terk ettikten sonraki kariyerlerinin önemli ölçüde sahte olduğunu açıkladı. Clinton'ın kariyerinin izini sürmek oldukça zordu. İş dünyasında özel danışmanlık her anlama gelebilirdi. Üstelik özel sektördeki faaliyetlerini devlete bildirme zorunluluğu da yoktu. Vergi kayıtlarına göre iyi para kazanıyordu, ama bütün müşterileri İsviçre ya da benzeri ülkelerdendi. Bütün bunların uydurma olduğunu ispatlamak çok zordu.

Bununla birlikte Rottinger, Londra'da bahsi geçen büroya adımını bile atmamıştı. İş adresi diye gösterdiği bina, 1973 yılında yıkılmış, yerine King's Cross İstasyonu kurulmuştu. Yani bir şeyleri kamufle etmeye çalışırlarken bu defa baltayı taşa vurmuşlardı. Figuerola'nın ekibi Uluslararası Atom Enerji Örgütü'nden emekli olmuş insanlarla görüşmüştü, hiçbiri Hans von Rottinger diye bir adamdan bahsedildiğini duymamıştı.

"Öyleyse," dedi Edklinth, "bu adamın gerçekte ne yaptığını bulmalıyız."

"Blomkvist'le ne yapacağız?"

"Nasıl yani?"

"Clinton ile Rottinger hakkında bir şey bulursak, onu bilgilendireceğimize söz vermiştik."

Edklinth bir süre düşündü.

"Tamam," dedi. "Eğer biraz uğraşırsa, zaten bu bilgilere ulaşacak. En iyisi onunla aramızı sıcak tutalım. Bilgileri ona ver. Ama muhakeme gücünü kullan."

Monica Figuerola söz verdi. Hafta sonu ne yapılacağını tartıştılar. Monica'nın iki yardımcısı çalışmaya devam edecek, Monica da dinlenecekti.

İşten çıkar çıkmaz St. Eriksplan'daki spor salonuna giden Monica, ağır bir antrenmanla, spor yapmadan geçirdiği saatleri telafi etti. Akşam saat yedi civarında evine döndü. Duş aldı, basit bir akşam yemeği hazırladıktan sonra haberleri dinlemek için televizyonun karşısına geçti. Saat yedi buçuk civarında üzerine bir huzursuzluk çöktü. Koşu kıyafetlerini giydi, dış kapıya geldiğinde birden durup kendini dinledi. *Alçak Blomkvist*. Cep telefonunu çıkarıp Mikael'in T10'unun numarasını tuşladı.

"Rottinger ile Clinton hakkında biraz bilgi topladık."

"Dinliyorum."

"Eğer ziyaretime gelirsen anlatırım."

"Hımm."

"Fazla enerjimi boşaltmak için koşu kıyafetlerimi yeni giydim," dedi Monica. "Koşuya başlayayım mı, yoksa seni mi bekleyeyim?"

"Saat dokuz sana uyar mı?"

"Hem de nasıl!"

Cuma akşamı saat sekiz civarında Lisbeth Salander'in odasına giren Doktor Anders Jonasson, ziyaretçi sandalyesine oturup arkasına yaslandı.

"Muayene edecek misin?" diye sordu Salander.

"Hayır. Bu akşam etmeyeceğim."

"İyi."

"Bugün hakkında bir değerlendirme yapıp savcıya seni artık taburcu edebileceğimizi bildirdik."

"Anladım."

"Hemen bu akşam seni Göteborg Hapishanesi'ne götürmek istediler."

"Bu kadar çabuk mu?"

Jonasson başını salladı.

"İşin arkasında belli ki Stockholm var. Çok yaygara kopardılar. Yarın sabah son birkaç test daha yapacağımı, seni pazar gününden önce bırakamayacağımı söyledim."

"Niçin?"

"Bilemiyorum. Bu kadar acele etmeleri beni rahatsız etti."

Lisbeth Salander'in yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. Eğer üzerinde birkaç yıl çalışabilse, Jonasson'dan sıkı bir anarşist çıkarırdı. Sivil itaatsizliğe eğilimi vardı.

Yatakta sırtüstü uzanmış tavana bakan Mikael, "Fredrik Clinton," dedi.

"Eğer o sigarayı yakarsan, göbeğinde söndürürüm," dedi Monica.

Mikael, elindeki sigara paketine şaşkın gözlerle baktı.

"Affedersin," dedi. "Balkonda içebilir miyim?"

"Eğer daha sonra dişlerini fırçalayacaksan."

Başını sallayan Mikael çarşafa sarındı. Onu mutfak balkonuna kadar izleyen Monica, büyük bir bardak soğuk su doldurup balkon kapısının pervazına yaslandı.

"Fredrik Clinton?"

"Hâlâ yaşıyor. Eskilerle aradaki bağ o."

"Ölümle boğuşuyor. Böbrekleri iflas etmiş. Zamanının önemli bir kısmını diyaliz makinesine bağlı ya da başka bir tedaviyle geçiriyor."

"Ama yaşıyor. Belki de onunla doğrudan ilişkiye geçip yüz yüze konuşmalıyız. Bakarsın bildiklerini anlatır."

"Olmaz," dedi Monica. "Birincisi, bu bir ön araştırma ve bunu polis yürütür. Bu açıdan bakıldığında bu öyküde 'biz' yok. İkincisi, sana Edklinth'le yaptığın anlaşma çerçevesinde bilgi veriyoruz, bu anlaşmaya göre araştırmaya zarar verecek bir şey yapamazsın'"

Ona bakıp gülümseyen Mikael sigarasını söndürdü.

"Off," dedi. "SÄPO tasmamı sıkıyor."

Monica'nın yüzü birden düşünceli bir hâl aldı.

"Mikael, bu işin şakası yok."

Cumartesi sabahı *SMP*'ye giden Erika Berger'in midesinde bir ağırlık vardı. Evine yapılan saldırıdan önce, artık gazetede kontrolü ele

almaya başladığını hissediyor ve bir hafta sonu tatilini hak ettiğini düşünüyordu -*SMP*'ye başladıktan sonra hafta sonları da çalışmıştı- ama Borgsjö raporunun yanı sıra en mahrem anılarının da çalınmış olması, dinlenmesini imkânsız kılıyordu.

Susanne Linder'le birlikte, büyük bir bölümünü evinin mutfağında geçirdiği uykusuz bir geceden sonra, *Zehirli Kalem*'in harekete geçip, ele geçirdiği fotoğrafları her an yayınlamasını bekliyordu. İnternet, soysuzlar için ideal bir araçtı. *Tanrım, kocamla birlikte başka bir adamla nasıl düzüştüğümüzü gösteren videokaset de elinde; dünyanın bütün bulvar gazetelerine malzeme olacağım.*

Bütün bir gece panik ve pişmanlık duygularıyla kıvranmıştı.

Susanne Linder onu ikna ederek gidip yatmasını sağlamıştı.

Saat sekizde ayağa kalkıp *SMP*'ye gelmişti. Saklanıp seyredemezdi. Eğer beklediği fırtına kopacaksa bunu herkesten önce karşılamalıydı.

Yarısı boş yazı işlerinde, her zamanki cumartesi havası vardı. Salonun ortasındaki masaların arasından geçerken, çalışanlar onu nazikçe selamladılar.

Anders Holm yoktu, haber müdürlüğünü Peter Fredriksson üstlenmişti.

"İyi günler, bugün dinleneceğini düşünüyordum," diye selamladı Erika'yı.

"Ben de, ama dün kendimi iyi hissetmediğimden işe gelemedim. Yapacak bazı işlerim var. Gazete ne durumda?"

"Pek bir şey yok. En sıcak haberler Dalarna'daki ağaç endüstrisinin kâr ilanıyla, Norrköping'de bir kişinin yaralandığı soygun olayı."

"İyi. Ben cam kafesteyim, biraz çalışacağım."

Erika, koltuk değneklerini kitaplığa yaslayarak koltuğuna oturdu. Bilgisayarını açtı, internete bağlanıp e-postalarını kontrol etmeye

başladı. Birçok e-posta almıştı ama Zehirli Kalem'den bir şey yoktu. Hırsızlığın üzerinden neredeyse iki gün geçmesine karşın henüz harekete geçmemişti. Eline geçirdiği hazine sandığının üzerinde sessizce oturuyordu. *Niçin? Taktik mi değiştirdi? Şantaj mı yapacak? Yalnızca iplerimi elinde mi tutmak istiyor?*

Aslında yapacağı özel bir iş yoktu. Formüle etmeye çalıştığı, *SMP* strateji dokümanını açtı. On beş dakika boyunca harfleri görmeden öylece ekrana baktı.

Greger'i aradı ama ulaşamadı. Kocasının cep telefonunun yurt dışında çalışıp çalışmadığını bile bilmiyordu. Eğer dert etse ona ulaşabilirdi ama buna takati yoktu. Daha doğrusu, sanki felç olmuş gibiydi.

Borgsjö dosyasının çalındığını bildirmek için Mikael'i aradı. Cevap alamadı.

Saat onu bulmuş ama o henüz hiçbir şey yapmamıştı. Tam bilgisayarını kapatmak için elini uzattığında ICQ'su sinyal verdi. Şaşkın gözlerle menüye baktı. ICQ'nun ne olduğunu biliyordu. Ama çok nadir sohbet ederdi, *SMP*'ye başladıktan sonra bu programı hiç kullanmamıştı.

Cevap vermek için tereddütle tıkladı.

<*Merhaba, Erika.*>

<*Merhaba. Kimsiniz?*>

<*Özel. Yalnız mısın?*>

Bir tuzak? Zehirli Kalem?

<*Evet. Kimsin?*>

<*Kalle Blomkvist Sandhamn'dan döndüğünde evinde buluşmuştuk.*>

Erika kim olduğunu çıkarana kadar birkaç saniye ekrana öylece baktı. *Lisbeth Salander. İmkânsız.*

<*Orada mısın?*>

<*Evet.*>

<*İsim zikretme. Kim olduğumu anladın mı?*>

<*Blöf yapmadığını nereden bileyim?*>

<*Mikael'in boynundaki yaranın nasıl olduğunu biliyorum.*>

Erika yutkundu. Bu dünyada bunu bilen yalnızca dört kişi vardı. Lisbeth de bunlardan biriydi.

<*Tamam. Ama benimle nasıl sohbet edebiliyorsun?*>

<*Bilgisayar konusunda çok yetenekliyim.*>

Lisbeth Salander tam bir bilgisayar şeytanı. Ama nisan ayından beri Sahlgrenska Hastanesinin bir odasına hapisken bunu nasıl yapabiliyor?

<*Tamam.*>

<*Sana güvenebilir miyim?*>

<*Nasıl yani?*>

<*Bu konuşma aramızda kalacak.*>

Polisler, internete bağlanmanın bir yolunu bulduğunu bilsinler istemiyor. Elbette bilmeyecekler. İsveç'in en büyük gazetesinin genel yayın yönetmeniyle bu yüzden konuşuyor.

<*Kuşkusuz. Ne istiyorsun?*>

<*Borcumu ödemek.*>

<*Ne borcu?*>

<Millennium *benim arkamda durdu.*>

<Biz işimizi yaptık.>

<Diğer gazeteler yapmadı.>

<Sana yöneltilen suçlamalar asılsızdı.>

<Peşinde bir sapık var.>

Erika'nın kalp atışları birden hızlandı. Uzun bir süre tereddüt etti.

<Nereden biliyorsun ?>

<Çalınan video kaset. Evine giren hırsız. >

<Yardım edebilir misin?>

Erika Berger bu soruyu sorduğuna inanamadı. Ne aptallıktı. Lisbeth Salander hastanede yatıyordu, kendi sorunları başından aşkındı. Belki de Erika'nın yardım için başvuramayacağı tek insandı.

<Bilemiyorum. Denememe izin ver.>

<Nasıl?>

<Soru: Bu soysuzun SMP'de çalıştığını düşünüyorsun, değil mi?>

<Kanıtlayamam.>

<Şüphelerinin nedeni ne?>

Erika cevaplamadan önce uzun süre düşündü.

<Yalnızca bir his. Her şey, ben SMP*'ye geçtikten sonra başladı.* SMP*'de çalışan başka biri de, benim e-posta adresim üzerinden, Zehirli Kalem'in gönderdiği hoş olmayan mesajlar aldı.>*

<Zehirli Kalem?>

<O soysuza bu adı verdim.>

<Peki. Bu Zehirli Kalem niçin seni hedef seçti ?>

<Bilemiyorum.>

<Kişisel bir hesaplaşma olduğunu gösteren bir şey var mı?>

<Nasıl yani?>

<SMP'de kaç kişi çalışıyor?>

<Yayınevi dâhil yaklaşık 230.>

<Bunların kaçını şahsen tanıyorsun?>

<Tam bilemiyorum. Meslek hayatım boyunca değişik vesilelerle birçok gazeteciyle karşılaştım.>

<Kavga ettiğin biri var mı ?>

<Hayır. Öyle önemli bir kavga yok.>

<Senden intikam almak isteyen biri olabilir mi?>

<İntikam? Neyin intikamı?>

<İntikam güçlü bir devindiricidir.>

Erika ekrana bakarak Lisbeth Salander'in ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

<Orada mısm?>

<Evet. İntikamdan niçin bahsettin?>

<Rosin'in raporunu okudum, bütün olayları Zehirli Kalem'e bağlıyorsun.>

<Niçin şaşırmadım ?>

<Evet???>

<Sapığa benzemiyor.>

<Ne demek istiyorsun?>

<Sapıklar genellikle cinsel takıntılarla hareket ederler. Seni taciz eden sapıkmış izlenimi yaratmaya çalışan birine benziyor. Kıçına

tornavida girsin... Nedir bu? Tam bir parodi.>

<Öyle mi?>

<Ben gerçek bir sapık nasıl olur gördüm. Çok daha iğrenç, kaba ve grotesk davranırlar. Aşkı ve nefreti aynı anda ifade ederler. Seni taciz eden sapığa benzemiyor.>

<Sence yeterince kaba değil mi ?>

<Hayır. Eva Carlsson'a gönderilen e-posta sapık profiline uymuyor. Biri dalgasını geçiyor. >

<Anlıyorum. Bunu düşünmemiştim.>

<Sapık değil. Seninle sorunu olan biri.>

<Tamam. Önerin ne?>

<Bana güveniyor musun?>

<Belki.>

<SMP'nin bilgisayar ağına girmemi sağla.>

<O kadar uzun boylu değil.>

<Hemen! Yakında buradan götürüleceğim ve internete girme imkânım kalmayacak.>

Erika on saniye bekledi. *SMP*'yi bir... Ne? Bir çılgının eline teslim etmek? Lisbeth bir katil değilse de normal olmadığı da ortadaydı.

Ama ne kaybederdi?

<Nasıl?>

<Bilgisayarına bir program yüklemeliyim.>

<Güvenlik duvarı var.>

<Yardım edersen mesele değil. İnterneti çalıştır.>

<Zaten çalışıyor.>

<Explorer?>

<Tamam.>

<Bir adres yazıyorum. Kopyalayıp Explorer'a yapıştır.>

<Tamam.>

<Şirndi bir program listesi görüyorsun. Asphyxia Server'e tıklayarak indir. >

Erika talimata uydu.

<Tamam.>

<Asphyxia'yı çalıştır. Yükle'yi tıkla ve Explorer'ı seç.>

İşlem üç dakika aldı.

<Şimdi bilgisayarı yeniden çalıştır. Bir süre bağlantımız kesilecek>

<Tamam.>

<Yeniden başladığımızda sabit diskini internette bir sunucuya aktaracağım >

<Tamam.>

<Yeniden çalıştır. Birazdan mesajlaşırız.>

Erika Berger yeniden çalışan bilgisayarının ekranına hayranlıkla baktı. Aklı başında mı davranıyor bilmiyordu. ICQ'su sinyal verdi.

<Yeniden merhaba.>

<Merhaba.>

<Şimdi söyleyeceklerimi yaparsan işler hızlı yürür. İnterneti çalıştırıp göndereceğim adresleri kopyala.>

<*Tamam.*>

<*Şimdi bir soru göreceksin. Başlat'ı tıkla.*>

<*Tamam.*>

<*Şimdi sabit diske vereceğin isim soruluyor. SMP-2 ismini ver.*>

<*Tamam.*>

<*Şimdi gidip bir kahve al. Bu biraz zaman alır.*>

Monica Figuerola cumartesi sabahı, alışkın olduğu saatten iki saat sonra, sekizde uyandı. Yatakta doğrulup, horlayan Mikael Blomkvist'e baktı. *Ne yapalım, kusursuz insan olmaz.*

Mikael Blomkvist macerası nereye kadar gidecek diye merak ediyordu. Biyografisinden çıkarabildiği kadarıyla Mikael, uzun süreli ilişki sürdürülebilecek sadık tiplerden değildi. Ayrıca kendisi de sürekli bir ilişki, buzdolabı ve çocuk istediğinden emin değildi. Genç kızlığından beri bir düzine başarısız girişimden sonra, düzenli ilişkilerin abartıldığı teorisine daha çok inanmaya başlamıştı. En uzun ilişkisi Uppsala'daki bir meslektaşıyla iki yıl sürmüştü.

Diğer taraftan, her ne kadar seksin bütün rahatsızlıklara karşı iyi bir terapi olduğuna inansa da, öyle bir gecelik ilişkiler yaşayacak kadınlardan değildi. Mikael Blomkvist yatakta iyiydi, iyiden de öteydi. Kaliteli bir insandı. Monica'yı her anlamda tatmin ediyordu.

Yaz aşkı? Âşık olmak? Âşık mıydı?

Banyoya girerek yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladı. Şortunu giydi, üzerine ince bir ceket alıp ayaklarının ucuna basarak evden çıktı. 45 dakika koştuktan sonra, kas gevşetme hareketlerini yaptı. Saat dokuzda geri döndüğünde Blomkvist hâlâ uyuyordu. Eğilip, Mikael şaşkınlıkla gözlerini açana kadar kulağını ısırdı.

"Günaydın sevgilim, sırtımı sabunlayacak birine ihtiyacım var."

Mikael ona bakıp bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?"

"Duş almana gerek yok zaten sırılsıklam olmuşsun."

"Şöyle bir tur koştum. Bence sen de gelmeliydin."

"Senin temponda koşarsam, korkarım ambulans çağırmak zorunda kalırsın. Norr Malarstrand'da kalp krizi vakası."

"Boş laf, hadi uyanma vakti."

Mikael, Monica'nın sırtını, omuzlarını sabunladı. Kalçalarını. Göbeğini. Göğüslerini. Bir süre sonra Monica duşa olan ilgisini kaybederek Mikael'i yatağa götürdü. Saat on birde dışarı çıkarak, bir kahvenin bahçesinde kahve içtiler.

"Sen alışkanlık yapabilirsin," dedi Monica Figuerola. "Daha birbirimizi tanıyalı birkaç gün oldu."

"Bana çok çekici geliyorsun. Sanırım bunu biliyorsun."

Monica başını salladı.

"Niçin çekici geliyorum?"

"Üzgünüm, bu soruya cevap veremem, bir kadın beni niçin etkiler, başka bir kadın niçin hiç dikkatimi çekmez, bunu hiçbir zaman anlayamadım."

Monica düşünceli bir ifadeyle gülümsedi.

"Bugün işim yok," dedi.

"Benim var, mahkeme başlayana kadar yapmam gereken bir yığın iş var ve son üç geceyi çalışmak yerine seninle geçirdim."

"Yazık."

Mikael ayağa kalktı, Monica'yı yanağından öptü. Monica onu yakasından tutup çekti.

"Blomkvist, seninle arkadaşlığıma devam etmeyi çok isterim."

"Ben de," dedi Mikael. "Ama bu öyküyü bir limana yanaştırana kadar inişli çıkışlı olacaktır."

Mikael, Hantverkargatan'a doğru uzaklaştı.

Erika Berger, kahveyle dönüp bilgisayarın ekranına bakmaya başladı, on beş dakika boyunca ekran koruyucunun arada bir çalışıp kapanması dışında hiçbir şey olmadı. Sonra ICQ'su işaret verdi.

<*Tamam, sabit diskinde bir sürü pislik var, ayrıca iki virüs.*>

<*Sorry. İkinci adım ne?*>

<*SMP'nın bilgisayar ağının yöneticisi kim?*>

<*Bilemiyorum, büyük ihtimalle teknik şefimiz Peter Fleming.*>

<*Tamam.*>

<*Ben ne yapacağım?*>

<*Hiçbir şey. Evine git.*>

<*Hepsi bu mu?*>

<*Benden haber bekle. *>

<*Bilgisayarı açık mı bırakayım ?*>

Lisbeth Salander onun ICQ'sundan çıkmıştı bile. Erika bir süre öfkeyle ekrana baktıktan sonra bilgisayarını kapattı. Dışarı çıktı, oturup sakin bir şekilde düşünebileceği bir kafe aradı.

20. BÖLÜM

4 HAZİRAN, CUMARTESİ

Slussen'de otobüsten inen Mikael Blomkvist, Katarina asansörüyle Mosebacke'ye çıkıp, Fiskargatan 9 numaraya yürüdü. Yakındaki bir marketten aldığı ekmeği, sütü ve diğer yiyecekleri alışveriş torbasından çıkarıp buzdolabına yerleştirdi. Lisbeth Salander'in bilgisayarını çalıştırdı.

Bir süre düşündükten sonra Ericsson T10 telefonunu da kapattı. Zalachenko olayının dışında kimseyle bir şey konuşmadığından, diğer cep telefonunu zaten kapalı tutuyordu. Bir önceki gün yalnızca altı defa aranmıştı, bunların üçü Henry Cortez, ikisi Malin Eriksson, biri de Erika Berger'dendi.

Önce Henry Cortez'i aradı, Vasastan'da bir kafedeydi, birkaç detayı konuşmak istemişti ama o kadar acil değildi.

Malin Eriksson yalnızca sesini duymak için aramıştı.

Erika Berger'i aradı, meşguldü.

Yahoogroup'ta *Aptallar_Masası*'nı açtı. Lisbeth Salander, biyografisinin son hâlini göndermişti. Gülümseyerek başını salladı, belgenin çıktısını aldı ve okumaya başladı.

Lisbeth Salander, el bilgisayarını çalıştırdı. Erika Berger'in hesabım kullanarak *SMP*'nin bilgisayarına sızmış ve bilgisayar ağının grafiğini çıkarmak için bir saat harcamıştı. Ağ yöneticisine ihtiyaç duymadığı

için Peter Fleming'in hesabına girmeye gerek görmemişti. Onun ilgilendiği şey, *SMP*'nin çalışanlarının dosyasının olduğu yöneticiydi. Buraya Erika Berger'in hesabıyla girebiliyordu.

Keşke Mikael Blomkvist, el bilgisayarı yerine, gerçek klavyeli, 17 ekran PowerBook'unu içeri sokabilseydi. *SMP*'de çalışanları incelemeye başladı, 223 kişi çalışıyordu. Bunlardan 82'si kadındı.

İşe bütün kadınların üzerini çizerek başladı. Kadınların da aptallık yapabileceğini hesaba katıyordu. Ama istatistikler, yüzde yüze yakın oranda, kadınları erkeklerin taciz ettiğini gösteriyordu. Geriye yalnızca 141 kişi kalmıştı.

Yine istatistiklere göre Zehirli Kalemler, genellikle gençlerle, orta yaşlılar arasından çıkıyordu. *SMP*'de çok fazla genç yoktu, bir yaş eğrisi çıkarttı, 55 yaşının üstündekilerle 25 yaşının altındakileri sildi, geriye 103 kişi kaldı.

Bir süre düşündü. Acele etmesi gerekiyordu. Yirmi dört saatten az bir zamanı vardı. Hızla karar verdi, bir kılıç darbesiyle dağıtım, reklam, fotoğraf, güvenlik ve teknik bölümde çalışanları sildi. Muhabirler ve yazı işleri personeli üzerine yoğunlaştı, 26 ile 54 yaş arası 48 kişiydiler.

Anahtar demetinden gelen sesi duyarak bilgisayarı kapatıp bacaklarının arasına koydu. Sahlgrenska Hastanesi'nde yiyeceği son cumartesi yemeği gelmişti. Önüne konulan lahana yemeğine çaresizce baktı. Yemekten sonra bir süre rahatsız edilmeden çalışacağını biliyordu. El bilgisayarını arkasındaki panelde bulunan boşluğa yerleştirerek Eritre'li iki kadının gelip temizlik yapmalarını bekledi.

Bunlardan biri Sara adında bir kızdı. Bir aydır Lisbeth'e her gün birkaç sigara veriyordu. Ayrıca bir de çakmak vermişti. Sara'dan gece havalandırma penceresinin yanında içmek üzere iki sigara daha aldı.

Öğleden sonra saat ikide ortalık durulmuştu. Cep bilgisayarını çıkarıp internete bağlandı. Doğrudan *SMP*'nin yöneticisine girmeyi düşünüyordu, ama birden kendi problemlerinin olduğunu da hatırladı. *Yahoogroup'ta Aptallar_Masası*'na girdi. Mikael Blomkvist üç gündür hiçbir şey yüklememişti, ne yapıyordu ki? *Orospu çocuğu, kesinlikle koca göğüslü bir şıllıkla sürtüyordur*.

Daha sonra *Yahoogroup*'ta *Şövalyeler*'e girerek Plague'den mesaj var mı diye baktı. Yoktu.

Richard Ekström'ün sabit diskine girip kontrol etti. Yaklaşan mahkemeyle ilgili önemsiz birtakım yazışmalar vardı. Bir kısmı Teleborian'laydı.

Arkasından Peter Teleborian'ı kontrol etti.

Teleborian'ın sabit diskine girdiği her seferde vücut ısısı birkaç derece düşüyordu.

Daha şimdiden Lisbeth'in psikiyatrik durumuyla ilgili bir rapor hazırlamıştı. Ama Lisbeth'i resmen muayene etmeden altını imzalayamazdı. Birkaç değişikliğin dışında eski raporun aynısıydı. Bu raporu indirip *Aptallar_Masası*'na postaladı. Peter Teleborian'ın son 24 saatlik e-posta trafiğini tek tek gözden geçirdi. Neredeyse atlamak üzere olduğu bir e-postaya takıldı.

Cumartesi, 15.00, merkez istasyondaki havuzun yanında / Jonas.

Hassiktir. Jonas. Teleborian'ın e-postalarında adı sık geçiyor. Hotmail kullanıyor. Kimliği bilinmiyor.

Lisbeth Salander, panelin üzerindeki dijital saate baktı, 14.28. Hemen Mikael Blomkvist'in ICQ'sunu tıkladı, yanıt alamadı.

Mikael Blomkvist, tamamlanmış 220 sayfanın çıktısını alıp bilgisayarı kapattı. Lisbeth Salander'in mutfak masasına oturarak düzeltmeye başladı.

Öyküden memnundu. Ama hâlâ büyük bir boşluk vardı, Servis'in geri kalanını nasıl açığa çıkaracağını bilemiyordu. Malin Eriksson haklıydı. Bütün Servis'i açığa çıkarmaya zamanları yoktu.

Öfkeden kudurup küfürler savuran Lisbeth Salander, Plague'in ICQ'sunu tıkladı, ondan da cevap yoktu. Saate baktı: 14.30.

Yatağın kenarına oturup belleğindeki ICQ hesaplarını hatırlamaya çalıştı. Önce Henry Cortez'i sonra Malin Eriksson'u denedi. *Cumartesi, herkes tatilde*. Göz ucuyla saate baktı: 14.32.

Daha sonra şansını Erika Berger'de denedi. *Yok. Ona evine gitmesini söylemiştim. Lanet olsun*. 14.33.

Mikael Blomkvist'in cep telefonuna SMS gönderebilirdi... Ama dinleniyordu. Alt dudağını ısırdı. Çaresiz bir şekilde zile basıp hemşireyi çağırdı. Kapıda anahtar sesini duyduğunda saat 14.35'e geliyordu. Gelen elli yaşlarındaki hemşire Agneta'ydı.

"Merhaba, bir sorun mu var?"

"Doktor Anders Jonasson burada mı?"

"Kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Hayır, iyi hissediyorum ama onunla biraz konuşmak istiyorum. Mümkünse."

"Kısa bir süre önce gördüm. Sorun ne?"

"Onunla mutlaka konuşmalıyım."

Hemşire Agneta kaşlarını kaldırdı, Lisbeth Salander dayanılmaz baş ağrıları ya da başka acil bir sorun yoksa hemşireleri çağırmazdı. Hiç yakınmamış ve daha önce bir doktorla konuşmak istememişti. Ayrıca Anders Jonasson'la konuşmadığı zamanlar dış dünyayla bütün ilişkileri kesiliyordu. Belki de onunla daha özel bir ilişki kurabilmişti.

"Tamam, bakalım vakti var mı," diyen Agneta dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Saat 14.36'dan 14.37'ye geçmişti.

Lisbeth kalkıp pencereye doğru gitti, arada bir göz ucuyla saate bakıyordu: 14.39.14.40.

Saat 14.44'te koridorda ayak sesleri ve kapıdaki bekçinin anahtar demetinden gelen şıkırtıyı duydu. Lisbeth Salander'in öfkeli bakışlarıyla karşılaşan Jonasson, "Bir şey mi oldu?" dedi.

"Şimdi bir şey oluyor. Cep telefonun yanında mı?"

"Ne?"

"Cep telefonu, birini aramalıyım?"

Anders Jonasson ikircikli bir şekilde kapıya baktı.

"Anders... Cep telefonuna ihtiyacım var. Şimdi!"

Lisbeth'in sesindeki kararlılığı fark eden Anders, cep telefonunu çıkarıp verdi. Daha doğrusu Lisbeth onun elinden koparak aldı. Düşmanın dinlediğini düşündüğünden Mikael Blomkvist'i arayamazdı. Kapatıldığı bir odadan kendisini arayabileceğini hayal bile edemediğinden T10'un numarasını Lisbeth'e vermemişti Mikael. Lisbeth bir süre tereddüt ettikten sonra Erika Berger'i aradı. Üç kere çaldırdıktan sonra cevap aldı.

Erika Berger, BMW'siyle Saltsjöbaden'deki evine giderken hiç beklemediği birinden bir telefon almıştı. Lisbeth Salander, bugün onu ikinci defa şaşırtıyordu.

"Berger."

"Salander. Açıklama yapmaya vaktim yok, Mikael'in kontörlü telefonunun numarası var mı? Şu dinlenmeyen telefonun."

"Evet."

"Onu ara. Şimdi! Teleborian saat 15.00'te, merkez istasyondaki havuzun yanında Jonas'la buluşacak."

"Ne?"

"Acele et. Teleborian. Jonas. Saat 15.00'te, merkez istasyonda. On Beş dakikası var."

Lisbeth, Erika aptalca sorular sorarak vakit kaybetmesin diye telefonu kapattı. Göz ucuyla saate baktı. 14.46.

Erika Berger frene basıp yolun kenarına park etti. Telefon defterini açıp Mikael Blomkvist'in ona verdiği numarayı aradı.

Mikael Blomkvist, telefon sesini duyduğunda, mutfak masasından kalkıp Lisbeth Salander'in çalışma odasındaki telefonu almaya gitti.

"Evet."

"Erika."

"Merhaba."

"Teleborian, Jonas'la saat 15.00'te, merkez istasyondaki havuzun yanında buluşacak. Çok az vaktin var."

"Ne? Ne?"

"Teleborian..."

"Duydum, bunu nereden biliyorsun?"

"Soru sormayı bırak da hemen harekete geç."

Mikael saate baktı. 14.47.

"Teşekkürler, hoşça kal."

Bilgisayar çantasını alan Mikael asansörü beklemeden koşarak merdivenlerden indi. Bir yandan da Henry Cortez'in T10'unu arıyordu.

"Cortez."

"Şimdi neredesin?"

"Akademi Kitabevi'nde."

"Saat 15.00'te, merkez istasyondaki havuzun yanında Teleborian'la Jonas buluşacak. Ben yoldayım, ama sen daha yakınsın."

"Aman Tanrım. Hemen oraya gidiyorum."

Götgatan'ı koşarak geçen Mikael, Slussen'e geldiğinde nefes nefese kalmıştı. Belki de koşu yapması için başının etini yiyen Monica Figuerola haklıydı. Kol saatine baktı, 14.56'ydı. Yetişemeyecekti, bir taksi durdurdu.

Lisbeth Salander, Anders Jonasson'un cep telefonunu geri verdi.

"Teşekkürler!"

"Teleborian?" dedi Anders Jonasson. Lisbeth'in bu ismi telaffuz ettiğini duymuştu.

Lisbeth gözlerinin içine baktı.

"Teleborian öyle aşağılık bir adam ki tahmin bile edemezsin."

"Ama şu an önemli bir şeylerin olduğunu tahmin edebiliyorum. Seni hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

Lisbeth'in dudaklarına çarpık bir gülümseme yerleşti.

"Bunun cevabını çok kısa bir zamanda alacaksın," dedi.

Henry Cortez, Akademi Kitabevi'nin önünden deliler gibi koşmaya başladı. Sveavägen'den Klara Norra Sokağı'na dalıp oradan Vasagatan'a geçti. Bir otobüs ve iki arabanın arasından koşarak geçerken, şoförler öfkeyle kornaya bastılar. Merkez istasyonun kapısından tam 15.00'te içeri girdi.

Yürüyen merdivenlerden üçer basamak atlayarak istasyonun salonuna çıktı. Cep kitapları satan bir dükkânın önünden geçerken dikkat çekmemek için yavaşladı. Havuzun etrafındakileri dikkatle incelemeye başladı.

Ne Teleborian'ı ne de Christer Malm'in Copacabana'nın önünde fotoğrafladığı, Jonas olduğunu tahmin ettikleri adamı görebildi. Saat 15.01'di, sanki Stockholm maratonunu koşmuş gibi nefes nefese kalmışta.

Şansını denemek için istasyonun Vasagatan'a açılan kapısından dışarı çıktı. Durup etrafına bakındı, gördüğü herkesi tek tek inceledi. Ne Teleborian ne de Jonas görünüyordu. Tekrar istasyona girdi. 15.03. Havuzun etrafı boştu.

Birkaç saniye sonra keçi sakallı Peter Teleborian'ın dağınık profilini gördü. Onun durduğu yerin karşı tarafındaki büfeye doğru yürüyordu. Birkaç saniye sonra da Christer Malm'in fotoğrafını çektiği adam belirdi. Jonas. İstasyon salonunun ortasından geçerek kuzey kapısından Vasagatan'a çıktılar.

Henry Cortez derin bir nefes aldı, elinin tersiyle alnındaki teri sildi ve peşlerine takıldı.

Mikael Blomkvist merkez istasyonun önünde taksiden indiğinde

saat 15.07'ydi. İstasyonun içine girdi, ne Teleborian'ı ne Jonas'ı ne de Henry Cortez'i görebildi.

Henry Cortez'i aramak için T10'unu çıkardığında telefon çaldı.

"Onları buldum, Vasagatan'daki Tre Remmare birahanesindeler."

"Teşekkürler, Henry. Sen neredesin?"

"Bardayım, bira içiyorum, bunu hak ettim."

"İyi. Beni görürlerse tanırlar,dışarıda bekleyeceğim.Sanırım ne konuştuklarını duyamıyorsundur."

"İmkânsız, Jonas'ın sırtı bana dönük. Alçak Teleborian, neredeyse dudaklarını oynatmadan mırıldanır gibi konuşuyor."

"Anladım."

"Ama bir sorunumuz var?"

"Ne?"

"Şu Jonas denilen adam. Cüzdanı ve cep telefonunu masaya koymuş, cüzdanın üzerinde de araba anahtarları var."

"Tamam, bu sorunu ben çözerim."

Monica Figuerola'nın cep telefonu Bir Zamanlar Batı'da adlı filmin müziğini çalmaya başladı. Antik dönemde tanrı tasavvuruyla ilgili kitabını -sanki bu kitabı hiç bitiremeyecekti- bir kenara koyarak telefonu açtı.

"Merhaba. Ben Mikael, ne yapıyorsun?"

"Oturmuş eski sevgililerimin fotoğraflarını tasnif ediyorum, bugün alçakça terk edildim de."

"Özür dilerim. Araban yakınlarda mı?"

"Son gördüğümde park alanındaydı."

"İyi, şehre inip bir tur atmak ister misin?"

"Hayır, ne oldu?"

"Peter Teleborian, şimdi Vasagatan'da Jonas'la birlikte bira içiyor. SÄPO'yla iş birliği yaptığımdan, belki ilginizi çeker diye haber vermek istedim."

Monica Figuerola ayağa fırlayıp arabasının anahtarlarını almıştı bile.

"Şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, Jonas oturduğu masaya araba anahtarlarını bırakmış."

"Hemen geliyorum."

Malin Eriksson'un cep telefonu cevap vermiyordu ama Mikael'in şansı yerindeydi. Kocasına doğum günü hediyesi almak için dolaşan Lottie Karim yakınlarda bir yerdeydi. Mikael hemen birahaneye gidip Henry Cortez'e destek olmasını istedi. Arkasından da Henry Cortez'i aradı.

"Planımız şu: Beş dakikaya kadar buraya bir araba geliyor. Birahanenin aşağısında bir yere park edeceğiz."

"Tamam."

"Birkaç dakikaya kadar Lottie Karim de yanına gelecek."

"İyi."

"Birahaneden çıktıklarında sen Jonas'ın peşine takılıyor, telefonla bana nerede olduğunuzu bildiriyorsun. Arabasına yaklaştığında haberim olsun. Lottie, Teleborian'ın peşine takılsın. Eğer biz yetişemezsek Jonas'ın arabasının plakasını al."

"Tamam."

Monica Figuerola arabasını Nordic Light Hotel'in önüne park ettikten bir dakika sonra, Mikael Blomkvist arabanın kapısını açarak yanına oturdu.

"Hangi birahanede oturuyorlar?"

"Tre Remmare'de."

"Destek çağıralım."

"Endişelenme, kontrolümüz altındalar. Nerde çokluk orda bokluk."

Monica, Mikael'e anlamlı bir bakış fırlattı.

"Böyle bir buluşmanın olacağını nereden öğrendin?"

"Üzgünüm, gizli kaynak."

"*Millennium*'da özel istihbarat teşkilatınız mı var?" diye patladı Monica.

Mikael'in keyfi yerindeydi. SÄPO'yu kendi alanında atlatmak her zaman zevkli bir şeydi.

Aslında, Erika Berger'in bu bilgiye nasıl ulaştığı hakkında onun da bir fikri yoktu. Ondan böyle bir telefonu hiç beklemiyordu. 10 Nisan'dan sonra *Millennium*'un yazı işlerinde olanlardan da haberdar değildi. Teleborian'ın adını duymuştu, ama Jonas'ın ismi mayıs ayında ortaya çıkmıştı, Mikael'in bildiği kadarıyla Erika'nın bu isimden hiç haberi yoktu.

Bunu en kısa zamanda Erika Berger'le konuşacaktı.

Lisbeth Salander dudaklarını büzerek el bilgisayarının ekranına bakıyordu. Doktor Anders Jonasson'un cep telefonuyla yaptığı konuşmadan sonra Servis'i aklından silmiş, Erika Berger'in problemi

üzerine yoğunlaşmıştı. Ölçüp biçtikten sonra 26 ila 54 yaş arasındaki kişilerden evli olanları sildi. Çok kalın bir fırçayla çalıştığının bilincindeydi. Aldığı kararların bilimsel bir geçerliliği yoktu. Zehirli Kalem beş çocuklu, köpekli bir adam ya da güvenlikten biri de olabilirdi. Pek ihtimal vermiyordu ama kadın bile olabilirdi.

Ama şüphelilerin sayısını azaltmak zorundaydı, son aldığı kararlarla bu sayı 48'den 18'e inmişti. Geriye 35 yaşın üzerindeki önemli muhabirler, şefler ve şef yardımcıları kalmıştı. Eğer bunların arasında ilginç bir şey bulamazsa ağı genişletirdi.

Öğleden sonra saat dörtte *Hacker* Cumhuriyeti'nin sitesine girip listeyi Plague'e gönderdi. Plague birkaç dakika sonra ona döndü.

<18 isim, neden?>

<Ek bir iş. Bir tür alıştırma gibi gör.>

<İyi.>

<Bunlardan biri soysuz, onu bul>

<Kriterler ne?>

<Hızlı çalış. Yarın beni kodese atacaklar, bundan önce o adamı bulmalısın.>

Lisbeth Erika Berger'in Zehirli Kalem dediği adamın neler yaptığını anlattı.

<Peki, benim bu işteki kârım ne?>

Lisbeth birkaç saniye düşündü.

<Dışarı çıktığımda gelip evini yakmayacağım.>

<Yakmayacak mısın?>

<Senden bir şey istediğim her seferde ödedim. Bu benim işim değil. Bir çeşit vergi kesintisi gibi gör.>

<Bak işte, sosyalleşme işaretleri vermeye başladın.>

<Siktir.>

<Olur.>

SMP'nin yazı işlerinin giriş kodlarını yükleyen Lisbeth ICQ'dan çıktı.

Henry Cortez 16.20'de Mikael'i aradı.

"Sanırım kalkacaklar."

"Tamam, biz hazırız."

Sessizlik.

"Birahanenin önünde ayrıldılar. Jonas kuzeye gidiyor. Lottie güneye giden Teleborian'ın peşine takıldı."

Mikael, Monica'ya Vasagatan'da yürüyen Jonas'ı işaret etti. Birkaç saniye sonra da onu takip eden Henry Cortez'i gördüler. Monica arabayı çalıştırdı.

"Kunsgatan'a doğru yürüyor," dedi Henry Cortez.

"Arada mesafe bırak, seni fark etmesin."

"Etraf kalabalık, fark etmez."

Sessizlik.

"Kunsgatan'dan kuzeye doğru yürüyor."

"Kunsgatan'ın kuzeyine," dedi Mikael.

Monica Figuerola vites değiştirip Vasagatan'a döndü, kırmızı ışıkta bir süre durdular.

Kunsgatan'a dönerlerken, "Şimdi neredesiniz?" diye sordu Mikael.

"PUB mağazasının yanındayız. Adımlarını sıklaştırdı,

Drottniggatan'ın kuzeyine yöneldi."

"Drottniggatan'ın kuzeyi," dedi Mikael.

"Tamam," diyen Monica, Klara Norra'ya doğru hatalı bir dönüş yaparak Olof Palme Sokağı'na girip Sveavägen'a yöneldi. Caddenin öteki tarafında da Henry Cortez yürüyordu.

"Doğuya döndü..."

"Tamam, sizi görüyoruz."

"Holländargatan'a dönüyor... Dikkat... Araba... Kırmızı Audi."

"Araba," diyen Mikael, Henry Cortez'in verdiği plaka numarasını aceleyle kaydetti.

"Ne tarafa park etmiş?" diye sordu Monica.

"Güneye dönük," dedi Cortez. "Olof Palme Sokağı'ndan önünüze çıkacak... Şimdi."

Monica Figuerola, kırmızı ışıkta geçmeye çalışan birkaç yayaya sinyal yakıp elini kolunu sallayarak Drottniggatan'dan geçti.

"Teşekkürler, Henry. O artık bizim."

Kırmızı Audi, Sveavägen'de güneye doğru ilerliyordu. Monica, bir yandan direksiyonu tutarken diğer yandan cep telefonunu çıkarıp bir numarayı aradı.

Henry Cortez'in verdiği plaka numarasını söyleyerek kime ait olduğunu araştırmalarım istedi.

"Jonas Sandberg, 1971 doğumlu. Ne dedin... Helsingörsgatan, Kista. Teşekkürler."

Mikael, Monica'nın aldığı bilgileri not etti.

Artillerigatan'a giren kırmızı Audi, askerî müzenin biraz uzağına park etti. Sokağın karşısına geçerek, 1890'lı yıllardan kalma

binalardan birine girdi.

Monica, göz ucuyla Mikael'e baktı.

Jonas Sandberg, başbakanla toplantı yaptıkları binanın birkaç blok uzağındaki bir binaya girmişti.

"İyi iş," dedi Monica Figuerola.

Lottie Karim, Mikael'i arayarak Peter Teleborian'ın Kungsholmen'e, Emniyet Genel Müdürlüğü'ne gittiğini haber verdi.

"Emniyet Müdürlüğü mü? Cumartesi akşamı saat 17.00'de?" dedi Mikael.

Monika ile Mikael birbirlerine baktılar. Monica birkaç saniye düşündükten sonra cep telefonunu çıkarıp Cinayet Masası Komiseri Jan Bublanski'yi aradı.

"Merhaba, ben Monica, SÄPO'dan. Bir süre önce görüşmüştük."

"Ne istiyorsun?" dedi Bublanski.

"Hafta sonu nöbetçin var mı?"

"Sonja Modig," dedi Bublanski.

"Bir şey isteyecektim. Emniyet Müdürlüğü'nde mi?"

"Sanmam. Cumartesi akşamı, hava da çok güzel."

"Savcı Ekström'ün odasının olduğu koridorda bir iş yapmak için ona ya da araştırma grubundan birine ulaşabilir misin? Savcının şimdi kimle toplantı yaptığını merak ediyorum da."

"Toplantı mı?"

"Açıklamaya vaktim yok, şimdi bir ziyaretçisi var mı bilmek istiyorum. Varsa kim?"

"Amirim olan bir savcıyı ispiyonlamamı mı istiyorsun?"

Monica omuzlarını silkerek, "Evet," dedi.

"Tamam," diyen Bublanski, telefonu kapattı.

Sonja Modig, Emniyet Müdürlüğü'ne Bublanski'nin korktuğu kadar uzak bir yerde değildi. Kocasıyla birlikte, Vasastan'da oturan bir kadın arkadaşının evinin balkonunda kahve içiyorlardı. Sonja'nın anne babası hafta sonunda torunlarını aldıktan sonra, eski günlerdeki gibi, kocasıyla baş başa yemek yiyip sinemaya gitmeyi planlamışlardı.

Bublanski ne istediğini anlattı.

"Peki, Ekström'ün odasına hangi bahaneyle paldır küldür gireceğim?"

"Niedermann soruşturmasındaki son gelişmelerle ilgili bir rapor sözü vermiştim, ama unuttum. Çalışma masamda duruyor."

"İyi o zaman," dedi Sonja Modig.

Kocasıyla arkadaşına döndü.

"Merkez'e gitmek zorundayım. Arabayı alıyorum. Bir saate kadar dönerim."

Kocası ve arkadaşı iç çektiler.

"Aslında nöbetçiyim," diye ekledi Sonja özür diler gibi.

Arabasını Bergsgatan'a park edip Emniyet Müdürlüğü'ne girdi. Bublanski'nin odasına çıkıp, polis katili Ronald Niedermann avı hakkında tutulan üç A4 sayfasından ibaret raporu aldı. *Dişe dokunur bir şey değil.*

Merdivenlerden bir kat yukarı çıktı, Ekström'ün odasının olduğu koridorda durdu. Emniyet Müdürlüğü bu yaz akşamında neredeyse bomboştu. Sessiz adımlarla Ekström'ün odasına doğru gidip kapısının önünde durdu. İçeriden sesler geliyordu, dudaklarını ısırdı.

Birdenbire cesaretini kaybetti, normal durumda kapıyı çalar,

Merhaba hâlâ burada mısınız? diyerek içeri dalardı. Şimdi bu ona pek doğru gelmiyordu.

Etrafına baktı.

Bublanski onu niçin aramıştı? Bu toplantı da neyin nesiydi?

Koridora göz gezdirdi. Ekström'ün odasının tam karşısında on kişilik bir konferans salonu vardı. Daha önce burada seminerler vermişti.

Konferans odasına girip kapıyı sessizce kapattı. Storlar kapalıydı. Koridora bakan cam duvarlar perdeyle kaplı, oda karanlıktı. Bir sandalye çekip oturdu, perdeyi biraz aralayıp koridora bakmaya başladı.

Huzursuzdu. Eğer biri kapıyı açıp içeri girerse, niçin orada olduğunu açıklayamazdı. Telefonunu çıkarıp ekrandaki saate baktı, altıya geliyordu. Telefonu sessize aldı, sandalyenin arkasına yaslanıp Ekström'ün odasını izlemeye başladı.

Akşam saat yedide Plague, Lisbeth Salander'i tıkladı.

<*Tamam, SMP'nın yöneticisindeyim.*>

<*Nerede?*>

Plague, bir http adresi yükledi.

<*24 saatte bu işi yapamayız. Bu 18 kişinin elektronik posta adresine ulaşsak bile, ev bilgisayarlarını hacklememiz günler alır. Cumartesi akşamı, birçoğu internete bile bağlı değildir.*>

<*Plague, sen ev bilgisayarlarına yoğunlaş, SMP bilgisayarlarını ben kontrol ederim.*>

<*Ben de böyle düşündüm. Senin el bilgisayarın biraz yetersiz. Özelikle dikkat etmemi istediğin biri var mı?*>

<*Hayır, hepsini kontrol et.*>

<*Tamam.*>

<*Plague... *>

<*Evet?*>

<*Eğer, yarın sabaha kadar bir şey bulamazsak, senin devam etmeni istiyorum.*>

<*Tamam.*>

<*O zaman sana ödeme yaparım*>

<*Boş ver, eğlenceli bir şey.*>

ICQ'dan çıkan Lisbeth, Plague'in yüklediği http adresinden, *SMP*'nin bütün yöneticilerini indirdi. Önce Peter Fleming nette mi diye kontrol etti. Değildi. Onun kimliğini kullanarak, *SMP*'nin e-posta sunucusuna girdi. Böylece çok önce silinmiş e-postalar da dâhil, bütün e-postaları okuyabilecekti.

İşe, *SMP*'nin gece yöneticilerinden 43 yaşındaki Ernst Teodor Billing'in e-postalarıyla başladı. Her e-postaya iki saniye bakıyordu. E-postaların kimden geldiğini ve içeriklerini anlaması için bu yeterliydi. Birkaç dakika sonra *SMP*'nin rutin e-postalarını ve ilginç olmayan e-postaları ayırt etmeyi öğrendi. Bunları hızla geçiyordu.

Üç ay öncesine kadarki bütün e-postaları inceledi. Daha sonra ay ay atlayarak yalnızca e-posta başlıklarına baktı. Yalnızca ilginç bulduklarım okudu. Ernst Billing, Sofia adında bir kadınla çıkıyor ve kadına karşı hoş olmayan bir üslup kullanıyordu. Ama bu üslubu yalnızca bu kadına karşı değil, muhabirlere, tasarımcılara ve diğer çalışanlara karşı da kullanıyordu. Ama kız arkadaşına karşı kullandığı dil yine de ürkütücüydü. *Lanet şişko, koyun kafa, amcık*. Bir saatlik incelemeden sonra, Billing'in e-postalarını kapatıp listeden sildi. Arkasından hukuk redaksiyonunun kulağı kesiklerinden 51 yaşındaki

Lars Örjan Wollberg'in e-postalarını incelemeye başladı.

Torsten Edklinth, Kungsholmen'deki Emniyet Genel Müdürlüğü binasına cumartesi akşamı saat yedi buçukta geldi. Onu Monica Figuerola ile Mikael Blomkvist bekliyorlardı. Bir önceki günkü konferans odasındaydılar.

Edklinth, Blomkvist'in bu koridora girmesine izin vererek birtakım iç kuralları çiğnediğinin ve ince bir buz üzerinde yürüdüğünün farkındaydı. Monica'nın kendi inisiyatifiyle Blomkvist'i buraya getirmeye hakkı yoktu. Çalışanların eşleri bile bu koridora giremezler, koridorun önündeki merdiven aralığında beklerlerdi. Üstelik Blomkvist gazeteciydi. Bundan sonra Blomkvist Yalnızca Fridhemsplan'daki geçici büroya gelebilecekti.

Aslında bu koridora özel davetli ziyaretçiler girebiliyordu; yabancı misafirler, araştırmacılar, akademisyenler, geçici danışmanlar... Hoş, Edklinth de Blomkvist'e geçici danışmanlık görevi vermişti. Ayrıca bütün o güvenlik tantanaları laftan ibaretti. Bazen herhangi biri için güvenlik izni verilebiliyordu. Eğer Edklinth'e bir eleştiri yöneltilirse o da Blomkvist'e güvenlik izni verdiğini söyleyebilirdi.

Yani işler ters giderse.

Edklinth, koltuğa oturup Figuerola'ya baktı.

"Bu buluşmadan nasıl haberdar oldunuz?"

"Saat dörde doğru Blomkvist aradı," dedi Monica gülümseyerek.

"Sen nereden öğrendin?"

"Bir kaynaktan tüyo aldım," dedi Mikael.

"Bundan Teleborian'ı izlettiğin sonucunu çıkarabilir miyim? "

Monica Figuerola, başını iki yana salladı.

"Önce ben de böyle düşünmüştüm," dedi sanki Mikael orada yokmuş gibi, kırılgan bir sesle. "Ama değil. Eğer biri, Blomkvist'in talimatıyla Teleborian'ı izlemiş bile olsa, onun Jonas Sandberg'le buluşacağını bilemezdi."

Edklinth yavaşça başını salladı.

"Peki... Geriye ne kalıyor? Yasa dışı telefon dinleme ya da benzer bir şey mi?"

"Hiç kimseyi yasa dışı dinletmediğim konusunda seni temin edebilirim. Böyle bir şeyin yapılabildiğini bile bilmiyorum," diyen Blomkvist orada olduğunu hatırlattı. "Gerçekçi olun, yasa dışı dinleme işini yalnızca devlet yapar."

Edklinth dudaklarını büzdü.

"Yani toplantı haberini nereden aldığını söylemek istemiyorsun."

"Söyledim ya, bir kaynak tüyo verdi. Kaynağımı gizlemek zorundayım. Biz tüyonun sonuçlarına yoğunlaşsak nasıl olur?"

"Bulmaca çözmekten hoşlanmam," dedi Edklinth, "Ama ne yapalım. Elimizde ne var?"

"Adı, Jonas Sandberg," dedi Monica. "SAS komandosu eğitimi almış. 1990 yılında Polis Akademisi'nden mezun olmuş. Önce Uppsala, sonra Södertalje'de çalışmış."

"Sen de Uppsala'dan geliyorsun."

"Evet, ama aramızda yıl farkı var. Ben Uppsala'ya geldiğimde o Södertälje'ye atanmıştı."

"İyi, devam et."

"1998 yılında SÄPO'nun Karşı Casusluk Servisi'ne atanmış. 2000 yılında gizli bir görevle yurt dışına gönderilmiş. Elimizdeki resmî kayıtlara göre Madrid'de elçilikte çalışmış. Elçiliği aradım. Jonas

Sandberg'in kim olduğunu bilmiyorlar."

"Tıpkı Mårtensson gibi. Yani resmî olarak atanmış göründüğü yerde değil."

"Bu tür şeyleri örgütleme ve denetleme imkânı olan tek kişi özel kalem müdürü."

"Bu gibi durumlarda her şey arapsaçına döner. Biz bütün dikkatimizi bu yöne çevirdiğimizden fark ettik. Eğer birileri sorun çıkarırsa hemen gizlilik ya da terörist tehdidi bahanesine sığınırlar."

"Bütçeyi kontrol edebiliriz."

"Finans müdürü mü?"

"Belki."

"Peki, başka?"

"Jonas Sandberg, Sollentuna'da oturuyor. Bekâr. Ama bir öğretmenden çocuğu var. Poliste kaydı yok. İki silah ruhsatı almış. Düzenli bir hayatı var, içkiden uzak duruyor. Tek eksisi 1990 yılında Evangelist, Hayatın Sözü teşkilatına üye olması."

"Bunu nereden öğrendin?"

"Uppsala'daki eski amirimle konuştum. Sandberg'i çok iyi tanıyor."

"Peki, Hıristiyan bir SAS komandosu, iki silahı ve bir çocuğu var. Başka?"

"Kimliğini daha üç saat önce açığa çıkardık, bu kadar kısa bir süre için iyi iş."

"Artillerigatan'daki ev hakkında ne biliyoruz?"

"Henüz çok şey değil. Stefan, imar işlerinden araştırmış, binanın çizimi elimizde, 1890'dan kalma. Altı katta 22 daire var. Bahçesinde de sekiz daireli bir bina. Kimlerin oturduğunu kontrol ettim, dikkat çeken bir şey yok. Binada oturanlardan yalnızca iki kişi ceza almış."

"Kimler?"

"Biri, giriş katında oturan Lindström, 63 yaşında. 1970 yılında sigorta sahtekârlığından mahkûm olmuş. Üçüncü katta oturan 47 yaşındaki Wittfelt ise, eski karısını dövmekten ceza almış."

"Hımm."

"Binadakiler orta sınıftan. Yalnızca bir daire soru işareti."

"Niye?"

"En üst kattaki daire, 11 odalı. Bellona AB diye bir şirketin."

"Ne iş yapıyorlar?"

"Tanrı bilir. Piyasa analizi yapıyorlar. Yıllık ciroları 30 milyon kron civarında. Bütün yöneticileri yurt dışında oturuyor."

"Bak sen!"

"Bak sen ne?"

"Bak sen işte. Devam et."

O anda Mikael'in yalnızca Stefan diye bildiği memur içeri girdi.

"Merhaba, patron," diyerek Torsten Edklinth'i selamladı.

"Çok hoş şeyler öğrendim. Şu Bellona'nın dairesini inceledim."

"Ee?" dedi Monica Figuerola.

"1970 yılında kurulan şirket, bu daireyi önceki sahibi, 1917 doğumlu Kristina Cederholm'den, yok pahasına satın almış."

"Öyle mi?"

"SÄPO kurulduğunda P. G. Vinge'yle kavga eden kovboy Hans Wilhelm Francke'nin eşi."

"Güzel," dedi Torsten Edklinth, "Çok güzel. Monica, o binanın

etrafım 24 saat kontrol etmenizi istiyorum. Telefonlarını araştırın, içeri kim giriyor kim çıkıyor, binanın önüne hangi arabalar gelip gidiyor, hepsini kaydedin."

Edklinth gözucuyla Mikael Blomkvist'e baktı. Sanki bir şey söyleyecekmiş de kendisini engelliyormuş gibiydi.

"Bilgi akışından memnun musun?" dedi sonunda.

"Şikâyetim yok. Peki, sen *Millennium*'un katkılarından memnun musun?"

Edklinth yavaşça başını salladı.

"Bu işten dolayı başımın belaya gireceğini biliyorsundur," dedi.

"Bu bela benden gelmez. Burada edindiğim her bilginin kaynağı gizli. Yalnızca gerçekleri yazacağım ve bilgilerimin kaynağını söylemeyeceğim. Bunları baskıya vermeden önce seninle gayriresmî bir söyleşi yapacağım. Eğer cevap vermek istemezsen, Yalnızca yorum yok dersin. Servis hakkında özel bir fikrin varsa bunu metne ekleyebilirsin, buna sen karar vereceksin."

Edklinth başını salladı.

Mikael memnundu. Birkaç saatte Servis fiziki bir biçim almıştı. Bu müthiş bir gelişmeydi.

Savcı Ekström'ün odasındaki toplantının uzaması Sonja Modig'i çok öfkelendirmişti. Konferans masasının üzerinde bulduğu bir maden suyunu içti. Kocasını iki defa arayarak geç geleceğini söyledi ve eve döner dönmez güzel bir gece geçirmesini sağlayarak, bunu telafi edeceğine söz verdi. Huzursuzlanmaya başlamıştı, kendini bir hırsız gibi hissediyordu.

Toplantı akşam saat yedi buçukta bitti. Ekström'ün kapısı açılıp, Hans Faste dışarı çıktığında, Modig onu görmeyi beklemediğinden

şaşırdı. Faste'yi Teleborian, onu da daha önce hiç görmediği kır saçlı bir adam izledi. En arkadan Ekström çıktı, ceketini giyip kapısını kilitledi.

Sonja Modig cep telefonunu çıkarıp perdelerin arasındaki açıklıktan alçak çözünürlükte iki fotoğraf çekti. Odadan çıkanlar bir süre kapının önünde bekledikten sonra koridorda ilerlemeye başladılar,

Konferans odasının önünden geçerlerken, soğuk terler döken Sonja Modig, yere çökerek nefesini tuttu. Ancak koridor kapısının kapandığını duyduğunda derin bir nefes aldı. Dizlerinin bağı çözülmüştü.

Bublanski akşam sekizi geçerken, Monica Figuerola'yı aradı.

"Ekström'ün toplantı yapıp yapmadığını merak ediyordun."

"Evet," dedi Monica.

"Toplantıdan şimdi çıktılar. Toplantıda Ekström, Doktor Peter Teleborian, daha önce benim ekipte çalışan Hans Faste ve tanımadığımız yaşlı bir adam varmış."

"Bir saniye," diyen Monica Figuerola, eliyle telefonun mikrofonunu kapatarak odadakilere döndü.

"Attığımız serseri kurşun hedefi buldu. Teleborian doğrudan Savcı Ekström'ün yanına gitmiş."

"Orada mısın?"

"Özür dilerim. Üçüncü adamın eşkâli var mı?"

"Daha da iyisi var, onun bir fotoğrafını postalıyorum."

"Fotoğraf. Harika! Sana bir hizmet borçluyum."

"Neler döndüğünü anlatmanız yeter."

"Sizi tekrar arayacağım."

Odaya bir süre sessizlik çöktü.

"Evet," dedi Edklinth sonunda. "Teleborian önce Servis'le buluşuyor, arkasından da Savcı Ekström'ün yanına gidiyor. Çevirdikleri dolapları öğrenmek için neler vermezdim ki."

"Bunu bana sorabilirsin," dedi Mikael Blomkvist.

Edklinth ile Figuerola ona baktılar.

"Bir ay sonra başlayacak mahkemede Lisbeth Salander'i bir yere kapatmak için çizdikleri stratejinin detaylarını görüştüler."

Ona uzun uzun bakan Monica Figuerola, yavaşça başını salladı.

"Bu bir tahmin," dedi Edklinth. "Tabii eğer gaipten haber alma gibi bir yeteneğin yoksa."

"Tahmin değil," dedi Mikael. "Salander hakkında verilecek adli tıp raporunun ayrıntılarını görüşmek için buluştular. Teleborian o raporu yeni bitirdi."

"Boş laf, Salander'i daha muayene bile etmediler."

Mikael omuzlarını silkip bilgisayar çantasının içinden birtakım kâğıtlar çıkarttı.

"Teleborian bu işi daha önce de yaptı, işte adli tıp raporunun son versiyonu. Sizin de gördüğünüz gibi altına mahkemenin başlayacağı günün tarihi atılmış."

Edklinth ile Figuerola, Mikael'in önlerine koyduğu kâğıtları incelediler. Önce birbirlerine sonra da Mikael'e baktılar.

"Bunu nereden buldun?" dedi Edklinth.

"Üzgünüm, gizli kaynak," dedi Mikael Blomkvist.

"Blomkvist... Birbirimize güvenmek zorundayız, bizden bilgi saklamamalısın. Bu tür başka sürprizlerin de var mı?"

"Elbette birtakım sırlarım var. Anladığım kadarıyla siz de bana SÄPO'daki belgelerinizi kontrol edebilmem için açık çek vermediniz. Öyle değil mi?"

"İkisi aynı şey değil."

"Hayır, aynı şey. Şimdi yaptığımız bir tür iş birliği, tıpkı senin dediğin gibi birbirimize güvenmeliyiz. Ben, araştırmaya katkı sağlayacak, Servis'i ve işlediği suçları açığa çıkarmaya yardımcı olacak hiçbir bilgiyi saklamıyorum. Daha önce, Björck ile Teleborian'ın, 1991 yılında birlikte suç işlediklerini gösteren belgeyi size verdim. Şimdi de aynı şeyi yaptıklarını söylüyorum, elimdeki belge de bunu gösteriyor."

"Ama sakladığın şeyler var..."

"Elbette var. Ya iş birliğinden vazgeçersin ya da buna katlanırsın."

Monica Figuerola soruna diplomatik bir müdahalede bulundu.

"Özür dilerim, ama bu Ekström'ün Servis'e çalıştığını mı gösteriyor?"

"Bilemiyorum," dedi Mikael. "Ama daha çok Servis'in ondan faydalandığını düşünüyorum. Kariyer düşkünü, biraz aptal, ama namuslu bir adam. Bir kaynağım, Lisbeth Salander kaçakken, Teleborian'ın onun hakkında ürettiği yalanları Ekström'ün yuttuğunu söyledi."

"Yani onu manipüle etmek kolay diyorsun?"

"Kesinlikle. Hans Faste de Lisbeth Salander'in lezbiyen-satanist olduğuna inanan bir aptal."

Erika Berger, Saltsjöbaden'deki villasında yalnız başına oturuyordu. Felç olmuş gibiydi, kendini hiçbir işe veremiyordu. Her an birinin arayıp, internette bir sitede fotoğraflarının yayınlandığını söylemesini bekliyordu.

Düşünceleri dönüp dolaşıp Lisbeth Salander'e yöneliyor ve ona umut bağlamasını gülünç buluyordu. Salander, Sahlgrenska Hastanesi'nde bir odaya kapatılmıştı. Ziyaretçi yasağı vardı, günlük gazete bile okuyamıyordu. Ama çok becerikli bir kızdı. Bir odada tecrit edilmesine rağmen Erika Berger'in ICQ'suna girmiş, arkasından da telefonla aramıştı. Daha önce de tek başına Wennerström imparatorluğunu çökerterek, *Millennium* dergisini kurtarmıştı.

Susanne Linder akşam sekizde kapısını çaldığında, sanki odasına ateş edilmişçesine ürperdi Erika.

"Merhaba Berger, karanlıkta oturmuş, böyle kederli kederli neler düşünüyorsun?"

Erika ışıkları yaktı.

"Merhaba, ben bir kahve yapayım."

"Ben yaparım, yeni bir şey var mı?"

Olmaz mı? Lisbeth Salander benimle iletişime geçip bilgisayarımın kontrolünü ele geçirdi. Daha sonra telefonla arayarak Jonas diye birinin merkez istasyonda Teleborian'la buluşacağını bildirdi.

"Hayır, yeni bir şey yok," dedi. "Ama seninle fikir jimnastiği yapmak istediğim bir şey var."

"Tamam."

"Peşimdekinin sapık değil de, tanıdık çevremden beni taciz etmek isteyen biri olabileceği tezine ne dersin?"

"Aradaki fark ne?"

"Benim tanımadığım, ama bana kafayı takmış birine sapık denilir. Diğer durumdaysa intikam hırsıyla benim hayatımı mahvetmek isteyen biri var demektir."

"İlginç bir yaklaşım. Buraya nereden vardın?"

"Ben... Bu konuyu bugün bir kadınla tartıştım, adım verememem. Ama o bir sapığın tehdit tarzının farklı olacağım iddia etti. Bana kafayı takmış bir sapığın kültür sayfasından Eva Carlsson'a kesinlikle e-posta göndermeyeceğini söyledi. Bu, sapık profiline uymuyormuş."

"Mantıklı bir yaklaşım. Biliyor musun ben şu e-postaları hiç okumadım. Görebilir miyim?"

Erika, dizüstü bilgisayarım çıkarıp mutfak masasının üzerine koydu.

Mikael Blomkvist, Monica Figuerola'nın nezaretinde Emniyet Müdürlüğü'nden çıktı. Saat akşamın dokuzuna geliyordu. Bir gün önce olduğu gibi park yerinde durdular.

"İşte yine buradayız. Eve gidip çalışmak mı, yoksa benimle gelip sevişmek mi istersin?"

"Hımm..."

"Mikael, kendini baskı altmda hissetme. Eğer çalışman gerekiyorsa git çalış."

"Biliyor musun, Figuerola, sen felaket bağımlılık yapıyorsun."

"Ve sen hiç kimseye bağlanmak istemiyorsun, bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır, öyle değil. Ama bu akşam mutlaka konuşmam gereken biri var, biraz zaman alır. Ben dönmeden sen uyumuş olursun."

Monica başını salladı.

"Görüşürüz."

Monica'yı yanağından öpüp otobüs durağına yürüdü.

"Blomkvist!" diye bağırdı Monica arkasından.

"Evet."

"Yarın sabahta işe gitmeyeceğim. Eğer yetişirsen kahvaltıya gel."

21. BÖLÜM

4 HAZİRAN, CUMARTESİ - 6 HAZİRAN, PAZARTESİ

Lisbeth Salander, Haber Müdürü Anders Holm'ün e-posta trafiğini kontrol ederken burnuna kötü kokular gelmeye başlamıştı. 58 yaşında, Lisbeth'in şüpheliler listesinin dışındaydı, ama Erika Berger'le gırtlak gırtlağa geldiğini gördüğünden onu da incelemeye almıştı. Adam tam bir entrikacıydı. İnsanları birbirlerine şikâyet ediyor, kimin işini yapmadığını ya da ne kadar boktan yaptığını anlatıyordu.

Holm'ün Erika Berger'den hoşlanmadığı ve bu *cadı karı*nın söylediği ya da yaptığı şeylerle fazlasıyla ilgilendiği ortadaydı. İşiyle ilgili olmayan sitelerde dolaşmıyordu. Eğer giriyorduysa da, iş dışında ve başkalarının bilgisayarıyla yapıyor olmalıydı.

Lisbeth onu Zehirli Kalem adaylarının arasına kaydetti, ama birinci sıralarda değildi. Holm'ün Zehirli Kalem olacağına niçin inanmadığını bir süre düşündükten sonra, adamın çok kibirli olduğuna ve anonim e-postalar gönderme gibi ara yollara sapmayacağına karar verdi. Eğer Erika Berger'e "orospu" diyecekse bunu açıkça söylerdi. Üstelik gecenin bir yarısı, Erika Berger'in evine kadar gidip penceresine taş atacak birine benzemiyordu.

Saat on civarında Erika'nın işine ara verip *Aptallar_Masası*'na girdi. Blomkvist hâlâ bir şey yazmamıştı. Biraz öfkelenerek Mikael'in neler yaptığını düşündü. Teleborian'ın buluşmasına yetişebilmiş miydi?

Sonra *SMP*'nin bilgisayarlarına döndü.

Bir sonraki isme geçti. Bu, spor sayfasının yayın yönetmeni yardımcısı, 29 yaşındaki Claes Lundin'di. E-postasını açar açmaz durdu, alt dudağını ısırdı. Lundin'den çıkıp Erika Berger'in e-posta adresine döndü.

Geriye doğru incelemeye başladı. E-posta adresi 2 Mayıs'ta açıldığı için liste o kadar kabarık değildi. İlk gelen mesajlar Yayın Yönetmeni Yardımcısı Peter Fredriksson'un gönderdiği hatırlatma notlarıydı. İlk günler birçok insan mesaj göndererek Erika'ya yeni işinde başarılar dilemişti.

Lisbeth, Erika Berger'e gelen her e-postayı dikkatle okudu. Haber Müdürü Anders Holm'den gelen mesajların daha ilk günden itibaren nasıl düşmanca bir ton taşıdığını fark etti. Hiçbir konuda anlaşamadıkları ortadaydı, Holm saçma sapan e-postalar göndererek Erika'nın işini zorlaştırıyordu.

Reklamları, spamleri ve gazete haberiyle ilgili raporları atladı. Bütün dikkatini kişisel sayılabilecek yazışmalara verdi. Bütçe hesaplarını, reklam ve pazar araştırmalarını, giderleri azaltmak için personel çıkartmayı öneren mali işler sorumlusu Christer Sellberg'le yazışmalarını okudu. Bu konuda Erika Berger'le ciddi bir kavgaya tutuşmuşlardı. Hukuk sayfası yöneticisi, Erika Berger'in özel bir görev verdiği stajyer Jonas Frisk'le ilgili rahatsız edici bir e-posta göndermişti. Hoş geldin mesajları bir tarafa bırakılırsa, yönetici düzeyindeki hiçbir meslektaşının Erika'nın önerilerine sıcak bakmadığı ortadaydı.

Okuduğu e-postaları bir süre kafasından geçiren Lisbeth, bir istatistik çıkarttı. Erika'nın pozisyonunu sarsmaya çalışmayan, *SMP*'nin yönetici pozisyonunda Yalnızca dört kişi vardı: Yönetim Kurulu Başkanı Borgsjö, Yayın Yönetmeni Yardımcısı Peter Fredriksson, Baş Sayfa Sorumlusu Gunnar Magnusson ve Kültür Sayfası Şefi Sebastian Strandlund.

SMP'*dekiler kadın diye bir şeyin farkındalar mı? Bütün şefler erkek*.

Erika'nın en az yazıştığı, kültür sayfası şefiydi. Erika, *SMP*'de işe başladığından beri Sebastian Strandlund'la yalnızca iki e-posta alışverişinde bulunmuştu. En sıcak ve en sempatik mesaj Magnusson'dandı.

Borgsjö, kendini özlü ve veciz ifade ediyordu. Diğer yöneticiler açıkça muhaliftiler.

Bu adamlar Erika Berger'i ne halt etmeye işe almışlar ki, tek amaçları kadını yerle bir etmek gibi görünüyor.

Görüldüğü kadarıyla, Erika'ya en yakın kişi Peter Fredriksson'du. Erika'nın gölgesi gibiydi. Toplantılar düzenliyor, sabah raporlarını yazıyor, haber metinleri ve sorunlar hakkında Erika'ya brifing veriyor, işlerin yürümesini sağlıyordu.

Her gün birbirlerine düzinelerce e-posta gönderiyorlardı.

Lisbeth, Peter Fredriksson'un Erika'ya gönderdiği e-postaları tek tek okudu. Erika'nın aldığı kararlara, nedenlerini yazarak, yalnızca birkaç kez itiraz etmişti. Erika'nın, bu itirazları genellikle kabul edip kararlarını değiştirdiğine bakılırsa Fredriksson'a büyük güveni vardı. Erika'ya karşı düşmanca bir tutumu yoktu. Bununla birlikte Erika'yla kişisel ilişkisi olduğuna dair en küçük bir imaya rastlamadı Lisbeth.

Erika Berger'in e-posta sayfasından çıktı ve bir süre düşündü.

Arkasından da Peter Fredriksson'un hesabına girdi.

Plague önemli bir gelişme kaydetmeden *SMP*'de çalışan birkaç kişinin ev bilgisayarlarında at koşturuyordu. Haber Müdürü Anders Holm, işteki bilgisayarını hatta bağlı tuttuğundan, onun bilgisayarına istediği zaman girip çıkabiliyordu. Holm'ün kişisel bilgisayarları,

Plague'in şimdiye kadar hacklediği en sıkıcı bilgisayarlardı. Bununla birlikte Lisbeth Salander'in ona ilettiği 18 isimde başarısızlığa uğramıştı. Bunun en temel nedeni hiçbirinin cumartesi akşamı internete bağlanmamasıydı. Bu imkânsız görevden artık sıkılmaya başlamıştı ki akşam on buçukta Lisbeth'ten sinyal aldı.

<Ne?>

<Peter Fredriksson.>

<Ee?>

<Başkalarını siktir et. Yalnızca onunla ilgilen.>

<Niçin?>

<Bir his.>

<Bu zaman alabilir.>

<Kestirme bir yol var. Fredriksson yayın yönetmeni yardımcısı. SMP'de neler olup bittiğini evinden izleyebilmek için Integrator diye bir programla çalışıyor. >

<Integrator hakkında hiçbir şey bilmiyorum.>

<Birkaç yıl önce yazılmış küçük bir program. Artık kullanılmıyor. Integrator'da bir yazılım hatası var, Hacker Cumhuriyetinin arşivlerinde bulabilirsin. Teorik olarak bu programı tersine çevirip işteki bilgisayarından evdeki bilgisayarına girebilirsin.>

Plague iç çekti, boynuz kulağı geçmişti.

<Tamam, deneyeceğim.>

<Eğer bir şey bulursan ve ben hatta değilsem... Kalle Blomkvist'e ilet.>

Mikael Blomkvist, Lisbeth Salander'in dairesine döndüğünde saat

gecenin on ikisine yaklaşıyordu. Yorgundu, önce bir duş alıp kahve suyu koyduktan sonra Lisbeth Salander'in ICQ'sunu tıkladı.

<Nihayet.>

<Özür dilerim.>

<Son yirmi dört saattir neredesin?>

<Gizli bir ajanla seviştim ve Jonas'ı takip ettim.>

<Buluşmaya yetiştin mi?>

<Evet, Erika'ya tüyo vermişsin???>

<Sana ulaşmanın tek yolu bu. >

<Çok zekice.>

<Yarın cezaevine götürüyorlar.>

<Biliyorum.>

<Plague seni bilgilendirecek.>

<Harika.>

<Geriye yalnızca final kalıyor.>

Mikael kendi kendine başını salladı.

<Sally... Elimizden geleni yapacağız.>

<Biliyorum. Ne yapacağı kestirilemeyen birisin.>

<Sende de şeytan tüyü var.>

<Bilmem gereken başka bir şey var mı?>

<Hayır.>

<O zaman internette yapacağım son bir şey kaldı.>

<Tamam, kendine iyi bak.>

Susanne Linder pazar sabahı, kulaklığından gelen bip sesiyle irkilerek uyandı. Erika Berger'in villasının alt katına yerleştirdiği hareket alarmı işaret vermişti. Kollarına dayanarak doğrulup saate baktı, 05.23'tü. Sessizce yataktan kalktı, kot pantolonunu, tişörtünü ve spor ayakkabılarını giydi. Arka cebine göz yaşartıcı spreyi sokup yaylı copunu eline aldı.

Ayaklarının ucuna basarak Erika Berger'in yatak odasının kapısına gitti. Kapalı olup olmadığını kontrol etti.

Merdivenlerin başında durup sesleri dinledi. Birden zayıf bir ses duydu ve aşağıda bir hareket fark etti. Merdivenleri sessizce indi, holde durup kulak kabarttı.

Mutfakta bir sandalyenin çekildiğini duydu. Copuna sıkıca sarıldı, dikkatle mutfak kapısına doğru yürüdü. Mutfak masasının başında kel kafalı, tıraşsız bir adam oturmuş, portakal suyu içerek *SMP*'yi okuyordu. Susanne Linder'in varlığını hissederek başını kaldırdı.

"Sen de kimsin?"

Susanne Linder rahatlayarak kapının pervazına yaslandı.

"Sanırım siz Greger Backman'sınız. Merhaba, adım Susanne Linder."

"Öyle mi, o elinizdeki copu başıma mı indireceksiniz, yoksa oturup bir bardak portakal suyu içmek ister misiniz?"

"İkinci seçeneği tercih ederim," diyen Susanne, elindeki copu masaya bıraktı. "Yani portakal suyunu."

Greger Backman uzanıp bir bardak alarak portakal suyuyla doldurdu.

"Milton Security'de çalışıyorum," dedi Susanne Linder. "Sanırım benim niçin burada olduğumu eşinizden dinlemeniz daha iyi olur."

Greger Backman ayağa kalktı.

"Erika'ya bir şey mi oldu?"

"Onun bir şeyi yok. Ama tatsız bir şeyler oldu. Paris'teyken size ulaşmaya çalıştık."

"Paris mi? Ben Helsinborg'daydım."

"Öyle mi? Özür dilerim. Eşiniz Paris'te olduğunuzu sanıyordu."

"Paris'e gelecek ay gideceğim."

Greger merdivenlere doğru yürüdü.

"Yatak odasının kapısı kilitli, açmak için şifresini tuşlamalısınız."

"Şifre mi?"

Susanne, ona üç haneli şifreyi söyledi. Greger merdivenleri koşarak çıktı. Susanne uzanarak onun bıraktığı *SMP*'yi aldı.

Doktor Anders Jonasson, pazar sabahı saat onda, Lisbeth'in odasına girdi.

"Merhaba, Lisbeth."

"Merhaba."

"Seni uyarmaya geldim, öğle üzeri polisler gelecek."

"İyi."

"Endişelenmiş gibi görünmüyorsun."

"Hayır."

"Sana bir hediyem var."

"Hediye mi? Niçin?"

"En ilginç hastam olduğun için."

"Öyle mi?" dedi Lisbeth.

"Anladığım kadarıyla DNA ve genetik konularına ilgi duyuyorsun."

"Bu dedikoduyu kim yaptı... Sanırım şu psikolog."

Anders Jonasson başını salladı.

"Eğer cezaevinde canın sıkılırsa... DNA araştırmalarındaki son durumu anlatıyor."

Lisbeth'e Tokyo Üniversitesi'nden Yoshito Takamura'nın yazdığı *Spirals Mysteries of DNA* adlı tuğla gibi bir kitap uzattı. Lisbeth Salander kitabın ilk sayfasını açtı ve içindekiler bölümüne göz gezdirdi.

"Güzel," dedi.

"Bir gün, benim bile anlayamadığım bu araştırma tezlerini nasıl olup da okuduğunu senden dinlemeyi çok isterim."

Doktor Anders Jonasson odadan çıkar çıkmaz, Lisbeth el bilgisayarını açtı. Son tıklama. *SMP*'nin personel listesinden Peter Fredriksson'un altı yıldır gazetede çalıştığını öğrenmişti. İki defa, uzun süreli hastalık raporu almıştı: 2003'te iki ay, 2004'te de üç ay. Personel dosyalarına göre bunun nedeni psikolojik çöküntüydü. Erika Berger'in selefi Håkan Morander, bir seferinde, Fredriksson'un yayın yönetmeni yardımcılığına uygun olup olmadığını sorgulamıştı.

Laf. Laf. Laf. İlerlemek için somut bir şey yok.

Saat on ikiye çeyrek kala Plague sinyal verdi.

<*Ne var?*>

<*Hâlâ Sahlgrenska'da mısın?*>

<*Tahmin et.*>

<*O.*>

<Emin misin ?>

<Yarım saat önce evden iş yerindeki bilgisayarına girdi. Fırsatı kaçırmayıp ev bilgisayarına daldım. Sabit diskinde, Erika Berger'in taranmış fotoğrafları var.>

<Teşekkürler.>

<Fıstık gibi kadın.>

<Plague...>

<Tamam, tamam ne yapacağım?>

<Fotoğrafları internete koymuş mu?>

<Gördüğüm kadarıyla hayır.>

<Bilgisayarını mayınlayabilir misin?>

<Çoktan yaptım. Eğer internete 20 kb'tan daha büyük bir fotoğraf ya da başka bir şey yüklemeye kalkarsa sabit diski çöker.>

<Güzel.>

<Ben uyumayı düşünüyorum. Başının çaresine bakabilecek misin? >

<Her zamanki gibi.>

Lisbeth ICQ'den çıktı. Saate baktı. Birazdan yemek dağıtmaya başlayacaklardı. Hemen bir e-posta yazıp *Yahoogroup*'taki *Aptallar_Masası*'na gönderdi.

Mikael. Önemli. Hemen Erika Berger'i ara ve ona Zehirli Kalem'in Peter Fredriksson olduğunu söyle.

E-postayı gönderir göndermez koridorda bir hareketlilik duydu, el

bilgisayarını kaldırıp ekranını öptü. Kapattı. Yatağın arkasına, paneldeki boşluğuna yerleştirdi.

"Merhaba, Lisbeth," dedi kapıdan giren Avukat Giannini.

"Merhaba."

"Birazdan polisler seni almaya gelecekler. Elbise getirdim, umarım üzerine uyarlar."

Lisbeth koyu renk şık pantolonlara ve açık renk bluzlara şüpheyle baktı.

Lisbeth Salander'i almaya Göteborg Emniyet Müdürlüğü'nden iki kadın polis geldi. Giannini cezaevine kadar onunla gidecekti.

Hastanenin koridorundan geçerlerken, Lisbeth merakla kendisine bakan personeli başıyla nazikçe selamladı. İçlerinden birkaçı el sallayarak karşılık verdi. Anders Jonasson, danışma masasının yanındaydı. Göz göze gelip selamlaştılar. Lisbeth, koridorun köşesini dönmeden, Jonasson'un odasına yöneldiğini gördü.

Cezaevine götürülene kadar, polislerle tek kelime konuşmadı.

Mikael Blomkvist, pazar sabahı saat yedide bilgisayarını kapatarak çalışmaya son vermişti. Bir süre Lisbeth Salander'in yazı masasında oturup gözlerini önündeki boşluğa dikti.

Daha sonra kalkıp Lisbeth Salander'in yatak odasına giderek kocaman yatağına baktı. Arkasından tekrar çalışma odasına geçti, cep telefonunu açıp Monica Figuerola'yı aradı.

"Merhaba, ben Mikael."

"Merhaba. Çok erkencisin?"

"İşim daha yeni bitti, şimdi gidip yatacağım. Yalnızca bir merhaba demek istedim."

"Telefon açıp yalnızca merhaba diyen erkeklerin aklında başka şeyler vardır."

Mikael güldü.

"Blomkvist, gelip burada uyuyabilirsin."

"Arkadaşlığım sıkıcı olabilir."

"Eh, alışacağız artık."

Mikael bir taksi tutup Pontonjärgatan'a gitti.

Erika Berger, pazar sabahını Greger Backman'la yatakta geçirdi. Seviştiler, konuştular, arada bir de yarım yamalak uyudular. Öğleyin dışarı çıkarak buharlı gemi iskelesine kadar uzun bir yürüyüş yaptılar.

Eve döndüklerinde, "*SMP* bir hataydı," dedi Erika.

"Öyle deme. Tamam, zor bir iş, ama sen bunu zaten biliyordun. Kendini topladığında her şeyi düzeltirsin."

"Sorun iş değil. İşin üstesinden gelirim. Önemli olan bana davranışları."

"Hımm."

"Hoşlanmıyorum. Ama daha birkaç hafta geçmeden istifa edemem."

Mutfak masasının başına sıkıntıyla oturdu, gözlerini huzursuzca önüne dikti. Greger karısını hiç bu kadar çaresiz görmemişti.

Göteborg polisinden bir kadın memur, öğlen saat on iki buçukta, Salander'i Marcus Erlander'in odasına soktuğunda, Hans Faste, Lisbeth'le ilk defa yüz yüze gelmiş oldu.

"Ne ele geçmez bir şeytanmışsın sen," dedi.

Lisbeth Salander ona uzun uzun baktıktan sonra, tam bir aptal olduğuna karar vererek varlığından endişelenmesi için hiçbir neden görmedi.

"Polis Memuru Gunilla Wäring, Stockholm'e kadar sizinle gelecek," dedi Erlander.

"İyi," dedi Faste, "o zaman hemen yola çıkalım."

"Seninle konuşmaya can atan birkaç kişi var Salander."

Lisbeth Salander, kendisine hoşça kal diyen Erlander'e aldırmadı.

Daha kolay olsun diye Stockholm'e polis arabasıyla gitmeye karar vermişlerdi. Arabayı Gunilla Wäring sürüyordu. Yolculuğun başlarında arkaya dönüp Lisbeth Salander'le konuşmaya çalışan Hans Faste, Alingsås'a geldiklerinde, boyun ağrısına dayanamayarak bu çabasına son verdi.

Teleborian haklı. Bu kız tam bir geri zekâlı, diye düşündü Faste. Neyse, Stockholm 'de aklını başına getiririz.

Arada bir göz ucuyla Lisbeth Salander'e bakarak, uzun süredir peşinden koştuğu kadın hakkında bir fikir edinmeye çalıştı. Neredeyse çocuk denilebilecek kızı gördüğünde, ona isnat edilen suçlar konusunda biraz şüpheye kapılmıştı. Kaç kilo çektiğini merak ediyordu. Daha sonra lezbiyen olduğunu aklına getirip gerçek bir kadın sayılmayacağına karar verdi.

Bununla birlikte şu satanizm işi abartılı olabilirdi. Sataniste benzer bir hâli yoktu.

İronik olan, ilk başta şüphelendiği gibi Lisbeth'i üç kişinin katili olarak tutuklamayı tercih etmesiydi. Ama bu iş artık onun görevleri arasında değildi. Küçük bir kız çocuğu da silah kullanabilirdi. Hâlbuki şimdi Lisbeth Salander, Svavelsjö MK'nin üst düzey iki azmanını hacamat etmekten tutuklanmıştı. Suçlu olduğu şüphesizdi, ortada

çok açık teknik kanıtlar vardı.

Monica Figuerola, Mikael Blomkvist'i öğlen birde uyandırdı. Balkonda oturmuş, Mikael Blomkvist'in, yatak odasından gelen horultuları eşliğinde Antik dönemde tanrı tasavvuru hakkındaki kitabını nihayet bitirmişti. Dinlendirici bir kitaptı. Yatak odasına girip Mikael'e bakmış ve onun kendisini hiçbir erkeğin etkilemediği kadar etkilediğine karar vermişti.

Bu rahatlatıcı ve bir o kadar da endişelendirici bir duyguydu. Mikael Blomkvist onun hayatında sürekli bir unsur olamazdı.

Blomkvist uyandıktan sonra dışarı çıkıp bir kafede oturdular. Daha sonra Mikael'i eve sürükleyen Monica, onunla öğlen geç saatlere kadar sevişti. Mikael, Monica'nın evinden akşam saat yedide ayrıldı. Mikael daha yanağından öpüp kapıdan çıkar çıkmaz, Monica onu özlemeye başlamıştı.

Pazar akşamı saat sekizde Susanne Linder, Erika Berger'in villasının kapısını çaldı. Greger Backman eve döndüğünden, artık Erika'nın yanında kalmıyordu. Bu iş dışı bir ziyaretti. Erika'nın yanında geçirdiği geceler, mutfakta oturup uzun uzun konuşmuşlar ve birbirlerine çok yakınlaşmışlardı. Susanne, Erika'dan hoşlanmıştı. Ne kadar mutsuz olursa olsun yüzüne bir maske geçirip işine gidebiliyordu. Ama bu haliyle yürüyen bir sinir küpüne benziyordu.

Susanne Linder, Erika'nın huzursuzluğunun Yalnızca Zehirli Kalem'den kaynaklandığından şüpheliydi. Ama o bir psikiyatr değildi. Ayrıca Erika Berger'in hayatı ve sorunları Yalnızca kendisini ilgilendirirdi. Erika Berger'in yanına gelmesinin nedeni, bir merhaba deyip, her şeyin yolunda gidip gitmediğini öğrenmekti. Erika ve kocası çökmüş bir vaziyette mutfakta sessizce oturuyorlardı. Sanki

pazar gününü ciddi bir tartışmayla geçirmiş gibiydiler.

Greger Backman kahve yaptı. Susanne villaya geldikten yalnızca birkaç dakika sonra Erika'nın telefonu çaldı.

Erika Berger, o gün gelen telefonları her an bir felaket haberi duyacakmış gibi açmıştı.

"Berger."

"Merhaba, Ricky."

Mikael Blomkvist, lanet olsun. Borgsjö'nün dosyasının çalındığını ona anlatmadım.

"Merhaba, Micke."

"Salander, bu akşam Göteborg'dan Stockholm'e götürülüyor."

"Anladım."

"Sana bir...mesaj yollamış."

"Öyle mi?"

"Şifreli bir mesaj."

"Ne?"

"Zehirli Kalem'in Peter Fredriksson olduğunu söylüyor."

Düşünceler kafasına üşüşürken Erika Berger on saniye bekledi.

İmkânsız. Peter öyle biri değil. Salander yanılıyor olmalı.

"Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Hepsi bu. Ne olduğunu anladın mı?"

"Evet."

"Ricky, sen ve Lisbeth neler çeviriyorsunuz? Önce seni arayıp şu

Teleborian işini söyledi, sonra da... "

"Teşekkürler Micke, sonra konuşuruz."

Cep telefonunu kapatıp kocaman gözlerle Linder'e baktı.

"Anlat," dedi Susanne Linder.

Susanne Linder karmaşık duygular içindeydi. Durup dururken, Zehirli Kalem'in yardımcısı Peter Fredriksson olduğunu öğrenen Erika Berger, hiç ara vermeden konuşmuştu. Linder bu bilgiyi nereden aldığını sorduğunda da birdenbire sessizliğe gömülmüştü.

Erika'nın gözlerine bakanLinder, genel yayın yönetmeninin tavrındaki ani değişikliği fark etmişti. Erika Berger bu soru karşısında çok şaşırmış gibiydi.

"Anlatamam... "

"Niçin anlatamazsın?"

"Susanne, Zehirli Kalem'in Fredriksson olduğunu biliyorum. Ama bu bilgiyi nereden aldığımı söyleyemem. Şimdi ben ne yapacağım?"

"Eğer sana yardım etmemi istiyorsan bana anlatmalısın."

"Ben... Bunu anlatamam. Anlamıyorsun."

Erika Berger ayağa kalktı, arkasını Susanne Linder'e dönüp mutfak penceresinden dışarı bakmaya başladı. Sonra geriye dönüp, "O aşağılığın evine gideceğim," dedi.

"Yok daha neler! Hiçbir yere gitmeyeceksin, hele senden şiddetle nefret ettiğini sandığımız birinin evine asla gidemezsin."

Erika Berger ikircikli görünüyordu.

"Otur ve neler olduğunu anlat. Mikael Blomkvist aradı, değil mi?"

Erika başını salladı.

"Ben... Bir *hacker*dan *SMP*'de çalışanların bilgisayarlarını incelemesini istedim."

"İşte... Yani bir de ağır bilgisayar suçu işledin. Ve bu hackenn ismini vermeyeceksin."

"Kimseye söylemeyeceğime söz verdim... Arada başkaları var... Mikael'in iş birliği yaptığı birileri."

"Blomkvist, Zehirli Kalem'i tanıyor mu?"

"Hayır, o sadece gelen mesajı iletti."

Susanne Linder, başını yana eğip Erika Berger'e baktı. Birden kafasında bir ilişkiler zinciri belirdi.

Erika Berger. Mikael Blomkvist. Millennium. *Karanlık polisler, Mikael Blomkvist'in evine giriyor ve dairesini dinliyorlar. Ben onu izleyenleri izliyorum, Blomkvist takıntılı bir şekilde Lisbeth Salander olayını deşiyor.*

Lisbeth Salender'in tam bir bilgisayar şeytanı olduğunu Milton Security'de herkes biliyordu. Bu yeteneği nereden edindiği bir muammaydı. Ama Linder, Salander'in *hacker* olduğuna dair hiçbir şey duymamıştı. Yalnız bir seferinde Dragan Armansky, araştırma yaptığı kişi hakkında Salander'in inanılmaz ayrıntılarla dolu bir rapor verdiğini söylemişti. Bir *hacker*...

Ama Salander, Göteborg'da bir tecrit odasında tutulmuyor mu?

Çok mantıksızdı.

"Söz konusu kişi Salander mi?" dedi Susanne.

Erika Berger yıldırım çarpmışa döndü.

"Bu bilginin nereden geldiğini söyleyemem. Tek bir söz bile edemem."

Susanne Linder birden kıkırdadı.

Salander. Berger bundan daha açık ifade edemezdi. Dengesini kaybetti.

Ama bu imkânsız.

Neler dönüyor ya?

Yani bir odada dış dünyadan tecrit edilen Lisbeth Salander, Zehirli Kalem'in kim olduğunu açığa çıkarma görevini üstleniyor. İnanılır gibi değil.

Susanne Linder'in beyni çatlayacak gibiydi.

Şu Lisbeth Salander öyküsünü bir türlü anlayamamıştı. Milton Security'de onunla birkaç kez karşılaşmış ama kişisel hiçbir şey konuşamamıştı. Linder'in gözünde Lisbeth, en güçlü matkabın bile delemeyeceği kadar kalın kabuklu, somurtkan, asosyal bir kızdı. Ayrıca Dragan Armansky onu koruyucu kanatları altına almıştı. Armansky'ye büyük saygı duyan Susanne Linder, bu somurtkan kıza kol kanat germesi için geçerli nedenleri olması gerektiğini düşünüyordu.

Zehirli Kalem Peter Fredriksson mu? Bu doğru olabilir mi? Bir kanıt var mı?

Susanne Linder, Erika Berger'i iki saat boyunca sorguladı: Peter Fredriksson hakkında neler biliyordu, *SMP*'deki yeri neydi, Erika'yla ilişkileri nasıldı. Ama bir yere varamadı.

Erika Berger, korkutucu bir ikilemin içindeydi. Fredriksson'un evine gidip yüzleşmekle, aldığı bilgiyi kuşkuyla karşılamak arasında gidip geliyordu. Peter Fredriksson'un evine gitmemeye ikna etmek için, Erika'ya uzun süre dil dökmesi gerekmişti Linder'in. Eğer Fredriksson suçsuzsa Berger tam bir aptal konumuna düşerdi.

Susanne Linder, bu işi araştıracağına dair Erika'ya söz vermiş, verir vermez de pişman olmuştu. Çünkü bu işi nasıl araştıracağını bilemiyordu.

İkinci el Fiat arabasını Peter Fredriksson'un Fisksätra'daki evinin yakınlarında bir yerlere park etti. Arabadan çıktı, etrafına bakındı. Ne yaptığından emin değildi ama herhâlde adamın kapısını çalacak, birtakım soruları cevaplamasını isteyecekti. Bunun Milton Security'deki iş tanımına uymadığını biliyordu, eğer Armansky duyarsa küplere binerdi.

Kötü bir plandı. Zaten daha uygulamaya geçmeden suya düştü.

Fredriksson'un evine yaklaşırken binanın dış kapısı açıldı. Erika Berger'in bilgisayarında fotoğrafını gördüğü adamı hemen tamdı Linder. Adımlarını yavaşlatmadan devam etti, birbirlerini geçtiler. Fredriksson park alanına gidiyordu. Susanne Linder durdu, tereddütle arkasından baktı. Saat akşam on bire geliyordu. Peter Fredriksson bu saatte nereye gidiyor olabilirdi? Susanne arabasına koştu.

Erika Berger telefonu kapattıktan sonra, Mikael Blomkvist uzun süre cep telefonuna baktı. Neler oluyordu? Öfkeli gözlerini Lisbeth Salander'in bilgisayarına çevirdi. Ama o şimdi Stockholm'de bir cezaevine götürüldüğünden, ona sorma imkânı yoktu.

Kontörlü cep telefonuyla İdris Ghidi'yi aradı.

"Merhaba, ben Mikael Blomkvist."

"Merhaba," dedi İdris Ghidi.

"Benim için yaptığın işe son verebileceğini söylemek için aradım."

Lisbeth Salander hastaneden götürüldüğü için Ghidi bu telefonu bekliyordu.

"Anladım," dedi.

"Anlaştığımız gibi telefon senin. Bu hafta son ödemeni de göndereceğim."

"Teşekkürler."

"Yardımların için asıl ben sana teşekkür ederim."

iBook'unu açıp çalışmaya başladı. Son günlerdeki gelişmelerin ışığında, kitap taslağının revize edilmesi gerekiyordu. Belki de bir ekleme yapmak zorundaydı.

Sıkıntıyla iç çekti.

Peter Fredriksson, saat 23.15'te, arabasını Erika Berger'in villasının üç villa ötesine park etti. Susanne Linder onun nereye gittiğini çoktan anlamıştı. Dikkat çekmemek için yavaşladı, iki dakika sonra Fredriksson'un arabasının yanından geçip Erika Berger'in villasının biraz uzağına, gözden uzak bir yere park etti. Avuçları terlemişti.

Tütün kutusunu çıkarıp dişiyle dudağının arasına bir tutam tütün koydu.

Arabadan çıkıp etrafına baktı. Fredriksson, Saltsjöbaden yoluna girer girmez, Salander'in verdiği bilginin doğruluğunu anlamıştı. Salander'in bu bilgiyi nereden edindiğini bilemiyordu, ama Zehirli Kalem'in Fredriksson olduğuna dair hiçbir kuşkusu kalmamıştı. Saltsjöbaden'e iş olsun diye gelmediği açıktı. Bir şeylerin peşindeydi.

Eğer onu suçüstü yakalayabilirse bu harika bir şey olurdu.

Uzanıp torpido gözünden copunu aldı. Bir süre elinde tarttıktan sonra emniyetini açarak çelik yayı dışarı çıkarttı. Dişlerini sıktı.

Polislikten bu nedenle ayrılmıştı.

Bir seferinde bir öfke krizine yakalanmıştı. Bir kadın üç gün üst üste polisi arayıp kocasının kendisini dövdüğünü ihbar etmişti. İlk iki seferde içinde bulunduğu polis ekibi daha olay yerine gitmeden ortalık sakinleşmişti.

Kurallar gereği kadını sorgularken adamı merdiven sahanlığına çıkarmışlardı. *Hayır, şikâyetçi değilim. Hayır, bir yanlış anlaşılma var. Hayır, o çok iyi kalpli bir adam...Aslında hata bende. Onu ben kışkırttım...*

Ve bütün bu süre boyunca o soysuz adam, Susanne'in gözünün içine bakarak gülümsemişti.

Susanne niçin öyle davrandığını açıklayamıyordu. Ama birden kafasının tası atmış, adamın ağzının ortasına copu indirmişti. İlk darbe o kadar güçlü değildi, ama arkasından indirdiği ikinci darbeyle adam iki büklüm olmuştu. On saniye içinde -meslektaşları onu zorla merdivenlerden indirene kadar- adamın sırtına, böbreklerine, kalça ve omuzlarına bir sürü cop darbesi indirmişti.

Bunun için hiç yargılanmamıştı. Ama aynı akşam istifa ederek evine gitmiş ve bir hafta boyunca ağlamıştı. Daha sonra kendini toplayarak Dragan Armansky'nin kapısını çalmış, ne yaptığını ve polislikten niçin ayrıldığını dürüstçe anlatmıştı. İş istiyordu. Tereddüt eden Armansky biraz düşünmek için zaman istemişti. Susanne tam bütün umutlarını kaybetmişken, Armansky altı hafta sonra arayıp bir şans vereceğini söylemişti".

Susanne Linder, yüzünü buruşturarak copu kemerine soktu. Ceketinin sağ cebindeki göz yaşartıcı spreyi ve ayakkabılarının bağını kontrol etti. Erika Berger'in evine doğru yürüyüp, usulca bahçeye süzüldü.

Arka bahçeye henüz hareket dedektörü bağlanmadığını biliyordu. Çit boyunca sessizce yürüdü. Fredriksson'u göremiyordu, evin etrafında bir tur attıktan sonra durdu. Greger Backman'ın atölyesinin yanındaydı Fredriksson.

Buraya gelmesi ne aptallık. Herhalde kendine engel olamıyor.

Fredriksson eğilmiş, perdelerin arasındaki bir aralıktan oturma

odasının bitişiğindeki odaya bakıyordu. Daha sonra balkon tarafına geçti. Üzeri hâlâ kontrplakla kaplı salon penceresinin yanındaki küçük pencerenin kapalı panjurlarının arasından bakmaya başladı.

Susanne Linder birden gülümsedi.

Evin köşesine doğru, çimlerin üzerinden sessizce ilerledi. Köşedeki kuşüzümü çalılarının arkasına geçip beklemeye başladı. Dalların arasından Fredriksson'u seçebiliyordu. Fredriksson da, durduğu yerden holü ve mutfağın bir bölümünü görüyor olmalıydı. İlginç bir şey bulduğu belliydi. Hiç kıpırdamadan on dakika boyunca içeriyi izledi. Sonra sessizce yürüyerek, Susanne Linder'in gizlendiği çalılığa yaklaştı.

Köşeyi dönüp Susanne Linder'i biraz geçmişti ki, ayağa kakan Linder alçak sesle, "Merhaba, Fredriksson," dedi.

Fredriksson birden durdu, Linder'e doğru döndü.

Karanlıkta gözleri parlıyordu. Susanne yüz ifadesini göremiyordu. Ama uğradığı şoktan nefesinin kesildiğini anlamıştı.

"Bu işi kolay mı yoksa zor yoldan mı çözeceğiz?" dedi. "Şimdi senin arabana doğru gideceğiz..."

Fredriksson arkasını dönüp kaçmaya yeltendi.

Susanne Linder copu kaldırıp sol dizinin kenarına indirdi.

Fredriksson boğuk bir çığlıkla yere yıkıldı.

Copu bir kez daha havaya kaldıran Susanne, kendini engelledi. Dragan Armansky'nin nefesini ensesinde hissediyordu.

Eğilip adamı yüzüstü yatırarak bir dizini beline dayadı. Sağ kolunu sırtına doğru çevirip kelepçe taktı. Fredriksson hiç direnmedi.

Erika Berger oturma odasının ışıklarım kapatıp topallayarak

merdivenlerden üst kata çıktı. Artık koltuk değneklerini kullanmıyordu, ama ağırlığını verirse sol topuğu hâlâ sızlıyordu. Mutfak lambasını söndüren Greger Backman karısının peşinden gitti. Daha önce Erika'yı hiç bu kadar mutsuz görmemişti. Hiçbir şey onu teselli edemiyordu.

Erika soyunup yatağa girdi, sırtını kocasına döndü.

"Senin bir suçun yok, Greger," dedi yatağa giren kocasına.

"İyi değilsin," dedi Greger, "bence birkaç gün evde kalmalısın."

Bir kolunu karısının omzuna attı. Erika hiç hareket etmedi. Greger eğilip usulca boynunu öptü, onu kucakladı.

"Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey durumu düzeltemez. Dinlenmeye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Sanki yanlış bir trene binmiş gibiyim."

"Birkaç gün tatile çıkıp yelken yapabiliriz. Her şeyden uzaklaşırız."

"Hayır, ben hiçbir şeyden uzaklaşamam."

Kocasına doğru döndü.

"Şimdi yapacağım en kötü şey kaçmak olur. Bu sorunu çözmeliyim. Sonra bir yerlere gideriz."

"Tamam," dedi Greger. "Sana pek yardımım dokunmuyor."

"Hayır. Yardım edemezsin. Ama yanımda olduğun için teşekkürler. Seni deliler gibi seviyorum, bunu biliyorsun."

Greger başını salladı.

"Bu işi Peter Fredriksson'un yaptığına bir türlü inanamıyorum," dedi Erika Berger, "en küçük bir düşmanlık sezmedim."

Susanne Linder, Erika'nın kapısını çalıp çalmamayı düşünürken alt

katın ışığı sönmüştü. Yerde yatan Peter Fredriksson'a baktı. Tek bir söz etmemişti. Hiç hareket etmeden öylece duruyordu. Susanne karar vermeden önce uzun bir süre düşündü.

Eğildi, kelepçeden tutarak Fredriksson'u ayağa kaldırıp duvara dayadı.

"Ayakta durabiliyor musun?"

Fredriksson cevap vermedi.

"İyi o zaman, şu işi bitirelim. Eğer en küçük bir direnişte bulunursan sol bacağına da copu indiririm. Fazla inat edersen kollarını kırarım. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Fredriksson'un nefesi hızlanmıştı. *Korkuyor mu?*

Susanne Linder, önüne katıp sokağa çıkardığı Fredriksson topalladığından, destek olarak onu arabasına doğru sürükledi.

Arabanın yanın geldiklerinde, köpeğini gezdirmeye çıkaran biri durup, kelepçelenmiş Fredriksson'a bakarken, "Polisi ilgilendiren bir durum," dedi Susanne Linder kararlı bir ses tonuyla, "evinize gidin."

Fredriksson'u arka koltuğa yerleştirdi. Direksiyona geçip Fisksätra'ya doğru yola çıktı. Saat gece on iki otuzda Fredriksson'un oturduğu Binanın kapısından girerlerken hiç kimseyle karşılaşmadılar. Susanne Linder, Fredriksson'un cebinden anahtarları alıp merdivenlerden üçüncü kata çıkarttı.

"Evime giremezsin," dedi Peter Fredriksson.

Kelepçelendikten sonra ilk defa konuşuyordu. Susanne kapıyı açıp onu içeri iti.

"Buna hakkın yok, arama yapmak için izin almak zorundasın... "

"Ben polis değilim," dedi Susanne alçak bir sesle.

Fredriksson ona şüpheyle baktı.

Susanne ensesinden tuttuğu Fredriksson'u oturma odasına sürükleyerek bir kanepeye oturttu. Temiz, üç odalı bir daireydi. Oturma odasının solunda yatak odası, holün öteki tarafında mutfak ve bir de küçük çalışma odası vardı.

Çalışma odasına bakan Susanne rahat bir nefes aldı. *The smoking gun*. Bilgisayarın etrafına Erika Berger'in albümünden çıkarılmış fotoğraflar yayılmıştı. Otuza yakın fotoğraf da bilgisayarın karşısındaki duvara raptiyelenmişti. Susanne kaşlarını kaldırarak sergiye baktı. Erika Berger felaket güzel bir kadındı. Belli ki Susanne Linder'den daha renkli bir cinsel hayatı vardı.

Peter Fredriksson'un ayaklandığını duyarak oturma odasına döndü. Onu ensesinden tutarak çalışma odasına sürükleyip yere oturttu.

"Sakın kımıldama," dedi.

Mutfağa gidip kâğıt bir poşetle döndü. Duvardan ve masadan topladığı fotoğrafları, fotoğraf albümünü ve günlüğü poşete koydu.

"Videokaset nerede?" diye sordu.

Peter Fredriksson cevap vermedi.

Susanne Linder oturma odasına gidip televizyonu çalıştırdı. Videoda bir kaset vardı. Uzaktan kumandayla video kanalını bulması biraz zaman aldı.

Videokaseti aldı. Uzun bir süre, etrafta bir kopya olup olmadığını araştırdı.

Genç bir kızken Berger'e gelen aşk mektuplarını ve Borgsjö'nün dosyasını buldu. Daha sonra Peter Fredriksson'un bilgisayarım incelemeye başladı. IBM PC'ye bağlı bir Microtek tarayıcısı vardı. Tarayıcının kapağını kaldırdı, kapağın altında Erika Berger'in, fotoğraftaki afişe bakılırsa, 1986 yılında Club Xtreme'deki bir baloda çektirdiği fotoğrafını buldu.

Bilgisayarı çalıştırdı, açılış şifresi konulmuştu.

"Şifren ne?" diye sordu.

Peter Fredriksson inatla susup konuşmayı reddediyordu.

Susanne Linder'in içini birden bir dinginlik kaplamıştı. Bu akşam, suç üstüne suç işlediğinin farkındaydı. Şiddet kullanma, haneye tecavüz, hatta zorla adam kaçırmaktan yargılanabilirdi, ama aldırmadı. Neşeli bir hâli vardı.

Fredriksson'dan cevap alamayınca, omuzlarım silkerek cebinden İsviçre çakısını çıkardı. Bütün kabloları kopartıp, bilgisayarın arkasını çevirdi. Bıçağın yıldız tornavidasıyla vidalarını söktü. On beş dakikada parçalara ayırarak sabit diskini aldı.

Etrafına bakındı. Her şeyi almıştı, ama ne olur ne olmaz diye yazı masasının çekmecelerini, kâğıt yığınlarını ve rafları dikkatle gözden geçirdi. Bakışları birden pencere kenarında duran okul yıllığına takıldı. Üzerinde Djursholm Lisesi 1978 yazıyordu. Erika Berger Djursholm'un zengin ailelerinden değil mi? Yıllığı açtı ve sınıf sınıf incelemeye başladı.

Erika Berger'in bir fotoğrafını buldu: 18 yaşındayken çekilmişti. Başında kep, yüzünde ışıklı bir gülümseme, yanaklarında gamzeler vardı. İnce, beyaz bir elbise giymişti, elinde bir çiçek buketi tutuyordu. Çalışkan, masum bir kız çocuğu örneğiydi.

Susanne Linder arka sayfadaki fotoğrafı görene kadar Fredriksson'la Erika arasında bir bağ kuramamıştı. Eğer altındaki yazı olmasa, fotoğraftaki çocuğu tamyamayacaktı. Peter Fredriksson. Erika Berger'in yanındaki sınıftandı. Başında kep vardı. Siperliğinin altından ciddi bir yüz ifadesiyle bakan zayıf bir çocuk.

Susanne Linder bakışlarını Peter Fredriksson'a çevirdi.

"O zaman da bir orospuydu."

"Çok etkileyici," dedi Susanne Linder.

"Okuldaki her erkekle düzüşüyordu."

"Hiç sanmam."

"O tam bir... "

"Bırak şimdi bu ayakları. Ne oldu? Sen onun külotunu indiremedin mi?"

"Bana bir avanakmışım gibi davranıyordu, dalga geçiyordu benimle. *SMP*'de işe başladığında beni tanımadı bile."

"Ya ya," dedi Susanne Linder yorgun bir ifadeyle. "Sanırım çocukluğun epeyce kötü geçmiş. Şimdi artık ciddi konuşalım mı?"

"Ne istiyorsun?"

"Ben polis değilim. Senin gibileri terbiye etmek için varım."

Hayal gücünü çalıştırması için ona biraz süre verdi.

"Erika'nın fotoğraflarını internete yükledin mi, onu bilmek istiyorum."

Fredriksson başını iki yana salladı.

"Emin misin?"

Fredriksson başını salladı.

"Tacizden, tehditten, haneye tecavüzden seni polise ihbar etmeyi mi, yoksa dostane bir çözüm bulmayı mı tercih edeceği Erika Berger'in sorunu."

Fredriksson hiçbir şey demedi.

"Eğer o, seni ciddiye almazsa -ki ben senin uğraşmaya değer biri olduğunu düşünmüyorum- benim bir gözüm hep üstünde olacak."

Susanne copu havaya kaldırdı.

"Eğer Erika Berger'in evine bir daha yaklaşacak olursan, e-posta gönderir ya da başka bir şekilde onu taciz edersen yakana yapışırım. Seni öyle bir benzetirim ki annen bile tanıyamaz. Anladın mı?"

Fredriksson susmaya devam etti.

"Yani bu öykünün nasıl biteceği sana bağlı. Ne dersin?"

Fredriksson yavaş yavaş başını salladı.

"Bu durumda Erika Berger'e seni affetmesini önereceğim, artık işe gitmene gerek yok. Hemen istifa ettin. Onun hayatından elini çekeceksin, Stockholm'den ayrılacaksın, nereye gideceğin, ne bok yiyeceğin beni ilgilendirmez. Göteborg'a ya da Malmö'ye git. Hastayım de, ne bok yiyorsan ye, ama Erika Berger'i rahat bırak. Anlaştık mı?"

Peter Fredriksson birden ağlamaya başladı.

"Kötü bir niyetim yoktu," dedi. "Ben Yalnızca..."

"Yalnızca... Onun hayatım cehenneme çevirmeye çalıştın ve bunu başardın. Şimdi bana söz veriyor musun?"

Fredriksson başını salladı.

Susanne Linder eğilip onu yüzüstü yatırarak kelepçelerini çözdü. İçine Erika Berger'in hayatını koyduğu poşeti aldı. Fredriksson'u öylece bırakıp dışarı çıktı.

Susanne Linder, pazartesi sabahı Fredriksson'un oturduğu binadan çıkarken saat iki buçuktu. Niyeti sabaha kadar beklemekti ama daha sonra Erika'nın yerinde kendisi olsa bu haberi hemen almak isteyeceğini düşündü. Arabası hâlâ Saltsjöbaden'deydi. Telefon açıp bir taksi çağırdı.

Daha o ziline basmadan Greger Backman kapıyı açtı. Uykulu bir

hâli yoktu.

"Erika uyanık mı?" diye sordu Susanne.

"Yeni bir haber mi var?"

Susanne gülümseyerek başını salladı.

"İçeri gel, mutfakta oturuyoruz."

"Merhaba, Berger," dedi Susanne Linder. "Artık arada bir uyumayı öğrenmen gerekir."

"Ne oldu?"

Linder elindeki poşeti uzattı.

"Peter Fredriksson artık seni rahat bırakacağına söz verdi. Sözüne güvenilir mi bilmiyorum, ama onun sözünü tutması, senin polise başvurup mahkemeyle uğraşmandan daha iyi. Buna sen karar vereceksin."

"Demek oydu."

Susanne Linder başını salladı.

Greger Backman'ın kahve teklifini geri çevirdi. Son günlerde fazlasıyla kahve içmişti. O gece evlerinin önünde yaşananları ve devamını anlattı.

Erika Berger uzun süre sessizce oturdu. Sonra yukarı çıkıp okul yıllığıyla geri döndü. Uzun uzun Peter Fredriksson'un yüzüne baktı.

"Onu hatırladım," dedi en sonunda.

"Ama *SMP*'de çalışan Peter Fredriksson'un, bu çocuk olduğunu bilmiyordum."

"Aranızda bir şey geçti mi?" dedi Susanne Linder.

"Hiçbir şey geçmedi, kesinlikle hiçbir şey. Yan sınıftan sessiz, ilgi çekmeyen bir çocuktu. Sanırım ortak bir ders alıyorduk. Eğer yanlış

hatırlamıyorsam Fransızcaydı."

"Ona bir avanakmış gibi davrandığını söyledi."

"Büyük ihtimalle yapmışımdır. Öyle popüler bir tip değildi. Benim arkadaş çevremle ilgisi yoktu."

"Onu dışladınız mı ya da buna benzer bir şey?.."

"Yok canım. Tanrı aşkına. Birini dışlamaktan her zaman nefret etmişimdir. Okulda buna karşı bir kampanya bile açmıştık. Öğrenci derneğinin yöneticisiydim. Yalnızca, benimle konuşmazdı. Tek bir kelime bile konuşmadık."

"İyi," dedi Susanne Linder, "artık her nedense, bir kuyruk acısının olduğu ortada. İki defa bunalım geçirdiği için rapor almış. Belki de bu raporların bizim bilmediğimiz başka nedenleri vardır."

Ayağa kalkıp deri ceketini giydi.

"Sabit diski yanıma alıyorum. Yasal açıdan hırsızlık malı. Senin yanında bulunmasın, ama endişelenme, eve gider gitmez yok edeceğim."

"Bekle, Susanne... Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

"Eh, eğer Armansky'nin yıldırımları üzerime yağarsa bana arka çıkman yeter."

Erika ciddi bir ifadeyle baktı.

"Bu başına iş açacak mı?"

"Bilemiyorum... Gerçekten bilemiyorum."

"Sana bir ödeme..."

"Hayır. Belki Armansky bu gece için bir fatura keser. Bu, yaptıklarımı onayladığı anlamına gelecektir. Umarım bunu yapar da, ben de kapı önüne konulmaktan kurtulurum."

"Fatura kesmesini sağlayacağım."

Erika Berger ayağa kalkıp Susanne Linder'i sıkıca kucakladı.

"Teşekkürler, Susanne. Eğer bir yardıma ihtiyacın olursa arkadaşın olduğumu unutma. Ne olursa olsun."

"Sağ ol. Bu fotoğrafları da ortalığa bırakma. Yeri gelmişken, Milton Security'de çok harika güvenlik kasaları var."

Erika Berger gülümsedi.

22. BÖLÜM

6 HAZİRAN, PAZARTESİ

Erika Berger pazartesi sabahı saat altıda uyandı. Yalnızca bir saat uyumuştu ama tuhaf bir şekilde kendini dinlenmiş hissediyordu. Bunun bir çeşit fiziksel reaksiyon olduğunu düşündü. Aylardır ilk defa koşu kıyafetlerini giydi, buharlı gemi iskelesine doğru deliler gibi koşmaya başladı. Yüz metre kadar koştuktan sonra topuğunda hissettiği ağrıyla temposunu yavaşlattı. Attığı her adımda topuğundan yükselen acıdan memnundu.

Sanki yeniden doğmuş gibiydi. Azrail kapısına kadar gelmiş, sonra birden karar değiştirip başka kapıya yönelmişti. Peter Fredriksson'un geçen dört günde fotoğraflarını internette yayınlamamış olmasına akıl erdiremiyordu. Fotoğrafları taramış olması, buna hazırlandığını ama fırsat bulamadan yakayı ele verdiğini gösteriyordu.

Ne olursa olsun, bu yılbaşı Susanne Linder'e pahalı ve çok şaşıracağı bir hediye vermeliydi. Ama henüz aklında bir şey yoktu.

Saat yedi buçukta, Greger'i uyandırmadan dışarı çıktı. Arabasına binip *SMP*'ye gitti. Arabasını park ettikten sonra asansörle yukarı çıkıp cam kafesine yerleşti.

İlk iş olarak güvenlik görevlisini aradı.

"Peter Fredriksson, *SMP*'den istifa etti," dedi. "Bir daha gelmeyecek. Kişisel eşyalarını karton bir kutuya koyup evine yolla."

Haber editörlerinin oturduğu masaya doğru baktı, Anders Holm

yeni gelmişti. Berger'le göz göze gelince başıyla selamladı.

Erika da ona karşılık verdi.

Holm tam bir pislikti, ama birkaç hafta önce yaptıkları kavgadan sonra yakınmayı bırakmıştı. Eğer bu uysal tutumunu devam ettirirse haber müdürü olarak kalmasına müsaade ederdi... Yani belki.

Artık gemiyi kurtarabileceğine inanıyordu.

Saat 08.45'te Borgsjö'nün asansörün kapısından çıkıp bir kat yukarıdaki odasının merdivenlerine yöneldiğini gördü. *Onunla bugün konuşmalıyım.*

Bir kahve alıp sabah yazışmalarını okumaya başladı, haber açısından yoksul bir gündü. Dişe dokunur tek haber, Lisbeth Salander'in pazar günü Stockholm'e getirilerek hapishaneye konulduğuydu. Erika haberleri onaylayarak Anders Holm'e postaladı.

Saat 08.59'da Borgsjö aradı.

"Berger, hemen odama gel," deyip telefonu kapattı.

Erika Berger odaya girdiğinde Borgsjö'nün yüzü kireç gibiydi. Masanın üzerine bir deste kâğıt atarak, "Bu da ne demek oluyor?" diye bağırdı.

Erika Berger'in kalp atışları hızlandı, masadakilerin Borgsjö dosyası olduğunu anlaması için bir göz atması yetti.

Fredriksson resimleri yayınlamaya vakit bulamamış, ama Borgsjö'ye, Henry Cortez'in yaptığı araştırmanın bir kopyasını göndermişti.

Erika sakin bir şekilde karşısına oturdu.

"Bu Henry Cortez'in yaptığı bir araştırma, *Millennium* bunu bir hafta önceki sayısında yayınlamayı düşünüyordu."

Borgsjö öfkeden kuduruyordu.

"Buna nasıl cesaret edebildin? Seni *SMP*'ye ben getirdim ve sen gelir gelmez dalavere çevirmeye başladın. Sen nasıl bir medya orospususun?"

Erika Berger'in gözleri kısıldı, buz kesmişti. Artık bu orospu sözcüğünden gına gelmişti.

"Sanıyor musun ki insanlar bununla ilgilenecekler? Boş bir araştırmayla beni tuzağa mı düşüreceksin? Üstelik bunu bana isimsiz göndermen de ne demek oluyor?"

"Düşündüğün gibi değil, Borgsjö."

"O zaman anlat, nasılmış öğrenelim."

"Sana bu metni isimsiz gönderen Peter Fredriksson, dün *SMP*'yle ilişkisi kesildi,"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Uzun bir öykü, ama bu dosya benim elime iki hafta önce geçti ve bunu sana nasıl anlatacağımı düşünüp durdum."

"Bunun arkasında sen varsın."

"Hayır, bunu Henry Cortez araştırıp yazdı. Benim hiç haberim yoktu."

"Yani sana inanmamı bekliyorsun."

"*Millennium*'daki meslektaşlarım senin adına rastlar rastlamaz, Mikael Blomkvist dosyanın yayınlanmasını engelledi. Beni arayıp bir kopyasını verdi. Beni düşündüğü için yaptı bunu. Sonra, Fredriksson benden çaldı ve sana yolladı. *Millennium*, yayınlamadan önce seninle konuşmam için bana bir şans verdi. Ağustos sayısında yayınlamayı düşünüyorlar."

"Daha önce senin kadar vicdansız bir gazeteciyle hiç karşılaşmadım. Haddini aşıyorsun!"

"Tamam, şimdi bu dosyayı okudun. Araştırma bölümüne de göz attın sanırım. Cortez, bütün iddialarını belgelemiş, bunu biliyorsun."

"Lanet olsun, bu ne anlama geliyor şimdi?"

"Eğer yönetim kurulu başkanlığına devam edersen, *Millennium* bunu yayınlayacak ve *SMP* bu işten zarar görecek. Bu işe çok kafa yorarak bir çıkış yolu aradım, ama bir çözüm bulamadım."

"Ne demek istiyorsun?"

"İstifa etmek zorundasın."

"Şaka mı yapıyorsun? Ben yasaları çiğneyecek bir şey yapmadım."

"Magnus, bunun ne demek olduğunu anlamıyorsun herhâlde? Beni yönetim kurulunu toplamak zorunda bırakma. Bu bir sürü sıkıntılı duruma yol açar."

"Sen hiçbir şey toplayamayacaksın. *SMP*'de işin bitti."

"Üzgünüm, beni Yalnızca yönetim kurulu işten çıkarabilir. Yönetim kurulunu olağanüstü toplantıya çağırabilirsin. Bunu hemen bu öğlen yapmanı öneririm."

Borgsjö masanın etrafından dolaşarak Erika Berger'in önüne dikildi. Berger onun nefesini yüzünde hissediyordu.

"Berger... Bu işten kurtulmanın tek bir yolu var. *Millennium*' daki o aşağılık arkadaşlarına gideceksin ve bu öykünün yayınlanmamasını sağlayacaksın. Eğer sen işini iyi yaparsan, ben de yaptıklarını unutabilirim."

Erika Berger iç çekti.

"Magnus, sen işin ciddiyetini anlamıyorsun. *Millennium*'un neyi yayınlayıp neyi yayınlamayacağına karar veremem. Ne dersem diyeyim, bunu yayınlayacaklardır. Beni ilgilendiren tek şey *SMP*'nin bundan zarar görmemesi. Bunun için istifa etmek zorundasın."

Borgsjö ellerini Erika'nın oturduğu koltuğun kolçaklarına dayayarak ona doğru eğildi.

"*Millennium*'daki meslektaşların bu palavraların dışarıya sızması hâlinde işten atılacağını öğrenirlerse belki bir daha düşünürler."

Doğruldu.

"Bugün bir toplantıya katılmak için Norrköping'e gideceğim." Gözlerini Erika'ya dikip kelimelerin üstüne basa basa, "SveaBygg şirketinin toplantısı," dedi.

"İyi."

"Yarın sabah geldiğimde, bana bu işin çözüldüğünü rapor edeceksin. Anladın mı?"

Ceketini giydi, Erika Berger ona yarı kapalı gözlerle baktı.

"Bu işi iyi kotar, belki o zaman *SMP*'de kalabilirsin. Şimdi odamdan defol!"

Erika ayağa kalkıp cam kafesine döndü. Yirmi dakika boyunca hiç hareket etmeden oturdu, daha sonra telefon açıp Anders Holm'den odasına gelmesini rica etti. Artık dersini almış olan Holm bir dakika içinde geldi.

"Otur."

Anders Holm şaşırarak oturdu.

"Peki, şimdi ne yanlış yaptım?" dedi alaycı bir ifadeyle.

"Anders, bugün benim *SMP*'deki son günüm. Hemen istifa ediyorum. Yönetim kurulu başkan yardımcısı ve üyelerini öğlen toplantıya çağıracağım."

Holm şaşkın gözlerle ona baktı.

"Seni geçici yayın yönetmenliğine önereceğim."

"Ne?"

"Sana uyar mı?"

Anders Holm geriye yaslanıp Erika'ya dikkatle baktı.

"Ben hiçbir zaman yayın yönetmeni olmayı düşünmedim," dedi.

"Biliyorum. Ama bunu yapabilecek kadar otoritersin. İyi bir haber için, kimsenin gözünün yaşına bakmazsın. Keşke biraz daha sağduyulu olabilseydin."

"Ne oldu peki?"

"Benim tarzım senden farklı. Haberlerin nasıl bir bakış açısıyla verileceği konusunda durmadan kavga ettik ve bu konuda hiçbir zaman anlaşamayız."

"Evet," dedi Holm, "hiçbir zaman anlaşamayız. Belki de ben biraz eski kafalıyımdır."

"Eski kafalı doğru sözcük mü bilmiyorum. Çok iyi bir haber müdürüsün, ama tam bir pislik gibi davranıyorsun. Hem de gereksiz yere. Anlaşmazlığımızın temel nedeni, haber müdürü olarak senin, başkalarını nasıl etkileyeceğine bakılmaksızın her haberin yayınlanabileceği yönündeki inatçı ısrarın."

Erika Berger heyn bir ifadeyle gülümsedi, çantasını açıp Borgsjö raporunun orijinalini çıkarttı.

"Şimdi haber değerlendirme kriterini bir test edelim. *Millennium*'da çalışan meslektaşım Henry Cortez'den aldığım bir dosya var. Bu sabah, günün bomba haberi olarak yayınlamaya karar verdim."

Dosyayı Holm'ün dizine koydu.

"Sen haber müdürüsün. Benimle aynı görüşü paylaşacak mısın, merak ediyorum?"

Anders Holm dosyayı açıp okumaya başladı. Daha sunum yazısını okurken gözleri büyüdü. Sandalyede doğrulup gözlerini Erika'ya dikti. Daha sonra dosyayı baştan sona okudu. On dakikasını aldı. Dosyayı yavaşça bir kenara koydu.

"Bu, ortalığı cehenneme çevirir," dedi.

"Biliyorum. İşte bunun için *SMP*'deki son günüm. *Millennium* bunu haziran sayısında yayınlayacaktı, ama Blomkvist engelledi. Yayınlamadan önce Borgsjö'yle konuşayım diye dosyayı bana verdi."

"Ee?"

"Borgsjö bu dosyayı hasıraltı etmemi istedi."

"Anladım. Sen de ona gününü göstermek için *SMP*'de yayınlayacaksın."

"Hayır. Gününü göstermek için değil. Başka çaresi yok. Bu işin altından şerefimizle kalkma şansımız ancak *SMP* bunu yayınlarsa var. Borgsjö istifa etmek zorunda. Ama bundan sonra ben de bu gazetede kalamam."

Holm iki dakika düşündü.

"Vay be, Berger... Senin bu kadar gözü pek olduğunu bilmiyordum. Sana bunu söyleyeceğimi asla düşünmezdim ama eğer bu kadar yürekliysen buradan ayrılmana üzülürüm."

"Bunun yayınlanmasını ancak sen engelleyebilirsin, ama eğer ikimiz de onaylarsak... Ne diyorsun?"

"Ne demek ne diyorsun, elbette yayınlayacağız. Zaten biz yayınlamasak da mutlaka duyulacaktır."

"Kesinlikle."

Ayağa kalkan Anders Holm, Erika'nın masasımn önünde bir süre tereddütle dikildi.

"Hadi işe koyul," dedi Erika Berger.

Holm odasından çıktıktan beş dakika sonra *Millennium* 'dan Malin Eriksson'u aradı Erika.

"Merhaba, Malin. Henry Cortez yakınlarda mı?"

"Evet, masasında çalışıyor."

"Odana çağırıp telefonun sesini hoparlöre bağlar mısın? Konuşmamız gerekiyor."

Henry Cortez on beş saniye içerisinde odaya geldi.

"Ne oluyor?"

"Henry bugün ahlak dışı bir şey yaptım."

"Öyle mi?"

"Senin Vitavara hakkında hazırladığın dosyayı *SMP*'nin haber müdürü Anders Holm'e verdim."

"Ee... "

"Haberi yarın sabah *SMP*'de yayınlamasını emrettim. Senin imzanla. Tabii, telif alacaksın. Miktarı sen belirle."

"Erika... Neler oluyor, Tanrı aşkına?"

Erika birkaç haftadır gazetede yaşadıklarını ve Peter Fredriksson'un onu nasıl yok etmeye çalıştığını özetledi.

"Siktir!" dedi Henry Cortez.

"Bunun senin haberin olduğunu biliyorum, Henry, ama başka bir seçeneğim yok. Onaylıyor musun?"

Henry Cortez birkaç saniye düşündü.

"Aradığın için teşekkürler, Erika. Öyküyü benim adımla

yayınlayabilirsin, tabii Malin de onaylıyorsa."

"Benim için sorun yok," dedi Malin.

"Güzel," dedi Erika. "Mikael'e de haber verir misiniz, sanırım henüz gelemedi."

"Mikael'le konuşurum," dedi Malin Eriksson. "Ama Erika, bu senin bugünden itibaren işsiz kaldığın anlamına mı geliyor?"

Erika güldü.

"Yıl sonuna kadar tatile çıkacağım, inan bana *SMP*'de birkaç hafta çalışmak yetti."

"Bence sen tatil planlarını ertele," dedi Malin.

"Niçin erteleyecekmişim?"

"Öğleden sonra *Millennium*'a gelebilir misin?"

"Niçin?"

"Yardıma ihtiyacım var. Eğer tekrar yayın yönetmeni olmak istersen hemen yarın başlayabilirsin."

"Malin, bunun lafı bile edilemez, *Millennium*'un yayın yönetmeni sensin."

"Tamam. O zaman sen de yayın yönetmeni yardımcısı olarak işe başlarsın," diye güldü Malin.

"Ciddi misin?"

"Lanet olsun, Erika, seni o kadar çok özledim ki, neredeyse öleceğim. Ben *Milennium*'a seninle birlikte çalışma şansına sahip olmak için geldim. Sen de tuttun yanlış bir gazetede işe başladın."

Erika Berger bir dakika sustu. *Millennium* 'a tekrar dönmeyi aklından bile geçirmemişti.

"Beni tekrar kabul edecek misiniz?" diye sordu yavaşça.

"Ne sanıyorsun? İşe bir kutlamayla başlayabiliriz, bunu ben örgütleyeceğim. Ayrıca tam zamanında geliyorsun, ne yayınlayacağımızı biliyorsun."

Erika masadaki saate baktı, ona beş vardı. Bir saat içinde dünyası altüst olmuştu. Birden *Millennium*'un merdivenlerini tırmanmayı ne kadar çok özlediğini fark etti.

"*SMP*'de birkaç saatlik işim var. Saat dört civarında uğramama ne dersin?"

Susanne Linder, Dragan Armansky'nin gözlerinin içine bakarak önceki gece yaşananları anlattı. Anlatmadığı tek şey Fredriksson'un bilgisayarını, Lisbeth Salander'in *hack*lediğini düşündüğüydü. Bundan iki nedenle kaçınmıştı: Birincisi hiç inanılacak gibi değildi. İkincisi, Dragan Armansky'nin Mikael Blomkvist'le birlikte Salander olayına gösterdiği derin ilgiydi.

Armansky onu dikkatle dinledi.

Susanne Linder anlattıklarını bitirdikten sonra susup Armansky'nin ne diyeceğini bekledi.

"Bir saat önce Greger Backman aradı," dedi Armansky.

"Öyle mi?"

"Hafta sonu Erika Berger'le birlikte buraya gelip sözleşme imzalayacaklarmış. Milton'ın, daha çok da senin katkıların için teşekkür etmek istiyorlar."

"Müşteri memnuniyeti güzel bir şey."

"Ayrıca evlerine bir güvenlik kasası istiyorlar. Bu hafta içinde, evlerine kurduğumuz güvenlik paketini de bitireceğiz."

"Güzel."

"Ayrıca hafta sonu yaptıklarından dolayı senin için bir fatura kesmemi istediler."

"Hımm."

"Yani onlara, sıkı bir fatura çıkaracağız."

"Bu da güzel."

Armansky iç çekti.

"Susanne, Fredriksson'un polise gidip senin hakkında suç duyurusunda bulunabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Susanne başını salladı.

"Bunu yaparsa kendi başını da belaya sokar, ama göze alabilir."

"Polise gidecek kadar cesur olduğunu düşünmüyorum."

"Umarım haklısındır, ama sana verdiğim bütün talimatların dışına çıktın."

"Biliyorum."

"Peki, ne yapmamı bekliyorsun?"

"Buna sen karar vereceksin."

"Sence ne yapmam gerekir?"

"Benim ne düşündüğümün önemi yok. İşten atabilirsin."

"Daha neler. Senin çapında birini kaybetme lüksüm yok."

"Teşekkürler."

"Ama bunu bir daha tekrarlarsan tepemi attırırsın. Sabit diski ne yaptın?"

"Yok ettim, bu sabah mengeneye sıkıştırıp parçalara ayırdım."

"İyi. O zaman yaptıklarının üzerine bir çizgi çekiyoruz."

Erika Berger öğleden sonrasını *SMP*'nin yönetim kurulu üyelerini arayarak geçirdi. Başkan yardımcısını Vaxholm'deki villasında buldu. Hemen arabaya atlayıp gazeteye gelmesini istedi. Yemekten sonra, onu bekleyen çok az sayıda yönetim kurulu üyesi vardı. Cortez dosyasının nasıl ortaya çıktığını ve daha şimdiden yol açtığı sonuçları bir saat boyunca anlattı.

Sözlerini bitirdikten sonra beklediği tepki geldi; başka bir çözüm yolu bulamazlar mıydı? Erika, haberi yarın *SMP*'de yayınlamayı düşündüğünü söyledi. Ayrıca gazeteden istifa ediyordu ve bu kararından dönmeyecekti.

Yönetim kurulunun iki kararı onaylamasını sağladı: Magnus Borgsjö hemen görevini bırakmaya davet edilecek, Anders Holm geçici yayın yönetmenliğine atanacaktı. Daha sonra özür dileyerek, durumu aralarında tartışsınlar diye odadan çıktı.

Saat 14.00'te personel bölümüne inip bir sözleşme hazırlattı. Arkasından da kültür bölümüne geçerek, Kültür Şefi Sebastian Strandlund ve muhabir Eva Carlsson'la konuştu.

"Anladığım kadarıyla Eva Carlsson'un yetenekli bir muhabir olduğunu düşünüyorsun," dedi Strandlund'a.

"Doğru."

"Bölüme en az iki personel daha alabilmek için başvuruda bulundunuz."

"Evet."

"Eva, aldığın e-posta nedeniyle belki bu rahatsız edici söylentilere yol açacaktır, ama seni işe alıyorum. Hâlâ ilgileniyor musun?"

"Elbette."

"O zaman *SMP*'deki son işim olarak bu sözleşmeyi imzalıyorum."

"Son mu?"

"Uzun öykü. Bugün işten ayrılıyorum. Bu, bir saat aranızda kalabilir mi?"

"Ne..."

"Bir süre sonra hepinize bir mesaj göndereceğim."

Erika Berger, sözleşmeyi imzalayıp Eva Carlsson'un önüne koydu.

Gülümseyerek, "Başarılar," dedi.

"**C**uma günü Ekström'le toplantı yapan yaşlı meçhul adamın adı Georg Nyström, komiser," dedi Monica Figuerola ve Torsten Edklinth'in önüne takip faaliyetlerinde çekilen bir kaç fotoğraf koydu.

"Komiser," diye mırıldandı Edklinth.

"Kimliğini, dün akşam Stefan tespit etti. Artillerigatan'ı ziyaret etmiş, arabayla."

"Hakkında neler biliyoruz?"

"Adli polisten gelme. 1983'ten sonra SÄPO'da çalışmaya başlamış. 1996 yılında bağımsız araştırmacı olmuş. SÄPO'nun bitirdiği işleri kontrol ediyor ve teşkilat içi araştırma yapıyormuş."

"Evet."

"Cumartesiden beri Artillerigatan'daki Binanın kapısından altı kişi girdi, Jonas Sandberg ve Georg Nyström'ün dışında, Fredrik Clinton da binada. Bu sabah diyaliz makinesine bağlanması için ambulansla hastaneye götürdüler."

"Diğer üç kişi kim?"

"Biri Otto Hallberg. 1980'li yıllarda SÄPO'da çalışmış, ama Savunma Bakanlığı'yla bağlantılı. Denizci, Askerî İstihbarat'tan."

"Vay be! Buna niçin şaşırmadım dersin?"

Monica Figuerola, masaya bir fotoğraf daha koydu.

"Onun kimliğini henüz tespit edemedik, Hallberg'le birlikte öğle yemeği yediler. Bakalım bu akşam evine gittiğinde kimliğini tespit edebilecek miyiz?"

"Başka?"

"Ama sanırım en ilginci şu adam."

Masaya bir fotoğraf daha koydu.

"Bunu tanıyorum," dedi Edklinth.

"Wadensjö."

"Tabii ya, 15 yıl önce terör bölümünde çalıştı. Masa başı generali, teşkilatın tepelerine gelmeyi düşünüyordu. Daha sonra ne oldu bilmiyorum."

"1991'de istifa etmiş. Tahmin et birkaç saat önce kimlerle yemek yiyordu?"

Monica son fotoğrafı da çıkardı.

"Özel Kalem Müdürü Albert Shenke ve Finans Müdürü Gustav Atterbom. Bu adamları yirmi dört saat izlemenizi istiyorum. Kimlerle buluşuyorlar öğrenin."

"Bu imkânsız, yalnızca dört adamım var. Bunların bir ya da ikisi belgelerle uğraşıyor."

Edklinth alt dudağını ısırarak bir süre düşündükten sonra başını kaldırdı.

"Daha fazla adama ihtiyacımız var," dedi. "Cinayet Masası Komiseri Bublanski'ye gizli bir görüşme yapıp bugün işten sonra benimle akşam yemeği yiyip yiyemeyeceğini sorar mısın? Saat yedide."

Edklinth telefon ahizesine uzandı ve kafasına kayıtlı telefon numarasını tuşladı.

"Merhaba, Armansky. Ben Edklinth. Geçenlerde bana sunduğun harika akşam yemeğine karşılık verebilir miyim? Hayır, ısrar ediyorum. Saat yedi diyelim mi?"

Lisbeth Salander o geceyi Kronoberg Hapishanesi'nde, yaklaşık sekiz metrekarelik bir hücrede geçirdi. İçeride sözü edilecek bir mobilya yoktu. Hücreye kapatıldıktan beş dakika sonra uyudu. Pazartesi sabahı erkenden uyanarak fizyoterapistin önerdiği egzersizleri yaptı. Kahvaltıdan sonra, sessizce oturup önündeki boşluğa bakmaya başladı.

Saat dokuz buçukta, koridorun öteki tarafındaki sorgu odasına götürüldü. Ona eşlik eden kısa boylu, kel kafalı, yuvarlak yüzlü, kemik çerçeveli gözlükler takan yaşlı bir gardiyan, Lisbeth'e karşı ölçülü ve babacandı.

Annika Giannini, Lisbeth'i sıcak bir selamla karşıladı. Lisbeth, odadaki Hans Faste'yi görmezlikten geldi. Savcı Richard Ekström'le de ilk defa karşılaşıyordu. Odada bulundukları yarım saat boyunca Ekström'ün başının üzerinden duvardaki bir lekeye gözünü dikerek oturdu. Ne tek bir söz etti ne de hareket.

Saat onda Ekström başarısız sorguya ara verdi. Lisbeth'in ağzından tek bir sözcük dahi almayı başaramadığı için sinirlenmişti. Bununla birlikte, zayıf, oyuncak bebeğe benzeyen Lisbeth'e bakarken ilk defa şüpheye düşmüştü. Bu kız nasıl olur da Magge Lundin ile Sonny Nieminen'i pataklayabilirdi? Elinde ikna edici kanıtlar olsa da mahkeme Ekström'ün iddialarına inanacak mıydı?

Saat on ikide öğle yemeğini yiyen Lisbeth, sonraki saatleri kafasından denklemler çözmeye harcadı. İki yıl önce okuduğu sferik

astronomiden bir bölüme odaklandı.

14.30'da tekrar sorgu odasına götürüldü. Bu defa ona eşlik eden gardiyan, genç bir kadındı. Sorgu odası boştu. Bir sandalyeye oturarak çok karmaşık bir denkleme kafa yordu.

On dakika sonra kapı açıldı.

"Merhaba, Lisbeth," dedi Teleborian, yüzünde bir gülümsemeyle.

Lisbeth Salander donup kaldı. Boşluğa kurduğu denklem dağıldı. Sanki fiziksel bir biçimleri varmış gibi, yere düşen rakam ve işaretlerin seslerini duydu.

Peter Teleborian bir dakika kadar Lisbeth Salander'i inceledikten sonra karşısına oturdu. Lisbeth gözlerini duvara dikmişti.

Bir süre sonra bakışlarını Teleborian'ın gözlerine çevirdi.

"Bu duruma düşmene üzüldüm," dedi Peter Teleborian. "Sana her şekilde yardımcı olmaya çalışacağım. Umarım aramızda bir güven ilişkisi kurabiliriz."

Lisbeth, Teleborian'ı tepeden tırnağa inceledi. Dağınık saçlar. Sakal. Aralıklı ön dişler. İnce dudaklar. Kahverengi bir ceket. Yakası açık bir gömlek. Lisbeth onun yumuşak, hain sesini duydu.

"Umarım, sana önceki karşılaşmamızdan daha fazla yardımcı olabilirim."

Küçük bir not defteri ve kalem çıkarıp masaya koydu. Lisbeth gözlerini indirip kaleme baktı. Sivri, gümüş renkli bir kalemdi.

Durum analizi.

Kalemi alıp Teleborian'ın boğazına saplama isteğini bastırdı.

Gözleri Teleborian'ın sol küçük parmağını aradı. On beş yıl önce ısırdığı yerde silik beyaz bir iz vardı. Dişlerini onun parmağına öylesine geçirmişti ki neredeyse koparacaktı. İki hasta bakıcı onu

sıkıca tutarak Teleborian'ın parmağını Lisbeth'in dişlerinden zorlukla kurtarmışlardı.

O zamanlar onlu yaşlarının henüz başında, küçük, çaresiz bir kızdım. Şimdi büyüdüm, seni istediğim zaman öldürebilirim.

Bakışlarını Teleborian'ın arkasındaki davardaki bir noktaya kilitledi. Yere düşen rakam ve işaretleri toplayıp yeni bir denklem kurdu.

Doktor Peter Teleborian, Lisbeth'i ifadesiz bir yüzle inceliyordu. İnsanlar hakkında içgüdüden yoksun olsaydı, uluslararası üne sahip saygın bir psikiyatr olamazdı. Duyguları ve ruh hâllerini okuyabilme yeteneği vardı. Odadan soğuk bir gölgenin geçtiğini hissetti, bunu hastasının o soğukkanlı davranışının altında korku ve utançla kıvrandığına yordu. Lisbeth'in onun varlığın, karşı gösterdiği tepkiyi pozitif bir işaret olarak yorumladı. Ayrıca Lisbeth'in davranışlarını değiştirmemesinden de memnun olmuştu. Bu davranışlarıyla mahkemede kendi sonunu getirecekti.

Erika Berger'in *SMP*'deki son işi, cam kafesine geçip çalışanlara bilgi notu göndermek oldu. Öfkeli bir ruh hâliyle iki sayfalık bir metin yazarak, *SMP*'den niçin ayrıldığını ve bazı insanlar hakkında neler düşündüğünü açıklamıştı. Yazdıklarını okuduğunda öfkesine yenildiğini fark ederek metni sildi, yeniden, daha uygun bir tonda başka bir metin yazdı.

Peter Fredriksson'dan hiç bahsetmedi. Eğer ondan bahsederse herkesin dikkati ona yönelecek, gazeteyi terk etmesinin gerçek nedenleri, cinsel taciz dedikodularının arasında kaybolacaktı.

İki neden yazdı. Birinci ve en önemlisi, şeflerin ve hissedarların maaş ve ikramiyelerinin indirilmesi önerisine yöneticilerin direnmesiydi. Bunun yerine onu *SMP*'nin personel sayısını azaltmaya

zorlamışlardı. Bu Yalnızca onu işe alırken yaptıkları protokole karşı bir suç değil, aynı zamanda *SMP*'de uzun vadeli değişiklikler yapmasının önünde de ciddi bir engeldi.

İkinci neden Borgsjö dosyasıydı. Borgsjö'nün bu dosyayı hasıraltı etmek için ona emir verdiğini, bunun kendi iş ahlakına sığmadığını açıkladı. Bu durumda, görevi bırakmaktan başka çaresi yoktu. Son olarak *SMP*'nin personel değil, yönetim sorunu olduğunu yazdı. Yazdıklarını bir kez daha okuyup birkaç harf hatasını düzelttikten sonra gazete çalışanlarına postaladı. Bir kopyasını Basın Gazetesi, bir kopyasını da sendikanın yayın organı Muhabir'e gönderdi. Sonra dizüstü bilgisayarım alıp Anders Holm'ün yanına gitti.

"Hoşça kal," dedi.

"Güle güle, Berger. Seninle çalışmak tam bir ıstıraptı."

Birbirlerine gülümsediler.

"Son bir isteğim daha var," dedi Berger.

"Ne?"

"Johannes Frisk benim adıma bir haberi kovalıyor."

"Ve bunun ne olduğundan şeytanın bile haberi yok."

"Onu destekle. Daha şimdiden yeterince ilerledi. Frisk'le bağlantıyı koparmayacağım. Bırak işini bitirsin. Sana söz veriyorum, sonuçtan memnun kalacaksın."

Holm bir süre düşündükten sonra başını salladı.

El sıkışmadılar. Erika elektronik anahtarını Holm'ün masasına bıraktıktan sonra, garaja inip arabasına bindi. Saat dördü biraz geçe *Millennium*'un ofisinin bulunduğu binanın yakınlarına park etti.

KISIM IV

SİSTEMİ YENİDEN YÜKLEMEK

1 TEMMUZ - 7 EKİM

Antik Yunan, Güney Amerika, Afrika ve dünyanın diğer bölgelerinde anlatılan zengin çeşitlilikteki Amazon efsanelerine karşın, kadın savaşçılar konusunda yalnızca bir tane tarihî belge vardır. Bu belge de, Batı Afrika'daki Dahomey'de -bugünkü Benin- yaşayan Fon halkının kadın ordusuna aittir.

Resmî ordu tarihinde bundan hiç bahsedilmez. Haklarında romantik filmler de yapılmamıştır. Bugün yalnızca tarihî bir dipnotlardır. Haklarında yazılmış tek bir bilimsel çalışma vardır; Stanley B. Alpern'in, *Kara Sparta'nın Amazonları* adlı kitabı (C. Hurst & Co. Ltd, London 1998). Bununla birlikte, zamanın işgalci güçlerinin seçkin erkek ordularıyla boy ölçüşecek durumdaydılar.

Bu ordunun ne zaman kurulduğu tam olarak bilinmiyor ama bazı kaynaklar 1600'lü yıllarda kurulduğunu söylüyor. İlk başlarda krallığın seçkin korumalarıyken, daha sonra, yarı tanrı statüsünde 6.000 kişilik askerî bir birliğe dönüşmüşlerdir. Pek süslenmiyorlardı. 200 yıl boyunca, Avrupalı işgalcilere karşı Fon halkının öncü askerleri olmuşlardı. O anlı şanlı Fransız ordusunu birkaç kez yenerek yüreklerine korku salmışlardı. Fransızlar, bu kadınlar ordusunu, ağır toplar, lejyonerler, deniz piyadeleri ve süvarilerden kurulu modern bir ordu göndererek ancak 1892'de yenebilmişlerdi.

Bu savaşta ne kadar kadın savaşçının öldüğü bilinmiyor. Geride kalanlar yıllarca gerilla savaşı yürütmüşlerdir. Ordudan kalan savaşçıların bir kısmıyla 1940 yılında röportajlar yapılıp fotoğrafları çekilmiştir.

23. BÖLÜM

1 TEMMUZ, CUMA - 10 TEMMUZ, PAZAR

Lisbeth Salander'in mahkemesi başlamadan iki hafta önce, Christer Malm, 364 sayfalık kitabın mizanpajını tamamlamıştı. Kitaba verdikleri isim kısa ve özdü: *Servis*. Kapağı mavi, kapak yazısı sarıydı. Kapağın alt kısmına, İsveç başbakanlarının pul büyüklüğünde siyah beyaz portreleri yerleştirilmişti. Zalachenko'nun pasaport fotoğrafı, bazı bölgeleri kontrast ayarıyla koyulaştırılarak, bir gölge gibi tüm kapağa yayılmıştı. Çok iyi bir tasarım sayılmazdı, ama oldukça etkiliydi. Üç yazarı vardı: Mikael Blomkvist, Henry Cortez ve Malin Eriksson.

Saat sabahın beş buçuğuydu, Christer Malm bütün gece çalışmıştı. Biraz midesi bulanıyor, hemen eve gidip uyumaya can atıyordu. Malin Eriksson geceyi onunla birlikte geçirmiş, Christer'in mizanpajını yaptığı sayfaların çıktısını alıp satır satır okuyarak son düzeltmeleri yapmıştı. Şimdi yazı işlerindeki kanepeye uzanmış uyuyordu.

Christer Malm, fotoğraf ve metinleri bir dosyada topladı. Toast programını çalıştırarak iki CD'ye yükledi. Bunlardan birini derginin güvenlik dolabına koydu, diğerini Blomkvist'e verdi. Dergiye saat yedi civarında gelen Blomkvist'in gözlerinden uyku akıyordu.

"Hadi, sen eve gidip uyu," dedi Blomkvist.

"Öyle yapacağım," dedi Christer.

Malin Eriksson'u uyandırmadan, kapı alarmını kurarak çıktılar.

Henry Cortez nöbeti devralmak için saat sekizde gelecekti. Mikael'le Christer binanın çıkışında beşlik çakıp ayrıldılar.

Mikael Blomkvist, Lundagatan'a yürüyerek Lisbeth Salander'ın sokağa terk edilmiş Honda'sını bir kez daha izinsiz ödünç aldı. Kitabın CD'sini, Hallvigs matbaasının yöneticisi Jan Köbin'e elden vermek istiyordu. Bu CD'yi kuryeye güvenip gönderemezdi. Hallvigs matbaası Morgongåva'da, demir yolunun yakınında, küçük, tuğla bir binaydı.

Mikael matbaaya gelirken hiç acele etmemiş, arabayı yavaş sürmüştü. CD'nin çalışıp çalışmadığı kontrol edilene kadar matbaada bekledi. Kitabın mahkeme başladığı gün dağıtıma hazır olmasını garanti altına almak istiyordu. Asıl sorun baskı değil, daha fazla zaman alan ciltlemeydi. Köbin 10.000 basılacak kitaptan 500 tanesini belirtilen tarihte hazırlayacağına söz vermişti. Cep kitabı formatında basılacaktı.

Mikael, matbaadakilerin bu işin çok gizli tutulması gerektiğini bildiklerinden emin olmakla birlikte, bir kez daha hatırlatma gereği duydu. Aslında bu hatırlatma gereksizdi. Hallvigs iki yıl önce, Mikael'in Hans Erik Wennerström hakkında yazdığı kitabı benzer koşullar altında basmıştı. Matbaadakiler küçük *Millennium* yayınevinden gelen kitapların çok şey vadettiğini iyi biliyorlardı.

Mikael, kitabın CD'sini teslim ettikten sonra hiç acele etmeden Stockholm'e döndü. Arabayı Bellmansgatan'da oturduğu binanın önüne park edip dairesine çıktı. Bir çantaya birkaç giysi, tıraş malzemeleri, diş fırçası koyup tekrar aşağı indi. Arabaya atlayıp Vårmdö'deki Stavnäs iskelesine gitti. Arabayı oraya park edip Sandhamn'a giden feribota bindi.

Yılbaşı tatilinden beri Sandhamn'daki kulübesine ilk defa geliyordu. Panjurları açarak kulübeyi havalandırdı, bir maden suyu içti. Yazacaklarını yazıp matbaaya verdiği her seferde olduğu gibi

içinde bir boşluk hissediyordu.

Bir saat boyunca kulübeyi temizledi. Süpürüp tozunu aldı, banyoyu fırçalayarak temizledi, buzdolabını fişe taktı, muslukları kontrol etti, asma kattaki yatağın örtülerini değiştirdi. Arkasından markete gidip alışveriş yaptı. Marketten döndükten sonra bir kahve yapıp verandaya çıktı. Hiçbir şey düşünmeden sigara içti.

Saat beşe gelirken buharlı gemi iskelesine giderek Monica Figuerola'yı karşıladı.

"İzin alabileceğini sanmıyordum," diyerek onu yanağından öptü.

"Ben de," dedi Figuerola, "ama Edklinth'e durumumu anlattım. Son haftalarda uyanık kaldığını her saati çalışarak geçirdiğimi, artık yeterince verimli olamadığımı, enerjimi toplamak için iki gün tatile ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Sandhamn'da mı?"

"Nereye gideceğimi söylemedim."

Monica Figuerola, Mikael'in yirmi beş metrekarelik kulübesini dolaştı. Mutfağı, odanın hijyenini, asma kattaki yatağı eleştirel gözlerle inceledikten sonra başını sallayarak onayladığını gösterdi.

Mikael kırmızı şarap sosuyla kuzu pirzolalarını pişirip verandada masayı hazırlarken, Monica duş alıp üzerine ince bir yaz elbisesi giydi. Yemeklerini iskeleye yanaşan yelkenlileri seyrederek bir şişe şarap eşliğinde sessizce yediler.

"Harika bir kulübe! Tanıdığın bütün kadınları buraya mı getiriyorsun?" dedi Monica birdenbire.

"Hepsini değil, önem verdiklerimi."

"Erika Berger de geldi mi?"

"Birkaç kez."

"Lisbeth Salander?"

"Wennerström'ün kitabını yazarken birkaç hafta burada kaldı. İki yıl önce de yılbaşı tatilini burada birlikte geçirdik."

"Yani Berger ile Salander'in senin hayatında önemli bir yeri var."

"Erika en iyi arkadaşım. Yaklaşık yirmi beş yıldır arkadaşız. Lisbeth başka bir öykü. Şimdiye kadar karşılaştığım, en ilginç, en asosyal insan. İlk karşılaştığımız günden beri beni çok etkilediğini söyleyebilirim. Ondan hoşlanıyorum. İyi bir arkadaş."

"Ona acımıyor musun?"

"Hayır, acımıyorum. Başına gelen belaların birçoğunda kendi payı da var. Ama ona büyük bir sempati ve yakınlık duyuyorum."

"Erika'ya da, Salander'e de âşık değilsin, öyle mi?"

Mikael omuzlarım silkti. Monica, seyir lambasını yakmış süzülerek limana yaklaşan, geç kalmış bir yelkenliyi izlemeye başladı.

"Eğer aşk, birinden çok hoşlanmaksa sanırım birçok kişiye âşığım," dedi Mikael.

"Şimdi de bana mı âşıksın?"

Mikael başını salladı. Monica kaşlarını çatarak, Mikael'e baktı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" dedi Mikael.

"Buraya daha önce kadınların gelmesi mi? Hayır. Ama aramızda ne olduğunu tam olarak bilememekten rahatsızım. Önüne gelenle düzüşen biriyle ilişki sürdürebileceğimi hiç sanmıyorum..."

"Yaptıklarım için özür dileyecek değilim."

"Ve sanırım seni, sen olduğun için seviyorum. Laf kalabalığı yapmadan sevişebiliyoruz. Yanında kendimi güvende hissediyorum. Bu ilişki delice bir içgüdüye teslim olduğumdan başladı, bu başıma sık gelmez. Üstelik böyle bir şeyi de planlamamıştım. Şimdi de

buraya davet edilen kadınlardan biri oldum."

Mikael bir süre sustu.

"Gelmek zorunda değildin."

"Hayır. Gelmek zorundaydım. Lanet olsun, Mikael..."

"Biliyorum."

"Mutsuzum. Sana âşık olmak istemiyorum. Bittiğinde canım çok acır."

"Babam ölüp annem Norrland'a taşındıktan sonra bu kulübe bana kaldı. Kız kardeşim de Stockholm'deki daireyi aldı. 25 yıl oldu."

"Uzun zaman."

"1980'lerin başında buraya gelen birkaç tanıdığı saymazsak, senden önce buraya beş kadın geldi. Erika, Lisbeth ve eski karım. 1990'lı yılların sonunda ciddi bir ilişki sürdürdüğüm bir kız, iki yıl önce tanıdığım ve hâlâ arada bir görüştüğüm, benden biraz daha yaşlı başka bir kadın. Yani biraz değişik durumlar... "

"Öyle mi?"

"Şehirden uzaklaşıp kafamı dinlemek istediğimde bu kulübeye geliyorum. Genellikle yalnız başıma. Okuyorum, yazıyorum, dinleniyorum, iskeleye oturup yelkenlilere bakıyorum. Yani burası gizli bir aşk yuvası değil."

Ayağa kalkıp verandanın bir köşesine koyduğu şarap şişesini getirdi.

"Sana söz veremem. Erika'yla birbirimizden uzak kalamadığımız için evliliğim bozuldu. *Been there, done that, got the t-shirt*."

Şarap bardaklarını doldurdu.

"Ama sen uzun süredir karşılaştığım en ilginç insansın. İlk günden sonra ilişkimiz müthiş bir hız kazandı. Sanırım beni kapımın önünden

aldığın o ilk günden beri, çekim alanına girdim. Evinde kaldığım o ilk geceden sonra, gece yarıları uyanıp seni özlüyorum. Düzenli bir ilişki istiyor muyum bilmiyorum, ama seni kaybedeceğim diye ödüm kopuyor." Mikael Monica'ya baktı. "İşte böyle, sence ne yapmalıyız?"

"Bırak biraz düşünelim," dedi Figuerola. "Ben de seni fazlasıyla çekici buluyorum."

"Bu iş ciddileşmeye başladı," dedi Mikael.

Başını sallayan Monica'nın içini hüzün kaplamıştı. Uzun süre sustular. Hava karardığında masayı temizleyip kulübeye girdiler.

Mikael Blomkvist, mahkemeden bir hafta önceki cuma, bir gazete bayisinin önünde durarak gazete afişlerini inceledi. *SMP*'nin CEO'su ve Yönetim Kurulu Başkanı Magnus Borgsjö direnmeyi bırakıp istifa etmişti. Bir gazete alan Blomkvist, Hornsgatan'daki Java kafeye oturup kahvaltı etti. Borgsjö ani istifasının ailevi nedenlerden kaynaklandığını söylemişti. Erika Berger'in *SMP*'den Vitavara AB dosyasını hasıraltı etmeye zorlandığı için istifa ettiği yönündeki iddialara ilişkin bir açıklama yapmamıştı. Bununla birlikte İsveç Sanayiciler Birliği'nin başkanı, İsveç şirketlerinin Güney Asya'da çocuk emeği kullanan şirketlere karşı tavrını araştırmak üzere bir etik komisyonu kurmuştu.

Mikael birden ağız dolusu bir kahkaha attı.

Gazeteyi katlayıp bir kenara koyarak kontörlü cep telefonuyla *TV4*'ün muhabirini aradı.

"Merhaba, sevgilim," dedi Mikael Blomkvist. "Sanırım benim gibi biriyle bir akşam yemeği yemeyi hâlâ reddediyorsundur."

TV4'ün kadın muhabiri, "Merhaba, Mikael," diyerek güldü. "Üzgünüm, benim tipim değilsin. Ama yine de hoş bir çocuksun."

"Öyleyse bu akşam benimle yemek yiyip iş konuşmayı hiç değilse düşünebilir misin?"

"Kafanda neler var?"

"İki yıl önce Wennerström olayı konusunda Erika'yla bir anlaşma yapmıştınız, iyi işlemişti. Şimdi ben de, benzer bir anlaşma yapmak istiyorum."

"Anlat."

"Koşullar konusunda anlaşmadan olmaz. Tıpkı Wennerström olayında olduğu gibi, tema sayısıyla birlikte bir kitap yayınlamak istiyoruz. Sıkı bir öykü. Biz bu öyküyü yayınlamadan önce dışarı bilgi sızdırmaman kaydıyla, sana birtakım belgeler vererek özel bir ayrıcalık tanımak istiyoruz. Bu defa her şey özel bir günde yayınlanacağından, durum biraz daha karışık."

"Bu öykü ne kadar sıkı?"

"Wennerström olayı yanında çocuk oyuncağı kalır," dedi Mikael. "İlgileniyor musun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Nerede buluşuyoruz?"

"Samir'in Kazanı'na ne dersin? Erika Berger de gelecek."

"Berger hakkında bir haber mi? *SMP*'den atıldıktan sonra *Millennium*'a mı döndü?"

"Atılmadı. Borgsjö'yle kavga ettikten sonra istifasını verdi."

"O adam tam bir aşağılık."

"Öyle," dedi Mikael Blomkvist.

Fredrik Clinton, kulaklıklarla Verdi dinliyordu. Artık hayatında kalan tek şey müzikti, diyaliz makinesinden, sırtındaki her gün artan

ağrılardan ancak müzikle uzaklaşıyordu. Mırıldanmıyordu. Gözlerini kapamış, sağ koluyla melodiye tempo tutarak, çökmüş bedeninin geride bıraktığı hayatı düşünüyordu.

İşte böyle. Doğduk, büyüdük, yaşlandık, ölüyoruz.

Üzerine düşeni yapmıştı. Geriye bir yıkıntı kalmıştı.

Tuhaf bir şekilde hayatından memnundu.

Şimdi arkadaşı Evert Gullberg için oynuyordu.

Günlerden 9 Temmuz, Cumartesi'ydi. Mahkemeye bir haftadan az bir zaman kalmıştı. Servis bu rezil öyküyü artık geride bırakacaktı. Haberi bu sabah almıştı. Gullberg, tanıdığı insanların en gözüpekiydi. İnsan dokuz milimetrelik, çelik kaplamalı bir kurşunu şakağına ölmek için sıkardı. Ama Gullberg'in bedeni, hemen teslim olmamış, üç ay direnmişti. Belki bunun nedeni şanstan çok, Doktor Anders Jonasson'un inatla yenilgiyi reddetmesiydi. Ve nihayet, Gullberg'i öldüren, kurşun değil kanserdi.

Clinton'ı üzen şey, acılı bir ölüm olmasıydı. Gullberg, dış dünyayla ilişki kuramıyordu ama arada bir bilinci yarı açılır gibi oluyor, çevresinde olup bitenleri algılıyordu. Hasta bakıcılar, yüzü okşandığında gülümsediğini, ağrısı olduğunda yüzünü buruşturduğunu kaydetmişlerdi. Bazen anlaşılması zor cümlelerle bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Akrabası yoktu ve arkadaşlarının hiçbiri onu hastanede ziyaret etmemişti. Bu hayatta gördüğü en son şey, Sara Kitama adındaki Eritreli bir hemşirenin, yatağının başında elini tuttuğuydu.

Clinton, çok yakında eski silah arkadaşının yanına gideceğinin farkındaydı. Bundan hiçbir kuşkusu yoktu. Nakil için bir böbrek bulunacağına dair umudunu her geçen gün daha fazla yitiriyordu. Bedeni hızla çöküyordu. Her yeni muayenede ciğer ve bağırsaklarının daha da kötüleştiği ortaya çıkıyordu.

Tek umudu Noel'e kadar yaşayabilmekti.

Ama mutluydu. Son günlerinde, birden bir sürprizle Servis'e dönebildiği için duyduğu manevi mutluluktan başı dönüyordu.

Bu hiç beklemediği bir lütuftu.

Birger Wadensjöö, Servis'in Artillerigatan'daki komuta merkezinin küçük dinlenme odasına girdiğinde, Verdi'nin müziği Clinton'ın kulağında solmaya başlamıştı.

Gözlerini açtı.

Wadensjöö'nün artık bir yük olduğunu düşünüyordu. İsveç savunma cephesinin en önemli mevzii olan Servis'in şefliğine uygun değildi. Bir zamanlar, Hans von Rottinger ile kendisinin Wadensjöö'yü bu göreve uygun görmelerinin nasıl bir gaflet olduğunu düşünüyor, bu kanıya nasıl vardıklarını bir türlü anlayamıyordu.

Wadensjöö her zaman arkasından iteklenmesi gereken bir savaşçıydı. Kriz anlarında zayıflık gösteriyor, gerekli kararları alamıyordu. O bir hafif rüzgâr yelkencisi, omurgasız bir ödlekti. Eğer kararlar ona bırakılırsa Servis çökerdi.

Bu kadar basitti. Bazıları her zorluğa dayanır, bazıları da zor durumlarda tökezlerlerdi.

"Benimle konuşmak istemişsin," dedi Wadensjöö.

"Otur."

Wadensjöö oturdu.

"Artık gereksiz vakit harcayamayacağım bir yaşa geldim. Doğrudan konuya gireceğim, senin Servis'in yönetiminden ayrılmanı istiyorum."

"Nedenmiş?"

Clinton sesinin tonunu yumuşattı.

"Sen iyi bir insansın, Wadensjöö. Ama ne yazık ki Gullberg'den

sonra sorumluluk yüklenecek biri değilsin. Aslında bu sorumluluğu hiçbir zaman almamalıydın. Hasta olmadan önce, Rottinger'le birlikte, tacı kimin giyeceğine karar vermemekle yanlış yaptık."

"Benden hiç hoşlanmadın."

"Bunda yanılıyorsun. Servis'in başında ben ve Rottinger varken, iyi bir yöneticiydin. Sensiz bir şey yapamazdık. Vatanseverliğine büyük güvenim var. Ama karar alma yeteneğinden şüpheleniyorum."

Wadensjöö'nün dudaklarında acı bir gülümseme belirdi.

"Bu söylediklerinden sonra Servis'te kalır mıyım, bilmiyorum."

"Gullberg ile Rottinger artık yok. Bundan sonra kararları yalnız ben vereceğim. Son aylarda aldığım kararın uygulanmasını hep engelledin."

"Bir kez daha mantıksız kararlar aldığını belirtmeliyim. Aldığın kararlar bir felaketle sonuçlanabilir."

"Bu bir ihtimal. Ama senin karar alma konusundaki eksikliğin, çöküşü garantiliyor. Şimdi hiç değilse bir şansımız var ve işler yolunda görünüyor. *Millennium* ne yapacağını bilemiyor. Bizim bir yerlerde olduğumuzu hissediyor, ama ellerinde hiçbir belge yok. Ne böyle bir belgeye ne de bize ulaşabilecekler. Attıkları her adımdan haberdarız."

Wadensjöö pencereden dışarı, komşu binaların çatılarına baktı.

"Geriye bir tek Zalachenko'nun kızı kaldı. Eğer biri onun geçmişini deşer ve söylediklerini dikkate alırsa her şey olabilir. Neyse ki mahkeme birkaç güne kadar başlıyor. Sonra her şey bitecek. Bu defa onu öyle bir derine gömeceğiz ki bir daha hayaletiyle bizi rahatsız edemeyecek."

"Senin davranışlarını anlayamıyorum," dedi Clinton.

"Evet, anlayamıyorsun. 68'ini doldurdun. Ölmek üzeresin, aldığın

kararlar akılcı değil. Ama Georg Nyström ile Jonas Sandberg'i büyülemeyi başarmışsın. Seni bir mafya babasını dinlermiş gibi dinliyorlar."

"Eğer Servis'in çıkarları söz konusuysa mafya babasıyım. Bir planımız var. Servis'in tek şansı karar alma yeteneği. Ancak büyük bir kararlılıkla konumumuzu koruyabiliriz. Servis'in bir daha asla bu duruma düşmeyeceğini büyük bir güvenle söyleyebilirim. Bu işi atlattığımızda her şey kontrolümüz altına girecek."

"Anlıyorum."

"Yeni patron Georg Nyström olacak. Bu iş için çok yaşlı, ama işin üstesinden gelebilecek tek insan da o. En az altı yıl bu işi yürüteceğine söz verdi. Sandberg çok genç, senin yönetim anlayışın nedeniyle de bir türlü tecrübe kazanamadı. Şimdiye kadar tam bir profesyonel olması gerekiyordu."

"Clinton, sen ne yaptığının farkında mısın? Birini öldürttün. Servis'te 35 yıldır çalışan Björck'ün ölüm emrini verdin, sanıyor musun ki..."

"Bunun zorunlu olduğunu çok iyi biliyorsun. Bize ihanet etti, polisin baskısına asla dayanamazdı."

"Henüz söyleyeceklerim bitmedi."

"Sonra söylersin, sen burada yatmış, her şeye kadir adam rolünü oynarken benim yapacak işlerim var."

Wadensjöö kapıya doğru gitti.

"Eğer vicdanın bu kadar rahatsızsa, niçin Bublanski'ye gidip suçlarını itiraf etmiyorsun?"

Wadensjöö, hasta adama döndü.

"Bunu düşünmedim değil, ama sen ne düşünürsen düşün, Servis'i bütün gücümle destekleyeceğim."

Sandberg'le karşı karşıya geldi.

"Merhaba, Clinton," dedi Nyström. "Konuşmamız gereken bir şeyler var."

"İçeri gelin. Wadensjöö şimdi gidiyordu."

Nyström kapı kapanana kadar bekledi.

"Fredrik, çok endişeleniyorum," dedi Nyström.

"Niçin?"

"Sandberg'le düşündük, anlayamadığımız şeyler oluyor. Bu sabah Salander'in avukatı, savcıya Salander'in otobiyografik ifadesini verdi."

"Ne?"

Richard Ekström fincanlara kahve koyarken Hans Faste, Annika Giannini'yi inceliyordu. Ekström sabah işe geldiğinde önüne konulan metin karşısında şaşkınlığa düşmüştü. Faste'yle birlikte Lsibeth Salander'in yazdığı 40 sayfayı okumuşlardı. Uzun süre üzerinde tartışmış ve en sonunda Annika Giannini'yi resmî olmayan bir toplantıya davet etmişlerdi.

Ekström'ün odasının yanındaki küçük konferans salonundaydılar.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Ekström. "Bunu okudum... Bu sabah bıraktığın ifadeyi. Birtakım sorular sorma ihtiyacı hissettim..."

"Evet?" dedi Giannini.

"Neresinden başlayacağınıı bilemiyorum, belki de Faste'yle benim çok şaşırdığımızı söyleyerek başlamalıyım."

"Niye şaşırdınız ki?"

"Niyetinizi anlamaya çalışıyorum."

"Ne demek bu şimdi?"

"Şu otobiyografi ya da her ne diyorsanız, bunun amacı ne?"

"Çok açık, müvekkilim olaylar hakkında kendi görüşlerini yazdı."

Ekström babacan bir ifadeyle güldü, keçisakalını sıvazladı. Annika bunu onun huzursuzluğuna yorumladı.

"Evet, ama müvekkilinin kendini ifade etmesi için üç aylık bir zamanı vardı. Faste onu sorgulamaya çalışırken tek bir söz etmedi."

"Bildiğim kadarıyla, onu Faste'ye ifade vermeye zorlayan bir yasa yok."

"Elbette, ama benim demek istediğim... İki gün sonra mahkeme başlayacak ve son anda bunu önümüze koyuyorsunuz. Savcılığımın ötesinde, bu konuda kişisel bir sorumluluk hissediyorum."

"Öyle mi?"

"Hiçbir koşul altında söyleyeceklerimi bir küçümseme olarak yorumlamanızı istemem, böyle bir niyetim yok. Bu ülkede bir mahkeme düzeni var, ama Bayan Giannini, siz kadın hakları avukatısınız. Daha önce hiçbir ceza davasına katılmadınız. Ben Lisbeth Salander'in kadın olduğu için değil, ağır suçlar işlediği için yargılanmasını istiyorum. Sanırım onun ciddi anlamda psikiyatrik sorunları bulunduğunu ve tedaviye muhtaç olduğunu siz de anlamışsınızdır."

"İzin verin de size yardımcı olayım," dedi Annika Giannini yumuşak bir sesle. "Lisbeth Salander'i hakkıyla savunamayacağımdan korkuyorsunuz."

"Lütfen bunu kötüye yormayın," dedi Ekström. "Sizin yeteneğinizi sorgulamıyorum, Yalnızca tecrübesiz olduğunuza işaret ediyorum."

"Anlıyorum, bu konuda sizinle aynı fikirdeyim, ceza davalarında oldukça tecrübesizim."

"Ama yine de sizden çok daha tecrübeli avukatların yardımını reddediyorsunuz... "

"Müvekkilim böyle karar verdi. Kendisini benim savunmamı istiyor ve iki gün sonra mahkemede onu ben savunacağım."

Annika nazik bir şekilde gülümsedi.

"İyi, ne yapalım. Merak ettiğim bir şey var, şu kompozisyonu, mahkemeye sunmayı ciddi ciddi düşünüyor musunuz?"

"Elbette. Lisbeth Salander'in öyküsü bu."

Ekström ile Faste birbirlerine baktılar. Faste kaşlarını çattı. Ekström'ün neler saçmaladığını anlayamıyordu. Eğer Giannini, müvekkilini felakete sürüklediğini fark edemiyorsa bundan savcıya neydi? Bu işten memnun olup yoluna devam etmesi gerekmiyor muydu?

Salander'in kaçık bir fahişe olduğu konusunda hiçbir şüphesi yoktu. Bütün çabalarına rağmen ona, nerede oturduğunu bile söylettirememişti. Bu lanet kız, her sorguda bir taş gibi susmuş, hiç kımıldamadan Faste'nin arkasındaki duvara bakmıştı. Kendisine uzatılan sigarayı, kahve ya da soğuk bir içecek teklifini susarak geri çevirmişti. Ona yalvardığında ya da arada bir sesini yükselttiğinde bile hiçbir sonuç alamamıştı.

Şimdiye kadar hiçbir sorguda bu kadar sinirlenmemişti.

Hans Faste iç çekti.

"Giannini," dedi Ekström en sonunda. "Bence müvekkilinin yargılanmaması gerekiyor, o hasta. Elimde psikiyatrların verdiği kapsamlı bir rapor var. Bence yıllardır gerek duyduğu psikiyatrik bakımı almalı."

"Eğer böyle düşünüyorsamz, bunu mahkemede savunabilirsiniz."

"Elbette yapacağım. Sizin müvekkilinizi nasıl savunacağınıza

karışamam. Ama bu hattı izleyecekseniz gerçekten gülünç duruma düşeceksiniz. Bu otobiyografi bir dizi insana karşı akıl dışı ve mesnetsiz iddialarla dolu... Özellikle eski vasisi Avukat Bjurman ile Doktor Teleborian'a karşı. Umarım siz bunları ciddiye almıyorsunuzdur. Mahkeme elinizde bir kanıt olmadan, Teleborian'a yönelteceğiniz bu tür suçlamaları hiç hoş karşılamayacaktır. Benzetmeyi mazur görün ama bu belgeyle müvekkilinizin tabutuna son çiviyi çakarsınız."

"Sizi dinliyorum."

"Mahkemede müvekkilinizin hasta olduğunu inkâr ederek, yeni bir psikiyatrik rapor talep edebilirsiniz. O zaman bu görev adli tıbba verilir. Ama doğruyu söylemek gerekirse Salander'in şu yazdıklarına bakarak, hangi psikiyatr olursa olsun, hiç şüphesiz, Peter Teleborian'la aynı görüşü paylaşacaktır. Kendi yazdıklarıyla da, paranoyak bir şizofren olduğunun altını çiziyor."

Annika gülümseyerek, "Bir ihtimal daha var," dedi.

"Neymiş o?"

"Salander'in anlattıklarının hepsi doğrudur ve mahkeme ona inanır."

Ekström iyice şaşırmıştı, bir kez daha sakalını sıvazladı.

Fredrik Clinton, pencerenin yanındaki küçük masanın başında oturmuş, Georg Nyström ile Jonas Sandberg'in anlattıklarını dikkatle dinliyordu. Yüzü karmakarışıktı, gözlerini masadaki bir biber tanesine dikmişti.

"Nisan ayından beri *Millennium*'un önemli elemanlarının telefonlarını dinleyip elektronik postalarını okuyoruz," dedi Clinton. "Blomkvist, Malin Eriksson ve şu Henry Cortez denilen adam tükenmiş durumda. *Millennium*'un gelecek sayısının mizanpajı bitmiş

versiyonunu okuduk. Görüldüğü kadarıyla Blomkvist eski tutumundan gerilemiş. O da artık Salander'in bir deli olduğunu düşünüyor. Okuduğumuz metinlerde Salander'i savunmak için toplumsal argümanlara sığınacaklar. Blomkvist, Salander'in toplumdan gereken desteği almadığını, babasını bu yüzden öldürmeye çalıştığını iddia ediyor... Bu yaklaşımın en küçük bir değeri yok. Evinden ya da Göteborg'da kız kardeşinden çalınan dosyalara ilişkin tek bir söz etmiyor. Çünkü hiçbir şey iddia edemeyeceğini biliyor."

"İşte sorun da bu ya," dedi Jonas Sandberg. "Blomkvist'in bir şeyler döndüğünü anlaması gerekirdi. Ama buna dair en küçük bir işaret yok. Beni mazur görün ama bu *Millennium* 'un tarzına uymuyor. Üstelik Erika Berger tekrar *Millennium*'a döndü. *Millennium*'un bu sayısı bomboş. Şaka gibi, her türlü içerikten yoksun."

"Peki, ne demek istiyorsun... Bu bir tuzak mı?"

Jonas Sandberg başını salladı.

"*Millennium*'un yaz sayısının, haziran ayının son haftasında çıkması gerekiyordu. Malin Eriksson'un e-postalarından anladığımız kadarıyla Blomkvist bu sayıyı Södertälje'de bir matbaada bastıracakmış. Bu sabah matbaayı yokladık. Bir ay önce matbaadan teklif alınmasına karşın, hâlâ baskıya hazır metin gönderilmemiş."

"Hımm. Daha önce nerede bastırmışlar?"

"Morgongåva'daki Hallvig matbaasında. Sanki *Millennium*'un bir çalışanıymış gibi matbaayı arayıp ne kadarını bastıklarını sordum. Hallvig'in patronu tek bir kelime söylemeye yanaşmadı. Bu akşam oraya gidip durumu araştıracağım."

"Anlıyorum. Georg?"

"Son hafta ulaşabildiğimiz bütün telefonları dinledim," dedi Georg Nyström. "Tuhaf bir şey var. *Millennium*'dakiler ne mahkemeyi ne de Zalachenko olayını konuşuyorlar."

"Hiçbir şey mi?"

"Hayır, yalnızca *Millennium* dışından soru gelirse bir şeyler geveliyorlar. Örneğin şunu bir dinleyin: *Aftonbladet*'ten bir gazeteci Mikael Blomkvist'i arayıp mahkemeyle ilgili yorumunu soruyor."

Bir kayıt cihazı çıkartıp düğmesine bastı.

"*Üzgünüm ama yorum yok*."

"Bu öykünün başından beri içindesin. Salander'i Gosseberga'da sen buldun, ama şimdiye kadar bu konuda tek bir satır yayınlamadınız. Ne zaman yayınlamayı düşünüyorsunuz?"

"Ne zaman uygun olursa. Diyelim ki, yayınlayacak bir şeyler var. "

"Var mı?"

*"*Millennium*'u alıp bakabilirsin. "*

Georg kayıt cihazını kapattı.

"Bunu daha önce hiç düşünmedik. Geriye dönüp rastgele dinledim. Bütün konuşmalar böyle. Çok genel şeylerin dışında, Zalachenko olayı hakkında neredeyse hiç konuşmuyorlar. Mikael bu konuyu Salander'in avukatıyla, yani kız kardeşiyle bile konuşmuyor."

"Belki de gerçekten söyleyecek bir şeyleri yoktur."

"Bu konuda spekülasyon yapmayı ısrarla reddediyor. Görüldüğü kadarıyla dergide yatıp kalkıyor. Bellmansgatan'daki evine neredeyse hiç uğramıyor. Yirmi dört saat çalıştığına göre, *Millennium*'un gelecek sayısında, elimizdekilerden çok daha fazlasının olması gerekmez miydi?"

"Hâlâ dergiyi dinleme imkânımız yok mu?"

"Hayır," diyerek araya girdi Jonas Sandberg. "Dergide yirmi dört saat birileri var. Bu da bana çok anlamlı geliyor."

"Hımm."

"Biz Blomkvist'in evine girdiğimiz günden beri, dergide hep birileri oluyor. Blomkvist dergi bürosuna girdikten sonra bir daha çıkmıyor. Odasının ışıkları hiç sönmüyor. Eğer o yoksa bile Cortez, Malin Eriksson ya da şu ibne... Christer Malm orada oluyor."

Çenesini sıvazlayan Clinton, bir süre düşündü.

"Peki. Yorumlarınız?"

Georg Nyström bir süre tereddüt ettikten sonra, "Şey," dedi.

"Sanırım bize bir tiyatro oynuyorlar."

Clinton ürperdi.

"Bunu daha önce niçin fark etmedik?"

"Yalnızca ne söylediklerini dinledik, söylemediklerini değil. Onların şaşkınlıklarını duymak ya da e-postalarında okumak bizi memnun etti. Blomkvist, Salander raporunu evinden ve kız kardeşinden kimlerin çaldığını mutlaka anlamıştır. Ama buna karşı ne yapabilirdi ki?"

"Polise başvurmadılar."

Nyström başını salladı.

"Giannini, sorguda Salander'in yanındaydı. Nazik davranıyor ama dişe dokunur bir şey söylemiyor. Salander de konuşmayı kesinlikle reddediyor."

"Bizim değirmenimize su taşıyorlar. Ne kadar susarlarsa o kadar iyi. Ekström ne diyor?"

"Onunla iki saat önce buluştum. Salander'in ifadesinin bir kopyasını verdi."

Clinton'ın dizlerinin üzerinde duran kâğıtları işaret etti.

"Ekström şaşkın. Şansımıza, Salander kendini ifade etmekten aciz.

Yazdıkları akıl almaz komplo teorileri ve pornografik saçmalıklarla dolu ama hedefe yakın ateş etmiş. St. Stefan'a nasıl kapatıldığını bütün ayrıntılarıyla biliyor. Zalachenko'nun SÄPO adına çalıştığını ve buna benzer şeyleri. SÄPO'nun içinde küçük bir grubun varlığını iddia ediyor. İma ettiklerine bakılırsa, Servis'e benzer bir şeyden şüpheleniyor. Bu açıdan bizi çok iyi tarif ediyor, ama dediğim gibi inandırıcı değil. Ekström, Giannini'nin bunları mahkemede savunacak olmasına çok şaşırmış."

"Lanet olsun!" diye patladı Clinton. Başını eline yaslayıp birkaç dakika düşündükten sonra, "Jonas," dedi. "Bu akşam Morgongåva'ya gidip şu matbaada neler var bak. Eğer *Millennium*'u basıyorlarsa bir kopyasını al."

"Falun'u da yanıma alacağım."

"İyi. Georg, Ekström'e gidip nabzını yoklamanı istiyorum. Şimdiye kadar her şey yolunda gitti, ama sizin değerlendirmelerinizi de yok sayamam."

"Tamam."

Clinton bir süre daha sustuktan sonra, "Aslında en iyisi bu mahkemenin olmaması..." diyerek gözlerini Nyström'ün gözlerine dikti. Nyström ve Sandberg aynı anda başlarını salladılar. Aralarında sessiz bir anlaşma olmuştu.

"Nyström, bu işin imkânlarını araştır."

Jonas Sandberg ile Falun adıyla bilinen çilingir Lars Faulsson, arabalarını demiryolunun yakınlarına park ettiler. Saat akşamın sekiz buçuğuydu. Morgongåva'da şöyle bir yürüyüşe çıktılar. Hava çok aydınlıktı ve bir şey yapmak için çok erkendi. Önce bir keşif yapacaklardı.

"Eğer alarm varsa bu işe girmem," dedi Falun. "En iyisi, önce

pencereden kontrol etmek. Eğer dergiler pencereye yakın bir yerdeyse, büyük bir taş atıp camları aşağı indirir sonra da bir dergi kapıp tabanları yağlarsın."

"İyi fikir," dedi Sandberg.

"Eğer yalnızca derginin bir örneğini istiyorsanız, arka taraftaki çöp konteynerlerine bakabiliriz. Örnek baskılardan atmış olabilirler."

Hallvig matbaası tek katlı tuğla bir binaydı. Binaya güneyden yaklaştılar. Sandberg tam sokağın karşı tarafına geçecekken Falun onun kolunu tuttu.

"Yürümeye devam et," dedi.

"Ne?"

"Akşam gezisine çıkmışız gibi davran."

Hallvig'i geçerek çevrede bir tur attılar.

"Sorun ne?" dedi Sandberg.

"Gözün görmüyor mu? Binada alarm var, yan tarafta da bir araba duruyor."

"Yani binada biri mi var?"

"Milton Security'nin arabası. Binayı koruyorlar."

"Milton Security mi?" diye bağırdı Fredrik Clinton. Yüreği sıkışmıştı.

"Eğer Falun olmasaydı, doğrudan kucaklarına düşüyordum," dedi Jonas Sandberg.

"Bir şeyler dönüyor," dedi Georg Nyström. "Küçük bir matbaa Milton Security'den niçin koruma istesin ki?"

Clinton başını salladı, dudakları gerilmişti. Saat akşamın on biriydi, dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Demek ki *Millennium* bir haltlar karıştırıyor," dedi Sandberg.

"Bunu anladık," dedi Clinton. "İyi. Şimdi bir durum analizi yapalım. En kötü senaryo ne olabilir? Ne biliyorlardır?"

Soran gözlerini Nyström'e dikti.

"1991'de hazırlanan Salander raporu..." dedi Nyström.

"Kopyaları çaldıktan sonra güvenlik önlemlerini artırdılar, izlendiklerini tahmin ediyorlardır. En kötü ihtimale ellerinde bir kopya daha var."

"Blomkvist bu raporu kaybettikleri için çok şaşkındı."

"Biliyorum. Ama belki de blöf yapıyordur. Bu ihtimali yok sayamayız."

Clinton başını salladı.

"Tamam, bu ihtimalden hareket edelim. Sandberg?"

"Artık Salander'in savunmasını nasıl yapacağını biliyoruz. Bildiklerini anlatacak. Şu otobiyografi dedikleri şeyi okudum. Bizim elimizi güçlendiriyorlar, kızın yazdığı metin tecavüz, hukuki haklarının çiğnenmesi gibi ağır iddialar içeriyor. Büyük ihtimalle, yazdıkları yalan söyleme hastalığına yakalanan birinin paranoyak fantezileri gibi görülecektir."

Nyström başını salladı.

"Üstelik bu iddiaların birini bile kanıtlayamazlar. Ekström bu metni Salander'e karşı kullanarak güvenilirliğini yerle bir edebilir."

"Teleborian'ın yeni raporu mükemmel. Bir ihtimal, Giannini mahkemeye başka bir psikiyatr getirip Salander'in deli olmadığını iddia edebilir. O zaman iş adli tıbba kalır. Şunu bir kez daha belirteyim, eğer Salander taktik değiştirmeyip konuşmayı reddetmeye devam ederse, mahkeme bundan, Teleborian'ın iddia

etliği gibi, Salander'in deli olduğu sonucunu çıkarır. Yani Salander'in en büyük düşmanı kendisi."

"Hâlâ en iyi çözümün, bu mahkemeden kurtulmak olduğunu düşünüyorum."

"Bu neredeyse imkânsız," dedi Nyström. "Kronoberg Hapishanesi'nin bir hücresinde kalıyor. Diğer mahkûmlarla hiçbir bağlantısı yok. Binanın tepesindeki küçük bir alanda her gün egzersiz yapıyor ama orada ona ulaşamayız. Ayrıca gardiyanların arasında adamımız da yok."

"Anlıyorum."

"Aslında onun işini Sahlgrenska Hastanesi'nde bitirmeliydik. Şimdi bir şey yapacaksak açıktan yapmak zorundayız. Katilin yakayı ele vereceği yüzde yüz. Ayrca bu işi üstlenecek keskin bir nişancıyı nereden bulacağız? Bugünden yarına bir kaza ya da intihar da düzenleyemeyiz."

"Hayır. Ayrıca bunun iyi bir fikir olduğundan da emin değilim. Beklenmeyen bir ölüm bir sürü soruna yol açar. Tamam, bakalım mahkemenin seyri ne olacak. Bence hiçbir şey değişmedi. Zaten karşı bir hamle bekliyorduk, bu da büyük ihtimalle şu otobiyografi dedikleri şey."

"Sorun, *Millennium*," dedi Jonas Sandberg.

"*Millennium* ve Milton Security," dedi Clinton düşünceli bir ifadeyle. "Salander, Armansky'nin hesabına çalışıyordu, Blomkvist'le de yakın ilişkisi vardı. Bundan güçlerini birleştirdikleri sonucunu çıkarabilir miyiz?"

"Milton Security'nin *Millennium*'un basıldığı matbaayı koruduğunu düşünürsek hiç de mantıksız değil. Bu bir tesadüf olamaz."

"Dergiyi ne zaman yayınlamayı düşünüyorlar? Sandberg, iki hafta geciktirdiklerini söylemiştin. Ama Milton Security'nin matbaayı

koruduğunu dikkate alırsak, bu dergiyi çoktan bastılar. Ve *Millennium* 'da, hesapladıkları bir zamandan önce açığa çıkmasını istemedikleri bir şey var."

"Mahkemeyle birlikte piyasaya çıkartacaklar," dedi Jonas Sandberg, "mantıklı tek açıklama bu."

"Bu dergide neler olabilir? En kötü ihtimal nedir?" dedi Clinton.

Üçü birden susup düşündü, sessizliği Nyström bozdu.

"En kötü ihtimalle, 1991'de hazırlanan raporun bir kopyası daha vardır."

Clinton ile Sandberg de böyle düşünüyorlardı.

"Sorun bununla ne yapabilecekleri," dedi Sandberg. "Bu rapor Björck ile Teleborian arasındaki ilişkiyi açığa çıkarıyor. Björck öldü. Ancak Teleborian'ın başı ağrıyabilir. O da yalnızca psikiyatrik bir araştırma yaptığını iddia eder; söze karşı söz. Teleborian bütün bu suçlamalar karşısında şaşırmış ayaklarına yatabilir."

"Eğer bu rapor yayınlanırsa bizim tepkimiz ne olacak?" dedi Nyström.

"Sanırım elimizde bir koz var," dedi Clinton. "Eğer bu raporun etrafında bir yaygara kopartılırsa gözler Servis'e değil SÄPO'ya çevrilecektir. Gazeteciler SÄPO'yu sıkıştırdıklarında, SÄPO da arşivden bu raporu çıkaracaktır."

"Tabii bu aynı rapor olmayacak," dedi Sandberg.

"Shenke arşive değiştirilmiş raporu koydu, yani Savcı Ekström'ün elindeki raporu. Üstelik bir de hazırlık numarası verdi. Bu nedenle basına bir sürü çarpıtılmış bilgi sızdırabiliriz... Bizim elimizde raporun orijinali var, *Millennium*'un elindeyse Yalnızca kopyası. Hatta bu raporu Blomkvist'in çarpıttığı söylentisini de yayabiliriz."

"Güzel, *Millennium*'un elinde başka ne bilgiler olabilir?"

"Servis hakkında bir şey bilemezler. Bu imkânsız, bütün dikkatlerini SÄPO'ya yöneltecek, böylece sıradan bir komplo teorisyeni gibi görüneceklerdir."

"Ama Blomkvist ünlü biri," dedi Clinton, "ayrıca Wennerström olayı güvenilirliğini artırdı."

"Bu güvenilirliği sarsacak bir şey yapamaz mıyız?" dedi Sandberg.

Göz göze gelen Nyström ile Clinton, başlarını salladılar.

"Sence bir parça... 50 gram kokaine ne dersin?

"Belki Yugoslavlardan bulabiliriz."

"Güzel, bir dene. Ama acele et, mahkeme iki gün sonra başlıyor."

"Ben anlayamadım," dedi Sandberg.

"Mesleğin kendisi kadar eski bir numara ama hâlâ çok etkili."

"Morgongåva mı?" dedi Edklinth kaşlarını kaldırarak. Monica Figuerola telefon açtığında, üzerinde sabahlık, evindeki kanepede oturmuş üçüncü defadır Salander'in otobiyografisini okuyordu. Gece yarısını geçtiği için kötü bir şeylerin olduğunu düşünmüştü.

"Morgongåva," diye tekrarladı Monica Figuerola. "Sandberg ile Falun bu akşam yedi civarında oraya gittiler. Bublanski'nin adamlarından Curt Svensson onları izledi. Arabalarına bir verici yerleştirdiğimizden zor olmadı. Eski demiryolunun yakınlarına park ettiler, sonra Morgongåva'nın etrafında bir tur atıp tekrar arabalarına döndüler."

"Anladım, biriyle buluştular mı ya da?.. "

"Hayır. Tuhaf olan da bu. Arabadan indiler, matbaanın etrafında şöyle bir tur atıktan sonra tekrar Stockholm'e döndüler."

"Peki, gecenin bir yarısı sırf bunu söylemek için mi aradın beni?"

"Kafamıza sonradan dank etti. Etrafında dolaştıkları matbaa, Hallvig matbaası diye bir yer. Mikael Blomkvist'le konuştum. *Millennium* burada basılıyormuş."

"Vay be!" diyen Edklinth, bağlantıyı hemen anlamıştı.

"Falun'u da yanlarına aldıklarına göre, demek ki matbaaya bir gece ziyareti yapacaklardı. Ama şöyle bir göz attıktan sonra vazgeçtiler," dedi Monica Figuerola.

"Niçin?"

"Mikael Blomkvist dergi dağıtılana kadar Dragan Armansky'den matbaayı korumasını rica etmiş. Büyük ihtimalle Milton'ın arabasını görmüşlerdir. Ben de bunu hemen sana bildirmem gerektiğini düşündüm."

"İyi yaptın. Demek ki bir bityeniği olduğunu anladılar..."

"Öyle değilse bile, Milton'ın arabasını gördükten sonra alarm zilleri çalmaya başlamıştır. Sandberg, Falun'u şehir merkezinde bırakıp Artillerigatan'a gitti. Fredrik Clinton'ın orada olduğunu biliyoruz, Sandberg'den hemen sonra Georg Nyström de geldi. Şimdi sorun, ne yapmayı düşündükleri."

"Mahkeme salı günü başlıyor... Blomkvist'i arayıp *Millennium*'da güvenliği artırmalarını söyleyebilir misin? Ne olur ne olmaz."

"Zaten iyi korunuyorlar. Dinlenen telefonların etrafında profesyonellerin yapacağı türden bir yalan bulutu oluşturmuşlar. Doğrusu şu paranoyak Blomkvist bize taş çıkartacak taktikler geliştiriyor."

"Güzel. Sen yine de ara."

Monica Figuerola, cep telefonunu kapatıp yatağın yanındaki komodinin üzerine koydu, kaşlarını kaldırarak, yatağın ayak ucunda çırılçıplak dikilen Blomkvist'e baktı.

"Seni arayıp *Millennium* 'daki güvenliği artırmanızı isteyecekmişim," dedi.

"Önerileriniz için teşekkürler," dedi Blomkvist kuru bir ifadeyle.

"Çok ciddiyim. Eğer bir bityeniği olduğunu anladılarsa akılsızca davranmaya başlayabilirler. Belki de sırada bir hırsızlık daha vardır."

"Bugün dergide Henry Cortez geceliyor. Ayrıca dergiye yalnızca üç dakika uzaklıktaki Milton Security'ye bağlı bir saldırı alarmı var."

Bir süre susan Mikael, "Paranoyakmış..." diye homurdandı.

24. BÖLÜM

11 TEMMUZ, PAZARTESİ

Milton Security'den Susanne Linder, pazartesi sabahı saat altıda, Mikael Blomkvist'i güvenli telefonundan aradı.

"Sen hiç uyumaz mısın?" dedi Mikael, uyku sersemi bir sesle. Göz ucuyla, ayakta dikilen Monica Figuerola'ya baktı. Koşu şortunu giymişti ama üzeri çıplaktı.

"Uyurum, ama gece nöbetçisi beni uyandırdı. Dairene yerleştirdiğimiz sessiz alarm gece yarısı üçte sinyal vermiş."

"Öyle mi?"

"Gidip ne oluyor diye baktım. Müthiş bir hinlikle karşılaştım. Milton Security'ye uğrayabilir misin? Hemen!"

"Bu çok ciddi," dedi Dragan Armansky.

Saat sekizi biraz geçiyordu. Milton Security'nin konferans odasında televizyonun karşısındaydılar. Odada Armansky, Mikael ve Susanne'in dışında iki kişi daha vardı. Armansky toplantıya, Milton Security'nin operasyon bölümünden eski Cinayet Masası komiseri 62 yaşındaki Johan Fräklund'la, eski polis memuru, Salander olayını izleyen 48 yaşındaki Sonny Bohman'ı da çağırmışta. Susanne Linder'in, Mikael'in evindeki gizli kameradan aldığı kaydı izliyorlardı

"03.17. Mikael'in dairesinin kapısında gördüğümüz şu adam Jonas

Sandberg. Kapıyı anahtarla açıyor... Birkaç hafta önce Falun, Göran Mårtensson'la birlikte daireye girdiklerinde, Mikael'in yedek anahtarlarını kopyalamıştı."

Armansky öfkeyle başını salladı.

"Sandberg dairede sekiz dakika kalıyor. Bu sürede izlediğiniz işleri yapıyor. Mutfaktan aldığı bir plastik torbaya bir şeyler koyup oturma odasındaki müzik kolonunun arkasına sıkıştırıyor. Mikael, torbanın içinde bu vardı."

"Hımm," dedi Mikael Blomkvist.

"Senin mutfağından bir torba alması anlamlı."

"Küçük ekmekler aldığım bir marketin torbası," dedi Mikael, "içine peynir falan koyarım diye saklıyorum."

"Ben de evde böyle yaparım. Yani üzerinde parmak izlerinin olduğu bir torba. Daha sonra holdeki gazetelerin arasından eski bir *SMP*'yi alıyor, bir sayfasını yırtıp içine bir şeyler koyarak gardırobuna yerleştiriyor."

Mikael tekrar, "Hımm," dedi.

"Gazetede de senin parmak izlerin var."

"Anlıyorum," dedi Mikael Blomkvist.

"Evine sabah beşte civarında gittim. Bunları buldum. Müzik kolonunun arkasında yaklaşık 180 gram kokain vardı, bir gramını örnek diye aldım."

Susanne masanın üzerine küçük bir naylon poşet koydu.

"Gardıropta ne var?" dedi Mikael.

"120 bin kron."

Armansky, Susanne Linder'e televizyonu kapatmasını işaret edip Fråklund'a baktı.

"Yani Mikael Blomkvist, uyuşturucu ticareti yapıyor," dedi

Fråklund, sakin bir sesle. "Blomkvist'in yaptıklarından endişe etmeye başladıkları ortada."

"Bu bir karşı hamle," dedi Blomkvist.

"Karşı hamle mi?"

"Dün akşam matbaanın yanında Milton'ın güvenlik görevlilerini gördüler."

Monica Figuerola'dan duyduklarını, Sandberg'in matbaanın etrafında nasıl dolaştığını anlattı.

"Kurnaz, çapsız bir alçak," dedi Sonny Bohman.

"Ama niçin şimdi?"

"Belli ki mahkeme başladığında *Millennium*'un yayınlayacağını tahmin ettikleri şeyler onları çok endişelendiriyor," dedi Fråklund. "Eğer Blomkvist uyuşturucu ticaretine karıştığı için tutuklanırsa, güvenilirliği yerlerde sürünecek."

Susanne Linder başını sallarken Mikael tereddütlü görünüyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Armansky.

"Hiçbir şey," dedi Fråklund, "bütün kartlar bizim elimizde. Mikael, bunları evine Sandberg'in yerleştirdiğini gösteren taş gibi kanıtımız var. Bırak kendi kuyularını kazsınlar. Suçsuzluğunu hemen ispat edebiliriz, üstelik bu Servis'in nasıl bir suç örgütü olduğunun da kanıtı. Keşke bu haydutların çıkarılacağı mahkemenin savcısı ben olsaydım."

"Bilemiyorum," dedi Mikael Blomkvist alçak bir sesle. "Mahkeme ertesi gün başlıyor. *Millennium* cuma günü yayınlanacak. Yani mahkemenin üçüncü günü. Eğer dertleri beni uyuşturucu ticaretinden içeri sokmaksa, bunu önceden yapmalılardı... Ve bu işi

niye dergi yayınlanmadan önce yaptıklarını anlayamıyorum. Belki de beni içeri attırıp mahkemenin seyrini izlememi engellemeye çalışıyorlardır."

"Başka bir deyişle, seni bu hafta görünmez kılmak istiyorlar," dedi Armansky.

"Eh... *TV4*'le çalışıp birtakım hazırlıklar yapacaktım. Belki de sorun... "

"Ama niye şimdi?" dedi Susanne Linder.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Armansky.

"Blomkvist'e çamur atmak için üç ayları vardı. Niçin bugünü beklediler? Şimdi ne yaparlarsa yapsınlar derginin yayınlanmasını engelleyemeyecekler."

Odaya bir sessizlik çöktü.

"Belki senin ne yayınlayacağını bilmediklerindendir, Mikael," dedi Armansky. "Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorlar... Belki de elinde Yalnızca Björck'ün raporunun olduğunu düşünüyorlardır."

Mikael tereddütlüydü.

"Bütün Servis'i çökertmek üzere olduğunu anlayamamışlardır. Eğer elindeki tek koz Björck'ün raporuysa, bunu geçersiz kılmak için hakkında kuşku yaratmaları yeter. Sen uyuşturucu ticaretinden içeri girersen, o tantanada Björck'ün raporu kaynayabilir. Büyük bir skandal. Tanınmış gazeteci Mikael Blomkvist uyuşturucu ticaretinden tutuklandı. Sekiz yıla kadar ceza alabilir."

"Kaydın iki kopyasını alabilir miyim?" dedi Mikael.

"Ne yapacaksın?"

"Bir kopyasım Edklinth'e vereceğim, üç saat sonra da *TV4*'ün muhabiriyle buluşacağım. Kıyamet kopmadan bu işe hazırlansak iyi

olur."

Monica Figuerola DVD oynatıcıyı kapatarak uzaktan kumandayı masaya koydu. Fridhemsplan'daki geçici büroda buluşmuşlardı.

"Kokain," dedi Edklinth, "sağlam metotlara başvurmuşlar."

Monica göz ucuyla Mikael'e baktı, düşünceliydi.

"Size haber vermem gerekir diye düşündüm," dedi omuzlarını silkerek.

"Bu midemi bulandırdı," dedi Monica.

"Demek ki mantıklı düşünemeyecek kadar çaresizler. Herhâlde uyuşturucu işinden kuzu kuzu içeri gireceğini düşünmüyorlardır."

"Bilemem," dedi Mikael.

"Bu işten ceza alsan bile, insanların sana inanabileceğini hesaba katmaları gerekirdi. Ayrıca *Millennium*'daki arkadaşların kollarını kavuşturup oturmayacaktır."

"Üstelik pahalı da bir plan," dedi Edklinth. "Yani gözlerini kırpmadan 120 bin kron, artı kokain ne kadar ediyorsa o kadar miktarı harcayabilecek bütçeleri var."

"Öyle," dedi Mikael. "Ama plan çok harika. Lisbeth Salander psikiyatri kliniğini boylayacak, ben de bir şüphe bulutunun altında kaybolacağım. Ayrıca bütün dikkatlerin Servis'e değil, SÄPO'ya yöneleceğini düşünüyorlar. Bence iyi bir çıkış noktası."

"Tamam, ama narkotik şubesini evinde arama yapmaya nasıl ikna edecekler? Demek istediğim tanınmış bir gazetecinin kapısına tekme atıp girmek için isimsiz bir ihbar yetmez. Bu planın işlemesi için yirmi dört saat içinde uygulamaya koymaları gerekiyor."

"Onların zaman planlaması nasıl, bilmiyoruz ki" dedi Mikael.

Artık yorulmuştu, bu işlerin bitmesini istiyordu. Ayağa kalktı.

"Nereye?" dedi Monica Figuerola. "Nereye gidip kimlerle buluşacağım söylersen sevinirim."

"Öğle yemeğinde *TV4*'ün muhabiriyle, akşam saat altıda da Samir'in Kazanı'nda Erika Berger'le buluşacağım. Basın açıklamasına son noktayı koyacağız. Sanırım sonra dergiye giderim."

Erika Berger'in adını duyan Monica'nın gözleri biraz kısıldı.

"Gün boyu bizimle ilişki kurmam istiyorum. Hatta mahkeme başlayana kadar çok yakın ilişkide olalım, derim."

"İyi, belki de birkaç günlüğüne sana taşınırım," diyen Mikael, şaka yaparmış gibi gülümsedi.

Yüzü gölgelenen Monica, Edklinth'e hızlı bir bakış fırlattı.

"Monica doğru söylüyor," dedi Edklinth. "Şu işi atlatana kadar gözlerden uzak dursan çok iyi olur. Eğer narkotik şube seni gözaltına alırsa, mahkeme başlayana kadar hiçbir şey söyleme."

"Sakin olun," dedi Mikael, "paniğe kapılıp da bir çuval inciri berbat etmeyeceğim. Siz kendi işinize bakın, ben de kendi işime."

TV4'ün kadın muhabiri Mikael'den aldığı belgeler karşısında coşkusunu gizlemedi. Mikael ondaki bu iştaha gülümsedi. Bir hafta boyunca, Servis hakkında televizyonda kullanılabilecek bir belge bulabilmek için kıçlarını yırtmışlardı. Nihayet aradıkları belgeyi onlara, Mikael'in evine giren Servis'in kendisi vermişti. *TV4*'ün yapımcısı ve haber müdürü bunun ne müthiş bir atlatma haber olduğunu hemen anlamışlardı. Haber büyük bir gizlilik içinde, çok az insanın bilgisi dâhilinde hazırlanacaktı. Mikael'in haberi mahkemenin üçüncü günü yayınlamaları için öne sürdüğü koşulu kabullenmişlerdi. Haber saatinde bir saatlik ekstra bir program yapacaklardı.

Mikael daha önce, *TV4*'ün muhabirine oynayabilecekleri çok sayıda fotoğraf vermişti. Ama TV'de kullanabilecekleri hareketli görüntüler yoktu. Şimdi ellerinde adı sanı belli bir polisin, Mikael'in evine nasıl kokain yerleştirdiğini gösteren jilet gibi kayıt vardı. Bu kaydı eline aldığında *TV4*'ün muhabiri zevkten dört köşe olmuştu.

"Bu harika bir şey," dedi. "Kamera: İşte SÄPO bir gazetecinin evine kokain yerleştiriyor."

"SÄPO değil... Servis," diye düzeltti Mikael. "Sakın bu iki şeyi birbirine karıştırmak gafletinde bulunma."

"Sandberg SÄPO'da çalışmıyor mu?" diyerek itiraz etti *TV4*'ün muhabiri.

"Evet, ama pratikte o bir köstebek. Bu ikisi arasındaki farkı keskin bir şekilde ortaya koymalısın."

"İyi. Bu, Servis'in öyküsü, SÄPO'nun değil. Mikael, Tanrı aşkına nasıl oluyor da, her zaman böyle sansasyonel öykülerin içine düşüyorsun? Haklısın. Bu Wennerström olayından çok daha büyük bir bomba."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, öyle. İronik olanı, bu öykünün de Wennerström olayıyla birlikte başlaması. Yani 1960'lı yıllardaki casusluk skandalıyla."

Erika Berger öğleden sonra saat dörtte Mikael'i aradı. *SMP*'deki işten çıkarmalarla ilgili görüşlerini bildirmek için gazete yayıncıları sendikasıyla toplantı hâlindeydi. Gazeteden istifa ettikten sonra ciddi bir sendikal anlaşmazlık baş göstermişti. Erika, Mikael'e Samir'in Kazanı'na altı buçuktan önce gelemeyeceğini bildirdi.

Jonas Sandberg, tekerlekli sandalyeden kalkıp yatağa geçen Fredrik Clinton'a yardım etti. Artillerigatan'daki komuta merkezinin küçük dinlenme odasındaydılar. Clinton diyaliz makinesine bağlandığı

hastaneden yeni gelmişti. Kendisini çok yaşlı ve yorgun hissediyordu. Son günlerde neredeyse gözünü bile kırpmamıştı, tek dileği bütün bunların son bulmasıydı. Yatağa yeni yerleşmişti ki Georg Nyström geldi.

Clinton bütün gücünü toplayarak, "Tamam mı?" dedi.

Georg Nyström başını salladı.

"Nikolic kardeşlerle konuştum, 50 bin krona patlayacak."

"Paramız var," dedi Clinton.

Keşke genç olsaydım.

Başını çevirip önce Nyström'e sonra Sandberg'e baktı.

"Vicdan azabı çekmiyorsunuz, değil mi?" dedi

İkisi de hayır anlamında başını salladı.

"Ne zaman?" dedi Clinton.

"Yirmi dört saat içinde," dedi Nyström. "Blomkvist'in nerelerde sürttüğünü anlamak çok zor, en kötü ihtimalle *Millennium*'un dışında olacak."

Clinton başını salladı.

"Sanırım bu akşam iki saate kadar bu iş bitecek," dedi Jonas Sandberg.

"Nasıl?"

"Erika Berger, bir süre önce Mikael'i aradı. Samir'in Kazanı'nda akşam yemeği yiyecekler. Bellmansgatan yakınlarında bir restoran."

"Berger..." dedi Clinton tereddütle.

"Tanrı'dan dilerim ki ona bir şey..." dedi Georg Nyström.

"Olursa da büyük bir yanlış olmaz," diye araya girdi Sandberg.

Clinton ile Nyström başlarını ona çevirdiler.

"Bizim için en büyük tehlikenin Blomkvist olduğu ve büyük ihtimalle *Millennium*'da bir şeyler yayınlayacağı konusunda hemfikiriz. Derginin yayınını engelleyemeyiz, o zaman güvenilirliğini sarsmalıyız. O öldürüldüğünde polisler evine girip kokainle paraları bulacaklar ve yeraltı dünyasının iç hesaplaşmasına kurban gittiğini düşünecekler. Yani hemen, ucu SÄPO'ya çıkan bir komployа bağlamayacaklar."

Clinton başını salladı.

"Erika Berger, Blomkvist'in sevgilisi," diye devam etti Sandberg. "Evli ama kocasını aldatıyor. Eğer o da ölürse bir sürü başka spekülasyona yol açacak."

Clinton ile Nyström birbirlerine baktılar.

Sandberg'in olayları perdeleme konusunda doğal bir yeteneği vardı. İşini çabuk öğrenmişti. Ama bir an Clinton da Nyström de şüpheye düşmüşlerdi. Ölümle yaşam arasında karar verirken, Sandberg çok pervasız davranıyordu. Bu iyi değildi. Bir cinayet, ele fırsat geçti diye değil, en son çare olarak düşünülmeliydi. Cinayete, başka bir alternatif kalmadığı koşullarda, çözüm diye değil, önlem diye başvurulurdu.

Clinton başını salladı.

Sivil kayıplar diye düşündü. Birdenbire ağzının tadı kaçmıştı. Bütün bir ömrümüzü ülkenin hizmetine adadıktan sonra, basit kiralık katiller gibi davranmaya başladık. Zalachenko zorunluydu, Björck... Acı ama Gullberg haklıydı. Björck çözülebilirdi. Blomkvist... Sanırım o da zorunlu, ama Erika Berger yalnızca masum bir seyirci.

Jonas Sandberg'e baktı, bu genç adamın bir psikopata dönüşmemesini umdu.

"Nikolic kardeşler ne kadarını biliyor?"

"Hiçbir şey. Yani bizim hakkımızda. Onlarla bir kez buluştum. Kimliğimi yanlış biliyorlar. Bize ulaşamazlar. Uyuşturucuyla ilgili bir hesaplaşma diye düşünüyorlar."

"Cinayetten sonra ne yapacaklar?"

"Hemen İsveç'i terk edecekler," dedi Nyström. "Tıpkı Björck olayından sonra yaptıkları gibi. Polis araştırması bir sonuca ulaşmadan kapandıktan sonra, havayı koklayıp geri dönerler."

"Planları?"

"Sicilya usulü. Blomkvist'in yanına gidip bir şarjör boşaltacak, sonra da çekip gidecekler."

"Silah?"

"Otomatik, ama ne tür bir silah bilmiyorum."

"Umarım, bütün restoranı biçmezler."

"Endişelenme. Soğukkanlılar, ne yapacaklarını iyi biliyorlar. Ama eğer Berger, Blomkvist'le aynı masada oturuyorsa..."

Sivil kayıplar.

"Bana bakın," dedi Clinton, "Wadensjöö'nün bizim bu işe karıştığımızı bilmemesi çok önemli. Özellikle Erika Berger'in başına bir şey gelirse. Zaten koptu kopacak. Korkarım bu iş bittikten sonra onu emekli edeceğiz."

Nyström başını salladı.

"Yani Blomkvist'in öldürüldüğü haberini aldığımızda bir tiyatro oynayacağız. Çok şaşırmış gibi kriz toplantısı yapacağız. Cinayetin arkasında ne olduğuna dair fikir yürüteceğiz. Ama polisler, Mikael'in evinde bulduklarını açıklayana kadar uyuşturucu işini ağzımıza almayacağız."

Mikael Blomkvist *TV4*'ün muhabirinin yanından saat beşe gelirken ayrıldı. Öğleden sonraki bütün saatleri, belgelerdeki açıkları kapatmaya vermişler, daha sonra da Mikael'i kameranın karşısına alıp söyleşi yapmışlardı.

Mikael bir soruyu anlaşılır bir şekilde cevaplamakta zorlandığından, birkaç tekrar yapmak zorunda kalmışlardı.

Nasıl oluyor da bir devlet memuru, işi cinayet işlemeye kadar götürebiliyor?

Mikael bu soruyu, *TV4*'ün muhabirinden çok önce, kendi kendine sormuş ve uzun uzun cevabını düşünmüştü. Servis Zalachenko'yu tek tehdit gibi görmüş olabilirdi, ama bu yeterli bir cevap değildi. Verdiği son cevap da kendisini tatmin etmemişti.

"Bunun bana göre mantıklı tek açıklaması var; Servis zamanla, kelimenin tam anlamıyla, bir tür tarikata dönüştü. Bir çeşit, Knutby ya da Papaz Jim Jones tarikatı gibi bir şeye. Neyin doğru, neyin yanlış olduğuna kendileri karar veriyor, yasalarını kendileri yazıyorlar. Toplumdan bütünüyle tecrit olmuş durumdalar. "

"Bir çeşit ruhsal hastalığa benzemiyor mu?"

"Çok yanlış bir tanım değil."

Mikael metroya binip Slussen'e gitti. Bir süre Södermalmstorg'de oyalandı. Samir'in Kazanı'na gitmek için erkendi. Endişeliydi, ama

aynı zamanda her şeyin yoluna girdiğini düşünüyordu. Erika Berger, *Millennium* 'a döndükten sonra onu ne kadar özlediğini fark etmişti. Üstelik tekrar yayın yönetmeni yardımcılığına dönen Malin Eriksson, Erika'nın dümeni ele almasını mesele yapmamıştı. Tersine, -Malin'in deyimiyle- hayat normale döndüğünden, çok sevinmişti. Erika'nın geri dönmesi, geçmiş üç ayda *Millennium*'daki personel açığının yakıcı bir şekilde anlaşılmasını da sağlamıştı. Erika hızla işe dalmış, Malin Eriksson'la birlikte aşırı iş yüklenerek personel açığını kapatmıştı. Bununla birlikte bir yönetim kurulu toplantısı yaparak *Millennium*'un en az iki personel daha almasına karar vermişlerdi. Bunun için bütçeyi nereden bulacaklarıysa belirsizdi.

Mikael bir akşam gazetesi alıp, zaman öldürmek için Hornsgatan'daki Java kafeye oturdu.

Başsavcılıktan, Savcı Ragnhild Gustavsson, okuma gözlüğünü çıkararak konferans masasının etrafındakilere baktı. 58 yaşında bir kadındı, yüzündeki çizgilere rağmen yanakları kırmızıydı, kısa saçları ağarmaya başlamıştı. Meslek hayatının 25. yılındaydı, 1990'ın başından beri başsavcılıkta çalışıyordu.

Birdenbire başsavcının odasına çağrılıp Torsten Edklinth'le buluştuktan bu yana üç hafta geçmişti. Başsavcılığa çağrıldığında, Husarö'deki yazlığında geçireceği altı haftalık uzun tatilin hazırlıklarını yapıyordu. Ona verilen görevle tatil planları suya düşmüştü. İçinde devlet memurlarının yer aldığı, Servis adı verilen gizli bir örgüt hakkında yürütülen soruşturmanın başına geçecekti. Görünür bir gelecekteki tek işi bu olacak, kendi ekibini istediği gibi kuracak ve gerekli kararları verecekti.

"Bu İsveç tarihinin en dikkat çekici soruşturması olacak," demişti başsavcı.

Gustavsson da böyle düşünüyordu. Torsten Edklinth, başbakanın

onayıyla yaptığı araştırmanın sonuçlarını özetlerken, Gustavsson onu artan bir şaşkınlıkla dinlemişti. Edklinth'in yaptığı araştırma henüz tamamlanmamış ama konuyu savcılığa taşıyacak kadar ilerlemişti.

Gustavsson, Torsten Edklinth'in verdiği belgelere önce şöyle bir göz atmıştı. Daha derin bir incelemeyle suçun kapsamı bütün açıklığıyla gözlerinin önüne serilince, yapacağı her şeyin, alacağı her kararın tarih kitaplarına geçeceğini anlamıştı. O günden sonra uyanık geçirdiği her dakikayı, inanılması zor suç dökümlerini inceleyerek geçirmişti. Bu İsveç tarihi açısından çok özel bir davaydı. Otuz yıldır varlığını sürdüren gizli bir örgütün işlediği suçları açığa çıkarmak için özel bir ekip oluşturmak gerekiyordu. Gustavsson'un aklına 1970-1980 arasında İtalya'da kurulan ve hayatta kalabilmek için neredeyse yeraltında çalışan anti-mafya araştırma grubu gelmişti. Edklinth'in gizliliğe niçin bu kadar önem verdiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Böyle bir durumda kime güveneceğinizi bilemezdiniz.

Gustavsson ilk olarak başsavcılık makamından üç yardımcı seçti. Bunları yıllardır tanıyordu. Daha sonra, istihbarat örgütlerinin son yıllarda artan iktidarına dair araştırma yapan Suç Önleme Kurumu'ndan ünlü bir tarihçiyi ekibe aldı. Son olarak araştırma grubunun başına Monica Figuerola'yı atadı.

Servis soruşturması yasal bir sürece girmişti. Kesin bir gizlilikle yürütülmesine rağmen, artık herhangi bir adli soruşturmadan farkı yoktu.

Geçen iki haftada Savcı Gustavsson, çok sayıda insanı resmî ama çok gizli olarak sorgulamıştı. İlk sorgulananlar: Edklinth, Figuerola, Bublanski, Sonja Modig, Curt Svensson, Jerker Holmberg'di. Daha sonra Mikael Blomkvist, Malin Eriksson, Henry Cortez, Christer Malm, Annika Giannini, Dragan Armansky, Susanne Linder ve Holger Palmgren'i de sorguya çağırmıştı. Haber kaynaklarını açığa vurabilecek soruları cevaplamayı ilke olarak reddeden *Millennium* çalışanları dışındakiler kapsamlı açıklamalarda bulunarak ellerindeki

belgeleri savcıya vermişlerdi.

Ragnhild Gustavsson, *Millennium*'un onlara bir hareket şeması dayatmasından rahatsızdı. Buna göre, belirli bir tarih ve saatte birtakım insanlar hakkında tutuklama kararı vermek zorundaydı. Oysa Gustavsson'a göre, tutuklama aşamasına gelmek için, birkaç aylık bir soruşturma gerekiyordu. Ama içinde bulundukları durumda başka bir seçeneği yoktu. Mikael Blomkvist dik başlı biriydi. Resmî talimat ya da kurallar onu ilgilendirmiyordu. Lisbeth Salander'in mahkemesi başladıktan üç gün sonra elindeki haberi yayınlamakta kararlıydı. Bu durumda, şüphelilerin kanıtları yok etmeleri ya da kaçmalarını engellemek için hepsini aynı gün, aynı saatte tutuklatmak gerekiyordu. Daha da tuhafı Edklinth ile Figuerola da Blomkvist'e destek veriyorlardı. Diğer bir yandan, Blomkvist modelinin birtakım avantajlarının olduğunu Savcı Gustavsson da kabullenmeye başlamıştı. Medyanın desteğini arkasına almak, bir savcı olarak işini kolaylaştıracaktı. Üstelik sürecin kısa tutulması, bu alengirli kovuştumanın bürokrasinin koridorlarına sızması ve oradan da Servis'in kulağına gitmesi riskini azaltacaktı.

"Blomkvist için en önemlisi Salander için adaleti sağlamak. Servis'i çökertmek bu çabanın bir sonucu olacak," dedi Monica Figuerola.

Lisbeth Salander davası iki gün sonra, çarşamba günü başlıyordu. Pazartesi günü yaptıkları bu toplantı, ellerindeki belgeleri gözden geçirip görev dağılımı yapmak içindi.

Toplantıya on üç kişi katılmıştı. Gustavsson, başsavcılıktan iki yakın meslektaşını davet etmişti. AKD'den Monica Figuerola meslektaşları Stefan Bladh ve Anders Berglund'la katılıyordu. AKD'nin başkanı Torsten Edklinth gözlemci olarak bulunuyordu.

Gustavsson bu çapta bir davanın soruşturulmasının SÄPO'yla sınırlandırılmasını inandırıcı bulmadığından, Jan Bublanski ile birlikte, ekibinden Sonja Modig, Jerker Holmberg ve Curt Svensson'u

da toplantıya davet etmişti. Bunlar paskalyadan beri Salander olayını araştırıyorlar ve öykünün bütün ayrıntılarını biliyorlardı. Ayrıca Göteborg'dan Savcı Agneta Jervas ile Cinayet Masası Komiseri Marcus Erlander de çağrılmıştı. Servis hakkında yapılan araştırmayla, Alexander Zalachenko cinayeti hakkında yürütülen soruşturma arasında bir bağ vardı.

Monica Figuerola eski başbakanlardan Thorbjörn Fälldin'in de sorgulanması gerektiğini söylediğinde, Jerker Holmberg ile Sonja Modig huzursuz olmuşlardı.

Beş saat boyunca, Servis'te çalıştıklarını tespit ettikleri kişileri, isim isim, dikkatle gözden geçirdiler. Suçları tanımladıktan sonra tutuklanmalarına karar verdiler. Artillerigatan'la doğrudan ilişkili yedi kişi tespit edilmişti. Bunun yanında Artillerigatan'i ziyaret etmeyen, ama Servisle ilişkisi olan dokuz kişi daha vardı. Bunların çoğu SÄPO'da çalışıyorlardı ama Servis'in aktivistleriyle yakın temastaydılar.

"Hâlâ komplonun kapsamı hakkında kesin bir şey diyemiyoruz. Bu kişilerin Wadensjöö ya da başka biriyle hangi koşullarda ilişki kurduklarını bilmiyoruz. Köstebek olabilecekleri gibi, teşkilat içi gizli bir görevde çalıştıklarını da düşünüyor olabilirler. Kısacası, onları sorgulamadan işin içinde ne kadar olduklarını bilemeyiz. Ayrıca bunları birkaç haftalık bir takiple ortaya çıkardık, ama taramadığımız başkaları da olabilir."

"Peki, özel kalem müdürü ile finans müdürü... "

"Onların Servis hesabına çalıştıklarını kesinlikle söyleyebiliriz."

Savcı Gustavsson bir saatlik yemek arası verdiğinde, akşam saat altıya geliyordu. Görüşmeler yemekten sonra devam edecekti.

Herkes ayaklanmıştı ki Monica Figuerola'nın meslektaşı, AKD'nin operasyon bölümünden Jesper Thomsson, son birkaç saatte

yaşananları anlatmak için Monica'nın yanına geldi.

"Günün önemli bir kısmını diyaliz makinesine bağlı geçiren Clinton, öğleden sonra saat üç civarında Artillerigatan'a döndü. Georg Nyström bir şeyler çeviriyor, ama ne olduğunu anlayamadık."

"Nasıl yani?" dedi Monica.

"Saat bir buçukta, merkez istasyonda iki kişiyle buluştu. Sheraton'ın barına oturup kahve içtiler. Yirmi dakika kadar orada kaldılar, daha sonra Nyström, Artillerigatan'a döndü."

"Buluştuğu o iki kişi kim?"

"Bilmiyorum. Yeni yüzler. Görüntülerine bakılırsa Doğu Avrupalılar. Otuz beş yaşlarında iki adam. Ne yazık ki, onları takip eden arkadaşımız metroda izlerini kaybetmiş."

"Of," dedi Monica, yorgun bir sesle.

"Fotoğrafları bunlar," diyen Jesper, Monica'ya bir dizi fotoğraf uzattı.

Adamların yüzlerini inceleyen Monica, onları daha önce hiç görmediğine karar verdi.

"Tamam, teşekkürler," dedi. Fotoğrafları konferans masasına koyarak, bir şeyler yemek için ayağa kalktı.

Onun hemen yanındaki Curt Svensson fotoğraflara baktı.

"Aman Tanrım!" dedi. "Nikolic kardeşlerin burada işi ne?"

Monica birden durdu.

"Kim?"

"İki baş belası," dedi Curt Svensson. "Tomi ve Miro Nikolic."

"Yani kim olduklarını biliyorsun?"

"Evet. Sırplar, yirmili yaşlardayken onları birkaç defa içeri aldık.

O zamanlar organize suçlar biriminde çalışıyordum. Miro oldukça tehlikeli biri. Ayrıca adam yaralamaktan aranıyor. Ben kardeşlerin Sırbistan'a kaçıp politikacı ya da başka bir şey olduklarını düşünüyordum."

"Politikacı mı?"

"Evet, 1990'ların ortalarında Yugoslavya'ya dönüp etnik temizliğe katıldılar. Bir çeşit özel faşist milise komuta eden, mafya lideri Arkan'la birlikte çalıştılar. Keskin nişancı oldukları söyleniliyor."

"Nişancı?"

"Evet, kiralık katiller. Belgrat'la Stockholm arasında mekik dokurlar. Zaman zaman amcalarının Norrmalm'deki meyhanesinde çalışıyorlardı. Yugoslavlar arasında, sigara savaşı denilen iç hesaplaşmada, en az iki kişiyi öldürdüklerine dair bilgi aldık ama bir türlü ispat edip de onları kodese atamadık."

Monica Figuerola dili tutulmuş bir hâlde fotoğraflara bakti. Birden yüzü sarardı. Başım Torsten Edklinth'e çevirdi.

"Blomkvist!" diye bağırdı, sesinde bir panik havası vardı. "Onu bir skandala bulaştırmakla yetinmeyi düşünmüyorlar. Onu öldürecekler. Sonra da polis Blomkvist'in evinde kokain bulup kendi yorumunu yapacak."

Edklinth elini alnına götürdü.

"Samir'in Kazanı'nda Erika Berger'le buluşacaktı," diyen Monica, Curt Svensson'un omzunu tuttu.

"Silahın var mı?"

"Evet... "

"Benimle gel."

Monica Figuerola konferans odasından hızla koridora fırladı. Kendi

odası üç kapı ötedeydi. Kapıyı açıp çalışma masasının çekmecesinden beylik silahını aldı. Bütün kuralları çiğneyerek odasının kapısını açık bırakıp asansörlere doğru koştu. Curt Svensson birkaç saniye ne yapacağını bilemeden bekledi.

"Hadi," dedi Bublanski, Curt Svensson'a. "Sonja... sen de."

Mikael Blomkvist, Samir'in Kazanı'nın kapısından girdiğinde saat 18.20'ydi. Erika Berger ondan biraz önce gelmiş, kapının girişinde, bara yakın bir masaya oturmuştu. Mikael, Erika'yı yanağından öpüp oturdu. İki büyük bira ve kuzu yahnisi ısmarladılar. Biraları yemekten önce geldi.

"*TV4*'teki kız nasıldı?" dedi Erika Berger.

"Her zamanki gibi soğuk."

Erika Berger bir kahkaha attı.

"İşine gelmediği zaman nasıl da kafayı takıyorsun. Düşün...Blomkvist'in cazibesine kapılmayan bir kız."

"Bu cazibeye kapılmayan çok kız oldu," dedi Mikael. "Senin günün nasıl geçti?"

"Boşa geçti. Ama Yayıncılar Kulübü'nde *SMP* hakkında yapılacak bir tartışma paneline katılma önerisini kabul ettim. Bu konuyla ilgili son katkım bu olacak."

"Harika!"

"*Millennium*'a dönmek o kadar güzel bir duygu ki," dedi Erika.

"Senin geri dönmene ne kadar sevindiğimi tahmin bile edemezsin. Hâlâ bu duyguya alışamadım."

"Tekrar işe başlamak çok güzel."

"Hımm."

"Çok mutluyum."

"Ben de tuvalete gitmek zorundayım," diyen Mikael ayağa kalktı. Birkaç adım atmıştı ki kapıdan giren otuz beş yaşlarındaki bir adamla burun buruna geldi. Yüzü Doğu Avrupalıları andıran adam, gözlerini Mikael'e dikmişti. Mikael adamın elindeki otomatik silahı fark etti.

Monica, Sonja ve Curt, Riddarholmen'e ulaştıklarında Torsten Edklinth arayarak ne Mikael'in ne de Erika'nın telefonlarından cevap alabildiğini söyledi. Belki de yemekte oldukları için telefonlarını kapatmışlardı. Kendi kendine küfürler yağdıran Monica Figuerola, Södermalmstrog'u seksen kilometre hızla geçti. Arabanın üzerine sinyal lambasını yerleştirmiş ve sirenleri çalıştırmıştı. Hornsgatan'a keskin bir dönüş yaptı. Curt Svensson kapıya dayanarak dengesini sağladıktan sonra, silahını çıkarıp namluda kurşun olup olmadığını kontrol etti. Arka koltukta oturan Sonja Modig de aynısını yaptı.

"Destek istemeliyiz," dedi Curt Svensson. "Nikolic kardeşlerin şakası yok."

Monica başını salladı.

"Şöyle yapacağız," dedi. "Sonja'yla ben hemen restorana dalacağız. Umarım Erika'yla Mikael içeridedir. Curt, sen Nikolic kardeşleri tanıyorsun. Dışarıda bekleyip etrafa göz kulak olacaksın."

"Tamam."

"Eğer, ortalık sakinse Blomkvist ile Berger'i restorandan alıp Emniyet Müdürlüğü'ne götüreceğiz. Ama eğer en küçük bir şüphe duyarsak, içeride destek bekleyeceğiz."

"Tamam," dedi Sonja Modig.

Polis telsizinden yapılan anonsu duyduklarında hâlâ

Hornsgatan'daydılar.

Bütün ekiplere. Tavastgatan'da çatışma. Samir'in Kazanı restoranında.

Monica Figuerola'nın göğsüne bir sancı saplandı.

Erika Berger, tuvalete gitmek için masadan kalkan Mikael'in, kapının girişinde 35 yaşlarında bir adamla karşı karşıya geldiğini gördü. Nedenini bilmeden kaşlarını çattı. Yabancı adam Mikael'e şaşkın bir yüz ifadesiyle bakıyordu. Adamın Mikael'in bir tanıdığı olup olmadığını merak etti Berger.

Adamın bir adım gerileyerek elindeki çantayı yere bıraktığını gördü. Önce ne olduğunu anlayamadı. Adamın elindeki otomatik silahı Mikael'e doğrultmasıyla donup kaldı.

Mikael hiç düşünmeden sol elini uzatıp namluyu tutarak havaya kaldırdı. Saniyeler içinde yüzünün önünden kurşunlar uçuştu.

Küçük restoran, kulakları sağır eden patlamalarla çınladı. Tavandan aşağıya sıvalar ve kırılan lambaların camları yağdı. Namludan on bir kurşun çıkmıştı. Kısa bir an Mikael'le göz göze gelen Miro Nikolic bir adım gerileyerek silahın namlusunu Mikael'in elinden kurtarmaya çalıştı. Mikael bunu beklemiyordu, namluyu elinden kaçırdı. Birden ölümle yüz yüze geldiğini anladı. Hiç düşünmeden adamın üzerine atıldı. Kendini bu davranışının kurtardığını, korunmak için eğilmeye ya da gerilemeye kalkması hâlinde postu deldireceğini daha sonra anlayacaktı. Tekrar otomatik silahın namlusuna yapıştı. Bedeniyle yüklenerek saldırganı duvara dayadı. Altı yedi kurşunun daha ateşlendiğini duydu, namluyu yere çevirmek için canhıraş çabalıyordu.

Erika Berger silah ikinci defa patlamaya başladığında içgüdüsel olarak masanın altına eğilmişti. Yere düşüp başını bir sandalyeye vurdu. Yerde iki büklüm olup, biraz önce oturduğu sandalyenin hemen arasındaki duvarda beliren üç kurşun deliğine baktı.

Başını girişe çevirdi, Mikael hâlâ adamla boğuşuyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş, iki eliyle tuttuğu otomatik tüfeği bükerek adamın elinden almaya çalışıyor, adam da silahı Mikael'den kurtarmaya çabalıyordu. Mikael'in yüzüne ve şakağına üst üste yumruklar indirdi.

Monica Figuerola, Samir'in restoranının hemen karşısındaki kaldırımda frene bastı, hemen arabadan çıkıp restorana doğru koştu. Elindeki Sig Sauer marka tabancanın emniyetini açtı ve o anda restoranın hemen önüne park etmiş arabayı fark etti.

Direksiyonda Tomi Nikolic oturuyordu. Yan kapıdan silahını ona doğrultan Monica, "Polis, ellerini kaldır!" diye bağırdı.

Tomi Nikolic ellerini kaldırdı.

"Arabadan çık, yere yat!" diye kükreyen Monica'nın sesinde müthiş bir öfke vardı. Curt Svensson'a dönüp, "Restorana!" dedi.

Curt Svensson ile Sonja Modig, restorana doğru fırladılar.

Sonja Modig çocuklarını düşündü. Destek beklemeden, kurşungeçirmez yelek takmadan, durumun ne olduğunu görmeden, çekilmiş bir silahla restorana dalmak polis talimatlarına uymuyordu...

Restorandan gelen kurşun seslerini duydu.

Mikael Blomkvist, Miro Nikolic yeniden ateş etmeye başlamadan

önce, orta parmağını tetik yoluna sokmuştu. Miro, ateş etmek için tetiğe basarken, tetik yoluna sıkışan parmağında müthiş bir acı duyuyordu Mikael. Ama parmağı orada olduğu sürece Miro silahı ateşleyemezdi. Başının her tarafına yumruklar yağarken, *Eğer bu acıya dayanamaz da, parmağımı çekersem sonum gelir* diye düşündü.

Adamın elinde otomatik silah olduğunu gördüğü andan sonra, aklı başında düşünebildiği tek şey buydu.

Dişlerini sıkıp orta parmağını tetik boşluğuna iyice yerleştirdi.

Daha sonra, ayaklarıyla yerden destek alıp bir omzuyla saldırganı iterek ayağa kalkmaya çalıştı. Sağ elini, tuttuğu namludan çekip dirseğini kaldırarak yumruklardan korunmaya çalışıyordu. Miro Nikolic dirseğine ve kaburgalarına vurmaya başlamıştı. Bir süre sonra tekrar göz göze geldiler.

Bir saniye sonra Mikael saldırganın ondan uzaklaştığını fark etti. Orta parmağında müthiş bir acı duydu, arkasından da Curt Svensson'un devasa bedenini gördü. Svensson, Nikolic'i kelimenin tam anlamıyla ensesinden tutup havaya kaldırmış ve kafasını kapının kenarına çarpmıştı.

Sonja Modig'in, "Yere yat!" diye bağırdığını duydu. "Polis! Silahını bırak!"

Mikael başını çevirdi, Sonja Modig iki eliyle birden kavradığı silahıyla, bacaklarını yana açmış etrafını kollayarak dikiliyordu. Sonunda silahın namlusunu tavana kaldırıp gözlerini Mikael'e dikti.

"Yaralandın mı?" diye sordu.

Mikael ona şaşkın bir şekilde baktı. Kaşlarından ve burnundan kanlar akıyordu.

"Sanırım parmağım kırıldı," dedi ve yere oturdu.

Monica Figuerola, Tomi Nikolic'i kaldırıma yatırdıktan bir dakika sonra Södermalm polisinden destek geldi. Kimliğini açıklayıp Nikolic'i onlara teslim eden Figuerola, restorana doğru koştu. Kapıda durup içeriyi kontrol etti.

Mikael Blomkvist'le Erika Berger yerde oturuyorlardı. Yüzünden kanlar akan Blomkvist şokta gibiydi. Monica derin bir nefes aldı, Tanrı'ya şükür yaşıyordu. Erika Berger kolunu Mikael'in boynuna doladığında kaşlarını çattı.

Sonja Modig diz çökmüş Blomkvist'in parmağını kontrol ediyordu. Curt Svensson tren çarpmışa dönmüş Miro Nikolic'in bileklerine kelepçe takıyordu. Yerde İsveç ordusunun kullandığı türden otomatik bir silah vardı.

Restoran çalışanları ve müşterileri korku ve şaşkınlıktan donup kalmışlardı. Sandalyeler devrilmiş, her tarafı bardak ve tabak kırıkları kaplamıştı. Etraf barut kokuyordu. Neyse ki ölü ve yaralı yoktu. Polisler, silahlarını çekmiş restorana girerlerken, Monica, Curt Svensson'un omzuna dokundu.

"Miro Nikolic'in arandığını söylemiştin."

"Evet, bir yıl önce adam yaralamaktan."

"İyi, o zaman şöyle yapıyoruz; ben Blomkvist'le Berger'i alıp hemen ortadan kayboluyorum. Sen burada kalıyorsun. Sonja Modig, buraya yemek yemeye geldiniz ve sen Nikolic'i hemen tanıdın. Onu gözaltına almaya çalıştın, ama o silahını çekip ateşledi. Sen de onu etkisiz hâle getirdin."

Curt Svensson şaşkın gözlerle baktı.

"Bunu yutmazlar... Görgü tanıkları var."

"Görgü tanıkları, birilerinin kavga ettiğini, silahla ateş edildiğini söyleyecektir. Yarınki sabah gazetelerini atlatmamız yeter. Yani Nikolic kardeşler, sen onları tanıdığın için tesadüfen yakalandılar."

Curt Svensson etrafındaki karmaşaya baktıktan sonra kafasını salladı.

Monica Figuerola polislerin arasından yol açıp Mikael'le Erika'yı sokağa çıkararak arabasının arka koltuğuna oturttu. Daha sonra oraya gelen ekiplerin amirinin yanına gidip, arabasında oturan Mikael ve Erika'yı işaret ederek alçak sesle yarım dakika kadar konuştu. Çok şaşırmış görünen amir, en sonunda başını salladı. Monica arabayı Zinkensdamm'da bir kaldırım kenarına park edip başını arka koltuğa çevirdi.

"Durumun ne kadar kötü?"

"Birkaç sıyrık var. Dişlerim yerinde. Orta parmağım berbat."

"St. Görans Hastanesi'nin aciline gidiyoruz."

"Neler oluyor?" dedi Erika Berger. "Sen kimsin?"

"Affedersin," dedi Mikael, "Bu Monica Figuerola. SÄPO'da çalışıyor. Monica, bu Erika Berger."

"Biliyorum," dedi Monica, duygusuz bir sesle. Erika Berger'e bakmadı.

"Monica'yla araştırma sırasında tanıştık. Benim SÄPO'daki kontağım o."

"Anlıyorum," diyen Erika, birden titremeye başladı.

Monica Figuerola, Erika'ya ters ters baktı.

"Ne oluyor?" diye sordu Mikael.

"Şu kokain işini yanlış yorumladık," dedi Monica, "biz seni gözden düşürmek için tuzak kurduklarını düşündük. Ama onlar seni öldürtecek, soruşturma için evinde arama yapan polisler de kokaini

bulacaktı."

"Ne kokaini?" dedi Erika Berger.

Mikael bir süre gözlerini kapattı.

"Beni hastaneye götürün."

"Yakalandılar mı?!" diye bağırdı Fredrik Clinton. Yüreği sıkışıyordu.

"Telaşlanmaya gerek yok," dedi, "görünüşe göre Yalnızca bir tesadüf."

"Tesadüf mü?"

"Miro Nikolic, eski bir olaydan dolayı aranıyordu. Asayişten bir polis restorana girdiğinde onu tanımış. Nikolic de paniğe kapılıp, kendini korumak için silaha sarılmış."

"Blomkvist?"

"Onun olayla bir ilgisi yok. Olay anında restoranda olup olmadığından emin bile değiliz."

"Buna inanamıyorum," dedi Fredrik Clinton. "Nikolic kardeşler neler biliyor?"

"Bizim hakkımızda mı? Hiçbir şey. Björck'ün de, Blomkvist'in de kokain işiyle ilgili bir nedenle ortadan kaldırılmak istendiğini düşünüyorlar."

"Ama oraya Blomkvist'i öldürmeye gittiler."

"Tamam, ama herhâlde onu öldürmek için oraya gittiklerini söylemeyecekler. En azından mahkemeye kadar çenelerini tutarlar. Ruhsatsız silah taşımak ve görevli memura karşı gelmekten cezaevini boylarlar."

"Aptal kafalar," dedi Clinton.

"Evet, kendilerini kaybettiler. Bir süreliğine Blomkvist'in peşini bırakalım ama bu işten bize zarar gelmeyecek."

Susanne Linder ve Milton Security'nin özel koruma bölümünden iki azman, Mikael Blomkvist ile Erika Berger'i Emniyet Müdürlüğü'nden gece on birde aldılar.

"Sonunda ayaklanmışsın," dedi Susanne Linder, Erika'ya.

"Öyle," dedi Erika, sıkıntılı bir ifadeyle.

Erika hastaneye giderken tam anlamıyla şoktaydı. Ölümle burun buruna geldiklerinin ayrımına biraz geç varmıştı.

Mikael acilde bir saat kalmış, yüzünü temizleyip bantlamışlar, röntgenini çektikleri orta parmağını sarmışlardı. Parmağının ucu fena ezilmişti, büyük ihtimalle tırnağı düşecekti. Komik olanı da, en ciddi yarayı, Curt Svensson onu kurtarmak için Miro Nikolic'i ensesinden tutup çekerken almıştı. Silahın tetik boşluğunda kalan parmağı ortasından kırılmış, canı felaket acımıştı.

Mikael Blomkvist, olayın şokunu, iki saat geçip de SÄPO'nun Anayasa Koruma Dairesi'ne geldiğinde yaşamaya başlamışta. Cinayet Masası Komiseri Bublanski ile Savcı Gustavsson'a ifade verirken, birden üşümeye başlamış, müthiş bir yorgunluk hissetmiş ve soruları dinlerken arada bir uyuklamışta. Arkasından da bir sürü gevezelik başlamıştı.

"Ne planladıklarını bilmiyoruz," dedi Monica Figuerola. "Yalnızca Blomkvist'i mi öldürmek istediler yoksa hedeflerinde Erika da var mıydı bunu da bilmiyoruz. Bir daha denerler mi ya da *Millennium* da tehdit altında mı hiçbir fikrimiz yok... Ayrıca Servis için en büyük tehdit Salander'ken, onu niçin öldürmediklerini de anlayamadık."

Torsten Edklinth ilk olarak Mikael Blomkvist ile Erika Berger'e koruma tahsis edilmesini istedi. Ama Figuerola'yla konuyu tarttıktan

sonra, SÄPO'nun Özel Koruma Dairesi'nden koruma tahsis etmenin dikkat çekeceğini düşünerek bundan vazgeçti.

Erika Berger polis korumasını reddederek durumu çözdü. Dragan Armansky'yi arayıp neler olduğunu anlattı. Bu da Susanne Linder'in, akşamın geç bir saatinde göreve çağrılmasıyla sonuçlandı.

Mikael Blomkvist'le Erika Berger, Drottningholm ile Ekerö arasında güvenli bir evin ikinci katına yerleştirildiler. Bu, 1930'lardan kalma göl manzaralı, kocaman bir villaydı. Göz alıcı bahçesinde birkaç ek bina vardı. Milton Security'ye ait olan bu villada Martine Sjögren kalıyordu. 68 yaşındaki Sjögren, on beş yıl önce bir görev sırasında kazayla ölen Hans Sjögren'in eşiydi. Dragan Armansky, cenaze töreninden sonra, uzun yıllar arkadaşlık ettiği meslektaşının karısıyla konuşarak onu bu eve yerleştirmişti. Evde kira ödemeden kalan kadın, Milton Security herhangi bir nedenle birini korumaya aldığında evi hazır tutuyordu.

Erika Berger ile Mikael Blomkvist üst kata yerleşirlerken, onlarla birlikte gelen Monica Figuerola mutfakta bir sandalyeye çökmüştü. Susanne Linder evin etrafındaki alarm sistemi ve gözetleme kameralarını gözden geçirirken, Martine Sjögren de onlara kahve hazırlıyordu.

Sjögren yukarıya, "Banyonun kapısının önündeki dolabın çekmecelerinde, diş fırçası ve temizlik malzemeleri var," diye bağırdı.

Susanne Linder ile Milton Security'den iki koruma alt kata yerleşmişlerdi.

"Dün sabah dörtte uyandırıldığımdan beri ayaktayım," dedi Susanne Linder. "Siz aranızda nöbet bölüşümü yapın, ama beni sabah beşe kadar uyandırmayın."

"Sen uyumana bak," dedi iki koruma.

Teşekkür eden Susanne Linder gidip yattı.

Monica Figuerola dalgın gözlerle iki güvenlik görevlisini izliyordu. Bahçedeki hareket dedektörünü devreye soktuktan sonra ilk nöbeti kim tutacak diye aralarında çöp çekiyorlardı. Kaybeden güvenlik görevlisi sandviç hazırlayıp mutfağın yanındaki televizyon odasına yerleşti. Monica Figuerola çiçekli kahve fincanlarını inceliyordu. O da sabahın erken saatlerinden beri ayaktaydı ve kendisini çok bitkin hissediyordu. Tam eve gitmeyi düşünürken, Erika Berger bir fincan kahve almak için aşağı indi. Masanın öteki tarafına, Monica'nın karşısına oturdu.

"Mikael başını yastığa koyar koymaz uyudu," dedi.

"Adrenalin reaksiyonu," dedi Monica Figuerola.

"Şimdi ne olacak?"

"Birkaç gün ortalarda görünmeyeceksiniz. Bu iş, bir hafta sonra, şu ya da bu biçimde bitecek. Sen nasılsın?"

"Eh işte, biraz sarsıldım. Bu tür şeyler bir insanın başına her gün gelmez. Biraz önce kocamı arayıp eve niçin gidemeyeceğimi anlattım."

"Hımm."

"Ben Greger'le... "

"Kimle evli olduğunu biliyorum."

Bir süre sustular. Monica, gözlerini ovarak esnedi.

"Eve gidip uyuyacağım," dedi.

"Tanrı aşkına. Artık şu oyunu bırak da, yukarı çıkıp Mikael'in yanına yat," dedi Erika.

Monica Figuerola şaşırmıştı.

"O kadar belli mi?" dedi.

Erika başını salladı.

"Yoksa Mikael bir şey... "

"Tek bir söz etmedi. Kadın arkadaşları söz konusu olduğunda çok ketum davranır, ama bazen açık bir kitap gibidir. Ayrıca senin bana nasıl düşmanca baktığın da ortada. Demek ki bir şeyler gizliyorsunuz."

"Patronumdan," dedi Monica Figuerola.

"Patronun?"

"Evet, eğer Edklinth bunu duyarsa küplere biner."

"Anlıyorum... Seninle Mikael arasında ne var bilmiyorum ama ben senin rakibin değilim," dedi Erika.

"Değil misin?"

"Mikael'le arada bir yatarız. Ama onunla evli değilim."

"Aranızda özel bir ilişki olduğunu anlıyorum, Sandhamn'da birlikteyken Mikael bir şeyler anlattı."

"Sandhamn'a gittin mi?" dedi Erika. "Öyleyse durum ciddi."

"Benimle dalga geçme."

"Monica... Umarım sen ve Mikael... Aranıza girmemeye çalışacağım."

"Peki beceremezsen?"

Erika omuzlarını silkti.

"Mikael'in eski karısı, kendisini benimle aldattığını öğrendiğinde çıldırıp Mikael'i kapının önüne koydu. Suç bendeydi. Mikael yalnız yaşayıp ulaşılabilir olduğu sürece vicdan azabı çekmem, ama biriyle

ciddi bir ilişki kurduğunda uzakta durmak için kendi kendime söz verdim."

"Ona yatırım yapar mıyım bilmiyorum."

"Mikael özel biri, âşık mısın?"

"Sanırım."

"İyi o zaman. Bunu ona hemen söyleme. Hadi şimdi git de yat."

Monica bir süre düşündükten sonra, ikinci kata çıktı, soyunup Mikael'in yanına yattı. Bir şeyler mırıldanan Mikael kolunu beline doladı.

Mutfakta yalnız kalan Erika Berger düşüncelere daldı. Derin bir mutsuzluk hissediyordu.

25. BÖLÜM

13 TEMMUZ, ÇARŞAMBA -14 TEMMUZ, PERŞEMBE

Mikael Blomkvist, mahkeme salonlarındaki hoparlörlerin seslerinin niçin bu kadar kısık olduğunu her zaman merak etmişti. Lisbeth Salander davasının saat onda, salon beşte yapılacağı anons edildiğinde anlamakta güçlük çekti. Erkenden gelmiş, mahkeme salonunun girişinde beklemeye başlamıştı. Salona ilk o girdi. Sanık sandalyesini en iyi gören yeri seçip oturdu. İzleyici sıraları çabuk doldu. Mahkeme günü yaklaşırken basının ilgisi gittikçe artmış, Richard Ekström son bir haftada, neredeyse her gün bir gazeteye röportaj vermişti.

Lisbeth Salander şu suçlardan yargılanacaktı: Karl Magnus Lundin'i yaralamak, Alexander Zalachenko diye bilinen merhum Karl Axel Bodin'i tehdit etmek, yaralamak ve öldürmeye teşebbüs, merhum Nils Bjurman'ın Stallarholmen ve Odenplan'daki evine hırsızlık amacıyla girmek, araç çalmak, ruhsatsız silah taşımak -bir göz yaşartıcı sprey, bir elektrik tabancası ve bir de Wanad marka tabanca-, belge çalmak, kanıt gizlemek -bunla neyin kastedildiği pek açık olmasa da, belli ki Bjurman'ın kulübesinden alınan rapor kastediliyordu- ve birkaç fiil daha. Ona toplam 16 suçtan dava açılmıştı.

Ekström basına, Lisbeth Salander'in psikolojik durumunun alarm verdiğini ima eden bilgiler sızdırmıştı. Bazen, Doktor Jesper H. Löderman'ın, Lisbeth 18'ine bastığında hazırladığı, bazen de, Peter Teleborian'ın mahkeme kararıyla yazmış olduğu rapora

göndermelerde bulunuyordu. Bu psikolojik olarak özürlü kız, psikiyatrlarla konuşmayı devamlı reddediyor, bu nedenle hakkında tutulan rapor "gözlemlere" dayanıyordu. Bu gözlemler Stockholm'deki Kronoberg Hapishanesi'ne getirildikten sonraki bir aylık sürede yapılmıştı. "Hastayı" uzun yıllardır gözlediği için, hakkında yeterince bilgi sahibi olan Teleborian, Salander'in ciddi psikolojik sorunlarının olduğunu ileri sürmüş, psikopat, patolojik narsist ve paranoid şizofren terimlerini kullanmıştı.

Ayrıca basına yedi polis sorgusu yapıldığı da sızdırılmıştı. Bu sorgularda Salander, günaydın demeyi bile reddetmişti. Sorgulardan biri Göteborg Emniyet Müdürlüğü'nde, diğerleri de Stockholm'de yapılmıştı. Ayrıca dışarı sızdırılan sorgu tutanaklarına göre, Lisbeth Salander sıcak bir ifadeyle sorular sorularak konuşmaya ikna edilmeye çalışılsa da, ondan hiçbir cevap gelmemişti.

Hatta öksürmemişti bile.

Sorgu kayıtlarında arada bir, Avukat Giannini'nin müvekkilinin soruları cevaplamak istemediğini açıklayan sesi duyuluyordu. Bu nedenle Lisbeth Salander'e karşı açılan dava, polis soruşturması ve kesin teknik deliller üzerine inşa edilmişlerdi.

Lisbeth Salander'in inatçı suskunluğu, zaman zaman avukatını utandırıyor, tıpkı müvekkili gibi o da susmak zorunda kalıyordu. Annika Giannini ile Lisbeth Salander'in baş başa kaldıklarında ne konuştukları da bir muammaydı.

Ekström birinci olarak, Lisbeth Salander'in emniyetli bir yerde psikiyatrik bakım görmesi gerektiği yönündeki niyetini gizlemiyordu. Ayrıca hatırı sayılır bir hapis cezası da istiyordu. Normal durumda bunun tam tersi olurdu. Ama Ekström'e göre Salander'in psikolojik rahatsızlıkları ortada olduğundan ve onun psikolojik durumu hakkında çok açık bir rapor verildiğinden, bundan başka çare yoktu. Bir mahkemenin, yetkili bir psikiyatr tarafından verilen rapora karşı

koyması imkânsızdı.

Ekström, Salander hakkında verilen gayri mümeyyiz kararının kaldırılmamasını da istiyordu. Kendisiyle yapılan bir söyleşide, kaygılı bir yüz ifadesi takınarak, İsveç'te kendi kendilerine ve başkalarına zarar verecek bir dizi sosyopat olduğunu söylemişti. Bilimin bu tip insanları bir yere kapatmaktan başka çaresi yoktu. 1970'li yıllarda basının gediklisi olan Anette adındaki bir kızı örnek göstermişti, bu kız otuz yıldır düzelmemişti. Hareketlerini sınırlayan kurallar hafifletildiğinde akrabalarına ve bakıcılara karşı acımasızca şiddet uygulamış ya da kendi kendine zarar vermeye çalışmıştı. Ekström, Lisbeth Salander'in de benzer bir durumda olduğunu ima ediyordu.

Medyanın olaya gösterdiği ilginin artmasının nedenlerinden biri de savunma avukatı Giannini'nin basına hiç demeç vermemesiydi. Basınla konuşmayı inatla reddediyor, kendi görüşlerini açıklamaktan kaçınıyordu. Bu nedenle muhabirler epeyce zor durumda kalıyorlardı. İddia makamı ortalığa bir dolu bilgi saçıp basını beslerken, Salander'in avukatı ne tür bir savunma stratejisi izleyecekleri yönünde en küçük imada dahi bulunmuyordu.

Akşam gazetelerinden birinin, davayı izlemek için kiraladığı hukuk uzmanına göre, Annika Giannini saygı duyulan bir kadın hakları savunucusuydu ama ceza davaları konusunda bütünüyle tecrübesizdi. Yani Lisbeth Salander'i savunmak için uygun bir avukat değildi. Mikael Blomkvist kız kardeşinden, birkaç tanınmış avukatın onu arayarak yardım önerdiklerini duymuştu. Annika Giannini, müvekkilinin böyle bir şeyi istemediğini söyleyerek bu teklifleri geri çevirmişti.

Mahkemenin başlamasını beklerken Mikael, salondakilere göz gezdirdi. Çıkış kapısına yakın bir yerde Dragan Armansky oturuyordu.

Bir süre göz göze geldiler.

Ekström'ün masasında bir sürü kâğıt vardı. Tanıdığı birkaç gazeteciyi başıyla selamladı.

Ekström'ün karşısındaki bir masada oturan Annika Giannini, başını önündeki kâğıtlara eğmiş, kaldırmıyordu. Mikael, kız kardeşinin biraz heyecanlı olduğunu fark etti. Sahne ışığı etkisi, diye düşündü.

Daha sonra mahkeme başkanı ve iki yardımcısı salona girdi. Mahkeme başkanı Jörgen iversen, 57 yaşında, beyaz saçlı, zayıf yüzlü bir adamdı. Yaylanarak yürüyordu. Mikael Blomkvist geçmişini araştırmış, tecrübeli ve dürüst bir hâkim olduğunu öğrenmişti. Daha önce de, bu türden dikkat çekici birkaç davaya katılmıştı.

Son olarak, Lisbeth Salander salona alındı.

Üzerinde, dövmelerini saklamayan ve göğsünde "Asabiyim" yazan ince askılı siyah bir bluz, altında siyah deriden, yıpranmış bir mini etek vardı. Mikael Blomkvist, Salander'in giyim tarzıyla insanların aklını uçuracak yetenekte biri olduğunu biliyordu. Ama Salander'in mahkeme salonuna böyle bir kıyafetle gelmesine, kız kardeşinin nasıl olup da müsaade ettiğine bir türlü akıl erdiremiyordu. Belinde demir perçinli bir kemer, ayaklarında botlar ve dizine kadar çıkan siyah-mor çizgili çoraplar vardı. Kulaklarında bir dizi küpe, kaş ve dudaklarında piercingler vardı.

Beyin ameliyatında kazındıktan sonra biraz uzayan saçları siyah dikenlere benziyordu. Dudaklarını ve kaşlarını griye boyamış, gözlerine kömür siyahı kalem çekmişti. Mikael Blomkvist onun daha önce böyle makyaj yaptığını hiç görmemişti.

Eğer diplomatik bir dille söylemek gerekirse, bir parça kaba görünüyordu. 1960'lı yıllarda çekilen pop-art filmlerinden fırlamış bir vampire benziyordu. Mikael seyircilerin arasındaki muhabirlerden bir kısmının önce şaşkınlıktan dillerinin tutulduğunu, sonra da memnun bir vaziyette gülümsediklerini görmüştü. Skandal dedikodularıyla kuşatılmış bu kız, karşılarına bütün beklentilerini karşılayarak

çıkmıştı.

Ama Mikael Blomkvist biraz düşündüğünde Lisbeth'in bu tutumunun bilinçli olduğunu anladı. Normalde sallapati ve her türlü zevkten uzak giyinirdi. Mikael, Salander'in modayla işinin olmadığını, öyle giyinmesinin nedeninin moda değil, kimliğinin altını çizmek olduğunu biliyordu. Bu yolla Lisbeth, düşman topraklarında kendi sınırlarını çiziyordu. Onun deri ceketindeki demir perçinlerin tıpkı bir kirpinin dikenlerini andıran bir savunma mekanizması olduğunu düşünmüştü Mikael. Bu giyim tarzı çevresine karşı bir uyarıydı. *Bana dokunmaya kalkma! Elin yanar!*

Bununla birlikte mahkemeye, giyim tarzım komik denilebilecek bir düzeyde abartarak gelmişti.

Mikael birden, bunun bir tesadüf değil, Annika'nın stratejisinin bir parçası olduğunu anladı.

Eğer Lisbeth Salander mahkemeye saçları taranmış, düğmeli bir bluz ve parlak iskarpinlerle gelseydi, bu, mahkemeye kendisine ait olmayan bir hayat hikâyesini pazarlama çabası olarak yorumlanacaktı. Önemli olan inandırıcılıktı. Salona başka biri gibi değil, kendisi gibi gelmişti. Giysilerindeki abartı, bunun altını çiziyordu. Olduğundan başkasıymış gibi davranmıyordu. Mahkemeye utanacak bir şeyinin olmadığı mesajını veriyordu. Eğer mahkeme üyeleri onun tarzından hoşlanmazlarsa, bu onların sorunuydu. Devlet onu, şu ya da bu şekilde suçlamış, savcı da hâkimin karşısına çıkarmıştı. Mahkemenin karşısına olduğu gibi çıkarak savcının bu yönde yapacağı saçmalıkların önünü kesmişti.

Kendinden emin bir ifadeyle yürüyerek savunma avukatının yanına, onun için ayrılan yere oturdu. Gözlerini dinleyici sıralarına çevirdi. Bakışlarında merak yoktu, daha çok meydan okur ve kendisini basında mahkûm eden bu insanların kaydını tutar gibiydi.

Onu Gosseberga'da, kanepenin üzerinde kana bulanmış bir bez

bebek gibi bulduğu günü saymazsak, Mikael Blomkvist Lisbeth'i normal koşullardaki son karşılaşmalarından bir buçuk yıl sonra ilk defa görüyordu. Tabii, söz konusu Lisbeth Salander olduğunda "normal koşullar"dan bahsetmek ne kadar doğruysa. Birkaç saniye göz göze geldiler. Lisbeth'in Mikael'in yüzünde yalnızca birkaç saniye tuttuğu bakışlarında, onu tanıdığına dair en küçük bir işaret yoktu. Bununla birlikte, Mikael'in çenesindeki, şakağındaki ve sağ kaşının üzerindeki yara bantlarını görmüştü. Mikael Blomkvist, Lisbeth'in gözlerinde bir gülümseme işareti gördü. Bu bir kuruntu mu yoksa gerçek mi emin değildi. Hâkim Iversen masaya vurarak mahkemeyi başlattı.

Mahkeme salonunda Yalnızca otuz dakika kalabilen izleyiciler, bu sürede Ekström'ün, Lisbeth Salander hakkında hazırladığı iddianameyi dinlediler.

Mikael Blomkvist dışındaki bütün gazeteciler, Ekström'ün Lisbeth'i neyle suçladığını önceden bilmelerine karşın, hummalı bir şekilde not alıyorlardı. Mikael haberini çoktan yazmıştı, mahkemeye gelmesinin tek nedeni, varlığının altını çizmek ve Lisbeth'i görmekti.

Ekström'ün hazırlık iddianamesi 22 dakika sürdü. Ondan sonra söz Annika Giannini'ye geçti. O da Yalnızca otuz saniye konuştu. Sesi güvenliydi.

"Savunma olarak biri dışında bütün iddiaları reddediyoruz. Müvekkilim Yalnızca yasa dışı göz yaşartıcı sprey taşıdığını kabul ediyor. Diğer iddiaların hepsini reddediyoruz. Savcının iddialarının yanlış olduğunu ve müvekkilimin ağır bir hukuksuzluğa maruz bırakıldığım ispatlayacağız. Ben avukat olarak müvekkilimin suçsuzluğunun kabul edilerek serbest bırakılması ve hakkında verilen gayri mümeyyiz kararının kaldırılmasını talep edeceğim."

Muhabirlerin olduğu taraftan bir uğultu yükseldi. Avukat

Giannini'nin stratejisi bir tür meydan okumaydı, bunu hiç kimse beklemiyordu. Muhabirlerin beklediği şey, Annika Giannini'nin müvekkilinin psikolojik sorunlarının olduğunu söyleyip bundan yararlanmaya çalışacağıydı. Mikael birden gülümsedi.

Hâkim Iversen, "Evet," deyip hızla not aldıktan sonra başını kaldırıp Annika Giannini'ye, "Bitti mi?" diye sordu.

"Söyleyeceklerim bu kadar."

"Savcının ekleyeceği bir şey var mı?" dedi Iversen.

Savcı Ekström mahkemenin gizli yapılmasını istedi. Bunu, psikolojik durumu göz önüne alındığında sanığın selameti ve ülke güvenliğini ilgilendiren birtakım ayrıntılar nedeniyle talep ediyordu.

"Sanırım, bununla Zalachenko olayını kastediyorsunuz," dedi Iversen.

"Doğru. Alexander Zalachenko, zalim bir diktatörlükten kaçarak ülkemize sığınan politik bir göçmen. Artık hayatta olmasa da, üzerinde gizlilik damgası olan birtakım belgeler, isimler ve benzer şeyler var. Bu nedenle mahkemenin gizli yürütülmesini istiyorum. Ayrıca bundan sonra yapılacak oturumlar konusunda susma yükümlülüğüne uyulmasını da talep ediyorum."

"Anlıyorum," diyen Iversen'in alnında derin kırışıklıklar oluştu.

"Ayrıca oturumların önemli bir kısmında sanığın vasilik sorununu ele alacağız. Bu tür konular, otomatik olarak gizlilik kurallarına tabi. İddia makamı olarak sanığın haklarını korumak adına da, mahkemenin kapalı yürütülmesini talep ediyorum."

"Avukat Giannini savcının talebine ne diyor?"

"Bizim açımızdan hiçbir sorun yok."

Hâkim Iversen kısa bir süre düşündü, yardımcılarıyla konuştuktan sonra muhabirlerin protestosu altında savcının talebini kabul etti.

Böylece Mikael Blomkvist de salondan çıktı.

Dragan Armansky mahkeme binasının dış merdivenlerinin altında Mikael Blomkvist'i bekledi. Sıcak bir temmuz günüydü. Mikael'in koltuk altlarında ter lekeleri belirmişti. Mahkeme binasından çıktığında iki koruması da ona eşlik ediyordu. Korumalar Armansky'yi başlarıyla selamlayarak kendilerini çevreyi gözlemeye verdiler.

"Korumalarla dolaşmak tuhaf geliyor," dedi Mikael. "Bu bana kaça patlayacak?"

"Şirketin ikramı," dedi Armansky. "Seni hayatta tutmak beni kişisel olarak ilgilendiriyor. Ama son aylarda 250 bin kronluk bedava iş yaptık."

"Kahve?" dedi Mikael, yakındaki İtalyan kafesini işaret ederek.

Mikael kafe latte, Armansky bir çay kaşığı sütle duble espresso ısmarladı. Kafenin bahçesinde bir gölgeye oturdular. Onların yanındaki bir masaya oturan korumalar da soğuk birer içecek aldılar.

"Kapalı kapılar ardında," dedi Armansky.

"Bunu bekliyordum. Aslında bize haber akışını kontrol etme imkânı verdiği için iyi de oldu."

"Evet, fark etmez ama şu Savcı Ekström iyice midemi bulandırmaya başladı."

Mikael de aynı fikirdeydi. Kahve içerek, Lisbeth Salander'in geleceğinin belirleneceği mahkeme binasına baktılar.

"Custer'ın son savaşı," dedi Mikael.

"O buna hazır," dedi Armansky. "Kız kardeşinden etkilendiğimi söylemeliyim. Stratejisini anlattığında şaka yaptığını sanmıştım, ama şimdi üzerine düşündükçe ne kadar akıllıca olduğunu anlıyorum."

"Bu mahkemenin sonucu salonda belirlenmeyecek," dedi Mikael.

Birkaç aydır bunu bir slogan gibi tekrarlıyordu.

"Seni şahit olarak çağırabilirler," dedi Armansky.

"Biliyorum. Buna hazırım. Ama yarın sabahtan önce olmaz. En azından biz öyle hazırlandık."

Savcı Richard Ekström okuma gözlüğünü evinde unutmuştu. Gözlüğünü alnına kaldırarak gözlerini kısıp notlarının arasından bir el yazısını okumaya çalıştı. Gözlüğünü tekrar gözlerine indirmeden önce aceleyle keçisakalını sıvazlayıp çevresine bakındı.

Lisbeth Salander, dimdik oturuyor, savcıyı anlaşılmaz gözlerle süzüyordu. Yüzünde ve gözlerinde hiçbir hareket yoktu. Sanki orada değilmiş gibiydi. Savcının onu sorgulama vakti gelmişti.

"Bayan Salander'e yeminli olduğunu hatırlatmak isterim."

Lisbeth Salander'in kılı bile kıpırdamadı. Ekström, birkaç saniye bir yanıt bekledikten sonra kaşlarını kaldırdı.

"Yani şeref yemini ederek konuşuyorsunuz," diye tekrarladı.

Lisbeth Salander başını yana eğdi. Ön soruşturma protokolünü okuyan Annika Giannini savcının varlığından habersiz gibiydi. Ekström önündeki kâğıtları düzeltti. Huzursuz edici bir sessizlikten sonra konuşmak için boğazını temizledi.

"Evet," dedi Ekström, "şimdi merhum Bjurman'ın yazlık kulübesinin önünde 6 Nisan'da yaşananlarla başlayalım. Sabah okuduğum iddianamenin ana konularından biri bu. Sizin Stallarholmen'e niçin gittiğinizi ve Karl Magnus Lundin'i niçin vurduğunuzu açıklığa kavuşturacağız."

Ekström, Lisbeth Salander'e meydan okur gözlerle baktı.

Salander'de hâlâ hiçbir hareket yoktu. Ekström sonunda çaresizlikle kollarını iki yana açarak hâkime döndü. Hâkim Jörgen Iversen'in düşünceli bir hâli vardı. Göz ucuyla, başını bir kâğıda gömmüş, etrafından habersizmiş gibi duran Annika Giannini'ye baktı.

Iversen öksürdü, bakışlarını Lisbeth Salander'e çevirdi.

"Sessizliğinizin, sorulara cevap vermek istemediğiniz anlamına geldiğini mi düşünmeliyiz?"

Lisbeth Salander başını yana eğerek Iversen'e baktı.

"Soru sorulursa severek cevaplarım," dedi.

Iversen başını salladı.

"O zaman belki de sorumu cevaplayabilirsiniz," diyerek araya girdi Ekström.

Salander bu defa bakışlarını Ekström'e çevirip sustu.

"Lütfen soruyu cevaplar mısınız?" dedi iversen.

Lisbeth Salander bu defa başını tekrar mahkeme başkanına döndü, kaşlarını kaldırdı, berrak ve açık bir ifadeyle, "Hangi soruyu?" dedi. "Şimdiye kadar o..." başıyla Ekström'ü işaret etti, "...doğrulanmamış bir sürü iddiada bulundu. Ben bir soru sorduğunu duymadım."

Annika Giannini başını okuduğu kâğıttan kaldırdı, dirseğini masaya koyup yüzünü avucuna yaslayarak dinlemeye başladı.

Savcı Ekström birkaç saniye için ipin ucunu kaçırmıştı.

"Lütfen sorunuzu tekrarlar mısınız?" dedi Iversen.

"Ben size... Avukat Bjurman'ın yazlığına Karl Magnus Lundin'i vurmak için mi gittiğinizi sormuştum."

"Hayır, siz benim Stallarholmen'e gidip Karl Magnus Lundin'i nasıl vurduğumu açıklığa kavuşturmaya çalışacağınızı söylediniz. Bu bir soru değil, benim cevabımı almadan yaptığınız bir genelleme.

İddialarınızın sorumlusu ben değilim."

"Lafı gevelemeyin, soruyu cevaplayın lütfen."

"Hayır."

Sessizlik.

"Neye hayır?"

"Sorunuzun cevabı."

Richard Ekström iç çekti, belli ki uzun bir gün olacaktı. Lisbeth Salander ona meydan okurcasına bakıyordu.

"En iyisi biz şunu baştan alalım," dedi Ekström. "6 Nisan'da, öğleden sonra, merhum Bjurman'ın yazlığının önünde miydiniz?"

"Evet."

"Oraya nasıl gittiniz?"

"Banliyö treniyle Södertälje'ye, oradan da otobüse binip Strängnäs'a gittim."

"Stallarholmen'e gitmenizin nedeni neydi? Orada Karl Magnus Lundin ve Sonny Nieminen'le mi buluşacaktınız?"

"Hayır."

"Peki, onlar oraya nasıl geldi?"

"Bunu onlara sormalısınız."

"Şimdi size soruyorum."

Lisbeth Salander cevap vermedi.

Iversen öksürdü.

"Sanırım Bayan Salander, yine -semantik olarak- bir iddiada bulunduğunuz için cevap vermiyor," dedi yardımsever bir tavırla.

Annika Giannini birden öyle bir kıkırdadı ki bütün salonda duyuldu. Sonra ağzını kapayıp tekrar önündeki kâğıtlara gömüldü. Ekström öfkeyle baktı.

"Sizce Lundin ile Nieminen, Bjurman'ın yazlığına niçin gelmişlerdir?"

"Bilmiyorum, ama kulübeyi yakmak için gelmiş olabilirler. Lundin'in motosikletinin heybesinde bir şişe benzin vardı."

Ekström dudaklarını büzdü.

"Peki, siz Bjurman'ın yazlığına niçin gittiniz?"

"Belge aramaya."

"Ne tür bir belge?"

"Lundin ile Nieminen'in yok etmeye çalıştıklarından şüphelendiğim bir belge. Yani o soysuzu kimin öldürdüğünü açığa çıkarmaya yardımcı olacak bir belge."

"Yani Bjurman'ın soysuz olduğunu düşünüyorsunuz. Doğru anlamış mıyım?"

"Evet."

"Niçin böyle düşünüyorsunuz?"

"O sadist bir domuz, bir kusmuk ve bir tecavüzcü. Yani bir soysuz."

Lisbeth Salander, Avukat Bjurman'ın karnına yazılmış dövmeden alıntı yaparak bundan kendisinin sorumlu olduğunu dolaylı olarak kabul etmişti. Ama bundan yargılanmıyordu. Bjurman bu konuda polise başvurmamıştı, bu nedenle Bjurman'ın bunu gönüllü mü yazdırdığı yoksa zor kullanılarak mı yazıldığı bilinemezdi.

"Yani başka bir deyimle vasinizin size tecavüz ettiğini iddia ediyorsunuz. Bunun ne zaman olduğunu anlatabilir misiniz?"

"2003'te 18 Şubat, Salı günü oldu ve aynı yıl 7 Mart, Cuma günü

tekrarlandı."

"Sorgu ekibinin başkanının sorduğu soruları cevaplamayı sürekli reddettiniz. Niçin?"

"Onlara söyleyecek bir şeyim yoktu."

"Avukatınızın birkaç gün önce birdenbire bize verdiği, şu otobiyografi denilen şeyi okudum. Tekrar tekrar döneceğimiz tuhaf bir belge olduğunu söyleyebilirim, ama burada Avukat Bjurman'ın sizi, ilk seferde oral sekse zorladığını iddia ediyorsunuz. Başka bir seferde de tecavüz edip işkence yaptığını."

Lisbeth bir şey demedi.

"Doğru mu bunlar?"

"Evet."

"Peki, polise başvurdunuz mu?"

"Hayır."

"Niçin?"

"Polisler daha önce anlatmaya çalıştığım hiçbir şeyi dinlemediler. Dolayısıyla onlara başvurmamın hiçbir anlamı yoktu."

"Peki, bunu herhangi bir tanıdığınızla konuştunuz mu? Örneğin bir kız arkadaşınızla."

"Hayır."

"Niçin?"

"Çünkü kimseyi ilgilendirmez."

"Peki, bir avukata başvurdunuz mu?"

"Hayır."

"Ve bir kadın sığınma merkezine de başvurmadınız."

"Yine bir iddiada bulundunuz."

"Özür dilerim, bir kadın sığınma evine başvurdunuz mu?"

"Hayır."

Ekström, mahkeme başkanına döndü.

"Dikkatinizi sanığın iki kez cinsel saldırıya uğradığını ifade ettiğine çekerim, bunlardan ikincisi olağanüstü ağır bir saldırı. Sanık bunları merhum Nils Bjurman'ın yaptığını iddia ediyor. Bu iddiaları şu belgeyle karşılaştıralım..." Ekström önündeki kâğıtları karıştırdı. "Asayiş Şubesi'nin Bjurman'ın geçmişi hakkında yaptığı araştırma, Lisbeth Salander'in ne kadar güvenilmez olduğunun altını çiziyor. Bjurman'ın poliste hiç suç kaydı yok. Hakkında polise yapılmış tek bir şikâyet yok. Hiçbir soruşturmaya konu olmamış. Daha önce birçok gencin vasiliği ve kayyumluğunu yapmış. Bu gençlerden hiçbiri onun hakkında şikâyette bulunmamış. Aksine Bjurman'ın kendilerine her zaman yardımcı olduğunu ve dostça davrandığını bildirmişler."

Ekström bir sayfa çevirdi.

"Ayrıca Lisbeth Salander hakkında paranoid şizofren teşhisinin konulduğunu size hatırlatmalıyım. Bu genç kadının onlu yaşlarının başından beri şiddet eğilimi taşıdığı ve toplumla ilişkilerinin ciddi ölçüde sorunlu olduğu belgelenmiş. Yıllarca çocuk psikiyatri kliniğinde bakım görmüş. On sekiz yaşından beri de bir vasinin sorumluluğuna verilmiş. Buna ne kadar üzülsek de, maalesef çok geçerli nedenleri var. Lisbeth Salander, çevresi ve kendisi için bir tehlike. Benim kanıma göre o cezaevine değil, psikiyatri kliniğine gönderilmeli."

Ekström bir süre ara verdikten sonra devam etti.

"Genç bir kadının akıl sağlığı üzerine konuşmak hoş bir şey değil. Özü itibariyle kabul edilemez bir durum ve ruhsal durumunun tartışma konusu yapılması da aynı ölçüde rahatsız edici. Ama bizi

buna, Lisbeth Salander'in çarpık dünya görüşü zorluyor. Bunu otobiyografi denilen şeyde de rahatlıkla görebilirsiniz. Bu durumda şahide ya da sözün söze karşı durduğu yorumlara ihtiyacımız yok. Onun kendi sözleri var, güvenilirliğini kendi iddialarından sorgulayabiliriz."

Başını Lisbeth Salander'e çevirdi. Göz göze geldiler. Lisbeth Salander birden gülümsedi. Bakışları öfke doluydu. Ekström alnını kırıştırdı.

"Bayan Giannini'nin söyleyeceği bir şeyler var mı?" dedi İversen.

"Hayır," dedi Annika, "Savcı Ekström'ün çıkarsamalarının saçma olduğunu söylemenin dışında, söyleyeceğim bir şey yok."

Mahkemeye öğlen verilen aradan sonra Sosyal İşler Müdürlüğü'nden Ulrika von Liebenstahl tanık sandalyesine çağrıldı. Ekström'ün, Liebenstahl'ın tanıklığına başvurma nedeni, Avukat Bjurman hakkındaki iddiaları çürütmekti. Liebenstahl bu suçlamaları şiddetle reddediyor, iğrenç iftiralardan ibaret olduğunu iddia ediyordu.

"Sosyal İşler Müdürlüğü, iş verdiği insanları özenle araştırır. Avukat Bjurman utanç verici bir şekilde öldürülene kadar, kurumumuzla yirmi yıla yakın çalıştı."

Katilin Ronald Niedermann olduğunun açığa çıkmasına rağmen, sanki Bjurman'ı o öldürmüş gibi, Salander'e nefretle baktı Liebenstahl.

"Bütün bu süre içerisinde Avukat Bjurman hakkında tek bir şikâyet bile işitmedik. Bakımını üstlendiği çocuklara derin bir ilgi gösteren, vicdan sahibi bir adamdı."

"Yani Lisbeth Salander'e tecavüz etmesinin mümkün olmadığını söylüyorsunuz?"

"Bu iddialar çok saçma. Biz Bjurman'dan aylık raporlar alırdık, ayrıca onunla birkaç defa kişisel olarak buluşup bu raporları gözden geçirdik."

"Avukat Giannini, Lisbeth Salander hakkında verilen gayri mümeyyiz kararının hemen kaldırılmasını istiyor."

"Eğer bu karar kaldırılırsa buna en çok biz seviniriz. Bizim yazılı kurallara bağlı kalmak gibi bir yükümlülüğümüz var. Kurum olarak bu kararın kaldırılmasını istememiz için, Lisbeth Salander'in uzman bir psikiyatr tarafından muayene edilip sağlıklı olduğunun tespit edilmesi gerekiyor."

"Anlıyorum."

"Yani, Salander'in psikiyatrik bir muayeneye tabi tutulması gerekiyor. Ama bilindiği gibi, o bunu reddediyor."

Liebenstahl'ın sorgusu yaklaşık kırk dakika sürdü. Bu sürede Bjurman'ın yazdığı aylık raporlar da gözden geçirildi.

Sorgu bitmeden hemen önce Annika Giannini tek bir soru sordu.

"2003 yılında, 7 Mart'ı 8 Mart'a bağlayan gece siz Avukat Bjurman'ın yatak odasında mıydınız?"

"Elbette değildim."

"Yani başka bir deyişle, müvekkilimin doğru ya da yalan söylediğine dair en küçük bir bilginiz yok."

"Avukat Bjurman'a yöneltilen suçlamalar akıl dışı."

"Bu sizin görüşünüz. O tarihte Avukat Bjurman'ın başka bir yerde olduğunu ya da bu işi yapmadığını ispat edecek bir belgeniz var mı?"

"Elbette böyle bir belgem yok. Ama gerçekler..."

"Teşekkürler, hepsi bu," dedi Annika Giannini.

Mikael Blomkvist, akşam saat yedide, günün özetini çıkartmak için kız kardeşiyle Milton Security'de buluştu.

"Tam da düşündüğümüz gibi," dedi Annika. "Ekström, Salander'in otobiyografisinin üzerine atladı."

"Güzel, Salander nasıl davranıyor?"

Annika birden bir kahkaha attı.

"Harika!" dedi. "Tam bir psikopatmış gibi görünüyor. Olduğu gibi davranıyor."

"Hımm."

"Bugün Stallarholmen'i konuştuk, yarın Gosseberga'daki olaylar ele alınacak. Teknik servisten sorumluların ifadelerine başvurulacak vs. Ekström, Salander'in oraya babasını öldürmek için gittiğini ispat etmeye çalışacak."

"İyi."

"Ama bir sorunumuz var. Öğleden sonra Ekström, Sosyal İşler Müdürlüğü'nden Ulrika von Liebenstahl denilen bir kadını sorguya çağırdı. Bu kadın, benim Lisbeth Salander'i temsil edemeyeceğime dair bir sürü martaval anlattı."

"Nasıl yani?"

"Lisbeth Salander'in vasi yönetiminde olduğunu, kendi kendine avukat atayamayacağını iddia ediyor."

"Yok ya!"

"Yani teknik olarak, Sosyal İşler Müdürlüğü onay vermeden onun avukatı olamam."

"Ee?"

"Hâkim Iversen, yarın sabah bu konuda karar verecek. Mahkeme bittikten sonra onunla konuştum. Sanırım lehimize karar verecek. Sosyal İşler Müdürlüğü'nün itiraz etmek için üç aylık bir süreleri varken, mahkeme başlamadan önce böyle bir itirazda bulunmadıklarını söyledim."

"Cuma günü Teleborian şahitlik edecek, onu mutlaka sen sorgulamalısın."

Perşembe günü mahkeme, suç mahalinden alınan fotoğraf ve krokileri gözden geçirip, teknik incelemelerin sonuçlarını dinledikten sonra, Savcı Ekström, Lisbeth Salander'in Gosseberga'ya babasını öldürmek için gittiğini iddia etti. Bütün kanıtlar bunu gösteriyordu. Kanıt zincirinin en sağlam halkası, yanına Wanad marka silahı almış olmasıydı.

Alexander Zalachenko'nun (Lisbeth'in ifadesine göre) ve polis katili Ronald Niedermann'ın (öldürmeden önce Zalachenko'nun verdiği ifadeye göre) Lisbeth Salander'i öldürmeye teşebbüs edip ormanda bir çukura gömmüş olmaları, Lisbeth Salander'in babasının izini sürüp Gosseberga'ya onu öldürmeye gittiği gerçeğini değiştirmezdi. Üstelik babasının yüzüne indirdiği bir baltayla, bunu gerçekleştirmeye çok yaklaşmıştı. Ekström, Lisbeth Salander'in öldürmeye tam teşebbüs ve ağır yaralamadan cezalandırılmasını istedi. Lisbeth Salander'e göreyse Gosseberga'ya gitmesinin nedeni, babasına Dag Svensson ile Mia Bergman cinayetini itiraf ettirip teslim olmaya ikna etmekti. Savcıya göre bu ifade de kendi iddialarını kanıtlayan işaretlerden biriydi.

Ekström, Göteborg polisinin teknik bölümünden Melker Hansson'un sorgusunu bitirdikten sonra, Annika Giannini birkaç kısa soru sordu.

"Bay Hansson, sizin yaptığınız araştırmalarda ve bütün bu teknik dokümanlarda, Lisbeth Salander'in Gosseberga'ya gidiş nedeni

hakkında yalan söylediğini gösteren bir şey var mı? Onun oraya babasını öldürmeye gittiği söyleyebilir misiniz?"

Melker Hansson bir süre düşündükten sonra, "Hayır," dedi.

"Yani Salander'in iddiasına karşı söyleyeceğiniz bir şey yok."

"Hayır."

"Yani Savcı Ekström'ün çıkardığı sonuçlar, Yalnızca belagat ve abartı. Başka bir deyişle, spekülasyon."

"Sanırım."

"Lisbeth Salander'in Wanad marka silahı, Sonny Nieminen'in elinden alıp çantasına koyduğu, sonra ne yapacağını bilemediği ve Gosseberga'da tesadüfen çantasında bulunduğu yönündeki iddiasını yalanlayacak bir teknik kanıt var mı?"

"Hayır."

"Teşekkürler," diyen Annika yerine oturdu. Hansson'un bir saatlik sorgusu boyunca Giannini'nin sorduğu sorular bundan ibaretti.

Birger Wadensjöö, perşembe akşamı saat altıda bir felaketin eşiğinde oldukları duygusuyla Servis'in Artillerigatan'daki binasından çıktı. Birkaç haftadır yönetici, yani Özel Analiz Servisi'nin patronu unvanının boş bir lafa dönüştüğünü düşünüyordu. Onun düşüncelerine, itirazlarına, yalvarmalarına aldıran yoktu. Bütün kararları Fredrik Clinton veriyordu. Eğer Servis açık ve resmî bir kurum olsaydı, bunun pek bir önemi olmazdı. En yakın amirine başvurur ve itirazlarını bildirirdi.

Ama bu durumda itiraz edebileceği bir merci yoktu. Yalnızdı ve akıl hastası bir adamın insafına terk edilmişti. En kötüsü de Clinton'ın otoritesinin tartışılmamasıydı. Jonas Sandberg gibi bir sümüklü ve sadık uşağı Georg Nyström, bu hasta bunağın sözünden çıkmıyorlardı.

Wadensjöö, Clinton'ın kendi çıkarı için çalışan ikiyüzlü biri olmadığını biliyordu. Hatta Clinton'ın Servis'i gözü gibi koruduğunu, iyiliği için elinden geleni yaptığını biliyordu. Ama Servis çökmek üzereydi. Attıkları her adımla biraz daha uçuruma yaklaşıyorlardı.

Wadensjöö, Linnegatan'da arabasını park ettiği yere yürürken kalbi sıkışıyordu. Tam anahtarlarını çıkarmış, kapısını açıyordu ki arkasında bir hareket sezdi. Dönüp gözlerini kısarak baktı, kaldırımda duran ciddi ifadeli adamı tanıyana kadar birkaç saniye geçti.

"İyi akşamlar, Bay Wadensjöö," dedi AKD'den Torsten Edklinth. "On yıldır alan çalışmasına çıkmamıştım, ama bugün ben de alanlarda olmalıyım diye düşündüm."

Wadensjöö, Edklinth'in iki yanında beliren sivil giysili polislere şaşkın bir ifadeyle baktı. Bunlar Jan Bublanski ile Marcus Erlander'di.

Birden neler olduğunu anladı.

"Ne yazık ki, başsavcının bir dizi suç nedeniyle hakkında tutuklama kararı verdiğini bildirmek zorundayım. Suçlarının listesini iki hafta içerisinde alırsın."

"Bu da ne demek şimdi?" dedi Wadensjöö.

"Şu anda cinayete karışma suçlamasından tutuklu bulunuyorsun, ayrıca şantaj, rüşvet, izinsiz dinleme, belge sahteciliği, zimmet, haneye tecavüz, görevini kötüye kullanma, ajanlık ve daha bir sürü küçük suçun da şüphelisisin. Şimdi birlikte Emniyet Müdürlüğü'ne gidip seninle ciddi bir konuşma yapacağız."

"Ben kimseyi öldürmedim," dedi Wadensjöö nefesi tıkanarak.

"Bunu zaman gösterecek."

"Clinton'dı. Her şeyi Clinton yaptı," dedi Wadensjöö.

Torsten Edklinth mutlu bir ifadeyle başını salladı.

Bir sorguyu yürütmenin iki klasik yönteminin olduğunu her polis bilir. İyi polis, kötü polis. Kötü polis tehdit eder, küfreder, yumruğunu masaya vurur, şüpheliyi itirafa zorlamak için, korkutma ve aşağılama yöntemini seçer. İyi polis, genellikle kır saçlı, babacan bir adamdır, sigara kahve ikram eder, şüphelinin durumunu anlıyormuş havasında başını sallar ve sağduyulu bir ifade takınır.

Polislerin çoğu -hepsi değil- iyi polisin yöntemlerinin sonuç açısından çok daha etkili olduğunu bilirler. Ayrıca kaşarlanmış suçlular kötü polisin tavrından hiç etkilenmezler. Yalnızca amatörler kötü polisin tavrından korkarak suçlarını itiraf ederler.

Mikael Blomkvist, Birger Wadensjöö'nün sorgusunu aynalı odadan izliyordu. Onun oradaki varlığı, birtakım iç tartışmalara neden olmuş, ama Edklinth, Mikael'in gözlemlerinin faydalı olacağını öne sürerek bu sorunu çözmüştü.

Mikael, Torsten Edklinth'in üçüncü bir seçeneğe başvurduğunu gördü: İlgisiz polis. Bu durumda çok iyi sonuç verdiği ortadaydı. Edklinth sorgu odasına girdi, fincanlara bir termostan kahve doldurdu, kayıt cihazını çıkarıp düğmesine bastı ve sandalyeye oturup arkasına yaslandı.

"Senin hakkında elimizde bir sürü teknik kanıt var. Bildiğimiz şeyleri onaylamanın dışında öykünün diğer bölümleriyle ilgilenmiyoruz ve şu soruya cevap arıyoruz: Niçin? Nasıl oldu da, tıpkı Pinochet'nin diktatörlüğü altındaki Şili'de olduğu gibi, İsveç'te adam öldürecek kadar aptallaştınız? Kayıt cihazı çalışıyor. Eğer söyleyeceğin bir şey varsa işte fırsat. Ama yok, konuşmak istemiyorsan kayıt cihazını kapatır, kravatını, ayakkabı bağcıklarını alır, seni yukarıdaki hücrelerden birine atarız. Orada avukatını, mahkemeyi ve alacağın cezayı beklersin."

Edklinth kahvesinden bir yudum alıp sessizce beklemeye başladı.

İki dakika boyunca cevap alamayınca elini uzatıp kayıt cihazını kapatarak ayağa kalktı.

"Birkaç dakika sonra seni buradan götürürler. İyi akşamlar."

"Ben kimseyi öldürmedim," dedi Wadensjöö. Edklinth kapının eşiğinde durdu.

"Seninle genel bir tartışma yapacak durumda değilim, eğer bir şeyler anlatmak istiyorsan, oturur kayıt cihazım çalıştırırım. İsveç'in bütün makamları -en başta başbakan- senin ne diyeceğini bekliyor. Eğer bir şeyler anlatırsan hemen bu akşam başbakana gider olaylar hakkında senin ne düşündüğünü bildiririm. Hiçbir şey demezsen de yargılanıp mahkûm olursun."

"Otur," dedi Wadensjöö.

Çoktan teslim olduğu ortadaydı. Mikael rahat bir nefes aldı. Aynalı odada Mikael'in dışında Monica Figuerola, Savcı Ragnhild Gustavsson, SÄPO'dan Stefan ve ismini bilmediği iki kişi daha vardı. Mikael bu iki kişiden birinin Adalet Bakanlığı'ndan olduğunu tahmin ediyordu.

Edklinth kayıt cihazını çalıştırdıktan sonra, "Benim cinayetle hiçbir ilgim yok," dedi Wadensjöö.

"Cinayet mi?" diyen Blomkvist, merakla Monica Figuerola'ya baktı.

"Sus," dedi Monica.

"Clinton ve Gullberg'di. Ne düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gullberg'in Zalachenko'yu öldürdüğünü duyduğumda şoka girdim, kulaklarıma inanamadım... İnanamadım. Björck'ün başına gelenleri duyduğumda neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

"Björck cinayetini anlat," dedi Edklinth sesin tonunu değiştirmeden. "Nasıl oldu?"

"Clinton adam tuttu. Nasıl olduğunu bilmiyorum, iki Yugoslav. Yanılmıyorsam, Sırp. Onlara görevi Nyström verdi, parayı da o ödedi.

Neler olduğunu öğrendiğimde bunun bir felaketle sonuçlanacağım anlamıştım."

"Şu işe baştan başlayalım mı?" dedi Edklinth. "Servis'e ne zaman katıldın?"

Wadensjöö anlatmaya başladığında durdurmak mümkün değildi. Sorgu beş saat sürdü.

26. BÖLÜM

15 TEMMUZ, CUMA

Doktor Peter Teleborian, cuma günü öğleden önce tanık sandalyesine güvenilir uzman sıfatıyla oturdu. Savcı Ekström'ün doksan dakika boyunca sorduğu soruları, sakin, otoriter bir tonla cevapladı. Yüzüne bazen endişeli bazen de keyifli bir ifade yerleşiyordu.

"Özet olarak..." dedi Ekström, notlarını karıştırarak. "Tecrübeli bir psikiyatr olarak sizin teşhisiniz Lisbeth Salander'in paranoid şizofren olduğu."

"Her zaman söylediğim gibi, onun durumunu teşhis etmek olağanüstü zor. Bilindiği gibi hasta, doktor ve otoritelerle ilişkisinde, neredeyse otistik bir davranış sergiliyor. Benim teşhisim, ağır bir psikolojik hastalığının olduğu yönünde, ama şu anda kesin bir teşhis koyamam. Ayrıca psikozunun hangi aşamada olduğunu da söyleyemem, bunun için daha kapsamlı bir gözlem gerekiyor."

"Ama ne olursa olsun, akıl sağlığı yerinde değil, diyorsunuz?"

"Ne yazık ki, onun öyküsü, bizi bu teşhise mecbur kılıyor."

"Lisbeth Salander'in yazıp mahkemeye verdiği şu sözde otobiyografiyi okudunuz. Yorumunuz ne?"

Teleborian kollarını iki yana açıp omuzlarını silkti.

"Anlattıkları size inandırıcı geliyor mu?"

"Hiç gelmiyor. Birçok insan hakkında bir dizi iddiada bulunmuş, anlattıklarının her biri birbirinden fantastik. Bütün bu yazdıklarıyla paranoid şizofren olduğunun altını çiziyor."

"Bize bir örnek verebilir misiniz?"

"En açık örneği, vasisi Bjurman'ın kendisine tecavüz ettiğini iddia etmesi."

"Bunu biraz açabilir misiniz?"

"Olağanüstü ayrıntılara girmiş. Yalnızca çocukların geliştirebileceği fantezilerin, klasik, grotesk bir örneği. Ensest davalarında buna benzer çok sayıda örnek vardır. Çocuklar bir sürü akıl dışı, kanıtlanması imkânsız detaylar anlatırlar. Çok küçük yaştaki çocukların bile başvurduğu erotik fantezilerdir bunlar... Onlar için bu tür fanteziler üretmek, televizyonda korku filmine bakmak gibi bir şey."

"Lisbeth Salander bir çocuk değil, yetişkin bir kadın," diye ekledi Ekström.

"Evet, geriye ruhsal durumunun ne düzeyde seyrettiğini teşhis etmek kalıyor. Bir konuda haklısınız. O yetişkin bir kadın ve büyük ihtimalle anlattıklarına inanıyordur."

"Yani bunların yalan olduğunu söylüyorsunuz."

"Hayır, eğer anlattıklarına inanıyorsa, bu, yalan söylediğini değil, gerçekle hayali birbirinden ayıramadığını gösterir."

"Yani Avukat Bjurman ona tecavüz etmedi."

"Hayır, bu gerçeğe uymuyor. Lisbeth'in iyi bir bakıma ihtiyacı var."

"Salander'in yazdıklarında sizin de adınız geçiyor..."

"Evet. Bu biraz şaşırtıcı. Ama fantezilerinin sınırı yok, eğer bu zavallı kızcağıza inanırsak, ben neredeyse bir pedofilim... " diyen

Teleborian gülümseyerek devam etti. "Ama bütün bunlar hayal dünyasına dair, daha önce defalarca ifade ettiğim, izlenimlerimi doğruluyor. Salander'in otobiyografisinden St. Stefan'da kaldığı sürenin büyük bir bölümünde, onu yatağa bağlayarak kötü davrandığımız ve benim geceleri odasına geldiğimi okuyoruz. Bu, gerçeği kavrama yeteneğinden yoksun olduğunu gösteren klasik bir örnek. Daha doğru bir ifadeyle, o gerçeği yorumluyor."

"Teşekkür ederim, sözü savunmaya bırakıyorum. Belki Bayan Giannini'nin soracakları vardır."

Annika Giannini mahkemenin ilk iki günü pek soru sorup itiraz etmediğinden, şimdi de zorunlu birkaç soru sorduktan sonra bu işe son vereceği bekleniyordu. *Bir savunma için oldukça sıkıntılı bir durum*, diye düşündü Ekström.

"Elbette soracaklarım var," dedi Annika Giannini, "ama soracağım sorular biraz zaman alır, saat on bir buçuğa yaklaşıyor, şimdi öğle yemeği için ara verip öğleden sonra kesintiye uğramadan sormayı öneriyorum."

Hâkim Iversen, ara verilmesine karar verdi.

Curt Svensson saat 12.00'de, yanında iki üniformalı polisle Hantverkargatan'daki bir restorana girdi. Bir masaya yöneldi ve kocaman elini Georg Nyström'ün omzuna koydu. Başını kaldırıp şaşkın gözlerle kendisine bakan Nyström'ün burnuna polis kimliğini dayadı.

"İyi günler, cinayete yardım ve cinayete teşebbüsten tutuklusun. Ayrıntılar öğleden sonra başsavcı tarafından sana bildirilecek. Sana beni izlemeni öneriyorum."

Georg Nyström sanki Curt Svensson'un konuştuğu dili anlamazmış gibi baktı, ama onun itiraz edilecek tiplerden biri olmadığını da anlamıştı.

Cinayet Masası Komiseri Jan Bublanski, Sonja Modig ve yedi üniformalı polisle birlikte, Stefan Bladh'ın açtığı kapıdan, Emniyet Genel Müdürlüğü'nde SÄPO'ya tahsis edilmiş koridorlardan birine daldılar. Saat tam on ikiydi. Stefan onlara eşlik ederek bir odayı gösterdi. Bublanski polis kimliğini gösterdiğinde özel kalem müdürü sekreterinin neredeyse aklı uçuyordu.

"Sakın kıpırdama. Bu bir polis operasyonu."

Bublanski içerideki kapıya yönelip açtı. Özel Kalem Müdürü Shenke telefonla konuşuyordu.

Telefonu kapatıp şaşkın gözlerle Bublanski'ye bakarak, "Neler oluyor?" dedi.

"Cinayet Masası'ndan Jan Bublanski İsveç Anayasası'nı çiğnediğin için tutuklandın. Öğleden sonra başsavcı sana ayrıntılı bilgiler verecektir."

"Bu inanılmaz!" dedi Shenke.

"Evet, öyle," dedi Bublanski.

Bublanski, Shenke'nin makam odasının kapısını mühürleyerek önüne üniformalı iki polis koydu ve hiç kimseyi içeri sokmamaları talimatını verdi. Eğer biri zorla girmeye kalkarsa cop, hatta silahlarını kullanabilirlerdi.

Stefan onları koridorda başka bir odanın kapısına götürdü. Finans Müdürü Gustav Atterbom da tutuklandı.

Jerker Holmberg, Södermalm polisinden bir ekip alarak saat tam 12.00'de *Millennium*'un bulunduğu Binanın çaprazındaki binaya girdi. Üçüncü kattaki bir dairenin kapısını çaldı.

Kapı açılmayınca kırılması talimatını verdi, ama daha demir koçbaşı indirilmeden kapı aralandı.

"Polis," dedi Jerker Holmberg. "Ellerini havaya kaldırıp dışarı çık!"

"Ben de polisim," dedi Göran Mårtensson.

"Biliyorum ve bir sürü silah ruhsatın var."

"Şey ama... Ben özel görevli bir polisim."

"Sıçtırtma şimdi," dedi Jerker Holmberg.

Mårtensson'u duvara dayayıp silahını aldı.

"Yasa dışı dinleme, görevi kötüye kullanma, gazeteci Mikael Blomkvist'in Bellmansgatan'daki evine defalarca tecavüz ve bir sürü başka suçtan tutuklusun. Kelepçeleyin şunu!"

Jerker Holmberg daireyi Hızla dolaştı ve içeride bir kayıt stüdyosu kurulacak kadar elektronik alet buldu. Daireye bir polis bırakıp ona hiç hareket etmeden beklemesini ve hiçbir yere parmak izini bulaştırmaması talimatını verdi.

Mårtensson Binanın kapısından çıkarılırken Henry Cortez dijital Nikon fotoğraf makinesini kaldırıp bir dizi fotoğraf çekti. Cortez profesyonel bir fotoğrafçı değildi, fotoğraflar istenilen kalitede çıkmayacaktı ama çektiği bu fotoğrafları, ertesi gün bir akşam gazetesine hatırı sayılır bir miktara satacaktı.

Planlananın dışında operasyonlara katılan tek polis Monica Figuerola'ydı. Norrmalm Emniyet Müdürlüğü'nden bir ekip ve SÄPO'dan üç meslektaşıyla birlikte saat tam 12.00'de Artillerigatan'daki binanın kapısından içeri girdiler. Merdivenlerden çıkıp Bellona şirketinin kapısının önünde durdular.

Operasyonun kısa sürmesi hesaplanmıştı, bütün polisler kapının

önünde toplandıktan sonra Monica'nın işaretiyle kırk kiloluk koçbaşı kapıya indirildi. Çelik yelekler giyip ağır silahlarla donanmış olan ekip, bütün kapıları açarak daireyi on saniye içinde işgal etti.

Sürekli göz hapsinde tuttuklarından, sabah erken saatlerde daha önceden kimliklerini tespit ettikleri beş Servis üyesinin binaya girdiğini görmüşlerdi. Bu beş kişi birkaç saniye içinde yakalanarak kelepçelendi. Monica Figuerola, 1960'lı yıllardan beri Servis'in komuta merkezi olarak kullanılan dairenin odalarını teker teker yoklamaya başladı. Odalarda ancak bir arkeologun yardımıyla tasnif edilecek kadar çok belge vardı.

Daireye adım attıktan yalnızca birkaç saniye sonra, koridorun sonuna yakın bir odanın kapısını açan Monica, Jonas Sandberg'le göz göze geldi. Sabahleyin görev dağılımı yaparken, nerede olduğunu bilmedikleri Sandberg onlar için bir soru işaretiydi. Sandberg'i izlemeleri için görevlendirilen polis memurları, geçen akşam onu gözden kaybetmişlerdi. Arabası hâlâ Kungsholmen'deki Emniyet Müdürlüğü'nün park alanındaydı. Gece evine uğramamıştı. Nerede olduğunu ve nasıl bulacaklarını bilemiyorlardı.

Odanın haline bakılırsa, gecelemek için kullanılıyordu. *Demek ki güvenlik nedeniyle dairede gece nöbeti tutuyorlar. Tabii ya. Ve dün gece Sandberg nöbetçiydi.*

Sandberg'in üzerinde Yalnızca külot vardı, uykusunu almış olduğu da belliydi. Komodinin üzerindeki silahına uzandı, Monica eğilip silahı yere attı.

"Jonas Sandberg, Gunnar Björck ve Alexander Zalachenko cinayetlerine yardım etmekten, Mikael Blomkvist ve Erika Berger'i öldürme teşebbüsüne iştirak etmekten tutuklandın. Pantolonunu giy!"

Jonas Sandberg, Monica Figuerola'ya bir yumruk salladı. Monica bir refleksle bunu savuşturdu.

"Şaka mı yapıyorsun," diyerek kolunu yakalayıp arkasına öyle bir kıvırdı ki Sandberg yere çöktü. Monica onu yüzüstü yatırıp bir dizini beline dayayarak kelepçeledi. SÄPO'da işe başladığından beri bunu ilk defa yapıyordu.

Sandberg'in üzerine bir polis üniforması örtüp dairedeki araştırmalarına devam etti. Son olarak, koridorun en sonundaki odayı açtı. Belediyeden aldıkları plana göre, bu oda arka bahçeye bakıyordu. Monica kapının eşiğinde durup, içeride bir deri bir kemik yatan adama baktı. Ölümcül hasta olduğunu anlamak için doktor olmaya gerek yoktu.

"Fredrik Clinton, cinayete iştirak, cinayete teşebbüs ve daha bir dizi suçtan tutuklusun," dedi. "Yatağında kal, seni Emniyet Müdürlüğü'ne götürmesi için bir ambulans çağırdık."

Christer Malm, Artillerigatan'daki binanın dışında bekliyordu, Henry Cortez'den farklı olarak fotoğraf makinesi nasıl kullanılır iyi biliyordu. Kısa objektifi kullanarak çektiği fotoğraflar profesyonel düzeydeydi.

Servis'in üyelerinin nasıl etkisiz hâle getirilip polis arabalarına takıldıklarını ve Fredrik Clinton'ın bir ambulansla nasıl taşındığını fotoğraflamıştı. Fotoğraflardan birinde Clinton, fotoğraf makinesinin objektifine bakıyordu, şaşkın bir hâli vardı.

Bu fotoğraf yılın fotoğrafı ödülünü kazanacaktı.

27. BÖLÜM

15 TEMMUZ, CUMA

Hâkim İversen, saat 12.30'da tokmağı masaya vurarak oturumları başlattı. Annika Giannini'nin yanında bir üçüncü şahıs daha vardı. Bu tekerlekli sandalyeyle mahkemeye getirilen Holger Palmgren'di.

"Merhaba, Holger," dedi iversen. "Seni mahkeme salonlarında görmeyeli çok oldu."

"İyi günler, Hâkim Iversen. Davalar çetrefilli olduğunda gençler benden yardım istiyorlar."

"Ben senin avukatlığı bıraktığını sanıyordum."

"Hastaydım, ama Avukat Giannini bu dava için beni yardımcı olarak tuttu."

"Anlıyorum."

Annika Giannini boğazını temizledi.

"Holger Palmgren yıllarca Lisbeth Salander'i temsil ettiği için konuyla ilgili," dedi.

"Durum buysa, diyecek bir şey yok," diyen Iversen, başlaması için Annika Giannini'ye işaret etti.

Annika ayağa kalktı. Sanki bir akşam yemeğindeymiş gibi, görüşmelerin bir masanın etrafında sıralanarak teklifsiz bir dille sürdürüldüğü İsveç mahkemelerinin düzenini oldum olası sevmemişti. Ayakta konuşurken kendini daha iyi hissediyordu.

"Sanırım öğleden önce yapılan yorumlarla başlamalıyız. Bay Teleborian, Lisbeth Salander'in söylediği her şeyi tamamen reddetmenizin nedeni ne?"

"Çünkü gerçekle ilgisi yok," dedi Peter Teleborian, sakin ve dingindi. Başını sallayan Annika Giannini, Iversen'e döndü.

"Sayın hâkim," dedi. "Peter Teleborian, Lisbeth Salander'in yalan söylediğini ve fantezi ürettiğini iddia ediyor. Şimdi ben, Lisbeth Salander'in otobiyografisinde yazdıklarının kelimesi kelimesine doğru olduğunu ispat edeceğim. Elimizde dokümanlar var, fotoğraflar, filmler ve şahitler. Savcının iddianamesini dinledik. Lisbeth Salander'in nelerle suçlandığını artık biliyoruz."

Annika Giannini'nin ağzı kurumuştu, elleri titriyordu. Derin bir nefes alıp bir yudum su içti. Heyecanını gizlemek için, önündeki sandalyenin arkalığını iki eliyle tuttu.

"Savcının iddianamesinden, olay hakkında bir dolu kanısı ama neredeyse hiç kanıtı olmadığı sonucuna vardık. Savcı, Lisbeth Salander'in Carl Magnus Lundin'i vurduğuna inanıyor. Gosseberga'ya babasını öldürmek için gittiğini iddia ediyor. Ona göre, benim müvekkilimin paranoid şizofreni dışında, daha bir sürü ruhsal hastalığı var. Bütün bu kanılarını bir kaynaktan aldığı bilgilere, Doktor Teleborian'a dayandırıyor."

Susup nefes aldı, kendini yavaş konuşmaya zorluyordu.

"Yani savcının kanıt dediği şeyler, Peter Teleborian'ın kanıları. Eğer Teleborian'ın söyledikleri doğruysa sorun yok: O zaman Teleborian ve savcının çok arzu ettikleri gibi müvekkilim psikiyatrik bakım için bir kliniğe yatırılmalı. Ama eğer Teleborian yanılıyorsa o zaman durum değişir. Hele Teleborian, müvekkilime karşı yıllardır yapılan hukuki haksızlığın sürdürülmesi için, bilinçli olarak yalan söylüyorsa, bu daha farklı sonuçlara yol açar."

Ekström'e döndü.

"Şimdi size öğleden önce dinlediğimiz tanığınızın yalan söylediğini, sizin bir savcı olarak nasıl aldatıldığınızı ve size verilen çarpıtılmış bilgileri nasıl yuttuğunuzu göstereceğim."

Teleborian kendinden memnun bir ifadeyle gülümsedi. İki elini yana açarak, görelim dercesine meydan okudu. Annika tekrar Iversen'e döndü.

"Sayın hâkim, Peter Teleborian'ın psikiyatrik araştırma dediği şeyin, baştan sona yalan olduğunu göstereceğim. Salander hakkında, bilinçli olarak yalan söylediğini ispatlayacağım. Müvekkilimin nasıl ağır bir hukuki haksızlığa maruz bırakıldığını ortaya koyacağım. Salander'in sizin, benim ve bu odadaki herkes kadar akıllı ve zeki olduğunu anlayacaksınız."

"Affedersiniz ama..." diye başladı Ekström.

"Bir dakika," diyen Annika parmağını havaya kaldırdı. "İki gün boyunca sizi dinledim, şimdi sıra bende." Annika yine Iversen'e döndü.

"Eğer elimde sağlam kanıtlar olmasa, bu salonda, böylesi ciddi suçlamalarda bulunmazdım."

"Devam edin," dedi iversen, "ama şu kabak tadı veren komplo teorilerini dinlemek istemiyorum, ayrıca iddialarınız nedeniyle iftira atmaktan yargılanabileceğinizi de hatırlatmak isterim."

"Teşekkür ederim, bunu aklımda tutacağım."

Eğlenerek kendisini seyreden Teleborian'a döndü.

"Savunma sizden, Lisbeth Salander'in St. Stefan'da kaldığı günlerde tutulan hasta seyir dosyasını defalarca istedi. Niçin bunu bize vermediniz?"

"Çünkü mahkeme bu dosyaya gizlilik kararı koydu. Bu karar

Lisbeth Salander'i korumak için verildi. Ama yüksek mahkeme bu kararı kaldırırsa bu dosyaları size veririm."

"Teşekkürler. Lisbeth Salander, St. Stefan'da kaldığı iki yıl boyunca kaç gece yatağa bağlandı?"

"Bunu tam olarak hatırlayamam."

"Salander, 786 günün 380'inde yatağa bağlandığını iddia ediyor."

"Kesin bir rakam söyleyemem, ama bunun son derece abartılı olduğu ortada. Bu rakamı nereden çıkarttınız?"

"Otobiyografisinden."

"Yani siz onun, tam tamına kaç gün yatağa bağlandığını hatırladığını mı iddia ediyorsunuz? Bu mantıksız."

"Öyle mi? Siz kaç gece hatırlıyorsunuz?"

"Lisbeth Salander çok saldırgan, şiddete eğilimli bir hastaydı. Bu nedenle defalarca '*stimulus-free room*' a kapatıldı. Belki size bu odanın nasıl bir şey olduğunu anlatmalıy..."

"Teşekkürler, gerek yok. Teoriye göre bu oda hastanın onda endişe uyandıracak her türlü uyarıcıdan yoksun bırakılmasını amaçlıyor. 13 yaşındaki Lisbeth Salander, bu odada kaç gece yatağa bağlandı?"

"Belki 30 ya da daha fazla."

"30! Bu Lisbeth Salander'in iddia ettiği sayının çok altında."

"Elbette."

"Onun verdiği sayının onda birinden daha az."

"Evet."

"Hasta seyir dosyası bu konuda kesin bir bilgi verir mi?"

"Mümkün."

"Harika!" dedi Annika Giannini ve çantasından bir deste kâğıt çıkarttı.

"O zaman mahkemeye Lisbeth Salander'in St. Stefan'dan aldığımız seyir dosyasının bir kopyasını bırakıyorum. Kaç gün yatağa bağlandığını hesapladım, 381. Yani müvekkilimin iddia ettiğinden bir gün fazla."

Peter Teleborian'ın gözleri büyüdü.

"Durun bir dakika..." dedi, "onlar gizli bilgiler, nereden aldınız?"

"*Millennium* dergisinde çalışan bir gazeteciden. Eğer bir gazetenin yazı işlerinde varsa artık gizli değildir. Ayrıca bunun bugün *Millennium*'da yayınlandığını da bildirmeliyim. Öyleyse bu mahkemenin de buna bakma hakkı var."

"Bu, yasa dışı... "

"Hayır, Lisbeth Salander yayınlanmasına izin verdi. Müvekkilimin saklayacak hiçbir şeyi yok."

"Müvekkiliniz gayri mümeyyiz ilan edildi, bu tür bir karar vermeye hakkı yok."

"Şu gayri mümeyyiz kararına da geleceğiz. Ama önce St. Stefan'da neler olduğunu bir bitirelim."

Hâkim Iversen kaşlarını çatarak, Annika'nın ona uzattığı dosyayı aldı.

"Savcı için bir kopya çıkarmadım," dedi Annika, "ama o zaten üzerinde gizlilik damgası olan bu dosyayı bir ay önce aldı."

"Nasıl yani?" dedi Iversen.

"Savcı Ekström, 4 Temmuz, Cuma günü saat 17.00'de makamındaki odada Teleborian'la buluşarak üzerinde gizlilik damgası olan bu dosyanın bir kopyasını aldı."

"Doğru mu bu?" dedi iversen, Ekström'e dönerek.

Savcı Ekström'ün aklına ilk gelen bunu inkâr etmekti, ama daha sonra Annika Giannini'nin elinde belge olabileceğini düşünerek bundan vazgeçti.

"Susma yükümlülüğüne uyarak okumak için bir kopyasını rica etmiştim," dedi Ekström. "Salander'in hakkında anlatılanların doğru olup olmadığını kontrol etmek zorundaydım."

"Teşekkürler," dedi Annika.

"Böylece Doktor Teleborian'ın yalan söylemekle kalmayıp, üzerinde gizlilik damgası olan bir dosyayı başkasına vererek yasaları da çiğnediğini gördük."

"Bunu kayda geçiyoruz," dedi iversen.

Hâkim Iversen birdenbire dikkat kesilmişti, Annika Giannini biraz önce, görülmemiş bir tarzda saldırıya geçtiği bir tanığın beyanlarının önemli bir bölümünü yerle bir etmişti.

Ve bütün iddialarını doğrulayacağını söylüyor, Iversen gözlüklerini düzeltti.

"Doktor Teleborian, kaleme aldığınız bu dosyadan hareketle bana, Lisbeth Salander'in kaç gün yatağa bağlandığını söyleyebilir misiniz?"

"Tam olarak hatırlayamıyorum, ama bu kadar çok olmaması gerekiyordu. Tabii dosyada yazıyorsa buna inanmak zorundayız."

"381 gün. Bu çok fazla değil mi?"

"Evet, çok fazla."

"Eğer siz, 13 yaşındayken çelik çerçeveli bir yatağa, bir yıldan daha fazla bir süre deri kayışlarla bağlansaydınız ne düşünürdünüz? Bunun işkence olduğunu mu?"

"Ama hastanın kendisi ve başkaları için tehlikeli olduğunu anlamak zorundasınız..."

"Tamam. Kendisi için tehlikeli diyorsunuz. Lisbeth Salander kendisine hiç zarar verdi mi?"

"Bu tür şüpheler vardı..."

"Sorumu tekrarlıyorum: Lisbeth Salander kendisine hiç zarar verdi mi? Evet ya da hayır."

"Psikiyatr olarak biz, resmin bütününü yorumlamak zorundayız. Lisbeth Salander söz konusu olduğunda... Örneğin vücudundaki dövmelere, piercinglere bir bakın. Yani kendi bedenine zarar veriyor. Bunu bir çeşit kendinden nefret olarak yorumlayabiliriz."

Annika, Lisbeth Salander'e döndü.

"Dövmelerin, kendine olan nefretinin bir ifadesi mi?" diye sordu.

"Hayır."

Annika, Teleborian'a döndü.

"Öyleyse ben kulağıma küpe takıyorum ve şimdi gösteremeyeceğim özel bir yerimde dövmem var diye, kendi kendime zarar mı veriyorum?"

Holger Palmgren'in kıkırdaması, öksürüğe dönüştü.

"Hayır, öyle değil... Dövme sosyal ritüelin bir parçası da olabilir."

"Peki, bu sosyal ritüel Lisbeth Salander'i kapsamıyor mu?"

"Kendiniz bakabilirsiniz, onun dövmeleri çok grotesk. Bedeninin önemli bir kısmını kaplıyor. Bu normal bir güzellik fetişizmi ya da beden dekorasyonu değil."

"Yüzde kaç?"

"Efendim?"

"Bedenin yüzde kaçı dövmeyle kaplanırsa güzellik fetişizminden ruhsal hastalığa geçilir?"

"Sözlerimi çarpıtıyorsunuz."

"Öyle mi yapıyorum? Sizin deyiminizle dövmelerin bir kısmı, ben ya da diğer gençler söz konusu olduğunda sosyal ritüel, ama müvekkilim bunu yaparsa psikolojik hastalık mı?"

"Bir psikiyatr olarak ben, resmin bütününe bakmak zorundayım. Dövmeler yalnızca bir gösterge. Salander'in psikolojik durumu hakkında bir teşhiste bulunmak için dikkate almak zorunda olduğum göstergelerden biri."

Annika bir süre susup gözlerini Teleborian'a diktikten sonra yavaş yavaş konuşmaya devam etti.

"Ama Doktor Teleborian, benim müvekkilimi yatağa bağlamaya başladığınızda daha 13'ünü bile doldurmamıştı. O zaman vücudunda hiç dövme yoktu, öyle değil mi?"

Peter Teleborian tereddüt ederken Annika devam etti.

"Herhâlde gelecekte dövme yaptıracağını düşündüğünüz için onu yatağa bağlamamışsınızdır?"

"Hayır, elbette öyle değil. Dövmelerinin 1991 yılındaki durumuyla ilgisi yok."

"O zaman başta sorduğum soruya dönebiliriz. Lisbeth Salander kendisine, sizin onu bir yıl yatağa bağlamanızı gerektirecek bir zarar verdi mi? Örneğin bir bıçakla ya da jiletle bir yerini kesti mi?"

Teleborian bir süre ne diyeceğini bilemedi.

"Hayır. Ama kendine zarar verebileceğini düşünmemiz için nedenler vardı."

"Düşünmeniz için nedenler... Yani onu, yalnızca bir şeyler tahmin

ettiğiniz için mi bağladınız, bunu mu demek istiyorsunuz?"

"Biz değerlendirmeler yaparız."

"Size beş dakikadır aynı soruyu soruyorum. Müvekkilimin, iki yıllık tedavinin bir yılında yatağa bağlanmasını gerektirecek ve sizin kendisine zarar vereceği tezinizi doğrulayacak bir olayı var mı? Lütfen, o zamanlar daha on üçüne basmamış olan bu kızın, kendisine zarar verdiğine dair örnekler verebilir misiniz?"

"Örneğin kız çok zayıf düşmüştü, ayrıca yemek yemeyi de reddediyordu. Anoreksik olduğundan şüphelendik. Birkaç defa onu zorla beslemek zorunda kaldık."

"Neden?"

"Yemek yemeyi reddettiği için."

Annika müvekkiline döndü.

"Lisbeth, St. Stefan'da yemek yemeyi reddettiğin doğru mu?"

"Evet."

"Niçin?"

"Çünkü bu soysuz yemeğime ilaç katıyordu."

"Bak sen. Doktor Teleborian sana ilaç vermek istemiş, niçin almak istemedin?"

"Verdiği ilaçtan hoşlanmadım. Beni halsiz bırakıyordu, düşünemiyordum. Günün önemli bir kısmında uyuşup kalıyordum. Çok rahatsız ediciydi. Ve bu soysuz, ilacın içinde ne olduğunu bana açıklamayı reddetti."

"Sen de ilacı almayı mı reddettin?"

"Evet, o zaman yemeğime katmaya başladı. Ben de yemek yemeyi bıraktım. Yemeğime ilaç kattığı beş gün boyunca yemek yemeyi reddettim."

"Yani aç kaldın."

"Her zaman değil, bakıcılardan bir kısmı arada bir gizlice yiyecek bir şeyler verdiler. Özellikle bir bakıcı gece geç saatlerde bana sandviç getiriyordu. Birkaç defa böyle oldu."

"Yani St. Stefan'da çalışan bakıcıların, senin aç olduğunu bildiklerini ve açlıktan ölmemen için sana yemek getirdiklerini mi söylemek istiyorsun?"

"Bu soysuzla, ilaç konusunda savaşa girdiğim günlerde böyle oldu."

"Yani yemek yememen için mantıklı bir nedenin vardı."

"Evet."

"Yani yemek yememenin nedeni yemeğe karşı olman değildi."

"Hayır, çok kez aç kalıyordum."

"Seninle Doktor Teleborian arasında bir çatışmanın olduğunu iddia edersem, doğru mu söylemiş olurum?"

"Doğru söylemiş olursun."

"Babanın üzerine benzin döküp yaktığın için St. Stefan'a götürüldün, doğru mu?"

"Evet."

"Bunu niçin yaptın."

"Çünkü annemi dövüyordu."

"Bunu kimseye anlattm mı?"

"Elbette."

"Kimlere?"

"Beni sorgulayan polislere, Sosyal işler Müdürlüğü'ne, Çocuk Esirgeme Kurumu'na, doktora, papaza ve soysuza."

"Soysuz diyerek kimi kastediyorsun?"

"Şuradaki adamı."

Doktor Teleborian'ı işaret etti.

"Ona niçin soysuz diyorsun?"

"St. Stefan'a götürüldüğüm ilk gün ona olanları anlatmaya çalıştım."

"Peki, Doktor Teleborian ne dedi?"

"Beni dinlemedi, hayal gördüğümü iddia etti ve bu tür fantezileri bırakana kadar beni yatağa bağlayarak cezalandıracağını söyledi. Daha sonra ilaç vermeye başladı."

"Hepsi palavra!" dedi Peter Teleborian.

Annika, Peter Teleborian'a aldırmadan Lisbeth'e soru sormaya devam etti.

"Onunla bu nedenle mi konuşmuyorsun?"

"13 yaşıma bastığım geceden beri, ona tek bir kelime bile söylemedim. Beni o gece de yatağa bağladı. Bu, kendi kendime verdiğim bir doğum günü hediyesiydi."

Annika Giannini, Teleborian'a döndü.

"Doktor Teleborian, müvekkilimin yemek yemeyi reddetmesinin nedeni, sizin ona ilaç vermeniz gibi görünüyor."

"Onun böyle yorumlaması mümkün."

"Peki, siz nasıl yorumluyorsunuz?"

"Olağanüstü zor bir hastam vardı. Davranışlarının kendisi için tehlike arz ettiğini iddia ediyorum. Tamam, bu bir yorum sorunu olabilir. Şiddete eğilimliydi ve psikopatik davranışları vardı. Başkaları için tehlikeli olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Hastaneye babasını

öldürmeye teşebbüs ettiği için getirildi."

"Buna geleceğiz, iki yıl boyunca onun bakımından sorumluydunuz. Bu iki yılın 381 günü onu bir yatağa bağladınız. Buna, istediğinizi yapmadığı zaman onu cezalandırmak için mi başvurdunuz?"

"Boş laf."

"Öyle mi? Sizin yazdığınız hasta seyir defterine göre, şu bağlama vakası en çok birinci yılda gerçekleşmiş... 381 bağlama vakasından 320'si. Bir sonraki yılda niçin azalttınız?"

"Hastada iyileşme belirtileri görüldüğü ve daha uyumlu olduğu için."

"Hastane personeli aldığınız önlemlere gereksiz ve çok sert oldukları için itiraz etti mi?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Demek istiyorum ki, hastane personeli zorla beslemek de dâhil olmak üzere Lisbeth Salander'e karşı gereksiz yere şiddet kullandığınız yönünde şikâyette bulundular mı?"

"Elbette her insanın değişik fikirleri olabilir. Bu olağan dışı bir şey değil. Zaten, şiddetli direniş gösterdiği için, onu zorla beslemek de o kadar kolay değildi... "

"Yemeğine onu hâlsiz bırakan ilaçlar kattığınız için yemek yemeyi reddetmiş. Onu uyuşturmaya çalışmadığınız zaman yemekle bir sorunu yokmuş. Bu tür zorlayıcı önlemlerden daha mantıklı tedavi yöntemleri yok mu?"

"Beni bağışlayın, ama Bayan Giannini, ben doktorum. Korkarım tıbbi yeterliliğim sizinkinden fazla. Hangi tıbbi önlemlerin doğru, hangilerinin yanlış olduğuna ben karar veririm."

"Doktor olmadığım doğru, Doktor Teleborian, ama bu konuya bütünüyle yabancı değilim. Hukukun yanı sıra Stockholm

Üniversitesi'nde psikoloji de okudum. Benim mesleğim için zorunlu bir eğitim."

Salona bir sessizlik çöktü. Ekström'le Teleborian şaşkın gözlerini Annika'ya diktiler.

Annika insafsızca devam etti.

"Müvekkilime uyguladığınız tedavi yöntemleri, o zamanlar psikiyatri kliniğinin başhekimi olan Johannes Caldin'le aranızda şiddetli çatışmalara yol açmış. Bu doğru mu?"

"Hayır... Doğru değil."

"Johannes Caldin, birkaç yıl önce öldü. Yani tanıklığına başvuramayız, ama mahkeme salonunda Caldin'le birkaç defa buluşmuş biri var. Danışmanım Holger Palmgren."

Holger Palmgren'e döndü.

"Nasıl olduğunu anlatır mısınız?"

Holger Palmgren birkaç defa öksürdü, beyin kanamasının etkilerinden tam olarak kurtulamamıştı. Söyleyeceklerini formüle edebilmek için tane tane konuşuyordu.

"Lisbeth Salander'in annesi, babası tarafından ağır yaralanıp kötürüm bırakıldığından, kızına bakamıyordu. Bu nedenle Lisbeth Salander'in kayyumu olarak atandım. Annesinin beyni zedelenmiş ve defalarca beyin kanaması geçirmişti."

"Yani bunları Alexander Zalachenko yaptı?"

Savcı Ekström dikkatle ileri doğru eğilmişti.

"Doğru," dedi Palmgren.

"Şimdi yüksek derecede gizliliği olan bir konuya daldığımıza işaret etmek isterim," dedi Ekström.

"Alexander Zalachenko'nun Lisbeth Salander'in annesine uzun

yıllar eziyet etmesi niçin gizli olsun ki?" dedi Annika Giannini.

Peter Teleborian elini kaldırdı.

"Durum Bayan Giannini'nin ileri sürdüğü gibi değil."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Lisbeth Salander'in bir aile trajedisi yaşadığı konusunda hiçbir kuşku yok. 1991 yılında ağır bir kavga yaşandı, ama bunun Bayan Giannini'nin iddia ettiği gibi yıllarca sürdüğünü ispatlayacak hiçbir belge yok. Münferit bir olay olmuş olabilir, ayrıca anneyi Zalachenko'nun yaraladığına dair en küçük bir belge yok. Bizim aldığımız bilgelere göre kadın bir fahişeymiş, yani onu başka biri de yaralamış olabilir."

Annika Giannini, Teleborian'a şaşkın gözlerle baktı. Neredeyse dilini yutmuştu. Öfkeyle, "Bunu biraz açabilir misiniz?" dedi.

"Demek istediğim bu konuda Lisbeth Salander'in iddialarının dışında, tek bir kanıt yok."

"Ee?"

"Onlar iki kız kardeşti. Lisbeth'in kız kardeşi, Camilla Salander bu tür şeyler iddia etmedi, hatta yalanladı. Eğer müvekkilinizin iddia ettiği kapsamda bir dayak olayı yaşansaydı, sosyal kurumların mutlaka dikkatini çekerdi."

"Camilla Salander'in bizim de yararlanabileceğimiz bir ifadesi var mı?"

"İfade mi?"

"O evde neler yaşandığına dair, Camilla Salander'in ifadesinin alındığını gösteren bir belge var mı?"

Lisbeth Salander, kız kardeşinin adını duyduğunda huzursuz

olmuştu, göz ucuyla Annika Giannini'ye baktı.

"Sanırım sosyal kurumlar bir araştırma yapmıştır."

"Ama siz daha biraz önce, Camilla Salander'in, Alexander Zalachenko'nun annesini dövmediğini söylediğini iddia ettiniz. Çok kesin bir iddiaydı. Bu bilgiyi nereden aldınız?"

Teleborian bir süre sustu.

Annika, onun gözlerindeki şaşkınlıktan, bir hata yaptığının farkına vardığını okudu. Annika'nın nereye ateş edeceğini anlamıştı ama bu sorudan kaçınmanın bir yolu yoktu.

"Hatırladığım kadarıyla bir polis soruşturmasından," dedi.

"Hatırladığınız kadarıyla... Ben, Alexander Zalachenko'nun Lundagatan'da ağır yaralandığı olayın polis kayıtlarını deliler gibi aradım. Ama her nedense, olay yerine giden polislerin tuttukları kısa raporun dışında hiçbir şeye ulaşamadım."

"Belki de... "

"Savunmanın bile ulaşamadığı bir polis raporunu, sizin nereden bulup okuduğunuzu merak ediyorum."

"Buna cevap verememem," dedi Teleborian. "1991 yılında, Salander babasını öldürmeye teşebbüs ettikten sonra, psikolojik durumu hakkında rapor hazırlarken, polisteki dosyasının bir kısmını okuyabildim."

"Bahsettiğiniz bu kısmı, Savcı Ekström de okuyabildi mi?"

Ekström oturduğu yerde huzursuzca kımıldanarak sakalını sıvazladı. Annika Giannini'yi çok hafife aldığını fark etmişti. Bununla birlikte, yalan söylemesi için bir neden yoktu.

"Evet, bir kısmını okuyabildim."

"Peki, savunma bu raporu niçin alamıyor?"

"Bu mahkeme için bir özelliğinin olmadığına karar verdim."

"Lütfen bana bu raporun söz konusu kısmına nasıl ulaştığınızı açıklayabilir misin? Polise başvurduğumda bana böyle bir raporun olmadığını söylediler."

"Raporu SÄPO hazırlamış, bu nedenle üzerine gizlilik damgası vurmuşlar."

"Yani SÄPO bir kadının niçin dayak yediği konusunda rapor tuttu ve sonra da üzerine gizlilik damgası vurdu, öyle mi?"

"Bu olayın failine bağlı... Alexander Zalachenko, o politik mülteciydi."

"Bu raporu kim tuttu?"

Sessizlik.

"Duyamadım, raporun kapağında kimin ismi yazıyor?"

"SÄPO'nun Yabancılar Şubesi'nden Gunnar Björck'ün."

"Teşekkürler. Bu adam, müvekkilimin Peter Teleborian'la el ele vererek 1991 yılında kendisi hakkında sahte bir rapor tuttuğunu iddia ettiği Gunnar Björck mü?"

"Sanırım."

Annika Giannini dikkatini tekrar Peter Teleborian'a yöneltti.

"1991 yılında mahkeme Lisbeth Salander'i çocuk psikiyatrisi kliniğine kapatmaya karar vermiş, bu kararı niçin verdi?"

"Mahkeme müvekkilinizin eylemleri ve psikolojik durumu hakkında dikkatli bir araştırma yaptı. Müvekkiliniz bir benzin bombasıyla babasını öldürmeye teşebbüs etmişti. Dövmeli ya da dövmesiz, on yaşındaki bir kızın yapacağı bir iş değil bu."

Peter Teleborian nazikçe gülümsedi.

"Mahkeme, kararını neyin üzerine inşa etti? Eğer doğru anladıysam, müvekkilimin psikolojik durumu hakkında ortada tek bir rapor var. Bu raporu da siz ve Gunnar Björck hazırlamışınız."

"Bütün bunlar Salander'in komplo teorileri, Bayan Giannini. Açıklamalıyım ki..."

"Affedersiniz, ama hâlâ bir soru sormadım," diyen Annika, Holger Palmgren'e döndü.

"Holger, bana Teleborian'ın şefi, Başhekim Caldin'le buluştuğunu anlatmıştın."

"Evet, Lisbeth Salander'e kayyum atandığım ilk günlerdeydi. Lisbeth'i Yalnızca şöyle bir görmüştüm. Diğer insanlarda olduğu gibi, bende de psikolojik sorunları olan bir çocuk izlenimi bırakmıştı. Görevim icabı genel sağlık durumunu araştırdım."

"Başhekim Caldin ne dedi?"

"Lisbeth, Teleborian'ın hastasıydı. Bu nedenle Caldin, Lisbeth'le özel olarak ilgilenmemişti. Lisbeth'in topluma kazandırılması için neler yapılması gerektiğini ancak bir yıl kadar sonra tartışmaya başlamıştım. Koruyucu aile önerdim. St. Stefan'da neler olduğunu bilmiyordum, ama Lisbeth, St. Stefan'a yatırıldıktan yaklaşık bir yıl sonra Caldin onunla ilgilenmeye başladı."

"Neler anlattı?"

"Doktor Teleborian'dan çok farklı düşünüyordu, bir seferinde bana ona karşı izlenilen rutinleri değiştirmeye karar verdiğini söyledi. Bunun yatağa bağlamayla ilgili olduğunu daha sonra öğrendim. Caldin yatağa bağlanmamasına karar vermişti, bunun için bir neden göremiyordu."

"Yani, Teleborian'ın kararlarına katılmıyordu?"

"Özür dilerim, ama bu bir söylenti," dedi Ekström.

"Hayır," dedi Holger Palmgren. "Hepsi bu değil, Caldin'den Lisbeth Salander'in tekrar topluma kazandırılması için neler yapılması gerektiğine dair görüş istedim. Caldin yazılı olarak verdi. İşte burada."

Elindeki kâğıdı Giannini'ye uzattı.

"Burada neler yazdığını anlatabilir misin?"

"Caldin'in bana yazdığı mektup. 1992 Ekimi'nde yazılmış, yani Lisbeth'in St. Stefan'daki 20. ayında. Caldin burada satırı satırına şöyle yazmış: *Hastanın tecrit edilmemesi ve yatağa zorla bağlanmaması talimatını verdim, bunun sonucu hasta gözle görülür düzeyde sakinleşti. İlaç vermek için hiçbir neden yok. Bununla birlikte çok içine kapanık, hâlâ desteğe ihtiyacı var.* "

"Yani sana söylediklerini kâğıda dökmüş."

"Doğru. Lisbeth Salander'in bakıcı aile aracılığıyla topluma kazandırılması kararını da Caldin vermişti."

Lisbeth Salander, St. Stefan'da kaldığı her günün bütün ayrıntılarını hatırladığı gibi Doktor Caldin'i de hatırlıyordu. Deli doktoru olduğu için onunla konuşmayı da reddetmişti. Üzerine beyaz önlük giyip onun duygularını deşmeye çalışanlardan biriydi. Ama Caldin sıcak, babacan bir adamdı. Lisbeth onun odasında oturup, kendisi hakkında neler düşündüğünü dinlemişti.

Lisbeth onunla konuşmayı reddettiğinde incinmiş gibiydi. En sonunda, doktorun gözlerinin içine bakarak kararını açıklamıştı. *Ne sen ne de başka bir deli doktoruyla konuşacağım. Benim ne dediğimi dinlemiyorsunuz. Beni burada ölene kadar tutabilirsiniz. Bu kararımı değiştirmeyecek. Sizinle konuşmayacağım.* Caldin şaşkın gözlerle bakmış, sonra da sanki bir şeyler anlamış gibi başını sallamıştı.

"Doktor Teleborian... Lisbeth Salander'i çocuk psikiyatri kliniğine siz kapattınız. Mahkemeyi, siz bilgilendirdiniz. Kararlarını sizin raporunuza dayanarak verdiler. Doğru mu?"

"Genel olarak doğru. Ama ben düşünüyorum..."

"Ne düşündüğünüzü anlatmanız için çok zamanınız olacak. Lisbeth Salander, 18'ine basarken tekrar onun hayatına girdiniz ve tekrar kliniğe kapatmaya çalıştınız."

"O zaman psikiyatrik muayeneyi ben yapmadım..."

"Hayır. Doktor Jesper H. Löderman kaleme aldı. Tesadüfe bakın ki Löderman sizin doktora öğrenciniz. Onun tez hocasıydınız. Yani yazdığı raporla sizin kanılarınızı onaylıyor."

"O raporda, etiğe aykırı ya da doğru olmayan hiçbir şey yok. Mesleğin bütün ilke ve kuralları izlendi."

"Şimdi Lisbeth Salander 27 yaşında. Ve siz üçüncü defadır onun psikolojik açıdan hasta olduğunu ve bir yere kapatılarak tedavi edilmesi gerektiğini ileri sürerek mahkemeyi ikna etmeye çalışıyorsunuz."

Doktor Peter Teleborian derin bir nefes aldı. Annika Giannini çok iyi hazırlanmıştı. Cevaplarını çarpıtarak ustaca sorularla onu şaşırtmıştı. Ne Teleborian'ın cazibesine kapılmış, ne de otoritesine aldırmıştı. Teleborian söylediklerinin kafa sallanarak dinlenilmesine alışmıştı.

Ne kadarını biliyor?

Teleborian göz ucuyla Ekström'e baktıktan sonra, ondan fazla yardım gelmeyeceğini anladı. Fırtınaya karşı yalnız başına direnmeliydi. Her şeye rağmen otorite olduğunu hatırlattı kendi kendine.

Onun ne söylediğinin önemi yok. Burada geçerli olan benim

teşhisim.

Annika Giannini onun yazdığı adli tıp raporunu masadan aldı.

"Şimdi şu rapora yakından bakalım. Lisbeth Salander'in ruhsal dünyasını analiz etmeye çok zaman harcamışsınız. Bir kısmı onun kişiliği hakkındaki yorumlarınız, bir kısmı da cinsel alışkanlıkları üzerine."

"Ben o raporda resmin bütününü vermeye çalıştım."

"Güzel, bu resmin bütününden hareket edersek, Lisbeth Salander paranoid şizofren."

"Kendimi tek bir teşhise bağlamak istemem."

"Bu sonuca Lisbeth Salander'le konuşarak varmadınız, değil mi?"

"Müvekkilinizin benim ya da resmî makamlardan herhangi birinin sorularını yanıtlamayı inatla reddettiğini çok iyi biliyorsunuz. Yalnızca bu davranışı bile çok şey söylüyor. Müvekkilinizin, resmî makamları temsil eden hiç kimseyle konuşmaması, ileri derecede paranoyak olduğuna yorumlanabilir. Herkesin kendisine zarar vereceğini düşünüyor, yanına yaklaşan herkesten şüphe ediyor. Etrafına kalın bir kabuk örüp içine çekiliyor."

"Kendinizi çok dikkatli ifade ettiğinizi fark ettim. Hep '*yorumlanabilir*' diyorsunuz... "

"Evet. Doğru. Kendimi dikkatli ifade ediyorum, psikiyatri kesin bir bilim değil. Çıkarsamalarım konusunda dikkatli olmalıyım. Ayrıca biz psikiyatrlar öyle boş tespitlerde bulunmayız."

"Gardınızı alma konusunda çok dikkatlisiniz. Müvekkilim 13 yaşını doldurduktan sonra sizinle konuşmayı inatla reddettiğinden, onunla tek kelime konuşamadığınız bir gerçek."

"Yalnızca benimle değil, o hiçbir psikiyatrla konuşmuyor."

"Yani burada yazdıklarınız ve vardığınız sonuçlar, yalnızca tecrübe ve gözlemlere dayanıyor?"

"Doğru."

"Kollarını kavuşturup bir sandalyeye oturan ve konuşmayı inatla reddeden bir kızdan ne öğrenilir?"

Peter Teleborian iç çekti, sanki gün gibi açık şeyleri açıklamaktan yorulmuş gibiydi. Gülümsedi.

"Hiç kımıldamadan oturup ağzını hiç açmayan bir hastadan, hiç kımıldamadan ve ağzını açmadan oturma konusunda iyi olduğunu öğrenirsiniz. Bu davranış başlı başına patolojik bir şey, ama vardığım sonuçları yalnızca bunun üzerine inşa etmiyorum."

"Buraya bir psikiyatr davet edeceğim, adli tıp kurumunun başhekimi Svante Branden. Bu konuda uzman, onu tanıyor musunuz?"

Peter Teleborian kendini güvende hissetti, gülümsedi. Giannini'nin onun yargılarını sorgulamak için başka bir psikiyatr çağıracağını tahmin etmişti. Buna hazırlıklıydı, sözün söze karşı durduğu her karşılaşmaya hazırdı. Bir meslektaşıyla akademik ve arkadaşça tartışmak, durmadan onun sözlerini çarpıtan Annika Giannini'nin itirazlarıyla uğraşmaktan daha kolaydı.

"Tanıyorum, kabul görmüş deneyimli bir psikiyatr. Yalnız, Bayan Giannini, bu türden bir araştırma yapmak akademik ve bilimsel bir süreç. Benim vardığım sonuçlarla başka psikiyatrların varacağı sonuçlar arasında bir uyumsuzluk olabilir. Her psikiyatr bir davranışı ya da bir olayı benden farklı yorumlayabilir. Bu değişik bakış açılarına ya da Yalnızca doktorun hastasını ne kadar tanıdığına bağlıdır. Svante, Lisbeth Salander hakkında benden çok farklı görüşler ileri sürebilir, psikiyatri dünyasında bu çok olağan dışı bir şey değil."

"Onu bunun için çağırmıyorum, o Lisbeth Salander'le ne buluştu ne

de muayene etti. Dolayısıyla onun psikolojik durumu hakkında yorum yapmayacak."

"Ee?"

"Ondan sizin yazdığınız raporu ve Lisbeth St. Stefan'a kapatıldığı ilk günden beri tutulan hasta seyir dosyasını incelemesini rica ettim. Yani müvekkilimin psikolojik durumunu değil, sizin vardığınız sonuçların ve bakış açınızın bilimsel açıdan uygun olup olmadığını incelemesini rica ettim."

Peter Teleborian omuzlarım silkti.

"Svante'ye duyduğum saygıyı bir kenara bırakarak... Benim Salander hakkındaki bilgimin, bu ülkedeki herhangi bir psikiyatrdan çok daha fazla olduğunu söylemeliyim. Ondaki gelişmeyi 12 yaşından beri izliyorum. Benim vardığım bütün sonuçlar, ne yazık ki onun davranışlarıyla doğrulandı."

"Çok güzel," dedi Annika, "o zaman şu vardığınız sonuçlara bir bakalım. Raporunuzda Lisbeth, 15 yaşını doldurup bir koruyucu ailenin yanına yerleştirildiğinde tedavinin kesildiğini yazmışsınız."

"Doğru, bu ciddi bir yanlıştı. Eğer o tedaviye ara vermeseydik, belki de şimdi burada oturuyor olmayacaktık."

"Yani eğer onu bir yıl daha yatağa bağlasaydınız, kuzu gibi olurdu mu demek istiyorsunuz?"

"Bu çok ucuz bir yorum."

"Özür dilerim. Doktora öğrenciniz Jesper H. Löderman'ın, Lisbeth 18'ini doldurduğunda yazdığı rapordan birçok alıntı yapıyorsunuz. Şöyle yazmışsınız: *'Lisbeth'in kendi kendine zarar veren, antisosyal davranışları, St. Stefan Hastanesi'nden bırakıldıktan sonra ortaya çıkan uyuşturucu kullanımı ve önüne gelenle yatma alışkanlığından kaynaklanmaktadır.'* Bununla ne demek istiyorsunuz?"

Peter Teleborian birkaç saniye sustu.

"Şey... Şimdi biraz geriye gideceğim. Lisbeth Salander, St. Stefan Hastanesi'nden çıktıktan sonra -tahminimce- uyuşturucu ve alkol alışkanlığı edindi. Polis onu defalarca gözaltına aldı, Sosyal İşler Müdürlüğü'nün yaptığı bir araştırma, yaşlı adamlarla dizginlenemez bir şekilde cinsel ilişkide bulunduğunu ve çok büyük ihtimalle fahişelik yaptığını tespit etti."

"Bırakın tek tek gidelim. Onun alkol bağımlısı olduğunu söylüyorsunuz. Ne kadar sık içiyordu?"

"Pardon?"

"Hastaneden çıktıktan sonra, 18 yaşını doldurana kadar, her gün mü içiyordu? Ya da haftada bir kez mi?"

"Buna elbette bir cevap verememem."

"Ama raporunuzda alkol bağımlısı olduğunu yazmışsınız."

"Yaşı küçüktü, alkol nedeniyle defalarca polis tarafından gözaltına alındı."

"Defalarca gözaltına alındı lafını ikinci defa ediyorsunuz. Kaç defa gözaltına alındı, haftada bir mi, iki haftada bir mi?"

"Bunun ne kadar olduğunun pek bir önemi..."

"Lisbeth Salander, biri on altı, diğeri on yedi yaşındayken, sarhoş olduğu için iki defa gözaltına alındı. Bunlardan birinde kendini o kadar kaybetmişti ki hastaneye kaldırıldı. Yani sizin, defalarca dediğiniz şey bu. Peki, bu iki olayın dışında sarhoş oldu mu?"

"Bunu bilemem, ama onun davranışı beni..."

"Özür dilerim, doğru mu duydum? Yani siz iki defadan daha fazla sarhoş olup olmadığını bilmiyorsunuz. Ama olmuştur diye düşünüyorsunuz ve Lisbeth Salander'in alkol ve uyuşturucu belasına

yakalandığını söylüyorsunuz."

"Bunlar Sosyal İşler Müdürlüğü'nün verdiği bilgiler. Benim değil. Lisbeth Salander'in içinde bulunduğu yaşam tarzım özetliyor. Tedavi kesildikten sonra birdenbire umutsuz bir duruma kapılıp alkol belasına yakalandı, hayatı alkol, gözaltı ve dizginlenemez cinsel ilişkiler etrafında geçmeye başladı."

"Dizginlenemez cinsellik diyorsunuz..."

"Evet, bu terim onun kendini kontrol edemediğine işaret eder. Yaşlı adamlarla cinsel ilişkiye girdi."

"Bu suç değil."

"Hayır, ama on altı yaşındaki bir kız için, anormal bir davranış. Tabii bu ilişkilerin kendi isteğiyle mi yoksa içinde bulunduğu zor durumdan mı kaynaklandığı sorgulanabilir."

"Ama siz fahişelik yaptığını iddia ediyorsunuz."

"Belki de bu eğitimsiz olmasının bir sonucuydu. Eğitimini tamamlama yeteneğinden yoksun olduğu, okula devam edemediği için iş bulamadı. Belki de yaşlı adamları bir baba örneği olarak seçti. Para karşılığı cinsel ilişki de bunun bonusuydu. Ben bunu nörotik bir davranış diye yorumluyorum."

"Yani on altı yaşında cinsel ilişkiye giren bir kız nörotiktir diyorsunuz?"

"Sözlerimi çarpıtıyorsunuz."

"Ama onun para karşılığı bedenini sattığını bilmiyorsunuz?"

"Fahişelikten hiç gözaltına alınmadı."

"Zaten alınamaz. Bu ülkede cinsel ilişkiye girmek suç değil."

"Doğru. Bu durumda davranışının zorlanımlı nörotik olduğunu söyleyebiliriz."

"Yani hiç denilecek şeylerden Lisbeth Salander'in ruhsal olarak hasta olduğu sonucunu çıkarabiliyorsunuz. On altı yaşındayken, babamdan çaldığım yarım şişe votkayı içerek körkütük sarhoş olmuştum. Sizce ben de akıl hastası mıyım?"

"Hayır, elbette değil."

"On yedi yaşınızdayken bir partide körkütük sarhoş olup arkadaşlarınızla birlikte sokağa çıkarak camı çerçeveyi indirdiğiniz doğru mu? Polisler sizi nezarethanede ayıltmışlar. Sonra da zorunlu hizmete mahkûm edilmişiniz."

Peter Teleborian şaşırmıştı.

"Öyle değil mi?" '

"Evet... İnsan on yedisindeyken bu tür delillikler yapıyor, ama... "

"Ama bu, ciddi psikolojik hastalıklarınız olduğu anlamına gelmez."

Peter Teleborian çok sinirlenmişti. Bu aşağılık...avukat, durmadan sözlerini çarpıtıyor, ayrıntılara girip çıkıyordu. Resmin bütününü görmeyi reddediyordu. Onu kendisinin de bir zamanlar sarhoş olduğunu kabul etmeye zorlamıştı. *Lanet olsun bu bilgiyi nereden aldı ki?*

Boğazını temizleyip sesini yükseltti.

"Sosyal İşler Müdürlüğü'nün raportörü, Lisbeth Salander'in alkol ve uyuşturucu bağımlısı olduğunu ve cinsel arzularını dizginleyemediğini açıkça belirtmiş. Ayrıca onun fahişelik yaptığını da tespit etmişler."

"Hayır. Sosyal İşler Müdürlüğü, hiçbir zaman fahişelik yaptığı iddiasında bulunmamış."

"Ama bir seferinde gözaltına..."

"Hayır, gözaltına alınmamış. On yedi yaşında kendisinden çok yaşlı

bir adamla birlikteyken, kimlik kontrolü yapılmış. Aynı yıl sarhoş olduğu için gözaltına alınmış. O zaman da yanında yine yaşlı bir adam varmış. Sosyal İşler Müdürlüğü bu nedenle, fahişelik yaptığından şüphelenmiş, ama buna dair hiçbir kanıta ulaşamamışlar."

"Ama bir sürü insanla, oğlanlar ve kızlarla tuhaf cinsel ilişkileri var."

"Raporunuzda, dördüncü sayfada, Lisbeth Salander'in cinsel alışkanlıklarını ele alıyorsunuz. Miriam Wu'yla ilişkilerini sorgulayıp bunun seksüel psikopati olduğunu iddia ediyorsunuz. Nasıl yani?"

Peter Teleborian hiçbir şey demedi.

"Umarım, eşcinselliğin psikolojik bir hastalık olduğunu iddia etmiyorsunuzdur. Bu ceza gerektiren bir iddia."

"Hayır, elbette değil. Benim işaret ettiğim, cinsel sadizm."

"Yani Lisbeth sadist mi?"

"Ben... "

"Elimizde Miriam Wu'nun polise verdiği ifade var, ilişkilerinde şiddet yokmuş."

"Onlar sado-mazoşist seks yapıyorlar ve..."

"Sanırım akşam gazetelerini çok fazla okumuşsunuz. Salander ile kız arkadaşı Miriam Wu, birkaç defa cinsel oyunlar oynamışlar. Yani Miriam Wu, müvekkilimi bağlamış ve cinsel olarak tatmin etmiş. Bu ne olağanüstü ne de yasak. Müvekkilimi bunun için mi kliniğe kapatmak istiyorsunuz?"

Peter Teleborian elini sallayarak Annika'nın saçmaladığını ima etti.

"Laf aramızda, on altı yaşındayken körkütük sarhoş oldum. Liseye

giderken de birkaç defa. Uyuşturucu denedim, marihuana içtim. Yaklaşık yirmi yıl önce kokain bile denedim. Bir sınıf arkadaşımla ilk defa cinsel ilişkiye girdiğimde on beş yaşındaydım. Yirmi yaşındayken birlikte olduğum genç, elimi yatağın başlığına bağladı. Yirmi iki yaşındayken, kırk yedi yaşında bir adamla uzun süreli bir ilişki sürdürdüm. Başka bir deyimle, ben ruh hastası mıyım?"

"Bayan Giannini... İşi alaya alıyorsunuz. Sizin cinsel deneyimlerinizin konuyla ilgisi yok."

"Niçin? Sizin Lisbeth Salander hakkında yazdığınız raporu okurken orada kendimi buluyorum. O zaman niçin ben sağlıklıyım da Lisbeth Salander, toplum için tehlikeli bir sadist?"

"Önemli olan bu ayrıntılar değil, siz iki defa babanızı öldürmeye kalkışmadınız..."

"Doktor Teleborian, Lisbeth Salander'in kiminle yatıp kalktığı sizi hiç ilgilendirmez. Partnerini hangi cinsten seçtiği, ne tür bir cinsel ilişki sürdürdüğü de. Ama siz yine de bu ayrıntıları kullanarak, onun hasta olduğuna karar veriyorsunuz."

"Lisbeth Salander'in bütün hayatı, ilkokula gittiği günden beri tutulan dosyalar, öfke krizlerine yakalanıp öğretmenlerine ve sınıf arkadaşlarına karşı şiddet kullandığını gösteriyor."

"Bir dakika..." Annika Giannini'nin sesi buz gibi olmuştu.

"Müvekkilime bir bakın," odadaki herkesin başı Lisbeth Salander'e döndü.

"Müvekkilim olağanüstü koşulların yaşandığı bir ailede büyüdü. Babasının sürekli olarak annesine dayak attığı bir ailede."

"Ama bu... "

"Bırakın sözümü bitireyim. Annesinin Zalachenko'dan ödü kopuyordu, itiraz etmeye cesareti yoktu. Doktora gitmeye cesareti

yoktu. Kadın sığınma evine gitmeye cesareti yoktu. Sesini kesip, beyni zarar görene kadar ağır eziyetlere katlandı. Bu işe dur diyen tek bir kişi çıktı, on yaşına bile basmamış olan Lisbeth Salander. Ajan Zalachenko'nun hayatı, onun annesinin hayatından daha önemli görüldüğü için bu sorumluluğu Lisbeth üstlendi."

"Ben... "

"Biz şimdi, toplum, Lisbeth Salander ve annesine ihanet ettiği için buradayız. Lisbeth Salander'in okulda sorun yaşamasına şaşırıyor musunuz? Ona bir bakın, ne kadar küçük, ne kadar narin. Her zaman sınıfındaki en küçük kız o olmuş. İçine kapanık, tuhaf ve yalnız. Siz çocukların kendilerinden farklı olan çocuklara nasıl davrandıklarını biliyor musunuz?"

Peter Teleborian iç çekti.

"Okulda tutulan raporlara dönüp Lisbeth'in şiddet eğilimi gösterdiği durumları tek tek inceledim," dedi Annika Giannini.

"Hepsinde provoke edilmiş, dışlanmış. Biliyor musunuz, ne düşünüyorum?"

"Ne?"

"Lisbeth Salander'e hayranım. O benden çok daha güçlü. Eğer 13 yaşındayken, bir yıl boyunca bir yatağa bağlansaydım, herhâlde çıldırırdım. O buna elindeki tek silahla karşı koymuş. Sizden nefret etmiş, sizi aşağılamış."

Annika bütün öfkesini boşaltmaya başlamıştı. Kontrolün kendi eline geçtiğini hissediyordu.

"Bu sabahki ifadenizde, Lisbeth Salander'in fanteziler ürettiğini, örneğin Bjurman'ın kendisine tecavüz ettiği iddiasının da bu fantezilerden biri olduğunu söylemiştiniz."

"Doğru."

"Bu kanıya nereden vardınız?"

"Onun nasıl fantezi ürettiğine ilişkin tecrübelerimden."

"Tecrübelerinize göre o nasıl fanteziler üretiyor?.. Fantezi üretmeye başladığına nasıl karar veriyorsunuz? 380 gün yatağa bağlandığını söylemesine de fantezi diyordunuz, ama bizzat sizin yazdığınız hastalık seyir defteri onu doğruladı."

"İkisi aynı şey değil. Bjurman'ın Lisbeth Salander'e tecavüz ettiğine dair en küçük bir kanıt yok. Demek istediğim göğüs uçlarına takılan çengelli iğneler, ağır dayak... Eğer bu anlattıkları doğru olsaydı, ambulansla hastaneye kaldırılması gerekirdi... Hastaneye gitmediğini kendi söylüyor."

Annika Giannini, Iversen'e döndü.

"Mahkeme salonuna bir projektör getirilmesini rica etmiştim... "

"Getirildi," dedi iversen.

"Perdeleri kapatabilir miyiz?"

Annika Giannini, PowerBook'unu açtı ve projektöre bağladıktan sonra, müvekkiline döndü.

"Lisbeth. Şimdi bir film izleyeceğiz. Buna hazır mısın?"

"Ben o filmi yaşadım," dedi Lisbeth kuru bir sesle.

"Yani gösterilmesine onay veriyorsun?"

Lisbeth Salander başını salladı. Gözlerini Peter Teleborian'dan ayırmıyordu.

"Bu filmin ne zaman çekildiğini söyleyebilir misin?"

"7 Mart 2003'te."

"Filmi kim çekti?"

"Ben. Milton Security'den aldığım gizli bir kamerayı kullandım."

"Bir dakika!" diye araya girdi Savcı Ekström. "Burayı sirke çevirdiniz!"

"Şimdi biz neye bakacağız?" dedi Iversen keskin bir sesle.

"Peter Teleborian, Lisbeth Salander'in anlattıklarının hayal olduğunu iddia etti. Bense satırı satırına doğru olduğunu belgeleyeceğim. Bu film 90 dakikalık ama ben size birkaç bölümünü göstereceğim, çok rahatsız edici olduğu konusunda sizi uyarmalıyım."

"Bu bir numara mı?" dedi Ekström.

"Bunu anlamanın tek bir yolu var," diyen Annika Giannini, CD'yi bilgisayara yerleştirerek çalıştırdı.

"*Daha saate bakmayı da mı öğrenemedin?*" diye karşıladı Avukat Bjurman Lisbeth Salander'i. Kamera dairesine girdi.

Hâkim Iversen, tokmağını masaya vurduğunda Nils Bjurman zor kullanarak Lisbeth Salander'in anüsüne bir şey sokuyordu. Annika Giannini sesi yükseltti. Mahkeme salonunda ağzı bantla kapatılmış olan Lisbeth Salander'in boğuk çığlığı yankılandı.

"Kapatın şunu," diye bağırdı iversen, kararlı bir sesle.

Annika Giannini durdurma düğmesine bastı, tavan ışıkları yandı.

Iversen'in yüzü kıpkırmızı olmuş, Ekström taş kesilmiş, Teleborian sararmıştı.

"Avukat Giannini, bu filmin kaç dakikalık olduğunu söylemiştiniz?" dedi iversen.

"90 dakika. Tecavüz beş saat boyunca defalarca gerçekleşmiş, ama müvekkilim Yalnızca bir kısmını hatırlayabiliyor." Annika Giannini, Teleborian'a döndü. "Ayrıca Bjurman'ın, müvekkilimin göğüslerine nasıl çengelli iğne geçirdiğini gösteren, Teleborian'ın akıl

dışı olarak nitelendirdiği sahneler de var. 72. dakikada. Eğer isterseniz bunları da gösterebilirim."

"Gerekmez," dedi Iversen. "Bayan Salander..."

Bir süre nasıl devam edeceğini bilemedi.

"Bayan Salander, bunu niçin filme aldınız?"

"Bjurman bana tecavüz etmişti ve daha fazlasını istiyordu. İlk seferinde beni aletini emmeye zorladığından, ikinci seferde de öyle yapacağını düşünerek filme almaya karar verdim. Bu filmi kullanarak onu kendimden uzak tutacağımı düşünüyordum. Ama yanılmışım."

"Ama niçin polise başvurmadınız, elinizde böylesi... İkna edici bir belge varken?"

"Ben polislerle konuşmam," dedi Lisbeth Salander düz bir sesle.

Holger Palmgren, aniden tekerlekli sandalyesinden kalktı. Masanın kenarından destek alarak ayakta durdu. Sesi çok berraktı.

"Müvekkilimiz, polisler ya da resmî makamları temsil eden birileriyle, özellikle de psikiyatrlarla konuşmaz. Çok basit bir nedeni var. Çocukluğunda defalarca, polisler, sosyal görevliler, psikolojik danışmanlar ve resmî makamlarla konuşarak Zalachenko'nun annesine nasıl eziyet ettiğini anlatmaya çalıştı. Ama devlet her seferinde, Zalachenko'nun daha değerli olduğuna karar vererek Lisbeth Salander'i cezalandırdı."

Boğazını temizleyerek devam etti.

"Hiç kimsenin kendisini dinlemediğini gören Lisbeth'in annesini kurtarmak için Zalachenko'ya karşı şiddet uygulamaktan başka çaresi kalmamıştı. Bunun üzerine kendisine doktorum diyen bu soysuz," Teleborian'ı işaret etti, "ısmarlama bir rapor yazarak Lisbeth'i akıl hastası ilan etti. Sonra da 380 gün boyunca St. Stefan'da bir yatağa

bağladı. Tam bir soysuzluk!" Palmgren oturdu.

Iversen, Palmgren'in öfke patlaması karşısında şaşkınlığa uğramıştı. Lisbeth Salander'e döndü.

"Belki de biraz ara vermek istersiniz..."

"Niçin?" dedi Lisbeth Salander.

"İyi, o zaman devam edelim. Avukat Giannini, elinizdeki bu CD incelenecek. Orijinal olup olmadığı hakkında teknik bir rapor isteyeceğim. Şimdi oturuma devam edelim."

"Bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu ben de biliyorum. Ama müvekkilimin fiziki, psikolojik ve hukuki baskıya uğradığı bir gerçek. Bunun en büyük suçlularından biri Peter Teleborian, doktorluk yeminine ve hastasına ihanet etti. Gunnar Björck ve SÄPO'nun içindeki illegal bir gruptan arkadaşlarıyla ısmarlama bir rapor hazırlayarak kendileri için rahatsız edici bir tanığı içeri kapattılar. Bunun İsveç tarihinde başka bir örneğinin olduğunu sanmıyorum."

"İnanılmaz suçlamalar," dedi Peter Teleborian. "Lisbeth Salander'e yardım edebilmek için elimden geleni yaptım. O babasını öldürmeye çalıştı. Ruhsal bir sorunu olduğu ortada..."

Annika onu susturdu.

"Şimdi, mahkemenin dikkatini Teleborian'ın hazırladığı ikinci rapora çekmek istiyorum. Bu rapor, mahkemeye bugün verildi. Bu raporun da ısmarlama olduğunu iddia ediyorum. Tıpkı 1991 yılındaki gibi düzmece bir rapor."

"Ama bu rapor... "

"Hâkim Iversen, tanığa sözümü kesmemesi çağrısında bulunur musunuz?"

"Bay Teleborian... "

"Susacağım. Ama bana karşı inanılmaz suçlamalar yöneltiliyor. Rahatsız olmamda bir tuhaflık yok... "

"Bay Teleborian, size soru sorulana kadar susun. Devam edin, Avukat Giannini."

"Doktor Teleborian'ın mahkemeye verdiği şu rapora dönelim. Bu rapor, müvekkilim 6 Haziran'da Kronoberg Hapishanesi'ne getirildikten 5 Temmuz'a kadar geçen sürede, gözlem adını verdikleri incelemelerin üzerine inşa ediliyor."

"Ben de böyle anladım," dedi iversen.

"Doktor Teleborian, 6 Haziran'dan önce müvekkilimle görüşme olanağı bulamadığınız doğru mu? Müvekkilim o zaman Sahlgrenska Hastanesi'nde bir odada tecrit ediliyordu."

"Evet," dedi Teleborian.

"İki defa müvekkilimle konuşmak için izin istediniz. İkisinde de doktorlar isteğinizi reddettiler, doğru mu?"

"Evet."

Annika Giannini çantasını açıp bir belge çıkarttı. Masanın etrafından dolaşıp Hâkim Iversen'e verdi.

"Ee," dedi iversen, "bu Teleborian'ın raporu, bunla neyi kanıtlayacaksınız? "

"Mahkeme salonunun kapısında bekleyen iki şahidi çağırmak istiyorum."

"Kimmiş bu şahitler?"

"*Millennium* dergisinden Mikael Blomkvist ve SÄPO'nun Anayasa Koruma Dairesi'nden Torsten Edklinth."

"Ve şimdi buradalar mı?"

"Evet."

"İçeri alın," dedi iversen.

"Bu kurallara aykırı," dedi, uzun süredir sessizce oturan Ekström.

Ekström, Annika Giannini'nin baş tanığını yerle bir etmesi karşısında şoke olmuştu. Gösterdiği film yıkıcıydı, Iversen, Ekström'ün itirazlarına aldırmadan mübaşire salonun kapısını açmasını işaret etti. Mikael Blomkvist ile Torsten Edklinth içeri girdi.

"Tanık sandalyesine önce Bay Blomkvist'i çağırmak istiyorum."

"Peter Teleborian, yerinizi Mikael Blomkvist'e verir misiniz?" dedi iversen.

"Benimle işiniz bitti mi?" dedi Teleborian.

"Hayır, henüz değil," dedi Annika Giannini.

Tanık sandalyesine oturan Mikael, doğru söyleyeceğine dair yemin etti.

Annika Giannini, Iversen'in yanına giderek daha önce ona verdiği raporu alıp Mikael'e uzattı.

"Bunu daha önce gördünüz mü?"

"Evet. Bende üç versiyonu var. Birincisini 12 Mayıs'ta, ikincisini 19 Mayıs'ta, üçüncüsünü de -ne zamandı- 3 Haziran'da aldım."

"Bunları nasıl ele geçirdiğinizi anlatabilir misiniz?"

"Bir gazeteci olarak kaynağımı açıklayamam."

Lisbeth Salander gözlerini Teleborian'a dikti. Teleborian'ın yüzü kireç gibi olmuştu.

"Peki, bu raporu ne yaptınız?"

"Anayasa Koruma Dairesi'nden Torsten Edklinth'e verdim."

"Teşekkürler, Mikael. Şimdi tanık sandalyesine Torsten Edklinth'i çağırmak istiyorum," diyen Annika Giannini, Mikael'in elinden aldığı raporu tekrar Iversen'e uzattı.

Yemin prosedürü tamamlandı.

"Komiser Edklinth, Lisbeth Salander hakkında hazırlanan bu raporu Mikael Blomkvist'ten aldığınız doğru mu?"

"Evet."

"Ne zaman aldınız?"

"SÄPO kayıtlarına 4 Haziran'da geçti."

"Bu rapor, benim Hâkim Iversen'e verdiğim raporla aynı mı?"

"Eğer arkasında benim imzam varsa, aynı rapor."

Iversen, raporun arkasını çevirdi ve Edklinth'in imzasının olduğunu gördü.

"Komiser Edklinth, Sahlgrenska Hastanesi'nin bir odasında tecrit edilmiş, hiçbir psikiyatrik muayeneden geçmemiş bir hasta hakkında, nasıl olur da elinizde psikiyatrik bir rapor olur? Hem de o hasta, tecrit edildiği odadan dışarı adım atmamışken. Lütfen bunu bize açıklar mısınız?

"Evet. Açıklayabilirim."

"Lütfen."

"Peter Teleborian'ın hazırladığı rapor, tıpkı 1991 yılında Gunnar Björck'le hazırladığı rapor gibi ısmarlama. Bu defa Jonas Sandberg'le birlikte hazırladıkları düzmece bir rapor."

"Bu yalan," dedi Peter Teleborian zayıf bir sesle.

"Yalan mı?" dedi Annika, Edklinth'e.

"Kesinlikle doğru. Belki de Jonas Sandberg'in başsavcının kararıyla

bugün tutuklanan onlarca kişiden biri olduğunu belirtmeliyim. Gunnar Björck cinayetine iştirakten tutuklandı. SÄPO'nun içinde 1970'lerden beri Alexander Zalachenlco'yu koruyan illegal bir grubun üyesi. Lisbeth Salander'i 1991 yılında çocuk psikiyatrisi kliniğine kapattıran da bu grup. Birçok kanıtın yanı sıra, grup yöneticisinin itiraflarıyla bu bilgilerin hepsi doğrulandı."

Mahkemeye bir sessizlik çöktü.

"Teleborian bu konuda bir şey söylemek istiyor mu?" diye sordu Iversen. Teleborian başını iki yana salladı.

"O zaman size, birçok şeyin yanı sıra yalancı şahitlikten de dava açılacağını bildirmeliyim," dedi Iversen.

"Beni bağışlayın..." dedi Mikael.

"Evet," dedi iversen.

"Teleborian'ın bundan çok daha büyük sorunları var. Kapıda onu sorgulamak isteyen iki polis var."

"Onları içeri davet etmemi mi istiyorsunuz?" dedi Iversen.

"İyi fikir."

Iversen, mübaşire işaret etti.

Salona Sonja Modig'le birlikte, Ekström'ün çok iyi tanıdığı başka bir kadın polis girdi. Lisa Collsjö adındaki bu kadın polis, çocuklara karşı işlenilen cinsel suçlar ve çocuk pornografisi konusunda uzmanlaşmıştı.

"Siz niçin buradasınız?" diye soru Iversen.

"Eğer görüşmelere zarar vermeyeceksek, Peter Teleborian'ı hemen tutuklamak istiyoruz."

Iversen, göz ucuyla Annika'ya baktı.

"Onunla işim tam bitmedi, ama götürebilirsiniz."

"Buyurun," dedi Iversen.

Lisa Collsjö, Peter Teleborian'ın önünde dikildi.

"Çocuk pornografisiyle ilgili yasayı çiğnediğiniz için tutuklusunuz."

Peter Teleborian'ın nefesi kesilmişti. Annika Giannini, adamın gözlerindeki ışığın söndüğünü gördü.

"Daha açık konuşursam, bilgisayarınızda çocuk pornografisi içeren yaklaşık 8.000 fotoğraf bulduk." Collsjö eğilip Teleborian'ın yanındaki bilgisayar çantasını aldı. "Buna el koyuyoruz," dedi.

Teleborian, mahkeme salonundan çıkarılırken, Salander gözünü onun üzerinden ayırmadı.

28. BÖLÜM

15 TEMMUZ, CUMA -16 TEMMUZ, CUMARTESİ

Hâkim Jörgen Iversen elindeki kalemi masanın kenarına vurarak, Peter Teleborian salondan çıkarıldıktan sonra baş gösteren mırıltıya son verdi. Arkasından da uzun süre sustu. Davaya nasıl devam edeceği konusunda karar veremediği açıktı. Savcı Ekströrn'e dönerek, "Şu son saatlerde yaşananlar hakkında söyleyeceğiniz bir şey var mı?" dedi.

Richard Ekström ne diyeceğini bilemiyordu. Ayağa kalktı, önce Iversen'e sonra Torsten Edklinth'e baktı. Başını Lisbeth Salander'e çevirdiğinde acımasız gözleriyle karşılaştı. Ekström kavganın kaybedildiğini anlamıştı. Gözü Mikael Blomkvist'e takıldığında *Millennium*'un diline dolanacağını anlayarak ürperdi...Bu felaket demekti.

Hâlâ ne olduğunu anlayamamıştı. Bu davanın açılmasını talep ederken, bu olay hakkında her şeyi bildiğine inanıyordu.

Georg Nyström'le yaptığı samimi toplantılardan sonra, ülke güvenliğini ilgilendiren hassas bir dava olduğuna ikna olmuştu. 1991 yılında tutulan Salander raporunun Blomkvist tarafından çarpıtıldığı kesin bir dille söylenmişti. Gereksindiği her türlü gizli bilgiye ulaşabilmişti. Yüzlerce soru sormuş ve hepsine cevap almıştı. Şu ülke güvenliği iddiaları bir palavramıydı? Edklinth'in söylediğine göre Nyström de tutuklanmıştı. Peter Teleborian'a güvenmişti, o... o kadar uzman, o kadar yetkin, o kadar ikna ediciydi ki.

Tanrım nasıl bir belaya bulaştım?

Sakalını sıvazladı, boğazını temizledi, yavaş hareketlerle gözlüğünü çıkardı.

Bu beladan nasıl kurtulacağım?

"Üzgünüm, ama Sanırım bu davanın önemli bölümleri hakkında yanlış bilgilendirilmişim."

Bir süre polisi suçlamayı düşündü, ama Bublanski'yle göz göze gelince bundan vazgeçti. Bublanski onu asla desteklemezdi. Üstelik yanlış bir adım atarsa, hemen bir basın toplantısı düzenleyip onu yerin dibine batırırdı.

Ekström, Salander'in bakışlarıyla karşılaştı, bu bakışlarda sabırlı bir merak ve intikam isteği vardı.

Uzlaşma yok.

Onu hâlâ Stallarholmen'de yaptıklarından dolayı suçlayabilirdi. Hatta Gosseberga'da babasını öldürmeye çalıştığı için ceza almasını sağlayabilirdi, ama bunun için Teleborian'ın araştırması üzerine inşa ettiği stratejisini bütünüyle değiştirmesi gerekirdi. Teleborian'ın, Lisbeth'in psikopat olduğuna dair bütün iddiaları çökmüştü. Aksine, bütün bunlar Salander'in, yakalandığı günden 1991'e kadar geçen sürede olduğunu iddia ettiği her şeyi doğruluyordu. Şu gayri mümeyyiz kararı da artık varlığını sürdüremezdi...

Bir de o lanet film...

Birden tuhaf bir duyguya kapıldı.

Tanrım! Bu kız masum!

"Sayın Hâkim...Neler olduğunu bilemiyorum, ama Sanırım artık elimdeki belgelere güvenemem."

"Aha," dedi Iversen kuru bir sesle.

"Bu nedenle, mahkemeye ara verilmesini ya da neler olduğunu araştırmam için mahkemenin ertelenmesini istiyorum."

"Bayan Giannini," dedi Iversen.

"Ben müvekkilimin beraatını ve derhâl serbest bırakılmasını istiyorum. Ayrıca mahkemenin Bayan Salander hakkında verilen gayri mümeyyiz kararının kaldırılması için karar almasını da talep ediyorum. Ayrıca şimdiye kadar ona karşı yapılan hukuki haksızlıklar nedeniyle tazminat da almalı."

Lisbeth Salander bakışlarını Hâkim Iversen'e çevirdi.

Uzlaşma yok.

Iversen, Lisbeth Salander'in otobiyografisine şöyle bir göz attıktan sonra bakışlarını Ekström'e çevirdi.

"Neler döndüğünün araştırılmasını ben de istiyorum," dedi, "ama korkarım ki siz bu iş için uygun birisi değilsiniz."

Bir süre düşündü.

"Onca yıllık meslek hayatım boyunca, böyle bir durumla karşılaştığımı hatırlamıyorum. Hukuki bir açmazın içine düştüğümü itiraf etmeliyim. Daha önce bir savcının baş tanığının mahkeme salonunda tutuklandığına hiç şahit olmadım. Bir savcının kesin diye öne sürdüğü belgelerin çoğunun sahte olduğuna da. Dürüst konuşmak gerekirse savcının iddialarından geriye ne kalıyor bilemiyorum."

Holger Palmgren konuşmaya hazırlandı.

"Buyurun?" dedi Iversen.

"Savunmanın bir temsilcisi olarak, duygularınızı paylaşıyorum. İnsan bazen bir adım gerileyip sağduyuyu biçimsel kuralların üzerine çıkartmayı bilmeli. Hâkim olarak sizin, İsveç'in bütün kurumlarını sarsacak bir olayın çok küçük bir bölümüne şahit olduğunuzu söylemeliyim. SÄPO'nun içinden birçok polis tutuklandı. Bunların

çoğu cinayet ve daha birçok suçtan yargılanacak. Dolayısıyla tam bir resme ulaşmak, oldukça uzun zaman alacak."

"Sanırım bu mahkemeye bir süre ara vermeliyim."

"Eğer mazur görürseniz, bunun talihsiz bir karar olacağını söylerim."

"Sizi dinliyorum."

Palmgren şimdi sözcükleri şekillendirmekte zorlanıyordu, ama yavaş yavaş konuşmaya devam etti.

"Lisbeth Salander suçsuz. Ekström'ün hayal ürünü diyerek nefretle reddettiği otobiyografisi, satırı satırına doğru. Bunların hepsi ispat edilebilir. Skandal sayılacak bir hukuksuzluğa maruz kaldı. Mahkeme olarak biz, ya biçimsel kurallara bağlı kalır, onu özgürlüğüne kavuşturmadan bu mahkemeyi sürdürürüz ya da onu özgür bırakır, yeni bir soruşturmanın yapılmasını sağlarız. Zaten şu anda başsavcılık böyle bir soruşturmayı sürdürüyor."

"Ne dediğinizi anladım."

"Hâkim olarak bir seçim yapabilirsiniz. Bu durumda en akıllıca davranış savcının mahkemeye sunduğu iddianameyi reddetmek ve onu ev ödevini yeniden yapmaya davet etmek."

Iversen düşünceli bir ifadeyle Ekström'e baktı.

"Adil olan tek şey müvekkilimin hemen serbest bırakılmasıdır. Ayrıca bir özrü hak ediyor. Ama ona karşı yapılan bütün haksızlıkların düzeltilmesi, diğer soruşturmaların seyrine bağlı olarak zaman alabilir."

"Çıkış noktanızı anlıyorum, Avukat Palmgren. Ama müvekkilinizi beraat ettirmeden önce, şu olayın bütününe vakıf olmak istiyorum. Bu da biraz zaman alır..."

Tereddüt içinde kalmıştı.

"Eğer mahkemeyi pazartesi gününe kadar erteler ve sizin isteklerinizle benimkiler arasında bir orta yol olarak, müvekkilinizin o güne kadar tutuklu kalması için bir neden olmadığını söylersem -bu onun mahkum edilmeyeceği, anlamına gelir- müvekkilinizin oturumlar başladığında burada bulunmasını garanti edebilir misiniz?"

"Elbette," dedi Holger Palmgren aceleyle.

"Hayır," dedi Lisbeth Salander keskin bir sesle. Bütün gözler ona çevrildi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Hâkim Iversen.

"Sen beni bırakır bırakmaz, buradan hemen uzaklaşırım. Bu mahkemeye artık bir dakika bile harcamayı düşünmüyorum."

Iversen şaşkın gözlerle Lisbeth Salander'e baktı.

"Yani mahkemeye gelmeyi ret mi ediyorsunuz?"

"Kesinlikle. Eğer bana soracağın bir şey varsa tutukluluğumu kaldırma. Beni bıraktığın anda bu öykü benim, için kapanmış demektir. Yani ne sen, ne Ekström, ne de herhangi bir polis bir şey sormak için beni bulamaz."

Hâkim Iversen iç çekti. Holger Palmgren şaşırıp kalmıştı.

"Müvekkilime katılıyorum," dedi Annika Giannini. "Devlet ve makamlar ona karşı suç işledi, tersi değil. Bu kapıdan özgür bir şekilde çıkmaya ve artık bu öyküyü arkasında bırakmaya hakkı var."

Uzlaşma yok!

Iversen kol saatine baktı.

"Saat üçü geçiyor, yani beni müvekkilinizi tutuklu bırakmaya zorluyorsun."

"Eğer kararınız buysa kabul ediyoruz. Ben Lisbeth Salander'in avukatı olarak Savcı Ekström'ün yönelttiği bütün suçlardan beraatini

talep ediyorum. Müvekkilimi kayıtsız koşulsuz ve hemen serbest bırakmanızı istiyorum. Ayrıca hakkında verilen gayri mümeyyiz kararının kaldırılmasını ve bütün yasal haklarının iade edilmesini istiyorum."

"Gayri mümeyyiz kararının kaldırılması, uzun zaman alır. Bunun için uzman raporu gerekir. Buna kendi başıma karar verememem."

"Hayır," dedi Annika Giannini, "bunu kabul etmiyoruz."

"Nasıl yani?"

"Lisbeth Salander, her İsveç vatandaşı gibi yasal haklarına kavuşmalı. Ona karşı suç işlendi. Düzmece belgelere dayanılarak gayri mümeyyiz ilan edildi. Sahte belge kanıt olamaz. Vasinin bakımına bırakılmasının da hiçbir hukuki dayanağı yok. Bu nedenle bu iki karar koşulsuz kaldırılmalı. Müvekkilimin psikolojik muayeneye tabi tutulması için hiçbir neden yok. Bir suça maruz kalan hiç kimse deli olmadığını ispatlamak zorunda değil."

Iversen bir süre durumu tarttı.

"Bayan Giannini," dedi, "çok özel bir durumla karşı karşıyayız. Biraz bacaklarımızı uzatıp kendimizi toparlayabilmek için mahkemeye on beş dakika ara veriyorum. Eğer müvekkiliniz suçsuzsa onu bir gece bile cezaevinde tutmam. Yani bir karar verene kadar buradayız."

"Tamam," dedi Annika Giannini.

Mikael Blomkvist, kız kardeşini yanağından öptü.

"Nasıl geçti?"

"Mikael, Teleborian'a karşı müthiştim. Onu yerle bir ettim."

"Senin bu mahkemede yenilmez olacağını söylemiştim. Her şeyden

önce bu dava, ajanlar, devlet içerisindeki illegal yapılanmalarla değil, kadınlara karşı uygulanan şiddet ve bu şiddeti uygulayan erkeklerle ilgiliydi. Benim gördüğüm kadarıyla harikaydın. Onu bırakacaklar değil mi?"

"Evet, artık hiçbir kuşkum yok."

On beş dakikalık aradan sonra mahkeme başkanı Iversen oturumu açtı.

"Şu öyküyü, lütfedip baştan sona bir daha anlatır mısınız? Neler olduğunu tam olarak bilmek istiyorum."

"Memnuniyetle," dedi Annika Giannini. "SÄPO'nun içinden, kendilerine Servis adını veren bir grup, 1970'li yılların ortasında İsveç'e iltica eden eski bir Sovyet ajanını koruma altına aldı. Bu öykünün tamamı bugün çıkan Millenmum dergisinde yayınlandı. Tahminimce, akşam haberlerinin baş konusu da bu olacak... "

Akşam altı civarında, Hâkim Iversen, Lisbeth Salander'in tutukluluğunun ve hakkındaki gayri mümeyyiz kararının kaldırılmasına karar verdi.

Bu kararın tek bir koşulu vardı; Lisbeth Salander, Zalachenko olayıyla ilgili bilgilerini bir sorguda anlatacaktı. Lisbeth önce bunu kesinlikle reddetti. Bu bir sürü tartışmaya neden olduktan sonra, sesini yükselten Hâkim Iversen, Lisbeth Salander'e doğru eğilip kaşlarını çatarak, "Bayan Salander," dedi, "hakkınızdaki gayri mümeyyiz kararını kaldırdığımda diğer herkes gibi vatandaşlık haklarına sahip olacaksınız. Bu aynı zamanda birtakım yükümlülüklerinizin olacağı anlamına da gelir. Dolayısıyla mali durumunuzu yönetmek, vergi ödemek, yasalara saygı göstermek ve işlenen ağır bir suç hakkında polis soruşturmasına yardımcı olmak zorundasınız. Yani herhangi bir vatandaş gibi sorguya çağrılacak,

bildiklerinizi soruşturma ekibine anlatacaksınız."

Hâkimin mantığı Lisbeth'e çok ters gelmedi.Alt dudağını sarkıttı, hoşnutsuzluğunu belli etti, ama daha fazla direnmedi.

"Polisler tanık olarak ifadenizi aldıktan sonra, soruşturmayı yürüten ekibin başkanı -bu durumda başsavcı- sizi açılacak mahkemeye çağırıp çağırmama konusunda karar verecek, siz de her İsveç vatandaşı gibi bu kararı reddetme hakkına sahipsiniz. Nasıl davranacağınız beni ilgilendirmez, ama başka bir şansınız yok. Eğer bunu reddederseniz tıpkı diğer İsveç vatandaşları gibi yasalara karşı gelmek ve iftiradan ceza alırsınız, hiç kimseye ayrıcalık yok."

Lisbeth Salander'in yüzü iyice bulutlandı.

"Ne diyorsunuz?" dedi Iversen.

Bir dakikalık düşünme süresinden sonra, Lisbeth başını salladı.

Tamam, bir parça uzlaşma.

O akşam Zalachenko olayı bir kez daha gözden geçirilirken, Annika Giannini, Savcı Ekström'e karşı ağır bir saldırıya geçti. Ekström her şeyin Annika Giannini'nin anlattığı gibi olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Ön hazırlık soruşturmasında Georg Nyström ile Peter Teleborian'dan destek almıştı, ama hiçbir komploya katılmamıştı. Servis'in ona verdiği bilgilere inanmıştı. Olayların kapsamını anladıktan sonra Lisbeth Salander'e karşı hazırladığı iddianameyi geri çekti. Bu, birtakım bürokratik formalitelerden kurtulmak anlamına geliyordu. Bu karar Iversen'i rahatlatmıştı.

Holger Palmgren yıllar sonra ilk defa katıldığı mahkemede çok yorulmuştu, tekrar hastanedeki yatağına dönmek zorunda kaldı. Ona Milton Security'den bir güvenlik görevlisi eşlik edecekti. Salondan ayrılmadan önce, bir elini Lisbeth Salander'in omzuna koydu. Uzun süre birbirlerine baktıktan sonra, Lisbeth hafifçe gülümsedi.

Saat yedide Mikael Biomkvist'i arayan Annika Giannini, Lisbeth Salander'in bütün suçlamalardan aklandığını ama bir sorgu için birkaç saat daha Emniyet Müdürlüğü'nde kalacağını bildirdi.

Bu haber geldiğinde *Millennium*'un bütün çalışanları dergideydi. Dergi dağıtıma girdikten sonra, telefonları hiç susmamıştı. Öğleden sonra *TV4*, Zalachenko ve Servis hakkında ekstra yayınlar yapmaya başlamıştı. Medyanın bayramıydı.

Yere oturan Blomkvist iki parmağını ağzına götürüp kısa bir ıslık çaldı.

"Şimdi Lisbeth Salander'in bütün, suçlamalardan aklandığı haberini aldım."

Bir alkış koptu, daha sonra da herkes sanki hiçbir şey olmamış gibi işlerinin başlarına dönerek telefonları cevaplamaya başladılar.

Mikael'in gözü televizyondaydı, *TV4* 'ün haberleri yeni başlamıştı. Haberlerin anonsunda Jonas Sandberg'in Mikael'in dairesine kokain yerleştirirken alınmış görüntülerinden bir parça vardı.

İşte bir SÄPO üyesi, Millennium *dergisinden Mikael Blomkvist'in evine kokain yerleştiriyor.*

Daha sonra haberler başladı.

Bugün ondan fazla SÄPO çalışanı, cinayet dâhil bir dizi suç işledikleri iddiasıyla tutuklandıklarından, haber saatimizi uzatacağız.

Mikael Blomkvist, stüdyoda kendisiyle yapılan röportaja gelindiğinde televizyonu kapattı. Ne dediğini zaten biliyordu. Bakışlarını Dag Svensson *Millennium*'a geldiğinde ona verdikleri yazı masasına çevirdi. Masada Dag'a ait hiçbir iz kalmamış, üzeri hiç kimsenin ayırmaya vakit bulamadığı kâğıt ve gazetelerle dolmuştu.

Mikael için Zalachenko olayı bu masada başlamıştı. Dag Svensson'un bugünleri görmesini çok isterdi. Onun yazdığı kitapla, Servis hakkında yazılmış kitap yan yana duruyordu.

Bu çok hoşuna giderdi, Dag.

Canı konuşmak istemediğinden, odasında çalan telefonu duymazlıktan geldi. Erika Berger'in odasına girip pencerenin yanındaki rahat koltuğa çöktü. Erika telefonla konuşuyordu. Mikael etrafına bakındı, Erika döneli bir ay olmuştu. Ama nisan ayında buradan ayrılırken yanına aldığı kişisel eşyalarını taşımaya vakit bulamadığından, kitaplıklar hâlâ boştu. Duvarlara eski tablolar asılmamıştı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" dedi telefonu kapatan Erika.

"Sanırım mutluyum."

Erika bir kahkaha attı.

"*Servis* kitabı patladı. Bütün gazeteler peşinde, saat dokuzda bir röportaj için *Aktuellt*'e gitmek ister misin?"

"Uff."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bu konu daha birkaç ay konuşulur, aceleye gerek yok."

Erika başını salladı.

"Bu akşam ne yapacaksın?"

"Bilemiyorum."

Mikael alt dudağını ısırdı.

"Erika... Ben."

"Figuerola," diyen Erika gülümsedi. "Ciddi mi?"

"Bilemiyorum."

"Kız sana çok âşık."

"Sanırım ben de ona âşığım."

"Bundan emin olana kadar senden uzak duracağım."

Mikael başını salladı.

"Yani belki," dedi Erika.

Saat sekizde Dragan Armansky ile Susanne Linder, *Millennium*'un kapısını çaldılar. Bu durumu şampanyayla kutlamak gerektiğini düşünerek yanlarına bir kasa şampanya almışlardı. Dragan Armansky, Mikael'in odasına otururken, Susanne Linder'i kucaklayan Erika Berger ona büroyu gezdirdi.

Şampanya içtiler ve uzun süre konuşmadan oturdular. Sessizliği Armansky bozdu.

"Biliyor musun, Blomkvist? İlk buluştuğumuzda, yalan yok, senden hoşlanmamıştım."

"Bak sen!"

"Lisbeth Salander'i araştırmacı olarak işe aldığında sözleşme imzalamaya gelmiştin."

"Hatırlıyorum."

"Sanırım seni kıskanmıştım. Onu birkaç saattir tanımana rağmen birlikte gülüyordunuz. Yıllarca Lisbeth'in arkadaşı olmaya çalışmış, ama gülümsetmeyi bile başaramamıştım."

"Eh... Benim de çok başarılı olduğum söylenemez."

Yine bir sessizlik çöktü.

"Artık her şeyin geride kalması çok güzel," dedi Armansky.

"Hem de nasıl!" dedi Mikael.

Lisbeth Salander'in tanık olarak ifadesini Cinayet Masası Komiseri Jan Bublanski'yle Sonja Modig aldı. Uzun ve yorucu bir çalışma gününden sonra evlerine gitmişler, gider gitmez de tekrar Emniyet Müdürlüğü'ne dönmek zorunda kalmışlardı.

Salander'in yanında avukatı Giannini de vardı, ama onun müdahalesine gerek duyulan bir durum olmadı. Lisbeth Salander, bütün soruları açık bir dille yanıtladı.

Yanızca iki konuda yalan söyledi. Birincisi Stallarholmen'de yaşanan olaylara ilişkindi. Karl Magnus Lundin'in, Lisbeth'in elektrik tabancasıyla etkisiz hâle getirmeye çalıştığı Sonny Nieminen tarafından kazayla vurulduğunu inatla savundu. Elektrik tabancasını nereden aldığı sorulduğunda, Magge Lundin'inkine el koyduğunu söyledi.

Bublanski'yle Modig bu cevap karşısında şaşkınlıklarını gizlemediler, ama Lisbeth'in verdiği ifadeyi yalanlayacak ne bir kanıt ne de tanık vardı. Büyük ihtimalle, Sonny Nieminen bu ifadeye itiraz edebilirdi, ama o bu olayla ilgili konuşmayı reddediyordu. Aslına bakılırsa elektrik tabancasıyla devre dışı bırakıldıktan sonra neler olduğunu tam olarak hatırlamıyordu.

Lisbeth Salander'in ikinci yalanı, Gosseberga'ya gidiş nedeni üzerineydi. Lisbeth oraya, polise teslim olsun diye babasını ikna etmeye gittiğini iddia ediyordu.

Yani Lisbeth Salander bütünüyle suçsuzdu.

Onun doğru ya da yalan söylediğine kimse karar veremezdi. Annika Giannini'nin de bu konuda bir bilgisi yoktu.

Lisbeth Salander'in Gosseberga'ya babasıyla hesaplaşmaya gittiğini bilen tek kişi Mikael Blomkvist'ti. O da mahkeme başladıktan kısa bir süre sonra salondan dışarı çıkarılmıştı. Lisbeth Salander'in

Sahlgrenska Hastanesindeki bir odadan geceleri internet aracılığıyla Mikael Blomkvist'le yazıştığını hiç kimse bilmiyordu.

Basın Lisbeth Salander'in cezaevinden serbest bırakılmasını kaçırmıştı. Çünkü o saatlerde, Emniyet Müdürlüğü binasını kuşatmışlardı. *Millennium* yayınlandıktan ve SÄPO'dan bazı polisler, SÄPO'da çalışan başka polisler tarafından gözaltına alındıktan sonra ortaya çıkan karmaşada, basın zaten yeterince doymuştu.

Öyküyü bütünüyle bilen tek muhabir *TV4* 'ün kadın muhabiriydi. Onun saatlerce süren haberi, birkaç ay sonra yılın en iyi televizyon haberi ödülünü alıp haber klasikleri arasına katılacaktı.

Sonja Modig, Lisbeth Salander ve Annika Giannini'yi Emniyet Müdürlüğü'nün garajına indirip arabasıyla Giannini'nin avukatlık bürosuna götürdü. Giannini orada Lisbeth'le birlikte kendi arabasına bindi. Sonja Modig'in arabası gözden kaybolana kadar bekledikten sonra, motoru çalıştırarak Södermalm'e doğru yola çıktı.

Parlamento binasının önünden geçerlerken Lisbeth'e dönüp, "Nereye?" dedi.

Lisbeth bir süre düşündü.

"Lundagatan'da bir yerde bırakabilirsin."

"Miriam Wu orada değil."

Lisbeth göz ucuyla Annika'ya baktı.

"Hastaneden çıktıktan kısa bir süre sonra Fransa'ya gitti. Eğer ilişki kurmak istiyorsan, ailesinin yanında kalıyor."

"Bunu daha önce niçin anlatmadın?"

"Hiç sormadın ki."

"Hımm."

"Biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Mikael ihtiyacın olur diye bu sabah bunları bana verdi."

Lisbeth, Annika'nın uzattığı anahtar demetini hiçbir şey demeden aldı.

"Teşekkürler. O zaman beni Folkungagatan civarında bir yerde bırakabilir misin?"

"Nerede oturduğunu bana bile söylemek istemiyorsun, değil mi?"

"Belki daha sonra, şimdi başımı dinlemek istiyorum."

"Tamam."

Annika Emniyet Müdürlüğü'nden ayrıldıktan sonra telefonunu açmıştı, Slussen'den geçerlerken çalmaya başlayan telefona bir göz attı.

"Mikael," dedi. "Son birkaç saattir dakikada bir aradı."

"Onunla konuşmak istemiyorum."

"İyi. Sana özel bir soru sorabilir miyim?"

"Evet."

"Mikael... ondan bu kadar nefret etmene neden olacak ne yaptı? Demek istediğim, eğer o olmasaydı, büyük ihtimalle bu akşam kliniğe kapatılacaktın."

"Mikael'den nefret etmiyorum. Bana bir şey yapmadı. Yalnızca şimdi onunla karşılaşmak istemiyorum."

Annika müvekkiline baktı.

"İlişkilerine karışmak istemem, ama ona âşık oldun, öyle değil mi?"

Lisbeth cevap vermeden başını çevirip dışarı bakmaya başladı.

"Benim kardeşim ilişkiler söz konusu olduğunda çok sorumsuz. Düzüşmekten başka bir şey düşünmez ve onu geçici bir ilişki olarak

görmeyen kadınların duygularını anlayamaz."

Lisbeth, Annika'yla göz göze geldi.

"Seninle Mikael'i tartışmak istemiyorum."

"Tamam," dedi Annika.

Erstagatan'a geldiklerinde arabayı kenara çekip durdu.

"Burası iyi mi?"

"Evet."

Lisbeth kapıyı açmak için herhangi bir girişimde bulunmadı. Bir süre sonra Annika motoru kapattı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Lisbeth.

"Bugünden itibaren artık bir vasiye bağlı değilsin. İstediğini yapabilirsin. Mahkemeyi kazandık ama hâlâ birtakım bürokratik işlemler var. Sosyal İşler Müdürlüğü kendi içinde sorumluluk araştırması yapacaktır. Ayrıca tazminat falan gibi sorunlar da var. Birtakım suçlarla ilgili soruşturma da sürecektir."

"Ben tazminat değil, beni rahat bırakmalarını istiyorum."

"Anlıyorum, ama senin ne istediğinin pek bir önemi yok. Bu süreç senin dışında işler. Sana seni temsil edecek bir avukat bulmanı öneririm."

"Benim avukatlığımı bırakacak mısın?"

Annika gözlerini ovdu. Yorucu bir günden sonra içinin boşaldığını hissediyordu. Eve gitmek, duş almak ve kocasının sırtına masaj yapmasını istiyordu.

"Bilemiyorum. Bana güvenmiyorsun. Ben de sana güvenmiyorum. Bir önerim, sorum ya da tartışmak istediğim bir şey olduğunda yalnızca öfkeli bir sessizlikle karşılaşacağım bir sürecin parçası olmak istemiyorum."

Lisbeth uzun süre bir şey söylemedi.

"Ben... Ben ilişkiler konusunda iyi değilim, ama sana güveniyorum."

Bu sözler ağzından neredeyse bir özür gibi çıkmıştı.

"İyi. İlişkilerde çok kötü olman beni igilendirmez. Ama seni temsil edersem, işte o zaman benim sorunum olur."

Sessizlik.

"Avukatın olarak kalmamı istiyor musun?"

Lisbeth başını salladı. Annika iç çekti.

"Fiskargatan 9 numarada oturuyorum. Mosebacke Meydanı'nın üzerinde. Beni oraya bırakabilir misin?"

Müvekkiline göz ucuyla bakan Annika motoru çalıştırdı. Lisbeth ona yolu tarif etti, oturduğu Binanın biraz uzağında durdular.

"Tamam," dedi Anrıika, "bir deneyelim. Benim koşullarım şunlar: Eğer seni temsil edeceksem, sorduğum sorulara cevap vereceksin. Benden nasıl davranmamı istediğini açık şekilde ifade edeceksin. Eğer kaçınılmaz olduğuna inanırsam seni arayıp bir polis, savcı ya da soruşturma ekibinden herhangi biriyle buluşmanı isteyebilirim. O zaman anlaştığımız yerde ve anlaştığımız saatte yaygara yapmadan bulunmalısın. Bununla yaşayabilir misin?"

"Tamam."

"Eğer cızırdamaya başlarsan, anlaşmamız bozulur. Anladın mı?"

Lisbeth başını salladı.

"Bir şey daha, kardeşimle senin aranda yaşanacak bir drama karışmak istemem, eğer onunla bir sorunun olursa kendin çözeceksin. Ama o senin düşmanın değil."

"Biliyorum, bunu çözeceğim. Ama zamana ihtiyacım var."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilemiyorum, bana e-postayla ulaşabilirsin, mümkün olan en kısa zamanda cevaplayacağıma söz veriyorum. Ama e-postalarımı belki her gün kontrol etmem... "

"Sırf bir avukatın oldu diye köleye dönüşmüş değilsin. Tamam, şimdilik bu kadarı yeterli. Şimdi arabamdan defol. Yorgunluktan ölüyorum, eve gidip uyuyacağım."

Lisbeth arabanın kapısını açıp dışarı çıktı, kapıyı kapatmadan önce bir süre durdu. Sanki bir şeyler söylemek istiyor da uygun söz bulamıyordu. Bir an Annika onun çok kırılgan göründüğünü düşündü.

"Tamam," dedi Annika, "hadi evine git de yat ve bir süre kimseyle dalaşma."

Lisbeth Salander kaldırımda durup Annika Giannini'nin arabası köşede kaybolana kadar ardından baktı.

"Teşekkürler," dedi kendi kendine.

29. BÖLÜM

16 TEMMUZ, CUMARTESİ - 7 EKİM, CUMA

Lisbeth holdeki komodinin üzerinde, hastanedeyken kullandığı el bilgisayarını buldu. Lundagatan'daki evinin kapısının önünde, Magge Lundin'le boğuşurken düşürdüğü, çantası ve araba anahtarları vardı. Ayrıca Hornsgatan'daki posta kutusundan alınmış postalar da komodinin üzerine konulmuştu. Postaların bir kısmı açılmıştı. *Mikael Blomkvist*.

Dairesinin mobilyalı bölümlerini ağır adımlarla gezdi, her yerde onun izi vardı. Yatağında yatmış, çalışma masasını kullanmıştı. Çöp kutusunda Servis hakkında yazılmış taslak metinler buldu, kenarlarına not alınmış, altları çizilmiş ya da karalanmıştı. Bu taslaklar onun yazıcısından alınmıştı.

Bir litre süt, ekmek, peynir, havyar ve on paket hazır pizza alıp buzdolabına yerleştirmişti.

Mutfak masasının üzerinde kendi adının yazdığı küçük bir zarf buldu. Ondan bir nottu. Kısa bir mesaj. Telefon numarası. Hepsi bu.

Lisbeth Salander, topun kendi yarı sahasına atıldığını fark etti. Mikael, onunla ilişkiye geçmeyi düşünmüyordu. Öyküsünü bitirmiş, dairesinin anahtarlarını bırakmıştı Lisbeth'i aramayı düşünmüyordu, eğer isterse Lisbeth onu arayabilirdi. *İnatçı hergele*.

Bir sürahi kahve ve dört tane sandviç yapıp pencerenin kenarına oturarak dışarı bakmaya başladı. Bir sigara yakıp düşüncelere daldı.

Her şey geride kalmıştı, ama kendini her zaman olduğundan daha çıkışsız hissediyordu.

Miriam Wu, Fransa'ya gitmişti. *Benim hatam yüzünden neredeyse ölüyordun*. Birdenbire Miriam Wu'yla buluşması gerektiğini düşündü, serbest kaldığında ilk durağının o olacağına karar vermişti. *O, Fransa'ya gitti*.

Bir sürü insana teşekkür borcu vardı.

Holger Palmgren, Dragan Armansky. Onlarla buluşup teşekkür etmeliydi. Paolo Roberto. Plague, Trinity. Hatta objektif bir şekilde yanında yer alan o lanet polisler Bublanski ile Modig. Birine borçlu kalmaktan hoşlanmazdı. Kendisini, kendisinin kontrol edemediği bir oyundaki satranç taşı gibi hissetti.

Kalle Hergele Blomkvist'e ve belki de yanağında gamzeleri, şık elbiseleri ve kendine güvenli tavrıyla dolaşan Erika Şıllık Berger'e de teşekkür etmeliydi.

Emniyet Müdürlüğü'nden çıktıklarında Annika Giannini *her şey bitti* demişti.

Doğru. Mahkeme bitmişti, Annika Giannini için her şey geride kalmıştı. Haberini ve kitabını yayınlayan Mikael Blomkvist için bitmişti. Şimdi kanal kanal dolaşacak, hatta lanet bir ödül de alacaktı.

Ama Lisbeth için bir şey değişmemişti, geride kalan hayatının ilk günüydü yalnızca.

Sabaha karşı dörtte düşüncelerinden sıyrıldı. Yatak odasında soyundu, punk kıyafetlerini yere attı. Banyoya gidip duş aldı. Yüzündeki makyajı sildi. Keten pantolon, beyaz keten gömlek ve ince bir ceket giydi. Bir çantaya birkaç kıyafet koydu; iç çamaşırları, birkaç gömlek. Yürüyüş ayakkabılarını giydi.

El bilgisayarını yanına aldı ve bir taksi çağırdı. Saat altıya gelirken havaalanına gitti. Havaalanındaki duyuru panelini inceledi, beğendiği ilk yere bilet aldı. Kendi adına düzenlenmiş pasaportu kullandı. Bilet alırken de, check-in yaptırırken de hiç kimsenin onu tanımamasına ve ismine herhangi bir reaksiyon göstermemesine şaşırdı.

Öğle sıcağında Malaga'ya indi. Bir süre ne yapacağını bilemeden terminalde bekledi. En sonunda gidip bir haritaya bakarak İspanya'da ne yapacağını düşündü. Birkaç dakika sonra kararını verdi. Otobüs saatlerini ya da alternatif ulaşım imkânlarını araştırmayı boş verdi. Havaalanındaki bir butikten güneş gözlüğü aldı, dışarı çıkıp bir taksiye bindi.

"Cebelitarık. Kredi kartıyla ödeyeceğim."

Güney sahilindeki yeni araba yolunu kullandığı yolculuk üç saat sürdü. İngiliz bölgesine geldiklerinde taksiden inip pasaport kontrolünden geçti. 425 metre yüksekliğindeki kayaların üzerine inşa edilmiş olan The Rock Hotel'e yürüyerek tırmandı. İki haftalığına iki kişilik bir oda ayırttırarak, kredi kartıyla ödedi.

Duş aldı, havluyu üzerine sararak terasa çıkıp Cebelitarık boğazına bakmaya başladı. Denizde yük gemileri ve birkaç yelkenli vardı. Boğazın öteki tarafında silik bir şekilde Fas görünüyordu. Dinlendirici bir yerdi.

Bir süre sonra yatağa girip uykuya daldı.

Lisbeth Salander ertesi sabah beş buçukta uyandı. Duş alıp otelin barına inerek kahve içti. Saat yedide otelden ayrıldı. Bir poşet mango ve elma aldıktan sonra, bir taksiye binip The Peak'e gitti. Maymunların olduğu yere yürüdü, saat daha çok erkendi, ortada turist yoktu. Neredeyse hayvanlarla yalnızdı.

Cebelitarık'ı seviyordu. Bu üçüncü ziyaretiydi. Tuhaf bir kayalığın

üzerine kurulu, aşırı kalabalık, Akdeniz'de bir İngiliz şehriydi. İspanya'yla birleşmeye inatla direnen koloni, dünyanın diğer taraflarından çok uzun yıllar tecrit olmuştu. İspanyollar işgali elbette ki protesto etmişlerdi (Lisbeth Salander'e göre birbirlerinden farkları yoktu. Cebelitarık Boğazı'nın öteki tarafında, Fas'a ait Septe'yi işgal altında tutan İspanyolların çenelerini tutması gerektiğini düşünüyordu). Cebelitarık yaklaşık 6 kilometrekarelik yüzölçümüyle dış dünyaya kendini kapatmış, havaalanı denizde başlayıp denizde biten, yerleşim yeri kayaların üzerine kurulu tuhaf bir şehirdi. Koloni o kadar küçüktü ki her metrekareden faydalanılıyordu. Genişleme ancak denize doğru mümkündü. Ziyaretçilerin yerleşim yerlerine ulaşabilmesi için havaalanı pistinden geçmeleri gerekiyordu.

Cebelitarık, *compact living* kavramına bambaşka bir yorum getiriyordu.

Lisbeth Salander yürüyüş yolunun yanındaki bir duvara tırmanan, güçlü bir erkek maymun gördü. Maymun kaşlarını çatarak Salander'e baktı. Bu bir *barbar maymundu*. Lisbeth, bu hayvanların sırtını okşamanın iyi bir fikir olmadığını bilecek kadar akıllıydı.

"Merhaba, dostum," dedi. "Yine geldim."

Cebelitarık'a ilk geldiğinde, bu maymunlar hakkında hiçbir şey duymamıştı. Tepeye Yalnızca manzaraya bakmak için çıkmış ve bir grup turisti izlerken, birdenbire kendini yolun her iki tarafından çıkan bir maymun sürüsünün arasında bularak şaşırıp kalmıştı.

Bir patikada yürürken birdenbire iki düzine maymunun arasında kalmak çok özel bir duyguydu. Onlara şüpheyle bakmış, ama tehlikeli ve saldırgan olmadıklarını görmüştü. Ancak herhangi bir tehdit hissederlerse, ya da sinirlenirlerse ısırarak ciddi yaralar açabilirlerdi.

Elindeki torbayı bakıcılardan birine göstererek içindeki meyveleri maymunlara verip veremeyeceğini sordu. Bakıcı verebileceğini söyledi.

Bir mango alıp duvarın üzerine, erkek maymunun biraz uzağına koydu.

"Kahvaltı," dedi. Sırtını duvara yaslayıp elmasından bir diş ısırdı. Erkek maymun, gözlerini ona dikip dişlerini gösterdikten sonra mangoyu memnuniyetle aldı.

Lisbeth Salander Cebelitarık'a geldikten beş gün sonra, akşama doğru saat dörtte, Harry'nin Barı'nda sandalyeden düştü. Harry'nin Barı, otelinden iki sokak ötede, Main Street'e açılan yan sokaklardan birindeydi. Lisbeth maymunların yaşadığı kayalıklardan döndükten sonra sarhoş olana kadar içmiş ve bu içkinin çoğunu Harry'nin Barı'nda tüketmişti. Hayatı boyunca İrlanda'ya hiç ayak basmamasına rağmen, İrlanda aksanıyla konuşan barın sahibi Harry O'Connell, Lisbeth'i endişeli gözlerle izlemişti.

Dört gün önce Lisbeth bara gelip içki istediğinde kimliğini görmek istemişti. Lisbeth pasaportunda yazdığından çok daha genç görünüyordu. Harry, öğleden sonraları bara gelip bar masasının en sonuna, sırtını duvara dayayarak oturan Lisbeth'e, Liz diye hitap ediyordu. Lisbeth hatırı sayılır ölçüde bira ya da viski içiyordu.

Eğer bira içerse hangi marka olduğuna bakmıyordu, Harry ne verirse kafaya dikiyordu. Viski içtiğindeyse her zaman Tullamore Dew ısmarlıyordu. Yalnızca bir seferinde barın arkasındaki şişeleri gözden geçirdikten sonra bir bardak Lagavulin ısmarlamıştı. Bardağı koklamış, bir yudum içmiş, arkasından bar masasına bıraktığı bardağın içine, sanki orada çok tehlikeli bir düşmanı varmış gibi bir dakika boyunca öfkeyle bakmıştı.

En sonunda bardağı kendisinden uzaklaştırmış ve Harry'ye bot ziftlemek için katran değil, içecek bir şey vermesini söylemişti. O da bir bardak Tullamore Dew doldurmuş ve Lisbeth tekrar normal içki düzenine dönmüştü. Geçen dört günlük sürede bir şişeyi tek başına

bitirmişti. Bira içerken sınırı yoktu. Minnacık bir kızın, bu kadar içkiyi neresine sığdırdığına şaşıyordu Harry. Ama eğer içmek istiyorsa içecekti, bunu onun barında yapmazsa, başka bir barda içerdi.

Lisbeth içkisini ağır ağır yudumluyor, kimseyle konuşmuyor, kavga etmiyordu. İçki dışındaki tek eğlencesi, zaman zaman cep telefonuna bağladığı el bilgisayarıydı. Harry birkaç defa onunla konuşmaya çalışmış, ama somurtkan bir sessizlikle karşılanmıştı. Lisbeth arkadaşlık yapmaktan kaçınıyordu. Birkaç defa, bar fazla kalabalıklaştığında, içkisini alıp dışarıya çıkmıştı. Bir defasında da iki kapı ötedeki İtalyan restoranına gitmiş, yemek yedikten sonra tekrar bara dönüp Tullamore Dew ısmarlamıştı. Bardan genellikle akşam onda ayrılıyor, sallanarak kuzeye doğru gidiyordu.

Sandalyeden düştüğü gün, öncekilerden daha hızlı içiyordu. Bunu fark eden Harry, onu göz hapsine almıştı. Lisbeth iki saatlik bir sürede yedi bardak viski devirdikten sonra, Harry ona daha fazla vermemeye karar vermiş ama daha o bu kararını uygulamaya koymadan Lisbeth yere devrilmişti.

Harry kurulamaya hazırladığı bardağı barın üzerine koyarak Lisbeth'i kaldırdı. Kızın hırçın bir hâli vardı.

"Sanırım yeterince içtin," dedi Harry.

Lisbeth ona kızarmış gözlerle baktı.

"Sanırım haklısın," dedi. Sesi şaşırtıcı derecede berraktı.

Bir eliyle bar masasına yaslandı, diğer eliyle göğüs cebinden para çıkarıp masaya koydu. Sallanarak çıkış kapısına yöneldiğinde, Harry omzundan tuttu.

"Biraz bekle. Tuvalete gidip o son bardağı kusmaya ne dersin? Sonra da bir süre otursun. Seni bu hâlde bırakmak istemem."

Lisbeth itiraz etmeden tuvalete gidip parmağını ağzına sokarak kustu. Bara döndüğünde Harry ona büyük bir bardak maden suyu

verdi. Lisbeth bardağı kafasına dikip geğirdi. Harry bardağı yeniden doldurdu.

"Yarın kendini bok gibi hissedeceksin," dedi Harry.

Lisbeth başını salladı.

"Beni ilgilendirmez ama senin yerinde olsaydım birkaç gün ayık gezerdim."

Lisbeth başını salladı ve tekrar tuvalete gidip bir daha kustu.

Harry onu bırakmaya cesaret edene kadar Lisbeth bir saat daha barda kaldı. Artık berrak görebiliyordu. Yavaş adımlarla bardan çıktı, havaalanına inip marina boyunca, saat sekiz buçuğa kadar yürüdü. Artık ayağının altında yer sallanmıyordu. Arkasından otele döndü. Odasına çıktı, dişlerini fırçaladı, yüzünü yıkadı, elbisesini değiştirip otelin barına indi. Bir fincan kahveyle, bir bardak maden suyu ısmarladı.

Oturduğu sütunun yanından, sessizce bardaki insanları izlemeye başladı. Otuzlu yaşlarda bir çift alçak sesle bir şeyler konuşuyordu. Kadının üzerinde açık renk yazlık elbise vardı. Adam masanın altından kadının elini tutuyordu. İki masa ötede siyahi bir aile oturuyordu. Erkeğin şakakları ağarmaya başlamıştı. Kadın, sarı, siyah ve kırmızı renklerde harika bir elbise giymişti. Sekiz dokuz yaşlarında iki çocukları vardı. Lisbeth bir süre beyaz gömlekli, kravatlı, ceketlerini sandalyelerinin arkalığına asmış oturan bir grup iş adamını seyretti. Bira içiyorlardı. Bir grup emekli vardı, hiç kuşkusuz Amerikalılardı. Erkekler beyzbol kepi, tenis tişörtü ve bol pantolonlar giymişlerdi. Kadınlar kot pantolonlu, kırmızı tişörtlüydü. Boyunlarından, iple bağladıkları güneş gözlükleri sarkıyordu. Otelin kapısından açık renk keten ceketli, gri gömlekli, koyu renk kravatlı bir adam girdi. Adam resepsiyondan anahtarı aldıktan sonra, bara gelip bir bira ısmarladı. Lisbeth'ten üç metre uzağa oturdu. Cep telefonunu çıkarıp konuşmaya başladığında Lisbeth gözünü ona dikti.

"Merhaba, benim... Her şey yolunda mı? Evet, iyi gidiyor, bir dahaki toplantı yarın öğleden sonra... Hayır, Sanırım çözülür... Beş ya da altı gün daha buradayım, sonra Madrid'e gideceğim... Hayır, önümüzdeki haftadan önce eve dönemem... Ben de... Seni seviyorum... Elbette... Seni ararım... Öptüm."

1.85 boyunda, 50-55 yaşlarında, kısa sarı saçları hafif grileşmiş, eğri çeneli, göbekli biriydi. Yine de iyi görünüyordu. *Financial Times* okuyordu. Birasını içip asansöre yöneldiğinde Lisbeth peşinden gitti.

Adam altıncı katın düğmesine bastı. Lisbeth, adamın yanında dikilip başını geriye, asansörün duvarına dayadı.

"Sarhoşum," dedi.

Adam Lisbeth'e baktı.

"Öyle mi?"

"Evet. Bu hafta hep böyleydim. Bırak tahmin edeyim, bir çeşit işadamısın, Hannover'den ya da Kuzey Almanya'dan bir yerden geliyorsun. Evlisin. Karını seviyorsun. Cebelitarık'ta birkaç gün daha kalacaksın. Telefon konuşmandan bu kadarım anladım."

Adam şaşkın gözlerle baktı.

"Ben İsveç'ten geliyorum. Biriyle yatmak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Evli misin ne boksun beni ilgilendirmiyor. Telefon numaranı almayacağım."

Adam kaşlarını kaldırdı.

"711 numaralı odadayım, senden bir kat yukarıda. Odama çıkacağım, soyunup banyo yapacağım ve yatağıma uzanacağım. Eğer bana arkadaşlık etmek istiyorsan, yarım saat içinde kapımı çal, yoksa uyurum."

Asansör durduğunda, "Bu bir şaka mı?" dedi adam.

"Hayır. Bir bara gidip adam tavlamak için gevezelik edecek tiplerden değilim. Canın istiyorsa kapımı çalarsın."

25 dakika sonra odasının kapısı çalındı. Çarşafı üzerine saran Lisbeth kapıyı açtı.

"İçeri gel."

İçeri giren adam şüpheyle etrafını izledi.

"Yalnızım," dedi Lisbeth.

"Sen gerçekten kaç yaşındasın?"

Lisbeth yatağın yanındaki komodinin çekmecesinden pasaportunu çıkarıp adama uzattı.

"Daha genç görünüyorsun."

"Biliyorum."

Lisbeth üzerindeki çarşafı çıkarıp yere attı. Yatağa gidip yatak örtüsünü kaldırdı.

Adam gözlerini Lisbeth'in dövmelerine dikmişti.

"Bu bir tuzak değil. Kadınım, yalnızım ve birkaç gün daha buradayım. Birkaç aydır da hiç kimseyle sevişmedim."

"Niçin ben?"

"Çünkü barda arkadaşı olmayan tek erkek sendin."

"Ben evliyim... "

"Kimle evli olduğun ya da kim olduğun beni hiç ilgilendirmiyor. Sosyolojik bir tartışmaya girecek değilim. Düzüşmek istiyorum, ya soyun ya da odana dön."

"Bu kadar mı?"

"Niçin olmasın? Yetişkin birisin ve senden ne beklediğimi

biliyorsun."

Adam yarım dakika düşündü. Sanki gidecekmiş gibi bir hâli vardı. Yatağın kenarına oturdu, biraz bekledi. Alt dudağını ısırdı, sonra pantolonunu, gömleğini çıkarttı. Üzerinde külotla kararsız bir şekilde dikildi.

"Hepsini," dedi Lisbeth Salander, "üzerinde külotu olan biriyle düzüşmek istemiyorum. Kondom takacaksın, ben nerelerdeydim biliyorum, ama senin nerelerde olduğunu bilmiyorum."

Adam külotunu çıkarttı, Lisbeth'e doğru gitti, ellerini omuzlarına koydu. Adam eğilip öperken Lisbeth gözlerini kapadı, lezzetliydi. Adamın kendini yatağa yatırmasına müsaade etti.

Avukat Jeremy Stuart MacMillan, Queensway Quay'deki bürosunun kapısını açtığında tüyleri diken diken oldu. Tütün kokusu almış ve çekilen bir sandalyenin ayağından gelen sesi duymuştu. Saat neredeyse sabahın yedisiydi. İlk aklına gelen bürosuna hırsız girdiğiydi.

Daha sonra mutfaktan gelen kahve kokusunu aldı. Birkaç saniye sonra kapının eşiğinden geçip tereddütlü adımlarla holde ilerledi. Geniş, iyi döşenmiş odasına göz attı. Lisbeth Salander koltuğuna yerleşmiş, ayaklarını pencerenin kenarına koymuş, sırtı kapıya dönük oturuyordu. Masaüstü bilgisayarı açıktı. Lisbeth'in şifreyi çözmesi belli ki zor olmamıştı. Ayrıca güvenlik kasasını açmakta da zorlanmadığı ortadaydı. Kasada içinde en özel yazışmalarının olduğu bir dosyayla, Lisbeth adına tuttuğu muhasebe defteri vardı.

"Günaydın, Bayan Salander," dedi.

"Geldin mi? Mutfakta taze kahve ve çörek var."

"Teşekkürler," dedi Jeremy, kaderine razı bir sesle.

Bu büroyu Lisbeth'in isteği ve parasıyla satın almıştı ama onun haber vermeden birdenbire karşısına çıkmasını beklemi yordu.

Üstelik çalışma masasının bir çekmecesine sakladığı eşcinsel porno dergilerini de görmüş olmalıydı.

Ne utanç verici!

Belki de değil.

Daha önce, sinir olduğu insanları Lisbeth Salander kadar sert yargılayan biriyle hiç karşılaşmamıştı. Ama insanların zayıflıkları karşısında kaşlarını bile kaldırmazdı. Jeremy'nin görünüşte heteroseksüel olduğunu biliyordu. Ancak hemcinslerine karşı, açığa vuramadığı bir ilgi duyuyordu. On beş yıl önce, eşinden ayrıldıktan sonra, en gizli fantezilerini gerçekleştirmeye başlamıştı.

Ne tuhaf. Kendimi onunla güvende hissediyorum.

Lisbeth Salander, hazır Cebelitarık'a gelmişken, finansal işlerini yürüten avukat Jeremy'yi de ziyaret etmeye karar vermişti. Geçen yıldan beri onunla ilişki kurmadığından, yokluğunda servetini tüketip tüketmediğini merak ediyordu.

Ama bunun ne acelesi vardı, ne de serbest kalır kalmaz Cebelitarık'a bunun için gelmişti. Buraya gelmesinin tek nedeni her şeyden uzaklaşıp kafa dinleme ihtiyacı ve Cebelitarık'ın her bakımdan buna uygun olmasıydı. Bir hafta boyunca neredeyse her gün kafa çekip sarhoş olmuş, birkaç günü de kendini Dieter diye tanıtan bir Alman'la sevişerek geçirmişti. Adamın adını doğru verdiğinden emin değildi ama araştırmaya gerek duymamıştı. Gündüzleri toplantılara katılıyor, akşamları Lisbeth'le birlikte yemek yiyor, sonra onun ya da Lisbeth'in odasına gidip sevişiyorlardı.

Yatakta fena değildi. Biraz tecrübesiz, biraz da gereksiz yere sertti.

Dieter, aklında hiç böyle bir şey yokken ve hiçbir işaret vermemişken, Lisbeth'in, yalnızca içgüdülerine dayanarak, kilolu bir işadamını seçmesine şaşırmış görünüyordu. Evliydi, karısına sadıktı ve iş seyahatlerinde bir kadın arayışına girmezdi ama hayat ona altın bir tabakta, genç, dövmeli bir kızı sunmuştu. Bu çağrıya karşı koyması çok zordu. Böyle demişti Dieter.

Lisbeth Salander onun ne dediğiyle ilgilenmiyordu. O yalnızca biriyle yatmak istemişti. Ama adamın onu memnun edebilmek için gösterdiği çabaya da şaşırmıştı. Birlikte oldukları dördüncü ve son gece birdenbire pişmanlığa kapılan adam, karısına ne söyleyeceğini düşünmeye başlamıştı. Salander'e göre en iyisi çenesini tutmasıydı.

Ama bu düşüncesini adama söylemedi.

Yetişkin bir adamdı, isterse hayır diyebilirdi. Adamın suçluluk duygusuna kapılması ya da karısına itirafta bulunup bulunmayacağı onun sorunu değildi. Sırtını adama dönmüş, on beş dakika boyunca öfkeyle yakınmalarını dinlemiş, daha sonra üzerine çıkıp oturmuş ve, "Pişmanlığına bir süre ara verip beni tatmin edebilir misin?" demişti.

Jeremy MacMillan bambaşka bir öyküydü. Lisbeth Salander'in üzerindeki erotik çekim gücü sıfırdı. Tam bir hayduttu, işin tuhafı, görünüş olarak Dieter'e çok benziyordu. 48 yaşında, çekici, kilolu bir adamdı. Arkaya taradığı kıvırcık, koyu sarı saçları hafifçe beyazlamıştı. Kalın sarı çerçeveli gözlükleri vardı.

Oxbridge'de ticaret hukuku okumuş ve Londra'ya yerleşmişti. Geleceği parlaktı. Büyük şirketlere ve gayrimenkule yatırım yapan, yeni zengin yuppilere hizmet veren bir avukatlık firmasının ortaklarındandı. 1980'li yılları tanınmış yeni zenginlerle arkadaşlık yaparak geçirmişti. Körkütük sarhoş olana kadar içiyor ve birlikte uyanmayı hiçbir zaman düşünmeyeceği insanlarla kokain çekiyordu. Bu nedenle hiç yargılanmamış ama karısı ve iki çocuğunu kaybetmenin yanı sıra işlerini savsakladığı için ortaklıktan da

atılmıştı.

Aklı başına gelir gelmez, fazla düşünmeden, Londra'yı utanç içinde terk etmişti. Niçin Cebelitarık'ı seçtiğini bilmiyordu. 1991 yılında bir avukatla birlikte arka sokakların birinde iddiasız bir büro açmış ve pek parlak olmayan emlak işleriyle, miras işlerine bakmaya başlamıştı. Gayriresmî olarak da, Avrupa'daki birtakım karanlık figürlerin kalelerini koruyan, naylon şirketler kuruyordu. Lisbeth Salander, Hans Erik Wennerström'ün yıkılan imparatorluğundan aşırdığı 2,4 milyar doların yönetimini ona verene kadar kıt kanaat geçinmişti.

MacMillan'ın haydut olduğu tartışılmazdı ama Lisbeth onu kendi haydudu gibi görüyordu. Ayrıca Lisbeth'e, alışkanlıklarının tersine aşırı ölçüde dürüst davranıyordu. Lisbeth onu önce basit bir görev için tutmuştu. Cüzi bir miktar karşılığında bir milyon dolar yatıracağı birkaç naylon şirket kurdurmuştu. Onu ilk defa aradığında MacMillan için Yalnızca uzak bir sesti. Lisbeth'e paraları nereden aldığını hiç sormamıştı, dediklerini yapıp yüzde beş komisyon alıyordu. Bundan kısa bir süre sonra Lisbeth, ona Wasp Enterprises adında bir şirket kurdurarak Stockholm'de bir daire satın alması için daha büyük para aktarmıştı. MacMillan müthiş bir kazanç sağlamasa da, Lisbeth'le kârlı bir ilişkisi vardı.

İki ay sonra birdenbire Cebelitarık'a gelen Lisbeth, telefon açıp MacMillan'ı, Cebelitarık'ın en büyüğü değil ama en tanınmış otellerinden The Rock Hotel'deki odasında özel bir akşam yemeğine davet etmişti. MacMillan otele giderken kendisini neyin beklediğini bilmiyordu ama yine de yirmisini henüz doldurmadığını tahmin ettiği, oyuncak bebeğe benzeyen bir kızla karşılaştığında, bunun tatsız bir şaka olduğunu düşünmüştü.

Bu fikrini değiştirmesi çok zaman almayacaktı. Bu tuhaf kız gülümsemeden ya da herhangi bir kişisel sıcaklık göstermeden onunla kaygısız bir şekilde konuşmuştu. Soğuk bir ifadesi vardı. Ve birkaç

dakika içerisinde, MacMillan'ın ekonomi konusundaki parlak fikirlerini yerle bir ederek dilinin tutulmasına neden olmuştu.

"Ne istiyorsun?"

"Biraz para çaldım," demişti Lisbeth büyük bir ciddiyetle. "Bunları yönetecek bir hayduta ihtiyacım var."

MacMillan onun akıl sağlığının yerinde olup olmadığım merak etmiş ama nezaketini bozmamıştı. Küçük bir gelir elde edebileceği potansiyel kurbanlardan biri diye düşünmüştü. Ama Lisbeth parayı kimden çaldığını ve miktarı açıkladığında, yıldırım çarpmışa dönmüştü. O zamanlar Wennerström olayı uluslararası finans dünyasının en sıcak konularından birisiydi.

"Anlıyorum."

Kafasından bir sürü olasılık geçirmişti.

"Sen iyi bir ticaret hukukçusu ve yatırımcısısın. Eğer bir aptal olsaydın 1980'li yıllarda yaptığın işleri üstlenemezdin. Bununla birlikte bir aptal gibi davranarak kıçına tekmeyi yemeyi de başardın."

MacMillan şaşkınlıkla dikkat kesilmişti.

"Senin gelecekteki tek müşterin ben olacağım."

MacMillan şimdiye kadar hiç karşılaşmadığı bir açık yüreklilikle karşılaşmıştı.

"İki isteğim var. Birincisi resmî makamların dikkatlerini üzerimize, şirketlerime ve hesaplarıma çekecek hiçbir suç işlemeyecek ve suça bulaşmayacaksın. İkinci olarak bana asla yalan söylemeyeceksin. Asla! Bir kez bile. Hiçbir nedenle. Eğer bir yalanını yakalarsam, ortaklığımız hemen biter. Eğer beni yeterince sinirlendirirsen seni mahvederim."

Lisbeth, MacMillan'ın bardağına şarap doldurmuştu.

"Bana yalan söylemen için hiçbir neden yok. Senin hayatın hakkında bilinmeye değer her şeyi biliyorum. İyi bir ayda ve kötü bir ayda ne kadar kazandığını biliyorum. Ne kadar harcadığını, kazandığın paranın ihtiyaçlarını karşılamadığını, 120 bin poundluk kısa ve uzun vadeli borçların olduğunu, faizleri ödeyebilmek için sürekli sahtekârlık yaptığını biliyorum. Şık giyinerek kuyruğunu dik tutmaya çalışıyorsun ama boktan durumdasın. Aylardır kendine yeni bir ceket bile alamadın. Eski ceketini iki hafta önce astarını onartmak için terziye bıraktın. Değerli kitap koleksiyonun vardı, ama bunları teker teker elinden çıkardın. *Oliver Twist*'in ilk baskılarından birini, bir ay önce 760 pounda sattın." Lisbeth susup gözlerini ona dikerken MacMillan yutkunmuştu.

"Önceki hafta bir vurgun vurdun. Temsil ettiğin dulu zekice dolandırarak tam 6.000 poundluk kazık attın."

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Evliydin. İngiltere'de seninle buluşmak istemeyen iki çocuğun var. Eşinden ayrıldıktan sonra onlarla bütün bağlarını kestin. Eşcinselsin. Bundan utanıyorsun. Arkadaşlarından biri görür korkusuyla buradaki eşcinsel kulüplerinden uzak duruyorsun, erkeklerle buluşabilmek için sınırı geçip İspanya'ya gidiyorsun."

MacMillan dehşete kapılmış, şoktan dili tutulmuştu. Lisbeth'in bu bilgileri nereden aldığına dair hiçbir fikri yoktu ama bu bilgiler onu yerle bir etmeye yeterdi.

"Ve şimdi ilk ve son defa söylüyorum, kiminle yatıp kalktığın umrumda bile değil. Beni hiç ilgilendirmez. Kim olduğunu bilmek istedim ama bu bilgilerden faydalanmaya kalkmayacağım, seni ne tehdit eder ne de şantaj yaparım."

MacMillan aptal değildi, bunların bal gibi tehdit olduğunu biliyordu. Kontrol kızın elindeydi. Bir an, el kadar kızı tutup terastan atmayı düşünmüş ama kendine hâkim olmuştu. Daha önce hiç bu

kadar korkmamıştı.

"Ne istiyorsun?" diye kekelemişti.

"Seninle iş birliği yapmak; diğer bütün işlerini bırakıp yalnızca bana çalışacaksın. Daha önce hayal bile edemeyeceğin kadar kazanacaksın."

Lisbeth ne istediğini ve bütün bunların nasıl görünmesini istediğini açıklamıştı.

"Ben görünmez olacağım. İşleri sen yürüteceksin, her şey yasal olacak. Benim kazanacağım paraların ne seninle ilişkisi ne de birlikte yaptığımız işlerle bir bağı olacak."

"Anlıyorum."

"Yani senin tek müşterin ben olacağım. Diğer müşterilerinden ve küçük dalaverelerinden kurtulman için bir haftan var."

MacMillan aldığı teklifin bir daha karşısına çıkacak türden bir teklif olmadığını anlamış, bir dakika düşündükten sonra kararını vermişti. Yalnızca bir sorusu vardı.

"Seni dolandırmayacağımı nereden biliyorsun?"

"Bunu yapmaya kalkma. Geriye kalan hayatını epeyce sancılı geçirirsin."

MacMillan'ın dolandırmak için bir nedeni yoktu. Lisbeth Salander ona bir hazine teklif ediyordu. Bu hazineyi küçük paralar için riske atmak saçmalık olurdu. Eğer haris davranmaz ve sahtekârlık yapmazsa geleceğini garanti altına alırdı.

Yani Salander'i dolandırmamaya karar vermişti.

Ve sonuçta namuslu davrandı. Hiç değilse el konulmuş paralardan astronomik yüzdeler alan, daha önce tükenmiş bir avukatın olabileceği kadar dürüst oldu.

Lisbeth kendi ekonomisini yönetmeye karşı bütünüyle ilgisizdi. MacMillan'ın görevi onun paralarını işletmek ve kullandığı kredi kartlarının hesabında sürekli para tutmaktı. Saatlerce tartışmamışlardı, Lisbeth işin nasıl yürütülmesi gerektiğini anlatmıştı. MacMillan'ın görevi Lisbeth'in verdiği talimatları yerine getirmekti.

Paraların bir kısmı, Lisbeth'in yaşamının geri kalanım ekonomik açıdan bağımsız geçirebilmesi için sabit fonlara yatırılmıştı. Lisbeth son derece müsrif bile davransa hayatını bu fonlardan sürdürebilecekti. Kredi kartı hesabına bu fonlardan para aktarılıyordu.

MacMillan paranın geri kalanıyla istediği gibi oynayıp kafasına estiği gibi yatırım yapabilecekti. Yalnızca polislerle başlarını herhangi bir şekilde derde sokacak işlerden uzak duracaktı. Lisbeth, mali polisin dikkatini üzerlerine çekecek gülünç, küçük sahtekârlık ve dalaverelerden uzak durmasını öğütlemişti.

Geriye bir tek MacMillan'ın bu işten ne kazanacağı kalmıştı.

"Başlangıç olarak sana 500.000 pound vereceğim. Bununla bütün borçlarını kapattıktan sonra elinde ciddi bir miktar kalacak. Kendin için para kazanacaksın. İkimizin ortak olduğu bir şirket kuracaksın. Şirketin kazancından yüzde yirmisini sen alacaksın. Senin sahtekârlık yapmaya tamah etmeyecek kadar zengin olmanı istiyorum, ama bütün yeteneğini ortaya koymanı engelleyecek kadar değil."

MacMillan yeni işine 1 Şubat'ta başlamış, mart sonunda bütün borçlarını ödemiş, şahsi ekonomisini düzene sokmuştu. Lisbeth onun işi hakkıyla yürütebilmesi için önce ekonomik durumunu düzeltmesi gerektiğini biliyordu. 1 Mayıs'ta ciddi alkol sorunları yaşayan meslektaşı George Marks'la ilişkisini keserek MacMillan&Marks şirketinden ayrılmıştı. Bu nedenle biraz vicdan azabı çekiyordu ama Marks'ı, Lisbeth Salander'le yaptığı işlere bulaştıramazdı.

Temmuz ayının başında Cebelitarık'a öylesine uğrayan Lisbeth Salander, MacMillan'ın, arka sokaklardan birindeki bürosunu bırakıp işleri evine taşıdığını fark etmiş, bunun üzerine MacMillan arkadaşıyla yaşadığı sorunu Lisbeth'le tartışmıştı.

"Ortağım alkolik, bu işi yürütemez. Aksine bizim için ciddi riskler yaratır. Ama on beş yıl önce Cebelitarık'a ilk geldiğimde, beni işine ortak ederek hayatımı kurtardı."

Lisbeth iki dakika boyunca MacMillan'ın yüzüne bakarak düşünmüştü.

"Anlıyorum. Sen sadık bir haydutsun. Bu gerçekten övgüye değer bir özellik. Bence ona rahatlıkla sahtekârlık yapabileceği bir büro kur. Ayda birkaç bin dolar kazanarak hayatını sürdürmesine yardımcı ol."

"Buna bir itirazın olmaz mı?"

Başını iki yana sallayan Lisbeth, MacMillan'ın bekâr odasını incelemişti. Hastanenin yakınındaki dar sokaklardan birinde, küçük bir mutfağın olduğu tek odalı bir evde yaşıyordu. Hoş olan tek şey evin manzarasıydı ama Cebelitarık'ta kötü manzaralı bir yer zaten yoktu.

"Senin bir büroya ve daha iyi bir eve ihtiyacın var."

"Bunun için zamanım olmadı."

Bunun üzerine Lisbeth Salander, Cebelitarık'ın kesinlikle en lüks semtlerinden birinde, Queensway Quay'de terası denize bakan, 130 metrekare büyüklüğünde bir daire alıp içini restore ettirerek döşetmiş ve MacMillan'ın oraya taşınmasını istemişti.

MacMillan, bir sabah işe geldiğinde, kendisi birtakım bürokratik işlerle uğraşırken, Lisbeth'in, büroya alarm sistemi döşenmesi,

bilgisayar donanımının sağlanması ve güvenlik kasası kurulması işine nasıl nezaret ettiğini hatırladı.

"Gözden düştüm mü?" diye sordu.

Lisbeth içinde yazışmaların olduğu dosyayı bir yana koyarak, "Hayır Jeremy, gözden düşmedin," dedi.

"İyi o zaman," diyen MacMillan mutfağa gidip kahve getirdi. "Hiç beklemediğim zamanlarda karşıma çıkmak gibi bir yeteneğin var."

"Son zamanlarda biraz meşguldüm. Neler olduğunu öğrenmek istedim."

"Eğer doğru anladıysam, üç cinayetin zanlısı diye aranırken başından vuruldun ve bir dizi suçtan yargılandın. Bir ara çok endişelendim. Hâlâ içeride olduğunu düşünüyordum. Kaçtın mı?"

"Hayır, bütün suçlamalardan beraat edip bırakıldım. Ee, başka neler duydun?"

MacMillan bir süre tereddüt etti.

"Beyaz yalanlara gerek yok. Boka battığını düşündüğümde, bir çeviri bürosuna İsveççe gazetelerin tamamını çevirttim ve neler olup bittiğini izledim. Yani her şeyden haberdarım."

"Eğer bilgilerin gazetelere dayanıyorsa hiçbir şey bilmiyorsun demektir. Ama sanırım bazı sırlarımı öğrenmişsindir."

MacMillan başını salladı.

"Şimdi ne olacak?"

Lisbeth ona şaşkınlıkla baktı.

"Hiçbir şey. Daha önce nasılsa öyle devam edeceğiz. Aramızdaki ilişkinin benim İsveç'teki sorunlarımla alakası yok. Şimdi bana, ben burada yokken olanları anlat. Her şey yolunda mı?"

"İçmiyorum," dedi MacMillan. "Eğer bunu kastediyorsan."

"Hayır. İşleri etkilemediği sürece özel hayatın beni ilgilendirmez. Demek istediğim, bir yıl öncekinden daha mı zengin, yoksa daha mı yoksulum?"

MacMillan ziyaretçi koltuğunu çekip oturdu. Lisbeth'in kendi yerini işgal etmesine aldırmamıştı. Onunla prestij kavgasına girmek için bir neden yoktu.

"Bana 2,4 milyar dolar bıraktın. Bunun 200 milyon dolarını sana ait fonlara yatırdık. Geri kalanıyla oynayabileceğimi söylemiştin."

"Evet."

"Kişisel fonların faizlerin dışında pek değişmedi. Eğer istersen kârı..."

"Kârı artırmayı boş ver."

"Tamam, kayda değer bir harcaman olmadı. En büyük harcama senin için aldığım daire ve Avukat Palmgren'in bakımı için ayrılan fona gitti. Bunun dışında anormal bir harcama yok. Faizler iyiydi. Yani ne arttın ne de eksildin."

"Güzel."

"Birkaç yatırım yaptım. Geçen yıl çok büyük paralar kazanamadık. Biraz paslanmışım. Zamanımı daha çok piyasayı öğrenmeye harcadım. Birtakım giderlerimiz oldu. Bu yıl kazanmaya başladık, sen içerideyken 7 milyon dolar kadar kazandık."

"Senin yüzde yirmin içinde mi?"

"Benim yüzde yirmim içinde."

"Peki, memnun musun?"

"Yarım yılda bir milyon dolardan fazla kazandım, elbette memnunum."

"Biliyorsun... Çok açgözlü olma. Memnun olduğunda geri çekilmeyi

bil. Ama benim işlerime arada bir birkaç saat ayırmayı da unutma."

"10 milyon dolar," dedi MacMillan.

"Ne dedin?"

"10 milyon dolar biriktirdiğimde, bu işi bırakacağım. Buraya gelmen iyi oldu, konuşmamız gereken bazı şeyler var."

"Konuş o zaman."

MacMillan ellerini iki yana açtı.

"Çok büyük paralar söz konusu. Korkudan altıma ediyorum, bu paraları nasıl kullanacağımı bilemiyorum. Daha fazla kazanmanın dışında, ne tür bir hedefimiz olduğunu bilemiyorum. Bu paralar ne amaçla kullanılacak?"

"Bilmiyorum."

"Ben de. Bütün hayatımız para olabilir. Bu akla ziyan bir şey.

İşte bu nedenle 10 milyon kazandığımda bu işi bırakmak, artık bu işin yükünü taşımak istemiyorum."

"Tamam."

"Ben bu işten vazgeçmeden önce, paralarının gelecekte nasıl idare edileceğine karar vermeliyiz. Bir hedef, bir plan, bir organizasyon olmalı."

"Hımm."

"Bir kişinin bu çapta işlere girişmesi imkânsız. Parayı uzun vadeli yatırımlara bölüştürdüm; emlak, hisse senedi ve benzeri şeylere. Bilgisayarda tam bir dökümü var."

"Okudum."

"Yarısını da spekülasyona ayırdım ama bu kadar parayı idare etmeye yetişemiyorum. Bu nedenle Jersey'de bir yatırım şirketi

kurdum. Londra'da sekiz tane çalışanın var, iki genç yetenekli yatırımcı ve büro personeli."

"Yellow Ballroom Ltd? Ben de bu ne diye merak ediyordum."

"Bizim şirketimiz. Burada, Cebelitarık'ta bir sekreter ve gelecek vadeden bir hukukçu tuttum... Yarım saat sonra burada olurlar."

"Evet, 41 yaşmdaki Molly Flint ve 26 yaşında Brian Delaney."

"Onlarla görüşmek ister misin?"

"Hayır. Brian sevgilin mi?"

"Ne? Hayır."

MacMillan şoke olmuş gibiydi.

"Ben işle aşkı... "

"Güzel."

"Ayrıca... Genç oğlanlarla ilgilenmiyorum... Demek istediğim, tecrübesizler."

"Biliyorum. Seni sümüklü oğlanlar değil, sert erkekler ilgilendiriyor, bu beni ilgilendirmez. Ama Jeremy..."

"Evet."

"Dikkatli ol."

Lisbeth Salander, Cebelitarık'a kendisine yeni bir yön tayin etmek için, yalnızca birkaç haftalığına gelmişti. Şimdi birden nereye gideceğini ve nereye gitmesi gerektiğini bilmediğini fark ediyordu. 12 haftadır Cebelitarık'taydı. Günde bir kez e-postalarını kontrol ediyor, Annika Giannini'den gelen soruları uysal bir şekilde yanıtlıyordu. Ona nerede olduğunu yazdı, başkalarından gelen e-postalara cevap vermedi.

Harry'nin barına hâlâ gidiyor ama akşamları devirdiği birkaç biranın dışında içmiyordu. Günün geri kalan kısmını terasta ya da yatakta geçiriyordu. Bir seferinde otuz yaşındaki bir İngiliz'le bir gecelik bir ilişki yaşadı. İlginç bir deneyim değildi.

Sıkılmıştı.

Ekim ayının başında Jeremy MacMillan'la bir akşam yemeği yedi. Cebelitarık'a geldikten sonra onunla Yalnızca birkaç defa buluşmuştu. Hava kararmıştı, beyaz şarap içerek Lisbeth Salander'in milyarlarını nasıl kullanacaklarını tartışıyorlardı. MacMillan birdenbire, canını sıkanın ne olduğunu sorarak şaşırttı Lisbeth'i.

Lisbeth bir süre düşündükten sonra, Miriam Wu'yla ilişkisini anlattı. Ronald Niedermann neredeyse Wu'yu öldürecekti. Hepsi kendi suçuydu. Annika Giannini aracılığıyla aldığı bir selamın dışında, Miriam Wu'dan tek bir söz duymamıştı. Wu şimdi Fransa'ya yerleşmişti.

Jeremy uzun bir süre sustuktan sonra, "Ona âşık mısın?" diye sordu.

Ne cevap vereceğim düşünen Salander, sonunda başını iki yana salladı.

"Hayır. Sanırım âşık olacak bir tip değilim. O iyi bir arkadaşta ve iyi sevişiyordu."

"Hiç kimse aşktan kaçamaz," dedi MacMillan. "Yalnızca itiraf etmekten kaçınır. Arkadaşlık, aşkın bir formudur."

Lisbeth ona şaşkın gözlerle baktı.

"Biraz samimi olursam kızar mısın?"

"Hayır."

"Tanrı aşkına, Paris'e git o zaman," dedi MacMillan.

Öğleden sonra saat üçte, de Gaulle Havaalanı'na inen Lisbeth Salander, otobüse binerek Zafer Anıtı'na gitti. İki saat boyunca boş bir otel aradı, güneye Seine Nehri'ne doğru yöneldi, en sonunda küçük Victor Hugo Oteli'nde boş bir yer buldu.

Duş aldıktan sonra, Miriam Wu'yu aradı. Notre-Dame yakınlarında bir barda akşam dokuzda buluştular. Miriam Wu beyaz bir gömlek ve beyaz ceket giyinmişti, harika görünüyordu. Lisbeth onu gördüğünde etkilendi. Birbirlerini yanaklarından öperek selamlaştılar.

"Seni aramadığım ve mahkemeye gelemediğim için üzgünüm," dedi Miriam Wu.

"Önemi yok, zaten mahkeme kapalı kapılar ardında yürütüldü."

"Üç hafta hastanede kaldım, Lundagatan'a döndüğümde de her şey karmakarışıktı. Uyuyamıyordum, karabasanlar görüyordum. Niedermann denilen o lanet adam gözümün önünden gitmiyordu. Annemi arayıp buraya geldim."

Lisbeth başını salladı.

"Beni affet," dedi Wu.

"Saçmalama, asıl benim senden özür dilemem gerekiyor."

"Niçin?"

"Düşüncesiz davrandım, sana o daireyi bırakıp adresimi değiştirmeyerek hayatını tehlikeye attığımı akıl edemedim. Benim yüzümden neredeyse öldürülüyordun. Eğer benden nefret ediyorsan bunu anlarım."

Miriam Wu şaşırmıştı.

"Bunu aklıma bile getirmedim. Beni sen değil Ronald Niedermann öldürmeye çalıştı."

"Tamam, o zaman," dedi Lisbeth.

"Tamam ya!" dedi Miriam Wu.

"Buraya sana âşık olduğumdan gelmedim," dedi Lisbeth.

Miriam başını salladı.

"Çok iyi sevişiyorsun, ama sana âşık değilim," diyerek altını çizdi Lisbeth.

"Lisbeth... Ben..."

"Söylemeye çalıştığım, umarım ki ben... Lanet olsun!"

"Ne?"

"Çok arkadaşım yok... "

Miriam Wu iç çekti.

"Bir süre Paris'te kalacağım. İsveç'teki eğitimim boka sardı, ben de burada üniversiteye yazıldım. En az bir yıl buradayım. Daha sonra ne olur bilmiyorum, ama bir gün Stockholm'e döneceğim. Lundagatan'ın kirasını ödeyeceğim, eğer senin için bir mahsuru yoksa o daireyi elimde tutmak istiyorum."

"O daire senin, ne yaparsan yap."

"Lisbeth, sen özel bir insansın," dedi Miriam Wu, "arkadaşlığımızı korumayı çok isterim."

İki saat konuştular. Lisbeth'in Miriam Wu'dan saklayacak bir şeyi yoktu. İsveç gazetelerini okuyan herkes Zalachenko olayını biliyordu, Miriam Wu da olup biteni merakla izlemişti. O da Lisbeth'e Paolo Roberto'nun onu kurtardığı gece Nykvarn'da yaşananların detaylarını anlattı.

Daha sonra Miriam'ın üniversite yurdundaki odasına gittiler.

SONSÖZ MİRAS TESPİTİ

2 ARALIK, CUMA -18 ARALIK, PAZAR

Annika Giannini ile Lisbeth Salander, akşam saat dokuzda Södra Tiyatrosu'nun barında buluştular. Annika geldiğinde Lisbeth ikinci bardak birasını bitirmek üzereydi.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi Annika, kol saatine bakarak. "Başka bir müvekkilimle işim biraz uzadı."

"Önemli değil," dedi Lisbeth.

"Neyi kutluyorsun?"

"Hiçbir şeyi. Yalnızca sarhoş olmak istiyorum."

Annika oturup şüpheli gözlerle Lisbeth'i inceledi.

"Bu isteğe çok sık kapılıyor musun?"

"Serbest bırakıldığımda körkütük sarhoş olana kadar içtim ama alkolik olmak gibi bir niyetim yok, eğer bunu merak ediyorsan. Birdenbire, bütün hayatım boyunca, ilk defa mümeyyiz olduğum aklıma geldi. Artık İsveç'te sarhoş olmak gibi yasal bir hakkım var."

Annika bir bardak Campari ısmarladı.

"İyi," dedi, "yalnız mı içeceksin yoksa yanına birini ister misin?"

"Yalnız olmayı tercih ederim, ama fazla gevezelik etmeyeceksen eşlik edebilirsin. Sanırım benimle eve gelip sevişmek istemiyorsundur."

"Efendim?" dedi Annika Giannini.

"Bunu anlamıştım, sen şu aklı başında heteroseksüellerdensin.

Annika Giannini, birden eğlenmeye başlamıştı.

"İlk defa bir müvekkilimden yatma teklifi alıyorum."

"İlgileniyor musun?"

"Üzgünüm, hiç ilgilenmiyorum. Ama teklifine teşekkür ederim."

"Avukatımız ne istiyor?"

"İki şey: Ya seni aradığımda bana cevap verirsin ya da beni avukatlıktan azledersin. Bunu seninle daha önce de konuşmuştuk."

Lisbeth Salander, Annika Giamıini'ye baktı.

"Bir haftadır sana ulaşmaya çalışıyorum, telefon açtım, e-posta gönderdim."

"Uzaklardaydım."

"Bütün bir sonbahar sana ulaşmak imkânsızdı. Bu böyle gitmez. Devletle arandaki bütün hukuki sorunları çözmeyi üstlendim. Bu bir sürü formalitenin yerine getirilmesi demektir. Kâğıtlar imzalanmalı, sorular cevaplanmalı. Sana ulaşabilmeliyim. Nerede olduğunu bilmeden bir aptal gibi oturup beklemek istemiyorum."

"Anlıyorum, iki haftadır yurt dışındaydım. Eve dün geldim, beni aradığını fark eder etmez seni aradım."

"Hayır, bu böyle gitmez. Nereye gittiğini bana bildirmek zorundasın. Tazminat ve benzeri sorunlar çözülene kadar en az haftada bir kontak kurmalıyız."

"Sıçarım tazminatına, ben Yalnızca devletin beni rahat bırakmasını istiyorum."

"Ama sen ne kadar istesen de devlet seni rahat bırakmaz.

Mahkemenin seni serbest bırakmasının bir sürü sonucu var. Sorun sadece sen değilsin. Sana yaptıklarından dolayı, Peter Teleborian yargılanacak. Yani tanıklık yapmak zorundasın. Savcı Ekström hakkında soruşturma başlatıldı. Eğer Servis'e yardım etmek için görevini kötüye kullandığı sonucuna varırlarsa hakkında dava açılacak."

Lisbeth Salander, sanki konuyla ilgileniyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Ama ben dava açılacağını düşünmüyorum. Onu kandırmışlar, gerçekte Servis'le bir ilgisi yok. Ancak, bir hafta önce savcı, Sosyal İşler Müdürlüğü'ne karşı bir soruşturma başlattı. Bu kurum hakkında Parlamento Adalet Müfettişliği ve Adalet Bakanlığı'na bir sürü şikâyet dilekçesi verilmiş."

"Ben kimseden şikâyetçi olmadım."

"Sen olmadın ama görevlerini kötüye kullanıp ağır bir suç işledikleri ortada. Bunların hepsi araştırılacak. Bu kurumun sorumlu olduğu tek insan sen değilsin."

Lisbeth omuzlarını silkti.

"Bunlar beni ilgilendirmiyor ama seninle daha iyi iletişim kuracağıma söz veriyorum. Son iki hafta istisnai bir durum vardı. Biraz çalıştım."

Annika müvekkiline inanmaz gözlerle baktı.

"Ne iş yaptın?"

"Danışmanlık."

"İyi," dedi Annika. "İkinci sorun da şu; miras tespiti işi bitti."

"Hangi miras tespiti?"

"Babandan kalan miras. Devletin avukatı bana, seninle nasıl

ilişkiye geçebileceklerini sordu. Tek mirasçı sen ve kız kardeşin."

Lisbeth Salander, ifadesiz bir yüzle Annika'yı süzdükten sonra garsona boşalan bardağını işaret etti.

"O adamın mirasını almak istemiyorum, ne yapmak istiyorsan yap."

"Hayır. Ben değil, sen karar vereceksin. Benim görevim bunun sana aktarılmasını sağlamak."

"O domuzun bir kuruşunu bile istemiyorum."

"İyi, o zaman paraları Greenpeace ya da başka bir yere bağışla."

"Sıçarım balinalarına."

Annika sesini yumuşattı.

"Lisbeth, eğer yetişkin bir insan olmak istiyorsan, ona göre davranmalısın. Senin paralarını ne bok yapacağın beni ilgilendirmez. Önce şunu imzala, sonra canın ne kadar istiyorsa o kadar iç."

Kaldırdığı kaşlarının altından Annika'ya bakan Lisbeth, daha sonra gözlerini masaya çevirdi. Annika, onun bunu davranışının özür dilediği anlamına geldiğini varsaydı.

"İyi. Nasıl bir rakamdan bahsediyoruz?"

"Oldukça yüksek. Babanın 300.000 kron değerinde hisse senedi var. Gosseberga'daki çiftlik yaklaşık 1,5 milyon kron eder. Ayrıca babanın üç gayrimenkulü var."

"Gayrimenkul mü?"

"Uddevalla'da altı daireli bir bina, bir parça kira geliri getiriyor ama kötü durumda, tamir ettirmeyi düşünmemiş. Bundan zengin olmazsın ama satılırsa biraz para getirir. Småland'da 250 bin kron değerinde bir yazlık kulübe ve Norrtälje dışında da yıkılmak üzere olan bir fabrika."

"Orayı ne bok yemeye almış ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Bütün bunlar satılırsa vergileri ödendikten sonra, yaklaşık 4 milyon kron civarında bir şey tutar ama..."

"Evet?"

"Bu miras seninle kız kardeşin arasında paylaştırılacak. Ama kız kardeşinin nerede olduğunu hiç kimse bilmiyor."

Lisbeth, Annika'ya bir süre ifadesiz gözlerle baktı.

"Ee?"

"Ee ne?"

"Kız kardeşin nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Onu on yıldır görmüyorum."

"Onun hakkındaki bilgilere gizlilik kararı konulmuş ama yurt dışına gittiğini öğrendim."

"Öyle mi?" dedi Lisbeth, ilgilendiğini gizlemeye çalışarak.

Annika bıkkın bir şekilde iç çekti.

"O zaman," dedi, "bu mülkleri paraya çevirmeni, yarısını kız kardeşinin hesabına yatırmayı öneriyorum. Eğer onaylarsan işlemlere başlarım."

Lisbeth omuzlarını silkti.

"O lanet adamın paraları beni ilgilendirmiyor."

"İyi ama bu hesap yine de kapatılmalı. Yetişkin biri olarak görevlerinden biri de bu."

"O zaman sat bu bokları. Yarısını kız kardeşimin hesabına yatır, diğer yarısını da istediğin yere bağışla."

Annika Giannini, bir kaşını kaldırdı. Lisbeth Salander'in bir

yerlerde gizli bir hesabı olduğunu kestiriyordu ama onun 2 milyon kronu, belki de daha fazlasını gözden çıkartacak kadar zengin olduğunu sanmıyordu. Ayrıca Lisbeth'in bu paraları nereden aldığını ve miktarını da bilmiyordu. Ama onu tek ilgilendiren bürokratik işlemlerin halledilmesiydi.

"Lütfen, Lisbeth... Şu miras tespitini okuyup bana ne yapacağını söyler misin?"

Lisbeth homurdanarak kâğıtları alıp çantasına koydu, okuyacağına ve Annika'ya gerekli talimatları ileteceğine söz verdi.

Sonra birasını içmeye başladı. Onunla bir saat daha oturan Annika, genel olarak maden suyu içti.

Lisbeth ancak birkaç gün sonra Annika telefon açıp ona hatırlattıktan sonra çantasından miras tespitinin yazıldığı kırışmış kâğıtları çıkarttı. Mutfak masasına oturup dikkatle okudu.

Miras tespiti birkaç sayfadan oluşuyordu ve içinde bir sürü saçmalık vardı; Gosseberga'daki mutfak dolabında kaç porselen var, elbiseler, fotoğraf makinesinin değeri ve daha bir sürü eşya. Alexander Zalachenko geride değerli bir şey bırakmamıştı, eşyaların hiçbiri Lisbeth Salander'de heyecan uyandırmadı. Bir süre düşündükten sonra Annika'yla buluştuğu günden beri tavrında bir değişiklik olmadığına karar verdi. *Bütün bu bokları sat ve elde edilen paraları yak ya da ne istiyorsan öyle yap.*

Babasının mirasından bir kuruş bile almamaya kararlıydı. Ayrıca miras tespit memurlarının ulaşamadığı bir yerlerde, Zalachenko'nun gizli bir gelirinin olduğundan da emindi.

Norrtälje'deki fabrikayla ilgili sayfayı açtı.

Skederid, Norrtälje ve Rimbo arasındaki üçgende, 20 bin metrekarelik bir alana kurulu, birbirine bağlı üç binaydı. Buraya

şöyle bir göz atan miras tespit memurları, 1960'lı yıllarda terk edilmiş bir tuğla fabrikası olarak kaydetmişlerdi. 1970'li yıllarda da tomruk deposu olarak kullanılmıştı, kötü durumdaydı, herhangi bir tamirat görmemişti. Kuzey binası denilen yerde bir yangın çıkmış ve çökmüştü. Ana bina bir parça elden geçirilmişti.

Lisbeth Salander'in ilgisini Binanın öyküsü çekiyordu. Alexander Zalachenko, 12 Mart 1984'te burayı Agneta Sofia Salander adına yok pahasına satın almıştı. Bina üç yıl Lisbeth'in annesinin üzerinde kayıtlı kaldıktan sonra 1987'de, 2.000 kron karşılığı Zalachenko tarafından satın alınmıştı. Sonraki on beş yıl boyunca hiç kullanılmamıştı. Miras tespit tutanağına göre, 17 Eylül 2003'te KAB şirketi, döşemeleri, çatıyı, su ve elektrik tesisatını elden geçirmeleri için NorrBygg inşaat şirketiyle anlaşmıştı. İki ay süren tamirat işlemi kasım ayında, sona erdirilmeden bırakılmıştı. NorrBygg'ün gönderdiği fatura ödenmişti.

Babasının geride bıraktığı malların içerisinde en şaşırtıcı olan bu fabrikaydı. Eğer Zalachenko, bu binayı şirketi KAB'ın yasal faaliyetler yürüttüğü ya da şirketin mal varlıkları varmış izlenimi vermek için aldıysa bu anlaşılırdı. Bu eski fabrikayı, önce annesi adına alıp sonra üzerine geçirmesini de anlayabilirdi. Ama miras kayıtlarına göre 2005'e kadar hiç kullanılmayan bu harabeyi, 2003 yılında, 440.000 kron harcayarak, hangi akla uyup da tamir ettirdiğini bir türlü anlayamıyordu.

Lisbeth Salander bunu çok merak ediyordu ama fazla abartmadı. Kâğıtları bir kenara koyup Annika Giannini'yi aradı.

"Miras tespitini okudum, kararımda direniyorum. Bu bokları sat ve parasını ne yapıyorsan yap. Ben bir şey istemiyorum."

"İyi, o zaman paranın yansım kız kardeşin adına bir hesaba yatıracağım. Senin payını nerelere bağışlayacağını konusunda daha sonra bilgi vereceğim."

"Tamam," diyen Lisbeth Salander uzatmadan telefonu kapattı.

Pencerenin kenarına oturup bir sigara yakarak Salt Gölü'ne bakmaya başladı.

Lisbeth Salander bir sonraki haftayı acil bir iş için Dragan Armansky'ye yardım ederek geçirdi. Lübnanlı bir adamın, ayrıldığı İsveçli eşinin velayetine verilen çocuğu kaçırtmak için birini tuttuğundan şüpheleniliyordu. Lisbeth Salander tutulduğu iddia edilen adamın e-postalarını kontrol etti ama çift aralarında anlaştıkları için işe son verdi.

18 Aralık'ta, Noel'den önceki pazar sabahı, sabah altı buçukta uyandı. Holger Palmgren'e yılbaşı hediyesi alması gerektiğini düşündü. Aslında başkalarına da alması gerekiyordu; belki Annika Giannini'ye. Acele etmeden kalktı, duş aldı. Kızarmış ekmek, peynir, portakal reçeli ve kahveyle kahvaltı yaptı.

O gün özel bir planı yoktu. Bir süre masanın üzerindeki kâğıt ve gazeteleri ayıklayıp kaldırmakla uğraştı. Daha sonra gözü miras tespiti dosyasına kaydı. Açıp Norrtälje'deki fabrikayla ilgili tapu kayıtlarını bir daha okudu. İç çekerek, burada ne haltlar karıştırdığını öğrenmeliyim, diye düşündü.

Kışlık elbiselerini ve botlarını giydi. Saat sekiz buçukta, Fiskargatan 9 numaradaki binanın garajından şarap kırmızısı Honda'sıyla çıktı. Buz gibi soğuk ama güzel bir gündü. Pastel mavisi gökyüzünde güneş parlıyordu. E18'e çıkıp Norrtälje'ye yöneldi, acelesi yoktu. Saat dokuza yaklaşırken Skederid'e on kilometre kala, tuğla fabrikasının yerini sormak için bir benzinlikte durdu. Ama hemen, buna gerek olmadığını fark etti.

Vadinin öteki tarafını gören bir tepedeydi. Norrtälje'ye giden yolun sol tarafında biri boya, diğeri yapı malzemeleri üreten iki

fabrika ve buldozerlerin sergilendiği boş bir alan vardı. Sağ tarafta, anayoldan yüz metre kadar uzakta, bacası çökmüş tuğla bir bina gördü. Kasvetli bir binaydı. Endüstri bölgesinin uzağında, dar bir yolla, küçük bir derenin arasındaydı. Bir süre binaya bakan Lisbeth, onu buraya çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Başını çevirip benzinliğe baktı, önünde bir tır durmuştu. Birden Kapellskår feribot limanının yakınında olduğunu fark etti. Buradan Baltık ülkelerine gidiliyordu.

Arabasını çalıştırdı ve terk edilmiş tuğla fabrikasına doğru sürdü. Fabrikanın bahçesine park ederek arabadan çıktı. Hava eksilerdeydi, başına siyah bir bere ve ellerine deri eldivenler geçirdi.

Ana bina iki katlıydı, alt katın bütün pencereleri kontrplakla kapatılmıştı. Üst katta bir sürü kırık pencere vardı. Tuğla fabrikası hayal ettiğinden daha büyük bir yerdi ve harap vaziyetteydi. Lisbeth herhangi bir tamir izine rastlayamadı. İn cin top oynuyordu. Park alanında kullanılmış bir kondom gördü. Binanın bir cephesi grafiti sanatçılarının saldırısına uğramıştı.

Zalachenko bu binayı ne halt etmeye almış ki!

Binanın etrafında dolaşmaya başladı, arka taraftaki duvarlardan biri çökmüştü. Ana binaya açılan bütün kapıların üstünde zincir ve asma kilit vardı. Öfkeyle, binanın sonundaki bir kapıyı kontrol etti. Diğer kapıların hepsinin üzerinde sağlam demir sürgü ve kilitler varken, kontrol ettiği kapının demir sürgüsü diğerlerinden daha güçsüz görünüyordu. Kalın çivilerle kapıya emaneten tutuşturulmuştu. *Lanet olsun, ne yapıyorum ki*, bu binanın sahibi benim. Etrafına baktı, bir demir çubuk buldu, asma kilide geçirerek kilidi kırdı.

Binanın bodrumuna inen bir merdivenin başına geldi. Pencereler kontrplakla kapatıldığından içerisi zifirî karanlıktı. Yalnızca kontrplakların arasındaki çatlaklardan zayıf bir ışık sızıyordu. Bir süre

gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Burası, uzunluğu yaklaşık kırk beş, genişliği yirmi beş metre yekpare sütunlarla desteklenen bir salondu. Tahta paletler, eski makine parçaları, keresteler ve bir sürü çöple ağzına kadar doluydu. Tuğla fabrikasından kalan fırınlar sökülüp götürülmüş, geride bıraktıkları boşluklar suyla dolmuştu. Ayrıca zeminde yer yer su birikintileri ve yosunlar vardı. Küf ve çürümüş çöp kokuyordu. Lisbeth alnını kırıştırdı.

Geriye dönüp merdivenlerden yukarı çıktı. Üst kat kuruydu. Dört yüz metrekare genişliğinde, en az sekiz metre yüksekliğinde, bir sürü odaya açılan iç içe iki salon vardı. Tavana yakın pencerelerden dışarıyı görmek mümkün değildi ama içeriye güzel bir ışık yayılıyordu. Burası da tıpkı bodrum katı gibi eski eşyalarla doluydu. Salonun iki tarafına, arada boşluk bırakılarak, birbirinin üzerine istif edilmiş, her biri bir metre boyunda düzinelerce ambalaj sandığı yığılmıştı. Bu sandıkları biliyordu, üzerlerinde *makine parçası 0-A77* yazıyordu. Altlarında Rusçaları da yazılıydı.

Bir çeşit makine deposu gibi kullanılan bu çürük, tuğla fabrikasına servet yatırmak için hiçbir neden göremedi Lisbeth.

Sandık yığınlarının arasından yürüyüp iç salona geçti. Bir sürü çer çöp ve labirent gibi yerleştirilmiş eski büro malzemeleri vardı. Ama burada bir parça tamirat yapılmış, döşemenin bir kısmı yenilenmişti. Tamirat işi, sanki aceleyle yarım bırakılmış gibiydi. Ağaç testere tezgâhı, yuvarlak, dönerli testere tezgâhı, çivi tabancası, küskü, demir çubuklar ve alet edevat çantaları hâlâ orada duruyordu. Lisbeth kaşlarını çattı. *Niçin alet edevatlarını burada bırakmışlardı ki?* Bu sorunun cevabı, eline aldığı matkaptaydı. Üzerinde Rusça yazılar vardı, demek ki Zalachenko, alet edevatları Rusya'dan getirmiş, belki de işçileri de oradan tedarik etmişti.

Motorlu yuvarlak testerenin düğmesine bastı, yeşil bir lamba yandı. Demek ki elektrik vardı, düğmeyi tekrar kapattı.

Salonun en uç köşesinde üç kapı vardı, belki de bunlar bürolara açılıyordu. Kuzey tarafındaki kapının kolunu tutarak kontrol etti, kilitliydi. Etrafına bakındı, bir küskü aldı, kapıyı kırması birkaç dakika sürdü.

Oda zifirî karanlıktı, küf kokuyordu. El yordamıyla elektrik düğmesini buldu, tavanda çıplak bir lamba yandı. Lisbeth gördükleri karşısında şaşırdı.

Odada döşekleri kirli üç karyola vardı. Ayrıca, üç döşek de duvara dayanmıştı. Kirli yatak çarşafları sağa sola atılmıştı. Sağ tarafta bir ocak, birkaç tabak çanak ve bir de paslı musluk vardı. Bir köşede plastik bir kova ve bir rulo tuvalet kâğıdı duruyordu.

Burada birileri yaşamış. Birkaç kişi.

Birden içeride kapı kolunun olmadığını fark etti. Sırtından aşağı soğuk terler boşandı.

Odanın en dibinde bir elbise dolabı vardı. Dolabın kapağını açtı, üst üste iki seyahat çantası buldu. Üstteki çantayı açıp baktı. Elbiseler vardı. İçlerinden bir etek alıp kontrol etti. Etiketi Rusçaydı. Çantanın içerisinde bir de el çantası buldu, ters çevirip içindekileri döktü. Makyaj malzemeleri ve bir sürü ıvır zıvır arasında bir pasaport buldu. Bu yirmi yaşlarında, siyah saçlı bir kadına aitti. Rus pasaportuydu, kızın isminin Valentina olduğunu çözdü.

Ağır ağır odadan dışarı çıktı, dejavuya kapılmıştı. Bu türden bir suç yeri incelemesini, iki buçuk yıl önce, Hedeby'de de yapmıştı. Kadın elbiseleri. Bir cezaevi. Durup uzun süre düşündü. Elbiselerin ve pasaportun burada olması onu endişelendirdi, bu işte bir iş vardı.

Alet edevat çantalarının durduğu yere döndü, bir cep lambası bulana kadar araştırdı. Pillerini kontrol etti, çalışıyordu. Zemin kata döndü. Su birikintilerine basarak dolaşmaya başladı.

İğrenç bir çürük kokusu vardı. Koku salonun ortasında artar

gibiydi. Sökülmüş eski tuğla fırınlarından geriye kalan çukurların birinin yanında durdu. Lambayı çukuru dolduran karanlık suya tuttu, hiçbir şey göremedi. Suyun yüzeyinde yosunlardan oluşmuş, gri, yapışkan bir tabaka vardı. Etrafına bakınıp bir metre uzunluğunda demir bir çubuk buldu, çubuğu suya batırarak kontrol etmeye başladı. Derinliği yarım metre kadardı. Birden bir şeye dokunduğunu fark etti. Çukurun içindeki bedenin yüzeye çıkması birkaç saniye aldı. Önce bir yüz göründü; ölümün çürümüş, sırıtan yüzü. Lisbeth ağzından nefes alarak el fenerinin ışığında cesedin yüzüne dikkatle baktı. Bu bir kadın cesediydi, belki de pasaportta gördüğü kadındı. Soğuk bir suyun içinde, cesedin ne kadar zamanda çürüyeceğini bilmiyordu ama uzun süredir burada olduğu belliydi.

Birden suyun içinde bir şeylerin hareket ettiğini fark etti, bunlar bir çeşit kurttu.

Altından demiri çektiği ceset tekrar suya gömüldü. Demir çubukla araştırmaya devam etti. Havuzun kenarında başka şeye daha dokundu. Belli ki bu da başka bir cesetti. Bunu çıkarıp bakmadı. Demir çubuğu yere bırakıp düşünmeye başladı.

Lisbeth tekrar yukarı kata çıktı. Küsküyü kullanarak ortadaki kapıyı açtı, boştu. Belli ki hiç kullanılmamıştı.

Üçüncü kapıya gidip küsküyü kapının arasına yerleştirdi ve yerleştirir yerleştirmez kapı biraz aralandı. Kilitli değildi. Küsküyle kapıyı itip etrafına bakındı.

Oda kırk metrekare kadardı. Pencerelerinden fabrikanın ön cephesi, yolun öteki tarafında, tepedeki benzinliğe kadar geniş bir alan görünüyordu. Odada bir yatak, bir masa ve içinde kirli tabakların olduğu bir bulaşıklık vardı. Yerde duran ağzı açık çantanın içi para doluydu. Odanın sıcak olduğunu fark ederek şaşkınlıkla iki adım geriye çekilen Lisbeth'in, gözü yerdeki elektrikli ocağa kaydı.

Ayrıca bir kahve makinesi vardı, kırmızı ışığı yanıyordu.

Burada biri yaşıyor, fabrikada yalnız değilim!

Hızla dönüp iç salonu geçerek dış salondaki çıkış kapısına yöneldi. Merdiven aralığına beş adım kala birden durdu. Çıkış kapısı kapatılıp üzerine asma kilit vurulmuştu. Yavaşça geriye döndü, etrafına bakmaya başladı, hiç kimseyi göremedi.

"Merhaba, kız kardeşim." Bu, yan taraftan gelen berrak bir sesti.

Lisbeth başını çevirdi, sandıkların ve makine parçalarının arasında Ronald Niedermann'ın kocaman bedenini gördü.

Niedermann'ın elinde bir kama vardı.

"Ben de seninle yeniden buluşmayı umuyordum," dedi Niedermann, "ama beklediğimden çabuk oldu."

Lisbeth etrafına baktı.

"Aklından bile geçirme," dedi Niedermann, "burada yalnızız ve arkandaki kilitli kapının dışında başka çıkış yok."

Lisbeth bakışlarını üvey kardeşine çevirdi.

"Elin nasıl?" dedi.

Niedermann hâlâ gülümsüyordu, sağ elini kaldırıp gösterdi küçük parmağı yoktu.

"Enfeksiyon kaptı. Ben de koparıp attım."

Ronald Niedermann, konjenital analjezi hastalığından muzdaripti, acı hissetmiyordu. Zalachenko, Gosseberga'da kafasına ateş etmeden önce, Lisbeth, Niedermann'ın eline küreğin yan tarafıyla vurmuştu.

"Aslında başına vurmalıymışım," dedi Lisbeth Salander kuru bir sesle. "Burada ne bok yiyorsun? Ben senin aylar önce yurt dışına kaçtığını sanıyordum."

Niedermann yalnızca gülümsedi.

Niedermann, bu harap fabrikada ne aradığına dair Lisbeth'in sorusunu istese de yanıtlayamazdı. Çünkü bunu kendisi de bilmiyordu.

Gosseberga'yı bir özgürlük duygusuyla geride bırakmıştı, Zalachenko ölmüştü ve şirketi o üstlenecekti. Harika bir organizatör olduğunu biliyordu.

Alingsås'ta diş doktoru Anita Kaspersson'un arabasına el koymuş, korkudan dehşete kapılan kadını bagaja sokup Båros'a doğru yola çıkmıştı. Özel bir planı yoktu, öylesine gidiyordu. Anita Kaspersson'un kaderi onu ilgilendirmiyordu. Ölüp ölmemesi umurunda bile değildi ama geride tanık bırakmak istemiyordu. Båros yakınlarına geldiğinde, birden aklına ondan faydalanabileceği fikri gelmiş, direksiyonu güneye doğru kırıp Seglora yakınlarında ıssız bir yerde durmuştu. Kadını bağlayıp bir ahıra bırakmıştı. Bağlarını gevşek tuttuğundan birkaç saat içinde kurtulacağını ve polis takibini güneye yönelteceğini umuyordu. Kadın bağlarını çözemez, açlıktan ya da soğuktan ölürse bu Niedermann'ın derdi değildi.

Tekrar Båros'a dönmüş ve yönünü doğuya, Stockholm'e çevirmişti. Doğrudan Svavelsjö MK'nin kulüp binasına yönelmiş ama binadan uzak durmuştu. Magge Lundin'in kodeste olması talihsiz bir durumdu. Kulübün üyelerinden Hans-Åke Waltari'nin evine gitmiş, ondan saklanacak bir yer bulmasını istemiş, Waltari de onu, kulübün kasası ve finans sorumlusu Viktor Göransson'a götürmüştü. Bununla birlikte, Niedermann orada yalnızca birkaç saat kalmıştı.

Ronald Niedermann'ın teorik olarak ekonomik kaygıları yoktu. Gosseberga'da yaklaşık 200.000 kron bırakmıştı ama dış ülkelerdeki fonlarda yeterince parası vardı. Sorun nakdinin olmamasıydı. Bu sorunu, Svavelsjö MK'nin kasası olduğunu tesadüfen öğrendiği

Göransson'u, ahırdaki kasanın yerini göstermeye ikna ederek çözmüştü. Kasada yaklaşık 800.000 kron vardı.

Evde Göransson'dan başka bir de kadın vardı ama Niedermann, bu kadına ne yaptığını tam olarak hatırlayamıyordu.

Ayrıca Göransson'un arabasına da el koymuş ve kuzeye doğru yola çıkmıştı. Kappelskår'den Tallin'e giden feribotlardan birine binmeyi düşünüyordu.

Kappelskår'e yaklaştığında bir park alanına girip yarım saat boyunca etrafı gözlemişti. Liman polislerin kontrolü altındaydı.

Bunun üzerine arabayı çalıştırıp herhangi bir plandan yoksun yola deva etmişti. Bir süre saklanabileceği bir yere ihtiyacı vardı. Norrtälje'ye yaklaştığında eski tuğla fabrikası gelmişti aklına. Tamirat işlerine ara verildiği için, bir yıldan fazla bir zamandır bu binayı tamamen unutmuştu. Binayı Harry ve Atho Ranta kardeşler Baltık'tan yaptıkları ticaret için ara durak olarak kullanıyorlardı ama Ranta kardeşler gazeteci Dag Svensson öldürüldükten sonra Tallin'e kaçıp kadın ticareti işine girmişlerdi. Yani fabrika şimdi boştu.

Niedermann, Göransson'dan aldığı arabayı fabrikanın arkasındaki sundurmanın altına saklamıştı. Alt katın kapısını kırmak zorunda kalmış, ilk önlem olarak da alt kat pencerelerinden birindeki kontrplakları gevşeterek bir kaçış yolu ayarlamıştı. Kilidini kırdığı giriş kapısına yeni bir asma kilit takmış, sonra da üst kattaki bir odaya yerleşmişti.

Bir öğle sonrası duvarlarda bir ses duymuş, önce bunun o bildik hayaletlerden biri olduğunu düşünmüştü. Bir saat kadar gergin vaziyette etrafı dinlemiş, sonra büyük salona geçip neler olduğunu kontrol etmişti. Sesler kesilmişti ama yeni bir ses duyana kadar orada sabırla beklemişti.

Bulaşık tezgâhının üzerinde anahtarlar bulmuştu.

Ronald Niedermann kapıyı açıp iki Rus orospuyla karşılaştığında, daha önce hiç olmadığı kadar şaşırmıştı. Açlıktan bitkin vaziyetteydiler ve birkaç haftadır yedikleri pirinç bittikten sonra yiyecek hiçbir şeyleri kalmamıştı. Yalnızca çay ve suyla yaşıyorlardı.

Orospulardan biri ayağa kalkamayacak kadar bitkindi, diğeri daha iyi durumdaydı. Yalnızca Rusça konuşabiliyordu ama Niedermann'ın kadının kurtuldukları için Tanrı'ya şükrettiğini anlayacak kadar Rusçası vardı. Kadın diz çöküp kolunu Niedermann'ın bacaklarına dolamıştı. Niedermann onu şaşkınlıkla kendinden uzaklaştırmış, gerisin geri dışarı çıkıp kapıyı tekrar kilitlemişti.

Bu orospulara ne yapacağını bilemiyordu. Mutfakta bulduğu konservelerden çorba yapıp onlara verdikten sonra düşünmeye başlamıştı. Yataktan kalkamayan kadın kendisini biraz toparlamış gibiydi. O akşam kadınları sorgulamış ve bunların orospu değil, Ranta kardeşler tarafından kandırılarak İsveç'e getirilen öğrenciler olduğunu öğrenmişti. Ranta kardeşler onlara oturma ve çalışma izni alacakları sözünü vererek şubat ayında Kappelskår'e, oradan da fabrikaya getirip bu odaya hapsetmişlerdi.

Niedermann'ın yüzü bulutlanmıştı, bu aşağılık Ranta kardeşler ona bildirmedikleri başka bir gelir kapısı bulmuşlardı. Daha sonra kadınları burada unutmuş ya da bilinçli olarak kaderlerine terk ederek acilen İsveç'ten ayrılmışlardı.

Sorun Niedermann'ın bu kadınları ne yapacağıydı, onlara kötülük yapması için bir neden yoktu. Onları bırakmayı çok isterdi ama bu, polisin fabrikaya gelmesine neden olurdu, bu kadar basitti. Kendisi de onlarla Kappelskår limanına gidip hiç sorun yaşanmadan Rusya'ya gittiklerini göremeyeceği için, gitmelerine izin veremezdi. Lanet bir durumdu. Valentina adlı siyah saçlı kadın yardım karşılığı onunla yatmayı önermişti. Niedermann'ın kadınlarla yatmak gibi bir niyeti hiç yoktu. Üstelik kadının teklifi onu Niedermann'ın gözünde bir orospuya çevirmişti. Bütün kadınlar orospuydu, bu kadar basitti.

Üç gün sonra, sürekli yakınmalarından, sızlanmalarından ve duvarlara vurmalarından bıkmıştı. Başka bir çıkış yolu göremiyordu, o başını dinlemek istiyordu. Bunun üzerine kapıyı son kez açmış ve sorunu hızla çözmüştü. Ellerini uzatıp boynunu kırmadan önce, Valentina'dan özür dilemişti. Daha sonra hâlâ yataktan kalkamayan, adını bilmediği sarışın kadına yönelmişti. Kadın hiç direnmemişti. Niedermann kadınların cesetlerini alt kata taşımış, fırınlardan geriye kalan su dolu çukurlardan birinin içine atmış ve nihayet rahatlamıştı.

Tuğla fabrikasında çok kalmayı düşünmüyordu. Polis ablukası gevşer gevşemez oradan gidecekti. Saçlarını kazımış, birkaç santimetre sakal bırakarak görünümünü değiştirmişti. Bulduğu bir işçi tulumunu giymişti, neredeyse kendisi için biçilmiş gibi, üzerine tam oturmuştu. İşçilerden kalan bir boyacı şapkasını başına geçirip katlanır bir metreyi de tulumunun yan cebine sokmuştu. Sonra da arabaya atlayıp benzinliğe gitmiş, yiyecek bir şeyler almıştı. İşten eve dönen sıradan bir işçiye benziyordu. Hiç kimsenin dikkatini çekmemişti. Haftada bir ya da iki defa gidip alışveriş yapıyordu, benzinliktekiler artık onu tanıdıklarından nazikçe selamlıyorlardı.

Uzun bir süre, fabrikaya yerleşen yaratıklarla boğuşmak zorunda kalmıştı. Duvarların içindelerdi, geceleri ortaya çıkıyorlardı. Onların salonda nasıl dolaştıklarını duyuyordu.

Odasına kapanmış, kapının arkasına eşyalar yığmıştı Ama birkaç gün sonra artık canına tak etmiş, mutfak dolabında bulduğu bir bıçakla silahlanıp yaratıklarla hesaplaşmak için dışarı çıkmıştı. Artık buna bir son vermek gerekiyordu.

Birdenbire yaratıkların geri çekildiklerini fark etmişti. Hayatında ilk defa onlara üstün gelmişti. Yaklaştığında kaçıyorlardı. Sandıkların ve dolapların arkasına saklanırlarken deforme olmuş vücutlarını ve kuyruklarını görüyordu. Arkalarından kükrüyor, onlar da hemen

ortadan kayboluyorlardı.

Daha sonra sıcak odasına dönmüş, bütün gece uyumadan tekrar gelmelerini beklemişti. Hava aydınlanırken onlara karşı tekrar saldırıya geçmiş ve kovalamıştı.

Coşkuyla, panik arasında bir denge kurmuştu. Hayatı boyunca karanlıkta bu yaratıkların saldırısına uğramıştı. Şimdi ilk defa kontrolü kendi ellerine almıştı. Yedi. Uyudu. Düşündü. Huzurluydu.

Günler günleri, haftalar haftaları kovaladı, yaz geldi. Radyodan ve akşam gazetelerinden Ronald Niedermann'ın avına duyulan ilginin azaldığını öğrendi. Alexander Zalachenko cinayetiyle ilgili haberleri büyük bir ilgiyle izledi. Ne komik, kafadan kontak biri Zalachenko'nun hayatına son verdi. Temmuz ayında bütün ilgisini Lisbeth Salander'in mahkemesine yöneltti. Serbest bırakıldığını duyduğunda çok şaşırdı. Kendini kötü hissetti, o saklanırken Lisbeth serbest bırakılmıştı.

Benzinlikten *Millennium*'un tema sayısını satın aldı. Lisbeth Salander, Alexander Zalachenko ve Ronald Niedermann hakkında yazılanları okudu. Milcael Blomkvist denilen bir gazeteci Ronald Niedermann'ı patolojik bir katil ve bir psikopat gibi gösteriyordu. Niedermann kaşlarını çattı.

Birdenbire sonbahar gelmiş ama o henüz bir çıkış yolu bulamamıştı. Havalar soğuduğunda benzinlikten elektrikli ocak almıştı. Fabrikayı niçin terk edemediğini bilmiyordu.

Birkaç defa gençler gelip fabrikanın önüne park etmişlerdi ama binaya girerek onu rahatsız etmemişlerdi. Eylül ayında fabrikanın önüne bir araba park etmiş, mavi rüzgârlıktı bir adam fabrikanın etrafında dolaşarak kapıyı, duvarı yoklamıştı. Onu ikinci katın penceresinden izlemişti Niedermann. Arada bir elindeki not

defterine bir şeyler yazan adam, yirmi dakika kadar binayı inceledikten sonra, arabasına binip uzaklaşmıştı. Niedermann derin bir nefes almıştı. Adamın kim olduğunu, orada ne aradığını bilemiyordu ama fabrika hakkında bir fikir edinmeye çalıştığı açıktı. O, Zalachenko'nun ölümünden sonra miras tespiti yapıldığını bilemezdi.

Sürekli Lisbeth Salander'i düşünmüştü. Onunla bir daha karşılaşmayı beklemiyordu. Lisbeth'ten etkilenmiş ve korkmuştu.

Aslında Ronald Niedermann, yaşayanlardan korkmazdı ama kız kardeşi -üvey kardeşi- onun üzerinde tuhaf bir etki bırakmıştı. Şimdiye kadar hiç kimse, Lisbeth'in yaptığı gibi, onu alt edememişti. Lisbeth'i gömmüş ama o mezarından çıkıp Niedermann'ın peşine takılmıştı. Her gece düşlerine giriyordu. Niedermann soğuk terler dökerek uyanıyor ve diğer bütün hayaletlerin yerini kız kardeşinin aldığını görüyordu.

Ekim ayında kararını vermişti, kız kardeşini bulup ortadan kaldırmadan İsveç'i terk etmeyecekti. Bunu nasıl yapacağını bilemiyordu ama artık bir amacı vardı. Onun nerede olduğunu, nasıl bulacağını da bilemiyordu. İkinci kattaki odasından günlerce ve haftalarca dışarı bakmıştı.

Ve bir gün fabrikanın önünde şarap kırmızısı bir Honda durmuş, Niedermann'ın şaşkın bakışları altında arabadan Lisbeth Salander çıkmıştı. *Her şeye kadir olan Tanrım!* diye düşünmüştü. Lisbeth Salander, birinin adını bilmediği, alt katla suya gömülü iki kadına eşlik edecekti. Beklentileri son bulmuş, nihayet kendi hayatına devam edebilecekti.

Lisbeth Salander içinde bulunduğu durumu tarttı, hiç iç açıcı değildi. Beyni hızla çalışıyordu. *Klik, klik klik*. Küskü hala elindeydi di ama acı duymayan bir adama karşı bunun bir faydası olmazdı.

Yaklaşık 1.000 metrekarelik bir alanda cehennem kaçkını, katil bir robotla yalnız başınaydı.

Niedermann hareketlendiğinde elindeki küsküyü ona doğru attı. Niedermann eğilerek küsküden kurtuldu. Lisbeth Salander, bir ayağını tahta paletlerden birine koyarak bir ambalaj sandığının, oradan da tıpkı bir örümcek gibi hızla, üst üste konulmuş iki sandığın üzerine tırmandı. Tepeye ulaştığında aşağıdaki Niedermann'a baktı. Aralarında dört metrelik bir mesafe vardı, Niedermann durmuş Lisbeth'i izliyordu.

"İn aşağı," dedi sakin bir sesle, "bir yere kaçamazsın, sonun geldi."

Salander, Niedermann'ın silahı olup olmadığım merak ediyordu, eğer varsa bu ciddi bir sorundu.

Niedermann eğilip bir sandalye alarak Lisbeth'e doğru fırlattı. Lisbeth başını eğerek, üzerine gelen sandalyeyi savuşturdu

Niedermann iyice sinirlenmişti. Ayağını tahta palete yerleştirip Lisbeth'e doğru tırmanmaya başladı. Lisbeth, o iyice yaklaşana kadar bekledikten sonra, gerilip birkaç adım atarak başka bir sandık yığınının üzerine atladı. Oradan da hızla aşağı inip küsküyü tekrar eline aldı.

Niedermann göründüğü kadar hantal değildi ama ayağını kırma riskinden kaçınmak için sandıkların üzerinden atlamak yerine, dikkatle aşağı indi. Yavaş ve dikkatli hareket etmek zorundaydı, hastalığı nedeniyle bütün hayatı boyunca bedenini kontrol etmek zorunda kalmıştı. Ayağını henüz yere basmıştı ki arkasında bir ses duydu, daha bedenini geriye çeviremeden, Lisbeth küsküyü omzuna indirdi. Niedermann'ın elindeki kama yere düştü.

Lisbeth darbeyi indirir indirmez küsküyü elinden bıraktı. Eğilip bıçağı almaya vakti yoktu, tekmeleyerek Niedermann'dan uzaklaştırdı. Geri geri giderek, Niedermann'ın devasa yumruklarından

kurtuldu. Bu defa salonun diğer tarafındaki sandıkların üzerine tırmanmaya başladı, göz ucuyla Niedermann'ın arkasından uzandığını gördü. Ayaklarını hızla yukarı çekti. Ambalaj sandıkları, salonun iki tarafına, ortasında bir koridor bırakılarak yan yana iki sıra hâlinde dizilmişti. Yığınların salonun iç tarafına bakanında üst üste üç, diğerinde de iki ambalaj sandığı vardı. Lisbeth Salander üç katlı olanının arka tarafına indi. Sırtını bir sandığa yaslayıp ayaklarından destek alarak itmeye başladı. Ambalaj sandığı oldukça ağırdı. Sonunda hareket edip salonun ortasına doğru devrildi.

Sandığın üzerine geldiğini gören Niedermann kendini yana atarak kurtarmaya çalıştı, sandığın bir köşesi göğsüne çarpmıştı ama fazla etkilememişti. Bir süre durdu. Kıza bak, gerçekten direniyor! Lisbeth'in peşinden tırmanmaya başladı, üçüncü sandığa yaklaşmıştı ki Lisbeth'in salladığı bir tekme alnının ortasını buldu. Yüzünü buruşturan Niedermann sandıkların üzerine çıktı. Lisbeth Salander karşıdaki sandık yığınının üzerine atlayarak ondan kurtuldu. Arkasından hızla aşağıya inip Niedermann'ın görüş alanından çıktı. Niedermann ayak seslerinden onun içerideki salona yöneldiğini anladı.

Lisbeth Salander etrafına bakarak durumu tarttı. Klik. Şansının olmadığını biliyordu, Niedermann'ın devasa yumruklarından uzak durduğu sürece hayatını kurtarabilirdi ama en küçük bir yanlışında - bunu er geç yapacaktı- ölümü kesindi. Ondan uzak durmalıydı, eğer Lisbeth'i ele geçirirse savaşı kaybederdi.

Lisbeth'in bir silaha ihtiyacı vardı. *Bir tabanca. Otomatik tüfek. Bir tank savar. Bir mayın.*

Bunlar gibi bir şey.

Ama bunlar yoktu.

Etrafına baktı.

Hayır, silah yoktu.

Yalnızca alet edevat. *Klik*. Gözü döner bıçkı tezgahına takıldı ama Niedermann'ı tezgâhın üzerine yatırması imkânsızdı. *Klik*. Demir çubuklardan birini mızrak gibi kullanmayı düşündü ama etkili bir şekilde kullanamayacağı kadar ağırlardı. *Klik*. Kapıdan içeri bir göz attı, Niedermann sandık yığınlarının üzerinden inmiş, ona onbeş metre kadar yaklaşmıştı. Kapıya doğru hareket etti, Niedermann ona yetişmeden önce beş saniyesi vardı, son kez alet edevat çantasına baktı.

Bir silah... Ya da saklanacak bir yer. Birden durdu.

Niedermann acele etmiyordu. Çıkış yolunun olmadığını biliyordu, er ya da geç Lisbeth'i yakalayacaktı ama bu kız hiç şüphesiz tehlikeliydi. Ne de olsa Zalachenko'nun kızıydı. Ayrıca Niedermann yaralanmak istemiyordu, en iyisi Lisbeth'in gücünün tükenmesini beklemekti.

Salonun eşiğinde durup içeri, yarı tamir edilmiş zeminin üzerindeki alet edevat çantalarına ve mobilyalara baktı. Lisbeth görünürlerde yoktu.

"Burada olduğunu biliyorum. Seni bulacağım."

Ronald Niedermann kulaklarını dikip etrafı dinledi, kendi soluğundan başka bir şey duyamadı. *Saklanmış* diye düşünerek gülümsedi. Ona meydan okuyordu, Lisbeth'in ziyareti kardeşler arası bir oyuna dönüşmüştü.

Birden salonun ortasından bir yerden gelen dikkatsiz bir ses duydu. Etrafına baktı ama sesin nereden geldiğini çıkaramadı. Yüzüne yine bir gülümseme yerleşti. Salonunun ortasında, üst tarafında bir sürü çekmecesi olan, beş metre uzunluğunda, sürme kapaklı bir tezgâh vardı.

Niedermann tezgâha doğru gidip yanında durdu, tezgâhın arkasına bakarak Lisbeth'in orada olup olmadığını kontrol etti. Yoktu.

Dolaba saklanmış, ne aptallık!

Soldaki sürme kapağı açtı.

Birden dolabın içinden bir ses geldi, dolabın ortasına doğru ilerliyordu. İki hızlı adımla oraya yönelip yüzünde bir zafer ifadesiyle bu defa orta kapağı açtı.

Boş.

Arkasından silah sesine benzeyen bir seri patlama duydu. Seslerin nereden geldiğini anlayamadı. Başını çevirip baktı, sonra sol ayağında tuhaf bir baskı hissetti. Hiç acı duymadı. Başını aşağı çevirdiğinde Lisbeth Salander çivi tabancasını

Niedermann'ın sağ ayağına yöneltmişti.

Tezgâhın altında.

Lisbeth Salander, botunun üzerinden beş çivi daha ateşlerken, Niedermann felç olmuş gibi ona bakıyordu.

Hareket etmeye çalıştı.

Ama ayağının yere çivilendiğini fark edene kadar değerli birkaç saniye kaybetmişti. Lisbeth Salander çivi tabancasını tekrar sol ayağına yöneltti, sanki bir otomatik tüfekten çıkarmış gibi çiviler arka arkaya Niedermann'ın ayağından geçip zemine saplandı. Niedermann kendine gelip bir tepki göstermeden önce Lisbeth onun ayağına birkaç çivi daha çaktı.

Niedermann, Lisbeth'in elini yakalamak için yere doğru eğilirken dengesini kaybetti, bir yandan ateşlenen çivilerin sesini duyarken, dengesini koruyabilmek için tezgaha tutundu. Lisbeth şimdi onun sağ ayağına dönmüştü Niedermann topuğundan geçip yere saplanan çivileri hissetti

Birden öfkeyle uludu. Tekrar Lisbeth'in elini yakalayabilmek için eğildi.

Lisbeth Salander, yukarıya doğru çekilen pantolon paçalarını görerek onun eğilmekte olduğunu fark etmişti. Çivi tabancasını bıraktı. Niedermann daha eğilemeden, Lisbeth'in yıldırım hızıyla kaybolduğunu gördü.

Çivi tabancasına doğru uzandı ama tam uzanacakken Lisbeth Salander tabancayı kablosundan tezgâhın altına çekti.

Döşemeyle tezgâh arasında yaklaşık 20 santimetrelik bir boşluk vardı. Niedermann bütün gücünü kullanarak tezgâhı devirdi. Lisbeth Salander gözlerini kocaman açmış, dehşetli bir yüz ifadesiyle onu izliyordu. Çivi tabancasını yarım metre mesafeden ona yöneltip tetiğe bastı, çivi Niedermann'ın kaval kemiğine saplandı.

Arkasından da tabancayı bırakıp yerde yuvarlanarak Niedermann'ın erişme mesafesinden uzaklaştı. Ayağa kalkıp iki metre kadar geriledikten sonra durdu.

Ronald Niedermann hareket etmeye çalışırken dengesini kaybetti, kollarıyla havayı döverek sallandı. Dengesini bulduktan sonra öfkeyle yere eğildi.

Bu defa çivi tabancasını ele geçirebildi. Tabancayı kaldırıp Salander'e doğrulttu, tetiğe bastı.

Hiçbir şey olmadı, Niedermann şaşkınlıkla elindeki çivi tabancasına baktı. Sonra bakışlarını Lisbeth Salander'e çevirdi. İfadesiz bir yüzle dikilmiş, fişten çıkarttığı tabancanın kablosunu ona doğru tutuyordu. Niedermann öfkeyle tabancayı ona doğru attı. Lisbeth hızla yana çekilerek kurtuldu.

Arkasından tabancanın kablosunu tekrar fişe taktı. Kablosundan çekerek tabancayı eline aldı.

Salander'in buz gibi gözleriyle karşılaşan Niedermann telaşa

kapıldı. Bu kız onun hakkından gelmişti. Bu kız normal değil. İçgüdüsel olarak ayaklarını yerden kurtarmaya çalıştı. Bu kız bir canavar! Çivilerin başı saplanana kadar ayağını ancak birkaç milimetre kaldırabildi. Çiviler ayağına değişik açılardan saplanmıştı. Bu durumda ayağını ancak parçalayarak kurtarabilirdi. Buna, olağanüstü güçleri olsa da, Niedermann bile cesaret edemezdi. Bir süre sanki bayılacakmış gibi ileri geri sallandı, kendini kurtaramıyordu. İki ayağının arasında küçük bir kan gölü oluşmuştu.

Lisbeth Salander, onun hiçbir hareketini gözden kaçırmadan, arkalıksız bir sandalye alıp karşısına oturarak on dakika boyunca çivilerle savaşını izledi. Bakışları ifadesizdi. Bir süre sonra ayağa kalktı, arkasından dolaşıp tabancanın ucunu Niedermann'ın ensesine dayadı.

Lisbeth Salander uzun bir süre düşündü. Önünde duran adam dışarıdan kadın getirmiş, onları uyuşturmuş, dayak atmış ve satmıştı. En az sekiz kişiyi öldürmüştü. Üvey kardeşinin bunlardan başka, daha kaç can aldığını bilmiyordu. Lisbeth onun yüzünden üç cinayetle suçlanmış, sanki av hayvanıymış gibi bütün İsveç'te peşine düşülmüştü.

Bir parmağı çivi tabancasının tetiğindeydi.

Niedermann, Dag Svensson ile Mia Bergman'ı öldürmüştü.

Zalachenko'yla birlikte Gosseberga'da, Lisbeth'in kendisini de öldürüp mezara gömmüştü. Şimdi onu öldürmeye tekrar teşebbüs etmişti.

Bütün bunlar, bir insanı çileden çıkarmaya yeler de artardı bile.

Niedermann'ın yaşaması için bir neden göremiyordu. Bu adam, Lisbeth'in bir türlü anlayamadığı bir nedenle kendisinden öldüresiye nefret ediyordu. Onu polise teslim ederse ne olurdu? Mahkeme?

Ömür boyu hapis cezası? Ne zaman çıkardı? Kaçması ne kadar zaman alırdı? Babası artık hayatından çıkmıştı; üvey kardeşinin nefesini ensesinde hissetmek için kaç yıl bekleyecekti? Çivi tabancasının ağırlaştığını hissetti, bu işe artık bir son ver meliydi.

Durum değerlendirmesi.

Alt dudağını ısırdı. Lisbeth Salander hiçbir şey ve hiç kimseden korkmazdı. Bu gibi durumlarda gerekli olan hayal gücünden yoksun olduğunu düşündü; bu onun beyninde sorun olduğunu gösteren işaretlerden biriydi.

Ronald Niedermann ondan nefret ediyor, o da bu nefrete, insafsız bir nefretle karşılık veriyordu. Niedermann da tıpkı Magge Lundin, Martin Vanger, Alexander Zalachenko ve bütün o soysuz erkekler gibiydi. Lisbeth'e göre bu tür insanların hayatta kalması gereksizdi. Eğer elinde imkân olsa hepsini ıssız bir adaya toplayıp üzerlerine atom bombası atardı.

Ama cinayet? Buna değer miydi? Eğer onu öldürürse kendisine ne olacaktı? Başına kaçınmaya çalıştığı neler gelecekti? Tetiğe basarak huzurundan olmaya hazır mıydı?

Bunun meşru müdafaa olduğunu iddia edemezdi... Hayır, Niedermann'ın ayakları yere çiviliyken bunu iddia edemezdi.

Birden Harriet Vanger'i düşündü. Onun da babası ve erkek kardeşi ona işkence etmişti. Lisbeth o zamanlar, Harriet Vanger'i en ağır sözlerle kınarken, Mikael Blomkvist'le aralarında geçen bir diyaloğu hatırladı. Lisbeth'e göre, kardeşi Martin Vanger'in yıllarca kadınları öldürmesinin suçlusu Harriet'ti.

"Sen onun yerinde olsan ne yapardın?" diye sormuştu Mikael.

"Kafasını parçalardım," demişti ruhunun derinliklerinden gelen bir öfkeyle.

İşte şimdi Harriet Vanger'le aynı durumdaydı, eğer öldürmezse

Ronald Niedermann daha kaç kadının canına kıyacaktı? Lisbeth Salander şimdi kendi davranışlarından sorumlu bir yetişkin kabul ediliyordu. Bu adam için kaç yılını feda edecekti. Harriet Vanger kaç yılını feda etmişti?

Çivi tabancası artık taşıyamayacağı kadar ağırlaşmıştı, iki eliyle bile Niedermann'ın ensesine doğrultamıyordu.

Tabancayı yere indirdi ve kendisini gerçek hayat dönmüş gibi hissetti. Ronald Niedermann anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu. Almanca konuşuyordu. Sanki şeytan onu almaya gelmiş gibiydi.

Lisbeth birden onun kendisiyle konuşmadığını fark etti, sanki salonun öteki tarafında biriyle konuşur gibiydi. Başını çevirip baktı, hiç kimse yoktu. Ürperdiğini hissetti.

Topuklarının üzerinde döndü, demir çubuğu alıp en dıştaki salona geçti, sırt çantasını aramaya başladı. Çantayı almak için yere eğildiğinde kamayı gördü, elinde hâlâ eldivenleri vardı. Kamayı yerden aldı.

Bir süre tereddüt ettikten sonra sandıkların arasına, görülecek bir yere sapladı. Demir çubuğu kullanarak üç dakikada asma kilidi yerinden çıkarttı.

Arabasında oturup uzun bir süre düşündükten sonra, cep telefonunu çıkardı. Svavelsjö MK'nin telefonunu bulması iki dakikasını aldı.

Telefonun diğer ucundaki kişi, "Evet?" dedi.

"Nieminen," dedi Lisbeth.

Svavelsjö MK'nin yeni lideri Sonny Nieminen telefona gelene kadar üç dakika bekledi.

"Kimsiniz?"

"Boş ver şimdi kim olduğumu!" dedi Lisbeth, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki Nieminen onu anlamakta zorlanıyordu. Arayanın kadın mı yoksa erkek mi olduğunu bile çıkaramamıştı

"İyi, ne istiyorsun?"

"Ronald Niedermann hakkında tüyo istediğini duydum."

"İstiyor muymuşum?"

"Bırak şimdi bu ayakları! Nerede olduğunu öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Dinliyorum."

Lisbeth Salander tuğla fabrikasının yerini tarif etti. Nieminen oraya gelene kadar bekleyecekti, acele etmesini söyledi.

Telefonu kapattı, arabayı çalıştırıp benzinliğin olduğu tepeye çıktı. Fabrikayı gören bir yere park etti.

İki saatten daha uzun bir süre bekledi. Öğleden sonra saat bir buçuğu geçerken bir yük minibüsünün fabrikaya doğru yöneldiğini gördü. Fabrikaya varmadan, park için ayrılmış cebe girip beş dakika bekledi. Etrafı kolaçan ettikleri belliydi. Sonra hareket edip fabrikanın önüne gitti.

Lisbeth torpido gözünü açıp bir dürbün çıkararak minibüsü izledi. Minibüsten inen Sonny Nieminen ile Hans-Åke Waltari'yi tanıyordu, üçüncü kişinin kim olduğunu bilmiyordu. *Yeni kan! Demek ki faaliyetlerini yeniden organize ettiler*.

Sonny Nieminen ile arkadaşları giriş kapısını bulduklarında, Lisbeth cep telefonunu çıkarıp bir mesaj yazarak Norrtälje polisinin ihbar hattına gönderdi.

POLİS KATİLİ R. NİEDERMANN, SKEDERID YAKINLARINDAKİ BENZİNLİĞİN ALT TARAFINDAKİ ESKİ TUĞLA FABRİKASINDA, SVAVELSJÖ MK ÜYELERİNDEN S. NİEMİNEN TARAFINDAN ÖLDÜRÜLMEK ÜZERE. ALT KATTAKİ SU HAVUZLARINDAN BİRİNİN İÇİNDE İKİ KADIN CESEDİ VAR.

Lisbeth fabrika çevresinde bir hareketlilik göremiyordu.

Uzun süre bekledi. Beklerken telefonunun SİM kartını çıkartarak, tırnak makasıyla parçalara ayırdı. Otomobilin yan penceresini açıp parçaları dışarı attı. Daha sonra cüzdanından yeni bir SİM kartı çıkarıp telefonuna taktı. İzlenilmesi imkânsız olan kontörlü kartlardan kullanıyordu. Camviq'i arayıp karta 500 kontör yükledi.

11 dakika sonra Norrtälje yönünden siren çalarak yaklaşan bir polis minibüsü gördü. Ekip fabrikaya giden yolun başında durdu. İki dakika sonra, iki polis arabası daha göründü. Bir süre sonra fabrikaya doğru hareket edip Nieminen'in minibüsünün yanına park ettiler.

Lisbeth dürbünü gözüne kaldırdı, polislerden biri minibüsün plakasını rapor ediyordu. İki dakika sonra bir ekip daha geldi.

Lisbeth Salander artık her şeyin bittiğini düşünüyordu.

Doğduğu gün başlayan öykü bu fabrikada son buluyordu.

Artık özgürdü.

Polisler arabadan ağır silahlarını alıp kurşungeçirmez yeleklerini giydikten sonra fabrikanın etrafını sardılar. Lisbeth Salander benzinliğe girip kahve ve sandviç alarak, ayakta yemek yenen servis masalarından birinin başına dikildi. Hava karardığında tekrar arabasına döndü, tam arabanın kapısını açmıştı ki yolun öteki tarafından silah sesleri duydu. Polis olduğunu düşündüğü birtakım kara figürlerin fabrikanın giriş kapısına yaklaştıklarını gördü. Uppsala tarafından sirenlerini çalarak bir ekip daha geliyordu, yolun

kenarında duran birkaç arabadan inenler aşağıda olanları seyrediyordu.

Lisbeth arabasını çalıştırıp E18'den Stockholm'e yöneldi.

Akşam saat altı buçukta kapı zili çaldığında, Lisbeth Salander öfkeye kapıldı. Hâlâ buhar çıkan suyun içinde, küvetteydi. Onun kapısını, mantıken, tek bir kişi çalabilirdi. Önce aldırmamayı düşündü ama zilin ısrarla çalması karşısında iç çekip ayağa kalktı. Havluya sarınıp alt dudağını sarkıtarak kapıya yöneldi.

"Merhaba," dedi Blomkvist, Lisbeth kapıyı araladığında.

Lisbeth cevap vermedi.

"Haberleri duydun mu?"

Lisbeth başını iki yana salladı.

"Belki Ronald Niedermann'ın öldüğünü bilmek istersin diye düşündüm. Bugün Norrtälje'de Svavelsjö MK çetesinin üyeleri öldürmüş."

"Gerçekten mi?" dedi Lisbeth Salander kontrol etmeye çalıştığı bir sesle.

"Norrtälje polisiyle konuştum. Bir iç hesaplaşma gibi görünüyor. Niedermann'ı işkence yapıp bıçaklayarak öldürmüşler. Olay yerinde, içinde yüz binlerce kron olan bir çanta bulmuşlar."

"Öyle mi?"

"Çete üyeleri olay yerinde yakalanmışlar. Ama önce çatışma çıkmış. Polisler Stockholm'den destek istemiş. Svavelsjö üyeleri akşam altı civarında teslim olmuşlar."

"Bak sen!"

"Senin Stallarholmen'den eski arkadaşın Sonny Nieminen de nalları dikmiş. Kafadan kontak olduğundan, ateş ederek kaçmaya çalışmış."

"Vay be!"

Mikael Blomkvist birkaç saniye sustu, kapı aralığından birbirlerini süzdüler.

"Seni rahatsız ediyor muyum?" dedi Mikael.

Lisbeth omuzlarını silkti.

"Küvette uzanıyordum."

"Görüyorum, arkadaş ister misin?"

Lisbeth ona öfkeli bir bakış fırlattı.

"Küvette demek istemedim, çörek aldım," dedi Mikael elindeki kese kâğıdını havaya kaldırarak. "Ayrıca espresso da aldım. Eğer mutfağında Jura Impressa X7 marka bir kahve makinen varsa hiç değilse kullanmayı öğrenmelisin."

Lisbeth kaşlarını kaldırdı. Hayal kırıklığı mı, yoksa rahatlama mı yaşadığını bilmiyordu.

"Yalnızca arkadaşlık," dedi.

"Yalnızca arkadaşlık," dedi Mikael. "İyi bir arkadaş, iyi bir arkadaşını ziyaret ediyor. Yani kabul görürsem, demek istiyorum."

Lisbeth birkaç saniye tereddüt etti, iki yıl boyunca Mikael'den mümkün olduğu kadar uzak durmayı başarmıştı. Yine de Mikael onun topuğuna bir çiklet gibi yapışmıştı; internette ya da gerçek hayatta. İnternette sorun yoktu, orada yalnızca elektron ve harfti, ama gerçek hayatta, kapısının önünde dururken hâlâ o lanet olası çekici adamdı. Birbirlerinin sırlarını biliyorlardı.

Mikael'e dikkatle bakan Lisbeth artık ona karşı hiçbir şey hissetmediğine karar verdi. Hiç değilse o eski duyguları yoktu.

Mikael gerçekten de arkadaşı olmuştu artık.

Lisbeth ona güveniyordu. Belki. Güvendiği az sayıda insandan biriyle karşılaşmaktan kaçınmak onu rahatsız ediyordu.

Birden kararını verdi. O yokmuş gibi davranması gülünçtü. Onu görmek, artık içini acıtmıyordu.

Kapıyı açıp onu tekrar hayatına aldı.